

Edit: Hinata

Trùng
sinh
Giao
môn
Địch
Tần nữ
Giản

TRÙNG SINH CAO MÔN ĐÍCH NỮ

Tần Giản

Ngôn Tình, Trọng Sinh, Cổ Đại

Thể loại: Cổ đại, trùng sinh

Edit: Hinata

Convert: Tàng Thư Viện

Đám người kia, khiến ngoại tổ mẫu nàng uất ức mà chết, âm mưu giết đệ đệ nàng, đập lên tình cảm của nàng, ngay cả nàng họ cũng không buông tha cho một con đường sống.

Bởi vì, lòng tin của nàng đặt sai chỗ, kế mẫu, muội muội, nữ tử "tài đức" đối trá..

Bởi vì, nàng có thân phận cao quý mà bọn họ phải loại bỏ...

Lúc táng thân dưới dòng nước sông, Âu Dương Noãn rít từ trong miệng ra từng chữ: "Nhật nguyệt ở trên, quỷ thần ở dưới, Âu Dương Noãn ta bị chết oan uổng, kiếp sau hóa thành lệ quỷ, cũng sẽ không bỏ qua các ngươi!"

Bỗng chợ mở mắt, Âu Dương Noãn trở về năm mười hai tuổi, là năm

nàng bị thương ở trán , cũng là năm mà đệ đệ thân sinh bị rơi xuống nước, chính là 3 năm trước khi nàng xuất giá...

Cả đời này, hãy xem nàng thay đổi như chong chóng làm mưa làm gió, bảo vệ từng người thân yêu của nàng, diệt hết những kẻ bụng dạ khó lường, bước ra 1 mảnh kim quang huy hoàng của 1 đời người.

Mục lục

- Chương 1: Đời người hoang đường kiếp trước
- Chương 2: Trùng sinh mười hai tuổi
- Chương 3: Trừng trị ác nha đầu
- Chương 4: Đệ đệ không thể chết được!
- Chương 5: Đến lúc đó hãy nói công đạo!
- Chương 6: Bất động thanh sắc giao phong
- Chương 7: Dọn sạch những thứ dư thừa!
- Chương 8: Quấy đục hỗn loạn!
- Chương 9: Đại tiểu thư là quả hồng cứng rắn!
- Chương 10: Lâm thị phản kích
- Chương 11: Không có kẻ thù ta liền tạo cho các người một kẻ thù
- Chương 12: Biểu ca, biểu muội một nhà thân nhau
- Chương 13: Lý di nương từ trên trời rơi xuống
- Chương 14: Giả bệnh thật không dễ dàng
- Chương 15: Nghệ thuật đoạt quyền
- Chương 16: Tựa lưng vào đại thụ hóng mát
- Chương 17: Tiếp nhận khoai lang nóng bỏng tay
- Chương 18: Tỷ muội hòa thuận chỉ là truyền thuyết
- Chương 19: Vu oan hãm hại là việc tổn sức
- Chương 20: Khổ chủ thực ghen ghét
- Chương 21: Nhị tiểu thư! biết sai có thể sửa
- Chương 22: Kế mẫu là hạ tam lạp
- Chương 23: Trong viện có tiểu đào thật đáng ghét!
- Chương 24: Trả đũa rất trọng yếu
- Chương 25: Phản bội chủ tử thì không có kết cục tốt
- Chương 26: Tới cửa khởi binh vấn tội
- Chương 27: Cầu đại tiểu thư cứu mạng
- Chương 28: Nhất trường phong ba chợt khởi
- Chương 29: Âm thầm trợ giúp
- Chương 30: Di nương cáo trạng chủ mẫu
- Chương 31: Chỉ đợi sóng gió nổi lên

Chương 32: Núi lớn đánh úp gió mẫn lâu

Chương 33: Không sinh được con là đại sai

Chương 34: Ai cũng đừng nghĩ toàn thân trở ra

Chương 35: Phong tư tuyệt thế không ai sánh bằng

Chương 36: Bất ngờ gặp gỡ người trong hoàng tộc

Chương 37: Có qua có lại mới toại lòng nhau

Chương 38: Kế mẫu trù tính

Chương 39: Sợ tội tự sát hay vẫn là lấy tử minh chí

Chương 40: Đại tiểu thư đen tối từ khi còn nhỏ

Chương 41: Phong ba trấn quốc hầu phủ

Chương 42: Các cửu cửu là đang xem thường lão hổ

Chương 43: Kế mẫu khuất nhục liên hoàn độc kế

Chương 44: Kế mẫu khuất nhục liên hoàn độc kế 2

Chương 45: Kế mẫu khuất nhục liên hoàn độc kế 3

Chương 46: Kế mẫu khuất nhục liên hoàn độc kế 4

Chương 47: Kế mẫu khuất nhục liên hoàn độc kế 5

Chương 48: Trong bụng mẹ kế là thiên sát cô tình

Chương 49: Trong bụng mẹ kế là thiên sát cô tình 2

Chương 50: Phương pháp đối phó với nha đầu điêu ngoa

Chương 51: Phương pháp đối phó với nha đầu điêu ngoa 2

Chương 52: Phương pháp đối phó với nha đầu điêu ngoa 3

Chương 53: Đại thọ yến tổ mẫu

Chương 54: Đại thọ yến tổ mẫu (2)

Chương 55: Đại thọ yến tổ mẫu (3)

Chương 56: Gặp lại cận bã nam nhân

Chương 57: Gặp lại cận bã nam nhân 2

Chương 58: Gặp lại cận bã nam nhân 3

Chương 59: Đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu (bộ ngựa bắt ve, hoàng tước ở phía sau)

Chương 60: Đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu (bộ ngựa bắt ve, hoàng tước ở phía sau) 2

Chương 61: Đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu (bộ ngựa bắt ve, hoàng tước ở phía sau) 3

Chương 62: Nhị tiểu thư không biết xấu hổ

Chương 63: Nhị tiểu thư không biết xấu hổ 2
Chương 64: Nhị tiểu thư không biết xấu hổ 3
Chương 65: Mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành
Chương 66: Mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành 2
Chương 67: Mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành 3
Chương 68: Muội muội dần dần nhất định phải tìm căn bã nam
Chương 69: Muội muội dần dần nhất định phải tìm căn bã nam 2
Chương 70: Muội muội dần dần nhất định phải tìm căn bã nam 3
Chương 71: Đứng ở chỗ cao gặp bất ngờ
Chương 72: Đứng ở chỗ cao gặp bất ngờ (2)
Chương 73: Đứng ở chỗ cao gặp bất ngờ (3)
Chương 74: Bái phạt cũng không yên tĩnh
Chương 75: Bái phạt cũng không yên tĩnh 2
Chương 76: Bái phạt cũng không yên tĩnh 3
Chương 77: Phượng hoàng bay cùng ánh dương
Chương 78: Phượng hoàng bay cùng ánh dương 2
Chương 79: Đại tiểu thư là người có dã tâm (1)
Chương 80: Đại tiểu thư là người có dã tâm (2)
Chương 81: Đại tiểu thư là người có dã tâm (3)
Chương 82: Tần vương thế tử không dễ chọc
Chương 83: Tần vương thế tử không dễ chọc (2)
Chương 84: Tần vương thế tử không dễ chọc (3)
Chương 85: Bị thế tử độc xà theo dõi (1)
Chương 86: Bị Thế tử độc xà theo dõi(2)
Chương 87: Bị thế tử độc xà theo dõi (3)
Chương 88: Đại tiểu thư đầu cơ kiếm lợi (1)
Chương 89: Đại tiểu thư đầu cơ kiếm lợi (2)
Chương 90: Đại tiểu thư đầu cơ kiếm lợi (3)
Chương 91: Không thể buông tha! nhất định phải chiến thắng (1)
Chương 92: Không thể buông tha! nhất định phải chiến thắng (2)
Chương 93: Không thể buông tha! nhất định phải chiến thắng (3)
Chương 94: Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết (1)
Chương 95: Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết (2)

Chương 96: Nhị tiểu thư rơi xuống nước (1)
Chương 97: Nhị tiểu thư rơi xuống nước (2)
Chương 98: Nhị tiểu thư rơi xuống nước (3)
Chương 99: Yến hội ngắm hoa của đại công chúa (1)
Chương 100: Yến hội ngắm hoa của đại công chúa (2)
Chương 101: Mỹ nhân quốc sắc thiên hương (1)
Chương 102: Mỹ nhân quốc sắc thiên hương (2)
Chương 103: Mỹ nhân quốc sắc thiên hương (3)
Chương 104: Tán gẫu tặng mỹ nhân nhất chi xuân (1)
Chương 105: Tán gẫu tặng mỹ nhân nhất chi xuân (2)
Chương 106: Tán gẫu tặng mỹ nhân nhất chi xuân (3)
Chương 107: Khanh bản giai nhân, nại hà vi tặc (đoạt được giai nhân, sợ chi làm giặc)
Chương 108: Khanh bản giai nhân, nại hà vi tặc (đoạt được giai nhân, sợ chi làm giặc) (2)
Chương 109: Khanh bản giai nhân, nại hà vi tặc (Đoạt được giai nhân, sợ chi làm giặc) (3)
Chương 110: Mặc cho Quần Phương Đố
Chương 111: Mặc cho Quần Phương Đố (2)
Chương 112: Mặc cho Quần Phương Đố (3)
Chương 113: Giữa đường bị tập kích! (1)
Chương 114: Nửa đường bị tập kích!
Chương 115: Nửa đường bị tập kích! (3)
Chương 116: Mẹ kế bị phạt quỳ (1)
Chương 117: Mẹ kế bị phạt quỳ (2)
Chương 118: Mẹ kế bị phạt quỳ (3)
Chương 119: Gà bay trứng vỡ, bàn tính thất bại (1)
Chương 120: Gà bay trứng vỡ, bàn tính thất bại (2)
Chương 121: Gà bay trứng vỡ, bàn tính thất bại (3)
Chương 122: Thê thiếp thành đàn ngày đêm nan an
Chương 123: Thê thiếp thành đàn ngày đêm nan an (2)
Chương 124: Thê thiếp thành đàn ngày đêm nan an (3)
Chương 125: Cũng xưng là kinh đô song bích (1)
Chương 126: Cũng xưng là kinh đô song bích (2)

Chương 127: Cũng xưng là kinh đô song bích (3)
Chương 128: Đêm kinh hồn mẹ kế lâm bồn (1)
Chương 129: Đêm kinh hồn mẹ kế lâm bồn (2)
Chương 130: Đêm kinh hồn mẹ kế lâm bồn (3)
Chương 131: Anh hùng cứu mỹ nhân là việc tổn sức (1)
Chương 132: Anh hùng cứu mỹ nhân là việc tổn sức (2)
Chương 133: Anh hùng cứu mỹ nhân là việc tổn sức (3)
Chương 134: Đại tiểu thư là hồ ly tinh (1)
Chương 135: Đại tiểu thư là hồ ly tinh (2)
Chương 136: Đại tiểu thư là hồ ly tinh (3)
Chương 137: Nội gián (1)
Chương 138: Nội gián (2)
Chương 139: Nội gián (3)
Chương 140: Lễ đầy tháng gặp lại cận bã nam (1)
Chương 141: Lễ đầy tháng gặp lại cận bã nam (2)
Chương 142: Lễ đầy tháng gặp lại cận bã nam (3)
Chương 143: Lôi đình nhất kích trí chư tử địa (1)
Chương 144: Lôi đình nhất kích trí chư tử địa (2)
Chương 145: Lôi đình nhất kích trí chư tử địa (3)
Chương 146: Lâm vào tuyệt cảnh quay giáo nhất kích (1)
Chương 147: Lâm vào tuyệt cảnh quay giáo nhất kích (2)
Chương 148: Lâm vào tuyệt cảnh quay giáo nhất kích (3)
Chương 149: Mỹ nhân nam trang
Chương 150: Mỹ nhân nam trang (2)
Chương 151: Mỹ nhân nam trang (3)
Chương 152: Mỹ nhân tính kế (1)
Chương 153: Mỹ nhân tính kế (2)
Chương 154: Mỹ nhân tính kế (3)
Chương 155: Thế tử giai nhân đêm khuya gặp gỡ (1)
Chương 156: Thế tử giai nhân đêm khuya gặp gỡ (2)
Chương 157: Thế tử giai nhân đêm khuya gặp gỡ (3)
Chương 158: Thế tử miễn cưỡng cười vui (1)
Chương 159: Thế tử miễn cưỡng cười vui (2)

Chương 160: Thế tử miễn cưỡng cười vui (3)

Chương 161: Thêm một phen mảnh sài (1)

Chương 162: Thêm một phen mảnh sài (2)

Chương 163: Thêm một phen mảnh sài (3)

Chương 164: Nói hai ba câu định việc chung thân (1)

Chương 165: Nói hai ba câu định việc chung thân (2)

Chương 166: Nói hai ba câu định việc chung thân (3)

Chương 167: Âu Dương Noãn cự hôn (1)

Chương 168: Âu Dương Noãn cự hôn (2)

Chương 169: Âu Dương Noãn cự hôn (3)

Chương 170: Phẫn trư cật lão hổ (1)

Chương 171: Phẫn trư cật lão hổ (2)

Chương 172: Phẫn trư cật lão hổ (3)

Chương 173: Ai là trư ai là hổ (1)

Chương 174: Ai là trư ai là hổ (2 + 3)

Chương 175: Sát kê hách hầu (Giết gà dọa khỉ) (1)

Chương 176: Sát kê hách hầu (Giết gà dọa khỉ) (2)

Chương 177: Sát kê hách hầu (Giết gà dọa khỉ)

Chương 178: Tân cừu thù cũ trong phủ Thái tử (1)

Chương 179: Tân cừu thù cũ trong phủ Thái tử (2)

Chương 180: Tân cừu thù cũ trong phủ Thái tử (3)

Chương 181: Yến hội nguy cơ tứ phía (1)

Chương 182: Yến hội nguy cơ tứ phía (2)

Chương 183: Yến hội nguy cơ tứ phía (3)

Chương 184: Cắt lưỡi, biến thành thái giám (1)

Chương 185: Cắt lưỡi, biến thành thái giám (2)

Chương 186: Chặn đường thông báo

Chương 187: Chặn đường thông báo (2)

Chương 188: Chặn đường thông báo (3)

Chương 189: Nàng không lấy chồng, ta không cưới (1)

Chương 190: Nàng không lấy chồng, ta không cưới (2)

Chương 191: Nàng không lấy chồng, ta không cưới (3)

Chương 192: Vĩnh vì lệ quý nhiều thế hệ dây dưa (1)

Chương 193: Vĩnh vì lệ quỷ nhiều thế hệ dây dưa (2)

Chương 194: Nhị tiểu thư phục khởi (1)

Chương 195: Nhị tiểu thư phục khởi (2)

Chương 196: Nhị tiểu thư phục khởi (3)

Chương 197: Võ quốc công phủ tới cửa cầu hôn

Chương 198: Võ quốc công phủ tới cửa cầu hôn (2)

Chương 199: Phong sạ khởi, xuy trứu nhất trì phong thủy

Chương 200: Phong sạ khởi, xuy trứu nhất trì phong thủy (2)

Chương 201: Giải quyết dứt khoát (1)

Chương 202: Giải quyết dứt khoát (2)

Chương 203: Khó nhất ứng thừa ân mỹ nhân (1)

Chương 204: Khó nhất ứng thừa ân mỹ nhân (2)

Chương 205: Vinh thăng kim chi ngọc điệp (1)

Chương 206: Vinh thăng kim chi ngọc điệp (2)

Chương 207: Người làm lần đầu, ta làm mười lăm (1)

Chương 208: Người làm lần đầu, ta làm mười lăm (2)

Chương 209: Người làm lần đầu, ta làm mười lăm (3)

Chương 210: Nhị tiểu thư sắc đảm bao thiên (1)

Chương 211: Nhị tiểu thư sắc đảm bao thiên (2)

Chương 212: Nhị tiểu thư sắc đảm bao thiên (3)

Chương 213: Diêm vương đến đòi mạng (1)

Chương 214: Diêm vương đến đòi mạng (2)

Chương 215: Diêm vương đến đòi mạng (3)

Chương 216: Hôn sự lừa sém lông mày

Chương 217: Hôn sự lừa sém lông mày (2)

Chương 218: Hôn sự lừa sém lông mày (3)

Chương 219: Thiên tượng khác thường, hôn sự nan an

Chương 220: Thiên tượng khác thường, hôn sự nan an (2)

Chương 221: Thiên tượng khác thường, hôn sự nan an (3)

Chương 222: Chuyện xấu kinh tâm động phách (1)

Chương 223: Chuyện xấu kinh tâm động phách (2)

Chương 224: Chuyện xấu kinh tâm động phách (3)

Chương 225: Mỹ nhân dẫn dụ thích khách (1)

Chương 226: Mỹ nhân dẫn dụ thích khách (2)
Chương 227: Mỹ nhân dẫn dụ thích khách (3)
Chương 228: Trong mệnh ai là người cuồng dại
Chương 229: Trong mệnh ai là người cuồng dại (2)
Chương 230: Trong mệnh ai là người cuồng dại (3)
Chương 231: Thành môn thất hỏa (1)
Chương 232: Thành môn thất hỏa (2)
Chương 233: Quát cốt liệu độc, tráng sĩ đoạn oản (1)
Chương 234: Quát cốt liệu độc, tráng sĩ đoạn oản (2)
Chương 235: Quát cốt liệu độc, tráng sĩ đoạn oản (3)
Chương 236: Đêm khuya trốn chạy sát thủ (1)
Chương 237: Đêm khuya trốn chạy sát thủ (2)
Chương 238: Đêm khuya trốn chạy sát thủ (3)
Chương 239: Người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết (1)
Chương 240: Người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết (2)
Chương 241: Người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết (3)
Chương 242: Nhà tan cửa nát, một cây chẳng chống vững nhà (1)
Chương 243: Nhà tan cửa nát, một cây chẳng chống vững nhà (2)
Chương 244: Nhà tan cửa nát, một cây chẳng chống vững nhà (3)
Chương 245: Người lạ ngộ thân có ẩn tình khác (1)
Chương 246: Người lạ ngộ thân có ẩn tình khác (2)
Chương 247: Người lạ ngộ thân có ẩn tình khác (3)
Chương 248: Mối tình sâu sắc trong Hạ gia lâu (1)
Chương 249: Mối tình sâu sắc trong Hạ gia lâu (2)
Chương 250: Mối tình sâu sắc trong Hạ gia lâu (3)
Chương 251: Gặp lại Tiểu Thiên Diệp (1)
Chương 252: Gặp lại Tiểu Thiên Diệp (2)
Chương 253: Gặp lại Tiểu Thiên Diệp (3)
Chương 254: Cửu tử nhất sinh (1)
Chương 255: Cửu tử nhất sinh (2)
Chương 256: Cửu tử nhất sinh (3)
Chương 257: Người vì dao thót, ta vì thịt bò (1)
Chương 258: Cá nằm trên thớt

Chương 259: Cá nằm trên thớt (3)
Chương 260: Hồi kinh bị bại lộ (1)
Chương 261: Hồi kinh bị bại lộ (2)
Chương 262: Trong phủ Thái tử, nhắc lại hôn sự
Chương 263: Trong phủ Thái tử, nhắc lại hôn sự (2)
Chương 264: Trong phủ Thái tử, nhắc lại hôn sự (3)
Chương 265: Người bắt nhân ta bắt nghĩa (1)
Chương 266: Người bắt nhân ta bắt nghĩa (2)
Chương 267: Người bắt nhân ta bắt nghĩa (3)
Chương 268: Món nợ với ta, tự nàng đến trả
Chương 269: Món nợ với ta, tự nàng đến trả (2)
Chương 270: Món nợ với ta, tự nàng đến trả (3)
Chương 271: Hoàng trưởng tôn thỉnh hôn
Chương 272: Hoàng trưởng tôn thỉnh hôn (2)
Chương 273: Hoàng trưởng tôn thỉnh hôn (3)
Chương 274: Phong vân định hôn sự (1)
Chương 275: Phong vân định hôn sự (2)
Chương 276: Phong vân định hôn sự (3)
Chương 277: Chỉ yêu hoa sen thanh nhã tuyệt tục (1)
Chương 278: Chỉ yêu hoa sen thanh nhã tuyệt tục (2)
Chương 279: Đêm động phòng hoa chúc
Chương 280: Đêm động phòng hoa chúc (2)
Chương 281: Đêm động phòng hoa chúc (3)
Chương 282: Yến vương phủ quý dị khó lường (1)
Chương 283: Yến vương phủ quý dị khó lường (2)
Chương 284: Yến vương phủ quý dị khó lường (3)
Chương 285: Bất ngờ hôn môi (1)
Chương 286: Bất ngờ hôn môi (2)
Chương 287: Trữ quốc am uyên mộng nan viên
Chương 288: Trữ quốc am uyên mộng nan viên(2)
Chương 289: Trữ quốc am uyên mộng nan viên (3)
Chương 290: Tân hôn yến cũng có khúc chiết (1)
Chương 291: Tân hôn yến cũng có khúc chiết (2)

Chương 292: Tân hôn yến cũng có khúc chiết (3)
Chương 293: Chặt chẽ nắm cát trong tay
Chương 294: Chặt chẽ nắm cát trong tay (2)
Chương 295: Ai cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt
Chương 296: Ai cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt (2)
Chương 297: Đêm đông tố, tình ý kéo dài (1)
Chương 298: Đêm đông tố, tình ý kéo dài (2)
Chương 299: Không cẩn thận phá vỡ bí mật (1)
Chương 300: Không cẩn thận phá vỡ bí mật (2)
Chương 301: Không cẩn thận phá vỡ bí mật
Chương 302: Yêu sai đó là mối hận cả đời
Chương 303: Yêu sai đó là mối hận cả đời (2)
Chương 304: Ai là chi đầu hồng hạnh (1)
Chương 305: Ai là chi đầu hồng hạnh (2)
Chương 306: Chân tướng ngoài dự liệu
Chương 307: Mất đi lý trí, hy vọng xa vời
Chương 308: Mất đi lý trí, hy vọng xa vời
Chương 309: Bị kích khởi ý chí chiến đấu (1)
Chương 310: Bị kích khởi ý chí chiến đấu (2)
Chương 311: Mãnh thú kinh hồn trong bãi săn Hoàng gia
Chương 312: Mãnh thú kinh hồn trong bãi săn Hoàng gia (2)
Chương 313: Thái tử phi bị hủy dung
Chương 314: Thái tử phi bị hủy dung (2)
Chương 315: Là mãnh hổ hay vẫn là độc xà
Chương 316: Là mãnh hổ hay vẫn là độc xà (2)
Chương 317: Sóng gió tể lễ
Chương 318: Sóng gió tể lễ (2)
Chương 319: Đại lễ đáp trả Thế tử phi (1)
Chương 320: Đại lễ đáp trả Thế tử phi (2)
Chương 321: Bớt một kẻ thù, thêm một bằng hữu
Chương 322: Bớt một kẻ thù, thêm một bằng hữu (2)
Chương 323: Thái tử phi bị trúng độc (1)
Chương 324: Thái tử phi bị trúng độc (2)

Chương 325: Tính toán của Âu Dương Noãn (1)
Chương 326: Tính toán của Âu Dương Noãn (2)
Chương 327: Kỳ hạn của Tiểu Diễm
Chương 328: Kỳ hạn của Tiểu Diễm (2)
Chương 329: Trộm long tráo phượng
Chương 330: Trộm long tráo phượng (2)
Chương 331: Lễ vật bất ngờ
Chương 332: Lễ vật bất ngờ (2)
Chương 333: Sóng gió lại nổi lên (1)
Chương 334: Sóng gió lại nổi lên (2)
Chương 335: Tiểu Trọng Hoa chất vấn (1)
Chương 336: Tiểu Trọng Hoa chất vấn (2)
Chương 337: Mong muốn của Âu Dương Noãn
Chương 338: Mong muốn của Âu Dương Noãn (2)
Chương 339: Thích khách phủ Thái tử (1)
Chương 340: Thích khách phủ Thái tử (2)
Chương 341: Là yêu hay vẫn là hận? (1)
Chương 342: Là yêu hay vẫn là hận? (2)
Chương 343: Từ hôn (1)
Chương 344: Từ hôn (2)
Chương 345: Quyết định của Tiểu Nhiên (1)
Chương 346: Quyết định của Tiểu Nhiên (2)
Chương 347: Hành động của Tiểu Thiên Diệp (1)
Chương 348: Hành động của Tiểu Thiên Diệp (2)
Chương 349: Quyết định của Âu Dương Noãn
Chương 350: Quyết định của Âu Dương Noãn (2)
Chương 351: Là may mắn hay vẫn là bi kịch (1)
Chương 352: Là may mắn hay vẫn là bi kịch (2)
Chương 353: Mưu sát thế tử (1)
Chương 354: Mưu sát thế tử (2)
Chương 355: Chinh đồn Đồng trắc phi (1)
Chương 356: Chinh đồn Đồng trắc phi (2)
Chương 357: Chính thức khiêu chiến

Chương 358: Cửu hoàng tử (1)
Chương 359: Cửu hoàng tử (2)
Chương 360
Chương 361: Công chúa gặp nạn
Chương 362: Công chúa gặp nạn (2)
Chương 363: Ước nguyện của Âu Dương Noãn
Chương 364: Ước nguyện của Âu Dương Noãn 2
Chương 365: Thái tử tặng mỹ nhân 1
Chương 366: Thái tử tặng mỹ nhân 2
Chương 367: Lựa chọn của Tiểu Trọng Hoa 1
Chương 368: Lựa chọn của Tiểu Trọng Hoa 2
Chương 369: Dâng hương gặp chuyện không may 1
Chương 370: Dâng hương gặp chuyện không may 2
Chương 371: Mộ Hiên Viên 1
Chương 372: Mộ Hiên Viên 2
Chương 373
Chương 374: Giang hải vương phi qua đời 1
Chương 375: Giang hải vương phi qua đời 2
Chương 376: Thu hoạch bất ngờ 1
Chương 377: Thu hoạch bất ngờ 2
Chương 378: Dạy dỗ Tiểu Nhiên
Chương 379
Chương 380
Chương 381
Chương 382
Chương 383
Chương 384
Chương 385
Chương 386
Chương 387
Chương 388
Chương 389
Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404: Đại kết cục 1 (Quyển 1)

Chương 405: Đại kết cục 2 (Quyển 1)

Chương 406: Đại kết cục 3 (thượng 2)

Chương 407: Đại kết cục 4 (thượng 2)

Chương 408: Đại kết cục 5 (thượng 3)

Chương 409: Đại kết cục 6 (thượng 4)

Chương 410: Đại kết cục (hạ 1)

Chương 411: Đại kết cục (hạ 2)

Chương 412: Đại kết cục (hạ 3)

Chương 413: Đại kết cục (hạ 4)

Chương 414: Đại kết cục (hạ hoàn)

Chương 415: Ngoại truyện 1

Chương 416: Ngoại truyện 2

Chương 417: Ngoại truyện 3 (HOÀN)

Chương 1: Đời người hoang đường kiếp trước

Âu Dương Noãn bị đưa trên đường cái.

Nàng còn nhớ rõ lần đầu tiên đi trên con đường này, nó tràn ngập màu sắc, đó là lúc nàng xuất giá, trước mắt đều là một màu hồng chói mắt, đi theo sau kiệu hoa là một đồng đồ cưới không thể nào đếm được, hàng gánh đồ cưới, đều sơn son thiếp vàng, rực rỡ lóa mắt, bên ngoài đám đông chen chúc, người người đi lại tấp nập, ai mà không hâm mộ mùi dấm trang sức đồ lộng lẫy này chứ...

Hôm nay, ba năm sau, nàng lại đến đây trên con đường này, ngoảnh mặt nhìn lại, không khỏi cảm thấy ghê người. Trên đường qua lại đông đúc. Hơn nữa, người người đều kích động, mỗi người đều hưng phấn. Bọn họ mang theo rất nhiều cái sọt, bên trong đều đựng đồ ăn đã hư hỏng bốc mùi hôi thối, còn có rất nhiều oa bát biều bần, còn có rất nhiều người cầm cái chổi, cái ki, cây gậy, mái ngói...

Ha ha, nàng như thế nào đã quên, nay nàng đã không phải là Âu Dương đại tiểu thư cao cao tại thượng, mà là “Nữ nhân hạ lưu” mà người người khinh bỉ.

Người của Tô gia cũng đều đến hết, không riêng gì phụ mẫu chồng, phu quân, ngay cả nha đầu, gã sai vặt... cũng đều đến đây.

“Không cần, tiểu thư...” Hồng Ngọc hét lên, hướng đến chỗ đám người đang mang Âu Dương Noãn đi mà nói: “Không được đụng đến tiểu thư của chúng ta!” Nàng cầu xin khản cả giọng: “Lão gia, phu nhân, cô gia, cầu xin các người, buông tha tiểu thư đi!”

Âu Dương Noãn không nghe được Hồng Ngọc nói chuyện, nàng đã bị những âm thanh chửi rủa của đám người kia cắn nuốt. Phương ma ma liều mạng vọt tới bên người Âu Dương Noãn, bật khóc kêu to: “Tiểu thư! Đây là một cái bẫy, bọn họ đều hãm hại ngươi a...”

Âu Dương Noãn nhìn mái tóc hoa râm, bộ dáng điên cuồng của Phương ma ma, trong đầu lại nhớ lại lúc trước khi xuất giá, lúc nàng hát chi ca — —

“Mười dặm trang sức lộng lẫy mười dặm dài, kiêu hoa lung linh mười dặm tung bay, kẹo mừng mười dặm ngọt, rượu ngon mười dặm thơm. Được nên đôi lứa với người con gái trong mộng, nguyện yêu đến thiên trường địa cửu, tình trường ý trường tương tư trường, mới có trang sức màu đỏ mười dặm trường”

Tình trường ý trường tương tư trường, mới có trang sức màu đỏ mười dặm trường”... Nay toàn thành chê cười.

“Còn không nhận tội, “ Tô phu nhân lạnh lùng nói: “Đây là chính ngươi không biết xấu hổ, đã làm mất mặt Âu Dương gia, bôi nhọ gia phong Tô gia!”

Lúc này, trong đám người có một người nam nhân kêu lớn lên: “Nhìn xem! Đây chính là Âu Dương Noãn, nữ nhân không biết xấu hổ, thừa dịp trượng phu ra ngoài vùng trộm với nam nhân khác...”

“Nữ nhân hư hỏng!...”

“Nữ nhân hạ lưu đê tiện! Đánh nàng! Đánh nàng! Đánh chết nàng...”

Cùng với những lời lẽ nhục mạ đó, nào là rau quả hư hỏng, nào là gạch, mái ngói... tất cả đều hướng trên người Âu Dương Noãn mà

ném. Âu Dương Noãn vẻ mặt vẫn như lúc đầu, trên người trúng thật nhiều hòn đá, nàng đã không biết đau đớn là gì, trong lòng mơ hồ nghĩ, cái gọi là “Địa ngục”, chính là thế này đây!

Không bao lâu, đầu tóc nàng cũng đã lộn xộn, trên mặt đều là nước bắn, mồ hôi hòa cùng nước mắt. Hồng Ngọc liều mạng muốn xông lên phía trước, người Tô gia gắt gao giữ chặt lấy nàng, Hồng Ngọc đối với đám người không ngừng kêu thét:

“Tiểu thư chúng ta bị oan! Là người Tô gia đã hãm hại nàng!” Nàng thê lương hét lớn, điên cuồng giãy dụa, thoát được 1 bên, liền bị người ta chặn ngang 1 cước đá văng ra ngoài chết ngất tại chỗ.

Hồng Ngọc... Âu Dương Noãn nhìn, hốc mắt ẩm ướt.

“A...” Một khối gạch ném trúng thái dương Âu Dương Noãn, nàng không khỏi đau đớn thét lên, máu tươi từ vết thương liền chảy ra.

Bởi vì bị mạnh mẽ trói chặt áp chế quỳ trên mặt đất, Âu Dương Noãn chỉ có thể trơ mắt nhìn rau quả thối hướng nàng mà ném tới.

Phương ma ma vẫn liều mạng che chở trên người nàng, Hồng Ngọc tỉnh lại thì la hét, xé rách cả tiếng người huyên náo, liều mạng đánh ngã người Tô gia, vọt lên chắn trước người Âu Dương Noãn.

Hồng Ngọc hướng đám người quỳ xuống, thất thanh kêu to: “Tiểu thư vô tội! Nàng bị người ta oan uổng!” Rồi lại hướng mọi người phía dưới cầu xin: “Ta dập đầu cầu xin các người giơ cao đánh khẽ! Van cầu các người đừng đánh tiểu thư nữa...”

Nàng hết dập đầu bên trái, lại hướng qua bên phải, vừa dập đầu vừa cầu xin: “Buông tha cho tiểu thư chúng ta đi!”

Đám người cũng không vì vậy mà dừng lại, vẫn không ngừng ném đồ lên người Âu Dương Noãn, nàng vẫn không có phản ứng gì, giờ phút này nàng chỉ nhìn Hồng Ngọc đang không ngừng hướng đám người mà đập đầu, đập đến đầu rơi máu chảy! Nước mắt, trong phút chốc theo hốc mắt Âu Dương Noãn cuộn cuộn chảy xuống, nàng ngẹn ngào, thấp giọng kêu:”Hồng Ngọc!Đứng lên!Không cần quỳ trước bọn họ!Đứng lên!”

Một mảnh hỗn loạn, Âu Dương Noãn nâng ánh mắt đã muốn mơ hồ lên, nàng thật sự muốn nhìn rõ mỗi người ở đây, nhất là người Tô gia đang đứng ở phía đằng xa.

Tô lão gia uy nghiêm, Tô phu nhân từ ái, còn có phu quân tuần mỹ luôn ôn nhu săn sóc nàng _ Tô Ngọc Lâu, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở nữ tử nhu nhược nép bên người phu quân, Âu Dương Khả.

Ký ức về cái ngày khuất nhục ấy hiện lên rõ ràng trong tâm trí nàng

Lúc ấy nàng bị tiếng người nháo động đánh thức, đẩy chần ngồi dậy, mở 2 mắt nhập nhèm. Trước giường, thật nhiều người vây quanh, trong đó có phụ mẫu thân bừng bừng lửa giận, phu quân sắc mặt xanh mét, hạ nhân xì xào bàn tán, còn có vẻ mặt đồng tình của mọi người Âu Dương Khả.

Cùng đắp chần nằm trên giường với nàng là 1 nam nhân trần trụi

Âu Dương Noãn còn chưa kịp phản ứng, thì nam nhân kia chui từ trong chần ra, quỳ trước mặt bọn họ, lớn tiếng kêu lên: “Chủ nhân tha mạng, tiểu nhân về sau không dám nữa!”

Một câu, đã xác định tội danh hồng hạnh xuất tường cho nàng

Phụ mẫu chồng ánh mắt như phóng hỏa, muốn đem Âu Dương Noãn

đang cố che đậy hai vai đốt thành tro tàn.

Tô Ngọc Lâu thân mình lay động, hấn chán ghét nhắm chặt mắt lại, cũng không thêm liếc nhìn Âu Dương Noãn một lần.

Âu Dương Noãn nghĩ mãi không ra, vì sao khi tỉnh giấc lại cùng với nam nhân kia ngủ trên giường.

Nhưng là nàng liền hiểu được, ly trà kia_chính là ly trà mà muội muội tự tay bưng tới!

Vì sao? Âu Dương Khả, ta đối với muội không tốt sao, mẹ ruột ta sớm mất đi, mẫu thân người dì ruột của ta, ta đối với bà ấy như mẫu thân ruột thịt thập phần kính trọng, đối với người như cùng một người sinh ra, người bị người quyền quý trong triều bức hôn, ta không để ý đắc tội với họ bất chấp hậu quả để ngăn cản, bảo vệ người.

Vì sao người lại đối xử với ta như vậy?

Âu Dương Noãn dùng hết toàn bộ khí lực kêu tên phu quân:”Ngọc Lâu!Ngọc Lâu!”

Ngọc Lâu, chàng vì sao không tin ta!Chàng từng nói mặc kệ phát sinh chuyện gì, chàng đều tin ta, trân trọng ta. Ta thực sự bị oan.

Bị giam lại một ngày một đêm, Âu Dương Noãn đem hết những lời này hết nói ra, hết hô rồi lại kêu lên, kêu đến yết hầu muốn chảy máu, nhưng vẫn là không có ai tin tưởng nàng.

Người khác nói thế nào Âu Dương Noãn đều mặc kệ, nàng chỉ hy vọng nhìn phu quân, có thể chính miệng nói với hắn: Ngọc Lâu, thiếp thực sự trong sạch, chàng hãy tin ta!

Nhưng là, Tô Ngọc Lâu vẫn không chịu nhìn nàng, ngay cả khi Ngọc Lâu quỳ ở bên ngoài liều mạng dập đầu cầu xin một ngày một đêm, hấn vẫn như cũ không để ý tới, thẳng đến khi Âu Dương Noãn bị trói lại lôi đi, như là 1 “dâm_phụ” bị bắt đi diễu hành trên phố, hấn mới xuất hiện, nhưng là hấn lại đứng trong đám người lạnh mắt nhìn nàng, dựa sát bên người là muội muội dung mạo như hoa, Âu Dương Khả.

Kỳ thật, nàng đã sớm suy nghĩ cẩn thận. Nàng gả vào Tô gia đã ba năm, lại không chịu thay phu quân nạp thiếp, sớm đã thành cái gai trong mắt mẹ chồng, nửa tháng trước bà từng muốn nạp muội muội nàng vào làm bình thiếp, lại bị nàng cự tuyệt.

Mà Âu Dương Khả vẫn luôn thầm mến Ngọc Lâu, Hồng Ngọc thậm chí chứng kiến họ hẹn hò mấy lần, chỉ là lúc đó bản thân thế nhưng ngu ngốc lại không tin, còn trừng phạt người tận tâm và trung thành như nàng.

Chỉ có đổ oan cho Âu Dương Noãn là dâm phụ thì Âu Dương Khả mới quang minh chính đại bước vào Tô gia.

Như vậy, hãm hại nàng không chỉ có một mình Âu Dương Khả. Việc này, có phải hay không còn có sự tham gia của phu quân.. Phu quân hấn...

Không! Sẽ không, Nàng không tin!

Lúc này, nàng đã bị người ta đưa đến bờ sông, trước mặt chính là nước sông cuộn cuộn chảy

Phương ma ma cùng Hồng Ngọc canh giữ bên người nàng, thế nào cũng không chịu đi.

Mặt Tô lão gia lập tức xanh mét, hấn vung tay lên, năm sáu người cùng đi về phía nàng, Phương ma ma cùng Hồng Ngọc bị bọn họ mạnh mẽ mang đi, gắt gao áp chặt một bên, một chút cũng không thể động đậy.

Âu Dương Noãn ngửa mặt lên trời mà cười “Ông trời ơi, người mở mắt ra đi!”

Gió bỗng nhiên nổi lên, mưa bắt đầu rơi, Âu Dương Noãn cười đến khản cả giọng: “Nhìn xem, ông trời cũng đã mở mắt, người cũng biết là ta bị oan uổng”.

Mọi người hỗn loạn, mặt Tô lão gia càng thêm đanh lại, hấn gầm lên: “Trầm xuống”

“Cha! Đợi một chút!”

Trong đám người, Tô Ngọc Lâu chậm rãi bước tới, gương mặt tuấn mỹ vô cùng có vài phần tiêu tụy, thân hình cao to dường như đứng không vững. Có người vừa phủ thêm áo choàng cho hắn, Âu Dương Noãn hai mắt đầm lệ nhìn tới, chính là Âu Dương Khả, tư thái nhàn nhã trầm tĩnh đứng sau phu quân.

Nhiều lời cũng vô dụng, ánh mắt Âu Dương Noãn nhìn Ngọc Lâu, giống như ánh mắt mà mỗi ngày nàng đều nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Ngọc Lâu! Thiếp trong sạch! Chàng phải tin thiếp!”

Tô Ngọc Lâu trầm mặc hồi lâu, ở trong tay áo lấy ra một tờ giấy, quăng đến trước mặt Âu Dương Noãn, thanh âm kịch liệt đau đớn, ánh mắt lại rất bình tĩnh: “Cho tới hôm nay ngươi vẫn còn nói dối, ta nên sớm đưa cho ngươi mới phải! Nữ nhân như ngươi nên chết đi, nhất định phải đoạn tuyệt với Tô gia một cách sạch sẽ!”

Hưu thư...dĩ nhiên là hưu thư...

Âu Dương Khả bước đến bên cạnh, nhặt tờ hưu thư lên, dung nhan xinh đẹp vạn phần, đoan trang cao quý, vẻ mặt nàng tựa hồ thập phần bi thương, nhìn Âu Dương Noãn ôn nhu nói:”Tỷ tỷ, tỷ không nên trách Ngọc Lâu, đều tại tỷ làm sai chuyện, tỷ yên tâm đi, ta sẽ thay tỷ chăm sóc chàng ấy thật tốt...” Nàng ta im lặng không nói tiếp nữa, khuôn mặt lại nổi lên một tầng ửng đỏ.

Âu Dương Noãn nhìn gương mặt quen thuộc này, thì thào nói:”Khả nhi, vì sao...”

Âu Dương Khả tiến lại gần nàng, tựa hồ như muốn nói lời cáo biệt với nàng, hạ thấp âm thanh nói với Âu Dương Noãn:”Người có biết lúc trước vì sao lại không cẩn thận để bị thương ở trán, sau đó để lại sẹo, là vì nương ta động tay động chân. Đệ đệ bảo bối của người, thật là một đứa trẻ đáng yêu, vốn có thể kế thừa hết thầy Âu Dương Phủ, đáng tiếc lại bị rơi xuống nước chết đuối, trên thực tế lúc đó ta và nương ta đều ở đấy, chúng ta nhìn hắn bị hạ nhân dìm xuống nước, sau đó liều mạng kêu cứu, nước một chút lại một chút tràn đầy, tràn vào miệng, mắt, mũi.. hắn. Rõ ràng là bị dìm chết, lại chỉ có thể nói mạng hắn không tốt, mẫu thân sớm mất đi, lại có một tỷ tỷ vụng về ngu xuẩn!”

Vẻ mặt Âu Dương Noãn cứng lại, ngẩng đầu nhìn Âu Dương Khả, ánh mắt dần trở nên bi thương tàn khốc, cuối cùng là điên cuồng dữ tợn, đệ đệ chết, nàng bị người ta đưa hưu thư, vẫn không nghĩ rằng mẫu thân cùng muội muội tốt nguyên lai lại là đồ lòng muông dạ thú.

Ha ha... ha ha ha... Lâm thị, người lúc trước đứng trước giường bệnh đã đáp ứng với mẫu thân ta rằng sẽ chiếu cố thật tốt tới tỷ đệ chúng ta, nhưng người đã làm những gì? Người đã làm như thế này

sao!

Âu Dương Noãn chậm rãi nhắm mắt lại, rồi lại chầm chậm mở ra, hướng Âu Dương Khả cười một chút, bộ dáng tươi cười dịu dàng như nước:” Muội muội, tỷ tỷ đã làm sai, muội lại đây, tỷ có câu cuối cùng muốn nói với muội”

Âu Dương Khả nhìn nàng, không tin tỷ tỷ có thể ở trước mặt bao nhiêu người dám làm gì nàng, liền từng bước bước đến.

Âu Dương Noãn thấp giọng nói: “Lúc trước sau khi mẫu thân ta đi, còn lưu lại một lượng lớn gia sản, hiện tại ta sắp chết, muốn đem những thứ đó cho muội, bất quá xin người thiện tâm, lưu một ít cho Phương ma ma cùng Hồng Ngọc...”

Mắt Âu Dương Khả sáng lên, nàng ta xác thực có nghe nói năm đó Âu Dương phu nhân có lưu lại một khối tài sản kinh người, sau này Âu Dương Noãn xuất giá lại không cánh mà bay, xem ra chúng thật sự nằm trong tay nàng...

“Muội lại gần đây, ta nói cho muội biết...”

Nếu Âu Dương Khả không tham lam thì sẽ không có khả năng bị mắc mưu, nhưng là nàng ta đã quá mức tự tin, thật sự ghé tai lại gần miệng Âu Dương Noãn.

Đám người phía sau không biết sự tình, đột nhiên nghe Âu Dương Khả hét lên chói tai, liền nhìn thấy nàng ta giống như phát điên té trên mặt đất lăn lộn đau đớn...

Trên mặt đất, Âu Dương Khả ôm một lỗ tai đầm đìa máu tươi...

Thấy một màn như vậy, dân chúng đều khinh thường, dùng những

lời độc ác mắng Âu Dương Noãn, nàng không muốn cúi đầu khát phục, mặc cho hai mắt chua xót, cũng không cho nước mắt rơi xuống. Ánh mắt nàng chọc giận bọn họ, có người hắt nước phân lên người Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn dung đầu lưỡn liếm nước phân trên môi, khàn giọng cười to. Cười xong, Âu Dương Noãn nhìn bọn họ, nghiêng răng nghiêng lợi gần từng tiếng:” Nhật nguyệt ở trên, quỷ thần ở dưới, Âu Dương Noãn ta bị chết oan uổng, hóa thành lệ quỷ cũng không tha cho các người!”

“Dìm xuống! Nhanh!” Tô lão gia rống lên, Âu Dương Noãn ngửa mặt lên trời cười to, trời đất trong nháy mắt xoay tròn.

Nước sông lạnh lẽo, sâu không thấy đáy.

Chương 2: Trùng sinh mười hai tuổi

Ánh sáng mặt trời ấm áp xuyên cả lớp giấy thật dày trên khung cửa sổ chiếu vào phòng, làm cho gian phòng trở nên thập phần ấm áp...

“ Tiểu thư tốt của ta, tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt rồi!”

Âu Dương Noãn mở to hai mắt, nhìn đến khung cảnh không thể quen thuộc hơn, chính là cùng một khuôn mặt nhưng lại trẻ hơn không biết bao nhiêu, Âu Dương Noãn theo bản năng nhìn chăm chăm Phương ma ma, giọng điệu thều thào: “Ma ma.. Là ta đã sai, ta đã sai lầm rồi”

Phương ma ma hoảng sợ, ánh mắt thân thiết mà lo lắng, ngạc nhiên nói: “Đại tiểu thư, người nói gì vậy, đều là vì Nhị tiểu thư gây họa, nếu không phải vì giúp nàng ấy thì sao cái trán của người lại bị thương được chứ!”

Nhị tiểu thư? Cái trán bị thương?

Không đúng, hình như có cái gì không đúng!

Đây là chuyện gì, Phương ma ma ở Tô phủ ngày đêm vất vả thay nàng làm việc, sớm đã không còn trẻ nữa, nhưng bây giờ, mama như thế nào lại thay đổi. Trái tim Âu Noãn Dương kinh hoàng, nàng nhéo mạnh vào cổ tay mình, rất đau, đây không phải là mơ!

Chẳng lẽ ông trời nghe được lời cầu xin của nàng? Nàng không dám tin, không nói được một lời, chỉ chăm chăm nhìn vào người trước mặt, nàng sợ đây chỉ là một giấc mộng đẹp mà thôi.

Phương ma ma dùng khăn lụa cẩn thận lau mồ hôi lạnh cho Âu Dương Noãn, chỉ sợ đụng vào vết thương, thở dài nói: "Đại tiểu thư, tâm địa của người thật lương thiện, chỉ sợ đem những người lấy oán trả ơn xem là mẩu thân, muội muội ruột... haizz!"

Trước đây, những lời này Phương ma ma đã tận tình khuyên nài không biết bao nhiêu lần nhưng là bản thân lại nói với mama như thế nào? Chính mình như một con ngốc thay hai người kia biện giải 'Mama, kế mẩu là muội muội ruột thịt của mẩu thân ta, là di nương của ta, người ở trước giường mẩu thân ta đã thề sẽ chăm sóc bảo vệ tỷ đệ ta thật tốt, làm sao có thể tổn thương ta được chứ? Người quá đa tâm rồi' Lúc đó, Phương ma ma còn muốn nói thêm, lại bị Âu Dương Noãn đuổi qua một bên, hoàn toàn không thèm để ý đến ánh mắt thương tâm thất vọng của đối phương

Nàng thật ngốc, là người ngốc nhất trên đời này, Phương ma ma là thật tâm lo lắng cho nàng, nàng lại đem nỗi khổ tâm của ma ma thành ra không có lý lẽ, mẩu thân nàng là nữ nhi của trấn quốc Hầu phủ Trữ lão thái quân, nàng là cháu ngoại của hầu phủ, phụ thân Âu Dương Trì là Lại Bộ Thị Lang, Tô gia bất quá chỉ là thương hộ, kinh đô hào môn thế gia không để bọn họ vào mắt, vậy mà bản thân nàng lại tràn đầy mien mộ dung mạo tuấn dật của Tô Ngọc Lâu, ngưỡng mộ hẳn, yêu thương hẳn say đắm, hướng kế mẩu muốn thành đôi với hẳn, mặc kệ ngoại tổ mẩu kiên quyết phản đối, dứt khoát gả cho hẳn.

Lúc trước, chính mình còn suy nghĩ mặc dù kế mẩu chỉ là thứ nữ Hầu phủ, nhưng từ nhỏ lại được ngoại tổ mẩu nuôi lớn, quan hệ với mẩu thân nàng rất tốt, thân thể mẩu thân nhiều bệnh, tự biết không thể chống đỡ được, sợ phu quân nạp thê mới không tốt liền hướng mẩu thân mình đưa muội muội đoan trang hiền thực ôn nhu lương thiện vào Âu Dương gia, nhưng mẩu thân nàng làm sao biết được,

người mà bà đưa đến thực chất không phải là thần hộ mệnh mà là người lấy oán báo ân.

Sau này Lâm thị hạ sinh Âu Dương Khả, thân phận đương nhiên kém xa Âu Dương Noãn, vốn là nàng sẽ có tương lai sáng lạn ở phía trước, vậy mà Âu Dương Khả từ nhỏ lại cố tính lưu lại một cái sẹo trên trán của nàng, từ đó trong lòng nàng sinh ra một loại tự ti, các yến hội trong kinh đô đều không được tham dự, ngược lại muội muội Âu Dương Khả thay thế nàng cùng với Lâm thị cùng mọi người kết giao, thế cho nên trong kinh đô ai ai cũng đều biết Âu Dương nhị tiểu thư còn đại tiểu thư là nàng thì hoàn toàn bị lãng quên. Càng đáng sợ hơn là, bản thân còn trẻ tình cờ gặp Tô Ngọc Lâu lại nhất kiến chung tình... Hiện tại nhớ lại, ngẫu nhiên sao?Ha ha, sao trên đời này lại có sự trùng hợp như vậy, dung mạo của nàng có tí vết, Tô Ngọc Lâu sao có thể đối với mình nhất kiến chung tình được chứ, chỉ sợ là có âm mưu mà thôi, nhân duyên nàng ngỡ như là do ông trời sắp đặt thì ra lại do chính kế mầu ôn nhu cao quý kia bày ra mà thôi.

Nhưng mà, bản thân lại tự tay hủy đi tương lai chỉ vì tin tưởng nàng ta, khiến cho ngoại tổ mẫu thương tâm thất vọng, rõ ràng là bị bệnh cũng không chịu dung thuốc, mãi cho tới khi chết đi cũng không chịu nhìn mặt nàng lần cuối. Nàng biết tất cả đều là lỗi của mình, chỉ vì hành động của mình khiến cho ngoại tổ mẫu hoàn toàn tuyệt vọng về bản thân, cuối cùng cũng đoạn tuyệt hết thảy quan hệ của Hầu phủ với nàng, tận đến lúc nàng bị dìm xuống sông cũng không có ai đến ngăn cản.

Nàng mở to hai mắt, nhìn Phương ma ma, tất cả đều quay trở lại. Nàng, hiện tại là ngoại tôn nữ của Hầu phủ trấn quốc kinh đô, Âu Dương đại tiểu thư, không phải là Âu Dương Noãn, tiện phụ Tô gia.

” Nhật nguyệt ở trên, quỷ thần ở dưới, Âu Dương Noãn ta bị chết oan uổng, hóa thành lệ quỷ cũng không tha cho các người!” Là ông trời

thương hại nàng, cho nàng thêm một cơ hội sống, kiếp trước nàng đã hạ lời thề, tất sẽ có một ngày nàng thực hiện tất cả!

“Đại tiểu thư, miệng vết thương còn đau không?” Phương mama thấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng nắm chặt lại, bên trên nổi toàn gân xanh, nhanh chóng gỡ từng ngón tay nàng ra, xoa xoa lòng bàn tay đầy dấu móng tay hồng hồng, lo lắng hỏi:” Tiểu thư, ta đi gọi đại phu vào xem vết thương của người một chút”

Bất quá chỉ là vết thương nhỏ, sẽ không thể sinh ra đau đớn cùng hối hận không thể kiềm chế được mà kiếp trước bản thân phải chịu, Âu Dương Noãn im lặng gối đầu lên vai Phương mama, bên môi còn hiện lên chút ý cười, Phương mama nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc của Âu Dương Noãn cười thì ngây ngẩn cả người, không giống như bình thường ôn nhu hiền lành, ngược lại giống như hoa hồng có gai cứng cỏi, Phương mama có chút giật mình, không phải là nhìn lầm rồi chứ?

Âu Dương Noãn kéo Phương mama qua, ngả đầu vào lòng bà:”Mama, cảm ơn người!” Cảm ơn người vẫn luôn bên ta, một chút cũng không rời.

Âu Dương Noãn âm thầm thề, những người mà nàng yêu quý, nàng sẽ vĩnh viễn che chở, làm cho họ hưởng hết một đời tôn vinh. Còn với những người làm hại nàng, tính kế nàng, nàng sẽ bắt họ trả lại gấp trăm gấp ngàn lần.

Phương mama đầu tiên là kinh ngạc, sau rồi chậm rãi thả lỏng, khẽ vuốt tóc Âu Dương Noãn, bên môi mang theo ý cười, từ khi phu nhân mới vào cửa đại tiểu thư đã lâu chưa từng thân cận như vậy...

“Mama, Hồng Ngọc đâu?”Nếu hết thầy đã quay trở lại, Hồng Ngọc năm nay cũng chỉ có 12 tuổi thôi.

“Nha đầu kia đang đi sắc thuốc”

“Ân” Vòng tay Phương mama ấm áp là vậy, tại sao từ trước tới nay nàng chưa từng phát hiện, Âu Dương Noãn chậm rãi nhắm mắt lại.

....

“Đại tiểu thư, uống thuốc đi”

“Đại tiểu thư đang ngủ, đừng quấy rầy người”

“Hồng Ngọc tỷ, lời này của tỷ là như thế nào? Ta đâu dám làm phiền tiểu thư nghỉ ngơi? Người đối với đại tiểu thư trung tâm, còn ta là người xấu sao? Ta là toàn tâm toàn ý nghĩ cho đại tiểu thư, nếu người uống thuốc trễ ảnh hưởng đến miệng vết thương, người gánh được trách nhiệm này sao?”

“Tiểu Đào... Người...”

Là tiếng của Hồng Ngọc, Âu Dương Noãn mở mắt, lập tức ngồi dậy, trước mặt nàng là khuôn mặt tươi cười trong suốt của Tiểu Đào cùng dáng vẻ xấu hổ của Hồng Ngọc

“Tiểu Đào, cãi nhau như vậy còn ra thể thống gì nữa?” Phương mama nhẹ giọng trách cứ, thấy Âu Dương Noãn bị thức tỉnh, lại càng mất hứng.

“Sao mama lại nói như vậy, ta cũng là vì tiểu thư thôi!” Tiểu Đào không để ý đến, cười khanh khách nói.

Tiểu Đào là kế mẫu đem tới, ngũ quan thập phần xinh đẹp, tuổi còn nhỏ mà lại ăn nói khéo léo, nói chuyện khiến cho Âu Dương Noãn rất

thích, làm việc chưa đến nửa năm đã được phong lên làm nha đầu nhất đẳng. So với Hồng Ngọc trầm tĩnh ôn nhu, Âu Dương Noãn năm đó càng yêu thích nha đầu này, đem nàng ta thành nha đầu hồi môn không nói, lại càng tin tưởng nàng hơn. Vào cái đêm khuất nhục vạn phần đó, trực đêm chính là nàng ta... Sau khi gặp chuyện không may ít lâu, nàng ta lại trở thành đại nha đầu của Âu Dương Khả, nói như vậy, chuyện này với nàng không thoát khỏi liên quan.

Tiểu Đào giống như ngày thường, vẻ mặt tươi cười sáng lạn, trong tay bưng một chén thuốc nóng hổi: "Tiểu thư, uống đi"

Nhìn thấy chén thuốc nồng đậm kia, ánh mắt Âu Dương Noãn lạnh lùng quát: "Quỳ xuống"

"Tiểu thư, người làm sao vậy..." đến đây chưa lâu, nàng ta rất được Âu Dương Noãn yêu thích, mặc kệ là trước mặt chống đối Phương mama hay sau lưng khi dễ nha đầu cũng chưa từng bị trách cứ, Tiểu Đào nhất thời ngẩn người, cũng không nghĩ đến phải biện giải ra sao.

Âu Dương Noãn cười lạnh 1 tiếng, thuận tay cầm lấy ly trà trên bàn, thẳng hướng Tiểu Đào ném tới. Tiểu Đào hoảng sợ, theo bản năng tránh đi, mặc dù không ném trúng Tiểu Đào, nhưng lại bay về phía bàn trà, làm cho bình hoa trên bàn vỡ nát. Tiếng động lớn như vậy, khiến cho mọi người đều sợ ngây người.

Chương 3: Trừng trị ác nha đầu

Tiểu Đào lặng người sững sốt, cảm thấy Âu Dương Noãn không giống trước kia:”Đại tiểu thư,nô tỳ...”

“Im miệng.” Âu Dương Noãn quát, không thềm nhìn đến Tiểu Đào đang lộ nụ cười mà ngày xưa nàng thích nhất

“Bảo người quỳ xuống, người không nghe thấy sao?”

Âu Dương Noãn đối đãi với mọi người luôn ôn nhu lương thiện, chưa bao giờ giận dữ như thế, thần sắc nghiêm nghị, Tiểu Đào nức nở một tiếng rồi quỳ xuống, nước mắt sớm đã dâng đầy:”Đại tiểu thư, nô tỳ là nóng vội lo lắng thuốc nguội, sợ người uống vào sẽ không thoải mái, tuyệt đối ko có ý quấy rầy tiểu thư nghỉ ngơi”

Trong phòng có Phương mama, Hồng Ngọc cùng Tiểu Đào, còn lại hai nô tài nhất đẳng, bốn người nhị đẳng, tám người tam đẳng, bốn mama, lúc này toàn bộ đều cúi đầu đứng bên ngoài cửa, bọn họ đều có chút kinh ngạc nhìn Âu Dương Noãn, không biết nàng muốn làm cái gì.

Thanh âm Âu Dương Noãn lạnh lung:”Không có lệnh của ta, ai dám xông vào phòng của ta, Tiểu Đào, người từ đâu học được loại quy cũ này! Người đâu!”

“Xin đại tiểu thư phân phó”

Tóc Âu Dương Noãn như thác nước rơi tung lên, trên mặt tuy vẫn

bình tĩnh, đáy mắt lại có vài phần sắc lạnh tàn nhẫn nói không nên lời.

“Tự tiện xông vào phòng của tiểu thư, chống đối mama, còn dám xáo ngôn, lôi ra ngoài đánh năm mươi bản tự”

Hồng Ngọc cũng hoảng sợ, chạy lên vì Tiểu Đào cầu tình:”Đại tiểu thư, Tiểu Đào chỉ là nhất thời lỗ mãng nên mới chọc giận người, nếu như bị đánh năm mươi bản tự có thể sẽ bị mất mạng a!”

Mất mạng?

Âu Dương Khả nở ra 1 nụ cười lạnh, giữ Tiểu Đào lại còn có chỗ hữu dụng:”Nếu Hồng Ngọc đã vì người mà cầu tình, vậy trước hết đánh 30 bản, còn lại 20 bản ráng mà nhớ cho kỹ, đánh xong, trong vòng 3 ngày chỉ cho nước uống, không được ăn cơm”

“Đại tiểu thư...”Tiểu Đào hoàn toàn kinh hoàng mở to 2 mắt vô lực nhìn mấy mama túm lấy bản thân lôi ra ngoài. Xa xa chỉ nghe thấy tiếng kêu rên của nàng ta,”Tiểu thư! Tiểu thư, nô tỳ sai rồi...nô tỳ sai rồi...xin tiểu thư tha mạng...tha mạng....”

Hồng Ngọc nghe thấy không đành lòng, còn muốn nói gì nữa liền nghe Âu Dương Noãn nói:”Ta mệt rồi”

Phương mama tuy rằng thấy Âu Dương Noãn xử trí như vậy thì kinh ngạc nhưng cũng thật vừa lòng, nha đầu kia quả thật là không biết quy củ, nếu như cứ vậy mãi thì ai còn nghe tiểu thư dạy bảo đây! Cho nên nhanh chóng đến dìu Âu Dương Noãn nằm xuống, Hồng Ngọc nhìn khuôn mặt lạnh lùng của nàng, liền nuốt lại những lời cầu tình kia xuống xoay người đi thu dọn các mảnh vỡ.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua Hồng Ngọc, đáy lòng thở dài, Tiểu

Đào luôn ý vào mình được sủng ái, sau lưng không biết có bao nhiêu khi dễ với nàng, vậy mà Hồng Ngọc còn nói giúp cho nàng ta, đúng là tâm địa lương thiện. Nhưng muốn đối phó với những người đó, nàng đúng là quá mềm yếu rồi.

Không đến nửa canh giờ sau, nha đầu bên ngoài đã bẩm báo:”Phu nhân đã tới”

Lâm thị_Âu Dương Noãn khước miệng cong lên, tin tức truyền thật là nhanh, nàng vừa mới đóng cửa đánh cầu, cầu chủ nhân liền tới, xem ra trong viện này phải được dọn dẹp sạch sẽ rồi

Hồng Ngọc tự mình vén màn lên, một mỹ nhân hoa phục bước tới, tóc được búi cao lên, một thân vải tơ dệt kim màu hồng, ống tay áo lại nhiều màu sắc, phía dưới thân váy rất nhiều họa tiết, nhất là đôi mắt rất giống lưu ly, khước môi mang theo nụ cười ấm áp.Âu Dương Noãn nheo mắt lại nhìn người đang bước tới, trong lòng đột nhiên ngẩn ngơ, mẫu thân nàng mất sớm Lâm thị cùng người lại có năm phần giống nhau, chính vì thế mà bản thân vừa mới gặp thị cũng liền thấy thích.

Âu Dương Noãn mỉm cười muốn ngồi dậy hành lễ, Lâm thị nhanh chóng ngăn lại, trong mắt mang theo lo lắng nồng đậm thân mật kéo tay nàng, hoàn toàn không giống giả bộ.”Hài tử ngọc, đứng lên đi, để mẫu thân xem trán của con nào”

Nghe được bà ta xưng hô như vậy, Âu Dương Noãn thật sự thấy ghê tởm, bà ta đúng là nữ nhân giả dối, giả bộ làm mẫu thân từ ái lâu như vậy nàng thật sự không thể không bội phục.

Lâm thị cẩn thận xem vết thương nửa ngày, trên mặt mới yên tâm tươi cười, bà ta không nhận thấy ánh mắt Âu Dương Noãn rét lạnh, mang theo nụ cười thân thiết ôn nhu an ủi.”Cũng may không bị

thương nặng. Noãn nhi, khổ cho con rồi. Mẫu thân vừa mới đi thăm ngoại tổ mẫu con thì nghe được tin tức, trà cũng chưa kịp uống liền chạy nhanh về đây, nha đầu kia thật bướng bỉnh, ta quay về sẽ nghiêm khắc dạy dỗ nó!”

“Mẫu thân, không nên trách muội muội, muội ấy tuổi còn nhỏ.” Là tuổi còn nhỏ nhưng cũng thật độc ác, Âu Dương Noãn cười thập phần ôn nhu.

“Nó như thế nào cũng không so được với con lúc còn nhỏ, chính vì vậy mẫu thân mới thương con. Noãn nhi, trán con tuy rằng bị thương không nặng, nhưng vẫn có khả năng bị lưu lại sẹo, phải làm sao cho tốt đây!” Ánh mắt Lâm thị tràn ngập trù ối nhìn trán nàng mãi không chịu rời, rút cuộc nói:”Đúng rồi, mẫu thân có một hộp thuốc mỡ tiêu sưng lưu thông máu thương đẳng, để ta cho người quay về lấy cho con.”

Phượng mama đứng 1 bên lo lắng, chỉ sợ tiểu thư bị người khẩu phật tâm xà này lừa, lại ngại thân phận của mình nên không giám nói ra.

Trong lòng Âu Dương Noãn cười lạnh, nguyên bản vết thương trên trán mình chỉ là 1 vết thương nhỏ, cái gọi là thuốc tốt Lâm thị đưa sau khi dùng ngoài mặt thì miệng vết thương khép lại rất nhanh, vậy mà lại lưu lại 1 vết sẹo cả đời khó quên, nàng chỉ có thể dùng mái tóc thật dài che khuất, thậm chí ánh mắt cũng bị che khuất, nàng vĩnh viễn không quên được ánh mắt thương hại cùng cười nhạo của mọi người, quên không được đáy mắt kinh ngạc không dám tin của các thiên kim quý tộc khi nàng ngẫu nhiên tham gia một yến hội.

Vì nữ nhi thân sinh Âu Dương Khả của mình mà bà ta dụng tâm hãm hại nàng, nhưng mà bản thân nàng đã làm sai chuyện gì? Trong lòng Âu Dương Noãn cuối cùng cũng nghĩ ra, lỗi lớn nhất của nàng chính

là ngoại tôn nữ thân quý của quốc Hầu phủ, lại là Đại tiểu thư Âu Dương gia, nếu bản thân còn tồn tại trên đời thì với thân phận đó Âu Dương Khả vĩnh viễn cũng bị ném ra xa.

Âu Dương Khả trời sinh mỹ mạo, tinh thông cầm kỳ thi họa, nhưng chỉ cần Âu Dương Noãn còn ở đây, nàng có tài sắc bao nhiêu thì cũng chỉ là Âu Dương nhị tiểu thư. Quan trọng hơn là, mẫu thân nàng ta chỉ là thứ nữ Hầu phủ, ở nơi này lại cực kỳ phân biệt dòng dõi đích thứ các đời thì xuất thân của Âu Dương Khả chính là 1 vết thương chí mạng. Cho nên kiếp trước, Âu Dương Khả tài sắc vẹn toàn này hào môn thế gia chân chính lại cũng không đến cầu cưới, chính vì vậy nàng ta mới chú ý đến Tô gia_phụ hộ thượng đẳng nhất.

“Tiểu Đào, thuốc ta đưa đến về sau nhớ bôi cho tiểu thư 1 ngày 3 lượt, rất nhanh sẽ hồi phục. Di, nha đầu kia đi đâu rồi? Tại sao không ở đây hầu hạ...”

Quả nhiên đã đến_Âu Dương Noãn cố ý lộ ra biểu tình tức giận:” Mẫu thân, người đừng nhắc đến nàng ta nữa, lúc này con đang nghỉ ngơi, nàng một câu cũng không hỏi liền xông vào phòng, ta nhớ nàng mới rời chỗ Khả nhi không lâu, lại quên hết phép tắc mà muội muội đã dạy, thật đúng là cái đầu gỗ. Cho nên con mới cho người ta đánh nàng mấy bản tự, phải nhắc cho nàng nhớ, lần sau gặp loại tình huống này cũng biết ai là chủ tử ai là nô tài.”

Lời này nửa giả nửa thật, tránh nặng tìm nhẹ, ngay cả Lâm thị cũng chỉ là có đôi chút hoài nghi cũng không nghĩ nhiều, lập tức vỗ vỗ tay nàng nhẹ giọng nói:”Nha đầu ngốc, cũng là tỷ muội thân tình, con cùng Khả nhi tình cảm tốt như vậy, mẫu thân nhìn đến cũng yên tâm.” Quả nhiên, bà ta cũng không chắc đến chuyện của Tiểu Đào nữa, chỉ một lòng dặn dò Hồng Ngọc đắp thuốc cho tiểu thư đúng hẹn.

Bà ta luôn tâm niệm, dung mạo bị hủy Âu Dương Noãn sẽ không muốn mang bộ dáng này này ra ngoài, trong lòng lại một trận cười lạnh. Lâm thị, người nên biết tiểu cô nương mười hai tuổi trước mặt người đã sớm thay đổi, hận người tận xương tận tủy, người nên biết tương lai sẽ có kết cục như thế nào đang chờ người.

Ngồi lải nhải suốt một canh giờ mới tiến được mẫu thân từ ái Lâm thị đi, Âu Dương Noãn tựa đầu vào gối lẳng lặng suy nghĩ

Chuyện báo thù còn nhiều thời gian, hiện tại quan trọng nhất không phải cái này, nàng tựa hồ đã quên đi một chuyện cực kỳ quan trọng, là cái gì? Rốt cuộc là cái gì?

Là Tước nhi! Là đệ đệ ruột của nàng!

Nàng trùng sinh lại năm 12 tuổi, là năm mà trán nàng bị thương, cũng là năm mà Tước nhi bị rơi xuống nước mất mạng! Âu Dương Noãn lập tức nhảy xuống giường, cầm lấy cánh tay Hồng Ngọc:”Tước nhi, hắn đang ở đâu?”

Chương 4: Đệ đệ không thể chết được!

“Đại thiếu gia? Hiện tại người đang học...” Hồng Ngọc vừa mới nói xong, lại thấy Âu Dương Noãn thần sắc đại biến lao nhanh ra ngoài.

Bởi vì nàng bị thương nên đóng cửa nghỉ ngơi, Tước nhi đi học qua hoa viên ngoài ý muốn gặp nạn.

Là hôm nay!

Nàng nhớ rõ, ngày đệ đệ chết đuối chính là hôm nay!

Lúc trước, nàng nghĩ tất cả chỉ là ngoài ý muốn nhưng căn bản không phải như vậy! Trong hoa viên trước nay đều có người qua lại, tại sao thời điểm phát sinh sự việc lại không có 1 bóng người? Đệ đệ rõ ràng là có gã sai vặt hộ thân, vì sao bên người lúc đó lại không có ai?

“Đại tiểu thư!” Phương mama hoảng sợ la lớn “Còn thất thần làm gì, đuổi theo tuổi thơ mau!”

Một phòng tất cả mama, nha đầu cùng chạy ra ngoài.

Âu Dương Noãn chưa từng gấp như vậy, tựa hồ như trái tim cũng muốn nhảy ra ngoài.

Tước nhi, đệ trăm ngàn lần không được xảy ra chuyện.

Vừa tới hoa viên, chợt nghe “Bùm” một tiếng, lòng nàng bỗng trầm

xuống! Hồ nước nhân tạo trong hoa viên nhìn rất cạn, trên thực tế, đừng nói là tiểu hài tử mới mười tuổi, ngay cả một người trưởng thành rơi xuống cũng có thể bị chết đuối.

“Tước Nhi!” Âu Dương Noãn la to một tiếng!

Một bóng người đằng sau núi giả đột nhiên nhảy ra ngăn cản nàng lại: “Đại tiểu thư, thân phận người tôn quý, vẫn là để tiểu nhân xuống cứu đại thiếu gia!”

Âu Dương Noãn mạnh mẽ giáng xuống một cái tát: “Cút ngay!”

Người kia bị đánh đến lệch cả mặt, nhất thời ngơ ngẩn, đến khi lấy lại phản ứng vẫn muốn ngăn cản, Âu Dương Noãn nghiêm mặt quát lớn bốn mama đang đuổi theo phía sau: “Bắt lấy hắn!”

Bốn mama kinh hãi, nhất thời bị lãnh khí tỏa ra trên người Âu Dương Noãn làm kinh sợ, theo lệnh đi lên chế trụ gã sai vặt còn muốn giãy dụa kia.

Đúng lúc này, cả người Tước Nhi đã chìm hẳn xuống nước, Âu Dương Noãn nghĩ cũng không dám nghĩ nhảy nhanh vào trong hồ.

“Đại tiểu thư” Phía sau một mảnh thét chói tai.

Hồ nước lạnh lẽo sâu không thấy đáy, ký ức thâm trầm của kiếp trước lại hiện về. Hiện tại không phải là thời điểm để phân tâm! Âu Dương Noãn dùng sức lắc đầu, dứt bỏ toàn bộ tạp niệm, cái gì cũng không nghĩ đến liều mạng tìm kiếm Âu Dương Tước.

Nhưng là, trong hồ ngoại trừ lục bình đang trôi lơ lửng thì cũng chỉ là một khoảng nước trắng mênh mông, cái gì cũng không thấy.

Rốt cuộc là ở nơi nào?

Đột nhiên, nàng nhìn thấy một mảnh góc áo! Trong lòng lập tức dấy lên hy vọng mãnh liệt... Là Tước nhi! Thật là hần!

Âu Dương Noãn hiện tại chỉ là đứa nhỏ mười mười hai tuổi, lại còn phải cố kéo Tước nhi còn đang hôn mê lên bờ, cơ hồ như mất hết sức lực. Các mama, nô tỳ trên bờ lúc này đều xông lên, giúp Âu Dương Noãn đưa người lên bờ. Trên người nàng toàn là vết bẩn lại cần bản không quan tâm đến vội vàng đem nước trong bụng Tước nhi đẩy ra ngoài. Qua một hồi lâu, Tước nhi mê man mở to hai mắt, thấy người bên cạnh sắc mặt trắng bệch, theo bản năng kêu một tiếng: "Tỷ tỷ..."

Âu Dương Noãn vui sướng ôm cổ hần: "Cám ơn trời đất!"

"Đại tiểu thư, người có sao không?" Hồng Ngọc vì đuổi theo Âu Dương Noãn mà thở hồng hộc, thời điểm thấy tiểu thư nháy xuống nước trái tim nàng tựa hồ như ngừng đập, lúc này thấy người đều bình an vô sự mới yên lòng, nàng lấy khăn từ trong tay áo cẩn thận lau bọt nước trên mặt Âu Dương Noãn.

Nhìn Âu Dương Tước tỉnh lại, tâm tình Âu Dương Noãn mới được thả lỏng, vừa ngẩng đầu lên muốn nói với Hồng Ngọc mình không sao, đột nhiên trước mặt tối sầm ngất đi, trong hoa viên nhất thời rối loạn cả lên.

Trước mắt Âu Dương Noãn tối đen, tay chân không thể động đậy, dường như toàn bộ cơ thể chỉ còn lại miệng cùng lỗ tai.

Tuy rằng không thể nói chuyện, lại cảm nhận được nước canh cùng thuốc không ngừng được đưa vào miệng nàng, nàng thật sự không biết chính nàng làm sao lại chịu đựng được dưới nước. Khoảnh khắc

bị chìm vào nước sông thỉnh thoảng lại hiện lên trong đầu nàng, cũng may từng âm thanh bên ngoài kéo nàng ra khỏi ác mộng.

“Tỷ tỷ, người tỉnh lại đi!”

“Tỷ tỷ đừng bỏ lại đệ một mình..”

“Đệ sẽ không bao giờ bướng bỉnh nữa, tỷ bảo đệ làm cái gì cũng đều được”

“Phương mama, đều là lỗi của ta, nếu không phải vì cứu ta, tỷ tỷ cũng sẽ không bị thương thành như vậy...”

“Ta đã không còn mẫu thân, tỷ tỷ đừng bỏ lại đệ một mình!”

Một tiếng lại một tiếng thật thân thiết, Âu Dương Noãn nghe được âm thanh quen thuộc lại xa xôi ấy chính là đệ đệ của mình. Trước khi, đã nhiều năm rồi nàng không thấy rõ mặt hắn, nàng thật sự muốn nhìn hắn một chút.

Lần đầu tiên cảm giác động đậy được các đầu ngón tay lại mất nhiều sức lực như vậy, Âu Dương Noãn không do dự cố gắng mở to hai mắt, vặn vẹo cổ. Dần dần, thân thể từng chút từng chút cũng chịu sự điều khiển của nàng, nháy mắt nhìn đến bóng dáng kia, nàng kìm lòng không đậu phát ra một tiếng thở nhẹ.

Trước mắt là một nam hài tử, long mi đen đậm, ánh mắt đen láy, khóe miệng cong cong, kinh ngạc tươi cười, vẫn là dáng vẻ mà nàng khắc sâu trong trí nhớ, chính là đệ đệ cùng chung huyết mạch của nàng.

“Tỷ tỷ, người đã tỉnh lại”

Âu Dương Tước vừa mừng vừa sợ, lập tức cao hứng lao đến bên giường gắt gao ốm lấy cổ Âu Dương Noãn, vừa khóc vừa cười nói: "Đệ biết tỷ sẽ không có việc gì, chắc chắn sẽ không có việc gì..."

Ồn ào một hồi, hấn liền quay đầu hét lớn: "Đều ngây ngốc đứng đó làm gì? Còn không mau mang trà nóng đến"

Lúc này, trời đã khuya.

Âu Dương Tước vì tỷ tỷ tỉnh lại mà cao hứng, Phương mama cầu trời khẩn phật nửa ngày cũng vui mừng rưng rưng nước mắt. Hồng Ngọc ở một bên nhắc nhở: "Đại tiểu thư, lão phu nhân sai người đến hỏi thăm hai lần, lão gia tự mình đến thăm một hồi, vẫn là phu nhân khuyên bảo về nghỉ ngơi, lúc rời đi có nói chờ người tỉnh lại sẽ đến thăm"

Tổ mẫu phái người đến hỏi thăm cũng là bình thường, nhưng phụ thân có thể bớt chút thời gian tự mình đến thăm mình, quả thật sự việc lần này đúng là náo loạn lớn. Bất quá, lúc này người đang phần nộ hẳn là Lâm thị, bà ta trăm phương nghìn kế muốn hại chết Tước nhi lại bị mình một bước phá hoại, bản thân hận mình muốn chết. Thật là làm khó cho bà ta phải giả bộ mẫu thân từ ái túc trực tới nửa đêm mới rời đi, thật là không dễ dàng, Âu Dương Noãn cười xòa một tiếng, miễn cưỡng không nói một lời nào, Âu Dương Tước lại nhanh mồm nhanh miệng nói: "Bảo với bà ta làm gì, đúng là mèo khóc chuột giả bộ từ bi!"

Âu Dương Noãn nghe vậy, trong lòng nổi lên một trận ấm áp, đứa nhỏ này đúng là không thay đổi, đều giống như trước đây chán ghét Lâm thị, mặc kệ Lâm thị có làm bao nhiêu đi nữa, cũng theo trực giác chán ghét nữ nhân thay thế vị trí mẫu thân hẳn, ở góc độ này mà nói, bản thân xem ra đúng là tri độn, không biết suy nghĩ còn thua cả tiểu hài tử là đệ đệ nàng.

Nàng vỗ vỗ tay Tước nhi trấn an, không chút để ý nói với Hồng Ngọc:”Lúc này đã khuya, đừng quấy rầy mọi người nghỉ ngơi, sáng mai rồi nói sau”

Sau đó, Âu Dương Noãn ôm lấy gối, nửa nằm trên giường, nghe Âu Dương Tước cao hứng hướng một phòng mama, nha đầu kể lại chiến tích tỷ tỷ anh dũng nhảy xuống hồ cứu hắc, không khỏi bật cười.

Nàng nhẹ nhàng ho khan một tiếng, “Tước Nhi, đệ lại đây.”

Âu Dương Tước lập tức ngừng nói, chạy đến bên giường, ánh mắt vụt sáng, giống như con chó nhỏ lấy lòng nhìn nàng.

“Tỷ hỏi đệ, có thấy rõ người nào đẩy đệ xuống không?”

Chương 5: Đến lúc đó hãy nói công đạo!

“Đệ không thấy rõ! Hừ, nếu để ta bắt được sẽ lột da của ngươi!” Âu Dương Tước căm hận nói, ánh mắt đen láy tràn ngập phần nộ.

Âu Dương Noãn suy nghĩ một lát, lại hỏi: “Hộ vệ bên người đệ đâu?”

“Hôm nay bên người đệ chỉ mang theo Thanh Phong cùng hai hộ vệ, nhưng dọc đường đi lại nhớ ra để quên đồ ở học viện, liền phái Thanh Phong quay lại lấy, trên đường trở về gặp phải một kẻ say xỉn dám nói đệ đụng trúng hắn rồi quấn lấy không cho đi, đệ liền để lại một tên hộ vệ, còn mình cùng một người nữa vòng qua đường khác để đi.” Âu Dương Tước nói đến đây, thấy sắc mặt tỷ tỷ càng ngày càng khó coi, “Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?”

Âu Dương Noãn không trả lời, ngược lại hỏi Hồng Ngọc một bên: “Gã sai vật áo xám mà hồi nãy bắt lại đâu?”

Hồng Ngọc sừng sốt một chút, chạy nhanh trả lời: “Đại tiểu thư, phu nhân hồi nãy rời đi đã đem người đi luôn, nói là sẽ giáo huấn hắn một chút.”

Giáo huấn, chỉ sợ giết người giết khẩu thì có! Bất quá cũng không sao, Lâm thị nếu đã dám ra tay tất nhiên cũng đã hủy hết chứng cứ, kiếp trước đệ đệ đột nhiên rơi xuống nước bỏ mình, tổ mẫu cũng phái người oanh oanh liệt liệt tra xét một phen, cuối cùng kết quả cũng chỉ là việc ngoài ý muốn, có thể thấy được Lâm thị xử lý khá sạch sẽ, lần này nếu không phải bị mình giữa đường đột nhiên xuất hiện, gã sai vật kia cũng không vì vậy mà lộ ra dấu vết để mình nắm

được. Cứ như nói này sắp xếp không cho người qua lại, không có ai tận mắt chứng kiến càng không có chứng cứ xác thực, căn bản là không thể ảnh hưởng đến Lâm thị.

Nghe được người bị Lâm thị dẫn đi, Âu Dương Tước hừ lạnh một tiếng, Âu Dương Noãn bật cười: "Đệ làm sao vậy?"

"Hừ! Bà ta cùng mẫu thân không có cách nào so sánh được, đúng là xui xẻo làm khí chất gia đình ta giảm đi một nửa, không che dấu được bản chất nhà giàu mới nổi, đệ nhìn thấy liền chán ghét! Tỷ, trăm ngàn lần đừng để bà ta lừa!"

Khí chất gia đình kém đi 1 nửa, dấu không được bản chất của nhà giàu mới nổi, ha, lời này rất hình tượng, bất quá nơi này nhiều nha đầu, mama như vậy, trong đó còn có tai mắt của Lâm thị, bây giờ không phải là thời điểm nói chuyện không kiêng nể Âu Dương Noãn nhẹ giọng trách cứ: "Đừng nói như vậy, đệ cụng mệt mỏi cả ngày rồi, nhanh về nghỉ ngơi đi!"

"Không cần! Đệ muốn ở lại đây với tỷ, đệ sợ vừa mở mắt lại không thấy tỷ" Âu Dương Tước kiên trì, mắt to hằn lên những tia máu, lại hàm chứa ý tứ không muốn rời xa. Âu Dương Noãn đau lòng, nắm lấy tay hắn nói: "Hài tử ngốc, tỷ vẫn ở đây, vẫn che chở cho đệ, về sau_cái gì cũng không cần sợ!"

Những lời này đầy thâm ý, nhưng Âu Dương Tước còn nhỏ, nghe không ra bên trong cất giấu những thâm tình hậu ý gì.

"Hồng Ngọc, người dẫn hai mama thắp đèn lồng đưa đại thiếu gia trở về, đưa tới cửa rồi mới được quay lại!" Âu Dương Noãn chậm rãi nói, Âu Dương Tước nghe vậy lập tức kháng nghị: "Tỷ tỷ, đệ đã trưởng thành, không cần xem đệ như tiểu hài tử! Về sau ta sẽ bảo vệ tỷ"

Âu Dương Noãn mỉm cười, sờ sờ đầu hắn nhẹ giọng nói: "Được, tỷ tỷ sẽ chờ đến ngày đó."

Nhìn Hồng Ngọc đưa Âu Dương Tước rời đi, Phương mama nhẹ giọng khuyên nhủ: "Đại tiểu thư, trời còn chưa sáng, tiểu thư nghỉ thêm chút nữa đi ak!"

Âu Dương Noãn lắc đầu, vẫn nửa nằm ở trên giường, ánh mắt nặng nề nhìn ra ngoài cửa, không biết đang đợi cái gì. Thẳng đến nửa canh giờ sau, Hồng Ngọc trở về bẩm báo với nàng đã đưa thiếu gia về Tùng trúc viện, Âu Dương Noãn mới thuận thế nằm xuống.

Âu Dương Noãn nằm ở trên giường, trên người phủ một cái chăn gấm, ánh mắt thất thần nhìn chằm chằm trên đỉnh màn thêu hoa. Đầu tiên là xử lý Tiểu Đào, tiếp đến lại cứu Tước nhi, trước mắt Âu thị sẽ hoài nghi nàng, chính bản thân nàng cũng hoài nghi, cũng không nghĩ đến mình lại được sống lại một lần nữa.

Trời tờ mờ sáng, gian ngoài liền truyền đến tiếng bước chân cùng âm thanh trò chuyện, giống như có một đoàn người đang bước vào. Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua Hồng Ngọc đang ngủ gà ngủ gật trên chiếc ghế con bên giường, vốn định mở miệng cuối cùng lại không lên tiếng. Chốc lát sau, nàng thấy rèm cửa được vén lên, tiếp đến là một tiếng ho khan, vì thế nàng nhắm hai mắt giả bộ ngủ.

"A, phu nhân"

Hồng Ngọc nghe được âm thanh, giật mình tỉnh dậy, nhìn thấy người mới tới nhất thời hoảng sợ kêu lên một tiếng liền cuống quýt hành lễ nhất thời đụng ngã chiếc nhỏ làm nó ngã lăn ra, bối rối đứng nép qua một bên. Lâm thị không mở miệng, tâm phúc Vương mama đứng bên cạnh tức giận quát: "Kêu người trông coi đại tiểu thư, kết quả

người lại vụng trộm nằm ngủ, tay chân vụng về như vậy, làm sao hầu hạ tiểu thư tốt được đây!”

Nghe thấy âm thanh càng ngày càng cao, Âu Dương Noãn lật nhẹ thân mình liền nghe thấy một âm thanh thập phần lo lắng:”Vương mama, muốn dạy bảo nha đầu cũng đừng đứng ở trong phòng, nếu làm phiền đến Noãn nhi, ngay cả người ta cũng sẽ hỏi tội”

“Dạ, phu nhân nói phải ạk”

Âu Dương Noãn mở to mắt, nhìn đến người trước mặt quả là Lâm thị. Lâm thị thấy nàng mở mắt, trên mặt liền lộ ra sự vui mừng tiến lên cẩn thận đem nàng nâng dậy, sau đó lấy một cái gối dựa vào sau lưng nàng.

Vương mama cười nói:”Đại tiểu thư, trời còn chưa sáng phu nhân đã muốn qua thăm người, lão nô phải khuyên người tiểu thư còn chưa tỉnh ngủ người mới chịu hoãn lại”

Trên cổ tay Vương mama mang vòng vàng, trên tóc cài châu sa, chỉ sợ tơ lụa trên người không đủ thẳng, đúng là bày ra bộ dáng đoan trang khí phái, Âu Dương Noãn không khỏi nghĩ đến câu nói ngày hôm qua của Tước nhi “Làm kém đi một nửa khí chất thế gia, dấu không nổi bộ dáng nhà giàu mới nổi”, quả nhiên là chủ tử ra sao nô tài liền như thế. Nụ cười trên mặt nàng thêm vài phần ôn nhu, ngoài mặt đúng là đã bị Lâm thị làm cho cảm động.

“Noãn nhi, con đỡ nhiều chưa?”

“Dạ, đã đỡ hơn nhiều rồi”

“Sao sắc mặt vẫn còn tái nhợt như vậy?” Sắc mặt Lâm thị trầm xuống, lập tức quay đầu hung hăng trừng mắt liếc Hồng Ngọc vừa

cùng Phương mama từ bên ngoài bước vào:”Lão phu nhân nhiều lần phái người tới hỏi thăm như vậy, không phải các người nói đại phu đều bảo là không sao, tại sao sắc mặt tiểu thư vẫn còn tái nhợt như vậy? Đại thiếu gia tuổi còn nhỏ thì không nói làm gì, chẳng lẽ các người cũng hồ đồ rồi sao? Cho dù là các người hồ đồ nhưng còn có Phương mama, ta phái người đến thăm hỏi mấy lần, các người lại còn không bẩm báo, tại sao lại chậm trễ như vậy?”

Bắt đầu chỉ trích mama bên người mình, xem ra Lâm thị là muốn ra uy ở viện này, Âu Dương Noãn ôn nhu cười cười, làm ra bộ dáng yếu đuối nói:”Mẫu thân đừng trách bọn họ, thực ra Hồng Ngọc đã muốn đi bẩm báo nhưng là con đã ngăn nó lại, sợ quấy rầy người nghỉ ngơi. Phương mama dù sao tuổi cũng đã lớn, con đã cho về nghỉ ngơi trước. Nhưng, Hồng Ngọc, ngày thường ta đã dạy người như thế nào, tại sao lại học thói hư không hiểu quy củ của Tiểu Đào, mẫu thân ta tới thời gian lâu như vậy cũng không biết mời người ngồi sao?”

Hồng Ngọc vội vàng mang ghế lót đệm gấm cho Lâm thị, một bên đại nha đầu Tú Văn đã mang trà tiến vào. Lâm thị ngẩn người, trong lòng cả kinh, trên mặt lại không lộ ra biểu cảm bất thường nào mà thay vào đó là vẻ mặt thân thiết, bà ta dịu dàng nhìn Âu Dương Noãn trong chốc lát, liền thở dài:”Noãn nhi, mẫu thân biết con nóng vội muốn cứu Tước nhi, nhưng mà con cũng không thể liều cả tính mạng như vậy, nhìn con bị thương thế này mẫu thân thật đau lòng, hận không thể thay con chịu đựng, nếu con không may xảy ra chuyện gì, ta làm sao ăn nói với tỷ tỷ đây?”

Âu Dương Noãn tươi cười càng thêm chân thành:”Mẫu thân, người đối với Noãn nhi thật tốt!”

Ăn nói? Sớm muộn gì cũng có ngày ta tự tay đưa người đi gặp mẫu thân ta, đến lúc đó hãy nói lời công đạo đi!

Chương 6: Bất động thanh sắc giao phong

Việc Âu Dương Noãn bị thương vì rơi xuống nước gây huyên náo khá lớn, không riêng gì Lâm thị, ngay cả Âu Dương Trì cũng đến xem một hồi. Đối với phụ thân này, tâm tình của Âu Dương Noãn thập phần phức tạp, lúc trước Phương mama tìm mọi cách cầu cứu, hẳn đối với nữ nhi thân sinh lại chẳng quan tâm, ở trong lòng hẳn nữ nhi này đối với Âu Dương gia là sỉ nhục, hận không thể làm nàng lập tức biến mất. Bất quá điều này cũng không kỳ quái, Lâm thị không dấu vết tìm mọi cách ly gián, bản thân chưa từng thân cận phụ thân, nếu có cũng chỉ là bất hòa cùng sợ hãi.

“Phụ thân, nữ nhi bất hiếu, lại để người phải tự mình đến thăm!” Âu Dương Noãn mỉm cười, bộ dáng nhu thuận đáng yêu.

Âu Dương Trì nhìn đại nữ nhi, chỉ thấy mặt nàng cùng mẫu thân nàng giống nhau như đúc, mắt trong như nước trên núi cao, lờ mờ qua nàng nhìn thấy thê tử trước khi mất. Bỗng nhiên nhớ tới lúc trước, khi nàng mới ra đời, chính mình cũng từng ôm lấy nàng vỗ về, nhưng từ sau khi thê tử qua đời, phu nhân mới vào cửa, nữ nhi này lại cùng mình không quá thân thiết, lớn lên liền xa lánh thậm chí cảm thấy nàng còn không bằng Khả nhi hoạt bát lanh lợi. Nay thấy Âu Dương Noãn đổ bệnh, thân thể yếu ớt đáng thương, rốt cục cũng là cốt nhục thân sinh, lại cứu trưởng tử của mình, trong lòng sinh ra một cổ yêu thương, liền hòa ái mỉm cười:”Nha đầu ngốc này, biết con nóng vội cứu Tước nhi, nhưng cũng phải quan tâm đến bản thân mình, con bị bệnh, mẫu thân con lo lắng đến phát cuồng luôn rồi.”

Âu Dương Noãn cười càng dịu dàng:”Là do nữ nhi lỗ mãng, khi đó

con vốn không suy nghĩ nhiều, chỉ một lòng muốn cứu đệ đệ. Không biết lại làm nháo loạn lớn như vậy, mời đại phu đến xem, còn để phụ thân phí công...”

Âu Dương Trì nghe xong lời này nhất thời cảm thấy nàng rất hiểu chuyện, giọng điệu càng thêm ôn hòa:” Còn đau đầu không?”

Âu Dương Noãn hít hít mũi, thanh âm bất tri bất giác còn mang theo chút làm nũng:”Đau”. Dừng một chút, nước mắt liền rơi xuống.

Âu Dương Trì đau lòng đem nàng ôm vào trong ngực, dỗ nói:” Về sau đừng lỗ mãng như vậy, mạng đệ đệ con là quý giá, nhưng nếu con xảy ra chuyện gì, phụ thân cũng đau lòng, hiểu chưa?”

Âu Dương Noãn vui mặt vào lòng phụ thân, dùng sức gật đầu:”Vâng ak!”

Mười phần nhu thuận, mười phần đáng yêu, mười phần làm cho người ta yêu thích, Âu Dương Trì sau khi được làm từ phụ, cảm thấy mỹ mãn rồi đi, nữ nhi tính dưỡng ở nơi này cũng tốt, thê tử lại còn vì nữ nhi mà lo lắng, thân làm phụ thân hẳn cũng phải an ủi một chút mới tốt.

Nhìn bóng lưng ông rời đi, khóe miệng Âu Dương Noãn gợi lên_rất nhanh, nàng sẽ làm cho ông cùng Lâm thị trở mặt thành thù.

Nghỉ ngơi ở trong phòng 3 ngày, thuốc bổ nhiều như nước được Lâm thị mang đến bên ngoài đều nói Lâm thị rộng lượng, đối xử tốt với con phu nhân trước, Phương mama đối với chuyện này thập phần tức giận nói với Âu Dương Noãn, nàng đều mỉm cười không để ý.

Ngày thứ tư, Âu Dương Noãn đã có thể xuống giường, nàng chỉ ăn

mặc đơn giản, liền nói:”Nên đến vấn an tổ mẫu rồi”

Hồng Ngọc có chút chần chừ, khuyên nhủ:”Tiểu thư vẫn chưa khỏi hẳn, lão thái thái đã nói có thể không đi vấn an”

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng cười, tổ mẫu Lý thị này là nước cờ rất quan trọng, không thể xem nhẹ.

“Nha đầu người đúng là không hiểu chuyện, đại tiểu thư nên tới chỗ lão phu nhân nhiều hơn, không được để cho mấy người tiểu nhân kia...”Phương mama nói được một nửa, nghĩ lại liền im lặng. Bà nhìn Âu Dương Noãn một thân thanh nhã, liền đổi đề tài:”Đại tiểu thư, người có muốn khoác áo lông cáo màu đỏ kia không?”

Âu Dương Noãn nghĩ nghĩ, đáp bằng quơ:”Đem áo choàng tổ mẫu thường năm ngoái ra đây!”

Phương mama rất đồng tình gật đầu, lập tức đi tới ngăn tủ cẩn thận lấy ra, áo choàng thêu hoa hồng, bên ngoài còn dùng chỉ kim tuyến thêu lên hoa mẫu đơn phú quý, mũ áo mềm mại, càng làm gương mặt nàng thêm trong suốt như ngọc, mây ngài thanh lệ, đúng là rất dễ nhìn.

Lâm thị, trận chiến sẽ rất nhanh được bắt đầu, ta thực sự chờ mong. Âu Dương Noãn nhìn chính mình trong gương, mỉm cười.

Tổ mẫu Lý thị ngụ tại An thọ đường, các nha đầu đến vấn an được dẫn xuống phòng phía sau. Ngồi ở trên ghế là lão phu nhân mặc áo màu thiên thanh thêu ngũ phúc, trên đầu quần khăn khảm viên ngọc phi thúy ở giữa, đang cùng mọi người nói chuyện, thấy Âu Dương Noãn nhẹ nhàng tiến vào hành lễ liền lộ ra tươi cười.

Âu Dương Noãn vừa quỳ một gối xuống liền bị người ta kéo lên. Lâm

thị thập phần ôn nhu cười cười, kéo nàng đến trước mặt Lý thị, cười nói:”Lão phu nhân, người xem, Noãn nhi đã tới rồi!”

“Noãn nhi, mẫu thân con vừa nói với ta, con mới vừa xuống giường được, giờ lại đến đây, sao không nghỉ ngơi thêm vài ngày?” Lý thị khó có lúc ôn hòa như vậy nói

Nàng bất quá vừa mới đi lại được, Lâm thị liền chạy tới đây chăm chọc, hiển nhiên mục đích của bà ta là muốn cho lão phu nhân biết mình đã có thể xuống giường, vừa hay khiến cho người biết nếu nàng đã có thể đi lại sao không đến thỉnh an tổ mẫu người. Trong lòng Âu Dương Noãn nghĩ cũng may nàng không cho Lâm thị có cơ hội ly gián.

“Nghĩ tới tổ mẫu luôn phái người đến thăm hỏi, trong lòng Noãn nhi rất cảm động, đương nhiên muốn tới cảm ơn người đã quan tâm con”

Lâm thị kéo Âu Dương Noãn lại ngồi gần mình, nhìn Lý thị nói:”Lão phu nhân, nười nhìn xem, khí sắc của Noãn nhi đã tốt lên rất nhiều, đấy chính là trong họa có phúc đấy!”

“Cũng không phải là do sơn hào hải vị, dược liệu quý mà người đưa đến sao? Có được mẫu thân như người che chở ta cũng yên tâm!” Lý thị cũng đánh giá Âu Dương Noãn một phen, gật gật đầu mỉm cười nói.

Trong trí nhớ, Âu Dương Noãn đối với tổ mẫu Lý thị này chỉ có kính sợ cùng không thân cận, Lý thị đối với người cháu gái này cũng chỉ bình thường. Nay Lý thị lại ôn hòa với nàng như vậy, tất nhiên cũng là do mình không để ý bản thân liều mình cứu Tước nhi, đối với Lý thị mà nói đích tôn nữ cũng không tính là gì, quan trọng là trưởng tôn không có việc gì, trong lòng Âu Dương Noãn rất hiểu điều này.

“Noãn nhi còn phải tạ ơn mẫu thân!”

Nghĩ đến đây, liền không thể hiện gì mà cười cười:”Đáng tiếc đại phu nói thân thể con quá hư nhược nên không thể dùng thuốc bổ, phần lớn đều không dùng đến, thật sự là đáng tiếc. Trong đó, có củ nhân sâm ngàn năm hiếm gặp, thường nghe người ta nói có công dụng kéo dài tuổi thọ, con lại không thể dùng được, buổi chiều liền đưa qua cho tổ mẫu.”

Lý thị hòa ái kéo tay Âu Dương Noãn vỗ vỗ:”Trong nhà khó có người muốn lão thái thái này sống thọ, cũng là nha đầu con có tâm” Nói xong, bà liếc qua Lâm thị một cái, tươi cười mang theo lạnh nhạt.

Lâm thị tươi cười có chút cứng lại, Âu Dương Noãn này từ khi bị thương vì sao lại thay đổi như vậy, mềm mại nhưng lại có gai, trong bông có kim, nói chuyện bất động thanh sắc nhưng lại đầy sắc bén, mình cố ý đem nhân sâm ngàn năm ban cho Âu Dương Noãn, nếu nàng ăn cũng không có tác dụng ngược lại sẽ gây hại đến thân thể, khi đó bản thân cũng được mang danh hiền lành rộng rãi. Ai ngờ, nha đầu kia lại nhân cơ hội mượn hoa hiến Phật dâng lên cho lão phu nhân, cứ như vậy bản thân không phải thành người cố ý giấu đồ tốt không dâng lên lão thái thái hay sao? Tay Lâm thị gắt gao nắm chặt, một lát sau mới khôi phục lại bình thường.

“Trong này thật là náo nhiệt nha!” Mành vừa động, một nữ hài tử liền bước đến, nàng ta mặc váy tơ sam nhiều màu, bên ngoài khoác áo lông hồ ly tuyết trắng, trên tóc cài trâm ngọc lưu ly hồ điệp rực rỡ nhiều màu sắc, kết lên dây châu ngọc thật dài lay động đung đưa, vẻ đẹp ngọc tuyết đáng yêu, người còn chưa tới, âm thanh ôn nhu như nước đã truyền tới, nàng ta chính là Âu Dương Khả.

Sâu trong đáy lòng, Âu Dương Noãn hận không thể một đao chém

chết người trước mặt, thế nhưng nàng chỉ nâng ánh mắt lên cười hết sức ôn nhu.

Hồng Ngọc vẫn luôn đứng cạnh Âu Dương Noãn, nhìn đến khuôn mặt tươi cười của nàng không tự chủ được rung mình một cái.

Chương 7: Dọn sạch những thứ dơ bẩn!

Chỉ nhìn thấy Âu Dương Khả mỉm cười thản nhiên bước lên, từ cái khay trong tay của nha hoàn bên cạnh, mười ngón tay như cánh hoa sen ngọc ngà đón lấy chén trà, cười nói: "Tổ mẫu, đây là nước trên núi Vân sơn do mây mù kết thành, trơn bóng, rất tốt cho yết hầu của người!" Nói xong liền dâng lên Lý thị, Trương mama bên người lão phu nhân liền đón lấy.

Nàng ta vô cùng tự nhiên đi tới bên người Âu Dương Noãn ngồi xuống, cười thật chân thành: "Tách trà này được dùng nước suối từ Ngọc Sơn Tuyền mới được chuyển tới ngày hôm qua, được đun trên lửa nhỏ, bên trong cho thêm hoa lài, trộn lẫn vào nhau trong một chung trà, vừa có hương trà lại có hương hoa. Tỷ tỷ, lát nữa muối cũng sẽ mang qua cho tỷ một ít, tỷ muối ta cùng nhau thưởng thức!"

Thấy nàng ta làm như vậy, Âu Dương Noãn mỉm cười, gật đầu nói: "Muội muội thật là có tâm!". Nếu là trước đây, nàng nhất định cảm thấy Âu Dương Khả là thật tâm kính trọng tỷ tỷ, chuyện gì cũng suy nghĩ cho nàng. Hiện tại đã qua một đời, nàng mới phát hiện người ta căn bản là dụng tâm kín đáo, vừa lấy lòng được Lý thị, lại ở trước mặt mọi người thể hiện tình cảm tỷ muội thân thiết giả dối, tuổi còn nhỏ nhưng lòng dạ cũng giống Lâm thị, tâm tư sâu xa.

Quả nhiên, Lý thị uống một ngụm trà, mỉm cười nói: "Xem con kìa, ta nói không cần, con không nên đi, trời lạnh như vậy, đáng thương cho tấm lòng hiếu thuận của con!"

Trương mama đứng bên cạnh cũng cười nói: "Đúng vậy, nhị tiểu thư

thật là hiếu thuận, lão phu nhân chỉ ho một tiếng liền đến vỗ lưng, lão phu nhân chau mày tiểu thư liền dâng trà, nô tỳ hầu hạ lão phu nhân cũng đã nửa đời người, cũng không được cẩn thận tỉ mỉ như vậy!”

Lâm thị vui mừng nói:”Có thể được hầu hạ lão phu nhân là phúc của nó, chung quy cũng là cháu gái, mệt thì tính là gì. Khả nhi, con phải cố gắng hầu hạ lão phu nhân thật tốt mới được!”

Âu Dương Khả mỉm cười đáp vâng, nụ cười thân thiết động lòng người, Âu Dương Noãn cũng mỉm cười: “Nói cũng phải, Khả nhi muội muội thông minh lanh lợi, thật biết cách làm cho người khác yêu thích, không giống như tiểu tử ngốc Tước nhi kia, suốt ngày chỉ biết đọc sách!”

Lý thị lập tức buông ly trà, trên mặt lộ ra tươi cười, lại làm ra vẻ mặt tức giận: ”Không được nói tôn tử ngoan của ta như vậy, hấn học tập tiến bộ, chăm chỉ đèn sách, mặc dù không đến thăm ta nhưng trong lòng ta luôn luôn thương nhớ hấn, tương lai Âu Dương gia còn phải trông cậy vào hấn.”

Âu Dương Noãn cười đáp vâng, quả nhiên thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Âu Dương Khả trắng bệch, nàng muốn cho bọn họ biết, trong lòng lão phu nhân đệ đệ mình mới là quan trọng nhất, những người khác tiếp tục ân cần cũng chỉ là uống công.

Âu Dương Khả nghĩ nghĩ, cười nói: ”Trong hoa viên của tổ mẫu đều là cây tùng, nếu trồng thêm một ít hồng mai, tuyết trắng xen hồng mai chẳng phải là rất đẹp sao! Ở chỗ con có một gốc hồng mai rất tốt, để lát nữa con sai người mang tới cho lão phu nhân.”

“Muội muội nói phải, trước đây lão phu nhân toàn dắt tay tỷ cùng Tước nhi đi xem hồng mai, hiện giờ bày trí trong viện hấn đều theo sự chỉ dẫn của lão phu nhân lúc trước. Nhất là cây vạn tuế kia, lúc đệ

đệ sinh được một năm, là tổ mẫu tự mình ra lệnh cho người trồng. Hiện tại đã qua mười năm, mùa đông năm nay là mùa đầu tiên hoa nở.” Âu Dương Noãn thản nhiên tiếp lời, trong giọng nói mang đầy vẻ hoài niệm.

Trong mắt Lý thị lập tức tràn đầy ấm áp:”Con vừa hay nói đến, hiện tại ta cũng muốn thưởng thức!”

Âu Dương Khả dù sao tuổi cũng còn nhỏ, tức thờ không ra hơi, thực sự là tức chết rồi, nguyên lai nàng ta muốn lấy lòng lão phu nhân lại bị Âu Dương Noãn giành trước. Mẫu thân Lâm thị trước mắt cũng chỉ sinh ra được một nữ tử là nàng, cũng chưa có nam hài tử, lão phu nhân vẫn luôn phê bình kín đáo. Hôm nay Âu Dương Noãn câu nào cũng nhắc tới Tước nhi, nàng ta nghe đến đều cảm thấy chói tai, càng không cần nói đến Lâm thị có bao nhiêu ghen ghét. Đại tỷ này không phải nói thường ngày đều rất ngốc, thập phần tin tưởng mẫu thân nàng sao? Hôm nay như thế nào lại trở nên như vậy?

Âu Dương Noãn mỉm cười:”Tổ mẫu, nếu người không ngại đi xem, không bằng...”

“Noãn nhi, con thật là không hiểu chuyện, như thế nào lại để tổ mẫu đến nơi ở của tôn tử, huống hồ Tước nhi bây giờ còn đang đọc sách không ở trong viện, ngày mai con cùng với Tước nhi đến thỉnh an lão phu nhân là được rồi.” Lâm thị vội vàng tiếp lời.

Âu Dương Noãn cười càng thêm ôn hòa:”Mẫu thân, muội muội tự mình đưa trà tốt đến, nhưng thưởng trà cũng phải có phong cảnh cùng tâm tình, họa sĩ tiền triều Đinh đại sư đã vẽ bức Ngọc xuyên pha trà đồ_trà thất ngay tại đình viện, có bóng râm của rừng trúc, trên bàn để trà cụ tinh xảo, trên lò lửa nấu một ấm trà. Chỉ là nhìn bức họa thôi mà vẫn thấy có hương trà bay đến trước mặt. Nhìn trong nhà chúng ta, cũng chỉ có Tùng trúc viện của Tước nhi cùng với

phong cảnh trong bức họa kia có vài phần giống nhau, nếu tổ mẫu nguyện ý dời bước, chẳng phải là rất cao hứng sao?”

Lâm thị đánh ánh mắt qua Âu Dương Khả, Âu Dương Khả tuy không biết tại sao mẫu thân lại không muốn lão phu nhân đến Tùng trúc viện nhưng lập tức hiểu ý. Vừa định nói gì đó, lão thái thái đã lên tiếng:”Ta còn chưa đến nỗi không đi nổi. Được! Cùng nhau đi xem cây vạn tuế kia thôi!”

Lý thị nghĩ, Cây vạn tuế thích khí hậu ẩm ướt ẩm áp, không chịu nổi giá lạnh, mùa đông tuyết đối sẽ không nở hoa, cảnh lạ như vậy nói không chừng là có điềm tốt.

Thấy chủ ý của Lý thị đã định, Lâm thị nháy mắt với tâm phúc Vương mama.

Tức nhi, tỷ tỷ sẽ thay người thanh lý hết những thứ dư thừa trong viện. Âu Dương Noãn nghĩ vậy liền mỉm cười tiến lên nắm lấy cánh tay Lâm thị, không dấu vết chắn ngang giữa bà ta và Vương mama, trong lúc đó liền nói:”Mẫu thân, mình đi nhanh thôi!”

Trương mama bên người lão phu nhân luôn làm việc rất thỏa đáng, bà đã đến Tùng trúc viện trước để thông báo với nha hoàn trong viện rằng lão phu nhân muốn tới, muốn bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, nhưng vừa mới bước vào cửa vài bước, liền thấy một nha hoàn đang lười nhác quét sân, Trương mama thấy nàng ta lạ mặt liền muốn nhìn thêm vài lần, ai ngờ nàng ta ngẩng cao đầu, hừ lạnh một tiếng, bộ dáng cao ngạo. Trương mama lập tức nhíu mày, nghĩ rằng tại sao trong Tùng trúc viện lại có hạ nhân không hiểu quy củ như vậy? Nghĩ vậy, bà liền trách cứ một tiếng, ai ngờ nha đầu kia không để vào mắt, uốn éo người buông chối xuống rồi đi vào nhà, Trương mama là tâm phúc bên người lão phu nhân, chưa từng có ai không nể mặt mũi bà như vậy, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Bà đi tiếp vào trong viện lý, chỉ thấy một nha hoàn mỹ mạo như liễu trong gió đang dựa vào trụ hành lang nhẹ nhàng ngâm thơ, còn gã sai vặt đang đứng một bên thì dùng sức gật đầu nói:”Tỷ tỷ ngâm thơ thật hay!”

Vừa nghe được, hóa ra lại là ‘Ta muốn đem tâm cho mặt trăng’, Trương mama nhíu mày cao giọng khiển trách:”Đã không làm tốt việc, lại còn ở đây ngâm thơ cái gì?”

Nha hoàn kia sắc mặt nhất thời trắng bệch, tập tễnh trở về phòng, gã sai vặt một bên thấy người vừa tới là Trương mama, nhất thời hậm hực, ha ha cười gượng hai tiếng, liền chạy lên nói:”Mama tới, nhưng hôm nay công tử đến trường không có trong viện, không biết mama có thể lần sau...”

“Lão phu nhân sắp tới, đi thông báo với quản sự các người, dọn dẹp trong viện một chút, nếu có cái gì không tốt, cẩn thận da của người!”

Hôm nay vừa khéo là người lần trước cùng Tước nhi xuất môn đang trực, hẳn nhất thời sửng sốt, sắc mặt biến đổi, quay đầu chạy đi chuẩn bị. Chuẩn bị? Người trong viện này ai cũng chân lười, ngay cả tiểu nha đầu chăm lo trà nước cũng không biết chạy đi nơi nào, lúc này lại nghe nói lão phu nhân đang tới, nhất thời luống cuống chân tay...

Chương 8: Quấy đục hỗn loạn!

Lý thị rất nhanh đã cùng mọi người bước tới, bà đi vào trong phòng ngồi xuống. Thanh phong trong chốc lát đã dâng trà cùng điểm tâm lên, quản sự viện Tín mama đứng một bên xấu hổ cười lấy lòng. Trương mama không phụ sự tín nhiệm, nhanh chóng đem hết những tình huống mình đã thấy nói rất rõ ràng, Lâm thị nghe xong nhất thời trên người đổ mồ hôi lạnh. Âu Dương Tước bất quá chỉ là một tiểu hài tử, Âu Dương Noãn trước nay đều nghe lời Lâm thị, hiện nay đa số người trong Tùng trúc viện là người của bà ta, hơn nữa còn cố ý hạ lệnh nên những hạ nhân ở đây không chỉ có chậm trễ cùng chây lười mà con rất vênh váo, tự đắc. Ngày thường, lão phu nhân ở trong viện căn bản không biết được, hôm nay nếu không phải tại nha đầu Âu Dương Noãn chết tiết kia...

Thần sắc Lý thị hiện lên vẻ bất ngờ, đem ly trà trên bàn ném xuống thật mạnh, trầm giọng nói: "Nha đầu trong viện này chết hết ở đâu rồi, sao lại để một gã sai vặt ở đây dâng trà!"

Việc này càng lúc càng loạn, Tín mama là người phu nhân trước để lại hầu hạ cho con mình, thực sự cũng rất trung thành và tận tâm, nhưng nay tuổi đã lớn, lại bị Lâm thị cố ý chèn ép, đại tiểu thư nhu nhược lại tín nhiệm kế phu nhân, đại thiếu gia lại là đứa trẻ nghịch ngợm, bà căn bản cũng không quản được, nản lòng thoái chí quyết định mặc kệ, phần lớn thời gian chỉ mắt nhắm mắt mở, Tùng trúc viện nhất thời không có quy củ, phía dưới các tiểu nha hoàn học theo, không phải đi chơi thì cũng đến biệt viện tán gẫu. Tín mama nhìn thấy lão phu nhân tức giận cũng hoảng, vội vàng chạy ra ngoài kêu: "Liễu nhi, Thúy nhi, sao còn chưa lên hầu hạ!"

Lúc này, nha đầu hồi nãy ngâm thơ nhẹ nhàng bước từng bước mềm mại lên bậc tam cấp tiến đến, tiếp theo là nha đầu vè mang vè mặt kiêu ngạo kia cũng bước vào, nàng ta không ngờ mama mà mình đứng mặt ngoài kia lại là tâm phúc bên người lão phu nhân, lúc này biết việc đã hỏng rồi, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Lý thị nhìn đến mỹ mạo của hai người kia, căn bản nửa điểm cũng không giống một nha hoàn, nhất thời trong lòng tức giận, Lâm thị tốt lắm, ta xem người thường ngày ra dáng mẫu thân từ bi rộng lượng, nhất thời không quản vậy mà người lại dám để hai nha đầu kia đến dụ dỗ tôn tử của ta, người bảo ta yên tâm cái gì!

Lâm thị nhận thấy ánh mắt sắc bén như dao của lão phu nhân, trong lòng hận Âu Dương Noãn thấu xương.

“Tín mama, người quản lý nơi này thế nào, lại làm cho lão phu nhân không thoải mái!” Âu Dương Noãn đương nhiên biết bây giờ Lâm thị khẳng định là rất hận mình, nàng chỉ nhẹ nhàng buông ly trà xuống, ôn nhu nói.

Tín mama thường ngày nhìn cũng không ưa hai nha đầu yêu mị đó, đã sớm muốn dạy dỗ, nhưng lúc này cũng không dám mở miệng cãi lại, chỉ cúi đầu lung túng nói không ra lời.

Lý thị tức giận ném vỡ ly trà, quát lớn: “Đi mời lão gia đến đây!”

Lâm thị cùng Âu Dương Khả liếc mắt nhìn nhau, Âu Dương Khả lập tức chạy đến bên người Lý thị: “Tổ mẫu, bọn hạ nhân không hiểu chuyện, tùy tiện giáo huấn là được, không cần làm lớn chuyện, người đừng tức giận kéo hại đến thân thể!”

Lý thị đang tức giận, liền đẩy tay Âu Dương Khả, quay đầu phân phó hạ nhân: “Đi nhanh!”

Âu Dương Noãn liếc nhìn gương mặt trắng bệch của Âu Dương Khả một cái, hơi hơi gợi khóe miệng lên một nụ cười không dễ phát hiện.

Âu Dương Trì vừa mới tiễn khách nhân về, bên này lão phu nhân phái người đến mời, hần liền chạy nhanh đến Tùng trúc viện, vừa bước vào cửa liền thấy sắc mặt lão phu nhân không tốt, lập tức thật cẩn thận nói: "Lão phu nhân làm sao vậy? Là ai dám chọc người tức giận?" Nói xong, ánh mắt trách cứ nhìn thê tử cùng hai nữ nhi.

Lý thị chỉ hai nha đầu đang quỳ gối đằng kia, không hờn không giận nói: "Người hỏi phu nhân tốt của người đi, Tùng trúc viện này đã bị đám hạ nhân không có quy củ kia nháo loạn, nó là chủ mẫu trong nhà, cũng không quản lý tốt!"

Âu Dương Trì lắp bắp kinh hãi: "Đây là như thế nào? Uyển nhi, nàng nói xem sao lại thế này?"

Lâm thị lập tức lấy khăn tay che mặt, bộ dáng như hoa lê trong gió, chân tình thật ý, bộ dáng thập phần tự trách: "Lão gia, đều là do thiếp không tốt, gần đây Noãn nhi bị thương, bên Tước nhi không chăm sóc cẩn thận, hạ nhân trong viện bất cẩn đã làm lão phu nhân tức giận!"

Âu Dương Noãn không cần mở miệng, bên này Lý thị đã nổi giận trước: "Ý của người là Noãn nhi không cần cứu Tước nhi sao? Chỉ vì việc này mà người cũng không quản nổi nội viện sao?"

Trương mama nhìn lão phu nhân tức giận mặt không chút huyết sắc, lập tức nói: "Lão gia, cũng chẳng trách lão phu nhân tức giận như vậy, hôm nay khó có dịp tới đây thưởng cảnh, đều bị bọn hạ nhân kia làm mất hứng. Tín mama, người còn không mau nói hết sự thật!"

Tín mama vốn chán ghét những nha hoàn, gia nô này, dù sao trách nhiệm của mình cũng không thể thoát, liền đem hết những tội trạng của bọn họ nói ra, còn thêm mắm dặm muối: "Lão gia, những nha đầu kia thường ngày việc gì cũng không làm, chỉ lo chơi đùa trong vườn hoa. Sân thì không lo quét dọn, phòng ốc cũng không lau chùi, chuyện lớn chuyện nhỏ đều không động tay động chân, còn tụ tập nói chuyện thị phi, nô tỳ có nói các nàng vài câu lại bị các nàng cãi lại."

Âu Dương Trì có chút hoài nghi liếc nhìn Lâm thị, Âu Dương Noãn ở bên cạnh liền cười nói: "Tín mama, người không được nói bậy, mẫu thân nhất định lựa chọn những người tốt nhất để hầu hạ đệ đệ, bọn họ trở nên như vậy chắc chắn là do người quản lý không tốt!"

Tín mama bắt đầu gạt nước mắt nói: "Đại tiểu thư, nô tỳ không có nói bậy, trong viện này từ nha hoàn tới những gã sai vặt ai cũng nhàn tản. Đại thiếu gia tuổi còn nhỏ, hai nha đầu kia ai cũng kiêu ngạo, ánh mắt cao hơn trời, lại dám dùng dung mạo quyến rũ chủ tử! Nhất là Liễu nhi, lúc trước không biết là ai nói với nàng sẽ cho phép nàng lên làm di nương của thiếu gia, nên càng ngày càng xem bản thân mình cao quý..."

Lý thị vừa nghe liền tức giận đến đỏ cả mắt, thiếu chút nữa là ngất xỉu: "Cái gì? Trước nhi mới bao nhiêu tuổi, đến cả chuyện đó mà bọn người cũng nghĩ ra được!"

"Lại có chuyện như vậy sao?" Âu Dương Trì kinh ngạc.

Lâm thị hung hăng nhìn chằm chằm Tín mama, hận không thể làm thịt bà ta, nhưng tình hình bây giờ bản thân có nói gì cũng sai, ngón tay không khỏi nắm chặt thành ghế, như là muốn đào một cái lỗ để chui xuống.

Âu Dương Khả một bên âm thầm sốt ruột, lại miễn cưỡng cười nói: "Phụ thân đừng nóng vội, bất quá chỉ là chuyện nhỏ, giáo huấn bọn nha đầu không hiểu chuyện này là được, người đừng tức giận! Tín mama cũng thật là, người là mama quản sự ở đây, muốn đánh muốn mắng chỉ cần một câu, chỉ tại người mềm lòng để bọn nha đầu khi dễ bừa bãi!"

Nhẹ nhàng nói mấy câu, liền đem chuyện này bỏ qua, Âu Dương Noãn đứng một bên cười lạnh, nàng ta vượt môn ngựa nhưng lại chụp đến đùi, tổ mẫu chỉ có duy nhất một tôn tử, là tâm can bảo bối của người, làm sao để bọn nha đầu kia dám mơ tưởng vị trí di nương, càng không cần nói đến đệ đệ mới mười tuổi nha đầu hầu hạ đã có loại tư tưởng xấu xa kia, điều đó tương đương với việc trước mặt tổ mẫu cho một bạt tai, bà làm sao bỏ qua cho loại ý đồ kia được!

Lý thị quả nhiên giận dữ, bàn tay đánh thật mạnh xuống bàn, nâng cao giọng nói: "Người nói cái gì mà chuyện nhỏ? Điều nô khinh chủ, chẳng lẽ gia phong Âu Dương gia đã bị phá hỏng đến tình trạng này rồi sao?"

Âu Dương Trì nhất thời nhíu mày, chất vấn Lâm thị: "Người xem việc tốt của người đi! Viện của Tước nhi lại nháo loạn lớn như vậy, người cũng chẳng quan tâm?"

Lâm thị ủy khuất nói: "Thiếp nghĩ Tước nhi đã lớn, không thể chuyện gì cũng nhúng tay..."

Lời còn chưa nói xong đã bị Âu Dương Trì lớn tiếng chặn ngang: "Cái gì mà đã lớn? Tước nhi mới mười tuổi, người đã không giúp quản lý bọn nô tài, chỉ đứng một bên xem sao?"

Bên kia phát hỏa, Âu Dương Noãn chỉ lẳng lặng đứng nhìn, không

biểu lộ ra bất cứ tâm tư nào.

Chương 9: Đại tiểu thư là quả hồng cứng rắn!

Sắc mặt Lâm thị thập phần khó coi, trong lòng thầm hận không thôi, lúc này Âu Dương Noãn mới chậm rãi đứng lên, thấp giọng nói: "Phụ thân đừng trách mẫu thân, nói cho cùng mẫu thân cũng thể quản hết mọi việc trong nhà, Tước nhi hẳn... haizzzzzz, nói đến chuyện này cũng tại hạ nhân trong viện đệ đệ không tốt, lần trước đệ ấy gặp chuyện không may cũng do không có người trông coi, hiện tại lại chậm trễ hầu hạ lão phu nhân, thân làm trưởng tử con đây cũng không tránh được tội..."

Lời này là có ba tầng ý tứ: Thứ nhất, Tước nhi không phải Lâm thị sinh ra làm sao có thể chăm sóc tốt? Thứ hai, Âu Dương Tước lần trước gặp chuyện cũng là do hạ nhân trong viện sơ sót, Lâm thị tội càng thêm tội, nói chính xác hơn là người dụng tâm kín đáo. Thứ ba, Âu Dương Noãn thân là tỷ tỷ ruột của Tước nhi, Lâm thị cũng không lưu tâm hơn lại còn bất đồng với nàng.

Âu Dương Trì liền liên tưởng, nhất thời nổi lên nghi ngờ, hung hăng trừng mắt với Lâm thị, Lý thị ngồi ở trên liếc nhìn con dâu, khước miệng hiện lên một tia cười lạnh, cuối cùng lên tiếng: "Noãn nhi nay cũng đã lớn rồi, bắt đầu từ hôm nay mọi việc trong viện này giao cho nó đi. Nó cũng phải học cách quản lý gia đình một chút."

Âu Dương Trì lập tức phụ họa: "Mẫu thân nói phải!"

Thời điểm rời đi, Lâm thị lão đạo bước không vững thiếu chút nữa là ngã sấp xuống, Âu Dương Noãn liền tiến lên đỡ lấy: "Mẫu thân, cẩn thận chút!"

Mặt Âu Dương Khả biến sắc nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn, nhìn đến vẻ mặt càng cười càng thêm khiêm tốn ôn nhu đó trong lòng càng thấy tức giận, hận không thể đi lên xé nát khuôn mặt tươi cười đó.

Một câu mẫu thân này nàng kêu thật thân thiết, không hiểu sao khi Lâm thị nhìn thấy vẻ mặt ôn nhu đáng yêu của nàng sau lưng nổi hết da gà, chỉ cảm thấy nữ nhi này thật phần đáng sợ, thầm nghĩ thường ngày thật sự là đã quá coi thường nàng, lập tức thu tay về, mặt không chút thay đổi dắt tay Âu Dương Khả rời đi.

....

Âu Dương Noãn không có lập tức xử lý bọn gia nô trong viện, mà chờ Âu Dương Tước đi học về để cho hắn ở một bên ngồi xem.

Phượng mama cùng Hồng Ngọc đều ở bên cạnh hầu hạ, trong viện hết sức yên tĩnh, tất cả gia nô đều ở trong sân chờ xử lý.

Âu Dương Noãn ngồi ở vị trí chủ tọa, Tín mama cẩn thận dâng trà lên. Âu Dương Noãn thản nhiên nhìn lá trà chìm nổi trong nước, một lời cũng không nói.

Một đám hạ nhân nghe nói từ nay về sau, đại tiểu thư sẽ quản lý Tùng trúc viện nhất thời liền thở phào nhẹ nhõm. Nếu là lão phu nhân đích thân xử lý thì mới đáng sợ còn đại tiểu thư sao? Cái gì cũng đều nghe lời phu nhân. Còn nghe nói là người dịu dàng nhu nhược, cũng không phải vô duyên vô cớ mà trách phạt người khác. Nhưng hiện tại nhìn thấy nàng ngồi ở trên kia không nói một lời, trong lòng không hiểu vì sao lại thấy hoảng sợ.

Âu Dương Noãn uống xong ly trà, nhìn lướt qua Âu Dương Tước,

mỉm cười, tiểu tử ngốc này, trông thật hiền lành.

Ánh mắt của nàng đảo qua đám nô gia trong sân, bọn nô tài cùng nha đầu tuy rằng thường ngày náo loạn, nhưng cũng biết hôm nay không tốt, mọi người so vai cúi đầu, nín thở mà đứng.

“Ta đã tin tưởng các ngươi, giao Tước nhi cho các ngươi chăm sóc. Không nghĩ rằng các ngươi lại khi dễ hắn còn nhỏ tuổi, một lần lại hai lần leo lên đầu hắn! Lá gan các ngươi đúng là thật lớn!” Âm thanh của Âu Dương Noãn không lớn, nhưng lại rất uy nghiêm.

“Người nào là Thanh Phong? Nhanh bước ra đây!”

Thanh Phong vội rút cổ lại, lập tức quỳ rạp xuống đất, Âu Dương Noãn lạnh lùng nói: “Đại thiếu gia ngày đó để quên đồ ở trường học, ngươi liền để hắn về một mình mà quay lại lấy. Vật đó có giá trị như thế sao? Ra bên ngoài lĩnh năm mươi bản tự, đuổi ra khỏi phủ!”

Thanh Phong vừa nghe nhất thời sợ tới mức cả người phát run, quỳ rạp xuống đất cầu xin tha thứ. Được làm việc ở Âu Dương gia là một chuyện tốt, hắn không nghĩ là đã bị đánh lại còn bị đuổi đi. Nhưng bất kể hắn có dập đầu như thế nào, dù có dập đến chảy cả máu Âu Dương Noãn cũng không động tâm, ngay ngốc bị người ta kéo xuống.

Chuyện lần trước, mặc dù không phải là hắn đồng lõa nhưng cũng là người không dành bao nhiêu tâm tư trên người Tước nhi, nô tài như vậy không thể lưu lại. Âu Dương Noãn liếc nhìn ánh mắt muốn cầu tình của Tước nhi một cái, tiểu hài tử liền rút cổ lại, ánh mắt đen láy lóe lên sự đồng tình lập tức biến thành láy lòng.

“Liễu nhi, Thúy nhi! Bước ra đây!”

Hai nha đầu nhu nhược kiều my, diễm đạm đáng yêu, Âu Dương Noãn nhìn các nàng, cười lạnh một tiếng: "Ta thấy bộ dáng của các người, đúng là muốn thấy người sang bắt quàng làm họ mà. Đáng tiếc Tước nhi không chịu nổi! Thôi, cho các người xuống phụ bếp, từ nay làm ở phòng bếp đi!"

Sắc mặt Liễu nhi cùng Thúy nhi nhất thời trắng bệch, còn muốn cầu xin tha thứ, Âu Dương Noãn liền khoát tay ý bảo bọn họ nhanh chóng thu thập đồ đạc rời đi.

Liễu nhi lập tức la lớn: "Đại tiểu thư thật là bất công, nô tỳ không phục! Nô tỳ thường ngày không có phạm lỗi làm gì lớn, hôm nay cũng chỉ là không ở trong sân trông coi mà thôi! Người dựa vào cái gì mà liền đuổi ta đi chỉ vì vài câu nói linh tinh không có căn cứ! Nô tỳ là do phu nhân đưa đến, cũng không phải là người của tiểu thư!"

Trong mắt Âu Dương Noãn phát ra tia sáng lạnh, nàng mỉm cười: "Tín mama, người thử nói xem!"

Tín mama lập tức tiến lên, nhanh tay cho Liễu nhi một cái tát vang dội, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như ngọc của nàng ta lập tức sưng lên, Tín mama lại mắng to: "Tiện nhân! Bất kể người là do ai đưa đến, đã làm việc trong viện này thì dù chủ tử có giết người cũng được! Như thế nào lại không biết quy củ, người dám cãi lại ta liền đánh nát cái miệng của người!"

Âu Dương Tước ngày thường cũng không thích nha đầu kiều mị kia, nàng ta luôn đối với hắn nháy mắt ra hiệu, phiền chết đi được. Bây giờ nhìn thấy nàng ta bất kính với tỷ tỷ mình thì lập tức lớn tiếng nói: "Đem nàng ta kéo ra ngoài đánh ba mươi bản tự!"

Liễu nhi rốt cục không chống đỡ được, khuôn mặt đầy nước mắt, bị mấy mama làm việc nặng mạnh mẽ kéo ra ngoài, Âu Dương Noãn

đột nhiên nói: "Chậm đã!"

Liểu nhi vẻ mặt chờ đợi, đại tiểu thư vẫn là cố kỵ đại phu nhân, muốn sửa lại chủ ý sao? Âu Dương Noãn chậm rãi liếc nhìn nàng ta một cái, lập tức đem hy vọng của nàng ta đánh gãy: "Người còn quên_tạ ơn!"

Khuôn mặt Liễu nhi lần nữa rơi đầy lệ, môi run run, đột nhiên tỉnh ngộ ra, sinh tử của nàng ta đều nằm trong tay Âu Dương Noãn nên liền nhanh chóng quỳ xuống dập đầu: "Tạ đại tiểu thư...Tạ đại tiểu thư trách phạt..."

Nói xong liền có người lôi Liễu nhi đang xụi lơ đi xuống, Âu Dương Noãn nâng tách trà lên nhẹ nhàng dung đưa, động tác kiêu ngạo mà khinh thường, nhìn người phía dưới nói: "Liểu nhi đã chịu phục, Thúy nhi người nói xem, hay là ta đưa người về chỗ đại phu nhân?"

Đưa về chỗ đại phu nhân, không phải sẽ không có hoa quả ngon để ăn sao? Nói không chừng còn không bằng làm ở phòng bếp nữa, Thúy nhi thầm hận Liễu nhi nhiều chuyện kéo cả mình vào, sợ tới mức lạnh run, hai đầu gối mềm nhũn liền quỳ xuống, Âu Dương Noãn thản nhiên nói: "Bắt đầu từ hôm nay, người đến từ đâu thì trở lại chỗ đó đi!"

Thúy nhi cảm giác được trong lời nói mang hàn ý, sợ tới mức liên tục dập đầu, lại nói không ra lời, Tín mama trên mặt lộ ra vẻ cười nhạt, gọi người tới kéo đi.

Âu Dương Noãn liếc mắt nhìn Tín mama, nhất thời không còn vẻ khí thế như vừa rồi nữa, Âu Dương Noãn dịu giọng cười nói: "Tín mama, trong viện này người là người của lão phu nhân, ta vẫn luôn kính trọng người. Đáng tiếc lần này người lại làm cho tổ mẫu thất vọng rồi, nếu ta không xử trí người, những người phía dưới sẽ không

phục, Người...”

Tín mama mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Âu Dương Noãn lại nói tiếp một câu khiến cho lòng bà cũng được thả lỏng: ”Vẫn là khẩu trừ nửa năm tiền tiêu vặt hàng tháng đi!”

Tín mama lau mồ hôi, tuy rằng xử phạt nửa năm không thể nói là không nặng, nhưng so với hai nha đầu cũng già nô tài kia thì còn tốt hơn nhiều, việc bà lúc nãy ra sức giúp đại tiểu thư xử lý hai nha đầu kia quả nhiên hữu dụng.

“Chính là về sau...”

“Đại tiểu thư yên tâm, về sau lão nô nhất định liều mạng giúp đại tiểu thư quản lý tốt viện này!” Tín mama cười làm lành.

Ánh mắt đen láy của Âu Dương Tước chớp chớp, lông mi thật dài lúc ẩn lúc hiện, lấy lòng nói: ”Tỷ tỷ, bên ngoài rất lạnh, chúng ta vào nhà đi!”

Âu Dương Noãn mỉm cười liếc mắt nhìn người trong sân một cái, xử lý vài con chim đầu đàn, Tùng trúc viện bỗng nhiên yên lặng giống như mộ địa. Nàng hài lòng nói: “Được!”

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 10: Lâm thị phản kích

Lâm thị trở lại Phúc thụ viện của mình, không đợi khuôn mặt xanh mét của Âu Dương Trì phát tác, Vương mama đã mang tất cả gia nô trong phòng đều đuổi ra ngoài, Lâm thị nức nở một tiếng liền quỳ xuống trước mặt hắn, sắc mặt kiên quyết: "Lão gia, hôm nay là lỗi của thiếp, thiếp đã chọc giận lão phu nhân!"

Âu Dương Trì bất chấp có Âu Dương Khả ở đây, quát lạnh nói: "Người cũng biết sai rồi sao? Thường ngày không lo quản thúc hạ nhân, bây giờ nói những lời này thì có ích gì!"

Lâm thị nước mắt như mưa, thất thanh nói: "Trì lang, người muốn trách thiếp, thiếp nhận!" Thanh âm bà ta buồn bã.

Âu Dương Trì nhẹ chấn động, nhưng ánh mắt vẫn còn oán hận: "Người có cái gì tốt mà nhận? Chẳng lẽ tất cả hạ nhân trong viện Tước nhi đều oan uổng người sao!" Hiện tại nghĩ lại, ngày đó Tước nhi xảy ra chuyện ở hoa viên, Lâm thị đúng là không có khả năng thoát được liên quan.

Lâm thị nhẹ nhàng lau nước mắt, vừa than thở vừa nói: "Lão phu nhân làm việc, thiếp không dám xen vào, nhưng chàng cũng phải cho thiếp giải thích chứ! Mấy năm trước, khi thiếp mới bước chân vào Âu Dương gia, các nha đầu mama trong phủ đều xôn xao nghị luận sau lưng, nói thiếp chỉ là một thứ nữ lại dám thay thế tỷ tỷ, chiếm đoạt vị trí vốn thuộc về tỷ ấy. Tước nhi không biết là đã nghe được những lời này ở đâu, vẫn thường đối xử lạnh nhạt với thiếp, bất quá thiếp chỉ nghĩ là do một vài hạ nhân không hiểu chuyện nên nói linh tinh vài câu. Tước nhi chỉ là tiểu hài tử, chờ nó trưởng thành thì sẽ hiểu

nỗi khổ tâm của thiếp nên không dám vì những việc vặt này mà phiền nhiễu đến lão gia. Thiếp âm thầm nhẫn nhịn nghĩ rằng thanh giả tự thanh, chỉ cần qua một thời gian thì lời đồn tự nhiên sẽ hết, nhưng thật không ngờ... không ngờ đến cả lão gia mà cùng hoài nghi thiếp như vậy!”

Nói xong liền không nén được bi thương, nước mắt như mưa rơi xuống, ngón tay như bạch ngọc gạt qua gò má, thê lương nói: ”Lão gia, Tước nhi trong lòng sớm đã oán hận người kế mẫu này! Dù thiếp có vì nó mà làm nhiều hơn nữa thì nó cũng không nghĩ thiếp là xuất phát từ tận đáy lòng. Năm ấy vì làm đôi giày cho nó mà thiếp thức liền ba đêm, không ngờ nó nhìn cũng không nhìn mà lập tức quăng ngay xuống hồ, lão phu nhân về sau biết chuyện còn nói thiếp sau này ít quản đến việc của nó đi. Thiếp từ đó về sau liền không dám can thiệp vào chuyện của Tùng trúc viện, sợ làm Tước nhi hiểu lầm thiếp dụng tâm kín đáo! Ai ngờ bọn tiểu nhân lại lợi dụng cơ hội gây chuyện, làm náo loạn cả viện, Tín mama kia là người của lão phu nhân mười mấy năm, lại là người mà tỷ tỷ lưu lại hầu hạ Tước nhi, thiếp nghĩ giao việc của Tùng trúc viện cho bà ấy quản thì cũng yên tâm, ai biết bà ta lại dung túng cho đám hạ nhân kia phá hỏng hết quy củ, xáy ra sự cố liền đổ hết trách nhiệm lên người thiếp!”

Lâm thị nói xong liền òa ra khóc rống lên.

“Cho dù là như thế, chẳng lẽ một chút sai lầm người cũng chưa từng có?” Âu Dương Trì hừ lạnh, trong thanh âm đã không có sự tức giận ngập trời như vừa rồi.

Lâm thị lết lên mấy bước, quỳ trước mặt người Âu Dương Trì, gương mặt khả ái tràn đầy nước mắt, nghẹn ngào chậm rãi kể ra: ”Nếu nói thiếp một chút sai lầm cũng không có, điều này tất nhiên không phải. Thiếp sợ quan hệ với Tước nhi ngày càng căng thẳng nên không dám ôm việc vào người, nếu thiếp có thể quyết tâm hơn

để quản lý việc gia đình, có lẽ sự việc hôm nay đã không đến bước này... Thiếp bất quá là sợ người ta nói kể mẫu thiếp đây khoa chân múa tay, nhúng tay vào việc trong viện của con riêng mà thôi. Thiếp thật sự sai lầm rồi, nhưng nếu nói thiếp có lòng dung túng bọn hạ nhân tổn thương Tước nhi, thiếp chỉ có thể đi gặp Diêm Vương để chứng minh! Dù sao thiếp cũng là dì của nó, chẳng lẽ nửa điểm thật lòng cũng không có sao?"

Âu Dương Trì nghe xong, dần dần cũng có điểm động tâm, trầm mặc ngồi đó. Âu Dương Khả ở một bên nhìn, lộ ra tươi cười, theo lý mà nói, dù phụ thân có nghi ngờ mẫu thân thì cũng không có bằng chứng, mẫu thân căn bản không cần quỳ xuống khóc lóc kể lể như vậy, nhưng bà lại làm như thế, lại thành công xóa bỏ hoài nghi trong lòng phụ thân.

Lâm thị lại tiếp tục nức nở, âm thanh réo rất thảm thiết, run giọng nói: "Lão gia, thiếp vốn chỉ là thứ nữ Hầu gia, cả đời này chỉ có thể dựa vào lão gia mà sống, nếu lão gia chán ghét thiếp thì không bằng bấy giờ thiếp lập tức chết đi. Thiếp biết rằng mình đã chọc giận lão phu nhân, làm cho lão phu nhân không được vui, người oán ghét thiếp, thiếp đều hiểu được, cũng không dám biện hộ...Chỉ hy vọng có một ngày thiếp có thể sinh được cho Âu Dương gia một nam tử, lão phu nhân mới có thể tha thứ cho thiếp!"

Âu Dương Trì vẫn biết mẫu thân luôn bất mãn với Lâm thị chính là do đến nay nàng vẫn không sinh được con trai, nghe đến đây liền hiểu được lão phu nhân mượn chuyện lần này để cảnh cáo mình, đem chuyện Tước nhi bị thương cùng với sự tình bọn hạ nhân không có phép tắc đổ hết lên người Lâm thị. Như vậy quả thật là Lâm thị vô tội, trong lòng hấn tê rần, vội vàng nâng Lâm thị lên: "Đang êm đẹp, nàng làm cái gì vậy?"

Lâm thị ngẩng đầu lên, hai mắt đắm lệ nhìn hấn, muôn vàn nhu tình

cùng ủy khuất, hẳn thật sự không đành lòng, thờ dài: "Quên đi, việc lần này ai cũng không được phép nhắc lại!"

Âu Dương Trì đi rồi, Lâm thị trở vào buồng trong, nha đầu Lê Hương đã sớm bày trên bàn ấm trà nóng bốc khói nghi ngút, Lâm thị lại một cước đá ngã lăn ra, nước trà nhất thời bắn ra.

Lê Hương hoảng sợ, lập tức quỳ xuống, Vương mama đập nàng ta một cái thật mạnh: "Còn không mau thu dọn rồi cút ra ngoài! Đóng cửa lại!"

Trong phòng hiện tại chỉ còn Lâm thị, Âu Dương Khả cùng Vương mama, Lâm thị tức giận nói: "Các người nói xem, Âu Dương Noãn kia có phải bị đụng đến hỏng đầu rồi không? Vì sao lại đối nghịch với ta khắp nơi như vậy?"

Âu Dương Khả lắc đầu, nếu nói đến thay đổi, ánh mắt kia của đại tỷ đúng là không giống trước, quá mức yên lặng trong suốt, tươi cười trên mặt lại thập phần nhiệt tình, nhưng trong lời nói lại rất sắc bén ngoan độc, tỷ ấy đã thay đổi, trở nên làm cho người ta không thể nắm bắt được.

"Chủ tử, đại tiểu thư có lẽ chỉ đánh bậy đánh bạ, nàng ta chỉ là phế vật vô dụng, đời này đều không thể thoát khỏi lòng bàn tay của người!" Vương mama nịnh nọt, bà ta là tâm phúc của Lâm thị, cùng Lâm thị từ một thứ nữ nho nhỏ từng bước đi lên. Cho tới hôm nay khi Lâm thị trở thành phu nhân của Âu Dương gia, mọi sự đều có bàn tay giúp đỡ của bà ta, cũng là người hiểu rõ tâm tư của Lâm thị: "Nói không chừng là có người chỉ điểm sau lưng nàng ta, nô tỳ thấy Phương mama kia chính là cáo già, có nên hay không nghĩ biện pháp..."

Lâm thị trách cứ: "Hồ đồ, nay Âu Dương Tước mới xảy ra chuyện,

nếu ngay sau đó Âu Dương Noãn có chuyện gì lão phu nhân khẳng định sẽ hoài nghi ta! Đều là do người làm việc không đến nơi đến chốn, không thể trừ bỏ tận gốc, nếu lúc ấy ở hoa viên...”

Âu Dương Khả bước lên phía trước vài bước: ”Mẫu thân, nói chuyện cẩn thận chút.”

Vương mama cười cười: ”Tiểu thư của ta, viện này từ trên xuống dưới đều là người của phu nhân, tiểu thư không cần để tâm”

Lâm thị thở dài, sắc mặt âm trầm nói: ”Ban đầu ta xem nó chỉ là đứa vụng về, ai ngờ lại là mất ta vụng về, bị nha đầu kia lừa mấy năm trời!” Bà ta kéo Âu Dương Khả đến bên người: ”Con gái, mẫu thân trước kia ở nhà mẹ đẻ chỉ là một thứ nữ không được sủng ái, toàn bộ hào quang đều là của đại tỷ, cho dù ta có nhan sắc cũng chỉ làm nền cho tỷ ấy mà thôi. Ngày đó khi được gả vào đây ta liền thề, tương lai nữ nhi của ta nhất quyết không để cho Âu Dương Noãn đè ép!”

Đáy mắt Lâm thị xẹt qua tia oán hận, cười khế: “Thật là làm khó cho con thường ngày xuất sắc như vậy, cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông. Khả nhi của ta là phượng hoàng trong trăm điều, Âu Dương Noãn kia bất quá chỉ là chim sẻ bình thường, ngoại trừ thân phận đại tiểu thư thì cái gì cũng không so được với con! Trước kia nó thành thật nghe lời thì thôi, bây giờ lại dám đối phó với ta! Hừ, mẫu thân sẽ triệt để hủy hoại nó hoàn toàn.”

“Mẫu thân, nói là như thế, nhưng người không cảm thấy ánh mắt đại tỷ nhìn con...nó cứ là lạ sao?” Âu Dương Khả nghĩ lại, nhưng không biết nên hình dung như thế nào. Tươi cười của Âu Dương Noãn nhìn thập phần ôn nhu cùng thân thiết đáng yêu, thế nhưng lại làm cho người ta cảm thấy có một cỗ khí lạnh theo bàn chân chạy thẳng lên đầu.

Chương 11: Không có kẻ thù ta liền tạo cho các người một kẻ thù

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng mở cửa sổ ra, nhìn bên ngoài, chỉ thấy cây vạn tuế trong viện nở hoa rất ngạo nghễ, hoa có hình trụ tròn, giống như tim đèn bình thường, đóa hoa tầng tầng lớp lớp, vàng tươi trông rất đẹp mắt. Hôm nay nàng mượn cây vạn tuế này đưa tổ mẫu tới, là vì muốn có được một chút quyền lực từ trong tay người, đồng thời làm cho tổ mẫu cùng phụ thân đối với Lâm thị sinh ra bất mãn, bây giờ xem ra là cũng đã có được hiệu quả tốt.

Âu Dương Tước từ xa đã chạy tới, nói: "Tỷ tỷ không cần tức giận, vì bọn tiểu nhân này thật không đáng!"

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Tỷ cho tới bây giờ cũng không vì bọn họ mà phải tức giận. Tước nhi, tỷ tỷ hôm nay xử trí những người này là để cho đệ xem, chính là hy vọng đệ hiểu được, mặc kệ bọn hạ nhân có làm càn như thế nào thì cũng chỉ là nô tài, chỉ cần chủ tử nói một câu là có thể quyết định sinh tử của bọn họ. Trong tay đệ có quyền lực, ai cũng đều phải sợ hãi, nhưng nếu đệ quá mức khoan dung cùng lương thiện, sẽ làm cho những người này đều được nước leo lên đầu, dần dần đệ từ chủ tử liền biến thành nô tài, bất tri bất giác sẽ bị bọn họ dắt mũi!"

"Vâng!" Âu Dương Tước chăm chú nghe, cái hiểu cái không.

Dùng thủ đoạn như vậy để xử lý mấy hạ nhân kia là do kiếp trước Âu Dương Noãn không làm được. Năm xưa nàng đôn hậu lương thiện,

thương hại bọn họ sống cũng không dễ, nhưng đến khi nàng gặp chuyện, ngoại trừ Phương mama cùng Hồng Ngọc, những người này không ai là không nhân dịp bỏ đá xuống giếng, không hề vì nàng mà nói giúp một câu.

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Từ nay về sau, viện này làm cái gì cũng phải có nguyên tắc, bọn nha đầu nên làm cái gì làm như thế nào đều dựa theo quy củ, hiểu chưa?"

Âu Dương Tước nhìn Hồng Ngọc lấy giấy Tuyên thành ra, bên trên viết điều trần, quy củ từng việc lớn việc nhỏ, nhất thời mở to hai mắt: "Tỷ, hôm nay không phải là nhất thời nổi hứng, mà là sớm đã có chuẩn bị sao?"

Âu Dương Noãn vươn ngón tay, chọc chọc đầu hấn: "Tiểu tử ngốc!"

Hôm nay nàng làm như vậy, tương đương với việc gây chiến với Lâm thị, Lâm thị tâm cơ thâm trầm, ắt sẽ không từ bỏ ý đồ, tuy rằng phụ thân nhất thời tức giận, nhưng rất nhanh sẽ bị lời ngon tiếng ngọt của bà ta xoa dịu. Nhưng mà không sao, đây chỉ mới là bắt đầu mà thôi.

Nếu nàng nhớ không lầm, rất nhanh Âu Dương phủ sẽ nghênh đón một vị cô cô, đối với Lâm thị mà nói đấy chính là tin tức xấu...

....

Từ ngày đó trở đi, Âu Dương Noãn mỗi ngày đều đúng giờ đi thỉnh an lão phu nhân, một ngày cũng không quên. Hôm nay, tổ mẫu Lý thị rất nhiệt tình tiếp đón Âu Dương Noãn: "Mau qua đây, lại chào cô cô của con đi!"

Âu Dương Noãn nhìn kỹ, đang ngồi bên người Lý thị là một vị tiểu mỹ

nhân, cùng lắm mới chỉ mười bảy mười tám tuổi. Nàng ta khéo léo ngồi nghiêng qua một bên, tóc đen buộc thành búi, tùy ý đặt sau đầu, búi tóc chỉ dùng một cái trâm hoa nhỏ cài lên, bên tai đeo bông hình giọt lệ, phối hợp với một thân xiêm y màu vàng nhạt, nhìn rất giống chim họa mi thông minh lanh lợi.

Từ chuyện lần trước, lão phu nhân đối với đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư đã có sự khác biệt rõ rệt, vì vậy khi nhìn thấy đại tiểu thư đi đến, Trương mama vội vàng cho nha hoàn đem tới một cái nệm có lót vải bông thật dày, nhanh tay đặt xuống: "Đại tiểu thư, lão phu nhân vừa mới nhắc đến người xong!"

Âu Dương Noãn mỉm cười, thân thiết nói: "Trương mama nói phải, ta nghe nói bên người tổ mẫu có một tiểu mỹ nhân như tiên nữ, ta liền muốn đến nhìn một chút, hưởng chút tiên khí!"

Một câu nói làm Lý thị cùng tiểu mỹ nhân kia đều nở nụ cười, Lý thị kéo tay nàng ta giới thiệu với Âu Dương Noãn: "Con thật biết ăn nói. Đây là nữ nhi của biểu đệ ta, cũng là cô cô của con, còn không mau qua chào hỏi!"

Cô cô tuổi còn trẻ như vậy thật đúng là hiếm gặp, Âu Dương Noãn lại không hề cảm thấy có nửa điểm không tự nhiên, thân ái nồng nhiệt gọi một tiếng cô, Lý Nguyệt Nga cũng đang tò mò đánh giá vị Âu Dương đại tiểu thư này.

Trong ấn tượng kiếp trước, người cô xa Lý Nguyệt Nga này xuất thân từ dòng dõi thư hương, phụ thân là biểu đệ bà con xa của Lý thị, chẳng những đỗ qua tú tài, còn xây dựng trường học. Chỉ tiếc rằng hai năm sau phụ mẫu liền qua đời, hiện tại nếu nói để nghe thì là đến thăm Lý thị, trên thực tế lại là trẻ mồ côi tìm nơi nương tựa. Âu Dương Noãn nhớ rõ, lúc trước khi mới vào cửa nàng ta liền không được Lâm thị yêu thích, quả nhiên không đến nửa năm sau Lâm thị

liền đem tiểu mỹ nhân này gả ra ngoài.

Thế nhưng bây giờ, Âu Dương Noãn lại rất chờ đón vị cô cô này đến.

Nói không quá hai câu, đã thấy Lâm thị mang theo Âu Dương Khả cùng đến. Trong khoảng thời gian này Lý thị mỗi lần nhìn đến bà ta vẫn chưa hòa nhã, mặc kệ bà ta mỗi ngày đều đến thỉnh an, vẫn thân mật gần gũi như thường, gương mặt và bộ dáng đều luôn bình tĩnh, trong lòng Âu Dương Noãn không khỏi cười lạnh, bị trách cứ thẳng thừng như vậy mà bà ta vẫn có thể làm được như thế, Lâm thị quả nhiên không thể khinh thường.

Lý thị nhìn thấy bà ta đi đến chỉ thản nhiên nói ngồi đi. Thế nhưng Lâm thị lại không có ngồi, ngược lại tự mình đón lấy mâm đựng trái cây trên tay Trương mama đặt lên một khám trai màu đen, tiếp đến lại xoay người muốn đón lấy tách trà trên tay nha hoàn.

Lý Nguyệt Nga cười ngọt ngào đáng yêu, nói một câu: "Biểu tẩu, để cho muội!"

Bất quá chỉ là một câu nói khách sáo, dù sao cũng không phải không có nha hoàn, nước trà đều là đem đến trước mặt rồi nhận lấy, thật sự không có bao nhiêu vất vả, Lý Nguyệt Nga làm vậy, thực chất là muốn tạo ấn tượng tốt với Lâm thị, tương lai có thể ở lại Âu Dương gia ăn nhờ ở đậu qua ngày để chịu hơn một chút.

Nhưng lời vừa thốt ra, Lý thị liền mất hứng, nhìn phía Lâm thị lạnh lùng nói: "Người là người cao quý, đừng vì bộ xương cốt già này mà phải mệt nhọc, không đáng giá đâu, đi về nghỉ ngơi trước đi!"

Tươi cười trên mặt Lâm thị cứng đờ, tuy rằng vô cớ bị cho ra rìa nhưng vẫn kiên cường tươi cười: "Mẫu thân không cần vì con mà đau lòng như vậy, con không mệt đâu!"

“Vậy người càng phải trở về.” Lý thị thấy bà ta cười làm lành, ngược lại lửa giận càng tăng, thanh âm gần như là rắn dạy càng lạnh hơn: “Miễn cho người bị mệt, càng thêm vô tâm việc quản lý gia đình, đến lúc đó toàn bộ hạ nhân trong nhà loạn thành một đoàn, tránh không được ta vì yêu thương con dâu mà không đành lòng trách phạt! Người về đi!”

Lâm thị chỉ cảm thấy có một cỗ tức giận nghẹn lại nơi lồng ngực, ngay cả hít thở cũng thấy khó khăn. Mình việc trước việc sau không thể chu toàn tất cả, ngược lại thành cái gai trong mắt lão phu nhân, vô duyên vô cớ bị rắn dạy, lại ở ngay trước mặt nữ nhi con vợ trước cùng người ngoài, kêu bản thân mình sau này còn làm người như thế nào? Còn làm chủ mẫu Âu Dương gia ra sao?

Đi cũng không được, ở lại cũng không xong, trên mặt càng cảm thấy ngượng ngùng.

Âu Dương Khả là người thông minh liền tiến lên giúp đỡ: “Mẫu thân, nếu đó là ý tốt của tổ mẫu, người hãy về nghỉ ngơi trước đi!”

Âu Dương Noãn cũng ôn nhu nói: “Đúng vậy, muội muội nói phải, mẫu thân, có nữ nhi ở trong này thay người tần hiếu với tổ mẫu, người không cần lo lắng?”

Lâm thị nhìn Âu Dương Noãn, miễn cưỡng lộ ra tươi cười: “Vậy phải làm phiền Noãn nhi rồi!” Nói xong bà ta cố nén tức giận lui ra ngoài. Thời điểm Âu Dương Khả vè mèm lên liền tức giận liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn một cái, lại thấy nàng chỉ hơi hơi mở miệng: “Muội muội, muội đã đáp ứng cho ta nước ngon pha trà, cũng đừng quên nha!”

Màn đột nhiên “ba” một tiếng rơi xuống, làm Lý Nguyệt Nga giật

mình hoảng sợ.

...

Theo tổ mẫu Lý thị từ trong phòng đi ra, Âu Dương Noãn đột nhiên gọi Lý Nguyệt Nga: "Cô cô, vừa rồi tổ mẫu nói người thêu thùa may vá vô cùng tốt, vừa hay đến chỗ con ngồi một chút, chỉ bảo cho con một ít được không?"

Lý Nguyệt Nga lẳng lặng nhìn nàng, trên tóc nàng đang cài một cây trâm mai hỷ thước hồng bảo màu đỏ thẫm, trên người thắt sớ một giải lụa khảm hạt hồng hồng, phú quý bức người, càng làm sáng lên khuôn mặt thanh lệ như nắng của thiếu nữ đang không ngừng tươi cười nhìn mình, trong nhất thời không thể nói nên lời cự tuyệt, chỉ có thể nói một từ: "Được!"

Âu Dương Noãn cười càng ôn nhu, không có kẻ thù nàng liền sẽ tạo nên một địch nhân để cho Lâm thị có một ít chuyện để làm, chẳng phải sẽ rất vui hay sao?

Chương 12: Biểu ca, biểu muội một nhà thân nhau

Lý Nguyệt Nga khép áo choàng lông hồ ly, hai màu kim ngân quấn quanh nhánh hoa trên áo, ngồi ở chính sảnh bên trong sưởi ấm, giữa phòng đặt một lò sưởi bằng đồng khắc chữ phúc không ngừng tản ra nhiệt khí.

Âu Dương Noãn phân phó Hồng Ngọc chuẩn bị không ít điểm tâm và trái cây bày kín một bàn. Lý Nguyệt Nga nhìn bàn tay Âu Dương Noãn tùy ý đặt trên bàn, ngón tay tinh tế mượt mà bóng loáng như ngọc, móng tay trong suốt màu hồng nhạt, vừa nhìn đã biết là đại tiểu thư sống an nhàn sung sướng, nghĩ đến số phận khó khăn của mình liền thở dài, càng nhìn không thấu nữ tử nhà cao cửa rộng này làm sao có thể nhẫn nại nói chuyện bầu bạn cùng với mình, một người tứ cố vô thân mồ côi cha mẹ.

“Đa tạ áo choàng của đại tiểu thư, ta thật sự rất cảm ơn!” Nếu ở trước mặt Lý thị, đại tiểu thư này thể hiện ra ba phần thân thiết báo đáp ân tình thì có thể hiểu. Thế nhưng hiện tại không có mặt người ngoài, nàng vẫn đối đãi với vẻ mặt ôn hòa thì thật làm người ta cảm thấy khó hiểu. Dù sao khi thấy biểu tình của nhị tiểu thư cùng Lâm thị, rõ ràng biết mình là muốn nhờ cậy người thân tìm nơi nương tựa, ngay cả nửa con mắt cũng chưa nhìn qua.

“Cô Cô sao lại nói như vậy, người đã mệt mỏi đi đường xa từ phía nam đến kinh đô này, chắc hẳn không biết không khí ở đây rất lạnh, chúng ta vẫn sớm nên chuẩn bị tốt!” Âu Dương Noãn nói xong, thản nhiên cười.

Đúng vậy, người sớm nên vì khách nhân chuẩn bị chu đáo nên là đương gia chủ mẫu Lâm thị, thế nhưng bà ta lại cái gì cũng không làm, Lý Nguyệt Nga tự nhiên đối với Lâm thị có ba phần không vui.

Trong phòng chỉ để lại hai người là Phương mama cùng Hồng Ngọc, Phương mama nhiệt tình rót cho Lý Nguyệt Nga một ly trà, nói: "Lý gia cô nương lần này đến kinh đô, là muốn ở lại bao lâu?"

Nét mặt Lý Nguyệt Nga ngừng một chút, lập tức có điểm khó nói, Âu Dương Noãn oán trách: "Mama, cô cô đến nhà chúng ta, giống như là về nhà thôi, về sau sẽ không đi nữa, có thể cùng bầu bạn với tổ mẫu, lại có thể chỉ bảo ta kỹ năng thêu thùa, thật đúng là chuyện tốt"

Sắc mặt Lý Nguyệt Nga lập tức hòa hoãn lại, gương mặt tái nhợt có vài phần sức sống: "Đại tiểu thư, ta..."

"Trăm ngàn lần đừng gọi con là đại tiểu thư, gọi Noãn nhi là được rồi. Tổ mẫu cùng phụ mẫu đều bảo con như vậy, chúng ta là người một nhà, nên xưng hô như vậy mới thân thiết!" Âu Dương Noãn mỉm cười, ánh nắng mặt trời mùa đông chiếu vào phòng, chiếu lên người nàng, làn da trong suốt dưới ánh sáng, đôi mắt lại như hồ sâu yên tĩnh, lại mơ hồ phát ra ánh lửa kiêu diễm, sáng tối luân phiên, biến hóa bất thường.

Lý Nguyệt Nga lúc này mới có chút tự nhiên nở nụ cười, thái độ với Âu Dương Noãn cũng khác lúc đầu. Hai người còn nói thêm vài câu về chuyện thêu thùa, Âu Dương Noãn đột nhiên thở dài một tiếng: "Đáng tiếc cô cô tương lai rồi cũng phải lập gia đình, không thể ở trong nhà giúp con mãi được!"

Lý Nguyệt Nga còn chưa nói, nha đầu Bội nhi đã cười hì hì nói: "Đại tiểu thư nói phải, lão phu nhân vừa bàn với tiểu thư nhà chúng ta về hôn sự đấy!"

Mặt Lý Nguyệt Nga lập tức đỏ bừng, trách mắng: "Tiểu Chân, không được nói lung tung!"

Âu Dương Noãn nghe xong liền lộ ra biểu tình hứng thú: "Ồ! Là nhà ai? Cô cô không cần thẹn thùng, con tuy rằng không thường ra ngoài nhưng sống ở kinh đô nhiều năm, dù là gia đình như thế nào, con cũng có thể giúp đỡ hỏi thăm!"

Tâm Lý Nguyệt Nga khẽ động, tuy rằng hôn sự của nữ nhi xác thực không nên nhiều lời, thế nhưng Âu Dương Noãn không chỉ là đại tiểu thư Âu Dương gia, mà còn là cháu ngoại ruột thịt của lão thái quân Hầu gia, thân phận ở kinh đô cao quý như vậy tất nhiên có thể lấy được những tin tức trực tiếp, hôn sự của mình...

Bội nhi nhìn chủ tử mình trầm ngâm không nói gì, lập tức đã nhìn ra tâm tư của nàng ta, liền nhanh nhẩu nói: "Một bên là Tam công tử thứ xuất Vương gia Trung Mục Giam, một bên là Đại công tử con vợ cả thượng được cục tư y"

Âu Dương Noãn vừa nghe, tươi cười trên mặt tựa hồ phủ một tầng băng hoãn, nhìn Lý Nguyệt Nga muốn nói lại thôi, Phương mama ở một bên líu lười nói: "Nhân phẩm Lý cô nương tốt như vậy sao dám người này có thể xứng được!"

Lý Nguyệt Nga nghe vậy liền kinh hãi, bất chấp ngượng ngùng: "Tại sao mama lại nói như vậy?"

Âu Dương Noãn thấp giọng trách cứ: "Mama, người không cần hồ ngôn loạn ngữ. Người không tốt sao tổ mẫu có thể kết duyên cho cô cô chứ?"

Trung Mục Giam là lục phẩm, tuy rằng là con vợ kế, nhưng lại mang

dòng dõi cao quý. Còn Thượng được cuc tư y là bát phẩm, mặc dù dòng dõi không cao, nhưng lại là công tử con vợ cả. Nếu hai nhà này không phải là xem xét phân thượng ở Âu Dương gia, thành thật mà nói thì sẽ không đồng ý hôn sự này. Mà cho dù là vì thế thì Lý Nguyệt Nga vẫn là trèo cao, nhưng tại sao Phương mama lại nói như vậy?

“Người không biết đâu, Vương gia công tử kia là người ăn chơi không từ bất cứ chuyện xấu nào. Tôn gia đại công tử thân thể nhiều bệnh, vẫn nghĩ là cưới vợ xung hỉ, các cô nương ở kinh đô này có ai là muốn gả cho hai nhà họ đâu?”

Trách không được, trách không được bọn họ lại nguyện ý tới cửa cầu hôn! Sắc mặt Lý Nguyệt Nga lập tức trắng bệch... Nay đã biết gia thế dòng dõi nhà họ như vậy, có thể bước vào danh môn thì sao? Thà là gia đình nghèo hèn, nàng có thể cắn răng âm thầm chịu đựng, nhưng muốn đi chịu khổ nàng ta tuyệt đối không nguyện ý!

“Cô, người vẫn nên vì bản thân mà suy tính nhiều hơn mới phải” Âu Dương Noãn thập phần quan tâm nói, nhìn đến sắc mặt Lý Nguyệt Nga thập phần khó coi, mỉm cười, vẫy tay bảo Hồng Ngọc đem đến cái tráp nạm vàng khảm đá bảo thạch: “Đây là lễ vật mà phụ thân mấy ngày trước sai người đưa đến. Ngày thường con cũng đã có không ít, tráp này tặng cho người, xem như con tạ lễ việc người chỉ bảo con thù thù!”

Hồng Ngọc cầm cái tráp đi đến trước mặt Lý Nguyệt Nga, thuận tay mở ra, Lý Nguyệt Nga nhìn thoáng qua thì thấy bên trong toàn là vàng ngọc lấp lánh, nhất thời hoảng sợ: “Như vậy sao được!”

“Cô cô đã vào Âu Dương gia thì chính là người một nhà, cái này chỉ là một chút tâm ý của con. Nếu người không chịu nhận, con sẽ rất thương tâm.” Âu Dương Noãn cười vỗ vỗ tay nàng ta, nhìn thấy ánh mắt nàng ta không ngừng nhìn đến cái tráp, tươi cười càng sâu hơn.

Hai người hàn huyên một hồi, Lý Nguyệt Nga liền đứng dậy cáo từ.

Âu Dương Noãn cũng không nhiều lời giữ lại, chỉ mỉm cười đứng dậy tiễn khách, ai ngờ ra tới cửa lớn, Lý Nguyệt Nga thiếu chút nữa đụng trúng một người. Người kia khoảng ba mươi tuổi, dáng người cao lớn, tác phong nhẹ nhàng, thập phần nho nhã, đúng là Âu Dương lão gia Âu Dương Trì, vừa từ bên ngoài trở về nhìn có vẻ phong trần mệt mỏi.

Thời gian vừa khéo!

“Phụ thân” Âu Dương Noãn mỉm cười, nhìn Lý Nguyệt Nga bên cạnh giới thiệu: “Đây là biểu cô Lý gia!”

Lý Nguyệt Nga không ngờ là sẽ gặp được Âu Dương Trì, vừa rồi thiếu chút nữa đã ngã vào lòng hắn, trên mặt không khỏi đỏ hồng: “Bái kiến biểu ca!”

Âu Dương Trì không ngờ người mình đụng phải ở cửa lại là một đại mỹ nhân yếu điệu, nhất thời sửng sốt, ánh mắt không khống chế được bất giác dừng trên người Lý Nguyệt Nga, phải đến khi Âu Dương Noãn nhẹ nhàng ho khan một tiếng hắn mới lấy lại phản ứng, nghĩ đến Lý Nguyệt Nga là một cô nương chưa có chồng, mặc dù là biểu huynh cũng không tiện nhiều lời, chỉ có thể cười nói: “Biểu muội ở đây có quen không? Nếu thiếu cái gì, thì cứ sai người nói với biểu tẩu ngươi là được!”

Lý Nguyệt Nga không hiểu vì sao lại cảm thấy trên mặt nóng nóng, cúi thấp đầu nói: “Vâng, đa tạ biểu ca!”

Âu Dương Noãn tiễn Lý Nguyệt Nga ra ngoài, cười nói: “Cô nghi ngại trước đi, ngày mai con lại tìm người nói chuyện!”

Lý Nguyệt Nga vội hỏi: "Được rồi, bên ngoài lạnh lắm, Noãn nhi nhanh về đi, biểu ca...giống như đang chờ con ở viện đấy!"

Nàng ta nhanh chóng đi ra ngoài, chờ khi tránh được tầm mắt của Âu Dương Noãn, liền tìm một chỗ vắng người mở cái tráp ra, bên trong là một cây trâm hoa mai khảm phỉ thúy, một cái thoa cài đầu thạch bảo màu lục hình giọt lệ, một đôi vòng tay bằng vàng ánh kim ước chừng nặng ba lượng, một chuỗi vòng phỉ thúy xanh biếc, một đôi khuyên tai Đông Châu...chiếu lên ánh mắt nàng, ước chừng nửa hộp.Bội nhi kinh hô một tiếng: "Đại tiểu thư thật là hào phóng!"

Lý Nguyệt Nga lần đầu tiên nhìn thấy hộp châu báu này không khỏi líu lürf, cảm thán Âu Dương gia thật sự không phải là nhà bình thường, thì thào nói: "Người nói xem, nếu ta được gả cho nhà phú quý như vậy thì tốt biết bao?"

Chương 13: Lý di nương từ trên trời rơi xuống

Liên tiếp hai ngày, Lý Nguyệt Nga cùng Âu Dương Trì đều ở chỗ Lý thị “ngẫu nhiên” gặp nhau. Lý thị là người như thế nào? Chỉ cần nhìn một lát liền hiểu được, đôi mắt khôn khéo dừng ở trên người nhi tử cùng cháu họ đối tới đối lui, rất nhanh liền có chủ ý.

Lâm thị khi vừa mới bước vào cửa vài năm còn đối với mẹ chồng nhất mực cung kính. Tuy nhiên mấy năm trở lại đây, khi địa vị trong nhà đã vững vàng liền kiêu căng, đã thế lại còn dám ra tay với Tước nhi, lão phu nhân cũng cảm thấy đã đến lúc phải áp chế nàng ta rồi. Huống hồ quan chức như Âu Dương Trì con cháu đều sẽ làm việc lớn, lấy tám hay mười di nương cũng là bình thường, trong khi hiện tại hẳn mới chỉ có hai người lại còn không sinh được hài tử. Lâm thị dù sao cũng xuất thân từ gia môn lớn, phải hiểu được đạo lý này. Nhưng lại suy nghĩ, Lý thị cảm thấy Âu Dương Noãn đối đãi với Lý Nguyệt Nga rất vui vẻ, nếu bản thân muốn gả Lý Nguyệt Nga cho phụ thân nàng, cháu gái trong lòng sẽ cảm thấy không được tốt lắm, nhưng thân là tổ mẫu lại cùng tôn nữ thảo luận vấn đề tiểu thiếp của nhi tử thì đúng là không ra thể thống gì hết, vì thế trước hết bà sai Trương mama đi dò xét ý tứ.

Trương mama chủ động đi tìm Âu Dương Noãn, nói đông nói tây nửa ngày mới đi vào chủ đề chính, nghiêm mặt lại nói: “Đại tiểu thư, lão phu nhân rất luyện tiếc Lý tiểu thư nên không muốn nàng ấy rời đi, vừa hay bên người lão gia cũng thiếu một người tri kỷ... Chính vì người cùng Lý tiểu thư quan hệ rất tốt, lão phu nhân sai nô tỳ đến đây, hy vọng người không vì chuyện này mà sinh ra hiểu lầm.”

Âu Dương Noãn nghe, khóe miệng cong lên, hoan hỉ vui mừng nói: "Vậy phải chúc mừng phụ thân rồi...đã định ngày chưa?"

Trương mama thiết nghĩ sẽ tốn một ít thời gian để thuyết phục nàng, lại không nghĩ Âu Dương Noãn sẽ có biểu hiện như vậy, nhất thời cảm thấy buồn bực, trên mặt lại mang theo nụ cười nói: "Việc này còn phải xem ý của Lý tiểu thư, đại tiểu thư cứ chuẩn bị tâm lý là tốt rồi"

Âu Dương Noãn lôi kéo tay Trương mama, thân thiết nói: "Tổ mẫu không có hỏi qua cô cô trước mà lại đến hỏi ta, có thể thấy được trong lòng là nghĩ cho ta. Về sau nếu lại có chuyện gì thì phải người đến nói với ta một tiếng là được rồi, miễn cho Trương mama phải mệt nhọc đi một chuyến."

Một bên Phương mama đem một cái hồng bao thật dày nhét vào túi Trương mama, nói: "Đại tiểu thư tuổi hãy còn nhỏ, tâm tư lão phu nhân chỉ có mama là hiểu nhất, tiểu thư nếu có làm gì không đúng, mong mama nói giúp cho"

Trương mama cười híp cả mắt rồi đi, Hồng Ngọc có chút không quen khi nhìn bộ dáng tiểu nhân đó, thấp giọng nói: "Loại người bợ cao dìm thấp này, tiểu thư đừng để ý làm gì"

"Càng là tiểu nhân, càng dễ cho ta lợi dụng. Hồng Ngọc, người đừng coi thường những người này, bọn họ tương lai sẽ có tác dụng rất lớn" Nhìn bóng dáng Trương mama đã đi xa, tươi cười thân thiết trên mặt Âu Dương Noãn liền biến thành châm chọc.

"Dạ, đại tiểu thư"

Cây củi này tiếp tục cháy thêm, Lâm thị nơi đó sẽ bốc hỏa càng vượng, đương nhiên, việc này phải tiến hành bí mật, như vậy thời

điểm bộc phát mới có lực sát thương.

Lý thị cứ đinh ninh Âu Dương Noãn sẽ mất hứng, tuy nhiên xem ra nàng đúng là người thông tình đạt lý, càng làm bà cảm thấy chủ ý của mình đúng là không sai, liền giống như một tiếng trống cổ vũ tinh thần hăng hái đem chuyện này nói với Lý Nguyệt Nga.

Lý Nguyệt Nga là người thông minh, nghe Trương mama bên người lão phu nhân nhắc tới, phản ứng đầu tiên là có chút giật mình, tiếp theo là nổi giận một thời gian.

Bản thân mình là một khuê nữ chưa lấy chồng, ý bọn họ như vậy là sao... Chẳng lẽ xem thường nàng ta là nữ tử nhu nhược không nơi nương tựa?

Nhưng rồi nàng ta lại bình tĩnh suy nghĩ một chút, ngày đó nhìn thấy Âu Dương Trì ở viện Âu Dương Noãn, tuổi không lớn quan chức lại rất cao, là người phong độ nho nhã. Vấn đề là, bản thân nàng ta có thể gả cho gia đình bình thường làm vợ cả, hiện tại lại thành tiểu thiếp? Nếu phụ mẫu mình còn sống, có thể hứa gả cho biểu ca làm vợ cả, đó mới chính là một cuộc hôn nhân tốt, hiện tại phải tính làm sao? Trong lòng Lý Nguyệt Nga có chút tiếc hận, lại có chút bất bình. Lâm thị kia tuy rằng xuất thân từ Hầu phủ, nhưng chỉ là một thứ nữ, luận dung mạo, luận tài nghệ bản thân không thua nửa phần, chỉ là vận khí kém hơn một ít thôi.

Lý nguyệt Nga tâm phiền ý loạn, theo bản năng mở tráp châu báu của Âu Dương Noãn tặng ra, mắt thấy liền dờn không được. Nếu gả cho nhà bình thường, ngay cả làm chính thê thì như thế nào, còn không phải là khổ sở sống qua ngày sao, nhưng nếu gả cho Âu Dương Trì...

Lý Nguyệt Nga suy nghĩ, giằng co đến nửa đêm, rốt cục cũng chủ

động tìm gặp Lý thị, ngượng ngùng gật đầu.

Lý thị xử lý nhanh gọn, ngày hôm sau chờ Âu Dương Trì cùng Lâm thị đến thỉnh an trực tiếp đem chuyện này ra bàn. Âu Dương Noãn cùng Âu Dương Khả đều ngồi một bên, sắc mặt Âu Dương Khả thoáng cái trắng bệch, nàng ta nhìn mẫu thân mình, trong nhất thời không nói nên lời.

Lâm thị liếc mắt nhìn Lý Nguyệt Nga một cái, ánh mắt kia như là xà độc theo dõi con mồi, Lý Nguyệt Nga sợ tới mức run run một cái, theo bản năng trốn sau lưng Lý thị.

“Lão phu nhân, việc này thực không ổn, Lý cô nương tới đây là để tìm người thân nương tựa, làm sao có thể nạp thành thiếp thất, cứ như vậy không phải là sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của lão gia sao?” Lâm thị sau một lúc lâu, liền cười khuyên bảo.

Nghe nói như thế, ngay cả Âu Dương Noãn cũng đều không thể không bội phục nữ nhân này, bà ta có thể kinh ngạc một chút liền tìm được một lý do chính đáng như vậy, thực là không dễ, nhưng mà, tổ mẫu đâu phải là người dễ dàng thay đổi chủ ý?

“Cái gì mà thanh quan? Lại bộ thượng thư còn cao hơn Trì nhi một bậc, không phải còn nạp một nữ tử thanh lâu làm thiếp sao, ai có thể nói được ông ta cái gì? Nguyệt Nga của chúng ta là một cô nương thuần khiết, chẳng lẽ có thể làm vấy bẩn thanh danh của nhi tử ta sao?”

Trong lòng Âu Dương Trì tất nhiên là nguyện ý, chỉ là ở trước mặt thê tử còn muốn giả bộ, nói: “Lão phu nhân, Uyển Như nói rất đúng, làm sao có thể để biểu muội làm thiếp của con?”

“Như vậy thì sao?” Lý thị hừ lạnh một tiếng, không vui nói: “Nguyệt

Nga làm thiếp của người, chẳng lẽ là ủy khuất cho người sao? Đừng nói là làm thiếp, kể cả làm chính thê, thì cũng xứng đôi với người.”

Lâm thị vừa nghe, sắc mặt nhất thời đại biến, lão phu nhân ở trước mặt mọi người nói lời này rõ ràng là vì vẫn còn ghi hận chuyện lần trước, cố ý làm bà ta mất mặt.

Âu Dương Trì nhú mày nói: ”Ý con không phải như vậy, chỉ là...”

“Người có phải hay không sợ con dâu không muốn? Nó không sinh con được cho người chẳng lẽ không để cho người khác khai chi tán diệp cho người? Trên đời này sao lại có loại đạo lý như vậy!” Lý thị lớn tiếng hỏi.

Lâm thị cơ hồ bị những lời này chèn ép cho nổi giận, dường như liền muốn phát tác, Vương mama một bên liền nắm lấy cánh tay bà ta, đem những lời định thốt ra đè xuống.

Lâm thị hai năm nay không biết đã đuổi không biết bao nhiêu nữ nhân muốn gả cho Âu Dương Trì, đáng tiếc lần này không giống như vậy, là người tổ mẫu tự mình ban tặng, làm con dâu mà ngay cả mặt mũi mẹ chồng cũng không để vào mắt thì ở Âu Dương gia làm sao làm chủ mẫu? Mặc cho Lâm thị có trăm loại thủ đoạn, đều không sử dụng được, Âu Dương Noãn nâng chung trà lên, ung dung uống một ngụm.

Âu Dương Trì ngẩn ra, nhìn thoáng qua biểu tình của Lâm thị, vội nói: ”Không có, Uyển Như không phải là người như vậy” Lâm thị khẳng định là không muốn, bằng không nhiều năm như vậy cũng sẽ không chỉ có hai người thiếp, một người là nha hoàn của mẫu thân đích thân tặng, một người là cấp trên trực tiếp của mình ban cho nên không tiện từ chối.

Sắc mặt Lý thị càng thêm âm trầm.

Diễn trò thì cũng không thể làm quá, nếu không làm cho Lý thị thực sự nổi giận đối ý chẳng phải mất nhiều hơn được sao? Nghĩ vậy, Âu Dương Trì vội vàng cười làm lành: "Chỉ là con cảm thấy, làm vậy sẽ là ủy khuất cho biểu muội thôi!"

"Người biết được Nguyệt Nga ủy khuất là tốt rồi" Sắc mặt Lý thị hơi hòa hoãn một chút, nói: "Sau này, yêu thương nó một chút, đừng bạc đãi nó!"

Sự tình như vậy là đã định rồi, mặt Lý Nguyệt Nga đỏ bừng hé cười, Lâm thị lại tức giận đến sắc mặt trắng bệch.

Thần sắc Âu Dương Noãn yên tĩnh bình thường như hoa lê trắng, khéo miệng giương nhẹ dường như luôn mang theo ý cười: "Từ nay về sau, không thể gọi là cô cô nữa rồi, mà phải gọi là di nương a!"

Hai ngày sau, Âu Dương Trì, Lâm thị đều đến thỉnh an Lý thị. Lý Nguyệt Nga mặc một thân váy áo mới àu tím nhạt, mặt ngoài dùng kim tuyến thêu đăng la, nhẹ nhàng quấn quanh. Trong lúc cử động liền phát ra ánh sáng óng ánh quang hoa, giống như nước chảy mây trôi, càng lộ ra vòng eo hết sức nhỏ nhắn, dáng người lung linh. Đừng nói là Âu Dương Trì, ngay cả tiểu nha đầu như Âu Dương Khả cũng không nhìn được nhìn chằm chằm chiếc váy lấp lánh ánh sáng tràn ngập các loại màu sắc kia. Lý Nguyệt Nga trong lòng đặc ý, thầm nghĩ gấm vóc đại tiểu thư tặng đúng là vô cùng tốt, hơn nữa lần trước còn đưa châu báu, như vậy đối với Lâm thị người đã sinh qua một đứa nhỏ nhất thời ảm đạm không ánh sáng, nàng ta nhân lúc có mặt Âu Dương Trì liền đi lại uyển chuyển, đem ánh mắt hân mê hoặc, lại cố tình là nhìn mà không chạm tới được, trong lòng rạo rực khó chịu, vì thế liền đột nhiên thúc giục Lý thị, nửa tháng nữa sẽ thu nhận nàng ta...

Chương 14: Giả bệnh thật không dễ dàng

Lúc này, Âu Dương Noãn cùng Âu Dương Tước đang ngồi ở ngoài hành lang sau viện nhìn hoa mai, ánh nắng ôn hòa mùa đông nhẹ chiếu lên người, mùi hương hoa mai tràn ngập chop mũi, thật phần thoải mái.

Kiếp trước sau khi nàng được gả vào Tô gia, trong viện cũng trồng toàn hoa mai. Mùa đông đến, đẩy nhẹ cửa nhìn ra ngoài là có thể nhìn thấy được những bông hoa cùng nhụy hoa xen xen, làm người ta phá lệ cảm thấy thoải mái. Khi mới gả qua, nàng vẫn còn ảo tưởng, tương lai nếu có hài tử, nàng sẽ đặt một cái ghế nằm ngoài hành lang, ôm con nằm phơi nắng, ngắm biển hoa trước mắt, lại cùng ngửi mùi hoa, cuộc sống như vậy thật sáng khoái. Thế nhưng, loại cảm giác đó một ngày nàng cũng chưa từng được trải qua, gả vào Tô gia, cuộc sống vĩnh viễn chỉ có hãm hại cùng tra tấn. Nàng đến năm mơ cũng muốn được hạnh phúc, nhưng lại bị bọn họ một tay phá nát... Âu Dương Noãn hơi hơi nhắm mắt lại.

Âu Dương Tước ngả đầu lên vai nàng, nhẹ giọng nói: "Tỷ tỷ, sao không nói lời nào? Tỷ đang ngủ sao? Có phải tối qua ngủ không ngon?"

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng nói: "Tước Nhi, đệ xem sân này thật đẹp, tỷ cảm thấy sống như vậy thật tốt!"

Âu Dương Tước bĩu môi: "Đệ từ nhỏ đã thấy, xem nhiều lần rồi còn không biết sao? Tỷ xem hiện tại hoa mai đã nở, chờ thêm mấy ngày nữa, chỉ cần một trận gió thổi qua liền rơi đầy đất, tạo thành một

màng lớn. Hơn nữa, trong nhà còn có người đáng ghét, sân dù có đẹp cũng không thấy thoải mái”

Âu Dương Noãn mở to mắt, mỉm cười: ”Thật sự là hài tử ngốc, nhưng lời nói ra quả không sai!”

Âu Dương Tước chắc chắn nghĩ vậy liền ôm cánh tay nàng: ”Nhưng mà, hiện tại có tỷ ở cùng đệ, đệ sẽ cố nhịn bọn họ!” Hắn chăm chú nhìn Âu Dương Noãn: ”Tỷ tỷ, tỷ vẫn luôn ở bên đệ chứ!”

Âu Dương Noãn nhìn sâu vào ánh mắt của Âu Dương Tước nói: ”Tước nhi, chỉ cần tỷ còn sống một ngày, liền ở cùng đệ một ngày!”

“Vâng! Tỷ tỷ bây giờ bảo vệ cho đệ, đệ cũng muốn nhanh chóng lớn lên để bảo vệ tỷ!” Thấy Âu Dương Tước nghiêm túc như lời thề, Âu Dương Noãn lại nhẹ nhàng cười.

Có lẽ do hôm nay thời tiết khá ấm áp, Âu Dương Tước nói chuyện một hồi liền gục đầu vào vai Âu Dương Noãn ngủ, Hồng Ngọc ở một bên lập tức vào phòng cấm một cái chặn cho hắn đắp, Âu Dương Noãn vuốt ve mái tóc đen nhánh của hắn, nhẹ giọng nói: ”Vì đệ, có biến thành ác quỷ thì đã làm sao...”

Cả đời này, bảo vật mà nàng trân quý nhất chính là Tước nhi, nếu có người dám làm hại hắn, nàng sẽ làm cho người đó so với chết còn khó chịu hơn.

“Đại tiểu thư, nghe nói bên kia bệnh đã nhiều ngày...”Phương mama sợ đánh thức đại thiếu gia, cố ý đè thấp thanh âm.

“Oh?” Âu Dương Noãn biết Lý Nguyệt Nga không chỉ là người có mỹ mạo, nàng ta còn là người biết điều, luôn không tỏ ra kiêu căng, từ khi được gả vào, Âu Dương Trì có ở bên Lâm thị cũng chỉ cho có lệ

mà thôi, còn lại đều chạy đến viện của vị di nương này. Xem ra, nập thiếp là một chuyện kích động không nhỏ đối với Lâm thị.

Sáng sớm, Âu Dương Noãn đã theo thường lệ đi thỉnh an lão phu nhân từ rất sớm, thời gian này Lý thị đã trực tiếp để cho Âu Dương Noãn cùng ngồi trên sạp, để cho nàng ấm áp ngồi cùng mình, tiếp theo sẽ chờ mọi người đến thỉnh an. Không lâu sau, Âu Dương Trì mang theo di nương mới cùng tiến vào, Lâm thị cùng Âu Dương Khả lại cáo bệnh không đến.

Thần sắc Lý thị đột nhiên biến đổi, dần dần chuyển qua âm trầm: "Hai mẹ con cùng lúc bị bệnh, không phải là bệnh truyền nhiễm đấy chứ!"

"Con đã sai người đi mời đại phu, hy vọng mọi chuyện đều tốt!" Âu Dương Trì thần sắc lo âu nói.

Lý thị lạnh lùng liếc mắt nhìn con mình một cái, bỗng nhiên nói: "Người quay đầu nhìn lại một cái đi, mẹ con gần nhau, bệnh cũng là dễ lây nhiễm nhất, cũng không biết Khả nhi có bị nhiễm bệnh yếu ớt của mẫu thân nó hay không." Chỉ là cưới vào một di nương, liền dám bày ra bộ dáng kia cho bà xem, đúng là chuyện lạ trong thiên hạ mà.

Lý di nương sừng sốt, trên mặt lập tức vì bệnh tình của phu nhân mà lo lắng, nhưng trong lòng lại rất vui sướng vì lão phu nhân không để Lâm thị vào mắt, vội vàng nói: "Lão phu nhân nói phải, lần này phu nhân cùng nhị tiểu thư bị bệnh, lão gia nên đến xem một lát!"

Âu Dương Noãn rũ mắt xuống, lông mi thật dài che đi ánh mắt mỉm cười, mới mấy ngày trước vẫn còn là biểu cô, hiện tại lại là lão phu nhân, xem ra vị Lý di nương này rất nhanh đã thích ứng được thân phận mới của mình, đúng là người thay đổi rất nhanh nha.

Lý thị thản nhiên nhìn Lý di nương liếc mắt một cái, cúi đầu uống trà,

liền đề cập đến vấn đề này nữa.

Âu Dương Noãn cười, hướng Âu Dương Trì vấn an, lại ân cần hỏi han Lý di nương vài câu, nói chuyện thêm vài câu rồi theo Lý di nương cùng lão phu nhân chuyển đến sân trước ngắm cảnh, Trương mama chọc cười vài câu, mọi người nói chuyện hòa hợp ấm cúng, thỉnh an cũng liền chấm dứt.

Chờ Âu Dương Trì mang Lý di nương rời đi rồi, Lý thị vẫn còn giữ Âu Dương Noãn lại cùng nói chuyện, đang nói thì bà lại đột nhiên hỏi: "Noãn nhi, con thấy mẫu thân cùng muội muội con thật sự là đều bị bệnh sao?"

Câu hỏi này đúng là vô cùng khó trả lời.

Âu Dương Noãn nghe xong những lời này, vẻ mặt có chút mê man: "Tổ mẫu, không phải phụ thân đã nói như vậy sao?"

"Hừ, hần nói như vậy thì con tin sao? Lớn như vậy ngay cả nữ nhân của mình cũng quản không tốt!" Từ trong lỗ mũi Lý thị hừ một tiếng, ánh mắt toát ra vẻ lạnh lùng.

Âu Dương Noãn mỉm cười, làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Nội tổ mẫu không nên trách mẫu thân, phụ thân vừa mới cưới di nương, mẫu thân nhất thời hồ đồ không hiểu được ý tốt của tổ mẫu nên mới làm như vậy, đợi tinh thần người thoải mái hơn thì sẽ tốt thôi. Còn về muội muội, có thể muội ấy thấy mẫu thân khó chịu, trong lòng sinh ra oán giận cũng là khó tránh khỏi. Dù sao muội ấy cũng chỉ là một tiểu cô nương thôi, cũng chưa hiểu được mọi chuyện, tổ mẫu trăm ngàn lần đừng so đo với muội ấy"

Vừa nói mấy câu, mới nghe thì đúng là nàng đang vì mẫu thân cùng muội muội, nhưng Lý thị lại cẩn thận suy nghĩ thì Lâm thị chính là

đang làm bộ làm tịch, còn Âu Dương Khả cứ như vậy liền kêu căng theo, quả nhiên sắc mặt Lý thị liền trở nên khó coi, vỗ nhẹ nhẹ tay Âu Dương Noãn: "Con so với bọn chúng thì hiểu chuyện hơn nhiều!"

Âu Dương Noãn rũ mắt xuống, thực là một bộ dạng khiêm tốn, thân cận cùng Lâm thị nhiều năm như vậy ưu việt lớn nhất của nàng chính là rất hiểu về đối phương. Lâm thị từng là thứ nữ Hầu phủ nên luôn cẩn thận đã thành thói quen. Nhưng mười năm làm đương gia chủ mẫu, kể nữ luôn luôn vâng lời, có nữ nhi thân sinh bên cạnh, phu quân lại triu mến, nắm trong tay toàn bộ Âu Dương phủ, được người đời khen ngợi, ai cũng nói Lâm thị hiền lành rộng lượng, dịu dàng ấm áp, là một nữ tử gương mẫu, nàng ta đã sớm không còn là thứ nữ Hầu phủ vừa được gả vào Âu Dương gia luôn nơm nớp lo sợ vì chỉ là kẻ thất nữ.

Cũng chính vì nguyên nhân đó, bà ta cho rằng đã là thiếp thất thì phải ngày ngày cúi đầu lấy lòng chủ mẫu để sống qua ngày. Ai ngờ lại bị lão phu nhân ở trước mặt mọi người làm cho mất hết thể diện, cho nên liền thể hiện thái độ với lão phu nhân. Nhưng lần này xem ra đã đụng phải hòng giáo, Lý thị này là người lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, để ý nhất là con trai cùng cháu đích tôn, vậy mà Lâm thị trước hết lại đi dung túng bọn hạ nhân làm bị thương trưởng tôn bà yêu quý nhất, thứ hai là ngăn cản con bà nạp thiếp vì Âu Dương gia mà khai chi tán diệp, hiển nhiên đã phạm vào điều mà lão phu nhân kiêng kỵ nhất. Cho dù Lâm thị có nắm trong tay toàn bộ Âu Dương phủ thì thế nào? Dù sao cũng không thể vô pháp khiêu chiến quyền uy của lão phu nhân, cho dù bà ta khéo léo, hiền danh vang khắp nơi, nhưng nếu làm cho tổ mẫu không vui thì cũng sẽ không có hoa quả ngon để ăn.

Về phần Âu Dương Trì, hẳn đúng là rất coi trọng cùng tin tưởng thế tử Lâm thị này, nhưng hẳn lại càng để ý đến gia tộc cùng địa vị xã hội của mình hơn. Lão phu nhân vừa mới nạp thiếp cho hắn, Lâm thị sau

lưng lại xui khiến nữ nhi cùng nhau giả bệnh không đi thỉnh an, đây là không để mặt mũi lão thái thái vào mắt, nếu truyền ra ngoài thì sẽ thành tội bất hiếu, ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh dự của hần. Đồng thời, tổ mẫu Lý thị này xem xét thời thế tức khắc cưới cho hần một Lý di nương xinh đẹp nũng nịu như vậy, cho nên Âu Dương Trì sẽ lựa chọn cái gì chỉ cần suy nghĩ là biết ngay.

Âu Dương Noãn cúi đầu uống một ngụm trà, ngày mai là có thể xem một trận náo nhiệt rồi.

Chương 15: Nghệ thuật đoạt quyền

Ngày hôm sau, Âu Dương Trì vẫn như cũ không thể mang theo Lâm thị cùng Âu Dương Khả đến thỉnh an, chứng minh rằng Lâm thị đã quyết định giả bệnh đến cùng. Cũng đúng thôi, nếu bà ta có thể vì vài câu thuyết phục của Âu Dương Trì mà thay đổi quyết định ban đầu, thì đã không phải Hầu phủ thứ nữ thâm trầm giỏi dụng mưu rồi.

Âu Dương Noãn bộ dạng thập phần lo lắng nói: "Hôm qua cháu gái có đi thỉnh an mẫu thân, nghe nói người đúng là bị bệnh không thể xuống giường được, phụ thân còn đi mời đại phu đến xem hai lần, con cũng không được đi vào chỉ có thể đứng bên ngoài hỏi thăm."

Lý thị lạnh lùng cười, giữ chặt tay Âu Dương Noãn: "Một khi đã như vậy, chúng ta cùng nhau đến xem một cái." Bà lại nghĩ nghĩ liền nói với Trương mama: "Lấy bái thiếp của ta, đi mời Vương đại phu đến!"

Âu Dương Noãn cúi thấp đầu che đi nét cười bên môi, nói: "Tổ mẫu đúng là nhân hậu!"

Phúc thụ viện là chính viện của Âu Dương gia có kết cấu sân vườn rộng lớn, bài trí xa hoa cao nhã, mỗi một chỗ đều được sắp xếp tinh tế, nhìn là thấy được đúng là người giàu có, chính là phong thái của gia đình hào môn.

Âu Dương Noãn dìu Lý thị bước vào, trực tiếp đến bên cái ghế ngồi xuống, Âu Dương Trì hướng lão thái thái cúi chào: "Con bất hiếu, lại bắt người phải đích thân đến!"

Lý thị lạnh lùng cười, trên đời này quả thật không có đạo lý con dâu sinh bệnh thì mẹ chồng phải đến xem, nhưng bà muốn tự mình đến xem Lâm thị diễn trò tốt đến mức nào, nhân tiện nói: "Đại phu nói như thế nào? Nếu là bệnh truyền nhiễm, vẫn sớm nên cách ly viện này thật tốt, ngay cả Khả nhi cũng phải tách ra, miễn cho bệnh lại nặng thêm!"

Âu Dương Trì bỗng giật mình: "Đại phu cũng chưa nói đây là bệnh truyền nhiễm!"

Lý thị vỗ bàn, quát: "Không phải bệnh truyền nhiễm sao ngay cả Khả nhi cũng không tới thỉnh an! Người mời đại phu như thế nào, xem bệnh ra sao! Truyền ra ngoài thì đúng là làm trò cười cho người trong nghề mà!"

Trên mặt Âu Dương Trì lộ ra xấu hổ, trên trán mồ hôi có thể thấy được mồ hôi lạnh, Âu Dương Noãn ở một bên hòa nhã nói: "Phụ thân đừng lo lắng, tổ mẫu cũng chỉ là lo cho bệnh tình của mẫu thân thôi, y thuật của Vương đại phu rất cao minh, rất được coi trọng, để cho ông ấy khám bệnh đi"

Có thể nói Vương đại phu hành nghề y ở Âu Dương gia đã qua nhiều thế hệ, là đại phu chỉ chuyên xem bệnh cho lão phu nhân, hôm nay mời đến, có thể thấy được Lý thị có bao nhiêu tức giận.

Âu Dương Trì như được đại xá, lập tức mời Vương đại phu râu tóc bạc trắng đi bắt mạch, lão đại phu quả nhiên là cao thủ, bắt kê đơn lưu loát làm liền một mạch, chỉ là trước khi rời đi, sắc mặt lạnh nhạt chung thủy nhìn Lý thị nói: "Âu Dương phu nhân ngày thường thân thể kiện khang, lần này không biết gặp phải chuyện gì không vừa ý liền tức giận công tâm, khí huyết tắc nghẽn nên mới sinh bệnh, về sau nên khuyên nàng ta thoải mái, thả lỏng tâm tình thì sẽ tốt hơn!"

Lời vừa thốt ra, quả nhiên làm Lý thị luôn ngồi uống trà bên ngoài lập tức đen mặt lại, trên mặt Âu Dương Noãn vẫn luôn nhất quán ôn hòa bình thuận nói: "Tổ mẫu, nếu đã không phải là bệnh truyền nhiễm, chúng ta liền vào thăm người đi."

Lý thị lạnh lùng nói: "Ta cũng là nên đến xem con dâu vì tức giận mà công tâm như thế nào?"

Bên trong nội thất, Lâm thị đang nằm hấp hối trên giường bệnh, khuôn mặt tái nhợt, thân thể suy nhược, Vương mama ở một bên vẻ mặt lo lắng, nha hoàn cùng mama khác đều cúi đầu ngừng thở, xem ra bộ dáng đúng là chủ mẫu đang bệnh rất nặng. Thấy Lý thị bước vào, Vương mama chạy nhanh lấy ghế mời lão thái thái ngồi.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua Âu Dương Khả đang ngồi túc trực bên giường bệnh, nhìn Lâm thị nở nụ cười: "Mẫu thân, Vương đại phu nói bệnh của người không đáng ngại, chỉ cần suy nghĩ thoáng một chút, liền có thể phục hồi. Có muội muội chăm sóc tốt trong này, lại thêm tổ mẫu đích thân đến thăm, người có thể yên tâm nghỉ ngơi rồi!"

Lời này giống như bàn tay hung hăng đánh lên mặt Lâm thị, tươi cười có chút cứng ngắc, lên tiếng nói: "Đa tạ lão thái thái đến thăm!"

Lâm thị đã dự liệu hết thảy, lại đi sai một nước cờ, vốn tưởng rằng thể hiện một chút cho lão thái thái thấy, không nghĩ tới bà thế nhưng lại mời đại phu đến xem, thật không giống với tác phong làm việc nhất quán từ trước đến nay của lão phu nhân. Chuyện này chắc chắn là do Âu Dương Noãn, bàn tay nắm chặt lại dưới chân, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, Âu Dương Noãn, tại sao ngươi luôn phá hư chuyện tốt của ta?

Bà ta giãy dụa đứng dậy, giống như muốn cảm tạ lão phu nhân, Âu

Dương Noãn liền chạy nhanh đến: "Mẫu thân trong người đang mang bệnh, không cần đứng lên, tổ mẫu sẽ không trách người đâu!"

"Làm cho lão phu nhân phải lo lắng, cũng tại mẫu thân ngày hôm trước tắm khi trời lạnh, sáng hôm sau liền thấy không ổn, con vẫn luôn chăm sóc bên giường cho nên không thể đi thỉnh an lão phu nhân!" Âu Dương Khả bên cạnh nhỏ giọng tinh tế nói.

"Thật không?" Lý thị thản nhiên nói

Lâm thị mỉm cười, trên mặt càng thêm đậm đáng yêu hơn, nói: "Sáng sớm hôm qua vừa đứng lên, liền không chịu được, Khả nhi luôn ở bên cạnh, sợ nhiễm bệnh cho lão thái thái, nên không dám qua thỉnh an, người đừng trách tội nó!"

Trên mặt đều là tươi cười mang theo vẻ chân thành áy náy, làm cho ai nhìn thấy cũng không nghĩ là giả bộ, Lý thị lại không đáp lời, Âu Dương Khả luôn được chiều chuộng, đâu đã chịu loại đãi ngộ như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn chậm rãi đỏ lên, chân tay tựa hồ có chút luống cuống.

Âu Dương Noãn trên mặt mang theo ý cười nói: "Tổ mẫu người nhìn xem, một ngày không thấy thôi mà trông Khả nhi lại gầy như vậy, chắc là mệt mỏi lắm!"

Lúc này Lý thị mới nhìn Âu Dương Khả, chậm rãi nói: "Đúng là gầy thật, mẫu thân ngươi bị phong hàn, ngươi luôn ở bên giường chăm sóc, cũng là có hiếu tâm." Chính là dùng hiếu tâm này để lừa bịp tổ mẫu, tất nhiên không hề đáng thương.

Âu Dương Khả rung rung đáp, nước mắt lưng tròng nhìn lão phu nhân, lại làm vẻ ủy khuất đáng thương, nói: "Đạ tạ tổ mẫu thương cảm!"

Lý thị nhìn nàng ta trong chốc lát, thân thiết kéo tay lại bên người, ôn hòa nói: "Khả nhi ngoan, người chỉ là một đứa trẻ, không thể mang tâm tư quá nặng, liên lụy đến bản thân thì không tốt, còn phải tu thân dưỡng tính, đừng học người khác làm những chuyện không nên làm, nếu truyền ra ngoài thì tương lai sẽ khó gả đi. Về sau theo tỷ tỷ người học một ít nữ công, thêu thùa cùng các quy củ cấp bậc lễ nghi"

Lời này nghe qua thì ôn hòa, nhưng trên thực tế là chỉ cây dâu mắng cây hòe, một phòng nha hoàn cùng mama đều cúi đầu làm như không hiểu, tươi cười trên mặt Lâm thị lại không chút biến hóa. Âu Dương Noãn mỉm cười, hiện tại xem ra nữ nhân này đã muốn dừng lại đây. Bất quá, chắc chắn sẽ có khúc mắc luẩn quẩn trong lòng, hậu quả cũng đủ để bà ta nuốt đủ một bình.

"Nếu thân thể người khó chịu, về sau cũng không cần miễn cưỡng đến thỉnh an!" Lý thị uống ngụm trà, thản nhiên nhìn thoáng qua Lâm thị.

Lâm thị càng áy náy: "Lão phu nhân đừng nói như vậy, đến thỉnh an người là bổn phận của con, chờ qua hai ngày nữa thân thể tốt hơn liền qua thăm người!"

"Hôm qua không phải cũng có mời đại phu xem sao, bọn họ nói như thế nào?" Âu Dương Noãn đứng một bên, rất quan tâm hỏi, cố ý xem nhẹ kết quả của Vương đại phu.

Âu Dương Khả muốn nói nàng đừng giả từ bi mèo khóc chuột nữa, nhưng ngoài mặt lại không dám biểu lộ điều gì, chỉ có thể chặn lại tức giận trong lòng, hết sức vì mẫu thân mà biện giải: "Đại phu nói thân thể mẫu thân không khỏe, cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn, tốt nhất là nằm ở trên giường nửa tháng". Nói như vậy tổ mẫu sẽ không

trách phạt mẫu thân, dù sao lời nói của đại phu cũng có phụ thân làm chứng đấy thôi! Ánh mắt Âu Dương Khả khiêu khích nhìn Âu Dương Noãn.

Lâm thị nhìn tươi cười càng sâu của Âu Dương Noãn, không biết vì sao trong lòng liền có một loại dự cảm không tốt. Quả nhiên nghe được Lý thị nhẹ nhàng “Nga” một tiếng, nói: ”Một khi đã như vậy, người hãy nghỉ ngơi cho khỏe đi, mọi chuyện trong nhà tạm thời không cần quản!”

Vừa nghe được lời này, Lâm thị thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, lão thái thái có ý gì?

Chương 16: Tựa lưng vào đại thụ hóng mát

Lâm thị khẩn trương nói: "Con dâu hôm nay đã khỏe ..." Lời này vừa nói ra, liền ý thức được bản thân sai lầm rồi, vừa rồi Âu Dương Khả rõ ràng có nói qua bà ta cần phải nghỉ ngơi nhiều, thậm chí còn phải nằm trên giường nửa tháng, như thế nào lại ngay lập tức liền có thể tốt hơn nhiều đây! Chết tiệt, Khả nhi không nên nói với Âu Dương Noãn như vậy, người ta cố ý thiết kế cạm bẫy, nó liền nhảy vào! Hiện tại bản thân phản bác cũng không được, thừa nhận cũng không xong, rõ ràng là bị treo ở giữa mà. Bà ta hít sâu một hơi, tươi cười càng thành khẩn: "Con cũng biết thân thể mình không tốt, nhưng trong nội viện không phải không có người quản thay sao? Noãn nhi cùng Khả nhi tuổi còn nhỏ, bằng không những chuyện trong nhà cũng có thể giúp đỡ một ít, hiện tại thì đúng là thiếu người!"

Lý thị vừa nghe, mặt mày liền rũ xuống một chút, dường như có chút do dự. Âu Dương Noãn đi qua, dựa vào bên người Lý thị, cười nói: "Mẫu thân nói phải, lần trước trong viện đệ đệ không phải thiếu chút nữa là lật trời sao, đám hạ nhân này nếu không có ai quản thúc thì nhất định sẽ coi trời bằng vung."

Nếu ban đầu Lý thị còn có chút do dự, thế nhưng hiện tại chút do dự này cũng bay lên tận chín tầng mây. Đúng vậy, khi Lâm thị còn quản sự trong nhà không phải trong viện của Tước nhi vẫn rối loạn đấy sao? Hiện tại lại nói cái gì mà không có nữ chủ thì không được, chẳng phải là tự vả vào miệng mình sao? Lý thị trong lòng cười lạnh, trên mặt lại tràn ngập từ ái nói: "Nói thì nói như vậy, người dù sao cũng đang bệnh, ta không thể để người mệt nhọc thêm, nếu truyền ra ngoài không phải sẽ nói Âu Dương gia ngược đãi con dâu sao?"

Người tạm thời hãy thoải mái, buông lỏng tâm tình, yên tâm nghỉ ngơi nửa tháng đi, mọi việc trong nhà tất có người lo liệu”

Lâm thị trong lòng rung mình, nói: ”Không biết mẫu thân định để ai quản lý?”

“Cái này, không phải là đã có sẵn nhân tuyển tốt sao?” Lý thị hướng về một bên chỉ qua, chính là Lý di nương về mặt yên lặng đang đứng ở góc nhỏ hầu hạ chủ mẫu. Nếu là Lý Nguyệt Nga quản lý, nàng ta là người của bà, nếu có sự tình gì thì người cuối cùng quyết định vẫn là bà.

“Nàng ta bất quá chỉ là di nương mà thôi!” Âu Dương Khả đầu tiên là kinh hô một tiếng, sau lại nhìn đến vẻ ánh mắt cười như có như không của Âu Dương Noãn, lập tức ý thức được bản thân đã nói sai, dù sao nàng ta cũng chỉ là một tiểu cô nương, so với Lâm thị, rõ ràng là rất thiếu kiên nhẫn.

Ánh mắt Lâm thị như dao phóng về phía Lý Nguyệt Nga, xoay người lại tươi cười với lão phu nhân: ”Mẫu thân cứ nói đùa, Lý di nương vừa mới vào phủ, đối với việc trong nhà chúng ta còn chưa quen thuộc, có phải hay không nên...”

“Vừa vào thì đã làm sao, ta lúc trước được gả vào đây không phải liền ngày hôm sau đã bắt đầu quản sự sao, ai lại không có những lần đầu tiên!”

“Tổ mẫu, chỉ sợ Lý di nương không thể làm bọn chúng phục đâu!” Âu Dương Khả nhẹ giọng nhắc nhở, muốn ngăn cản ý niệm trong đầu Lý thị.

“Noãn nhi cũng lớn rồi, nếu Nguyệt Nga có cái gì không hiểu, để cho Noãn nhi giúp đỡ tiện thể học tập luôn. Bồi dưỡng tốt cho bọn chúng,

tương lai cũng có thể giúp đỡ cho người!” Chẳng lẽ Âu Dương gia đại tiểu thư lại không áp chế được bọn hạ nhân? Lý thị nói như vậy, ánh mắt hơi hơi nheo lại: ”Hay là lời nói của bà già này không có tác dụng, vẫn phải để Trì nhi tự mình đến nói với người?”

Lâm thị nghĩ rằng đây là lão thái thái quyết ý muốn đoạt quyền lợi của mình sao? Không, hẳn là không đến mức đó, bà chính là muốn hạ cho mình một cái uy thôi, Âu Dương gia này nơi nơi đều là người của mình, cho dù giao cho người khác thì sao, những người đó có thể không nghe lời, đến lúc đó lại rối loạn thành một đoàn cũng không thể trách mình được! Nghĩ đến đây, bà ta liền nở nụ cười: ”Đương nhiên không phải, con dâu hết thảy đều nghe lời người. Để lão phu nhân phải mệt nhọc, con sẽ cố gắng dưỡng bệnh, khỏe lại sẽ tận hiếu với người.”

Lão phu nhân đứng dậy, tiền hô hậu ủng tiêu sái bước đi, Lâm thị tức giận ánh mắt đỏ lên, Vương mama một bên cẩn thận khuyên nhủ: ”Phu nhân, người hãy thả lỏng một chút, bất quá cũng chỉ nửa tháng mà thôi, không lo không lấy lại được!”

Lâm thị cũng nghĩ như vậy, không nên cho rằng đây chỉ là đơn giản như quản lý nội viện, muốn làm được cũng phải học hỏi rất nhiều! Bà ta hừ lạnh một tiếng, chờ xem đi lão bà bà kia, rồi sẽ có lúc người phải tới cầu ta thôi!

Thời điểm cùng Lý thị đi ra, Âu Dương Noãn liền biết được trong lòng Lâm thị nghĩ gì, chính là mọi chuyện trên đời này không thể luôn theo ý nguyện của người, nhất là thứ quyền lực này, giao ra thì dễ dàng, nhưng muốn lấy lại sao? Không dễ vậy đâu.

Âu Dương Noãn tiễn Lý thị về, liền trở lại viện mình, nhìn Phương mama nhẹ nói: ”Ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một lát!”

Phương mama gật đầu, đại tiểu thư thường có thói quen nghỉ trưa, hôm nay vất vả cả nửa ngày vừa đi thỉnh an lão phu nhân lại đến chỗ Lâm thị thăm bệnh, cuối cùng lại đưa Lý thị trở về lại bị giữ lại dùng bữa làm chậm trễ không ít thời gian, nhưng bà nghĩ nghĩ, vẫn là nhắc nhở nói: "Đại tiểu thư, Lý di nương bên kia..."

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Chờ nàng ta tìm tới cửa rồi nói sau"

Lý Nguyệt Nga tuy rằng xuất thân hàn môn, nhưng không phải cái gì cũng không biết, nàng ta hôm nay bị gánh lấy trọng trách nhưng không lộ ra biểu tình kinh hỷ quá đáng, có thể thấy được cũng là người có chút suy nghĩ, chỉ cần dựa vào điểm này nàng ta còn sợ không trấn an được đám người kia sao.

Không biết qua bao lâu, Âu Dương Noãn đã ngủ đủ rồi, liền động nhẹ thân mình, mình liền được nhẹ nhàng nhắc lên, Hồng Ngọc khuôn mặt hơi hơi tươi cười đi lại gần nói: "Đại tiểu thư, người đã tỉnh rồi. Lý di nương ở bên ngoài chờ người đã lâu rồi"

"Sao không gọi ta dậy?" Thanh âm Âu Dương Noãn còn có chút uể oải.

"Nô tỳ muốn vào báo với tiểu thư, nhưng Lý di nương nói vốn là do nàng ấy đột nhiên tới cửa quấy rầy, nhất định không chịu cho nô tỳ đánh thức người, hiện tại đang nói chuyện cùng Phương mama." Hồng Ngọc lấy thêm áo choàng nhưng thêu hoa phủ lên người Âu Dương Noãn.

Nhìn thấy Âu Dương Noãn, Lý di nương tươi cười đứng lên hướng nàng cúi chào, gọi một tiếng Đại tiểu thư, tư thế có vẻ rất cung kính, nàng ta mặc áo khoác mỏng màu hồng, trên tóc cài một cây trâm ngọc bích, nhìn qua vừa tinh xảo vừa lộng lẫy.

Âu Dương Noãn hơi hơi vuốt cằm: "Di nương không cần đa lễ!". Trước kia Lý Nguyệt Nga còn gọi nàng là Noãn nhi, hiện tại lại rất cung kính gọi nàng là Đại tiểu thư, có thể thấy được nàng ta cũng thực hiểu được thân phận hiện nay của mình, như vậy là tốt nhất, một thiếp thất vừa bước vào cửa nếu muốn đứng vững gót chân, biện pháp tốt nhất là tìm được người nâng đỡ kiên cường hữu lực...

"Được lão phu nhân để mắt đến, đem việc trong nhà tạm thời giao cho ta quản lý, đối với người mới bước vào cửa như ta, sao có thể làm việc vượt qua chủ mẫu đây? Cũng may lão phu nhân đã nói mời đại tiểu thư cùng nhau xử lý công việc, như vậy ta cũng yên tâm hơn, nếu là có việc gì không đúng, còn phải phiền đại tiểu thư..."

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Lý di nương đừng khách sáo, nếu tổ mẫu đã đem gia sự giao cho di nương, thì di nương hãy cố gắng mà làm đi!"

"Phải, hiện tại, toàn bộ quản sự cùng các mama đều ở chính sảnh chờ nghe đại tiểu thư chỉ bảo, người xem..." Lý di nương cười thực thân thiết, thái độ hết sức thành khẩn.

Nàng ta chỉ là một di nương, lại vừa mới vào cửa, bất quá là được Lão phu nhân coi trọng nên mới có được cơ hội tạm thời xử lý công việc trong nửa tháng, lão phu nhân đương nhiên là muốn thông qua chuyện này thu hồi một ít quyền lực, quan trọng hơn là muốn ra uy với Lâm thị, để cho bà ta biết Âu Dương phủ này không có Lâm thị người cũng không ai chết được. Nếu Lý Nguyệt Nga quản lý không tốt, xảy ra điều gì, tổ mẫu chẳng khác nào là tự đánh vào mặt mình, sau này nếu xảy ra vấn đề với Lâm thị tất nhiên bà không thể nhúng tay vào được, cho nên Âu Dương Noãn gật đầu, cũng không cự tuyệt: "Nếu đã như vậy, xin mời di nương dẫn đường"

Dọc đường Âu Dương Noãn không chớp mắt đi qua thảm đỏ bằng

nhung sạm màu, thẳng tắp đi đến chiếc ghế gỗ lim có lưng dựa cao
ngồi xuống, bên cạnh đã có nha đầu bưng một khay trà đứng chờ,
thấy nàng đến liền dâng trà vấn an. Âu Dương Noãn hơi hơi vuốt
cằm rồi giương mắt nhìn, chỉ thấy bên ngoài phòng, từ cầu thang trở
xuống đã thấy đứng đầy người...

Chương 17: Tiếp nhận khoai lang nóng bỏng tay

“Lý di nương, muốn hỏi cái thì thì nói đi, đứng ở đây đều là những người có hiểu biết, sẽ không khi dễ một di nương mới vào cửa đâu. Bằng không chỗ lão phu nhân hay phụ thân ai cũng không qua được!” Âu Dương Noãn nói xong, liền im lặng cúi đầu uống trà.

Lý di nương vào cửa sau tuy rằng luôn được Âu Dương Trì sủng ái, nhưng lại luôn bị Lâm thị tìm cách áp chế, cho nên bây giờ nàng ta cảm thấy không thể quá uy phong, nghe vậy không khỏi nở nụ cười: “Vậy mời tổng quản nói qua tình hình trong phủ đi!”

Tôn tổng quản tiến lên phía trước, thật cẩn thận nói: “Dạ!”

Âu Dương Noãn nâng ánh mắt lên, không chút để ý, chậm rãi nói: “Tôn tổng quản, người vẫn là nên nói chuyện quan trọng hơn đi, đừng làm chậm trễ thời gian chúng ta đi bẩm báo với lão phu nhân!”

Tôn Cùg trong lòng run lên, xoay người: “Dạ, đại tiểu thư!”

Hắn hiện tại đã giác ngộ, vị đại tiểu thư này bình thường không nói gì nhưng cũng không phải là vị chủ nhân có thể chọc vào. Hắn liền nhanh chóng lấy lại tinh thần đem chỗ ở của mọi người nói ra một lần, sau đó lại đem mọi việc lớn nhỏ trong phủ trật tự nói ra thật rõ ràng.

Lý di nương nhận lấy danh sách mà Tôn tổng quản đệ lên, lúc quay đầu nhìn Âu Dương Noãn, tươi cười trên mặt nhất thời hiện lên hai phần chân thành.

Tôn Cùng nói chuyện xong một lúc, Lý di nương quay đầu hỏi Âu Dương Noãn: "Đại tiểu thư không hỏi cái gì sao?"

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nhìn Tôn Cùng hỏi: "Sổ sách đều đã chuẩn bị tốt rồi chứ?"

Tôn Cùng sừng sốt, hắn không nghĩ tới Âu Dương Noãn thế nhưng lại muốn xem sổ sách, nhưng dù sao hắn cũng đã có chuẩn bị, liền nói: "Đại tiểu thư, nô tài lập tức chuẩn bị lại cho tốt, buổi chiều sẽ đem qua cho người!"

Lý di nương nghe xong lại càng cao hứng nói: "Đa tạ Tôn tổng quản"

Tôn Cùng còn chưa kịp nói câu 'không cần khách khí' chợt nghe Âu Dương Noãn thản nhiên nói: "Tôn tổng quản, người là người lâu năm trong phủ, sổ sách trước hết đưa đến cho Lý di nương đi, người nói như vậy là đã muốn phân loại làm tốt chân tuyến đi."

Tôn Cùng run rẩy, đại tiểu thư thực là khó đối phó, nếu hắn đem sổ sách trước hết đưa ra, bọn họ căn bản không biết nên bắt tay vào làm như thế nào, nhưng hiện tại Âu Dương Noãn nếu đã nói đến muốn chân tuyến, hắn thực sự phải dùng kỹ xảo, hắn lập tức nói: "Đương nhiên, thưa đại tiểu thư"

"Vậy thì lui hết đi" Âu Dương Noãn đứng lên, thẳng hướng bên ngoài đi ra. Lý di nương đi chạy nhanh theo sau... Còn lại hạ nhân nhất thời hai mặt nhìn nhau, Lý di nương bắt tài kia là người quản lý sao, vì sao khi đại tiểu thư ngồi xuống, mọi người liền đem Lý di nương kia hoàn toàn xem nhẹ...

"Đại tiểu thư, đa tạ người, nếu không có người ra mặt, ta còn sợ không áp chế được bọn người kia. Về sau..." Lý di nương thật cần

thận theo sau Âu Dương Noãn, trong giọng nói ẩn chứa tia cẩn thận mà chính bản thân cũng chưa ý thức được.

Âu Dương Noãn mỉm cười, nói: "Di nương không cần đa lễ, ta chỉ có một câu thôi, việc nhà là việc lớn, bí mật sẽ khó giữ nếu có nhiều người biết. Chỉ cần người lên quản sự, liền có người nhàn rồi, còn có người sẽ làm việc xấu để quấy rầy. Nhớ kỹ, lão phu nhân chính là hậu thuẫn của di nương"

Lý di nương lẳng lặng nhìn Âu Dương Noãn rời đi, cơ hồ nói không ra lời, vì sao nàng ta lại cảm thấy nữ hài tử trước mắt này căn bản không giống mười hai tuổi. Chỉ đơn giản nói ra mấy câu, liền hiểu rõ mối quan hệ lợi hại trong đó, nhưng nếu nàng đã hiểu hết thấy vì sao còn muốn giúp mình...

Trở lại Noãn các, Hồng Ngọc tựa hồ muốn nói ra suy nghĩ của mình nhưng cũng không dám hỏi, nhưng Phương mama luôn trầm mặc không nói đã mở miệng trước: "Đại tiểu thư, vừa rồi các quản sự căn bản chính là đã phục người, vì sao quyền quản sự người không thu hồi quyền quản sự, lại giao cho một di nương vừa bước vào phủ? Cho dù nửa tháng sau phu nhân sẽ lấy lại, thì tiểu thư cũng có thể nhân dịp này để..."

Âu Dương Noãn nhìn mama tâm phúc của mình, khẽ cười: "Ý của tổ mẫu người nghe không rõ sao? Tổ mẫu căn bản không phải muốn thu hồi quyền lực. Việc nhỏ không nhin sẽ hồng đại mưu, mama không cần sốt ruột."

Nàng nói xong câu đó, ánh mắt tựa hồ lơ đãng nhìn nha hoàn đang cúi đầu quét rác ngoài viện, mỉm cười nói: "Nàng ta sau khi được thả ra có thay đổi không?"

Hồng Ngọc theo tầm mắt của tiểu thư nhìn thoáng qua, thấy Tiểu

Đào đang quét tước trong đình viện, nhân tiện nói: "Trông cũng còn an ổn, cũng không dám tùy tiện hộ to gọi nhỏ nữa. Nô tỳ nghĩ rằng ta đã thực sự sửa đổi!"

Âu Dương Noãn nhìn bộ dáng Tiểu Đào như là thập phần tuân mệnh, hơi hơi nhíu mày. Từ một nha đầu nhất đẳng trong lập tức bị giáng xuống thành nha đầu tam đẳng chỉ chờ quét rác, dù là ai cũng khó mà chịu được, nhìn bề ngoài thì Hồng Ngọc nói không sai, nhưng bản tính mỗi con người dễ thay đổi vậy sao? Tiểu Đào là nha đầu phản bội chủ tử, bán đứng nàng một lần tất sẽ có lần thứ hai.

Tính cách Phương mama thập phần cẩn thận, bà nghĩ nghĩ, nói: "Đại tiểu thư, nha đầu Tiểu Đào kia hai ngày này luôn hướng phòng người nhìn, bị nô tỳ phát hiện đuổi ra ngoài, không biết có phải là muốn đến cầu tình"

"Vậy, khi đó ta đang ở đâu?" Âu Dương Noãn có chút vô ý hỏi

"Hiện tại nhớ lại, đều là những lúc đại tiểu thư đi thỉnh an lão phu nhân..." Phương mama có điểm không hiểu tại sao tiểu thư đột nhiên lại hỏi điều này.

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Đào ngoài cửa sổ, trong ánh mắt hiện lên tia lãnh khốc: "Là đi thăm dò xem phòng ta thiếu cái gì, hơn cái gì sao?"

"Đại tiểu thư, người hoài nghi..." Hồng Ngọc sửng sốt, chẳng lẽ Tiểu Đào to gan lớn mật đến nỗi muốn vào phòng trộm đồ sao? Sắc mặt lập tức trắng toát, nha đầu Tiểu Đào kia không muốn sống nữa sao?

Phương mama là người từng trải, Âu Dương Noãn vừa nói muốn tra, bà lập tức tỉnh ngộ, sắc mặt trở nên nghiêm túc dị thường: "Phải"

...

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Noãn liền đi thỉnh an lão phu nhân, trong phòng có chậu than mồi hồ có hương thơm, cửa phòng dùng liêm hoa thật dày, trong phòng ấm áp dễ chịu. Lúc đi vào, Trương mama đứng bên cạnh đang hầu hạ Lý thị uống trà, bà đoan trang dựa vào ghế lớn khắc hoa, nghe đại nha đầu Ngọc Dong bên người nói những chuyện thú vị ngoài kia.

Âu Dương Noãn bước vào cửa, Lý thị không dễ phát hiện thẳng lưng lên, rồi lại chậm rãi hạ xuống.

“Lão phu nhân”. Âu Dương Noãn hành lễ xong, Lý thị vuốt cằm ra hiệu, liền tiến lên ngồi cùng bà như mọi lần.

Lý thị thoát nhìn thật cao hứng: “Tình hình hôm qua như thế nào rồi?”

Âu Dương Noãn mỉm cười, nói: “Lý di nương lo lắng mình là người mới vào phủ, nhiều mama quản sự đều không biết, muốn con qua giúp đỡ, con nghĩ nếu lão phu nhân đã lên tiếng, bọn họ sẽ không dám gây khó dễ, quả thực sau khi nói đó là ý của lão phu nhân, bọn họ liền lập tức không dám hai lời”

Lý thị gật gật đầu, lại hỏi: “Sổ sách có vấn đề gì không?”

Ánh mắt Âu Dương Noãn trong suốt, khóe miệng cười khiêm tốn: “Lão phu nhân chê cười con rồi, con chỉ là một tiểu cô nương sao có thể biết về sổ sách, hướng hồ chính người giao cho Lý di nương quản sự, con chỉ là đi lên ngồi xuống, uống ly trà rồi quay về thôi”

Lý thị vừa nghe, trong ánh mắt hiện lên vẻ hài lòng, trên mặt lại tràn đầy vẻ không đồng ý: “Nha đầu ngốc, ta cũng là muốn cho con tiếp xúc nhiều hơn một chút với việc trong nhà, tương lai gả cho người ta

mới làm tốt vai trò chủ mẫu! Vậy mà con lại lười!” Nói xong, dùng ngón tay dí dí trán nàng, đáng vẻ murei phần thân thiết.

Âu Dương Noãn lập tức nở nụ cười với Lý thị, đồng thời che dấu đi ánh mắt lãnh khốc, Lão thái thái này nói để nàng giúp đỡ Lý di nương xử lý công việc, chẳng qua là muốn mượn cơ hội ngăn chặn miệng Lâm thị, miễn cho nàng ta lấy lý do di nương mới vào không bao lâu, thân phận lại thấp từ đó sẽ gây khó dễ, căn bản không muốn nàng thực sự nhúng tay vào. Kỳ thật tình hình sáng hôm qua Lý di nương khẳng định đã bẩm báo qua, hiện tại bà nói như vậy không tránh được có ba phần ý tứ là thử nàng, xem rốt cuộc nàng có ý muốn quyền lực không. Đối với một người cháu gái nhỏ tuổi như vậy mà cũng mang tâm lý đề phòng, Lý thị quả nhiên là cáo già, trong lòng nghĩ như vậy nhưng ánh mắt của nàng lại cười tươi như trăng rằm, thân thiết tựa vào người Lý thị thấp giọng nói:”Tổ mẫu tha cho con đi,quản lý việc trong nhà rất phức tạp, người vẫn nên miễn cho con phải khó nhọc đi!”

“Con đúng là!” Quả thực trong lòng Lý thị rất vừa ý, bất tri bất giác liền nở nụ cười.

Chương 18: Tỷ muội hòa thuận chỉ là truyền thuyết

Đang nói thì thấy Âu Dương Khả vén rèm tiến vào, cười nói: "Tổ mẫu vạn an. Tỷ tỷ tới thực sớm, muội đúng là đến trễ rồi!" Vừa nói, liền bất động thanh sắc ngồi xuống bên cạnh Âu Dương Noãn, "Tỷ tỷ đúng là hiếu thuận với tổ mẫu, mới sáng sớm đã đến thỉnh an rồi"

Âu Dương Noãn giống như lơ đãng sờ sờ tay áo, đem cổ tay áo vén lên, chậm rãi nói: "Tổ mẫu tuổi đã lớn, chúng ta là văn bối tất nhiên phải ở bên cạnh hầu hạ bầu bạn. Tỷ biết muội vẫn đau lòng vì mẫu thân, muội muội đến trễ một bước không gặp được Lý di nương, nhưng mà muội yên tâm đi, tổ mẫu sẽ không trách phạt đâu"

Hơi thở Âu Dương Khả bỗng cứng lại, Âu Dương Noãn lại nở nụ cười, tùy ý chuyển đề tài mới, nói trong viện mới có thịt ngon liền dâng lên Lý thị, lại còn nói nàng vừa thuê được bức tranh 'trăm điều hướng phượng' đem ra cùng xem với Âu Dương Khả: "Trước đây, muội muội còn thường xuyên ra ngoài dạo chơi cùng tỷ với Tước nhi. Đáng tiếc sau khi trưởng thành lại ít thân cận hơn, chúng ta đều là huynh đệ tỷ muội Âu Dương gia, cũng nên thân thiết với nhau hơn!"

Âu Dương Khả lúc này đã kìm nén được tức giận, trên mặt liền tươi cười nói: "Tỷ tỷ nói phải, nước ngon pha trà muội hứa cho tỷ còn chưa mang qua, tỷ không đề cập đến thì muội chút nữa quên mất, để muội sai người về mang qua!"

Âu Dương Noãn cười dài: "Vậy, đa tạ muội muội!"

Lý thị gật gật đầu, trên mặt vui mừng nói: "Tỷ muội trong nhà cũng

nên giữ hòa khí như vậy, có trên có dưới, tỷ muội hòa thuận, ta cũng yên tâm”

Lúc đi ra, Âu Dương Noãn đi trước, Âu Dương Khả những tưởng nàng đã đi rồi, ai biết khi ra ngoài lại thấy Âu Dương Noãn tươi cười đứng ở hành lang chờ mình: ”Muội muội, không cùng về sao?”

Âu Dương Khả nghi hoặc nhìn gương mặt tràn ngập ý cười ôn nhu nhân hậu của nàng, trong lòng không hiểu vì sao lại càng không yên.

Âu Dương Noãn thân thiết nói chuyện cùng Âu Dương Khả, Âu Dương Khả không yên lòng đáp lời. Chớp mắt đã tới hoa viên, đột nhiên một người từ sau núi giả nhảy ra, Âu Dương Khả trong lòng đang mắng thầm, căn bản không chú ý rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lập tức bị đụng vào, “A” một tiếng cả người ngã về phía sau, nhìn rất chật vật, ngay cả bọn hạ nhân cũng rối hết cả lên!

Âu Dương Noãn lập tức tự mình dìu nàng ta dậy, các mama nha đầu cũng hoảng loạn tay chân, cả hoa viên nhất thời rối loạn. Âu Dương Khả được nâng dậy, trên mặt tràn đầy giận dữ, đại nha đầu Thu Nguyệt xông lên dùng sức đánh tiểu nha đầu kia hai cái tát: ”Đi đứng như thế hả! Còn dám đụng vào người nhị tiểu thư, mắt ngươi mù rồi sao?”

Tiểu nha đầu kia ngẩng đầu lên, trên mặt còn in hằn dấu vết các ngón tay, trông như con thỏ nhỏ bị chấn kinh, đôi mắt đều đỏ lên, nước mắt trong hốc mắt chực trào ra: ”Nô tỳ...nô tỳ không phải cố ý, cầu nhị tiểu thư tha thứ!”

Âu Dương Khả đương nhiên không làm chuyện tốt như vậy, vừa muốn phát tác thì lại nghe Âu Dương Noãn kinh hô một tiếng: ”Bách Hợp, sao lại là ngươi?”

Bách Hợp nước mắt lưng tròng, bộ dạng hối hận nói: "Đại tiểu thư, là đại thiếu gia đến đây, Phương mama bảo nô tỳ đi mời tiểu thư trở về. Nô tỳ không dám chậm trễ nên đi gấp, nhưng lại không cẩn thận đụng vào nhị tiểu thư, cầu xin chủ tử tha thứ!"

Âu Dương Khả hận không thể một cước đá văng nha đầu lỗ mãng kia, lại nghe được đó là người trong viện Âu Dương Noãn thì càng tức giận hơn. Nhưng Âu Dương Noãn âm thanh lạnh lùng nói trước: "Nếu người đụng phải người khác, thể nào cũng bị đánh. Nhưng người đúng là người có vận khí tốt, muội muội đây luôn luôn rất mềm lòng, không cần nói đến việc đánh mắng nha đầu, ngay cả một câu nói nặng lời cũng chưa từng nói, có tiếng ôn hòa lương thiện, người còn không mau tạ ơn!"

Âu Dương Khả một lời không thể nói được, thật là tức chết, mặt đều nghẹn đỏ, Bách Hợp quỳ xuống dập đầu thật mạnh xuống đất: "Cám ơn nhị tiểu thư tha mạng!"

Đúng là một đôi chủ tớ người tung kẻ hứng, vốn đó là một tội lớn thế nhưng lại phải nhẹ nhàng nuốt xuống liền bỏ qua, mặt Âu Dương Khả hết trắng lại xanh, nề hà trước mặt mọi người trong hoa viên không thể phát tác, gắt gao nắm chặt cánh tay Thu Nguyệt, làm nàng ta nhất thời run run.

Âu Dương Noãn quay đầu lại, giận tái mặt, quát lớn từ mama cho tới nha hoàn: "Còn không mau đỡ nhị tiểu thư đi về nghỉ ngơi, tất cả đều si ngốc hết rồi sao?"

Âu Dương Khả tức giận trừng mắt nhìn Bách Hợp một cái, như là muốn đem bộ dạng nàng ta ghi nhớ trong lòng, Bách Hợp liền hoảng sợ vội vàng cúi đầu, Âu Dương Khả không biết làm gì, chung quy vẫn là để nô tỳ dìu đi.

Âu Dương Noãn nhìn nàng ta rời đi, lại liếc mắt nhìn dáng vẻ nơm nớp lo sợ của Bách Hợp, liền nở nụ cười nói: "Đứng lên đi! Người làm khá lắm!"

Bách Hợp bất quá chỉ là một nha hoàn tam đẳng, Lâm thị ngày thường căn bản là khinh thường không thèm để ý, bỗng lộc của nàng ta đã thấp lại không được sủng, càng bị Tiểu Đào khi dễ, hiện tại khó có được cơ hội được Âu Dương Noãn dùng đến, tất nhiên là muốn bán mạng diễn trò. Nghe Âu Dương Noãn nói những lời này, nàng ta liền nhanh chóng đứng lên, trên mặt cười hì hì, bộ dáng sợ hãi hối hận vừa rồi lập tức tan thành mây khói.

Lúc này, Hồng Ngọc vẫn đứng ở phía xa xa cũng vội vàng đi đến, hướng Âu Dương Noãn lặng lẽ hành lễ, từ trong tay áo lộ ra một cây trâm phượng bằng vàng chói mắt xinh đẹp.

Âu Dương Noãn tươi cười càng thêm âm trầm...

Chờ Âu Dương Noãn trở về, Âu Dương Tước đúng thật là đang đứng chờ trong sân, chắc là mới vừa đi học về, trên tay áo còn vương nước mực, nhìn thấy tỷ tỷ trở về liền tràn đầy vui mừng nói: "Tỷ tỷ đi đâu vậy?"

"Không có gì, chỉ là đi thỉnh an tổ mẫu thôi!" Âu Dương Noãn nhìn đệ đệ mình, hơi hơi nở nụ cười, hoàn toàn bất đồng với nụ cười lúc này, ngay cả trong ánh mắt cũng mang ý cười.

Âu Dương Tước hướng rèm cửa bên kia nhìn thoáng qua, dùng thanh âm cực kỳ thấp hỏi: "Tỷ tỷ, lão phu nhân giữ tỷ lại, có phải có chuyện gì quan trọng không?"

Âu Dương Noãn ngoại trừ việc đối phó với mẹ con Lâm thị, còn lại toàn bộ tâm tư đều đặt trên người đệ đệ này, nhưng nàng dần phát

hiện, có thể do mất mẫu thân từ khi còn nhỏ, thiếu đi sự che chở nên tính cách có chút cực đoan cùng vội vàng xao động, nếu không thể rèn luyện một chút, khả năng sau này sẽ chịu thiệt thòi lớn, cho nên tươi cười trên mặt dần nhạt xuống, nhìn chằm chằm gương mặt non nớt lại thiếu kiên nhẫn kia, thản nhiên nói: “Có thể có chuyện gì quan trọng chứ? Chẳng lẽ đệ cảm thấy, Lâm thị lúc này bị tổ mẫu chán ghét, bắt giao quyền lực trong tay ra thì chúng ta liền tốt hơn?”

“Đó là đương nhiên, bà ta vốn không nên chiếm vị trí của mẫu thân!”

Âu Dương Tước rốt cuộc cũng chỉ là một đứa nhỏ, Âu Dương Noãn hít sâu một hơi, chợt cười lạnh nói: “Vị trí của mẫu thân? Người nếu đã chết, bà ta tái giá với phụ thân, đương nhiên sẽ là chủ mẫu. Lâm thị quản sự mười năm, trong phủ sớm đã là một mảnh trời khác. Tuy nói thân phận làm con không thể nói gì phụ thân, nhưng với tính cách của phụ thân, bà ta thực dễ dàng có thể dùng lời ngon tiếng ngọt để dụ trở về, dù sao cũng chỉ là nửa tháng mà thôi, đệ thực sự nghĩ đến có thể thay mẫu thân đoạt lại vị trí sao? Còn nữa, tổ mẫu lấy đi quyền lực của bà ta thì sẽ giao cho tỷ sao? Đệ tuy là con trai trưởng, thế nhưng mẹ ruột lại sớm mất đi, vậy thì trong phủ này có mấy ai sẽ thật lòng giúp đỡ chúng ta?”

Liên tục trực tiếp hỏi mấy vấn đề làm Âu Dương Tước dường như ngây dại. Hắn ngồi ở đằng kia, ghen đi một lúc mới nói ra một câu không phục: “Tỷ, sao tỷ có thể nói như vậy, tỷ là đích trưởng nữ trong phủ, là nữ nhi thân sinh của phụ thân...”

“Cái gì mà đích trưởng nữ, đó là nói cho dễ nghe mà thôi, nói thật cho đệ biết, tôn tử cháu gái muốn có bao nhiêu liền có bấy nhiêu. Trong mắt tổ mẫu tỷ còn không bằng Lý di nương có thể nắm trong lòng bàn tay. Còn về phụ thân, ông ấy chỉ biết tin lời Lâm thị, nếu không phải bà ta chưa có con trai, vị trí trưởng tử của đệ có thể ngồi yên sao?”

Âu Dương Tước nghe, kinh ngạc trong mắt ngày càng nhiều, thậm chí thêm một tia mờ mịt cùng ngây thơ, Âu Dương Noãn thấp giọng nói: "Đệ phải biết rằng, mẹ ruột chúng ta mất sớm, trong nhà này không có người có thể dựa vào, đệ lại còn nhỏ tuổi, quyền lực này dù có đoạt lại được, thì cũng có thể giữ được dài lâu sao?"

Âu Dương Tước rốt cuộc cũng bị thuyết phục, trên mặt không khỏi lộ ra biểu tình uể oải: "Nhưng lão phu nhân tựa hồ là có ý đó..."

"Việc lần này, lão phu nhân chẳng qua là muốn từ trong tay Lâm thị lấy lại một ít quyền lực, đồng thời cũng là vì uy phong của người" Nhớ tới biểu hiện hôm nay của Lý thị, Âu Dương Noãn sớm đã có phán đoán, tiếp tục nói: "Đệ đệ, đệ còn quá nhỏ. Nếu đệ lớn hơn mấy tuổi, hoặc là sớm trở nên nổi bật, tỷ tỷ hiện tại sẽ có lý do, có biện pháp đem Âu Dương phủ chặt chẽ nắm giữ trong tay, nhưng nay nếu cứ không có ý tưởng mà đi tranh đấu cùng Lâm thị và tổ mẫu thì chỉ sợ là mất nhiều hơn được. Nghe lời tỷ nói, đừng biểu hiện ra ngoài, nên làm cái gì làm như thế nào, trong lòng càng hận lại càng phải tươi cười, cho dù bà ta ác độc thì trên danh nghĩa vẫn là mẫu thân của đệ, nếu lúc này để cho người khác thấy đệ vui mừng khi bà ta gặp họa ắt sẽ là ngỗ nghịch bất hiếu, khiến cho đệ vạn kiếp bất phục!"

Âu Dương Tước kinh ngạc nhìn tỷ tỷ mình, không biết tại sao nàng lại có thể lập tức nói nhiều như vậy, lúc này Âu Dương Noãn nhẹ nhàng vuốt vuốt thái dương Âu Dương Tước: "Tước nhi, nếu không nhận việc nhỏ thì sẽ hỏng đại sự. Tỷ đáp ứng với đệ, cố gắng nhẫn nhịn, rồi từng bước từng bước đem bọn họ cắn chết!"

Chương 19: Vu oan hãm hại là việc tổn sức

Âu Dương Tước nhìn tỷ tỷ, đột nhiên hiểu được ẩn chứa dưới vẻ tươi cười đó là hận ý thật lớn, vậy mà thường ngày hắn một chút cũng không nhìn ra. Hắn tuy rằng không biết tỷ tỷ đã phải chịu những ủy khuất gì, nhưng tự nhiên lại liên tưởng đến Lâm thị, sắc mặt càng ngưng trọng đứng lên.

Âu Dương Noãn vỗ vỗ đầu hắn: "Nếu mẫu thân vẫn còn, người cũng sẽ không muốn đệ trưởng thành thật nhanh, chỉ cần đệ hảo hảo đọc sách, từ từ lớn lên cũng không sao. Tỷ tỷ hiện tại không hy vọng đệ bị cuốn vào cừu hận, mọi chuyện trong nhà đều có tỷ ở đây, hiểu chưa?"

Hắn nặng nề gật đầu: "Tỷ, đệ đều nghe lời tỷ!"

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nói với Hồng Ngọc vẫn luôn canh giữ bên ngoài: "Đi chuẩn bị một ít điểm tâm"

Hồng Ngọc lên tiếng trả lời rồi rời đi, Âu Dương Tước kỳ quái hỏi: "Tỷ tỷ, tỷ đi đâu vậy?"

Âu Dương Noãn nở nụ cười: "Tỷ đi xem nhị muội, nó không cẩn thận bị Bách Hợp đụng ngã, không biết bị thương thế nào."

Âu Dương Tước hừ một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn chu lên: "Tỷ, tỷ để ý đến nàng ta làm gì! Nàng ta cũng giống với Lâm thị đều là người khôn tốt, sau lưng còn không phải châm ngòi thổi gió sao?"

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nhìn đệ đệ mình, thật sự chỉ là một đứa nhỏ. Âu Dương Tước còn muốn nói vài câu, thấy nàng không vì vậy mà thay đổi chủ ý liền nói: "Đệ cũng muốn đi, miễn cho bọn họ thừa dịp không có ta lại khi dễ tỷ!"

Âu Dương Noãn bật cười, đúng là khẩu khí của một đứa nhỏ, nàng thế nhưng lại có chút suy nghĩ, mang Tước nhi cùng đi sao? Cũng là một ý kiến hay.

Đến Hải Đường Viện, Âu Dương Noãn để Hồng Ngọc đi trước tìm người thông báo, nàng liền mang theo Âu Dương Tước ở hành lang bên dưới. Trong phòng im ắng, rõ ràng là đã thấy người vào thông báo, lại chờ cả nửa ngày không thấy người đi ra.

Qua một lát, nha hoàn mang vẻ mặt xấu hổ bước ra nói: "Đại tiểu thư, nhị tiểu thư đang nghỉ ngơi, không bằng người lúc khác lại đến?"

Nghỉ ngơi? Bây giờ không sớm cũng không muộn chẳng lẽ vẫn còn ngủ trưa sao? Sắc mặt Âu Dương Tước trở nên cổ quái: "Tỷ tỷ, chúng ta đi thôi, tỷ có lòng tốt đến thăm, người ta cũng không vì thế mà cảm kích đâu!"

Âu Dương Noãn cười nhẹ, ở bên ngoài cửa lớn tiếng nói: "Muội muội, ta cùng Tước nhi quan tâm thương thế của muội, cố ý đến xem, đã tốt hơn chút nào chưa?"

Chỉ nghe trong phòng âm thanh của đồ vật bị ném vỡ vang lên, tiếp theo là Âu Dương Khả nổi giận ùng ùng từ bên trong vọt ra, chỉ vào Âu Dương Noãn âm thanh lạnh lùng nói: "Đừng giả mèo khóc chuột! Người đến đây là để chê cười ta sao?"

Âu Dương Noãn thấy nàng lúc ở hoa viên còn thập phần chú ý đến phong độ tiểu thư khuê các, lúc này lại như là vừa tháo mặt nạ, lập

tức đoán được nàng ta chỉ sợ bị thương làm sao, then quá hóa giận.

Âu Dương Tước giải thích nói: "Nhị muội, người hiểu lầm rồi, đại tỷ cùng ta..."

"Hiểu lầm? Người xem cánh tay của ta đi!" Âu Dương Khả cười lạnh, vén tay áo lên, chỉ thấy từ cổ tay tới khuỷu tay quả thực là bị rách da, mờ hồ nhìn thấy vết máu rỉ ra.

"Âu Dương Noãn, người căn bản là cố ý sai nha hoàn đến đụng vào ta, người có phải hay không cố ý muốn hủy dung của ta!"

Mới bị thương như vậy liền có thể nói là cố ý mưu hại? Âu Dương Noãn cười nói: "Khả nhi, muội nói như vậy là không đúng. Chúng ta đến thăm, là quan tâm muội, nhưng sao muội lại nói như vậy? Đúng là làm ta thật thương tâm!"

Âu Dương Khả là người cực kỳ yêu quý bản thân mình, sợ cánh tay sẽ lưu lại sẹo, nghe xong lời này liền lập tức nổi trận lôi đình: "Ta muốn nói như vậy thì làm sao? Ta vì nha hoàn của người mới bị thương thế này, người phải bồi thường cho ta!"

Âu Dương Khả vừa nói vừa từng bước lại gần, Âu Dương Noãn lại từng bước lùi lại phía sau, nghiêm mặt lại nói: "Muội muốn ta bồi thường như thế nào? Chẳng lẽ cũng muốn lưu lại một vết sẹo trên người ta sao? Nhị muội, chúng ta thân là tỷ muội, đừng nói những lời làm người khác phải chê cười..."

Âu Dương Noãn biểu tình ôn hòa, nhưng Âu Dương Khả lại thấy được sự khinh miệt trong mắt nàng, nhất thời bốc hỏa lên đầu, nhớ tới gần đây luôn bị tức nghẹn vì tổ mẫu lạnh nhạt, nhất thời đem hết cảnh báo của Lâm thị ném qua một bên, lập tức mất bình tĩnh, tức giận nói: "Ai là thân tỷ muội cùng người... Người là độc phụ! Người

cũng xứng sao?” Không để ý đại nha đầu Thu Nguyệt đang liều mạng lôi kéo, liền giơ tay hướng mặt Âu Dương Noãn đánh tới. Vào thời điểm tay nàng ta sắp đánh lên mặt Âu Dương Noãn, nàng bỗng nhiên “A” một tiếng rồi thất tha thất thểu té ngã trên mặt đất.

“Không cho người chạm vào tỷ tỷ ta!” Âu Dương Trác giơ tay hướng Âu Dương Khả ngăn lại, Âu Dương Noãn liếc mắt ra hiệu, Hồng Ngọc cùng Phương mama hiểu ý, vội vàng giữ chặt lấy hắn, cái tráp nhất thời rơi xuống, điểm tâm đều rơi hết ra ngoài.

“Nháo loạn cái gì!” Đúng lúc này, âm thanh Âu Dương Trì như sét đánh ở cửa sân vang lên. Hắn từ xa nghe được tỷ muội hai người xảy ra tranh chấp, không nghĩ đến vừa vào liền nhìn thấy tình cảnh như vậy.

Âu Dương Noãn lập tức đứng dậy đứng một bên, ánh mắt kinh ngạc, vẻ mặt ủy khuất nói: “Phụ thân, sao người lại tới đây? Không có việc gì, không có việc gì đâu, chỉ là muội muội đang cùng chúng con đùa giỡn thôi!”

Âu Dương Trì không nói một lời liền xông lên, đánh Âu Dương Khả một cái thật mạnh, xanh mặt lại chỉ vào người nàng ta, tức giận đến cả người phát run: “Tiểu súc sinh! Trước mặt hạ nhân cũng dám nói chuyện cùng tỷ tỷ người như vậy, còn dám đánh người! Còn ra thể thống gì nữa! Người muốn làm mất hết thể diện Âu Dương gia sao! Gia pháp đâu? Lấy gia pháp đến đây!”

Âu Dương Khả trên mặt toàn là nước mắt, ôm mặt oán hận trừng mắt nhìn Âu Dương Noãn: “Ta sẽ không để yên cho người đâu!” Trong nháy mắt, nàng ta thực sự rất hận Âu Dương Noãn, hận không thể xé nàng thành tám mảnh, nếu không vì trong lòng sợ hãi Âu Dương Trì, nàng ta thật sự đã ra tay rồi.

Lâm thị đi theo phía sau lúc này lập tức tiến lên, gắt gao nắm chặt cánh tay Âu Dương Trì: "Lão gia đừng nóng giận, Khả nhi vẫn còn nhỏ!"

Âu Dương Trì nổi trận lôi đình: "Nó chỉ là đứa nhỏ? Nhà ai lại có đứa nhỏ dám ra tay đánh cả tỷ tỷ mình!" Lại một phen gạt tay Lâm thị, nhìn bà ta mắng: "Mắt chó của ngươi mù rồi sao! Ngươi nói nó té ngã bị thương ở đâu, vẫn còn hôn mê, toàn là nói hươu nói vượn! Ngươi xem xem, nó như hổ báo, vừa đánh vừa mắng còn ra thể thống gì nữa! Đúng là làm ta tức chết mà!"

Âu Dương Noãn áp chế nụ cười lạnh trong lòng, nàng đã sớm đoán được Lâm thị sẽ biết chuyện này, bà ta tất nhiên trước hết sẽ nói cho Âu Dương Trì biết để châm ngòi ly gián, rõ ràng chỉ là đụng nhẹ một cái mà lại nói thành bị trọng thương hôn mê bất tỉnh, mà Âu Dương Trì lại yêu thương Âu Dương Khả, tất nhiên sẽ qua thăm nàng ta. Chỉ cần Âu Dương Khả giả bộ nửa sống nửa chết, đem sự tình nói thành nàng cố ý đá thương người, khi đó bản thân nàng sẽ hết đường chối cãi.

Chắc chắn Lâm thị cũng từng dặn dò Âu Dương Khả cần phải nhẫn nại, thế nhưng nàng lại cố tình qua xem, lại quấy quýt lấy nàng ta, quả nhiên, Âu Dương Khả vẫn nhịn không được mà hiện nguyên hình, bị đám người Âu Dương Trì vội vàng đến nhìn thấy rành mạch. Luận tâm cơ thủ đoạn, Âu Dương Khả so với Lâm thị vẫn còn kém xa lắm.

Âu Dương Trì có cảm giác mình đang bị lừa gạt, vừa quay đầu lại còn muốn phát hỏa, nhưng nhìn đến Lâm thị sắc mặt tái nhợt, đong đầy nước mắt, lưng lay sắp đổ. Nghĩ đến bà ta vẫn còn đang dưỡng bệnh, Âu Dương Trì nhất thời không có chỗ phát tiết, tức giận đến một câu cũng không nói nên lời.

“Đều là lỗi của thiếp, đã cô phụ sự tín nhiệm của lão gia!” Lâm thị ủy khuất cúi đầu, nước mắt trong suốt một giọt lại một giọt lăn xuống, thanh âm nức nở dần dần lớn hơn, thân mình lung lay sắp ngã, một chút cũng không sai lệch hướng trên người Lê Hương té xuống, khiến cho một trận tiếng kêu sợ hãi cùng tiếng khóc vang lên: ”Ai gia, phu nhân té xỉu rồi!”

Chương 20: Khổ chủ thực nghẹn khuất

Vương mama cáo già, lúc này liền thẳng tắp quỳ gối trước mặt Âu Dương Trì: “Đều là lỗi của lão nô, nhìn thấy nhị tiểu thư bị thương như vậy, bởi vì đau lòng mới lừa lão gia cùng phu nhân, phu nhân hiện vẫn còn bị bệnh, người cái gì cũng không biết, không nên cứ đòi xuống giường đi thăm nhị tiểu thư, cầu xin lão gia đừng trách phu nhân vô tội a!”

Âu Dương Khả thấy vậy liền phản ứng lại, đi đến phía trước ôm lấy chân Âu Dương Trì: “Phụ thân, người trừng phạt nữ nhi đi, đều là lỗi của con, người đừng trách mẫu thân a...!”

Tuy rằng sắc mặt Âu Dương Trì vẫn rất khó xem, nhưng sự tức giận như vừa rồi rõ ràng đã vơi đi, gia pháp cũng không đề cập đến nữa.

Vừa mới biết được tin tức, Lý di nương vội vàng đến xem, vừa đến liền nhìn thấy tình cảnh như vậy, không khỏi nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn, thấy vẻ mặt nàng vẫn bình tĩnh thong dong, liền mang vẻ mặt mỉm cười thiết tha khuyên nhủ: “Lão gia, phu nhân không được khỏe, trước hết vẫn nên dìu người vào phòng, mời đại phu đến khám rồi nói sau.”

Thấy Âu Dương Trì không phản đối, nàng ta liền chỉ huy mọi người dìu Lâm thị vào phòng Âu Dương Khả. Âu Dương Khả cũng không dám lộ ra bộ dáng giương nanh múa vuốt nữa, liền cúi đầu đi theo vào phòng, trên đường còn khóc không ngừng.

Âu Dương Noãn thở dài, lại bất an nói với Âu Dương Trì: “Phụ thân,

nha hoàn của con không cẩn thận đụng phải muội muội, trong lòng con thực bất an, thật tâm lo lắng đến xem muội ấy, vốn không nghĩ rằng lại loạn như vậy, nếu sớm biết con đã không tới...”

Âu Dương Tước kéo lấy tay nàng, có chút tức giận cùng oán hận nói:”Phụ thân, không phải lỗi của tỷ tỷ đâu!”

Âu Dương Trì nhìn vẻ mặt áy náy của đại nữ nhi cùng vẻ mặt phẫn nộ của con trai, nhất thời cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi, phát tay nói:”Ta biết không phải là lỗi của các ngươi, coi như không có gì hết đi!”

Lý di nương cười cười với Âu Dương Noãn, liền dìu Âu Dương Trì cùng nhau đi vào. Vừa bước vào phòng, Âu Dương Trì nhìn thấy mảnh sứ vỡ, không khỏi lại tức giận trừng mắt nhìn Âu Dương Khả.

Âu Dương Noãn lạnh lùng nhìn bóng hắc rời đi, nam nhân này quả thực là vì tư lợi, hôm nay hắc tức giận như vậy hoàn toàn là vì Âu Dương Khả trước mặt nhiều hạ nhân như vậy lại động thủ đánh địch trưởng nữ của hắc, đối với một Âu Dương gia coi trọng lễ nghi quy củ mà nói thì chuyện này chắc chắn sẽ bị người đời gièm pha, hắc giận dữ như thế chẳng qua chỉ là muốn che dấu điểm này mà thôi, nếu thật sự muốn trừng phạt Âu Dương Khả, làm sao có thể vì mấy câu nói và việc Lâm thị té xỉu mà nhẹ nhàng trôi qua như vậy? Cũng không có cách nào, mục đích của nàng chẳng qua là muốn làm cho Lâm thị cùng Âu Dương Khả không thể nào nói chuyện của mình thôi, vốn là không trông cậy hắc có thể ‘quân pháp bất vị thân’.

Âu Dương Noãn cúi đầu, còn nhìn Vương mama đang quỳ dưới đất lo lắng nói: ”Vương mama, mẫu thân sẽ không có việc gì chứ? Ta chỉ là muốn đến thăm muội muội thôi, không nghĩ rằng muội ấy lại tức giận như vậy, ai....”

Vương mama sắc mặt cổ quái nhìn Âu Dương Noãn, nhị tiểu thư bị nha hoàn đụng phải, nha hoàn kia lại là người trong viện đại tiểu thư, chuyện này cũng thật khéo. Vốn có thể mượn cơ hội này hung hăng cáo trạng một phen, thế nhưng Âu Dương Noãn lại cố tình đến thăm chộc Âu Dương Khả lộ ra tính tình, lại còn không sớm không muộn cố tình để lão gia thấy được. Quả thực là thời gian vừa khéo, trên đời có chuyện tình cờ trùng hợp như vậy sao?

Ra khỏi Hải Đường Viện, Âu Dương Tước còn có chút tức giận bất bình, tính trẻ con nổi lên lại trách cứ Hồng Ngọc: "Người vừa rồi ngăn cản ta làm gì, thật sự phải nên cho nàng ta biết tay!"

Hồng Ngọc cúi đầu cười không nói lời nào, nhưng Phương mama lại nói: "Đại thiếu gia của ta, người đúng là một đứa nhỏ khờ, nếu hôm nay thiếu gia đánh nhị tiểu thư, đại tiểu thư còn có thể mượn cơ hội này áp chế được sự tình kia sao?"

"Nếu phụ thân đến chậm một bước, tỷ tỷ chẳng phải là vẫn bị đánh sao!" Khuôn mặt nhỏ nhắn giồng bạch ngọc của Âu Dương Tước vẫn nhăn nhó, hai gò má đầy đặn, cực kỳ giống một cái bánh bao đáng yêu.

Âu Dương Noãn bật cười liền nhéo má hấn một phen: "Ta giống người rồi hơi chạy đến cửa cho nàng ta đánh sao?"

Vô duyên vô cớ bị đánh ngã, vốn tưởng rằng Âu Dương Khả đánh, ai ngờ còn chưa đánh tới nàng, ngược lại lại bị phụ thân quở trách, Âu Dương Khả đúng là oan ức mà không thể nói ra được.

"Hừ! Tỷ đừng nhéo mặt đệ, đệ không phải tiểu hài tử!" Âu Dương Tước kháng nghị nói.

Hồng Ngọc có chút lo lắng: "Đại tiểu thư, chuyện này cứ để trôi qua

như vậy sao? Bách Hợp sẽ không bị phạt chứ?”

“Bách Hợp là theo lệnh ta làm việc, ta đương nhiên phải bảo vệ cho nó. Bất quá chuyện này cũng không thể trôi qua như thế, người cứ chậm rãi mà xem đi.” Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua Hải đường viện ở phía xa xa. Mỗi lần nhìn thấy Âu Dương Khả, nàng sẽ không tự chủ được nhớ lại kiếp trước. Khi đó Tước nhi cũng giống như bây giờ cực kỳ chán ghét đôi mẹ con này, vậy mà bản thân lại thơ ngây đi tin bọn họ, còn vì bọn họ mà tìm mọi cách biện giải.

“Tước nhi, Khả nhi cũng thực đáng yêu, đệ nên thân cận với muội ấy nhiều hơn.”

“Tước nhi, Khả nhi thực sự rất kính trọng đệ, đệ cũng nên giống một người ca ca chăm sóc cho muội ấy”

“Tước nhi, tỷ thấy mẫu thân an bài cho đệ một thư đồng tốt, đệ xem người đối với đệ thật sự rất tốt”

Trong đầu Âu Dương Noãn không tự chủ được nhớ tới từng lời nói trước kia, nàng cúi đầu, chân thành nhìn Tước nhi nói: “Tước nhi, từ nay về sau đệ trăm ngàn lần phải thực sự cẩn thận với đôi mẹ con này, đừng để bị người ta cắn một phát rồi lại tới tìm tỷ khóc lóc nha!”

“...”

Lâm thị vẫn hôn mê bất tỉnh, đại phu đến khám nói là nhất thời sầu lo quá độ nên mới ngất đi, nằm nửa ngày mới tỉnh dậy, suy yếu tựa vào bên giường, nhìn Âu Dương Trì nói: “Lão gia, người đừng trách Khả nhi, muốn trách thì hãy trách thiếp, là tại thiếp giáo huấn nữ nhi không nghiêm!”

Âu Dương Trì nhìn thấy bộ dáng bi ai đáng thương của bà ta, nhất

thời không nói nên lời trách cứ, Lý di nương một bên cười dịu dàng: "Lão gia, nhị tiểu thư chẳng qua chỉ là trong nhất thời tính tình trẻ con thôi, phu nhân vẫn còn bệnh, lão gia cũng nên vì phu nhân mà tha thứ cho nhị tiểu thư."

Âu Dương Trì nhìn Lý di nương dịu dàng khả ái, tức giận trên mặt chậm rãi chìm xuống, lạnh lùng nhìn thoáng qua Âu Dương Khả: "Hôm nay phải đi xin lỗi tỷ tỷ người, phải cầu xin đến khi được nó tha thứ mới thôi!"

Mặt Âu Dương Khả lập tức đỏ lên, vẫn còn muốn biện giải, rất nhanh liền bị Lâm thị cướp lời: "Còn không mau tạ ơn phụ thân, tất cả đều vì tốt cho người thôi!"

Nếu hành động hôm nay của Âu Dương Khả bị truyền ra ngoài, tương lai còn ai dám tới cửa cầu hôn chứ? Nhà ai cũng sẽ không muốn lấy một cô gái trước mặt mọi người lại cả gan dám đánh trượng tỷ của mình về làm vợ!

Âu Dương Trì hừ lạnh một tiếng, được Lý di nương đỡ tay rồi đi ra ngoài. Vương mama vẫn còn quỳ trong sân, nhìn thấy lão gia đi rồi, nhìn bóng Lý di nương phun một ngụm rồi đứng lên chạy nhanh vào phòng.

Người vừa mới đi, Lâm thị liền từ trên giường đứng dậy, nửa điểm suy yếu vừa rồi cũng không thấy: "Khả nhi, để mẫu thân nhìn xem, bị thương sao rồi?"

"Mẫu thân đừng đụng, buông ra!" Âu Dương Khả lập tức khóc to, hô: "Ngay cả người cũng không giúp đỡ con, lại bắt con phải đi xin lỗi, rõ ràng là nó cố ý hại con! Nếu không cẩn thận bị té vào mặt thì sao đây!"

Lâm thị thật sự có khổ mà không nói nên lời, Âu Dương Khả không hiểu được tâm tư của người mẫu thân này, như vậy chính ra đang đâm cho bà ta một nhát dao, “Khả nhi, con là do ta mang thai 10 tháng rồi sinh ra, ta làm sao có thể không đau lòng? Làm sao có thể giúp đỡ người ngoài? Ta đều là vì con thôi!”

“Vậy vừa rồi sao người không giúp đỡ con, sao chỉ nhìn bọn họ khi dễ con như vậy! Chẳng lẽ mẫu thân cũng sợ nó sao? Hiện nay mỗi ngày con đến chỗ tổ mẫu đều bị khinh bỉ, con thực sự không muốn đến đó nữa! Người không nên ép con đi thỉnh an, người đây là đang giúp con sao?” Âu Dương Noãn giận dữ đẩy Lâm thị ra, “Nếu như mẫu thân thực sự đau lòng cho con thì phải đi nói với phụ thân, là do Âu Dương Noãn hại con, để cho phụ thân trừng phạt nó thật nặng!”

Chương 21: Nhị tiểu thư! biết sai có thể sửa

Vương mama chạy nhanh lại giữ chặt Âu Dương Khả: "Nhị tiểu thư, phu nhân đã sớm tính toán tốt, mời lão gia đến xem thương thế của tiểu thư, đến lúc đó tiểu thư chỉ cần nằm trên giường nói bị đụng vào đầu, bị thương rất nặng, chẳng phải lão gia sẽ lột da nha đầu kia ra sao? Lão gia cũng sẽ cảm thấy là đại tiểu thư cố ý sai người đụng vào tiểu thư, nhưng hôm nay người lại náo loạn như vậy, ai sẽ còn tin tưởng tiểu thư bị thương nữa đâu! Phu nhân nếu không thay người che dấu, tại sao lại phải té xỉu trước mặt mọi người, cũng vì vậy mà lão thái thái liền có lý do để lấy đi quyền lực của phu nhân không chịu trả lại a!"

"Ta mặc kệ! Nó ở trước mặt ta sống chết không chịu đi, ta làm sao mà tha thứ được, ta chính là nhìn không quen cái bộ dáng kia của nó! Hiện tại trong phủ ai cũng kính trọng nó, sợ hãi nó, nó là Đại tiểu thư Âu Dương gia cao cao tại thượng, ta thì là cái gì? Mẩu thân ta là tái giá, ta liền không bằng nó sao? Bọn hạ nhân bên dưới đều vụng trộm nói mẩu thân ta chỉ là thứ nữ, nhị tiểu thư như ta cũng không đáng giá! Các người có biết hay không! Trước kia đâu phải nói như thế! Không phải!" Âu Dương Khả đột nhiên bạo phát, lời này nói ra, Lâm thị cùng Vương mama đều ngây ngẩn cả người.

Lâm thị làm sao không biết là trong phủ đã ngầm có biến hóa, từ khi Lão thái thái đặt Âu Dương Noãn ở trong lòng, Âu Dương Noãn lại chỉ cần để ý đánh bỏ đi một đám người, ngược lại khiến cho bọn hạ nhân càng phải kính sợ vị đại tiểu thư này, sau lưng lại còn vụng trộm nghị luận nói nhị tiểu thư rốt cuộc cũng chỉ là nữ nhi của một thứ nữ, so ra đúng là kém xa thiên kim đại tiểu thư con vợ cả vừa có

phong độ vừa có khí phái. Thế nhưng Lâm thị không nghĩ rằng những tin đồn đó lại ảnh hưởng đến Âu Dương Khả như vậy. Bà ta đương nhiên có thể cảm nhận được Âu Dương Khả không cam lòng, lúc trước ở Hầu phủ bà ta cũng bị quản chế khắp nơi! Từ sau khi trở thành phu nhân Âu Dương gia, Lâm thị cho rằng chuyện cũ đã đi qua, đại tỷ chết đi sẽ không ngăn cản con đường của mình, nhưng Âu Dương Noãn hiện tại đã không thể nắm được trong lòng bàn tay nữa, mà Khả nhi lại giống như biến thành bản thân của trước đây. Không, chỉ sợ là so với bà ta lúc trước càng thảm hơn. Âu Dương Noãn xưa nay luôn thành thật chất phác, ôn hòa lương thiện, ở phương diện làm người, tâm cơ thủ đoạn căn bản kém xa Âu Dương Khả, hiện tại đột nhiên mọi thứ lại thay đổi, nữ nhi nào có thể tiếp nhận được?

Lâm thị một lần nữa ôm lấy Âu Dương Khả: "Khả nhi, con hãy nghe ta nói." Âu Dương Khả dần dần ngừng khóc, cũng vô lực tiếp nhận, Lâm thị nhìn nữ nhi đang cúi đầu, thấy nàng ta khóc đến sưng cả mắt, thập phần đau lòng nói: "Ta chỉ hối hận một điều, không nên bị biểu hiện giả dối kia của Âu Dương Noãn lừa bịp, ta nên sớm trừ bỏ nó đi, đều do ta nhất thời không phát hiện. Nhưng Khả nhi! Con yên tâm, mẫu thân rất nhanh sẽ thay con báo thù, nó kêu ngạo không quá được hai ngày đâu!"

Trong mắt Lâm thị ánh lên tia tàn nhẫn, Âu Dương Khả nhìn thấy không khỏi có chút sợ hãi: "Mẫu thân, người muốn làm gì?"

Lâm thị đã thấy rõ, nhưng không có trả lời, theo sự việc hôm nay bà ta liền thấy được Khả nhi căn bản là thiếu kiên nhẫn, rõ ràng là đã dặn dò phải nằm trên giường không được cử động nhưng vẫn bị vài câu nói kích động của Âu Dương Noãn dụ ra. Hiện tại kế hoạch trọng yếu tạm thời không thể nói cho nó, miễn cho làm hỏng đại sự, vì thế giọng điệu thoáng đông cứng lại, vòng vo nói: "Khả nhi, mẫu thân cũng vì tốt cho con, con nhất định phải nhớ kỹ lời ta. Con thiên chất

thông minh, làm sao lại đi so bì với Âu Dương Noãn? Con hãy tập trung vào cầm kỳ thư họa, ta không tin mọi thứ Âu Dương Noãn có thể hơn được con, nó tài giỏi, con muốn tài giỏi hơn nó ở trong phủ thì tính là gì, tương lai ta mang con đi ra ngoài gặp khách, đến lúc đó mọi người liền sẽ biết nữ nhi của ta xuất sắc cỡ nào! Ta muốn làm cho mọi người quên đi vị trí Âu Dương gia đại tiểu thư của nó, cái gì cũng đều không cản nổi con.”

Âu Dương Khả rung rung nước mắt gật đầu, thoát khỏi vòng ôm của Lâm thị, lau hết nước mắt: ”Vâng! Vương mama, giúp ta rửa mặt chải đầu một chút!”

“Khả nhi?”

“Phụ thân đã nói muốn con đi xin lỗi nó, con muốn làm cho người ta thấy con là người rộng lượng bao dung!”

Lâm thị gật đầu nói: ”Được, Khả nhi của ta rốt cuộc cũng hiểu ý mẫu thân!”

...

Âu Dương Noãn đang ở trong phòng luyện chữ, đại nha đầu Tử Lâm tiến vào bẩm báo nói nhị tiểu thư xin tiếp kiến.

Nghe thấy gian ngoài truyền đến âm thanh trò chuyện, Âu Dương Noãn hơi gợi khóe miệng lên một chút, nhìn Hồng Ngọc ra hiệu, để cho Văn Tú cùng Hồng Ngọc ra ngoài trước, nàng ở trong phòng trang điểm lại một hồi lâu mới đi ra.

“Tỷ tỷ!”

“Muội muội sao lại đến đây?”

Âu Dương Khả vừa thấy Âu Dương Noãn đi ra liền lập tức đứng lên nghênh đón, ngáp ngừng giải thích nói: "Mẫu thân thấy muội là làm lớn mọi chuyện lên, tức giận đến khó lường, bệnh lại tái phát, nghiêm khắc trách phạt muội một lát rồi để muội đến đây bồi tội với tỷ tỷ. Muội đúng là bị đụng hồng đầu rồi, sao có thể trách tỷ tỷ làm muội bị thương chứ, tỷ đại nhân đại lượng, nhất định sẽ tha thứ cho muội."

Âu Dương Khả một bên vừa nói, một bên đúng là muốn quỳ gối xuống, nhìn thấy chung quanh có nhiều nha hoàn như vậy, nếu thực sự để nàng ta quỳ xuống xin lỗi không phải sẽ thành nàng là đang khi dễ muội muội sao? Âu Dương Noãn nhìn Hồng Ngọc liếc mắt một cái, Hồng Ngọc vội vàng ở bên cạnh đỡ lấy cánh tay Âu Dương Khả, cứng rắn đỡ nàng ta đứng lên, trong miệng còn nói thêm: "Nhị tiểu thư nói gì vậy, cái gì mà phát hỏa cái gì mà va chạm, đại tiểu thư một chữ cũng chưa nói qua với người khác đâu!"

"Hồng Ngọc nói rất đúng, ta còn tưởng rằng muội muội có chuyện gì quan trọng, sự tình lúc ấy ta căn bản không để trong lòng, vốn dĩ cũng là do Bách Hợp không tốt đụng phải muội muội, cũng may không bị thương nặng gì. Muội chẳng qua là tức giận nhất thời thôi, không cần phải đến đây xin lỗi." Âu Dương Noãn nhìn biểu hiện của Âu Dương Khả, trong lòng liền cười lạnh, nếu người thật sự muốn đến xin lỗi vì sao lại ở bên ngoài liền nói nhao nhao ồn ào như vậy, còn không phải là muốn để người khác đều biết nói người đã đến rồi sao? Nhìn bộ dáng quỳ xuống của người, người không biết nội tình còn tưởng rằng ta đang khi dễ người!

"Nhị tiểu thư không cần đứng ở bên ngoài, vào nhà đi đã!" Văn Tú cùng Tử Lâm ở bên cạnh cũng khuyên, Âu Dương Khả lúc này mới bước vào phòng, Hồng Ngọc giúp đỡ nàng ta ngồi xuống, lại nhớ tới Âu Dương Noãn ở phía sau.

Âu Dương Noãn an ủi: "Muội muội trở về nên khuyên mẫu thân nhiều hơn, tỷ muội cũng có lúc cáu kỉnh với nhau là bình thường. Để cho người nghỉ ngơi tốt một chút, đừng để bệnh quá nặng, một mình Lý di nương quản lý gia đình thật vất vả."

Âu Dương Khả đang cúi đầu, vừa nghe lời này, hận không thể đi lên vả cho Âu Dương Noãn hai cái bạt tai, nhưng là nhớ tới lời Lâm thị, trong lòng hung ác, đột nhiên đứng lên đối diện Âu Dương Noãn mạnh mẽ quỳ xuống. Nhìn thấy một màn này, hạ nhân trong phòng nhất thời đều ngây ngẩn cả người, Phương mama vội vàng đem bọn nha đầu dẫn hết ra ngoài, chỉ chừa lại Hồng Ngọc.

"Tỷ tỷ, sự tình hôm nay là muội không tốt, tỷ và muội tuy rằng không cùng một mẫu thân sinh ra, nhưng lại cùng lớn lên với nhau từ nhỏ, muội đối đãi với tỷ cùng ca ca như là ruột thịt... Lần đó ca ca rơi xuống hồ, đêm đó muội liền không thể ngủ được." Âu Dương Khả vừa nói vừa lau nước mắt, rồi lại tội nghiệp nói: "Mẫu thân cũng là thật tâm yêu thương hai người, thậm chí có lúc còn tốt hơn so với muội, lần này cũng vậy, nghe nói là muội chọc giận tỷ tỷ mẫu thân liền thực sự phát giận, ép muội lập tức tới đây xin lỗi, hơn nữa trong lòng muội cũng thực sự cảm thấy có lỗi với tỷ tỷ, nghĩ rằng nhất định phải tới nói một tiếng..."

Nhìn thấy nàng ta khóc như hoa lê dưới mưa chiều đậm đáng yêu, Âu Dương Noãn nhớ đến lúc trước khi nàng bị thả sông chính nàng ta đã thừa nhận là một tay Lâm thị bày ra để hại chết đệ đệ, trong lòng thừa biết lúc này đây bọn họ chẳng qua chỉ là đang diễn trò nhằm lấy được sự tín nhiệm của mình, tươi cười trên mặt lại càng ôn hòa, lại vừa mang theo một tia âm lãnh không dễ phát hiện.

Chương 22: Kể mẫu là hạ tam lam

“Muội muội đừng khóc, tỷ cho tới bây giờ cũng sẽ không trách muội, muội có thể nói với ta những lời đó, ta cũng rất vui mừng!” Trên mặt Âu Dương Noãn ôn hòa an ủi hai câu, tự mình đỡ nàng ta đứng dậy ngồi lên ghế, lập tức ý bảo Hồng Ngọc đi múc nước.

Âu Dương Noãn cam đoan lặp lại sẽ không trách tội, đối phương mới cẩn thận phóng khoáng bước đi, giống như thực sự luyến tiếc, Âu Dương Noãn trong lòng nghĩ Âu Dương Khả tuy rằng dễ dàng bị chọc giận, nhưng dù sao cũng là nữ nhi của Lâm thị, bản chất đối trá thật đúng là từ một khuôn mẫu khắc ra.

Phượng mama nhìn tiểu thư nhà mình: “Tiểu thư, nhị tiểu thư thật sự là tìm người xin lỗi sao?”

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng gật đầu, Phượng mama nhẹ nhàng cười lạnh nói: “Vừa rồi còn giương nanh múa vuốt muốn đánh người, hiện tại biết là không đúng mới lại đây xin lỗi sao? Làm sao lại có chuyện dễ dàng như vậy được! Tiểu thư trăm ngàn lần đừng bị nàng ta lừa, người là không biết thôi, nhị tiểu thư tuy tuổi không lớn nhưng tâm cơ lại sâu, vẫn ngằm ngáng chân, còn thường xuyên tìm lão gia cáo trạng nói bị đại thiếu gia khi dễ, trời biết đại thiếu gia chính là không để ý đến nàng ta, cho tới bây giờ cũng không khi dễ nàng ta quá! Còn nhỏ tuổi lại ăn nói giả dối, chỉ sợ là có âm mưu, tiểu thư phải thật cẩn thận!”

Âu Dương Noãn cười nói: “Đúng vậy, muội ấy cười đến là ngọt ngào, chỉ sợ là Lâm thị đã đồng ý cái gì, chúng ta xác thực là phải cẩn

thận!”

Đêm đó, Âu Dương Noãn chậm chạp không thay quần áo nghỉ ngơi, ngược lại luôn ngồi dưới đèn đọc sách, Phương mama cùng Hồng Ngọc thế nhưng cũng không thức dục. Mặt khác hai đại nha đầu Văn Tú và Tử Lâm lại cảm thấy rất kỳ quái, nếu như bình thường thì đại tiểu thư đã sớm nghỉ ngơi, sao hôm nay lại có thái độ khác thường, để cho tất cả mọi người trông coi trong sân, bên ngoài lại đem hết đèn lồng lên thắp sáng? Chính là các nàng biết đại tiểu thư bây giờ đã khác trước nên không dám hỏi nhiều, chỉ tập trung tinh thần canh giữ bên ngoài phòng.

Ban đêm yên tĩnh chỉ nghe tiếng gõ mõ, Âu Dương Noãn lấy Nhất Hiệt Thư qua, lại lơ đãng nhìn đến Phương mama vẫn luôn canh giữ, liền buông thư nói: ”Mama, người đi nghỉ ngơi trước đi, chỗ này có Hồng Ngọc là được rồi!”

“Đại tiểu thư, trong lòng nô tỳ vẫn cảm thấy bất an, khẳng định cũng không ngủ được, nhưng mà người thật sự cảm thấy các nàng dám to gan lớn mật như vậy sao? Nơi này dù sao cũng là bên trong, ai dám...”

“Chuyện ta làm ban ngày đã làm cho Âu Dương Khả hiện nguyên hình, Lâm thị yêu thương nữ nhi này như vậy, tất nhiên sẽ rất nhanh ra tay. Ta nghĩ nếu không phải tối nay thì cũng là đêm mai, cẩn thận một chút vẫn hơn.”

“Người nào? Sao lại lén lút ở đây?” Âu Dương Noãn vừa dứt lời, trong hoa viên liền vang lên tiếng kêu của một mama.

Âu Dương Noãn phút chốc đứng lên, bước nhanh ra ngoài, bỗng nhiên mở cửa ra. Vừa vặn nhìn thấy một nha đầu thoát nhìn thực gầy gò quật ngã một nam nhân đang muốn lao vào nàng, kết quả là nam

nhân kia chỉ kịp hét lên một tiếng chói tai liền bay lên cao rồi hạ xuống một nhánh cây mai cổ thụ trong sân, nằm vắt vẻo trên cây.

Không cần nói đến các mama, nha đầu trong viện kinh ngạc như thế nào, ngay cả Âu Dương Noãn cũng á khẩu mất cả nửa ngày. Trong viện nàng từ khi nào lại có nha đầu lợi hại như vậy? Phương mama đi ra che chở trước người Âu Dương Noãn, lúc này nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị như vậy, cũng không ngoại lệ lắp bắp kinh hãi.

“Hong Ngọc, nha đầu kia là ai?” Âu Dương Noãn nhẹ giọng hỏi.

Hong Ngọc ghen cả nửa ngày mới nói: “Đại tiểu thư, nha đầu tam đẳng kia là Xương Bồ, nàng ta khá ngốc nghếch!”

Phương mama hiển nhiên cũng nhận ra nàng, che mặt nhẹ giọng thở dài nói: “Đại tiểu thư, mẫu thân của nha đầu kia là lão tử muội với nô tỳ, thấy rằng con người nàng ta tuy rằng có chút kỳ quái, ngốc nghếch nhưng lại là đứa trẻ nghe lời, có thể chịu khó chịu khổ nên đã thu nhận nàng ta. Hôm nay nghe tiểu thư nói muốn mọi người canh giữ trong sân, nô tỳ liền nghĩ tới nó.”

Âu Dương Noãn im lặng nhìn thoáng qua nam nhân đang mắc trên cây kia, lại nhìn đến tiểu nha đầu bộ dáng nhu nhược dường như chỉ cần một trận gió là có thể thổi bay được đang đứng trong sân, gật gật đầu: “Mama, người làm tốt lắm!”

“Đem người áp giải lại đây!” Phương mama nhìn tiểu nha đầu kia nói

Tiểu nha đầu Xương Bồ này ngày thường mày rậm mắt to, tóc mái bị gió thổi nhếch nhếch lên, thoạt nhìn cũng có vài phần đáng yêu, nhưng nhìn thấy nàng ta mang nam nhân kia dẫn lại đây chỉ như mang một con gà con làm các nha hoàn, mama khác đều kinh ngạc. Đây chỉ là một cô nương, thật sự chỉ là một cô nương thôi sao? Ông

trời ơi, người này có bao nhiêu khí lực vậy trời...

Âu Dương Noãn mỉm cười, được Hồng Ngọc dìu về phía trước hai bước: "Ngẩng đầu hấn lên!"

Nam tử kia ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Noãn đang đứng trên bậc thang cao cao kia, chỉ thấy một nữ hài tử mặc một áo lụa vải hoa thêu chỉ bạc, cổ áo nguyệt sắc bên trong được dựng thẳng lên, phía dưới là một cái váy hoa xanh dài, tuy rằng thân hình còn chưa hoàn toàn phát triển, dung mạo lại không nói nên lời, mặt mày như họa, khuôn mặt giống như một đóa hoa dưới nắng, không tự chủ được nhớ tới Lâm thị đã đồng ý, nhất thời trong lòng mừng thầm.

Âu Dương Noãn thấy hấn mới mười bảy mười tám tuổi, tướng mạo khá bắt mắt, ánh mắt lỗ mãng, bị bắt được thế nhưng bộ dáng một chút cũng không lộ ra sợ hãi, cười lạnh một tiếng rồi chậm rãi mở miệng, thanh âm dị thường trong trẻo nhưng lại lạnh lùng: "Người là ai?"

"Đại tiểu thư, ta là Trương Văn Định...Ta ở trong phủ, lão gia hôm nay mở tiệc chiêu đãi tân khách, ta cũng tham gia làm người tiếp khách...Ta có uống rượu...uống rượu đi lạc, không cẩn thận đi vào viện này..."

Xem ra, người này là thực khách của Âu Dương Trì, Phương mama lập tức đi xuống bậc thang, cho nam nhân này một cái tát thật mạnh vang dội! Nam nhân này tuổi còn trẻ, còn chưa ăn gì đã uống rượu nên có chút mơ hồ, bị đánh một cái đầu óc liền choáng váng, thân mình lung lay như sắp ngã, lại bị Xương Bồ chế trụ cổ áo không thể động đậy. Trong lúc đó, Hồng Ngọc đã xông lên phía trước, nàng giống như là muốn giúp Phương mama ấn nam nhân này xuống, trên thực tế rất nhanh lục soát trên người hấn, không biết lấy được cái gì liền thu ngay vào tay áo mình. Nam nhân kia bị đánh cho đầu óc

choáng váng, hơn nữa động tác của Hồng Ngọc lại cực kín đáo, cứ nhiên không có ai phát hiện có người động tay động chân trên người hắn.

Hồng Ngọc vừa đem vật nọ giấu đi, cả nhóm mama trong sân cùng xông đến, Phương mama chỉ vào Trương Nhất Văn quát: "Dám cả gan xông vào nội viện, đánh hắn thật mạnh cho ta!"

Khuôn mặt Xương Bồ lập tức đỏ bừng, cũng rất anh khí, nhìn thấy nhóm mama đều xông lên chuẩn bị đánh, ngại bọn họ không đủ khí lực, liền cầm lấy một cái chổi nhắm xuống đầu xuống mặt Trương Văn Định mà đánh xuống, Trương Văn Định kêu lên giăng ra để chạy, người khác đánh thì không tính là gì, nhưng nha đầu chết tiệt kia rõ ràng cầm lấy cái chổi, lại giống như cầm một cái chùy ngàn cân, một chút một chút như là muốn đánh gãy thắt lưng hắn vậy!

Hắn bất chấp tất cả, hung hăng mắng: "Ta là con rể mới của nhà này, là vị hôn phu của đại tiểu thư nhà các ngươi, nếu không dừng tay về sau ta vào nhà này sẽ bán các ngươi! Âu Dương Noãn, mau kêu nha đầu của nàng ngừng tay, con mẹ nó, mau dừng tay cho lão tử!"

Phương mama nghe đến mấy lời vô liêm sỉ đó, tức giận đến đỏ hết cả mặt: "Đánh! Đánh thật mạnh vào!"

Mọi người vốn tưởng rằng bất quá chỉ là một tên trộm, nghe thấy tên trộm thế nhưng lại dám lớn tiếng như vậy, mắng đến những lời vô thiên vô pháp như vậy liền mỗi người dùng hết sức lực đánh xuống.

Âu Dương Noãn đứng trên bậc thang cao cao nhìn xuống, Lâm thị tâm địa thật độc ác nàng xem như lại một lần nữa được chứng kiến, chỉ cần tối nay người này trốn trong viện, nếu không có người phát hiện, đợi cho buổi sáng ngày mai hắn bị mọi người nhìn thấy, lại một mực nói bán thân cùng nàng có tư tình, lấy ra đồ vật hắn trộm trong phòng thì mình đích thực sẽ bị phán tội danh! Hành vi như thế chính

là làm bản thanh danh Âu Dương gia, đến lúc đó dù Âu Dương Trì có tức giận thế nào cũng sẽ đem nàng gả cho nam nhân này. Bản thân nàng cũng hết đường chối cãi, thanh danh bị hủy, trừ bỏ hẳn ra nàng không thể lấy bất cứ người nào!

Chỉ là Lâm thị cũng không dự đoán được, Âu Dương Noãn biết Tiểu Đào tiến vào phòng nàng, liền cho người điều tra quả nhiên thấy thiếu một cái trâm ngọc mà thường ngày nàng rất thích, biết bà ta sẽ xuống tay với mình nàng liền đề cao cảnh giác, lại không nghĩ rằng bà ta có thể làm ra loại chuyện ti bỉ này! Quả thực là hạ tam lạm!

Chương 23: Trong viện có tiểu đào thật đáng ghét!

Kế này cũng không có gì phức tạp, chỉ là đối với một tiểu cô nương mới mười hai tuổi cư nhiên đã hạ thủ đến mức như vậy, thật đúng là quá độc ác. Lâm thị, đúng là hao tổn hết tâm tư muốn đưa nàng vào chỗ chết!

Trương Văn Định vừa mới bắt đầu còn hừ lạnh hai tiếng, mắng người cũng thật hung hăng, về sau lại không lên tiếng được, đau đến muốn ngất xỉu.

“Đừng đánh chết là được!” Âu Dương Noãn từ đầu đến cuối đều lạnh lùng nhìn, sắc mặt hết sức bình tĩnh.

Trương Văn Định vừa mở mắt đưa tình, nhưng lại chỉ đón nhận được ánh mắt lạnh lùng của Âu Dương Noãn. Trong ánh mắt kia còn mang theo một tia sáng đáng sợ, giống như ánh mắt của thợ săn khi phát hiện ra con mồi vậy, có một chút kỳ dị, lại có một loại hưng phấn không nói rõ được. Hắn thế nhưng lại cảm thấy một trận lạnh thấu xương. Không! Sẽ không, rõ ràng nàng mới là con mồi của hắn!

Đúng lúc này, đột nhiên có một trận tiếng động lớn xôn xao của rất nhiều người, đúng là Lâm thị đã mang theo mama cùng nha hoàn đi đến. Bọn họ chậm rãi đi vào sân, Vương mama xông vào đầu tiên, vừa nhìn thấy tình cảnh như vậy thì lập tức ngây dại.

Lâm thị trước hết lấy lại phản ứng, làm như kinh ngạc vạn phần nói: “Noãn nhi...đây là...Chuyện này là sao vậy?”

“Mẫu thân, người này ở bên ngoài thậm thà thậm thụt, cũng may bị nhóm mama đang đi tuần tra ban đêm bắt được. Thật sự là hù chết nữ nhi mà!” Âu Dương Noãn chạy nhanh xuống cầu thang, lập tức nhào vào lòng Lâm thị, thực sự là bộ dáng mười phần bị hoảng sợ, lực đạo khi lao xuống lại cực mạnh, cơ hồ đánh đau ngực Lâm thị! Lâm thị trước mặt mọi người không thể né tránh, bị đụng lần này, vẻ mặt cứng ngắc một lát, bà ta dìu Âu Dương Noãn đứng thẳng dậy, nhìn Trương Văn Định liếc mắt một cái, nổi giận nói: “Cái tên tăng đồ tử này, đây là khuê phòng của nữ nhi ta, người như ngươi cũng dám tùy tiện vào sao?”

Hừ, mình đã nói là bên ngoài sân, như thế nào đến miệng bà ta lại biến thành khuê phòng, có thể thấy được là thật sự muốn hạ quyết tâm đem nước bẩn này hắt lên người nàng mà. Chẳng qua là đến lúc đó ai bị hắt đầy người không thể đi gặp ai còn chưa biết là người nào đâu! Âu Dương Noãn âm thầm gợi khéo miệng lên.

“Tất cả dừng tay trước đã!” Vương mama nhìn Trương Văn Định bị nhóm người đánh đến mức cuộn hết cả người, sợ không cẩn thận đánh chết người thì hỏng hết việc, liền nhanh chân đi lên ngăn cản.

Trương Văn Định nhìn thấy Lâm thị liền cảm thấy yên tâm, oán hận phun một ngụm liền mở miệng mắng: “Chết tiệt...”

Xương Bồ đúng là thật thà, người khác đều dùng tay, chỉ có nàng ta là cầm theo cái chổi, lúc này lại thấy người kia dám mắng đại tiểu thư thường ngày vẫn luôn ôn hòa với bọn hạ nhân như nàng ta liền thả cái chổi, vén váy lên hung hăng đập một cước lên người hắn.

Trương Văn Định đi đá một cước liền “Oa” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt hoảng sợ nhìn chăm chăm Xương Bồ, cũng không dám mắng người nữa.

Trong lòng Âu Dương Noãn mừng thầm, nghĩ rằng nha đầu Xương Bồ kia quả là đáng yêu, về sau nhất định phải thưởng cho nàng ấy, thế nhưng trên mặt lại lộ ra biểu tình kinh hoàng: "Mẫu thân, nữ nhi sợ hãi"

Lâm thị lập tức giống như từ mẫu vỗ vỗ lưng nàng như trấn an: "Không phải sợ, có mẫu thân ở đây! Người đâu, mời lão thái thái cùng lão gia qua đây, nói là có trộm trong viện đại tiểu thư"

Bà ta làm như vậy là muốn cho lão phu nhân cùng Âu Dương Trì chính mắt chứng kiến khuê nữ nhà mình lại giấu nam nhân trong viện! Nếu nói là trộm, truyền ra ngoài có ma mới tin!

Đến chính sảnh, không riêng gì lão thái thái, ngay cả Âu Dương Trì, đang chần ảm nệm êm cùng Lý di nương cũng đều bị đại tin tức này làm cho chấn động, Lý di nương đứng ở một bên cũng lộ ra biểu cảm kinh ngạc. Âu Dương Trước nhận được tin tức liền chạy nhanh đến, khuôn mặt nhỏ nhắn như bạch ngọc lúc này tràn ngập tức giận, gắt gao nhìn chăm chăm Trương Văn Định như là muốn cắn nát hân vậy.

Trương Văn Định nằm trên mặt đất liền khóc lớn lên.

Âu Dương Noãn cũng không tính ngăn cản Trương Văn Định, nếu Lâm thị hạ quyết tâm muốn hân nước bắn lên người nàng thì đến đây đi, chỉ là cuối cùng nước bắn này hắt trúng người nào thì còn khó nói.

Trương Văn Định khóc to cáo trạng: "Hôm này là ngày lão gia đãi khách, ta uống hơi nhiều, vốn định đi về nghỉ ngơi, ai biết thế nào nha đầu bên người Đại tiểu thư lại đưa ta một vật tín ước, nói rằng nàng đang chờ ta ở trong viện..."

Lý thị thở hắt một hơi, nam nhân này luôn miệng nói Âu Dương Noãn mời hẳn vào viện của nàng, chẳng phải nói rằng hẳn cùng Âu Dương Noãn sớm có tư tình sao?

Âu Dương Tước vừa nghe đã muốn bốc hỏa, đi lên một cước đá lên người Trương Văn Định: "Nói năng bậy bạ, ngươi dám vu oan cho tỷ ta sao?"

Âu Dương Khả thế nhưng lại lặng lẽ tránh ở một bên yên lặng lắng nghe, toàn bộ mama nha đầu trong sảnh đường đều nghe rõ ràng, Âu Dương Noãn lập tức từ trên ghế đứng lên, chạy lại bên người Lý thị: "Tổ mẫu, Noãn nhi bị oan uổng!"

Lý thị vỗ vỗ tay Âu Dương Noãn an ủi, ai lại tin tưởng một thiên kim tiểu thư khuê các lại đi tư tình với một nam nhân, chuyện này quả thực là phi lý!

Lâm thị cũng lộ ra vẻ mặt giận dữ: "Vô lễ! Trên đời này làm gì có chuyện một thiên kim tiểu thư lại mời một nam nhân xa lạ vào viện chứ? Không có chứng cứ không được nói lung tung!"

Trương Văn Định lớn tiếng la lên: "Có!Ta có chứng cứ, ta có nhân chứng! Nha hoàn bên người đại tiểu thư có thể làm chứng!" Hắn dùng ngón tay chỉ vào Tiểu Đào vẫn luôn vụng trộm nấp sau mọi người.

Tiểu Đào nức nở một tiếng rồi quỳ rạp xuống đất: "Lão gia tha mạng, phu nhân tha mạng! Là tiểu thư sai nô tỳ đi...Nô tỳ...Nô tỳ...Nô tỳ cái gì cũng không biết!"

Cả sảnh đường đều ồ lên, trong nháy mắt mọi người đều hoài nghi, ánh mắt hèn mọn tập trung hết lên trên người Âu Dương Noãn, ngay cả ánh mắt Lý thị cũng mang theo ba phần băng hàn.

Âu Dương Tước tức giận muốn đi lên đá văng tên Trương Văn Định kia nhưng lại bị nha hoàn bên người gắt gao kéo lại.

Âu Dương Noãn liếc nhìn Âu Dương Tước một cái, ý bảo hẩn đừng kích động, nàng biết Trương Văn Định có thể vào bên trong chắc chắn phải có người dẫn đường, có thể đi vào sân sau khẳng định là có người nội ứng ngoại hợp, người này không cần nghĩ cũng biết là ai!

“Ta vốn là không dám, nhưng nha đầu kia lại nói tiểu thư đối với ta thập phần yêu thích, còn... Còn nói tiểu thư từng có nói qua, sau khi cập kê nhất định sẽ gả cho ta! Ta liền đánh bạo đi vào, ai ngờ bị người khác phát hiện, đại tiểu thư lập tức trở mặt nói ta là trộm! Đúng là người lòng dạ độc ác! Nếu, nếu không phải phu nhân tới kịp, ta chắc chắn đã bị đánh chết...”

Lâm thị lập tức đứng lên đi đến bên người Âu Dương Trì: “Lão gia, tình hình này... Tình hình này thiếp thực sự không thể lường trước được, thiếp chẳng qua là mới bị bệnh vài ngày, sao trong phủ đã loạn lên như vậy!” Nói xong, bà ta không dấu viết liếc nhìn Lý di nương một cái, Lý Nguyệt Nga trong lòng cả kinh, Lâm thị lại thấp giọng nói: “Việc này, Lão gia, vẫn là nên cho mọi người lui xuống trước đi, chúng ta đóng cửa lại thương lượng, có chuyện gì cũng sẽ tốt hơn, trăm ngàn lần đừng làm bại hoại danh dự Noãn nhi!”

Âu Dương Trì đang hận không thể lập tức sai người làm thịt Trương Văn Định, lúc này vừa nghe, nghĩ rằng cũng đúng, hẩn luôn miệng nói có chứng cứ, chẳng lẽ... Chẳng lẽ Noãn nhi còn nhỏ như vậy thật sự đã có loại tâm tư này? Thật là bại hoại gia phong! Mặc kệ như thế nào, sự tình nhất định phải tìm cách áp chế lại! Hẩn vừa định mở miệng, Âu Dương Noãn đã đứng mạnh lên, lạnh lùng nói: “Để cho hẩn nói, ta muốn nghe hẩn ở trước mặt mọi người nói cái gì để oan

uống ta!”

Lâm thị trong lòng cười lạnh, trên mặt lại là bộ dáng sầu lo vô hạn, đi qua kéo ống tay áo Âu Dương Noãn: ”Nha đầu ngốc, loại gièm pha như thế này sao có thể để mọi người biết!”

“Gièm pha?” Âu Dương Noãn lạnh lùng cười, trên mặt hàm chứa sự tức giận, nói một câu mang hai tầng ý nghĩa: ”Thật đúng là gièm pha, chỉ là không biết sẽ gièm pha ai!”

Nàng không dấu vết gạt tay Lâm thị, lạnh lùng nói tiếp: ”Tiểu Đào, người đã sớm bị ta đuổi ra khỏi nội viện, hiện nay chỉ là một nha đầu tam đẳng, nếu như ta hẹn với nhân tình, tại sao không để tâm phúc của ta đi mà lại tới tìm người, người nghĩ người là ai?”

Chương 24: Trả đũa rất trọng yếu

Mặt Tiểu Đào đầy nước mắt, bộ dáng như là bị ủy khuất thật lớn, hướng Âu Dương Trì dập đầu: "Lão gia, nô tỳ cũng không biết vì sao tiểu thư lại giao cho nô tỳ? Chỉ là nếu tiểu thư phân phó, nô tỳ sao lại dám không nghe...Mong lão gia làm chủ cho nô tỳ!"

Lý thị nhìn thấy tranh đấu bên trong, rất nhanh liền đoán được chuyện này cùng con dâu mình chắc chắn có liên quan, thấy Lâm thị nói ba câu còn không quên kéo Lý di nương vào là có thể thấy được tâm tư của nó, cùng lúc trừ bỏ trường tử của Tước nhi để tương lai dễ dàng xuống tay với trưởng tôn của bà, lại vừa khéo xử trí Lý di nương tội quản lý thất trách để lấy lại quyền lực! Tâm tư đúng là độc ác! Dám vì nội đấu quyền lực mà không tiếc làm bẩn thanh danh Âu Dương gia, Lý thị trong lòng nhất thời liền tức giận đứng lên, cầm ly trà trước mặt ném mạnh xuống: "Nói hươu nói vượn!"

Chén trà ném thẳng trên nền ngay trước mặt Tiểu Đào, nàng ta bùm mặt khóc kêu: "Lão phu nhân, nô tỳ là nói sự thật!"

"Tổ mẫu, phụ thân, mẫu thân! Tiểu Đào chính xác là người trong viện con, chỉ là lúc trước phạm phải sai lầm, bị con đánh vài bản tự, liền ghi hận từ đó, việc này nha hoàn mama trong viện đều biết, đã như vậy sao con có thể sai nha hoàn như thế đi làm một việc quan trọng bị mật được? Huống hồ Trương Văn Định này con còn chưa từng gặp mặt qua chứ đừng nói gì đến chuyện ái mộ hắn, rõ ràng là hắn vào trộm mà không được liền đem nước bẩn này hắt lên người nữ nhi!"

Trương Văn Định vừa nghe liền nghênh cổ lên: "Trời đất chứng giám, ta còn có vật chứng!"

Lâm thị nhìn thấy trong lòng càng vui sướng, chỉ cần Trương Văn Định lấy ra được vật gì đó bên người Âu Dương Noãn thì chuyện ngày hôm nay chắc chắn là ván đã đóng thuyền, ai đời làm trộm lại không đi tìm vật có giá trị lại đi lấy đồ vật bên người gia chủ đâu? Chỉ cần hấn một mực nói hấn cùng Âu Dương Noãn có tư tình, mặc kệ người khác tin hay không, cả đời Âu Dương Noãn cũng sẽ bị hủy! Bà ta thầm cười lạnh, trên mặt lại thể hiện bộ dáng như bị vũ nhục thật lớn: "Im lặng! Không được hồ ngôn loạn ngữ!"

Âu Dương Khả nhìn thoáng qua thế cục trong sân, thầm nghĩ mẫu thân thật sự là người thủ đoạn, ánh mắt nhìn đến Âu Dương Noãn tràn ngập sự đắc ý, nghĩ rằng nàng cũng có ngày hôm nay, trước đây chỉ luôn chèn ép nàng ta, đúng là xứng đáng! Sa cơ thất thế mà chờ ngày gả cho người này đi!

Ánh mắt Lâm thị rung rung, lo lắng khuyên Âu Dương Trì: "Lão gia, không thể tiếp tục hỏi nữa, vạn nhất hấn thật sự lấy ra cái gì, lại nói ra điều gì không hay, nhà chúng ta biết giấu mặt vào đâu. Tính ra hấn cũng không phải là kẻ tiểu nhân gì, là con trai bằng hữu cũ của lão gia, chỉ là gia cảnh bần hàn mới tìm nơi nương tựa làm thực khách của lão gia. Bằng không, bằng không chúng ta...Haizzz...Noãn nhi đáng thương của chúng ta..."

Âu Dương Trì tức giận nắm chặt bàn tay, sắc mặt từ đỏ đã chuyển sang tím, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Âu Dương Noãn, nhưng chuyện này có thể làm gì khác đây, đánh mắng hay giết Trương Văn Định đều không phải là biện pháp giải quyết! Lâm thị nói rất đúng, chỉ có thể nhắm mắt đem gả nữ nhi mà bản thân ông vẫn không đặt trên người này đi vậy...!

Âu Dương Noãn lạnh mắt nhìn, bỗng nhiên nói: "Soát người hấn cho ta!" Nàng nói thực thông thả, nhưng lại rất rõ ràng mang theo một tia kiên quyết.

Lâm thị ngăn người, bà ta không thể ngờ rằng Âu Dương Noãn bây giờ vẫn còn mạnh miệng, nếu nàng đã không biết xấu hổ như vậy, rõ ràng là muốn tất cả mọi người đều xem chứng có! Hừ, đến lúc đó nàng lại càng khó chấp nhận!

Âu Dương Trì thấy Âu Dương Noãn chắc chắn như thế, trong lòng cũng hiểu được nữ nhi này luôn nhu thuận từ nhỏ, tuổi lại còn nhỏ như vậy, làm sao có thể làm ra loại chuyện này, nói không chừng là Trương Văn Định này nói năng bày bạ. Hiện tại nha đầu Tiểu Đào đang phạm lỗi, trong lời nói cũng không đủ chứng minh, chỉ cần Trương Văn Định không đưa ra được vật chứng chính xác thì chắc chắn là kẻ trộm. Như vậy, thanh danh của Âu Dương gia cũng sẽ được bảo vệ, Noãn nhi là cháu ruột của Lão thái quân Hầu phủ, nếu thật sự không minh bạch phải gả cho loại lưu manh này, lão thái quân còn không hỏi tội hấn sao? Nghĩ đến đây, hấn lạnh lùng nói: "Không nghe đại tiểu thư nói gì sao, soát!"

Quản sự lập tức đi lên sờ soạng trên người Trương Văn Định mấy lần, cuối cùng mới rút ra một cây trâm ở bên hông hấn. Lâm thị nhìn cũng không thèm nhìn tới, nhất thời ai oán khóc một tiếng: "Phải làm sao bây giờ, Noãn nhi đáng thương của ta!"

Sắc mặt Âu Dương Trì xanh mét, thở không ra hơi, trong ngực kịch liệt đau đớn, chỉ cảm thấy một cỗ lửa giận xông lên đỉnh đầu, thật đúng là đã soát ra được tín vật đính ước! Hấn nâng mạnh ánh mắt lên, hung tợn trừng mắt nhìn Âu Dương Noãn! Nếu không phải ở đây có nhiều người như vậy, hấn hận không thể xông lên cho nàng một cái tát!

“A, đây là trâm cài của nhị tiểu thư mà!” Bỗng nhiên nghe được Hồng Ngọc kinh hô một tiếng, tiếp theo giống như là cảm thấy bản thân nói sai, sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, một câu cũng không dám nói.

Lâm thị nghe vậy thì sửng sốt, tập trung nhìn vào, thiếu chút nữa là bật thốt lên, đây không phải là trâm cài mà Khả nhi thích nhất sao, làm sao có thể ở trong tay hắn? Bà ta rõ ràng đã lệnh cho Tiểu Đào trộm một vật bên người Âu Dương Noãn, chẳng lẽ Tiểu Đào đã đánh tráo sao? Bà ta quay đầu, hung hăng nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống Tiểu Đào vậy!

Tiểu Đào tròn tròn mắt, nàng rõ ràng đã vào phòng Đại tiểu thư trộm một cây ngọc trâm, cũng đã đem nó giao cho Trương Văn Định, hiện tại vì sao lại soát ra được trâm cài của nhị tiểu thư, ông trời ơi!

“Khả nhi, trâm cài này... là xảy ra chuyện gì đây?” Lý thị mở miệng, đã hoàn toàn tức giận.

Âu Dương Khả đứng xem này giờ cũng hoàn toàn ngây dại, nàng ta theo bản năng sờ sờ trâm cài trên đầu, rõ ràng là có một đôi vậy mà trên đầu nàng ta chỉ có một cái, một cái khác hiện đã bị soát ra trên người Trương Văn Định.

Tất cả mọi người có mặt đều khiếp sợ, Âu Dương Noãn bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt Lý thị, nước mắt trong suốt ào ào chảy ra, ánh mắt tràn đầy ủy khuất khiến người khác yêu thương: “Tổ mẫu, muội muội có lẽ là nhất thời hồ đồ...Không!Sẽ không có khả năng là muội muội yêu hắn...Con khẳng định là hắn muốn trộm trâm cài của muội ấy...Sớm biết như thế này con đã tự mình gánh chịu rồi!”

Trương Văn Định ghen hờn nhìn trân trối, còn không biết sống chết đi biện giải: “Rõ ràng là...”

“Còn dám can loạn!” Phương mama vẫn luôn đứng bên người Âu Dương Noãn chạy nhanh đến, hung hăng cho hấn một cái tát thật mạnh làm hấn lệch cả mặt, rồi lập tức xoay người quỳ xuống: “Lão thái thái, lão gia, phu nhân! Đại tiểu thư của chúng ta đúng là tâm địa lương thiện, lại còn muốn tự nhận trách nhiệm a!”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Trương Văn Định, hấn nói tiểu thư mời hấn đến, còn nói tiểu thư thập phần ái mộ, không lấy được hấn thì sẽ không lấy chồng, kết quả lại có Tiểu Đào làm chứng nên đương nhiên sẽ nghĩ rằng tiểu thư mà hấn nói ở đây là Đại tiểu thư. Ai ngờ rằng bị người phát hiện đánh cho một trận, lại soát ra trong người hấn đồ vật của nhị tiểu thư, như vậy không phải là đã rõ ràng rồi sao, nhị tiểu thư không biết vì sao lại hện người này, hấn cứ tưởng là đại tiểu thư nên chạy đến sân của nàng, lúc bị bắt vẫn còn nghĩ rằng người hện hấn là đại tiểu thư! Sự tình như vậy không phải đã rõ ràng rồi sao? Không ít người lộ ra biểu tình bưng bĩnh đại ngộ.

Âu Dương Noãn trong lòng cười lạnh, trên mặt lại bị thương nói: “Muội muội tuổi còn nhỏ như vậy, làm sao biết tình yêu nam nữ là cái gì? Chỉ sợ là thường ngày xem sách thư sinh cũng tiểu thư gặp gỡ nhau dưới ánh trăng, chẳng qua chỉ là học nháo làm theo thôi, muội ấy làm sao nghĩ được vì vậy mà thiếu chút nữa xảy ra chuyện lớn đâu! Đáng giận nhất chính là Trương Văn Định, hấn thật không minh bạch khi thấy hện ước. Còn nha đầu Tiểu Đào kia, nhị tiểu thư không hiểu chuyện đã không khuyên bảo thì thôi ngược lại còn hồ nháo theo muội ấy, sự tình bại lộ sợ bị trách phạt liền vu oan trên người nữ nhi...Ai, muội muội đáng thương của ta!”

Âu Dương Khả thấy tình hình không đúng, vội vàng quỳ xuống, dập đầu nói: “Tổ mẫu, cháu gái cái gì cũng không biết, cháu gái không có làm! Hấn oan uổng con!” Nói xong liền khóc lên, nhìn Lâm thị một bên, vội vàng nói: “Trâm cài này con đã đánh mất vào ban ngày, làm sao có thể bị hấn nhặt được...Cháu gái nghĩ thế nào cũng không ra!

Mất trâm cài chẳng qua cũng là do vô tâm, con không biết làm sao lại...” Âu Dương Khả nhìn thấy ánh mắt chằm chọc của lão phu nhân, rớt cuộc cũng không nói được nữa.

Chương 25: Phản bội chủ tử thì không có kết cục tốt

Lâm thị cơ hồ như hít thở không thông, sao sự việc lại chuyển biến như vậy? Âu Dương Noãn thế nhưng lại có thể xoay chuyển tình thế! Điều duy nhất bà ta có thể nghĩ được cho đến bây giờ chính là Tiểu Đào đã phản bội, căn bản là không có lấy ra được vật gì đó của Âu Dương Noãn! Thế nhưng... Làm sao có thể biến thành trâm cài của nữ nhi bà ta!

Lâm thị làm sao nghĩ được lúc Âu Dương Noãn sai nha đầu mình đụng ngã Âu Dương Khả đã lấy đi trâm cài của nàng ta rồi, mà Hồng Ngọc nhân lúc hỗn loạn đã tráo đổi trâm cài đâu! Lại càng không thể nghĩ đến đêm nay Âu Dương Noãn đã cố ý lựa chọn những người tín nhiệm canh giữ nghiêm ngặt, ngay cả một tiếng gió cũng không để lộ cho bà ta biết! Từng tầng từng tầng xuống dưới, bà ta đương nhiên không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Âu Dương Noãn sóng mắt lưu chuyển, nhìn thoáng qua Lâm thị đang trợn mắt há hốc mồm bên cạnh, mềm nhẹ nói: "Phụ thân, mẫu thân, hai người không thể để loại người này tùy ý bêu xấu thanh danh của muội muội được!"

Mặt Lâm thị liền tái đi, nữ nhi của mình nhỏ như vậy, làm sao có thể cùng người khác có tư tình, thế nhưng từ xưa nam nữ bảy tuổi đã không ở cùng một chỗ, Âu Dương Noãn làm vậy không phải là muốn người khác tin tưởng Âu Dương Khả cùng ngoại nhân có tư tình mà rõ ràng là muốn đem Khả nhi cũng tha xuống nước, quấy đục hỗn loạn này lên!

Sự tình bây giờ, có thể nói là cùng Âu Dương Noãn có can hệ không lớn, cho dù Trương Văn Định có người mời đến thì người đó cũng là Âu Dương Khả, hơn nữa hẳn còn chưa kịp vào sân đã bị người khác bắt được liền ra sức đánh, chính là đại tiểu thư vô tội bị liên lụy vào chuyện này, thực sự là quá vô tội a!

Lâm thị nhìn trộm cái kia, biết việc này đã bị Âu Dương Noãn đẩy lên trên người nữ nhi mình, việc quan trọng bây giờ là phải làm sao để Âu Dương Khả tránh chuyện không may, còn về phần Trương Văn Định_bà ta căn bản không để trong lòng. Chẳng qua là bà ta đang cẩn thận suy tính thiệt hơn, lúc này quát lên: "Thực hay cho một Trương Văn Định người, nhàn hạ quá sinh ra tà tâm! Trộm cái khác cũng liền thôi đi, cứ nhiên còn muốn ô nhục thanh danh nữ nhi Âu Dương gia ta!"

Trương Văn Định quá sợ hãi: "Phu nhân, rõ ràng là người..."

Lâm thị làm sao để hẳn nói chuyện được: "Bịt miệng hẳn lại, kéo xuống đánh hẳn cho ta! Đánh xong thì đưa lên quan phủ điều tra!"

Trương Văn Định còn muốn nói chuyện, đã bị người ta bịt miệng lại, ô ô nói không ra lời. Âu Dương Tước tỉnh táo lại đi qua đem người khác đẩy ra, nổi giận nói: "Nói! Là ai đã sai bảo người làm chuyện này?"

Trương Văn Định rốt cuộc cũng bất chấp tất cả, lập tức kêu to: "Là phu nhân sai ta làm, là phu nhân nói nếu hôm nay ta đến đây, về sau sẽ gả đại tiểu thư cho ta, lại còn cho ta thêm bạc..."

Âu Dương Trì nghe xong trong lòng chấn động, bỗng nhiên đánh mạnh tay xuống bàn: "Còn không mau tha xuống đánh cho ta! Cứ nhiên dám vu cáo cả phu nhân, quả nhiên là cả súc sinh cũng không bằng!"

Âu Dương Noãn cười lạnh nhìn một màn này, chỉ cảm thấy vô cùng châm chọc, sự tình đến bước này, người sáng suốt đều nhìn ra được là ai đứng phía sau sai bảo, Âu Dương Trì lại còn muốn dùng mọi cách để bao che, thật sự là quỷ mê tâm hồn! Loại người hồ đồ này làm sao xứng làm phụ thân, xứng làm quan viên!

Vương mama nhảy dựng lên, sai hai nam nhân khỏe mạnh ngăn chặn miệng Trương Văn Định lại, khóa trụ tay chân, Trương Văn Định tựa như hóa thành dã thú, điên cuồng muốn giãy dụa, thế nhưng lại bị người ta mạnh mẽ trói lại lôi ra ngoài.

Trong phòng liền yên tĩnh, thật lâu không có tiếng động, chỉ nghe tiếng lá cây xào xạc vì bị gió thổi ở bên ngoài.

“Mẫu thân, đa tạ người đã chủ trì công đạo, bằng không trong sạch của muội muội thực sự đã bị hủy trong tay tặc nhân này rồi...” Vừa nói nước mắt Âu Dương Noãn đã muốn chảy xuống.

Lý di nương nãy giờ vốn bàng quang với thế cục hiện tại cũng tiến lên, an ủi nói: “Đại tiểu thư đừng nói như vậy, vốn là tên hỗn đản đó muốn trộm gì đó của nhị tiểu thư, không nghĩ rằng lại bị người trong phủ bắt được nên mới quay qua nói xấu, tiểu thư yên tâm, lão gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn!”

Lâm thị nghe xong lời này, chỉ cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, chính là bà ta còn có ba phần lý trí, không thể không nén lửa giận, nhìn thoáng qua Âu Dương Khả cơ hồ sợ hãi quá mức mà tê liệt ngã quỵ xuống, rồi lại nghiêm khắc nhìn mama nha hoàn trong sân: “Sự tình hôm nay, nếu để lộ ra bên ngoài dù chỉ một chút, ta sẽ lấy mạng tất cả các người!”

“Dạ!” Tất cả nha hoàn mama đều đồng loạt quỳ xuống trả lời một

tiếng, trong phòng một mảnh xơ xác tiêu điều.

Lý thị cao cao tại thượng đang ngồi trên kia trong lòng cười lạnh, tuy rằng bà không biết vì sao Âu Dương Khả cũng bị kéo xuống nước, nhưng từ chuyện này thấy được, Lâm thị nửa điểm cũng không bớt lo, luôn làm cho bà cảm thấy ngọt ngào. Tốt, con dâu này đúng là hiếu thuận...

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua vẻ giận dữ hung tợn của Lâm thị, thầm nghĩ trong lòng 'đúng là gieo gió gặt bão, từ hôm nay trở đi, vì muốn bảo toàn danh dự của Âu Dương Khả cùng che dấu mưu kế độc ác của người, chắc chắn người sẽ phải dốc hết toàn lực rồi!'

....

Từ chính sảnh đi ra, Hồng Ngọc như bị rút hết sức lực, lúc bước qua cửa thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống, Phương mama nhanh tay đỡ lấy nàng ta mà không để ai phát hiện. Âu Dương Noãn nhìn thấy liền mỉm cười, Hồng Ngọc tâm địa lương thiện, tận tâm trung thành, điểm không tốt duy nhất là còn chưa đủ tâm ngoan thủ lạt. Đối đãi với ác nhân, thiện tâm vĩnh viễn là dư thừa, muốn lật đổ Lâm thị, chỉ có thể thủ đoạn hơn bà ta gấp trăm ngàn lần, đánh cho bà ta trọn đời không thể xoay người!

Chuyện đầu tiên nàng làm khi trở về là thăng Xương Bò lên làm nha đầu nhất đẳng. Hồng Ngọc liếc mắt nhìn Xương Bò đang cười ngây ngô, cẩn thận nói: "Đại tiểu thư, Tiểu Đào..."

Âu Dương Noãn nhìn hoa mai ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: "Nàng ta sẽ không trở lại." Nếu việc hôm qua thành, Tiểu Đào sẽ bị Lâm thị diệt khẩu, nếu thất bại, nàng ta cũng sẽ không thoát được kết cục như vậy. Tiểu Đào đã muốn phản bội chủ tử thì hẳn phải nhận được kết cục như vậy.

Hồng Ngọc nghĩ nghĩ cũng hiểu được, nhưng thời gian ở chung không ngắn, trên mặt vẫn lộ ra một chút thần sắc ảm đạm. Phương mama nhìn thấy, lạnh giọng cười: "Người đừng đồng tình với nha đầu kia, nếu việc mưu hại tối hôm qua của họ thành công, đừng nói đến việc đại tiểu thư sẽ xảy ra chuyện gì, ngay cả bản thân người là nha đầu hầu hạ bên người tiểu thư cũng không thể thoát được tội danh giết dây chủ tử, đến lúc đó là đánh chết người hay bán người đi cũng chưa biết chừng!"

Hồng Ngọc nghe xong lời này, không tự chủ được rung mình một cái, ngay lập tức gật đầu, không dám suy nghĩ lung tung nữa.

Phương mama nhìn sườn mặt thanh lệ của Âu Dương Noãn, cảm thấy rất vui mừng, đại tiểu thư có thể không bị Lâm thị lừa làm cho bà thật cao hứng, ngàn vạn lần cũng không thể tưởng tượng được nàng còn có thể an nhiên nghĩ ra đối sách ứng phó, bà nghĩ nghĩ, hàm súc nhắc nhở: "Đại tiểu thư, thật ra chuyện này cũng là một cơ hội có thể lật đổ Lâm thị..."

Âu Dương Noãn nhìn Phương mama toàn tâm toàn ý vì mình mà lo nghĩ, ánh mắt hiền hòa đi rất nhiều, nói: "Không, mama, muốn lấy việc nhà ra mà hành động, phải một kích đánh vào trung tâm, nếu không đúng sẽ không có đường lui, đêm nay lập trường của phụ thân người còn không rõ sao? Nếu không lung lay được ông ấy, chúng ta sẽ không dễ dàng làm được việc này!"

"Nhưng lão gia vẫn luôn sủng ái bà ta, chỉ sợ sẽ không dễ dàng..."

Âu Dương Trì sủng ái Lâm thị ra sao cũng tuyệt đối không vượt qua được sự quan tâm đến quyền thế địa vị của mình, chờ coi đi. Âu Dương Noãn hơi hơi nhếch môi lên, mang theo một tia thần bí khó lường: "Sủng ái sao? Chỉ sợ sủng ái cũng có hạn..."

Chương 26: Tới cửa khởi binh vấn tội

Thọ an đường.

Lý thị mang vẻ mặt nghiêm nghị ngồi trong chính sảnh, Âu Dương Trì bước vào trong, nhìn thấy biểu tình Lý thị không tốt, trong lòng có chút khẩn trương.

“Lão thái thái, chuyện đêm nay đúng là rất mất mặt, nhưng người yên tâm đi, con nhất định sẽ đem Trương Văn Định kia trừng phạt thật nặng! Văn hồi lại thanh danh Âu Dương gia chúng ta!”

“Thanh danh? Bây giờ còn thanh danh gì nữa mà nói?” Lý thị tức giận vịn phần, vỗ mạnh tay xuống bàn, ho khan một tiếng. Trương mama thấy vậy, lập tức nâng chung trà lên cho Lý thị uống, một tay còn lại nhẹ nhàng vỗ vỗ trên lưng bà.

Âu Dương Trì thấy thế, vẻ mặt lo sợ không yên, vội vàng nói: “Lão thái thái, người hãy bảo trọng, nếu người có gì chỉ giáo, con đều sẽ nghe!”

“Ta vốn tưởng rằng người mấy năm nay xử sự hợp tình hợp lý, đến nơi đến chốn, liền giao hết thầy cho người quyết định, ai ngờ người lại đem hết chuyện trong phủ mặc cho Lâm thị xử lý, khiến cho chướng khí mù mịt không nói, ngay cả gia phong trong sạch của Âu Dương gia thiếu chút nữa cũng bị hủy!” Lý thị lạnh lùng nói.

Âu Dương Trì lấy khăn tay trong tay áo xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

Lý thị nhẹ nhàng hòa hoãn khẩu khí lại, nhìn hẩn một cái, bưng tách trà nhẹ nhẹ gạt đi lá trà, Trương mama bên cạnh sắc mặt ngưng trọng, nhẹ giọng đẩy mama nha hoàn trong phòng đi ra ngoài xong mới quay về hầu hạ, lúc này nghe thấy giọng Lý thị: "Ta vốn không muốn nhiều lời khiến người ta chán ghét, người trong phòng người mấy năm nay đã bị con dâu đuổi đi không ít. Người đi ra bên ngoài hỏi thăm xem, có người nào giống người đến tuổi này rồi mà lại chỉ có một con trai! Đã vì mặt mũi của nó rồi, nó lại còn không biết dừng tay, đầu tiên là làm hại tôn tử ta, hôm nay rốt cuộc lại vu hãm!"

Vẻ mặt Âu Dương Trì đầy xấu hổ, đứng lên liên tục thở dài: "Đều là lỗi của con, là con hồ đồ, cũng là do con nghĩ dù sao nàng ấy cũng là thiên kim hầu phủ, gả cho con làm kế phu nhân nhiều năm qua hiếu kính với lão phu nhân, cố gắng chăm sóc hai nữ nhi. Trong lòng con không khỏi có chút thương tiếc, không nghĩ nàng lại hành động không có chừng mực, con quay về nhất định sẽ giáo huấn nàng!"

Lý thị nghe thấy trong lời nói của hẩn còn vì Lâm thị mà suy nghĩ, không khỏi cười lạnh vài tiếng cũng không nói gì. Trương mama thấy thế, liền tiến lên nói: "Lão gia, lão thái thái vốn nhân hậu, có một số việc không nghĩ quản, có chút không tiện nói ra, hôm nay để lão nô tỳ này gánh trách nhiệm cùng lão gia nói chuyện rõ ràng, mong lão gia không trách tội!"

Âu Dương Trì thấy Trương mama nói vậy, vội hỏi: "Mama nói gì vậy? Mấy năm nay người tận tâm hết sức hầu hạ lão thái thái, trong nhà này người cũng là trưởng bối của ta, có chuyện gì cứ việc nói!"

Trương mama nghiêng người trả lời nói: "Vốn là phu nhân và kế phu nhân đều xuất thân từ Hầu phủ, tuy một người đích một người thứ nhưng đều lớn lên bên cạnh lão thái quân nên tình cảm vô cùng tốt. Phu nhân vốn là người hiền lương thực đức, tấm lòng rộng lượng, nhất cử nhất động đều thể hiện phong thái quý phái, thứ muội của

người đến phủ chúng ta ở nhờ phu nhân đối đãi rất tốt. Ăn, mặc, ở, đồ dùng tất cả đều là thứ tốt nhất. Thế nhưng ai cũng không ngờ, vì thứ tiểu thư này lại có ý đồ, cư nhiên lại cùng lão gia phát sinh tình cảm. Việc này vốn không được lão thái thái đồng ý, nàng ta đến đây là để chăm sóc tỷ tỷ mình, sao có thể cùng tỷ phu phát sinh chuyện này được? Nếu như bị truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến danh dự của lão gia, cũng may phu nhân rộng lượng, trái lại còn thay lão gia nói tốt cho người, còn tự mình đi mời Lão thái quân đến cùng. Vốn là bệnh của phu nhân không nặng lắm, thế nhưng vì chuyện này mà trầm trọng hơn, rốt cục lại không chịu chữa khỏi, hiện tại nghỉ lại, nữ nhân rộng lượng cũng có vài phần lòng dạ...”

Âu Dương Trì xấu hổ không thôi, mặt đỏ tai hồng, nói cũng không nên lời. Tất cả mọi người vốn tưởng rằng phu nhân thay hẳn tuyển một kẻ phu nhân thật tốt, lại không biết Uyển Thanh dịu dàng như vậy sớm đã sinh bệnh, lại nói tiếp, nàng qua đời sớm như vậy, bọn họ không thoát được can hệ.

Trương mama nhìn thoáng qua sắc mặt của Lý thị, khẩu khí chậm lại: “Vốn phu nhân vẫn luôn đối đãi với lão phu nhân rất tốt, có thương có lượng. Kẻ phu nhân vào cửa mấy năm đầu cũng có chút tôn kính với lão phu nhân, dạo gần đây lại có những hành động kỳ cục, đầu tiên là làm cho viện đại thiếu gia chướng khí mù mịt. Sinh bệnh lại muốn lão phu nhân tự mình đi qua thăm hỏi, tối hôm nay lại còn xảy ra chuyện này. Lão gia cũng đừng trách lão phu nhân quá tức giận, kẻ phu nhân thật sự là không hiểu thấu lòng lão phu nhân!”

Âu Dương Trì thở hắt một tiếng, thẳng tắp quỳ xuống trước mặt Lý thị, rơi lệ nói: “Tội con đáng chết vạn lần, chộc cho lão thái thái nhiều lần không vui, con bất hiếu!”

Trương mama vội vàng đỡ lấy Âu Dương Trì, hẳn ta vẫn không chịu đứng dậy, xin lỗi không thôi, lúc này Lý thị mới nói: “Người đứng lên

trước đi!”

Âu Dương Trì đứng lên, Trương mama đã chuẩn bị khăn nóng cho hắn lau mặt, lại lấy ghế dựa cho hắn ngồi xuống. Khẩu khí của Lý thị đã hòa hoãn, nói: ”Hiện tại con đường làm quan của con đúng là đang thuận buồm xuôi gió, nhưng bên ngoài còn có bao nhiêu người đang chờ con mắc sai lầm. Chuyện đêm nay nếu nói nhỏ thì là tặc nhân vu cáo, nếu nói không tốt thì là gia phong bất chính, nếu để cho người ngoài biết được rồi nói người trị gia bất lực thì người còn có thể thuận lợi làm tốt chức vị sao?”

Âu Dương Trì bỗng giật mình, sợ tới mức đầu đầy mồ hôi: ”Lão thái thái dạy phải! Nhưng con nghĩ việc hôm nay không phải do nàng bày ra, nàng không phải là người ngoan độc như vậy...”

“Hừ, người đúng là vẫn còn quá tin tưởng nó! Lý di nương vốn cũng là vừa làm nông vừa học gia truyền, cũng mong muốn được làm chính thất của người ta, nếu không phải trong nhà gặp nạn, thì cũng không bao giờ chịu làm thiếp. Nàng ấy vừa tiếp nhận gia vụ mới có hai ngày ngắn ngủi lại xảy ra chuyện gì con dâu cũng đổ lỗi trên người nàng! Người không thử ngẫm lại xem, việc này nhất định có âm độc quỷ phá, nó hôm nay hại Noãn nhi, ngày mai có thể xuống tay với những người khác. Âu Dương gia ta há có thể dung thứ cho người như thế! Chuyện này muốn tra ra được rõ ràng, trước hết phải tra trên người phu nhân của người!”

“Dạ, con trở về nhất định sẽ hỏi thật rõ ràng. Nếu thật sự là do nàng ấy gây nên, con tuyệt đối sẽ không bao che!”

Âu Dương Trì ra khỏi Thọ An Đường liền đi thẳng đến Phúc Thụy viện, ai ngờ Lâm thị cũng đang chờ hắn.

Hắn vừa bước vào, Lâm thị liền tiến lên tiếp đón, nhìn thấy bà ta một

thân sam tử đơn bạc, tóc dày đen nhánh có chút rối thả hờ hững trên vai, bộ dáng như vừa bệnh nặng mới khỏi, thật sự là điềm đạm đáng yêu, lúc này dù có đang rất tức giận thì cũng đã giảm đi một nửa.

“Vừa rồi ở trên chính đường, là ta đã để lại thể diện cho người, có phải như lời Trương Văn Định nói, chuyện đêm nay là do người làm?” Thanh âm Âu Dương Trì lạnh lùng mang theo ý nghiêm khắc.

Nước mắt Lâm thị trong suốt chực trào: “Lão gia giữ thể diện cho thiếp làm sao thiếp lại không biết. Lão gia hôm nay một mình đến cùng thiếp nói chuyện, như vậy thiếp cũng sẽ nói hết toàn bộ.

Trương Văn Định kia là con của cố nhân, bạn lão gia, vì gia đình suy tàn nên đến đây tìm nơi nương tựa, lão gia giữ hấn lại làm môn khách trong nhà. Hấn uống rượu rồi đi loạn, thế nhưng lại đi lạc vào sân Noãn nhi, vì để tự bảo vệ mình mà hấn vu hãm cho Noãn nhi, bị đánh nên nói năng bậy bạ liền đem thiếp vào làm bia, người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, chẳng lẽ lão gia lại hoài nghi thiếp chỉ thị hấn làm sao?”

“Hừ, tin đồn vô căn cứ thì không ai tin, tại sao hấn không nói những người khác mà lại nhìn chăm chăm vào người?”

Chương 27: Cầu đại tiểu thư cứu mạng

Lâm thị lại uyển chuyển nói: "Trì lang, lời này chắc là do lão phu nhân nói với chàng, chắc hẳn còn nói thiếp làm như vậy là vì trừ bỏ Noãn nhi cùng Lý di nương, có đúng không? Chàng nghĩ lại mà xem, Noãn nhi tuy rằng không phải do thiếp sinh ra, nhưng dù sao cũng đã ở cùng nhiều năm, thân như ruột thịt, thiếp làm sao có thể hại nó? Nó chỉ là một nữ hài tử, tương lai còn phải gả ra ngoài, thiếp tìm mọi cách nhằm vào nó thì ích lợi gì? Lý di nương kia là do lão thái thái ban cho chàng là vì cái gì? Mọi người trong phủ từ trên xuống dưới đều hiểu được, chẳng qua là nhìn thấy lão gia sủng ái thiếp, mà thiếp lại không sinh được nam tử làm lão thái thái không vui. Vì không muốn làm lão phu nhân tức giận, thiếp đã tình nguyện đem vị trí quản sự chủ mẫu giao ra, chuyện nhà quan trọng nên không thể hỏi nhiều, hiện tại xảy ra chuyện lão phu nhân sao không đi hỏi đương nhiệm quản sự Lý di nương lại quay sang trách thiếp? Ông trời có thể làm chứng, nếu thiếp có làm sai chuyện gì thì đó chính là không sinh được nam tử cho Âu Dương gia, lão thái thái cũng vì vậy mà luôn chán ghét thiếp!"

Âu Dương Trì trong lòng thoáng động, cũng không lên tiếng, nâng ly trà lên uống một ngụm, Lâm thị chậm rãi đến ngồi bên người hắn, ngả đầu trên vai hắn, kể lể: "Trì lang, chúng ta vợ chồng đã mười năm, chàng xem thiếp là loại người tâm ngoan thủ lạt này sao? Lúc tỷ tỷ còn trên đời, chính thiếp vẫn luôn túc trực không rời. Tỷ tỷ qua đời, Noãn nhi thương tâm khóc ròng, thiếp ngày đêm làm bạn, đối xử so với Khả nhi càng dụng tâm hơn, chẳng lẽ chàng lại không tin thiếp sao?"

“Thật sự không phải do người gây nên?” Âu Dương Trì vừa thả lỏng, đột nhiên lại nghĩ tới lời Lý thị, lập tức rút tay về, đẩy Lâm thị ra.

Lâm thị xưa nay đều nắm rõ tính cách Âu Dương Trì, không nghĩ tới mình sẽ bị đẩy ra, trên mặt không hề lộ ra nửa điểm tức giận, ánh mắt đắm lệt trong suốt nhìn Âu Dương Trì: “Nếu thiếp làm ra việc lang tâm cầu phế kia, thiếp sẽ bị trời chu đất diệt, không được chết tử tế!”

Âu Dương Trì gật gật đầu: “Người và ta vợ chồng nhiều năm như vậy, bản tính của người tự ta biết rõ, ta đương nhiên tin người không phải là loại người độc ác, chẳng qua là ta nể hà lão phu nhân vẫn còn nghi ngờ. Người là mẫu thân ruột thịt của ta, một tay người dưỡng dục ta thành tài, dù có oan uổng người thì cũng là trường bối, người phải nhường nhịn, nếu không truyền ra ngoài ta sẽ bị người đời chê cười dung túng thê tử mà bỏ bê mẫu thân, như thế là tội đại bất hiếu!”

Lâm thị nghe thấy câu cuối cùng Âu Dương Trì nói liền không nói nữa, bà ta biết Âu Dương Trì tuy rằng lòng dạ thâm sâu thì Lý thị cũng là một nhân vật lợi hại, hiện tại ông ta nói đến chuyện hiếu đạo chính là muốn mình phải nhịn xuống, không thể ngỗ nghịch với lão thái thái. Chuyện lần này là do một tay bà ta bày ra, hiện tại sự việc bại lộ không bị liên lụy đến bản thân, hấn bất quá là muốn bà ta cúi đầu một chút, nhưng không có trách phạt đã là rất may rồi, bà ta là người thông minh, biết khi nào thì nên thu tay về, vội vàng nói: “Đây là lẽ đương nhiên, thiết nhất định sẽ hầu hạ tốt lão phu nhân!”

Âu Dương Trì thấy bà ta đã đáp ứng, liền vỗ vỗ bả vai bà ta nói: “Ủy khuất cho nàng rồi!”

Lâm thị cười nói: “Ủy khuất gì chứ? Xuất giá tòng phu, tất cả thiếp đều nghe chàng, chỉ cần Trì lang vui vẻ, thiếp sẽ không thấy ủy khuất!” Lại còn nói: “Thiếp cũng không muốn làm cho lão phu nhân

nảy sinh khúc mắc, chờ thêm mấy ngày nữa, thiếp sẽ mời gánh hát đến náo nhiệt một phen, có lẽ sẽ làm lão thái thái vui hơn!”

Âu Dương Trì ôm chặt Lâm thị vào lòng, thở dài: ”Nàng thật đúng là hiền thê của ta!”

Lâm thị tuy rằng nửa đường vào cửa nhưng lại là tri kỷ của hắn, chẳng những toàn tâm toàn ý với hắn, làm việc cũng đều thỏa đáng, ôn nhu đôn hậu, hắn đương nhiên là thập phần yêu thích. Về phần Trương Văn Định kia, nếu đã có thể vu hãm Noãn nhi thì cũng có thể oan uổng Lâm thị, nhất định là do lão thái thái hiểu lầm nàng thôi!

Lâm thị làm như hờn dỗi nói:”Thiếp sao bằng được mấy người kia!”

Âu Dương Trì cười, nhẹ giọng nói: ”Các nàng ấy mới không thể so sánh được với nàng...” Nói xong, liền quên hết chuyện hắn đến đây là để khởi binh vấn tội, ôm bà ta đi vào nội thất.

...

Từ sau chuyện Trương Văn Định, Lâm thị nghiêm cấm trong phủ không được bàn luận, nhưng mà miệng lưỡi thế gian là khó che nhất, chỉ hai ngày sau liền truyền ra lời đồn đãi nói nhị tiểu thư tư tình với Trương Văn Định, ngược lại còn cố ý vu oan hãm hại cho đại tỷ mình...Sau đó, Âu Dương Noãn vẫn theo lẽ thường mà làm việc, không có chút né tránh những lời đàm tiếu, phong thái hết sức quang minh lỗi lạc. Âu Dương Khả lại bị tắc nghẹn vì tức giận, liền đóng cửa suốt nửa tháng không chịu ra ngoài, ngay cả Lâm thị tự mình đến khuyên bảo cũng nhất định không ra, làm cho bọn hạ nhân trong Âu Dương phủ càng thêm khẳng định lời đồn nhị tiểu thư tư hội nam nhân vu oan. Lâm thị vì ngăn chặn lời đồn đãi này mà phải hao tổn hết tâm tư, thế nhưng lời đồn chính là như thế, người càng áp chế, nó lại càng lan rộng nhanh hơn, chỉ trong khoảng thời gian ngắn mỗi

người đều ý thức được hướng gió trong phủ đang thay đổi.

Âu Dương Noãn vẫn như thường lệ đi thỉnh an tổ mẫu, khi đi ngang qua hoa viên đột nhiên một nữ tử xông ra phía trước, hành lễ với nàng, dùng thanh âm mềm mại nói: "Thỉnh an đại tiểu thư!"

Âu Dương Noãn nhìn qua nữ tử trước mặt, nàng ta mặc một thân váy hoa nhiều màu sắc, viền áo lông chồn vắt hờ ngang vai, áo choàng thêu sợi kim tuyến óng ánh, khuôn mặt tú lệ, cử chỉ quyến rũ, có một loại ôn nhu từ trong xương tủy toát ra, đúng là mỹ nhân Lại Bộ Thượng Thư tặng cho Âu Dương Trì _ Chu di nương. Vị di nương này vào phủ đã được năm năm, vừa tiến vào cũng được sung ái một thời gian, thế nhưng Lâm thị sao có thể chờ được liền giờ thủ đoạn, rất nhanh đã ép nàng ta không trở mình được. Lại nói, mặc dù hiện tại không được sung nhưng lại là người mà cấp trên Âu Dương Trì ban tặng nên Lâm thị cũng không đối phó nhiều, nhưng vừa rồi rõ ràng nàng ta lại có ý hướng đến Âu Dương Noãn làm nàng nhất thời tò mò Chu di nương muốn làm gì...Nghĩ đến đây, trên mặt liền mang ý cười nói: "Chu di nương không cần đa lễ!"

Tuy vẻ mặt Âu Dương Noãn ôn hòa nhưng vẫn làm cho Chu di nương khẩn trương, nàng ta liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn một cái, chỉ cảm thấy vị tiểu thư này tuy rằng còn nhỏ tuổi nhưng mặt mày thanh lệ thoát tục, đúng là trời sinh mỹ mạo song toàn, khí độ tao nhã cao sang, chắc chắn các danh môn khuê tú trong kinh ít người sánh kịp. Đại tiểu thư trước đây luôn đi theo kế phu nhân, thế nhưng qua chuyện lần trước, xem ra đại tiểu thư cùng kế phu nhân là bằng mặt mà không bằng lòng, nếu là như vậy không phải bản thân sẽ có chút tương lai sao? Nghĩ đến đây, nàng ta không tự giác được sờ sờ bụng mình, nhất thời lấy lại dũng khí nói: "Đại tiểu thư, ta là cố ý đến đây tìm tiểu thư!"

"Oh!" Âu Dương Noãn hơi hơi nghiêng đầu, dẫn theo ba phần nghi

hoặc, ánh mắt thản nhiên nhìn kỹ Chu di nương.

Phương mama lạnh lùng nhìn chằm chằm Chu di nương trước mặt, trong ánh mắt không để lộ chút hờn giận, cái gì mà đặc biệt đến tìm đại tiểu thư, nếu tìm đại tiểu thư sao không đi đến Noãn các lại cố ý lựa chọn hoa viên có nhiều hạ nhân như vậy, chỉ sợ là có ý đồ!

Chu di nương bị bà nhìn chằm chằm tâm liền nhảy loạn lên, cúi đầu không yên, bắt đầu có chút hoài nghi liệu mình đến tìm đại tiểu thư rốt cuộc là đúng hay sai, nhưng việc đã đến nước này, vì bảo toàn tính mạng và tiền đồ của mình, nàng ta quyết định đánh cược một phen! Chu di nương từ ánh mắt bối rối do dự liền trở nên kiên định, cắn răng quỳ xuống, dập đầu thật mạnh, tận lực khắc chế thanh âm run run: "Cầu đại tiểu thư cứu mạng!"

Chương 28: Nhất trường phong ba chợt khởi

Âu Dương Noãn lẳng lặng nhìn Chu di nương, trong ánh mắt mang theo vài phần lãnh ý. Chu di nương muốn cùng nàng kết giao sau lưng Lâm thị, bản thân nàng đã trải qua nên biết Lâm thị dụng tâm độc ác, trước đây còn từng cùng Lâm thị châm chọc khiêu khích Chu di nương, bà ta làm sao có thể vô duyên vô cớ đến xin nàng giúp đỡ? Đừng trách nàng quá đa nghi, trong phủ này ai ai cũng là địch nhân, mọi sự phải nên cẩn thận. Nghĩ đến đây, Âu Dương Noãn cũng không bảo bà ta đứng lên, chỉ thản nhiên nói: "Lời này của Chu di nương là không đúng rồi, nếu có chuyện gì trong phủ này thì người di nương cần tìm nên là mẫu thân ta mới đúng. Hiện tại nếu người đang dưỡng bệnh thì cũng là tìm Lý di nương bẩm báo, tại sao di nương lại đến tìm ta chứ?"

"Đại tiểu thư, ta đã đi cầu Lý di nương, nàng ta cũng không dám làm chủ cho ta. Hiện tại ta thấy Lão gia cùng Lão phu nhân không cùng ý kiến, thật sự là không có biện pháp khác nên mới lấy hết lá gan đi cầu đại tiểu thư, nếu đại tiểu thư vẫn không chịu cứu ta, ta liền quỳ mãi ở đây!" Chu di nương thẳng lưng dậy, gắt gao nhìn chăm chăm sàn đá dưới chân, thanh âm trong trẻo mang theo sự kiên quyết.

"Sao lại nói như vậy? Mặt đất lạnh như vậy, di nương vẫn là đứng dậy rồi nói đi!" Âu Dương Noãn nói như vậy, trong đầu nháy mắt lướt qua vô số ý niệm.

"Không! Nếu đại tiểu thư không đáp ứng, ta tuyệt đối không đứng dậy!"

Ánh mắt Chu di nương mang theo quyết tâm cá chết lưới rách, làm cho Âu Dương Noãn phải thay đổi chủ ý: "Hồng Ngọc, còn không qua đỡ Chu di nương đây!"

Chu di nương trước đây đã từng hoài thai hai lần nhưng đều không giữ được, việc này khỏi nói cũng biết là có liên quan đến Lâm thị, cho nên bà ta vốn đã xem Lâm thị là tử địch. Lúc đến cầu Lý di nương lại không được đáp ứng, chuyện này chắc chắn cũng có quan hệ đến đương gia chủ mẫu. Đối với những việc có thể gây phiền toái cho Lâm thị, Âu Dương Noãn vẫn là đặc biệt thích thú quan tâm.

Chu di nương vẫn không chịu đứng lên, lại bị Hồng Ngọc cùng Xương Bồ mạnh mẽ dìu lên, bà ta trừng to mắt hoảng sợ nhìn vẻ mặt ngây ngô đang cười cười của Xương Bồ, nghĩ rằng từ khi nào bên người đại tiểu thư lại có một nha đầu cổ quái mạnh mẽ như vậy? Bất quá bà ta bây giờ cũng có chút thả lỏng tinh thần, nếu Âu Dương Noãn có thể lắng nghe bà ta nói thì tự nhiên cũng không thể không có chút để ý nào, cho dù nàng không thể quản hết nhưng có thể sẽ lọt một tiếng gió đến lão gia hoặc lão phu nhân, đối với bà ta thì chuyện này trăm lợi một hại.

"Đại tiểu thư, hôm nay ta liều mạng đến đây, vốn chuyện xấu trong hậu viện ta cũng không dám phiền toái đến đại tiểu thư, chỉ là ta thực sự không còn con đường sống nào mới phải làm vậy. Cho tới bây giờ, ta cái gì cũng không dám nói dối, nửa tháng trước cảm thấy trong người không được thoải mái, hồi bẩm quản sự Thôi mama năn nỉ phu nhân mời đại phu đến xem, kết quả là sau khi đại phu xem qua liền mừng rỡ chúc mừng ta, ông ấy nói ta đã mang thai. Ai ngờ khi hắn nói với phu nhân, bà ấy lại thay đổi người khác đến chẩn đoán, đại phu này ắp úng nói với ta hỷ mạch này chỉ là do tràng vị mất cân đối mà thôi, liền kê cho ta một đơn thuốc bổ, trong lòng ta không yên vùng trộm đưa cho nha đầu Hoàn nhi bên người ra ngoài nhờ người khác xem hộ, thuốc này đúng là thuốc bổ nhưng lại có tác

dụng phá thai... Lão gia luôn chỉ có một con nối dòng, trong phủ từ trên xuống dưới đều ngóng trông có thêm đứa nhỏ được sinh ra, ta nghĩ phu nhân sẽ không nhẫn tâm như thế, liền tìm mọi cách năn nỉ Thôi mama đi cầu lão gia gặp mặt ta một lần. Thế nhưng từ ngày đó Thôi mama liền nhốt ta trong viện, còn nói với bên ngoài là ta bị nhiễm bệnh không thể ra gió, ngay cả lão gia đến thăm cũng bị cản ở ngoài sân, ngày thường không cho thấy bất cứ ai, ta không chịu uống thuốc bọn họ đưa tới liền bị Thôi mama châm chọc khiêu khích, cắt xén ức hiếp đủ thứ, lần này nếu không phải Hoàn nhi liều chết ngăn cản Thôi mama, ta cũng không thể chạy được đến đây!”

Chu di nương vừa mở miệng, Âu Dương Noãn liền hiểu được, vốn địa vị trong phủ của Chu di nương khá thấp, gần đây lại không được sủng ái, bà ta chỉ có thể nắm chắc đứa nhỏ khó khăn lắm mới có này. Chuyện này không khỏi nghi ngờ sẽ làm cho Lâm thị ghen ghét không thôi, đương nhiên sẽ tìm cơ hội để chinh Chu di nương, cho nên việc đầu tiên Lâm thị làm là giấu diếm việc mang thai, lại giam lỏng di nương cũng không có gì là lạ. Chính là nếu Lâm thị giam lỏng được bà nàng ta thì tất cũng sẽ có trăm ngàn loại biện pháp bỏ đi đứa nhỏ này, Chu di nương cho tới hôm nay vẫn giữ được cái thai coi như là cũng có chút thủ đoạn, càng đừng nói đến việc có thể thoát được sự giam lỏng của Lâm thị mà chạy ra đây, nếu không có chút thủ đoạn thì ngàn vạn lần không thể làm được. Đương nhiên việc trong nhà bây giờ do Lý di nương quản, ở phương diện này nếu không có nàng ta giúp đỡ thì liền không được rồi...

“Hạ nhân trong viện đều khi dễ, thay nhau khó xử ta, việc này cũng không tính là gì, chỉ là càng về sau họ càng quá đáng, còn cố ý để một khối băng ở trước cửa phòng, nếu ta không cẩn thận chỉ sợ đứa nhỏ trong bụng đã sớm không giữ được, bản thân ta thì không có gì, chỉ sợ nếu như lão gia biết được thì không biết sẽ có bao nhiêu thất vọng...”

Âu Dương Trì thất vọng căn bản không phải xót xa lo lắng cho Chu di nương, Âu Dương Noãn mỉm cười, ngắt lời bà ta: "Chu di nương, tuy ta là Âu Dương đại tiểu thư, nhưng cũng không tiện nhúng tay vào chuyện hậu viện, di nương nói với ta những lời đó cũng vô dụng thôi. Huống chi người di nương vu cáo vẫn là mẫu thân ta, một vấn bối như ta sao dám thương nghị với trưởng bối chứ? Vẫn là câu nói như vừa rồi, nay mọi chuyện trong nhà là do Lý di nương quản, nếu như muốn tìm người hỗ trợ cũng nên đi tìm nàng ấy. Hồng Ngọc! Chúng ta đi!"

Âu Dương Noãn không để ý tới, làm bộ muốn dẫn Phương mama cũng bọn nha hoàn rời đi.

Chu di nương thấy Âu Dương Noãn rời đi, ánh mắt đều đỏ hết lên, bà ta đã tiêu tốn biết bao tâm tư mới gặp được đại tiểu thư, nếu không thể nhận được sự hỗ trợ từ nàng khẳng định trở về càng bị Lâm thị kia gây khó dễ, bản thân luôn vụng trộm đồ đồ ăn họ mang đến nhưng hiện tại luôn sống dưới mí mắt người ta, tránh được lần này thì còn lần sau, đứa nhỏ này có thể bảo vệ được sao?

Chu di nương vội vàng tiến lên muốn giữ chặt làn váy Âu Dương Noãn, nhưng liền bị Xương Bồ giữ chặt tay lại: "Không được đụng vào đại tiểu thư!" Xương Bồ trừng mắt thật to, còn tay thì giữ rất chặt.

Tuy nàng ta cái đầu không được thông minh lắm nhưng khí lực lại vô cùng lớn, Chu di nương kêu đau một tiếng. Âu Dương Noãn liền nhẹ giọng nói: "Xương Bồ, không được vô lễ!"

Phương mama chạy nhanh lên xem xét tay Chu di nương, nhìn thấy cổ tay đều đỏ hết lên, không khỏi trừng mắt nhìn Xương Bồ một cái. Xương Bồ vội rút cổ, làm bộ vô tội.

Chu di nương lại bất chấp tất cả quỳ mạnh xuống, liên tục đau khổ cầu xin: "Đại tiểu thư, van cầu ngài, bên Lý di nương ta cũng đã sớm đi qua, thế nhưng nàng ta lại nói bản thân cũng vô lực, căn bản là không giúp được gì! Nếu không phải là đường cùng, ta vô luận như thế nào cũng không dám phiền đại tiểu thư! Trong phủ này chỉ có đại tiểu thư mới giúp được ta thôi! Cầu xin tiểu thư cứu đứa nhỏ trong bụng ta một mạng, chỉ cần tiểu thư gặt đầu, ta nguyện cả đời làm trâu làm ngựa để báo đáp! Cầu xin tiểu thư hãy giúp ta!" Nói xong liền dập mạnh đầu xuống, âm thanh vang dội khiến cho người ta không khỏi giật mình.

Xương Bồ xắn xắn tay áo định xông lên dìu nàng ta dậy, lại thấy Chu di nương hoảng sợ nhìn chằm chằm đành phải lui qua một bên nhìn Hồng Ngọc nâng dậy, thế nhưng Chu di nương lại kiên quyết không chịu đứng lên, vẫn liều mạng dập đầu! Trong hoa viên càng ngày càng nhiều người qua lại, Âu Dương Noãn nhìn tình cảnh này liền cười lạnh, vị này quả nhiên không phải thiện tâm, bà ta ở trước mặt mọi người năn nỉ nàng, nếu nàng quyết tâm thấy chết mà không cứu chẳng phải sẽ bị dèm pha sao? Nàng liền thản nhiên nói: "Bây giờ ta muốn đi thỉnh an tổ mẫu, hay là di nương cũng cùng đi đi!"

Chu di nương mừng rỡ như điên, lão đảo đứng lên, không quan tâm cái trán bị bầm xanh xanh tím tím, liên tục nói cảm ơn.

Âu Dương Noãn khẽ nhếch môi, người ta sẽ giúp người được gặp, nhưng kết quả như thế nào thì phải dựa vào bản lĩnh của người thôi!

Chương 29: Âm thầm trợ giúp

Phương mama liếc mắt nhìn một cái rồi mới nhắm mắt theo sau người Chu di nương, bà đề thấp âm thanh nói với Âu Dương Noãn: "Đại tiểu thư, sao lại phải nhảy vào vũng nước này?"

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: "Mama, cho tới bây giờ ta cũng chưa từng đáp ứng sẽ trợ giúp gì cho nàng ta. Chẳng qua ta chịu không nổi việc nàng ta cứ cầu xin mãi, chỉ là làm theo tự nhiên, tiện thể mang di nương đi gặp tổ mẫu, việc sau này phải dựa vào bản lĩnh của nàng ta thôi!"

Chu di nương rõ ràng có thể đến viện tìm nàng, nhưng lại cố tình chọn nơi đông người qua kẻ lại như hoa viên, chính là chắc chắn Âu Dương Noãn không thể mặc kệ không quan tâm. Nếu để nàng ta cứ quỳ như vậy khóc lóc sụt sùi, nàng sẽ thành người như thế nào? Người khác sẽ bàn luận về nàng ra sao? Hơn nữa hiện tại nàng đang được sủng ái là thật, nhưng nếu có gì sơ suất, bản thân không phải sẽ thay Lâm thị gánh tội danh giết hại con cháu Âu Dương gia sao? Chu di nương chính là nắm chắc được điểm này nên mới có thể tính kế nàng, thật là một nữ nhân thông minh. Chỉ là nếu làm như vậy, nhất định là đập nồi dìm thuyền, về phần nàng ta về sau nhìn thấy tổ mẫu muốn khóc lóc kể lể mình bị chủ mẫu hãm hại hay muốn cầu xin sự bảo vệ cho đứa nhỏ này thì cũng không có quan hệ gì với Âu Dương Noãn nữa. Chu di nương nếu muốn mượn tay nàng để gặp được tổ mẫu, nàng tự nhiên sẽ biết thời thế, để cho bản thân đi từ giữa cho đến chỗ cao nhất mới là tốt. Nếu Chu di nương không có bản lĩnh thì sẽ bị Lâm thị cản ngược lại một phát, nhưng nếu là người có năng lực, tự nhiên có thể đối phó được với Lâm thị! Nói như vậy trận này sẽ không làm cho mình thất vọng mới phải!

Nghĩ đến đây, Âu Dương Noãn khẽ cười: "Xương Bồ, Chu di nương thân thể suy nhược, sao còn không dìu người đi?"

Chu di nương vừa thấy Xương Bồ đưa tay ra lập tức lui về sau, sợ bị bàn tay kia chạm vào nhất định sẽ còn đau đến hai ngày, liền chạy nhanh nói: "Đa tạ đại tiểu thư lo lắng, ta không sao đâu! Ta có thể tự đi được!"

Âu Dương Noãn tươi cười càng thêm thân thiết: "Di nương nên cẩn thận một chút!" Vừa rồi quỳ lâu như vậy chắc chắn đầu gối hiện tại vẫn còn đau, thế nhưng sắc mặt vẫn không có nửa điểm biến đổi, Chu di nương thực cũng có vài phần ẩn nhẫn. Cũng phải, mấy năm gần đây nữ nhân bên người Âu Dương Trì nạp vào cũng không ít, nay còn lại cũng chỉ có hai con mèo nhỏ, có thể ở dưới mí mắt Lâm thị sống sót, chắc chắn ai cũng không phải là người dễ bắt nạt.

Những nữ nhân của Âu Dương Trì thường rất xinh đẹp, nhưng hẳn từ đầu đến cuối vẫn luôn rộng lượng săn sóc Lâm thị, như vậy bà ta cũng đã đủ tư cách làm chủ mẫu rồi. Chỉ cần hẳn vẫn cảm thấy bà ta tốt, tự nhiên vẫn sẽ sủng ái, qua chuyện Trương Văn Định là có thể thấy được hẳn rõ ràng là thiên vị Lâm thị. Nhưng vốn là nam nhân thì cũng có những điều bất khả xâm phạm như là tôn nghiêm cùng địa vị của bản thân, Lâm thị gây trở ngại con nối dòng của hẳn là một tội nặng, vì nó Âu Dương Trì sẽ trở mặt vô tình với bà ta cũng chưa biết chừng... Trong lòng Âu Dương Noãn suy nghĩ như vậy, tươi cười trên mặt lại càng ôn nhu hơn.

Đến Thọ an đường của Lý thị, Trương mama đã mang vẻ mặt tươi cười ra tiếp đón, thái độ thân thiết mười phần, khi thấy Chu di nương, biểu tình còn có một loại biến hóa vi diệu không nói nên lời.

Âu Dương Noãn nhìn Chu di nương ôn hòa cười cười: "Di nương

đứng bên ngoài chờ một chút, ta đi bấm báo với tổ mẫu một tiếng trước!”

Trương mama thấy Âu Dương Noãn nói như thế không khỏi âm thầm gật đầu tán thưởng, đại tiểu thư quả nhiên là biết cách sắp xếp ổn thỏa, nếu không được sự chấp thuận của Lão thái thái mà tự mình dẫn người vào tất nhiên sẽ bị trách cứ. Bà ta tự mình vén rèm cho Âu Dương Noãn: ”Đại tiểu thư, mời!”

Âu Dương Noãn đi vào, Lý thị vừa thấy nàng liền nở nụ cười, vẫy vẫy tay nói: ”Noãn nhi, lại đây nếm thử!”

Âu Dương Noãn cười nhìn thoáng qua điểm tâm trên bàn liền nhìn thấy đĩa mứt toan táo, mứt tề chanh, mứt cà rốt, mứt bí đỏ cùng với các loại thảo mộc như đinh hương, cành mai tương tư, mai tiên dương, rồi các loại quả như đào trường thọ, các loại mỹ vị quả, mứt hoa quả, điểm tâm đặt đầy một bàn trà, không khỏi nở nụ cười: ”Tổ mẫu sao lại có hứng thú như vậy?”

“Còn không phải là di nương của con sao? Nó biết ta thích ăn mấy loại điểm tâm này, nói rằng tuy kinh đô này không thiếu nhưng vẫn không bằng được mùi vị của đồ nguyên chất, nên đặc biệt sai người mang từ phía nam lên đây” Lý thị tươi cười thập phần thân thiết.

Di nương này tất nhiên là Lý di nương rồi, Âu Dương Noãn đi lên ngồi xuống bên cạnh Lý thị, thuận tay nhón lấy một quả trường thọ cắn qua, nói: ”Vâng, xác thực là khác biệt với mùi vị ở kinh đô, vẫn là Lý di nương hiểu thuận với tổ mẫu, làm con cũng được hưởng ké lộc ăn!”

Lý thị nghe nàng nói như vậy, cười càng thoải mái nói: ”Kỳ thật cũng không phải là đồ quý hiếm này nọ, căn bản là nói lên được tâm ý mới quan trọng. Trong phủ này ngoài con hay dâng lên đồ hay thì cũng

chỉ có Lý di nương là có tâm!”

Lý thị nói không sai, Âu Dương Noãn ngoài việc đi thỉnh an thì đã dâng lên không biết bao nhiêu lễ vật, trong đó có một bức thêu song mặt Quan Âm hết sức trân quý. Chính là phải dùng những thợ thêu lành nghề có tài dùng kim thêu, tấu cùng kim, ghim kim kết hợp cùng túc kim, bình kim, bàn kim, đỉnh lá vàng châm pháp, phải tốn gần 3 năm trời mới thêu thành, khí phái trang nghiêm, đẹp đến lóa mắt. Lúc trước Lý thị mới nhìn đã thích, nhưng do Lão thái quân tặng nên Lâm Uyển Thanh không muốn bỏ đi những thứ mình yêu thích. Vì việc này mà Lý thị đã âm thầm không vui, Âu Dương Noãn sau khi biết được điều này qua Phương mama chuyện đầu tiên nàng làm chính là đem trân phẩm này tặng đi. Đối với nàng, nó cũng chỉ là một đồ vật, không quan trọng bằng con người, nếu muốn đối phó với Lâm thị tất yếu phải mượn sức của tổ mẫu, hiện tại Lý thị đối với nàng thân mật như vậy cũng là có nguyên do. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng trên mặt Âu Dương Noãn không mấy may thay đổi, miệng cười hì hì nói: “Hiếu thuận với tổ mẫu là bốn phận của cháu gái, hiện tại có thêm di nương cùng nhau hầu hạ, tổ mẫu cao hứng cũng phải”

Lý thị nghe vậy liền gật đầu, vỗ nhẹ tay Âu Dương Noãn nói: “Cháu ngoan, thật không phụ công ta yêu thương tỷ đệ con.”

Âu Dương Noãn cười càng ôn nhu khiêm tốn, Lý thị nói đúng, hiện nay bà là tấm chắn che chở cho nàng cùng Tước nhi, chỉ cần có Lý thị ở đây, Lâm thị sẽ không dám công khai đấu tranh với mình.

Âu Dương Noãn một câu cũng không đề cập đến chuyện Chu di nương đang ở bên ngoài chờ, chỉ cùng Lý thị uống trà nhắm nháp mỹ thực, thỉnh thoảng còn nói mấy chuyện nhỏ nhặt của Tước nhi làm Lý thị cao hứng. Trương mama đứng một bên nhìn, cơ hồ không rõ ý tứ của Đại tiểu thư, chuyện Chu di nương muốn thỉnh an Lão phu nhân quan trọng như vậy đại tiểu thư một câu cũng không nói,

nàng là người không rộng lượng vậy sao? Thật sự là đoán không ra...

Cân nhắc nửa ngày, rốt cục Trương mama vẫn mở miệng: "Đại tiểu thư, Chu di nương còn đứng chờ bên ngoài, ngoài kia gió lớn, người xem có nên mời di nương về trước không?"

Lý thị vừa nghe lập tức nhú mày. Âu Dương Noãn bên này như là đột nhiên nhớ tới còn có Chu di nương, trong mắt hơi lộ ra ảo não, sợ bị hiểu lầm liền vội vã giải thích: "Đúng vậy, vừa rồi cùng tổ mẫu nói chuyện thật cao hứng nên suýt nữa thì quên, sáng sớm khi đi qua hoa viên con liền bị Chu di nương cản đường..."

Lý thị nở nụ cười, hòa ái nói: "Có chuyện gì thì từ từ nói, không cần sốt ruột, sao con lại đi cùng người này đến đây?"

Âu Dương Noãn nhẹ giọng, lời nói hết sức nhỏ nhẹ đem chuyện tình vừa rồi lặp lại một lần, tuyệt đối không thêm mắm dặm muối, cũng không tùy tiện phát biểu ý kiến. Chỉ đơn giản là đem chuyện vừa rồi kể rõ ràng, nhưng lại khéo léo lược bỏ chi tiết Lâm thị giam lỏng cùng đày đoạ Chu di nương, việc này nên để đương sự nói thì tốt hơn. Nói xong còn làm bộ dáng lo lắng nói: "Con vốn nghĩ là không quản việc này, thế nhưng lại nghe di nương nói còn có cốt nhục của phụ thân, lại thấy bộ dáng đáng thương của di nương nên con đã động lòng. Di nương lại sống chết muốn đi theo, cháu gái thực sự không thể bỏ mặc, tổ mẫu đừng trách Noãn nhi nhiều chuyện!"

Lý thị nghe vậy liền sửng sốt, lúc nghe được Chu di nương có thai mí mắt liền nhướng lên, ngay cả sắc mặt cũng đều ngưng trọng, Âu Dương Noãn nhìn thấy nhất thời lộ ra bộ dáng bất an: "Tổ mẫu, có phải là Noãn nhi đã làm sai?"

Chương 30: Di nương cáo trạng chủ mẫu

Sắc mặt Lý thị dịu đi vài phần liền nói: "Đứa nhỏ này tâm địa đúng là lương thiện, bị người ta lợi dụng cũng không biết. Nó tới tìm con còn không phải nhìn trúng con tuổi nhỏ chưa biết gì sao?"

"Tổ mẫu nói phải, Noãn nhi đúng là lỗ mãng." Mắt Âu Dương Noãn liền đỏ lên, còn mang theo vài phần áy náy.

Kỳ thật Lý thị cũng không tức giận với Âu Dương Noãn, nay việc trong nhà đều giao cho Lý di nương, nếu Âu Dương Noãn đứng ra thì chính là bao biện làm thay. Nhưng nếu mang người cùng đến Thọ an đường thì liền khác, sự tình trọng đại, Lý di nương đương nhiên không thể làm chủ được, hết thảy sẽ do bà xử lý nên Âu Dương Noãn làm vậy thật ra là cũng hợp lý. Lý thị thấy nàng bất an, trong lòng mềm lại liền an ủi nàng: "Noãn nhi, ta chỉ nhắc nhở con về sau cẩn thận hơn, suy nghĩ sâu một chút, chuyện này liên quan đến huyết mạch Âu Dương gia chúng ta, thật ra con làm không sai." Nói xong liền nói với Ngọc Dong: "Đi mời Chu di nương vào đây!"

Chỉ lát sau liền thấy Chu di nương đi theo Ngọc Dong tiến vào, thấy Lý thị liền quỳ xuống thỉnh an, sau đó hành lễ với Âu Dương Noãn, Lý thị thản nhiên nói: "Đứng lên đi!"

Lúc này Chu di nương mới nơm nớp lo sợ đứng lên, một mình đứng giữa phòng hơi co chút lưng cố tay chân, nâng ánh mắt hồng hồng lên nhìn Âu Dương Noãn như là mong muốn nàng sẽ mở lời giúp. Thế nhưng Âu Dương Noãn lại làm như vô tình cúi đầu, tránh đi ánh mắt của bà ta. Lý thị lạnh lùng liếc Chu di nương một cái, nói:

”Noãn nhi nói người ngăn nó lại ở hoa viên không chịu rời đi, rốt cuộc là chịu ủy khuất gì mà ngay cả Lý di nương cũng không giải quyết được, cần phải đến nơi này cầu ta?”

Lý thị muốn để Chu di nương xem sắc mặt của bà một chút, miễn cho nàng ta không nhận thức rõ thân phận của mình, tránh đi nơi nơi cho người ta chê cười. Thế nhưng ánh mắt vẫn không khống chế được mà đảo qua cái bụng của Chu di nương. Âu Dương Noãn một bên thờ ơ lạnh nhạt, đối với tâm tình Lý thị xem như không thấy, nay trong Âu Dương phủ chỉ có tỷ đệ nàng, còn lại cũng chỉ có Lâm thị sinh được Âu Dương Khả, đối với người coi trọng việc nối dõi tông đường mà nói thì đây chính là một sự khúc mắc. Cũng vì nguyên nhân này mà Âu Dương Noãn mới có gan mang theo Chu di nương trực tiếp đến đây. Nàng chắc chắn Lý thị tuy rằng tâm ngoan nhưng đối với tôn tử của mình thì sẽ không thấy chết mà không cứu...

Chu di nương nghe vậy liền chấn động, thanh âm run lên nhẹ nhàng nói: ”Lão thái thái, con làm vậy cũng là vì bất đắc dĩ, chuyện này có liên quan với chủ mẫu Lâm thị, Lý di nương thật sự không làm chủ được cho nên con chỉ có thể đến cầu người!”

Lý thị bị mấy lời này làm cho giật mình, bà nghĩ Chu di nương chẳng qua là muốn thông báo với mọi người việc mình mang thai mong muốn được bà coi trọng mà thôi, không nghĩ tới lại có liên quan đến Lâm thị, không khỏi giận tái mặt nói: ”Oh, người nhanh nói thật cho ta nghe một chút!”

Chu di nương lại quỳ xuống, dập đầu một cái thật mạnh, vẻ mặt dường như muốn bất chấp tất cả: ”Lão thái thái, con tự biết mình thân phận thấp kém, vẫn luôn ở phía sau hậu viện kính trọng chủ mẫu, chăm lo hầu hạ lão gia, thận trọng từ lời nói đến việc làm, vẫn luôn hết sức cẩn thận. Con thường nghĩ lọt được vào mắt xanh của lão gia đã là may mắn lắm rồi, không hề có ý muốn tranh đoạt cái gì.

Ai ngờ ông trời lại để con hoài thai... Kể từ ngày đó trở đi trong viện con không hề an toàn, thông thường mọi thứ bị cắt xén không nói, bọn hạ nhân lại luôn khi dễ, ở trong viện luôn có người dòm ngó, bên trong cơm canh có dấu hoa hồng, lại có mùi xạ hương, cửa phòng lại có người lặng lẽ bố trí khối băng...”

Càng nghe sắc mặt Lý thị càng khó coi, từ xưa đến nay chủ mẫu sửa trị thiếp thất không phải là hiếm, bà không nghĩ quản cũng lười đi quản. Thế nhưng con nối dòng của Âu Dương phủ lại quá ít, hai năm nay mình không biết bao nhiêu lần răn dạy Lâm thị, để cho nó có thể vì Âu Dương gia mà khai chi tán diệp, vậy mà nó lại ở dưới mí mắt bà dám làm loại chuyện này! Lý thị nhìn chằm chằm nữ nhân đang quỳ dưới kia lạnh lùng nói: ”Lời người nói đều là sự thật, xác định là không có sai sót? Tại sao người lại một mực khẳng định chuyện này chắc chắn có liên quan đến chủ mẫu?”

“Lão thái thái, con tuyệt đối không nói sai! Nếu hôm nay con đã đến đây, có một số việc con sẽ không dấu nữa. Con là do cấp trên của lão gia đưa đến, ông ấy vì dạy dỗ con ca múa còn từng mời một vị lão mama trong thanh lâu đến, lão mama kia cũng từng nói qua chủ mẫu các gia đình lớn thường có rất nhiều biện pháp đối phó với các di nương, thường nói với con phải rất cẩn thận, bà ta là người dạy con nhận biết được hoa hồng xạ hương.”

Chu di nương lúc này đã lấy lại được bình tĩnh, đối đáp đã có trật tự: ”Những thứ ngày đó đưa đến, con một chút cũng không động và còn giữ lại, nha đầu Hoàn nhi có thể làm chứng, nó là nha hoàn Âu Dương gia, cha mẹ đều ở trong phủ mà không phải là người con đưa từ ngoài vào, tuyệt đối sẽ không vì một di nương thân phận thấp kém như con mà dám mạo hiểm vu cáo chủ mẫu, lừa dối lão thái thái, người có thể tìm cô ấy để hỏi rõ!”

“Ba” một tiếng, ly trà trong tay Lý thị lập tức rơi xuống đất, vỡ tan

tành! Sắc mặt Âu Dương Noãn giống như kinh ngạc vạn phần, thanh âm lại vững vàng: "Chu di nương, người cần phải hiểu rõ, tội danh vu hãm chủ mẫu người có thể gánh vác được không? Cho dù người thật sự mang thai đi nữa, e là lão thái thái cũng không dễ dàng tha thứ cho người!"

Chu di nương nâng mặt lên, ánh mắt kiên định nói: "Đại tiểu thư, tâm địa người vốn lương thiện đương nhiên sẽ không nghĩ được kế phu nhân là khẩu Phật tâm xà, là một người ngoan độc! Nếu bà ấy nhắm vào một mình ta thì thôi, thế nhưng lại dám nhắm vào cốt nhục của lão gia! Những năm gần đây, không chỉ riêng ta bị phu nhân hãm hại khắp nơi, ngay cả Nhu di nương chết bất đắc kỳ tử vì bệnh cấp tính nửa năm trước, Vương di nương thắt cổ một năm trước, hay năm kia nha đầu Ngọc Hồng sau khi được lão gia sủng hạnh thì không tỉnh lại nữa, rồi ba năm trước Lương thiếp Uông thị ngoài ý muốn rơi xuống hồ đều có liên quan đến phu nhân! Về lời ta vừa nói lão thái thái có thể sai người đi kiểm chứng trong viện của con, con nguyện ý phát ra thời thề độc, những chuyện con nói đều là sự thật, nếu có một chữ nói dối thì mặc lão thái thái xử trí, dù là bị chôn trên núi đao biển lửa cũng không một câu oán hận!"

Lời này vừa thốt ra, không riêng gì Lý thị, ngay cả một phòng mama, nha hoàn đều chấn kinh, cả phòng không một tiếng động, ước chừng ngay cả một cái kim rơi xuống mặt đất đều nghe được rõ ràng!

Lý thị còn muốn hỏi gì đó, chợt nghe nha đầu Ngọc Dong kinh hô một tiếng: "Chu di nương ngất đi rồi!"

Trương mama nhanh tay lẹ mắt chạy nhanh đến đỡ người dậy, bấm huyệt cả nửa ngày cũng không hiệu quả liền quay đầu nhìn lão phu nhân: "Người xem nên làm thế nào bây giờ?"

Lý thị nhăn mày suy nghĩ, rút cuộc cũng không cưỡng lại được sự

quan tâm đến con nối dòng liền nói: "Đi mời Vương đại phu đến chẩn trị, ta muốn nhìn xem có phải nó thực sự có thai hay không?"

Chu di nương được hạ nhân dìu vào phòng trong nghỉ ngơi, biểu tình của Lý thị vẫn âm trầm bất định. Âu Dương Noãn trong lòng không khỏi vì hành động của Chu di nương mà âm thầm khen ngợi, quả nhiên là nữ nhân có thể bình yên sống dưới mí mắt Lâm thị, xác thực là có vài phần hơn người, vừa nói xong liền ngất xỉu kịp lúc. Nếu mời đại phu đến chẩn trị khẳng định là có thai thì tổ mẫu nhất định sẽ mềm lòng, ngay cả khi không trừng phạt nặng Lâm thị cũng sẽ vì Chu di nương mà làm chủ! Huống hồ loại chuyện như cáo trạng chủ mẫu này nếu làm không tốt, tùy tiện kinh động Lâm thị chắc chắn bà ta sẽ tiêu hủy hết toàn bộ chứng cứ, Chu di nương khẳng định là chịu không nổi, hiện tại liền ngất xỉu như vậy, sự tình gì cũng không cần vị di nương này phải hao tâm tốn sức, Lý thị tự nhiên sẽ đi kiểm chứng!

"Trương mama, dẫn Thôi mama cùng nha đầu trong viện Chu di nương qua đây, còn có chứng cứ xác thực mà di nương đã nói đến nữa, tất cả đều dẫn hết qua đây!" Lý thị lạnh lùng quát lên, ánh mắt lãnh khốc.

Chương 31: Chỉ đợi sóng gió nổi lên

Trương mama cúi đầu, lên tiếng đáp vâng rồi lập tức mang theo nhóm mama cùng rời đi.

Âu Dương Noãn thấy tình hình này liền nhẹ giọng nói với Lý thị: "Tổ mẫu, chuyện hôm nay có liên quan đến mẫu thân, con ở chỗ này cũng không tiện, vẫn là nên đi về trước!"

Lý thị ngẩn người, nửa ngày sau mới thở ra một hơi trầm giọng nói: "Không, con cứ ở lại đây, cũng coi như làm người chứng kiến!"

Âu Dương Noãn hơi hơi gật đầu, ở lại xem kịch sao, nàng tất nhiên là nguyện ý rồi. Dù sao ngọn lửa này nhất định sẽ thiêu đến chỗ Lâm thị, làm cho bà ta hoàn toàn thay đổi, để xem cái danh hiên thê này có giữ được nữa không!

Chỉ một lát sau đã thấy nha hoàn dẫn Vương đại phu tiến vào, lão đại phu còn đang hoang mang rối loạn lo lắng là lão thái thái bị bệnh, vừa thấy Lý thị vẫn êm đẹp ngồi trên ghế liền thấy buồn bực.

Lý thị chậm rãi nói: "Vương đại phu, ngài chẩn trị cho ta đã hơn mười năm, ta vẫn luôn tín nhiệm đại phu. Hôm nay mời ông đến đây là muốn ông chẩn trị cho một vị di nương, việc này liên quan đến việc con nối dòng của gia tộc nhà ta, mong ngài có thể cố gắng hết sức!"

Vương đại phu y thuật cao siêu, đức cao vọng trọng, gia đình bình thường không mời được ông đến khám bệnh. Nay vẫn là nể mặt mũi Lý thị mới bằng lòng đi đến, nhưng lại muốn ông xem bệnh cho một

di nương địa vị thấp kém đương nhiên là không được ỏn lảm. Nhưng thấy lão thái thái nói chuyện trịnh trọng như vậy liền gật gật đầu nói: "Lão thái thái yên tâm, lão phu sẽ làm hết sức!" Nói xong liền theo nha hoàn đi ra sau vách ngăn.

Vương đại phu đi hết nửa ly trà nhỏ liền trở lại, nhìn lão thái thái nói: "Vị di nương sau vách kia thật sự là đã hoài thai được hai tháng rồi!"

Lý thị nghe vậy lập tức mắt sáng ngời lên, vội hỏi: "Làm phiền ngài ngồi xuống uống ly trà, còn có một việc nữa muốn phiền ngài xem qua!"

Vương đại phu ngồi xuống uống trà, lúc này Trương mama đã quay trở lại, còn dẫn theo Thôi mama, nha đầu Hoàn nhi cùng không ít trang sức, hương liệu cùng váy áo của nữ tử dùng thường ngày. Lý thị trầm giọng nói: "Vương đại phu, mời ngài xem xem, mấy thứ này đối với phụ nữ có thai có an toàn không?"

Ánh mắt Vương đại phu mang theo nghi hoặc đi lên, lật lật xem xét, dùng tay vuốt thẳng một lúc, lại đưa lên mũi ngửi ngửi. Vừa bắt đầu là hơi hơi nghi ngờ về sau biểu tình càng thêm ngưng trọng, lại kiểm tra thêm một lần nữa, thậm chí ngay cả hộp son cũng đưa lên miệng nếm thử, sắc mặt càng thêm trầm xuống, ông rốt cục cũng hiểu được lão thái thái tìm đến ông để làm gì.

Vương đại phu quay đầu nhìn Lý thị, sắc mặt đen lại, thật sự là không thể tưởng được là tìm đến ông để kiểm nghiệm việc này. Lý thị thấy vẻ mặt khác thường của Vương đại phu không tự chủ được liền hỏi kết quả, nhưng ông lại cau mày không nói lời nào, mặc cho Lý thị gặng hỏi mãi, ông đều trầm mặc không nói.

Âu Dương Noãn liền trịnh trọng nói: "Vương đại phu, ngài xuất thân từ gia đình có truyền thống, phụ thân ngài còn làm ngự y trong cung,

học rộng hiểu nhiều. Nếu ngay cả ngài mà cũng không nói thật cho chúng ta biết thì tổ mẫu biết phải tin tưởng vào ai!”

Ánh mắt Vương đại phu thoáng ngưng trọng, trong lòng đắn đo mãi rồi cuối cùng mở miệng: ”Một khi đã như vậy, lão phu liền nói thẳng. Lão thái thái, những thứ này là từ đâu mà có, tất cả đều đã bị người khác động tay động chân hạ độc thủ!”

Lúc này, Thôi mama vẫn luôn lạnh run đột nhiên hai mắt trắng dã, sợ tới mức ngất đi, bà ta vẫn luôn đái ngộ với Chu di nương như vậy, ai cũng vậy chứ không riêng gì Thôi mama. Hoàn nhi nhìn bà ta ngã xuống một cái, trong mắt lộ ra vẻ mặt chán ghét.

Lý thị vừa nghe Vương đại phu nói như vậy, trong lòng nhất thời hiểu được, bà đến liếc mắt nhìn Thôi mama cũng lười, thở dài nói một hơi: ”Vương đại phu, hiện tại không cần nói nữa, ta đều đã hiểu được. Mời ngài qua bên đây ngồi nghỉ ngơi trước. Trương mama, người đi mời lão gia, phu nhân cùng Lý di nương qua đây!”

Âu Dương Noãn tự động ngồi xuống bên cạnh Vương đại phu cùng uống trà. Trương mama nhìn thoáng qua đại tiểu thư đang bất động thanh sắc này giờ, trong lòng âm thầm gật đầu, vô thanh vô thức có thể mang đến đại họa. Mắt liền nhìn thấy một trận đại phong có thể đem toàn bộ cháy sạch không còn một mảnh, nàng ta lại chỉ ngồi một bên uống trà, quả nhiên là một nhân vật âm ngoan. Thật sự không nhìn ra tiền phu nhân thanh cao, hiền hậu không tranh đấu với đời sao có thể sinh ra một nữ nhi như vậy, thật sự là không đơn giản.

Viện của Lý di nương gần nhất với Thọ an đường của Lý thị nên là người đến sớm nhất, bước vào liền thấy không khí trong phòng ngưng trọng, lập tức liên tưởng đến chuyện tình Chu di nương tìm đến mình, nhất thời hiểu được, liền cúi đầu nín thở nói: ”Lão thái thái tìm con, không biết có gì phân phó?”

Lý thị nhìn đến nữ tử trước mặt, lạnh lùng nói: "Người quỳ xuống cho ta, chờ lão gia cùng chủ mẫu đến rồi nói!"

Lý di nương ở trong này luôn được ưu ái, không nghĩ tới lần này lại bị loại đãi ngộ này, thế nhưng lại bắt nàng ta phải quỳ xuống. Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói: "Tổ mẫu, mặt đất rất lạnh, Lý di nương sẽ chịu không nổi, hay là..."

Lý thị nhìn Lý Nguyệt Nga vẫn luôn ôn nhu vâng lời, cũng hiểu được bản thân đang giận chó đánh mèo, nhưng lại thấy không tốt nếu cho nàng ta đứng lên, đành nói: "Mang một cái nệm đến đây!"

Nha đầu lập tức bỏ thêm một cái đệm đỏ thẫm thêu hoa đoan trang đến cho Lý di nương, nàng ta cúi đầu, thành thật quỳ xuống.

Chỉ lát sau đã nghe hạ nhân thông báo Lâm thị đã đến, Âu Dương Noãn thấy rõ ràng sự tức giận cùng bất mãn trong mắt Lý thị, tròng lòng không khỏi cảm thấy buồn cười, trên mặt lại thản nhiên, không hề để lộ một chút bộ dáng vui sướng khi người khác gặp họa, ngược lại còn mang theo vài phần lo lắng, quả thật là một bộ dáng chân tình thành thật.

Lâm thị tiến vào vẫn như bình thường hành lễ vấn an, Lý thị cũng không kêu đứng dậy, chính là mặc bà ta quỳ như vậy. Lâm thị quỳ trên mặt đất, trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi, bà ta được gả vào đây làm đương gia chủ mẫu, đối với lão thái thái tuy rằng hầu hạ không thực sự được tốt nhưng cũng chưa từng có điểm bất kính. Vậy mà hiện tại lại bắt bà ta quỳ xuống cùng với một di nương, hơn nữa lại ngay trước mặt mọi người, bảo sao bà ta có thể chịu đựng được?

Âu Dương Khả cũng đi theo vào đây, thấy loại tình huống này liền

miễn cưỡng nói: "Tổ mẫu, sàn nhà lạnh, thân thể mẫu thân không tốt, có phải nên để người đứng lên trước rồi nói?"

Quả thực là trùng hợp, vừa rồi Âu Dương Noãn cũng nói như vậy, Lý thị liền ban cho Lý di nương một cái nệm, hiện tại Âu Dương Khả cũng nói, Lý thị lại nhượng mảy: "Thân mình không tốt liền được bỏ qua sao? Ta không cho nó đứng lên, cứ quỳ đi!"

Âu Dương Khả sắc mặt liền trắng nhợt, nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn đang ngồi bên kia cùng Vương đại phu, càng cảm thấy nghi hoặc, rốt cuộc chuyện này là sao đây? Trương mama vội hòa giải nói: "Nhị tiểu thư, người qua bên đây ngồi trước đi. Lão thái thái có chuyện muốn nói với phu nhân!"

Âu Dương Khả không thể làm gì khác được liền phải đến bên Âu Dương Noãn ngồi xuống, nghi ngờ trên mặt càng ngày càng đậm. Thế nhưng sắc mặt Âu Dương Noãn vẫn bình tĩnh, tổ mẫu Lý thị lại đang âm thầm làm cho nàng ta không dám tùy tiện mở miệng hỏi chuyện.

Trong phòng thủy chung vẫn không ai nói câu nào, yên lặng đến đáng sợ, mama, nha hoàn ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Lý di nương dù sao cũng có cái nệm, Lâm thị lại chân không quỳ trên mặt đất, hai chân như mất cảm giác, lưng lay sắp đổ, lúc này Âu Dương Trì rốt cuộc cũng đã đến, vừa vào liền thấy cảnh tượng như vậy liền ngây người.

"Lão thái thái, đây là làm sao vậy? Sự tình gì lại chọc người tức giận như vậy. Bọn nhỏ vẫn còn một bên, người phạt Uyển Như như vậy... có điểm không tốt lắm..."

Ánh mắt Lý thị lập tức âm trầm, sắc bén liếc nhìn Âu Dương Trì, trong miệng lại bình thản nói: "Vừa vặn đều ở đây, cũng là để bọn

chúng nhìn một chút, nghe một chút, về sau còn phải học thêm.
Vương đại phu, đem những gì ông tra ra được nói rõ cho lão gia
nghe đi!”

Chương 32: Núi lớn đánh úp gió mẫn lâu

Lúc Lý thị nói như vậy, cũng không kêu nha hoàn mama tránh mặt, chính là không sợ chuyện này truyền ra ngoài. Một khi tội danh của Lâm thị được xác thực, bọn hạ nhân cũng sẽ không còn coi trọng vị chủ mẫu này nữa. Nói cách khác, Lý thị sẽ không cho phép Lâm thị lấy lại quyền quản sự! Âu Dương Noãn nghĩ như vậy, nhưng lo lắng trên mặt lại càng nồng đậm, giống như là xuất phát từ chân tâm quan tâm lo lắng cho Lâm thị. Âu Dương Khả một bên thấy được thần sắc của nàng liền tức giận đến muốn học máu, người không biết còn tưởng rằng Lâm thị đang quỳ dưới kia chính là mẹ ruột của Âu Dương Noãn.

Trương mama đã sớm phân phó bọn nha đầu, đem các thứ trong viện Chu di nương bày hết trên bàn. Âu Dương Trì ngạc nhiên nhìn những hộp đựng đồ trang điểm, xiêm y và các vật dụng khác được bày đầy lên bàn.

Lâm thị vừa rồi còn chờ Âu Dương Trì đến cứu mình, nhưng khi nhìn thấy những vật kia sắc mặt lập tức biến đổi. Lý thị cười lạnh một tiếng, nhìn Vương đại phu gật đầu, lúc này Vương đại phu mới đi qua, chỉ vào hộp trang điểm nói: "Cái này là son cùng phấn bột nước trong phòng Chu di nương, ta đã kiểm tra qua, bên trong có dấu một ít thủy ngân, nếu không phải là người trong nghề thì sẽ không phát hiện ra được. Thủy ngân là chất kịch độc nhưng nếu là số lượng nhỏ thì sẽ không gây chết người. Chuyện này có chút dơ bẩn... Dùng thủy ngân hòa vào trong nước là một phương pháp tránh thai, nhưng đối với thân thể lại rất có hại, nếu dùng trong một thời gian dài sẽ dẫn đến mất mạng."

Dơ bẩn? Âu Dương Trì nhướn mày, sắc mặt liền thay đổi, trong phủ làm sao lại có loại chuyện này?

Vương đại phu cầm đến một gói trà, nói: "Ta đã cẩn thận kiểm tra, phát hiện bên trong có lẫn bột phấn hoa hồng"

Vương đại phu xuất thân từ gia đình có truyền thống hành nghề y, chuyên môn hiểu rộng, đối với những loại dược liệu này tất nhiên chỉ cần nhìn là biết rõ. Cho dù là một số bí dược trong cung, thậm chí là phương thuốc dân gian nếu nói ông không biết thì là rất hiếm, nên ông nói như thế nào thì điều đó khẳng định là có cơ sở chính xác. Nghĩ vậy sắc mặt Âu Dương Trì lại càng khó coi.

Vương đại phu lại tiếp tục nói thêm: "Bên trong túi hương này, có không ít bột phấn hạt lựu lẫn vào."

Hạt lựu? Âu Dương Trì không khỏi thắc mắc: "Hạt lựu được dùng làm gì?"

Vương đại phu chậm rãi nói: "Nếu bỏ thêm bột phấn hạt lựu vào sẽ càng thêm tinh tế mềm mại, hơn nữa lại có mùi thơm ngào ngạt, có tác dụng tránh thai, nhưng nếu là trong giai đoạn mang thai, loại hương này là điều tối kỵ, nếu dùng một lượng lớn sẽ dẫn đến sinh non!"

Sắc mặt Âu Dương Trì càng thêm âm trầm, gắt gao nhìn chằm chằm mấy thứ đồ kia, không nói được một lời.

Thế nhưng sự việc vẫn chưa dừng ở đó, Vương đại phu tiếp tục cầm lên một bộ trang phục đẹp mắt nói: "Bộ y phục này mới nhìn thì không có vấn đề gì, nhưng do ta đã đọc qua một loại y thư có biết đến một loại độc dược, cho nên vừa rồi cố ý rút ra một sợi tơ, cần

thận kiểm tra thực hư quả nhiên phát hiện sợi tơ này được làm từ nhựa cây, nhựa trái dừa tẩm ướm cùng lông dê kết thành...Lão thái thái chắc cũng chưa từng được nghe qua, quả thực loại biện pháp độc ác này lưu truyền từ trong cung mà ra, nếu thường xuyên mặc loại y phục này, đến khi sinh ra đứa nhỏ chỉ sợ...Chỉ sợ là...Không sống được...” Vương đại phu kiên trì nói xong, sắc mặt mọi người trong phòng đều thay đổi.

Ngực Lý thị kịch liệt phập phồng, hít sâu một hơi, cưỡng chế cảm xúc phần nộ nói: ”Đủ rồi! Vương đại phu đừng nói nữa, cảm ơn ngài đã vì gia đình ta mà tận tâm hết sức, ngày sau sẽ hậu tạ tử tế! Người đâu, tiễn Vương đại phu ra ngoài!”

Đây là muốn thanh lý môn hộ...Âu Dương Noãn lạnh mắt nhìn, giống như đang nhìn trò khôi hài lớn nhất trong cuộc đời, thế nhưng biểu tình từ đầu đến cuối lại luôn bình tĩnh thản nhiên. Âu Dương Khả ngược lại gắt gao cắn chặt môi mình, cơ hồ muốn bật ra máu tươi, một câu cũng không thốt nên lời.

“Lão thái thái, mấy thứ vừa rồi là...” Âu Dương Trì cũng bị những thứ âm độc này làm cho kinh hãi không nói nên lời.

“Hừ, đây đều là vì đứa nhỏ trong bụng Chu di nương mà chuẩn bị!” Lý thị hừ lạnh một tiếng.

Âu Dương Trì sắc mặt đại biến, đầu tiên là kinh ngạc chuyện Chu di nương mang thai sau lại giận tím mặt, ai lại dám cả gan làm loạn ngay cả đứa nhỏ của hắn cũng dám tính kế.

Lâm thị không đợi Âu Dương Trì nói chuyện, đầu tiên là ngăn cản người khác giành nói: ”Lý di nương, ngươi còn gì để nói không? Làm mất đi sự tín nhiệm của lão thái thái thì thôi, đằng này lại cứ nhiên dám làm hại đến cốt nhục của lão gia!”

Lý di nương lấp bắp kinh hãi, hoa dung thất sắc nói: "Không phải thiếp, thiếp cái gì cũng không biết a! Lão gia, lão phu nhân minh giám!"

Lý thị vỗ mạnh tay xuống bàn, ánh mắt tàn nhẫn bắn về phía Lâm thị: "Tất cả câm mồm! Đi làm Thôi mama tỉnh dậy, mang đến đây!"

Trương mama liếc mắt ra hiệu, liền có nhóm mama ba chân bốn cẳng nhanh chóng làm cho Thôi mama tỉnh lại, khi tỉnh lại nét mặt già nua liền sợ tới mức trắng bệch, run run quỳ xuống: "Lão thái thái tha mạng!"

"Người mau khai thật ra, rốt cuộc là ai đã sai người đem mấy thứ này cho Chu di nương dùng? Nếu có nửa chữ nói dối, ta sẽ lột da của người!" Lý thị hung tợn nói.

Thôi mama đưa mắt nhìn Lâm thị một cái, cắn chặt hàm răng một câu cũng không nói. Âu Dương Trì đi hung hăng đá một cước vào ngực Thôi mama: "Lão nô tài chết tiệt, nếu không nói thì ngay cả người nhà người ta cũng đem bán!"

Thôi mama bị đá một cước lão đảo té ngã trên mặt đất, liền phun ra một ngụm máu tươi, lại chỉ có thể cắn răng chống đỡ quỳ lên, lúc này nói cũng chết mà không nói cũng chết, đúng là lưỡng nan, Lý thị cười lạnh một tiếng: "Người không nói thì ta cũng đã biết, người là lão mama trong phủ này, Lý di nương vừa mới vào cửa được nửa tháng, quản sự bất quá cũng mới vài ngày, có thể lung lay được người sao?"

Nói xong, ánh mắt như độc tiễn bắn về phía Lâm thị: "Người còn gì để nói? Mấy thứ này đều là do người sai người mang đến cho Chu di nương, người lại còn dám đổ tội lên đầu Lý di nương, khá lắm, đúng

là không coi ai ra gì!”

Âu Dương Noãn lúc này thản nhiên liếc mắt với Lý di nương một cái, Lý di nương vốn thông minh, lập tức biết được nên phải phản ứng thế nào, lập tức quỳ rạp xuống chân Âu Dương Trì, sắc mặt trắng bệch, thất kinh nói: ”Lão gia! Chuyện này không phải do thiếp làm... Thiếp tuy rằng xuất thân từ dòng dõi thư hương, nhưng dù sao cũng chỉ là cửa nhỏ nhà nghèo, những thứ dơ bẩn này nọ quả thực là văn sở vị văn! Nếu vừa rồi không phải Vương đại phu nói, thiếp ngay cả nghe qua cũng chưa từng! Lão thái thái nói phải, thiếp mới quản sự được vài ngày, làm sao có thể sai khiến được Thôi mama! Lão gia, cầu xin người hãy làm chủ cho thiếp!” Nàng ta quỳ trên mặt đất không ngừng kêu oan, nước mắt như mưa, so với hoa lê đài vũ còn làm người ta thương xót hơn.

Âu Dương Trì vừa thấy tâm liền động, không hiểu sao lại cảm thấy Lý di nương trên mặt đất đang chịu ủy khuất thật lớn, nghĩ cũng phải, nàng ta là nữ nhi nhà nghèo, loại biện pháp âm ngoan này làm sao có thể nghĩ ra được, huống chi lại mới tiếp quản gia sự mấy ngày, làm sao trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy có thể an bày biện pháp hại người tinh tế phức tạp như vậy! Hắn nghĩ nghĩ, liền nâng Lý di nương dậy: ”Không cần khóc, ta tin tưởng nàng trong sạch, trước hết đứng lên rồi nói!”

Vậy là người quỳ chỉ còn lại Lâm thị, Âu Dương Trì gắt gao nhìn chằm chằm bà ta, không thể nào liên tưởng được nữ nhân ôn nhu này cùng người tâm địa độc ác trong lời nói của Vương đại phu kia lại cùng một người.

“Những năm gần đây, người muốn sửa trị quản lý những di nương nha đầu như thế nào ta cũng mặc kệ, nhắm mắt làm ngơ. Chẳng qua nghĩ rằng đó chỉ là cãi nhau nhỏ giữa các nữ nhân mà thôi, chủ mẫu nhà ai lại không có chút thủ đoạn mới ngồi vững được ở vị trí kia.

Nhưng lần này lại không giống, việc này có liên quan đến con nối dòng, có quan hệ đến huyết mạch Âu Dương gia ta! Ta đã luôn nói với ngươi, nếu là di nương không có chỗ dựa thì tùy ngươi xử lý, nhưng nếu là người có chỗ dựa thì trăm ngàn lần phải để ý, ngươi lại làm ngược lại. Chu di nương có thai ngươi gạt đi không nói thì thôi, còn tìm mọi cách khó dễ nàng ta, ngươi có thể không xem lời ta nói ra gì, nhưng ngươi cũng phải để ta và trượng phu ngươi vào trong mắt!”

Chương 33: Không sinh được con là đại sai

Lâm thị trong lòng kinh hãi không thôi, vốn tưởng rằng mọi chuyện được làm rất khéo, lại được dấu kín, làm sao lại bị phát hiện được? Thật sự là đáng chết!

Âu Dương Noãn nhìn bà ta, ánh mắt sắc lạnh. Âu Dương Trì ngay thẳng nhiều năm, con nối dòng Âu Dương gia lại đơn bạc, đối với Lý thị mà nói quả thực là quá đau lòng. Nhưng như vậy đối với Lâm thị lại rất có lợi, cho nên Âu Dương Noãn luôn luôn đoán rằng Lâm thị ở hậu viện tất nhiên sẽ động tay động chân, nàng căn bản là muốn lợi dụng lúc Lý di nương quản sự âm thầm điều tra một phen, thật không ngờ mình căn bản không cần ra tay, đúng lúc Chu di nương tự tìm đến cửa, có một cơ hội trời ban như thế, tất nhiên nàng sẽ không bỏ qua!

Âu Dương Trì hai năm qua nạp thêm không ít nha đầu thông phòng, nhưng những người được sủng hạnh không phải chết đi thì cũng bị bán, người lưu lại nhiều năm lại không có đứa nhỏ. Lâm thị tìm mọi cách tính kế, tự nhiên sẽ không để người khác sinh con nối dòng trước, tốn nhiều tâm tư đối phó với đám nữ nhân trong hậu viện, mỗi vật phẩm mang qua nếu nhìn bề ngoài sẽ không phát hiện ra vấn đề, nhưng trên thực tế lại đều ẩn chứa huyền cơ. Như thế xem ra, lần này Chu di nương có thể mang thai đúng là tốn không ít tâm tư. Âu Dương Noãn suy nghĩ thật cẩn thận thủ đoạn của Chu di nương, có thể tránh được thủ đoạn của Lâm thị, còn cần ngược lại bà ta một phát, tâm cơ thủ đoạn như thế quả nhiên thật lợi hại! Như vậy cũng tốt, để cho Âu Dương Trì nhìn rõ một chút thê tử của hắn hiền lành cỡ nào!

Không khí trong phòng lúc này quả là dọa người.

Ánh mắt Âu Dương Trì lạnh như băng, thanh âm sắc như kiếm bắn về phía Lâm thị, thấp giọng nói: "Uyển Như, ta hỏi lại nàng một câu, những lời lão thái thái vừa nói, nàng nhận thức được hay là cố tình bỏ qua?"

Sắc mặt Lâm thị trắng bệch dọa người, lưng lay như sắp đổ, cơ hồ muốn té xỉu, ngẩng đầu nhìn trượng phu hăng ngày vẫn luôn ôn hòa với mình nay lại đang trừng mắt hung ác nhìn mình, bà ta lập tức di chuyển đầu gối bò đến trước mặt Âu Dương Trì, nắm lấy vạt áo hắt thê lương khóc lóc: "Lão gia, thiếp biết lão thái thái xưa nay không vui vì thiếp không sinh được con trai. Nhưng đến nay đã mười năm, thiếp vẫn luôn cẩn thận lo lắng cố hết sức hầu hạ lão thái thái, một khắc cũng không dám lơ là, nếu thiếp có một lần không phải trong một ngàn một vạn thứ, lão gia cùng lão phu nhân cũng không nên hoài nghi lòng dạ thiếp độc ác như thế! Lão gia, thiếp thật sự không làm, tất cả đều có người hãm hại oan uổng cho thiếp, lão gia phải làm chủ cho thiếp a!" Vừa nói, nước mắt giống như liên châu chảy xuống theo khuôn mặt thanh lệ.

Âu Dương Trì nhin không được sừng sốt, Lý thị tức đến cả người phát run, nắm tay nắm chặt thành ghế cố gắng khống chế tức giận: "Người, người...Người thế nhưng lại không biết xấu hổ, còn sống chết không chịu thừa nhận, trong phủ này ai có thể hãm hại được người, lại hãm hại như thế nào?"

Vẻ mặt Lâm thị ủy khuất, ai oán nức nở nói: "Xin lão thái thái thương xót, xin hãy nể mặt lão gia! Con tuy rằng không được như ý của người, muốn đánh muốn mắng tùy người, nhưng đừng dùng những lời lẽ như vậy oan uổng con, dù con có độc ác thế nào cũng sẽ tuyệt đối không hại con nối dòng của lão gia, đứa nhỏ kia được sinh ra con

cũng mong chờ nó gọi một tiếng mẫu thân! Xin người đừng nói nữa, con dập đầu cầu xin người”

Nói xong liền dập đầu liên tục xuống đất, mạnh đến nỗi còn nghe cả tiếng, đụng đến cả cái trán cũng đều bầm tím hết lên, thần sắc Âu Dương Trì buông lỏng, Âu Dương Khả lập tức bước qua, ôm lấy mẹ ruột cùng khóc không ngừng, quả nhiên là một bộ dáng ủy khuất vô cùng.

Âu Dương Noãn cũng là lần đầu nhìn thấy Lâm thị khóc lóc kể lể trước mặt mọi người, trong lòng không khỏi âm thầm tán thưởng, khó trách tổ mẫu cùng phụ thân bị đùa bỡn nhiều năm như vậy, quả nhiên là có mưu trí, có bản lĩnh. Chuyện đã rõ ràng như vậy mà có thể dễ dàng đổi trắng thay đen, biện bạch một hồi, trái lại biến thành người bị hãm hại. Nghĩ đến đây, Âu Dương Noãn liền đi qua, nhẹ nhàng vỗ lưng cho Lý thị, ôn nhu nói: ”Tổ mẫu, người trăm ngàn lần đừng nghe người khác hãm hại, con tin tưởng mẫu thân vô tội. Người ngấm lại xem, nhiều năm qua như vậy, mẫu thân đối xử với con cùng Tước nhi tỉ mỉ cẩn thận, một chút cũng không quên...”

Sắc mặt Lý thị nhất thời thay đổi, đúng vậy, nữ nhân này sau lưng từng làm hại tôn tử của bà, làm được một lần tất sẽ có lần thứ hai! Bây giờ nói hai ba câu liền châm ngòi ly gián mẫu tử bà, đúng là không phải thứ gì tốt đẹp! Lý thị càng nghĩ càng thấy tức giận, sắc mặt trắng bệch, hít thở không thông, suýt nữa thì không chịu được. Trương mama ở một bên thấy vậy liền mang tới một chén nước cho lão thái thái, nói: ”Đại tiểu thư, làm phiền ngài chăm sóc lão phu nhân!”

Trương mama nói xong lời này, nghiêm mặt đi lên trước vài bước, nhẹ giọng nói: ”Lão gia, mong người để nô tỳ nói vài câu!”

Âu Dương Trì bất động một hồi rồi mới chậm rãi gật đầu.

Trương mama nói: "Phu nhân, nô tỳ chỉ là hạ nhân, có chuyện nhất thời không hiểu rõ, không biết ngài có thể vui lòng giải thích một hai câu được không?"

Lâm thị lau nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn, Trương mama nói: "Nếu như lời phu nhân nói, trong phủ này là có người rắp tâm hại người sao? Vậy kẻ muốn hãm hại người là ai? Là Chu di nương hay vẫn là Lý di nương? Người có chứng cứ không? Tuy rằng hiện tại Thôi mama không thể nói, nhưng nếu lão gia cho người dùng hình, chắc chắn rồi cũng sẽ khai ra người phía sau xúi giục!"

Lời vừa nói ra, Âu Dương Trì nhất thời chấn động, Lâm thị sắc mặt nhanh chóng thay đổi.

Trương mama quả nhiên là người đi theo Lý thị nhiều năm, hiểu rõ tâm tư lão thái thái, nếu từ từ điều tra, chẳng sợ Thôi mama chết cũng không chịu nói, vật chứng này cũng đều có thể tra ra, lúc trước là ai chọn mua, là ai đưa vào phủ, là ai phân phó cấp cho Chu di nương, từ hộp son, cây trâm nhỏ bé này đều có thể tìm ra dấu vết, trong lòng Âu Dương Noãn âm thầm cười lạnh, chợt nghe Trương mama trầm giọng nói: "Lão gia, người trong gia đình bình thường luôn có năm thẻ bảy thiệp, năm rộng tháng dài, luôn luôn xảy ra tranh chấp. Việc phu nhân sửa trị nhóm di nương vốn dĩ cũng là chuyện tranh giành sủng ái bình thường, nếu nói thành chuyện cũng không đáng phải bàn. Nhưng lão gia không vượng đường con cái, người nhà Âu Dương gia không thịnh, nếu phu nhân thật tâm suy nghĩ cho lão gia thì khi biết Chu di nương có hỉ mạch liền phải thông báo cho lão gia hoặc lão thái thái ngay, nhưng vì sao phu nhân lại ỉn ỉn không nói? Hôm nay nếu lỡ có điều gì vạ nhất, lão gia, đứa nhỏ chỉ sợ có thể đã..."

Âu Dương Trì tức giận lan ra, suy nghĩ chút liền hiểu được, ánh mắt

thất vọng nhìn về phía Lâm thị, bà ta cố gắng tỉnh táo muốn mở miệng, lúc này Trương mama lại nói: "Phu nhân, có thể người không chấp nhận được chuyện này do một nô tỳ nói ra, nhưng nô tỳ ở bên người lão thái thái ngày người nhiều năm, đấu tranh giữa thê thiếp trong nhà cũng coi như là đã nghe nhiều, xem nhiều, nhưng cũng chưa thấy phu nhân nhà ai vì vậy mà bị trách cứ quá nhiều. Nhưng cho phép nô tỳ nói với người, thứ nhất là người quá đáng muốn hại con của lão gia, thứ hai lại nói có người âm mưu hãm hại phu nhân, không phải là ám chỉ lão thái thái sao? Như thế là ngỗ nghịch bất hiếu, phu nhân sao có thể phụ sự kỳ vọng của lão gia cùng lão thái thái?"

Trương mama ăn nói đơn giản, nhưng từng câu từng chữ lại đánh vào trọng yếu, Lâm thị thất thanh nói: "Trương mama, ta chưa từng đắc tội với người, vì sao người lại muốn vu oan cho ta? Chẳng lẽ người cũng cho rằng vì ta không sinh được con trai là điều đại sai, phải đem hết mọi tội lỗi đổ lên đầu ta thì mới cam tâm?"

Trương mama lại nói: "Phu nhân nói gì vậy? Con cháu là duyên trời cho, có thể vì Âu Dương gia mà sinh con nối dòng cũng phải có nhân duyên, duyên này là do kiếp trước tu được mà có, nếu không đổ mắt ngóng trông cũng không được!"

Một câu này đúng là cay nghiệt, đánh trúng tử huyệt của Lâm thị! Đáy mắt Âu Dương Noãn cười khế, không sinh được con cũng là xứng đáng!

Chương 34: Ai cũng đừng nghĩ toàn thân trở ra

Lời nói của Lâm thị bị nghẹn lại trong họng, trên mặt không còn huyết sắc, đôi mắt đẹp lộ ra tia hung ác, khàn khàn giọng nói: "Trương mama nói phải, nhưng là ta đối với sự tình này quả thật không biết. Mỗi lần phân phát đồ dùng xuống dưới ta cũng chỉ phân phó người dưới mang đi thôi, những thứ kia ta đều không tự mình xem qua nên đã để xảy ra việc này. Đây đều là lỗi của ta!"

Lý thị rốt cục cũng hoãn lại khí tức, cười lạnh nói: "Chẳng lẽ nhóm mama bên dưới đều không biết làm việc sao? Nếu mọi chuyện không do chủ mẫu người đích thân hỏi đến, đó chẳng phải là chuyện cười trong thiên hạ sao? Nếu chống đối lại ý của người, bọn họ dám làm như thế sao?"

Lâm thị biết đáp án này không thể làm Lý thị cùng Âu Dương Trì vừa lòng, hiện tại biện pháp duy nhất là phải tìm người chịu tội thay, mà lựa chọn tốt nhất chính là Lý di nương, bà ta phải cắn chết không buông: "Lão thái thái, con sau khi đổ bệnh, có rất nhiều việc không tự mình hỏi đến, chính là theo lệ để cho bọn hạ nhân làm việc. Nhưng trước đây cũng chưa từng phát sinh sai lầm. Từ sau khi đem gia sự giao cho Lý di nương, con vẫn luôn đóng cửa tĩnh dưỡng, thật sự hoàn toàn không biết gì cả!"

Cư nhiên còn muốn cắn mình mãi không buông! Lý di nương oán hận nhìn Lâm thị, há miệng thở dốc muốn biện bạch vài câu, cuối cùng vẫn không cam lòng im lặng trầm mặc đứng lên, lửa giận dưới đáy mắt càng phát ra mạnh mẽ, nhìn Lâm thị oán hận đến tận xương tủy!

Lý thị quát lạnh: "Câm mồm! Lâm Uyển Như, người là chủ mẫu trong nhà, sự tình trong hậu viện này thì phải hỏi người, chẳng lẽ vẫn là ta cố ý oan uổng cho người sao? Hoặc là người đối với việc ta để cho Lý di nương thay người quản lý hậu viện là có bất mãn?"

Trên mặt Lâm thị vẫn là bộ dạng buồn rầu đau đớn: "Lão thái thái, trời thấy, con thật sự cái gì cũng không biết, nếu như người một mực khẳng định là do người con dâu này gây nên, con tình nguyện đập đầu chết tại chỗ, chứng minh trong sạch!" Nói xong liền đứng lên, muốn hướng vào tường đập mạnh, trong nhất thời toàn bộ mama, nha đầu hỗn loạn đứng lên kéo lại, tất cả kêu loạn, nhất thời trong phòng đều âm ỉ.

Lý thị đột nhiên cầm lấy bình trà ném thẳng xuống đất vỡ nát, âm thanh thanh thúy làm mọi người đều cả kinh, trong phòng lập tức yên tĩnh, ngay cả Lâm thị cũng ngây người một lát.

Âu Dương Noãn nhìn Lý thị ném cái chén xuống, liền bước lên phía trước vỗ nhẹ lưng của bà, nhẹ giọng trấn an nói: "Tổ mẫu bớt giận, cẩn thận sức khỏe!" Sau đó nàng liếc nhìn Âu Dương Trì một cái, ôn nhu khuyên giải: "Phụ thân, nếu đã như thế thì cần gì tra xét nhiều nữa, cần gì phải huyên náo đến mức gia đình không yên thế này? Dù sao đứa nhỏ trong bụng Chu di nương cũng đã bình an vô sự, chuyện này coi như tạm yên trước đi!"

Lời này thoát nhìn thì là vì Lâm thị mà nói, thế nhưng vào tai Lý thị lại như lửa đổ thêm dầu, bà mới là trưởng bối ở trong nhà, Lâm thị lại dám bức mình phải nhượng bộ! Đúng là mơ mộng hảo huyền! Bà lạnh lùng nói: "Noãn nhi, lời này con nói sai rồi, việc hôm nay chính là họa lớn của gia tộc, một khi xử lý không tốt thì sẽ để lại đại họa cho con cháu đời sau Âu Dương gia! Tra! Chuyện này không thể không tra!"

Trương mama thấy thế liền cung kính nói: "Phu nhân thường ngày hiểu biết lễ nghi quy củ, hôm nay lời nói, việc làm sao lại không có lý lẽ như vậy. Thọ an đường này là nơi nào? Làm sao có thể hồ nháo ở trong này như vậy? Người xuất thân từ Hầu phủ, sẽ không muốn lão thái thái phải đi hỏi lão thái quân về chuyện này chứ? Người làm hại con nối dòng của lão gia, về tình có thể tha thứ được, nhưng cũng có điều không thể không để ý, hai vị tiểu thư cũng đều lớn rồi, người làm vậy không sợ các nàng sẽ học theo sao? Tương lai ở nhà chồng sao có thể tốt được, ai...Lão thái thái luôn là người đứng đầu, bất luận đúng sai, hết thảy đều do người định đoạt, sao phu nhân có thể hồ nháo như vậy? Nếu bọn hạ nhân không cẩn thận đem chuyện này truyền ra ngoài, chẳng lẽ phu nhân muốn mọi người hiểu sai nhân phẩm của lão gia sao?"

Âu Dương Noãn thấp giọng nói: "Phụ thân, thứ lỗi cho nữ nhi nhiều lời, việc này trăm ngàn lần không thể để lão thái quân biết được, nếu như Hầu phủ đã biết, chỉ sợ chuyện mẫu thân ý được sung ái ức hiếp tổ mẫu sẽ truyền khắp kinh đô, quan trọng nhất là...phụ thân cũng biết, chuyện tối kỵ này chính là ngỗ nghịch bất hiếu!"

Âu Dương Trì chấn động, lời này tương đương với việc lấy mạng hắn! Đúng vậy, đương kim thánh thượng hận nhất chính là loại hành vi ngỗ nghịch bất hiếu này! Hắn nhớ tới vị quan trong triều kia giấu diếm chuyện phụ thân qua đời không chịu về nhà chịu tang mà bị hoàng đế tước đoạt quyền vị. Còn có một vị quan lớn trong thời gian hiếu kỳ Thái Hoàng Thái Hậu không tuân thủ thanh quy giới luật mà bị chôn sống, trong lòng bàn tay ầm ưót một mảng!

Lý thị thở dài, nói: "Thôi, ta đã già rồi, vốn không nên can thiệp vào chuyện gia đình nữa, nhưng sự tình hôm nay thật sự rất nghiêm trọng, chuyện khác ta có thể không nói, nhưng nếu là chuyện uy hiếp đến con nối dòng của Âu Dương gia, ta tuyệt đối không thể buông

tha!”

Lý di nương lấy khăn che mặt, nhẹ nhàng khóc, nói: ”Lão thái thái, người muốn con quản lý tốt việc gia đình, nay lại xảy ra chuyện này, con đúng là đã phụ lòng người rồi!”

Mọi người đều nói, Âu Dương Trì đã muốn bỏ qua nhưng lại không thể không nghe, nghĩ lại thấy hết thảy tai họa trong nhà đều bắt nguồn từ một chỗ, hẳn suy nghĩ cực nhanh, trầm ngâm một lát, cuối cùng nói: ”Chuyện của Chu di nương không ai được phép nhắc đến một câu, Lâm thị thân là con dâu lại ngỗ nghịch với lão phu nhân, không hề đoan chính lễ nghĩa, bắt đầu từ hôm nay cấm ở trong viện một tháng, đóng cửa suy nghĩ, tu thân dưỡng tính, nếu không có sự cho phép của ta ai cũng không được qua thăm!”

Lâm thị cùng Âu Dương Khả quá sợ hãi, nàng ta lập tức hét chói tai cầu xin, Âu Dương Trì trừng mắt cảnh cáo, lạnh lùng nói: ”Ý ta đã quyết, không cần nói gì thêm nữa! Nếu người dám nói thêm một câu, ta cũng đem cả người nhốt lại!”

Nói xong, ánh mắt uy hiếp quét quanh phòng một lượt, nhìn Lâm thị lạnh lùng nói: ”Từ nay về sau, người ít gặp mặt bọn nhỏ đi! Miễn cho bọn chúng đang êm đẹp lại bị người xúi giục làm bậy!” Một câu này làm cho Lâm thị che mặt mà khóc, vốn định níu lấy vạt áo của hắn liền bị hắn đá ngã, bước ra không thèm quan tâm đến bà ta.

Trong lòng Lâm thị lạnh như hầm băng, cơ hồ hít thở không thông. Lý thị mắt lạnh nhìn, gần từng chữ nói: ”Lý di nương, từ hôm nay trở đi, người phải rửa sạch hạ nhân trong phủ, hết thảy mama, nha hoàn ai nên bán thì bán, nên đánh thì đánh. Trong viện này còn không biết có bao nhiêu loại hạ nhân dơ bẩn gì đó, ta muốn người phải kiểm tra thật kỹ một phen, nhất là trong viện của người càng phải cẩn thận, dù sao cũng là chỗ lão gia thường lui tới, nếu thực sự có loại hạ nhân

như vậy, chỉ sợ ngay cả hấn cũng không được an toàn!”

Lý di nương thập phần cao hứng, trong lòng cố kìm nén vui mừng, Âu Dương Noãn lại vẫn như cũ thần sắc không thay đổi, thấp giọng trấn an: ”Tổ mẫu đừng để trong lòng. Toàn bộ kinh đô này có nhà nào là không có chút chuyện phiền lòng. Dù sao cũng chỉ là chút chuyện nhỏ, Lý di nương khẳng định có thể xử lý tốt, làm cho mọi chuyện an ổn lại là người có thể yên tâm!”

Ra khỏi Thọ an đường, Âu Dương Noãn khoe miệng hơi hơi giơ lên, chắc là Lâm thị cũng không nghĩ được mình cũng có ngày như vậy? Bà ta hôm nay dùng chiêu lấy cái chết ra để uy hiếp là một sự đúng đắn, đáng tiếc, bất luận là ai, chỉ cần uy hiếp đến danh dự của Âu Dương gia cùng địa vị quyền thế của Âu Dương Trì, hấn tất sẽ xem đối phương là địch nhân!

Trở lại viện mình, ngay cả Phương mama cũng đều lộ nét mặt vui sướng, nhin không được niềm vui liền nói với Âu Dương Noãn: ”Đại tiểu thư quả nhiên dự liệu không sai. Lão gia hôm nay chẳng qua là ngại mặt mũi của Hầu gia cùng không muốn việc xấu trong nhà bị bên ngoài biết được nên chưa từng khắc nghiệt với phu nhân, nhưng nhìn thái độ hôm nay của lão gia là biết, người đã hoàn toàn mất đi sự tin tưởng với Lâm thị, chỉ sợ từ nay về sau muốn lấy lại ân sủng e rằng còn khó hơn lên trời!”

Hồng Ngọc nhẹ nhàng mang trà lại đây, Âu Dương Noãn bưng lên uống một ngụm rồi mới chậm rãi nói: ”Mama đừng cao hứng quá sớm, Lâm thị cũng không phải loại hổ giấy. Chuyện hôm nay chẳng qua là do trở tay không kịp, ta đoán rằng bà ta sẽ có phản kích, đến lúc đó là cùng Chu di nương một sống một chết cũng chưa biết chừng!”

Phương mama nhíu mày, có chút hoài nghi nói: ”Điều này sao có thể,

lão gia hôm nay phát hỏa lớn như vậy, sao có thể bị hai ba câu vố về của phu nhân lung lay? Đại tiểu thư cũng quá xem trọng bà ta rồi!”

“Nếu mama không tin thì cứ chờ xem!” Âu Dương Noãn mỉm cười, không hề nói thêm nữa. Bất luận Lâm thị phản kích như thế nào, nàng chỉ cần ngồi chờ xem kịch là được, dù sao nhóm lửa này cũng đã nhen lên, ai cũng đừng nghĩ được toàn thân trở ra.

Chương 35: Phong tư tuyệt thế không ai sánh bằng

Âu Dương Noãn nghiêng người dựa vào giường, nàng nhắm mắt đón ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào, dáng vẻ trầm tĩnh ôn nhu động lòng người, cho dù là Hồng Ngọc hằng ngày tiếp xúc cũng không kìm được mà than thầm một tiếng, nàng là đại tiểu thư, khí chất như vậy, tướng mạo như vậy, nếu lớn thêm chút nữa không biết sẽ làm tan nát trái tim bao nhiêu nam nhân.

Âu Dương Tước bước vào Noãn các, hai mắt tỏa sáng, mày ngài nhướng lên, bước đi nhanh nhẹn, áo choàng màu xanh tung bay theo từng nhịp chân. Bảo Quyên đuổi theo từ phía sau kêu lên: "Đại thiếu gia, người đừng chạy, cẩn thận ngã!"

Âu Dương Tước nhanh chóng vọt vào trong phòng, bộ dáng cực kỳ hưng phấn, chạy đến trước mặt Âu Dương Noãn rồi mới dừng lại, thở hồng hộc nói: "Tỷ tỷ, đệ đã tìm được sách về Quảng Lăng mà tỷ muốn rồi!" Âu Dương Noãn còn chưa kịp phản ứng, hắn đã muốn dùng sức kéo lấy tay áo nàng: "Tỷ tỷ, mau đứng lên, đệ dẫn tỷ đi!"

"Đại thiếu gia, người đừng vội, có sách tốt gì thì mua về là được! Đại tiểu thư không thích xuất môn, người quên rồi sao?" Phương mama ở một bên nhắc nhở.

Những thiên kim tiểu thư bình thường xuất môn dâng hương, dự tiệc hay mua sắm đồ trang điểm cũng không có gì ngạc nhiên, chỉ là Âu Dương Noãn không thích xuất môn, điểm này bọn họ đều biết, nhưng mà lúc này Âu Dương Noãn lại mỉm cười, đứng thẳng dậy nói: "Mama, nếu thiếu gia có thể mua được thì đâu có về tay không.

Cái này là sách cổ trân quý, chỉ sợ người ta không dễ gì chịu bán. Hồng Ngọc, thay quần áo cho ta!”

Xe ngựa của Âu Dương gia cũng không xa hoa, nhưng bên trong lại rộng rãi thoải mái. Chỗ ngồi phía trên được bày cái nệm thật dày, Âu Dương Noãn uể oải dựa vào đọc sách, Hồng Ngọc cúi đầu gầy gầy chậu than đặt giữa xe, làm cho than bên trong cháy càng mạnh. Âu Dương Tước thật cao hứng, vén rèm bên hông xe lên, nhìn nhìn cảnh sắc bên ngoài, quay đầu nói với Âu Dương Noãn: ”Tỷ tỷ, hôm nay tỷ có chuyện gì vui sao?”

“Oh! Sao đệ lại biết?” Âu Dương Noãn cười, buông sách xuống nhìn hấn.

Âu Dương Tước nhướng mày lên, ánh mắt đen láy như có thần: ”Đó là điều đương nhiên, đệ là đệ đệ của tỷ, tâm trạng tỷ vui vẻ khẳng định là không gạt được đệ!”

Âu Dương Noãn vươn tay, sờ sờ đầu hấn nói: ”Đệ thật là thông minh! Đệ nói một chút tình hình ở nơi bán sách này đi!” Nếu như không cần thiết, nàng không nghĩ là sẽ để cho hấn tham dự đến chuyện tranh đấu nhằm chán này, không nên để những chuyện dơ bẩn này làm phiền đến hấn, đệ đệ của nàng vẫn còn nhỏ, sạch sẽ là tốt rồi, những chuyện này để mình nàng đối mặt là được.

“Tỷ không biết đâu, ông chủ sống chết cũng nhất định không chịu bán, quyển sách kia đã có người đặt trước rồi, đệ trả số tiền lớn để hấn bán trao tay cho đệ, hấn vẫn nhất quyết không chịu! Đệ vẫn không chịu từ bỏ ý định, mỗi ngày đều đến thuyết phục, tiểu nhị trong tiệm nói, căn bản không có ai đặt trước, đệ liền đoán ông chủ luyến tiếc sách cổ lạ quý hiếm nên không chịu bán cho đệ!”

“Có chuyện này sao?” Âu Dương Noãn gật gật đầu, nếu chỉ là sách

bình thường, mua không được cũng không có gì, chỉ là quyển sách này rất quan trọng với nàng... Một khi đã như vậy, xem ra đi chuyến này cũng vô ích rồi!

Đúng lúc này, xe ngựa đột ngột dừng lại, Âu Dương Tước thò đầu ra, hỏi: "Làm gì thế? Sao lại dừng lại?"

Xa phu chạy nhanh lại nói: "Thưa đại thiếu gia, phía trước hình như có người té xỉu..."

Âu Dương Tước theo hướng xa phu chỉ nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy một tên ăn mày bần thủ nằm ngay giữa đường, chắn ngang phía trước xe ngựa. Âu Dương Tước nhíu mày, hộ vệ đi theo phía sau chạy nhanh lên nói: "Đại thiếu gia yên tâm, nô tài lập tức đuổi hắn đi ngay!"

Hộ vệ kia bước nhanh hai ba bước đã tới chỗ gã ăn mày kia nằm, một bàn tay nhấc hắn ta lên, không hề khó khăn nhấc bổng cả người lên không trung. Nhìn thấy tình cảnh như vậy, đám người xung quanh đều ghé mắt xem náo nhiệt, thầm nghĩ xe ngựa này vừa nhìn là biết của người giàu sang phú quý, nhìn hình dáng hộ vệ như thế, tên ăn mày này khẳng định là sẽ nếm đau khổ. Cũng có người hảo tâm muốn ngăn cản, nhưng khi nhìn thấy ký hiệu hoa sen trên xe ngựa kia lại không dám tiến lên hỗ trợ, chỉ có quý nhân, quan lớn thì mới có thể khắc hiệu gia tộc trên xe ngựa...

"Dừng tay!" Bỗng nhiên trên xe ngựa vang lên tiếng nói, theo đó là một bàn tay vén rèm vươn ra.

Đó là một bàn tay trắng nõn tinh tế, móng tay dài không hề tỉ mỉ tân trang, cũng không sơn đỏ, ngón tay không đeo nhẫn bảo thạch vàng bạc, cổ tay cũng không có vòng ngọc quý báu, chỉ lộ ra ống tay áo màu thiên thanh, lại cũng không giống như những tiểu thư quý tộc

bình thường thêm hoa văn phức tạp, không biết vì sao, khi ống tay áo kia lộ ra, lập tức khiến người từ xa đều đứng lên.

Mọi người không hẹn mà trong đầu đều cùng miên man bất định xuất hiện một mỹ nhân, nhưng trong nháy mắt, bàn tay vén rèm kia lại thu trở về, một âm thanh mềm mại nhẹ nhàng vang lên, nói: "Thả hấn đi!"

Lúc này tên ăn mày kia cũng bị khí lực của hộ vệ làm cho tỉnh lại, đang dùng sức giãy dụa, hộ vệ kia vừa nghe liền thả người xuống, cúi đầu nói: "Dạ, đại tiểu thư!"

Tên ăn mày kia té qua một bên, hấn vừa rồi là đói quá mà bị hôn mê, nếu không cũng sẽ không cản thận chặn ngang xe ngựa của quý nhân quan lớn này, còn tưởng rằng sẽ giống như xưa bị ăn đòn chứ! Vừa mới nhẹ nhàng thở ra, lại thấy Âu Dương Tước từ xe ngựa kia nhảy xuống bước đến, tiểu khất kia sợ tới mức trốn sau tên hộ vệ.

Âu Dương Tước bước qua, một bên lớn tiếng trách cứ hấn, làm bộ như muốn cho hấn một cước, một bên thừa dịp người khác không chú ý cho đưa cho hấn một nén bạc nói: "Đây là của tỷ tỷ ta cho người, đừng để người khác cướp mất!"

Tiểu khất kia đang ghen hòng trôn trối nhìn tiểu thiếu gia quý tộc xinh đẹp trước mắt này thì thấy người ta đã lại lớn tiếng cười lớn: "Quên đi, lần này tha cho người! Về sau còn để ta nhìn thấy, nhất định sẽ đánh chết người!" Nói xong liền xoay người bước lên xe ngựa.

Xem xong một hồi náo nhiệt, mọi người cũng nhanh chóng tản đi, chỉ có tên tiểu khất kia vẫn đứng bên đường cái, nắm chặt nén bạc trong tay, ngơ ngác nhìn xe ngựa rời đi.

Một màn này, một chút cũng không lọt khỏi mắt của hai nam tử đang

thường trà trên lầu các kia.

“Quận vương...” Nam tử một bên cung kính thấp giọng nói, “Ngài đang nhìn cái gì vậy?”

Nam tử quay đầu, đó là một đôi mắt phượng dài tinh tế, cao quý mà hoa lệ, đồng tử đen láy giống như cát chứa vô vàn tinh tú, lại vẫn âm thầm trầm tĩnh. Chỉ ngẩng đầu lên nhìn cũng khiến một trang nam tử như hấn không kiềm chế được chấn động một chút, nhất thời cảm thấy vị thiếu niên Quận vương lạnh nhạt này cơ hồ không thể có người cùng hấn đối diện, ngay cả Yến vương_phụ thân thân sinh của hấn, người mà hết thảy quan viên trong triều đều kính sợ cũng chưa từng có khí thế như vậy.

Thế gian giai vị Minh quận vương phong tư tuyệt thế không ai sánh được, các danh môn khuê tú nổi danh thường xuyên ngẩng đầu nhìn đến mức luống cuống té ngã trước mặt mọi người cũng là chuyện thường, thế nhưng chỉ những người thân cận mới biết vị quận vương này bình thường rất khó tiếp cận, lập tức hấn không dám nhìn nhiều, chỉ thấp giọng nói: “Quận vương, sách quý lần trước người muốn thuộc hạ tìm kiếm đã tìm được rồi...”

Chương 36: Bất ngờ gặp gỡ người trong hoàng tộc

Âu Dương Tước đoán không sai, Vương chương quỳ căn bản là không muốn bán, bởi vì quyển sách này là hãn hao phí biết bao tâm huyết mới tìm được, sao có thể dễ dàng bán cho người khác được.

Mấy ngày nay, người đến tìm hãn mua sách nhiều không đếm được, hãn rất hối hận mình nhất thời nhanh mồm nhanh miệng đem chuyện này nói ra ngoài, chỉ có thể nói với mọi người là đã có người đặt mua trước, nhưng lại vẫn còn có người dây dưa mãi không chịu từ bỏ ý định, đó chính là vị tiểu công tử Lại Bộ Thị Lang đuổi mãi không đi này.

“Âu Dương thiếu gia, sách của ta thật sự là đã hứa bán cho người khác, ngài đừng đến đây nữa, cho dù có đến cũng vô ích! Nói không có chính là thật sự không có!” Vương chương quỳ kiên trì nói, bộ dáng giống như lợn chết không sợ nước sôi này.

“Người đừng có gạt người! Vương chương quỳ, ta là thật tâm muốn mua quyển sách này, người ra giá đi rồi chúng ta từ từ thương lượng!” Âu Dương Tước vẫn không từ bỏ ý định

Vương chương quỳ đang định liều chết cũng không nhận, lại nghe thấy một âm thanh mềm nhẹ nói: “Vương chương quỳ, ở kinh đô này tiệm sách cũng có không quá mười tiệm, tiệm này của ngài cũng không giống với người bình thường!”

Nghe Âu Dương Noãn nói, Vương chương quỳ liền trợn trừng mắt: “Đại tiểu thư nói lời này là có ý gì?”

Âu Dương Noãn chỉ vào một tảng giá gỗ bày sách nói: "Nhà khác đều dùng vân thảo, nhục quế, dầu vừng, xạ hương để bảo vệ sách khỏi côn trùng, thế nhưng ở đây lại đặc biệt nổi bật, nếu ta nhìn không lầm..." nàng nhẹ nhàng lấy ra một quyển sách, nhẹ nhàng mở trang sách ra, nói: "Cuốn Đôn hoàng kinh này là dùng hoàng giấy cứng rắn thường dùng để sao chép bảo vệ, so sánh với các phương pháp bình thường ít nhất có thể bảo quản được mười năm, thế nhưng phương pháp này quá mức phức tạp, giá cả lại trên trời, thương gia bình thường lấy lợi làm mục đích sao có thể chịu tiêu phí tâm tư như thế để bảo quản sách đâu? Bởi vậy có thể thấy được, Vương chương quỳ thực sự là người yêu sách!"

Vương chương quỳ nhượng mày, kinh ngạc nhìn vị thiên kim trước mắt này, hắn mở tiệm sách đã hơn ba mươi năm, những người khác đến đây đều là chọn sách rồi đi, thế nhưng vị tiểu cô nương này liếc mắt đã nhìn ra! Hắn kinh ngạc nhiều nhưng cũng có vài phần tự đắc nói: "Đại tiểu thư, ta cũng không nói quá, dám dùng biện pháp này để bảo quản sách, toàn bộ kinh đô này cũng chỉ có một tiệm của ta! Lúc trước dùng biện pháp này để bảo quản một quyển sách ta cực kỳ thích, người hãy xem quyển này đi!" Hắn bỏ lại Âu Dương Tước, bước nhanh đến giá sách rút một quyển, nói: "Đại tiểu thư cũng biết quyển này là dùng biện pháp nào chứ?"

Âu Dương Noãn nhận sách, tinh tế nhìn, mỉm cười nói: "Đây là dùng màu chàm để ngăn nước dính vào giấy, ta tầm thường không nhìn ra được, nhưng thật ra khi còn bé ta đã từng nhìn thấy thư phòng của ngoại tổ phụ, cũng từng nghe người nói một ít!"

"Tiểu nhân ngu muội, không biết ngoại tổ phụ của tiểu thư là..."

"Ngoại tổ phụ ta trước đây đảm nhận chức vụ Trấn quốc hầu, đừng nói người ngay cả điều này cũng không biết chứ?" Lần này đến phiên

Âu Dương Tước trợn to đôi mắt trong suốt, thực sự là một bộ dáng giật mình.

Vương chương quỳ sững sốt, trên mặt hiện ra một ít sắc thái như tỉnh ngộ, nhẹ giọng nói: "Hóa ra là cháu ngoại Hầu gia, dù tiểu nhân có ít kiến thức nhưng cũng biết lão Hầu gia là một nghệ nhân thư pháp danh gia. Khó trách...khó trách..." Hắn thì thảo lẩm bẩm.

Lão Hầu gia đã qua đời khi Âu Dương Noãn còn nhỏ, trí nhớ của nàng về người chỉ một vị quan chính trực đến mức có chút bảo thủ, trong mắt nàng không tự chủ có chút hoài niệm, trong giây lát liền biến mất, lại tùy tiện rút ra một quyển khác, nói: "Vương chương quỳ, không biết quyển này thì dùng biện pháp gì?"

"A! Đó là giấy tiêu, là loại dùng hạt tiêu hòa lỏng thấm thấu vào giấy, có thể ngăn ngừa sâu mọt, hiệu quả so với bích giấy rất tốt" Vương chương quỳ cao hứng giải thích, nói xong lại hứng trí dẫn Âu Dương Noãn đi khắp phòng, đem toàn bộ cách bày trí, các loại sách từng thứ từng thứ giới thiệu hết cho nàng, rồi lại nói đến các phương pháp cất giữ sách cổ, còn nói sách cổ này là do hắn khó khăn lắm mới có được. Suốt một canh giờ Vương chương quỳ nói không ngừng, Âu Dương Noãn nghiêm túc mỉm cười lắng nghe, trong ánh mắt không có nửa điểm mất kiên nhẫn, hoàn toàn là ánh mắt hứng thú.

Âu Dương Noãn lời nói thân thiết, rất có hiểu biết, không có qua nửa điểm giống với nữ tử quý tộc tầm thường vênh váo tự đắc, luôn hất hàm sai khiến người khác. Vương chương quỳ nói rất hăng say, như là gặp được tri kỷ, nói tận đến lúc hoàng hôn, Âu Dương Tước cũng đã uống xong hai tuần trà, lúc này mới nhìn thấy Vương chương quỳ cao hứng đem một quyển sách đem đến cho Âu Dương Noãn, còn vui vẻ nói: "Tiểu thư đúng là tri âm của ta, quyển sách này sẽ giao cho người, hy vọng về sau tiểu thư có thể thường

xuyên ghé nơi này!”

Âu Dương Noãn mỉm cười, nhìn Vương chương quỳ nói: “Tấm lòng của ngài Âu Dương Noãn sao có thể từ chối, vừa nãy ta nghe nói ngài đang tìm Hưng thịnh phụ tập, vừa hay ở chỗ ta có, ngày mai sẽ sai người mang đến cho ngài!”

Vương chương quỳ mặt mày như nở hoa, vui vẻ tiễn Âu Dương Noãn tới tận cửa mới quay về, Âu Dương Tước ghen hòng trôn trối nhìn Quảng Lăng tập tữ trong tay Âu Dương Noãn, nói: “Hắn...hắn...Đệ nói nhiều như vậy, mất nhiều tâm tư như vậy hắn cũng không thêm bán, vậy sao lại dễ dàng tặng cho tỷ như vậy? Vì sao chứ?”

Người như Vương chương quỳ, dùng quyền thế cưỡng bức hay dùng tiền bạc thu mua đều không được, nếu muốn có được quyển sách này, chỉ có thể dùng đường tắt, Âu Dương Noãn cười lắc đầu, nói: “Trời gần tối rồi, chúng ta nhanh về thôi!”

Hồng Ngọc đang định đỡ Âu Dương Noãn lên xe ngựa thì đột nhiên nghe được tiếng nói lớn: “Vị tiểu thư này, xin người hãy dừng bước!”

Chỉ thấy một nam nhân tuấn tú, bộ dáng thư sinh trẻ tuổi nhanh chóng bước đến, Âu Dương Tước cảnh giác che chắn ở trước người Âu Dương Noãn, quát lên: “Người làm gì vậy?”

Nam tử xa xa kia liền dừng lại, không bước tới gần nữa, cúi đầu cung kính hành lễ với hai người: “Quyển sách trên tay tiểu thư cũng là quyển mà thiếu gia nhà ta tìm kiếm bấy lâu, cũng không phải muốn bắt tiểu thư bỏ đi thứ mình yêu thích, chỉ là bất luận tốn bao nhiêu bạc...”

“Quyển sách này tỷ tỷ nhà ta đã mua trước rồi a, chủ tử nhà người nếu có bản lĩnh thì hãy đi mua một quyển khác, tỷ tỷ không cần để ý

đến hần! Chúng ta đi thôi!” Âu Dương Tước nhíu mày, đối với những người có hành vi đột ngột cản đường này rất phản cảm, nếu là một quyển sách bình thường cũng không có gì, nhưng quyển này lại là thứ mà tỷ tỷ hần khó khăn lắm mới có được, dựa cái gì mà phải làm không công cho người khác!

“Tước nhi, không được vô lễ!” Âu Dương Noãn thấp giọng nói, nhìn thoáng qua xe ngựa cách đó không xa, không nói đến hai con ngựa kéo là thần tuấn, hai ngọn liên đăng lưu ly làm bằng vàng ròng giá trị xa xỉ không hề giấu diếm treo hai bên cửa xe kia, điều làm cho Âu Dương Noãn chú ý là dấu hiệu Kim sắc trên thân xe. Tuy rằng sắc trời đã tối dần, nhưng Âu Dương Noãn vẫn có thể thấy được rõ ràng, bao quanh dấu hiệu kia là một vòng tròn hai tầng, điêu khắc chạm rỗng mà thành, bên trong là mười hai điều hình cung, mũi nhọn quay theo chiều kim đồng hồ, bên ngoài là bốn con phi điều đang giương cánh bay, hết sức mạnh mẽ, hướng bay cùng với chiều xoay tròn bên trong hoàn toàn trái ngược, thập phần độc đáo, làm người ta mới gặp liền khó quên.

Âu Dương Noãn chỉ nhìn thoáng qua rồi nhanh chóng quay sang đem quyển sách kia giao cho Âu Dương Tước nói: “Đệ mang nó đưa cho vị tiên sinh kia đi!”

“Tỷ tỷ, sao lại giao cho hần?” Âu Dương Tước bất mãn, còn muốn nói thêm, Âu Dương Noãn liền nhíu mày, nói: “Tước nhi, nghe lời đi!”

Mỗi lần tỷ tỷ nói như vậy có nghĩa là sẽ không thay đổi ý định, Âu Dương Tước bĩu môi, oán hận đem quyển sách ném vào người nam tử trẻ tuổi kia, nói: “Cho người!”

Trở lại xe ngựa, Âu Dương Tước vẫn còn tức giận, ngồi một bên không nói một lời, Hồng Ngọc cũng cảm thấy nghi hoặc liền hỏi: “Đại tiểu thư phải thật vất vả mới có được, vì sao lại...?”

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: "Xe ngựa vừa rồi mang dấu hiệu Thần điều thái dương, đó là huy hiệu của Hoàng tộc Đại Lịch, vì một quyển sách mà phải đắc tội với người hoàng gia, các người cảm thấy đáng giá sao?"

Lời vừa thốt ra làm sắc mặt Hồng Ngọc liền trắng bệch, sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh. Âu Dương Tước quên luôn cả tức giận, tựa người vươn đầu ra nhìn về phía sau, chỉ thấy xe ngựa kia vẫn còn đứng ở cửa tiệm, ánh nắng chiều tà chiếu lên xe làm ánh lên thứ ánh sáng lóa mắt, lại còn mang theo một tia hơi thở huyền bí...

Tỷ tỷ sẽ không nhìn lầm, người nói là dấu hiệu Thần điều thái dương thì khẳng định là đúng như vậy, chỉ tại bản thân không cẩn thận, vừa rồi còn tỏ ra vô lễ... Âu Dương Tước lẩm bẩm: "Tỷ tỷ, nếu tỷ không nhắc nhở, thiếu chút nữa là đệ gây ra đại họa rồi..."

Chương 37: Có qua có lại mới toại lòng nhau

Vào lúc hoàng hôn, thị vệ Âu Dương phủ đột nhiên nghe được âm thanh như sấm, mở to hai mắt liền thấy mười kỵ binh cưỡi tuấn mã chạy tới. Toàn bộ ngựa thuần một màu đen bạc mềm mại, bên trong là huyền y cẩm sắc, mỗi một con ngựa đều mạnh mẽ hung tráng, toàn bộ đen tuyền chạy lại gần đây, trước mắt bọn thị vệ cảm thấy sáng ngời, vàng long lánh, liền thấy mỗi một móng của con ngựa dĩ nhiên được làm từ hoàng kim. Kỵ binh chạy lại gần, đột nhiên phân thành hai bên, cuối cùng một con phi từ giữa ra, một thiếu niên tuấn tú, ánh mắt thông minh lạnh lùng nhìn thị vệ canh cửa nói: "Phụng lệnh Minh quận vương, xin cầu kiến Âu Dương gia đại tiểu thư!"

Lời này vừa thốt ra, thị vệ nhất thời kinh động, vội vàng vàng chạy nhanh vào bẩm báo.

Một lát sau đã thấy Âu Dương Trì tự mình đi ra cửa, tươi cười đầy mặt mời bọn họ vào phủ, nhưng tất cả mọi người đều chỉ thẳng tắp đứng bên ngoài, khẳng định là sẽ không vào, chỉ có thiếu niên đứng đầu trong tay đang cầm một cái hộp ngọc tinh xảo đi theo Âu Dương Trì vào phủ.

Âu Dương Trì sớm đã sai người đi mời Âu Dương Noãn, Âu Dương Tước vừa lúc đang ở Noãn các nghe được, cảm thấy có chút kỳ quái liền cũng theo cùng. Trên mặt Âu Dương Trì ngoài dự đoán lại tươi cười thân thiết, hẩn nhìn Âu Dương Noãn đang còn hơi hơi kinh ngạc nói: "Noãn nhi, vị này là khách quý do Minh quận vương phái đến, nói là muốn cầu kiến con!"

Minh quận vương ở kinh đô là người chạm tay vào có thể bỏng, Noãn nhi như thế nào lại quen biết hần, Âu Dương Trì không biết, hần chỉ biết rằng vô luận như thế nào mình cũng không thể với đến quý nhân như vậy, thế nhưng ngài ấy lại phải người đến, điều này làm cho hần mơ hồ không rõ nhưng cũng rất kinh hi.

Âu Dương Noãn hành lễ với vị thiếu niên kia, nhẹ giọng nói: "Không biết quý nhân tìm tiểu nữ là muốn chỉ giáo điều gì?"

Thiếu niên kia khi nhìn thấy Âu Dương Noãn cũng nhất thời kinh hãi, nữ hài tử trước mắt còn rất nhỏ...Liếc mắt nhìn lại cảm thấy mi nàng như Viễn sơn, môi như lụa hồng, một thân y phục đại thanh bình thường, màu trắng thuần khiết, không nhiễm hạt bụi, giờ phút này trông thấy nàng cười, đang nhìn hần giống như một đóa hoa mơ hồ, hương thơm ngào ngạt, phong thái quyến rũ đánh thẳng vào lòng hần.

Dù là mấy năm nay đã quen nhìn mỹ nhân như oanh yến trong phủ, thế nhưng tâm hần vẫn khẽ động, nhanh chóng cúi đầu, cung kính nói: "Xin hỏi người là Âu Dương gia đại tiểu thư sao?"

Âu Dương Noãn gật gật đầu nói: "Đúng vậy!"

Thiếu niên lại cúi đầu thi lễ đồng thời đem tráp ngọc hai tay dâng lên, nói: "Đây là lễ vật của Minh quận vương đưa cho người, mời ngài nhận lấy!"

Lễ vật? Minh quận vương? Âu Dương Noãn vô vùng giật mình nhìn đối phương, Minh quận vương là con cưng của đương kim Yến vương điện hạ, quý công tử cao ngạo mà mọi danh môn khuê tú toàn kinh đô đều diên đảo, nàng khi nào lại quen biết người như vậy mà bản thân không hay? Suy tư một lát, nàng ý bảo Âu Dương Tước đi ra nhận lấy tráp ngọc, Âu Dương Tước đem tráp ngọc mở ra, là

một cặp đuôi sói trắng ngà.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua, càng thêm kinh ngạc, lúc này nàng nhớ lại chuyện buổi chiều, chẳng lẽ là có liên quan? Để xác minh ý nghĩ trong lòng, nàng trịnh trọng đem tráp ngọc lên, hoàn lễ nói: "Thỉnh ngài nói cho ta biết, vì sao Minh quận vương lại tặng ta lễ vật quý như vậy?"

Thiếu niên cao giọng nói: "Quận vương nói, buổi chiều hôm nay tiểu thư đã nhịn đau bỏ thứ yêu thích đem sách cổ trân quý kia nhượng lại, tất nhiên người cũng phải có quà đáp lễ!" Hắn nói rất đúng, cặp đuôi sói trắng tuyết này là lần đầu tiên Minh quận vương đi săn bắt chết Bạch Lang Vương đoạt được. Ngày thường người ngoài muốn đến xem đều không thể, đem nó đặt trong thư phòng đã năm sáu năm, không hiểu vì sao hôm nay lại muốn tặng cho một vị tiểu thư quý tộc trẻ tuổi, quả thực là không thể tưởng tượng được.

Âu Dương Trì có chút hồ đồ, thấp giọng hỏi Âu Dương Tước một bên, Âu Dương Tước liền đem sự tình chiều nay giải thích một lượt, điều này làm cho Âu Dương Trì thập phần hối hận, thầm than nếu hắn ở đó, nói không chừng có thể gặp mặt Minh quận vương một lần!

Âu Dương Noãn mỉm cười, nói: "Một khi đã như vậy, vui lòng thay ta đa tạ quận vương!"

Tươi cười của nàng sáng tỏ như trăng rằm, làm người khác không tự chủ được mà cảm thấy quý trọng, thiếu niên gật gật đầu, nói: "Điều đó là đương nhiên, như vậy, xin cáo từ!"

Âu Dương Trì liền nói: "Xin dừng bước!" Thiếu niên kia liền ngừng lại, quay đầu nhìn hắn, trên mặt Âu Dương Trì lộ ra tươi cười nói: "Minh quận vương đã có ý tốt, ta cũng muốn đưa quà đáp lễ, mong

sứ giả chuyển cho quận vương!”

Thiếu niên nghe xong, thần sắc trên mặt càng thêm lạnh nhạt, cất cao giọng nói: ”Thị Lang đại nhân không cần đa lễ, Minh quận vương sớm đã có phân phó, không cho phép nhận quà đáp lễ, chỉ cần đại tiểu thư nhận lấy lễ vật là được!” Nói xong, ngay cả liếc cũng không thèm nhìn Âu Dương Trì một lần, đi nhanh ra cửa.

Âu Dương Trì chạy nhanh ra tiễn, trong phòng khách chỉ còn lại tỷ đệ Âu Dương Noãn: ”Tỷ tỷ, hóa ra người trong xe ngựa đó là Minh quận vương! Tỷ nói hẩn...” Hẩn đang nói thì Âu Dương Noãn đã đi về hướng viện mình, Âu Dương Tước kêu to: ”Tỷ tỷ, tỷ không nghe đệ nói gì sao?”

“Người trong hoàng tộc không nên quá thân cận, nếu đệ không sợ phụ thân trở về tiếp tục truy hỏi thì cứ ở lại đây đi!” Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói, lộ ra một nụ cười bướng bỉnh. Đúng vậy, nếu để cho phụ thân cứ quẩn lấy hẩn hỏi chẳng phải sẽ phiền chết sao, Âu Dương Tước hiểu được một chút liền nhanh chân đuổi theo.

Trở lại Noãn các, Hồng Ngọc cầm hộp ngọc, muốn tìm một vị trí trong phòng để đặt lên, Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua tráp ngọc kia, thản nhiên phân phó Hồng Ngọc: ”Thu lại cất đi!”

“Vì sao? Tiểu thư, đây là lễ vật Minh quận vương tặng cho người, đây chính à chuyện tốt mà?”

“Các người nói đây là chuyện tốt, ta lại cảm thấy chưa chắc, ta cùng vị Minh quận vương này vốn không quen biết, ngay cả mặt mũi cũng chưa từng gặp qua, vậy mà hẩn lại cố ý tặng vật như vậy, chẳng phải là không duyên không cớ tạo phiền toái cho ta sao?”

Mặt Âu Dương Noãn thoáng hiện tia sắc lạnh, người khác có lẽ cảm

thấy cùng người hoàng tộc kết giao là một bước lên mây, nhưng nàng lại cảm thấy chưa chắc. Nay hoàng thượng đã già, thái tử lại suy nhược nhiều bệnh, Tần vương như hổ rình mồi, tình cảnh lúc này vô cùng phức tạp, trong phủ thái tử lại còn có một Hoàng trưởng tôn anh minh cơ trí, thiên hạ cuối cùng rơi vào tay ai cũng chưa biết được. Kiếp trước lúc nàng chết đi, trong triều vẫn còn phong ba bão táp, đấu tranh không ngớt, lúc này nhất định phải chờ, còn chưa biết là loại cục diện nào, nếu Âu Dương Trì khẩn cấp muốn nịnh bợ người trong hoàng tộc, nếu không cẩn thận bị cuốn vào cuộc tranh đấu kia, thì đó thực sự là điều ngu xuẩn đến cực điểm!

...

Trong Phúc thụ viện lúc này đèn đuốc đã tắt, Lâm thị bị cấm túc nên không biết chuyện Minh quận vương phái người đến, Âu Dương Khả bị chuyện ở Thọ an đường dọa, vẫn còn khóc không ngừng, Lâm thị ngồi ở bên kia, sau giận dữ lại hết sức bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ. Bà ta nhìn thoáng qua Âu Dương Khả liền đi qua ôm lấy nữ nhi, nhẹ giọng nói: "Đều tại mẫu thân không tốt, nếu không phải tại ta tính toán thiếu sót về Chu di nương thì cũng không đến mức phải đến nước này, còn làm con cũng phiền hà theo!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Âu Dương Khả trắng bệch, bất an nói: "Phụ thân nói về sau cũng không muốn nhìn thấy mẫu thân nữa, chuyện này nên làm thế nào đây?"

Vương mama lấy khăn tay sạch sẽ lau nước mắt cho Âu Dương Khả, khuyên giải an ủi nói: "Nhị tiểu thư đừng vội, lão gia chẳng qua là nhất thời tức giận nên mới nói vậy, phu nhân bao năm nay có sóng gió nào mà chưa vượt qua, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, bây giờ quan trọng nhất là phải bình tĩnh, trấn định vượt qua, mau đứng lên, đừng khóc nữa, tiểu thư sẽ làm phu nhân thương tâm mất!"

Âu Dương Khả lau khô nước mắt, trên mặt vẫn còn vài phần do dự:
"Phụ thân rất thương ta, sáng mai chờ người nguôi giận, ta sẽ đi
khuyên người, nhất định phải làm cho người thả mẫu thân ra!"

Lâm thị lại lắc đầu, nhẹ nhàng ôm lấy nàng ta nói: "Khả nhi, con
không cần lo lắng, phụ thân con chỉ nói là hạn chế cho ta gặp con,
nhưng trong lời nói lại không nói là không cho con tới nơi này, con cứ
yên tâm trở về, không quá mười ngày, ta nhất định có thể đường
đường chính chính bước ra ngoài!"

Chương 38: Kế mẫu trù tính

Âu Dương Khả nghi hoặc nhìn Lâm thị, lại nghe bà ta chậm rãi nói: "Lần này ta một lòng chỉ muốn trừ bỏ đi đứa nhỏ trong bụng Chu di nương thế nhưng lại quên đi Thọ an đường bên kia cũng không phải ngồi không. Hôm nay Trương mama nói những lời kia đúng thật là những câu tru tâm, chỉ thiếu điều không nói thẳng ta là đồ độc phụ! Hừ, cái gì mà 'Sinh con cũng phải duyên phận', lời này của bà ta chẳng phải là muốn nói ta không sinh được con trai thì đừng si tâm vọng tưởng chiếm lấy vị trí chủ mẫu cả đời sao!"

Âu Dương Khả nghĩ nghĩ, nói: "Ý của mẫu thân là đây đều là ý tứ của Lão thái thái?"

Lâm thị hừ một tiếng: "Trương mama đem những lời lão thái thái không tiện nói, làm những việc lão thái thái không tiện làm, tất cả đều làm. Lão phu nhân không thể bỏ qua thể diện để mắng ta, Trương mama liền làm thay! Nhìn đi, chuyện này vẫn còn chưa xong đâu!"

Âu Dương Khả quá sợ hãi: "Nếu là như thế, mẫu thân phải làm sao bây giờ? Phụ thân có phải là sẽ không bao giờ gặp mẫu thân nữa không?"

Lâm thị ôn nhu cười: "Hài tử ngốc, sợ cái gì chứ? Nước đến đất chặn, binh đến tướng đỡ, mẫu thân tất nhiên là có biện pháp lung lay phụ thân con, đứa nhỏ trong bụng Chu di nương kia là tâm can bảo bối của lão gia, nếu như ông ấy nghi ngờ..."

Âu Dương Khả nghi hoặc nhìn chằm chằm Lâm thị: "Mẫu thân, ý của người là..."

Lâm thị lại lắc đầu, nhu hòa nói: "Khả nhi, con trở về trước đi, mẫu thân còn có việc phải thương lượng với Vương mama!"

Âu Dương Khả mang vẻ mặt nghi ngờ rời đi, Lâm thị kéo Vương mama đến trước mặt nói: "Nghe nói biểu huynh bà con xa của Chu di nương làm sai vặt trong phủ này, có đúng không?"

Vương mama sừng sốt, lập tức trả lời: "Đúng vậy phu nhân, năm trước lúc người triệu kiến các quản sự cũng đã gặp qua, hấn cao, gầy tong teo, tướng mạo cũng không tồi, tên hấn là Trương Á Sơn, người còn nói hấn làm việc thỏa đáng còn thưởng cho hấn nữa!"

Lâm thị lạnh lùng cười, nói: "Hấn sao? Người có biết thu nhập của hấn là bao nhiêu? Trừ tiền lương mỗi tháng thì hấn có thêm nguồn thu nào khác không?"

Vương mama cười nói: "Nô tỳ theo phu nhân quản sự mấy năm nay, nhìn người cũng khá rõ ràng, hấn vốn là định nương tựa nhờ vả Chu di nương, đáng tiếc lại chỉ là một di nương làm gì có quyền lực an trí hấn! Chu di nương đành phải cầu lão gia, cho hấn làm việc trong phủ, mỗi tháng ngoại trừ tiền lương thì thật sự không có nguồn thu nào khác!"

Trên mặt Lâm thị chậm rãi hiện lên vẻ tươi cười, nói: "Vạn nhất lão gia không cần hấn, đuổi hấn đi thì sao?"

Vương mama cười rộ lên nói: "Như vậy gia đình già trẻ của hấn sẽ không còn đường sống!"

Lâm thị gật gật đầu nói: "Ta có một câu, người đi chuyển lời tới hấn, nếu lão gia đuổi hấn đi, ta mỗi tháng sẽ cho hấn ba mươi lượng bạc, còn cấp cho hấn một tòa nhà, để cho hấn yên tâm!"

Vương mama cười nói: "Phu nhân nói vậy, lão gia đang yên đang lành, sao lại đuổi hấn đi được?"

Lâm thị nhìn thoáng qua Vương mama nói: "Mama, tiền đồ của Chu di nương hiện nay rộng mở, ta thật sự không cam tâm chấp tay dâng lên hết thảy cho yêu tinh này. Người ta thường nói diệt cỏ không diệt tận gốc, xuân đến sẽ lại sinh sôi, một là không làm, hai là đã làm thì nhất định phải tiêu diệt hoàn toàn yêu tinh kia, khiến cho ả không còn đường sống! Trong Âu Dương phủ, lão thái thái tệ bạc với ta, lão gia lại không đáng tin cậy, ta chỉ tin tưởng một mình người, cho nên việc này ta còn phải dựa vào người mới mong chu toàn được!"

Vương mama đi theo Lâm thị nhiều năm, đối với tâm cơ thủ đoạn của bà ta đương nhiên hiểu biết, nghe đến đây liền hiểu được, liền thanh nói: "Phu nhân, đúng là kế hay! Chỉ là...Trương quản gia kia dù sao cũng là biểu huynh của Chu di nương, làm sao có thể ngoan ngoãn nghe lời chúng ta?"

Lâm thị đã khôi phục lại dáng vẻ tàn nhẫn khi xưa cùng bình tĩnh, thản nhiên nói: "Cứ theo lời ta, đuổi hấn ra khỏi phủ, từ nay về sau ta sẽ an bày chỗ làm việc cho hấn, còn có thể chi thêm cho hấn ba mươi hai lượng, ta quyết không nuốt lời. Nếu theo Chu di nương, cho dù ả ta sinh được con trai thì sao, chỉ bằng chừng đó không thể khiến lão gia đưa ả lên làm chính thất được! Trương Á Sơn hấn thì có gì ưu việt? Kêu hấn làm là đã châm chước cho hấn rồi, nếu có nửa điểm hàm hồ, hừ, ta sẽ có biện pháp xử lý hấn!"

...

Vương mama làm việc nhanh nhẹn, sáng sớm hôm sau liền tìm đến Trương Á Sơn, vẻ mặt vui mừng nói: "Trương quản gia, ta đây là đến để chúc mừng người!"

Trương Á Sơn đang ở trong phòng tính toán doanh thu năm nay, đột nhiên nghe thấy tiếng Vương mama liền chạy ra nghênh đón:

”Vương mama thực biết nói đùa, lương thưởng của tiểu nhân có hạn, đúng là đang túng quẫn gần chết, có gì mà chúc mừng chứ!”

Vương mama cười liền cùng Trương Á Sơn đi vào phòng, đóng hết cửa sổ lại, đem tất cả chủ ý của Lâm thị nói hết cho Trương Á Sơn.

Vương mama nhìn biểu tình khiếp sợ của hắn ta liền cười nói:

”Trương quản sự nghe ta khuyên một câu, nếu người muốn phát tài thì hãy làm theo lời ta. Còn nếu như người không muốn thì xem như chưa từng nghe chuyện này!”

Trương Á Sơn nghĩ nghĩ, do dự nói: ”Làm người thì phải có lương tâm, ta không nơi nương tựa, biểu muội là người ra tay cứu giúp, dù phải xuống địa ngục hay lên thiên đường, làm trâu làm ngựa cũng không báo đáp hết ân đức này của muội ấy. Mama muốn ta lấy oán báo ơn, hãm hại muội ấy, ta thật sự làm không được...”

Vương mama bất giác trầm mặt giận dữ, miễn cưỡng cười lạnh nói:

”Hay cho một câu báo đáp ân tình, vậy được rồi, ta sẽ đi báo lại với phu nhân chúng ta. Có điều tính tình của phu nhân chắc người đã biết, nếu người không chịu thay phu nhân làm việc, đến lúc đó đừng có hối hận!” Nói xong, ra về cầm hận muốn đi.

Trương Á Sơn đột nhiên nhớ tới Lâm thị ngày thường thủ đoạn xử lý hạ nhân rất tàn nhẫn, nhất thời cảm thấy lạnh sống lưng, một tay kéo lấy Vương mama, mềm giọng lại nói: ”Không giấu gì mama, thật ra ta cũng là lo sợ, làm bữa nào biết bữa đó, còn chưa tính được cho ngày sau. Khó có được cơ hội mà phu nhân ban cho, ta nhất định sẽ nghe theo lời phu nhân mà làm việc!”

Vương mama nghe thế liền cười rộ lên, một bên cùng Trương Á Sơn

định ngày tốt, một bên quay về cùng Lâm thị an bài.

Những ngày này, khi Âu Dương Trì hồi phủ việc đầu tiên hấn ta làm là đến nhìn Chu di nương, hôm nay vừa đi tới cửa liền nhìn thấy một người từ bên trong lao ra, bộ dạng hốt hoảng, thẳng hướng rừng trúc chạy tới.

Âu Dương Trì lấp bắp kinh hãi, hét lớn một tiếng: "Là ai?" Người nọ ngay cả đầu cũng không quay lại, chạy thục mạng.

Âu Dương Trì vén rèm đi vào, cười lạnh hỏi Chu di nương: "Ai vừa mới ở trong phòng vậy?"

Chu di nương nghi hoặc nhìn hấn, nàng ta luôn luôn ngồi trong phòng, căn bản là không thấy được người nào, thành thật nói chỉ có một mình mình, Âu Dương Trì nghi ngờ trong lòng ngày một nhiều, lại ẩn nhẫn không bộc lộ.

Âu Dương Trì ngẫm lại có lẽ là bản thân lòng nghi ngờ sinh quỷ ám, nếu thật sự có nam nhân từ phòng Chu di nương đi ra, tất nhiên đúng là do hành vi không bị kiềm chế, hấn vừa nghĩ liền một bên an ủi Chu di nương vài câu, thuận tay đem ly trà hương bên giường ném tới. Chỉ nghe "ba" một tiếng, chạm vào trên túi đựng. Âu Dương Trì thuận tay đem túi kia qua liền nhìn thấy có một tờ giấy được cuộn tròn lại. Âu Dương Trì biết Chu di nương không thích thơ văn tranh họa, liền hỏi: "Đây là cái gì?"

Nói xong liền nhẹ nhàng đem bức họa kia mở ra, chăm chú nhìn vào, hóa ra là một bức chân dung, người trong bức họa không phải ai khác, chính là biểu huynh Trương Á Sơn của Chu di nương mà hấn đã từng gặp qua. Âu Dương Trì lúc này không khỏi tức giận, thuận tay cho Chu di nương mấy bạt tai, đánh đến mức mặt nàng ta đều sưng đỏ hết lên, mắng một hồi: "Không biết xấu hổ! Đúng là không

biết xấu hổ!”

Chương 39: Sợ tội tự sát hay vẫn là lấy tử minh chí

Âu Dương Trì cầm bức họa trong tay, mở cửa sổ bước ra ngoài. Tương lai Chu di nương vốn đang rộng mở, còn tưởng rằng rốt cuộc cũng đã khổ tận cam lai, lại không hiểu vì sao lại bị đánh, không khỏi ngây người một lúc lâu, thầm nghĩ: Sao lại kỳ lạ như vậy, bức họa kia sao lại ở trong phòng mình!

Âu Dương Trì ra khỏi cửa, hướng Phúc Thụy viện bước tới. Lâm thị cũng không có nghỉ ngơi, thấp đèn sáng rực, mặt mày hớn hở, mỉm cười tiếp đón. Sắc mặt Âu Dương Trì vẫn rất giận dữ, đem bức họa kia ném lên bàn. Lâm thị cầm lên xem, ra vẻ kỳ quái hỏi: "Lão gia sao lại đến đây giờ này? Đây là cái gì?"

Âu Dương Trì nổi giận đùng đùng đem chuyện kia nói lại một lần. Lâm thị cả kinh nói: "Ai gia, sao lão gia lại biết được việc này? Ai, người trăm ngàn lần đừng làm cho bản thân tức giận, việc này trong lòng thiếp cũng từng nghi ngờ, chẳng qua là không có chứng cứ, thật sự là không thể tưởng tượng được!"

Âu Dương Trì vội la lên: "Người đã sớm biết sao lại không nói?"

Lâm thị cười khổ: "Lão gia của thiếp, Chu di nương là người Thượng Thư đại nhân mang qua, không có chứng cứ sao buộc tội được? Thiếp đã sớm nghi ngờ đứa nhỏ kia lai lịch không rõ, chỉ tiếc là lão thái thái, lão gia đều chỉ cảm thấy là thiếp chỉ đang tranh giành sủng ái, hiện tại cũng đã biết được là thiếp có nỗi khổ tâm!"

Âu Dương Trì nhìn Lâm thị nỉ non, thút thít, cảm thấy tức giận vô

cùng, trực giác nói rằng đứa nhỏ kia không phải của mình, liền cho rằng việc Lâm thị làm hại nó cũng là điều đương nhiên, bỏ qua chuyện mình đang cấm chừng bà ta, trực tiếp hỏi: "Bây giờ nên làm thế nào?"

"Chuyện này cũng không khó, nếu lão gia muốn ả chết thì liền ban cho một đoạn lụa trắng. Nếu như lão gia ngại việc ả ta do ai đưa đến mà giữ lại mạng sống, chỉ sợ giữ bên người cũng là mầm tai họa. Vậy nên người phải nhanh chóng quyết đoán, sợ rằng nếu để ngày mai lão gia nhìn thấy lại mềm lòng, như vậy càng khó khăn hơn. Huống hồ nếu để lão thái thái biết được, vẫn còn tin đứa nhỏ kia là của lão gia, chỉ sợ lão gia có nói ả ta hồng hạnh vượt tường thì lão thái thái cũng sẽ nghĩ thiếp không cam lòng mà xúi giục làm hại ở giữa!" Lâm thị không nhanh không chậm nói.

Âu Dương Trì nghiêng răng nói: "Nếu không phải vì sợ huyền náo làm mọi người biết thì ta đã sớm đánh chết ả rồi! Càng nghĩ càng giận, hừ, nếu không giết được chúng thì không hả được mối hận trong lòng ta!"

Âu Dương Trì nổi giận dùng dùng mang Lâm thị cùng đến Hà hương viện của Chu di nương, đi qua hoa viên đụng phải Âu Dương Noãn cùng Lý di nương mới đi thỉnh an ở Thọ an đường về. Lý di nương nhìn thấy Âu Dương Trì thì vội vàng hành lễ, đến khi nhìn thấy được người bên cạnh Âu Dương Trì liền cả kinh, lờ lờ nói: "Phu nhân?"

Lời vừa ra khỏi miệng liền biết mình mới lờ lờ, không tự giác được nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn, lại thấy Âu Dương Noãn ngay cả mày cũng không động một chút, ngược lại làm như vui sướng tiến lên thỉnh an: "Phụ thân, mẫu thân, hai người đi đâu vậy?"

Âu Dương Trì đang tức giận, hừ lạnh một tiếng rồi mang người đi. Lâm thị nhìn Âu Dương Noãn tươi cười nói: "Noãn nhi, Chu di nương

làm việc đáng xấu hổ, phụ thân con là đang đi xử lý ả ta, ta khuyên lão gia cả nửa ngày mà người có nghe đâu!”

“Làm sao có thể?” Sắc mặt Lý di nương trắng nhợt, cái gọi là dèm pha trong nhà không phải là hồng hạnh vượt tường sao...Cứ như vậy, việc ở Thọ an đường hết thảy không phải là vô nghĩa sao, kiếm củi ba năm thiêu một giờ? Nàng ta nghĩ như vậy, sắc mặt không khỏi trở nên khó coi.

Âu Dương Noãn lại cười nói: ”Mẫu thân là người nhân hậu, Chu di nương là chỉ là chuyện nhỏ, sức khỏe của Phụ thân mới là lớn, vạn nhất làm người tức giận thật không đáng. Mẫu thân vẫn nên nhanh chân đi xem xem sao, đừng để phụ thân nghe mấy lời khóc lóc kể lể của Chu di nương lại mềm lòng...”

Lâm thị nghe vậy liền sùng sốt, thầm nghĩ tiểu nha đầu này tâm cơ lại thâm sâu như vậy, đáng tiếc là không thể để Chu di nương có cơ hội khóc lóc kể lể, nghĩ đến đây, bà ta lạnh lùng cười rồi xoay người bước đi. Lý di nương nhìn theo bóng dáng Lâm thị, sắc mặt càng thêm khó coi, không tự chủ nhìn Âu Dương Noãn: ”Đại tiểu thư...”

Âu Dương Noãn mỉm cười: ”Lý di nương nếu có thời gian lo lắng ở đây, chi bằng đến đó xem một chút!”

Lý Nguyệt Nga trong lòng thập phần không yên, cẩn thận nói: ”Đại tiểu thư, người không đi cùng sao?”

Ánh sáng trong mắt Âu Dương Noãn lưu chuyển, dường như đoán được tâm tư bình thường của Lý di nương, thản nhiên nói: ”Lẽ ra chuyện hậu viện của phụ thân ta không nên can dự, nhưng Chu di nương là do bề trên của phụ thân ban tặng, sợ người nhất thời tức giận mà xử lý không thấu đáo, thôi được rồi, ta đi cùng di nương đến đó xem sao!”

Phương mama cùng Hồng Ngọc liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng không khỏi thầm than một tiếng, Đại tiểu thư đúng là quá hiểu Lâm thị, ngay cả việc bà ta sẽ có hành động sớm cũng đã dự liệu được, chỉ là việc này đúng là khó xử lý, một khi Chu di nương thật sự là hồng hạnh vượt tường, chủ mẫu xử lý nàng ta như thế nào cũng là hợp lý, như vậy Lâm thị chẳng phải là sẽ thoát tội sao?

Âu Dương Trì đến Hà hương viện, liền thấy các cửa đều đóng chặt, gọi thế nào cũng không có người trả lời, càng thêm buồn bực liền sai người đi lên phá cửa, khi cửa phòng vừa mở ra liền thấy Chu di nương hé ra nụ cười tuyết trắng, đã dùng ba tắc lụa trắng để tự tử.

Âu Dương Trì nhìn thấy liền sửng sốt, nhanh chân sai người cởi khăn trắng trên cổ nàng ta xuống, ốm tới bên giường, thế nhưng cả người Chu di nương đã sớm lạnh băng, không còn hơi thở.

Mọi người vốn là đến để hung hăng xử lý Chu di nương, thế nhưng nhìn thấy cảnh này liền hoảng loạn. Có người nói với Âu Dương Trì phải đi bẩm báo lão thái thái, Lâm thị liếc mắt với Vương mama, bà ta liền ngăn cản người đó, lạnh lùng nói: "Cái này chính là sợ tội tự sát, chỉ là một di nương mà dám tìm đến cái chết ngay trong phủ, quả nhiên là đồ không biết quy củ, cho ả ta vài đồng tiền coi như khâm liệm đi!"

"Sợ tội tự sát"_bốn chữ này đã nhắc nhở cho Âu Dương Trì, sắc mặt hắn ta từ trắng chuyển sang xanh, không có ai để phát tác, một hơi nghẹn cứng ở ngực không thở được. Lúc này, Âu Dương Noãn đã cùng Lý di nương bước vào cửa, nhìn thấy cảnh tượng bên trong liền hiểu rõ, Âu Dương Noãn cũng đã nghe được bốn chữ "sợ tội tự sát", trong lòng cười lạnh, Chu di nương ngay cả một câu biện bạch cũng không nói được liền chết đi như vậy, chỉ sợ Lâm thị đã phái người động tay động chân, vì lợi ích của bản thân không tiếc giết liền

hai mạng người, quả nhiên là lòng dạ độc ác! Nàng khẽ nói với Lý di nương: "Lý di nương, di nương cùng Chu di nương vẫn luôn có quan hệ tốt, thấy nàng ta như vậy, di nương cũng nên vì nàng ta mà khóc đi!"

Lý di nương vẫn còn đang kinh hãi vì nhìn thấy cảnh tượng đó, lúc này nghe thấy lời Âu Dương Noãn nói liền ngẩng mặt lên nhìn, nhìn thấy mặt nàng vẫn bình thường nhưng trong mắt đã hiện lên một loại lạnh lùng thấu xương. Nàng ta không tự chủ được rung mình một cái tỉnh táo lại, đúng vậy, không thể để Lâm thị xác định tội danh cho Chu di nương được!

Lý di nương hạ quyết tâm, không hề chần chừ, phá cửa đi vào, nhìn thấy Chu di nương liền ai oán khóc lên: "Chu di nương, tỷ là người thông minh, nếu quả thực tỷ làm ra việc như vậy thì liền nhắm mắt an nghỉ. Còn nếu như là người khác vu oan, tỷ hãy hiển linh, lão gia nhất định sẽ làm chủ cho tỷ!"

Chu di nương sắc mặt trắng bệch, đôi mắt mở thật to, chính là bộ dáng chết không nhắm mắt! Lý di nương ngã xuống khóc rống lên. Lâm thị biết rõ là trong lời có ý, trên mặt lạnh lùng cười nói: "Lý di nương sao lại nói như vậy, sao lại nói là người khác oan uổng cho nàng ta, nếu như nàng ta là người ngay thẳng, sao lại để lão gia thấy Trương quản sự đi từ trong phòng ra? Đã thế lại không đợi lão gia đến xử lý liền tự sát như vậy?"

Lý di nương cũng không để ý tới, chỉ ai oán khóc: "Chu di nương ơi Chu di nương, tâm địa tỷ vẫn luôn tốt, đáng tiếc thân phận chỉ là một di nương nhỏ bé, làm sao dám giúp người thân mình làm việc gì, thế nhưng bây giờ tỷ lại bị người ta hãm hại như thế này! Nếu tỷ có gì khó xử thì cứ đến nói cùng ta, khó khăn thế nào ta cũng cố thay người sắp xếp, tại sao lại lấy cái chết để chứng minh, như vậy còn ai có thể giải oan cho người!"

Lâm thị làm sao có thể để nàng ta tùy ý biến từ sợ tội tự sát thành lấy cái chết chứng minh trong sạch chứ, bà ta liền nhướn mày lạnh lùng nói: "Lý di nương, người ở đây ăn nói bậy bạ cái gì, người xem lão gia là loại người gì, chẳng lẽ lão gia oan uổng nàng ta sao?"

Chương 40: Đại tiểu thư đen tối từ khi còn nhỏ

Lý di nương xoay người trợn mắt há mồm nhìn Âu Dương Trì, trong mắt hàm chứa bi phẫn nói: "Lão gia, vừa rồi phu nhân nói Chu di nương hồng hạnh vượt tường, người cũng không ngấm lại sao, Chu di nương làm sao cùng với Trương quản sự được, nhân phẩm thường ngày vẫn tốt, hay là vấn đề tiền bạc? Thiếp tuy rằng vào phủ chưa lâu, thế nhưng vẫn biết Chu di nương xưa nay là người hiểu quy củ, nhất là việc tử ấy vẫn luôn một lòng một dạ với lão gia, khẳng định không có ý gì khác. Nữ nhân như Chu di nương sợ nhất là bị người ta vu oan nhân phẩm, người lại tin tưởng đứa nhỏ trong bụng không phải là cốt nhục Âu Dương gia, như vậy không phải là bức chết tử ấy sao? Thiếp còn có một câu, nếu như Chu di nương đúng là dâm phụ, nàng ta chắc chắn sẽ không muốn chết. Thế nhưng, bây giờ nàng ta đang nằm đó, cho thấy lòng nàng bi thương, có thể tin tưởng nàng ta hoàn toàn trong sạch, chỉ đáng thương là tử ấy đã chết, cho dù có trong sạch, cũng có tác dụng gì nữa đâu!"

Âu Dương Trì nghe nàng ta nói, nhất thời nghi ngờ nổi lên, hết nhìn vẻ mặt đầy giận dữ của Lâm thị cùng dáng vẻ khóc lóc không dứt của Lý di nương, thật sự không biết là ai đang nói thật ai đang giả dối, xưa nay hắn ở trong quan trường luôn quyết đoán nay lại bị chuyện nhà làm cho mơ hồ, thế nhưng hắn ta vẫn không nói một lời.

Âu Dương Noãn thở dài, tựa như thập phần thương cảm an ủi khuyên giải: "Người thì cũng đã chết rồi, ở đây thảo luận chuyện ai đúng ai sai thì có ích lợi gì đâu? Phụ thân cũng đừng quá bi thương, tránh làm người trong nhà cũng cảm thấy thương cảm theo, vẫn nên cho người đi xuống chuẩn bị quan tài. Căn bản là phải phân phó họ

nói với bên ngoài là Chu di nương do mắc bệnh mà chết, không được nói bất cứ điều gì khác.” Nói xong nàng lại ôn nhu nhìn Lâm thị nói: “Phụ thân còn đang nổi nóng, mẫu thân cũng nên khuyên người một chút, còn dẫn thêm người âm ỉ đòi xử trí Chu di nương, chuyện này nếu truyền ra ngoài thì thực khó nghe! Nay người cũng đã chết rồi, chúng ta ở đây tranh cãi ai đúng ai sai, thứ nhất là bất kính với người chết, hai là Chu di nương dù sao cũng là cấp trên phụ thân ban tặng, vạn nhất để cho Thượng thư đại nhân biết được, lại hiểu lầm phụ thân là giận cá chém thớt, cố ý xử lý Chu di nương thì thật không hay...”

Âu Dương Trì bị mấy câu nói vô cùng đơn giản này làm cho kinh hãi, hẳn thực sự là rất chờ đợi đứa nhỏ trong bụng Chu di nương, cho nên ngay khi vừa biết được đứa nhỏ này có khả năng không phải là huyết mạch Âu Dương gia thì cảm thấy hết sức phẫn nộ, làm sao có thể nhớ được nàng ta là do Thượng thư đại nhân ban tặng chứ! Mặc dù nếu thật sự nàng ta có cái gì không ổn thì chỉ cần lặng lẽ xử lý là được, thế nhưng bây giờ lại bức người ta chết như thế này, nếu như truyền đến tai Thượng thư đại nhân há chẳng phải sẽ nghĩ là mình có điều bất mãn với ông ta nên mới cố ý xử lý người mà ông ta ban tặng sao? Vừa nghĩ đến đây, sau lưng hắn đã chảy mồ hôi lạnh, nhìn Lâm thị người vẫn luôn xúi giục hắn đi xử lý Chu di nương tức giận nói: “Người vì sao lại không khuyên ta? Có chuyện gì thì cũng không nên nháo đến mức này!”

Lâm thị không nghĩ tới tình thế lại bị xoay chuyển đột ngột như vậy, bà ta đã hao tổn biết bao tâm tư mới trừ bỏ được Chu di nương, vốn tưởng rằng Âu Dương Trì có thể tin tưởng mình lúc trước sờ tác sờ vi là vì tận trung với Âu Dương gia, ai biết được lại bị mấy câu nói vừa rồi của Âu Dương Noãn đánh gãy, mặc kệ là Chu di nương có hồng hạnh vượt tường thật hay không, bản thân mình ngược lại bị gán tội danh làm ảnh hưởng đến thanh danh của lão gia! Bà ta há mồm muốn cãi lại, rốt cuộc vẫn phải đè nén xuống, giọng điệu nhấn

nại: "Lão gia... Là thiếp nhất thời nóng vội nên không chú ý, lão gia yên tâm, hậu sự của Chu di nương thiếp sẽ lo chu toàn, tuyệt đối không để sự tình có cơ hội rơi vào tai Thượng Thư đại nhân!"

"Không cần, người lo cho bản thân trước đi! Chuyện này giao lại cho Lý di nương giải quyết!" Âu Dương Trì đã phiền não đến cực điểm, phát tay áo xoay người bỏ đi.

Trong lòng Lý di nương vui vẻ, đối với Âu Dương Noãn có vài phần bội phục, bản thân mình khóc lóc kể lể cả nửa ngày mà Âu Dương Trì vẫn không hề động dung, vậy mà nàng chỉ cần nói hai ba câu lại làm cho lão gia lập tức thay đổi chủ ý, quả nhiên là nhân vật lợi hại!

Lâm thị nhìn Âu Dương Trì dứt khoát bỏ đi, chỉ cảm thấy lần này tính kế đã uống công, quả thực là tức giận đến cực điểm, khí huyết không lưu thông, trước mắt một mảng tối đen, vào lúc bà ta sắp ngất xỉu liền được một đôi tay mềm nhẹ khéo léo đỡ lấy, dịu dàng nói: "Mẫu thân, bên ngoài gió lớn, người vẫn nên về nghỉ ngơi trước đi, ở đây đã có Lý di nương, người yên tâm đi, không loạn được đâu!"

Vương mama chạy nhanh lại đỡ lấy Lâm thị, bên trong hận nàng muốn chết nhưng vẫn tươi cười nói: "Đại tiểu thư, không cần làm phiền đến người, đã có nô tỳ đây rồi!"

Âu Dương Noãn mỉm cười giống như gió xuân tháng ba vậy, hết sức ôn nhu đáng yêu nói: "Làm phiền mama rồi!"

Dù là cáo già nhưng Vương mama vẫn bị tươi cười này làm cho lạnh run, giống như là gặp quỷ nhanh chóng cùng nha hoàn bên người dìu Lâm thị đi.

Lý di nương lau khô nước mắt, đi đến bên người Âu Dương Noãn nói: "Đại tiểu thư, ta đã phân phó hạ nhân lo liệu tang sự rồi, vậy ta

xin cáo từ trước!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nhìn theo bóng dáng xinh đẹp của nàng ta rời đi, còn bản thân lại quay trở lại phòng, thấy vậy Phương mama liền ngăn cản: ”Đại tiểu thư, phòng này có điềm xấu, chúng ta vẫn nên trở về thì hơn!”

Âu Dương Noãn cũng không vì vậy mà dừng lại, nàng đi đến bên cạnh Chu di nương vẫn còn mở mắt trừng trừng, nhìn cả nửa ngày mới nhẹ nhàng vươn tay thay nàng ta khép mắt lại...

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Noãn vẫn như thường lệ đi thỉnh an lão phu nhân. Lý di nương thế nhưng lại tới rất sớm, vừa nhìn thấy Âu Dương Noãn lập tức trừ ra chỗ trống bên cạnh lão phu nhân, Âu Dương Noãn mỉm cười, giống như là không nhìn thấy một di nương đang vượt qua bốn phận ngồi cạnh lão thái thái, vẫn tự nhiên ngồi xuống, một bên thân thiết nín lấy bả vai Lâm thị, một bên lại nhỏ giọng thở thè: ”Tổ mẫu, chuyện ngày hôm qua...”

Lý thị thở dài, nói: ”Ta đều biết hết, ai, một tôn tử đang yên đang lành như vậy, cứ nghĩ rằng về sau con cháu Âu Dương gia có thể nhiều thêm một chút, Tước nhi cũng có thêm tiểu đệ, ai ngờ...”

Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói: ”Tổ mẫu nói phải, cũng là Chu di nương phúc bạc, có thể hưởng sự đãi ngộ tốt của tổ mẫu. Nhưng người cũng đừng quá thương tâm, phụ thân vẫn còn khỏe mạnh, tương lai Lý di nương cũng có thể vì Âu Dương gia mà khai chi tán diệp, đến lúc đó một nhà đầy con nhỏ vây quanh tổ mẫu, chỉ ngại là người còn sợ ầm ĩ cũng nên!”

Lý thị nghe xong quả nhiên là hài lòng, trên mặt lộ ra chút ý cười nói: ”Nguyệt Nga, có nghe thấy không, Noãn nhi cũng đã thúc giục người mau sinh cho nó một tiểu đệ đệ nữa đấy!”

Lý Nguyệt Nga nhất thời đỏ mặt, cười nói: "Lão thái thái lại lấy con ra là trò cười rồi..."

Lý thị cười rộ lên, rồi lại nhanh chóng nhú mào: "Về phần Lâm thị..."

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: "Con cũng đang muốn thỉnh cầu tổ mẫu, lúc trước Chu di nương mang thai, mẫu thân vốn còn có chút ủy khuất, nay Chu di nương đã không còn, chuyện lần này coi như xong đi, nếu cứ tiếp tục truy cứu, chỉ sợ gia đình sẽ không yên, lại còn ảnh hưởng đến thanh danh của phụ thân!"

Lý thị có chút ngạc nhiên nhìn nàng, tỷ đệ các nàng vẫn luôn bị Lâm thị âm thầm ức hiếp, bà còn tưởng rằng Âu Dương Noãn sẽ mượn cơ hội này yêu cầu mình trừng trị Lâm thị, không nghĩ tới nàng còn nhỏ như vậy đã biết suy nghĩ thấu đáo! Trong lòng Lý thị không khỏi dâng lên một cỗ vừa ý, kỳ thật bà cũng không tính nghiêm trị Lâm thị, tuy rằng nàng ta chỉ là thứ nữ Hầu phủ, nhưng lại có huynh ruột làm Bộ binh thượng thư ở trong triều, vạn nhất thật sự phải dùng đến gia pháp, cũng sẽ khó ăn nói với Hầu phủ.

"Trong phủ này ngoài con ra thì không có ai hiểu biết được như thế!". Lão thái thái cười vỗ vỗ tay nàng, giữ nàng lại cùng dùng bữa sáng. Lý di nương đứng ở một bên, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho Lý thị cùng Âu Dương Noãn, không khí đúng là thập phần hòa hợp.

Đang ăn thì nha đầu Ngọc Mai bỗng nhiên tiến vào bẩm báo: "Lão thái thái, Trấn quốc Hầu phủ tới!"

Chương 41: Phong ba trấn quốc hầu phủ

Lý thị ngẩng đầu, “Là ai?” Nghĩ nghĩ một chút liền cảm thấy không ổn, lập tức nói: “Nhanh mời vào!”

Lúc này một dáng người trung niên cao gầy, mặt hơi dài, mặc phúc sức lông chồn màu trắng điểm hoa lan, áo choàng ngắn màu xanh khoác bên ngoài tiến vào thính an.

Âu Dương Noãn nhìn bà, chậm rãi đứng lên, trong chốc lát, tươi cười của nàng là phát ra từ nội tâm: “Đỗ mama!” Nhưng rất nhanh tươi cười của nàng liền dịu xuống, Đỗ mama là người thân cận bên cạnh ngoại tổ mẫu nhất, tự nhiên sẽ không vô duyên vô cớ đến đây, nhất định là Trấn quốc Hầu phủ đã xảy ra chuyện gì rồi...

Âu Dương Noãn thành thật nhìn Lý thị, rồi bước qua bàn ăn, đi đến bên cạnh Đỗ mama, chậm rãi nói: “Đỗ mama, sao người lại tới đây?”

Đỗ mama nhìn Âu Dương Noãn một cái, cũng không trả lời, hướng Lý thị thi lễ, sau mới cung kính nói: “Thính an lão thái thái!”

Lý thị mỉm cười, khách khí hai câu, tiếp theo phân phó Trương mama dọn chỗ châm trà.

Đỗ mama nhún nhường không dám ngồi, sau hướng Lý thị nói: “Lão thái thái, hôm nay nô tỳ đến đây, trước hết là do lỗi thái quân phái đến hỏi thăm lão thái thái, hai là...” Bà quay đầu nhìn Âu Dương Noãn một cái rồi nói: “Thứ hai là Ngũ thiếu gia Hầu phủ vừa mới qua đời, muốn mời biểu tiểu thư qua đó một chuyến!”

Ngũ thiếu gia? Đó không phải là con cậu ruột Trấn quốc Hầu Lâm Phong của nàng sao? Trong lòng Âu Dương Noãn căng thẳng, quay đầu nhìn Lý thị còn mang theo vài phần khẩn cầu: "Tổ mẫu..."

Lý thị hiển nhiên cũng rất kinh ngạc, trầm ngâm nói: "Một khi đã như vậy, con trước hết cứ theo Đỗ mama đến chỗ Lão thái quân cùng Đại phu nhân đi. Bây giờ chắc họ đều đang bị thương, con nên khuyên nhủ nhiều một chút, về phần phụ thân con ta sẽ từ từ nói với nó!"

"Đa tạ tổ mẫu!" Âu Dương Noãn cúi đầu hành lễ.

Lúc đi ra, bước chân Âu Dương Noãn có chút loạng choạng, tươi cười cũng dần biến mất, đến khi hoàn toàn ra khỏi Thọ an đường, mới thấp giọng hỏi Đỗ mama: "Ngoại tổ mẫu cùng Đại cửu mẫu vẫn tốt chứ?"

Đỗ mama tươi cười tuy rằng vẫn như cũ nhưng Âu Dương Noãn lại thấy có một chút miễn cưỡng, nàng liền đến gần một chút, nhẹ nhàng nắm lấy tay Đỗ mama: "Đỗ mama, có chuyện gì cũng không cần gấp, cứ từ từ mà nói!"

Đỗ mama cảm giác được lo lắng trong lòng nàng truyền qua từ bàn tay, vô hình chung tinh thần cũng phấn chấn lên nhiều, liền nói: "Biểu tiểu thư cũng biết, Lão thái quân tuổi đã lớn, thân thể không tốt, vẫn luôn ở trong phủ điều dưỡng. Đêm hôm qua Ngũ thiếu gia đột ngột qua đời, Đại phu nhân khóc ròng một đêm cũng đã ngã bệnh, đến bây giờ vẫn không ai dám nói cho Lão thái quân biết. Biểu tiểu thư, lão thái quân vẫn luôn để người trong lòng, luôn luôn yêu thương tiểu thư, đợi người đến đó, lão thái quân gặp được sẽ rất vui, thân thể tốt lên một chút, đến lúc đó nô tỳ sẽ tìm cơ hội nói với Lão thái quân chuyện này!"

Âu Dương Noãn gật gật đầu: "Đỗ mama, người yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng làm Lão thái quân vui vẻ, dưỡng bệnh thật tốt!"

Đỗ mama nhìn Âu Dương Noãn, vui mừng nói: "Biểu tiểu thư đã trưởng thành thật rồi, lúc còn nhỏ tiểu thư không thích đến Hầu phủ, còn nói Hầu phủ nhiều quy củ, chơi sẽ không vui!"

Âu Dương Noãn cười nhẹ: "Đỗ mama, lúc trước là do Noãn nhi không hiểu chuyện, nhất định đã làm cho ngoại tổ mẫu thương tâm!"

Đỗ mama vỗ vỗ tay nàng, nhẹ giọng nói: "Lão thái quân sẽ không trách người..."

Trấn quốc Hầu phủ là một tập thể kiến trúc khổng lồ, cơ hồ chiếm đi hơn nửa đường cái, bên cạnh có không ít quan viên phủ đệ, chỉ là so sánh với Hầu phủ vẫn còn kém xa. Xe ngựa tới Hầu phủ thế nhưng không vào cửa chính mà đi đến cửa phụ phía tây thì dừng lại. Xa phu chống đỡ càng xe, lập tức thay người kéo xe thành sáu gã sai vặt nâng kiệu lên. Đi thẳng một hồi thì dừng lại ở một cánh cửa thùy hoa. Mấy gã sai vặt liền lui về sau, một mama nhẹ nâng màn xe lên ôn hòa nói: "Biểu tiểu thư, mời!"

Hồng Ngọc lên tiếng "Được!" rồi muốn bước xuống xe, mama nhanh chóng đem cái ghế nhỏ, Hồng Ngọc giẫm lên ghế con bước xuống, sau đó xoay người đỡ lấy Âu Dương Noãn, lúc này Đỗ mama đã từ phía sau xe bước xuống. Bà dẫn các nàng đi lên cầu thang rồi đi qua một hành lang dài, hai bên đều có nha hoàn đứng nín thở khoanh tay cúi đầu theo quy củ. Thấy Âu Dương Noãn đi cùng Đỗ mama, bọn nha hoàn đồng loạt hành lễ.

Trước mặt lúc này là ngũ gian thượng phòng, rường cột chạm trổ, bọn người Âu Dương Noãn vẫn bước tiếp đến trước cửa giữa phòng, lập tức có một nha hoàn vội vàng vén màn, cung kính hô

một tiếng: "Biểu tiểu thư!"

Vừa mới bước vào phòng ngủ liền thấy một nha hoàn vội vàng đi ra.

Đỗ mama giữ chặt lấy nàng ta, vội hỏi: "Phù Dung, có chuyện gì vậy?"

Phù Dung mặt mày tái nhợt, nghiêm mặt trả lời: "Lão thái quân...Lão thái quân té xỉu, nô tỳ đang đi mời đại phu!"

Đỗ mama thoáng chốc liền không còn huyết sắc, rất nhanh đi vào bên trong, Âu Dương Noãn nhú mày, gắt gao bước vội theo.

Một bên giường lớn là chậu nước, khăn tay, bọn nha hoàn tuy rằng đều làm gọn gàng ngăn nắp nhưng trên mặt đều lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Trong gian phòng một tiểu nha hoàn quay đầu nhìn thì thấy Đỗ mama, tựa như nhìn thấy cứu tinh liền lo lắng chào hỏi: "Đỗ mama, người đã quay trở lại rồi!" Nói xong nước mắt liền rơi xuống: "Lão thái quân vừa mới nghe được tin Ngũ thiếu gia không còn nữa liền té xỉu, gọi thế nào cũng không tỉnh, nô tỳ đã sai người đi mời đại phu rồi!" Tiếp theo nhìn thấy Âu Dương Noãn liền vội vàng hành lễ.

Âu Dương Noãn chạy nhanh đến bên giường, chỉ thấy búi tóc của Trữ thái quân rối loạn, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, trên trán đổ đầy mồ hôi, đã hôn mê không biết gì.

"Ngoại tổ mẫu!" Âu Dương Noãn ở bên cạnh nhẹ giọng kêu lên, Lão thái quân một chút phản ứng cũng không có, Đỗ mama quay đầu đi, nước mắt đã chảy rơi.

Âu Dương Noãn quay mạnh đầu, trong mắt chứa toàn hàn ý lãnh

khốc: "Ai? Là ai đã nói tin này với Lão thái quân?"

Mọi người không tự chủ được đều nhìn về một nha hoàn đang đứng cách đó không xa, nha hoàn kia vội quỳ mạnh xuống nền nhà, sắc mặt thất kinh nói: "Biểu tiểu thư, là tại nô tỳ lỡ miệng..."

Đỗ mama tức giận nhìn chằm chằm nàng ta: "Mộc Tê, ngươi thật to gan!"

Âu Dương Noãn nhìn chằm chằm nàng ta làm Mộc Tê không tự chủ được mà cúi đầu, nàng cười lạnh một tiếng, nói: "Đỗ mama, ta nhớ rõ nha đầu ở Vinh hi đường luôn luôn hiểu biết quy cũ, từ khi nào lại trở nên như vậy?"

Đỗ mama nói: "Biểu tiểu thư nói phải!" Bà phát phát tay, lập tức có mấy mama làm việc nặng tiến lên bắt Mộc Tê đi, nàng ta còn muốn giãy dụa lại nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Âu Dương Noãn, không tự chủ được rùng mình một cái, không dám nói gì nữa đành để yên cho người khác lôi đi.

Không bao lâu, Phù Dung dẫn vào một người ước chừng hơn năm mươi tuổi tiến vào, dáng người bình thường, tướng mạo đoan chính, biểu cảm nghiêm túc, trên cằm có hai chòm râu dài. Lưu đại phu đi đến bên giường, bắt mạch cho Lão thái quân, lại bảo nha hoàn hé miệng người ra để xem lưỡi sắc. Tiếp theo trầm ngâm một hồi liền quay đầu kêu dược đồng phía sau đem hòm thuốc tùy thân mở ra lấy ngân châm, rồi hơi tiêu độc trên ngọn lửa, rồi lại châm lên mấy huyệt vị trên người Lão thái quân.

Một lát sau, lão thái quân từ từ tỉnh lại, suy yếu rên khế. Đỗ mama quỳ gối bên giường, chảy lệ nói: "Lão thái quân, cuối cùng người cũng đã tỉnh, làm nô tỳ sợ muốn chết!"

Lão thái quân vừa mở mắt, đầu tiên là nhìn về phía Âu Dương Noãn, run rẩy vươn tay.

Chương 42: Các cửu cửu là đang xem thường lão hồ

Âu Dương Noãn vội vàng đi qua nắm lấy tay bà, lão thái quân nhìn nàng, khóe miệng nổi lên ý cười nhợt nhạt.

Thấy lão thái quân đã tỉnh, Lưu đại phu liền đi ra gian ngoài viết đơn thuốc rồi phái người đi bốc, lại dặn dò lão thái quân phải nghỉ ngơi nhiều, ăn nhiều một chút rồi nhanh chóng rời đi.

Lão thái quân gắt gao nắm chặt lấy tay Âu Dương Noãn, cảm nhận nhiệt độ từ lòng bàn tay nàng, lại cẩn thận nhìn mặt nàng. Âu Dương Noãn có một đôi long mày lá liễu, lông mi cong vút, cái mũi thẳng thanh tú, ánh mắt trong suốt sáng ngời, gương mặt vô cùng yên tĩnh mà bình an...Bà không tự chủ được nhẹ giọng kêu: "Thanh nha đầu..."

Biết lão thái quân đang gọi mẫu thân mình, trong lòng Âu Dương Noãn hiện lên một chút bi thương, ôn nhu nói: "Là Noãn nhi, ngoại tổ mẫu!"

Lão thái quân sững sốt, miễn cưỡng cười cười, nước mắt lại rơi xuống...

Qua hồi lâu, Trữ lão thái quân mới ngồi dậy dựa trên giường, Âu Dương Noãn ở một bên cho bà uống nước, một bên nhỏ giọng dặn dò: "Ngoại tổ mẫu, cẩn thận một chút, coi chừng sắc!"

Lão thái quân cười cười, sắc mặt nhu hòa: "Sao con lại tới đây?"

Âu Dương Noãn điềm tĩnh ôn hòa cười, nói: "Con đến thăm ngoại tổ mẫu!"

Lão thái quân sờ sờ quần áo nàng, nói: "Sao lại ăn mặc phong phanh như vậy, Đổ mama, đi lấy áo choàng lông hồ ly đỏ thắm kia lại đây..."

Đổ mama vâng lời rời đi, Âu Dương Noãn giật mình, ngoại tổ mẫu cũng không thích mặc đồ rực rỡ, nàng đoán nhất định là đồ mà mẫu thân khi chưa lấy chồng thường mặc, trong mắt không tự chủ được mà ảm ứot, nói: "Ngoại tổ mẫu, trên đời này chỉ có người là tốt với con nhất!"

Sắc mặt lão thái quân càng thêm nhu hòa, nói: "Hài tử ngọc!"

Lúc này, chợt nghe thấy một trận tiếng động lớn xôn xao từ gian ngoài.

Nha đầu Lục Ngạc tiến vào bẩm báo, sắc mặt trầm trầm nói: "Lão thái quân, Nhị lão gia, Tam lão gia, Nhị phu nhân, Tam phu nhân cùng các vị tiểu thư thiếu gia đang đứng bên ngoài, nói là muốn vấn an lão thái quân!"

Vấn an? Nhị cửu cửu Lâm Văn Uyên là huynh ruột của Lâm thị, hiện tại Bộ binh Thượng Thư, Nhị cửu mẫu là Tương thị xuất thân nhà giàu ở Sơn Tây, nhưng cũng chỉ là thứ nữ. Tam cửu cửu Lâm Văn Bồi cũng không làm quan chức gì, thường ngày yêu thích du ngoạn nhân gian, Tam cửu mẫu xuất thân từ Giang Nam tứ đại cự cổ chi nhất mạnh gia, nhất là tính toán tỉ mỉ. Hai người cậu này đều không phải là thân sinh của lão thái quân, ngày thường cũng không thấy hiếu thuận nhiều lắm, hiện tại nghe nói con trai thân sinh của Đại cửu cửu đã không còn, lại thập phần mong đợi cùng đi đến đây. Đại cửu cửu tuy rằng chính trực, nhưng bản chất lại yếu đuối, Lâm Văn Uyên mơ ước vị trí Trấn quốc hầu này từ lâu nhưng còn ngại Lão thái quân

vẫn luôn chống đỡ trong phủ, nếu bọn họ nhìn thấy Lão thái quân ngã bệnh chắc chắn sẽ có hành động! Âu Dương Noãn nghĩ vậy nhưng trên mặt lại phấn khởi tươi cười, nhíu mày nói với Lão thái quân: "Ngoại tổ mẫu, con đã lâu không gặp các cậu mợ, để con ra ngoài xem sao!"

Trữ lão thái quân lắc đầu, nói: "Nha đầu ngọc, bọn họ là vì ta mà đến, không thấy được ta thì sẽ không chịu đi! Phù Dung, mau đỡ ta dậy!" Phù Dung vội vàng tiến lên dìu lão thái quân, người còn chưa đứng lên đã ho khan mãi liệt.

Âu Dương Noãn thấy vậy liền ngăn lại, nói: "Ngoại tổ mẫu, để Noãn nhi ra xem!"

Lão thái quân nhìn vào ánh mắt Âu Dương Noãn liền thấy một ánh mắt kiên định cùng lãnh ý chưa từng thấy qua, bà hơi chấn động nhưng Âu Dương Noãn đã vỗ vỗ tay trấn an, nhìn Phù Dung nói: "Chăm sóc cho ngoại tổ mẫu ta!"

Nói xong nàng liền mang theo Hồng Ngọc cùng Phương mama chậm rãi đi ra bên ngoài. Mới vừa đi đến giữa nhà, nàng đã nhìn thấy một nhóm tám người đang tiến vào, đi đầu là nhị cửu cửu Lâm Văn Uyên, Tam cửu cửu đi sau nửa bước, còn những người khác đều theo phía sau.

"Noãn nhi thỉnh an hai vị cửu cửu cùng cửu mẫu!" Âu Dương Noãn ôn nhu tươi cười nói.

Lâm Văn Uyên lắp bắp kinh hãi, thế nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần, thân thiết nói: "Noãn nhi, sao con lại ở đây? Sao lại không báo cho chúng ta biết?"

Nhị cửu mẫu Tương thị thường ngày thập phần đoan chính thanh

nhã, lúc này đã tiến lên nói: "Noãn nhi chắc là nghe được tin tức nên mới đến thăm Lão thái quân, nói vậy lúc này chắc là người cũng đang rất thương tâm, chúng ta nhanh vào an ủi khuyên giải người tốt một chút!"

Khuyên giải, an ủi? Các người biết Ngũ thiếu gia của đại phòng không còn, lão thái thái khẳng định là đang thương tâm, lại chuẩn bị xát muối vào miệng vết thương của bà, làm người hoàn toàn suy sụp! Trong lòng Âu Dương Noãn cười lạnh thế nhưng trên mặt lại cực kỳ ngọt ngào nói: "Khó trách mẫu thân vẫn thường nói Nhị cửu cửu cùng nhị cửu mẫu vẫn luôn hiếu thuận, biết lão thái quân thương tâm liền cố ý qua thăm, chỉ là hôm nay thật không đúng lúc, Lão thái quân vừa mới ngủ, các vị vẫn nên quay về trước đi!"

Âu Dương Noãn đứng ở cửa chắn ngang không cho ai bước vào, Lâm Văn Uyên sợ cứng rắn sẽ hỏng việc liền nhẹ nhàng nói: "Chúng ta cũng là muốn trấn an lão thái quân thôi, nói không chừng người đã tỉnh lại rồi, Nguyên Nhu, còn không đi vào xem!"

Lâm Nguyên Nhu từ trong đám người bước ra, nàng ta mặc váy ngân bạch dài, áo khoác ngoài làm từ gấm vóc màu hồng, ở cổ còn có một lớp lông hồ ly tuyết trắng, nàng ta là nữ nhi của Lâm Văn Uyên cùng Tương thị, lớn hơn Âu Dương Noãn một tuổi, nàng ta bước đến đứng ngay bậc thang trước mặt Âu Dương Noãn nói: "Biểu muội Noãn nhi, tỷ muốn vào thăm lão thái quân, nếu người nhìn thấy tỷ khẳng định sẽ rất vui, phiền muội tránh qua một bên!"

Âu Dương Noãn thản nhiên cười, nói: "Nhu tỷ tỷ nói rất đúng, nếu tỷ đã được lão thái quân yêu thích thì càng nên hiếu quy củ của Vinh hy đường chứ!" Nói xong nàng lại vừa chỉ chỉ vào tấm biển làm từ vàng ròng ở phía trên vừa nói: "Bảng hiệu Vinh hy đường này là do Tiên hoàng ngự ban, ngày thường nếu không có sự cho phép của lão thái quân thì ai cũng không được phép tiến vào. Tỷ cũng nên khuyên mọi

người, Ngũ biểu đệ vừa mới mất, tâm trạng của lão thái quân không tốt, nếu mọi người cứ đi vào chẳng may chộc ngoại tổ mẫu không vui thì thực là... Trăm việc chữ hiếu đi đầu, mọi người nên hiểu điều này!”

Nghe Âu Dương Noãn không nói hai lời nhất định không chịu nhường, Lâm Nguyên Nhu tươi cười bỗng cứng đờ, quay đầu liếc mắt nhìn phụ thân, mẫu thân, chỉ thấy Tương thị liếc mắt ra dấu với mình, nàng ta biết hai người dù sao cũng là trưởng bối, sẽ không tốt nếu nói thêm cái gì với văn bối như Âu Dương Noãn nên nàng ta tiếp tục nói: ”Noãn nhi biểu muội sao lại nói vậy? Tổ mẫu ngã bệnh, phụ mẫu ta thân làm con luôn muốn đến thăm. Chúng ta cũng không ngồi lâu, chỉ là nói mấy câu trấn an người, sẽ không quấy rầy tổ mẫu nghỉ ngơi!”

Âu Dương Noãn nghe vậy, ảm đạm cúi đầu nói: ”Nhu biểu tỷ nói cũng không sai, chỉ là hôm nay khi vừa nghe được tin tức của Ngũ biểu đệ thì lão thái quân liền tức giận, nói là đầy tớ không hầu hạ tốt, lúc ấy đã muốn trừng phạt hạ nhân, ta cùng Đỗ mama khuyên một hồi lâu người mới hạ cơn tức. Lúc này vừa mới ngủ, hiện tại nếu bị đánh thức chỉ sợ là người sẽ nổi giận, nha đầu hay bọn nô tài bị phạt thì không sao, nhưng các cửu cửu cùng cửu mẫu không phải cũng muốn bị vạ lây chứ?”

Lão thái quân rõ ràng là ngã bệnh, vậy mà lại nói là nghỉ ngơi, Phương mama nghe tiểu thư nhà mình nói dối không chớp mắt thì liền sừng sốt, rũ mắt xuống âm thầm nở nụ cười.

“Việc này sao có thể? Chúng ta đều là người thân của lão thái quân, người biết chúng ta đến đây lẽ nào lại không gặp mặt, người đừng cản nữa, tránh ra để chúng ta đi vào!” Tam lão gia Lâm Văn Bồi vốn đã không thềm để ý cái gì mà uy nghiêm của trưởng bối, lúc này không quan tâm ồn ào bước lên nói.

Nhị lão gia Lâm Văn Uyên ý vị thâm trường nhìn Âu Dương Noãn liếc mắt một cái, gật gật đầu lên tiếng: "Mặc kệ như thế nào, nếu đã đến đây, dù sao cũng phải vào xem. Noãn nhi, còn không mau tránh ra!"

Nói xong liền bước đi lên, chuẩn bị đẩy Âu Dương Noãn qua một bên để xông vào trong!

Chương 43: Kế mầu khuất nhục liên hoàn độc kế

“Cậu nói quá lời rồi. Noãn nhi sao dám! Cứu cứu, cứu mầu đều là các vị trưởng bối, nếu đã muốn đi vào sao con dám cản. Nhưng dù sao đây cũng là viện của lão thái quân, mọi người cứ thế xông vào thì thực không ổn, vẫn nên để con cho người vào trong bẩm báo. Mọi người ở bên ngoài chờ một chút!” Âu Dương Noãn nói xong liền phát tay, Hồng Ngọc hiểu ý liền xoay người vào trong.

Chỉ chốc lát sau, Đỗ mama từ bên trong đi ra. Thần sắc lạnh lùng nói: “Hai vị lão gia, phu nhân cùng các vị thiếu gia, tiểu thư, mọi người hãy đi về trước đi, lão thái quân hôm nay không muốn tiếp kiến ai hết!”

“Ta không tin! Sao lão thái quân có thể nói lời này?” Tương thị nhíu mày nói

“Nhị tẩu nói rất đúng, các người nhất định không cho bọn ta gặp lão thái quân, chẳng lẽ bên trong đã xảy ra chuyện gì sao? Mau tránh ra!” Lâm Văn Bồi dẫn đầu hét lên.

Nghe Lâm Văn Bồi hét lên nhưng Âu Dương Noãn vẫn đứng yên ở cửa chính. Tuy thân hình nhỏ bé mảnh mai nhưng ánh mắt lại trấn định thông dong, không chút nghe vào ý tứ của bọn họ.

Lâm Văn Uyên cười lạnh nói: “Noãn Nhi, chớ có ỷ vào lão thái quân sủng ái người, người dám ngăn cản chúng ta sao?”

“Ta tất nhiên là không dám ngăn Nhị cứu cứu, nhưng Đỗ mama cũng

đã nói là ngoại tổ mẫu không muốn gặp ai.” Tươi cười trên mặt Âu Dương Noãn cũng không thay đổi.

Lâm Văn Uyên cuối cùng cũng không thể tươi cười được nữa. Hắn không nghĩ tới người cháu gái trong ấn tượng của hắn vẫn luôn nhát gan thế nhưng bây giờ lại can đảm như vậy: ”Người đây là đang muốn ta phải để cho hạ nhân ra tay sao? Đến lúc đó uy nghiêm tiểu thư của người cũng mất hết!”

Âu Dương Noãn một chút cũng không ảnh hưởng, tươi cười trên mặt lại càng tha thiết chân thành động lòng người: ”Nhị cửu cửu sao lại nói vậy? Noãn nhi làm như vậy cũng là vì lo lắng cho người thôi. Thứ nhất, ngoại tổ mẫu biết Ngũ biểu đệ không còn tuy rằng rất thương tâm nhưng tốt xấu gì cũng có Đại cửu mẫu cùng ta ở bên khuyên bảo. Nhị cửu cửu là người có chức vụ, công việc bận rộn, chúng ta sao dám để người phải phiền lòng vì chuyện này chứ! Hai là, lão thái quân trong lòng đang không được vui, nếu mọi người cứ làm trái tâm ý của bà mà cứ muốn đi vào, đến lúc đó chộc cho ngoại tổ mẫu tức giận làm bệnh tái phát, trách nhiệm này hai cậu có gánh nổi không? Ba là, ta thật ra vẫn thường nghe phụ thân nói, Tông nhân phủ Tả tông vì nói sai một câu ngổ nghịch với mẹ cả, sau khi truyền ra ngoài lại bị Ngự sử trong triều buộc tội. Ngay cả chức quan nhất phẩm của hắn cũng bị Thánh thượng tước bỏ. Nhị cửu cửu cũng biết, biển hiệu Vinh hi đường này là do Tiên hoàng ngự ban, vừa rồi Đỗ mama là đang truyền lại ý tứ của lão thái quân, lời này nhóm người Ngự sử chắc chắn sẽ tin. Không có việc gì cũng tự tìm phiền phức, Nhị cửu cửu bằng lòng để bọn họ mượn cơ hội nói ngài bất kính với Tiên hoàng, không tôn trọng mẹ cả sao?”

Từng câu từng chữ nói ra, đừng nói là Lâm Văn Uyên mà tất cả mọi người đang có mặt tại đây đều im lặng ngây ngốc. Chỉ có Tam lão gia Lâm Văn Bồi là người không có quan chức, lại là người vẫn luôn làm loạn, lúc này hắn lớn tiếng nói: ”Hoàng thượng anh minh, nhất

định sẽ không vì chuyện nhỏ này mà trách tội Nhị ca!”

Âu Dương Noãn sâu kín cười mà vẫn thập phần xinh đẹp, nói: ”Tam cửu cửu nói phải, chỉ là mặc dù con còn nhỏ tuổi nhưng cũng biết gia đình yên ổn mọi sự hưng, quốc gia mới được thái bình. Vạn nhất làm cho Thánh thượng hiểu lầm, nghĩ rằng Hầu phủ là gia đình không yên. Đắc tội với người như vậy có gì tốt đâu!”

Lâm Văn Bồi vẫn không cam lòng, còn muốn nói nữa, lúc này Âu Dương Noãn lại nhẹ giọng nói tiếp: ”Tam cửu cửu, Lão thái quân lúc này vẫn còn đang tức giận, nói rằng hai ngày trước ở cửa sau Hầu phủ có một nữ nhân bị điên, nàng ta nói nàng ta là Tam phu nhân, ta liền cảm thấy nực cười, Tam cửu mẫu của ta vẫn yên ổn đứng ở đây, tại sao lại xuất hiện thêm một người nữa? Noãn nhi cũng là vì suy nghĩ cho người thôi. Bây giờ vẫn không nên đi chọc giận ngoại tổ mẫu!”

Tam phu nhân Mạnh này giờ chỉ đứng xem kịch vui lúc này sắc mặt bỗng chốc đại biến. Lâm Văn Bồi thì như bị ai chặn họng, một câu cũng không nói nên lời.

Lâm Văn Uyên lại xem xét cẩn thận đánh giá Âu Dương Noãn một lần nữa, nghĩ rằng bản thân vẫn luôn kiêng kị, bất tri bất giác không nghĩ tới đại muội muội đã mất sớm lại có một nữ nhi can đảm như vậy. Uyển Nhu không phải nói là đã nắm chặt nó trong lòng bàn tay rồi sao? Làm sao lại biến thành như vậy? Hắn hít sâu một hơi, nói: ”Thôi, lão thái quân đã không chịu gặp thì chúng ta cứ về trước vậy!”

Âu Dương Noãn mỉm cười nhìn đám người này cảm hận quay về, lúc xoay người lại thì thấy Đổ mama đang tròn mắt kinh ngạc nhìn mình, liền hỏi: ”Làm sao vậy?”

Đổ mama cười cười, nói: ”Không có gì, Lão thái quân còn đang chờ

tiểu thư, chúng ta mau vào thôi!”

Bước vào phòng ngủ, tinh thần của lão thái quân cũng tốt lên rất nhiều, nhìn Âu Dương Noãn từ trên xuống dưới cả nửa ngày mới nhìn Đỗ mama cười nói: ”Người nói đùa nhỏ này từ khi nào thì biết ăn nói như vậy! Hôm nay nhóm người kia đã bị con nói cho không thốt nên lời rồi!”

Âu Dương Noãn cười đi đến bên lão thái quân ngồi xuống: ”Ngoại tổ mẫu, không phải Noãn nhi giỏi ăn nói, tại bọn họ bị đuối lý thôi!”

Đỗ mama kỳ quái hỏi: ”Nhưng sao Biểu tiểu thư lại biết cửa sau Hầu phủ từng có nữ nhân đến náo loạn?”

Âu Dương Noãn quay đầu, hết nhìn Đỗ mama rồi lại nhìn Lão thái quân, cười hì hì: ”Bởi vì con thần thông a, chỉ cần tính toán tốt một chút thì liền biết thôi!” Kinh đô này có rất nhiều chỗ, chỉ cần một chút tin đồn thôi cũng đã lan truyền nhanh chóng rồi. Ai lại không biết Tam lão gia Trấn quốc Hầu phủ ở bên ngoài nuôi dưỡng tình nhân, còn bị người ta tìm đến cửa, hướng chi Âu Dương Noãn vẫn luôn sai người âm thầm theo dõi động tĩnh bên này thì sớm đã biết rất rõ ràng rồi.

Lão thái quân không khỏi nở nụ cười, lại bị ho khan mấy tiếng, Âu Dương Noãn vội vỗ nhẹ lưng cho bà, nói: ”Bọn họ hôm nay không gặp được, ngày mai chắc chắn lại đến, Đại cửu cửu cùng đại cửu mẫu đang ở đâu?”

Đỗ mama lộ ra thần sắc khó xử, nói: ”Thân thể Đại lão gia vẫn luôn không tốt, nên không chịu được gió lớn mà chỉ có thể nằm trên giường tĩnh dưỡng, trong nhà này chỉ dựa vào lão thái quân cũng đại phu nhân chống đỡ, nhưng nay đại phu nhân đang đau lòng vì mất con trai, bắt đầu từ hôm qua đã không chịu đi ra quản lý, bằng không cũng không để cho nhị lão gia cùng tam lão gia có thể ép

người như vậy!”

Đại cửu cửu Lâm Văn Phong tuy rằng kế thừa tước vị nhưng lại hư nhược nhiều bệnh, tính cách yếu đuối. So với Nhị cửu cửu Lâm Văn Uyên thân thể cường tráng cùng tâm cơ thâm trầm thì đúng là kém hơn rất nhiều. Kiếp trước đại cửu cửu cũng là nằm trên giường bệnh nhiều năm, cuối cùng vẫn mất sớm, tước vị đương nhiên là được Lâm Văn Uyên rất có uy danh trong triều kế thừa. Nhưng Lâm Văn Phong mới là cậu ruột của nàng, Lâm Văn Uyên cùng Lâm thị là huynh muội ruột thịt, nhìn về điểm này tất nhiên nàng sẽ không để ông ta có thể đoạt được tước vị nhẹ nhàng như vậy. Nàng nghĩ nghĩ rồi nói với Lão thái quân: ”Ngoại tổ mẫu, người cũng mệt rồi, nên nghỉ ngơi trước đã, con bây giờ qua thăm Đại cửu mẫu, quay về lại chăm sóc cho người!”

“Đi đi, thay ta an ủi nó!” Lão thái quân thở dài, sắc mặt bao phủ một tầng u ám.

Âu Dương Noãn nhìn Đỗ mama hầu hạ lão thái quân ngủ xong mới quay người rời đi.

Chương 44: Kế mẫu khuất nhục liên hoàn độc kế 2

Vinh hi đường của Lão thái quân có mật đạo thông ra hậu viện phía sau cửa phòng. Âu Dương Noãn đi qua mật đạo để tới hậu viện, sau đó đi xuyên ra ngoài đến một đường hẻm, đường hẻm này dẫn trực tiếp đến nội viện của Đại cử mẫu Trầm thị.

Chờ nha hoàn thông báo xong Âu Dương Noãn mới đi vào. Vừa vào liền thấy Trầm thị mặc một thân váy áo màu xanh nhạt, thần sắc mệt mỏi tựa vào trên giường. Dung nhan đại cử mẫu thập phần nhợt nhạt. Mà Hứa mama bên cạnh Trầm thị lại đang lặng lẽ rơi lệ.

Vừa thấy Âu Dương Noãn bước đến, Trầm thị đã lấy lại chút tinh thần, nói: "Noãn nhi tới rồi! Mau qua đây ngồi xuống!"

Trầm thị trong trí nhớ của Âu Dương Noãn là một người vô cùng rộng lượng. Khi mẫu thân nàng qua đời, bà cùng với Lão thái quân đến thăm, là người luôn ôm nàng vào ngực kiên nhẫn khuyên giải cùng an ủi. So với đám người Nhị cử cửu hư tình giả ý, thì bà mới xem Âu Dương Noãn như người thân thật sự. Nàng mỉm cười dịu dàng bước qua, đến bên cạnh Trầm thị thì ngồi xuống: "Đại cử mẫu!"

"Đã lâu không gặp, tiểu cô nương ngày nào giờ cũng đã thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều rồi!" Trầm thị cười yếu ớt, trong lời nói chứa đựng sự chua xót.

Ngũ biểu đệ không còn, chỉ có người thân của hần là vì hần mà khóc thương, người khác dù có nhiều nước mắt cũng chưa hần là thật

lòng. Âu Dương Noãn rất hiểu tâm tình lúc này của Trầm thị, nhẹ giọng an ủi: "Đại cửu mẫu, người đã khóc một ngày rồi, cẩn thận làm hỏng mắt. Người còn có Đại cửu cửu, các biểu ca, biểu tỳ cũng cần người chăm sóc, còn có việc nhà cần phải xử lý...Huống chi nếu người cứ như vậy, ngoại tổ mẫu cũng sẽ thương tâm theo!"

Tiếp theo nàng nhìn lên thấp giọng nói: "Hứa mama, ta có lời muốn nói riêng với Đại cửu mẫu!"

Hứa mama gật đầu, nhanh chóng mang bọn nha hoàn, bà tử ra ngoài canh giữ. Sau đó cẩn thận đóng cửa lại rồi mới đi vào trong.

Trầm thị rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, nước mắt thi nhau rơi xuống, khóc thành tiếng. Hứa mama nhanh chóng đem khăn tay lại cho Trầm thị. Bà nức nở vừa khóc vừa thấp giọng nói: "Noãn nhi! Tranh nhi nó vốn khỏe mạnh. Nó là bị người..."

Hứa mama vừa nghe thấy thế lập tức mở miệng ngăn cản: "Phu nhân hồ đồ rồi. Sao lại nói với biểu tiểu thư những lời mê sảng như vậy?"

Âu Dương Noãn sắc mặt thoáng lạnh, nói: "Hứa mama, Đại cửu cửu là cậu ruột của ta, Đại cửu mẫu lại là người nhìn ta lớn lên từ nhỏ. Ta sẽ không một lòng với mấy người ngoài. Người yên tâm, cứ để Đại cửu mẫu nói hết ra đi!"

Hứa mama vẫn luôn cảm thấy vị biểu tiểu thư này đã bị kế mẫu kia lừa cho hồ đồ rồi. Nhưng bây giờ lại nghe nàng nói như vậy thì lắp bắp kinh hãi.

Những lời này Trầm thị đã muốn nói, nhưng lại không dám nói trước mặt phu quân mang nhiều bệnh tật. Cũng không dám nhiều lời với Lão thái quân đã lớn tuổi, lúc này rất cần một người có thể lắng

nghe, nên liền nói tiếp: "Đại cửu cửu con thân thể không tốt, ta mấy ngày nay luôn túc trực bên cạnh để chăm sóc nên liền sơ sót Tranh nhi. Nó chẳng qua là lỡ ăn phải đồ hỏng nên bị đau bụng, chỉ cần uống thuốc thanh lọc liền khỏi. Ai ngờ tên lang băm kia nói là bị kiết lỵ, lại dùng hổ lang chi dược..."

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: "Đại cửu mẫu, đại phu kia có phải là..."

Hứa mama thở dài, nói: "Ngoại trừ Lưu đại phu mà lão thái quân vẫn dùng thì các chủ tử của các phòng khác nếu bị bệnh đều sẽ mời Chu đại phu. Thế nhưng nửa năm trước Chu đại phu đã chuyển về phía nam cho nên Nhị lão gia đã mời đến một vị Từ danh y!"

Danh y? Chỉ sợ người mà Lâm Văn Uyên mời đến là độc y thì có! Đáng tiếc Ngũ biểu đệ đã không còn, truy cứu lại chuyện này cũng sợ là không điều tra được điều gì. Âu Dương Noãn âm thầm nghĩ trong lòng như vậy nhưng ngoài miệng lại thấp giọng nói: "Đại cửu mẫu nói lời này, Noãn nhi đều hiểu được, cũng có thể thông cảm được. Chỉ thương thay cho lão thái quân cùng đại biểu ca. Một người thì ngã bệnh, một người lại chỉ có thể trơ mắt nhìn mẫu thân thương tâm..."

Trầm thị lập tức sững sốt, không biết lời của Âu Dương Noãn là có ý gì.

Âu Dương Noãn lại ôn tồn nhỏ nhẹ nói: "Ngũ biểu đệ là cháu ruột của ngoại tổ mẫu, người cũng vì thế mà rất thương tâm. Đại cửu mẫu có thể đóng cửa lại khóc thương, nhưng lão thái quân một khắc cũng không thể nghỉ ngơi, vừa rồi mấy người nhị cửu cửu bọn họ kéo nhau đòi cầu kiến. Có bọn họ ở đó, ngoại tổ mẫu có đau cũng nói không nên lời!"

Trầm thị mở to mắt kinh ngạc, lại nghe Âu Dương Noãn nói tiếp: "Chuyện Nhị cửu cửu mơ ước tước vị chắc trong lòng Đại cửu mẫu cũng đã rõ ràng. Chỉ là Đại cửu cửu mới là con trai trưởng, lại thêm việc ngoại tổ mẫu vẫn còn nên tước vị này vô luận như thế nào cũng không đến lượt ông ta. Nhưng mong người thứ cho con tội bất kính, nếu như đại cửu cửu cùng ngoại tổ mẫu đều không ngăn cản được hẳn, một khi được kế thừa tước vị, đại cửu mẫu có từng nghĩ qua đại biểu ca lúc đó sẽ như thế nào không?"

Lâm Chi Nhiễm là con trai trưởng của Lâm Văn Phong cùng Trầm thị, nếu như thân thể phụ thân khỏe mạnh, tương lai người được kế thừa tước vị khẳng định là hẳn. Nhưng sức khỏe của trưởng phu không ai rõ bằng Trầm thị, chỉ sợ không chống đỡ được quá vài năm, Chi Nhiễm dù sao cũng mới là thiếu niên, sao có thể tranh được đám sài lang kia! Một khi Lâm Văn Uyên được kế thừa tước vị, ngay cả khi đại phòng không bị đuổi đi thì tiền đồ của Nhiễm nhi cũng sẽ bị hủy hoàn toàn.

"Đại cửu mẫu, người hãy suy nghĩ một chút, nếu cứ tiếp tục thương tâm như vậy, để mặc bọn họ chèn ép ngoại tổ mẫu khiến người gục ngã, Đại cửu cửu cũng suy sụp thì người được hưởng lợi sẽ là ai? Tranh nhi là con ruột người, hẳn mất người đau khổ con đều biết, nhưng Chi Nhiễm biểu ca cũng là trưởng tử của người. Khi sinh huynh ấy, cửu mẫu bị khó sinh. Lúc bà mụ hỏi giữ người hay đưa nhỏ cửu mẫu đã không chút do dự mà lựa chọn giữ lại Chi Nhiễm biểu ca, người thương huynh ấy như vậy sao nhẫn tâm nhìn huynh ấy tương lai không có chỗ dựa, lại bị người ta khi dễ?"

Những lời này chính là lời mà Hứa mama vẫn muốn nói, nhưng ngại thân phận nên không dám, bây giờ nghe được Âu Dương Noãn nói như vậy liền vui mừng. Đại phu nhân đau thương quá độ nên bỏ bê gia sự, như vậy quá tiện nghi cho mấy người nhị phòng bọn họ. Một khi Lão thái quân bị họ bức tử thì đại phòng có thể chống đỡ được

bao lâu? Đến lúc đó tương lai của đại thiếu gia Lâm Chi Nhiễm cũng bị hủy, Đỗ mama thấy biểu tình suy nghĩ của Trầm thị liền chạy nhanh đến khuyên: "Phu nhân! Biểu tiểu thư nói phải, vì Đại thiếu gia ngài nhất định phải đứng lên!"

Trầm thị trầm mặc hồi lâu, Âu Dương Noãn cũng không thúc giục, chỉ chậm rãi chờ, mãi đến khi Trầm thị khẽ gật đầu nói: "Ta đã hiểu rồi!" mới thở ra.

Ánh mắt, cái mũi đều đã hồng hào trở lại, vẻ mặt cũng đã hiểu được toàn bộ.

Lúc này Âu Dương Noãn đã biết bà nghĩ thông suốt rồi liền nói với Hứa mama: "Làm phiền Hứa mama mang một chậu nước ấm lại đây để Đại cửu mẫu rửa mặt!"

Hứa mama vâng lời đi chuẩn bị, Âu Dương Noãn nắm chặt tay Trầm thị, thấp giọng nói: "Đại cửu mẫu đừng cảm thấy không cam lòng. Nhấn chi diệu dụng, giấu kín chờ thời, tương lai nhất định sẽ có cơ hội báo thù rửa hận!"

Trầm thị lặng lẽ nhìn người cháu gái mới mười hai tuổi này, vạn lần không ngờ được nàng có thể nói những lời như vậy. Bà gả đến Hầu phủ hai năm thì đại cô Lâm Uyển Thanh liền xuất giá, hai người mặc dù thời gian ở chung thì ít nhưng lại thập phần thân thiết, sau khi Uyển Thanh qua đời, bà cũng đau lòng cho tiểu cô nương này. Lo lắng nhất chính là cháu ngoại còn nhỏ tương lai không có người thật tâm chỉ bảo, nhưng bà không ngờ nàng bây giờ... So với Lâm Uyển Thanh cùng tuổi lại càng thông minh gấp trăm lần. Nhất là chuyện nàng còn nhỏ nhưng đã hiểu được đạo lý phải nhẫn nại, chờ thời cơ thích hợp mới hành động. Nghĩ đến đây, Trầm thị thận trọng gật gật đầu.

...

Âu Dương Noãn đi rồi, một người bước ra từ sau tấm bình phong vẽ tranh thủy mặc kia.

Trầm thị thấy hẳn, thản nhiên cười: "Nhiễm nhi, Noãn nhi là người trong nhà, tuổi lại còn nhỏ, con không cần tránh mặt như vậy!"

Lâm Chi Nhiễm một thân trang phục tối màu nhã nhặn bình thường, một đôi mắt hơi xéch thâm thúy sắc bén, sống mũi cao thẳng, hình dáng rõ ràng, tuy mới chỉ là thiếu niên mười bốn tuổi nhưng thân hình lại cao ngất, diện mạo hiên ngang. Nhưng giờ phút này, hẳn đang chau mày lại nhìn Trầm thị nói: "Mẫu thân, người cũng biết xưa nay con vốn không thích vị Noãn nhi biểu muội này!"

Trầm thị điềm đạm cười nói: "Đó là do con có thành kiến với nó thôi. Mẫu thân thấy Noãn nhi ngày thường vô cùng tốt, lời nói lại biết nặng nhẹ, cử chỉ cũng thỏa đáng. Toàn bộ kinh đô này, số người được như nó chỉ đếm trên đầu ngón tay, nếu Đại cô con vẫn còn sống, nhìn thấy Noãn nhi như vậy chắc chắn sẽ rất vui mừng!"

Lâm Chi Nhiễm không tự chủ được nhìn ra ngoài cửa sổ, trong hoa viên Âu Dương Noãn đang mỉm cười cáo từ Hứa mama. Hẳn trầm ngâm nói: "Con vẫn cảm thấy, Noãn nhi biểu muội này có gì đó không đúng. Hôm nay trong lời nói của nàng ta có chứa huyền cơ, hoàn toàn không giống như bộ dạng dần dộn trước kia!"

"Khi đó là do Noãn nhi vẫn còn nhỏ!" Trầm thị oán trách: "Trước kia, nó luôn đi theo Nhị cô con, cái gì cũng đều nghe muội ấy, lão thái quân và ta có nói vài câu thì liền cảm thấy phiền chán. Nhưng con xem Noãn nhi hôm nay đi, hoàn toàn khác trước, ta đoán là đã xảy ra chuyện gì làm cho nó hiểu được rồi!"

Lâm Chi Nhiễm gật gật đầu, nghĩ rằng chỉ sợ không phải là nhìn lầm mà là do Âu Dương Noãn rất giỏi bảo vệ bản thân. Ngay cả cửu mẫu gia cũng đều không tín nhiệm, có lẽ là hoàn cảnh sống của nàng quá phức tạp. Nghĩ đến Nhị cô tâm cơ thâm trầm kia, Lâm Chi Nhiễm đối với Âu Dương Noãn liền có vài phần chuyển biến.

Nhận lấy ly trà Hứa mama dâng lên, Trầm thị hòa hoãn khẩu khí nói: "Chỉ là lời nói hôm nay của Noãn nhi cũng có lý, nếu ta cứ thương tâm không dứt bọn người kia sẽ càng xem thường. Ta cũng nên đứng dậy, vì tương lai của con mà suy nghĩ mới đúng!"

Lâm Chi Nhiễm thấy mẫu thân vẫn luôn bi thương nay đã phấn chấn trở lại liền cao hứng gật đầu nói: "Mẫu thân có thể như vậy thật là tốt, tổ mẫu còn chờ người chăm sóc. Chuyện của Ngũ đệ..."

Trầm thị trong mắt vẫn đang còn nước nhưng đã nhanh chóng kiên định: "Con không cần phải nghĩ nhiều, cũng đừng để trong lòng. Xảy ra chuyện như vậy, những người đó khẳng định là đang nhìn chằm chằm đại phòng chúng ta, chỉ ước rằng lão thái quân cùng ta ngã xuống thì mới vừa ý! Hứa mama!" Ánh mắt bà dừng trên người Hứa mama: "Người hãy căn dặn các quản sự trong nhà, đặc biệt những chuyện không nên nói, nếu như nghe được lời ra tiếng vào gì người biết phải làm sao cho đúng rồi chứ?"

Hứa mama lập tức nói: "Điều này là tất nhiên, xin đại phu nhân yên tâm!"

Âu Dương Noãn trở lại Vinh hi đường, cùng lão thái quân nói chuyện một lúc, dỗ bà nghỉ ngơi rồi mới hồi phủ.

Chương 45: Kế mẫu khuất nhục liên hoàn độc kế 3

Chuyện đầu tiên Âu Dương Noãn làm khi hồi phủ là bẩm báo chuyện này với tổ mẫu Lý thị.

Trước cửa Thọ an đường đã chong đèn, trên đường đi nha hoàn, bà tử đều cúi người hành lễ. Trên mặt nàng vẫn luôn mang theo ý cười, chỉ là càng đi sâu vào người lại càng ít, không khí lại càng ngưng trọng.

Nha đầu vén màn lên cho Âu Dương Noãn tiến vào. Liếc mắt liền thấy được Lý thị đang tức giận ngồi phía trên, Âu Dương Trì sắc mặt xanh mét ngồi ở một bên, Lâm thị lại mang theo vẻ mặt tươi cười kỳ dị, Lý di nương lại cúi đầu không nhiều lời.

Âu Dương Noãn liếc mắt nhìn nam nhân đang quỳ phía trước một cái, trên mặt liền tươi cười nói: "Tổ mẫu, sao lại tức giận như vậy?"

Mọi người trong phòng đều nhìn Âu Dương Noãn, chỉ có nam nhân kia là vẫn cúi đầu quỳ đó, thân mình cuộn lại sợ hãi, bộ dạng giống như là phạm phải trọng tội gì vậy.

"Noãn nhi, mẫu thân vốn đến đây thương lượng chuyện mai táng của Chu di nương, ai ngờ. Người..." Lâm thị trên mặt hình như có ba phần phiền não nhưng trong mắt lại toàn là đắc ý.

Lý di nương ngẩng đầu, liếc nhanh nhìn Âu Dương Noãn một cái, nhẹ giọng nói: "Đại tiểu thư, Trương quản sự hôm nay quỳ một ngày ở cửa, nói đứa nhỏ trong bụng Chu di nương là của hấn, muốn đưa

xác về quê nhà mai táng, chọc lão thái quân tức giận nên muốn đích thân thăm vấn hấn!”

Oh, Quỳ một ngày sao? Tổ mẫu đã muốn cứ thế cho qua, Lâm thị lại vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn muốn đổ tội hồng hạnh vượt tường lên người Chu di nương sao? Ngay cả khi người chết rồi vẫn không buông tha. Bà ta đúng là tiểu quỷ khó chơi, không biết là đã cho Trương quản sự này lợi ích gì mà hấn ta lại bán mạng bất chấp nguy hiểm như vậy?

“Mau dọn chỗ cho Đại tiểu thư!” Lý thị thấy Âu Dương Noãn tiến vào, cũng không để ý đến người đang quỳ dưới kia mà chỉ hỏi nàng tình hình Hầu phủ như thế nào, Lão thái quân cũng Đại phu nhân ra sao... Âu Dương Noãn cười dài, đem hết sự tình kể đơn giản một chút, cũng thay lão thái quân đa tạ sự an ủi của lão thái thái. Lý thị hài lòng hật gật đầu, sự giận dữ vừa rồi cũng mất đi không ít.

Lâm thị thấy hai người càng nói chuyện lại càng hòa hợp, chuyện lại càng nhiều, trong mắt không khỏi có vài phần sốt ruột. Tròng mắt chuyển động, bà ta quyết định nói: “Lão thái thái, thứ cho con dâu lẩm lờn được nói vài câu, nếu Trương quản sự một mực chắc chắn có tư tình với Chu di nương, nàng ta cũng không còn nữa. Chúng ta không nên ngăn cản một nhà người ta đoàn tụ!”

Một nhà đoàn tụ, bốn chữ này đã kích thích sự tức giận vẫn cố bình tĩnh nhìn xuống của Âu Dương Trì, hấn nhất thời cảm thấy nhục nhã, không khỏi giận tím mặt, nói: “Trương Á Sơn, ngươi thực là vong ân phụ nghĩa, ngươi đến kinh đô này không nơi nương tựa, là ai đã thu nhận ngươi, cho ngươi cơm ăn, cho ngươi chỗ ở. Ngươi báo đáp lại cho ta như thế này sao?”

Trương Á Sơn dập đầu một cái thật mạnh rồi ngẩng đầu lên, cầu xin: “Mong lão gia mở lòng từ bi, tình cảm của nô tài cùng Chu di nương

thật sự là rất khó khăn...Chúng tôi là thanh mai trúc mã, lưỡng tình tương duyệt. Gia cảnh nàng bần hàn nên bị thúc phụ bán đi, sau này lưu lạc đến Âu Dương quý phủ, nô tài ngàn dặm xa xôi đi tìm nàng, thật vất vả mới tìm được nhau. Nay nàng cũng đã chết, ngài giữ nàng lại cũng không có ích lợi gì...Mong lão thái thái, lão gia thành toàn cho chúng nô tài..."

"Trương quản sự! Người ăn gan hùm mật gấu rồi sao, dám ở đây nói hươu nói vượn. Phá hoại danh dự của Chu di nương, người nghĩ rằng lão thái thái cùng lão gia có thể tha cho người sao?" Lý di nương lạnh lùng nói.

Trương Á Sơn lại dập đầu một lần nữa, lấy từ trong lòng ra một chiếc khăn tay. Run giọng nói: "Nô tài không nói bậy, nô tài có chứng cứ!"

Hắn đem khăn tay dâng lên, khoe mắt Âu Dương Noãn nhanh chóng đảo qua liền nhìn thấy khăn tay có thêu hai chữ 'Trương lang'. Âu Dương Trì bước lên đoạt lấy khăn tay, nhìn thấy nét chữ tú lệ bên trên. Đúng là bút tích của Chu di nương, sắc mặt liền đỏ lên liền đập cho Trương Á Sơn một cước làm hắn lão đảo ngã xuống: "Đồ vô liêm sỉ!"

Lý di nương đi qua nhìn thì thấy trên khăn tay viết một bức thư tình. Còn thấy khuê danh Hương Tuyết của Chu di nương thì sắc mặt liền trắng bệch, nhất thời không nói được nên lời. Lâm thị ở phía sau cười lạnh, thầm nghĩ Lý di nương còn ở trong phòng Chu di nương khóc than thương tâm như vậy, hiện giờ không phải là đang tự tát vào mặt mình sao?

Lý thị vừa thấy, đương nhiên tức giận đến xanh mặt, đang lúc muốn bộc phát thì nghe Âu Dương Noãn ngồi một bên ôn nhu nói: "Tổ mẫu đừng tức giận, lúc trước mẫu thân trị gia cực kỳ nghiêm. Quản sự trong nhà nếu không phải được chủ tử tuyên triệu thì tuyệt đối không

được đi vào nội viện. Cũng không biết Trương quản gia làm sao đi vào nội viện của Chu di nương, đi thẳng một mạch đến viện, lại còn có thể tránh được bọn nha hoàn, bà tử hầu hạ trong viện mà gặp Chu di nương chứ?”

Lâm thị há mồm ghen hòng một lát rồi mới chậm rãi thở dài nói: “Noãn nhi a, vì thường ngày mẫu thân phải quản lý nhiều việc nên nhất thời có sơ sót. Để tiểu nhân thừa dịp đêm hôm khuya khoắt vụng trộm đi vào bên trong mà không bị phát hiện cũng không có gì kỳ quái, cũng là Chu di nương không biết kiểm chế!”

“Mẫu thân nói phải!” Âu Dương Noãn gật đầu chấp nhận rồi nói tiếp: “Tổ mẫu, việc này có liên quan đến danh dự Âu Dương gia chúng ta, con cũng muốn tra ra cho rõ ràng, người có trách không khi con muốn hỏi vài câu?”

Lý thị ngần ngừ, cuối cùng gật đầu đáp ứng. Âu Dương Noãn cảm tạ sau đó đi đến bên người Âu Dương Trì nhẹ giọng nói: “Phụ thân, cho con xem qua khăn tay này một chút!”

Âu Dương Trì nhìn nữ nhi của mình cứ nhiên lại muốn xem vật này, trên mặt hiện lên nghi hoặc nhưng vẫn đem khăn tay cho nàng: “Xem đi, xem đi! Có nhìn thì cũng là đồ dơ bẩn mà thôi!”

Còn Âu Dương Noãn lại thật sự cẩn thận xem xét một phen, sau đó hỏi lại: “Trương quản gia, người nói khăn tay là Chu di nương tặng cho người, có nhân chứng hay không?”

“Chuyện này...” Trương Á Sơn không tự chủ được thoáng ngần ngừ, sau đó vội nói: “Chuyện trong viện biểu muội cứ hỏi Thôi mama là biết thôi!”

Lâm thị không chút hoang mang nói: “Một khi đã như vậy thì cho Thôi

mama vào đối chất đi!” Thôi mama là người của mình, tất nhiên sẽ dựa theo lời mình mà nói thôi.

“Để cho nàng ta vào đi!” Lý thị lên tiếng.

Thôi mama vào phòng, run rẩy quỳ xuống thỉnh an. Âu Dương Noãn nói: ”Thôi mama, có phải Chu di nương đã tặng khăn tay cho Trương quản gia không?”

Thôi mama cắn chặt răng, gật đầu nói: ”Chu di nương đúng là có tặng cho hần một chiếc khăn tay, bên trên còn viết một bức thư tình...”

Lâm thị mỉm cười, chỉ cảm thấy hòn đá đè nặng đã được thả xuống.

Âu Dương Noãn lại mềm nhẹ hỏi: “Bức thư kia Chu di nương nương viết khi nào? Viết ở đâu? Lúc đó có những ai bên cạnh?”

Thôi mama tròn mắt. Ngây ngốc nhìn người đối diện, chuyện này phu nhân cũng chưa nói chi tiết. Thôi mama lắp bắp nói: ”Là... Là vào một buổi tối nửa năm trước. Nô tỳ vẫn luôn ở bên cạnh. Nhìn thấy Chu di nương viết!”

“Oh, hóa ra là Thôi mama tận mắt nhìn thấy!” Âu Dương Noãn nở nụ cười, đi đến trước mặt Thôi mama vẫy vẫy khăn tay, hỏi: ”Có phải là cái này không?”

Thôi mama không chút nghĩ ngợi, liên tục gật đầu: ”Phải! Phải!”

Âu Dương Noãn lại hỏi tiếp: ”Trên khăn tay này viết cái gì? Thôi mama có thể đọc qua một lần cho ta nghe không?”

“Muốn sớm tối cùng người đồng tâm. Đời đời kiếp kiếp...” Thôi

mama trừng to mắt, nhìn chăm chăm vào một nửa lộ ra của chiếc khăn kia.

Âu Dương Noãn tươi cười nói: "Muốn sớm tối cùng người đồng tâm, đời đời kiếp kiếp hồn mộng khiên. Có phải câu này không?"

"Đúng vậy, đại tiểu thư nói rất đúng!" Thôi mama liền thanh nói

Âu Dương Noãn mỉm cười, xoay người đem khăn tay cho mọi người thấy, Âu Dương Trì cũng đứng lên nhìn, nhưng lại thấy 'Thiên lý hoàng vân bạch nhật, bắc phong truy nhạn tuyết phân phân'. Hắn chần chờ nói: "Noãn nhi, đây là..."

"Phụ thân, vừa rồi Noãn nhi đã đưa nhầm khăn tay, cái đưa cho Thôi mama xem là cái mà vài ngày trước Tước nhi học được một bài thơ mới ở trường, tùy tiện vẽ lung tung. Ai, chắc là Thôi mama nhất thời hoa mắt mà nhận sai!" Âu Dương Noãn ngượng ngùng đem khăn tay của mình cất đi, giống như là thật sự lơ đãng mà lấy nhầm.

"Lão gia, Thôi mama này rõ ràng là không biết chữ nhưng lại cứ một mực khẳng định trên chiếc khăn tay kia là thư tình, chuyện này cũng thực kỳ quái!" Lý di nương xem một lát, ở bên khẽ nhắc nhở.

Âu Dương Trì nhú mày, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Thôi mama. Mặt bà ta nhất thời trắng bệch. Lúc này Lâm thị đột nhiên cất cao giọng lạnh lùng nói: "Thôi mama, người biết lừa dối Lão thái thái là tội gì không?"

Thôi mama giật mình một cái nói: "Không dám lừa gạt lão thái thái cùng lão gia, lão nô thực sự không biết chữ, nhưng cũng nghe Chu di nương có ngâm qua vài lần. Làm sao có thể không nhớ rõ!"

"Thật không? Thôi mama, ta nhớ bên người Chu di nương có một

nha đầu tên là Hoàn nhi, hiện tại nàng ta đang ở đâu?” Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói

Thôi mama cúi đầu che dấu bất an trong mắt nói: ”Hoàn nhi sau khi Chu di nương mất đi thì thương tâm quá độ, cả ngày chỉ ở trong phòng khóc lóc không làm việc. Lão nô thấy vậy liền xin phu nhân cho nàng ta xuất phủ”

Xuất phủ? Chỉ sợ là Hoàn nhi không chịu giúp đỡ các người hãm hại Chu di nương mà bị xử lý rồi. Âu Dương Noãn biết bọn họ sẽ không dễ dàng để lộ sơ hở, cười nhẹ chậm rãi đi đến trước mặt Trương Á Sơn nói: ”Trương quản gia, không biết khăn tay này Chu di nương đưa cho người từ khi nào?”

Trương Á Sơn đã chuẩn bị tốt đáp án từ trước, liền nói: ”Vừa rồi Thôi mama cùng đã nói qua, là nửa năm trước!”

“Oh, là nửa năm trước!” Âu Dương Noãn lặp lại một lần nữa, ra vẻ nghi hoặc nói: ”Phụ thân, Noãn nhi không tinh thông về mực viết, chỉ là mơ hồ cảm thấy mực này không phải thượng phẩm, phụ thân có thể nhìn kỹ chữ trên khăn tay này một chút, có thể nhìn ra được là dùng loại mực nào không?”

Âu Dương Trì nghe vậy thì sửng sốt, tiếp nhận khăn tay của Trương Á Sơn một lần nữa rồi cẩn thận soi dưới ánh sáng sau đó chắc chắn nói: ”Đây là mực Vân Châu!”

Âu Dương Noãn gật đầu, trên mặt lộ vẻ tán thưởng nói: ”Phụ thân quả nhiên học rộng biết nhiều, chỉ cần nhìn chữ viết cũng biết mực dùng xuất xứ từ đâu!”

Âu Dương Trì mặc dù vẫn còn tức giận nhưng trong mắt không tự chủ có chút tự mãn, nói: ”Tiểu hài tử như ngươi thì làm sao mà hiểu

được, màu của mực vân châu có ánh xanh, trong đó có lẫn tạp chất, ta không thích dùng nó, trong phủ này toàn bộ đều dùng mực khánh châu. Mực này chẳng những tính chất bền, màu đen bóng mà pha trộn lại vừa phải. Trên nghiên mực không thể để không, nếu không phải một tháng này Khánh Châu đột nhiên bị lũ lụt, mực không vận chuyển được thì trong phủ cũng không đến mức phải dùng tới mực vân châu...” Nói tới đây, sắc mặt Âu Dương Trì đột nhiên thay đổi!

Nửa năm trước trong phủ đều dùng mực Khánh Châu thượng đẳng. Chu di nương thân ở trong phủ, một bước cũng không ra khỏi nhà, ngay cả thật sự muốn viết thư cho nhân tình thì sao lại dùng đến mực Vân Châu kém chất lượng này? Âu Dương Trì là người thông minh, chẳng qua là bị lục vân tráo đỉnh làm cho tâm phiền ý loạn. Lúc này nghĩ lại mới thấy nhiều điểm không đúng, liền đem khăn tay ném xuống trước mặt Trương Á Sơn, quắc mắt nhìn trừng trừng, nghiêng rặng nghiêng lợi nói: “Chữ trên khăn tay này là được viết gần đây!”

“Nếu là mới được viết thì cần gì phải nói là nửa năm trước chứ?” Thanh âm Âu Dương Noãn có chút thấp, nhưng lại rất trong trẻo, ẩn chứa sự hàm nghi thật lớn, thế nhưng lại làm cho mọi người đều hiểu rõ.

Trương Á Sơn sừng sốt, nói: “Lão gia, nô tài thực sự không dám nói dối, đây quả thực là bút tích của biểu muội!”

Lâm thị bị Âu Dương Trì gầm lên giận dữ làm cho hoảng sợ, bà ta để Trương Á Sơn nói khăn tay này đưa từ nửa năm trước là muốn Âu Dương Trì tin rằng hai người họ có gian tình đã lâu, khẳng định đứa nhỏ này không phải là của Âu Dương gia! Nhưng lại không thể nghĩ tới Âu Dương Trì đoán được loại mực rồi lại biết được chữ trên khăn tay là được viết gần đây! Nghe được Trương Á Sơn khẳng định, bà ta vận dụng hết thông minh, khôi phục khí thế vốn có: “Lão gia, ngài hãy xem cẩn thận, rốt cuộc có phải là bút tích của Chu di nương hay

không?”

“Lão gia, bút tích có thể bắt chước được, chỉ cần xem qua chữ của Chu di nương rồi tùy tiện ra ngoài tìm một thư sinh có thể bắt chước chữ viết thì có gì khó đâu?” Lý di nương không lạnh không nhạt nói vào một câu, nhìn thấy Âu Dương Trì biến sắc liền biết hắn đã tin một nửa.

“Hừ, vở diễn hôm nay đúng là phần kịch, giả thần giả quỷ cho ta xem sao!” Lý thị lạnh lùng nói: ”Trì nhi, ta xem trong viện của người đúng là không sạch sẽ. Chẳng qua không phải là Chu di nương gây rối mà là có người rắc tâm muốn hãm hại!”

Sắc mặt Âu Dương Trì thoáng xanh rồi lại trắng, chỉ vào Trương quản sự, hung tợn nói: ”Lôi ra ngoài đánh chết cho ta!”

Trương Á Sơn thầm nghĩ không tốt nhưng chưa kịp kêu ra tiếng thì Thôi mama đã ngã lăn trên mặt đất lớn tiếng nói: ”Lão gia! Lão gia! Lão gia tha mạng! Lão nô cũng là bất đắc dĩ thôi!”

“Còn không mau bịt miệng hai tên điều nô này rồi lôi ra ngoài!” Lâm thị phản ứng cực nhanh, lớn tiếng quát.

Lập tức có tám mama làm việc nặng đi lên bịt miệng hai người lại, không quan tâm bọn họ sống chết giãy dụa lôi người đi ra ngoài.

Lý thị cũng không ngăn cản mà chỉ lạnh mắt nhìn, giờ trò giả thần giả quỷ, Lâm thị đúng là xem bà mất mù tai điếc đây mà! Nếu không nể mặt Hầu phủ cùng huynh ruột nó thì bà đã sớm xử lý rồi!

Âu Dương Noãn nhu hòa nói với Âu Dương Trì: ”Phụ thân, việc cấp bách bây giờ là phải ngăn việc này lan ra. Đến lúc đó, nhà chúng ta bị mất mặt mũi không nói, nếu như bị người ngoài biết được Chu di

nương là vì chứng minh bản thân trong sạch mà phải tự vẫn chẳng phải sẽ hiểu lầm mẫu thân là chủ mẫu mà khắc nghiệt với di nương sao? Nếu như vậy thì có lẽ không thể âm thầm xử lý như hôm nay là ổn thỏa, chỉ sợ kinh động bên phía Thượng thư đại nhân, phụ thân sẽ vì vậy mà phải chịu sự ghét bỏ”

Vừa nghĩ đến đây, Âu Dương Trì không khỏi rung mình một cái, liền cảm hận nói: ”Từ hôm nay trở đi không được nhắc lại chuyện của Chu di nương. Nói với bên ngoài nàng ấy bị bệnh mà chết, ai dám nhắc lại một câu, gia pháp trừng trị!”

Sự tình đến bước này, người buồn phiền nhất chính là Lâm thị. Vốn là do Lý di nương đem Chu di nương sợ tội tự sát thành lấy cái chết chứng minh trong sạch nên bà ta liền đem Trương Á Sơn lôi ra làm chứng là có gian tình, chắc chắn rằng Âu Dương Trì sẽ tin tưởng. Ai ngờ được Âu Dương Noãn chết tiệt kia chỉ cần nói hai ba câu liền đem bao công sức của bà ta đổ sông đổ biển. Thật sự là làm bà ta hận muốn chết!

Chương 46: Kế mẫu khuất nhục liên hoàn độc kế 4

Âu Dương Trì sắc mặt âm trầm trở lại Phúc thụ viện, liền đóng cửa lại lạnh lùng quát lớn bảo tất cả đều lui xuống. Hắn thở hồng hộc ngồi xuống ghế, trừng mắt nhìn Lâm thị.

Lâm thị trong lòng có chút không yên, nhanh chóng nở nụ cười lấy lòng nói: "Lão gia!"

Âu Dương Trì không nói một lời, hung hăng cho bà ta một cái bạt tai. Lâm thị hét lên một tiếng, tay ôm má trái sưng đỏ, nước mắt lưng tròng không dám tin nhìn Âu Dương Trì, bộ dạng ủy khuất vô cùng.

Âu Dương Trì nổi giận đùng đùng quát: "Nói, có phải người giở trò sau lưng hay không? Người không thể chấp nhận việc Chu di nương có con nên đã thông đồng với Trương Á Sơn oan uổng nàng, bức tử nàng. Có đúng hay không? Người hiền lương thực đức lúc trước chạy đi đâu rồi? Dù sao người cũng xuất thân từ Hầu phủ, sao có thể làm ra loại chuyện này?"

Lâm thị ủy khuất nói: "Trì lang, chàng hiểu lầm rồi, nhóm di nương kia vì lão gia mà khai chi tán diệp, bản thân thiếp vui mừng còn không kịp làm sao có thể làm ra loại chuyện độc ác này. Tất cả đều là do Trương di nương lúc trước nói với thiếp Chu di nương có tư tình với nam nhân khác. Thiếp liền cho người kiểm chứng phát hiện Chu muội muội quả thật có đi lại gần gũi với Trương Á Sơn, vừa vặn lúc đó đại phu lại nói nàng ấy có thai. Lúc đó thiếp rất tức giận mất hết lý trí, chỉ biết oán nàng ta không biết suy nghĩ, có tư tình với người khác không nói đằng này lại còn mang thai của người khác, nên đã

đem tin tức này giấu đi. Ai ngờ bọn người kia lại mang những thư dơ bẩn kia vào viện của nàng rồi lại đổ oan cho thiếp. Chuyện ở viện của Lão thái thái, thiếp vẫn luôn gạt đi, thà rằng để một mình thiếp gánh vác tội oan cũng không muốn người ngoài biết được sự thật rồi gièm pha này nọ. Sau này, Trương Á Sơn lại cứ một mực khẳng định hẳn có tư tình với Chu di nương, thiếp không còn cách khác đành giao hẳn cho Lão thái thái xử trí. Hôm nay nghe lão gia nói như vậy mới phát hiện toàn bộ việc này đúng là có chút kỳ quái, nếu như thiếp có làm gì sai thì cũng là do quá mức lo lắng cho chàng, tâm địa lại mềm yếu, sợ huyết mạch của Âu Dương gia bị lẫn lộn!”

Lâm thị nói một hồi liền đem toàn bộ sai lầm của mình đổ hết lên người của Trương di nương, toàn tâm toàn ý muốn làm cho Âu Dương Trì tin tưởng.

“Đầu óc Trương Á Sơn kia hỏng rồi chắc? Nếu không phải là người sai khiến thì hẳn dám nói bản thân cùng người của ta có tư tình sao?” Âu Dương Trì cười lạnh nói.

Lâm Thị khóc nói: “Trì lang, chuyện trong nội viện này trước đây vẫn luôn do thiếp quản. Nếu thiếp vu oan cho Chu di nương chẳng phải là nói bản thân quản lý không nghiêm sao? Chàng hãy suy nghĩ cẩn thận, thiếp sao có thể làm chuyện ngu ngốc như vậy?”

Hơn mười năm qua quả thật Lâm thị quản lý Âu Dương phủ rất tốt, luôn được xem là vợ hiền của hẳn, Âu Dương Trì nghe bà ta nói như vậy thì có chút động. Chần chờ nói: “Không phải là có ai khác chứ?”

Lâm thị thở dài một hơi, nói: “Chàng còn không nhìn ra sao? Trì lang, thiếp vẫn luôn quản lý nghiêm khắc, từ trên xuống dưới đặc tội với không ít người. Nếu chàng bắt thiếp nói ra ai đứng phía sau hạ độc thủ thì thiếp thực sự không nói nên lời. Chàng chỉ cần suy nghĩ một chút thôi, ai là người không mong muốn thiếp một lần nữa quản sự

đây? Người nào lại có bản lĩnh làm cho lão thái thái thay nàng ta nói chuyện? Lý di nương chẳng phải sẽ nói lời lung lay người sao?”

Âu Dương Trì không nói nên lời. Lâm thị lại nói tiếp: ”Bọn họ sử dụng chiêu này đúng là thâm độc. Vừa ly gián tình cảm vợ chồng chúng ta, lại còn làm tổn hại thanh danh của lão gia. Thiếp đã nói rồi, mình đã đắc tội với người nào đó, nhưng người ta có ngoan độc thế nào cũng không nên đem nước bẩn này hắt lên người thiếp chứ!”

“Người đừng nói nữa!” Âu Dương Trì đứng phắt dậy, nói tiếp: ”Ta không tin Nguyệt Nga là người như vậy!”

Lâm thị chạy vội ào vào lòng hấn, nước mắt rơi như mưa: ”Được! Trì lang, thiếp sẽ không nói nữa, có nói chàng cũng không tin. Nhưng tình cảm vợ chồng mười năm của chúng ta thì chàng phải tin. Thiếp là một lòng một dạ với chàng, cho dù bị đánh thì có sao. Chỉ cần chàng cảm thấy vui là được!”

Âu Dương Trì trong lòng giật giật, tuy rằng hấn không tin là Lý di nương-nữ tử mảnh mai yếu đuối kia ở phía sau làm chủ. Trong lòng hoài nghi Lâm thị nhưng cũng đã bớt đi vài phần. Lâm thị nhẹ nhàng hít một hơi, nói: ”Đau quá!” Nói xong nước mắt lại như đê vỡ ào ào chảy xuống: ”Trì lang, chàng thực sự muốn đánh thiếp sao?”

“Uyển Nhu, là ta không đúng, để ta gọi người vô bôi thuốc cho nàng!” Âu Dương Trì đã tin tưởng lời nói của Lâm thị, vội vàng muốn đi mở cửa.

Thế nhưng Lâm thị lại giữ chặt tay hấn lại, ôn nhu nói: ”Đừng, chỉ sợ làm cho bọn hạ nhân chê cười thôi. Nếu chàng thực sự lo lắng cho thiếp thì trong phòng có thuốc, để thiếp mang tới. Chàng thay thiếp bôi thuốc!”

Âu Dương Trì gật gật đầu, Lâm thị trong lòng cũng được thả lỏng, vừa muốn tươi cười thì cảm thấy trước mặt một mảnh đen, đột nhiên té xỉu.

Âu Dương Trì hoảng sợ, vội vàng gọi Vương mama tiến vào, bất chấp lúc này là nửa đêm đi mời Tiền đại phu đến xem bệnh cho Lâm thị. Tiền đại phu chậm rãi bắt mạch, một lúc sau không khỏi cười nói: "Chúc mừng chúc mừng. Chúc mừng phu nhân có hỉ mạch!"

Lời vừa nói ra làm Lâm thị kinh hỉ, nhất thời không nói nên lời. Mặt Vương mama vui mừng như nở hoa liền nói: "Tiền đại phu, ngài hãy xem kỹ lại giùm. Hai ngày này phu nhân bị tức giận, không biết..."

Tiền đại phu nghe vậy sao còn không biết ngụ ý của Vương mama, liền cười nói: "Khó trách có chút động thai. Phu nhân phải nghỉ ngơi nhiều, cố giữ cho mình vui vẻ, cẩn thận dưỡng thai thì sẽ tốt!"

Âu Dương Trì vốn tưởng rằng mình mất đi một đứa nhỏ, hiện tại lại có một đứa từ trên trời rơi xuống. Lúc này đã vui mừng đến không biết phải làm sao cho đúng, vội vàng kêu Tiền đại phu viết phương thuốc, rồi lại sai người đi báo tin cho lão thái thái. Lâm thị đỏ mặt, cố ý nói: "Lão gia! Tiền đại phu cũng có nói là có chút động thai. Người bây giờ đi nói với lão thái thái, vạn nhất đứa nhỏ không được bảo đảm thì phải làm sao?"

"Đừng có nói bậy!" Trên mặt Âu Dương Trì vẫn chưa hết vui mừng nói: "Mấy người đại phu đều nói như thế. Không có bệnh cũng tìm chỗ yếu mà nói, nếu nàng cái gì cũng tốt thì người ta biết làm thế nào? Ông ấy nói như vậy là muốn nàng an tâm tĩnh dưỡng, cái gì cũng không cần lo. Nàng yên tâm, lão thái thái đã có ta. Để không bị người nói lần này nàng nhất định phải sinh con trai!"

Tiền đại phu ở gian ngoài vừa viết phương thuốc vừa cười nói: "Phu

nhân, Dương lão gia nói rất đúng, ngài cứ yên tâm mà dưỡng thai đi!”

Âu Dương Trì cười nói: ”Tiền đại phu, người hãy thay ta kê mấy phương thuốc dưỡng thai thật tốt. Nếu thật sự là con trai đến lúc đó ta sẽ trọng thưởng!”

Tiền đại phu kê xong đơn thuốc, Âu Dương Trì vui vẻ tiễn ông ta ra ngoài. Vương mama đi tới bên giường cười tươi như hoa: ”Chúc mừng phu nhân!”

Lâm thị cười lạnh nói: ”Mấy ngày này ta thực sự đã bị ghen khuất đủ rồi. Bây giờ trong bụng có bảo bối, xem như cũng thoải mái rồi!”

Vương mama cười đắc ý, ghé sát lỗ tai Lâm thị nói: ”Ban đầu đại tiểu thư dựa vào mình là tỷ ruột của trưởng tử mà đối nghịch khắp nơi với phu nhân. Hiện tại phu nhân đã mang thai, Tước nhi ở trước mặt lão thái thái sẽ không còn quý giá như xưa nữa. Về sau chỉ cần một biện pháp nhỏ trừ đi hẳn, toàn bộ Âu Dương gia lúc đó không phải là nằm trong tay phu nhân hay sao!”

Lâm thị suy nghĩ một hồi, nói: ”Người đừng xem thường nha đầu kia, tuổi thì còn nhỏ nhưng lại nhiều mưu mô, mấy chuyện gần đây đều do nó xúi giục lão thái thái cùng Lý di nương đối nghịch với ta. Nó biết cách lấy lòng người lớn, không riêng gì lão thái thái sủng ái nó ngay cả lão gia cũng nhiều lần nói với ta Noãn nhi vô cùng hiếu thuận, nếu Khả nhi có một nửa tâm nhãn như nó thì chàng cũng yên tâm!”

Vương mama buồn cười nói: ”Nàng ta không biết sống chết đi đối nghịch với phu nhân, rồi một ngày nào đó sẽ phải chịu thiệt, sau này đem nàng ta gả đi xa là được. Đúng rồi, Lý di nương nếu biết phu nhân mang thai không biết sắc mặt sẽ khó coi như thế nào đâu!”

Lâm thị càng nghĩ càng cao hứng liền nói: "Cái tiểu tiện nhân kia khẳng định là ngạc nhiên đến tròn mắt. Chỉ cần lần này là nam tử, từ nay về sau ta ở trước mặt lão thái thái cũng có thể thẳng lưng ngẩng cao đầu rồi!"

Vương mama vừa vén chăn cho Lâm thị vừa nói: "Phu nhân yên tâm! Chắc chắn là nam thai!"

Lâm thị gật gật đầu nói: "Nếu là như thế, ngay cả lão thái thái ta cũng không cần sợ!" Bà ta vừa nghĩ đến Lý di nương, không khỏi vuốt bụng mà cười rộ lên.

Lý di nương nghe nói Lâm thị không thoải mái là do mang thai liền ân hận. Nàng ta hao tổn biết bao tâm tư mới làm cho Âu Dương Trì bất hòa với Lâm thị mà chuyên sủng chính mình. Vậy mà người ta đã có thai liền dễ dàng chiếm thế thượng phong, bảo sao nàng ta không sầu.

Khi tin tức được đưa đến là khi Âu Dương Noãn đang chơi cờ với Âu Dương Tước.

"Mang thai?" Âu Dương Tước hạ quân cờ trong tay xuống bàn cờ ngạc nhiên nói: "Điều này sao có thể?"

Phương mama cúi đầu nói: "Đại thiếu gia, đại phu đã xem mạch rất kỹ. Chỉ sợ là sự thật!"

"Đáng giận!" Âu Dương Tước gầm lên một tiếng, thở phì phì nói: "Ông trời đúng là không có mắt, ta đi nói với lão thái thái!"

"Đứng lại!" Âu Dương Noãn thản nhiên nói.

“Tỷ...” Âu Dương Tước sừng sốt, Hồng Ngọc liền chạy nhanh đến kéo tay hấn khuyên nhủ nói: “Đại thiếu gia, người đúng là hồ đồ. Tin tức này lão thái thái đã sớm biết rồi!”

Kể mẫu không được lão thái thái coi trọng là do bà ta không sinh được con trai, nếu lúc này đây bà ta thực sự mang nam thai chẳng phải từ nay về sau có thể ngang tàng trong Âu Dương phủ sao? Âu Dương Tước càng nghĩ càng mất kiên nhẫn. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, ánh mắt đen láy chứa tia tức giận.

“Tỷ tỷ?” Âu Dương Tước quay đầu nhìn Âu Dương Noãn, trong thanh âm lộ ra tia bối rối: “Phải làm sao bây giờ?”

Nhìn đôi mắt trong suốt thuần khiết như nước đang nhìn chăm chăm, Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Trước hết lại đây hạ ván cờ đi đã!”

“Tỷ, rốt cuộc tỷ nghĩ như thế nào?” Nghe lời nàng đã trở thành thói quen của Âu Dương Tước, tên nhóc này đành phải trở lại bàn ngồi xuống, bàn tay cho vào hũ đựng quân cờ lấy lên một con màu trắng kẹp ở hai đầu ngón tay, suy nghĩ nửa ngày mới miễn cưỡng hạ xuống.

Âu Dương Noãn nhìn nơi hấn hạ cờ, không khỏi mỉm cười lắc đầu. Tước nhi luôn là đứa nhỏ thông minh, nhưng chơi cờ lại luôn rất lỗ mãng. Luôn luôn tính toán làm sao để có thể thần kỳ thoát hiểm. Sau lại ra nhiều chiêu kỳ quái. Lớn mật liều lĩnh, bất kể đại giới, vài bước bắt lấy quân cờ đối phương liền nghĩ muốn dồn người ta vào chỗ chết. Hấn đánh không dựa vào một chút sách dạy đánh cờ, hoàn toàn là tùy ý phát huy, hứng trí mà đánh.

“Nếu muốn cùng tỷ chơi cờ thì nên chuyên tâm một chút. Những chuyện khác để nói sau!” Âu Dương Noãn chậm rãi nói

Phương mama nhìn bàn cờ, thấy quân đen đã muốn chiếm hết nửa giang sơn không khỏi bật cười, đại tiểu thư chơi nhìn như có như không, giống như một bản nhạc phổ vậy. Bố cục thế cờ lại lưu loát sinh động như nước chảy mây trôi, khắp nơi đều bố trí công thủ nhiều mặt. Động thì nhẹ nhàng như không thấy, tĩnh như xử nữ, thủ đoạn quỷ dị đa đoan, đòn nòng vô thế bí cũng bị hóa giải xảo diệu. Đại thiếu gia đối chọi với tiểu thư, giống như đối chọi với tường đồng vách sắt, rất khó chiếm thế thượng phong.

Quả nhiên, Âu Dương Noãn hạ xuống nước cờ cuối cùng đã toàn thắng. Âu Dương Tước mở to hai mắt lăm lăm nói: "Không có khả năng, tỷ rõ ràng là chấp ta ba nước "

Nàng mỉm cười nói: "Thứ nhất là do đệ không chuyên tâm chơi cờ. Thứ hai, đệ xử lý quá lỗ mãng. Thứ ba, chưa đánh giá đối thủ đã tùy tiện ra chiêu. Như vậy đại thế đã mất thì còn giãy dựa gì nữa!"

Âu Dương Tước nghe vậy thì sừng sốt, lại cảm thấy có vài phần đúng. Một lúc lâu cũng không tìm ra lý do để phản bác đành nói: "Chỉ là do đệ nhất thời phân tâm. Chơi thêm một ván nữa chắc chắn sẽ thắng! Lần này tỷ cũng nhường đệ ba nước, không! Năm nước!"

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: "Đánh cờ chung quy cũng chỉ là trò chơi. Có cương có nhu, phải tuân thủ quy tắc lẫn nhau, cho nên đối với những người có xu hướng tâm lý bình thường thì các thủ pháp quái lạ đều trở nên có vẻ vô lực cùng buồn cười, không cần nói nhường đệ năm nước, cho dù là mười nước đệ cũng không thắng nổi!"

"Từ trước đến nay mỗi lần chơi cờ cùng tỷ đệ đều chưa từng thắng qua, tỷ cũng không chịu cho đệ thắng một lần!" Về mặt Âu Dương Tước oán trách.

“Tức nhi, đệ phải nhớ kỹ. Cùng người khác chơi cờ, có thể nhường nước, không thể cho cờ. Nhường nước cờ là vì người yếu. Làm cho cờ phát là gió. Tỷ nhường đệ ba nước là vì xuất phát từ tình cảm tỷ đệ. Nếu như để đệ thắng thì cũng chỉ là lừa người mà thôi. Nhân sinh như kỳ. Kỳ như nhân sinh. Ta thân là tỷ tỷ của đệ thì tự nhiên nhường nhịn đệ. Nếu là người khác thì dễ dàng nhường đệ sao? Cầu người khác nhường cho đệ không bằng ngấm lại phải làm sao để nâng cao trình độ chơi cờ của bản thân lên!”

Âu Dương Tức tư chất thông minh, lúc này chớp chớp mắt nói: “Tỷ tỷ, sao đệ cứ cảm thấy trong lòng lời nói của tỷ là có ý khác?”

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Đệ là trưởng tử Âu Dương gia, là đại thiếu gia danh chính ngôn thuận. Đệ trong lòng lão thái thái cùng phụ thân là không thể thay thế được. Người khác sinh long cũng được mà phụng cũng chẳng sao, chuyện đó cùng đệ không có liên quan. Đệ ở đây ảo não uể oải, oán trời trách đất. Không bằng ngấm lại làm sao để nâng cao bản thân, hiểu chưa?”

Dứt lời, nàng đứng lên nhìn Âu Dương Tức cười hì hì nói: “Tỷ muốn đi chúc mừng phụ thân cùng mẫu thân, đệ có đi cùng không?”

Âu Dương Tức theo bản năng muốn nói không đi. Lại nhìn thấy Âu Dương Noãn đang mỉm cười chăm chú nhìn hắn, ánh mắt giống như nhìn một tiểu hài tử bình thường liền đứng lên, nói: “Tỷ tỷ, đệ hiểu được ý của tỷ, ta đi cùng tỷ đến Phúc thụ viện!”

“Không! Phải là Thọ an đường mới đúng!” Âu Dương Noãn nở nụ cười. Trong nụ cười xuất hiện một tia vui mừng, Tức nhi có thể học được cách làm thế nào hỉ nộ không đổi sắc mới là chuyện nàng quan tâm nhất.

Đến thọ an đường, quả nhiên nhìn thấy Âu Dương Trì, Lâm thị cùng

Âu Dương Khả đã ở đây. Âu Dương Noãn vén rèm lên, ý cười dịu dàng nói: "Tổ mẫu, chúng con vội tới để chúc mừng phụ thân cùng mẫu thân!"

Lý thị đang nhắm hờ mắt lại nghe Âu Dương Trì nói chuyện, lúc này nhìn thấy Âu Dương Noãn cùng Âu Dương Tước lần lượt đi vào phòng, ánh mắt lập tức sáng ngời, nói: "Hai con mau qua bên đây ngồi xuống!"

Âu Dương Noãn cùng Âu Dương Tước vâng lời đi qua, cung kính thỉnh an rồi mới lần lượt ngồi xuống bên người Lý thị, Lý thị thấy Âu Dương Tước đang vô cùng cao hứng liền lôi kéo tay hắn hỏi lý do. Âu Dương Tước cũng tươi cười lễ phép đáp lời.

Âu Dương Noãn lại chủ động nói chuyện cùng Lâm thị: "Mẫu thân, con nghe hạ nhân báo tin lại đúng là rất cao hứng. Mẫu thân mang thai chính là chuyện đại hỉ của nhà chúng ta. Không biết mẫu thân muốn chúc mừng như thế nào?"

Lâm thị giống như từ mẫu bình thường nở nụ cười nói: "Hiện tại cũng mới hơn một tháng, chờ đứa nhỏ bình an khỏe mạnh được sinh ra rồi chúc mừng cũng chưa muộn. Tâm ý của Noãn nhi, mẫu thân rất cảm động!"

Âu Dương Khả có thể thấy được ý cười trong suốt trên mặt Âu Dương Noãn, kinh thường bĩu môi, nhưng vừa nhìn thấy Âu Dương Noãn nhìn mình liền nhanh chóng tươi cười nói: "Tỷ tỷ, tỷ đoán trong bụng mẫu thân là nam hay nữ?"

Âu Dương Noãn cười nói: "Ta đoán mẫu thân sẽ sinh cho ta một đệ đệ, đến lúc đó Tước nhi cũng có người bầu bạn."

Lý thị cười nói: "Cái này khó có thể đoán trước được, ngày trước khi

ta mang thai phụ thân con, ai ai cũng đoán đó là một nữ hài tử. Thế nhưng ta lại không tin. Nam thai thường hướng vào trong ôm lấy mẫu thân, lưng hướng ra ngoài. Động một cái ta liền biết. Người ngoài có nói thế nào ta cũng vẫn nhận định là một nam hài tử, đến khi sinh hạ quả nhiên là không sai. Không biết mẫu thân con có được phần phúc khí này như ta không?”

Âu Dương Noãn nhìn Lâm thị vẫn luôn tươi cười như bình thường, nhưng trong ánh mắt lại mang theo một tia hờn giận. Nàng không khỏi ngán cười lạnh, hiện tại trong lòng tổ mẫu đối với Lâm thị đã sinh ra chán ghét đến cực điểm, cho dù bà ta thật sự sinh được con trai cũng không thể nào làm Lý thị quá mức cao hứng được. Đương nhiên, nếu đứa nhỏ này sinh ra từ bụng Lý di nương thì lại khác...

Âu Dương Khả buồn cười nói: "Tổ mẫu yên tâm. Mẫu thân nhất định sẽ sinh một tôn tử cho người. Phụ thân ngay cả tên cũng đã chuẩn bị cho đệ đệ rồi, gọi là Âu Dương Hạo!"

"Ồ nháo! Có đạo lý nào mà đứa nhỏ chưa được sinh ra đã đặt tên hả? Đây chính là giảm phúc!" Lý thị trầm mặt

Âu Dương Trì đỏ mặt xin lỗi: "Là do con nhất thời cao hứng, xin lão thái thái thứ tội!"

Lý thị hừ lạnh một tiếng liền không hề quan tâm đến Lâm thị, cố ý lôi kéo Âu Dương Tước hỏi han chuyện học hành. Sắc mặt Lâm thị càng ngày càng khó coi, nhìn Âu Dương Trì vẻ mặt xấu hổ.

Âu Dương Trì thấp giọng khuyên giải an ủi Lâm thị: "Nàng là thai phụ, vẫn nên về nghỉ ngơi sớm đi!"

Lâm thị gật gật đầu, theo lời đứng lên, vừa đi đến cửa thì hét lên một tiếng, thân mình ngã xuống vào người Vương mama ngay bên cạnh.

Tiếng hét kinh động thật lớn, Âu Dương Trì lập tức nhảy dựng lên, Âu Dương Khả chạy nhanh ra. Âu Dương Tước cũng muốn đi qua xem liền bị Âu Dương Noãn giữ chặt lại: "Đệ đừng qua đó gây rối, ở lại bên cạnh tổ mẫu, đừng để người bị kinh hoảng!"

Nói xong nàng tiến về phía trước vài bước rồi dừng lại, bộ dáng giống như là muốn đi thăm nhưng lại chỉ dám đứng cùng đám người bên ngoài, cũng không đi tới gần.

"Uyển Nhu! Nàng làm sao vậy?" Âu Dương Trì không biết làm sao, chỉ đành ôm chặt Lâm thị, sợ bà ta có gì sơ suất.

Sắc mặt Lâm thị thống khổ, vừa khóc vừa nói: "Thiếp không biết! Đầu thiếp đau quá, thắt lưng cũng đau, bụng cũng vậy! Thật là khó chịu, giống như bị lửa thiêu vậy! Lão gia! Cứu thiếp! Mau cứu thiếp!"

Âu Dương Trì nghe Lâm thị kêu mà lòng bối rối, liền chất vấn Vương mama: "Phu nhân đây là bị làm sao, các người nhiều người như vậy mà cũng không chăm sóc nổi, còn không mau đỡ nàng trở về!"

Wang mama kinh hoảng thất sắc, nói: "Lão gia, lão nô luôn đi theo nhưng cũng chưa từng thấy qua phu nhân như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì! Phu nhân! Phu nhân! Người đừng dọa nô tỳ a!"

"Mau! Trước hết đem phu nhân trở về đã!" Lý thị cũng đứng lên, cao giọng nói

Chương 47: Kế mẫu khuất nhục liên hoàn độc kế 5

Âu Dương Trì sợ đứa nhỏ có chuyện gì, chạy nhanh hướng Lý thị cáo lỗi, nửa ôm nửa dìu Lâm thị đi. Lý thị đứng trong phòng, trên mặt mơ hồ xám xịt, hỏi Trương mama bên cạnh: "Người xem nó lại bị làm sao? Vừa nãy không phải còn rất tốt sao?"

Trương mama cung kính cười nói: "Phu nhân có lẽ là không được thoải mái!"

Lý thị lắc đầu nói: "Ta thấy không giống, mà bộ dáng nó như bị trúng tà vậy!"

Âu Dương Tước cũng biết sự việc vô cùng kỳ quái, không tự chủ được lôi kéo tay áo Âu Dương Noãn, nói: "Tỷ tỷ, tỷ xem bà ấy bị làm sao vậy? Vì sao đang êm đẹp lại bị đau toàn thân? Tỷ tỷ?"

Âu Dương Noãn không có trả lời, nàng vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm thị đang rời đi. Trong đầu vẫn quấn quanh hai chữ 'trúng tà' của Lý thị. Nếu cẩn thận suy nghĩ một chút...

Âu Dương Noãn trở lại viện của mình, vẫn nghĩ chuyện xảy ra với Lâm thị. Càng nghĩ càng cảm thấy có vấn đề. Mọi chuyện đang êm đẹp vì mang thai, đúng là thời điểm tương lai rộng mở, phụ thân lại toàn tâm toàn ý lo lắng cho bà ta, lúc này nếu là giả bệnh tranh sung cũng không có gì kỳ quái, nhưng lúc này cả người lại đều đau...

Trúng tà...Đột nhiên ánh mắt nàng lóe lên tia sáng lạnh, hỏi: "Phượng mama, người nói xem lão thái thái ngày thường thấp hương bái phật, thờ phụng nhất là ai?"

Phương mama thành thật nói: "Lão thái thái luôn sùng bái Bồ tát. Mỗi khi gặp nạn, hoặc trong nhà có người mang thai đều phải đi vào miếu thăm hỏi hòa thượng, bố thí chút tiền bạc. Đại tiểu thư sao lại hỏi điều này?"

Âu Dương Noãn nhắm mắt trầm tư một lát, sau đó mở to đôi mắt nói: "Phương mama, người nhanh đi Hầu phủ một chuyến, nói với Đỗ mama, ta có việc cầu lão thái quân hỗ trợ!"

Âu Dương Tước nghe xong cảm thấy thập phần kỳ quái, vội hỏi: "Tỷ tỷ, có chuyện gì sao? Có cần đệ hỗ trợ không?"

Âu Dương Noãn mỉm cười, nói: "Đúng là có chuyện cần đệ giúp đỡ. Mau lại đây!"

Đêm hôm đó nghe nói Lâm thị khóc lóc náo loạn cả một đêm, chỉ nói đầu, thắt lưng, bụng đều đau, tóm lại là cả người đều không thoải mái. Ngay cả Tiền đại phu cũng bị ép buộc nguyên một đêm. Nhưng mãi vẫn không tìm được nguyên nhân. Không cần nói Âu Dương Trì bên cạnh một tắc không rời, ngay cả Lý thị cũng đều thấy không ổn cả đêm phái Trương mama qua thăm hỏi hai lần.

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Noãn mang theo Âu Dương Tước đi thỉnh an. Lý thị thấy tôn tử tuy rằng cao hứng nhưng vẫn kỳ quái hỏi: "Tước nhi sao hôm nay lại không đi học?"

Âu Dương Noãn cười trêu ghẹo nói: "Tổ mẫu, hắc bướng bỉnh không chịu đi học. Hôm nay còn giả bệnh xin tiên sinh cho nghỉ!"

"Đó mới không phải!" Một đôi mắt gấu trúc nổi bật trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Âu Dương Tước, hắc chu miệng nói: "Tổ mẫu, người đừng nghe tỷ tỷ. Tỷ ấy chỉ biết giấu cọt con thôi! Hôm nay con nói với

tỷ là tối qua con gặp ác mộng nên cả buổi tối không ngủ được. Tỷ ấy không tin còn nói mượn lý do, rảnh rồi không chịu đi học. Tổ mẫu phân xử giùm con. Một đứa nhỏ như con sao có thể nhàn hạ! Là do cả đêm không ngủ tốt nên mới muốn nghỉ ngơi một ngày!”

Lý thị nhìn hẩn quả nhiên là một đôi mắt gấu trúc, tuy rằng đau lòng nhưng cũng kỳ quái nói: ”Tiểu hài tử gia gia, sao con lại không ngủ được? Có phải trước khi ngủ lại uống trà không? Tổ mẫu đã nói với con bao nhiêu lần rồi, bọn hạ nhân không dám ngăn cản con, bản thân con phải cẩn thận...”

“Tổ mẫu! Không phải như thế! Tối hôm qua con gặp một giấc mơ rất kỳ quái, trong mơ con thấy một trận hồng thủy. Trong nhà là một đại dương mênh mông. Con chạy khắp nơi để tìm tỷ tỷ cùng tổ mẫu nhưng đều không thấy. Sau đó lại thấy...”

“Tức nhi! Chuyện trong mộng sao có thể là sự thật được! Đừng nói nữa! Tổ mẫu, người đừng để ý đến nó! Chỉ là lời nói của tiểu hài tử mà thôi!” Thanh âm Âu Dương Noãn đột nhiên nâng cao, khó có lúc lại lộ ra ý tứ nghiêm khắc với Âu Dương Tức làm hẩn sừng sốt, bất tri bất giác liền ngậm miệng, muốn nói lại thôi, đành nhìn Âu Dương Noãn không dám nói nữa.

Lý thị liếc mắt với Trương mama, bà ta liền cười nói: ”Nếu đại tiểu thư bảo đừng nói thì đại thiếu gia cũng đừng đề cập đến nữa! Lão nô còn có việc muốn cầu đại tiểu thư!”

“Trương mama có chuyện gì vậy?” Âu Dương Noãn ôn hòa hỏi.

“Lão thái thái muốn một cái đai đội đầu ngân giám cửu phượng tương thúy. Chọn nửa ngày cũng không biết cái nào cho thích hợp, lão nô muốn mời đại tiểu thư giúp đỡ nghĩ ra một chủ ý hay!”

“Mama sao lại nói như vậy, có cái gì cứ trực tiếp phân phó là được rồi!” Âu Dương Noãn cười càng thân thiết hơn.

“Nếu đã như thế, xin mời đại tiểu thư cùng lão nô đi vào phòng trong một chuyến, lão nô sẽ đem hết ra, ngài có thể từ từ chọn?”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, đứng lên nhìn Âu Dương Tước nói: “Ở đây nói chuyện với lão thái thái, không được hồ ngôn loạn ngữ làm người mất hứng!”

Âu Dương Tước hướng về bóng dáng nàng le lưỡi. Quay đầu nhào vào lòng Lý thị, nói: “Vẫn là tổ mẫu tốt với con nhất, đại tỷ thật là hung dữ!”

Lý thị vỗ nhẹ lưng hần, nói: “Đừng có nói bậy! Trong nhà ngoại trừ lão thái bà này thì người hiểu rõ con nhất chính là Noãn nhi. Trưởng tử tựa như mẫu thân, nó sẽ luôn che chở cho con! Sao ta có thể không biết chứ?”

Âu Dương Tước ngẩng đầu nhìn Lý thị, mặc kệ tổ mẫu này đối với người bên ngoài như thế nào, bà đối với hần vẫn luôn rất tốt. Thậm chí còn thật lòng hơn phụ thân. Nghĩ như vậy hốc mắt hần không khỏi đỏ lên, Lý thị vội vàng ôm hần vào ngực, vì tâm can bảo bối mà kêu lên: “Tối hôm qua rốt cuộc đã mơ thấy gì, con hãy cẩn thận nói cho ta nghe!”

Âu Dương Tước nghĩ nghĩ, nói: “Tối hôm qua con mơ thấy một trận đại hồng thủy. Thế nước rất mạnh. Con liền tìm chiếc thuyền con, đi khắp nơi tìm tổ mẫu cùng tỷ tỷ nhưng đều không thấy. Cuối cùng nhìn thấy các gian phòng đều bị nước cuốn đi. Tỷ tỷ bị kẹt trên thanh xà ngang không nhúc nhích, cả người đều là máu, con có kêu thế nào tỷ ấy cũng không tỉnh lại. Con sợ tới mức không chèo được nữa. Rồi con lại nhìn thấy tổ mẫu, thấy người, thấy người cũng... Sau đó

liền có một con sóng đánh tới, ngay cả con cũng bị chìm trong nước.” Âu Dương Tước không nói được nữa, ánh mắt lộ ra sự sợ hãi cực điểm.

Lý thị nghe xong thì chấn động, mí mắt giật giật, cổ trắn định lại nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay Âu Dương Tước, nói: ”Hài tử ngốc! Tỷ tỷ cùng tổ mẫu con không phải vẫn an toàn ở đây sao? Dù sao cũng chỉ là mộng, là mộng thì không thể thành thật được!”

Âu Dương Tước tựa hồ cảm thấy cảnh trong mơ bỗng nhiên thập phần vớ vẩn, ngượng ngùng cười cười: ”Tổ mẫu nói phải, cái này cũng chỉ là mơ mà thôi. Chỉ là cả đêm giấc mơ này cứ lặp đi lặp lại quấy nhiễu con, cuối cùng con đành phải thức, mở trừng mắt cho đến hừng đông!”

“Hài tử ngốc! Kinh đô này chưa từng bị lũ lụt bao giờ!” Lý thị bật cười. Thế nhưng rồi đột nhiên dừng lại, trong ánh mắt như có gì hiện lên, nhanh chóng bắt lấy tay Âu Dương Tước, nói: ”Tước nhi, con chắc chắn là hồng thủy chứ?”

“Đúng vậy! Nước rất lớn, rất mạnh! Con thực sự rất sợ hãi!” Trong lòng Âu Dương Tước tựa hồ như còn sợ, trái lại cũng cầm chặt tay Lão thái thái: ”Cũng may lão thái thái cùng tỷ tỷ không có chuyện gì!”

Lý thị cười an ủi hần vài câu, thấy Âu Dương Noãn trở về thì nhanh chóng đổi đề tài. Âu Dương Noãn thấy vậy cũng chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Chờ tỷ đệ Âu Dương Noãn rời đi, Lý thị liền đem hết thầy kể lại cho Trương mama. Trương mama cười nói: ”Lão thái thái, Đại thiếu gia vẫn chỉ là một tiểu hài tử, có thể báo mộng được gì sao? Kinh đô từ xưa đến nay vốn không có đại thủy a!”

“Ai nói không phải đâu, ta vốn cũng nghĩ vậy, thế nhưng càng nghĩ càng thấy không đúng. Người xưa thường nói mộng là do bên trên báo về hay đang cảnh cáo, người nói xem có phải ông trời đang muốn cảnh báo chúng ta hay không?”

“Ý của lão thái thái là...”

Lý thị không hề đáp lại, chỉ cúi đầu. Trong miệng lặp đi lặp lại một câu: “Ngu thư thượng nói ‘Hong thủy mệnh mông! Hong thủy mệnh mông! Ông trời...”

Trương mama biết lão thái thái vẫn luôn mê tín. Nếu đã nghi ngờ cái gì thì khó mà hóa giải. Chỉ có thể khuyên nhủ hai ba câu nhưng mặt Lý thị vẫn luôn âm trầm.

Trong Phúc thụ viện, Lâm thị kêu rên một đêm, Âu Dương Trì cũng đau đầu một đêm. Vương mama nhìn thấy tình hình này, thấp giọng nói: “Lão gia, lão nô thấy chắc là phu nhân đã bị cái gì đó đụng đến. Hay là thử mời linh thông tiên cô đến xem...”

“Hồ ngôn loạn ngữ cái gì! Ta đường đường là Lại bộ Thị lang, thê tử có bệnh không mời đại phu lại đi mời cái gì mà tiên cô hả? Truyền ra ngoài chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ sao?” Âu Dương Trì giận dữ trách cứ.

Lâm thị ở trên giường lại hét lên một tiếng, ôm đầu khóc lóc. Âu Dương Trì bị tiếng bà ta kêu làm cho nháy dưng, vội vàng muốn vào xem, thế nhưng lại bị Âu Dương Khả ngăn lại, nói: “Phụ thân, nữ nhi cầu người hãy mau mau đi mời tiên cô xem cho mẫu thân. Nếu mẫu thân cứ như vậy mãi, vạn nhất xảy ra chuyện gì với đệ đệ thì phải làm sao?”

Âu Dương Trì sững sốt, nửa ngày cũng không nói nên lời, cuối cùng

đàn ông dậm chân nói: "Thôi được rồi! Lặng lẽ đi mời! Không được kinh động đến người khác!"

"Dạ!" Vương mama cúi đầu, khoe miệng không tự chủ khẽ nhếch lên.

Vương mama đi ra ngoài ước chừng nửa canh giờ liền trở về cùng một vị đạo cô, hướng Âu Dương Trì giới thiệu: "Lão gia, vị này là tiên cô nổi tiếng trong kinh thành. Rất nhiều người mời ngài ấy đến nhà trừ tà, có ngài ấy ở đây, phu nhân nhất định sẽ gặp dữ hóa lành, mẫu tử đều bình an!"

Âu Dương Trì gật gật đầu. Nhìn tiên cô nói: "Việc này làm phiền ngài! Nếu phu nhân ta có thể được bình an, nhất định ta sẽ hậu tạ chu đáo!"

Tiên cô nhìn qua mới quá bốn mươi tuổi. Khuôn mặt tròn tròn, mắt hẹp dài, một thân áo bào đạo trưởng, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu nói: "Đại nhân yên tâm!"

Nói xong liền đi vào xem Lâm thị, một lát sau đi ra, sắc mặt nặng nề nói: "Phu nhân là bị người âm va chạm. Cần phải lập đàn thực hiện!"

Âu Dương Trì vừa nghe, lập tức phân phó: "Không nghe đạo cô nói gì sao? Còn không mau đi chuẩn bị!"

"Không! Nơi này không thích hợp, vừa rồi bước vào quý phủ ta đã xem xét qua. Chỉ có sân hướng Đông bắc kia là thích hợp nhất. Mong ngài để hết người trong viện kia ra ngoài, lập đàn thực hiện. Hóa giải một phen!"

Hướng đông bắc! Đó không phải là viện của Noãn nhi hay sao? Âu Dương Trì gật đầu, lập tức nói: "Phái người thông báo với đại tiểu thư, chuẩn bị một chút để đạo cô tới chỗ tiểu thư khai đàn thực hiện,

vì phu nhân mà cầu phúc!”

“Dạ!” Vương mama cùng Âu Dương Khả trao đổi ánh mắt, rồi xoay người rời đi. Bên kia vẫn không ngừng truyền đến tiếng kêu khóc của Lâm thị, Âu Dương Trì nghe mà tâm phiền ý loạn. Ở trong phòng không ngừng đi tới đi lui.

Đến Noãn các, Vương mama cùng nhóm bà tử hung hổ gõ cửa đi vào. Nhìn thấy Âu Dương Noãn, Vương mama miệng cười mà lòng không cười thi lễ với nàng: ”Nô tỳ bái kiến đại tiểu thư!”

Âu Dương Noãn đang ngồi ở hành lang đọc sách, lúc này ngẩng đầu nhìn Vương mama nói: ”Không biết mama đến đây có việc gì?”

Wương mama cười nói: ”Cũng không có chuyện gì lớn, phu nhân không được khỏe, lão gia có mời đến một vị đạo cô tinh thông lập đàn cầu phúc. Tiên cô nói Noãn các của tiểu thư rất phù hợp, mong đại tiểu thư có thể chiếu cố!”

Âu Dương Noãn còn chưa trả lời, Phương mama đã giận tái mặt nói: ”Mama nói cái gì? Tiểu thư chúng ta còn nhỏ, còn chưa xuất giá. Có lý nào lại để người khác đi vào? Nếu như lúc đó trong viện xảy ra chuyện gì, mama có thể gánh vác được sao?”

Wương mama nghe vậy liền đành mặt nói: ”Đại tiểu thư còn chưa lên tiếng, Phương mama gấp cái gì. Chuyện này cũng không phải lão nô tỳ ý chủ trương, là do lão gia phân phó. Nếu như đại tiểu thư không được vui, nô tỳ về bẩm báo lại với lão gia là được, sao lại phải tức giận với lão nô!” Nói xong lại quay về phía Âu Dương Noãn: ”Đại tiểu thư, mong người minh xét. Có phải có đạo lý đó hay không?”

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: ”Wương mama không cần để ý. Phương mama cũng là suy nghĩ cho ta thôi. Chỉ là Vương mama nói

đúng, nếu là vì cầu phúc cho mẫu thân, lập đàn trong viện này thì có gì đáng ngại!”

Vương mama nghe vậy sắc mặt vui mừng nói: ”Nô tỳ biết tiểu thư là người hiểu lý lẽ mà!”

Âu Dương Noãn mỉm cười: ”Hồng Ngọc, đi thu dọn trong viện một chút, để cho hạ nhân trong viện lánh ra, đừng quấy nhiễu việc cầu phúc của mẫu thân!”

Vương mama lộ rõ vẻ mặt vui mừng rời đi. Âu Dương Noãn nhìn bóng dáng bà ta, cười lạnh một tiếng.

Tiên cô từ ngoài cửa đi vào. Âu Dương Noãn mỉm cười hướng nàng ta gật đầu. Nàng ta lại lạnh lùng nhìn thoáng qua không thèm để ý đến nàng, quay đầu đón lấy kiệu nhỏ được trang trọng nâng lên đi theo tiên cô. Phương mama nhìn thoáng qua, thấy có một chút hoàng phù, gạo nếp, đậu tương, các loại hương nến linh tinh gì đó thì không khỏi nhíu mày.

Hai người đi theo tiên cô bố trí một chút, một loại pháp đàn nho nhỏ, bốn phía để hoàng phù, các loại ngũ cốc được để lên trên, rồi cả hương và nến đều được thắp lên. Hai người một trái một phải đứng sang hai bên pháp đàn, giống như hộ pháp vậy. Qua nửa canh giờ, tiên cô khoanh tay lạnh lùng nói: ”Giờ lành đã đến! Ta sẽ bắt đầu khai đàn! Mọi người hãy lui ra!”

“Người...” Phương mama thầm nghĩ đạo cô này thật là vô lễ, dám nói chuyện như vậy với đại tiểu thư.

Âu Dương Noãn vẫy tay, hòa thuận nói: ”Mama, bảo tất cả mọi người lui xuống hết đi. Đừng quấy rầy tiên cô!”

Tuy rằng tất cả mama, nha hoàn đều rất ngạc nhiên nhưng vẫn nghe lời lui xuống. Trong viện tiên cô đã bắt đầu thực hiện. Bà ta rút ra ba nén hương, tay trái cầm lấy hơ trên nến đốt. Dưới chân dậm mạnh, miệng lại hét lớn: ”Ngũ lôi mãnh tướng. Xe lửa tướng quân. Đẳng thiên ngã xuống đất, khu lôi bồn vân, đội trận trăm ngàn. Thống lĩnh thần binh. Khai kỳ cấp triệu. Không thể kê ngừng! Bảo hộ đệ tử. Ban thưởng ngô thần thông. Lập tức tuân lệnh!”

Âu Dương Noãn quay đầu nhìn thoáng qua, vừa lúc tiên cô kia đánh mắt qua cùng nhìn đối diện. Tiên cô vốn thấy nàng chỉ là một nữ tử mới mười hai tuổi, cũng không đặt trong mắt, nhưng giờ phút này thấy nàng ôn nhu cười, trong ánh mắt có một loại lạnh lùng làm người khác hít thở không thông, trong lòng bỗng nhiên phát lạnh.

Cửa lớn gắt gao đóng chặt, Hồng Ngọc ghé vào tai Âu Dương Noãn nói nhỏ: ”Đại tiểu thư, vạn nhất bà ta ở bên trong giờ trò quỷ gì...”

“Ta chính là đang chờ điều đó!” Âu Dương Noãn nhếch miệng, nở nụ cười.

Qua nửa nén hương, cửa đã được mở ra. Tiên cô vẻ mặt chính khí dạt dào. Nhìn Vương mama cùng nha hoàn bà tử canh giữ ở ngoài lớn tiếng nói: ”Trong viện này không được sạch sẽ, có thứ gì đó đã đụng đến phu nhân!”

“Người thật to gan!” Phương mama sắc mặt giận dữ, quát lớn: ”Đây là viện của đại tiểu thư chúng ta, sao người dám ở trong này hồ ngôn loạn ngữ?”

Vương mama lạnh lùng nhìn thoáng qua Phương mama rồi nói với tiên cô: ”Tiên cô, lời ngài nói là sự thật chứ?”

Tiên cô giận dữ, nói: ”Nói hay không là ở ta! Tin hay không là ở các

người! Nếu muốn phu nhân khỏi hẳn, phải trục xuất tiểu quỷ trong viện này! Nếu như không tin ta, vậy ta đây xin cáo từ! Bệnh của phu nhân các người vui lòng mời cao nhân khác!”

Vương mama tiến lên ngăn cản, cười làm lành nói: ”Tiên cô xin dừng bước, để lão nô nói đôi lời cùng đại tiểu thư!”

Tiên cô kiêu ngạo hừ lạnh một tiếng, xoay người sang chỗ khác. Vương mama đi đến bên cạnh Âu Dương Noãn, tươi cười đầy mặt nói: ”Đại tiểu thư, lão nô biết người vẫn luôn hiếu thuận. Mong người có thể tạo điều kiện...”

“Nếu đã nói là có thứ dư bản, ta tất nhiên muốn dọn dẹp sạch sẽ, viện này từ trong ra ngoài đều phải kiểm tra hết!” Tiên cô lạnh lùng thốt lên.

“Người...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồng Ngọc đỏ lên vì tức giận. Đây là viện của đại tiểu thư, sao có thể để người như bà ta kiểm tra chứ.

“Hồng Ngọc! Không được vô lễ!” Âu Dương Noãn một tay ngăn lại, nhẹ giọng nói: ”Như lời tiên cô nói, ý là muốn lục soát viện này?”

Vương mama cười làm lành nói: ”Đại tiểu thư, chuyện này thực sự rất quan trọng, là vì sự bình an của mẫu tử phu nhân. Lão gia đã nói là nhất định phải nghiêm tra. Đắc tội rồi!”

Khóe môi Âu Dương Noãn mang theo ý cười nói: ”Mama khách khí rồi! Để mẫu thân được khỏe mạnh, điều ấy có là gì đâu!” Nói xong nàng xoay người phân phó nhóm mama quản lý: ”Các người đều về phòng mình chờ hết đi, nếu tiên cô có gì cần phân phó thì nhất định phải tích cực phối hợp!”

Tất cả mọi người tuân lệnh đi vào, chỉ có Xương Bồ là đứng bất động, Âu Dương Noãn mỉm cười nói với nàng ta: "Xương Bồ, hôm qua Trước nhi nói có thứ muốn tặng cho ta, bây giờ chắc là cũng gần tới, người đi trước đón thiếu gia, nói với đệ ấy hôm nay ta còn có việc không gặp được. Vật kia người thay ta nhận rồi đem về đây là được!"

Xương Bồ mặt mày kiên định gật đầu, người khác thấy thần sắc nàng ta trịnh trọng đều cảm thấy buồn cười. Nàng ta giống như binh lính tiếp nhận quân lệnh của tướng quân mà xoay người chạy đi.

Trong mắt Vương mama hiện lên một tia đắc ý, nói: "Đại tiểu thư quả nhiên suy nghĩ chu đáo, đại thiếu gia tính tình nóng nảy, nói không chừng nhìn thấy sẽ hiểu lầm cái gì đó. Không đến vẫn là tốt nhất. Đại tiểu thư, nô tỳ to gan, sẽ bắt đầu cho người kiểm tra trong viện!"

Âu Dương Noãn cười nhẹ: "Không, kiểm tra trong phòng ta trước!"

"Điều này sao có thể?" Vẻ mặt Vương mama giống như là rất khó xử cùng xấu hổ.

Âu Dương Noãn nói: "Sao lại không được? Cứ làm như lời ta nói. Đến kiểm tra những phòng khác cũng phải kiểm tra cẩn thận. Lục soát thật kỹ! Vương mama, ta nói trước, hôm nay là vì mẫu thân ta mới ngoại lệ cho phép người ngoài bước vào viện này. Nếu như thu hoạch được gì thì liền thôi, còn nếu như không lục soát được gì ta sẽ bẩm báo lại với tổ mẫu. Nói người vì mẫu thân mời đến một bà cốt chứ không phải tiên cô, tội danh này người phải tự mình gánh lấy!"

Vương mama nhìn thấy trên mặt Âu Dương Noãn lóe qua một tia lệ khí, theo bản năng đáp ứng một tiếng: "Dạ!"

Vương mama dẫn người đi các phòng kiểm tra một lần, phòng nào

cũng thật cẩn thận chạm chỗ này đụng chỗ kia, Âu Dương Noãn ngồi phía xa xa, cũng không thèm quan tâm mặc bọn họ muốn làm gì thì làm.

Phương mama vẫn luôn theo sát phía sau, ngăn ngừa bọn họ động tay động chân. Lúc này lạnh lùng nói: "Các người phải kiểm tra thật cẩn thận, nếu bỏ sót chỗ nào, cẩn thận da các người!"

Trong viện, Âu Dương Noãn hơi hơi nhắm mắt lại, lẳng lặng chờ đợi.

Tất cả các phòng đều phải tra xét cẩn thận một lượt, quả nhiên cái gì cũng đều không có. Phương mama cười lạnh. Việc này cũng không có gì kỳ quái. Người ngoài như tiên cô này muốn vào viện, phòng ở toàn bộ tự nhiên sẽ được khóa lại. Đương nhiên cái gì cũng không đặt vào được. Tròng mắt tiên cô vừa chuyển, giả lắc cái chuông chỉ vào chân tường hạ viện, nói: "Ta đã bấm tay tính toán, chỗ này yêu khí nặng nhất, đào lên!"

Vương mama vỗ vỗ tay, một mama làm việc nặng lập tức cầm cái xẻng tiến lên, cúi đầu đào mấy chỗ nhưng không thu hoạch được gì. Tiên cô vung tay lên nói: "Thứ này sát khí rất nặng, để ta tự mình đào!" Nói xong liền nhận lấy cái xẻng, đi đến chỗ chân tường hung hăng đào xuống, qua một lát liền hô to: "Tìm được rồi!" Vừa hô bà ta vừa giơ lên một hình nhân. Trên mặt Vương mama lộ vẻ tươi cười.

Ngay trong nháy mắt, tiên cô lại nhìn thấy mọi người đều ngưng mắt nhìn mình. Sau đó lại nghe thấy một loạt tiếng bước chân, thanh âm vang lên dồn dập, bà ta thấy kỳ quái không tự giác quay đầu nhìn thoáng qua, ngay lập tức sợ hãi mở to hai mắt.

Là một con chó săn to bằng một con người lông lá rậm rạp đang điên cuồng dũng mãnh lao về phía bà ta.

Thực sự là rất dọa người!

Tiên cô sợ tới mức tròng lớn mắt. Thường ngày hành sự lừa dối người đời có chỗ nào là chưa đi qua, thế nhưng một con chó khổng lồ như vậy thì chưa thấy bao giờ, cơ hồ cao bằng nửa con người. Nó le lưỡi, đôi mắt đỏ như máu đang lao rất nhanh về hướng này, làm cho người ta rất hoảng sợ.

Trung Quốc có một nói ‘Gặp chó. Đừng chạy. Đứng thẳng đối mặt với nó’. Thế nhưng tiên cô này quá sợ hãi mà quên mất những lời này. Thậm chí quên luôn sứ mệnh của mình, bất chấp tất cả, liều mạng bỏ chạy! Bà ta điên cuồng chạy về phía Vương mama, Vương mama hoảng sợ, vội vàng muốn nhận lấy búp bê vải kia. Nhưng không biết lại bị ai ngáng chân, bị chó cắn một hồi.

Những người khác đều sớm tìm chỗ trốn. Ngay cả hai người đồ đệ của tiên cô cũng trốn một bên không dám chạy ra cứu. Vương mama vừa muốn đứng lên, Phương mama nhanh chóng chạy qua như muốn đỡ, lại cố ý hung hăng dẫm một cước thật mạnh lên bộ lưng già của bà ta, rồi kinh hô một tiếng: ”Ai gia, Vương mama không sao chứ?”

Bọn nô tài nhìn thấy tình cảnh như vậy liền muôn lên hỗ trợ, lại bị ánh mắt lạnh lùng của nhóm mama trong viện của Âu Dương Noãn quét qua, như hổ rình mồi nhìn bọn họ chằm chằm làm cho sợ đến mức một cử động nhỏ cũng không dám, sợ con chó kia sẽ cắn đến mình.

Tiên cô không có ai để dựa vào nữa, đầu óc rối loạn cứ thế liều mạng chạy. Hoảng sợ quá độ, cuối cùng hướng ra phía ngoài chạy đi.

Tiên cô chạy trên đường cái một lúc thì vấp phải bậc cửa ngã sắp xuống. Đại cầu kia cũng hung mãnh chạy lên, hung hãn cắn xuống

cái mũi của bà ta. Tiên cô hét lên một tiếng giống như nhà có tang! Tiếng thét chói tai xé rách màng nhĩ, khủng bố làm người ta kinh sợ!

Âu Dương Noãn nghiêng tai nghe. Trên mặt lộ ra một nụ cười.

Xương Bồ đứng cạnh cửa hắc hắc cười không ngừng.

Tiên cô ôm cái mũi, đau đến mức lẫn lộn dưới đất. Lúc này tâm trí đâu mà để ý đến con búp bê vải, sớm không biết đã quăng thứ đó ở nơi nào?

“Ồ súc sinh! Đây là đồ súc sinh! Mau! Mau bắt lấy nó!” Vương mama tức giận đến phát cuồng, giấy dựa thoát khỏi tay Phương mama, nhảy dựng lên lớn tiếng kêu. Cũng không để ý đến cái răng bị gãy, một miệng đầy máu, nói ra lại hờ hững trông rất buồn cười.

Xương Bồ huýt sáo một tiếng, chó săn kia như nghe được tín hiệu, ngoan ngoãn chạy lại bên chân nàng ta, thờ hồng hộc, le le đầu lười giống như đang chờ chủ tử ban thưởng. Xương Bồ vỗ vỗ đầu nó tán thưởng.

Âu Dương Noãn lớn tiếng trách cứ: “Xương Bồ, ngươi mang đến thứ gì đây? Làm viện của ta náo đến mức rối tinh rối mù, còn không mau quỳ xuống!”

Xương Bồ quỳ mạnh xuống, hô to nói: “Tiểu thư, oan cho nô tỳ quá! Chó này là do đại thiếu gia mua ở ngoài chợ về. Còn nói là đặc biệt dũng mãnh hiếm lạ, muốn mang lại đây để tiểu thư nhìn một cái. Ai ngờ nó lại đang đói bụng, chạy đi cắn cái mũi của tiên cô!”

Trong viện không biết là ai phụt một tiếng bật cười, tiếp theo là không ít người che miệng cười trộm. Vương mama giận tím mặt, bất chấp nói chuyện hờ, miệng đầy máu, lớn tiếng quát: “Mau! Mau đỡ tiên cô

dậy!", cũng không để ý bản thân đang bị thương, dẫn đầu tiến lên đem tiên cô nâng dậy, tiên cô đau rên không thôi. Vương mama tìm kiếm khắp nơi trên người bà ta, ngay cả ống tay áo cũng lặn qua lộn lại xem vài lần, tuy nhiên vẫn không thấy tăm hơi con búp bê vải kia đâu, nhất thời toát mồ hôi lạnh.

Âu Dương Noãn thập phần nghiêm túc, lạnh lùng nói: "Vương mama, người đang tìm cái gì vậy, chẳng lẽ sợ tiên cô mất nhiều máu mà chết sao?"

Vương mama sửng sốt, đột nhiên hiểu được, quay đầu mở to hai mắt nhìn Âu Dương Noãn, mười phần là bộ dáng sợ hãi. Âu Dương Noãn nhẹ nhàng đi qua, vươn tay muốn đỡ lấy Vương mama, bà ta lập tức lui về sau hai bước, Âu Dương Noãn liền hỏi: "Mama làm sao vậy? Ngã gãy răng, bây giờ ngay cả nói cũng không nói được sao?"

"Đại tiểu thư, người thật rộng lượng. Bọn họ đến đây gây rối loạn Noãn các như vậy mà người còn lo lắng cho bà ta" Phương mama bước đến nhìn chằm chằm Vương mama: "Thế nào, Vương mama? Đã lục soát được gì chưa?"

Vương mama nhìn xung quanh đều là người của viện Âu Dương Noãn, mồ hôi lạnh lập tức chảy xuống. Bà ta đột nhiên cảm thấy, đây chính là một cái bẫy mà bản thân bất tri bất giác biến thành cá bị đặt trên thớt. Đã vậy bản thân lại còn đắc chí! Âu Dương Noãn này, quả thực là yêu nghiệt đầu thai! Thật là đáng sợ! Lão thiên gia!

"Đại tiểu thư thứ tội! Lão nô trước hết dìu tiên cô về bôi thuốc rồi sẽ...rồi sẽ tới bồi tội với người!" Vương mama thở hồng hộc đỡ lấy tiên cô, thanh âm run run.

Trên mặt Âu Dương Noãn thế nhưng lại mang nụ cười áy náy, nói: "Đều là tại Tước nhi không tốt, trở về ta nhất định sẽ dạy bảo nó!"

Vương mama chỉ cảm thấy viện này rất bất ổn. Đại tiểu thư lại còn đáng sợ hơn. Bà ta một khắc cũng không dám ở lại, chạy nhanh quát lớn với hạ nhân đứng một bên: "Đi mau! Đi mau!"

Nhóm mama, nha hoàn ban đầu đi theo Vương mama vào viện đều xám xịt rời đi. Đi rất xa mà vẫn còn nghe được tiếng rên rỉ đầy thống khổ.

Chờ cửa phòng đóng lại, Âu Dương Noãn vươn tay. Hồng Ngọc vừa nãy thừa dịp hỗn loạn đã giấu con búp bê đem đến cho Âu Dương Noãn, nàng nhìn nhìn cười lạnh một tiếng: "Quả đúng như ta dự đoán!"

Chương 48: Trong bụng mẹ kể là thiên sát cô tinh

Phương mama cùng Hồng Ngọc đều tiến lên, liền nhìn thấy một con búp bê được may bằng vải trắng đơn giản. Dọc theo thân có viết một dãy chữ, đúng là ngày sinh tháng đẻ cùng tên Uyển Nhu của phu nhân. Trên mặt búp bê còn có những cây châm thật nhỏ găm khắp nơi. Sắc mặt hai người không khỏi đại biến.

Lâm thị thật sự không tiếc hạ vốn gốc, vì để vu hãm cho Âu Dương Noãn còn đem ngày sinh tháng đẻ của bản thân đề lên, xem ra bà ta thật sự hận nàng đến tận xương tủy. Đầu tiên là ở trước mặt Lý thị giả bệnh để mời tiên cô đến, rồi cố ý nói Noãn các là nơi thích hợp để lập đàn cầu phúc, đây chính là muốn thừa dịp đuổi hết mọi người đi để đem hình nhân kia chôn xuống. Lúc ấy chỉ có tiên cô cùng hai đệ tử, bọn họ đem hình nhân chôn ở góc tường. Tiếp theo Vương mama sẽ mượn lý do đến điều tra, trước mặt mọi người phát hiện được hình nhân, nhân chứng vật chứng đều đầy đủ. Tất nhiên chủ nhân Noãn các sẽ bị nghi ngờ dùng vu thuật nguyên rửa Lâm thị. Đến lúc đó chỉ sợ Lâm thị sẽ nói Âu Dương Noãn vì việc bà ta mang thai, sợ đứa nhỏ uy hiếp đến địa vị của Tước nhi mà cố tình mưu hại. Cứ như vậy, Âu Dương Trì nhất định sẽ tin tưởng! Nếu làm tốt thì ngay cả Tước nhi cũng bị hiểu lầm là có đồng lõa...Quả thực là thủ đoạn thâm độc!

Khóe môi Âu Dương Noãn nhẹ nhàng cong lên, tay áo vừa lật liền đem búp bê vải ném cho Hồng Ngọc: "Đốt đi!"

Rất nhanh, nó đã bị ném vào trong chậu than, Phương mama cầm que cời than vài cái nó liền bùng cháy. Lâm thị hao hết tâm tư đặt lên

con búp bê vải này nhưng bây giờ đã hóa thành tro tàn. Âu Dương Noãn cười cười, nhìn Xương Bồ nói: "Vất vả cho ngươi rồi!"

"Nô tỳ có làm được gì đâu. Đại tiểu thư mới thật là thông minh. Nếu không phải tiểu thư để đại thiếu gia tìm người luyện chó đến, lại cố tình bỏ đói nó một ngày, chỉ sợ hôm nay người chịu thiệt thòi lớn sẽ là chúng ta!" Xương Bồ ngại ngừng cười cười, không hề có nửa điểm kể công.

Hồng Ngọc có điểm không phục nói: "Đại tiểu thư, chúng ta như vậy liền quên chuyện này đi sao?"

Dưới ngọn lửa, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Âu Dương Noãn tựa hồ như cũng bị nhiễm một tầng hoa mỹ dị sắc, nàng mỉm cười nói: "Nếu bọn họ đã dâng đến cửa, ta đương nhiên cũng phải kính lại một phần đại lễ chứ!"

Nửa canh giờ sau, Âu Dương Trì nổi giận đùng đùng dẫn theo Âu Dương Khả, tiên cô cùng đến Thọ an đường, Âu Dương Khả giành nói: "Tổ mẫu! Tỷ tỷ lần này thật sự rất quá đáng..."

Lời còn chưa nói xong đã bị mắc lại trong cổ họng. Bên cạnh Lý thị là một người đang thản nhiên tươi cười, nhìn qua rất nhu thuận đáng yêu, không phải là Âu Dương Noãn thì là ai?

"Muội muội, làm sao vậy?" Âu Dương Noãn kinh ngạc nói

Âu Dương Khả chỉ vào cái mũi bị băng bó của tiên cô đang rên rỉ đau đớn ở một bên, nói: "Tổ mẫu, người xem. Tỷ tỷ dung túng chó dữ làm loạn, hung dữ cắn cái mũi của tiên cô thành như vậy! Đại phu nói nếu không trị liệu tốt, sẽ để lại hậu quả!"

Âu Dương Trì cũng lạnh lùng nói: "Noãn nhi, ngươi lần này thật sự là

quá đáng rồi! Sao có thể làm tiên cô bị thương thành dạng này?”

“Phụ thân nói phải! Trước khi ở chợ nhìn thấy một loại chó hiếm lạ, nói là muốn mang về để tổ mẫu chiêm ngưỡng, con sợ đệ ấy quấy rầy tổ mẫu nghỉ ngơi nên đã bảo đem đến Noãn các để con xem trước, vừa vặn lúc đó tiên cô đang làm việc nên không khéo đã làm ngài ấy bị thương. Trong lòng con thực sự rất áy náy....” Âu Dương Noãn nói thật phần chân thành, tha thiết làm cho người khác vừa nhìn liền cảm thấy không đành lòng trách mắng.

“Người...” Mặt Âu Dương Khả lập tức trắng bệch, rồi lại đỏ bừng, trong mắt toàn là phần nộ. Muốn mắng lại không biết mắng cái gì cho tốt. Chỉ có thể cố giữ vẻ mặt bình tĩnh không nói một lời.

Lý thị không kiên nhẫn nói: “Tốt lắm! Tốt lắm! Các người đang trách Noãn nhi sao? Đem đến một đạo cô nói muốn lập đàn ở trong viện nó cũng liền thôi đi, Noãn nhi đã ngoan ngoãn để viện cho các người muốn làm gì thì làm rồi lại còn nói viện nó không sạch sẽ này nọ. Cuối cùng còn đi tra xét, cái gì cũng xét không ra lại chọc tức con chó để nó cắn cho. Các người còn không biết xấu hổ đi trách cứ nó! Cũng không giấu lại xem, nếu như việc này truyền ra ngoài thì sẽ bị người ta chê cười nhà chúng ta ra sao! Đúng là không biết chừng mực!”

Âu Dương Trì ngăn người, vốn là muốn trút giận nhưng nhìn đến vẻ mặt tức giận của Lý thị cùng hai mắt hiện rõ sự ủy khuất của trưởng nữ, nhất thời không biết nói gì cho phải, đành oán giận nói: “Đều do súc sinh kia gây họa, sáng mai lập tức đem nó đi giết!”

Âu Dương Noãn thở dài nói: “Phụ thân, con chó kia dù sao cũng chỉ là đồ súc sinh, người nào, việc gì nó cũng đều không rõ. Mẫu thân nay đã mang thai nhưng lại đang sinh bệnh, lúc này không thích hợp sát sinh. Phụ thân tạm tha cho nó đi!”

Âu Dương Trì cau mày, ngẫm lại cũng thấy là điềm xấu nên vẫy tay nói: "Quên đi!"

Âu Dương Khả vẫn chưa vừa ý, phần hận không thôi, hình nhân tìm không thấy căn bản không thể vu hãm cho Âu Dương Noãn được nữa, nếu truy cứu thêm cũng không còn ý nghĩa gì nên nói: "Tổ mẫu, tiên cô có chuyện muốn nói với người!"

Tiên cô bùm mặt đi tới, một mùi máu tươi tanh nồng xộc vào mũi. Lý thị nhìn thấy bộ dáng chật vật của bà ta, nửa điểm tiên phong đạo cốt cũng không có, bất giác chán ghét thêm ba phần, nhú mày nói: "Tiên cô có gì muốn nói?"

Tiên cô oán giận liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn một cái rồi nói: "Lão thái thái, ta có câu này không biết có nên nói hay không, nhưng nếu ngài đã mời ta đến đây, ta liền phải nói cho hết lời mới phải đạo. Vị đại tiểu thư này, ngày sinh tháng đẻ lại khắc với đũa nhỏ trong bụng phu nhân..."

"Người nói cái gì?" Không cần nói đến Lý thị, ngay cả Âu Dương Trì cũng ngây ngẩn cả người. Âu Dương Khả lại lộ ra nụ cười lạnh.

"Lão thái thái, Huệ An thái sư của Trữ quốc am cầu kiến!"

Lý thị lập tức đứng lên, thần sắc luôn luôn trấn định rốt cuộc cũng không giữ được nữa, thanh âm hưng phấn run run: "Cái gì? Huệ An thái sư? Mau mời ngài vào!"

Trữ quốc am là nơi Thái hậu từng trú ẩn thanh tịnh, là nơi chính Thánh Thượng tự mình ban danh, trụ trì kế nhiệm luôn được lựa chọn kỹ càng trong muôn ngàn nhân tuyển. Huệ An thái sư này là người trụ trì lâu nhất, cách giảng kinh phổ độ chúng sinh đức cao

vọng trọng. Ngày thường Lý thị đi kính hương muốn gặp mặt còn phải xếp hàng mà cũng chưa chắc là đã được gặp, hôm nay tự nhiên lại tự mình đến nhà. Quả thực là gặp được đại vận!

Không bao lâu, chợt nghe âm thanh gõ mõ lúc ẩn lúc hiện, nghe được người nọ niệm câu ‘Bồ Tát từ bi, giải oan giải kết!’. Sau đó thấy một người nhẹ nhàng vén rèm đi vào. Trong nhất thời ánh mắt mọi người đều hướng ra cửa liền nhìn thấy một người chưa tới năm mươi tuổi, tướng mạo bình thường, ánh mắt trời sinh có một loại thương xót từ ái, hoảng hốt nhìn lại thì giống như sen trắng nở rộ, làm người khác không tự chủ được mà nghiêm cẩn kính trọng.

Lý thị nhìn, quả nhiên là Huệ An sư thái, cười đến nỗi mặt mày đều không nhìn thấy, tự mình đi ra tiếp đón: ”Sư thái sao lại đại giá quang lâm đến đây?”

“A di đà phật, bần ni ngẫu nhiên đi qua nơi này, chỉ cảm thấy trong không khí có hơi thở bất thường, giống như dự báo trước sắp có chuyện xảy ra, liền bước vào quấy rầy gia chủ!”

“Sư thái nói phải. Đúng là sát khí của đại tiểu thư đọng vào đũa nhỏ trong bụng phu nhân. Nên mới có hiện tượng dị thường này!” Tiên cô vội vàng nói, khiến cho cái mũi bị một trận đau nhức, vội vàng ôm lấy sợ gió đánh vào.

“Tiên cô, người bớt nói lại đi!” Lý thị lạnh lùng nhìn bà ta một cái. Chỉ cảm thấy thật chướng mắt, ”Không biết sự khác thường trong lời sư thái rốt cuộc là vì sao?”

“Trước hết khoan nói vội, nếu bần ni đã đến đây, âu cũng là duyên phận, ta sẽ vì quý phủ phê một đám mệnh đi!” Huệ An sư thái sau khi ngồi xuống, suy nghĩ một lát rồi chậm rãi nói.

Lý thị nhận nhạo vui mừng. Quý tộc kinh đô này có nhà nào mà không mong mời được Huệ An sư thái phê mệnh nhưng ngài vẫn luôn ít đáp ứng, hôm nay lại tự mình tới cửa chẳng phải là việc đại vui sao! Ngay cả Âu Dương Trì luôn luôn bài xích chuyện quý thần nghe được cũng nổi lên năm phần vui mừng. Có thể được Huệ An sư thái phê mệnh, nói ra bên ngoài cũng là một chuyện cực kỳ vinh hạnh! Chỉ có Âu Dương Khả là nhú mày, thầm nghĩ lão ni cô này đúng là nhiều chuyện, sớm không đến trễ không đến, lại cố tình đến đúng thời khắc mấu chốt, cũng đánh gãy luôn lời nói của tiên cô.

Huệ An sư thái thứ tự xem qua ngày sinh tháng đẻ của Lý thị, Âu Dương Trì. Lại đối chiếu với tướng mệnh. Liền thừa nhận, nói Lý thị phú quý song toàn, phúc lộc không thiếu, nói hay đến nỗi hai người liên tục gật đầu, mặt mày hớn hở.

Lại nhìn đến Âu Dương Noãn, cũng không rời đi liền mà nhìn chăm chăm nàng hồi lâu, cuối cùng nói: "Số mệnh ngài cực kỳ cao quý! Bần ni quả thật không dám tính!"

Lý thị cùng Âu Dương Trì liếc mắt nhìn nhau một cái, cảm thấy thập phần kỳ quái, tướng mệnh của bọn họ đều có thể xem, vì sao của Âu Dương Noãn lại không xem được? Nhưng Huệ An sư thái cũng không có ý giải thích, chỉ cười cười mà không nói. Âu Dương Noãn cũng không thèm để ý đến số mệnh của mình, vẻ mặt hết sức bình tĩnh nhìn Huệ An sư thái mỉm cười nói: "Sư thái, mẫu thân ta sinh bệnh, không biết ngài có thể vì người cũng phê một lời, xem đến rốt cục là bị cái gì quấy phá!"

Huệ An sư thái gật đầu nói: "Được!"

Âu Dương Trì vừa nghe lập tức đem ngày sinh tháng đẻ của Lâm thị viết ra rồi cung kính đưa qua nói: "Phu nhân ta mang thai đã hơn một tháng, từ hôm qua nàng nói cả người bắt đầu đau nhức không thể

chịu được. Mong sư thái nhìn xem là do duyên cớ vì sao?”

Huệ An sư thái cúi đầu nhìn, gật gật đầu rồi hỏi: ”Không biết phu nhân thụ thai từ khi nào?”

Âu Dương Trì có chút xấu hổ. Lý thị lạnh lùng nhìn hắn một cái, hắn liền lập tức cười ngại ngùng trả lời ngày sinh hoạt vợ chồng của hai người.

Huệ An sư thái cúi đầu bấm tay tính toán, một lúc thì sắc mặt liền ngưng trọng, nhíu mày nói: ”Đây là chính xác?”

Âu Dương Trì gật đầu nói: ”Đúng vậy!”

Huệ An sư thái đột nhiên thở dài một tiếng, không nói một lời liền hướng ra cửa bước đi. Lý thị kinh hoàng liền ngăn lại: ”Sư thái làm sao vậy? Là do chúng ta đã mạo phạm đến ngài sao?”

Huệ An sư thái lắc đầu nói: ”Chuyện này thực sự là không thể nói, thứ lỗi vì bần ni đã quấy rầy!” Nói xong liền muốn cáo từ

Trong lòng Lý thị lại càng nghi hoặc, một bên ngăn người lại, một bên khẩn thiết cầu xin: ”Sư thái, mong ngài hãy nói ra suy nghĩ của mình, mong ngài nói thật chi tiết cho chúng tôi được biết!”

Âu Dương Noãn khẽ mỉm cười, nói: ”Huệ An sư thái, ngài vừa rồi cũng có nói, ngài đi ngang nhà ta cũng là hữu duyên, tổ mẫu cũng thật tâm kính trọng ngài, ngài có điều gì lại cứ nói một nửa thì về sau tổ mẫu sao có thể yên tâm? Ngài từ bi, có cái gì xin cứ nói!”

Vẻ mặt của Âu Dương Trì cũng kỳ quái, vội vàng thành khẩn nói: ”Sư thái, có chuyện gì ngài cứ nói thẳng!”

Huệ An sư thái nhíu mày, trầm mặc nửa ngày không nói, cuối cùng thở dài một tiếng nói: "Một khi đã như vậy, bần ni mạn phép được nói thẳng. Trong bụng phu nhân của quý phủ, cùng nguyệt âm nhật âm khí âm phong âm mà đến, chính là mệnh cách Thiên sát cô tinh, chính là cái gọi là cô loan quả tức tinh. Tiến giác vì cô, lui giác vì quả. Thí chủ, đây quả thật là điềm chẳng lành!"

"Thiên sát cô tinh? Đây là ý gì?" Sắc mặt Lý thị đại biến, giữ chặt lấy tay áo Huệ An sư thái nói: "Sư thái, ngài hãy nói rõ ràng một chút!"

Huệ An sư thái thở dài nói: "Ban đầu bần ni nhìn thấy quý phủ được bao quanh một tầng hắc khí, trong lòng có nghi hoặc, cố ý tiến vào phê mệnh cách cho các vị, phát hiện tất cả mọi người đều không có gì khác biệt. Thế nên ta có tình hỏi Thị lang đại nhân ngày thụ thai của phu nhân, lại kết hợp với việc thân thể phu nhân không khỏe cùng với tầng hắc khí kia rồi mới dám kết luận. Đứa nhỏ trong bụng phu nhân quý phủ có mệnh cách Thiên sát cô tinh, loại mệnh cách này hình phạt chính khắc. Nay cả người phu nhân đều đau nhức không chịu nổi chính là do sát khí của nó. Nhưng cái này cũng chỉ mới là bắt đầu mà thôi, Thiên sát cô tinh khắc phụ thân, mẫu thân, khắc huynh đệ tỷ muội, khắc cả thê tử của mình. Nói chính xác là khắc hết những người thân, lục thân vô duyên, chuyện hôn nhân khó khăn, số mệnh phải cô độc cả đời...Haizzz, chỉ sợ lão thái thái cùng Thị Lang đại nhân tuổi thọ sẽ vì đứa nhỏ này mà hoàn toàn đoạn tuyệt. Thí chủ cả đời ăn chay niệm phật, sao có thể gặp vận xui như vậy chứ?"

Lý thị vừa nghe, sắc mặt liền trắng bệch. Nghĩ đến giấc mơ kia của Âu Dương Tước cảm thấy không khỏi hoảng sợ. Âu Dương Trì nói muốn đặt tên đứa nhỏ là Âu Dương Hạo, nghĩa là vân hồng thủy mệnh mộng. Hồng thủy kia chẳng phải là hóa thân của Âu Dương Hạo hay sao? Hồng thủy đánh sập phòng ốc, ép chết mình, chẳng phải chính là mệnh khắc thân nhân của đứa nhỏ này sao? Đây chính

là ông trời đang cảnh báo mình! Trời ạ, tuy rằng Lâm thị hoài thai đứa nhỏ không phải là điều bà muốn, nhưng dù sao cũng là cốt nhục Âu Dương gia, bà cũng thực sự cao hứng, ai ngờ lại là sát tinh!

Âu Dương Trì vừa nghe, lập tức tiến lên trước vài bước, trên mặt toàn là thần sắc vội vàng, nôn nóng: "Lời sư thái nói có chính xác không?"

Huệ An sư thái đen mặt lại, nói: "Bần ni chỉ là vô tình đi qua nơi này, cùng người trong gia đình chưa từng gặp gỡ. Sao lại dám hồ ngôn loạn ngữ? Nói cũng đã nói rồi, tin hay không là ở thí chủ!"

Âu Dương Khả vừa nghe sắc mặt liền trắng bệch. Sao lại thế này? Rõ ràng là mẫu thân cố tình giả bệnh để vu hãm cho Âu Dương Noãn, như thế nào qua miệng Huệ An sư thái lại trở thành là do đệ đệ khắc mẫu thân? Cái đó và kết quả ban đầu mà mẫu thân mong muốn hoàn toàn trái ngược!

Lý thị cùng Âu Dương Trì liếc nhìn nhau, trong lòng mỗi người đều tin đến tám phần. Huệ An sư thái cùng Âu Dương gia chưa từng lui tới, quả thật không có ý đồ gì để lừa gạt mọi người, đứa nhỏ kia... Thực sự là số mệnh khắc thân nhân sao?

"Sư thái không cần tức giận! Phụ thân cũng là sốt ruột. Vừa rồi nghe sư thái nói, nếu mẫu thân mang thai đứa nhỏ này sẽ khắc chết chính mình, không biết là có phương pháp hóa giải hay không?" Âu Dương Noãn sầu lo hỏi.

Huệ An sư thái thờ dãi, nói: "Nữ thí chủ, đừng trách bần ni thấy chết mà không cứu. Cổ ngữ nói, Thiên sát cô tinh là không thể tránh. Cô khắc lục thân tử phụ mẫu. Thiên ất quý nhân khó hiểu cứu. Chỉ có tu thân làm việc thiện mới giảm được một ít, vẫn là mong các vị sau này làm nhiều việc thiện, cẩn thận một chút!"

Lý thị vừa nghe liền nóng nảy, gắt gao giữ chặt tay áo Huệ An sư thái, nói: "Sư thái, nếu như đứa nhỏ này không còn thì sao?"

Âu Dương Khả nhất thời sợ hãi, nói: "Tổ mẫu, sao người lại nói như vậy?"

"Không phải, không phải thiếu gia tương lai là Thiên sát cô tinh! Mà là..."

"Tiên cô có chuyện muốn nói sao?" Ánh mắt lạnh lùng của Âu Dương Noãn đảo qua tiên cô, mỉm cười: "Tiên cô, ngài bị thương nặng như vậy, phải tĩnh dưỡng thật tốt, hơn nữa hôm nay trong nhà còn có việc, thật sự không thể tiếp đãi chu đáo. Ngày khác Noãn nhi nhất định mang trọng lễ đến tạ tội!"

Tiên cô biết hôm nay Huệ An sư thái đến đây thì vai diễn này coi như chấm dứt, chỉ sợ một phen tiền của Lâm thị cũng không lấy được. Uy danh của Huệ An sư thái và mình chênh nhau một trời một vực, nếu ra mặt phản đối lời của sư thái bị truyền ra ngoài thì chắc chắn mọi người chỉ nghĩ mình là hạng người lừa đảo, sau này sẽ rất khó làm ăn. Đang ở thế tiến thoái lưỡng nan, lại nghe đến trọng lễ tạ tội, ngay cả cái mũi vì sao bị thương nặng cũng quên, cười làm lành nói:

"Phải, Huệ An sư thái nói phải, đạo hạnh của ta quá nhỏ bé, đã nhìn lầm quý khí trên người đại tiểu thư thành sát khí. Nói như vậy sát khí là đến từ đứa nhỏ trong bụng phu nhân mới đúng!"

"Người lại nói bậy ta lập tức cắt đầu lưởi của người!" Âu Dương Khả dậm chân, hung tợn nói.

"Ba" một tiếng, Âu Dương Trì hung hăng đánh cho Âu Dương Khả một cái tát. Âu Dương Khả khiếp sợ ôm mặt, không rõ vì sao phụ thân lại đánh mình, lại nghe Âu Dương Trì lạnh lùng nói: "Hỗn xược!"

Không được vô lễ với khách nhân! Còn không mau cút ra ngoài cho ta!”

Âu Dương Noãn ánh mắt lạnh nhạt, nhưng lại vờ giận mình nói: ”Phụ thân, muội muội còn nhỏ không hiểu chuyện. Người đừng nóng giận!”

Âu Dương Khả giận dữ trừng mắt nhìn Âu Dương Noãn một cái, da mặt dày không chịu đi. Nếu như đi rồi, lão thái thái kiên trì muốn bỏ đi đứa nhỏ trong bụng mẫu thân thì phải làm thế nào? Như vậy thì bọn họ biết trông cậy vào đâu? Mẫu thân cúi đầu nhiều năm như vậy, nghĩ rằng có con là có thể trở mình, bây giờ sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

Tiên cô thấy thế đành ngượng ngùng nhận lễ rồi theo nha hoàn đi ra ngoài.

Lý thị cũng không hề chờ, lời vừa thốt ra miệng liền hối hận. Biện pháp trừ bỏ đi đứa nhỏ này thì rất nhiều, cần gì phải hỏi Huệ An sư thái. Nếu không cẩn thận để chuyện này truyền ra ngoài không phải Âu Dương gia sẽ mất hết mặt mũi hay sao? Thấy nét mặt già nua của Lý thị thoáng hồng, Âu Dương Noãn liền đứng dậy đón lấy cánh tay Lý thị nói: ”Tổ mẫu, người đừng nóng vội. Có chuyện gì thì từ từ nói. Sư thái cũng không phải người ngoài, tự nhiên sẽ có ý hay!”

Lời này vừa nói ra, Lý thị vội vàng gật đầu, nói: ”Đúng vậy, sư thái, cầu ngài hãy cho chúng tôi một biện pháp hóa giải!”

Huệ An sư thái nói: ”Sự việc cho tới bây giờ cũng chỉ có thể nghe theo thiên mệnh. Từ hôm nay trở đi mong lão phu nhân mỗi ngày vì Âu Dương gia cầu phúc mà tụng kinh trăm lần. Đứa nhỏ sau khi ra đời thì mau chóng đưa lên chùa miếu, vì hấn mà tìm một cao sư đạo pháp để từ đó về sau xuất gia quy y cửa phật. Thứ nhất sẽ không

liên lụy đến người nhà, thứ hai là vì bản thân mà tích phúc, lấy kiếp này cầu cho kiếp sau!”

“Không được!” Âu Dương Khả cơ hồ như nhảy dựng lên, đệ đệ này là lợi thế lớn nhất mà bọn họ có được để đấu với Âu Dương Noãn. Làm sao có thể vừa sinh ra đã phải đem lên chùa, nàng ta bất chấp tất cả lao lên níu lấy cánh tay Âu Dương Trì, vội vàng nói: ”Phụ thân, đệ đệ trong bụng mẫu thân là cốt nhục của người. Người làm sao có thể tin tưởng lão ni cô này hồ ngôn loạn ngữ chứ?”

“Nghiệt súc! Còn không mau quỳ xuống!” Trong lòng Lý thị tức giận đến cực điểm. Lâm thị này trăm phương nghìn kế mưu hại trưởng tôn của mình, bây giờ còn chưa từ bỏ ý định, cứ nhiên còn muốn sinh ra cái thiên sát cô tinh này, đây là cố ý muốn Âu Dương gia đoạn tử tuyệt tôn đây mà! Sinh hạ nữ nhi cũng không biết dạy bảo, dám ở Thọ an đường này cãi lộn, thật sự là không còn ra thể thống gì nữa!

Chương 49: Trong bụng mẹ kể là thiên sát cô tinh 2

Âu Dương Trì thấy mẫu thân tức giận liền dùng sức gạt Âu Dương Khả ra, nàng ta không kịp đề phòng liền ngã ngồi dưới đất, không dám tin trừng mắt nhìn ánh mắt vô tình của tổ mẫu cùng phụ thân. Tức giận đến phát khóc!

Âu Dương Noãn ở một bên nhìn Âu Dương Khả không giữ hình tượng mà khóc lóc nỉ non. Nàng cười lạnh, trong lòng tổ mẫu, con dâu thì tính là cái gì, cháu gái là cái gì. Con trai cùng tôn tử mới là vận mệnh của người. Nhất là Âu Dương Trì, đó là người mà bà dựa vào nửa phần đời còn lại. Làm sao có thể để người khác dễ dàng khắc đi!

Quả nhiên Lý thị không chút nghi ngờ đáp: "Nếu như hôm nay sư thái không đến. Nếu như không có ngài chỉ điểm. Chúng ta còn ngây thơ không biết đã có một nghiệt thai như thế. Tương lai con ta bị khắc, mạch máu Âu Dương gia không phải cứ như vậy mà đoạn tuyệt sao? Sư thái yên tâm, chúng ta nhất định sẽ theo lời ngài mà làm! Ít ngày nữa còn có thể vì am trung Bồ tát trọng tổ kim thân, mong cho tai qua nạn khỏi, cả đời bình an!"

Huệ An sư thái gật gật đầu, mỉm cười nói: "Ngã phạt từ bi, chắc chắn sẽ giúp phúc con cháu của thí chủ kéo dài, phúc báo lâu dài!"

Lý thị niệm phạt: "Chỉ hy vọng là thế, a di đà phạt, Bồ tát phù hộ!"

Lúc Huệ An sư thái cáo từ, Lý thị tự mình tiến ra tận cửa. Âu Dương Noãn đi theo bên cạnh, đỡ lên xe.

Huệ An sư thái mỉm cười chấp tay nói: "Không cần tiễn xa hơn, thí chủ xin dừng bước!"

"Sư thái đi thông thả!" Trên mặt Âu Dương Noãn mang theo tươi cười, mày ngài tuyết trần giãn ra, sáng rọi chói mắt làm người ta không dám nhìn thẳng. Huệ An sư thái cẩn thận nhìn nhìn nàng rồi mới mỉm cười rời đi.

Xe ngựa của Huệ An sư thái không có về Trữ quốc am mà lại đi vào hậu viện Trấn quốc hầu phủ. Vừa vào đã thấy Lão thái quân đứng chờ ở cửa, Huệ An mỉm cười muốn đi lên hành lễ liền bị lão thái quân ngăn cản: "Ta với muội là chỗ thân quen, không cần đa lễ!"

Huệ An sư thái mỉm cười ngồi xuống bên cạnh lão thái quân, giọng điệu thân thiết nói: "Thân thể tỷ đỡ hơn chưa?"

Trữ lão thái quân gật gật đầu, lại cười nói: "Mấy ngày này tốt hơn nhiều rồi, A Nam, muội thì sao?"

Đỗ mama nhìn hai người mỉm cười, dâng trà xong liền lui qua một bên hầu hạ.

Huệ An sư thái mỉm cười, vỗ nhẹ tay lão thái quân, trong mắt ẩn ẩn có lệ quang: "Bần ni vẫn luôn rất tốt, chỉ là, Hoa quân tỷ đã già rồi, trên đầu đã có sợi bạc..."

Tuy trên mặt Trữ lão thái quân còn mỉm cười, nhưng trong mắt đã có ánh lệ: "Mới năm nào còn nhiều tỷ muội, ta sống người chết nay còn mấy người, có đôi khi ta thường nhớ đến lần đầu tiên gặp muội. Năm đó muội mới mười một tuổi, trên đầu còn cài trâm hình con bướm khảm đá ngọc lục, lúc bước đi cánh bướm rung rinh lúc ẩn lúc hiện nhìn rất xinh đẹp..." Nói tới đây, bà đột nhiên nhìn đến thiện nữ trên

đầu Huệ An, trong lòng đau xót không nói nên lời.

Người ngoài nghe được chắc chắn sẽ kinh ngạc vạn phần, hiện nay ai ai cũng biết Huệ An sư thái nhưng lại có cực ít người biết được xuất thân của bà. Huệ An sư thái kỳ thực xuất thân danh môn, cùng Trữ lão thái quân là bạn thân, đến khi phụ mẫu lần lượt qua đời, bà cự tuyệt việc gia tộc sắp xếp cuộc đời mình mà dứt khoát xuất gia.

“Không cần đau lòng. Bần ni xuất thân từ nhà quyền quý, nửa đời người đều phải đoán tâm tư lòng người mà sống, ngay cả trong giấc mơ cũng đều kiêng kỵ những người tâm tư độc ác đó, sớm đã quá mệt mỏi rồi! Lúc trước bần ni từng nói với người, nếu phải ở lại trong nhà mà phải xem sắc mặt những người đó mà sống thì tình nguyện cắt tóc đi tu, sống dựa nơi cửa phật, cả đời thanh tịnh. Người còn nhớ rõ không, những lời này đến nay bần ni vẫn chưa từng hối hận!”

Lúc trước, khi phụ mẫu thân sinh của Huệ An qua đời, toàn bộ gia nghiệp lớn như vậy đều bị thúc thẩm chiếm lấy. Nhân duyên tốt bị cướp đi, từ một thiên kim hòa môn bị biến thành một đứa trẻ mồ côi phải xem sắc mặt người ta mà sống, bà sao lại không hận cho được! Đáng giận nhất là những người đó còn đem bà gả cho một tên ăn chơi trác táng, hủy hoại cả một đời người. Nếu đã như vậy, bà tình nguyện đem hết phú quý giao cho họ, chịu đựng trong am ni cô lạnh lùng cô tịch nhưng lại cả đời trong treo, an bình.

Thường nói làm bạn nơi cửa phật tâm tình thanh tịnh cùng thoải mái, thế nhưng với một thiếu nữ mới vừa thanh xuân lại phải ở am ni cô chịu đựng sống qua ngày, quả thực là một loại thiêu đốt, tra tấn tâm can! Chính vì hiểu điểm này nên Trữ lão thái quân mới càng đau lòng hơn khi nhìn Huệ An. Nghĩ đến muội ấy cứ như thế sống đến hết cuộc đời trong lòng bà càng khổ sở hơn. Trong lời nói không giấu được vài phần tiêu điều: “Nói cùng đúng, dù sao cũng muốn bình an. Lúc trước muội đính hôn, rõ ràng đó là một mối hôn sự tốt. Không

ngờ lại bị người thím vu cho thân thể nhiễm bệnh hiểm nghèo, đem mối nhân duyên đó mạnh mẽ đoạt lấy cho biểu tỵ muội, làm chậm trễ cả đời muội muội. Mỗi khi nhớ lại, ta đều phẫn hận ông trời tại sao lại để cho bọn người đó hoành hành vô kỷ! Ép buộc một thiếu nữ ngay cả đường cũng không còn mà đi!”

“Tỷ đó!” Huệ An sư thái mỉm cười bình thản: “Cả đời bản ni, nửa đời trước không chịu được thống khổ cùng tra tấn, tuổi già càng muốn thoát tục không vướng sự đời nơi cửa phật. Nhưng trải qua đời này cũng coi như là hơn những nữ nhân bình thường rồi! Thái Hậu muốn tới Trữ quốc am nghe bản ni giảng kinh, Hoàng Hậu, Quý phi, quý nhân lại trăm phương nghìn kế muốn đến nịnh bợ chỉ cầu bản ni phê cho một mệnh số tốt! Nhưng thật ra lúc trước biểu tỵ của bản ni ghen tị thành tính, luôn muốn hãm hại con vợ kế, tiếng xấu đồn xa. Mẫu thân nàng ta thì tức tởm mà chết, bản ni so với những người đó thì thoải mái hơn nhiều!” Nói xong liền cười rộ lên.

Trữ lão thái quân cười nói: “Lúc trước, bên ngoài nhìn muội rất yếu đuối nhưng thực ra nội tâm lại rất kiên cường, sống chết cũng không chịu cúi đầu!”

Huệ An sư thái mỉm cười nói: “Nếu không như vậy, nhân sinh cả đời này làm sao vượt qua được!”

“Nói cũng phải, cả đời này của ta cũng không hơn muội bao nhiêu. Đầu tiên là ái nữ chết sớm, lão gia lại cũng qua đời, nay con trai ta cũng còn triền miên trên giường bệnh. Hiện tại Trấn quốc Hầu phủ nhìn bên ngoài như gấm thêu hoa, nhưng thực chất lại toàn là đàn sói. Ta thật sự như...” Trữ lão thái quân thở dài.

Huệ An sư thái hiểu ý, âm thanh dần dần thấp đi: “Cả đời này của tỷ đúng là cũng không dễ dàng!” Một lát sau, bà hơi hơi nở nụ cười nói: “Nhưng mà ngoại tôn nữ của tỷ, bản ni thấy cũng không hề yếu đuối,

nàng bị kế mầu tính kế hãm hại như vậy, nếu đổi lại là bản ni lúc trước, chỉ sợ đã bị tức đến hộc máu. Nhưng nàng ta, bản ni nhìn mãi cũng không ra nửa điểm tức giận, ngược lại mỉm cười nhẹ nhàng đem đối phương quay vòng, còn biết đến đây cầu người đầu tiên. Nói thật, nếu không phải tỷ tự mình đến mời, Âu Dương phủ nhỏ nhỏ này, bản ni sao có thể xuất am?”

Trữ lão thái quân gật gật đầu, nói: ”Ta cũng thấy vậy, nếu không phải là muội chỉ sợ lão thái thái hồ đồ cùng kẻ làm phụ thân nhấn tâm kia sao có thể dễ dàng tin tưởng?”

Huệ An thở dài nói: ”Nếu nữ nhi của tỷ có nửa điểm lợi hại như người cháu gái này thì cũng sẽ không bị thứ nữ kia bức tử!”

Trữ lão thái quân nhú mày lại, nhớ đến lúc trước, nữ nhi bệnh nặng vẫn còn vì phu quân lang tâm cầu phước kia mà quỳ gối cầu xin mình, không khỏi cảm thấy đau đớn nói: ”Uyển Thanh đúng là hồ đồ. Ta đã sớm nói với nó đừng quá tin nữ nhân kia, nó lại không nghe. Cứ bị tỷ muội tình thâm giả dối kia bịt mắt. Ta vốn định mang nữ nhân kia gả đi thật xa. Ai ngờ nàng ta quả nhiên thủ đoạn lợi hại, chẳng những thông đồng cùng tỷ phu, còn lừa dối nữ nhi ngốc nghếch của ta không để ý thân thể bệnh nặng mà quỳ xuống cầu ta thành toàn! Uyển Thanh khi đó nghĩ rằng nữ nhân kia dù sao cũng là muội muội của nó nên sẽ đối xử tử tế với tỷ đệ Noãn nhi. Không nghĩ rằng nữ nhân mà mình đưa đến lại là người lấy oán trả ơn, nay hối hận cũng đã muộn! Ta chỉ hận lúc trước không đủ nhấn tâm trừ bỏ cánh của nó khi chưa bay được, miễn cho bây giờ lâm vào cục diện bó tay bó chân!”

Huệ An gật gật đầu, nói: ”Nay biết cũng chưa muộn. Chỉ là hiện tại vẫn còn cố kỵ bào huynh của nàng ta đã là bộ binh Thượng thư mà thôi. Tỷ hãy để tâm tình thả lỏng. Có chuyện gì cũng đừng ngại mà tìm Noãn nhi thương lượng, nhiều người giúp cũng tốt hơn, làm việc

cũng chu đáo hơn.”

Trữ lão thái quân cười nói: ”Xem muội nói kìa, Noãn nhi dù thông minh nhưng cũng chỉ là một tiểu hài tử. Để nó ở cái quý phủ kia, cùng với tổ mẫu bạc tình, phụ thân vô tình, kể mẫu lại ác độc đó ta vốn đã không yên lòng, sao còn để nó phải lo lắng cho ta nữa chứ?”

Huệ An lắc đầu cười nói: ”Bần ni ở Trữ am cùng tiên sư tu hành nhiều năm. Hôm nay nói đùa nhỏ chưa kịp chào đời kia là thiên sát cô tinh theo lời tỷ nhắc nhở. Bần ni đáp ứng nói như vậy không biết đã tổn hại bao nhiêu tâm linh tu hành được. Nếu đã như vậy cũng không ngại tiết lộ thiên cơ, ngoại tôn nữ kia của tỷ, mệnh cực kỳ cao quý. Sau này đủ lông đủ cánh, chỉ sợ người hầu phủ cùng lão thái quân còn muốn dựa vào nàng nhiều hơn!”

Trữ lão thái quân mặc dù không quá tin tưởng nhưng mắt không tự chủ được mà đỏ lên, lấy khăn nhẹ nhàng lau nước mắt: ”Nếu được như thế, nha đầu số khổ kia trên trời có linh cũng có thể mỉm cười!”

Huệ An gật gật đầu nói: ”Nếu tỷ thật sự muốn nhìn ngày đó, phải bảo trọng cho tốt. Chăm sóc thân mình chu đáo, chuyện trước chuyện sau cái gì cũng không cần nghe cũng đừng nhìn, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ. Tỷ đường đường là lão thái quân hầu phủ, là cáo mệnh nhất phẩm phu nhân, là mẹ cả của bọn họ. Nếu như bọn chúng không có mắt dám đụng đến tỷ, bần ni cho dù là người xuất gia cũng liều chết cùng bề hạ nói chuyện phải trái!”

Trong lòng Trữ lão thái quân cảm động, liền cầm lấy tay Huệ An, nhất thời không nói được lời nào. Đổ mama ở một bên nhìn lại mỉm cười. Huệ An sư thái này tuy đã tu hành nhiều năm nhưng bản tính lại không thay đổi nhiều, nhất là tính cách trọng tình trọng nghĩa, nếu không sao có thể lão thái quân vừa ra mặt nhờ vả liền đáp ứng ngay. Đừng nói đến việc vì chuyện này mà tổn hại đến người xuất gia, nói

ra những lời đó cũng cảm thấy áy náy trong lòng.

“A Nam, nay cũng chỉ có mình muội mới nói với ta những lời này. Nếu không phải sự tình nguy cấp, ta cũng sẽ không kéo muội vào mớ hỗn độn này!” Lão thái quân vừa nói, trong lòng bàn tay lại hơi run run.

“Lời này thật ngốc, bần ni chỉ là một người xuất gia, am môn đạo mỏng manh này sao có thể ngăn trở được người đời, việc đời? Làm người hay là hoa màu ngũ cốc thì đều phải chịu khói lửa nhân gian. Nếu thật sự là tự giữ thanh cao hy vọng đến tây phương cực lạc thì bần ni cần gì phải cố tình thân quen với người quyền quý như Hoàng đế, Thái hậu? Còn nữa, nếu là vì người mà trên đời này chỉ còn một mình người đó gọi ta là A Nam, ta cũng nguyện ý dốc hết sức một lần!”

“Tâm ý này của muội, ta suốt đời không quên. Muội yên tâm, tốt xấu gì ta cũng cố gắng chống đỡ được đến lúc Noãn nhi xuất giá. Muốn tận mắt chứng kiến kết cục của tiểu tiện nhân kia!” Trữ lão thái quân trịnh trọng nói.

...

Tại Phúc thụ đường.

Lâm thị vừa nghe Âu Dương Khả nói xong liền tức giận đến cả người phát run, há miệng một câu cũng không nói nên lời. Vương mama cảm thấy không tốt, chạy nhanh lên vuốt ngực cho Lâm thị: “Phu nhân, phu nhân! Người đang có thai, phải cẩn thận bảo trọng!”

“Đứa nhỏ? Đứa nhỏ này bây giờ còn tác dụng gì nữa! Huệ An sư thái là ai? Uy danh cao ra sao? Nếu bà ấy nói mệnh của đứa nhỏ này là thiên sát cô tinh, ai còn dám nói cái gì? Chỉ sợ ngay cả trượng phu

ta đối với nó cũng không có mong đợi gì!” Lâm thị khổ tâm thiết kế màn này, nay toàn bộ đều uổng phí. Đứa nhỏ quý giá trọng bụng mình nay lại biến thành thiên sát cô tinh khắc người thân khắp nơi. Xong rồi! Toàn bộ đều xong rồi! Bà ta hy vọng có con trai nhiều năm như vậy, nay thật sự đã mang thai lại biến thành một tai ương mà người ta tránh còn không kịp! Đây là muốn mình mất toàn bộ hy vọng đây mà! Lâm thị vỗ mạnh mép giường, hai mắt đỏ ngầu!

Vương mama thấy thế thì rất vội vàng, lại cảm thấy không thể khuyên nhủ được khi Lâm thị đang điên cuồng, đành phải nắm lấy tay Âu Dương Khả nói: “Tiểu thư tốt của ta, lão gia có phản đối gì không?”

Âu Dương Khả liên tục lắc đầu, thần sắc uể oải.

Lâm thị nghe xong lại tức giận vạn phần, hận không thể lao ra đánh nát mặt Âu Dương Noãn. Vốn chỉ cần đạo cô kia một mực chắc chắn Âu Dương Noãn phạm hướng đến đứa con trong bụng mình, còn dùng vu thuật mưu hại bà ta. Sau đó bà ta sẽ thỉnh cầu Âu Dương Trì mang Âu Dương Noãn tống đi xuất phủ, mặc kệ là đưa đến am ni cô hay biệt viện, cả đời này của Âu Dương Noãn coi như xong rồi. Không có tỷ tỷ che chở, Âu Dương Tước chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ, không phải sẽ nằm trong lòng bàn tay mình sao? Không quá hai năm sẽ cho nó đi gặp mẫu thân, đến lúc đó con mình sẽ là trưởng tử Âu Dương gia! Toàn bộ kế hoạch đều rất hoàn hảo, mọi thứ đều chu toàn! Thế nhưng bà ta có nằm mơ cũng không ngờ Âu Dương Noãn lại có thể phản chiến đem tình thế đảo ngược lại!

“Âu Dương Noãn! Âu Dương Noãn! Người thật ngoan độc!” Lâm thị nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể cắn xé Âu Dương Noãn huyết nhục mơ hồ.

“Phu nhân! Phu nhân! Nô tỳ mong ngài hãy tỉnh táo lại, việc đã đến bước này, trăm ngàn lần không thể tự loạn bản thân mình a!” Vương

mama quỳ rạp xuống đất, sống chết cầu xin.

Lâm thị sao lại không biết điểm này, chỉ là bà ta chưa từng thất vọng như lúc này, chẳng lẽ lại để Âu Dương Noãn tùy ý dẫm đạp trên đầu sao? Vương mama không khuyên được bà ta nên chỉ đứng một bên. Lâm thị lại vẫn tức giận không thôi!

Âu Dương Khả oán giận nói: "Tất cả đều do Huệ An sư thái kia phá hỏng. Sớm không đến muộn không đến, lại cố tình xuất hiện thời điểm quan trọng. Còn một mực khẳng định đệ đệ là thiên sát cô tinh, nếu không phải do bà ta thì hiện tại Âu Dương Noãn đã bị đuổi ra khỏi Âu Dương gia rồi!"

"Hiện tại nói vậy thì được ích gì! Sớm biết như vậy, còn không bằng để đứa nhỏ được sinh ra rồi hãy tính toán!" Lâm thị vuốt vuốt bụng mình, bắt buộc bản thân phải tỉnh táo. Dem chuyện này suy nghĩ thật kỹ vô số lần cũng không biết nên làm cách nào mới có thể cứu vãn lại đây!

"Mẫu thân, hôm nay con nghe tổ mẫu nói là người không nghĩ sẽ lưu lại đứa nhỏ này đâu!" Nghĩ đến giọng điệu lạnh băng của Lý thị, Âu Dương Khả không tự chủ được rung mình một cái.

Ánh mắt Lâm thị phát lạnh, Vương mama chậm rãi nói: "Phu nhân, quả thực là có ý như vậy, người vẫn nên tính toán sớm thì hơn!"

"Bọn họ dám! Huynh trưởng của ta là Thượng thư bộ binh, nếu bọn họ dám đụng đến ta huynh ấy sẽ không bỏ qua cho họ!" Lâm thị tràn ngập tức giận nói.

Vương mama vừa nghe liền linh động nói: "Phu nhân, việc này có nên báo lại với nhị lão gia hầu phu bên kia một tiếng không?"

“Tất nhiên!” Ánh mắt Lâm thị sáng ngời, chỉ cần có nhị ca làm hậu thuẫn Lý thị vô luận thế nào cũng không dám đụng đến đứa nhỏ này, bảo vệ nó tương lai còn có tác dụng khác. Nàng không tin khi Âu Dương Trì nhìn thấy đứa nhỏ mập mập trắng trẻo có quyết tâm giữ ý định kia.

“Phu nhân, người nhanh nhanh đi viết thư, nô tỳ sẽ nghĩ cách truyền cho Nhị lão gia!” Vương mama chạy nhanh nói.

Lâm thị liên tục gật đầu, nhanh chóng viết một phong thư ngắn gọn. Vương mama giấu vào trong tay áo rồi đi ra ngoài. Âu Dương Khả lo lắng nhìn Lâm thị một cái nói: ”Mẫu thân, chuyện này có thể thành được không?”

“Không được cũng phải được. Nếu không có đứa nhỏ này, lợi thế duy nhất trong tay chúng ta cũng không còn!” Trong lòng Lâm thị oán hận nghĩ chỉ cần có con, ngay cả khi Âu Dương Trì cùng Lý thị đều không vui mình cũng sẽ có biện pháp làm cho nó danh chính ngôn thuận kế thừa Âu Dương gia!

Thọ an đường.

Mùi hương tươi mát tỏa ra từ trong lư hương như có như không phảng phất bay khắp phòng, Lý thị đang nghiêng người dựa trên chiếc ghế dài bọc gấm màu đỏ, sắc mặt âm trầm.

Trong phòng còn có Âu Dương Trì sắc mặt nặng nề đang ngồi trên ghế. Thời gian ước chừng nửa nén hương, hai người một câu cũng không nói.

Cuối cùng vẫn là Lý thị mở miệng nói: ”Đứa nhỏ này không thể lưu lại được!”

Âu Dương Trì trầm ngâm một lát, tuy rằng đó là cốt nhục của mình, nhưng lại có mệnh cách thiên sát cô tinh, vạn nhất thật sự khắc phụ thân nó thì đúng là mất nhiều hơn được. Đứa nhỏ mất đi về sau có thể có lại, kể cả khi Lâm thị không sinh được nữa thì hắn cũng còn có Lý di nương, tương lai còn nhiều nữ nhân khác có thể sinh con cho hắn. Khi hắn còn chưa nói gì thì Trương mama đã tiến vào bẩm báo: "Lão thái thái, Nhị phu nhân trấn quốc hầu phủ xin cầu kiến!"

Tương thị? Lý thị nhú mày, Bộ binh Thượng thư Lâm Văn Uyên chính là huynh ruột của Lâm thị. Phu nhân hắn hôm nay đã muộn như vậy còn đến, không phải là đã nghe được tin tức xấu gì chứ? Huệ An sư thái rời đi mới được hai canh giờ. Lâm thị hành động đúng là mau lẹ! Bà không khỏi âm thầm cắn răng nói: "Mời nàng ta ngồi ở phía trước chờ một lát. Trì nhi, con quay về trước đi!" Nói xong, bà lại nghĩ nghĩ rồi bỏ thêm một câu: "Đi đến Noãn các mời tiểu thư qua đây!"

"Dạ!" Trương mama cúi đầu đáp ứng, thầm nghĩ lão thái thái đối với đại tiểu thư quả nhiên vẫn luôn để trong lòng.

Khi Tương thị bước vào liền thấy Âu Dương Noãn ngồi bên người Lý thị, đang hết sức thân thiết bóp chân cho bà ta.

Thấy Tương thị, Âu Dương Noãn nâng mắt lên. Đôi con ngươi tĩnh lặng, sáng trong như ngọc đang lẳng lẳng nhìn mình, làm cho Tương thị nghĩ ngay đến hồ sâu không thấy đáy, bỗng chốc cảm thấy khí lạnh tràn khắp toàn thân...

Tương thị mặt mũi hài hòa, bộ dáng cũng rất khá. Nhưng ánh mắt khi nhìn người khác rất vi tà, như từ trên cao nhìn xuống người khác, cảm giác như bản thân quá mức ưu việt, có vẻ khí thế quá mức bức người. Trương mama dâng trà, bà ta cũng không thềm động, chỉ nhìn Lý thị mỉm cười nói: "Lão phu nhân, ngài vẫn khỏe chứ?"

Lý thị gật gật đầu, thái độ có vẻ ôn hòa. Ngay cả khi trước mắt là phu nhân bộ binh Thượng thư thì sao, xét theo thân phận thì bà cũng là trưởng bối, một chút cũng không cần thoái nhượng.

Âu Dương Noãn cười nói: "Nhị cửu mẫu đột nhiên tới thăm, không biết là có chuyện gì?"

Đụng một lần ở Từ hy đường, Tương thị đã biết được miệng lưỡi của Âu Dương Noãn lợi hại nên bây giờ cũng không dám khinh thường, đành cười nói: "Nhị cửu cửu nghe nói thân thể mẫu thân con không thoải mái, cố ý bảo ta qua đây thăm nàng!"

Không thoải mái sao? Buổi sáng Huệ An sư thái vừa đi, buổi chiều Tương thị đã đến. Tin tức truyền đi cũng thật nhanh. Âu Dương Noãn khẽ cười đứng lên. Lâm thị muốn giữ lại đứa nhỏ này biện pháp tốt nhất chính là đem tin tức bà ta mang thai truyền cho Hầu phủ biết, Lâm Văn Uyên tất nhiên sẽ là chỗ dựa cho bà ta. Mượn chuyện thân thể không thoải mái để đến thăm là vì Lâm thị đang cảnh cáo nàng bà ta còn có huynh trưởng Lâm Văn Uyên bảo vệ? Hay là do bà ta lo lắng đứa nhỏ trong bụng không thể thuận lợi sinh ra nên tìm một người đến để yên tâm hơn? Mặc kệ là mục đích gì, Âu Dương Noãn nàng đều không thèm để ý. Vốn là nàng cũng không có tính toán gì với một đứa nhỏ chưa được sinh ra kia, hết thấy đều là do Lâm thị gieo gió gặt bão, vọng tưởng dùng đứa nhỏ để mưu hại nàng, quả nhiên là si tâm vọng tưởng mà!

"Nói gì vậy?" Lý thị chậm rãi nói, "Sáng hôm nay khi qua vấn an ta, nó vẫn còn rất tốt. Không nghe nói thân thể làm sao mà không thoải mái. Uyển Nhu nếu như đã vào nhà của ta thì chính là người nhà này. Âu Dương gia tuy rằng kém hơn so với Thượng thư đại nhân phú quý, nhưng cũng không đến nỗi không mời được đại phu tốt. Mong phu nhân trở về chuyển lời với Thượng thư đại nhân không cần phải quá

lo lắng cho muội muội như vậy!”

Ánh mắt Tương thị lạnh lùng, chậm rãi nói: ”Lão phu nhân, mong ngài đừng hiểu lầm. Chúng ta cũng không có ý gì khác!” Nói xong lại thở dài một hơi: ”Uyển Nhu muội muội từ nhỏ đã thông minh. Lúc còn nhỏ rất được lão Hầu gia yêu thích, mặc dù không phải là đích nữ nhưng cũng xem như châu như bảo mà lớn lên. Trước khi đến đây phu quân ta cố ý dặn dò, Uyển Nhu muội muội tính tình ngay thẳng, làm người chân thành, tính tình lại quá thẳng thắn. Sợ rằng muội ấy vô tình chọc giận lão thái thái mà lại không biết, nên nếu có gì thất lễ mong lão phu nhân nể tình muội ấy từ nhỏ đã mất mẫu thân mà bỏ qua cho!”

Tính tình ngay thẳng, làm người chân thành? Lâm Văn Uyên đây là đang nói ngược sao? Nói giống như Lâm thị rất đáng thương, lại luôn làm cho người ta cảm thấy triu mến. Đúng là quá buồn cười mà!

Chương 50: Phương pháp đối phó với nha đầu điêu ngoa

Âu Dương Noãn cười nói: "Nhị cửu mẫu, lão thái quân vẫn luôn nói với ta, mẫu thân tuy rằng không phải nữ nhi thân sinh của người. Nhưng từ nhỏ thông minh lanh lợi, tính tình ôn nhu làm trong lòng người thực sự vui mừng nên từ nhỏ đã xem mẫu thân như con ruột mà nuôi lớn. Ân đức của mẹ cả vượt xa cả mẹ đẻ, thế nhưng vừa rồi Nhị cửu mẫu lại nói mẫu thân từ nhỏ đã tang mẹ, nếu rơi vào tai lão thái quân thì không biết người sẽ đau lòng như thế nào đây!"

Mặt Tương thị đỏ lên, ý thức được mình lỡ lời, hào môn quý tộc nhà nào cho tới bây giờ cũng chỉ nhận thức mẹ cả mà không cần biết đến mẹ đẻ, hôm nay lỡ lời như vậy đúng là quá thất sách!

Lý thị lạnh mặt, lời nói cũng không khách khí nữa: "Uyển Như vào cửa nhiều năm như vậy, chỉ cần nó làm đúng bổn phận của mình thì Thượng thư phu nhân cũng không cần phải quá lo lắng cho cuộc sống trong Âu Dương phủ của nó. Trương mama, đi nói với phu nhân là có nhị tẩu nàng tới đây, nói vậy nhất định nó sẽ rất cao hứng!"

"Đa tạ lão phu nhân!" Tương thị ngại ngừng mỉm cười, đứng dậy cáo từ.

Âu Dương Noãn hơi hơi mỉm cười nói: "Nhị cửu mẫu không cần đa lễ. Tổ mẫu là người khoan dung rộng lượng, mong người hãy khuyên bảo mẫu thân cố gắng dưỡng bệnh, sớm ngày khang phục!"

...

Khi Tương thị đi vào Phúc thụ viện, Vương mama đã sớm đứng ở cửa chờ. Vừa thấy Tương thị bước đến bà ta nhanh chóng chạy ra đón.

Tương thị hỏi Vương mama: "Phu nhân nhà các người vẫn tốt chứ?"

Vương mama lộ ra vẻ mặt u sầu nói: "Ngài vẫn nên vào trong xem thì tốt hơn!"

Tương thị nhíu mày, cùng Vương mama bước vào. Trong phòng Lâm thị đã sớm ngồi bên cạnh bàn chờ. Nha hoàn vén rèm lên thì thấy Tương thị bước vào. Bà ta tự mình nghênh đón, dìu Tương thị ngồi xuống rồi dâng trà: "Nhị tẩu!"

"Muội vội vã mời ta đến như vậy rốt cuộc là có chuyện gì?" Tương thị hỏi.

Mắt Lâm thị liền đỏ lên, bộ dáng mười phần ủy khuất nói: "Vốn là chuyện tốt nhưng nay lại thành tai họa rồi!"

"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?" Tương thị nhíu mày. Ban đầu Lâm thị nhìn thấy mình cũng không quá thân thiết nhưng cũng khá khách khí. Hôm nay lại nói mấy câu không đầu không đuôi như vậy, trong lòng liền nổi lên nghi ngờ. Người truyền tin chỉ nói là có chuyện gấp muốn mình đích thân qua đây một chuyến, thế nhưng vô luận có hỏi thế nào cũng không nói là đã xảy ra chuyện gì. Bây giờ xem ra sự việc quả đúng là thập phần nghiêm trọng rồi!

"Nhị phu nhân, có chuyện ngài không biết, phu nhân nhà chúng ta đang có mang. Vốn đây là một chuyện tốt, vậy mà không biết vì sao Huệ An sư thái kia lại cố tình nói đùa nhỏ này là thiên sát cô tinh. Chuyện này chắc chắn là do đại tiểu thư kia giờ trò quỷ, làm cho lão

thái thái cùng lão gia trong khoảng thời gian ngắn đều trách phu nhân. Chỉ sợ đứa nhỏ này cũng không thể giữ lại được!” Vương mama đứng một bên rơi lệ nói.

Tương thị giật mình: ”Thiên sát cô tinh?” Trong lòng bỗng chốc chuyển biến cực nhanh, địa vị của Huệ An sư thái kia ở kinh đô không phải bình thường. Âu Dương Noãn chỉ là một tiểu nha đầu sao có thể mời được ngài ấy? Chẳng lẽ chuyện này là có sự trợ giúp âm thầm của lão thái quân? Bà ta tính toán lợi hại, lập tức nhìn ra được điểm mấu chốt.

“Nhị phu nhân, ngài xem có thể nào xóa bỏ đi mệnh cách Thiên sát cô tinh trên người đứa nhỏ hay không?” Vương mama tiếp tục hỏi.

Tương thị thở dài: ”Địa vị của Huệ An sư thái không giống người thường. Đó là người mà Thái hậu khá coi trọng, nếu người muốn thay đổi lời nói của bà ấy, trước mắt thì chuyện đó là không thể!”

“Chẳng lẽ lại đành trơ mắt nhìn bọn họ trừ bỏ cốt nhục của ta sao? Nhị tẩu, đây là chỗ dựa duy nhất ta có thể trông cậy vào, ta mong chờ bao nhiêu năm mới có được. Nếu tỷ đã biết, hãy nghĩ cách giúp ta đi!” Lâm thị vội vàng nói.

Tương thị gật gật đầu, cẩn thận cân nhắc trong chốc lát liền có chủ ý, nói: ”Việc này nói khó cũng không khó, mà dễ cũng không phải dễ. Cũng may khi người báo tin đến nhị ca muội đang ở cùng với ta, lão thái thái kia cùng phu quân của muội có muốn trừ bỏ đứa nhỏ này cũng sẽ không tùy tiện hành động. Trước hết phải cố gắng bảo vệ đứa nhỏ này, tương lai tìm biện pháp xóa bỏ đi mệnh cách thiên sát kia trên người đứa nhỏ là được. Dù tâm địa bọn họ có ngoan độc thì khi thấy tôn tử thân sinh cũng sẽ mềm lòng. Chính là muội phải chịu nhẫn, mấy ngày nay dù có bị khinh bỉ cũng cố gắng nhịn xuống. Đừng vì nhất thời kích động mà làm hỏng đại sự!”

Đây vốn cũng là ý tứ của Lâm thị, chỉ là khi nghe được từ miệng Tương thị nói ra vẫn cảm thấy cam đoan được hơn một phần liền cười rộ lên nói: "Vẫn là nhị tẩu suy nghĩ chu đáo!"

Tương thị mỉm cười nói: "Muội yên tâm dưỡng thai đi, tương lai đứa nhỏ này sinh ra có một cửu cửu là Bộ binh thượng thư, dù sao có còn hơn không, huống hồ tương lai nhị ca muội không chỉ có như vậy!"

Ánh mắt Lâm thị sáng ngời: "Không phải là...Phong đại ca, hần..."

Tương thị cười lạnh: "Chống đỡ không được bao lâu nữa, Hầu phủ một ngày nào đó sẽ là của chúng ta. Nhưng muội ở đây vẫn phải sớm sinh hạ đứa nhỏ mới được, bằng không sẽ hỏng hết!"

Lâm thị gật đầu nói phải. Khóe mắt không dấu được vẻ đắc ý. Chỉ cần huynh trưởng kế thừa tước vị hầu phủ thì mình sẽ là thân muội của đương gia Hầu phủ. Đến lúc đó đứa nhỏ của mình sẽ danh chính ngôn thuận kế thừa Âu Dương gia! Cái gì mà thiên sát cô tinh, đều miễn hết.

Tương thị vừa rời đi, Lâm thị lập tức thay đổi xiêm y, áo trong đồ thẫm, váy phượng vĩ thêu cánh sen màu vàng nhạt. Trên đầu cài trâm bằng vàng ròng, tương xứng là đôi khuyên tai bảo thạch đỏ thẫm, soi gương cảm thấy vẫn còn quá đơn giản liền khoác thêm bên ngoài là một áo choàng thêu hoa màu hồng phấn, bộ dạng tái nhợt đầy oán khí lúc đầu đã được thay bằng sự quyến rũ cao quý.

"Phu nhân..." Vương mama nhìn, muốn nói lại thôi.

Lâm thị lạnh lùng cười nói: "Ta muốn cho bọn họ nhìn thấy, trong nhà này chỉ có ta mới là đương gia chủ mẫu. Đừng tưởng rằng có lão

thái thái làm chỗ dựa thì có thể ngồi lên đầu ta. Cứ chờ mà xem đi, sớm muộn gì cũng có một ngày ta đem bọn chúng xử lý từng người một!”

Lâm thị tươi cười, dáng vẻ vui tươi dọc đường đi đến Thọ an đường. Nha hoàn vén rèm lên, người còn chưa tiến vào đã nghe tiếng cười của Lý thị vọng ra.

Trong phòng không biết là Âu Dương Noãn đã kể chuyện vui gì, chọc cho Lý thị bật cười. Lý di nương bên cạnh cũng cười không ngừng, cảnh tượng đúng là hòa thuận vui vẻ.

Lý di nương vấn tóc cao lên, giữa trán tô điểm hai cánh hoa nhỏ. Váy áo màu xanh nhạt, trang điểm nhẹ nhàng trẻ trung, liễu yếu đào tơ, vừa nhìn liền cảm thấy vừa đáng thương lại vừa đáng yêu. Lâm thị vừa nhìn thấy trong lòng liền chán ghét đến cực điểm, trên mặt lại bày ra bộ dáng thập phần thân thiết cùng vui vẻ nói: ”Lão thái thái!” Bà ta hành lễ với Lý thị xong lại mỉm cười hỏi: ”Không biết có chuyện gì làm người cao hứng như vậy?”

Vốn là rất tức giận, vậy mà sau khi Tương thị đến thì lại như không có gì.

Lý thị vừa rồi còn tươi cười giờ lập tức lạnh mặt xuống, Lý di nương hoạt bát đáng yêu vừa rồi cũng cúi mắt xuống nhìn mũi chân, giường như là không nghe thấy cũng không nhìn thấy cái gì. Còn Âu Dương Noãn thì lại cười cười nói: ”Mẫu thân, mau qua đây ngồi xuống đi!”

“Lão thái thái còn chưa cho phép, ta làm sao dám ngồi chứ!” Lâm thị mỉm cười như có như không mà nói.

“Người khách khí như vậy từ bao giờ?” Biểu tình của Lý thị vẫn thản nhiên uống trà, phân phó: ”Vương mama đã dọn chỗ, người thân thể

không được khỏe, ngồi xuống rồi hẵng nói chuyện!”

Lâm thị tạ ơn rồi đoan trang ngồi xuống.

Lý thị lại hỏi: ”Uống thuốc của đại phu, thân thể người khỏe hơn chưa?”

Lâm thị mỉm cười trả lời: ”Đa tạ mẫu thân quan tâm, con dâu đã tốt hơn nhiều rồi. Chắc là có chuyện vui nên tinh thần cũng khỏe, con cảm thấy đứa nhỏ này cùng con thực sự là có duyên phận!”

Lý thị vừa nghe không khỏi lạnh lùng liếc nhìn bụng Lâm thị một cái, ánh mắt kia mang theo sự am lãnh không nói nên lời: ”Xem ra đứa nhỏ này phải làm người khóc mới khỏe được ngay!”

Lâm thị hướng bà khẩn trương đi qua, mắt sáng như đuốc: ”Lão thái thái...” Khóe mắt giống như có thủy quang lóe ra.

Lý thị thản nhiên nói: ”Không cần khẩn trương. Nếu ngay cả Thượng thư phu nhân cũng đã tự mình đến thăm thì người cũng nên dưỡng thai thật tốt rồi sinh ra một đứa nhỏ khỏe mạnh mới phải!”

Câu này vừa ra khỏi miệng, tảng đá trong lòng Lâm thị mới được rơi xuống, xem ra lão thái thái đã thay đổi quyết định, đồng ý lưu lại đứa nhỏ này. Về phần lý do sao, tất nhiên là không phải vì Lý thị đột nhiên nghĩ thông mà là Tương thị đến làm bà ý thức được hậu thuẫn của Lâm thị rất cứng rắn mạnh mẽ, không thể không tạm thời thỏa hiệp.

“Dạ!” Nếu đã đạt được mục đích, tâm tình Lâm thị khoái trá gật đầu, khóe mắt lại đánh giá Lý di nương cùng Âu Dương Noãn.

Biểu tình của Lý di nương thập phần bình tĩnh, tựa hồ như cái gì cũng không nghe thấy, không giận cũng không vui. Thế nhưng trong

tận sâu ánh mắt lại không dấu được sự ghen tị cùng oán hận. Mà Âu Dương Noãn lại mỉm cười tủm tỉm nhìn mình, giống như thật sự mong muốn Lâm thị sinh được con trai vậy, dường như nàng đang rất cao hứng. Vì sao? Lâm thị không thể nhìn ra được, Âu Dương Noãn không giống như Lý di nương vừa nhìn là đã biết nàng ta nghĩ gì...Còn Âu Dương Noãn thì...Lâm thị âm thầm tức giận.

...

Thời gian như thoi đưa, Âu Dương phủ vẫn bình yên không xảy ra việc gì, chỉ có Lý thị trực tiếp hạ lệnh bảo Lý di nương từ từ quản lý tất cả mọi việc trong phủ. Ngay từ khi còn nhỏ nàng ta đã thập phần nhu thuận, nay tất cả việc lớn việc nhỏ đều sắp xếp người làm việc ổn thỏa. Cũng không quá đụng chạm đến lợi ích ban đầu của mọi người, gặp việc không thể định đoạt liền đi cầu Lý thị cách giải quyết, trong khoảng thời gian ngắn làm người ta rất hài lòng. Âu Dương Trì cũng không cần ai tới quản gia, trong phủ đã ổn định trật tự mọi mặt. Các mama lớn tuổi cũng quản sự thỏa đáng nghe lời, cũng thập phần vừa lòng, duy chỉ có Lâm thị là tức giận vạn phần. Lý thị mượn lý do bà ta mang thai cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng nên đem quyền quản sự giao cho Lý di nương từ nửa tháng kéo dài đến sau khi sinh đứa nhỏ. Chuyện này làm sao bà ta có thể cam tâm, nên liền làm đủ mọi cách với Âu Dương Trì, lúc thì sinh bệnh, lúc thì té xỉu, lúc lại buồn nôn, rồi một lúc lại khóc lóc kể lể. Tuy nhiên Âu Dương Trì vẫn kiên quyết không động tâm. Mặc kệ Lâm thị âm ỉ như thế nào hấn cũng không thêm quan tâm. Thậm chí cũng rất ít khi đến Phúc thụ viện, sợ bị đứa nhỏ chưa chào đời này khắc mệnh. Còn nữa, Lâm thị từ sau khi mang thai dung mạo như hoa cũng bị ảnh hưởng, Âu Dương Trì đương nhiên sẽ tìm đến Lý di nương tươi trẻ để tìm sự thỏa mãn. Lâm thị thấy tình hình không ổn nên cắn răng toàn tâm toàn ý dưỡng thai, ghen một hơi muốn sinh một đứa con khỏe mạnh cho mọi người thấy, trong lòng hạ quyết tâm muốn cho đứa nhỏ kế thừa Âu Dương gia, hoàn toàn xóa bỏ Thiên sát cô tinh trên đầu đứa nhỏ.

Tương thị kia lại tới cầu kiến thêm một lần nữa, cũng tặng cho Lâm thị một nha đầu tên Kiều Hạnh. Lý di nương ban đầu không biết nàng ta lợi hại, đến khi đi mang canh dưỡng thai cho Lâm thị thì bị Kiều Hạnh chặn ngoài cửa, nói: "Phu nhân không được khỏe, mời di nương chờ một chút!" Lý di nương đứng trong gió lạnh một canh giờ, cuối cùng Lâm thị vẫn không chịu gập. Lý di nương trở về đương nhiên trở bệnh nặng, Âu Dương Trì thương hương tiếc ngọc hỏi lý do, Lý di nương suy yếu không thể nói được nên nha hoàn bên người đã đem hết thấy mọi chuyện kể lại cho hắn.

Chương 51: Phương pháp đối phó với nha đầu điều ngoa 2

Âu Dương Trì nổi giận dùng dùng tới cửa trách phạt, Lâm thị lại đỏ mặt nói: "Lão gia, thân thể thiếp không khỏe. Thật sự không biết có chuyện này, nếu như Lý di nương nói nha đầu mama trong viện này thiếp đều sẽ trách phạt bọn chúng, nhưng đây lại là Kiều Hạnh. Lão gia cũng biết nàng là do nhị tẩu lo lắng thiếp mang thai mệt nhọc nên cố ý mang qua để chăm sóc, nếu trừng phạt nàng chẳng phải là không giữ mặt mũi cho nhị tẩu sao? Đến lúc đó nhị ca cũng sẽ không vui a!"

Lời này đã nói rõ, Kiều Hạnh là do Thượng thư phu nhân tặng, cũng không phải hạ nhân mà Âu Dương phủ có thể tùy tiện xử trí. Nếu như phạt nàng ta thì chính là đánh vào mặt mũi Lâm Văn Uyên. Dù sao hấn cũng chỉ là Lại Bộ Thị Lang, người ta lại là Bộ binh Thượng thư. Quan nhất phẩm áp chết người. Người dám đánh một cái thử xem?

Tức giận của Âu Dương Trì lập tức tan thành mây khói, ngượng ngùng nói hai câu liền rời đi, sau này cũng thường xuyên lui tới Phúc thụ viện hơn. Lý di nương lúc này mới nhìn thấy sự lợi hại của Kiều Hạnh, về sau nhìn thấy nàng ta đều tránh đi. Kiều Hạnh thấy di nương được lão gia sủng ái nhất cũng phải cụp đuôi nên càng kiêu căng ngạo mạn hơn. Trong một thời gian ngắn Âu Dương phủ từ trên xuống dưới ai ai cũng biết bên người đại phu nhân có một nha đầu lợi hại.

Âu Dương Noãn vẫn như cũ đi quanh Noãn các. Trong viện mọi người ai làm việc nấy, nhìn thấy đại tiểu thư đều dừng lại hành lễ.

Nhưng lúc này đến cuối hành lang lại không thấy một bóng người đứng canh, Phương mama rất tức giận, vừa muốn phát tác thì Âu Dương Noãn lại nâng tay lên: "Mama không cần tức giận, trước hết xem là đã có chuyện gì xảy ra!"

Chuyển qua hành lang, liền nhìn thấy hai tiểu nha đầu tam đẳng cùng hai mama đang vây quanh một nha đầu khác nói chuyện gì đó. Nha đầu kia liên tục gạt nước mắt, khóc đến cả mũi cũng đỏ hết lên.

Thấy Âu Dương Noãn đi đến, nhóm mama đều cười trừ đứng lên, nhóm tiểu nha đầu lại sợ sệt bất an, một câu cũng không dám nói tiếp nữa.

Tôn mama lập tức đi qua cầm một cái lò sưởi tay cho Âu Dương Noãn: "Đại tiểu thư, ngài cầm cho ấm tay. Trời rất lạnh a!"

Âu Dương Noãn khẽ mỉm cười tiếp nhận, Phương mama lạnh mặt nói: "Tôn mama, trong viện xảy ra chuyện gì, vì sao không chịu làm việc lại tùm tùm đứng đây nói chuyện phiếm? Người quản lý thế nào vậy hả?"

Phương mama là người mà Âu Dương Noãn hết sức tin tưởng, Tôn mama một câu cũng không dám cãi lại, đành cười nói: "Phương mama hiểu lầm rồi, Bảo Quyên vừa rồi đi ra ngoài không cẩn thận bị giáo huấn, về lại khóc nhè, Huệ Ngọc các nàng đang khuyên nàng ấy!"

"Oh, bị giáo huấn sao?" Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua nha đầu Bảo Quyên đang cúi đầu không dám nhìn mình, thầm nghĩ giáo huấn này có thể in năm ngón tay lên mặt nàng ta như vậy, đúng thật là thiên hạ kỳ văn.

Bảo Quyên xưa nay nhát gan không dám gây chuyện, chỉ biết cúi đầu một câu cũng không dám nói. Huệ Ngọc lại sang sảng nói thẳng, nàng ta chỉ vào mặt Bảo Quyên nói với Âu Dương Noãn: "Đại tiểu thư, Bảo Quyên không phải bị giáo huấn bình thường, nàng ta là bị người khác đánh!"

Tôn mama âm thầm kêu khổ, bà khuyên nửa ngày chính là muốn đem chuyện này áp chế đi, hiện tại Huệ Ngọc lại nói ra như vậy liền chạy nhanh ra nói: "Đại tiểu thư đừng nghe nha đầu kia nói bậy. Là Bảo Quyên không cẩn thận làm rơi cái bát, nô tỳ nhất thời tức giận nên đã đánh nàng ta một cái..."

Huệ Ngọc còn muốn nói nữa lại bị Tôn mama hung hăng trừng mắt một cái liền cảm giận không dám mở miệng.

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: "Tôn mama thường ngày rất hiền lành, làm sao có thể vì một chút chuyện nhỏ này mà đánh người? Hồng Ngọc, nhanh chóng hỏi rõ sự tình rồi quay về bẩm báo cho ta biết!"

"Dạ, đại tiểu thư!"

Mặt Tôn mama đỏ hết lên, một câu cũng không dám nói nữa.

Âu Dương Noãn trở lại phòng mình, qua nửa nén hương liền thấy Hồng Ngọc xốc màn tiến vào: "Đại tiểu thư, chuyện là như vậy. Sáng nay khi Bảo Quyên đến phòng ăn nhận đồ ăn sáng cho tiểu thư, vừa lúc nha đầu Kiều Hạnh của đại phu nhân cũng tới nói rằng khẩu vị hôm nay của phu nhân không tốt nên muốn ăn điểm tâm khác. Quản sự phòng bếp nói đồ ăn sáng đều đã chuẩn bị hết rồi, muốn ăn thêm cái gì thì phải thông báo trước để chuẩn bị. Kiều Hạnh lại không chịu chờ. Lúc này nàng ta thấy Bảo Quyên cầm hộp thức ăn chuẩn bị đi liền lập tức xông lên đoạt lấy, còn nói phu nhân mang

thai nên không thể chờ, đại tiểu thư phải chịu khó chờ vậy. Bảo Quyên thật sự không nhịn được nên nói hai ba câu liền bị nàng ta đánh...”

“Oh...” Âu Dương Noãn nghe vậy liền cười lạnh một tiếng. Chuyện này nghe qua thì chỉ là chuyện tranh giành chén cháo bình thường nhưng trên thực tế là mượn cớ đánh nha đầu của mình trước mặt mọi người. Nha đầu Kiều Hạnh kia đúng là đủ can đảm. Người nào đó sau lưng nàng ta cũng thật nhọc lòng. Ở ngoài mặt thì là an tâm dưỡng thai, thực tế vẫn luôn âm thầm giở trò quỷ! Tốt lắm! Yên ổn không muốn lại muốn gây chuyện, quả nhiên là làm vậy không thể sống tốt được!

“Hồng Ngọc, ta nghe nói nha đầu Kiều Hạnh kia cũng là một mỹ nhân. Chuyện này là thật sao?” Mày quang Âu Dương Noãn lưu chuyển, đúng là thanh lệ lay động lòng người.

“Đúng vậy thưa tiểu thư. Nha đầu kia đáng người thon thả, làn da trắng nõn, ngũ quan thanh lệ. Lại cũng là một nha đầu thông minh” Hồng Ngọc cẩn thận hồi tưởng lại, thật sự cẩn thận đáp lại.

Ngày thường mỹ mạo, tính tình mạnh mẽ, Nhị cửu mẫu đưa người như vậy đến đây chỉ sợ chăm sóc cho Lâm thị là giả, thực chất là để Lâm thị nạp thêm nha đầu thu phòng cho Âu Dương Trì. Sau đó mượn cơ hội để Âu Dương Trì ở lại Phúc thụ viện, như vậy cũng là một ít cảnh cáo đối với Lý di nương đang không an phận. Chỉ tiếc Lâm thị là người bản tính ghen tị, căn bản sẽ không dễ dàng tha thứ cho một nha đầu mỹ mạo như vậy được sung ái. Bởi vậy, Kiều Hạnh có tác dụng lớn như thế nào rồi cũng bị suy giảm.

“Hồng Ngọc, lát nữa ngươi phân phó xuống dưới chuẩn bị một ít điểm tâm thật ngon đưa qua Phúc thụ viện!” Âu Dương Noãn chậm rãi nói, trong ánh mắt có một chút gian xảo.

“Đại tiểu thư muốn đưa qua cho phu nhân sao?” Hồng Ngọc nghi hoặc hỏi, mọi khi đều là đại tiểu thư tự mình đưa qua. Sao hôm nay lại...

“Không! Là mang qua cho Kiều Hạnh!” Âu Dương Noãn khẽ mỉm cười, nháy mắt với Hồng Ngọc.

...

Hồng Ngọc đến Phúc thụ viện quả nhiên thấy Kiều Hạnh đứng ở cửa, mặt cười nói: “Phu nhân thân mình không khỏe nên đang nghỉ, nếu đại tiểu thư có gì phân phó xin cô nương cứ nói với nô tỳ, nô tỳ sẽ đi vào bẩm báo...”

Hồng Ngọc cười thập phần khả ái, nhìn thấy bóng Vương mama đang đứng đang đứng ở bên kia hành lang lạnh lùng nhìn, liền cất cao giọng nói: “Không phải đến tìm phu nhân, sáng nay vì một chút chuyện nhỏ mà nha đầu trong viện đã đắc tội với Kiều Hạnh cô nương. Đại tiểu thư trong lòng áy náy nên cố ý bảo ta mang một ít điểm tâm qua thay nha đầu kia tạ lỗi!”

Nói xong, Hồng Ngọc liền đem hộp thức ăn mang theo mở ra. Bên trong tầng thứ nhất nhất tiểu điệp mứt táo củ từ cao, nhất tiểu điệp lạng phẩn cao. Tầng thứ hai là một đĩa hoa tử quế đường chưng tân lạt phẩn cao. Tất cả đều đang nóng, mùi thơm bay tứ phía. Vương mama vừa nhìn thấy liền thầm nghĩ đại tiểu thư này đúng là biết cách mua chuộc lòng người. Bất quá chỉ là một chút việc nhỏ lại phái người thân cận bên cạnh đến tạ lỗi. Người nào không biết còn tưởng nàng lương thiện, nhưng nếu nhìn thủ đoạn đối phó với phu nhân thì sẽ hiểu nàng tốt đẹp mà chứa đao, trong bông có kim, hết sức nham hiểm. Vương mama hừ lạnh một tiếng xoay người bỏ đi.

Vốn biết đại phu nhân luôn hận thấu xương đại tiểu thư, nhưng cũng không tốt nếu đuổi Hồng Ngọc đi. Kiều Hạnh cứ tưởng rằng đối phương tìm tới cửa là vì chuyện buổi sáng, ai ngờ lại là đến nhận lỗi, lúc này làm mặt lạnh cũng không tốt liền đoan trang đi xuống, ngượng ngùng nói: "Cô nương khách khí rồi, mời vào phòng ta uống ly trà!"

Vào phòng Hồng Ngọc liền đem hộp thức ăn để lên trên bàn, lại lấy từ trong tay áo ra một cái hồng bao: "Đây là đại tiểu thư sai ta mang đến cho cô nương. Người nói phu nhân có thai, Vương mama lại lớn tuổi, nay Kiều Hạnh cô nương là người quan trọng bên cạnh phu nhân. Chuyện hồi sáng chẳng qua chỉ là hiểu lầm, mong cô nương bỏ quá cho!"

Kiều Hạnh hồ nghi nhận lấy, trong hồng bao là một đôi nhẫn vàng, một cây trâm hồng ngọc và một đôi bông tai ngọc trai. Vừa thấy nàng ta liền tươi cười nói: "Điều này sao có thể trách tiểu thư được!" Thầm nghĩ khó trách Âu Dương phủ từ trên xuống dưới đều nói đại tiểu thư trạch tâm nhân hậu. Rõ ràng là chính nàng hiếp đáp nha đầu kia, nếu đổi lại là người khác thì đã sớm nhảy dựng lên rồi, đại tiểu thư này trái lại còn đi tạ lỗi với mình, thật đúng là làm người ta kinh ngạc.

"Đại tiểu thư là người nhất quán, nếu đã tặng cho người thì sẽ không thu hồi lại. Kiều Hạnh tỷ tỷ cứ yên tâm nhận đi!"

Tươi cười trên mặt Kiều Hạnh càng sáng lạn hơn, vội vàng cầm ghế mời Hồng Ngọc ngồi xuống, không khí giữa hai người cũng tự nhiên hơn.

Hồng Ngọc liếc mắt đánh giá gian phòng tuy sạch sẽ nhưng lại rất nhỏ hẹp này nói: "Đã sớm nghe nói Kiều Hạnh tỷ tỷ thông minh lanh lẹ, nhìn cách bày trí gian phòng sạch sẽ gọn gàng như vậy, quả đúng là khéo tay ngăn nắp!"

Kiều Hạnh nghe nói như vậy, tuy trên mặt vẫn tươi cười nhưng trong lòng lại âm thầm không vui. Nàng ta là người tới trễ nhất, được sắp xếp một gian phòng cũng kém nhất, lại còn phải ở chung. So với khi còn hầu hạ cho Thượng thư phu nhân thì đúng là kém xa. Chỉ là trước mặt Hồng Ngọc cũng không tiện để lộ ra điều gì, chỉ có thể cười mỉa mai nói: "Cô đúng là biết cách làm người khác vui vẻ. Dù sao cũng chỉ là một nha đầu, người ta sắp xếp sao thì ở vậy!"

Hồng Ngọc lại cười nói: "Tỷ tỷ là người như thế nào chứ, loại phòng này cũng không xứng. Làm gì mà phải tự đi dọn dẹp chứ?"

Kiều Hạnh sừng sốt, ánh mắt lóe lên, nói: "Ta chỉ là một nha đầu. Không chịu ở phòng này thì còn ở phòng như thế nào được chứ!"

Hồng Ngọc mỉm cười, nói: "Tỷ tỷ không cần gạt ta. Trong phủ từ trên xuống dưới ai mà không biết..." Đến đây Hồng Ngọc hạ giọng xuống: "Phu nhân hiện đang mang thai, nhị phu nhân Hầu phủ lúc này đưa mỹ nhân như tỷ tỷ qua đây, điều này còn phải nghĩ nữa sao?" Sau đó cười chỉ chỉ về phía đông phòng Lâm thị.

Kiều Hạnh nghe xong liền miễn cưỡng cười cười: "Nhị phu nhân Hầu phủ đưa ta qua đây là để hầu hạ phu nhân, không có ý gì khác. Cô đừng có hiểu lầm!"

"Sao lại nói như vậy?" Hồng Ngọc cố ý lộ ra biểu tình kinh ngạc nói: "Nghe nói vài ngày trước Miêu quản sự trong phủ thay con trai đến xin phu nhân ban hôn, người ông ấy xin chính là tỷ tỷ a. Con trai Miêu quản sự đi theo lão gia đã lâu, thực sự là một người có tiền đồ. Trong phủ không ít nha đầu muốn mà không được mối nhân duyên tốt như vậy, thế nhưng phu nhân lại kiên trì không chịu, nói tỷ tỷ là người Thượng thư phu nhân mang qua nên phu nhân không thể làm chủ được. Miêu quản sự sau khi đi ra vẫn luôn nói tỷ tỷ người tương

lại nhất định sẽ được gả cho lão gia làm di nương... Chuyện này tất cả mọi người đều biết a!” Sau đó lại giống như kỳ quái mà thì thảo tự nói: ”Chỉ là sao đến giờ phu nhân vẫn chưa để lão gia đem tử thu phòng chứ?”

Kiều Hạnh không thể nào ngờ được Hồng Ngọc lại có thể nói ra những lời đó. Lúc trước Thượng thư phu nhân quả thực có ám chỉ mục đích mang nàng qua đây chính là giúp phu nhân giữ tâm lão gia cho nên vẫn nghĩ Lâm thị sẽ làm cho Âu Dương Trì thu nạp mình. Nhưng qua hai tháng rồi Lâm thị vẫn không có động tĩnh gì, việc này không khỏi làm cho nàng lo lắng không yên.

Hồng Ngọc “Ai nha” một tiếng, giống như lúc nãy vô tình lỡ lời: ”Ôi! Sao ta lại nói đến chuyện này làm gì chứ? Việc này đã có phu nhân làm chủ. Tỷ tỷ cứ an tâm mà chờ đợi chuyện tốt đi!”

Tươi cười trên mặt Kiều Hạnh càng thêm miễn cưỡng. Nói chuyện thêm hai ba câu thì Hồng Ngọc đứng lên cáo từ. Khi đến cửa thì dừng lại một chút, xoay người nhìn Kiều Hạnh nói: ”Tỷ tỷ, tuy rằng chúng ta quen biết chưa bao lâu nhưng lại rất tâm đầu ý hợp. Chớ trách ta nhiều lời, tỷ vẫn nên suy tính cho bản thân nhiều hơn mới phải!”

Về mặt Kiều Hạnh phức tạp nhìn Hồng Ngọc rời đi, chỉ cảm thấy đáy lòng vang lên những trận cảm xúc không rõ...

Chương 52: Phương pháp đối phó với nha đầu điều ngoa 3

Hồng Ngọc vừa đi, Lâm thị lập tức triệu kiến Kiều Hạnh, rồi nhìn chăm chăm hỏi: "Hong Ngọc nói với người chuyện gì vậy?"

Kiều Hạnh cười làm lành nói: "Phu nhân, là đại tiểu thư sai Hong Ngọc qua đây tạ lỗi với nô tỳ!"

"Không còn chuyện gì khác chứ?" Lâm thị vẫn khí thế bức người truy vấn. Ánh mắt không hề chớp mà nhìn nàng ta.

"Cô ấy còn hỏi nô tỳ đến ở trong phủ đã quen hay chưa. Đúng rồi, đại tiểu thư còn đưa đến một hộp thức ăn, bên trong có không ít điểm tâm. Nô tỳ chưa có động qua, phu nhân có muốn nếm thử không?" Kiều Hạnh nhẹ giọng hỏi.

Lâm thị lạnh lùng nói: "Ăn đồ của nó ta không dám. Người cứ giữ lại đi!"

Kiều Hạnh nhìn ánh mắt lạnh lùng kia trong lòng liền nhảy dựng, cúi đầu nói: "Không biết phu nhân còn gì phân phó?"

"Không cần, người ra ngoài đi!" Lâm thị khôi phục lại sự bình tĩnh, thản nhiên nói.

Kiều Hạnh hành lễ rồi xoay người rời đi, Lâm thị nhìn bóng dáng nàng ta sắc mặt càng thêm khó coi, nhìn Vương mama hỏi: "Người nói xem Âu Dương Noãn đây là có ý gì?"

“Phu nhân, tâm tư vị đại tiểu thư này, nô tỳ cũng không đoán được!”
Vương mama lắc đầu: “Dù sao bây giờ phu nhân đang có mang, nàng ta có cả gan làm loạn cũng không dám động thủ với người!”

“Hừ, con trai của ta đã bị nó biến thành Thiên sát cô tinh, nó còn gì mà không dám nữa chứ?” Lâm thị hừ lạnh một tiếng, ánh mắt tràn ngập oán hận.

Vương mama hạ giọng nói: “Phu nhân, chuyện của đại tiểu thư tạm thời cứ để qua một bên, lão nô sẽ thay người xem. Chuyện trước mắt bây giờ chính là nha đầu Kiều Hạnh, không biết phu nhân đã có tính toán gì chưa?”

Lâm thị nhướn mày, nói: “Ý của nhị tẩu là muốn ta thay lão gia thu phòng, mượn cơ hội giữ lão gia ở phòng ta”. Chính là Lâm thị lại không muốn tự mình đi bồi dưỡng một đối thủ, vạn nhất nhị tẩu có tâm tư khác thì Kiều Hạnh có thể trở thành một Chu di nương thứ hai. Nghĩ đến đây ánh mắt bà ta lạnh hơn, nói: “Nhị ca có lẽ là một lòng suy nghĩ cho ta, thế nhưng nếu là nhị tẩu ta cũng không biết là có tâm tư gì khác không. Nếu thực sự phải làm vậy, ta tình nguyện tuyển ra một nha đầu của ta tính tình chất phác, dễ dàng nắm trong lòng bàn tay hơn!”

Đúng lúc này đột nhiên nghe thấy bên ngoài có một mama hô lên: “Kiều Hạnh, người đứng đây làm gì?”

Thanh âm bối rối của Kiều Hạnh truyền vào: “Nô tỳ...sợ phu nhân còn phân phó điều gì khác!”

Lâm thị biến sắc liếc Vương mama, bà ta nhanh chóng chạy đến bên cửa sổ mở cửa ra, liền thấy bóng dáng Kiều Hạnh đang hoang mang rối loạn rời đi. Vương mama đóng cửa sổ lại, quay người đến bên cạnh Lâm thị nói: “Phu nhân, vừa rồi chúng ta nói đến chuyện...”

“Nghe thấy cũng tốt. Người đi nói với Miêu quản gia, nói ta đáp ứng việc cầu hôn của hã. Chính là muốn sau này khi Kiều Hạnh lập gia đình còn ở lại trong viện ta hầu hạ, ta còn có việc phải dùng đến!”

“Phu nhân, có nên nói với Thượng thư phu nhân bên kia hay không?”

“Không cần. Nếu hỏi đến thì cứ nói Kiều Hạnh cùng con trai của Miêu quản gia tâm đầu ý hợp, nói chính nàng ta đã đến cầu ta thành toàn. Tẩu ấy sẽ không nói gì đâu!” Thanh âm của Lâm thị càng thêm lạnh nhạt. Vương mama biết Lâm thị đã không muốn nghĩ nhiều nên không nói thêm gì nữa, trong lòng thở dài một tiếng.

Buổi chiều, Âu Dương Noãn tới thăm Lâm thị. Lúc này Kiều Hạnh cũng ở trong phòng, nửa điểm cũng không có ý cản trở, nàng cứ thế một đường đi vào trong sân. Vương mama nhận được tin tức liền cuống quýt đi ra đón. Thấy nàng mặc áo bông mật hợp sắc. Thiển nhũ đỏ bạc thân đối dài, váy dài lẳng miên mộc mạc. Trên mặt không hề trang điểm nên trông thanh lệ vô cùng. Vừa có hơi thở của thiếu nữ thanh xuân, thái độ lại khiêm nhường đoan trang, thật là giống như mỹ nhân từ trong tranh bước ra, trong lòng không khỏi cảm thán một tiếng.

Nha hoàn xốc màn hoa lên, Âu Dương Noãn mỉm cười rồi bước vào, nhìn thấy Lâm thị đang ngồi trên kháng thượng, áo choàng lụa hoa màu xanh, váy dài màu đỏ thắm, lỗ tai đeo đôi phỉ thúy hình giọt nước đang lúc lắt, ánh sáng châu ngọc càng chói mắt, trông phú quý vô cùng. Chỉ là đang mang thai tâm tình lại không được tốt nên cho dù son phấn thật dày cũng không che được vẻ tiều tụy cùng mờ hôi lấm tấm trên mặt.

Nha hoàn Lê Hương đứng ở một bên, tay cầm khay trà nho nhỏ, bên trên chỉ có một cái ấm và một cái chén. Lâm thị đang muốn nhận lấy

ly trà thì thấy Âu Dương Noãn bước đến, trên mặt liền thay đổi thành ý cười trong suốt nói: "Thời tiết lạnh như vậy, thật là làm khó Noãn nhi rồi. Nhanh qua đây ngồi xuống!"

Âu Dương Noãn mỉm cười đi qua, nói: "Mẫu thân khỏe hơn chưa?"

Lâm thị nói: "Đã tốt lên nhiều rồi! Nhọc lòng con phải lo nghĩ cho ta!"

Âu Dương Noãn ngồi xuống, Lâm thị vừa định nói gì đó lại đột nhiên ho khan một tiếng. Âu Dương Noãn nhanh chóng tiến lên giúp bà ta thuận khí. Nhận lấy ly trà Lê Hương mang qua, cầm lấy chắn gió, cảm thấy độ ấm vừa phải mới ngồi xuống hầu hạ Lâm thị uống trà. Khuôn mặt nàng ôn nhu, động tác lại tự nhiên làm cho Lê Hương choáng váng, thầm nghĩ đại tiểu thư sẵn sóc cẩn thận chu đáo như vậy đúng là hiếu thuận. Dù ai nhìn thấy cũng sẽ nghĩ nàng là nữ nhi thân sinh của Lâm thị.

Vương mama nhìn nhìn, trong lòng cảm thấy cực kỳ phức tạp. Hiện nay trong phủ đều nói đại tiểu thư phẩm cách đoan chính, thoải mái rộng lượng, tính tình điềm tĩnh, dung mạo lại xinh đẹp thoát tục, nhị tiểu thư Âu Dương Khả kém xa không so sánh được. Chỉ có trong lòng phu nhân là rõ ràng, đại tiểu thư tuy rằng trên mặt luôn cười hì hì nhưng trong lòng lại là nhân vật lợi hại, độc ác. Thế nhưng nàng trước sau cũng không để người khác tìm ra được nhược điểm, như vậy phải làm thế nào mới tốt đây? Vương mama cười nói: "Đại tiểu thư ôn nhu sẵn sóc như vậy, cứ nghĩ là ở chỗ lão thái thái chứ!"

Âu Dương Noãn quay đầu nhìn Vương mama, gật đầu nói: "Thân thể mẫu thân không tốt, lại còn hoài thai đệ đệ nên không thể hầu hạ cho tổ mẫu. Ta thân là nữ nhi tự nhiên sẽ vì mẫu thân mà tần hiếu. Vương mama, người nói có đúng không?"

Vương mama rung mình, liếc nhìn sắc mặt nặng nề của Lâm thị một

cái, cúi đầu cười nói: "Dạ, đại tiểu thư nói phải!" Vốn định châm chọc nàng vài câu, muốn nói nàng chỉ là con chó bên người lão thái thái, nàng lại ám chỉ phu nhân vốn nên đi vấn an chăm sóc lão thái thái mới đúng quy củ. Ai cũng đều biết từ ngày phu nhân mang thai cũng đã lâu không đến chỗ lão thái thái, đúng là bì không được với vị đại tiểu thư này, nửa điểm mặt mũi cũng không thể hiện.

"Đúng rồi, mẫu thân, thiếu chút nữa thì quên việc chính. Hai tháng nữa là lễ mừng thọ của tổ mẫu. Nữ nhi đã viết một bức thọ tự, đến lúc đó làm lễ chúc thọ con sẽ dâng lên cho tổ mẫu. Chỉ là không biết phúc tự này có hợp với tâm ý của lão nhân gia hay không, nên muốn mẫu thân giúp con nghĩ ra một chủ ý mới!" Âu Dương Noãn tươi cười, nói chuyện bình thường như chưa hề có chuyện vừa rồi phát sinh.

"Loại chuyện này thì phải hỏi phụ thân ngươi. Ta thì làm sao hiểu được!" Lâm thị cười nói. Chẳng qua là một bức thọ tự mà thôi, làm sao có thể coi như thọ lễ được, trong lòng bà ta âm thầm khinh thường.

"Mẫu thân nói phải. Vừa rồi nữ nhi đã mời phụ thân cùng qua đây. Mong người cùng mẫu thân giúp con xem qua một chút, hy vọng tổ mẫu có thể thích." Âu Dương Noãn nói.

Tuy rằng trên mặt Lâm thị vẫn tươi cười nhưng trong lòng lại cảm thấy kỳ quái. Nó rốt cuộc là có ý gì? Vì sao lại muốn mời Âu Dương Trì cùng qua đây, chuyện này chẳng lẽ là còn có mưu đồ khác? Lâm thị cẩn thận suy nghĩ một hồi, bà ta vẫn luôn đóng cửa không ra ngoài, thật sự không có nhược điểm nào để Âu Dương Noãn nắm được nên cũng hơi yên tâm một chút.

Âu Dương Noãn cùng Lâm thị nói thêm vài câu thì thấy mình được xốc lên, Kiều Hạnh vọt vào.

“Phu nhân!” Gương mặt nàng ta tái nhợt, ánh mắt cũng mang theo sự hoảng hốt. Vẻ mặt lại như muốn bất chấp tất cả.

Đi theo sau nàng ta là một nha hoàn đầu tóc rối bù, thần sắc sợ hãi nói: “Phu nhân, nô tỳ ngăn không được...”

“Thế này còn ra thể thống gì nữa! Mau kéo nàng ta ra ngoài!” Vừa phái người đến thông báo với Kiều Hạnh phu nhân đã vì nàng ta mà định ra hôn sự, nàng ta lại liền chạy đến, khẳng định là không phải chuyện tốt! Vương mama giận, sai mama nha hoàn kéo nàng ta ra ngoài.

Kiều Hạnh như rụng mày trợn mắt lên nói: “Ai dám đụng đến ta!” Nàng ta trước kia là đại a đầu bên người Tương thị, rất được sủng ái, làm việc mạnh mẽ lợi hại. Đến đây vẫn y vào mình là do Thượng thư đại nhân ban tặng, Lâm thị đối với nàng ta cũng có ba phần dựa dẫm. Trong Phúc thụ viện này có ai mà không nể ba phần? Lúc này nhìn thấy bộ dạng nàng ta khóc lóc om sòm, mọi người nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

“Noãn nhi, ta còn có việc phải xử lý, con về trước đi!” Lâm thị nhìn Âu Dương Noãn đang đứng một bên, thầm nghĩ sẽ không tốt nếu phát tác trước mặt nó, vậy nên Lâm thị đuổi khéo nàng về.

“Mẫu thân, chuyện này là sao vậy?” Âu Dương Noãn lộ ra vẻ mặt kỳ quái, trong đôi mắt trắng đen rõ ràng lại lộ ra vẻ ủy khuất, “Mẫu tử chúng ta có chuyện gì mà không thể nói cùng nhau sao?”

Bàn tay Lâm thị nắm chặt lấy vạt áo, móng tay đâm vào lòng bàn tay cũng không thấy đau, thế nhưng lại phải tươi cười nói: “Noãn nhi sao lại nói như vậy, giống như là mẫu thân cố ý gạt con vậy? Thôi! Kiều Hạnh, có chuyện gì người cứ nói đi!”

“Phu nhân!” Kiều Hạnh kêu lên một tiếng rồi quỳ rạp xuống, “Nô tỳ không muốn gả cho con trai Miêu quản gia!”

Lời vừa thốt ra, không khí trong phòng lập tức trở nên quỷ dị.

Lâm thị biến sắc, lạnh lùng nói: “Kiều Hạnh, hôm nay ta có việc cần thương lượng với đại tiểu thư, chuyện của ngươi để sau rồi nói!”

Kiều Hạnh ngẩng mạnh đầu: “Phu nhân! Vốn dĩ chủ tử đưa nô tỳ qua đây không phải là để làm vợ của một quản gia, không phải ngài ấy đã nói với phu nhân rồi sao?” Nói xong cầm đầy của nàng ta dương lên, trong ánh mắt tràn ngập cảm xúc tức giận: “Ngài ấy mang ta qua đây là vì phu nhân mà san sẻ lo âu. Hầu hạ lão gia!”

Vương mama trừng to mắt, không thể tin mà nhìn Kiều Hạnh: “Nha đầu kia...ngươi...Ngươi điên rồi, dám ở trước mặt phu nhân nói những lời này!”

Âu Dương Noãn bình tĩnh nhìn sắc mặt đang trở nên trắng bệch của Lâm thị, nàng quay đầu nhìn Kiều Hạnh, nói: “Ngươi đang nói gì vậy? Nhị cửu mẫu ta đưa ngươi tới chẳng qua là muốn ngươi hầu hạ tốt cho mẫu thân thôi mà!”

Kiều Hạnh ngược mắt lên kiên định nói: “Nô tỳ quả thật là được đưa qua đây để hầu hạ phu nhân, tuy nhiên kế ước bán thân của nô tỳ còn ở Hầu phủ, nếu phu nhân muốn tùy tiện gả ta đi, nhị phu nhân Hầu phủ biết được chắc chắn sẽ không đồng ý!”

“Cho nên bây giờ ngươi muốn thế nào?” Âu Dương Noãn gần từng tiếng nhẹ nhàng hạ xuống, mềm nhẹ như gió xuân quét vào mặt, lại dẫn dắt một loại dụ hoặc kỳ dị.

Sắc mặt Kiều Hạnh thoáng do dự. Nàng ta đến phủ này là vì Tương thị sẽ cho phép nàng ta có thể làm di nương của Âu Dương Trì, đó cũng được xem là được làm một nửa chủ tử! Còn làm con dâu của một quán gia nhỏ nhỏ sao? Nghĩ đến những lời nói của Hồng Ngọc, nàng ta càng kiên định hơn, lớn tiếng nói: "Nô tỳ cầu xin phu nhân một ân điển, nếu phu nhân chán ghét nô tỳ thì hãy để cho nô tỳ trở lại Hầu phủ đi!"

"Lớn mật!" Lâm thị bị chọc tức đến mức thanh âm run run.

Vương mama chạy nhanh qua vỗ vỗ ngực cho bà ta, nói: "Phu nhân còn đang có thai, vẫn nên bảo vệ cho tốt. Đừng vì những kẻ tiểu nhân này mà làm hỏng tâm tình!" Nói xong quay sang Kiều Hạnh nói: "Từ khi người bước chân vào phủ phu nhân đã đối đãi với người như thế nào? Người đây là đang vong ân phụ nghĩa sao? Nếu không có phu nhân che chở, người có thể càn rỡ ở trong phủ này sao? Hiện tại cánh dài cứng rắn, người lại dám đối nghịch với phu nhân sao!"

Kiều Hạnh sừng sốt, trên mặt hiện lên một chút sợ hãi, Âu Dương Noãn thở dài một tiếng nói: "Kiều Hạnh cô nương, người đang nói cái gì vậy? Con trai Miêu quán gia tuy rằng lấy người làm vợ kế. Nhưng dù sao hắn cũng là người đi theo phụ thân, người gả cho hắn thì có gì ủy khuất? Mẫu thân ta đã toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho người, người cũng nên cẩn thận suy nghĩ mới phải!"

Làm vợ kế? Trong mắt Kiều Hạnh mơ hồ phát hỏa. Tướng mạo nàng như vậy, ở Hầu phủ có không biết bao nhiêu quân sự đến cầu thú. Làm gì mà phải chạy đến nơi này chỉ để làm vợ kế chứ? "Chuyện nô tỳ không muốn, phu nhân có cưỡng cầu cũng không được!"

Lê Hương theo Lâm thị nhiều năm, biết rõ tính cách của bà ta. Không đành lòng nhìn Kiều Hạnh tương lai sẽ bị xử lý nên chạy nhanh lên

giữ chặt lấy nàng ta nói: "Kiều Hạnh tỷ tỷ, trăm ngàn lần không nên nói với phu nhân như vậy!"

Kiều Hạnh nghĩ đến chuyện mình nghe lén được, Lâm thị nói muốn tìm nha đầu thành thật đáng tin cậy của mình mà dùng, trong lòng căm tức đứng lên gạt tay Lê Hương, lạnh lùng nói: "Đừng ở đây giả mù sa mưa, ai mà không biết người để ý cẩn thận rụt rè như vậy không phải là muốn để phu nhân nghĩ rằng người nghe lời nhu thuận, tương lai sẽ cho người lên làm di nương sao?"

Lê Hương ngạc nhiên, không thể tin vào tai mình, rõ ràng là có ý tốt muốn giúp. Ngược lại lại bị nàng ta hiểu nhầm! Quả nhiên người tốt không dễ làm! Vừa nhấc mắt lên lại thấy ánh mắt như xà độc của Lâm thị bắn về phía mình liền chạy nhanh đến quỳ xuống, hèn mọn dập đầu nói: "Phu nhân tha mạng, nô tỳ tuyệt đối không có tâm tư như vậy!"

Kiều Hạnh không quan tâm nói: "Phu nhân, từ Hầu phủ qua đây nô tỳ vẫn luôn tận tâm hết sức hầu hạ ngài. Không quản ngày đêm túc trực ở bên, vì ngài mà phân ưu, cố gắng làm việc. Ngay cả khi không có công lao thì cũng có khổ lao, ngài sao có thể gả nô tỳ cho người ta làm vợ kế. Đây chính là đang cô phụ tâm ý của chủ tử nô tỳ a..."

Nàng ta lấy khăn tay ra rồi bắt đầu khóc: "Phu nhân, nô tỳ không phải cố ý muốn mạo phạm người, chỉ là thật sự luyến tiếc nếu phải rời xa người. Trong viện này Vương mama tuổi đã lớn, các nha đầu khác tính tình lại yếu đuối. Tương lai nếu bị người ta khi dễ ai sẽ thay người nói lời công đạo đây! Người hãy xem như nô tỳ vì người phân ưu mà giữ nô tỳ lại!"

Âu Dương Noãn nghe đến đó liền thở dài, nói: "Mẫu thân, thứ cho con được nói một câu thật lòng. Kiều Hạnh cô nương tính cách nhân phẩm đều tốt, nếu gả cho Miêu Mộc làm vợ thì thật đáng tiếc" Nói

xong ánh mắt nàng đảo qua Kiều Hạnh nói tiếp: "Nếu mẫu thân thật sự gả nàng ấy đi, chỉ sợ sẽ khó ăn nói với Nhị cửu mẫu bên kia!"

Chương 53: Đại thọ yến tổ mẫu

Lâm thị sừng sốt, thấy Âu Dương Noãn lại đang mỉm cười nhìn mình, không khỏi liên tưởng đến chuyện Hồng Ngọc mang điểm tâm qua. Sắc mặt trong nháy mắt trở nên càng thêm khó coi, bà ta đoán chuyện cho tới bây giờ hết thấy đều có liên quan đến Âu Dương Noãn. Phút chốc tức giận đến hai mắt cũng đều đỏ lên, khí tức cuồn cuộn, lại ngại có nhiều người ở đây nên không thể phát tác, chỉ có thể mạnh mẽ nhịn xuống, nói: "Noãn nhi, con còn nhỏ không hiểu chuyện, mẫu thân sẽ không so đo với con. Kiều Hạnh làm như vậy rõ ràng là không để chủ tử như ta vào mắt, nếu không phải phía sau nàng ta có ác nhân làm chỗ dựa, nàng ta sao dám nói những lời đó!"

Dứt lời, Lâm thị liền chỉ tay vào mặt Kiều Hạnh lạnh nhạt nói: "Người không phục sự an bài của ta thì chính là chán ghét nơi này. Nếu vậy thì người hãy trở về Hầu phủ đi! Ta sẽ nói với nhị tẩu, để cho tẩu ấy thay người mưu cầu một tiền đồ khác!"

Vương mama lập tức lớn tiếng nói: "Các người đều chết hết rồi sao, còn không mau mang nàng ta ra ngoài!"

Lập tức có mama tiến lên bắt lấy Kiều Hạnh, ai ngờ nàng ta cũng rất lợi hại, mama kia còn chưa kịp kéo đã bị nàng ta đẩy một cái ngã xuống đất, tay chân đều hướng lên trời. Nhìn cực kỳ dọa người. Lúc này liền có bốn mama cùng nhau xông lên, Kiều Hạnh liền trừng mắt nhìn rồi lớn tiếng quát: "Các người đừng có chó cạy gần nhà, cũng không chịu mở mắt nhìn xem ta là ai! Là ai mà các người dám lôi kéo hả?"

Nói xong liền mạnh mẽ quỳ xuống, vè mặt úy khuất nói: "Phu nhân, nếu ngài xử trí, nô tỳ cũng không nói gì. Nô tỳ vốn là phụng lệnh mà làm. Phu nhân muốn nô tỳ là sao thì nô tỳ sẽ làm vậy. Thế nhưng nô tỳ cũng là nghe theo lệnh của chủ tử mà đến đây, người đuổi nô tỳ đi như vậy. Nô tỳ trở về làm sao ăn nói với Nhị phu nhân, ngài ấy trách tội xuống, nô tỳ không phải là người hai mặt, phu nhân gây khó dễ như vậy. Nô tỳ thực sự là không còn đường sống a!"

Mọi người thấy một màn như vậy, không khỏi lú lẫm. Vẫn sớm biết nha đầu kia tính cách mạnh mẽ nhưng lại không nghĩ được nàng ta có thể đến mức này. Âu Dương Noãn lạnh mắt nhìn, trên mặt không nhìn ra nửa điểm vui sướng khi người khác gặp họa, ngược lại trên mặt lộ ra đôi chút biểu cảm ngạc nhiên, cũng như bộ dáng kinh ngạc thực sự. Chỉ có Hồng Ngọc biết được, đại tiểu thư sớm đã nhận được tin tức từ Hầu phủ. Kiều Hạnh là đại a đầu bên người Nhị phu nhân, tướng mạo xuất chúng, tính cách lại mạnh mẽ, rất có khả năng khiến người khác chú ý, đã giúp đỡ Tương thị đàn áp không ít di nương thông phòng. Chỉ là lâu ngày lại cùng Nhị lão gia Lâm Văn Uyên liếc mắt đưa tình, nghe nói hẳn ta còn muốn đưa nàng ta lên làm di nương. Chuyện này làm cho Tương thị rất tức giận, lại không thể quang minh chính đại xử trí cho nên đành phải tìm cách đem nàng ta đến cho Lâm thị. Vừa giải quyết được cái gai trong mắt, lại có thể giúp bà ta nhìn chằm chằm động tĩnh ở đây. Đúng là nhất cử lưỡng tiện, cũng vì nguyên nhân đó nên Âu Dương Noãn mới để Hồng Ngọc nói hai ba câu, bất quá cũng chỉ là hai ba câu mà thôi, không ngờ đã đem tính cách mạnh mẽ điêu ngoa của Kiều Hạnh bộc lộ ra hết.

Kiều Hạnh nhân lúc mọi người bị nàng ta làm cho sửng sốt liền khóc nói: "Nô tỳ chịu khó chịu khổ hầu hạ phu nhân, không có công lao thì cũng có khổ lao, hôm nay phải chịu kết cục cùng khi dễ như vậy, không bằng một đao giết chết nô tỳ đi!" Nàng ta nói xong làm bộ hướng đến bức tường tông vào. Nha đầu mama một bên chạy lên

ngăn cản, bị nàng ta náo loạn thành một đoàn. Trong lúc hỗn loạn, toàn bộ nha đầu mama trong phòng đều kêu loạn, lại càng ầm ĩ lợi hại. Xảy ra tranh chấp, quần áo Kiều Hạnh bị xé rách, tóc tai cũng rối mù. Nàng ta bổ nhào về phía trước đem cái kéo trong giỏ thêu rút ra xẹt qua cánh tay của một nha đầu làm nàng ta hét lên, cùng những người khác ngã thành một đoàn.

Đúng thật là cả gan làm loạn mà! Lâm thị tức giận dùng sức ném ly trà qua, Kiều Hạnh không kịp tránh, trên trán nhất thời đau rát. Sau đó là máu liên tiếp tuôn ra! Những người khác thừa dịp liền dè nàng ta xuống, trong phòng lại nhốn nháo một đoàn, lúc này thanh âm của Âu Dương Trì đột nhiên vang lên: "Có chuyện gì mà náo loạn đến mức này hả?"

Hắn vào khi nào, mọi người không ai chú ý tới.

Trong phòng lập tức lặng ngắt như tờ. Bọn nha hoàn đều buông tay ra, thần sắc hơi kích động quỳ xuống.

Âu Dương Noãn đứng lên, khoe miệng cong cong nói: "Phụ thân đã đến!"

Âu Dương Trì gật gật đầu, nhìn cả phòng náo loạn như vậy liền lạnh lùng nói: "Tất cả ở đây nháo loạn cái gì?"

Sắc mặt Kiều Hạnh có chút tái nhợt, nhìn thấy Âu Dương Trì liền cầm khăn lau nước mắt. Đúng là một bộ dạng hoa lê đái vũ, Âu Dương Trì thường ngày nhìn thấy nàng ta đều là cười dài. Lúc trước nghe nói nàng ta mạo phạm Lý di nương còn cảm thấy kỳ quái. Một nha đầu ngọt ngào đáng yêu như vậy sao có thể hung hãn như lời Lý di nương. Bây giờ nhìn thấy nàng ta bị ủy khuất như vậy, thật giống như là bị người ta khi dễ. Nhìn nhìn các mama nha hoàn như hung thần đang vây quanh Kiều Hạnh, trong lòng lại càng khẳng định.

“Được rồi! Có chuyện gì thì để sau hẵng nói, tất cả ra ngoài trước đi!” Lâm thị chạy nhanh lên nói, thanh âm khẩn trương, sợ Kiều Hạnh lại nói điều gì không hay.

Thế nhưng Kiều Hạnh đâu chịu, nàng ta quỳ mạnh xuống dưới chân Âu Dương Trì: ”Lão gia, đều là do nô tỳ không tốt. Phu nhân đang mang thai, Nhị phu nhân Hầu phủ biết lão gia thiếu người chăm sóc nên đã mang nô tỳ qua đây để hầu hạ lão gia!”

“Kiều Hạnh!” Lâm thị tức giận cả người phát run, sắc mặt trắng bệch, thở hổn hển nói: ”Chuyện này ta sẽ cùng lão gia thương lượng, người lập tức ra ngoài cho ta!”

Vương mama đã muốn vọt lên, cùng một mama khác một trái một phải đem Kiều Hạnh lôi lên kéo ra ngoài.

Âu Dương Trì đột nhiên hét lớn một tiếng: ”Để nàng ta nói xong đã!”

Vương mama sững sốt, trên tay vội vàng buông lỏng, Kiều Hạnh lại gục xuống chân Âu Dương Trì ai oán khóc nói: ”Hôm nay có thể nói rõ với lão gia, nô tỳ chết cũng đáng! Nô tỳ vào Âu Dương phủ này, vốn là Nhị phu nhân bên kia có ý tốt, ngài ấy nói khi mang nô tỳ qua đây sẽ có lời mong lão gia thu nhận nô tỳ. Thế nhưng nô tỳ nào dám hy vọng xa vời như thế, nô tỳ chỉ là một tỳ nữ hạ đẳng, chỉ mong giúp lão gia bùng trà rót nước, làm một nha đầu để ngài sai khiến là được rồi. Chỉ cần có thể nhìn thấy lão gia thường xuyên thì đã cảm thấy mãn nguyện rồi, nếu bây giờ lão gia chán ghét nô tỳ, nô tỳ tuyệt đối không oán hận, lập tức quay về Hầu phủ cũng không sao. Nhưng sao lão gia lại để phu nhân gả nô tỳ cho người khác làm vợ kế, chẳng lẽ lão gia chán ghét nô tỳ đến mức đó sao?”

Kiều Hạnh vừa nói, thân mình lại như chú chim nhỏ không ngừng run

run, giống như một đứa trẻ bất lực chỉ biết cúi đầu khóc. Nàng ta khóc làm cho tâm tư Âu Dương Trì đều rối loạn hết lên.

Âu Dương Noãn đứng một bên nhìn vạt áo bị Kiều Hạnh khóc ướt một mảng. Mặc dù trên mặt vẫn bình tĩnh nhưng trong ánh mắt lại có một tia không nỡ, nàng liền chậm rãi đến gần nhẹ giọng nói: "Phụ thân, Kiều Hạnh cô nương là người Nhị cử mẫu đưa tới, sẽ không tốt nếu chúng ta tùy ý xử lý. Hôm nay náo loạn thành bộ dáng như vậy, không bằng cứ cho những người khác lui ra ngoài trước. Có cái gì chúng ta từ từ nói..."

Âu Dương Trì sừng sốt, sau đó lập tức tỉnh táo lại, lớn tiếng quát nhóm mama nha hoàn bên cạnh: "Còn không mau rút ra ngoài!"

Tất cả mọi người đều nghe lời lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Lâm thị, Âu Dương Noãn, Vương mama cùng Kiều Hạnh đang khóc lóc không ngừng.

Trong ngực Lâm thị lửa giận bốc cháy, bất chấp sự có mặt của Âu Dương Trì, bà ta cười lạnh một tiếng, nói: "Người nói lại xem, cái gì mà chủ tử có ý mới đưa người qua. Ai mà không nhìn ra tâm tư của người chứ, chẳng qua cũng chỉ là muốn trèo cao mà thôi! Cũng không nhìn xem thân phận mình là ai!"

Vương mama nghe vậy thì sốt ruột, đại phu nhân tức giận quá mà hồ đồ rồi, sao lại có thể nói những lời đó trước mặt lão gia chứ! Chẳng phải là đúng ý đại tiểu thư rồi sao? Quả nhiên liền nghe thấy Âu Dương Noãn nhẹ giọng thở dài: "Mẫu thân, Kiều Hạnh cũng chỉ là còn trẻ không hiểu chuyện. Phụ thân phong thần tuấn lãng, địa vị lại cao, được các nữ tử ngưỡng mộ cũng không có gì ngạc nhiên. Mẫu thân đại nhân đại lượng, lần này tạm tha cho nàng ta đi. Kiều Hạnh, hãy xem con trai Miêu quân sự là phu quân đi! Người được hứa gả cho hấn cũng không tính là ủy khuất. Mẫu thân cũng là vì tốt cho

người, còn không mau tạ ơn!”

Lời này vừa thốt ra, liền làm cho Lâm thị trở thành người ghen tị với nha đầu bên cạnh, muốn tuyệt đi đường sống của nàng ta. Âu Dương Trì nhú mày thật chặt.

Kiều Hạnh khóc lên một tiếng bi thiết, bổ nhào quỳ xuống bên người Lâm thị, nước mắt như mưa ào ào chảy ra, mấp máy môi, thanh âm cực kỳ bi thương nói: ”Phu nhân, người đừng tức giận. Thân thể người trân quý, là do nô tỳ không biết phép tắc. Tất cả đều là lỗi của nô tỳ, chỉ mong phu nhân đừng hứa gả nô tỳ cho người khác!”

Lâm thị tức giận đến hai mắt đều đỏ, hận không thể bóp chết tiện nhân này, bà ta lớn tiếng quát: ”Đúng là không ra thể thống gì hết! Vương mama, mau cho người kéo nàng ta ra ngoài. Mau kéo ra ngoài cho ta!”

Kiều Hạnh không quan tâm, vẫn luôn liên tục nhận tội: ”Phu nhân nói phải, đều là do nô tỳ không tốt! Nô tỳ tự biết thân phận mình thấp hèn, không thể nào so sánh với phu nhân cao quý. Nô tỳ có làm trâu làm ngựa cho phu nhân cũng cam lòng, chỉ xin phu nhân đừng chán ghét nô tỳ!”

Vương mama vội vàng đi lên kéo Kiều Hạnh ra, muốn bịt miệng nàng ta lại, ai ngờ Kiều Hạnh lại nắm lấy làn váy của Lâm thị, van xin không ngừng: ”Phu nhân, người nhìn nô tỳ một cái đi, chỗ nào cũng kém xa người. Phu nhân nở lòng nào đuổi nô tỳ đi sao! Để cho nô tỳ được ở bên cạnh lão gia, nô tỳ không cầu gì khác, chỉ mong được ở lại phủ làm một tiểu nha đầu! Cầu xin phu nhân...”

Thanh âm của nàng cực kỳ hèn mọn, lại lộ ra sự bi thương vô hạn. Quay đầu nhìn Âu Dương Trì, ánh mắt tha thiết, Âu Dương Trì xưa nay vốn luyến tiếc mỹ nhân rơi lệ, càng không thể tưởng tượng được

nha đầu này lại cuồng si hẩn như thế. Khó trách mỗi lần hẩn đến Phúc thụ viện, ánh mắt nha đầu kia lại triền miên. Hẩn nhin không được hốc mắt liền nóng lên, nhìn Lâm thị mang theo ba phần nghiêm khắc nói: "Phu nhân!"

Lâm thị tức ghen, một trận khí huyết cuồn cuộn chảy. Xem tình hình này tựa hồ như không đáp ứng. Bà ta là nhân vật lợi hại như thế nào chứ!

"Không! Nô tỳ tình nguyện chết ở đây cũng không muốn quay về!" Nhị phu nhân Hầu phủ là người không dễ đối phó. Ngay cả khi trở lại Hầu phủ, cũng tuyệt đối không thể lên làm thiếp thất của chủ tử. Nay chỉ có thể gắt gao bám chặt lấy Âu Dương Trì, cũng không sợ phải đắc tội với Lâm thị, chỉ cần được lão gia sủng ái thì có thể sống an lành qua ngày. Nghĩ như vậy, Kiều Hạnh lại gắt gao nắm chặt váy Lâm thị, thân mình run run, đáng thương khóc lên: "Phu nhân, mọi người bên ngoài thường hay khen người, nói người là nhân hậu lại lương thiện. Thường ngày cũng hay bố thí, làm việc thiện. Người là bồ tát sống, quan âm sống, mong người hãy để ý đến kẻ khát thực ven đường này, hãy thương thay cho nô tỳ! Nô tỳ thề với trời, chỉ cần phu nhân cho nô tỳ ở lại, nô tỳ cái gì cũng không dám tranh giành với người, thân phận nô tỳ không xứng, chỉ cầu được nhìn thấy lão gia hằng ngày!"

Kiều Hạnh thường ngày thập phần xinh đẹp, nước mắt như mưa, lưng lay sắp đổ. Lâm thị tức giận đến cực hạn, không muốn nói nhiều lời nữa, bà ta nâng chân đạp một cước vào ngực Kiều Hạnh, nàng ta hô to một tiếng ngã về phía sau, hai mắt nhắm nghiền ngất xỉu tại chỗ.

Âu Dương Trì chấn động, chạy nhanh lên gắt gao ôm Kiều Hạnh vào ngực, tức giận trừng mắt nhìn Lâm thị nói: "Nàng ta chỉ là một nha đầu, có thể nào uy hiếp được địa vị của người sao? Trước mặt ta

còn dám xuống tay như vậy, người thật sự là ngoan độc mà!”

Lâm thị sững sốt, không dám tin mà nhìn chăm chăm Âu Dương Trì. Đúng rồi! Sao có thể hồ đồ như vậy chứ, cư nhiên ở trước mặt Âu Dương Trì mà làm ra chuyện như vậy! Bà ta vừa nhắc đầu thì lại thấy Âu Dương Noãn đứng cách đó không xa đang lẳng lẳng nhìn. Ánh mắt tối đen, sâu thẳm giống như một cái giếng sâu không thấy đáy lại mang theo một tia trào phúng nói không nên lời. Là nó! Nó vẫn luôn nhìn chăm chăm mình! Chuyện này hết thảy đều là nó ở phía sau âm thầm trợ giúp! Lâm thị bây giờ mới hiểu hết tất cả, nhưng cũng đã muộn rồi.

Ngay lúc này Âu Dương Noãn tiến lại gần Âu Dương Trì, trên mặt là biểu cảm đồng tình cũng như thương tiếc vạn phần nói: “Phụ thân, Kiều Hạnh đối với người cuồng si như thế, chỉ sợ nếu cứ mạnh mẽ ép gả nàng ta cho người khác cũng sẽ không sống nổi. Chúng ta hãy làm chuyện tốt, đem nàng trở lại bên cạnh Nhị cửu mẫu đi!”

“Noãn nhi, việc này phụ thân sẽ xử lý. Người đi về trước đi!” Âu Dương Trì vẫn ôm chặt Kiều Hạnh không buông.

Âu Dương Noãn mỉm cười, hành lễ rồi nói: “Dạ, vậy nữ nhi xin phép được lui xuống trước!” Nói xong, nàng xoay người, lại đứng cấp bậc lễ nghĩa chu đáo nhìn Lâm thị nói: “Mẫu thân, chăm sóc tốt cho đệ đệ. Ngày mai nữ nhi lại qua thăm người!”

Lâm thị nhìn nàng chăm chăm, trong ánh mắt nhu muốn phun ra lửa giết chết nàng thì mới cam tâm. Sắc mặt Âu Dương Noãn rạng rỡ sáng rọi, ôn nhu cười rồi xoay người rời đi nhẹ nhàng như một đám mây.

Hai ngày sau, liền truyền đến tin Âu Dương Trì nạp Kiều Hạnh làm di nương. Từ một nha đầu được nay được nâng lên làm di nương, bỏ

qua giai đoạn liền và thông phòng. Kiều Hạnh thật đúng là không phải có khả năng bình thường. Cứ như vậy, nàng ta và Lâm thị đã hoàn toàn trở mặt. Con người luôn phải đặt lợi ích của bản thân lên trên hết, phu nhân cho dù là núi cao có thể dựa vào so ra thì cũng còn kém xa tiền đồ mà bản thân mình có khả năng đạt được.

Âu Dương Noãn mỉm cười, viết xuống một chữ thọ tự nhỏ nhỏ, nhẹ giọng hỏi Âu Dương Tước: "Tước Nhi, đệ xem chữ này như thế nào?"

Âu Dương Tước nhìn thoáng qua, giật mình mở to hai mắt nhìn: "Tỷ tử, đây là thể tự gì vậy? Sao đệ chưa từng thấy qua?"

Âu Dương Noãn ho nhẹ một tiếng, nghiêm trang nói: "Đây là Âu Dương thể, do ta tự nghĩ ra!"

Chương 54: Đại thọ yến tổ mẫu (2)

Hai tháng trôi qua, tại thọ yến của Lý thị.

Âu Dương Noãn mang theo Hồng Ngọc vừa mới tiến vào phòng khách, đã nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cười nói. Không biết là có bao nhiêu âm thanh đang ríu rít ở bên trong. Lý di nương đứng ở cửa, nhìn thấy Âu Dương Noãn tiến tới thì mỉm cười hành lễ, nói: “Thân tộc, bạn bè bằng hữu trên quan trường của lão gia cùng các vị phu nhân tiểu thư đều đã chúc thọ lão thái thái. Đại tiểu thư cũng vào đi thôi!”

Trong phòng khách, mực đen được đặt bốn phía. Trên bàn dùng mâm sứ trắng để đựng trái cây cùng các loại điểm tâm. Lý thị mặc phục sức Phúc thọ cát tường, trang sức bằng vàng ròng cùng áo choàng ngắn thêu hoa, đang ngồi trên vị trí chính diện cười khanh khách. Bên cạnh không ít phụ nhân cầm y hoa lệ ngồi vây quanh. Ở giữa bọn nha hoàn mặc váy đỏ đang đi lại không ngừng, bận rộn dâng điểm tâm hay thay trà nước, không khí thật là náo nhiệt. Lúc này thấy Âu Dương Noãn bước vào, trong phòng liền yên tĩnh, mọi ánh mắt đều tập trung trên người nàng. Nàng mỉm cười tự nhiên bước lên hành lễ với Lý thị: “Tổ mẫu, Noãn nhi chúc người Phúc thọ an khang, vạn sự như ý!”

“Noãn nhi, mau tới gặp bá mẫu, thím, tẩu tử rồi các tỷ muội của con đi!” Lý thị cười tươi vẫy tay với nàng.

Mọi người nhìn Âu Dương Noãn với ánh mắt kinh ngạc. Vị này là ngoại tôn nữ của Trữ lão thái quân trấn quốc Hầu phủ, là đích trưởng

nữ Lại bộ thị lang mà trong ấn tượng của họ vẫn luôn khúm núm đi theo phía sau chủ mẫu Lâm thị. Là người trầm mặc ít nói, trong hình dung là một người khá nhát gan. Lúc trước khi nhìn thấy người lạ vẫn luôn cúi đầu, ngay cả khuôn mặt cũng không nhìn rõ. Còn lần này lại đứng một mình ở trước mặt tất cả để bọn họ đánh giá nàng thì đúng là lần đầu tiên.

Nàng mặc váy áo màu hồng nhạt điểm hoa Vân Tường, trên đầu cài trâm ngọc bích bảy màu lung linh lay động, khuyên tai hình giọt nước xanh biếc. Nhìn rất hài hòa đẹp đẽ, lại rất cao quý không nói nên lời. Từ gương mặt trắng noãn tinh khiết, cho đến cái cằm đầy, mặt hạnh tròn to, mi dài cong vút... Nghe thấy Lý thị kêu mình, nàng mỉm cười nhẹ nhàng, ánh mắt trong suốt hướng mọi người chào nhẹ. Tay áo theo động tác đổ xuống, để lộ làn da trắng trẻo tinh tế. Quần áo bên ngoài, nội liếm bên trong càng làm người ta thêm cảm mến. Mọi người đều thầm nghĩ nàng đúng là quá giống đích nữ Hầu phủ đã mất_Lâm Uyển Thanh. Đúng là mỹ nhân trời sinh, kết hợp với phong thái khí độ như vậy, đúng là không giống với trong ký ức của mọi người. Trước sau đều như một mỹ nhân rung động lòng người, ai cũng thầm hô nhỏ một tiếng trước khi rời mắt khỏi nàng.

Lý thị kéo lấy tay Âu Dương Noãn, giới thiệu nàng với vài vị phu nhân: “Không phải là ta khoe khoang, nhưng đứa cháu gái này của ta trạch tâm nhân hậu, lại ôn nhu săn sóc, chỉ là không thường xuất hiện ở chốn đông người nên nét đẹp có chút nội tâm!”

Phu nhân Lại Bộ thượng thư Thạch thị là một nữ nhân khoảng ba mươi tuổi, dù vậy cũng còn là một mỹ nhân, bà ấy mặc trang phục lụa hoa thạch anh nhiều màu, cổ áo làm bằng lông chồn trắng, khí chất rất cao nhã. Nghe thấy Lý thị nói vậy thì cười: “Đại tiểu thư bình thường đã như thế, qua vài năm nữa còn không biết xinh đẹp động lòng người biết bao nhiêu, chỉ sợ đến lúc đó lão phu nhân ngài muốn giữ cũng không được nữa!”

Âu Dương Noãn cúi đầu cười, Lý thị thân thiết vỗ vỗ tay nàng: “Đứa nhỏ này lại thẹn thùng rồi!” Mọi người nghe vậy thì cười to, đang ngồi ngoài phu nhân Lại bộ thượng thư Thạch thị, phu nhân Lại bộ tư vụ Văn thị, phu nhân Lại bộ trung nhân Gì thị thì bên ngoài đại đa số đều là người trong gia tộc Âu Dương gia. Đều là những người thân quen, trong một lúc không khí liền náo nhiệt hẳn lên.

Đúng lúc này thì thấy Trương mama tiến vào bấm báo: “Lão phu nhân, Nhị tiểu thư đến!” Nói xong liền thấy Âu Dương Khả mỉm cười tiến vào rồi hành lễ với mọi người. Hôm nay nàng ta mặc áo dài gấm vóc thêu hoa cỏ màu vàng nhạt, tay áo làm từ lông sóc, phía dưới lộ ra váy đính kim tuyến nguyệt sắc. Trước ngực là một ổ khóa trường mệnh vàng ròng chói mắt, trên đầu là một đôi trâm kim bảo cũng mười phần sáng lạn.

Lý thị khẽ gật đầu nói: “Đến là tốt rồi, người ngồi xuống đi!” Thái độ hoàn toàn không giống khi nhìn Âu Dương Noãn. Các vị phu nhân tiểu thư đều âm thầm đánh giá, phỏng đoán chắc chắn là có nguyên nhân.

Phu nhân Lại bộ tư vụ Văn thị cười nói: “Lão thái thái, sao lại không thấy phu nhân?”

Văn thị cùng Lâm thị vốn có giao hảo, lúc này hỏi thăm cũng không có gì kỳ quái. Trên mặt Lý thị vẫn thản nhiên nói: “Trời trở lạnh, thân thể nàng không được khỏe. Lúc trước còn nói muốn đích thân chuẩn bị thọ yến, nhưng ta sợ nó làm lụng vất vả nên đã bảo đi nghỉ ngơi rồi!”

Văn thị nhú mày, thầm nghĩ vị chủ mẫu Âu Dương phủ này luôn chăm sóc tốt thân thể, sao mấy ngày không thấy thì xương cốt liền mảnh mai như vậy? Chắc chắn gần đây trong phủ đã xảy ra chuyện

gì rồi? Văn thị không tự chủ được liếc mắt nhìn thoáng qua vị Lý di nương đang đứng trong đình viện tiếp đãi khách nhân kia, trong nháy mắt rất nhiều ý niệm thoáng qua trong đầu.

Mọi người ngồi ở thượng đường đều là tinh nhân, nhìn một lát thì đều đã đoán được tình hình. Trên mặt ai cũng hết sức ứng thừa Âu Dương Noãn, còn nàng luôn luôn lẳng lặng ngồi bên người Lý thị, khóe miệng hơi hơi mỉm cười, ôn nhu dịu dàng. Chỉ khi người khác hỏi đến nàng mới trả lời rất có lễ nghĩa, giọng điệu nhu hòa. Mặc kệ mọi người có đánh giá thế nào, nàng vẫn bất động như núi.

Lúc trước, khi gặp khách, người bên ngoài hỏi nàng ba câu nàng mới trả lời một câu. Thập phần không sánh bằng muội muội Âu Dương Khả tính tình hoạt bát lại thích náo nhiệt. Lúc nào cũng được hưởng sự quan tâm của mọi người, lúc này nhìn thấy ai cũng đối với Âu Dương Noãn thân thiện hơn nhiều, trong lòng lại thập phần oán hận, lại nhớ đến mẫu thân Lâm thị muốn đích thân chuẩn bị thọ yến cho tổ mẫu, lại bị bà lạnh nhạt cự tuyệt, trong lòng càng cảm thấy khó chịu. Âu Dương Khả ẩn ẩn cảm thấy địa vị của mình đã bị uy hiếp, liền nhìn Liệu tam tiểu thư Lại bộ thượng thư đang ngồi một bên thấp giọng nói nhỏ: “Người đừng xem đại tỷ của ta tươi cười như vậy, thực chất là một nhân vật lợi hại. Đừng để vẻ ngoài của tỷ ấy lừa!”

Liệu tam tiểu thư nhìn kỹ gương mặt tươi cười trong suốt của Âu Dương Noãn một cái rồi nhẹ giọng nói: “Nhìn rất thân thiện mà!”

“Hừ, vị tỷ tỷ này của ta đúng là khéo léo, quen làm lung lạc lòng người. Trong phủ ta từ trên xuống dưới ai cũng khen tỷ ấy, chúng ta cũng nên học tập a!” Âu Dương Khả cười lạnh một tiếng.

Âu Dương Noãn liếc mắt chú ý đến bên này đang khe khẽ nói nhỏ, vẻ mặt nàng vẫn ôn hòa nhìn thoáng qua, trên mặt là nụ cười điềm tĩnh. Liệu tam tiểu thư không khỏi ngẩn người, da mặt của nàng ta

không được dày như của Âu Dương Khả, nên lập tức cúi đầu đỏ mặt, cũng không hề trả lời.

Đúng lúc này, Trương mama mang sắc mặt vui mừng bước vào: “Lão thái thái, Trữ lão thái quân tự mình qua đây! Đại phu nhân cùng nhị phu nhân Trần quốc hầu phủ cũng qua!”

Lý thị vừa nghe thì mừng rỡ, vội vàng đứng dậy, Âu Dương Noãn nhanh chóng đỡ lấy, các phu nhân khác cũng đều đứng dậy, theo sau Lý thị cùng ra đón.

Lý thị dù sao cũng chỉ là mẫu thân của Lại bộ thị lang, các quan trong lại bộ phái người đến chúc mừng cũng là cùng phẩm cấp. Trần quốc hầu Trữ lão thái quân là nhất phẩm phu nhân, bao năm qua đều là phái người qua chúc mừng. Năm nay lại đích thân đến Âu Dương phủ cũng là lần đầu tiên, mọi người ai nấy đều kinh ngạc, ánh mắt không tự chủ được đều dừng ở trên người mới tới.

Lý thị kinh hỷ lại nghi hoặc không thôi, cứ suy nghĩ mãi đến khi Trữ lão thái quân nắm lấy tay nói: “Phu nhân thân gia, đại thọ như thế này cũng không mời ta a!” Thì Lý thị mới vội vàng xin lỗi.

Trữ lão thái quân cười vỗ vỗ tay bà, lúc này mới thấy Âu Dương Noãn theo phía sau thì cười nói: “Vẫn là Noãn nhi qua nói riêng cho ta biết, phu nhân thân gia, lễ mừng thọ thì không thể qua loa được!”

Âu Dương Noãn tự nhiên tiến lên hành lễ với trữ lão thái quân: “Ngoại tổ mẫu!”

Mọi người như bừng tỉnh đại ngộ. Như vậy, nói cách khác, Lão thái quân là do đại tiểu thư mời đến. Người ngoài vẫn nghĩ rằng từ sau khi nữ nhi thân sinh của lão thái quân mất đi, Trần quốc hầu phủ mặc dù gả thứ nữ qua Âu Dương phủ nhưng quan hệ giữa hai nhà vẫn

luôn bất hòa. Không nghĩ rằng hôm nay lão thái quân lại đích thân sang mừng thọ, chuyện này đúng là có ý vị sâu xa.

Trữ lão thái quân cười tùm tùm gật đầu, phu nhân Trấn quốc hầu phủ Trầm thị cùng phu nhân Bộ binh thượng thư Tương thị cũng cười cười hành lễ với Lý thị. Lý thị lại giới thiệu vài vị phu nhân khác, trong một lúc cả phòng oanh oanh yến yến, thập phần náo nhiệt.

Lý thị đem chỗ đang ngồi nhường cho Lão thái quân, lão thái quân khiêm nhường từ chối một lúc mới ngồi xuống. Âu Dương Noãn nhìn Đại cửu mẫu Trầm thị, trên mặt đã không còn nửa điểm bi thương như lần trước liền biết bà đã vực dậy. Lúc này nàng đang mỉm cười hầu hạ bên cạnh chợt nghe một âm thanh ôn hòa cười nói: “Noãn nhi biểu muội!”

Nàng ghé mắt nhìn, người vừa lên tiếng kêu nàng là mặc một thân váy áo màu tím, bên trên được thêu hoa thược dược đối xứng, mi dài cong vút, da trắng sáng như tuyết đầu mùa. Mái tóc đen nhánh được búi tròn như trăng rằm, được giữ chặt bởi một cây trâm trân châu tinh xảo. Đúng là trưởng nữ của đại cửu mẫu, nhị tiểu thư Trấn quốc hầu phủ Lâm Nguyên Hình. Âu Dương Noãn cười tiến lên giữ chặt tay nàng ta nói: “Hình tỷ tỷ, lần trước đến Hầu phủ chưa kịp gặp, hôm nay thật tốt khi gặp được tỷ!”

Lâm Nguyên Hình cảm nhận được độ ấm từ bàn tay nàng, liền ôn nhu cười nói: “Noãn nhi muội muội, đa tạ muội đã khuyên nhủ mẫu thân nên người mới có thể khang phục nhanh như vậy. Ta chính là phải nói với muội một tiếng cảm ơn!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nhìn về phía phu nhân trấn quốc hầu đang mỉm cười với mình nói: “Đại cửu mẫu suy nghĩ thông suốt mới là điều quan trọng nhất, Hình tỷ tỷ không cần lo nghĩ nhiều!”

“Hai tỷ đang nói chuyện gì vậy? Thanh âm sao lại nhỏ như vậy, đã thế cũng không chịu gọi ta cùng các tỷ muội khác cùng nghe một chút?” Một đạo âm thanh vang lên mang theo ba phần ganh ghét.

Âu Dương Noãn lạnh mắt nhìn lại, nhưng nụ cười trên mặt lại thực thân thiết: “Oh, hóa ra là Nhu tỷ tỷ cũng đến. Khả nhi vẫn luôn ngóng chờ tỷ đó! Lần trước ở Hầu phủ vội vàng rời đi, chưa kịp nói mấy câu. Hôm nay chúng ta phải hảo hảo tâm sự mới được!”

“Noãn nhi muội muội sao lại nói vậy? Gặp một lần kia ta thấy muội nói cũng không ít đâu!” Lâm Nguyên Nhu che miệng cười, tư thái tao nhã.

t r u y e n c U a t u i n e t

Âu Dương Noãn hơi hơi mỉm cười, liếc mắt nhìn Lâm Nguyên Hinh, thấy nàng ta không vui mà nhú mày, nàng liền vỗ vỗ tay Lâm Nguyên Hinh nói: “Hai vị tỷ tỷ đừng đứng đó nữa, chúng ta qua bên kia ngồi xuống rồi nói chuyện!”

Lâm Nguyên Hinh ra ngồi cạnh Âu Dương Noãn, bên kia Âu Dương Khả vừa nhìn thấy Lâm Nguyên Nhu, lập tức bỏ vẻ mặt buồn bực, cười hì hì kéo lấy tay Lâm Nguyên Nhu ngồi xuống, nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Mọi người cười nói phân chủ yếu và thứ yếu rồi cùng nhau ngồi xuống. Các vị phu nhân tuy rằng ngoài mặt luôn trò chuyện vui vẻ nhưng trên thực tế lại không ngừng đảo mắt quanh lão thái quân cùng hai vị con dâu của bà. Trấn quốc hầu Lâm Văn Long là trưởng tử thân sinh của lão thái quân, đáng tiếc tính tình lại ôn hòa, thân mình vẫn luôn không được khỏe. Ngược lại Bộ binh thượng thư Lâm Văn Uyên bên kia cao điệu cường thế, tiền đồ rộng mở nhưng chỉ là một thứ tử. Âu Dương Trì trước sau đều cưới hai vị thiên kim đích

thứ phủ Trấn quốc hầu. Hai người lần lượt sinh hạ hai vị thiên kim tiểu thư là Âu Dương Noãn cùng Âu Dương Khả, mối quan hệ này vốn dĩ rất là phức tạp. Nhìn thế hệ trước bên này đang mỉm cười đánh Thái cực, lại nhìn đến bọn tiểu bối bên kia cũng thân thiết không rời làm người bên ngoài không thể nhìn ra được hai trận doanh đang kịch liệt đối chọi, chỉ cảm thấy cục diện này đúng là vi diệu không nói nên lời.

Đang nói chuyện, Âu Dương Khả lại đứng lên hướng Lý thị nói: “Tổ mẫu, cháu gái có lễ vật muốn dâng cho người!”, làm mọi người không khỏi ghé mắt vào.

Lý thị hơi hơi mỉm cười nói: “Oh! Khả nhi lấy ra cho ta xem!”

“Vâng!” Âu Dương Khả liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn một cái, rồi đón lấy cái hộp gỗ đỏ thẫm trong cái khay thọ tự nạm vàng. Trước mặt mọi người mở ra, bên trong là một pho tượng Quan Âm làm từ bạch ngọc tự nhiên. Tượng Quan Âm này có hai hàng lông mày như nguyệt, mũi thẳng nhỏ, thần thái trầm tĩnh ôn hòa, ăn mặc đơn giản hiền hòa đang cầm trong tay bảo vật như ý, đoan trang hào phóng ngồi trên hoa sen. Nhìn rất sinh động, khí chất lại nghiêm túc siêu phàm. Âu Dương Khả tươi cười chân thành nói: “Tổ mẫu, đây là cháu gái vì ngày sinh thần của người mà cố ý bỏ ra số tiền lớn đến Vân Châu để mua được tượng Quan Âm bạch ngọc tự nhiên này. Chúc người Phúc như Đông hải, Thọ tựa Nam Sơn!”

Lý thị mỉm cười gật đầu, ra hiệu để Trương mama nhận lấy, phu nhân Bộ binh Thượng thư bên này liền đứng lên đi qua xem xét một phen. Trên mặt Trương thị mang theo sự tán thưởng, cười nói: “Lão thái thái thật là có phúc khí. Tượng Quan âm này tính chất tinh thuần, xanh ngọc ôn nhuận. Bao tượng dày, khoan nói đến khuôn mẫu thanh lịch phiêu dật, chỉ cần nhìn tạo hình kỹ lưỡng này cũng biết được là do thợ điêu khắc chuyên nghiệp, thành thạo đạo công làm

ra. Đúng là thượng phẩm thế gian khó có được, chỉ sợ là thiên kim khó cầu a!”

Mọi người nhìn tượng Ngọc Quan Âm kia cảm thấy quả đúng như lời Trương thị nói thì liền gật đầu phụ họa. Nói lão thái thái có phúc khí chẳng qua là muốn khen lấy cháu gái quả thực hiếu thuận mà thôi.

Âu Dương Khả lại nhìn Âu Dương Noãn một cái rồi nói: “Hôm nay là ngày sinh thần của tổ mẫu, không biết tỷ tỷ đã chuẩn bị lễ vật gì?” Nàng ta từ miệng mẫu thân đã sớm biết được thọ lễ của Âu Dương Noãn là một bức thọ tự được viết bằng tay, lễ vật như vậy thật ra lại thể hiện được ba phần tâm ý. Thế nhưng cũng lại quá mức keo kiệt, làm sao có thể lấy nó ra cho các phu nhân danh môn thượng thức được chứ. Chỉ sợ làm cho người ta chê cười mà thôi, cười nhạo vị đại tiểu thư này quả là hẹp hòi, cho nên Lâm thị đã vì nàng ta mà bỏ ra một số tiền lớn để mua tượng phật. Lại không tiếc thiên tân vạn khổ cầu được bạch ngọc tự nhiên, dựa theo sở thích của Lý thị mà tinh tế khắc thành. Ngày mai tất cả mọi người trong kinh đô đều sẽ biết Âu Dương Khả hiếu thuận như thế nào, như vậy không phải là có thể hoàn toàn chèn ép Âu Dương Noãn sao!

Chương 55: Đại thọ yến tổ mẫu (3)

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: "Lễ vật của ta chỉ là một chút tâm ý, không thể sánh với tượng Quan Âm Bạch Ngọc của muội được!"

Âu Dương Khả nghe vậy, khóe miệng lộ ra sự kiêu kỳ, trên mặt lại càng đắc ý, khí thế bức người nói: "Tỷ tỷ đúng là khiêm tốn. Nếu nói như vậy lễ vật của tỷ nhất định là rất độc đáo. Không biết có thể cho muội thưởng thức một chút không?"

Lâm Nguyên Nhu ở một bên cười nói: "Cũng đúng, sớm đã nghe nói Noãn nhi muội muội trí tuệ phi phàm, không biết lễ vật này sẽ mang đến bao nhiêu sự kinh hỷ. Không bằng lấy ra cho mọi người cùng thưởng thức một phen?"

Lâm Nguyên Hình không thích sự kiêu căng xảo quyệt của Âu Dương Khả, nghe như vậy không khỏi nhú mày nhìn Lâm Nguyên Nhu, nàng ta sợ Noãn nhi sẽ khó xử, vừa định thay nàng nói hai ba câu thì Âu Dương Noãn lại ấn tay nàng ta xuống, cặp mắt che đi ánh sáng gian tà đang lưu chuyển trong ánh mắt, rồi thản nhiên nói: "Muội muội, lễ vật của ta đã sớm dâng lên cho tổ mẫu rồi!"

Đây là không muốn lấy ra sao? Sợ bị mất mặt xấu hổ sao? Âu Dương Khả nghĩ như vậy liền cất cao giọng nói: "Ta đây sẽ đi thỉnh tổ mẫu lấy ra!" Nói xong lại lập tức chạy tới bên người Lý thị kiên định nói: "Tổ mẫu, tỷ tỷ nói sớm đã dâng lễ vật lên cho người, con xin người hãy lấy ra cho mọi người nhìn một chút, Khả nhi cũng muốn được mở rộng tầm mắt!"

Lý thị nhìn thoáng qua Âu Dương Khả, trong ánh mắt mang ba phần trào phúng, trên mặt lại thản nhiên tươi cười nói: "Nếu Khả nhi đã muốn nhìn, Trương mama, đem bức thọ lễ của đại tiểu thư dâng lên đây!"

Âu Dương Khả đặc ý nhìn Âu Dương Noãn, chắc chắn tí nữa nàng sẽ không dám ngẩng đầu lên nhìn mọi người nữa.

Trương mama lên tiếng đáp lời, quay đi vào trong, lát sau mang ra một hộp gỗ đàn cổ chạm rồng tinh xảo, bà vừa mở nắp, Lý thị lại lắc đầu nói: "Lấy lại đây đi!"

Trong mắt mọi người nhất thời đều lộ ra sự tò mò.

Tươi cười trên mặt Lý thị không khỏi mang theo vài phần tự đắc nói: "Không phải là ta khoe khoang, lễ vật này là đích thân Noãn nhi tự tay làm. Toàn bộ kinh đô chắc chắn không có cái thứ hai!"

Nói xong bà tự tay mở nắp ra, lấy bức họa cuộn tròn từ bên trong rồi từ từ mở ra trước mặt tất cả mọi người.

Bức họa cuộn tròn ước chừng dài hơn một thước từ từ được mở ra. Mọi người lúc đầu không chút để ý, bây giờ ai cũng mở to hai mắt nhìn. Thấy bên trong bức họa được cuộn tròn kia là một thọ tự thật lớn. Tự hươu bút họa thập phần chặt chẽ, nét bút hữu lực, thả hồn thiên nhiên vào nét viết, đẹp không tì vết. Đúng là không chê vào đâu được.

"Phúc tự này trang trọng quý phái, phong cách cổ xưa mượt mà, câu như lộ phong, điểm như tiên đào. Oa ý trường thọ ý. Quả thực là khó có được!" Phu nhân Trấn quốc hầu Trầm thị cười gật đầu tán dương.

Mọi người cũng đồng loạt gật đầu theo, tỏ vẻ là thể tự này quả thật là

chưa từng nhìn thấy qua. Nhìn như chữ Khải nhưng lại cũng không giống, ký phi giai phi đãi phi đi phi lối viết thảo pháp. Lại giống như giai giống như đãi giống như đi giống như thảo phong vận. Xác thực là có khác, khá hứng thú. Âu Dương Khả vừa để ý vừa cười lạnh, lời nói ra lại như thập phần thất vọng: "Ai nha, chỉ là một bức thọ tự thôi!" Nói xong lại làm bộ như mình lơ lửng rồi che miệng lại, ngượng ngùng nhìn về phía Âu Dương Noãn: "Tỷ tỷ, thật xin lỗi. Bức thọ tự này đúng là rất tốt!" Chỉ tiếc, so với giá trị của Bạch ngọc Quan Âm thì không đáng là gì!

Những người khác tuy rằng cũng mở miệng khen ngợi nhưng trong lòng cũng nghĩ như thế, chẳng qua cũng chỉ là một bức thọ tự mà thôi, cũng không phải do danh sư làm ra. Cho dù được viết siêu phàm thoát tục như thế nào, cũng không so sánh được với lễ vật của Nhị tiểu thư.

Lý thị lắc đầu cười nói: "Mọi người nhìn kỹ phúc tự này xem!"

Trữ thái quân ngưng mắt nhìn lại, một lát sau lại giật mình nói: "Đây là..."

Trầm thị nhìn lão thái quân kinh ngạc thì lập tức mở to hai mắt tinh tế đánh giá, lúc này nhìn kỹ cũng kinh hô ra tiếng: "Đây, đây không phải là một chữ, mà là, mà là trăm chữ hợp thành!"

Mọi người nhốn nháo đều đứng dậy cùng nhau nhìn kỹ bức tự này. Nhìn từ xa chỉ thấy một chữ thọ thật lớn, lại gần xem mới thấy chữ thọ này ước chừng có một trăm chữ thọ nhỏ hợp thành, càng làm cho người ta kinh ngạc chính là phúc tự trung, một trăm chữ thọ này được viết bởi các thể tự khác nhau, mỗi chữ một vẻ, không chữ nào giống chữ nào.

"Các vị, cái này không chỉ có một chữ thọ thôi đâu, đây chính là một

bức trăm thọ đồ!” Trong mắt Lý thị thể nhưng phá lệ có mười phần cao ngạo, mỉm cười hướng mọi người giải thích.

Lâm Nguyên Hình cũng đứng dậy tiến lên xem liền không khỏi sợ hãi than nói: ”Noãn nhi muội muội đúng là tâm tư thông minh, một trăm chữ thọ này đều kim miêu ghi chú tự thể ở niên kỷ đại nào, các người xem, đây là thương đỉnh văn, chu đỉnh văn, hán đỉnh văn... Kỳ đãi, yến thư, mân nam thai thư... Còn có dịch triện, cổ đãi, cổ đấu văn kim, phi bạch thư...”

Đại lịch thường hướng đến chữ di thể, không cần nói nam tử, phần lớn nữ tử ở đây đều biết đọc sách viết chữ, những phu nhân đang ngồi bên trong đây ai cũng đã đọc đủ các thi thư, rất có tài danh. Hơn nữa phu nhân trấn quốc hầu Trầm thị lại xuất thân từ danh môn vọng tộc, là đích nữ của Lễ bộ Thượng thư. Đối với thi từ ca phú, văn tự văn chương rất chuyên tâm hiểu biết. Bây giờ nhìn thấy bức họa này quả nhiên lấy làm kỳ lạ, yêu thích không nỡ buông tay. Bà nhìn mọi người giải thích: ”Đúng vậy, nhìn từ xa bức họa này chỉ là một thọ tự, nhìn kỹ thì mỗi chữ thọ nhỏ thể tự đều không giống nhau. Bên trong chẳng những có thư pháp từ thiên cổ đến nay còn lưu lại như vương thư, hoài thư, ngu thư, tương thư, tiểu vương thư cùng với thư thánh, đối nga kinh. Nó còn có tự như uyên liêu văn, tinh đấu văn, hỏa văn, thôn văn, long văn, phượng văn. Oh, lại còn cả tự bảo văn. Quả nhiên là làm người ta xem một lần đã thấy mãn nhãn!”

Không ít người nghe thấy những lời phân tích như vậy chỉ cảm thấy mơ hồ mờ mịt. Phu nhân Lại bộ thượng thư Thạch thị mặc dù cũng tinh thông văn học nhưng với các loại thể tự thì cũng không hiểu biết mấy, nên thay mọi người hỏi những thắc mắc: ”Những thể tự khác ta cũng có nghe qua, nhưng có tự bảo văn là chưa từng được biết?”

Trầm thị chỉ một tiểu thọ tự ở hướng Tây bắc nói: ”Liêu phu nhân, mời nhìn xem chữ này. Phu nhân xem rồi nhất bút nhất hoa, có phải

giống hình san hô, ngà voi, sừng tê giác, trân châu, hung chương, ngọc khuê hay ko? Đây chính là tụ bảo văn!”

Mọi người vây quanh bức họa xem nửa ngày, người hiểu biết các loại thể tự thì lú lỏi không thôi, than lên một tiếng. Người không hiểu chỉ cảm thấy giống nhau như đúc, rực rỡ muôn màu, nhìn rất thú vị. Mọi người đồng loạt nhìn Âu Dương Noãn, trong mắt không dấu được vẻ kinh ngạc.

Trầm thị nhìn qua gương mặt khó coi của Trương thị rồi lại nhìn Âu Dương Noãn nói: "Tâm tư này của Noãn nhi, kinh đô này đúng là không thể tìm ra cái thứ hai!"

Âu Dương Noãn cười nhẹ nhàng, trên mặt tuyệt nhiên không lộ ra nửa điểm đắc ý, nàng chậm rãi nói: "Đại cửu mẫu khen nhầm rồi, con luôn hướng lấy hiếu trị thiên hạ. Đương kim Thánh Thượng đã từng tự tay vẽ một bức Nam Cực Tiên Ông đồ vì Thái Hậu. Cháu gái nghĩ hành động này của Bệ hạ đã chứng minh, lễ vật trong thiên hạ này thì dùng ngàn kim có thể mua được. Duy chỉ có một mảnh hiếu tâm là không gì có thể thay thế được, vì vậy nên con cũng học theo Bệ hạ. Đáng tiếc Noãn nhi chỉ là một tiểu nữ khuê phòng học thức ít ỏi, hiểu biết nông cạn, cũng là nhờ Tước nhi hay đi lại trong kinh đô, tìm hiểu các danh gia cổ tạc, hao phí mấy tháng trời mới tìm hiểu cho con trăm loại thể tự để kịp làm lễ vật dâng tặng tổ mẫu ngày thọ yến!"

Mọi người nghe xong đều gật đầu, muốn hoàn thành bức họa trăm chữ thọ như vậy cũng không phải là chuyện một sớm một chiều. Vì Âu Dương gia đại tiểu thư này chỉ sợ là đã hao phí tâm tư, cạn kiệt tinh lực mới nghĩ được, thế nhưng nàng lại không hề kể công, ngược lại đem hết công lao nhường cho ấu đệ. Lễ vật trân quý như vậy sau hoàn thành lại chỉ lặng lẽ dâng lên cho Lý thị. So sánh ra, lễ vật của Âu Dương Khả cố tình dâng lên trước mặt tất cả mọi người đúng là có tâm ý, dễ đi vào tâm tư lòng người, lại có thể chiếm được

tình cảm của mọi người hơn.

Âu Dương Khả hiển nhiên cũng nghĩ đến chuyện này, tươi cười trên môi cũng đều cứng lại.

Trầm thị cuộn tròn cầm bức họa trong tay yêu thích không nỡ buông, có chút muốn nói với Âu Dương Noãn nhưng lại không nói được trước mặt mọi người. Bức phúc trăm thọ đồ này không phải chỉ có giá trị trân quý mà thôi, quan trọng nhất là bên trong đó còn ẩn chứa sự bất đồng văn hóa. Ở giữa chữ thọ Âu Dương Noãn chọn dùng ‘ngọc thiên đế văn’, ‘con dấu thượng cổ’ rất có sắc thái thần thoại cổ. ‘Dao trì bảo ý’, ‘tứ lợi phát thư’, ‘tây phương phạm thư’ ba loại thể tự này chính là ẩn chứa phát ý. ‘Nam thai thư’ là do dị tộc truyền bá đến. ‘Phi chương phù’, ‘hoàng cực triện’, ‘thanh hoàng quân thư’, ‘huyền đải’, ‘đế quân ngọc điệp’ lại lộ ra ý vị đạo gia. Một bộ tự thể như vậy lại được viết nên bởi một nữ tử mười hai tuổi thì sao không làm người ta kinh ngạc được?

Tất cả mọi người đều kinh ngạc cho rằng Âu Dương Noãn độc đáo, chỉ có Lão thái quân là mỉm cười gật đầu với nàng, trong ánh mắt dịu dàng là niềm vui không thể hiện được. Bà biết ý tưởng này của Âu Dương Noãn là từ đâu mà có, Hầu lão gia đã mất từng đề cập qua với bà là muốn tự tay hoàn thành một bức trăm thọ đồ. Chính mình vô tình nhắc tới trước mặt Noãn nhi một lần, không ngờ nó lại ghi nhớ trong lòng. Nếu Hầu lão gia dưới tuổi vàng biết được tâm nguyện của mình đã được thực hiện không biết sẽ vui mừng cỡ nào. Chuyện Noãn nhi làm ngày hôm nay không chỉ vì hiến thọ cho Lý thị mà còn vì muốn thay Hầu lão gia hoàn thành một phần tâm nguyện. Trong lòng lão thái quân hiểu được điểm này, cho nên đối với Âu Dương Noãn càng thêm thân thiết vài phần.

Âu Dương Khả trong lòng càng ghen ghét khó chịu, thì thầm với tiểu nha đầu bên cạnh mấy câu, bên môi lộ ra tia cười lạnh...

Chương 56: Gặp lại cận bã nam nhân

Bọn nha hoàn bưng chậu nước để mọi người rửa tay, lại nhanh nhẹn đi qua đi lại. Các phu nhân cười nói rôm rả mọi chuyện trên trời dưới đất. Các tiểu thư thì được hạ nhân bên người hầu hạ dùng cơm. Sau khi ăn xong mọi người chuyển qua phòng uống trà.

Trong phòng uống trà đã sớm sắp xếp những hàng bàn ghế dài có đệm lót ấm áp. Trên bàn bày các mâm đựng trái cây, điểm tâm ăn kèm. Mọi người dựa theo vị trí tôn tư mà ngồi xuống, các tiểu thư đều ngồi vây quanh bên người các phu nhân.

Lý thị cầm bài thiếp các vớ diễn đưa cho lão thái quân, cười nói: "Ta xem vớ nào cũng hay nên muốn mời ngài giúp đỡ chọn lấy một vớ!"

Trữ lão thái quân địa vị cao quý lập tức từ chối vài câu nhưng cuối cùng vẫn nhận lấy, lật lật vài trang rồi hỏi Trầm thị một bên: "Gần đây có vớ diễn nào hay không?"

Trầm thị nhìn thoáng qua bài thiếp vàng trong tay lão thái quân nói: "Mẫu thân, gần đây có vớ hay mới ra gọi là Triệu thị truyền. Chỉ là hôm nay là một ngày vui, nếu diễn vớ đó thì hơi có vài phần bi thương..."

Ông chủ rạp hát cung kính quỳ trên mặt đất giải thích nói: "Các phu nhân yên tâm. Vốn là vớ diễn này có chút bi thương, sau khi được truyền tiến cung Thái Hậu xem nói không tốt nên đã tự mình sửa lại. Nay là đại đoàn viên a!"

“Oh! Thái Hậu cũng đã xem qua vở diễn này sao? Vậy thì liền diễn đi, không sợ cái gì hết!” Lý thị cười nói.

Trên mặt Âu Dương Noãn khiêm tốn tươi cười. Trong lòng nàng hiểu rõ, vị tổ mẫu này của nàng kiêng kị nhiều thứ, nếu trong ngày vui mà xem vở diễn bi thương nhất định sẽ không vui. Nhưng vừa nghe nói Thái Hậu cũng xem thì sẽ lập tức thay đổi chủ ý. Giống như làm vậy địa vị của bà cũng được nâng lên một chút.

Một lát sau liền nghe tiếng trống chiêng vang lên, trên đài đã mở màn, lập tức các phu nhân tiểu thư đều tập trung nhìn lên đài. Chuyện xưa ở thời tiền triều, giáng thuật lấy chiến công lập nghiệp nên gia tộc Triệu thị. Bởi vì danh vọng quá cao nên bị tướng quân Đồ Ân Cổ ghen ghét, cố ý thiết lập cạm bẫy vu hãm Triệu gia bán nước, đem Triệu gia một nhà ba trăm mạng người bị tru sát. Cả gia tộc Triệu thị chỉ còn lại một đứa trẻ mồ côi.

Trận đầu, trận thứ hai mọi người đều xem đến mức nhập thần, ai ai cũng bị vận mệnh của Triệu gia hấp dẫn. Đến đoạn vú nuôi đem cô nhi phó thác cho vị đại phu Trình Anh thường xuyên ra vào phủ, khi vú nuôi nói: “Đem Triệu thị cô nhi nuôi lớn, sau này báo thù cho cha mẹ hănh!” thì có nha hoàn vào bẩm báo: “Lão thái thái, phu nhân đã tới!”

Ngồi đã lâu nên Âu Dương Noãn đứng lên nói: “Tổ mẫu, con ra nghênh đón mẫu thân!”

Lý thị cười ôn hòa, gật đầu nói: “Mẫu thân ngươi cũng thật là. Nếu thân thể không tốt thì nên nghỉ ngơi. Làm gì phải đi ra để gặp phải gió chứ?”

Âu Dương Noãn mỉm cười, lúc này liền thấy Vương mama, Lê Hương cùng Lâm thị bước đến. Trước mặt bao nhiêu người, Lâm thị

cười thập phần ôn hòa chân thành hành lễ.

Lý thị vẫn ngồi như vậy, đợi đến khi Lâm thị hành lễ xong mới chậm rãi nói: "Có chuyện gì thì cho người đến báo với ta một tiếng là được rồi. Người đang có thai, lại phải ép buộc bản thân qua đây thì sao thân mình có thể tốt lên được?"

Những người khác còn chưa nói gì, Nhị phu nhân Hầu phủ đã phụ họa theo nói: "Đúng vậy, Uyển Như, xem lão phu nhân yêu thương muội như thế nào kìa. Lão nhân gia nói rất đúng, sức khỏe người mới là điều quan trọng, phải hảo hảo bảo trọng mới được!"

Lâm thị hơi hơi hành lễ, lộ ra tươi cười nói: "Đại thọ của lão thái thái, các vị phu nhân đều đến đây cả. Ta thân là con dâu sao có thể không đến thỉnh an người chứ?"

Nói xong bà ta lại đi đến bên người lão thái quân trịnh trọng hành lễ, trứ lão thái quân cười nhẹ, trong mắt xẹt qua một tia lạnh lùng nói: "Đều là người một nhà, những nghi thức xã giao này thì miễn đi!"

"Đúng vậy mẫu thân, người phải để ý tĩnh dưỡng, thân thể của mình vẫn quan trọng hơn!" Âu Dương Noãn cười rất ôn nhu. Lâm thị cũng cười vỗ vỗ tay nàng, bộ dáng hai người thập phần thân thiết. Người bên ngoài nhìn thấy hai người là đôi mẫu tử tình thâm, căn bản không thể thấy được hai người vốn là nước với lửa.

Lâm thị ngồi xuống, Âu Dương Noãn tự mình châm trà, nàng nói: "Mẫu thân, người đến vừa kịp lúc vở kịch đang cao trào!"

Trên đài cao vút, tiếng leng keng của đao, thương không ngừng vang lên. Đột nhiên tiếng chiêng trống tất cả đều ngừng lại. Chợt nghe Triệu thị cô nhi hung tợn thề trước bài vị: "Hắn đem ta thành họ Lục, ta cũng còn cửu tộc đồ của hắn!" Lâm thị nghe được thì trong lòng

nhảy dựng, hoàn hồn lại thì thấy Âu Dương Noãn đang mỉm cười nhìn mình. Da đầu không khỏi cảm thấy run lên, sau lưng bất giác toát mồ hôi lạnh.

Phần thứ ba hoàn thành, Lý thị liền ban thưởng. Lúc này, Âu Dương Noãn chú ý Lâm thị vẫn cứ nhìn xung quanh cửa, ánh mắt tựa hồ có chút lo âu. Nàng âm thầm nghĩ, Lâm thị từ khi mới mang thai, vẫn luôn mong muốn sinh được con trai để ngẩng mặt lên. Không ngờ lại bị nàng cản trở. Tình cảnh hiện tại lại trở nên nửa vờ, lung túng không biết nên tiến hay lùi. Theo tính tình Lâm thị sẽ không cam tâm như vậy, chỉ sợ hôm nay sẽ có hành động. Chính là bà ta có thể làm được gì đây?

Những người trên sân khấu còn đang tạ ơn thì có một tiểu tử tiến vào, đứng ở bên ngoài nhìn xung quanh, cũng không dám tiến vào. Vương mama bên người Lâm thị nhìn rồi lặng lẽ đi qua thấp giọng cùng tên kia nói vài câu, sau đó lại vội vàng trở lại bên người Lâm thị nói nhỏ, trên mặt bà ta rốt cuộc cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Lâm thị đứng lên nhìn Lý thị cao giọng nói: "Lão thái thái, Tô phu nhân vừa tới kinh thành, nghe nói người chuẩn bị tiệc thọ yến nên cũng muốn đến thỉnh an người!"

Âu Dương Noãn vừa nghe đến ba chữ Tô phu nhân trong lòng nổi lên ba phần kinh hãi, mặc dù tươi cười trên mặt vẫn không hề thay đổi.

Tô gia Giang Nam, kinh doanh thuốc Đông Y cùng các loại trà. Thao túng buôn bán một vùng Giang Nam, tài sản cực nhiều. Ai ai cũng đều biết đến nhà phú quý bậc nhất Giang Nam, nhưng không ai có thể hiểu biết về Tô gia như Âu Dương Noãn, bởi vì kiếp trước của nàng đã bị hủy trong tay họ! Ngàn lần không thể ngờ được, ở thọ yến của Lý gia, Tô phu nhân ở Giang Nam xa xôi cũng tới để mừng thọ.

Khó trách Lâm thị vẫn luôn đứng ngồi không yên, hóa ra là đang đợi Tô phu nhân!

Tô phu nhân cùng Lâm thị trước khi xuất giá có giao tình, quan hệ hai người vẫn rất tốt, điểm này Lý thị cũng biết. Chỉ là Tô gia luôn ở Giang Nam, sao đột nhiên lại chạy đến kinh đô này? Trong lòng Lý thị nổi lên nghi hoặc nhưng cũng không tốt nếu thể hiện ra ngoài nên mỉm cười nói: "Vậy thì mời Tô phu nhân vào đi!"

Âu Dương Noãn nhìn người đang được vây quanh bởi tám nha hoàn kia bước đến. Trên khuôn mặt xinh đẹp đó là nụ cười thập phần ôn hòa, tuyệt không nhìn ra một điểm cảm xúc nào. Đáy mắt lại luôn mang theo một loại âm lãnh như từ địa ngục vậy... Kiếp trước khi Âu Dương Noãn gặp Tô phu nhân phải là hai năm sau, xem ra Lâm thị đã bị nàng bức đến đường cùng, rốt cuộc cũng không chờ được nữa!

Tô phu nhân một đường bước qua thảm đỏ, thẳng đến trước mặt Lý thị hành lễ. Bên người bà ta còn có một hồng y thiếu nữ, nhìn hai gương mặt quen thuộc này khóe miệng Âu Dương Noãn không tự chủ được mà gợi lên một tia châm chọc.

Tô phu nhân dung mạo xuất chúng, khóe mắt cong cong sáng ngời, mang theo một loại phong thần sáng láng hướng mọi người hành lễ rồi đến bên người Lâm thị ngồi xuống. Bà ta chỉ vào Âu Dương Noãn đang ngồi bên người Lý thị cười hỏi: "Vị này là..."

Lâm thị cười nói: "Đó là Noãn nhi mà ta vẫn thường nhắc đến trước mặt Tô phu nhân, là đại tiểu thư của Âu Dương gia!"

Tô phu nhân nhìn kỹ nàng, trong ánh mắt hiện lên một tia kinh diễm, cười nói: "Đúng là một tiểu mỹ nhân xuất chúng! Ta hôm nay đến vội vàng, cũng chưa chuẩn bị lễ gặp mặt. Cái này cho ngươi!" Nói xong,

liền lấy từ trong tay áo một hà bao đỏ thẫm thêu chỉ vàng nặng trĩu đưa cho Âu Dương Noãn.

Âu Dương Khả gặp tình huống này, không đợi Lâm thị mở miệng lập tức bước nhanh qua thành thật cung kính đứng trước mặt Tô phu nhân nhu thuận hành lễ: "Tô phu nhân an hảo!"

Tô phu nhân nhìn nàng ta, trên mặt mỉm cười. Lâm thị cũng tươi cười nói: "Đây là Khả nhi!"

Tô phu nhân gật gật đầu, cũng không nói thêm câu gì, chỉ lấy ra từ trong cổ tay đôi vòng ngọc khảm trân châu nhẹ nhàng cười nói: "Hài tử ngoan, cái này cho ngươi!"

Âu Dương Khả rũ mắt xuống nhìn thoáng qua chiếc vòng trên tay, lại nhìn đến hà bao trong tay Âu Dương Noãn, chỉ cảm thấy hà bao kia châu thêu huy hoàng, tương trân đính bảo, cực kỳ hoa lệ. Không cần xem bên trong có cái gì, chỉ cần nhìn hà bao liền biết giá trị xa xỉ liền mở to hai mắt, trong lòng ghen tị.

Âu Dương Noãn lại không có nửa điểm động dung, Tô phu nhân có chủ ý với nàng nên đương nhiên sẽ đưa hậu lễ, kiếp trước bản thân ngu xuẩn nghĩ rằng là do đối phương tâm địa lương thiện, lại không biết rằng tất cả là một âm mưu! Nàng thản nhiên nhận lễ, cảm tạ rồi liền quay về bên người Lý thị, nhưng Tô phu nhân lại lôi kéo tay nàng, vuốt vuốt khuôn mặt tinh tế của nàng, ánh mắt toát ra tán thưởng: "Đứa nhỏ này trời sinh thật khả ái, quy củ lại tốt. Không giống như nữ nhi kia của ta, suốt ngày chỉ như con ngựa hoang!"

Trong lòng Âu Dương Noãn cười lạnh, trên mặt vẫn ôn nhu cung kính cẩn thận lắng nghe, thiếu nữ xinh xắn này giờ đi theo Tô phu nhân lúc này liền liếc mắt cười nói: "Mẫu thân, người cũng thực bất công. Người ta bướng bỉnh khi nào chứ? Để cho Noãn tỷ tỷ chê cười

rồi!”

Âu Dương Noãn đương nhiên nhận ra cô gái này. Nàng ta là tiểu nữ nhi của Tô phu nhân, muội muội Tô Vân Nương của Tô Ngọc Vân. Năm đó chuyện của nàng cùng Tô Ngọc Lâu, Tô Vân Nương này cũng không ít lần làm cầu nối, từ giữa bỏ ra không ít sức lực để chuyện hoàn thành. Sau này, khi nàng bị thả sông, thiếu nữ có khuôn mặt nhìn như thiên chân này bấy giờ đã sớm lập gia đình, lại cố ý cùng phu quân trở về suốt đêm để kịp xem vở diễn này. Người Tô gia, thật sự đều là tâm địa ngoan độc biến chất! Âu Dương Noãn bất động thanh sắc, thân thiết tươi cười: “Vị muội muội này là?”

“Đây là Vân Nương, hai người cũng làm quen đi!”

Nghe Tô phu nhân nói vậy, Tô Vân Nương liền cười dài đi tới, nắm lấy tay Âu Dương Noãn, cúi đầu nói: “Noãn tỷ tỷ, nghe danh đã lâu. Chúng ta về sau có thể thường xuyên cùng chơi với nhau rồi!”

Tay Âu Dương Noãn bị nàng ta nắm chặt, chỉ cảm thấy một mùi thơm ngào ngạt bay ra từ ống tay áo. Lại nhìn thấy trên bảo sáng lạn, lưu quang tràn đầy màu sắc thì trong lòng không khỏi cười lạnh. Phu nhân Trấn quốc hầu bên kia dù sao cũng có hàm dưỡng nên trên mặt không để lộ biểu cảm gì. Phu nhân Lại bộ thượng thư cùng các tiểu thư đã lộ ra sắc mặt trào phúng, Tô gia ở Giang Nam có thể hô phong hoán vũ nhưng tại kinh đô tập trung quan lại phú quý này thì không tránh khỏi bị xem như là nhà giàu mới nổi. Tô Vân Nương lại cố tình cho rằng như vậy là phú quý, thể hiện giống như là sợ người khác không biết, cho nên không tránh khỏi sự chê cười của các tiểu thư trong kinh thành.

Hành lễ hoàn tất, mọi người lần lượt ngồi xuống. Tô Vân Nương ba lần bốn lượt muốn lôi kéo Âu Dương Noãn cùng ngồi xuống, lại bị nàng uyển chuyển cự tuyệt rồi cùng nhóm tiểu thư Hầu phủ ngồi

cùng một chỗ. Tô Vân Nương lại muốn cùng các tiểu thư nhà quan viên khác ngồi cùng cũng bị từ chối không dấu vết. Nàng ta không nghĩ được quý nữ kinh đô lại khó kết bạn như vậy nên không khỏi đỏ hai mắt lên, nắm chặt nắm đấm. Cuối cùng chỉ có thể quay về đứng sau lưng Tô phu nhân.

Chương 57: Gặp lại cận bã nam nhân 2

Tô phu nhân nhìn thấy nữ nhi của mình hai mắt đều đã đỏ lên, nhưng cũng chỉ có thể làm như không thấy cười nói với Lâm thị: "Ta từ sau khi xuất giá cũng đã nhiều năm rồi chưa trở lại kinh đô. Giang Nam mặc dù tốt nhưng chung quy cũng không phải quê hương của ta, không có lúc nào, ngay cả trong mộng ta cũng luôn nghĩ đến kinh đô. Năm trước đại bá khuyên lão gia, nhà ta chung quy cũng chỉ một gia đình phú quý, chính là cứ giữ khư khư ý niệm này trong đầu không thể dứt ra được, vì vậy lần này liền mang theo Ngọc Lâu lên kinh, muốn nó học tập thành tài"

Lâm thị cười nói: "Lời này nói không sai, cũng đã nên trở lại sớm hơn rồi. Chỉ là phu nhân đừng quá khách khí, ta sẽ cho người đi thu dọn ba gian phòng khách bên ngoài, mấy người nhà phu nhân cứ ở tạm đây đi. Nhà ta mặc dù không được phú quý như nhà phu nhân, nhưng tiếp đãi khách nhân thì cũng không có gì khó khăn!"

Bởi vì Âu Dương Noãn cũng không thật sự chú tâm xem kịch, lại ngồi ở không xa nên những lời hai người kia nói cũng thỉnh thoảng truyền đến tai nàng. Lúc này nàng bất giác cong khóe môi lên, Lâm thị nói như vậy đúng là quá lớn mật. Âu Dương gia từ khi nào thì đến phiên bà ta là đương gia làm chủ, một lời cũng không thương lượng cùng Lý thị đã quyết định như vậy. Chẳng lẽ bà ta xem như tổ mẫu không còn? Quả nhiên nhìn thấy sắc mặt Lý thị nặng nề, trong ánh mắt mờ mờ có một tia hàn ý.

Tô phu nhân cười nói: "Không dám làm phiền quý phủ. Chúng ta bao gồm các mama, nha đầu, nô tài từ trên xuống dưới cũng đã có bảy

mười tám người. Không sợ người để ý, chỉ là phòng ở bình thường thực sự là không đủ. Ta muốn thỉnh Thị lang đại nhân lo lắng, thay ta mua một tòa nhà, bao nhiêu tiền không quan trọng, chỉ cần ở thoải mái là được rồi!” Nói xong lại nhìn Lý thị nói: ”Lão thái thái, ngài xem như vậy có được hay không? Chúng ta cũng không phải nhất thời mà đến kinh đô, tương lai còn muốn ở lại lâu dài!”

Lý thị cười ôn hòa, thân nhiên nói: ”Ô phu nhân nói phải. Kinh đô là nơi phồn hoa tốt đẹp, chỉ sợ người ở lại rồi lại không muốn đi nữa!”

Trữ thái quân mỉm cười một chút, nhìn Lý thị nói: ”Ta thấy Ô phu nhân cũng là có ý này, muốn ở lại kinh đô an cư rồi!” Các phu nhân khác đều che miệng cười, trong ánh mắt đều là trào phúng. Kinh đô này tắc đất tắc vàng, nếu muốn ở đây cũng không phải cứ nhiều tiền là được. Người nhiều tiền cũng phải xem là nhà có quyền thế hay không, có quyền thế lại phải xem đến căn cơ tổ tiên. Một thương hộ như Tô gia, muốn ở đây an cư, chỉ sợ là đã si tâm vọng tưởng.

Tô phu nhân biết rõ đối phương đang cười nhạo mình, trong lòng cực kỳ tức giận nhưng trên mặt tuyệt nhiên không để lộ nửa điểm, lại còn cười nói: ”Ngài nói phải, là ta kiến thức nông cạn. Chuyện mua nhà cũng không vội, trước hết thuê được một tòa nhà cũng là tốt rồi!” Nói xong thì Tô Vân Nương bên cạnh đột nhiên cúi xuống nói bên tai hai câu.

Trên mặt Tô phu nhân cố tình làm ra vẻ ngạc nhiên: ”Ngọc Lâu muốn tới thỉnh an? Nó không phải ở phòng khách bên ngoài sao?”

Lúc này đây là thọ yến Lý thị, các nam nhân đều ở phòng khách phía trước, ngay cả bọn công tử Trấn quốc hầu phủ cũng vậy, lúc bày Tô Ngọc Lâu lại muốn chạy đến thỉnh an? Tâm tư mấy người Lâm thị thể hiện rõ ràng như vậy, Âu Dương Noãn không khỏi cảm thán kiếp trước sao bản thân có thể dễ dàng rơi vào bẫy như vậy, để cho nhà

người ta dễ dàng lợi dụng hãm hại như vậy?

“Cái này chỉ sợ không phù hợp cấp bậc lễ nghĩa! Nơi này toàn là nữ nhân gia quyến!” Tô phu nhân cố ý lộ ra thần sắc khó xử.

Lâm thị cười nói: “Để cho hắn vào đi! Ở đây cũng không có người ngoài!” Rồi lại nhìn Lý thị nói: “Tô công tử từ xa đến, nghe nói chư vị đều ở trong này nên muốn tiến vào thỉnh an!”

Ánh mắt Âu Dương Noãn lưu chuyển, trong lòng đã có hàng trăm cái ý niệm trong đầu. Lý thị cười haha, trong mắt tràn ngập bất mãn nhưng trên mặt lại như cao hứng nói: “Kêu đứa nhỏ này vào đi!”

Những người khác cũng cười rộ lên theo, chỉ có trong ánh mắt lão thái quân là hiện lên một tia lạnh sắc bén.

Âu Dương Noãn không khỏi nhẹ nhàng thở dài một hơi, Lâm thị sở tác sở vi như vậy chỉ sợ ngoại tổ mẫu đã sớm nhìn ra! Nàng khẽ cười nói: “Tổ mẫu, nơi này vốn không có người ngoài nhìn thấy cũng không có gì trở ngại. Nhưng các tỷ tỷ ở hầu phủ, Liêu gia đều đã lớn, Tô công tử dù sao cũng là khách lạ, chỉ sợ...”

Lý thị gật gật đầu nói: “Cũng nên như vậy!” Nói xong, nhìn Trương mama phân phó: “Người đi mời các tiểu thư ra ngồi phía sau bình phong đi!”

Lâm thị vừa nghe, trong ánh mắt lộ ra thần sắc lo lắng, Tô phu nhân đột nhiên giữ chặt lấy tay bà ta vỗ nhẹ nhẹ như là trấn an. Âu Dương Noãn mỉm cười, xem ra Tô phu nhân này so với kế mẫu Lâm thị càng biết kìm nén không thể hiện ngoài mặt hơn.

Phía sau bình phong là nơi nghỉ ngơi, mọi người đang phân công nhau ngồi thì chợt nghe gã sai vặt cất giọng hô to: “Công tử Tô gia

đến!”

Âu Dương Khả vừa vịn ngòai ở bên rìa bình phong liền ghé qua khe hở nhìn ra ngoài. Các tiểu thư khác đều nín thở thanh tĩnh ngòai. Chỉ có Âu Dương Noãn trên mặt tươi cười, đáy mắt lại toát ra băng hàn không nói nên lời.

Một âm thanh như gió xuân xuyên qua bình phong đánh thẳng vào lòng người: ”Ngọc Lâu thỉnh an các vị trưởng bối!”

Âm thanh kia vẫn nhu hòa, nho nhã như trong dĩ vãng kiếp trước. Trong lòng Âu Dương Noãn bỗng nhiên nảy lên oán hận, đáy lòng phảng phất đau nhói, lạnh đến thấu xương... Nhưng mà, nàng không khóc. Nước mắt này bởi vì hắc mà đã chảy quá nhiều, sớm đã chai sạn hết rồi. Nàng, sẽ không bao giờ lặp lại nữa, sẽ không bao giờ vì hắc mà rơi một giọt nước mắt! Chuyện đã qua vĩnh viễn để nó qua đi, nàng đã từng luyến tiếc những ngày tháng hạnh phúc kia, đã từng không có cơ hội đứng dậy! Không! Tất cả chẳng qua là một vở kịch, một vở diễn làm nàng say mê trầm luân, vạn kiếp bất phục! Nàng đã sa vào sự ôn nhu của hắc, để rồi không thể nào thoát ra được! Loại ôn nhu này cuối cùng lại biến thành sự tàn khốc lạnh như băng làm nàng thương tích đầy mình! Đã từng có bao nhiêu động tâm, thời điểm chết đi lại mang nhiều oán hận, hận không thể hủy thiên diệt địa!

Tô Ngọc Lâu! Tô Ngọc Lâu! Người cũng biết ta hận không thể ăn thịt uống máu người, thế nhưng lại dám dâng lên tận cửa. Được! Được! Thật sự là quá tốt!

Tất cả mọi người đều bị tiếng nói nhu hòa bên ngoài hấp dẫn, ai cũng không chú ý đến trong mắt Âu Dương Noãn có một hồ sâu khủng khiếp, lạnh lùng đến đáng sợ!

Âu Dương Khả rất ít khi thấy người ngoài, bây giờ đang nhìn chăm chăm qua khe hở bình phong để nhìn bên ngoài. Một thiếu niên đang bước vào, hắn mặc một thân y phục màu đỏ sậm, đường viền được thêu chỉ vàng, bên ngoài khoác một áo choàng da hồ tuyết trắng. Một đôi mắt tinh anh làm người ta say mê, lại thêm mặt mày ẩn tình, môi nếu đan chu. Tư thái tao nhã, thần thái phong lưu phóng khoáng, tiêu sái không nói nên lời. Âu Dương Khả vừa nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ kia nhất thời bất động nhìn chăm chú như bị ai điểm huyết.

Thanh âm rất có hòa khí của Lý thị vang lên: "Đứng lên đi! Tô công tử từ đường xa tới đây thì chính là khách quý, nên ở phía trước uống nhiều thêm mấy chén!"

Tô Ngọc Lâu bình tĩnh không nhanh không chậm đáp: "Vâng, đa tạ ý tốt của lão phu nhân. Là do Ngọc Lâu nghe nói các vị phu nhân đang ở trong này nên đặc biệt muốn đến để thỉnh an!"

Tô Ngọc Lâu xuất hiện trước mặt các vị phu nhân gây nên một trận xôn xao. Ai cũng đều không nghĩ tới Tô gia này thế nhưng lại có một công tử thiếu niên phong thái như vậy. Âu Dương Noãn rũ mắt xuống che đi lãnh ý trong mắt, so với dung mạo tuấn mỹ của Tô Ngọc Lâu trong ký ức của nàng thì bây giờ hắn vẫn còn trẻ. Ai cũng không nghĩ được hắn là cố ý tiếp cận, lòng muông dạ thú!

Bên ngoài vẫn còn đang hàn huyên, các tiểu thư bên trong lại đứng ngồi không yên.

Đợi hoài không chịu nổi, Liêu tiểu thư là người đầu tiên không nhịn được mà hỏi: "Khả nhi, Tô công tử có bộ dáng như thế nào?"

Âu Dương Khả vẫn còn đang ngẩn ngơ nhìn bên ngoài, một lúc vẫn chưa định thần lại được. Âu Dương Noãn mỉm cười đón lấy ly trà từ tiểu nô hầu hạ trà nước, tự mình đưa cho Liêu tiểu thư, nàng nhẹ

giọng nói: "Mời dùng trà..." Liêu thiếu thư lập tức tỉnh ngộ lại, bản thân là một nữ tử khuê các lại ở trước mặt mọi người hỏi câu không nên hỏi, nàng ta không khỏi xấu hổ đến mặt đỏ bừng.

Một thân váy áo xanh lục, điểm quang tỏa ra tứ phía, Kha tiểu thư xuất thân từ Lại bộ tư vụ phủ nữ tử nói: "Ở đây đều là người một nhà, cũng không cần phải quá để ý như vậy. Ta nghe nói vị Tô công tử này được gọi là Giang Nam mỹ nam tử đó!"

"Đúng vậy! Đúng vậy!..." Một phòng oanh oanh yến yến cùng đồng ý.

Tiểu thư Lại bộ lang trung hé miệng cười: "Mỹ nam tử? Kinh đô này đâu ít mỹ nam tử, nổi danh nhất phải kể đến vị Minh quận vương kia. Đáng tiếc ngài ấy rất ít khi lộ diện, nếu không còn không biết sẽ khuynh đảo nữ tử trong thành này như thế nào!"

"Sử tiểu thư từng gặp qua Minh quận vương sao?" Một vị tiểu thư trẻ tuổi hỏi.

"Năm kia đi hiến tế có nhìn từ xa được một lần, nhìn cũng không rõ lắm!" Trong ánh mắt Sử tiểu thư lộ ra một loại thần thái như ảo mộng, dường như là nhớ tới điều gì đó, hai má đều đỏ hồng lên, tiếp theo lại không kiềm chế mà thở dài một hơi.

"Haizzz, hôn sự của vị Minh quận vương kia dù sao cũng do bề hạ làm chủ. Thiên kim gia tộc bình thường không thể với đến được. Sử tỷ tỷ, tỷ vẫn đừng nên si tâm vọng tưởng a!" Lâm Nguyên Nhu thản nhiên nở nụ cười, trào phúng nói.

"Người vừa nói cái gì?" Sử tiểu thư cơ hồ muốn nhảy dựng lên, lại bị Âu Dương Noãn nhẹ nhàng nói một câu: "Các vị tiểu thư, bình phong này rất mỏng, nếu kêu lên thì người bên ngoài sẽ nghe hết đấy!"

Mọi người đều sửng sốt rồi lập tức tất cả đều trầm mặc xuống. Tô Ngọc Lâu bên ngoài không biết đã lui ra từ khi nào. Âu Dương Khả trở về chỗ ngồi, Kha tiểu thư không kiêng kỵ gì mà trực tiếp hỏi: "Người nhìn thấy vị Tô công tử này chưa? Tướng mạo thế nào?"

Ai ai cũng lắng tai lên nghe, Âu Dương Khả vẫn có chút mất hồn mất vía, suy nghĩ một chút liền đáp: "Vô cùng tốt!"

"Tốt là tốt như thế nào?" Kha tiểu thư vẫn truy vấn không buông

Âu Dương Khả lại lắc đầu nói: "Khó diễn tả thành lời!" Mọi người lại đây đưa một hồi, nhưng bất luận như thế nào Âu Dương Khả cũng không nói.

Chương 58: Gặp lại cận bã nam nhân 3

Sau khi Tô Ngọc Lâu rời đi, các vị thiên kim lại trở về ngồi ở vị trí ban đầu xem diễn, lúc Âu Dương Noãn lại bắt đầu không chút để ý đứng lên thì chợt nghe Lâm thị nói: "Chúng ta ở bên này nghe diễn, cũng đừng bắt bọn trẻ ngồi cùng, để cho các nàng đi dạo trong vườn một chút đi!"

Không có ai tiếp lời, hơn nữa Âu Dương Noãn vẫn tao nhã ngồi ở chỗ kia, chỉ hơi hơi cười, không hề có ý muốn rời đi. Lâm thị không khỏi sốt ruột, nhìn Âu Dương Khả ra hiệu.

Âu Dương Khả nhẹ nhàng đứng lên, làm nũng với Lý thị: "Tổ mẫu, con cũng không muốn nghe diễn nữa, con nghĩ nên đi dạo trong vườn cho thoải mái!"

Lý thị cười nói: "Đi đi! Không cần theo chúng ta ngồi trong này, ta biết các người thiếu nữ trẻ tuổi không ngồi một chỗ được lâu, không thể nghe diễn y y nha nha trên kia!"

Mọi người đều cười rộ lên, Lâm Nguyên Nhu cũng liền đứng lên, cao giọng nói: "Lão thái quân, con cũng muốn đi!" Tiếp theo đại đa số các vị tiểu thư đều đứng lên tỏ vẻ muốn đi.

Trữ lão thái quân gật đầu, hỏi Âu Dương Noãn một bên: "Noãn nhi, con không đi cùng sao?"

Âu Dương Noãn cười nói: "Ngoại tổ mẫu, con thực muốn biết Triệu công tử có thể tự tay giết chết kẻ thù hay không! Con muốn ở lại xem

diễn!” Trong lời nói giống như là thực sự rất muốn biết vậy.

Mặt Lâm thị hơi hơi biến sắc, ánh mắt âm tình bất định nhìn Âu Dương Noãn.

Khóe miệng Âu Dương Khả nhếch lên, đi lên ôm lấy cánh tay Âu Dương Noãn cười hỏi lão thái quân: ”Lão thái quân, tỷ tỷ là đang luyến tiếc muốn ở bên cạnh người, tỷ ấy mới là không thích xem diễn kịch a! Người hãy nói một câu để tỷ ấy cùng chúng ta đi dạo!”

Lâm Nguyên Nhu cũng vội nói: ”Đúng vậy, đúng vậy! Vẫn là nên để Noãn nhi muội muội dẫn chúng ta đi, bằng không chúng ta không quen thuộc địa hình ở đây, đi lạc thì không tốt lắm!”

“Nếu đã như vậy, Noãn nhi, con cùng các vị tiểu thư đi ra ngoài dạo đi, cố gắng chiếu cố các nàng thật tốt!” Lý thị gật gật đầu, ôn nhu nói.

Âu Dương Noãn tựa tiểu phi tiểu nhìn Âu Dương Khả thập phần đáng yêu hoạt bát trước mặt. Âu Dương Khả bị nàng nhìn, chỉ cảm thấy da đầu khẽ run lên. Vừa rời khỏi tầm mắt các vị phu nhân thì không từ chủ được mà liền buông lỏng tay.

Đến vườn hoa, Âu Dương Khả đề nghị vào trong lương đình ngồi xuống. Các vị tiểu thư đều khách tùy ý chủ liền đi theo, chỉ có Lâm Nguyên Hinh là giữ chặt tay áo Âu Dương Noãn nói: ”Âu Dương Khả rất kỳ quái, muội vẫn nên đề phòng nàng ta!”

Một câu nhắc nhở này chắc chắn là xuất phát từ sự chân thành. Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua Lâm Nguyên Hinh, trên mặt vẫn thản nhiên cười nói: ”Hinh tỷ tỷ, tỷ yên tâm, muội tuyệt đối sẽ không làm ngoại tổ mẫu lo lắng đâu!” Mặc kệ bọn họ có mục đích gì, nàng sẽ để cho bọn họ phải thành công dã tràng!

Lương đình tám góc của Âu Dương phủ nằm trên núi giả, chúng vị tiểu thư đều được người nâng lên rồi đi đến lương đình ngồi xuống, hoa quả điểm tâm sớm đã được chuẩn bị tốt. Từ lương đình có thể nhìn thấy rõ cảnh đẹp của toàn bộ hoa viên, nhìn cũng có chút thú vị. Đúng lúc này lại nghe tiếng ồn ào náo nhiệt cách đó không xa, tiếng nói cười không ngừng truyền đến, Sử tiểu thư đột nhiên kinh hô: "Các người nhìn xem!"

Sườn tây hoa viên thế nhưng lại bày một bàn tiệc rượu, các công tử trẻ tuổi đều tùy ý ngồi. Hương rượu trên bàn bay bốn phía, tiếng cười truyền đến không ngừng. Các tiểu thư ngồi đây nhìn thấy cảnh này đều có chút kinh hoàng. Âu Dương Noãn thản nhiên nhìn thoáng qua, mỉm cười nói: "Sử tiểu thư không cần kinh ngạc, phụ thân vì muốn khách nhân được vui vẻ nên trong hoa viên có để một bàn tiệc. Chúng ta đang ở trong đình, phía dưới có nhóm nha đầu canh giữ, khách lạ sẽ không vào được đâu!"

Các vị tiểu thư nghe nàng nói như vậy mới yên tâm được một chút. Hướng bên kia nhìn lại khoảng cách cỡ trăm bước, phía trước còn có tảng đá, đứng ở bên sườn là hai tên sai vặt, mà phía sau các vị công tử kia là một hàng nha hoàn đang cầm cung tên. Âu Dương Noãn xa xa nhìn Âu Dương Tước đã bước lên phía trước, không khỏi khẽ mỉm cười, bọn công tử hào môn tụ tập một chỗ thì đều thích tổ chức trận đấu bắn tên. Tước nhi vẫn là một đứa nhỏ, hẳn kéo nổi cung tên sao?

Đang đứng không chỉ có Âu Dương Tước, còn có con trai trưởng Trấn quốc hầu Lâm Chi Nhiễm, Lâm Chi Úc nhà Bộ binh thượng thư, Liêu Hạc Phong nhà Lại bộ thượng thư.... Còn có vị đang đứng cuối cùng là Tô Ngọc Lâu.

Tô Ngọc Lâu lơ đãng hướng lương đình nhìn một cái. Mặc dù không biết vị tiểu thư nào đang ở trong đình là Âu Dương Noãn, chỉ biết

nàng nhất định ở trong đám nữ tử đó. Đối với hấn mà nói, nắm được tâm tư của một cô nương là một việc dễ dàng. Nếu mẫu thân đã cố ý dặn dò hấn phải tìm cách dụ dỗ vị đại tiểu thư Âu Dương phủ này, hấn cũng nên làm tốt mới phải.

Chính vào lúc này, cung tiền của Liêu Hạc Phong bắn đi, mọi người đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Khóe môi Tô Ngọc Lâu cong lên mỉm cười bước lên. Nha hoàn theo sau lấy cung tên ra, hấn tra vào dây cung thử thử sức giã. Trên mặt thoải mái tươi cười, kéo căng dây cung, chỉ nghe “chú” một tiếng mũi tên nhọn thẳng hướng tấm chắn bay đến. Lập tức âm thanh mũi tên nhọn xuyên qua tấm gỗ truyền đến. Mọi người ngưng mắt nhìn lại, là chính giữa hồng tâm.

Các tiểu thư trong đình đều phát ra tiếng kinh hô, ai cũng không thể tưởng tượng được công tử Tô gia lại có tài bắn cung cao siêu như vậy! Ánh mắt của mọi người không tự chủ được mà dừng trên người hấn, Âu Dương Khả còn say mê hơn thế nữa. Vốn Lâm thị bảo nàng ta mang Âu Dương Noãn tới đây là vì muốn nàng thấy được phong thái của Tô Ngọc Lâu, tạo điều kiện để hấn mượn cơ hội gần gũi nàng. Thế nhưng giờ phút này Âu Dương Khả đã đem lời nhắc nhở của Lâm thị ném lên tận chín tầng mây.

Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình bên cạnh nhẹ giọng nói chuyện, cũng không thèm liếc mắt nhìn Tô Ngọc Lâu một cái. Một lát sau Lâm Nguyên Hình sáp lại nói nhỏ một câu: “Noãn nhi muội muội, Tước nhi cũng muốn so tài bắn cung kìa!”

Âu Dương Noãn lập tức ngẩng đầu nhìn hướng giữa sân, quả nhiên nhìn thấy Âu Dương Tước cầm theo một cung tiền bước lên, tựa hồ dùng hết khí lực kéo căng dây cung. Âu Dương Noãn chậm rãi đứng lên, không tự chủ được mà bước đến gần, thầm nghĩ cung tiền này đối với một đứa nhỏ thật là miễn cưỡng: “Tước nhi không nên cậy mạnh!”

Đúng lúc này Âu Dương Tước đã buông dây cung, gã sai vặt thủ hộ tẩm chắn lập tức thét lên chạy trốn tứ phía. Mũi tên này quả nhiên không bắn trúng tẩm bia chứ đừng nói gì đến hồng tâm, nếu gã nô tài kia không trốn kịp chỉ sợ mũi tên đã bắn trúng hắn rồi! Các công tử ai cũng cười lớn, tiếng cười trào phúng không kiêng nể gì mà vang lên làm cho mặt Âu Dương Tước đều đỏ. Dù sao hắn cũng chỉ là một đứa trẻ mới mười tuổi, chưa từng chạm qua cung tên, lúc này liền muốn thử một lần, không nghĩ tới lại bị bọn họ cười nhạo như vậy!

“Tỷ tỷ, không nghĩ được tài bắn cung của ca ca lại kém như vậy!” Âu Dương Khả che miệng cười rộ lên.

Âu Dương Noãn lại hết sức thản nhiên nói: “Tước nhi vẫn còn nhỏ, sức lực có hạn. Lần đầu tiên liền có thể bắn được cung tên là ta đã thấy kinh ngạc rồi!” Chỉ hy vọng hắn sẽ không vì chuyện này mà tổn thương lòng tự trọng là tốt rồi.

Chính vào lúc này một nam tử trẻ tuổi đi tới, hắn nhận lấy cung tên từ Âu Dương Tước, mỉm cười nói: “Biểu đệ, để ta thử một lần!”

“Là đại ca của ta!” Ánh mắt Lâm Nguyên Hình sáng lên, trên mặt hết sức kinh ngạc.

Lâm Chi Nhiễm? Trong lòng Âu Dương Noãn không khỏi cảm thấy ngạc nhiên. Trưởng tử Lâm Chi Nhiễm của đại cửu cửu là người có tâm khí cao ngạo, cùng tỷ đệ nàng cũng không thân cận, làm sao có thể ra mặt giải vây thay Tước nhi.

Tô Ngọc Lâu đi đến bên người Lâm Chi Nhiễm nói: “Lâm công tử, huynh cũng có hứng thú với bắn tên sao?”

Lâm Chi Nhiễm nhìn hắn cười cười, chậm rãi nói: “Cũng không xem

là xuất sắc, nhưng nếu ta đã cảm thấy hứng thú thì nhất định sẽ thắng!”

Tươi cười trên mặt Tô Ngọc Lâu hoãn xuống: ”Ta cũng giống huynh. Nếu đã nhất định phải thắng thì chưa bao giờ thua. Lâm công tử khẳng định hôm nay có thể giành được hạng nhất?”

Lâm Chi Nhiễm thản nhiên cười nói: ”Vậy phải xem bản lĩnh của các vị!”

“Được! Nếu đã như vậy, hai người chúng ta tỷ thí một phen!” Tô Ngọc Lâu chậm rãi nói, cánh tay hướng ra, phía sau liền có người dâng cung tên lên. Hắn nhanh chóng bắn ra, mũi tên thứ nhất vừa rời cung hắn đã lại lấy ra mũi tên thứ hai bắn đi. Động tác nhanh như cắt, gọn gàng lưu loát, cũng không cần tốn nhiều sức. Công phu nhanh trong nháy mắt, còn chưa đợi mọi người phản ứng hai mũi tên xé gió lao đi về phía tấm bia, một trái một phải cách nhau không quá nửa phân, đồng thời trúng vào giữa hồng tâm.

Nhóm công tử ai cũng sững sốt rồi lập tức vỗ tay nhiệt liệt. Ở Đại Lịch chú trọng cả văn lẫn võ. Các đệ tử hào môn quyền quý đều không chỉ dùi mài kinh thư mà còn luyện tập kị xạ. Tô Ngọc Lâu trời sinh tuấn mỹ như vậy, lại xuất thân từ một thương hộ, mọi người đều nghĩ rằng hắn chẳng qua chỉ là một cái gối thêu hoa, lại không nghĩ rằng hắn lại có tài bắn cung thiện xạ như vậy. Thế gian ít có được mỹ nam tử nào như vậy. Lúc này ngay cả các tiểu thư trong đình viện cũng đều đứng lên xem tỷ thí, trên mặt đều không tự chủ được mà lộ ra thần sắc quý dị. Trong nhất thời ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Tô Ngọc Lâu.

Chỉ có Âu Dương Noãn đã quay trở lại trong lương đình ngồi xuống, chậm rãi rót một ly trà, Âu Dương Tước đã bắn xong tên thì những người khác nàng cũng không để trong lòng. Ngược lại Lâm Nguyên

Hình lại rất khẩn trương nắm chặt khăn tay, Âu Dương Noãn liếc nàng ta một cái, khẽ cười nói: "Hình tử tử lo lắng sao?"

Lo lắng? Đương nhiên là lo lắng rồi! Tô Ngọc Lâu dù sao cũng chỉ là xuất thân từ một thương hộ, đại ca Lâm Chi Nhiễm lại là công tử Hầu phủ, thân phận không phải cao quý bình thường. Nếu như thua Tô Ngọc Lâu trước mặt mọi người chẳng phải sẽ thành trò cười cho toàn kinh đô sao?

"Hình biểu tử không cần khẩn trương, tính tình của Nhiễm biểu ca không phải tử rõ hơn muội sao? Huynh ấy sẽ không cực nếu không nắm chắc phần thắng đâu!" Âu Dương Noãn mỉm cười trấn an đối phương nhưng trong lòng cũng không nắm chắc mười phần. Tô Ngọc Lâu này nàng rất hiểu hấn, hấn đúng là người văn võ song toàn, cũng không phải chỉ có động tác võ thuật đẹp mắt mà thôi. Lâm Chi Nhiễm sao? Nàng thật sự không hiểu rõ về con người này.

Âu Dương Tước đi qua đi lại, ngẩng mặt nhìn vị biểu ca Lâm Chi Nhiễm cao hơn mình rất nhiều này mà có chút lo lắng nói: "Biểu ca, hay là bỏ đi!"

Lâm Chi Nhiễm cười nhẹ, đôi mắt sắc bén khẽ nhếch lên. Hấn nhận lấy cung tiễn, vè mặt trở nên vô cùng trầm ổn, môi khẽ cong lên, cơ bắp toàn thân đều căng lên. Giờ phút này chỉ toát lên một loại khí chất chỉ có công tử tôn quý mới có. Một loại hơi thở theo hấn tản mát ra làm mọi người đều cảm thấy độ ấm của mặt trời cũng hạ dần xuống.

Các tiểu thư trong lương đình cũng đang tập trung nhìn, không khí an tĩnh dần dần trở nên lặng ngắt như tờ, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Lâm Chi Nhiễm, trong lòng bọn họ đều dâng lên một loại cảm giác kỳ quái. Trận quyết đấu này đúng là khiến người ta phấn khích mà.

Bỗng nhiên ánh sáng mũi tên chợt lóe, ‘Huru’ một tiếng, mũi tên nhanh chóng bay ra. Không đợi mọi người kịp phản ứng, Lâm Chi Nhiễm lại nhanh như sét đánh lấy mũi tên thứ hai theo sát mũi thứ nhất bay đi. Các tiểu thư không hẹn mà cùng bước lên phía trước, có người còn cố gắng ghé vào lan can nhìn xuống.

‘Ba’ một tiếng, tên của Tô Ngọc Lâu đã bị mũi tên của Lâm Chi Nhiễm xẻ làm đôi rơi xuống đất. Còn chưa đợi mọi người kịp kinh hô, mũi tên thứ hai thế như chẻ tre hạ xuống ngay mũi tên củ Tô Ngọc Lâu cắm chặt vào hồng tâm.

Một màn này không phải một câu kỹ nghệ tinh diệu mà có thể diễn tả được! Mọi người đang tròn mắt nhìn mũi tên của Tô Ngọc Lâu bị chẻ làm hai thì mũi tên tiếp theo lại cũng chịu chung số phận. Muốn chẻ đôi một mũi tên găm trúng hồng tâm cần rất nhiều lực đạo! Lâm Chi Nhiễm đúng là không chỉ có tài năng bắn cung xuất chúng, mà ngay cả lực đạo cánh tay cũng không phải mạnh bình thường. Mọi người hít một ngụm lãnh khí, kinh ngạc không nói nên lời. Không gian yên tĩnh tựa hồ như một cây kim rơi xuống cũng nghe thấy được. Một khắc tiếp theo, như là có thủy triều quét qua, toàn bộ mọi người đều đứng lên vỗ tay, so với lúc nãy thì hưng phấn gấp trăm lần, nhiệt liệt gấp trăm lần.

Các tiểu thư cũng đều đứng dậy vỗ tay. Lâm Nguyên Hình vốn là tiểu thư khuê các, nhàn tĩnh ôn nhu nhưng cũng kích động, vẻ mặt đỏ bừng lôi kéo Âu Dương Noãn, lớn tiếng hô: ”Đại ca đúng là lợi hại! Thật là lợi hại!”

Nhóm tiểu thư như hoa như ngọc này đứng ở đây sớm đã có người chú ý tới, chẳng qua là làm bộ như không biết mà thôi. Bây giờ phấn khích như vậy, nhất thời thu hút các thiếu niên bên kia quay đầu nhìn lại.

Ánh mắt Âu Dương Noãn không tự chủ được mà dừng lại trên người nam tử một thân cẩm bào thêu viền tơ vàng kia. Tuổi hấn còn rất ít nhưng thân hình lại cao lớn, dáng vẻ xuất chúng. Ở trong đám người kia quả thật là tỏa sáng. Như là cảm nhận được ánh mắt của nàng, nam tử kia quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt nàng. Đồng tử màu đen phản xạ ánh sáng, trong suốt như nhìn thấu tất cả, giống như một khối bảo thạch màu đen vậy. Dung mạo chỉ có thể nói là hoàn mỹ, giống như là một pho tượng được điêu khắc tinh xảo, mỗi một phân đều rất hoàn hảo, như là một tác phẩm nghệ thuật được thượng đế ưu ái tạo nên vậy. Quả thật là làm cho người ta cảm thấy say mê, không tự chủ được mà sinh ra ý niệm xấu hổ trong đầu.

Âu Dương Noãn cũng không né tránh, mỉm cười. Lâm Chi Nhiễm cũng tươi cười nhìn nàng, nụ cười đó dưới ánh mặt trời lại càng chói mắt hơn.

Đúng lúc này nha hoàn chạy đến hồi bẩm nói lão gia mời các vị công tử đi ra phòng khách ẩm yến, bọn họ liền xoay người rời đi. Các tiểu thư trong lương đình thấy mấy người bọn họ di chuyển liền biết trận thi đấu này cứ thế hạ màn nên hứng trí cũng không còn, lần lượt cáo từ rời đi.

Âu Dương Noãn lại nhìn các nàng cười nói: "Khả nhi, nếu mọi người đều muốn quay về thì muội dẫn các nàng trở về xem diễn đi!"

Âu Dương Khả cổ quái nhìn chằm chằm nàng, Lâm Nguyên Hình cũng thắc mắc hỏi: "Noãn nhi, muội không đi cùng sao?"

Âu Dương Noãn khẽ lắc đầu, các vị tiểu thư nhìn xuống thấy tất cả đều đã rời đi, chỉ còn lại một mình Âu Dương Tước liền biết là tỷ đệ nàng có chuyện cần nói nên gật đầu đi theo Âu Dương Khả.

Âu Dương Khả còn không muốn đi nhưng Lâm Nguyên Hình vì muốn tỷ đệ Âu Dương Noãn có không gian riêng nên cố ý thân thiết lôi kéo cánh tay nàng ta cùng nhau rời đi.

Âu Dương Tước thò đầu ra khỏi phủng trụ cung, cung kia đối với hắn mà nói là quá sức nhưng hắn vẫn dùng tay trái giữ lấy, tay phải dùng sức lôi kéo dây cung. Hắn hít sâu mấy hơi, dùng sức đem dây cung bắn ra nhưng lại như lực bất tòng tâm.

Âu Dương Noãn thấy vậy liền cảm thấy lo lắng.

Âu Dương Tước lại thử sức rất nhiều lần, bởi vì dùng nhiều sức nên các ngón tay đều sưng đỏ hết lên.

Âu Dương Noãn cứ đứng cách hắn không xa lẳng lặng nhìn, cũng không có ý muốn tiến lên ngăn cản. Trên trán Âu Dương Tước toàn là mồ hôi thế nhưng trên mặt tuyệt nhiên không để lộ chút thần sắc uể oải nào, hắn dùng sức bắn mũi tên thứ nhất nhưng đáng tiếc chưa kịp tới bia đã rơi xuống. Âu Dương Tước cắn chặt môi, khụy gối xuống, tựa hồ như muốn đem trọng tâm áp xuống, một lần nữa kéo căng dây cung.

Âu Dương Noãn tràn ngập lo lắng lại không nói được một lời, Âu Dương Tước kéo được một nửa lại không chịu nổi, chân bị trượt dây cung liền ‘sưu’ một tiếng rồi lại hồi lại. Âu Dương Tước lẳng lặng nhìn, trên mặt hơi hơi buồn rầu, lại muốn thử thêm một lần nữa.

Âu Dương Noãn rốt cục cũng không nhịn được nữa, nàng bước lên cướp lấy cây cung. Âu Dương Tước sững sốt nói: “Tỷ tỷ, sao tỷ lại ở đây?”

Trong lòng Âu Dương Noãn thoáng đau, nhưng nàng vẫn nói: “Tước nhi, không cần miễn cưỡng bản thân như vậy!” Nàng bỏ lại cây cung,

kéo tay hắn qua, tay hắn vì dùng sức quá độ mà đều sưng đỏ, phía đầu ngón tay còn có máu chảy ra. Âu Dương Noãn nén nước mắt, mím cười vỗ đầu hắn: "Tiểu tử ngốc, đau không?"

Ánh mắt Âu Dương Tước thấp thoáng dưới lông mi đen nhánh, hắn khẩn cầu nói: "Tỷ, tỷ để ta thử lại lần nữa đi. Ta nhất định sẽ giỏi hơn cả biểu ca!"

"Tước nhi, tỷ đã nói rồi, không cần miễn cưỡng bản thân. Bắn cung không tốt thì có gì xấu đâu?" Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói.

Thế nhưng Âu Dương Tước lại kiên định lắc đầu, nói: "Tỷ tỷ, ta nhất định có thể vượt qua được mọi người, ta tuyệt đối sẽ không làm cho tỷ mất mặt, tỷ hãy tin ta!"

Âu Dương Noãn nhìn trong ánh mắt đen nhánh kia tràn ngập sự kiên quyết, hé miệng muốn nói, cuối cùng chỉ nhắm mắt lại. Nàng vẫn luôn cảm thấy Tước nhi chỉ cần trở thành một người nam nhân có tương lai hứa hẹn là được rồi, không cần cái gì cũng phải làm tốt nhất, cũng không cần phải là người luôn đứng thứ nhất. Huống hồ năm nay Tước nhi cũng chỉ mới mười tuổi mà thôi, chỉ là một tiểu hài tử, không nên tạo áp lực cho hắn quá sớm. Nhưng nàng tựa hồ đã quên, đứa nhỏ này luôn có một loại bướng bỉnh kiêu ngạo, chuyện hôm nay đối với hắn là một đả kích rất lớn... Là nàng đã xem nhẹ rồi.

"Tước nhi, tỷ tỷ tin tưởng đệ!" Âu Dương Noãn tươi cười nói

"Ân! Tương lai ta muốn phong hầu bá tước. Để cho tỷ tỷ làm nhất phẩm phu nhân, bọn tiểu nhân kia sẽ không dám cười nhạo chúng ta, để tỷ cùng mẫu thân có thể hãnh diện vì ta. Tỷ tỷ, rồi tỷ sẽ thấy, ta nhất định có thể làm được!" Âu Dương Tước nói xong, lại tiếp tục kéo dây cung.

Âu Dương Noãn đứng ra xa vài bước, yên lặng nhìn Âu Dương Tước kéo căng dây cung một lần nữa. Phong hầu bá tướng, Nhất phẩm phu nhân! Tước nhi, đây là nguyện vọng của đệ sao? Đệ cũng biết tâm nguyện lớn nhất của tỷ chính là muốn đệ được sống hạnh phúc, danh lợi phú quý này có gì quan trọng chứ? Nếu như đệ muốn, tỷ tỷ có liều mạng cũng sẽ tranh giành cho đệ.

“Âu Dương công tử vẫn còn ở đây luyện tập sao?” Đúng lúc này, một nam tử trẻ tuổi từ trong bụi hoa bước ra.

Tuấn mỹ tuyệt luân...dùng bốn từ này để hình dung Tô Ngọc Lâu đúng là rất chính xác. Thêm nữa hắn lại còn văn võ song toàn, cầm kỳ thi họa không có gì là không tinh thông, nữ tử nào thấy hắn cũng sẽ động tâm không thôi. Lâm thị vì muốn nàng mắc bẫy, quả thật là đã tốn không ít tâm tư. Trong lòng Âu Dương Noãn khẽ cười lạnh.

“Vị này là...” Ánh mắt hắn dừng trên người Âu Dương Noãn, tươi cười ấm áp, ánh mắt vẻ mặt làm người ta say mê.

Chương 59: Đường lang bộ thiền hoàng tước tại hậu (bộ ngựa bắt ve, hoàng tước ở phía sau)

“Đây là tỷ tỷ của ta!” Theo trực giác, Âu Dương Tước cũng không thích vị Tô công tử này nên hắt ít lời nhiều ý, ngay cả tên của Âu Dương Noãn cũng không muốn nói ra.

Tô Ngọc Lâu nhìn nhìn Âu Dương Noãn, chỉ cảm thấy nàng mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng mắt như thu thủy, mi tựa xuân sơn. Dung mạo ngôn ngữ văn chương bình thường cũng khó mà diễn tả được. Hắn ta không khỏi mỉm cười nói: “Đại tiểu thư, xin chào!”

Trong ánh mắt hắn như có ánh lửa ấm nóng đang bốc cháy. Âu Dương Noãn lại chỉ thản nhiên cười nói: “Công tử không cần đa lễ!”

Âu Dương Tước nghe tỷ tỷ mình nói chuyện, chỉ cảm thấy có gì đó khác thường. Hắn cẩn thận nhìn lại, trên mặt Âu Dương Noãn vẫn ôn hòa như ngày thường, nhưng hắn vẫn nhận ra được một sự biến hóa nho nhỏ. Biến hóa này chỉ đệ đệ thân thuộc như hắn mới phát hiện được. Âu Dương Tước không thích vị công tử tuần mỹ này quá thân cận với tỷ tỷ nên lạnh lùng nói: “Tỷ tỷ, đệ muốn ra phòng khách, tỷ cũng trở về đi!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nói: “Chắc tổ mẫu cũng đang tìm ta, đệ đi nhanh đi!” Nói xong nàng hướng Tô Ngọc Lâu thản nhiên thi lễ rồi xoay người rời đi. Hồng Ngọc bước nhanh theo sau tiểu thư mình,

cũng không nhin được mà quay đầu nhìn Tô Ngọc Lâu một cái, thầm nghĩ vị công tử này đúng là tuấn mỹ, khó trách các vị tiểu thư hồi nãy lại đều kích động như vậy. Thế nhưng Âu Dương Noãn lại xoay người bước đi không có nửa điểm lưu luyến.

Thật lâu sau khi Âu Dương Noãn rời đi, Tô Ngọc Lâu vẫn còn đứng đó, Âu Dương Tước nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói: "Tô công tử, người không tới phòng khách sao?"

Tô Ngọc Lâu sững sốt, quay đầu nhìn Âu Dương Tước không hờn giận cũng đang nhìn mình, hắc mím cười, bộ dáng rất tự nhiên gật đầu cùng rời đi. Thế nhưng trong lòng hắn lại rất ngạc nhiên, thiên kim tiểu thư bình thường nhìn thấy hắn đều đỏ mặt ngượng ngùng. Còn vị đại tiểu thư Âu Dương gia này nửa điểm cũng không để trong lòng, chẳng lẽ cố tình ra vẻ giả vờ lạnh nhạt là lạt mềm buộc chặt sao? Nghĩ vậy, trong lòng hắn không khỏi sinh ra hứng thú với nàng.

Âu Dương Noãn rời đi rất xa, bàn tay vẫn luôn gắt gao nắm chặt trong tay áo mới chậm rãi buông ra, nhìn dưới ánh mặt trời mặt trong bàn tay đã bị móng tay đâm đến đỏ hồng. Hồng Ngọc kinh hô một tiếng, nói: "Đại tiểu thư, người làm sao vậy?"

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: "Vừa rời đứng lâu nên đầu có chút đau thôi, không được để lộ ra ngoài!"

Tại phòng khách Âu Dương gia, ngồi ở bàn trung tâm là Âu Dương Trì cùng bảy tám quan viên thân cận, các bàn còn lại là chư vị công tử. Tô Ngọc Lâu vừa mới ngồi xuống cùng mọi người ẩm yến. Những người khác ban đầu đều vì xuất thân gia thế nên đối với thân phận là con thương nhân như hắn thì cũng có chút khinh miệt, nhưng vừa rời được chứng kiến tài bắn tên của hắn thì ý khinh thị kia cũng bất giác giảm đi vài phần. Nay trên bàn tiệc, mọi người tâm tồn thử ý không ngừng kính rượu với hắn. Tô Ngọc Lâu vẫn luôn mỉm cười ăm

hạ, thân thiết nói chuyện cùng mọi người, nửa điểm mới lạ cũng không có, thành thạo lưu lại ấn tượng tốt với mọi người. Trong lời nói của mấy công tử này đều là thi từ văn vẻ, ti trúc cầm khúc rồi lại đến phong thổ các nơi.... Sản vật danh lam không có gì là Tô Ngọc Lâu không giỏi, không có gì là không biết, quả nhiên là văn võ song toàn làm người khác khâm phục. Các chư vị công tử đã không còn ý tứ miệt thị nữa, chỉ có Lâm Chi Nhiễm là thái độ lạnh nhạt, một chút cũng không để ý đến.

Lát sau, một nha hoàn bước đến rót thêm rượu cho mọi người, không biết chân tay long ngóng thế nào mà làm đổ hết lên tay áo Tô Ngọc Lâu, hấn ta hơi hơi nhíu đầu lông mày. Âu Dương Tước cũng ngồi ở bàn này, là chủ nhân chung quy cũng không nhin được mà nói: "Sao lại như vậy? Nha đầu người đúng là không cẩn thận mà!"

Tiểu nha đầu kia tuổi còn nhỏ, biết sai nên lập tức quỳ xuống, liên tục dập đầu nhận lỗi. Tô Ngọc Lâu dù sao cũng là làm khách ở nhà người ta nên cũng không tốt nếu tức giận, đành nói: "Bỏ đi!" Nhưng tay áo bị ướt một mảng đúng là không thoải mái.

Tiểu nha đầu kia vội vàng nói: "Mời công tử đi theo nô tỳ để nô tỳ thay người lau sạch một chút!"

Đối với người coi trọng dáng vẻ bên ngoài như Tô Ngọc Lâu, trên người mang theo mùi rượu nồng đậm đúng là không thoải mái. Lúc này nghe nha đầu kia nói như vậy liền buông ly rượu đứng lên.

Âu Dương Tước nhíu mày nói: "Nhưng mà sắp đến thời điểm phụ thân ta đi kính rượu rồi!"

Tô Ngọc Lâu trời sinh ưa sạch sẽ liền cười nói: "Thời gian còn sớm, ta sẽ nhanh chóng quay lại, sẽ không chậm trễ đâu!"

Âu Dương Tước gật gật đầu, dặn nha hoàn kia: "Đừng đi vào viện trong. Nếu không cẩn thận đụng trúng tiểu thư nhà ai, ta sẽ không tha cho người!"

Tiểu nha đầu sợ hãi gật đầu rồi dẫn Tô Ngọc Lâu đi. Âu Dương Tước thơ ngây cũng không cảm thấy được có điều gì không đúng. Nhưng Lâm Chi Nhiễm ngồi ở bàn bên kia thì ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào bóng dáng của Tô Ngọc Lâu...

Tô Ngọc Lâu theo tiểu nha đầu kia đi qua phòng khách, đi qua hoa viên rồi dừng lại ở một nơi tương đối hẻo lánh. Tiểu nha đầu để hần chờ trong sân còn mình thì vào phòng, rất nhanh bưng ra một chậu nước ấm, sau đó giúp hần xắn tay áo lên rồi rửa sạch vết rượu. Cuối cùng lại lấy một cái khăn bố cho hần lau khô, cười hì hì nói: "Công tử, rất nhanh sẽ được rửa sạch! Công tử không cần sốt ruột!"

Sắc mặt Tô Ngọc Lâu đã có chút lạnh nhạt, hần chậm rãi nói: "Tay chân người nhanh nhẹn như vậy, sao có thể vô ý là đổ ly rượu lên người ta?"

Nha đầu kia rất lanh lợi liền cười ngọt ngào nói: "Theo như ý của công tử thì là do nô tỳ cố ý? Nô tỳ đâu có lá gan đó đâu?" Nói xong lại nhìn Tô Ngọc Lâu cảm thán một câu: "Công tử thật là tuần tú! Ta ở trong phủ này lâu như vậy cũng chưa từng thấy qua người nào được như ngài. Thật sự là rất giống thiên nhân a!"

Nàng ta nói năng ngọt ngào, trong mắt lại có một ánh sáng khác thường lóe lên. Tâm trí Tô Ngọc Lâu bỗng nhiên nhảy lên, cảm thấy có cái gì đó không đúng liền nắm lấy tiểu nha đầu, lạnh lùng nói: "Là ai phái người tới? Người cố ý dẫn ta đến đây làm gì?"

Tiểu nha đầu nhẹ giọng nói: "Công tử, là đại phu nhân phân phó nô tỳ làm. Ngài đứng ở trong này chờ một chút, hết thấy đã có phu nhân

an bài tốt!”

Tô Ngọc Lâu lạnh lùng cười, hắt nhanh chóng đứng dậy muốn đi. Tiểu nha đầu thông minh liền đứng chắn trước mặt hắt quơ quơ khối ngọc bội: ”Công tử nhận ra vật này chứ?”

Tô Ngọc Lâu sửng sốt, lập tức nhận ra khối ngọc bội kia là đồ vật bên người Tô phu nhân. Hắt nhất thời đứng bất động, âm thanh lại lạnh lùng thêm vài phần: ”Phu nhân nhà người rất cuộc là có ý gì?”

Nàng ta cúi đầu, che đi tia sáng quý dị trong mắt nói: ”Công tử cứ chờ ở chỗ này là được. Cho dù phu nhân nhà ta muốn hại ngài, chẳng lẽ cả Tô phu nhân cũng muốn hại ngài hay sao? Tóm lại đây là chuyện tốt, nếu công tử bỏ lỡ chỉ sợ...tương lai sẽ hối hận!”

...

Lúc Âu Dương Noãn trở về, trên đài đã diễn đến đoạn thứ sáu, đoạn con hát chính xướng lên ‘Một con chim nhạn rơi xuống đất. Cúi đầu nhin xuống thù huyết hồng, rồi sẽ có ngày là anh hùng đâm xuyên ngực kẻ thù!’

Nàng đứng ở cửa nghe được một câu này thì không tự chủ được mà khẽ mỉm cười. Trữ lão thái quân thấy nàng đã quay lại thì rất cao hứng, lập tức ngoắc ngoắc nàng lại gần. Âu Dương Noãn mỉm cười bước đến, Trữ lão thái quân nói: ”Vừa rồi còn thấy Tước Nhi mà?”

“Dạ, Ngoại tổ mẫu. Tước Nhi nhờ con thay nó vấn an người!” Âu Dương Noãn mỉm cười trả lời. Lý thị bên kia hướng bên này nhìn lại, chợt nghe Âu Dương Noãn nói: ”Đứa nhỏ Tước nhi này đúng là ngốc. Nó nói muốn bắn cung thật tốt để làm quà chúc thọ tổ mẫu. Những người khác đều đi cả rồi mà nó vẫn cứ đứng ở hoa viên luyện tập, đến nỗi bàn tay cũng bị thương. Con nhìn mà thấy đau lòng!”

Lý thị vừa nghe đến đó thì liền phân phó Trương mama đem thuốc mỡ đến: "Người đưa qua cho đại thiếu gia đi, phải tận mắt thấy hẳn dùng rồi mới được trở về!"

Lâm thị ở một bên nghe được, oán khí trong mắt nồng đậm khó có thể che giấu được. Con của đại tỷ thì được xem như tâm can bảo bối của Âu Dương gia, còn con trai của mình chưa được sinh ra đã bị gán ác danh Thiên sát cô tinh. Những chuyện này đều do Âu Dương Noãn mà ra, trong lòng bà ta âm thầm thề rằng, nhất định phải làm cho đối phương phải trả giá gấp nhiều lần!

Tô phu nhân ngồi bên cạnh Lâm thị lặng lẽ nói: "Muội lúc trước cũng không nói, đại tiểu thư đúng là một tiểu mỹ nhân a!"

Đáy mắt Lâm thị xẹt qua tia lãnh ý, khách khí nói: "Noãn nhi giống đại tỷ ta, dung mạo đúng là xuất chúng. Làm cho phu nhân chê cười rồi!"

Tô phu nhân nhẹ giọng nói: "Sao lại nói vậy? Nói những lời này khác gì coi ta là người ngoài đâu? Ta đã đưa ngọc bội đính ước cho muội, muội không được thay đổi chủ ý a!" Tô phu nhân càng nói càng ra vẻ thân cận, nhất là khi cười khoe mắt cũng híp lại, quả nhiên là rất cao hứng.

Tô phu nhân nhìn Âu Dương Noãn, đánh giá thêm lần nữa, thầm nghĩ bằng vào tài hoa của Tô Ngọc Lâu công danh trước sau gì cũng sẽ đạt được. Nếu bây giờ lại cưới được một người con dâu xuất thân cao quý như vậy, tương lai Trấn quốc Hầu phủ cùng Lại Bộ Thị Lang ở trong triều cũng có thể thay Tô gia nói đỡ một hai câu. Đến lúc đó tiền đồ của Tô Ngọc Lâu chẳng phải sẽ càng mở rộng hơn sao? Nghĩ như vậy ánh mắt bà ta càng sáng hơn.

Lâm thị nhìn Tô phu nhân, đoán được trong lòng bà ta đang nghĩ gì

thì không khỏi âm thầm cười lạnh. Tô gia bất quá cũng chỉ là nhà thương nhân mà thôi, ngay cả khi phú quý có chạm trời thì các nhà quyền quý ở kinh đô cũng không để vào mắt. Cho dù Tô Ngọc Lâu có công danh trong tay thì căn cơ cũng quá nhỏ bé, Âu Dương Trì tuyệt đối sẽ không đem đích trưởng nữ gả cho nhà như vậy. Lại càng đừng nói đến sau lưng còn có Trữ lão thái quân mưu kế thâm sâu kia nữa, bà ấy làm sao có thể đồng ý gả cháu gái ruột thịt cho một thương hộ chứ? Nhưng nếu là Âu Dương Noãn toàn tâm toàn ý, chính mình muốn gả cho Tô Ngọc Lâu, vậy thì không thể trách người khác được...Vốn là muốn đợi Âu Dương Noãn lớn thêm chút nữa mới ra tay nhưng tình hình này xem ra để nàng ở lại đây một ngày thì đối với Lâm thị chính là họa lớn!

Lâm thị nghĩ đến đây thì ho khan vài tiếng, nhìn Âu Dương Noãn nói: "Noãn nhi, lại đây với mẫu thân!"

Âu Dương Noãn thản nhiên nhìn bà ta một cái, vừa muốn đi qua thì đột Trữ lão thái quân đột nhiên giữ chặt tay nàng lại. Âu Dương Noãn biết trong lòng ngoại tổ mẫu đang lo lắng Lâm thị có ý đồ gì khác, nhưng trước mắt mọi người bà ta vẫn là kế mẫu của mình, nếu cứ hững hờ như vậy truyền ra ngoài sẽ không có lợi cho nàng cũng đệ đệ, cho nên Âu Dương Noãn vỗ nhẹ tay trấn an Trữ lão thái quân. Xong nàng liền đứng dậy, tươi cười bước đi nhẹ nhàng đến bên người Lâm thị.

Chương 60: Đường lang bộ thiền hoàng tước tại hậu (bộ ngựa bắt ve, hoàng tước ở phía sau) 2

Còn chưa chờ Âu Dương Noãn mở miệng, Tô phu nhân đã tinh tế lôi kéo tay nàng, hai tay xoa xoa bàn tay nàng nói: "Tay đại tiểu thư sao lại lạnh thế này?" Nói xong liền lấy lò sưởi tay của mình đưa qua: "Mau qua đây sưởi ấm đi!"

Âu Dương Noãn khẽ cười nói: "Đa tạ Tô phu nhân quan tâm! Thời tiết lạnh như vậy, phu nhân cũng nên cẩn thận!" Nói xong liền đưa lò sưởi trả lại cho bà ta.

Tươi cười của Tô phu nhân thoáng chốc cứng đờ, nhất thời cảm thấy ý đồ của mình khá lộ liễu, các thiếu phu nhân bên cạnh đã muốn ghé mắt vào rồi. Thậm chí cả Trữ lão thái quân cùng Lý thị cũng đã hướng ánh mắt qua đây, bà ta liền cảm thấy ngượng ngùng, không dám biểu lộ thêm điều gì nữa.

Lâm thị bên này cười nói: "Noãn nhi, Tô phu nhân là người trong nhà. Con đừng khách khí như vậy!"

Đúng là chịu không nổi mà phải kéo quan hệ lại gần mà. Âu Dương Noãn cười cười thế nhưng trong ánh mắt lại lộ ra chút lạnh nhạt nói: "Mẫu thân, người tới là khách. Tô phu nhân là khách quý của ngài, Noãn nhi lại càng không thể chậm trễ!"

Lâm thị là phu nhân Lại Bộ Thị Lang thế nhưng lại xem phu nhân của một thương nhân như người trong nhà, như thế nào cũng làm người ta cảm thấy nghi ngờ! Vài vị phu nhân nghe xong những lời này của Âu Dương Noãn liền liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy giống như là có thâm ý sâu sắc. Trong lòng Lâm thị âm thầm kêu khổ, trên mặt lại không thể hiện điều gì.

Một lát sau, trên mặt Lâm thị lộ ra sự mệt mỏi, Tô phu nhân bên cạnh quan tâm hỏi: "Phu nhân mệt sao?"

Lâm thị gật gật đầu, cười nói: "Ta đang mang thai nên không thể so với người bình thường được. Chỉ là ngồi như vậy cũng liền cảm thấy mệt mỏi!" Nói xong bà ta đứng dậy hướng Lý thị tạ lỗi nói: "Lão thái thái, thân thể con không khỏe, chỉ có thể ngồi được đến đây. Con muốn đi về trước, mong lão thái thái không phiền lòng!"

Hiện tại Lý thị nhìn thấy người con dâu này thì liền cảm thấy chán ghét, cũng không muốn bà ta ở lại đây nên phất phất tay nói: "Ở đây nhiều người như vậy. Cũng không cần ngươi phải ở lại, trở về trước đi!"

Lâm thị đáp vâng rồi hướng mọi người cáo biệt, đột nhiên lại đứng không vững rồi ngã xuống người Âu Dương Noãn, nàng liền đỡ lấy bà ta, nhẹ giọng nói: "Mẫu thân cẩn thận một chút!"

Lý thị nhìn thấy lại càng chán ghét hơn, nói: "Khả nhi, đưa mẫu thân người về trước đi!"

Âu Dương Khả vừa đứng lên, Lâm thị đã vội vàng nói: "Không cần! Khả nhi còn nhỏ để nó ở bên cạnh lão thái thái đi, có Noãn nhi đưa con về là được rồi!"

Như thế đúng là kỳ quái, bà ta lại không cần nữ nhi thân sinh. Đúng

là muốn ở trước mặt mọi người thể hiện mẫu tử tình thâm với kẻ nữ đây mà. Rốt cuộc đây là muốn lấy được hiền danh hay vẫn còn có ý đồ khác? Âu Dương Noãn nhìn nhìn Lâm thị rồi chậm rãi tươi cười, mặc kệ là có ý đồ gì, nàng sẵn sàng đón nhận. Âu Dương Noãn cười nhẹ nói: "Nếu đã như vậy thì để con dìu mẫu thân trở về. Các vị khách quý cứ an tâm xem kịch a!"

Khi Âu Dương Noãn đi qua Âu Dương Khả, giống như là lơ đãng mà lưu lại cho nàng ta một nụ cười kỳ dị. Âu Dương Khả xem ra khá bất an, nàng ta biết được kế hoạch của Lâm thị nhưng không ngờ Tô Ngọc Lâu lại là một nam tử xuất chúng như vậy. Cũng vì lý do đó nên khi nhìn thấy Tô Ngọc Lâu, nàng ta lại đột nhiên hy vọng kế hoạch của mẫu thân sẽ không thành công. Hơn nữa bây giờ nhìn thấy nụ cười đó của Âu Dương Noãn, giống như là đang đắc ý. Âu Dương Khả vừa để ý liền cảm thấy không thoải mái, ngay cả mày cũng gắt gao nhúu chặt lại.

Lâm thị cùng Âu Dương Noãn cùng đi một đoạn đường dài, rồi bộ dáng giống như là rất mệt mỏi cười yếu ớt nói: "Cảm ơn Noãn nhi, mẫu thân đã làm xong việc con xem kịch rồi!"

"Mẫu thân sao lại nói mấy lời này? Người xưa thường nói 'kịch như nhân sinh, nhân sinh như kịch'. Có xem hay không cũng giống nhau thôi!"

Âu Dương Noãn cười đến ngọt ngào, nhưng Lâm thị lại cảm thấy nó còn mang theo một loại lạnh lùng. Bà ta không tự chủ được mà nắm chặt tay, mạnh mẽ ngăn sự chán ghét của mình mà tiếp tục đi. Vừa đến hoa viên thì đột nhiên kinh hô: "Ai nha, Vương mama! Túi hương trên người ta đâu? Vừa rồi vẫn còn ở đây mà!"

Vương mama vừa nghe thì sốt ruột nói: "Ôi! Không phải đã bị rơi ở đâu chứ? Phu nhân, bí mật trong viện khó giữ, nếu để nhiều người

biết vạn nhất có người nghĩ không thông muốn kiểm tra mọi người thì đúng là lớn chuyện mất. Để lão nô đi tìm!”

Âu Dương Noãn lạnh mắt nhìn đôi chủ tớ người xướng kẻ họa này. Trong lòng cười lạnh, đường đường là đồ vật trên người chủ mẫu làm sao có thể đánh mất dễ dàng như vậy. Đây rốt cuộc là muốn diễn trò gì?

Vương mama mặt dày nói: ”Đại tiểu thư, phu nhân đi vội nên chỉ dẫn theo hai nha đầu. Mong nha đầu của người có thể giúp đỡ tìm cùng lão nô!”

Thời tiết rét lạnh, Âu Dương Noãn đã để Phương mama ở lại Noãn các, bên người chỉ dẫn theo Hồng Ngọc cùng Văn Tú. Nàng nghe Vương mama nói như vậy thì không khỏi cười nói: ”Mama muốn dùng người thì cứ nói thẳng là được rồi. Văn Tú, người qua bên kia tìm giúp một chút!”

Vương mama dẫn ba nha đầu rời đi, chỉ còn lại Lâm thị, Âu Dương Noãn cùng Hồng Ngọc tiếp tục đi về phía trước.

Lâm thị nói: ”Noãn nhi, ta muốn con dìu ta về vốn là có chuyện muốn nói với con!”

Quả nhiên đã đến rồi, Âu Dương Noãn mỉm cười: ”Mẫu thân có gì cứ nói!”

Lâm thị ghé mắt nhìn Âu Dương Noãn, thấp giọng nói: ”Noãn nhi tuổi cũng không còn nhỏ nữa!”

Âu Dương Noãn nhu hòa cười: ”Tổ mẫu nói con vẫn chỉ là một tiểu hài tử!”

Lâm thị khẽ cười nói: "Là do lão thái thái thương con thôi. Đại tỷ lúc trước tuổi này ở Hầu phủ đã có người tới xin cầu hôn rồi. Nói thật, gia đình nhà chúng ta là như vậy, các cô nương còn nhỏ tuổi hôn sự đã được định sẵn cũng là bình thường!"

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: "Mẫu thân ghét bỏ nữ nhi rồi sao? Muốn nữ nhi rời khỏi phủ sớm đi sao?"

Trong mắt Lâm thị hàn quang hiện lên nhưng miệng lại hờn dỗi nói: "Sao có thể chứ? Mẫu thân là muốn tốt cho con thôi, người tốt chỉ sợ giữ không được. Nếu để đến khi con mười lăm tuổi mới tính thì chỉ sợ lại không tìm thấy người tốt!"

Âu Dương Noãn cúi mắt nói: "Con vẫn còn nhỏ. Chuyện này mẫu thân vẫn là không nên bàn tính với con. Nếu để phụ thân cùng tổ mẫu biết được thì sẽ tức giận!"

Lâm thị cười lạnh rồi đột nhiên kéo lấy tay Âu Dương Noãn thở dài nói: "Thật là đứa nhỏ đáng thương, ta làm sao lại muốn bàn với con chuyện này chứ? Chỉ là mẫu thân con sớm mất đi, công vụ của lão gia lại bận rộn, những chuyện trong nhà mấy năm gần đây lão thái thái cũng ít hỏi đến. Chỉ còn ta thân là di nương của con, vẫn luôn xem con như con ruột. Những lời này nói với người ngoài tự nhiên sẽ có chút kiêng kỵ, nghĩ rằng giữa hai mẫu tử chúng ta có gì đó không đúng! Con cũng nên vì mình mà suy tính đi!"

Nói thì chân thành thấm thiết, trong mắt lại lấp lánh ánh lệ, nếu là Âu Dương Noãn của trước khi trùng sinh chắc chắn sẽ tuyệt đối tin tưởng hành động của Lâm thị là vì suy nghĩ cho nàng. Nhưng mà hiện tại nàng một chút cảm động cũng không có, chỉ còn lại vô số sự chán ghét, nên nàng thản nhiên nói: "Mẫu thân sao lại nói những lời này. Con có tổ mẫu yêu thương, có phụ thân quan tâm, tương lai còn có đệ đệ để dựa vào. Con như vậy thì đáng thương ở chỗ nào chứ?"

Thân thể mẩu thân không tốt, vẫn là không nên vì chút chuyện vặt này mà lo lắng!”

Lâm thị rung mình có chút tức giận nhưng miệng lại nói: ”Noãn nhi, ta vẫn có câu nên nói. Lão thái thái tuy rằng hòa ái nhưng dù sao cũng không phải mẩu thân ruột thịt, cho dù là muốn lo lắng thì tuổi cũng đã lớn rồi, phụ thân con lại hồ đồ. Con vẫn nên vì tiền đồ của mình mà suy tính một chút mới phải. Đừng quá thành thật như thế, nếu không tương lai có hối hận cũng không kịp nữa!”

Quanh co lòng vòng nhiều như vậy không phải là vì có âm mưu sao. Âu Dương Noãn mỉm cười, xuôi theo vở kịch nói: ”Mấy năm nay ít nhiều mẩu thân cũng đã chiếu cố đến con, nếu cứ muốn gả đi sớm, con làm sao có thể bỏ mẩu thân lại được đâu?”

Người còn chưa chết, ta làm sao có thể yên tâm để đệ đệ cho mẩu thân lang sói như người chứ?

Lâm thị cười cười: ”Hài tử ngốc, có lời này của con là đã đủ rồi! Mấy năm nay ta sống trong phủ này cũng không phải dễ dàng gì, con cũng đã biết!” Bà ta dừng một chút rồi lại cảm khái nói: ”Ai cũng nói kế mẩu khó làm, Tước nhi vẫn luôn hiểu lầm ta nhưng Noãn nhi phải tin tưởng ta. Ta là toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho hai tỷ đệ con. Ta tuyệt đối sẽ không hại các con đâu!”

Chính vì tin tưởng người nên Tước nhi mới phải chết sớm, ta lại bị người hại hãm sâu vào tuyệt cảnh. Âu Dương Noãn lẳng lặng nhìn Lâm thị: ”Ơn dưỡng dục, Noãn nhi suốt đời khó quên!”

Lúc nói bốn chữ suốt đời khó quên tươi cười của nàng lại càng ngọt ngào, mang theo một cỗ ý tứ mà sau khi nghe sau lưng Lâm thị liền nổi lên một tầng da gà, bà ta cảm thấy lời này nghe qua thập phần đáng sợ, giống như là đang tuyên thệ một lời thề nào đó, lại không

thể nói rõ được là không đúng chỗ nào.

Vì có âm mưu nên Lâm thị luân phiên nhắc lại chuyện này, thế nhưng lại bị Âu Dương Noãn khéo léo chuyển chủ đề. Nói qua nói lại bất giác đã đi qua hoa viên lúc nào không hay. Đột nhiên một tiểu nha đầu hốt hoảng chạy đến, bộ dạng hoang mang, chân tay vung loạn xạ, không ngờ lại đụng trúng Hồng Ngọc. Thấy vậy Lâm thị quát lớn một tiếng: "Đứng lại! Điên điên khùng khùng còn ra thể thống gì nữa!"

Tiểu nha đầu lập tức quỳ xuống, bộ dáng rất khản trương, cúi đầu nói: "Phu nhân, nô tỳ đang ở phòng khách hầu hạ, đại thiếu gia không cẩn thận uống hơi nhiều. Người nói bị đau đầu, muốn nô tỳ đi tìm đại tiểu thư!"

Tâm Âu Dương Noãn hơi động. Trước nhĩ chỉ là một đứa nhỏ, ngày thường cũng không uống rượu nhưng hôm nay lại khác, làm chủ nhà chắc chắn phải uống một ít. Hồi nãy nàng đã nhắc nhở hẳn cố gắng uống ít, làm sao mà vẫn không nghe lời? Lúc này lại nghe Lâm thị cười nói: "Cũng may người đụng phải chúng ta, nếu cứ để người trực tiếp đi vào không cẩn thận va phải lão thái quân hoặc đụng trúng vị khách quý nào thì phải làm sao bây giờ? Thôi, Noãn nhi, người hãy đi xem Trước nhĩ thế nào đi!"

Âu Dương Noãn có chút thâm ý liếc mắt nhìn tiểu nha đầu kia, cố ý chần chừ nói: "Mẫu thân thì phải làm sao? Vương mama cùng các nha đầu khác không ở bên cạnh, sẽ không tốt nếu để người đi một mình!"

Lâm thị cong khóe miệng lên, giống như lơ đãng nói: "Vậy để cho Hồng Ngọc trở về cùng ta đi!"

Vốn là ở đây chờ mà! Đầu tiên là Văn Tú, tiếp theo là Hồng Ngọc. Rốt cuộc Lâm thị muốn làm gì đây? Một cái ngẫu nhiên rồi lại tiếp một

cái ngẫu nhiên, như vậy sẽ biến thành tất nhiên. Chẳng lẽ bà ta muốn chuyện của Trương Văn Định kia tái diễn một lần nữa? Âu Dương Noãn cẩn thận nhìn kỹ Lâm thị, thấy vẻ mặt của bà ta vẫn bình tĩnh, nửa điểm manh mối cũng không nhìn ra. Nàng liền tươi cười chân thành nói: "Mẫu thân đúng là suy nghĩ chu toàn. Nếu đã như vậy, Noãn nhi đi xem Tước nhi trước. Hồng Ngọc, người hãy hảo hảo chiếu cố mẫu thân, cẩn thận dìu người trở lại Phúc Thụ viện!"

Hồng Ngọc lên tiếng đáp vâng, lúc ngẩng đầu lên trong mắt đã dâng đầy lo lắng. Âu Dương Noãn gật đầu một cái ý bảo không cần lo lắng. Nàng chờ Hồng Ngọc cùng Lâm thị đi rồi mới quay đầu lại nhìn chằm chằm vào tiểu nha đầu báo tin kia nói: "Đại thiếu gia ở phòng khách kính rượu với ai? Rốt cuộc là đã uống mấy chén, bây giờ đang ở đâu? Có những ai đang hầu hạ bên cạnh, nếu như say thì ai sai người đến đây? Người đứng ở cửa trước hay sau phòng khách? Ai sai người chạy tới hậu viện tìm người?"

Liên tiếp hỏi nhiều vấn đề, trên trán tiểu nha đầu kia đã toát mồ hôi lạnh, cúi đầu đáp: "Tình hình thì nô tỳ cũng không rõ lắm. Là...là người bên cạnh thiếu gia sai nô tỳ đi truyền tin với tiểu thư!"

Chương 61: Đường lang bộ thiền hoàng tước tại hậu (bộ ngựa bắt ve, hoàng tước ở phía sau) 3

Truyền tin? Người bên cạnh Âu Dương Tước nàng đã sớm điều tra qua, để lại toàn những người thông minh, thân thể trong sạch đáng tin cậy. Nếu như hấn thật sự uống say, bọn họ sẽ biết nên xử lý thế nào, làm sao có thể sai người chạy đi báo tin với đại tiểu thư? Chẳng lẽ có nàng qua thì Tước nhi sẽ tỉnh rượu được sao? Huống hồ, bọn họ lại không tự mình đến mời mà để một nha đầu lạ mặt hầu hạ ở phòng khách như vậy chạy đi? Lý do này đúng là quá buồn cười, nhưng nếu đổi lại là Âu Dương Noãn của trước kia thì chắc chắn sẽ tin tưởng. Lâm thị biết rằng nàng rất coi trọng Tước nhi, chắc chắn sẽ vì quan tâm hấn mà bỏ qua tiểu tiết. Nhưng bây giờ xem ra ai là đường lang, ai là hoàng tước còn chưa biết được. Âu Dương Noãn cười lạnh.

“Nếu đã như vậy thì người đi trước dẫn đường đi!” Nàng tươi cười mà giọng nói lại mang lãnh ý. Nha đầu kia bị nàng nhìn chăm chăm không tự chủ được mà cúi người xuống, thấp giọng đáp vâng.

Đi thêm một lúc thì đến một tiểu viên lạc ở góc phía tây hoa viên thì tiểu nha đầu kia dừng lại cười nói: “Đại tiểu thư, đại thiếu gia đang ở bên trong, mời người vào!”

Âu Dương Noãn lại bất động mỉm cười nhìn nàng ta, giống như đợi nàng ta đi rồi thì mình mới bước vào.

Tiểu nha đầu cười cười, trong mắt lại hiện lên lo lắng nói: "Đại tiểu thư, đại thiếu gia đang chờ người!"

Âu Dương Noãn ôn hòa nói: "Bên cạnh Tước nhi không thiếu người chăm sóc. Người tên gì? Sao trước đây ta chưa từng gặp qua?"

Tiểu nha đầu có chút khẩn trương nói: "Nô tỳ là Ngân Hạnh, mới vào phủ cách đây không lâu. Nô tỳ biết đại tiểu thư, người là quý nhân không nhớ rõ nô tỳ là điều tất nhiên!"

Tươi cười của Âu Dương Noãn lại càng sáng lạn hơn: "Ta thực sự không biết trong phủ lại có nha đầu thông minh như vậy!" Nói xong nàng lại làm bộ như buồn bã nói: "Xem ra trong phủ đúng là vào nhiều người mới. Nghe nói trước đó vài ngày đã đuổi đi không ít mama, nha đầu. Haizzz, tổ mẫu nói là muốn chinh đốn uy nghiêm trong phủ nên đã đuổi đi rất nhiều người cũ. Thời gian trôi qua thật nhanh, còn nhớ Giang mama trước đây từng rất chiều cố tỳ đệ chúng ta. Lúc trước bà ấy là người lạnh lẽo, vài năm gần đây thân thể không được khỏe nên ta đã cầu xin tổ mẫu cho bà ấy được ở lại đây an hưởng tuổi già. Ai ngờ bà ấy lại không chịu, còn nói con người già rồi thì muốn trở lại cố hương, trong lòng ta thực sự luyến tiếc. Tước nhi vài ngày trước còn khóc nháo, vú nuôi hẳn ngại tranh cãi với hắn, chỉ có Giang mama là người có thể làm cho chúng ta vui vẻ..." Nàng cứ thao thao bất tuyệt nói về chuyện xưa.

Hạnh Nhân này thấy nàng cứ đứng ở cửa không chịu đi vào, mồ hôi lạnh trên trán ngày càng nhiều, cơ hồ có điểm không chịu nổi. Vị đại tiểu thư này, tuổi còn trẻ nhưng lại không phải người đơn giản. Phu nhân bảo mình dẫn nàng tới đây cứ tưởng rằng là chuyện dễ dàng, ai ngờ lại là việc khó như vậy. Không hoàn thành nhiệm vụ đã đành, nói không chừng còn chọc vào tai họa gì đây. Thế nhưng bây giờ rút lui cũng không còn đường sống nên quyết tâm nói: "Đại tiểu thư, ngài

mau vào đi... Chắc là đại thiếu gia đang sốt ruột chờ bên trong..." Đợi Âu Dương Noãn bước vào nàng ta sẽ khóa cửa lại, phu nhân đã phân phó là phải nhất Âu Dương Noãn cùng người bên trong lại.

Âu Dương Noãn nhìn nàng ta một cái rồi tựa tiểu phi tiểu nói: "Hạnh Nhân, ta nói nhiều như vậy nên cảm thấy khát quá. Người đi vào mang một ly trà ra đây cho ta!"

Cái gì? Hạnh Nhân sừng sốt. Châm trà sao?

Khuôn mặt tươi cười của Âu Dương Noãn bỗng lạnh xuống: "Sao thế? Ngay cả một nha đầu cũng không nghe ta sai bảo sao? Trong mắt ngươi chỉ có phu nhân mà không để đại tiểu thư ta vào mắt sao?"

Trong lòng Hạnh Nhân run lên, dù sao lá gan cũng không đủ lớn, âm thanh run rẩy nói: "Đại tiểu thư, nô tỳ... nô tỳ không có ý này. Hay là để nô tỳ chạy qua..."

"Không cần phiền phức như vậy. Tước nhi nếu ở trong viện này thì tự nhiên trà nước đã được chuẩn bị đầy đủ. Bằng không làm sao có thể tỉnh rượu?" Dừng một lát, Âu Dương Noãn cười lạnh tiếp tục nói: "Hay là ngươi từ đầu đến cuối đều gạt ta? Tước nhi căn bản là không ở bên trong!"

"Không dám! Nô tỳ tuyệt đối không dám lừa gạt tiểu thư! Đại thiếu gia thực sự đang ở bên trong. Chỉ là viện này trước đây không có người ở, đại thiếu gia đã sai hầu cận đi nơi khác cho nên bên ngoài mới không có ai hầu hạ. Bây giờ bếp lò trong viện vẫn còn lạnh, nhất thời không thể dâng trà cho đại tiểu thư..." Hạnh Nhân âm thầm sốt ruột, không phải là không có nước mà là nước đã được dùng để rửa tay áo cho Tô Ngọc Lâu hết rồi. Nếu bây giờ phải đi đun nước chẳng phải sẽ lộ ra tất cả sao?.

“Nếu ở đây không có. Vậy người qua bên kia châm trà đi!” Âu Dương Noãn lạnh lùng nói.

Tròng mắt Hạnh Nhân không ngừng lay chuyển, nghĩ rằng sẽ đi nhanh về nhanh nên nói: “Bằng không đại tiểu thư cứ vào trước đi, nô tỳ lập tức chạy đi châm trà...”

Lúc này Âu Dương Noãn đã thấy một góc váy nguyệt sắc sau gốc cây mai vàng cách đó không xa, trong lòng liền cười lạnh, nàng thản nhiên nói: “Khi nào thì đến phiên người sai bảo ta phải làm như thế nào. Còn không mau cút đi!”

Hạnh Nhân không tự chủ được mà siết chặt ống tay áo, thầm nghĩ đi châm trà cũng chỉ một chốc rồi liền quay lại chắc chắn sẽ không sao, nàng ta liền chạy nhanh lên nói: “Dạ, xin đại tiểu thư chờ một chút, nô tỳ sẽ lập tức trở lại!” Nói xong liền chạy nhanh như bay.

Âu Dương Noãn nhìn thấy nàng ta đã đi xa liền lạnh lùng nhìn hướng gốc mai, lúc này chợt nghe ở sau lưng có tiếng nói: “Mọi người đi đâu hết rồi? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Tiếp theo là một công tử phóng khoáng nhàn nhã bước ra, đúng là Tô Ngọc Lâu.

Quả nhiên là hắc! Âu Dương Noãn cúi đầu nói: “Tô công tử!” Tròng lòng đã rõ ràng mưu kế của Lâm thị.

Tô Ngọc Lâu vừa nhìn thấy Âu Dương Noãn thì lộ ra tươi cười thản nhiên: “Đại tiểu thư, xin thứ lỗi, ta không biết tiểu thư cũng ở trong này!” Sau đó lại thấp giọng mắng: “Nha đầu vừa rồi ở đây không biết đã đi đâu, đại tiểu thư đi vào trong này cũng không thông báo một tiếng!”

Đúng là làm ra vẻ! Đầu tiên Lâm thị để cho Tô Ngọc Lâu xuất hiện trước mặt người khác, ý đồ làm cho nàng say mê hẳn. Rồi lại để cho Âu Dương Khả kéo mình đến hương đình, ở trước mặt bao nhiêu người thưởng thức tài bắn cung của hắn. Nếu nàng vẫn là một thiên kim tiểu thư đơn thuần chắc chắn sẽ nhất kiến chung tình. Sau đó Lâm thị mượn cớ thân thể không khỏe để nàng dẫn bà ta trở về trước mặt mọi người. Tiếp theo là để Hạnh Ngân dụ nàng đến viện này rồi khóa cửa phòng lại nhốt nàng và Tô Ngọc Lâu ở bên trong. Như vậy thanh danh của nàng sẽ còn giữ được sao? Ha, Lâm thị chắc chắn là rất coi trọng Tô Ngọc Lâu, nếu giải thích không được nàng sẽ xuôi theo mà gả cho hắn. Quả thực là buồn cười! Loại kỹ xảo vụng về này làm được một lần thì liền thôi đi, lại còn dám sử dụng lần thứ hai! Âu Dương Noãn cười nhẹ nói: "Chuyện ngoài ý muốn thôi mà! Tô công tử đừng khách khí, ta xin đi trước!"

Tô Ngọc Lâu còn chưa kịp nói chuyện, Âu Dương Noãn đã xoay người rời đi, cũng không ngoảnh lại nhìn hắn một lần. Nàng mơ hồ nghe hắn gọi phía sau nhưng lại làm như không biết. Tô Ngọc Lâu vừa muốn đuổi theo thì đột nhiên lại bị ngăn cản.

Tô Ngọc Lâu nhíu mày nhìn cô nương trước mặt, lộ vẻ nghi hoặc nói: "Người là..."

"Tô ca ca, ta là Khả nhi. Vừa rồi ở sau bình phong...à, không, là ở lương đình đã nhìn thấy phong thái bắn cung của huynh. Ta...ta rất ngưỡng mộ!"

Tô Ngọc Lâu vừa nghe thì rất kinh ngạc, nói: "Người là tiểu nữ nhi của Âu Dương bá bá?"

Mặt của Âu Dương Khả đỏ lên, ánh sáng trong mắt lại càng lấp lánh, nói: "Tô ca ca cũng biết ta à!"

Tô Ngọc Lâu có nghe Tô phu nhân nói qua Lâm thị chỉ sinh được một nữ nhi, chính là Âu Dương Khả tuổi còn rất nhỏ này, thân hình còn chưa kịp nảy nở, càng không cần nói đến mày ngài khí chất đều rất kém cỏi so với tỷ tỷ. Nàng ta không giống với Âu Dương Noãn ngay cả khi đứng trong đám thiên kim tiểu thư cũng sẽ thu hút ánh mắt của người khác. Hắn làm sao có thể chú ý đến Âu Dương Khả chứ, nhưng hiện tại nàng ta lại đứng chắn trước mặt hắn, nên hắn chỉ có thể nói: "Ta đã nghe mẫu thân nhắc qua, người tìm ta có việc gì sao?"

Âu Dương Khả chưa từng cùng nam tử tuổi này nói chuyện nhiều như vậy, trong lòng khẩn trương, trên mặt lại cố ra vẻ bình tĩnh, khẽ cười nói: "Ta vô tình đi qua đây, nhìn thấy Tô ca ca đang ở trong này liền nghĩ qua nói chuyện một chút. Ta không có ý gì khác!"

Trong lòng Tô Ngọc Lâu có chút không kiên nhẫn, lại ngại lạnh nhạt thì không tốt nên giọng điệu thản nhiên nói: "Bây giờ đã không còn sớm, ta phải quay lại phòng khách. Nhị tiểu thư cũng trở về sớm đi!"

Âu Dương Khả sững sốt, mắt thấy Tô Ngọc Lâu đang bước qua liền quỳnh lên chạy nhanh lại gọi hắn: "Tô ca ca chờ một chút, ta còn có chuyện muốn nói!"

Tô Ngọc Lâu nghi hoặc nhìn Âu Dương Khả, nàng ta bị hắn nhìn thì đỏ mặt, nhất thời không biết nói gì nên càng thêm bối rối, tùy tiện nói: "Huynh muốn ở lại kinh đô bao lâu?"

Tô Ngọc Lâu nhíu mày, giọng điệu đã có chút lạnh nhạt: "Khả năng cũng ở lại một thời gian!"

Âu Dương Khả liền nói: "VẬY...vẬY huynh sẽ thường xuyên đến phủ chúng ta chứ?"

Câu hỏi này đúng là kỳ quái, đôi mắt đẹp của Tô Ngọc Lâu nhìn Âu Dương Khả, chung quy chỉ đáp: "Chuyện này...cũng không tốt lắm!" Đúng là hàm hồ, không lẽ hắn nói là sẽ thường xuyên đến làm khách nhà các người sao.

Âu Dương Khả mong đợi, nhưng cũng nhận thấy giọng điệu của mình đúng là quá mức nóng vội nên thay đổi khẩu khí nói: "Ý ta là... ah, chính là vì Âu Dương Tước, hắn bắn cung kém như vậy, phụ thân ta vẫn luôn muốn tìm người dạy dỗ hắn. Không biết là Tô công tử có bằng lòng giúp hắn một thời gian không?"

Tô Ngọc Lâu gật gật đầu nói: "Gia mẫu cùng Âu Dương phu nhân là bạn tốt, ngày sau chỉ sợ sẽ còn tới làm phiền quý phủ. Nếu Thị Lang đại nhân không chê ta kém cỏi, tiểu công tử cũng không có ý kiến thì ta sẵn lòng cùng hắn luận bàn một phen!"

Mi dài cong cong, lông mày rậm xéo, hai mắt mím cười tỏa ra ánh sáng. Lời nói lại rất khiêm tốn, trên mặt lại tràn ngập thần thái tự tin làm cho Âu Dương Khả nhìn không chớp mắt, chỉ cảm thấy tim đập nhanh loạn nhịp, trong lòng khẩn trương.

Tô Ngọc Lâu là người thông minh, chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt đỏ bừng thì hắn liền biết vị nhị tiểu thư này đã ái mộ hắn. Nhưng mà nàng ta chỉ là do một thứ nữ Hầu phủ sinh ra, địa vị so với các đại tỷ thì còn kém xa. Hơn nữa khí chất, dung mạo cũng đều không thể sánh được với Âu Dương Noãn, hắn tất nhiên sẽ không xem nàng ta là đối tượng để định hôn.

Tô gia xác thực là phú giáp một phương, danh trấn Giang Nam, ở trong mắt người thường thì đúng là phú quý vô hạn. Nhưng một khi đã đến kinh đô ngọa hổ tàng long này thì Tô gia cũng không tính là cái gì. Hơn nữa ở kinh thành hắn không có núi lớn dựa vào, không

có căn cơ thì so sánh với thiếu gia hào môn kinh thành vẫn là không bằng. Hắn có tài hoa lại có khát vọng nhưng do thân phận là con thương nhân trói buộc nên không thể thực hiện được. Như thế sao hắn có thể cam tâm? Lúc này đây ở kinh đô, vì đụng trúng sở trường, Tô Ngọc Lâu là một người có dã tâm, biết rõ mình có tài hoa hơn người, dung mạo lại xuất chúng, nếu ở kinh đô kết thông gia với một gia đình hào môn, vì tiền đồ của hắn mà mở rộng đường, chuyện thăng quan tiến chức chắc chắn nắm trong tầm tay. Trong kinh đô danh môn quý nữ chiếm phần đông, nếu hắn thực sự quyết tâm muốn cầu một núi lớn để dựa vào thông qua hôn nhân thì không phải là việc khó. Nhưng hắn lại có vài phần tâm tính cao ngạo, chẳng những muốn kết hôn với một nữ tử nhà cao cửa rộng mà còn phải là một tuyệt đại mỹ nhân. Nữ tử tầm thường hắn chắc chắn không để vào mắt! Lúc này đến Âu Dương phủ cũng là vì muốn nhìn vị tiểu thư mà mẫu thân hắn nhắm đến rất cuộc là trông như thế nào mới hạ quyết tâm có đặt cược vào nàng hay không.

Chỉ là Âu Dương đại tiểu thư đối với hắn thập phần lạnh nhạt, làm lòng hắn nổi lên một loại cảm giác không nói rõ được. Vừa rồi nhìn thấy nàng xoay người bước đi hắn thế nhưng lại bỏ qua sự tự tôn mà muốn giữ nàng lại. Ai ngờ lại bị vị nhị tiểu thư này ngăn lại, hỏi sao hắn lại không tức giận? Chỉ là hắn muốn thể hiện phong độ quân tử cho nên không thể tức giận ra mặt nên nói: "Nhị tiểu thư, ta thực sự là phải đi rồi. Xin thứ lỗi!"

"Đợi chút!" Âu Dương Khả bị Tô Ngọc Lâu ngó lơ. Nha đầu bên người đều nói nàng ta mỹ mạo vô cùng, sao có thể chịu được khi bị bỏ qua như vậy? Nàng ta không cam tâm nên chạy nhanh qua đưa cho Tô Ngọc Lâu một đồ vật, nhỏ giọng nói: "Cái này cho huynh!"

Nói xong không đợi Tô Ngọc Lâu phản ứng đã liền chạy nhanh đi, giống như là sau lưng có quỷ vậy.

Tô Ngọc Lâu cúi đầu nhìn, quả nhiên là một chiếc khăn tay màu hồng, trên khăn còn thêu uyên ương màu vàng khiến hấn không khỏi giật mình.

Lúc này Hạnh Nhân đã bưng trà nước bước tới, nhìn thấy cảnh này thì sững sốt nói: "Ô công tử, đại tiểu thư đâu?"

Tô Ngọc Lâu đoán chừng Lâm thị muốn tạo cơ hội để hấn cùng Âu Dương Noãn ở cùng một chỗ những lúc này lại chỉ nói được hai ba câu mà thôi, trong lòng liền rầu rĩ không vui: "Nàng đã đi rồi! Quên đi, đem chiếc khăn này trả lại cho nhị tiểu thư nhà ngươi!" Nói xong hấn liền đem khăn tay ném cho Hạnh Nhân, một câu cũng không muốn nhiều lời bước nhanh ra khỏi viện.

Hạnh Nhân ngờ ngác đem khay trà đặt qua một bên, vừa muốn ngồi xuống để nhặt khăn tay rơi trên mặt đất thì đã thấy một đôi dày thêu trăn châu đứng trước mặt mình. Ngẩng đầu nhìn thấy người bước đến thì kinh hô: "Đại tiểu thư!"

Âu Dương Noãn nhặt khăn tay lên, vỗ vỗ nhẹ lớp đất dính lên trên, động tác nhẹ nhàng giống như là rất tiếc hận.

Hạnh Nhân cúi đầu, nửa câu cũng không dám nói. Vị đại tiểu thư này căn bản không có rời đi, vì sao vị Tô thiếu gia kia lại nói nàng đã đi rồi? Nàng vẫn ở chỗ này là vì mục đích gì? Chẳng lẽ Âu Dương Noãn đã phát hiện ra mục đích của mình? Không! Tuyệt đối không thể! Hạnh Nhân một bên trấn an chính mình, trong lòng lại chảy mồ hôi lạnh.

Âu Dương Noãn lúc này lại cười nói: "Tốt lắm, trà ta không uống nữa, ngươi đi theo ta!" Nói xong nàng gấp khăn tay lại bỏ vào trong tay áo mình.

Âu Dương Khả kiếp trước và kiếp này đều không có gì khác biệt, chỉ cần nhìn một lần liền bị Tô Ngọc Lâu mê hoặc, không thèm để ý đến kế hoạch của Lâm thị mà vẫn muốn tiếp cận hẳn...Lâm thị xảo quyết vậy mà lại sinh ra một nữ nhi vụng về như vậy, không uống nạng cố ý kéo dài thời gian chờ Âu Dương Khả đến. Quả nhiên là được nhìn thấy trò hay! Khóe miệng Âu Dương Noãn cong lên một nụ cười lạnh.

Hạnh Nhân nghi hoặc nhìn Âu Dương Noãn, lại không dám ho he một tiếng. Trong lòng thật sự không biết vị đại tiểu thư này đến tột cùng là có ý gì?

Chương 62: Nhị tiểu thư không biết xấu hổ

Âu Dương Noãn đợi Hồng Ngọc và Văn Tú trở về rồi thấp giọng phân phó Hồng Ngọc vài câu. Nhìn Hồng Ngọc xoay người rời đi rồi nàng mới dẫn Văn Tú trở lại xem diễn. Lúc này Hạnh Nhân đã muốn bỏ chạy nhưng đều bị Văn Tú kéo lại đi theo Âu Dương Noãn. Lúc này vở diễn cũng đã kết thúc, các phu nhân tiểu thư đều phân thành nhóm cùng đánh mặt chược.

Lý thị đang ngồi nâng mắt nhìn lên thì thấy Âu Dương Noãn liền ngoắc ngoắc tay bảo nàng lại gần: "Mau ngồi xuống giúp ta nhìn bài, mắt ta không được tốt lắm!"

Âu Dương Noãn bước qua, nhìn Hạnh Nhân đối diện cười cười. Hạnh Nhân lập tức rét run cả người, nàng ta đột nhiên ý thức được nếu đại tiểu thư ở đây nói hết mọi chuyện thì bản thân mình cũng xong đời! Nhưng Âu Dương Noãn chỉ cười cười đi qua, không hề để ý đến nàng ta. Hạnh Nhân vốn không yên lại thấy Văn Tú cứ nhìn chằm chằm, đành phải đứng tại chỗ cúi đầu nhìn mũi chân, có cảm giác như mình biến thành miếng thịt cho người ta ngắm nghía vậy.

Âu Dương Noãn đi đến bên cạnh Lý thị ngồi xuống, trên mặt Lý thị liền lộ ra nụ cười hiền lành. Câu được câu không bắt đầu cùng nàng nói chuyện phiếm. Trữ lão thái quân ngồi đối diện nhìn cảnh tượng hạnh phúc này thì khẽ mỉm cười gật đầu, thầm nghĩ Noãn nhi đã trưởng thành rồi. Nếu là lúc trước thì khi Lâm thị vừa đi nàng cũng đã sớm đi theo rồi, làm sao có thể ngồi xuống cùng đánh bài với trưởng bối chứ!

Lý thị, Trữ lão thái quân, Đại cử mẫu Trầm thị cùng Nhị cử mẫu Tương thị ngồi chung một bàn. Âu Dương Noãn nhìn quanh bốn phía, thấy các vị phu nhân cùng tiểu thư đều ở đây, chỉ có Âu Dương Khả là không thấy đâu, nàng liền cười nói: "Khả nhi ở đâu?"

"Nó không phải đã sớm đi tìm con sao? Sao không thấy cùng con trở về?" Trầm thị kinh ngạc hỏi.

Âu Dương Noãn làm ra vẻ giật mình nói: "Con không có gặp Khả nhi a!"

Trầm thị liếc mắt nhìn Tương thị một cái, nói: "Con cùng mẫu thân con rời đi nó cũng liền đi theo, làm sao lại không thấy được, sao lại kỳ quái vậy?"

Âu Dương Nỗa khẽ cười không nói. Lá bài trong tay Tương thị hạ xuống, nhin không được ngẩng đầu lên nhìn. Ánh mắt ôn nhu, sườn mặt thanh tú, đúng là quá giống với vị tiểu cô đã sớm mất đi kia. Thế nhưng vẻ mặt, khí chất lại hoàn toàn khác biệt, trước đây Lâm Uyển Thanh đã sớm nổi danh là tiểu mỹ nhân của kinh đô nhưng dung mạo Âu Dương Noãn bây giờ so ra còn diễm lệ hơn vài phần. Quan trọng nhất là trên người Âu Dương Noãn toát ra một loại trấn định, một khí độ trầm tĩnh. Tương thị có chút bần thần, cảm thấy Âu Dương Noãn bây giờ cùng người trong quá khứ vẫn luôn nhát gan theo sau Lâm thị thật sự là không giống nhau, một dự cảm xấu chậm rãi xâm lấn vào trong lòng Tương thị, bà ta miễn cưỡng cười nói: "Chắc Khả nhi thấy buồn chán nên kiếm cớ ra ngoài đi dạo đó mà. Chắc sẽ quay lại sớm thôi!"

Lông mi dài cong cong của Âu Dương Noãn khẽ động, nụ cười trên khuôn mặt cực kỳ ôn nhu xinh đẹp, nàng nghe vậy tựa hồ không chút để ý mà nhìn Tương thị một cái. Âu Dương Khả vừa gặp được người trong mộng, hiện tại chắc chắn đã đi đến Phúc Thụy viện để

biểu lộ quyết tâm. Chỉ là khi Lâm thị biết chính nữ nhi thân sinh đã phá hỏng kế hoạch của mình thì không biết biểu tình sẽ khiến người ta phẫn khích cỡ nào, đáng tiếc nàng lại không được xem một màn này!

....

Vương mama đang giúp Lâm thị nằm nghiêng trên chiếc ghế gỗ lim, xong lại dùng cái gối nhét vào sau lưng cho bà ta dựa vào, cuối cùng là dâng lên một tách trà ấm. Lâm thị chậm rãi thở phào một hơi nhẹ nhõm nói: "Cũng không biết là có thành công hay không?"

"Phu nhân sao lại nói vậy? Người xem Tô công tử tuần tú như vậy, tiểu thư nhà nào nhìn thấy mà không động tâm chứ đừng nói gì đến đại tiểu thư, người mà rất ít khi ra khỏi phủ. Ngay cả lão nô sống đến từng này tuổi mà lần đầu nhìn thấy còn xúc động. Chỉ cần nha đầu kia làm theo lời của phu nhân, thừa dịp bọn họ ở trong phòng thì liền khóa cửa lại, việc này cũng xem như là thuận nước đẩy thuyền thôi!"

"Haizzzz, nếu không phải dạo gần đây chân tay của ta trong phủ bị lão thái thái bó hẹp thì sao ta lại muốn dùng cách thức mạo hiểm này!" Lâm thị thở dài.

"Phu nhân yên tâm, khế ước bán thân của nhân đầu kia là tử khế, một nhà già trẻ đều ở trong tay phu nhân, cho dù có đánh chết nàng ta cũng không dám khai ra phu nhân đâu. Chỉ có thể nói là không biết trong viện có người nên mới khóa lại, sẽ không một ai biết được mọi chuyện là do phu nhân an bài..."

"Người nghĩ lão già ở Thọ an đường kia chết rồi sao? Bà ta khôn khéo thành thực, làm sao có thể không liên tưởng được là do ta gây nên chứ? Nhưng mà dù sao có biết thì cũng đã muộn, chỉ cần đến lúc dùng cơm không thấy Âu Dương Noãn đâu, ta sẽ cho người đi

tìm xung quanh. Trước mặt bao nhiêu người nó lại ở cùng một phòng với một vị công tử trẻ tuổi, người xem lão gia còn nói được gì. Đến lúc đó đừng nói là Lão thái thái, ngay cả Trữ lão thái quân cũng chỉ có thể đứng nhìn mà thôi!”

“Đúng là diệu kế. Chỉ là lão nô không rõ, phu nhân muốn đem nàng ta gả ra ngoài thì chỉ cần tùy tiện tìm một người đến là được. Tại sao nhất định phải là Tô công tử, dù sao hắn cũng ở Giang Nam xa xôi!” Vương mama hơi hơi nghi hoặc, chỉ cần đem Âu Dương Noãn tùy tiện ở cùng một nam nhân nào đó là được, vì sao lại phải chịu thiên tân vạn khổ đi tìm Tô Ngọc Lâu đến.

“Người thì biết cái gì! Người quên chuyện Trương Văn Định lần trước rồi sao? Qua chuyện đó ta đã cẩn thận suy nghĩ, lúc trước đúng là ta có chút nóng vội. Lão thái quân yêu thương đưa ngoại tôn nữ này như vậy, bây giờ nó lại đem lão thái thái cùng lão gia xoay quanh nó cho nên cửa hôn sự này không thể tính bừa. Chỉ sợ lão thái quân kia huyên náo đến cá chết lưới rách cũng không chịu gả Âu Dương Noãn đi, đến lúc đó khổ tâm của ta chẳng phải đổ biển hết sao? Còn nữa, cho dù Tô Ngọc Lâu kia có xuất sắc ra sao thì cũng chỉ là con của một thương nhân đê tiện, đại tỷ ta là thiên kim công hầu, thân phận tự nhiên không phải bình thường, đến nữ nhi sinh ra cũng là đích nữ nhà cao cửa rộng. Chỉ có để nó gả cho Tô Ngọc Lâu, đời này cũng đừng hòng ngóc lên được. Qua hai năm sau Khả nhi lớn lên, ta sẽ thay nó trù tính một mối hôn sự tốt. Đến lúc đó Âu Dương Noãn ngay cả một ngón chân của Khả nhi cũng không bằng!”

“Phải! Phu nhân suy nghĩ thật sâu xa. Một khi không có đại tiểu thư, đại thiếu gia không phải sẽ tùy ý phu nhân xử lý sao?”

“Hừ, đúng là đạo lý này, ta còn tưởng sẽ giữ Âu Dương Noãn bên cạnh vài năm miễn cho người khác nói ta không phải là kế mẫu tốt. Ai ngờ nó lại là người tâm cơ thâm trầm như vậy, lại muốn cùng ta

đối nghịch. Nếu đã như vậy ta sao có thể dung thứ cho nó!” Lâm thị uống một ngụm trà, đôi mắt đẹp toát ra tia oán độc. “Nó nghĩ hôn sự của mình kể mẫu như ta không được nhúng tay vào sao? Như vậy cũng tốt, để cho nó cùng Tô Ngọc Lâu tình đầu ý hợp, đến cuối cùng sẽ có kết cục gì?”

Đang lúc nói chuyện, đột nhiên nghe cửa mở một tiếng: “Ai?” Lâm thị quát lớn

“Mẫu thân, là con!”

Âu Dương Khả từ bên ngoài bước vào, Lâm thị nhìn thấy nàng ta mới thở phào nhẹ nhõm, “Xem diễn xong rồi sao?”

“Con không muốn xem diễn!” Âu Dương Khả chạy nhanh lại, vội vàng nói: “Mẫu thân, người thật sự muốn gả Âu Dương Noãn cho Tô ca ca sao?”

Lâm thị sừng sốt, vẻ mặt của nữ nhi mình sao lại vội vàng như vậy.

“Mẫu thân, người nói đi! Ta...”

“Nhị tiểu thư, chuyện này không phải người đã sớm biết rồi, tại sao còn chạy đến hỏi phụ nhân? Lúc này tiểu thư nên ở cạnh lão thái thái mới đúng chứ, như thế nào lại chạy đến đây? Nếu để người khác thấy người ở đây thì sẽ không tốt đâu!”

“Ta mặc kệ! Mẫu thân, con thích Tô Ngọc Lâu, con muốn gả cho hắn! Con nhất định phải gả cho hắn!” Âu Dương Khả nâng cao cằm, giọng điệu kiên quyết.

Lâm thị chấn động, lập tức đứng dậy, lớn tiếng nói: “Người điên rồi! Ở đây nói hươu nói vượn cái gì vậy!”

“Mẫu thân, con muốn gả cho Tô ca ca, con thích huynh ấy. Con thực sự rất thích huynh ấy!” Âu Dương Khả lớn tiếng lặp lại, không hề có ý nhượng bộ.

“Nghiệp chướng! Người cầm miệng cho ta! Hắn không xứng với người, không được nhắc lại chuyện này nữa!” Lâm thị nổi giận, cầm lấy ly trà ném mạnh xuống. Nhất thời bọt nước văng khắp nơi, làm váy Âu Dương Khả ướt một mảng.

Nhưng Âu Dương Khả vốn được nuông chiều từ nhỏ, nửa điểm cũng không hề sợ, ngược lại còn mở to hai mắt nhìn: “Sao lại như vậy? Từ nhỏ tới giờ con chưa thấy ai tốt như Tô ca ca!”

Lâm thị giận tím mặt, Vương mama thấy không ổn liền chạy nhanh lại trấn an: “Phu nhân, ngài không nên tức giận, cẩn thận sức khỏe! Nhị tiểu thư còn nhỏ chưa hiểu chuyện, có gì từ từ nói!”

Lâm thị thở phì phì, nhưng khi nhìn thấy gương mặt còn non nớt chưa hiểu đời của Âu Dương Khả thì vẻ giận dữ chậm rãi biến mất, sau đó nghiêm túc nói: “Người cẩn thận suy nghĩ lại xem, Tô Ngọc Lâu có thân phận gì, còn người có thân phận gì? Mẫu thân vì sao lại muốn Âu Dương Noãn gả cho hắn? Người cũng nên động não, chớ hồ đồ tùy hứng làm bậy!”

Âu Dương Khả cắn chặt răng nói: “Mục đích của mẫu thân không phải là đả kích khổng chế đại tỷ sao? Nếu là như vậy thì tùy tiện tìm một nam nhân nào đó là được rồi, còn Tô ca ca thì không được!”

Lâm thị thấy Âu Dương Khả ngoan cố thì tức giận đến đỏ mặt, một câu cũng không nói nên lời. Vương mama không đành lòng nói: “Nhị tiểu thư, phu nhân làm tất cả cũng là vì tiểu thư! Tùy tiện tìm ai đó thì là việc dễ dàng, nhưng phải là người làm cho đại tiểu thư phải ái mộ,

làm cho lão thái quân có thể gặt đầu thì không phải là chuyện dễ. Nếu làm không tốt sẽ gây hậu quả xấu!”

Âu Dương Khả tức giận nói: ”Ta mặc kệ, ta thích Tô ca ca! Mẫu thân, người không được gả Âu Dương Noãn cho hấn!”

“Lúc nào cũng Tô ca ca! Người biết hấn được bao lâu rồi. Người làm sao biết được hấn không cam tâm lấy Âu Dương Noãn? Người nghĩ người nhà Tô gia là đồ ngốc sao?” Lâm thị tức giận, ngón tay run run chỉ vào Âu Dương Khả, giọng đầy căm hận nói: ”Tô gia hấn chỉ là một thương hộ, các gia tộc phú quý tại kinh đô không thèm để vào mắt. Nhưng người nhìn Tô Ngọc Lâu xem, nửa điểm khí chất thương nhân cũng không có. Gia đình hấn bồi dưỡng hấn như các công tử nhà quan lại, văn võ không có gì là không tinh thông. Nếu ở kinh đô này hấn cũng không thua kém ai, người nghĩ Tô gia khổ công rèn luyện hấn như vậy chỉ để chơi thôi sao? Người nghĩ chỉ một Lại Bộ Thị Lang thì bọn họ đã thỏa mãn sao? Người có nghĩ đến thân phận của Âu Dương Noãn chưa, mẫu thân nó là đích nữ Hầu phủ, nếu không phải vì có xuất thân như vậy người nghĩ Tô gia sẽ để ý đến sao? Mà dù có bỏ qua chuyện đó, người cũng nghĩ lại một chút xem ta có tài giỏi cỡ nào cũng không có khả năng thao túng được Tô phu nhân. Lúc trước khi ta nhắc đến chuyện này bà ta còn do dự, nhưng sau khi nhìn thấy Âu Dương Noãn người biết bà ta nói gì không? Bà ta nói nếu có thể lấy được người con dâu này thì đúng là thiên đại tạo hóa, người biết những lời này là có ý gì không? Chính là người ta rất vừa lòng với dung mạo xuất chúng cùng thân phận cao quý của Âu Dương Noãn chứ không phải là người! Người đừng nhầm tưởng rồi lại bàn tính lung tung!”

Lâm thị hỗn hển, lời nói hỗn độn, lại chính là lừa dối thêm dầu, Âu Dương Khả tức giận đứng lên: ”Mẫu thân, ngay cả người cũng xem thường con, người cũng cảm thấy ta không bằng Âu Dương Noãn đúng không? Trừ bỏ thân phận này ta có chỗ nào không bằng tỷ ấy?”

Tỷ ấy không phải là ỷ vào tài ăn nói mê hoặc nam nhân sao? Mẫu thân, rốt cuộc ta có phải là do người sinh ra hay không? Tại sao người lại giúp đỡ tỷ ấy nói chuyện khắp nơi?”

Nghĩ lại việc trên thọ yến hôm nay bị Âu Dương Noãn áp chế gắt gao, Âu Dương Khả lại cực kỳ tức giận, nàng ta căn bản không nghe được dụng tâm trong lời nói của Lâm thị. Chỉ biết bà ta bên ngoài nói rằng mình không bằng đại tỷ. Ngay cả mẫu thân sinh ra có nói như vậy cũng hơi thật sự quá đáng!

“Nhị tiểu thư!” Vương mama nóng nảy, “Người sao lại nói như vậy? Người đang lấy đao cứa vào lòng phu nhân sao? Phu nhân toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho tiểu thư, tiểu thư sao có thể hiểu lầm phu nhân như vậy?”

Lời vừa nói ra Âu Dương Khả cũng cảm thấy quá đáng: “Nhưng, nếu như...”

Nàng ta chạy nhanh qua nắm lấy tay áo Lâm thị la lên: “Ta, ta... Tô ca ca...”

Lâm thị phiền chán gạt tay nữ nhi ra, lạnh lùng nói: “Cái gì mà Tô ca ca? Hẳn là ca ca của người sao? Tô Ngọc Lâu hẳn dù có xuất sắc thì cũng chỉ là con thương nhân, người làm sao lại gả cho hẳn? Người rõ ràng là muốn tức chết mẫu thân mà!”

“Mẫu thân, huynh ấy là tốt nhất, con thích huynh ấy!” Lần đầu tiên nhìn thấy Tô Ngọc Lâu, Âu Dương Khả đã bị mê hoặc, làm sao có thể biết được người ta nghĩ gì, càng không thể hiểu được nỗi khổ tâm của Lâm thị.

“Khả nhi, nghe mẫu thân nói, hẳn không xứng với con. Tương lai ta sẽ tìm cho con người tốt nhất!”

Lâm thị đồng ý nói chung chung thế nhưng Âu Dương Khả lại đỏ mặt lớn tiếng nói: "Con không cần! Không cần!"

"Ba" một tiếng, Lâm thị hung hăng đánh nàng ta một cái bạt tai. Âu Dương Khả che mặt không dám tin nhìn Lâm thị. Từ nhỏ đến lớn mẫu thân chưa từng đối xử với nàng ta như vậy. Âu Dương Khả lập tức sợ tới mức sửng sốt, nước mắt trong suốt trong hốc mắt không dám chảy xuống: "Mẫu thân, mẫu thân, sao người có thể..."

Chương 63: Nhị tiểu thư không biết xấu hổ 2

Lâm thị nhìn bàn tay mình, trên mặt toát ra thần sắc không đành lòng. Nữ nhi của mình từ nhỏ lớn lên nào đã phải chịu qua ủy khuất như vậy, chỉ là hiện tại là thời khắc mấu chốt, không thể không quyết tâm nói: "Ngày xưa đều là do ta không đúng, chung quy vẫn cảm thấy người vẫn chỉ là một đứa nhỏ, cái gì cũng thay người lo lắng, thay người chống đỡ. Không nghĩ rằng một ngày người đã trưởng thành lại không xem lời nói của ta ra gì. Người hãy nhìn lại bộ dáng đòi hôn sự của mình đi, có giống một thiên kim tiểu thư hay không, cho dù có là nữ nhi con nhà thường dân cũng không có bộ dạng này. Đã nói bảy bả bên ngoài, cư nhiên còn dám chạy đến trước mặt ta nói này nói nọ, một chút e lệ cũng không có. Đúng là làm ta mất mặt xấu hổ. Nếu người còn dám nhắc lại chuyện này, ta sẽ trực tiếp đem người nhốt lại, về sau không được gặp bất cứ ai cho đến khi xuất giá mới thôi!"

Âu Dương Khả chưa bao giờ bị quở trách nặng lời như vậy. Bị dọa cho ngây ngốc, nước mắt chảy không ngừng. Bị mắng với những lời khó nghe như vậy lập tức xụi lơ bên chân Lâm thị, không dám khóc thành tiếng.

Vương mama nhìn thấy tình hình này liền chạy nhanh đến kéo Âu Dương Khả ngồi dậy, lấy khăn ướt cho nàng ta lau mặt: "Nhị tiểu thư, đừng khóc! Người cũng nghe phu nhân nói rồi đó, đừng náo loạn nữa!"

Âu Dương Khả không trả lời, ngược lại càng khóc lớn hơn, giống như là khóc lấy hết tâm can ra cho Lâm thị thấy. Lâm thị nhìn Âu

Dương Khả như vậy cũng rất đau lòng, tức giận lúc này đã biến thành thất vọng, nói: "Khả nhi, người phải nghe mẫu thân nói. Ta xuất thân Hầu phủ, cũng đã nhìn thấy nhiều loại tranh đấu. Vì để lấy lòng được mẹ cả cùng tỷ tỷ, ta đã phải hao tổn rất nhiều tâm tư, liêu mạng chịu làm thiếp thất mới làm cho họ tin tưởng. Người xem ta được như bây giờ không biết là đã phải trải qua những gì? Còn người thì lại không giống, từ nhỏ ta đã xem người như bảo bối mà nâng niu trong lòng bàn tay, tất cả mọi thứ đều cho người. Ta còn hận không thể hái trăng hái sao xuống cho người! Người chưa từng phải giống như ta trước đây bước đi từng bước từng bước nhưng lại không dám vượt qua sự nổi bật của đại tỷ, người cũng không biết để được gả cho phụ thân người mà ta đã phải vắt óc tìm mưu tính kế khổ sở thế nào... Những chuyện đó đã qua thì cũng cho qua đi, nhưng người phải nhớ kỹ, những chuyện bây giờ ta làm tất cả đều là vì người. Chỉ cần đại tỷ người gả cho Tô Ngọc Lâu thì cái gai trong mắt sẽ được trừ bỏ, đến lúc đó người chính là Âu Dương tiểu thư duy nhất trong phủ, người muốn cái gì thì đều được cái đó. Nhưng bây giờ người phải nghe lời ta, ngàn vạn lần không được làm hỏng kế hoạch này!"

Âu Dương Khả lau nước mắt, kinh ngạc nghe Lâm thị nói. Lâm thị dừng một chút rồi lại nói tiếp: "Tô gia muốn trèo cao lên hào môn nên mới tính toán, nhưng họ không biết lão thái quân là người kiên cường. Nếu Âu Dương Noãn thật sự gả cho Tô Ngọc Lâu, trừ lão thái quân sẽ thất vọng như thế nào? Đừng nói đến Tô gia, ngay cả Âu Dương Noãn bà ta cũng sẽ không muốn nhìn mặt! Hừ, Tô gia trộm gà không thành còn mất nắm gạo, đến lúc đó Âu Dương Noãn không còn giá trị lợi dụng, phụ thân người lại là người vì tư lợi, người nghĩ sẽ còn ai thay nó ra mặt đây? Nó ở Tô gia chắc chắn sẽ không có được những ngày tốt lành!"

"Nhưng, nhưng con lại thích..." Âu Dương Khả ngập ngừng, nhỏ giọng cãi lại.

“Cái gì mà thích với không thích! Đây là chuyện hôn nhân đại sự, từ xưa đều do phụ mẫu sắp đặt. Người là một tiểu thư chưa lấy chồng mà cứ nhiên dấm nói cái gì mà thích này thích nọ! Những lời này chỉ do người da mặt dày nói ra thôi, người thật sự muốn để cho đại tỷ người chê cười sao? Cũng làm cho mẫu thân người ở trong phủ này từ nay về sau không ngẩng đầu lên được sao?”

Âu Dương Khả ngày thường tâm khí cao ngạo, lúc này không tự chủ được mà phần nộ nói: “Mẫu thân, nữ nhi không có ý này!”

“Không phải là tốt rồi!” Lâm thị nhẹ nhàng thở ra: “Đem Âu Dương Noãn gả đi, Âu Dương Tước liền mất đi chỗ dựa. Sang năm mẫu thân sinh thêm cho người một đệ đệ, phía trước có mẫu thân sủng ái người, tương lai lại có đệ đệ để dựa vào. Người cứ thế an nhàn làm tiểu thư Âu Dương gia không phải là tốt sao?”

Âu Dương Khả nhớ đến dung mạo tuấn mĩ của Tô Ngọc Lâu vẫn không buông tha nói: “Nhưng...nhưng Tô công tử đối với con rất tốt. Nếu như gả Âu Dương Noãn cho hắn...”

Tức giận của Lâm thị lại quay lại, mắng: “Cái nha đầu chết tiệt không có nhãn lực kia, người tưởng người ta cười với người một cái nghĩa là coi trọng người sao? Nói thật cho người biết. Tô Ngọc Lâu trời sinh đã tuấn mĩ như vậy, ta không hề lo lắng Âu Dương Noãn sẽ không nhìn trúng! Nhưng Tô phu nhân lại nói với ta, Tô Ngọc Lâu tuổi còn trẻ, dung mạo anh tuấn, tâm cao khí ngạo. Tô gia đã vì hắn mà tuyển không ít thiên kim hào môn nhưng hắn lại không hề xem vào mắt. Chuyện này chẳng qua là do Tô phu nhân vừa ý Âu Dương Noãn, thế nhưng chưa chắc Tô Ngọc Lâu đã đồng ý! Vì lý do đó nên ta mới an trí khóa bọn họ lại trong một phòng, đến lúc đó dù Tô Ngọc Lâu có vừa ý hay không cũng phải chấp nhận!”

Vương mama ở bên cạnh nghe được cũng kinh hãi, bà còn tưởng rằng khóa cửa nhốt Âu Dương Noãn cùng Tô Ngọc Lâu là đề phòng vạn nhất, hóa ra lại có nguyên do khác. Vương mama không khỏi cảm thấy sợ hãi, phu nhân tâm tư kín đáo, thập phần đáng sợ.

“Người không được có loại tâm tư này, nếu nói tiếp nửa câu ta sẽ cho người nhốt người lại. Về sau Tô Ngọc Lâu có ra vào phủ người cũng đừng hòng mong muốn gặp được hắn dù chỉ là một cái liếc mắt!” Lâm thị hung tợn nói.

Âu Dương Khả vừa khóc vừa đứng lên nói: “Mẫu thân, người không thể như vậy!”

Nha đầu kia quả thực đã bị sắc đẹp mê hoặc, nói lâu như vậy cũng không chịu hiểu. Lâm thị lần này cực kỳ cứng rắn, chỉ tay vào Âu Dương Khả nói: “Người mới bao nhiêu tuổi, mặt mũi thanh danh cũng không cần nữa sao? Một tiểu thư khuê các, vừa nhìn thấy nam nhân một lát liền dám nói những lời đại nghịch bất đạo kia sao? Người rõ ràng là muốn tức chết ta mà, còn biết liêm sỉ nữa hay không?”

“Liêm sỉ, liêm sỉ sao? Mẫu thân chỉ biết nói con thôi. Nếu người biết liêm sỉ là gì tại sao lại ở cùng phụ thân, khi đó mẹ ruột Âu Dương Noãn còn chưa có chết đâu! Người cho là người bên ngoài không biết gì sao? Con biết người đã dùng bí dược nên con mới được sinh ra hai tháng sau đó!”

Lâm thị bị nói trúng chỗ đau, mặt lúc xanh lúc trắng hận không thể đánh chết Âu Dương Khả. Thế nhưng nàng ta lại nghiêng đầu uốn éo chạy, vừa chạy vừa khóc. Vương mama vừa muốn đuổi theo thì bị Lâm thị lớn tiếng nói: “Cứ mặc nó, đúng là không biết xấu hổ! Nó sao có thể là nữ nhi của ta được chứ?”

Lâm thị nói xong, khí tức trong ngực lan ra toàn thân, suy sụp ngã xuống ghế thờ dốc, một câu cũng không nói được. Vương mama sốt ruột chạy nhanh đến vỗ nhẹ sau lưng Lâm thị, thấp giọng khuyên giải: "Phu nhân, người đang có thai, nhất định phải bảo trọng thân thể. Nhị tuổi thơ còn nhỏ tuổi, từ từ chỉ bảo là được!"

Lâm thị tràn đầy thất vọng nói: "Ta không thể tưởng tượng được, vị đại tỷ ngu xuẩn của ta có thể sinh ra một Âu Dương Noãn thâm trầm tàn nhẫn như vậy. Còn ta thông minh thiện mưu lại sinh ra một nữ nhi đơn thuần không hiểu sự đời như nó. Ta tìm mọi cách vì nó mà trải đường hoa, cuối cùng nó đã không hiểu cho ta thì thôi, đằng này còn bị nó mắng vào mặt. Cái gì mà không biết xấu hổ chứ? Đúng là đồ nghiệp chướng mà! Cho dù có còn nhỏ tuổi đi chăng nữa, nhưng sao có thể...Sao có thể nói ra những lời đó?"

"Phu nhân, người hãy nghĩ thoáng một chút! Nhị tiểu thư chỉ là do nhất thời không suy nghĩ mà thôi! Vị Tô công tử kia trẻ tuổi mỹ mạo, phong lưu tiêu sái như vậy cho dù là một khúc gỗ cũng muốn động tâm, huống chi là Nhị tiểu thư rất ít khi nhìn thấy nam nhân chứ? Sau này tiểu thư lớn thêm một chút, nhìn nhiều quen mắt thì sẽ không như vậy nữa! Phu nhân cũng đừng quá tức giận!" Vương mama vừa nói vừa dâng ly trà lên, Lâm thị uống xong mới dịu xuống một ít, thế nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ mệt mỏi hơn.

Vương mama nhìn thấy Lâm thị đã dịu xuống mới nói tiếp: "Hôm nay phu nhân cũng có hơi nặng lời một chút. Nhị tiểu thư hiểu lầm cũng là điều khó tránh khỏi"

"Phải mắng cho nó tỉnh ra mới được! Ta cùng Tô phu nhân quen biết đã nhiều năm, làm sao có thể không biết trong lòng bà ta nghĩ gì chứ? Bà ta chỉ có duy nhất một người con trai, với tướng mạo tài trí như vậy bà ta còn nghĩ chỉ có công chúa mới xứng được với con trai mình. Thế nhưng Tô gia lại không phải xuất thân từ hậu duệ quý tộc,

ở kinh đô này lại không có căn cơ cho nên mới để ý đến nhà chúng ta. Người mà bọn họ coi trọng không phải là Khả nhi mà là Âu Dương Noãn! Không phải ta tức giận mới nói, người nhìn Khả nhi xem, dù là dung mạo hay tâm cơ thủ đoạn đều không thể so được với Âu Dương Noãn. Đến bản thân ta còn suy nghĩ như vậy nói gì là Tô phu nhân. Nó thì sao? Lại còn chính miệng nói với ta muốn gả cho nhà họ. Người mà Tô gia muốn cũng không phải là nó! Thật sự là làm ta tức chết mà!”

Vương mama nhẹ nhàng vuốt vuốt ngực cho Lâm thị, cẩn thận nói: “Phu nhân nói phải! Tính tình nhị tiểu thư cũng nên được kiềm chế một chút mới tốt. Hôm nay trước mặt bao nhiêu người như vậy mà còn náo loạn, nếu không cẩn thận làm hỏng kế hoạch của phu nhân...”

Lâm thị gật đầu nói: “Đúng vậy! Người hãy nhanh chóng cho người đuổi theo nó. Đừng để nó náo loạn thêm nữa!”

Phúc thụ đường bên này náo nhiệt một hồi, Lâm thị cũng không cho người tìm hiểu sự tình của Âu Dương Noãn nên căn bản không thể biết được trong tiểu viện kia đã phát sinh một màn hay ho như vậy.

...

Tại gian ngoài Âu Dương phủ, các báu vật tiền triều được bày biện khéo léo, hai bên bàn chính đặt hai bình hoa lớn làm từ gỗ lim quý giá, một bình là các loài hoa nhiều màu sắc thanh nhã, còn một bình là lông chim khổng tước. Từ trong lư hương truyền ra hương khí cổ phác, phía dưới bày biện bàn cho khách nhân ẩm yến. Bên cạnh là các bàn nhỏ bày biện các loại văn phong tứ bảo.

Âu Dương Trì mở miệng nói: “Chỉ uống rượu thôi đúng là không có ý nghĩa, chi bằng cùng ngâm thơ tìm niềm vui! Nếu ai không ngâm

được, phạt một ly rượu!”

Tất cả mọi người đều gật đầu trầm trồ đồng ý. Âu Dương Trì nhìn thoáng qua chư vị công tử học vấn đầy mình rồi chỉ là cây mai ngoài cửa sổ cười nói: “Chúng ta lấy hoa mai là chủ đề đi. Mọi người hãy cùng tận tình phát huy khả năng!”

Mỗi lần thọ yến đều có tiết mục này, mọi người cũng đều đã thành thói quen. Lại Bộ Thượng Thư Liêu Xa có tiếng luôn thích học đòi văn thơ liền đối với đề nghị này cực kỳ hài lòng, lập tức nói: “Nếu đã như vậy, Hạc Phong, ngươi liền làm trước đi!”

Liêu Hạc Phong là trưởng tử của Liêu Xa, trời sinh tính tình tao nhã. Lúc này nghe phụ thân gọi liền mỉm cười đứng lên, trầm ngâm một lát rồi đi đến trước trang giấy, đặt bút viết liền một đoạn thơ.

Gã sai vật chờ hẩn viết xong thì liền nâng, lúc này mọi người nhìn qua thì đều thấy đề hai chữ “Tảo mai” (Mai nở sớm). Gã sai vật cao giọng đọc:

”Vạn mộc đồng dục chiết

Cô căn noãn độc hồi

Tiền thôn thâm tuyết lý

Tác dạ nhất chi khai

Phong độ u hương xuất

Cầm khuy tố điểm lai

Minh niên như ứng luật

Tiên phát vọng xuân đài”

(Bài này là bài ‘Tảo mai’ của Tề Kỷ_bạn nào muốn biết thêm liên hệ bác google nhé. Dịch thơ:

Vạn cây băng giá chết

Một cội ấm mọc ra

Đầu xóm trong tuyết đặc

Một cảnh đêm nở hoa

Gió xa đem hương ẩn

Chim ngấm hoa trắng ngà

Năm sang như đúng tiết

Vườn xuân sáng ánh tà)

Mọi người nghe xong đều gật đầu trầm trồ khen ngợi, Lâm Chi Úc con trai Bộ Binh Thượng Thư trầm ngâm nói: “Thơ của Liêu huynh đúng là hay, ta hiểu biết vụng về. Thơ nói là mai nở sớm, sở dĩ phi sớm cũng, chưa nếu nhất kỹ rất tốt.” (Đoạn này ta không thể dịch được, các nàng thông cảm)

Liêu Hạc Phong nghĩ nghĩ, sau đó thập phần cao hứng nói: “Đối! Nhất chi càng thỏa đáng! Lâm huynh, ta kính huynh một ly!”

Chương 64: Nhị tiểu thư không biết xấu hổ 3

Lâm Chi Úc mỉm cười, tiếp nhận ly rượu một hơi cạn sạch. Hắn là con trai Lâm Văn Uyên thân huynh của Lâm thị, Âu Dương Trì đối với hắn đã chú ý nhiều thêm vài phần. Bây giờ nhìn thấy hắn tướng mạo xuất chúng, thần thái tự nhiên thì không tránh được có một chút cao hứng.

Mọi người không tự chủ được mà đều dừng ánh mắt trên người đại thiếu gia Lâm Chi Nhiễm. Đương nhiệm Trấn quốc Hầu phủ là Lâm Văn Phong vẫn luôn lép vế trước sự hung hãn của Bộ Binh Thượng thư Lâm Văn Uyên, vừa rồi biểu hiện của Nhị thiếu gia Trấn quốc Hầu phủ có chút phẫn khích, không biết vị đại thiếu gia này sẽ làm gì để ứng đối.

Đối với Âu Dương Tước, trong lòng hắn vốn đã thống hận Lâm thị liên đới với Lâm Chi Úc con trai nhị cửu cửu cũng không có hảo cảm gì. Ngay cả khi Lâm Chi Úc có là một thiếu niên phong độ, lại rất biết cách đối xử với Âu Dương Tước thế nhưng hắn vẫn ước gì đại biểu huynh Lâm Chi Nhiễm có thể đè ép đối phương hoàn toàn mới tốt!

Còn Lâm Chi Nhiễm lại chỉ mỉm cười uống rượu, cũng không có biểu hiện khác thường gì. Mọi người nhìn thấy thần thái tự nhiên không thèm để ý của hắn không tự chủ được mà đều có chút thất vọng. Lâm Chi Úc bên kia thấy Lâm Chi Nhiễm không có phản ứng thì đứng lên nói: “Ta cũng muốn làm một bài!”

Đúng lúc này, gã sai vặt bên người Âu Dương Tước lặng lẽ đi tới nói nhỏ hai câu với hắn. Về mặt Âu Dương Tước khế đối, thừa dịp mọi

người không chú ý liền rời yến hội đi ra bên ngoài. Mọi người trong phòng căn bản không ai chú ý đến, duy chỉ có Lâm Chi Nhiễm vẫn luôn cúi đầu uống rượu khẽ cười, biểu tình lộ ra bộ dáng hứng thú.

.....

Không bao lâu sau, Âu Dương Tước đã trở lại ghế ngồi, người bên cạnh hỏi hắn đã đi đâu, hắn chỉ mỉm cười nói: “ Vừa rồi có uống mấy ly nên ta đi nhà xí thôi!”

Người bên cạnh lại cười nói: “ Người đi đúng là không khéo. Nhị biểu huynh nhà ngươi thật là lợi hại, vừa rồi làm thơ mà ngay cả Liêu đại nhân cũng đều tán thưởng không dứt!”

“Oh, thật sao?” Âu Dương Tước vừa nghe liền lộ ra tươi cười, ánh mắt đen láy ngược lại dừng trên người Tô Ngọc Lâu, đột nhiên lớn tiếng nói: “Tô công tử, không bằng mời huynh cũng là một bài thơ góp vui đi!”

Tô Ngọc Lâu từ khi trở lại liền vẫn ngồi ngây người như vậy, tựa như đang có tâm sự thật lớn. Lúc này nghe Âu Dương Tước gọi tên liền nhanh chóng phục hồi tinh thần, cũng không hề có điểm kích động thong dong mỉm cười đứng dậy: “Nếu đã như thế, ta tạm thời bêu xấu rồi!”

Hắn đi đến trước bàn, nâng bút nhưng lại không viết, chỉ hướng ánh mắt nhìn chăm chú ngoài cửa sổ. Ánh sáng hồng mai điểm lệ cứ như thiêu như đốt, làm người khác không thể kháng cự sự kiều diễm động lòng người đó. Cành mai trong trẻo mà lạnh lùng, đường cong duyên dáng, giống như nữ tử thanh nhã đậm mạc tuyết trần, ngạo nghễ nở rộ trong tuyết trắng. Mùi hương thoang thoảng thấm đượm lòng người, trước mắt hắn không tự chủ được mà hiện lên bóng dáng thanh lệ của Âu Dương Noãn, hắn đột nhiên cảm thấy hoa mai

kia lại càng thêm tao nhã ôn nhu, thanh trần thoát tục. Trong lòng hắc khế động, đệ bút xuống viết: “Nhất thôn xuân phong ký hảo tình, hoa mai đậm đi ảnh sính đình. Bình sinh không vui phạm đào lý, xem vườn hoa mai thấy cảnh xuân.”

Mọi người nhìn thấy đều gật đầu tán thưởng, chỉ có Lâm Chi Nhiễm cười nói: “Ô huynh, câu thơ này như là có ý chỉ...”

Người bên ngoài nghe căn bản không biết lời hắc nói là có ý gì, nhưng thần sắc Tô Ngọc Lâu bỗng lạnh xuống, nói: “Không biết Lâm huynh có cao kiến gì?”

Lâm Chi Nhiễm đứng lên, như là cố ý đối nghịch với Tô Ngọc Lâu. Hắc bước sang phòng nhỏ bên cạnh, đi đến trước bàn để bút viết thơ. Mọi người thấy hắc thần bí như vậy đều đi qua nhìn. Âu Dương Tước ở phía sau lẳng lặng cầm lấy bài thơ của Tô Ngọc Lâu rồi thấp giọng phân phó tên sai vật mang đi. Xong việc hắc mới cười hì hì đi qua.

Lâm Chi Nhiễm bên này không cần nghĩ ngợi vung bút viết xuống: “Khêu đèn xem khắc hảo phong từ, như thiết hàn chi ra vẽ. Hôm nay hoa mai hoàn toàn hảo. Xa xa vạn dặm vọng bầu trời.”

Âu Dương Trì nhẹ giọng ngâm một hồi, gật đầu nói: “Hảo!” Trong thi văn thường chú trọng lập ý. Câu thơ này so với sự khơi gợi hứng thú của Liêu Hạc Phong, so với sự tinh tế của Lâm Chi Úc hay so với sự phong lưu lịch sự tao nhã của Tô Ngọc Lâu còn muốn cao hơn một bậc. Vị đại thiếu gia Hầu phủ này chỉ sợ là một người rất có khát vọng...

Tô Ngọc Lâu sắc mặt thâm trầm nhìn Lâm Chi Nhiễm liền thấy hắc cũng đang mỉm cười nhìn mình. Trong ánh mắt tràn ngập thâm ý.

.....

Bên nam nhân đúng là náo nhiệt, các nữ khách bên kia cũng đang rất vui. Âu Dương Khả từ Phúc thụ viện quay lại, nếu không phải là ngồi thất thần tâm trí bay lên chín tầng mây thì cũng là buồn bực không vui. Âu Dương Noãn liếc nhìn nhưng vẫn chưa lên tiếng. Không bao lâu sau thì Hồng Ngọc trở về, Âu Dương Noãn thấy thế thì đứng dậy hướng Lý thị nói: “Tổ mẫu, con đi xem điểm tâm đã được chuẩn bị một chút!”

Lý thị cười gật đầu, Âu Dương Noãn đứng lên. Văn Tú cũng liếc mắt một cái, Hạnh Nhân bất đắc dĩ cũng phải đứng dậy theo.

Âu Dương Noãn lấy khăn lụa từ ống tay áo ra, Hồng Ngọc liền kết thành hình đồng tâm. Lúc này Tú Văn đi sau cũng dẫn theo Hạnh Nhân cùng ra. Âu Dương Noãn đem khăn tay đưa cho Hạnh Nhân, thản nhiên nói: “Chiếc khăn này ta đã xem qua. Đây là của Nhị tiểu thư, người mang trả lại cho Khả nhi đi!”

Hạnh Nhân sợ tới mức quỳ mạnh xuống, cầu xin nói: “Đại tiểu thư, nô tỳ không cố ý, nô tỳ chỉ là...” Nàng ta muốn nói tất cả là do phụ nhân bày ra, nhưng một nhà già trẻ lại đang nằm trong tay Lâm thị. Chỉ cần nói ra một chữ thì tất cả đều chết, cho nên nàng ta một bên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, một bên lại liều mạng dập đầu mong Âu Dương Noãn có thể cho nàng ta một con đường sống.

Trên mặt Âu Dương Noãn tuyệt nhiên không lộ ra một tia giận dữ, chỉ cười cười nói: “Ta sẽ không hỏi người đứng sau chỉ đạo một màn kia là ai. Cũng sẽ không bảo người phải đi chết. Người đem chiếc khăn này trả lại cho Nhị tiểu thư là được rồi. Người cứ theo tình hình thực tế mà nói, cái này là Tô công tử bảo người trả lại cho nhị tiểu thư!”

Hạnh Nhân nhận lấy khăn tay, trên mặt lộ ra vạn phần nghi hoặc, do

dự. Hồng Ngọc thấy vậy liền nhẹ giọng nói: “Người là người đã bán kế tử cho nên phải biết rằng không riêng gì chủ mẫu mới có quyền lực xử lý người. Người đắc tội với phu nhân thì cùng lắm là mất mạng, còn đắc tội với đại tiểu thư sao? Chắc chắn kết cục không chỉ có đơn giản như vậy đâu!”

Hạnh Nhân rùng mình, đau khổ cầu xin: “Cầu xin đại tiểu thư tha cho nô tỳ lần này. Đại tiểu thư nói như thế nào, nô tỳ liền làm như vậy!”

Âu Dương Noãn gật đầu nói: “Sau này phu nhân có hỏi người chỉ cần nói lúc ấy là do Nhị tiểu thư phá hỏng kế hoạch. Chiếc khăn này cũng là Nhị tiểu thư đưa cho Tô Ngọc Lâu, ngoài người ra người khác không ai biết việc này. Nói như vậy cả nhà người sẽ không có việc gì!”

Hạnh Nhân liên tục dập đầu rồi chạy đi. Âu Dương Noãn đứng từ xa nhìn Hạnh Nhân quả thực có đem khăn tay trả lại cho Âu Dương Khả. Nàng ta chỉ nhìn thấy trên khăn tay được kết thành đồng tâm thì không kịp nhìn kỹ đã nhanh tay nhét vào lòng.

....

Trong viện, Lý thị đang đánh bài tại bàn chính giữa. Bà đang cùng Trữ lão thái quân nói về trân phẩm Quan Âm thêu hai mặt kia. Trữ lão thái quân nghe nói Âu Dương Noãn là người đã đem bức tranh thêu này cho Lý thị thì không khỏi mỉm cười gật đầu. Các phu nhân cùng các tiểu thư bên cạnh ai cũng đều nói Âu Dương Noãn hiểu thuận.

Âu Dương Noãn chỉ đạo nha đầu dâng lên điểm tâm tinh xảo, làm xong mới quay lại ngồi bên người Lý thị, nàng cười nói: “Chư vị có điều không biết, bức thêu song mặt Quan Âm này tuy rằng cũng là trân phẩm nhưng ta còn gặp qua một bức tranh thêu còn thú vị hơn.

Bức này là do tú nương Lan Phương nổi tiếng nhất kinh đô này thêu nên. Tuy rằng chỉ là thêu trên một chiếc khăn tay nhỏ nhưng lại vận dụng các kỹ thuật tinh xảo nhất. Lấy châm làm bút, lấy tuyến làm mực. Hoa văn đường viền tinh tế, màu sắc tiêu sái, sắc điệu nhu hòa. Không chỉ có tăng thêm mỹ cảm văn chương còn có khuynh hướng cảm xúc trong suốt, đơn thuần. Đúng là trân phẩm làm người khác phải thán phục!”

Tiểu thư Liêu gia cũng cười nói: “Đúng vậy. Sớm đã nghe danh của tú nương Lan Phương, thêu hoa có thể ngửi thấy mùi hương, thêu liễu có thể nghe thấy âm thanh, thêu hổ có thể chạy nhảy, thêu người lại rất sinh động. Các bức tranh thêu của nàng ấy đều là trân phẩm, ở chợ hơn một ngàn kim lượng cũng khó mua được!”

Lâm Nguyên Nhu trong lòng cười lạnh, cái gì mà thiên kim khó cầu? Cũng chỉ là tiểu thư nhà bình thường thôi, các nàng thiên kim Hầu phủ ai mà không có trong tay một bức. Nghe xong chỉ thản nhiên cười nói: “Ai nói là thiên kim khó cầu, ta tháng trước vừa lấy được một bức đã tặng cho Khả nhi muội muội! Khả nhi, muội lấy ra cho mọi người thưởng thức một chút đi!”

Âu Dương Khả nghe vậy thì hoảng sợ, liều mạng nháy mắt ra hiệu với Lâm Nguyên Nhu. Thế nhưng đối phương lại không rõ nàng ta là bị làm sao, đang nghi hoặc thì nghe Âu Dương Noãn cười nói: “Đúng vậy! Nhu tỷ tỷ nói rất đúng! Khả nhi, mau lấy ra cho mọi người nhìn một chút!”

Các phu nhân đang ngồi trong đây ai ai cũng hiểu biết, chỉ là các tiểu thư không phải ai cũng có xuất thân cao như Hầu phủ, không phải trân phẩm nào cũng được nhìn thấy qua. Cho nên phần lớn đều có vài phần tò mò với chiếc khăn tay này, mọi người thúc dục Âu Dương Khả lấy ra. Mặt Âu Dương Khả đỏ ửng, lung túng nói: “Ta...ta khi ra khỏi phòng đã quên mang theo!”

“Oh! Không sao! Cho nha đầu quay về lấy là được!” Âu Dương Noãn cười hiền lành, các khách nhân khác cũng đều gật đầu.

Âu Dương Khả nghĩ nghĩ, kỳ thật cũng không có gì. Chiếc khăn kia bất quá chỉ là kết thành hình đồng tâm mà thôi. Cho dù bị người khác hỏi tới thì chỉ cần nói là bản thân kết cho vui mà thôi, người ngoài không thể nào bắt được nhược điểm. ‘Muốn xem ta liền lấy ra cho các người xem’. Nàng ta cắn môi nói: “Ta đột nhiên nhớ ra mình có mang trên người. Không cần quay về lấy!”

Nói xong liền cố ý tìm kiếm trên người một chút, cuối cùng từ trong lòng lấy ra một chiếc khăn tay màu hồng nhạt. Kha tiểu thư nhà Lại bộ tư vụ ngồi bên cạnh sớm đã đoạt lấy, cười hì hì nói: “Bảo bối tốt như vậy, ta cũng muốn nhìn một chút!” Thờ điểm nhìn thấy kết đồng tâm, biểu tình của nàng ta có chút bối rối nhưng cũng không nói gì. Các cô nương tuổi này vẫn thường vụng trộm đùa vui, khó trách Âu Dương Khả lại không tình nguyện đem ra, còn không phải sợ mọi người chê cười sao? Nàng ta liếc mắt nhìn Âu Dương Khả một cái rồi mỉm cười mở khăn tay ra: “Để ta xem rốt cuộc là thêu cái gì?”

Âu Dương Noãn lạnh mắt nhìn, chợt nghe Kha tiểu thư kinh hô một tiếng. Khăn tay vừa mở, một tờ giấy từ bên trong bay ra vừa vắn đáp xuống dưới chân Sở tiểu thư. Nàng ta nhặt lên, nhẹ giọng thì thầm: “Nhất thôn xuân phong ký hảo tình, hoa mai đậm đi ảnh đình đình. Bình sinh không vui phạm đào lý, xem vườn hoa mai thấy mùa xuân...Đây là...” Chúng vị tiểu thư đều hai mắt nhìn nhau. Trong nhất thời đều không biết là đã xảy ra chuyện gì, sao tự nhiên trong khăn tay đột nhiên bay ra một bài thi văn như vậy, đúng là kỳ quái.

Nghe thấy các tiểu thư nhốn nháo, các phu nhân bên kia cũng đều ghé mắt nhìn. Ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào tờ giấy mỏng kia. Sắc mặt Âu Dương Khả nháy mắt trắng bệch như tờ giấy!

Tô Vân Nương cũng bước đến nhìn kỹ, sắc mặt lập tức thay đổi. Nàng ta nhanh chóng nhận ra đây chính là bút tích của ca ca mình liền nghi hoặc nhìn về Tô phu nhân còn chưa biết việc gì xảy ra.

Lý thị bên kia nhìn thấy cảnh này liền cười nói: “Lấy đến ta xem xem!” Nha đầu liền đem khăn tay cùng mảnh giấy đưa qua cho Lý thị. Lý thị vừa thấy, tuy rằng sắc mặt không có biến hóa gì thế nhưng trong đáy mắt phút chốc đã tràn đầy tức giận mãnh liệt. Sự biến hóa này chỉ có người thập phần quen thuộc với Lý thị là Âu Dương Noãn mới chú ý đến. Lý thị cười cười đem tờ giấy nhét vào ống tay áo, nói: “Nha đầu ngốc, còn học đòi người ta làm thơ làm văn. Thật sự là để mọi người chê cười rồi!”

Các vị tiểu thư nghe Lý thị nói vậy thì đều hiểu rõ trong lòng mà nở nụ cười, nghĩ rằng Âu Dương Khả là thiếu nữ thanh xuân chỉ viết vài câu liền hi hi ha ha chê cười nàng ta một chút rồi bỏ qua. Thế nhưng các vị phu nhân ngồi đây có người nào không phải tinh nhân. Chuyện nhóm thiếu gia ở tiền viện cùng nhau làm thơ ai cũng đều biết, hiện tại trong tay tiểu thư ở hậu viện đột nhiên xuất hiện một bài thơ, ai biết là do người nào đó đưa tới. Còn Âu Dương Khả này lại không biết xấu hổ giấu bài thơ trong khăn tay, điều này đúng là trò hề cho mọi người mà. Hai vị phu nhân Hầu phủ, một người thì lộ ra vẻ mặt thản nhiên trào phúng tất nhiên là Trầm thị, người còn lại là Tương thị thì sắc mặt khó coi gắt gao trừng mắt nhìn Âu Dương Khả. Chỉ có Trữ lão thái quân ngay cả liếc mắt cũng không thèm, chỉ lôi kéo Âu Dương Noãn tán gẫu chuyển sang chuyện khác.

Trong lòng Lý thị rất tức giận, thế nhưng trên mặt vẫn bày ra bộ dạng thập phần cao hứng nói chuyện cùng mọi người. Tuy rằng người bên ngoài vẫn âm thầm chê cười Âu Dương Khả nhưng không có ai biểu hiện ra mặt. Nhưng cứ như vậy mặt mũi già nua này của Lý thị cũng bị Âu Dương Khả làm mất hết.

Hết thầy phát sinh của Lý thị Âu Dương Noãn đều để trong mắt, tươi cười của nàng lại càng ấm áp chân thành. Nàng vẫn giúp đỡ Lý thị tiếp đón khách nhân, cùng chư vị tiểu thư nói chuyện phiếm giống như chưa hề phát sinh chuyện gì. Tình trạng này tiếp diễn cho đến khi mọi người dùng xong điểm tâm, nghe nói bên ngoài đã tan, các vị phu nhân liền mang theo các tiểu thư đứng dậy cáo từ.

Lý thị tự mình tiễn Trữ lão thái quân cùng hai vị phu nhân Hầu phủ. Tiễn xong tức giận xoay người cho đánh Âu Dương Khả hai cái tát thật mạnh: “Nghịch chướng! Còn không mau quỳ xuống!”

Âu Dương Khả phịch một tiếng quỳ xuống, nước mắt lập tức ào ào chảy ra, Trương mama ở bên cạnh liền khuyên: “Lão thái thái! Trở lại Thọ an đường rồi nói sau!”

Lý thị tức giận không nhẹ, chỉ vào Lý di nương nói: “Người đi mời lão gia cùng phu nhân đến đây. Ta phải hỏi xem chúng đã quản giáo nữ nhi như thế nào? Sao có thể dạy dỗ ra nữ nhi không biết xấu hổ như vậy?”

Chương 65: Mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành

Yến hội chính sảnh vừa tan, Âu Dương Trì đã bị Lâm thị mời đến Phúc thụ viện. Gần đây trong lòng phiền nhất là Lâm thị, mỗi buổi tối hẳn đều nghỉ ngơi chỗ Lý di nương. Nếu không phải Vương mama tự mình đến mời, nói Lâm thị có việc quan trọng thì hẳn cũng sẽ không đi.

“Người...người nói cái gì? Người muốn mời Tô phu nhân đến ở trong phủ chúng ta?” Âu Dương Trì nghi hoặc hỏi.

Lâm thị cười nói: “Lão gia cũng biết, Tô phu nhân với thiệp vốn có quan hệ tốt. Lần này đến kinh đô thời gian gấp gáp nên nhất thời chưa tìm được chỗ ở. Thiệp muốn giúp đỡ nàng ấy, ở phía nam trong phủ chúng ta không phải có hai cái viện đang trống sao? Cho nàng ấy ở tạm một thời gian, chỉ cần khi mua được một tòa nhà thì liền chuyển đi!”

Âu Dương Trì cũng không để ý đến việc trong phủ có thêm một hay nhiều người, chỉ kỳ quái hỏi: “Tô gia kia tài lực hùng hậu, hạ nhân khẳng định là có không ít. Nếu cùng nhau vào ở thì hai cái viện làm sao có thể đủ được?”

“Lão gia sao lại nói vậy? Tô phu nhân cũng từng nói người nhiều sợ làm phiền chúng ta nên mới không chịu ở lại. Kỳ thật cũng không có gì, chỉ giữ lại những hạ nhân thân cận còn lại để ở biệt viện ở nông trang ngoại ô kinh thành cũng được!”

“Chuyện này...Người có phải nên hỏi qua lão thái thái trước hay

không?” Âu Dương Trì có chút chần chờ nói.

“Lão thái thái bên đó thiếp đã có nói qua!” Lâm thị tránh nặng tìm nhẹ đáp lời, nhưng lại không hề đề cập đến việc Lý thị có đồng ý hay không. Dù sao chỉ cần có Âu Dương Trì gật đầu là được rồi, hẳn mới là đứng đầu phủ này, Lão thái thái có muốn phản đối cũng không được gì.

“Nhưng Tô công tử kia đã trưởng thành, nhà chúng ta lại có hai nữ nhi chưa xuất giá. Có chút không được hay...” Âu Dương Trì thủy chung vẫn còn nghi hoặc, lo lắng.

Lâm thị mỉm cười: “Thiếp biết lão gia vẫn còn nghi kỵ. Khả nhi tuổi còn nhỏ thì không nói làm gì, nhưng Noãn nhi cũng đã gần trưởng thành. Nếu lão gia lo lắng thì về sau tận lực làm cho bọn họ tránh gặp mặt nhau là được. Làm như vậy truyền ra bên ngoài cũng không có gì đáng nói!” Trên thực tế, bà ta còn mong muốn nhanh chóng truyền ra bên ngoài mới tốt.

Âu Dương Trì nhú mày nói: “Noãn nhi sao? Ta thật sự lại không lo lắng, nó tính tình trầm ổn, là người hiểu phép tắc lễ nghĩa. Nó sẽ không làm ra chuyện gì khiến người khác lo lắng đâu, ngược lại Khả nhi tuổi còn nhỏ, tính cách chưa ổn định. Nàng là mẫu thân nên quản nhiều một chút, đừng để nó cả ngày điên điên khùng khùng đi gây chuyện. Về sau nên ở trong phòng học nhiều nữ huấn, đi theo tỷ tỷ nhiều một chút. Noãn nhi vừa trầm ổn lại vừa phóng khoáng, đã biết cách làm việc thỏa đáng ngay từ khi còn nhỏ. Nghe nói hôm nay nó còn tặng cho Lão thái thái một bức trăm thọ đồ, chữ kia ta cũng đã nhìn qua, thật sự là nó đặt vào rất nhiều tâm tư. Ngày mai chỉ sợ sẽ truyền khắp kinh đô này, ai ai cũng đều biết phủ chúng ta có một đại tiểu thư vừa có hiếu tâm lại vừa có tài hoa hơn người. Ta không cần Khả nhi phải thông minh như Noãn nhi, chỉ cần học chút trầm ổn, biết nhẫn nại khiêm tốn là được rồi!”

Nói cái gì chứ? Lâm thị tức giận không thôi, bà ta đã phải hao tổn biết bao tâm tư mới có được ngọc phật cũng không hề nhắc đến một câu. Ngược lại toàn bộ đã bị Âu Dương Noãn đoạt đi không nói, đằng này Khả nhi còn bị quở trách nhiều như vậy! Bà ta âm thầm cắn răng, cố gắng nhịn xuống lá lứt đi đến bên người Âu Dương Trì. Nắm lấy bả vai hấn nhẹ nhàng xoa bóp, ghé lại gần tai hấn thở nhẹ rồi nhỏ giọng nói: “Khả nhi tuổi còn nhỏ, từ từ dạy bảo cũng được. Nhưng thật ra tuổi của Noãn nhi cũng đã lớn, hôm nay thiếp thấy Tô công tử kia tuổi trẻ tài cao, tuần tú lịch sự như vậy. Không bằng...”

Âu Dương Trì đột nhiên quay đầu, không thể tin nhìn Lâm thị. Đầu óc lúc này còn có chút khô nóng nay đã lập tức nghiêm túc: “Người nói cái gì? Noãn nhi cùng Tô công tử kia thì có liên quan gì?”

Lâm thị vốn cũng không tính đề cập đến chuyện này bây giờ, nhưng vừa nghe Âu Dương Trì nói xong thật sự cảm thấy không thể tiếp tục chờ. Để phòng ngừa có xảy ra biến cố, đành phải thăm dò trước một bước. Bà ta nói tiếp: “Thiếp thấy Tô công tử kia thật sự là tuần tú phong nhã, không biết bao nhiêu người muốn được nên duyên với nó. Hơn nữa Tô phu nhân nhìn thấy Noãn nhi cũng rất vừa lòng. Không bằng...”

Âu Dương Trì đứng phắt dậy, hung hăng gạt tay Lâm thị ra rồi nhìn chằm chằm không nói được lời nào. Lâm thị bị hấn nhìn đến phát run, cố gắng cười nói: “Lão gia làm sao vậy?”

“Làm sao à?” Âu Dương Trì cười lạnh một tiếng, nói tiếp: “Ta thực không biết, Noãn nhi mới bao nhiêu tuổi, người liền muốn nó thân cận với người ta? Đây là đạo lý gì? Hôn sự của nó người làm phụ thân ta đây còn chưa biết, tổ mẫu nó cũng chưa biết. Vậy mà người đã tự mình muốn định đoạt rồi sao?”

Lâm thị thu tay lại, run giọng nói: “Nhà nào mà không phải là để phu nhân xem tướng con rể trước chứ? Thiếp cũng không phải là muốn nhanh chóng gả Noãn nhi đi. Chỉ là Tô công tử thật sự làm cho người khác yêu mến nên mới nói như vậy. Lão gia nói lời này không phải là trách thiếp nhiều chuyện sao? Chẳng lẽ thiếp đã nói sai gì sao?”

Sắc mặt Âu Dương Trì thập phần khó coi, lạnh lùng nói: “Người vẫn còn cảm thấy mình nói có lý sao? Ngoại tổ phụ của Noãn nhi cùng cậu ruột của nó đều là Trấn quốc hầu, người có biết phong hào Trấn quốc hầu này là từ đâu mà có không? Chính là năm đó lão Hầu gia đã không tiếc tính mạng có công hộ giá, Tiên đế đã tự mình ban thưởng cho danh hiệu này! Trữ lão thái quân tuy là nữ giới cũng đường đường chính chính trở thành nhất phẩm phu nhân. Không những cá tính kiên cường chính trực lại là người chịu khó chịu khổ được người đời kính trọng, cho dù là trưởng công chúa cũng đều nể mặt bà ấy! Nếu năm đó Uyển Thanh không phải nguyện ý muốn gả cho ta, người nghĩ ngài ấy sẽ để ý đến ta sao? Nay người xem đại cửu huynh thân thể không tốt thế nhưng thánh thượng vẫn thập phần hậu đãi, ngày lễ tết đều ban trọng thưởng. Người nói đây là ý gì? Đây chính là Thánh thượng muốn thể hiện thái độ cho người bên ngoài thấy. Còn có Lâm Nguyên Hình, biểu tỷ của Noãn nhi, ta hôm nay nghe ý Thượng thư đại nhân Thái tử điện hạ có ý muốn hỏi thăm nàng. Tạm thời mặc kệ là tin đồn hay là sự thật, những người kia đều là người mà chúng ta không thể chọc vào! Người cho rằng vì người là kế mẫu mà có thể tùy tiện hứa gả nữ nhi cho một nhà bình thường sao? Noãn nhi là người người có thể tự định đoạt hôn sự sao? Uyển Thanh mất sớm, Noãn nhi chính là tâm can bảo bối của Trữ lão thái quân. Ai lại dám tùy tiện động vào bảo bối của bà ấy? Nói cho người hay, đừng nói là người cho dù là lão thái thái cũng phải suy nghĩ một chút xem có đủ tư cách hay không!”

Lâm thị tức đến đỏ mắt, hít thở không thông, hận không thể ngất xỉu

ngay tại đây. Bà ta run giọng nói: “Lão gia, sao người lại suy nghĩ như vậy? Nó có là bảo bối của ai thì cũng là nữ nhi của người! Trấn quốc Hầu phủ cho dù có lợi hại thì cũng chỉ là người ngoài. Bọn họ có thể cản trở chúng ta gả nữ nhi sao?”

“Ồ đồ!” Âu Dương Trì tức giận quát, “Cho dù không quan tâm đến Hầu phủ thì với tài mả của Noãn nhi như vậy, tương lai có thể hứa gả cho gia đình hiển quý bao nhiêu. Ta sao có thể hứa gả nó cho một thương hộ nhỏ nhỏ như vậy. Đúng là một ý tưởng ngu xuẩn, sao ta có thể lãng phí như vậy?”

Hắn liên tục nói, trong lòng vẫn chưa hết giận. Hắn còn chưa đề cập đến chuyện Minh quận vương từng phái người đến hỏi han. Nếu tương lai Noãn nhi có thể bước vào Yến vương phủ, Âu Dương Trì hắn cũng sẽ được thăng chức rất nhanh. Như vậy Tô gia thì được tính là cái gì?

Trong đầu Âu Dương Trì đang tràn ngập những tính toán. Nhất là hôm nay khi nhìn thấy bức phúc trăm thọ đồ kia, hắn cảm thấy các thiên kim tiểu thư khắp kinh đô này so với trưởng nữ của mình vẫn còn kém xa. Nghĩ vậy, trong lòng hắn tràn ngập tự tin, không tự chủ mà nói: “Hừ, nếu không phải dòng dõi nhà chúng ta không đủ cao quý thì Noãn nhi dù có gả cho hoàng tử làm chính phi cũng xứng đáng!”

Lâm thị không dám tin nhìn Âu Dương Trì, nói: “Lão gia, người điên rồi!”

Lời vừa ra khỏi miệng Âu Dương Trì đã biết mình lỡ lời, dòng dõi nhà mình cũng không tính là thấp, nhưng muốn leo vào hoàng tộc sao?....Đích nữ Trấn quốc Hầu phủ cùng lắm cũng chỉ là Trắc phi, Âu Dương gia chỉ là Lại Bộ thượng thư, chỉ sợ người ta nhìn cũng không thèm nhìn. Lại nói, địa vị hoàng tộc cao quý, Minh quận vương

lại là hào quang vạn trượng, đối với hai người này thì Âu Dương Trì chỉ có nằm mơ mà thôi. Dù sao hoàng tử, hoàng tôn cũng rất hiếm có nên chỉ cần có thể gả cho những nhà có quan hệ thân thiết với hoàng tử hoàng tôn thì xem như Âu Dương Trì có thể theo nước thuyền lên rồi. Nhưng Âu Dương Trì lại nghĩ lại, cảm thấy nay tâm ý Thánh thượng không rõ, tương lai vương vị rơi trên người nào còn chưa chắc. Người xuất sắc như Noãn nhi bây giờ chưa cần hứa vội, bản thân hẳn phải xem xét lại thật kỹ, phải giành lấy cơ hội thăng tiến mới đúng! Âu Dương Trì càng nghĩ càng thấy đắc ý, cơ hồ đem lời nói của Lâm thị ném lên chín tầng mây. Hắn một bên liên tưởng, một bên nói: “Người xem lại đi, tướng mạo Noãn nhi như vậy gả cho nhà hào môn quyền quý nào mà không được. Đợi qua hai năm nữa nhất định sẽ có người đến đập cửa, đến lúc đó rồi hãy tính tiếp!”

Lâm thị nhất thời bị tạt một gáo nước lạnh, trong lòng hận đến đỏ mặt, nhưng vẫn không từ bỏ ý định mà nói: “Hào môn quyền quý trong kinh thành tuy nhiều, nhưng các công tử nhà họ chưa chắc có người xuất sắc được như Tô công tử!”

Âu Dương Trì cười lạnh: “Người kiến thức hạn hẹp, quả nhiên không biết lâu dài! Nói chuyện với người như người chỉ khiến ta thêm tức giận, không cần thận truyền ra ngoài lại làm trò cười cho thiên hạ! Người ta đường đường là vương thất công tử nhà công hầu lại dễ dàng đi bên ngoài khoe khoang sao? Không nói đến Thái tử mà trong phủ bốn vị Vương gia hiện nay rất được Hoàng thượng coi trọng là Tần Vương, Tấn Vương, Yến Vương, Chu Vương đều có thể từ cùng quận vương còn chưa lập chính phi. Những vị này cao quý nhà ta vốn không thể trèo cao nhưng vẫn còn có Sở Vương, Tề Vương, Lỗ Vương, Thục Vương, Tương Vương, Đại Vương, Túc Vương...ta không tin dựa vào tài mạo của Noãn nhi không thể ngay cả một hoàng tôn cũng không với tới được!”

Một lời này vừa nhanh vừa độc, giống như một cường đao chém

ngang qua người Lâm thị. Trong lòng bà ta gấp đến phát hỏa, nếu để Âu Dương Noãn gả cho những người này thì chẳng phải là bay lên thành phượng hoàng sao? Đến lúc đó đừng nói đến bà ta mà ai cũng đều không áp chế được Âu Dương Noãn! Lâm thị cùng Âu Dương Khả lúc này chỉ còn đường chết. Bà ta liền dịu dàng, hai mắt đầm lệ nói: “Lão gia nói sao thiếp nghe vậy! Chuyện bên ngoài thiếp nghe không hiểu, lão gia dạy bảo thì thiếp nghe. Noãn nhi có tương lai tốt như vậy, người làm mẫu thân như thiếp cũng vui mừng cho nữ nhi. Lão gia đừng tức giận, có gì thì từ từ nói. Huống hồ những lời lão gia nói thiếp vẫn hơi băn khoăn, chẳng lẽ người quên chúng ta vẫn còn Khả nhi sao? Tương lai nó cũng có thể vì lão gia mà rải đường!”

“Nó sao?” Âu Dương Trì bật cười một tiếng, “Nếu không xảy ra chuyện của Trương Văn Định kia, ta còn tin tưởng tương lai nó có thể giúp ta. Nhưng hiện tại người xem xem nó đã làm cái gì? Nếu không phải người liều mạng giúp nó áp chế thì chỉ sợ sự tình kia đã truyền khắp kinh đô rồi! Nhà ai sẽ chịu cưới một người con dâu như vậy? Nó là người chưa hiểu chuyện, cho dù may mắn được vào nhà dòng dõi cao quý thì cũng sẽ không sống được quá một năm, ta còn có thể trông cậy được vào nó sao? Người muốn hại ta sao?”

Lâm thị vừa nghe thì ánh mắt đau xót, khóc lên nói: “Lão gia sao có thể nói những lời khiến thiếp thương tâm như vậy? Khả nhi dù sao cũng là cốt nhục thân sinh của người, chẳng lẽ lão gia không thể vì nó mà mưu tính tiền đồ tốt một chút được sao? Dù sao nó cũng không tệ, nói thẳng ra thì nó kém Noãn nhi ở chỗ nào chứ?”

“Kém chỗ nào ư? Tất cả đều kém xa. Mắt người cao hơn đầu, chỉ biết suy nghĩ miên man. Trèo cao thì cũng phải biết chừng mực! Người có xuất thân như thế nào? Khả nhi là do người sinh ra, người ta dòng dõi cao quý như vậy, làm sao có thể để ý đến nó chứ? Đừng ở đó mà mơ mộng hão huyền, si tâm vọng tưởng!”

Lời nói của Âu Dương Trì như nhát dao đâm vào lòng Lâm thị. Bà ta hận nhất là bị người bên ngoài nói mình chỉ là thứ nữ, ánh mắt liền thay đổi, lạnh giọng nói: “Như vậy ý lão gia là thiếp làm cản trở đến chung thân đại sự của Khả nhi sao?”

Âu Dương Trì hừ lạnh một tiếng nói: “Người đã hiểu rõ, còn cần ta phải nhiều lời sao? Hoàng thất rất coi trọng đích thứ. Người chỉ là đồ thứ xuất, nữ nhi của người có thể có được địa vị cao hay sao? Đừng suy nghĩ ảo tưởng nữa!”

Trong lòng Lâm thị như có một bàn tay hung hăng bóp mạnh, nhưng bởi vậy mà đầu óc sáng suốt hơn nhiều. Bà ta âm thầm cười lạnh, người nói chắc chắn như vậy là vì chưa biết được nữ nhi bảo bối của mình cùng Tô công tử kia đã muốn ở cùng một chỗ a! Hừ, tất cả đều chậm rồi. Kế hoạch thấy người sang bắt quàng làm họ của người sẽ đổ bể. Cái đỉnh trong mắt Âu Dương Noãn này nhất định phải nổ tận gốc! Nghĩ như vậy, bà ta liền mềm mỏng, áp sát bên người Âu Dương Trì mơ màng nói: “Trì lang! Chàng sao lại nặng lời như vậy? Thiếp chẳng qua là suy nghĩ cho nữ nhi của người thôi! Làm sao dám vì bản thân chứ? Thân phận thiếp thấp kém người đã biết từ lâu, như thế nào bây giờ lại vì vậy mà ghét bỏ thiếp? Nếu lão gia đã ghét bỏ, thiếp sống còn ý nghĩ gì nữa, chi bằng...”

Tức giận của Âu Dương Trì bị giọng nói mềm nhẹ của Lâm thị làm cho hòa hoãn không ít. Hắn ta thở dài nói: “Người cũng không phải là như thế. Nay người đang có thai, vẫn là nên chú ý bảo trọng thân thể nhiều hơn. Đừng suy nghĩ viễn vông, nếu người thực sự thích Tô công tử kia, tương lai ta đem Khả nhi gả cho hắn là được. Còn về Noãn nhi thì người không cần nghĩ nhiều nữa!”

Lâm thị thấy kỹ xảo của mình giờ cũng mất đi tác dụng liền biết Âu Dương Trì nay đã bị Lý di nương mỹ mạo trẻ tuổi kia mê hoặc. Bây giờ không còn hứng thú với bà ta, hơn nữa bà ta lại đang mang thai,

thân mình có thay đổi không còn dáng vẻ thướt tha thon thả như trước nữa. Nhất là khi nghe Âu Dương Trì nói gả Âu Dương Khả cho Tô gia thì tức giận đến phát run, nhưng lại không dám biểu lộ ra ngoài, chỉ có thể âm thầm cắn răng nói: “Lão gia, ta vốn nhìn thấy Tô công tử thì liền thích. Thế nhưng nghe người nói nầy giờ cũng hiểu được, hẳn dù sao cũng chỉ là con của một thương hộ căn bản không thể xứng với nhà chúng ta. Khả nhi mặc dù không bằng Noãn nhi, nhưng cũng nhu thuận đáng yêu, tính cách cũng không tệ. Sau này thiếp sẽ cố gắng chỉ bảo, tương lai hy vọng sẽ có một mối hôn nhân tốt. Lão gia, nó dù sao cũng là nữ nhi thân sinh của người, người không thể mặc kệ không quản a!”

Âu Dương Trì nghe vậy thì có điểm phiền lòng, liền gật đầu cho qua chuyện: “Ta biết rồi! Đừng nhắc đến chuyện này nữa! Ta còn có việc, đêm nay không nghỉ lại chỗ này!” Nói xong hắn liền đứng dậy không chút lưu luyến bước nhanh ra ngoài.

Chương 66: Mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành 2

Lâm thị nhìn bóng dáng hắt rời đi thì liền cười lạnh. Nhanh thôi, rất nhanh thôi người sẽ phát hiện ra nữ nhi mà người vẫn luôn tự hào sẽ gây ra chuyện gì? Đến lúc đó những tính toán của người không phải sẽ bị phá vỡ hết sao?

Ngay khi Âu Dương Trì vừa bước ra cửa, đột nhiên nhìn thấy nha đầu Thọ An Đường chạy vội tới báo tin, nói rằng Lão thái thái mời lão gia cùng phu nhân lập tức qua đó. Âu Dương Trì thập phần kỳ quái, Lâm thị lại cười khanh khách đi theo. Bà ta nghĩ là do Lý thị phát hiện Âu Dương Noãn cùng Tô Ngọc Lâu ở với nhau trong cùng một phòng, trong lòng liền kích động không thôi. Về đặc ý không tự chủ được mà thể hiện ra mặt.

Đến Thọ an đường, Âu Dương Trì bước vào trước, nhìn thấy tình hình bên trong thì liền sợ hãi biến sắc. Lâm thị theo sau bước vào, vốn còn tưởng rằng sẽ được nhìn thấy Âu Dương Noãn cùng Tô Ngọc Lâu bị trói quỳ ở từ đường. Ai ngờ bước vào lại nhìn thấy nữ nhi của mình là Âu Dương Khả đang khóc lóc đến sống đi chết lại.

Âu Dương Noãn cùng Lý di nương đang ngồi bên cạnh Lý thị. Lý di nương không dấu nổi vui sướng khi người khác gặp họa, trên mặt Âu Dương Noãn lại tràn ngập thần sắc không đành lòng, vừa nhìn thấy Lâm thị cùng Âu Dương Trì tiến vào thì lập tức đứng dậy vội vàng nói: “Phụ thân, mẫu thân mau qua đây đi! Mau mau khuyên nhủ tổ mẫu, người muốn đánh chết Khả nhi a!”

Lâm thị vừa nghe sắc mặt liền đại biến. Nghi hoặc nhìn Âu Dương

Noãn rồi lại nhìn Âu Dương Khả đang quỳ rạp trên mặt đất.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt Âu Dương Noãn thanh lệ trắng trong thuần khiết, cả người lại giống như một đóa sen dưới nước, xinh đẹp không gì sánh bằng. Sắc mặt nàng vội vàng, chân thành giống như là thập phần nôn nóng lo lắng cho tính mạng của muội muội vậy. Lâm thị nhìn thấy thì trong lòng run lên, cảm thấy Âu Dương Noãn giống như ác quỷ đến đòi mạng vậy, quả thực là rất đáng sợ. Bà không đáp lời, chỉ tiến lên hỏi: “Lão thái thái, có chuyện gì vậy?”

“Có chuyện gì à? Ta còn đang muốn hỏi mẫu thân nó là người đây! Sao nữ nhi của người có thể trong thọ yến của ta, ở trước mặt bao nhiêu phu nhân tiểu thư có thể gây huyên náo như vậy?” Lý thị tức giận hỏi.

Lâm thị nghe xong thì sửng sốt, không tự chủ được liếc mắt nhìn Âu Dương Khả, không biết đến tột cùng là có chuyện gì. Kế hoạch của bà ta rõ ràng là nhắm vào Âu Dương Noãn. Như thế nào....bây giờ Âu Dương Noãn lại không hề có việc gì! Ngược lại Khả nhi lại đang bị quỳ ở trong này, giống như là phạm vào tội rất lớn!

“Khả nhi! Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?” Âu Dương Trì nghiêm khắc ép hỏi.

Âu Dương Khả đột nhiên òa khóc. Bảo nàng ta nói ra sao? Chẳng lẽ nói rằng chính nàng ta tặng khăn tay cho Tô Ngọc Lâu, sau đó hắt lại viết thư rồi cùng với khăn tay đem trả lại sao? Chuyện này không phải tự tiện trao nhận đính ước thì là cái gì? Sao nàng ta có thể dám nói ra?

Âu Dương Khả có điều không biết, khăn tay là do Tô Ngọc Lâu tùy ý ném trả cho Hạnh Nhân. Sau đó lại rơi vào tay Âu Dương Noãn, nàng đã để cho Hồng Ngọc đi ra tiền thính để Âu Dương Tước tìm

một vật trên người Tô Ngọc Lâu. Âu Dương Tước nhanh trí cầm ngay bài thơ mà Tô Ngọc Lâu vừa làm đem tới, Âu Dương Noãn thuận tiện đem bài thơ cùng khăn tay giao lại cho Hạnh Nhân, bức nàng ta đem khăn tay trả lại Âu Dương Khả. Âu Dương Khả nhìn thấy khăn tay rồi nhìn thấy kết đồng tâm liền tim đập chân run, làm sao có thể để ý đến bên trong khăn tay còn có vật gì. Hơn nữa nếu trước mắt bao nhiêu người chỉ để lộ chiếc khăn tay được kết đồng tâm thì chỉ cần thu hồi cười trừ là qua chuyện nên Âu Dương Noãn đã cố ý để cho người bên ngoài muốn xem khăn tay, Âu Dương Khả cũng không biết trong khăn tay có vật gì nên cứ thế đem ra. Cứ như thế đã dẫn đến đại họa.

Nàng từng chút từng chút đem lửa đốt xuống. Bất quá chỉ là một chút tài mọn, muốn trách thì trách Âu Dương Khả vận khí xui xẻo, đầu óc lại ngu xuẩn, một thiên kim tiểu thư thế nhưng lại dám mang khăn tay giao cho nam nhân. Tô Ngọc Lâu cũng vậy, chỉ cần có chút suy nghĩ thì sẽ không nhận lấy khăn tay. Âu Dương Noãn đứng ở trong phòng, trên mặt tràn ngập sự đồng tình, thế nhưng ánh mắt lại lạnh lùng nhìn hết thảy.

Trương mama lúc này mới giải thích nói: “Lão gia, hôm nay trong thọ yến của lão thái thái, vốn dĩ mọi việc đều đang thuận lợi. Nào ngờ đến gần cuối Tiểu thư Hầu phủ muốn xem khăn tay của Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư thuận tiện lấy ra. Thế nhưng không biết làm sao mà từ trong khăn tay lại rơi ra một bài thơ. Lão thái thái vừa xem liền biết có chuyện không hay phát sinh.”

“Thì văn cái gì? Đưa ta xem!” Âu Dương Trì nhú mày, nha đầu bê cái tráp đi qua. Âu Dương Trì nhìn qua khăn tay rồi cầm lấy bài thơ, đọc một lát thì đột nhiên giận tím mặt liền bước lên hung hăng đập Âu Dương Khả một cước, mắng: “Đúng là cái đồ không biết xấu hổ!”

Lâm thị lập tức muốn xông lên, muốn che chở cho Âu Dương Khả

nhưng lại bị Âu Dương Noãn hung hăng giữ lại. Nàng tha thiết nói: “Mẫu thân, người đang mang thai đệ đệ! Đừng làm thân thể bị thương!” Ánh mắt nàng tối đen như mực, một tia hàn băng mãnh liệt, giống như là mang theo hận ý ngập trời. Thế nhưng âm thanh lại cực kỳ ôn nhu. Lâm thị bị ánh mắt của nàng nhìn đến phát run, không tự giác được mà cắn môi. Âu Dương Noãn cười nhẹ rồi buông bà ta ra cho Vương mama đang khẩn trương xông lên, nàng nhẹ giọng nói: “Vương mama, người hãy chăm sóc mẫu thân cẩn thận. Nếu như người bị thương, lũ các người cũng đừng mong sống sót!”

Vương mama liều mạng đỡ lấy Lâm thị, căn bản không dám nhìn thẳng Âu Dương Noãn. Trong lòng bà ta thực sự thấy sợ hãi vị đại tiểu thư này, nàng căn bản là như ác quỷ muốn lấy mạng phu nhân, vậy mà lại còn cố tình lộ ra vẻ mặt khuynh quốc khuynh thành đem mọi người mê hoặc thần hồn điên đảo. Đúng là làm người khác sợ hãi.

Lâm thị ép buộc bản thân phải tỉnh táo lại rồi lớn tiếng nói: “Lão gia, bài thơ này là sao vậy? Người hãy nói xem, rốt cuộc là Khả nhi xảy ra chuyện gì?”

Âu Dương Trì đem bài thơ ném trước mặt Lâm thị. Bà ta nhìn kỹ, đây không phải là chữ viết của Khả nhi. Bà ta nheo nheo mắt, trong lòng liền giật mình rồi nghi hoặc nhìn Âu Dương Khả. Nha đầu kia, chẳng lẽ nó...

“Đây là bài thơ do Tô Ngọc Lâu làm tối hôm nay!” Thanh âm Âu Dương Trì giống như tiếng sấm, làm Lâm thị lập tức tỉnh mộng.

‘Sao có thể? Điều này làm sao có thể?’ Lâm thị thiếu chút nữa là ngất xỉu. Nhìn đến bộ dạng rụt rè sợ hãi của Âu Dương Khả lập tức nghĩ là do nàng ta lấy thi văn của Tô Ngọc Lâu. Trong lòng không khỏi cảm thấy phiền muộn, bây giờ phải làm sao đây?

Lý di nương bên cạnh nhoén miệng cười nói: “Lão gia, nhị tiểu thư tuổi còn nhỏ chưa hiểu chuyện nên nhất thời mới làm ra chuyện hồ đồ này. Về sau chú ý dạy giỗ là được, đừng làm lớn chuyện nữa!”

“Hừ, nó không cần mặt mũi nữa thì ta giữ lại cho nó để làm gì? Một thiếu nữ thiên kim cư nhiên lại dám cất giấu thơ văn của nam nhân!”

“Lão gia!” Lâm thị tỉnh táo lại, lớn tiếng ngắt lời “Cho dù bài thơ này là của Tô Ngọc Lâu thì sao? Cái này cũng không phải là thơ tình a! Sao lại nói Khả nhi làm chuyện ám muội?”

“Bình sinh không vui phạm đào lý. Xem vườn hoa mai thấy mùa xuân! Người đọc kỹ lại coi, bên trong câu thơ này không phải hàm chứa ý nghĩa tình cảm sao? Người không biết chữ sao?” Âu Dương Trì càng nghĩ càng cảm thấy bài thơ này của Tô Ngọc Lâu không chỉ đơn thuần là bài thơ vịnh mai. Nếu như thật sự có ý chỉ điều gì, ‘Xem vườn hoa mai thấy mùa xuân’ này không phải là vì đã gặp qua Âu Dương Khả rồi nên không để người khác vào mắt nữa sao?

Hay cho một công tử càn rỡ, hấn đúng là có thâm ý!

Âu Dương Khả khốn khổ khóc bi thương. Lâm thị đi lên túm chặt lấy tay áo nàng ta, lạnh lùng nói: “Không được khóc!”

Âu Dương Khả lập tức bị vẻ mặt đáng sợ của Lâm thị dọa cho kinh hãi. Trong nhất thời liền quên mất khóc lóc. Lâm thị giữ chặt lấy tay nàng ta, mặt đầy tàn khốc. ‘Không thể thừa nhận! Đành chết cũng không được thừa nhận!’ Âu Dương Khả rốt cuộc cũng hiểu được ánh mắt Lâm thị, nhỏ giọng nỉ non nói: “Phụ thân. Con bị oan! Con không làm! Con không biết bài thơ kia sao có thể ở trong chiếc khăn tay này!”

Lâm thị quay đầu dứt khoát nói: “Lão thái thái, lão gia! Khả nhi tuy rằng nhỏ tuổi chưa hiểu chuyện nhưng cũng không thể nào làm ra loại chuyện không có quy củ này được. Tô công tử kia ở bên ngoài viết thơ, Khả nhi lại ở bên trong xem kịch, bài thơ làm sao có thể ở trong tay nó? Nói không chừng là có người thành tâm muốn hãm hại nó!”

“Hãm hại?” Lý thị cười lạnh một tiếng, nói tiếp: “Khả nhi, ta hỏi ngươi. Khăn tay này là của ngươi?”

Trên mặt Âu Dương Khả toàn là nước mắt, vẻ mặt bất an sợ hãi. Giờ phút này nhìn thấy tổ mẫu lạnh lùng thì không tự chủ được mà gật đầu.

“Chiếc khăn này vẫn luôn nằm trong tay ngươi. Ngươi mau nói thật cho ta biết, ai lại có thể với tay vào người ngươi lấy khăn tay rồi hãm hại ngươi hả?” Âm thanh của Lý thị đã lạnh lùng đến cực điểm.

Âu Dương Khả khẽ cắn môi nói: “Tổ mẫu, khăn tay kia...khăn tay kia là...”

Lâm thị lớn tiếng nói: “Khăn tay này nhất định là đã bị đánh rơi đâu đó. Có phải không Khả nhi?”

Âu Dương Khả vừa nghe thì lập tức gật đầu, liên thanh nói: “Đúng vậy! Đúng vậy! Là con đã đánh rơi!”

Trên mặt Âu Dương Noãn lộ vẻ tươi cười thản nhiên nói: “Như vậy là tốt rồi! Khăn tay này nhất định là đã bị người ta nhặt được. Chỉ là Khả nhi đã đánh rơi ở đâu, sao bây giờ lại kiếm về được?”

Âu Dương Khả sững sốt, môi run run không dám nói lời nào. Khăn tay này rõ ràng là do mình trao đi. Bây giờ chẳng lẽ lại nói do Tô

Ngọc Lâu đem trả lại sao? Không thể, tuyệt đối không thể để người khác biết được nó là do Tô Ngọc Lâu trả lại. Thậm chí không thể để người khác biết Hạnh Nhân là người giao lại khăn tay, nếu không lão thái thái bắt nàng ta đến tra hỏi thì sẽ lộ ra chuyện Tô Ngọc Lâu. Đến lúc đó tội danh sẽ được xác thực. Nhất định phải giữ bí mật, Âu Dương Khả quyết tâm: “Hình như là đánh mất ở hoa viên...Sau đó, sau đó ta phát hiện được liền đi tìm. Cuối cùng thấy nó trong hoa viên. Bởi vì nóng vội quay về mà trực tiếp cầm lấy bước đi nên không phát hiện được là đã bị người khác động chân động tay!”

“Lời này của ngươi là muốn nói người khác nhặt được khăn tay của ngươi lại cố ý động tay động chân rồi sau đó để lại chỗ cũ chờ ngươi nhặt về sao? Ngươi nghĩ rằng những người khác đều ngu xuẩn như ngươi sao?” Âu Dương Trì tức giận đến đỏ mặt, hung tợn nói.

Âu Dương Noãn thở dài nói: “Phụ thân đừng tức giận! Hôm nay trong phủ nhiều người như vậy, chắc là có ai cố ý đùa dai thôi?”

“Ai rồi hơi mà lấy chuyện này ra làm trò đùa? Chẳng qua là nó cùng Tô Ngọc Lâu có tư tình lén lút trao đổi ước mà thôi. Đúng là không biết liêm sỉ!” Âu Dương Trì tức giận nói.

Lý thị bên này cười lạnh một tiếng, nói: “Noãn nhi, con đừng quá lương thiện. Nói như vậy thì ai sẽ tin tưởng đây? Hôm nay khách nhân tuy nhiều, nhưng ai cũng đều không thù không oán với nó. Có ai lại vô duyên vô cớ đi hãm hại nó chứ? Cho dù là hãm hại, chẳng lẽ thật sự đem khăn tay kết thành như vậy rồi vu hãm nó sao? Nó là người mù hay sao mà không biết mở khăn tay ra nhìn kỹ rồi mới đứng lên chứ?”

Đừng nói là bọn họ, ngay cả Lâm thị cũng cảm thấy lời nói dối này rất vụng về. Bà ta hung hăng trừng mắt nhìn Âu Dương Khả, ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Âu Dương Khả vội rút cổ, gục

xuống trước mặt Lâm thị: “Mẫu thân, người mau cứu con. Con thực sự cái gì cũng không biết!”

Âu Dương Trì căm hận nói: “Nghe này giờ người còn không biết tình lại sao? Người tự xét lại đi, người một mực khẳng định là có ai đó hãm hại người. Ta còn không biết, người chỉ là một tiểu thư khuê phòng, ai rảnh rồi lại chạy đến hại người? Sao hẳn lại không hại tỷ tỷ người? Người xuất sắc hơn Noãn nhi sao? Còn có người đổ kỵ với người sao? Người là nữ nhi của ta, ta luôn chăm sóc che chở cho người. So với những thiên kim tiểu thư cùng trang lứa, cuộc sống của người đã tốt hơn không biết bao nhiêu. Cổ nhân nói, nữ tử khuê trung hiểu rộng biết nhiều thì phải đọc vạn cuốn thánh hiền thư. Có như vậy mới là người có tri thức, có lễ nghĩa, am hiểu lòng người. Ta không mong người có thể như tỷ tỷ người thông minh lễ phép, chỉ cần người ngoan ngoãn sống tốt trong khuê phòng. Nhưng ngay cả điều này người cũng không làm được! Mới bao nhiêu tuổi, đầu tiên là Trương Văn Định, bây giờ lại là Tô Ngọc Lâu. Chẳng lẽ gặp nam nhân nào người cũng đều yêu, người không cần mặt mũi nữa sao?”

Lời nói này vô cùng nặng nề, cơ hồ như muốn xé nát người ta. Âu Dương Khả sợ hãi oa một tiếng khóc lớn, nước mắt nước mũi trên mặt dính hết lên váy Lâm thị. Trong lòng Lâm thị đau như dao cắt, bất đắc dĩ run run giọng nói: “Lão gia, Khả nhi thật sự vô tội. Có lẽ là do Tô Ngọc Lâu nhìn trúng Khả nhi, muốn dựa vào lão gia nên mới mượn cơ hội tính kế nó a?” Chuyện đã đến nước này, bà ta tạm gác chuyện đối phó với Âu Dương Noãn qua một bên, bây giờ phải bảo vệ được Âu Dương Khả mới là điều quan trọng.

“Người ta nhìn trúng nó? Hừ, thật đúng là biết dát vàng lên mặt. Tô Ngọc Lâu kia tốt xấu gì cũng xuất thân từ gia đình phú quý, có dạng nữ nhân nào mà chưa từng thấy qua. Nó thì sao? Chỉ dựa vào vài phần tư sắc như vậy mà muốn người ta để ý sao? Người cho nữ nhi của người là thiên tiên sao? Hừ!” Âu Dương Trì cười lạnh.

“Phụ thân!” Âu Dương Noãn nhẹ nhàng ôn nhu khuyên: “Không cần nói nặng lời như vậy! Khả nhi hoạt bát đáng yêu, quả thật là khiến người khác yêu thích. Chỉ là con cảm thấy Tô công tử kia không phải là người như vậy. Hắn chỉ là một thiếu niên, bên người lại không mang theo tỳ nữ, làm sao hắn có thể kết được một cái kết đồng tâm tinh xảo như vậy? Nói không chừng đây chỉ là hiểu lầm mà thôi...”

Âu Dương Trì nhìn đại nữ nhi ôn nhu lương thiện từ nhỏ, trong lòng lại càng thêm chán ghét Âu Dương Khả. Nghiêm mặt lại không nói lời nào, trong đầu đột nhiên xẹt qua một ý niệm. Noãn nhi nói đúng, Tô Ngọc Lâu trẻ tuổi anh tuấn, thâm cơ âm trầm. Tô gia đã tâm bưng bưng, cơ đồ cũng không nhỏ, muốn leo lên gia đình quyền quý nhà cao cửa rộng cũng không phải là khó. Như vậy làm sao có thể vừa nhìn mặt liền muốn tính kế lợi dụng một tiểu cô nương như Âu Dương Khả? Thực chất là nhìn trúng Âu Dương Noãn mới đúng. Lại nói, Tô Ngọc Lâu hôm nay không mang theo tỳ nữ, một thiếu niên như vậy là sao biết kết đồng tâm! Xem ra không có khả năng là đôi bên có tư tình với nhau mà chỉ là một mình Âu Dương Khả nhất kiến chung tình, trộm đi bài thơ của người ta, lại còn lạng lẽ tự mình kết đồng tâm. Như vậy lại càng không biết liêm sỉ, làm nhục gia môn!

Chương 67: Mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành 3

Âu Dương Trì nhìn chăm chăm Âu Dương Khả, càng nhìn càng hận không thể một cước đá chết nàng ta. Ánh mắt hấn đáng sợ đến cực điểm, Âu Dương Khả bị nhìn đến phát run liên tiếp núp sau người Lâm thị.

Lâm thị chưa bao giờ gặp qua vẻ mặt như muốn giết người của Âu Dương Trì. Trong lòng nổi lên một tia sợ hãi, biết tình hình bây giờ không ổn liền lập tức lớn tiếng nói: “Lão gia, trong hoa viên nhiều người qua lại như vậy, ai có thể cam đoan khăn tay này không bị người khác nhặt được? Khả nhi nhất định là bị người ta hãm hại, cho dù là không phải thì cũng rất có khả năng những tiểu thư các nhà khác cố ý cầm khăn tay của nó giấu thơ của người trong lòng, sau đó lại quá mức kinh hoàng sợ người khác phát hiện nên mới để lại trong hoa viên!”

Mới nghe liền biết Lâm thị đã bắt đầu hoảng mà nói không suy nghĩ. Âu Dương Noãn cười lạnh, trên mặt lại làm bộ ngạc nhiên nói: “Nhưng hôm nay trong hoa viên đều là các công tử, các tiểu thư đều ở trong lương đình, ai cũng không dám tới gần đó!”

Lý thị lúc này mới uống một ly trà rồi lạnh lùng nói: “Người bên ngoài không dám đi, chỉ có mình nó lại dám! Biết rõ trong hoa viên có nhiều nam tử trẻ tuổi như vậy, cư nhiên lại còn dám đi. Rốt cuộc là có chủ ý gì? Trách không được, chúng ta nhiều người như vậy vốn đang yên ổn ở trong vườn xem kịch, nó lại nháo loạn muốn đi dạo. Hóa ra là đã có chủ ý từ trước!”

Âu Dương Khả có khổ cũng không nói nên lời, đi đến hoa viên vốn dĩ là do Lâm thị bảo nàng tìm cơ hội để Âu Dương Noãn gặp Tô Ngọc Lâu, ai ngờ bây giờ lại trở thành nhược điểm của mình. Chín nàng ta nháo loạn muốn đi hoa viên, bây giờ lại nói đánh mất khăn tay ở đó, bất luận ai nghe xong cũng đều nghĩ là cố ý.

Âu Dương Noãn không đợi Lâm thị phản ứng đã thờ dài nói trước: “Phụ thân, lúc ấy có nhiều người ở đây như vậy, nếu để người khác biết là bút tích của Tô công tử không phải cả đời Khả nhi sẽ bị hủy sao? Nếu chỉ là một bài thơ thì cùng lắm nói muội muội ngưỡng mộ Tô công tử nên mới giữ thơ. Dù sao thì thanh danh chịu ít tổn hại, nhưng thơ lại được cố ý gói trong khăn tay, cùng với kết đồng tâm này. Mọi người đều đã nhìn thấy, ngoài miệng mặc dù không nói nhưng trong lòng sẽ có nghi ngờ. Vạn nhất lại biến thành đề tài nói chuyện, thanh danh muội muội mất hết không nói, còn liên lụy phụ thân bị người ta gán tội danh không nghiêm khắc quản giáo, dạy dỗ nữ nhi. Ai...cũng may còn có tổ mẫu anh minh, trước hết đem thi văn giấu đi, người bên ngoài hơn phân nửa đều nghĩ muội muội nhàm chán nên mới làm thơ tìm niềm vui thôi!”

“Noãn nhi, con còn muốn che dấu cho nó sao? Con cho rằng các phu nhân ở đây hôm nay đều người ngốc ta nói như thế nào thì liền tin như vậy sao? Ta nói cho con hay, một đám đó tất cả đều là người tinh anh. Ngoài miệng thì không nói, nhưng trong lòng lại hiểu thấu! Thọ yến lần này đúng là quá mất thể diện, lại còn gây phiền hà đến tỷ đệ Noãn nhi. Sau này sẽ bị người ta nói trong nhà lại có một muội muội không biết xấu hổ như vậy!” Lý thị thờ dài, đem ly trà đặt thật mạnh xuống bàn.

“Tổ mẫu sao lại nói vậy? Mọi người đều là tỷ muội, chẳng lẽ con lại lo lắng bị muội muội liên lụy sao? Ngay cả có là sự thực thì sao, Khả nhi vĩnh viễn vẫn là muội muội của con. Con đương nhiên sẽ che chở cho muội ấy!” Âu Dương Noãn nhẹ nhàng cười nói, bộ dạng

mười phần là tỷ muội tình thâm.

Lâm thị hận đến nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lại không thể mở miệng phản bác liền hung hăng đẩy mạnh Âu Dương Khả. Âu Dương Khả giật mình liền lấy lại phản ứng: “Phụ thân! Các tiểu thư không có tới gần hoa viên nhưng bọn nha hoàn thì có! A! Đúng rồi, là Thu Nguyệt! Nhất định là do Thu Nguyệt làm! Ngoại trừ nó thì không có ai đến gần con, khăn tay khẳng định là đã bị nó lấy đi! Đầu tiên là giả danh con đi lấy bài thơ của Tô công tử, sau đó sợ bị con phát hiện nên lại lặng lẽ đem khăn tay trả lại, trong đó vẫn còn dấu thứ không sạch sẽ đó! Con cái gì cũng không biết a! Phụ thân, người phải tin tưởng con!”

Âu Dương Noãn lạnh lùng nhìn trò khôi hài đang diễn ra, đúng là không biết xấu hổ mà. Đôi mẹ con này đứng thứ hai thì không còn người nào dám đứng thứ nhất. Đầu tiên là nói khăn tay bị mất, sau lại nói do Tô Ngọc Lâu ngưỡng mộ Âu Dương Khả mà tặng thi văn. Tất cả Âu Dương Trì đều không tin, hai người lại nói là do các tiểu thư khác bỏ lại. Lý do này cũng không thành liền đổ oan lên người nha đầu vô tội! Chỉ là xưa nay hai người cũng diễn không được tốt lắm, tổ mẫu Lý thị là người thập phần khôn khéo, loại chuyện này giải thích trăm ngàn chỗ hở. Ai sẽ tin tưởng được đây?

Lâm thị đột nhiên như tìm được chỗ phát tiết, tức giận trừng mắt quát lớn với nha đầu Thu Nguyệt đang ngây ngốc bên cạnh Âu Dương Khả: “Đúng là cả gan làm loạn mà! Người hôm nay thừa dịp được đến hoa viên liền quyến rũ Tô công tử. Nhặt được khăn tay của tiểu thư rồi lại trộm thi văn của Tô công tử, đã thế lại còn cố ý kết thành đồng tâm làm thành cái bẫy hãm hại nhị tiểu thư! Người mau thành thật nói ra, ta sẽ tha cho người được chết toàn thân!”

Nha đầu Thu Nguyệt vừa nghe thì hoàn toàn sợ ngây người, phịch một tiếng quỳ xuống. Nàng ta vạn lần không thể ngờ được, sự tình

nhị tiểu thư gây ra bây giờ toàn bộ lại đổ trên người mình. Lúc ấy, rõ ràng mình đã thấy tận mắt Nhị tiểu thư đem khăn tay cho Tô Ngọc Lâu, hiện tại lại biến thành mình đi trộm. Ông trời ơi! Nàng ta chỉ là một nha hoàn, làm sao dám làm chuyện này? Thu Nguyệt sợ tới mức không ngừng dập đầu nói: “Nô tỳ không dám, tuyệt đối không dám a! Cầu lão thái thái, cầu lão gia, phu nhân minh giám!”

Âu Dương Noãn trở lại đứng phía sau Lý thị, khuôn mặt tựa tiểu phi tiểu nhìn mọi việc phát sinh.

Sắc mặt Lý thị đã biết đối không tốt, ở trong mắt bà tất cả trò này đã thành sự khôi hài. Lâm thị lại vẫn không biết mà quát lớn: “Tiểu tiện nhân, ngươi đừng vọng tưởng chối bỏ trách nhiệm. Nhị tiểu thư là một tiểu cô nương, làm sao biết trò trao khăn tay cho nam nhân? Chỉ có ngươi, chỉ có ngươi vẫn luôn đứng sau tiểu thư, muốn trộm khăn tay là điều dễ dàng. Nhưng chưa chịu dừng lại ở đó, ngươi lại còn cố ý đem hết thảy vu hãm lên người tiểu thư hòng mong muốn sẽ được làm nha đầu hồi môn tiến vào Tô phủ sao?”

Một phòng ma ma nha đầu ai ai cũng đều lộ ra sắc mặt đồng tình. Mọi người nhìn Thu Nguyệt như một nha đầu hèn mọn dám vì lợi riêng mà vu hãm cho chủ tử. Thu Nguyệt bị nhìn đến phát run, hai hàm răng va vào nhau lập cập, một câu cũng không dám cãi lại! Lâm thị ngày thường từ ái rộng lượng, là một chủ mẫu rất có phong phạm. Nhị tiểu thư đối với Thu Nguyệt cũng không nói là tốt lắm nhưng lại thập phần tin tưởng. Nhưng bây giờ đến thời khắc mấu chốt, đôi mẹ con này lại đẩy một nha đầu đáng thương như nàng ta ra chịu tội thay! Đây là loại chủ tử đáng sợ như thế nào?

Âu Dương Noãn lẳng lặng nhìn tất cả, đem mỗi biểu tình của mọi người thu vào trong mắt. Cuối cùng ánh mắt của nàng dừng lại trên người Lâm thị thần sắc nghiêm nghị đang nói không ngừng. Nàng hơi hơi cười lạnh, chỉ sợ Lâm thị còn không biết, bất tri bất giác bà ta

đã đánh mất lòng người a! Một người tùy lúc tùy chỗ có thể trở thành một quân cờ để bảo vệ phu nhân, có chuyện xảy ra không thể gánh vác liền đổ hết lên người nha đầu hầu hạ thân cận chủ tử. Như vậy ai sẽ còn toàn tâm toàn ý trung thành, tận tâm vì họ mà bán mạng? Đúng là chuyện hay mà!

Âu Dương Noãn khẽ thở dài một tiếng, trên mặt lộ ra thần sắc đồng tình nói: “Phụ thân, mọi chuyện coi như xong đi. Chuyện này nếu tra ra rõ ràng chỉ sợ đối với danh dự của muội muội sẽ có tổn hại. Con nghĩ một tỳ nữ nhỏ nhoi như Thu Nguyệt cũng không cả gan dám làm chuyện này. Chúng ta hãy coi như là hiểu lầm đi, qua một thời gian sẽ không sao nữa!”

Mọi người trong phòng đều nhìn Âu Dương Noãn, thần sắc nàng như xuân hoa, ánh mắt từ bi thì không khỏi cảm thán, xem như nha đầu Thu Nguyệt đã chọn sai chủ tử rồi. Nếu đổi lại là đại tiểu thư từ bi lương thiện nhất định nàng ta sẽ không rơi vào kết cục này! Âu Dương Noãn cùng Thu Nguyệt không quen không biết, cũng không có tình cảm chủ tớ, thế nhưng nàng lại vì Thu Nguyệt mà mở lời. So ra thì vẫn có khí thế bức người hơn mẹ con Lâm thị cố ý đẩy Thu Nguyệt vào cái chết này.

Âu Dương Trì lạnh lùng nhìn mẹ con Lâm thị, trên mặt hoàn toàn không hề tin tưởng. Lý thị lại cúi đầu uống trà, giống như là đang xem trò vui vậy.

Chuyện đã đến nước này, Lâm thị đã không còn đường lui. Bà ta đi đến bên cạnh Thu Nguyệt, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được nói: “Dùng mạng của ngươi, đổi lấy bình an, phú quý cho cả nhà!”

Cả người Thu Nguyệt chấn động nhìn Lâm thị đang dùng ánh mắt sắc lạnh uy hiếp mình. Cuối cùng trên mặt lộ ra sự tuyệt vọng, nếu

nàng ta không gánh tội danh này thay Âu Dương Khả thì người nhà chắc chắn không thoát khỏi cái chết. Nhị tiểu thư, phu nhân! Các người thật sự rất ngoan độc. Nàng ta cúi đầu, không còn một tia hy vọng, thê lương nói: “Phải, hết thấy đều là do nô tỳ làm. Nô tỳ...nô tỳ thầm ngưỡng mộ tài hoa của Tô công tử nên vọng tưởng rằng nếu vu hãm cho nhị tiểu thư thì sẽ được theo người cùng vào Tô gia...” Lời còn chưa dứt nàng ta đã khóc không thành tiếng.

Lâm thị lúc này mới chậm rãi đứng lên. Âm thanh cực kỳ lạnh lùng nói: “Lão thái thái, lão gia! Nếu Khả nhi có gì sai sót thì cũng là nữ nhi Âu Dương gia. Các người muốn nó bị người ta hãm hại bôi bẩn danh dự nhà ta sao?”

Lâm thị đang đánh cược, cược Lý thị cùng Âu Dương Trì vì muốn bảo toàn danh dự của Âu Dương Khả mà sẽ chấp nhận lời nói dối này!

Âu Dương Trì gắt gao nhìn Lâm thị, trong ánh mắt hoàn toàn là tức giận đang gắng kiềm chế. Sau cùng cũng chỉ thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Phu nhân nói đúng! Nha đầu kia đúng là bất lương, nay mọi việc đã rõ ràng. Ban thường được chết toàn thân. Người đâu! Tha ra ngoài trượng lễ!”

Nhóm mama bên ngoài đáp lời, kéo Thu Nguyệt đến trung đình, dùng dây thừng trói chặt rồi không chút lưu tình đánh mạnh. Trong nhất thời trong phòng liền nghe tiếng thét thảm thiết của Thu Nguyệt cùng với tiếng ván nặng nề đánh lên thân thể nàng ta. Trong phòng, Âu Dương Khả mặt không đổi sắc, Lâm thị lạnh nhạt đứng nghe, Âu Dương Trì mặt đầy sắc lạnh. Ngay cả lão thái thái Lý thị cũng hơi hơi nhắm mắt, giống như là đang ngủ. Nhóm mama, nha đầu đều lộ thần sắc không đành lòng.

Lúc này, bọn họ biết rõ đầu sỏ gây ra chuyện là Âu Dương Khả

nhưng vẫn lựa chọn hy sinh tính mạng của một nha đầu vô tội. Móng tay Âu Dương Noãn không tự chủ được mà đâm mạnh vào lòng bàn tay. Những người này là thân nhân của nàng sao? Sao có thể máu lạnh đến đáng sợ như vậy? Đúng là hổ đội lột người mà!

Thu Nguyệt mấy năm nay đi theo Âu Dương Khả tuy không hề kiêu ngạo hống hách nhưng cũng đã thay Âu Dương Khả làm không ít chuyện. Âu Dương Noãn từ đầu đến cuối đều trầm mặc không nói, mãi đến khi bên ngoài đánh được ba mươi bản tự, biết rằng nàng ta bị nhận đủ giáo huấn mới chậm rãi tiến lên nói: “Tổ mẫu, phụ thân! Thứ cho Noãn nhi có lời muốn nói!”

Chương 68: Muội muội dần độn nhất định phải tìm căn bã nam

Lý thị nghe vậy thì mở mắt, thở dài một tiếng rồi nói: “Noãn nhi, tổ mẫu biết con không đành lòng. Nhưng mà nếu con muốn vì nha đầu này mà cầu tình, thì miễn đi!”

Giữa thanh danh Âu Dương gia và mạng nha hoàn thì bọn họ không chút do dự liền lựa chọn bảo toàn danh dự. Cho dù là bị tai trộm chuông, lừa đời lấy tiếng cũng nhất định sẽ đi con đường này. Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua sắc mặt tươi tắn của Lâm thị, chậm rãi nói: “Noãn nhi biết việc nha đầu kia làm là sai lầm, nhưng dù sao nó cũng đã đi theo Khả nhi nhiều năm. Là nha hoàn thân cận bên người muội muội nên tình cảm cũng sẽ thân thiết hơn bình thường. Khả nhi bây giờ đang tức giận nhưng sau này nhớ lại nhất định sẽ hối hận. Noãn nhi biết rõ muội ấy sẽ hối hận sao có thể không khuyên nhủ được?”

Âu Dương Trì trở lại chỗ ngồi, thản nhiên nói: “Nói đi!”

Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói: “Thu Nguyệt tội đáng chết vạn lần, chỉ là những năm gần đây nó đều tận tâm hầu hạ Khả nhi. Không có công lao thì cũng có khổ lao, điều này cũng là tất nhiên. Tổ mẫu đã quên sao? Thu Nguyệt là cháu gái ruột của Hoa mama, Hoa mama năm đó là nha đầu hồi môn của người. Hoa mama hầu hạ người nhiều năm, sau này tuổi đã lớn nên được nhận ân điển đến biệt viện dưỡng già. Con trai mama mất sớm, con dâu sau này tái giá, bây giờ chỉ còn lại một mình Thu Nguyệt. Hôm nay chúng ta phạt nàng

trượng lễ, Hoa mama nếu biết được thì nhất định sẽ rất thương tâm a!”

Sắc mặt Lý thị đã có chút hòa hoãn nhưng vẫn còn do dự. Âu Dương Noãn lại nói tiếp: “Mẫu thân hiện tại đang mang thai, Huệ An sư thái đã dặn dò chúng ta nhất định phải làm nhiều việc thiện. Nay phạt trượng nha đầu là chuyện nhỏ, nhưng quên mất lời nhắc nhở của sư thái mới là đại sự. Nếu như cứ vậy mà lưu lại nghiệp chướng, tổ mẫu cùng phụ thân không phải sẽ bị liên lụy sao?”

Âu Dương Trì vốn không có ý định đứng tay, nhưng khi nghe đến đó thì ánh mắt nhất thời ngưng trọng, sau đó liền hướng ra ngoài quát lớn: “Được rồi! Dừng tay trước đã!” Bên ngoài tuân lệnh liền ngừng tay, những người trong phòng lại hai mặt nhìn nhau.

Lâm thị đã chắc chắn, việc đã đến nước này thì khẳng định Thu Nguyệt phải chết. Nàng ta có chết thì bà ta mới thấy an tâm liền lớn tiếng nói: “Noãn nhi, con nói cái gì vậy? Con tội gì mà phải cầu tình cho một tiện tỳ như vậy?”

Âu Dương Noãn thở dài một hơi, ánh mắt lưu chuyển qua bụng Lâm thị, thâm ý nói: “Mẫu thân, cứ coi như là vì tích đức cho đệ đệ đi. Đệ đệ đáng thương còn chưa ra đời đã bị gán cho ác danh Thiên sát cô tinh. Nếu bây giờ trong phủ có người chết đi, chẳng phải sẽ càng tăng thêm ác danh cho đệ ấy sao? Thân là mẹ ruột đệ ấy, mẫu thân nhẫn tâm khi đệ ấy bị người đời nói vậy sao?”

‘Thiên sát cô tinh’ bốn chữ này giống như thần chú đem Lâm thị trói buộc chặt chẽ. Bà ta nhìn thẳng vào mắt Âu Dương Noãn, chỉ cảm thấy đôi mắt kia toát ra ánh sáng lạnh làm lòng Lâm thị như bị kim châm, không tự chủ được mà lùi nửa bước.

Âu Dương Noãn xoay người, lạnh nhạt nói: “Thu Nguyệt xác thực là

có tội, tổ mẫu cùng phụ thân nhất định phải trừng phạt nàng. Để cho nàng quỳ trong tù đường vì đệ đệ chưa chào đời mà cầu phúc đi. Mỗi ngày thay mẫu thân tụng trăm lần kinh, tiêu trừ nghiệp chướng!”

Nhốt vào tù đường chính là mỗi ngày sẽ không được nhìn thấy mặt trời. Nhưng so với phạt trượng thì cũng coi như là biện pháp khai ân rất nhiều. Tất cả mọi người đều không nghĩ mọi việc sẽ lại biến chuyển như vậy, trong nhất thời đều ngơ ngác nhìn nhau. Ánh mắt đại tiểu thư bình tĩnh trong sáng, Thu Nguyệt không phải là nha đầu của nàng nhưng nàng lại ba lần bốn lượt nói đỡ cho nàng ta. Quả nhiên đại tiểu thư là người nhân hậu khoan dung rộng lượng, khiến cho trong lòng mọi người không khỏi cảm thấy kính trọng.

Âu Dương Trì cẩn thận suy nghĩ, nếu đánh chết Thu Nguyệt chắc chắn sẽ càng tăng thêm tội nghiệt, phúc lộc của bản thân cũng sẽ bị tổn hại. Nhưng nếu thả ra lại sợ nàng ta sẽ nói năng lung tung ở bên ngoài. Chỉ có nhốt vào tù đường, hoàn toàn cắt đứt sự tiếp xúc của nàng ta với bên ngoài vẫn là thượng sách. Hắn lập tức hướng Lý thị nói: “Lão thái thái, người xem...”

Lý thị gật gật đầu, lạnh lùng liếc mắt nhìn bụng Lâm thị một cái. Hừ, Thiên sát cô tinh. Âu Dương gia cư nhiên lại sinh ra yêu nghiệt này. Vì tiêu trừ nghiệp chướng, cũng là thay mình cùng con trai cầu phúc liền không còn cách nào khác là đành tạm tha cho nha đầu kia! Lý thị nghĩ vậy nên liền gật đầu nói: “Noãn nhi bản tính nhân hậu. Chủ ý này cũng rất hay. Bảo toàn tính mạng cho nha đầu kia, bắt đầu từ hôm nay sẽ đưa nó vào tù đường!”

Âu Dương Trì lạnh lùng nhìn Lâm thị, nói: “Khả nghi tuy là bị nha đầu vu hãm. Nhưng cũng vì nó vô duyên vô cớ chạy đến hoa viên trêu hoa ghẹo nguyệt tạo điều kiện cho người ta lợi dụng. Từ hôm nay trở đi cấm túc trăm ngày, chép phạt nữ tắc năm trăm lần. Còn ngươi, thân là mẹ ruột nhưng lại không quản giáo nghiêm ngặt cho nên mới

để xảy ra nhiều chuyện, làm mất thể diện Âu Dương gia. Từ nay về sau người phải quản giáo lại nữ nhi, nếu để phát sinh thêm loại chuyện này nữa, ngay cả người cũng bị nghiêm trị!”

Lúc bước ra khỏi Thọ an đường, cả người Âu Dương Khả mềm nhũn, cơ hồ như đứng không vững. Vương mama liền dìu lấy nàng ta rồi cùng Lâm thị đi ra ngoài. Một đường đi ra cửa, đến bên ngoài sân tất cả mama, nha hoàn đều dùng một loại ánh mắt xa lạ cực đoan nhìn chăm chăm đôi mẹ con này. Về mặt quý dị không nói nên lời.

Âu Dương Khả thực sự là đã bị dọa không ít, không tự chủ được mà dựa gần vào Lâm thị. Ánh mắt Lâm thị lạnh lùng sắc bén quét quanh tứ phía, mọi người liền cúi đầu, giống như sợ hãi trước uy nghiêm của nữ chủ nhân. Lâm thị hừ lạnh, rồi mang theo Âu Dương Khả cùng đám người Vương mama rời đi.

Âu Dương Noãn đứng ở chỗ sáng, nhìn đôi mẹ con xa xa chậm rãi bước xuống bậc thang dưới ánh mắt khác thường của mọi người đến khi dần dần chìm vào bóng tối. Lúc này ánh mắt nàng lộ ra tia thần nhiên...

.....

Thế nhân đều biết, Truy vân lâu ở kinh đô ban đêm cũng như ban ngày, cảnh đẹp vô cùng. Là khách điểm xa hoa tao nhã nhất kinh đô. Đêm đó, tại một gian phòng trong Truy vân lâu, Tô Ngọc Lâu vừa nghe xong lời mẫu thân cùng muội muội Tô Vân Nương liền hơi hơi kinh ngạc nói: “Muội nói Nhị tiểu thư trộm dấu thi văn của ta?”

“Đúng vậy, đại ca. Chính mắt muội nhìn thấy thi văn kia được bọc trong khăn tay. Trên đó đúng là chữ viết của huynh!” Tô Vân Nương mở to hai mắt khẳng định.

“Ngọc Lâu! Người không biết Nhị tiểu thư kia không những dấu thi văn trong khăn tay còn cố ý kết thành hình đồng tâm. Mới đầu ta còn không chú ý đến chữ viết, sau đó muội muội người vừa nói ta liền mới thấy không hay rồi!” Tô phu nhân ngồi trên ghế, vẻ mặt hờn giận nói tiếp: “Chẳng lẽ người thật sự xem trọng nhị tiểu thư kia? “

Trong ánh mắt Tô Ngọc Lâu đã không còn sự bình tĩnh vốn có mà chỉ còn lại sự tức giận, hắt lạnh lùng nói: “Âu Dương Khả này đúng là không biết xấu hổ. Nàng ta đem khăn tay tặng cho con, con đương nhiên sẽ không nhận lấy. Nhưng không biết làm sao mọi chuyện lại náo loạn đến mức này?”

Tô phu nhân kinh ngạc nói: “Thi văn này thực sự không phải người đưa cho nàng?”

Gương mặt tuấn mỹ của Tô Ngọc Lâu lộ ra tia chán ghét, hắt trầm giọng nói: “Mẫu thân, người cảm thấy con sẽ coi trọng Âu Dương Khả sao? Nàng ta thì có chỗ nào đáng chú ý chứ?”

Tô phu nhân nghĩ nghĩ, nếu so sánh với Âu Dương Noãn thì Âu Dương Khả xác thực là kém cỏi hơn nhiều. Con trai mình vẫn luôn cao ngạo, mắt cao hơn đầu làm sao có thể bỏ qua Âu Dương Noãn chói sáng mà coi trọng một tiểu nha đầu như Âu Dương Khả. Bà ta trầm ngâm một lát nói: “Nếu không phải là người thì là do ai làm?”

Tô Ngọc Lâu cười lạnh một tiếng: “Lúc ấy ở tiền thính nhiều người như vậy, ai mà chú ý được thi văn bị người nào cầm đi! Mẫu thân, Âu Dương Khả sai người đi trộm thi văn của con, lại làm ra việc ghê tởm đó, tám chín phần là muốn người khác biết được con cùng nàng ta có tư tình!”

Tô Vân Nương gật đầu nói: “Con tin tưởng đại ca sẽ không làm loại

chuyện nhảm chán này. Đại ca là nhân tài phong độ, biết bao nhiêu thiên kim tiểu thư thầm ái mộ, làm gì rảnh rỗi đi trêu chọc nhị tiểu thư Âu Dương gia? Quả thực là buồn cười. Vừa mới đầu thì nhìn thấy thi văn được giấu trong khăn tay, lại còn cố ý kết thành đồng tâm đúng là làm cho người khác hoài nghi. Nếu đại ca nói không phải huynh ấy làm thì tất nhiên là do Âu Dương Khả cố ý làm rồi, nàng ta làm như vậy là muốn mượn cơ hội này lại gần đại ca!”

Tô phu nhân lắc đầu nói: “Làm sao có thể như vậy? Lâm Uyển Như nói với ta muốn đem Âu Dương Noãn hứa gả cho Ngọc Lâu. Ta mới đầu còn do dự, Ngọc Lâu xuất sắc như vậy, không những muốn tìm người có gia thế tốt mà còn phải là người có dung mạo xuất chúng. Cho nên ta mới cố ý đẩy sớm thời gian thượng kinh, thừa dịp yến thọ Lão thái thái mà nhìn một chút. Nhưng ta lại không nghĩ rằng Âu Dương Noãn đúng là một tiểu mỹ nhân, ta lúc đó đã liền nghĩ đáp ứng. Lại còn cố ý tặng ngọc bội!”

Tô Vân Nương kỳ quái hỏi: “Mẫu thân, người không cảm thấy kỳ quái sao? Con cảm thấy tình cảm giữa đại tiểu thư và Âu Dương phu nhân rất tốt a, so với mẹ con ruột thịt còn muốn tốt hơn. Nhưng sao Âu Dương Noãn tài mạo như vậy mà Âu Dương phu nhân lại muốn gả nàng ta cho Tô gia? Hay là Âu Dương Noãn có gì đó không bình thường?”

Tô phu nhân nhíu mi nói: “Người vừa nói cái gì? Chẳng lẽ Tô gia ta kém cỏi sao? Hay là ca ca ngươi không xứng với đại tiểu thư Âu Dương phủ nhà người ta? Người cứ như vậy không phải là đang hạ thấp bản thân trước mặt người khác sao?”

Tô Vân Nương thấy mẫu thân tức giận liền chạy nhanh đến ôm lấy khuỷu tay bà ta, yêu kiều nói: “Mẫu thân, con không phải có ý này!”

Tô phu nhân hừ một tiếng, vươn ngón tay chỉ chỉ trán Tô Vân

Nương: “Không trách người! Âu Dương phu này mỗi người nhìn đều nhiệt tình thân ái nhưng ai cũng là nhân vật lợi hại. Người đừng thấy Âu Dương phu nhân đối xử với ai cũng rất hòa khí, nhưng lại rất lợi hại a! Đại tiểu thư kia tuổi không lớn cũng đã có bộ dáng như vậy, hơn nữa nó còn có đệ đệ ruột rất có khả năng kế thừa Âu Dương phu. Đôi tỷ đệ này khẳng định đã bị kế mẫu sớm ghen ghét, chỉ sợ là đã sớm đối đầu với Âu Dương phu nhân. Nhưng người xem, hôm nay nàng ta lại tươi cười đầy mặt, thân thiết hiền hòa, nào có nửa điểm ủy khuất oán giận! Ta thấy, Âu Dương Noãn này chỉ sợ không phải là người đơn giản!”

“Oh, như vậy không phải mẫu thân để cho đại ca lấy một tẩu tẩu lợi hại sao? Con không muốn!” Tô Vân Nương mân mê miệng, sáng giọng nói.

“Hài tử ngốc! Người hãy vì đại ca mà suy nghĩ. Hôm nay người cũng đã thấy rồi, Âu Dương Noãn đúng là một người vạn dặm mới tìm được. Lần đầu gặp người khác, trước hết là lộ ra ba phần tươi cười, nhưng nửa điểm nịnh nọt cũng không có. Trên người cũng không có những tật xấu nhố nhố như các thiên kim tiểu thư khác, một thân quy củ khí phái đó chỉ sợ hai vị thiên kim Hầu phu cũng không bì kịp. Người có thấy mỗi lời nói cử động, mỗi một nụ cười ánh mắt so với dáng vẻ kệnh cớm của các nữ tử gia tộc quyền thế ở Giang Nam mà chúng ta đã gặp không biết là cao quý hơn bao nhiêu. Đáng tiếc là chúng ta lại tới trễ nên không được nhìn thấy bức tranh trăm thọ đồ kia, nhưng ta có nghe những người khác nói là tuyệt phẩm thế gian khó gặp. Nếu có thể lấy Âu Dương Noãn cho đại ca người thì thật đúng là chuyện tốt a!” Tô phu nhân cảm thán nói.

Tô Vân Nương cười cười, trong lòng lại rất không vui. Âu Dương Noãn tuy rằng vẫn tươi cười đối xử với mình nhưng từ đầu đến cuối vẫn luôn có vài phần xa cách, vô luận như thế nào cũng khó để lấy lòng. Đối phương cứ như là tường đồng vách sắt không thể phá

được vậy. Hơn nữa Tô Vân Nương cũng là một nữ hài tử trẻ tuổi mỹ mạo, sao có thể vui vẻ khi mẫu thân ở trước mặt mình khen ngợi một người khác như vậy. Liền nhìn Tô Ngọc Lâu, nói: “Mẫu thân nhìn trúng thì có ích gì? Đại ca cũng phải thích mới được!”

“Ngọc Lâu! Hôm nay ngươi đã gặp vị đại tiểu thư kia. Cảm thấy như thế nào? Nếu vẫn không vừa lòng, mẫu thân quả thật không biết phải đi nơi nào để tìm một tiên nữ cho ngươi a!” Tô phu nhân thấy Tô Ngọc Lâu này giờ không nói một lời nên cố ý hỏi.

Chương 69: Muội muội dần độn nhất định phải tìm căn bã nam 2

Tô Ngọc Lâu vẫn không nói gì, thế nhưng trước mặt lại không tự chủ mà hiện lên đôi mắt của Âu Dương Noãn. Khi nhìn vào hắc chỉ cảm thấy trong đó có toát ra một thứ ánh sáng chói mắt, nhưng không hiểu vì sao đối với hắc tử nàng lại toát ra thần sắc lạnh nhạt như vậy? Mấy năm nay Tô Ngọc Lâu vẫn luôn tự tin là đã gặp qua không ít nữ nhân danh môn khuê tú hay chỉ là thiên kim gia đình bình thường, nhưng một Âu Dương Noãn mà chỉ thần nhiên thoáng nhìn thì cho dù là y hương tấn ảnh tựa hồ đều mất nhan sắc này cũng vẫn là lần đầu tiên.

(Y hương tấn ảnh là một thành ngữ, y là y phục, hương là hương thơm, tấn là mái tóc, ảnh là bóng dáng. Có ý miêu tả sự lộng lẫy đẹp đẽ của phục sức trên người, cũng có thể ám chỉ những người phụ nữ hoặc chỉ những thứ thường thấy ở các yến hội xa hoa).

“Đại ca, mẫu thân đang nói chuyện với huynh a!” Tô Vân Nương thấy Tô Ngọc Lâu chậm chạp không trả lời thì liền đi đến đẩy đẩy hắc.

Tô Ngọc Lâu thoáng giật mình lấy lại tinh thần, hắc chỉ cười nhẹ mà vẫn không trả lời. Tô phu nhân nhìn thoáng, trong lòng liền hiểu rõ, bà ta trịnh trọng nói: “Ngọc Lâu, mẫu thân hiểu được tâm tư của ngươi. Chắc chắn mọi chuyện sẽ như ý nguyện của ngươi!”

“Mẫu thân! Người thật sự có biện pháp sao?” Tô Vân Nương không tự chủ được mà truy vấn.

Tô phu nhân mỉm cười: “Nếu Âu Dương phu nhân cùng đại tiểu thư đã có hiềm khích, đối với nhà chúng ta lại là chuyện tốt. Chúng ta lợi dụng điểm này, lo gì chuyện tốt không thành!”

...

Phúc thụ viện

Lâm thị vừa vào phòng liền ngã quỵ xuống ghế. Vương mama liền đuổi các mama nha hoàn đi ra ngoài. Ngoảnh lại nhìn thấy sắc mặt Lâm thị vàng vọt, xương gò má đỏ ửng, quả nhiên là đã tức giận đến cực điểm. Âu Dương Khả đứng một bên chỉ lẳng lặng nhìn, không biết phải làm sao.

Vương mama liền chạy nhanh đến đẩy nàng ta một cái: “Nhị tiểu thư, mau nhận sai với phu nhân đi!”

Âu Dương Khả lúc này mới hoàn toàn tỉnh ngộ, lập tức quỳ rạp xuống đất. Vương mama thì chạy nhanh lại lấy một ly trà cho Lâm thị, nâng bà ta miễn cưỡng ngồi dậy rồi hầu hạ uống trà. Thấy sắc mặt Lâm thị đã tốt lên mới nhẹ giọng khuyên nhủ: “Phu nhân, nhị tiểu thư còn nhỏ chưa hiểu...”

“Còn nhỏ chưa hiểu chuyện sao?” Lâm thị lạnh lùng nhìn chằm chằm Âu Dương Khả, căm hận nói: “Cứ mỗi lần nó gây chuyện là người lại nói vậy. Ta cũng từng nghĩ do nó còn nhỏ chưa hiểu chuyện, nhưng không ngờ nó lại làm ra loại chuyện không biết liêm sỉ đó!”

Âu Dương Khả nhìn mẹ ruột mình, nhất thời trong lòng cảm thấy hoảng sợ. Từ nhỏ đến lớn nàng ta chưa từng thấy Lâm thị tiều tụy như thế, giống như bỗng nhiên già đi mười tuổi. Nàng ta thấy tình hình không ổn liền dập đầu nói: “Mẫu thân, người đừng nóng giận.

Đều là lỗi của con. Con biết con sai rồi!”

Thế nhưng Lâm thị lại không để ý đến Âu Dương Khả nữa, bà ta khế nói với Vương mama: “Xú nha đầu Hạnh Nhân kia đâu? Mau bắt nó qua đây!”

Vương mama lập tức tuân lệnh, Âu Dương Khả còn muốn biện bạch thêm nhưng vừa thấy sắc mặt đang cực kỳ tức giận của Lâm thị thì liền không dám nói nữa, chỉ đành yên lặng muốn đứng lên. Thế nhưng Lâm thị lúc này lại đột nhiên quát lớn: “Quỳ xuống! Không được phép của ta tuyệt đối không được đứng dậy!”

Âu Dương Khả kinh hãi không hiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn vì sợ hãi mà trắng bệch. Nàng ta uể oải quỳ trên mặt đất, cố gắng thể hiện vẻ mặt điềm đạm đáng yêu nhưng không hề dám nhúc nhích.

Hạnh Nhân đi theo Vương mama tiến vào, Lâm thị lập tức ném ly trà đập thẳng trước ngực Hạnh Nhân làm áo nàng ta ướt một mảng lớn. Hạnh Nhân sợ hãi quỳ mạnh xuống, cúi đầu không dám thở mạnh.

“Ta đã phân phó người như thế nào? Rõ ràng ta bảo người dẫn đại tiểu thư qua đó, vì sao người lại không nghe theo?” Lâm thị tức giận quát.

Hạnh Nhân dập đầu liên tục, trên trán đã đỏ một mảng. Nàng ta vô tội nói: “Phu nhân, nô tỳ có làm theo lời dặn của người. Nô tỳ đã dẫn đại tiểu thư qua nhưng vừa đến cửa lại nhất quyết không chịu đi vào. Đại tiểu thư nói nô tỳ phải đi châm trà cho ngài ấy, nô tỳ sợ nếu để tiểu thư tức giận mà bỏ đi thì sẽ hỏng đại sự của phu nhân nên liền chạy đi. Nhưng khi nô tỳ quay lại thì không thấy đại tiểu thư đâu mà nhìn thấy...Nhìn thấy...”

“Nhìn thấy cái gì?” Lâm thị nghiêm giọng, ánh mắt đỏ ngầu.

Hạnh Nhân vụng trộm liếc mắt nhìn Âu Dương Khả một cái rồi thấp giọng nói: “Nô tỳ thấy Nhị tiểu thư đang nói chuyện với Tô công tử. Nô tỳ thấy vậy nên không dám lại gần, đến khi Nhị tiểu thư rời khỏi mới dám bước ra...”

Hơi thở của Lâm thị hơi cứng lại, vừa rồi còn chưa chắc chắn, hiện tại đã biết được thật sự là do Âu Dương Khả làm hỏng đại sự của mình, đúng là đồ ngu xuẩn bất hiểu mà! Lâm thị thở hống hộc trừng mắt nhìn Âu Dương Khả, như muốn đánh cho nữ nhi mà mình hết mực yêu thương này tỉnh ra mới cam tâm. Âu Dương Khả nhìn thấy ánh mắt đáng sợ của Lâm thị thì nhất thời hoảng hốt, run run giọng nói: “Mẫu thân! Mẫu thân, khăn tay này đúng là do con đưa cho Tô công tử. Nhưng bài thơ cũng là do hắc giấu trong khăn tay tặng lại cho con! Con căn bản chưa kịp mở ra nhìn kỹ làm sao biết bài thơ kia bị giấu bên trong đâu?”

Lâm thị nghe xong liền ép hỏi Hạnh Nhân: “Có phải người bị người khác thu mua mà hãm hại nhị tiểu thư không?”

Hạnh Nhân hoảng sợ, sắc mặt trắng xanh. Bên tai vang lên lời nói của đại tiểu thư, không tự chủ được mà lắp bắp: “Không phải! Nô tỳ không dám! Tính mạng một nhà nô tỳ đang nằm trong tay phu nhân, làm sao dám có lòng phản bội? Khăn tay kia thực sự là do Tô công tử bảo nô tỳ trả lại cho Nhị tiểu thư, khi nhận lấy khăn tay nô tỳ thực sự không biết bên trong có dấu vật gì! Nô tỳ ngay cả tên mình cũng không biết thì làm sao biết cái gì mà thi tình? Huống hồ nô tỳ là người của phu nhân, làm sao có thể giúp người khác hãm hại nhị tiểu thư? Nô tỳ bị oan a!” Nói xong lại không ngừng dập đầu, đập mạnh xuống nền nhà.

Lâm thị nghe xong thì tâm phiền ý loạn, vẫy tay cho Hạnh Nhân lui. Hạnh Nhân còn ngơ ngác chưa lấy lại phản ứng, Vương mama đã

lạnh lùng nói: “Còn không mau rút ra ngoài!” Hạnh Nhân như được đại xá, nghiêng ngả lão đảo đi ra, biết rằng mình đã giữ lại được mạng sống.

Lâm thị thở dài một hơi rồi mệt mỏi dựa vào ghế. Thời gian qua nửa nén hương cũng không nói một câu, Âu Dương Khả cũng không dám đứng lên. Cứ như vậy mà quỳ, đến khi Lâm thị đột nhiên ngồi thẳng dậy, Âu Dương Khả liền hoảng sợ nói: “Mẫu thân, người làm sao vậy?”

Ánh mắt Lâm thị tràn đầy nghi hoặc, nhìn chằm chằm Âu Dương Khả nửa ngày rồi lại nhắm mắt trầm tư nói: “Không! Rốt cuộc chuyện này có chỗ nào không đúng? Khả nhi tặng khăn tay cho Tô Ngọc Lâu, đối phương lại mang thi văn đáp lại. Việc này ngoại trừ Hạnh Nhân thì không còn người nào biết. Thế nhưng Âu Dương Noãn lại cố tình gợi ý để các tiểu thư muốn xem khăn tay. Rõ ràng nó đã biết bên trong khăn tay có gì mới cố ý làm Khả nhi phải xấu hổ! Việc này nhất định có bàn tay của nó nhúng vào! Nha đầu Hạnh Nhân kia chính là nội gián!”

Vương mama hoảng sợ, càng nghĩ càng cảm thấy đúng nên có ý thăm dò hỏi: “Phu nhân! Nếu đúng như lời người nói, giữ lại Hạnh Nhân không phải sẽ nguy hiểm sao?”

Ánh mắt Lâm thị chợt lóe lên, thập phần tức giận nhưng vẫn bất đắc dĩ nói: “Người sao lại hồ đồ như vậy? Hiện tại biết bao nhiêu người đang chờ ta mắc sai lầm. Nếu bây giờ nha đầu kia đột nhiên biến mất, không phải là để bọn họ nắm lấy thóp ta sao?”

“Thế nhưng, nếu không phải vì nó nhị tiểu thư cũng không bị vu oan...”

“Vu oan? Người không nghe nó nói sao? Nó đã nhìn thấy Khả nhi

đưa khăn tay cho người ta, thì vẫn cũng là lễ vật người ta sai nó trả lại! Nếu không phải Khả nhi làm chuyện ngu xuẩn trước, làm sao người khác có thể nắm được nhược điểm trong tay?” Không đề cập đến thì thôi, hễ nhắc tới là khiến ánh mắt Lâm thị như bốc hỏa, hận không thể đánh chết Âu Dương Khả mới hả giận.

Vương mama liền chạy nhanh đến giúp bà ta thuận khí, nhẹ giọng nói: “Phu nhân bớt giận. Người còn đang mang thai, trăm ngàn lần đừng để bị ảnh hưởng a!”

Âu Dương Khả vừa nghe lời Lâm thị nói liền bừng tỉnh đại ngộ, cầm lấy khăn tay ô ô lớn tiếng khóc: “Mẫu thân nói phải! Tất cả là do Âu Dương Noãn hãm hại! Ta tuyệt đối sẽ không tha cho nó...”

Lâm thị hung hăng đánh gãy lời nàng ta: “Ngươi thì có gì tốt? Một danh môn khuê nữ ngay thanh thiên bạch nhật cũng dám tặng lễ vật cho nam nhân. Ta thường ngày cưng chiều ngươi như vậy, hôm nay cũng thiếu chút nữa là bị ngươi làm cho tức chết. Ngươi còn không tự ngẫm nghĩ!”

Ban ngày Âu Dương Khả vừa bị Lâm thị quở trách, tối đến lại bị một trận kinh hách như vậy. Bây giờ Lâm thị vẫn không buông tha, không khỏi cúi mặt xuống thút thít khóc.

Vương mama thấp giọng nói: “Phu nhân, người xem...Bây giờ nên làm gì? Có phải nên xả cơn giận này cho Nhị tiểu thư?”

Lâm thị lạnh lùng: “Ngươi cũng nên tỉnh táo lại đi. Âu Dương Noãn nếu đã dám làm thì chắc chắn là biết ta không dám tới cửa hỏi tội. Ngươi không thử ngẫm lại xem, nếu thật sự trách phạt Hạnh Nhân, những chuyện ta làm không phải sẽ lộ hết ra sao? Chuyện này còn không phải là đúng ý nó sao?”

Âu Dương Khả nghe vậy thì lập tức ngẩng đầu lên, phần nộ nói: “Mẫu thân, chẳng lẽ người bỏ mặc ta, mặc ta bị người khác tùy ý hãm hại sao?”

Lâm thị mệt mỏi nói: “Hiện tại ta cũng không còn cách nào! Người vẫn nên an phận một chút đi. Chờ ta sinh ra một đệ đệ khỏe mạnh, đến lúc đó sẽ có cơ hội rửa hận báo thù!”

Đệ đệ, đệ đệ! Lại là đệ đệ! Hiện tại trong lòng Lâm thị đều chỉ có đứa nhỏ này, làm sao còn quan tâm đến nữ nhi nữa! Âu Dương Khả tức giận đứng dậy, xốc màn xông ra ngoài.

Vương mama vừa muốn ngăn lại, Lâm thị liền vẫy vẫy tay, nói: “Cứ mặc kệ nó. Nó đúng là không hiểu chuyện, ta toàn tâm toàn ý muốn tốt cho nó, cái gì cũng đều suy nghĩ cho nó. Vậy mà nó lại không quan tâm, vẫn luôn tùy ý làm bậy! Hiện tại cũng nên để nó tỉnh táo lại một chút, để cho nó hiểu trên đời này ai tốt với mình! Qua mấy ngày nữa nó sẽ hiểu, bây giờ cứ mặc kệ nó!”

Vương mama biết Lâm thị vẫn luôn nuông chiều nữ nhi này. Chỉ là tính tình nhị tiểu thư không tốt, cứ tức giận mà xông ra ngoài như vậy chỉ sợ là sẽ gây ra chuyện nữa mất. Nhưng thấy Lâm thị đang nhíu mày thật chặt, bộ dạng như là thập phần phiền muộn thì liền không dám lên tiếng, chỉ đành trơ mắt nhìn Âu Dương Khả lao ra ngoài.

.....

Âu Dương Noãn trở về Noãn các, liền nhìn thấy nha đầu, mama trong viện đều chỉnh tề đứng ở cửa nghênh đón. Nàng một đường đi vào, thế nhưng lại thấy Tước nhi đang nằm ghé vào bàn. Khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhàm chán nhìn hơi nóng cuộn cuộn bốc của ly trà. Vừa thấy Âu Dương Noãn tiến vào thì liền cao hứng nhảy dựng lên: “Cuối cùng tỷ cũng trở lại!”

Âu Dương Noãn mỉm cười, nói: “Đã trễ thế này sao còn chờ ở đây. Có chuyện gì nói đi!”

Âu Dương Tước nhìn quanh rồi đuổi hết mọi người đi ra ngoài mới cười hì hì nói: “Tỷ tỷ! Chuyện tốt hôm nay đệ làm, nghe nói...”

Âu Dương Noãn thấy vẻ đắc ý của hắn thì không khỏi mỉm cười. Đứa nhỏ này tâm tư đơn thuần, lại luôn ngay thẳng nên nàng sẽ không để cho hắn trực tiếp tham gia vào những chuyện ám muội. Hôm nay sở dĩ nàng làm như vậy là muốn cho hắn biết một ít, để không đến mức nghĩ rằng hậu viện luôn thái bình, mỗi ngày trôi qua đều đơn giản. Nàng vừa muốn nói tiếp lại nghe Xương Bô bên ngoài lớn tiếng nói: “Ai?”

Tiếp theo là nghe thấy Âu Dương Khả thét chói tai. Âu Dương Tước sửng sốt, có chút kinh ngạc nhìn Âu Dương Noãn. Âu Dương Noãn cũng không quay đầu lại, chỉ cao giọng nói: “Xương Bô, để Nhị tiểu thư vào đi!”

Cửa rồi màn ảnh ầm một tiếng rồi lập tức bị mở ra, ngay sau đó là Âu Dương Khả mặt đầy tức giận vọt vào. Tóc nàng ta rối tung, trên ống tay áo có không ít nếp nhăn, hiển nhiên là khi xông vào đã bị Xương Bô ngăn lại. Bây giờ hai tay nàng ta đang nắm chặt thành quyền, vẻ mặt như muốn hỏi tội làm Âu Dương Tước không tự chủ được mà quát lớn: “Người muốn làm cái gì hả?”

Âu Dương Noãn khẽ nhíu mày, nói: “Tước nhi, ta cùng Khả nhi là tỷ muội, có chuyện gì cũng ngồi lại nói với nhau được. Đệ là một tiểu nam tử tất sẽ không nhiều lời. Mau đi ra ngoài đi!”

Âu Dương Tước nhìn tỷ tỷ mình, thấy ánh mắt nàng kiên định thì không tự chủ được mà mím môi nhưng vẫn không nhúc nhích. Âu

Dương Noãn thấy vậy liền ghé vào tai hắn nói nhỏ: “Đi thỉnh an tổ mẫu đi!”

Âu Dương Tước thoáng sửng sốt, một lúc sau mới như bình tĩnh đại ngộ lập tức đi ra. Âu Dương Khả không hề quan tâm đến hắn, chỉ ngoan độc nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn.

Chương 70: Muội muội dần động nhất định phải tìm căn bã nam 3

Âu Dương Khả đúng là không biết kiềm chế, mọi chuyện đã đến nước này rồi còn chưa biết dừng lại. Phụ thân vừa ra lệnh đóng cửa suy nghĩ, nàng ta lại dám xông vào Noãn các. Quả nhiên là to gan, Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Khả nhi làm sao vậy? Đã trở thế này, có việc tìm ta sao?”

“Người còn mặt mũi ngồi đây cười sao?” Âu Dương Khả cười lạnh, đi từng bước lại gần, “Âu Dương Noãn, người đúng là lợi hại, cứ nhiên xúi giục nha đầu kia hãm hại ta. Bây giờ người đã vừa lòng chưa? Hại ta thê thảm như vậy, mặt mũi cũng đều bị người làm mất hết rồi!”

Hai mắt nàng ta đỏ ngầu, tựa hồ như muốn phát hỏa. Bên ngoài không ít nha đầu mama muốn tiến lên khuyên nhủ, Âu Dương Noãn liếc mắt, Hồng Ngọc liền lập tức đi ra ngăn cản các nàng. Trong phòng chỉ còn lại Xương Bô bảo vệ bên cạnh Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn trầm giọng nói: “Muội muội nói chuyện phải cẩn thận! Cho dù người không thích vị tỷ tỷ này cũng không nên ăn không nói có vu hãm hại ta! Thanh danh Âu Dương gia là quan trọng nhất, muội muội cũng là nữ nhi của phụ thân, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục không để ý đến thể diện mà đoán mò như vậy sao? Tỷ muội nhà mình có hiềm khích, có gì thì có thể từ từ rồi giải quyết. Không nên cứ xông vào như vậy, nếu truyền ra ngoài thì sẽ làm sao? Chẳng lẽ muội muội muốn bất chấp tất cả, mặc kệ phải gánh thêm ác danh hung hãn vô

lẽ?”

Âu Dương Khả đã bị những lời này chọc giận hoàn toàn, phần nộ cực điểm quát lớn: “Ta chính là không biết xấu hổ đấy! Bây giờ ta còn cần gì thể diện, không những vậy ta còn muốn thể hiện cho người thấy, để cho người biết ta là người không dễ chọc vào đâu!” Nói xong liền hướng đầu Âu Dương Noãn đánh xuống.

Xương Bồ liền tiến lên che chắn trước người Âu Dương Noãn, một tay nhanh chóng khóa trụ cánh tay Âu Dương Khả, một tay quạt nàng ta té ngã trên mặt đất. Những người bên ngoài nhìn vào chỉ thấy là Xương Bồ đang ngăn cản Âu Dương Khả không để cho nàng ta làm tổn hại đến đại tiểu thư mà thôi. Nhưng trên thực tế Xương Bồ lại hung hăng đập một cước vào phần eo mềm mại của Âu Dương Khả làm nàng ta lớn tiếng hét âm lên: “Âu Dương Noãn, cái đồ không biết xấu hổ nhà người! Cái gì mà tỷ muội tình thâm, cái gì mà nhân tâm nhân nghĩa. Tất cả đều là giả dối! Người thực chất là đồ tâm ngoan thủ lạt...”

Âu Dương Noãn nghe thấy thì yêu kiều cười, khẩu khí đã trấn định, thản nhiên nói: “Xem ra muội muội đã bị vật xấu điềm xấu khắc rồi! Đã thế lại không chịu ngăn cản. Theo ta thấy về sau muội vẫn nên ít đi lại một chút, miễn làm bẩn chỗ ở của ta!”

Âu Dương Khả vừa nghe liền sống chết giãy dụa đứng lên. Thế nhưng không biết vì sao một tiểu nha đầu như Xương Bồ lại có đôi tay như kim sắt vậy, làm nàng ta vô luận có giãy thế nào cũng không được. Nàng ta càng thêm phần nộ, thất thanh nói: “Ta rốt cuộc đã đắc tội gì với người? Tại sao người lại muốn hại ta như vậy? Buông ra! Âu Dương Noãn, người quả nhiên là đồ không biết xấu hổ, tương lai người nhất định phải xuống địa ngục!”

“Muội muội! Muội rốt cuộc là làm sao vậy? Hay là phát sốt mê sảng

rồi?” Âu Dương Noãn lớn tiếng nói, làm bộ như là nghi hoặc cùng quan tâm. Rồi nàng đi qua, cúi người xuống nói nhỏ bên tai Âu Dương Khả: “Là ai đã đưa khăn tay cho nam nhân? Là ai đã đánh mất thẻ diện Âu Dương gia trước mặt mọi người? Chính là người nha muội muội, như thế nào lại quên mất rồi?”

Âu Dương Khả tức đến phát ghen, vừa muốn dùng chân đá Âu Dương Noãn liền bị Xương Bô một cước khóa trụ. Rốt cuộc cũng chỉ có thể liều mạng giãy dụa, miệng không ngừng la mắng những lời rất khó nghe. Âu Dương Noãn dùng thanh âm cực thấp, chỉ để hai người nghe thấy, ôn nhu vô cùng nói: “Ta đã quên. Mẹ nào thì con nấy. Mẫu thân ngươi là người hai mặt, một bên giả mù sa mưa hầu hạ bên giường tỷ tỷ, một bên lại thông đồng leo lên giường tỷ phu. Một nữ nhân không biết xấu hổ như vậy làm sao có thể sinh ra một đứa trẻ tốt đẹp được. Ngươi hãy nhớ kỹ, mẫu thân ngươi là đồ tiện nhân, nhưng ngươi còn đê tiện hơn cả bà ta!”

Những lời này người khác không thể nghe thấy, chỉ có Âu Dương Khả nghe vào ánh mắt đỏ như máu. Thoáng chốc như một dã thú mất đi khống chế, điên cuồng giãy dụa. Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, Âu Dương Noãn đã tính toán tốt thời gian liền gật gật đầu với Xương Bô. Xương Bô lập tức buông Âu Dương Khả ra. Âu Dương Khả không chút nghĩ ngợi xông về phía Âu Dương Noãn, đẩy nàng ngã thật mạnh xuống bàn. Chén trà trên bàn lập tức rơi xuống đất vỡ nát, Âu Dương Khả liền cầm lấy mảnh sứ vỡ hướng gương mặt xinh đẹp của Âu Dương Noãn xẹt qua!

Xương Bô nhanh tay lẹ mắt nắm chặt tay Âu Dương Khả. Nàng ta ra sức giãy dụa, lại không ngờ được lúc này Âu Dương Noãn lại lộ ra tia cười lạnh.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng hô thanh thúy: “Tổ mẫu, người xem! Nhị muội muội điên rồi!”

Âu Dương Khả lập tức sững sốt, theo bản năng muốn thu tay lại nhưng Xương Bồ lại nhất quyết không buông. Ngay khi hai người đang dây dưa thì Lý thị bước vào, nhìn thấy phòng ốc một mảnh hỗn độn, tay Âu Dương Khả giờ cao đang cầm lấy mảnh sứ vỡ. Xương Bồ trung thành và tận tâm bắt được tay nàng ta, lại nhìn đến Âu Dương Noãn bị ngã trên bàn, tựa hồ như đang chịu sự ủy khuất thật lớn. Lý thị giận tím mặt quát lớn: “Khả nhi! Người nào loạn cái gì hả?”

Trương mama bên cạnh chạy nhanh lại mắng bọn nha hoàn: “Các người đều chết hết rồi hay sao? Mau nâng đại tiểu thư dậy! Hai nha đầu kia, còn không mau giữ nhị tiểu thư lại!”

Hai nha đầu xông lên một trái một phải giữ lấy Âu Dương Khả, Xương Bồ rảnh tay liền chạy nhanh lại dìu Âu Dương Noãn đứng lên. Âu Dương Noãn vừa thấy Lý thị nước mắt như mưa liền chảy xuống, nàng đi đến trước mặt Lý thị quỳ xuống: “Noãn nhi bất hiếu, đã kinh động đến tổ mẫu!”

Lý thị thấy vẻ mặt ủy khuất của nàng, trên tay nàng thế nhưng lại có dấu vết bị bỏng do nước trà liền thay đổi sắc mặt, lớn tiếng quát Âu Dương Khả: “Người điên rồi! Dám xông loạn vào viện của tỷ tỷ mình!”

Âu Dương Tước lớn tiếng nói: “Tổ mẫu, cũng may người tới sớm. Bằng không đại tỷ đã bị nhị muội muội hủy dung rồi!”

Lý thị tức đến mặt lúc trắng lúc xanh, chỉ vào Âu Dương Khả: “Gia pháp đâu? Mau mang qua đây!”

Vừa nghe đến gia pháp, Âu Dương Khả liền hoảng, còn chưa kịp lên tiếng đã nghe Âu Dương Noãn thấp giọng nói: “Tổ mẫu, không thể sử dụng gia pháp! Muội muội bị như vậy chắc là do bị cái gì đó bắn

thui yếm vào. Ban ngày vẫn còn tốt, tối đến qua Phúc thụ viện về liền như vậy...”

Lý thị chấn động, không tự chủ được mà nhớ đến lời Huệ An sư thái ‘Thiên sát cô tinh khắc cha khắc mẹ, khắc huynh đệ tử muội ruột thịt’, lại nhìn đến Âu Dương Khả tóc tai tán loạn, hai mắt đỏ ngầu, sắc mặt tái nhợt. Càng nhìn càng thấy giống bộ dáng bị trúng tà, trong lòng nhất thời lộp bộp, đối với Thiên sát cô tinh lại càng tin tưởng. Âu Dương Noãn nhìn thấy thần sắc Lý thị có biến hóa, làm sao không biết trong lòng tổ mẫu đang nghĩ gì. Nàng ôn nhu nói: “Tổ mẫu, mọi người đều nhìn thấy muội muội phát cuồng. Hay là vẫn nên cho người đưa muội ấy trở về trước đi, sự tình tuyệt đối không thể truyền ra ngoài!”

Lý thị bỗng nhiên giật mình, lập tức quát lớn: “Đều chết hết rồi sao? Mau mang nhị tiểu thư trở về! Không có sự phân phó của ta, không ai được phép thả nó ra ngoài!”

“Tổ mẫu! Khả nhi bị oan! Người hãy tin tưởng con! Mau thả ta ra...” Âu Dương Khả còn muốn nói nữa, Lý thị sợ nàng ta phát điên lại nói cái gì không hay liền lớn tiếng phân phó hạ nhân bịt miệng nàng ta lại, mạnh mẽ kéo ra ngoài.

Dọc đường đi các mama nha hoàn đều thấy, các nàng tận mắt chứng kiến nhị tiểu thư trước đây hoạt bát đáng yêu tự nhiên phát điên xông vào viện của đại tiểu thư. Không những lớn tiếng mắng tỷ mình còn mưu toan dùng mảnh sứ vỡ đã thương người, mười phần là bộ dáng bị trúng tà. Hơn nữa nhị tiểu thư vừa từ Phúc thụ viện bước ra liền thành như vậy, không khỏi nghi ngờ đến Thiên sát cô tinh.

Trong phòng, Âu Dương Noãn một lần nữa sửa sang lại y phục, để bọn nha hoàn thu dọn những mảnh sứ nhỏ xong mới cung kính hành

lễ với Lý thị: “Tổ mẫu, người xem muội muội, nó...”

Lý thị vẫn trầm mặc, lát sau mới nói: “Lời nói của Huệ An sư thái quả nhiên không sai. Đứa nhỏ này còn chưa được sinh ra đã làm trong nhà loạn đến gà chó không yên. Quả nhiên là một mầm tai họa, mẫu thân người lại còn cố tình bao che. Ai...Thật không biết kiếp trước ta đã tạo tội nghiệt gì? Một đứa nhỏ đang tốt đẹp lại biến thành như vậy!”

Âu Dương Tước nhu thuận bám vào người Lý thị nói: “Tổ mẫu, người đừng tức giận. Mẫu thân nay chỉ một lòng nghĩ về con trai mà quên đi hiếu đạo, muội muội cũng bị đứa nhỏ khắc làm thần trí không còn minh mẫn. Nhưng bên cạnh người còn có con cùng tỷ tỷ, chúng ta sẽ hiếu thuận với người gấp bội!”

Lý thị thở dài một hơi, tuy rằng trên mặt cũng thể hiện chút vui mừng nhưng trong lòng vẫn thập phần không vui. Đứa nhỏ Thiên sát cô tinh kia cứ chặn trước ngực, làm bà không thể nào hít thở bình thường được. Hận không thể lập tức trừ bỏ nghiệt chủng trong bụng Lâm thị mới vừa lòng.

Trên mặt Âu Dương Noãn sớm đã khôi phục bình tĩnh, trong mắt chỉ còn lại một chút ủy khuất, nàng nhẹ giọng nói: “Người hay nghĩ thoáng một chút, mọi chuyện rồi sẽ tốt hơn thôi!”

Lý thị gật gật đầu, nặng nề nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, nói: “Chỉ hy vọng như vậy!”

Âu Dương Tước liếc mắt nhìn tỷ tỷ mình một cái liền thấy vẻ mặt nàng bình tĩnh khoan dung, nửa điểm oán hận giận dữ cũng không có. Trong lòng hắn không khỏi âm thầm nghĩ, tỷ tỷ so với mình chỉ lớn hơn có hai tuổi thôi, vậy mà khi gặp biến không hề sợ hãi, thông dong trấn định, làm một nam hài tử như hắn bỗng nhiên cảm thấy

mặc cảm. Trước kia hẳn còn từng dũng dạc nói sẽ bảo vệ tỷ tỷ, bây giờ xem ra chính hẳn vẫn luôn được bảo hộ dưới cánh chim của tỷ tỷ!

.....

Đêm khuya, tuyết rơi dày đặc xuống đất, từng đợt từng đợt trắng xóa. Âu Dương Noãn sớm đã sai nha hoàn chuẩn bị áo choàng dày chống lạnh cho Âu Dương Tước, sáng sớm hôm sau từ Thọ an đường trở ra thì liền đến Tùng trúc viện.

Vừa đi đến cửa liền nghe thấy một thanh âm nhu hòa nói: “Noãn nhi biểu muội!”

Âu Dương Noãn sững sốt, lập tức quay đầu liền nhìn thấy một nam nhân cao lớn đang hướng nàng đi đến. Nàng không tự giác lui ra sau hai bước. Nam tử trước mặt thập phần trẻ tuổi nhưng cũng rất cao lớn, trên người khoác áo choàng da hồ sậm màu. Áo bên trong màu xanh lam thêu hoa văn trúc điệp tao nhã, tay áo tuyết trắng, đường viền tinh tế đậm màu. Thân ảnh toát ra một vị công tử hầu môn quý tộc tuấn tú phi phàm, giờ phút này cảm hẳn hơi hơi nâng lên, đôi mắt hơi xéch sắc bén thâm thúy như hàn tinh phát sáng. Hắn xuất hiện làm khung cảnh vốn xơ xác tiêu điều bỗng trở nên rạng rỡ hơn, sắc trời ảm đạm cũng tự nhiên sáng hơn, giống như là mùa xuân đang về vậy!

Trong vườn, bọn nha đầu nhìn thấy hẳn đều đỏ mặt cúi đầu.

“Nhiễm biểu ca!” Âu Dương Noãn cung kính hành lễ.

Lâm Chi Nhiễm cũng đang đánh giá nàng. Âu Dương Noãn khoác một chiếc áo choàng ngân hồ cừu, mũ trùm che nửa mái tóc, ống tay áo bao lấy đôi tay. Nàng đi vào sân giống như hàn mai từ trong chỗ

sâu đập tuyết mà trời dậy vậy! Một cơn gió thổi qua, có bông hoa mai lơ đãng bay lên rồi đáp xuống vai nàng. Hắn bỗng nhiên như bị dụ hoặc, muốn vươn tay thay nàng lấy xuống nhưng Âu Dương Noãn lại lui ra sau một bước, tự mình nhẹ nhàng khoát tay đẩy hoa mai xuống. Không ngờ hành động này của nàng lại làm mũ trùm đầu trượt xuống, làm lộ ra khuôn mặt thanh lệ thoát tục, trắng nõn như hoa tuyết, vẻ mặt lại lạnh nhạt lạnh lùng như những bông tuyết đang bay phất phơ. Nàng chỉ thản nhiên liếc nhìn Lâm Chi Nhiễm một cái mà như muốn đoạt đi sự tao nhã của trời đất, hẳn trước đây cũng đã gặp qua vị Noãn nhi biểu muội này nhưng đây lại là lần đầu tiên chú ý đến mỹ mạo của nàng.

Lâm Chi Nhiễm rút tay lại, nửa điểm xấu hổ cũng không thấy, chỉ thản nhiên nói: “Xem ra Noãn nhi biểu muội đối với ta rất khách khí!”

Âu Dương Noãn cúi đầu, vẫn là ngữ điệu cung kính như trước: “Nhiễm biểu ca ngày thường bận rộn, hôm nay sao lại rảnh rỗi cao hứng đến đây?” Ngụ ý là, người ăn no nhàn rồi không có việc gì, còn muốn ta phải tiếp chuyện với người, sao lại không biết xấu hổ như vậy?

“Ta đã đáp ứng sẽ tặng cho Tước nhi một bộ cung tiễn tốt, hôm nay liền đưa tới thôi!” Lâm Chi Nhiễm mỉm cười, hai hàng lông mày nhếch lên, thần sắc có chút gian mãnh: “Như thế nào, Noãn biểu muội không cảm ơn sự tương trợ to lớn của ta ngày hôm qua sao?”

Âu Dương Noãn ngẩng mạnh đầu lên, mềm nhẹ cười nói: “Không biết lời này của biểu huynh là có ý gì?”

Lâm Chi Nhiễm lập tức lại gần nàng, hạ giọng nói: “Nếu không phải ta dẫn bọn họ đi ra ngoài, tiểu tử ngốc Tước nhi kia chỉ sợ phải phí nhiều tâm tư mới có thể lấy được vật kia...”

Trong đầu Âu Dương Noãn tự động cảnh báo, nàng lập tức bày ra vẻ mặt kinh ngạc, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Lời này của biểu huynh, Noãn nhi nghe không hiểu!”

Lâm Chi Nhiễm hừ lạnh một tiếng, cao ngạo nhìn nàng nói: “Người không cần ở trước mặt ta giả vờ ngu ngốc, những lời người nói với mẫu thân ta ngày đó một chữ ta cũng không bỏ sót. Người có muốn ta đi tìm Nhị cô nói chuyện hay không?”

Âu Dương Noãn khẽ cười, lướt qua hấn đi về phía trước. Lâm Chi Nhiễm làm sao có thể dễ dàng buông tha như vậy, hấn cũng bước nhanh vài bước cùng nàng sóng vai bước đi. Âu Dương Noãn ngẩng đầu nhìn phía trước, nhẹ giọng nói: “Những lời của Nhiễm biểu huynh, Noãn nhi thực không biết. Huynh muốn tìm mẫu thân nói chuyện thì đi đi, thứ cho Noãn nhi không thể đưa xa!”

Lâm Chi Nhiễm giật mình, nói: “Người không sợ hãi sao?”

Âu Dương Noãn thông dong, lạnh nhạt nói: “Nếu đã dám làm ta đã không sợ bị người khác lên án. Nếu Nhiễm biểu ca muốn đi Phúc thụ viện, chỉ sợ làm đã nhầm đường rồi. Đường này là hướng đến Tùng trúc viện của Tước nhi!”

Môi Lâm Chi Nhiễm giật giật, hấn không thể tưởng tượng được nàng lại không hề e dè sợ hãi.

Trong lòng Âu Dương Noãn âm thầm cười lạnh, có rất nhiều chuyện nàng đã sớm nghĩ tới. Lâm Chi Nhiễm đột nhiên nói ra những lời này đúng là làm cho nàng rất kinh ngạc, nhưng chỉ bằng mấy câu nói mà muốn nắm được nhược điểm của nàng thì tuyệt đối không có khả năng.

Lâm Chi Nhiễm bước nhanh vài bước chặn trước mặt nàng. Sắc mặt

nặng nề không nói lời nào. Âu Dương Noãn thấy sắc mặt âm tình bất định của hắn, nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn là sớm nói rõ mới tốt, miễn cho về sau xảy ra hiềm khích. Vì thế nàng dừng bước, phân phó người bên cạnh: “Ta đã quên mang theo áo choàng dài giữ ấm rồi! Xương Bồ dẫn những người khác trở về lấy, để lại Hồng Ngọc hầu hạ là được!”

Bọn nha đầu vốn đi sau vài bước nghe lời theo Xương Bồ rời đi, Âu Dương Noãn thanh âm ôn nhu, vẻ mặt chân thành nói: “Nhiễm biểu ca, huynh là người thông minh! Ta không dám múa rìu qua mắt thợ, ta hôm nay sẽ nói rõ với huynh!”

Lâm Chi Nhiễm ngẩn người, tựa hồ không đoán được Âu Dương Noãn sẽ thay đổi giọng điệu khi nói chuyện. Âu Dương Noãn nhìn thấy thần sắc hắn thoáng biến đổi thì tiếp tục nói: “Từ sau khi mẫu thân qua đời, người thân chân chính còn lại của Noãn nhi trên đời này chỉ còn Ngoại tổ mẫu cùng đại cữu cữu, đại cữu mẫu, cùng Nhiễm biểu ca, biểu tỷ mà thôi. Những lời này là từ tận đáy lòng Noãn nhi. Dù là trước đây hay bây giờ, luận về tình thân hay lợi ích Nhiễm biểu ca nên giúp ai hắn trong lòng huynh cũng đã rất rõ ràng!”

Những lời như vậy lại được nghe từ một cô nương nhỏ bé như Âu Dương Noãn, thật sự là làm người ta nói không nên lời. Lâm Chi Nhiễm nghe xong, vẫn là biểu cảm lạnh nhạt đó. Âu Dương Noãn lại tiếp tục nói: “Đại cữu cữu thân thể không tốt...”

Lâm Chi Nhiễm đột nhiên nhíu mày, Âu Dương Noãn liền nói tiếp: “Nhị cữu cữu nay như hổ rình mồi, vị kế mẫu này của ta lại là muối ruột của ông ta. Nếu Nhiễm biểu ca không chịu giúp tỷ đệ ta, mặc kệ chúng ta bị Lâm thị diệt trừ thì không khác gì vì kẻ thù mà rải đường. Chẳng phải khi đó bản thân đau mà kẻ thù thì vui mừng sao?”

Đúng là nhanh mồm nhanh miệng, Lâm Chi Nhiễm hừ lạnh một tiếng. Thế nhưng rốt cuộc vẫn giãn mảy ra, lúc này Âu Dương Noãn mới đi vào vấn đề chính: “Nhiễm biểu ca, xin thứ cho ta được nói một câu. Tương lai huynh muốn kế thừa tước vị, có thêm ta làm một phần trợ lực, huynh cảm thấy như thế nào?”

Lâm Chi Nhiễm lắp bắp kinh hãi, nhưng lại thấy Âu Dương Noãn ánh mắt kiên định đang nhìn thẳng vào mình. Một đôi mắt trong như nước, trầm tĩnh như hồ sâu, không có nửa điểm giống với một tiểu nữ tử mười hai tuổi...

Chương 71: Đứng ở chỗ cao gặp bất ngờ

Lâm Chi Nhiễm thản nhiên nói: “Noãn biểu muội lo nghĩ nhiều rồi! Lúc nãy chẳng qua ta chỉ nói giỡn với muội một chút thôi!”

Theo như lời hấn thì hết thảy mọi chuyện phát sinh nãy giờ đều là trò đùa, chẳng qua là hấn mượn cớ để thử nàng mà thôi. Âu Dương Noãn biết vị biểu huynh này tâm cơ hơn người, trong con mắt không thể chứa một hạt cát nhưng nàng lại không nói ra, chỉ mỉm cười nói: “Làm việc luôn luôn tính đến cái lợi hại. Ta là cháu ngoại của Đại cửu cửu, tự nhiên sẽ mong người trường thọ trăm tuổi, như vậy tương lai Nhiễm biểu ca có thể danh chính ngôn thuận kế thừa tước vị. Thế nhưng trên đời này lại có những tiểu nhân lang tâm cầu phước, Nhiễm biểu ca tướng mạo xuất chúng, lòng mang chí lớn, sao có thể cam tâm để những tiểu nhân này dùng âm mưu thủ đoạn cướp đi tước vị? Huynh hôm qua ra tay tương trợ, Noãn nhi sẽ khắc sâu trong lòng. Cổ ngữ nói ‘Đầu ngã dĩ mộc đào, báo chi dĩ quỳnh dao’, đạo lý này Noãn nhi có thể hiểu được. Nói không chừng tương lai huynh sẽ cần đến sự trợ giúp của ta?”

(Đầu ngã dĩ mộc đào, báo chi dĩ quỳnh dao: Trích từ bài Mộc Qua của Khổng Tử: ý nói là người khác tặng ta một vật nhỏ mọn, mình sẽ báo đáp lại bằng một báu vật quý trọng.)

Lâm Chi Nhiễm nghe xong, sóng gió trong lòng chợt động, thế nhưng trên mặt lại cười nói: “Noãn nhi muội muội, sao ta lại cảm thấy muội với trước kia không hề giống nhau!”

Âu Dương Noãn cười nói: “Ngã một lần, mặc dù muội không nói gì

nhưng còn có Tước nhi, làm sao ta có thể làm quả hồng mềm tùy ý người khác xoa nắn? Dù sao ta cũng là cháu gái ruột của ngoại tổ mẫu, là thiên kim đích nữ hầu môn. Là biểu muội của Nhiễm biểu huynh, không thể cả đời cứ cúi mình sống chịu uất ức như vậy, đúng không?”

Lâm Chi Nhiễm nhìn Âu Dương Noãn, chỉ cảm thấy tựa hồ như chưa bao giờ nhìn thấy nàng. Hắn cho rằng Âu Dương Noãn đã xảy ra biến hóa mới cố ý hỏi thử, không ngờ rằng nàng lại một phen dốc hết tâm can nói ra. Thế nhưng trên thực tế nàng lại không hề chân chính nói ra điều gì, vậy mà hắn lại cảm thấy những lời nàng nói thực sự là có đạo lý. Từng câu từng chữ đều đi vào tâm can, nhất là khi nghe thấy tiếng nói nhu hòa kia, lòng hắn bỗng nhiên khẽ động, như là vô tình mà đã bị mê hoặc vậy!

Hắn không tự chủ được mà hỏi nàng: “Muội muốn một mình đối phó với Lâm thị? Muội không sợ sao?”

Thần sắc Âu Dương Noãn lạnh nhạt, trong mắt toát ra sự kiên định: “Sợ! Vì bảo vệ Tước nhi, ta còn sợ cái gì. Cũng giống như Nhiễm biểu ca sẽ vì bảo vệ cửu cửu cùng cửu mẫu mà không tiếc điều gì!”

Lâm Chi Nhiễm trầm mặc, ánh sáng trong đôi mắt lưu chuyển không ngừng. Sau cùng gật đầu nói: “Noãn biểu muội đã thật sự thay đổi rồi. Thay đổi đến ngay cả ta cũng cảm thấy xa lạ!”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Huynh nói đúng. Chỉ tại ta lúc trước ngu muội không thấy rõ lòng người. Còn nhớ lúc tám tuổi, ngoại tổ mẫu có kể ta nghe một câu chuyện xưa. Người nói Giang Nam có một gia đình hào môn, có bảy người huynh đệ, chỉ vì tranh đoạt một khối phong thủy bảo địa mà bất chấp dùng bất cứ thủ đoạn bẩn thỉu nào làm chết cả nam lẫn nữ một trăm sáu mươi người. Sau này ngay cả môn hộ cũng bị giệt! Ta lúc trước không hiểu vì sao ngoại tổ mẫu

lại kể ta nghe chuyện này? Chờ đến khi ta hiểu được, cũng là lúc Tước nhi phải đối mặt với sự sống chết! Có nhân tất có tranh đấu, có tranh đấu tất sẽ đổ máu. Ta là nữ nhân Âu Dương gia, là tỷ tỷ của Tước nhi, ta phải làm tốt ở vị trí này! Trước đây ta cứ nghĩ nhẩn nhẹn rồi mọi chuyện cũng qua. Thế nhưng bây giờ ta mới hiểu được, người khác vốn là muốn tranh giành với ta, là vì bọn họ thấy ta có được mọi thứ mà đổ kỵ! Chỉ vì một khối phong thủy bảo địa mà đấu đến người chết ta sống, hưởng hồ là gia tộc như chúng ta. Vì không để bị người khác trừ bỏ, ta chỉ có thể bảo vệ bản thân bằng cách phản kích! Ai dám ngăn cản ta, thì người đó chính là tử địch của ta!”

Khuôn mặt trong trẻo của nàng vẫn bình tĩnh nhưng lời nói lại vô cùng tàn nhẫn. Mang theo sát khí gập phật đánh phật, gập ma giết ma, đến cả ngay Lâm Chi Nhiễm cũng chấn động. Hắn không dám tin nhìn biểu muội trẻ tuổi mỹ mạo trước mắt này, trong nhất thời không nói nên lời.

Qua một hồi lâu, hắn mới chậm rãi nói: “Nhưng muội có đủ năng lực để một lần rồi lại một lần đề phòng đến khi nào? Không bằng nhất lao vĩnh giệt!”

(Nhất lao vĩnh giệt: Một lần mệt mỏi đổi lấy cả đời không lo lắng)

Âu Dương Noãn cười tươi như một đóa hoa: “Trên đời này có biện pháp ‘nhất lao vĩnh giệt’ sao?”

Trên gương mặt tuấn mỹ của Lâm Chi Nhiễm lộ ra một tia cười lạnh: “Đương nhiên là có, thế nhưng phải xem xem Noãn biểu muội có thể quyết tâm như lời nói ra hay không?”

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Nếu biện pháp của huynh phải lấy mạng người thì Noãn nhi cũng theo tới cùng. Chỉ là ta cùng Tước nhi chịu thiệt nhiều năm như vậy, bây giờ cũng phải đòi chút lợi tức mới

phải. Để bọn họ chết dễ dàng như vậy, không phải là rất tiện nghi cho họ sao?”

Lâm Chi Nhiễm cẩn thận nhìn nàng, nói: “Vị biểu muội kia phải làm thế nào?”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Để cho nàng tro mắt nhìn tất cả của mình từng chút từng chút bị ta cướp đi. Làm cho toàn bộ hy vọng của nàng chậm rãi bị phá hủy, để cho nàng mỗi ngày trôi qua đều như lãng trí, tận mắt nhìn thấy người nàng yêu thương rơi vào địa ngục...”

Lâm Chi Nhiễm trào phúng cười: “Noãn biểu muội rất nhẫn tâm!”

Đúng lúc này từ phía trước, Âu Dương Tước kích động từ trong viện chạy ra, lớn tiếng nói: “Tỷ tỷ! Oh, đại biểu ca cũng ở đây sao?”

Âu Dương Tước nhìn hai người, khuôn mặt nhỏ nhắn như bạch ngọc lộ ra chút kỳ quái. Hắn cảm thấy, không khí giữa hai người thập phần kỳ quái.

Đến khi Lâm Chi Nhiễm lấy cung tên tinh xảo làm từ sừng trâu, Âu Dương Tước mới hô lên một tiếng. Cầm lấy cung chạy nhanh vào trong viện, Âu Dương Noãn cùng Lâm Chi Nhiễm một trước một sau bước vào. Bọn nha đầu bày biện ở hành lang một bàn trà nho nhỏ, Lâm Chi Nhiễm ngồi xuống uống trà, Âu Dương Noãn lại đứng ở hành lang lẳng lặng nhìn Âu Dương Tước đang thực sự hưng phấn.

Lâm Chi Nhiễm đóng nắp trà lại, mặt không chút thay đổi nói: “Biểu muội có lòng trù tính. Thế nhưng Tước nhi lại còn quá nhỏ, chỉ sợ không thể giúp muội một tay!”

Âu Dương Noãn nhìn Âu Dương Tước bắn mũi tên thứ nhất, đang

cao hứng hướng nàng ngoắc tay, trên mặt liền lộ ra nụ cười nói: “Tước nhi cũng không am hiểu mưu quyền, nhưng không sao, mọi chuyện đã có ta ở đây. Những toan tính âm mưu, ta sẽ thay hắc chống đỡ!”

Tay Lâm Chi Nhiễm ngừng lại, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn nói: “Biểu muội thật sự có lòng tin sao?”

“Làm một người thống khổ, từng mất hết tất cả, chịu khổ như bị dày xống địa ngục. Nay một chút nhẫn nại này thì tính là gì?” Ánh mắt Âu Dương Noãn sâu thẳm nhìn trong đình viện, nhưng lại như không có tiêu điểm nhìn về phía trước.

Một lời này lạnh lùng vô tình nhưng lại mang theo một loại bi thương oán giận không thể che dấu. Lâm Chi Nhiễm ngơ ngác nhìn sừng mặt nàng, đột nhiên cảm thấy trong lòng những cảm xúc phức tạp khó nhin từng đợt từng đợt nổi lên. Cô nương này tựa hồ như đang thừa nhận một loại thống khổ người bình thường khó có thể tưởng tượng được. Cũng như vậy mới có bộ dáng không hơn thua như vậy, nhưng là vì sao? Từ khi nào thì vị đại tiểu thư Âu Dương gia vẫn luôn lặng lẽ này này trở nên như vậy? Hắc nghĩ vậy nên không tự chủ được mà hỏi: “Vị nhị cô kia không phải là người dễ đối phó!”

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Đối phó với người như vậy, tâm phải ngoan, phải không từ một thủ đoạn. Nếu có chút buông lỏng, sẽ là vạn kiếp bất phục. Điểm này ta là người hiểu rõ hơn ai hết”

Lâm Chi Nhiễm mày nhíu lại, biết rõ những lời này không phải là giả. Nhưng không hiểu vì sao khi nghe được những lời này từ miệng một nữ hài tử trẻ tuổi có vẻ ngoài mềm mại yếu đuối như Âu Dương Noãn hắc lại cảm thấy trong ngực như có một hòn đá đè lại, tắc nghẹn nơi lồng ngực. Hắc nói: “Ta cũng không hy vọng nhìn thấy tay muội nhuộm máu. Ta tin tưởng, tổ mẫu cũng sẽ nghĩ như vậy, người

mong muội có thể sống một đời bình an không âu sầu!”

Nhắc tới Trữ lão thái quân, ánh mắt Âu Dương Noãn mang theo một tia ấm áp, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi. Rất nhanh nàng đã khôi phục lại sự bình thản: “Ta hiểu được ý của huynh, cũng hiểu được sự mong chờ của ngoại tổ mẫu. Nhưng ta cũng có thủ đoạn cùng cách thức hành sự của ta!”

Lâm Chi Nhiễm ngẩng đầu lên hít sâu một hơi, nhắm mắt trầm mặc một lúc lâu rồi mới chậm rãi mở mắt ra. Hắn nhìn Âu Dương Noãn, nói: “Ta có thể hiểu được. Muội đã thẳng thắn như thế, ta đây cũng không ngại nói thật. Đối với người như Lâm Văn Uyên, ta không ngại sử dụng bất cứ thủ đoạn nào, chỉ cần có thể thắng!”

“Xem ra, chúng ta là cùng một loại người!” Âu Dương Noãn tươi cười thản nhiên.

Lâm Chi Nhiễm yên lặng nhìn nàng, thật lâu sau mới chậm rãi gật đầu. Như là đã có quyết định rõ ràng: “Chúng ta có chung một mục tiêu. Muội nhớ kỹ là được rồi!”

Âu Dương Noãn mỉm cười, biết chuyện hôm nay đến đây là chấm dứt. Nàng lui về sau, hơi hơi nhếch môi. Lâm Chi Nhiễm quả nhiên không nói thêm nữa, quay người sai bước ra ngoài. Đi đến cạnh cửa lại đột nhiên dừng lại, quay đầu lớn tiếng nói với Âu Dương Tước: “Luyện tập cho tốt, lần sau ta sẽ quay lại kiểm tra!”

Người khác vừa đi, Âu Dương Tước liền ngừng động tác, đem cung tiễn tùy ý ném cho nha đầu bên cạnh. Chạy nhanh tới: “Tỷ tỷ, vừa rồi hai người nói cái gì vậy?”

Tước nhi tuy chỉ là một đứa nhỏ mới mười tuổi nhưng hắn so với người bình thường càng sâu sắc hơn. Có lẽ ngay từ lúc đầu hắn đã

biết bọn họ có chuyện muốn nói nên mới cố ý tạo không gian. Âu Dương Noãn cười nói: “Đệ không luyện nữa sao?”

“Không có hứng!”

“Sao vậy? Vừa rồi không phải là đang rất tốt sao?”

“Đại biểu ca!” Âu Dương Tước trừng mắt nói: “Huynh ấy không ngừng nhìn chăm chăm vào tỷ. Đệ nghĩ hôm nay huynh ấy đến căn bản không phải vì đệ, rõ ràng là vì gặp tỷ!”

“Huynh ấy không có ác ý...” Âu Dương Noãn vươn tay, xoa xoa đầu hắn, “Nếu hắn có ác ý, sẽ không nói chuyện với ta lâu như vậy! Hắn là trưởng tử của đại cửu cửu, sẽ không hại chúng ta đâu!”

Âu Dương Tước mở to mắt nhìn nàng, một lúc sau mới gật đầu.

“Bây giờ tỷ thấy rất vui!” Âu Dương Noãn nhìn vẻ mặt ỉu xiu của Âu Dương Tước, mỉm cười nói tiếp: “Tước Nhi quan tâm tỷ tỷ như vậy, làm tỷ thật cao hứng a!”

“Thật sự là không có gì?” Âu Dương Tước vẫn chưa từ bỏ ý định

Âu Dương Noãn trịnh trọng gật đầu, lúc này Âu Dương Tước mới thả lỏng. Hắn lại chạy đi, còn lớn tiếng nói: “Đệ tiếp tục luyện đây!”

Âu Dương Noãn đứng ở dưới hành lang, lẳng lặng nhìn Âu Dương Tước giơ cung tiễn. Nhìn đến bóng dáng đang nhắm bắn tâm bia phía trước, mỗi lần trúng hồng tâm, Âu Dương Tước sẽ hưng phấn đến hai mắt tỏa sáng rồi vọt tới chỗ Âu Dương Noãn để khoe. Âu Dương Noãn mỉm cười, lấy khăn tay thay hắn lau mồ hôi trên trán, rồi lại nhìn hắn chạy ra xa.

“Tỷ tỷ...” Âu Dương Tước nháy nháy đôi mắt trong suốt, quay đầu vui vẻ kêu nàng, “Ta đã bắn trúng hồng tâm!”

...

Âu Dương Noãn ở Tùng trúc viện cho đến buổi chiều, bỗng nhiên nàng cảm thấy buổi chiều hôm nay đặc biệt yên tĩnh. Nàng thật sự rất quý trọng những khoảng thời gian bình yên như vậy, hơn nữa nàng hy vọng cuộc sống sau này sẽ được như vậy. Vì bảo vệ đệ đệ đơn thuần thuần khiết như vậy, nàng không ngại phải tranh đấu với tất cả, dù có rơi vào địa ngục cũng không hối tiếc.

Một lát sau thì Trương mama vội vã chạy tới Tùng trúc viện, vừa nhìn thấy Âu Dương Noãn liền lộ ra thần sắc kinh hỷ: “Đại tiểu thư! Lão nô đi tìm người khắp nơi. Mau cùng nô tỳ qua Thọ an đường một chút!”

Âu Dương Tước hạ cung tiễn, ngạc nhiên nhìn Trương mama một đầu đầy mồ hôi, có chút nghi hoặc không biết xảy ra chuyện gì. Âu Dương Noãn khẽ mỉm cười nói với hắn: “Hôm nay đến đây thôi! Tỷ qua chỗ Tổ mẫu một chút!”

Chương 72: Đứng ở chỗ cao gặp bất ngờ (2)

Thọ an đường

Lý thị búi tóc tán loạn, sắc mặt nhợt nhạt đang ngồi dựa trên ghế, trong miệng lại thì thào tự nói. Nha đầu Ngọc Dong bưng tới một ly trà, bà lại gạt đi làm nước trà nóng bỏng đổ hết lên tay nha đầu: “Cút! Tất cả cút hết! Đồ vô dụng nhà ngươi, ta bảo các ngươi đi gọi đại tiểu thư, sao người còn chưa đến hả?”

Ngọc Dong rút tay lại, liếc mắt nhìn Ngọc Mai, hai bên đều lộ ra thần sắc lo lắng. Ngọc Mai lớn gan liền đến an ủi khuyên giải Lý thị: “Lão thái thái xin hãy thả lỏng. Trương mama đã đi mời, rất nhanh đại tiểu thư sẽ tới!”

Đang nói thì thấy Âu Dương Noãn vén rèm đi vào, vừa vào liền thấy cảnh tượng bên trong, trên mặt không khỏi lộ ra chút kinh ngạc: “Tổ mẫu, người làm sao vậy?”

Lý thị ngẩng đầu lên thấy Âu Dương Noãn liền lớn tiếng nói: “Noãn nhi! Noãn nhi!”

Âu Dương Noãn bước nhanh qua nắm lấy tay Lý thị, chỉ cảm thấy lòng bàn tay lạnh lẽo: “Tổ mẫu, Noãn nhi đây! Người làm sao vậy?”

Trương mama bên cạnh thấp giọng nói: “Đại tiểu thư, Lão thái thái đang nghỉ trưa thì gặp ác mộng. Nô tỳ hỏi người mơ thấy cái gì thì người không chịu nói, chỉ muốn bọn nô tỳ mời tiểu thư qua đây!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu nhìn Trương mama nói: “Để những người khác lui xuống trước đi! Tổ mẫu có ta ở đây là được rồi!”

Trương mama gật đầu, phân phó bọn nha hoàn lui ra ngoài còn bản thân thì đứng hầu hạ đằng sau.

Âu Dương Noãn thấy mọi người đã ra ngoài hết thì bỗng nhiên nghe Lý thị nói: “Noãn nhi! Ta nằm mơ thấy ác mộng! Thật đáng sợ!”

Âu Dương Noãn lẳng lặng quay đầu lại, thấy dung nhan Lý thị tiều tụy thì liền mỉm cười trấn an nói: “Người mơ thấy cái gì vậy?”

“Nó...nó sinh ra một đứa bé, là con trai. Khi đó ta rất cao hứng liền đi qua ôm lấy tôn tử. Nhưng bỗng nhiên từ bên trong tã lót lại chui ra một con độc xà!” Thần sắc Lý thị hoảng sợ, những trấn định thông dong ngày thường không biết đã đi đâu hết.

Trong lòng Âu Dương Noãn bỗng sáng tỏ, nàng nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc mai của Lý thị cho gọn gàng, ôn nhu nói: “Tổ mẫu đừng sợ. Chỉ là một giấc mơ mà thôi, cũng không phải là sự thật. Mẫu thân làm sao có thể sinh ra độc xà được chứ?”

Sương mù trên mặt Lý thị có tan đi đôi chút nhưng sâu trong đôi mắt vẫn còn lưu lại một tia kinh hoàng bất an. Âu Dương Noãn tự mình rót trà, hầu hạ Lý thị uống xong, thấy thần sắc bà có chút an tĩnh lại mới nói tiếp: “Tốt lên chút nào chưa?”

Lý thị gật gật đầu, nhưng vẻ mặt vẫn còn hoang mang. Hiển nhiên hành động đêm qua của Âu Dương Khả đã càng làm cho bốn chữ “Thiên sát cô tinh” này biến thành một loại độc rửa đáng sợ. Khắc sâu vào lòng Lý thị một sự khúc mắc.

Âu Dương Noãn nhẹ giọng an ủi: “Tổ mẫu, người hãy thả lỏng tâm

tình. Không có việc gì đâu!”

“Còn không đến bảy tháng nữa đứa nhỏ kia sẽ được sinh ra. Noãn nhi, con nói xem nó có mang đến tai họa gì cho Âu Dương gia chúng ta không?” Lý thị càng nghĩ càng thấy sợ hãi, dùng sức nắm lấy tay Âu Dương Noãn, chặt đến mức cơ hồ muốn bật máu.

Thế nhưng Âu Dương Noãn lại không cảm thấy đau, nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay đang nổi gân xanh của Lý thị, nhẹ nhàng nói: “Sẽ không, Tổ mẫu hồng phúc tề thiên. Những thứ dơ bẩn như vậy căn bản không thể làm hại đến người. Trương mama, người nói có đúng không?”

Trương mama lúc này mới chạy nhanh lên, dùng sức gỡ tay Lý thị đang nắm chặt lấy tay Âu Dương Noãn, nói: “Lão thái thái, là do người bị mệt mỏi quá độ thôi. Người hãy nghỉ ngơi một chút!”

Lý thị định thần lại, thấy tay Âu Dương Noãn bị mình nắm chặt đến mức để lại những dấu hồng nhạt. Nhưng trên mặt Âu Dương Noãn vẫn bình tĩnh như trước, nhìn không ra nửa điểm khó chịu. Lý thị ngẩn người, rốt cuộc cũng hoàn toàn tỉnh táo lại, nhanh chóng buông tay nàng ra nói: “Noãn nhi, con không sao chứ?”

Âu Dương Noãn khẽ mỉm cười, rũ tay áo xuống che đi vết thương, nhẹ giọng nói: “Con không sao, không có gì đáng ngại!”

Trương mama thấy Lý thị đã bình tĩnh trở lại, liền đi ra ngoài bưng một chậu nước ấm vào. Âu Dương Noãn đi qua, cẩn thận thấm ướt khăn tay rồi vắt khô, tỉ mỉ lau mồ hôi lạnh trên trán Lý thị: “Tổ mẫu, sau này có chuyện gì cứ nói với Noãn nhi để Noãn nhi vì người phân ưu!”

Trong mắt Lý thị thoáng áy náy, chung quy thờ dài một tiếng, nói:

“Ai..., làm khó cho con rồi!”

Âu Dương Noãn vừa muốn đáp lời thì nghe thấy tiếng Ngọc Mai ở bên ngoài bấm báo: “Lão thái thái, Phu nhân tới!”

Còn chưa chờ Lý thị truyền lệnh, mình đã bị xốc lên. Lâm thị tiến vào, bùm một tiếng quỳ mạnh xuống trước mặt Lý thị. Các mama, nha đầu đi theo sau đều hoảng sợ cùng nghi hoặc.

Âu Dương Noãn bước lên phía trước nâng bà ta dậy, trong miệng liên tục nói: “Mẫu thân, người làm gì vậy? Mặt đất lạnh lắm, người mau đứng lên rồi nói!”

Lâm thị đẩy tay nàng ra, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Lý thị, hai mắt đầm nước. Dùng bộ dạng bất chấp tất cả nói: “Lão thái thái, Khả nhi đã phạm lỗi gì mà người lại nhốt nó lại? Con sai người đưa đồ ăn đến nhưng lại không được đem vào, người muốn Khả nhi sinh bệnh sao? Hay là người bất mãn với con nên mới phát tiết lên người Khả nhi? Con dâu xin người, nếu có tức giận gì thì hãy nhắm vào con. Khả nhi còn nhỏ, không cho nó ăn uống, không phải là muốn ép chết nó sao? Cầu lão thái thái thả Khả nhi ra. Nếu hôm nay người không đồng ý, con cùng đứa nhỏ trong bụng này sẽ chết tại đây!”

Lý thị vốn đã chán ghét Lâm thị, lại nhìn thấy bộ dạng đóng kịch đó liền biết bà ta quyết tâm đến đây đòi người, Lý thị tức giận lớn tiếng nói: “Người đứng lên đi, không cần quỳ! Có quỳ cũng vô dụng, chỉ phí công mà thôi!” Thanh âm của Lý thị ngược lại thêm vài phần suy yếu, không uy nghiêm được như ngày thường.

Lâm thị thấy tình trạng Lý thị không tốt, trong lòng không khỏi dẫn theo ba phần sung sướng, càng thêm quyết tâm nhất định hôm nay phải thả Âu Dương Khả ra ngoài. Lâm thị không ngừng cố gắng nói: “Lão thái thái! Người ăn chay niệm phật nhiều năm, nhất định sẽ

không nhẫn tâm nhìn chúng con chết! Khả nghi đúng là đã làm sai, người đánh hay mắng nó đều được. Nhưng cầu người đừng nhốt nó lại. Người tâm địa lương thiện, hãy khoan dung tha thứ cho nữ nhi đáng thương của con a!”

Âu Dương Noãn ôn hòa cười nói: “Mẫu thân sao lại nói như vậy? Tổ mẫu chỉ sai người trông coi trước cửa viện muội muội thôi! Cũng không phải không cho muội ấy ăn uống, mẫu thân nói như vậy, nếu để người ngoài nghe được sợ rằng còn tưởng Tổ mẫu cố ý khắc nghiệt muội muội!”

Lâm thị lạnh mắt nhìn người điềm đạm đáng yêu đang nói kia, mạnh mẽ đứng lên nghiêm khắc nói: “Noãn nhi, muội muội ngươi đã phạm lỗi gì mà ngươi lại còn ủng hộ lão thái thái trừng phạt nó? Mẫu thân đối xử với ngươi như con cái do mình sinh ra, Khả nghi cũng thập phần kính trọng tỷ tỷ ngươi. Chẳng lẽ ngươi lại hời báo chúng ta như vậy sao?”

Âu Dương Noãn thở dài một hơi nói: “Mẫu thân đối xử thật tâm với Noãn Nhi, cả đời này Noãn nhi cũng không dám quên. Muội muội chộc giận tổ mẫu, Noãn nhi đã tìm mọi cách khuyên giải. Nhưng mà muội muội đúng là đã phạm vào đại sai, bằng không một người luôn hiền hòa như tổ mẫu làm sao có thể phát giận mà nhốt muội ấy lại đâu?”

Lâm thị cười lạnh một tiếng, nói: “Oh! Ta muốn nghe xem Khả nghi rốt cuộc đã phạm phải tội ác tà trời nào?”

Âu Dương Noãn nhìn Lý thị một cái, thấy bà gật đầu thì không khỏi lộ ra bộ dáng muốn nói lại thôi nhìn Trương mama. Trương mama biết đại tiểu thư không tiện mở miệng liền chủ động tiến lên nói: “Phu nhân, đêm qua nhị tiểu thư đột nhiên xông vào phòng Đại tiểu thư. Không biết vì cái gì lại tự nhiên phát điên, phá phách làm căn phòng

rối tinh rối mù. Đã thế nhị tiểu thư lại cầm mảnh sứ vỡ muốn rạch mặt đại tiểu thư. Khi đó lão thái thái cũng đang ở đấy, người đã tận mắt chứng kiến tất cả. Nếu phu nhân không tin, có thể hỏi mama nha hoàn, tất cả bọn họ đều có thể làm chứng!”

Mày liễu Lâm thị dựng lên, vẻ mặt châm chọc nói: “Nói như vậy, Noãn nhi một chút sai cũng không có. Cũng không hỏi lý do Khả nhi vì sao lại đột nhiên xông vào sao?”

Âu Dương Noãn áy náy nói: “Không! Là do ta không tốt, ta vốn không biết muội muội lại chán ghét nha đầu Thu Nguyệt kia như vậy! Ta lại còn mở miệng cầu tình cho nàng ta, muội muội giận ta cũng phải. Khả nhi tính tình ngay thẳng thiên chân, dễ bị xúc động, ta sớm nên nghĩ đến. Nếu ta giải thích rõ ràng hiểu lầm này thì sẽ không phát sinh chuyện như vậy. Cái gọi là họa do gia đình không yên, trong nhà tỷ muội hòa thuận rất quan trọng. Huống chi chúng ta là nữ nhi gia đình danh môn vọng tộc, nếu người tỷ tỷ là ta đây sớm khuyên bảo muội muội tốt một chút thì sẽ không đến mức khiến tổ mẫu tức giận lớn như vậy!”

Những lời nàng nói trật tự rõ ràng, lý do đầy đủ. Trên thực tế là nói Âu Dương Khả bất mãn vì việc nàng cầu tình cho Thu Nguyệt. Mama, nha hoàn trong phòng nhớ lại ngày hôm qua khi Thu Nguyệt bị trách phạt, nhị tiểu thư giống như là hận không thể tàn nhẫn giết chết Thu Nguyệt. Hơn phân nửa mọi người ở đây đều tin tưởng lý do này.

Lâm thị sừng sốt, Âu Dương Noãn thấp giọng phân phó Ngọc Mai: “Phu nhân đang mang thai, còn không chiếu cố tốt tới người?”

Ngọc Mai vâng lời lập tức chạy đi lấy cái nệm ấm, Âu Dương Noãn mỉm cười hỏi: “Mẫu thân vẫn nên ngồi xuống rồi nói!”

Sắc mặt Lâm thị thực sự là không tốt, nhưng lại kiên trì không chịu ngồi xuống, chỉ thản nhiên nói: “Cho dù Khả nhi không đúng, là cũng do nuông chiều mà thôi. Dù sao nó cũng chỉ là một tiểu hài tử, Noãn nhi so đo với nó làm gì? Người cũng đã nói nó chỉ là nhất thời hồ đồ. Mong người giúp mẫu thân khuyên lão thái thái, có thể thả Khả nhi ra không?”

Âu Dương Noãn úp mở hỏi: “Mẫu thân phái người đi xem viện muội muội?”

Lâm thị sừng sốt, gật gật đầu. Âu Dương Noãn trong lòng cười thầm, tiếp tục hỏi: “Oh! Mẫu thân hẳn là biết, tổ mẫu chỉ phái người canh giữ bên ngoài. Cũng không hề ngăn cản bọn nha đầu như thường lệ vẫn hầu hạ Khả nhi bình thường!”

Lâm thị nhú mày, bà ta vừa nghe Âu Dương Khả bị nhốt thì lập tức phái người qua xem, nhưng lại bị người của lão thái thái ngăn cản bên ngoài. Tình hình thực tế trong viện căn bản là không thể biết được. Lúc này nghe Âu Dương Noãn nói như vậy, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên trả lời như thế nào.

“Nếu tất cả mọi thứ muội muội đều không thiếu thốn, mẫu thân không cần phải mang đồ vào!” Âu Dương Noãn thản nhiên nói, “Huống hồ hôm qua tổ mẫu cũng chỉ là nhất thời tức giận, sai người đưa muội muội trở về. Nhưng sợ muội ấy lại làm việc gì ngốc nghếch nên mới phái người qua nhìn. Về phần thả muội muội ra thì mẫu thân không nên tìm tổ mẫu, mà người phải đi tìm là phụ thân. Mẫu thân đã quên sao? Hôm qua phụ thân đã nói, muội muội phải đóng cửa suy nghĩ trăm ngày. Tổ mẫu tuy rằng là trưởng bối nhưng cũng không tốt nếu can thiệp vào chuyện mà phụ thân đã quyết định. Người không nên làm cho tổ mẫu khó xử!”

Sắc mặt Lâm thị chợt xanh, đóng cửa trăm ngày chẳng qua bà ta chỉ

xem là một câu nói suông mà thôi. Chỉ cần Âu Dương Khả không gây rắc rối thì Âu Dương Trì cũng sẽ không để ý tới. Nhưng bây giờ Âu Dương Noãn nói như vậy, rõ ràng là muốn Khả nhi thực sự phải nhốt mình trong phòng, bà ta thốt lên: “Người...”

“Sao vậy? Mẫu thân cảm thấy phụ thân xử trí không thỏa đáng sao?” Âu Dương Noãn gắt gao truy vấn, nha đầu mama trong phòng đều mở to mắt chờ câu trả lời của Lâm thị.

“Ta...ta không có ý này!” Thanh âm Lâm thị nhỏ dần, cơ hồ như không nghe thấy.

Âu Dương Noãn lại lộ ra thần sắc khó xử, nói tiếp: “Vốn muốn muội muội phải đóng cửa suy nghĩ là ý của phụ thân. Mẫu thân không nên cầu xin tổ mẫu thả muội ấy. Ai, việc này rất khó! Chuyện này chỉ sợ nhất thời tổ mẫu không thể làm chủ được. Không bằng mẫu thân đi tìm phụ thân đi!”

Lâm thị thầm nghĩ mồm miệng nha đầu kia càng ngày càng lợi hại. Nếu Khả nhi thật sự bị nhốt trăm ngày, không phải là sẽ phát điên sao? Không! Lâm thị nghĩ như vậy liền đi đến trước mặt Lý thị quỳ mạnh xuống, nước mắt như mưa, liên tục dập đầu: “Lão gia cũng chỉ là nhất thời tức giận mà thôi! Thường ngày lão gia yêu thương Khả nhi như vậy, sẽ không nhẫn tâm muốn trừng phạt Khả nhi! Cầu lão thái thái khai ân, hãy thương cháu gái người còn nhỏ, mau thả nó ra! Khả nhi dù sao cũng là một cô nương, dù sao cũng để lại chút mặt mũi cho nó a!”

“Mẫu thân! Người thật sự là đã hiểu lầm tổ mẫu rồi! Người không biết, muội muội hôm qua đúng là có chút bất thường...” Âu Dương Noãn thấp giọng, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Nhớ đến bộ dáng phát cuồng của Âu Dương Khả, trong lòng Lý thị

run lên. Lạnh lùng nhìn chăm chăm Lâm thị, nói: “Lão gia chỉ là phạt nó đóng cửa chếp nữ tắc, người lại xem như hình phạt nghiêm trọng. Theo ta thấy không phải là nó tùy hứng làm bậy, mà giống như là bị ma nhập. Chỉ sợ trăm ngày cũng không làm nó tỉnh táo lại được. Từ hôm nay trở đi, để nó vào từ đường tĩnh tâm lại đi!”

Lâm thị vừa nghe thì kinh hoảng, thất thanh kêu lên: “Lão thái thái, chẳng lẽ người muốn chia rẽ mẫu tử ta? Từ đường là nơi lạnh lẽo cỡ nào? Khả nhi chỉ là một cô nương yếu đuối, sao người có thể đưa nó đến đó chịu khổ? Nếu phải xa Khả nhi, không bằng để ta chết đi...”

Chương 73: Đứng ở chỗ cao gặp bất ngờ (3)

Nói xong liền dập đầu thật mạnh xuống đất, bộ dạng không đạt được mục đích nhất quyết không bỏ qua. Lý thị hung tợn nhìn chăm chăm bà ta mà tức giận đến không nói nên lời. Âu Dương Noãn khẽ nhíu mày, quát lớn: “Còn không mau ngăn phu nhân lại?” Vú già bên cạnh liền vội vàng nâng Lâm thị dậy.

Trong lòng Lý thị cười lạnh, khẩu khí lại phát ra sự tức giận: “Người thật sự là biết tính toán. Biết lão gia không chịu thả nó liền đến đây cầu ta. Còn chưa sinh con ra đã muốn ngỗ nghịch với trưởng bối!”

Lâm thị nghẹn giọng kinh hoàng, lát sau ánh mắt chợt lóe, cúi đầu thề lương bi ai nói: “Lão thái thái, cầu xin người thương xót tha cho Khả nhi! Từ nay về sau ta chắc chắn sẽ cố gắng dạy bảo Khả nhi ngoan ngoãn hiếu thuận với người. Người nói cái gì ta liền nghe cái đó, tuyệt đối không dám nói nửa lời...”

“Mẫu thân nói gì vậy? Từ đường là nơi gia tộc chúng ta vì tổ tiên mà lập nên. Trong miếu thờ cúng bài vị của tổ tiên. Là nơi an bình, tổ mẫu cho muội muội qua đó là muốn muội ấy tu tâm dưỡng tính, không hề có ý gì khác. Nhưng người lại nói như vậy, chẳng phải là hiểu lầm ý tốt của tổ mẫu sao?” Âu Dương Noãn nhẹ giọng khuyên giải.

Lâm thị quay mạnh đầu nhìn Âu Dương Noãn, âm thanh lạnh lùng nói: “Cái gì mà hảo ý? Nếu nơi đó tốt như thế, sao người lại không đi? Vì sao lại khuyên lão gia để cho nha đầu Thu Nguyệt phạm sai lầm kia đến nơi đó?”

Hai mắt Âu Dương Noãn óng ánh nước, giống như ủy khuất mà cố ko thể hiện ra, nhẹ giọng nói: “Mẫu thân nói phải! Noãn nhi nguyện ý thay muội muội đóng cửa tu tâm, còn muốn cầu tổ mẫu thành toàn!”

Lý thị giận tím mặt, nhìn Lâm thị mắng: “Khá lắm! Đúng là không biết xấu hổ mà, ở trước mặt ta còn dám làm càn! Trên đời này người hiền lành thì bị ăn hiếp, đêm qua Noãn nhi chịu ủy khuất lớn như vậy, trái lại còn toàn tâm toàn ý vì Khả nhi mà cầu tình. Người làm mẫu thân như người đã không biết quản giáo nữ nhi của mình còn quay sang chỉ trích Noãn nhi. Nửa điểm công bằng của chủ mẫu cũng không có, hay là người bị Thiên sát cô tinh trong bụng kia khắc cho đầu óc choáng váng. Có còn biết thân phận của mình là gì nữa không?”

Vừa nghe đến bốn chữ Thiên sát cô tinh thì Lâm thị nhất thời ngây dại. Bà ta không thể tưởng tượng được Lý thị nổi giận lại làm người ta sợ hãi như vậy. Hôm nay phát ra Thiên sát cô tinh cơ hồ là sự bài xích từ trong xương tủy, trong lòng có chút khiếp sợ. Lâm thị quay đầu nhìn mama nha đầu khắp phòng cũng đang nhìn chăm chăm vào mình, không biết sự tức giận đến từ đâu, cao giọng nói: “Cái gì mà Thiên sát cô tinh? Đứa nhỏ trong bụng ta là cốt nhục Âu Dương gia, là con ruột thịt của Lão gia, làm sao có thể biến thành Thiên sát cô tinh? Lão thái thái không phải là tin tưởng lời nói của bọn tiểu nhân chứ?”

“Tiểu nhân?” Lý thị giống như là nghe được chuyện cười hay nhất thiên hạ, lạnh lùng nói: “Huệ An sư thái là người như thế nào? Người ta thì có thù oán gì với người, vì sao tự nhiên lại muốn oan uổng người? Người nghĩ rằng ta cũng hồ đồ giống người sao? Ta nói cho người biết, trọng bụng người là thứ gì không thể gạt được ta! Từ khi người bắt đầu mang thai, nhà chúng ta chưa từng được yên ổn. Người còn mặt dày nói cái gì mà oan uổng, người muốn ép người

trong nhà này thành cái dạng gì nữa? Chu di nương đang yên yên ổn ổn lại tự nhiên chết đi, trong bụng nàng còn có tôn tử của ta, sao người không nghĩ đến thủ hạ lưu tình? Khả nhi vốn là một đứa nhỏ nhu thuận, lại bị người làm cho hư hỏng, cả ngày không có việc gì lại đi khắp nơi trêu chọc nam nhân. Ngày hôm qua vừa mới đi từ trong viện người ra thì bỗng dưng phát điên chạy đến viện tỷ tỷ cãi lộn, ta đến nó còn dám lớn tiếng nói với ta. Đây không phải là nó bị Thiên sát cô tinh khắc thì là cái gì? Ta nói cho người hay, vốn ta chỉ định nhốt nó vài ngày thì sẽ thả ra. Nhưng người thì sao? Người lại chạy đến đây làm ầm ĩ một hồi, đã thế từ hôm nay trở đi để nó ở trong từ đường hối lỗi đi! Khi nào biết sai, dập đầu nhận lỗi với Noãn nhi thì mới được thả! Nếu ngày nào chưa biết sai, thì cả đời cứ ngây ngốc mà ở trong đó đi!”

Lâm thị vừa nghe thì giống như sấm giữa trời quang, sắc mặt trắng bệch, Vương mama chạy nhanh dìu lấy bà ta. Lâm thị lại vùng thoát ra, ánh mắt lạnh lùng nói: “Lão thái thái, người vừa nói đứa nhỏ trong bụng ta là thiên sát cô tinh, Khả nhi là bị đứa nhỏ này khắc. Người nói như vậy là muốn ép con dâu cùng đứa nhỏ trong bụng này chết tại Thọ an đường này sao?”

Lý thị sừng sốt, Lâm thị lạnh lùng cười, xoay người hướng ra cửa. Âu Dương Noãn nhẹ nhàng vung tay lên, lập tức có mama nha hoàn ngăn lại. Vương mama quát lớn: “Còn không buông phu nhân ra?” Thế nhưng mọi người đều nhìn Lý thị, không có sự phân phó của lão thái thái, ai cũng không chịu buông tay.

Lâm thị cười lạnh, trong mắt mang theo tia trào phúng nói: “Sao? Lão thái thái đã thay đổi chủ ý rồi sao?”

Âu Dương Noãn lạnh lùng nhìn bà ta, thanh âm trong trẻo lại thông thả: “Mẫu thân, có chút chuyện vốn Noãn nhi là vẫn bối nên không tiện nói nhiều. Nhưng tổ mẫu tuổi đã lớn, người hôm nay ở đây sở

tác sở vi như vậy là đã vượt quá giới hạn. Noãn nhi không muốn người phải gánh tội danh bất hiếu nên muốn nói vài câu. Mẫu thân hôm nay là vì Khả nhi mà đến đây, vốn là vì tình thương của người làm mẹ. Nhưng người biết rõ Khả nhi bị nhốt là do lệnh của phụ thân vậy mà vẫn đến chỗ của tổ mẫu náo loạn. Tổ mẫu không chịu tha thứ người lại lấy cái chết ra ép buộc. Người cứ mở miệng là nói tổ mẫu ép người chết. Mẫu thân hãy suy nghĩ một chút, từ khi người bước vào cửa tổ mẫu đã từng nói qua là muốn người đi chết sao? Người là mẫu thân của Khả nhi, thương xót muội ấy là điều không thể tránh khỏi, nhưng chẳng lẽ Khả nhi không phải là cháu gái của Tổ mẫu? Chẳng lẽ nửa điểm yêu thương Khả nhi tổ mẫu cũng không có? Tổ mẫu làm như vậy tất cả cũng là vì suy nghĩ cho muội muội thôi, nhưng người lại nói như vậy không phải tổ mẫu sẽ thấy rất thương tâm sao? Mẫu thân đã không thông cảm cho nỗi khổ của tổ mẫu thì thôi, đằng này còn chạy đến Thọ an đường khóc lóc đòi sống đòi chết. Người làm như vậy không phải muốn hại tổ mẫu thành người bất nhân hay sao? Người không đi cầu phụ thân tha thứ cho muội muội lại chạy đến đây, chọc giận tổ mẫu. Mặt khác người cũng hại chính mình thành kẻ bất nghĩa, người cứ mở miệng là trách Noãn nhi không cầu xin cho muội muội, bức Noãn nhi không thể giải thích được câu nào làm ta thành người bất hiếu. Mẫu thân, rốt cuộc người muốn thế nào? Có phải Noãn nhi nên ở đây dập đầu trước người mới bằng lòng buông tha cho Tổ mẫu tuổi đã lớn hay không?”

Những lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Lâm thị. Mặt Lâm thị lúc trắng lúc xanh, vốn bà ta muốn dùng cái chết để uy hiếp Lý thị. Nhưng lại bị Âu Dương Noãn nói thành tự bản thân bà ta tìm đến cái chết. Hành động này tương đương nói bà ta là kẻ bất nghĩa. Còn chưa đợi bà ta mở miệng, Âu Dương Noãn đã nói: “Mẫu thân, Noãn nhi khuyên người đừng náo loạn nữa. Phụ thân vẫn còn chưa đến thỉnh an lão thái thái, nếu phụ thân bây giờ đến lại thấy bộ dạng này của mẫu thân thì sẽ tức giận. Nói không chừng còn tưởng muội muội xúi giục. Vốn tổ mẫu chỉ để

cho muội muội đến từ đường tu tâm, nhưng nếu phụ thân thực sự tức giận, người nghĩ tương lai của muội muội sẽ ra sao?”

Lâm thị sừng sốt, lập tức ý thức được sự tình đã trở nên nghiêm trọng. Trên mặt biến đổi một vài sắc thái, chung quy vẫn hạ giọng điệu, quay đầu nhìn Lý thị: “Lão thái thái! Con không có ý này!”

Lý thị lạnh lùng nói: “Mặc kệ là người có ý gì, ta không muốn nhìn thấy người nữa! Mau ra ngoài đi!”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Mẫu thân, người về trước nghỉ ngơi đi!”

Lâm thị nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn, ánh mắt tràn ngập oán độc. Âu Dương Noãn từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh nhìn Lâm thị, nửa điểm phần nộ bất bình cũng không có, hai người cứ như vậy mà nhìn nhau. Sau cùng Lâm thị cảm thấy suy sụp vô lực, cả người như nhũn ra, tùy ý Vương mama đỡ ra ngoài.

Âu Dương Noãn quay đầu, thấy Lý thị lại ngã ngồi xuống ghế, vẻ mặt uể oải, tựa hồ như rất mệt mỏi. Nàng nhẹ nhàng đi qua nói: “Tổ mẫu, người hãy nghỉ ngơi một chút!”

Lý thị lắc lắc đầu, thần sắc lại càng không vui. Ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm bóng dáng Lâm thị, rồi nói với Âu Dương Noãn: “Việc đã đến nước này, ta chỉ có thể đi Trữ quốc am một chuyến. Noãn nhi, con và Tước nhi cũng cùng đi với ta!”

“Dạ!” Âu Dương Noãn mềm mại gật đầu đáp ứng.

Một lần nữa giỗ cho Lý thị ngủ, Trương mama tiễn Âu Dương Noãn ra khỏi Thọ an đường. Âu Dương Noãn nhìn Trương mama, mặt sầu lo nói: “Tinh thần tổ mẫu không được tốt lắm...”

“Đúng vậy, đại tiểu thư. Từ sau khi Huệ an sư thái nói chuyện kia... Mỗi ngày lão thái thái đều không thể ngủ ngon giấc. Mỗi đêm đều nói mơ thấy hồng thủy mênh mông. Nhất là đêm qua nhìn thấy bộ dạng nhị tiểu thư như vậy, lão thái thái đã bị kinh hách quá độ!” Trương mama thở dài, nhìn thần sắc đoan trang của Âu Dương Noãn, nói thật cẩn thận.

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng gật đầu nói: “Chỉ mong Huệ an sư thái có thể thay tổ mẫu hóa giải khúc mắc!”

Khúc mắc này là do một tay nàng tạo nên, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ đến việc hóa giải. Trừ khi đứa nhỏ này vĩnh viễn biến mất. Âu Dương Noãn vừa nghĩ vừa chậm chậm bước xuống cầu thang.

.....

Lý thị nói được làm được, quả nhiên đã bắt Âu Dương Khả nhốt vào từ đường. Nghe nói ngày bị nhốt Lâm thị khóc như đứt từng khúc ruột, Âu Dương Trì nhìn thấy lại chỉ khinh khỉnh bỏ lại một câu ‘Khi nào qua tuổi không hiểu chuyện thì mới được thả’. Lâm thị vừa nghe liền hôn mê bất tỉnh.

Khi nghe được tin tức này, Lý thị cảm thấy mẫu tử bà đúng là một lòng, tâm tình liền thoải mái rất nhiều. Bà phân phó Lý di nương chuẩn bị cho việc dâng hương, tự mình chọn ngày lành đi Trữ quốc am.

Tỷ đệ Âu Dương Noãn cùng Lý thị cùng ngồi trên một xe ngựa hướng thẳng ra cửa đi trên đường cái. Vừa ra liền thấy trên đường người chật như nêm. Mỗi người đều ngoái cổ lên nhìn, Lý thị phân phó dừng xe ngựa trong một hẻm nhỏ, rồi sai người lên trước hỏi thăm.

Chỉ chốc lát sau tên nô tài trở lại truyền lời. Trương mama nghe tiểu nha đầu bẩm báo xong liền kể chi tiết: “Lão thái thái! Nam cương xảy ra đại loạn. Thánh thượng hạ chỉ lệnh cho Minh quận vương đi dẹp loạn! Hôm nay là ngày đại quân ra khỏi thành, trên đường rất nhiều dân chúng muốn nhìn thấy phong thái của quận vương nên mới tập trung đông như vậy!”

Âu Dương Tước lộ ra biểu tình tò mò. Lý thị lại nhú mày nói: “Còn bao lâu nữa?”

Trương mama khó xử nói: “Chắc phải đợi một lúc nữa, chỉ sợ xe ngựa của chúng ta không thể đi ngay được! Theo nô tỳ thấy, chúng ta tìm một trà lâu nào đó để lão thái thái cùng đại tiểu thư, đại thiếu gia nghỉ ngơi. Chờ một lát chúng ta xuất phát!”

Lý thị gật gật đầu, nhìn Âu Dương Noãn nói: “Con xem, xuất môn cũng không được thuận lợi!”

Âu Dương Noãn có chút suy nghĩ rồi gật gật đầu. Minh quận vương không phải là người lần trước đã đưa lễ vật sao? Trong lòng Lý thị tựa hồ như có cảm giác, đột nhiên thở dài một hơi rồi nói: “Vị Minh quận vương này nghe nói trước đó đã được định hôn. Nhưng một tháng trước Yến vương phi đột nhiên băng thệ, hẳn vì tức trực bên linh cửu, thực hiện hiếu đạo mà làm chậm trễ ba năm. Nay lại bị phái đi dẹp loạn, thật sự là trăm cái bất lợi a!”

Nghe nói vị quận vương này năm mười lăm tuổi đã được hoàng đế hạ ý chỉ tứ hôn. Nhưng các thế lực trong triều đều nhìn chằm chằm vào cửa hôn sự này. Lão thái hậu lại quá mức yêu thích chất tử này mà ngàn chọn vạn tuyển vẫn luôn trì hoãn cho tới bây giờ. Hiện tại hôn sự cũng lại trễ nải. Chỉ là Âu Dương Noãn nhìn Lý thị cái gì cũng đều nghĩ có liên quan đến phong thủy, không khỏi ngẫm lắc đầu.

Cũng may Lý thị mê tín như vậy nên mới có thể tin tưởng lời Huệ An sư thái.

Thân thể Lý thị mệt nhọc, khó chịu khi nghe tiếng ồn ào tranh cãi ầm ĩ bên ngoài nên sai người chuẩn bị phòng tốt, rồi đi ra giường lớn sau bình phong nghỉ ngơi. Âu Dương Noãn mang theo Âu Dương Tước đứng ở trên lầu, lẳng lặng nhìn cảnh tượng phía dưới.

Trong thành hơn một ngàn dân chúng đều tụ họp hai bên đường chật như nêm cối. Phàm là lầu các có thể nhìn xuống đường đều đã sớm chật ních người. Cũng may, những người vây quanh xem phần lớn là dân chúng bình dân nên mới có thể thuê được lầu các này. Âu Dương Noãn đứng từ trên nhìn xuống, thấy rõ ràng một đại quân rầm rộ rời khỏi thành.

Khi nghe tiếng kèn trầm thấp vang lên, đám người xôn xao lập tức yên tĩnh lại. Không khí đang nhiệt liệt bỗng trở nên nghiêm trang. Âu Dương Noãn nhìn đoàn người áo giáp như thủy triều xuất hiện. Dưới ánh mặt trời chói lên ánh sáng lạnh như hàn băng.

Một soái kỳ màu đen viền vàng nổi lên, tung bay phần phật trong gió. Trên mặt là một chữ “Yến” như rồng bay phượng múa. Đó là cờ hiệu của Yến vương phủ.

Âu Dương Noãn nhìn cờ hiệu kia, hơi hơi xuất thần. Thái tử nay bệnh nặng, Hoàng thái tôn theo lệnh Hoàng đế chấp chương chúc quý thái tử, khiến cho Tần Vương bất mãn, sớm đã nghị luận cao thấp nhiều lần. Lần này bình định Nam Ly, chọn người chủ soái cũng đã tranh đoạt hồi lâu. Hoàng đế không dùng Tần Vương chủ động thỉnh chiến, cũng không giao cho Yến vương thiện chiến. Ngược lại đem vị trí chủ soái này giao cho vị quận vương trẻ tuổi này. Ý đồ trong đó đúng là làm người ta phải cân nhắc một chút, chính là vị Minh quận vương này thật sự có thể đảm đương được trọng trách

này sao?

Hướng phượng trên lầu đột nhiên vang lên, tuyên bố sứ giả hoàng thất đã đến. Dưới lầu lập tức ngưng trọng, yên tĩnh. Chỉ còn thanh âm của tư lễ quan, chỉ huy mọi người hướng phía sứ giả hành lễ bái triều.

Một vị tướng quân đang cưỡi hắc mã, đột nhiên ghim mạnh dây cương, tuấn mã liền dừng lại trước đội quân. Người ta chỉ thấy một thân hình thẳng tắp, cao lớn khỏe khoắn, cả người như một cây tùng hiên ngang. Người kia ở cách xa Âu Dương Noãn, không thấy rõ mặt. Nhưng đứng từ xa nhìn lại không ngờ lại sinh ra một loại áp bức khiến người ta hít thở không thông.

Thanh âm Âu Dương Tước ở phía sau vang lên, mang theo tia khẩn trương: “Tỷ tỷ, đó là Minh quận vương sao?”

Lần trước có dịp gặp gỡ thì Minh quận vương ngồi trong xe ngựa, bọn họ căn bản không nhìn rõ mặt. Lúc này Minh quận vương đang ở trên ngựa, bọn họ lại ở trên lầu cao cao, chỉ có thể nhìn thấy người phía dưới một thân thiết giáp đen tuyền. Dưới ánh mặt trời lại càng rạng rỡ hơn, nhưng cũng đầy mũi nhọn làm người ta cảm thấy trên người hắn có một loại ánh sáng mãnh liệt mà sắc bén, vô hình chung khiến cho mọi người sợ hãi không cách nào che dấu được.

Sứ giả cao giọng đọc chiếu thư của Thánh thượng, Minh quận vương hai tay tiếp nhận chiếu thư vàng óng. Nâng tay giơ cao lên, xung quanh giống như thủy triều đồng loạt hô lên ba tiếng vạn tuế, vang vọng khắp chân trời, chấn động toàn kinh đô.

“Ngô hoàng vạn tuế!”

“Đại quân nhất định chiến thắng trở về!”

“Đại Lịch vạn tuế!”

Tiếng hô uy nghiêm như thế, Âu Dương Tước như quên hô hấp, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi. Âu Dương Noãn lại chỉ lẳng lặng nhìn, trầm ngâm dị thường...

Chương 74: Bái phật cũng không yên tĩnh

Đại quân đã đi qua thật lâu, Âu Dương Tước vẫn ngồi lẳng lẳng bất thần. Âu Dương Noãn thấy hắn khác thường liền đón lấy ly trà từ Hồng Ngọc, tự mình đưa cho hắn.

Thái độ của Âu Dương Tước khác thường, một câu cũng không nói, chỉ im lặng nhìn cửa thành, nắm chặt ly trà trong tay, nhú chặt mày.

Trong lòng hắn cảm thấy cực kỳ khác thường, hắn có lúc thần thờ lại có khi sôi nổi, nhưng chưa bao giờ có tư vị như vậy. Âu Dương Noãn nhẹ giọng kêu: “Tước nhi! Tước nhi!”

Liên tục kêu vài tiếng như vậy, Âu Dương Tước mới như đột nhiên bừng tỉnh, phục hồi tinh thần: “Làm sao vậy tỷ tỷ?”

“Cái gì mà làm sao? Là ai đang thất thần không biết hồn phách đã bay phương nào hả?” Âu Dương Noãn cười cười lắc đầu làm Âu Dương Tước ngượng ngùng đỏ mặt.

“Hai đứa đang nói chuyện gì vậy?” Lý thị được Trương mama dìu ra từ sau bình phong.

Âu Dương Noãn bước lên đón lấy Lý thị: “Tổ mẫu tỉnh rồi sao?”

“Bên ngoài ầm ĩ như vậy, làm sao ngủ được! Ta chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi thôi! Tước nhi, vừa rồi cảm thấy như thế nào, có vui không? “ Lý thị hứng thú hỏi, bộ dáng kia rõ ràng chỉ xem Âu Dương Tước như một tiểu hài tử háo hức xem náo nhiệt thôi.

“Tổ mẫu! Con lần đầu tiên được chứng kiến cảnh như vậy, đại quân như thủy triều, khôi giáp tỏa sáng. Dao sắc như gió, còn có tướng lĩnh Minh quân vương quả nhiên uy nghi bất phàm, thật sự là rất uy phong. Nam tử hán đại trượng phu, nên giống như ngài ấy mới đúng!” Âu Dương Tước cảm thán nói, trên mặt tràn ngập vẻ hưng phấn, “Con nghĩ, nếu con cũng được ra chiến trường thì tốt, con sẽ làm tiên phong!”

Lý thị ngăn người rồi chợt cười: “Hài tử ngoan! Ngài ấy là đi phương Nam đánh giặc, cũng không phải là đi du ngoạn!”

“Con đâu có nói là đi chơi đâu! Con chỉ cảm thấy, thân là nam nhi nếu không thể giống ngài ấy vì nước vì dân mà ra sa trường thì liền không có ý nghĩa!” Âu Dương Tước tranh cãi nói.

“Chuyện phải đặt cược cả tính mạng của mình vào đó thì có gì tốt đẹp đâu, con thật là...” Lý thị thì thầm nhìn chăm chăm Âu Dương Tước.

Nhưng Âu Dương Tước lại như tìm được lý tưởng mà nói: “Tổ mẫu, nếu cả đời cứ tầm thường mà sống, chỉ bằng chết trong oanh liệt ở trên chiến trường!”

Khi Âu Dương Tước nói như vậy, Âu Dương Noãn vốn đang mỉm cười nghe hai người nói chuyện chậm rãi đọng lại. Nàng lặng lẽ đánh giá đệ đệ mình, nàng rất hiểu Âu Dương Tước. Đứa nhỏ này, trong lòng hẳn vẫn luôn có một loại chấp niệm thiêu đốt, một định kiến bất cứ kẻ nào cũng không ngăn cản được. Nàng thật không ngờ, chỉ là nhìn thấy cảnh đại quân đi ra khỏi thành thôi mà lại khiến hẳn có nhiều lý tưởng như vậy!

“Đại thiếu gia đừng hù dọa nô tỳ. Nghe nói phía Nam có nhiều bộ tộc

giết người không ghê tay!” Trương mama ấn ngực, thần sắc tràn ngập vẻ ghét cay ghét đắng.

Lý thị lắc đầu nói: “Không chỉ có giết người không ghê tay, những người này đáng sợ đến cực điểm. Nghe nói bọn họ thân cao tám trượng, thân thể có lông rậm, bắt người phóng hỏa khắp nơi, thậm chí máu tươi dính khắp người. Vị Minh quận vương này đừng nói đến chiến thắng trở về, mà ngay cả có bình an trở về được hay không cũng chưa nói trước được!”

“Chuyện đó thì tính là gì! Tổ mẫu, nam nhi chết trong chiến trường, lấy da ngựa bọc thây thì có làm sao. So với nằm trên giường chết đi còn tốt hơn nhiều!” Âu Dương Tước cư nhiên một câu đánh gãy lời Lý thị, trong mắt có một ngọn lửa mãnh liệt mà trước đây Âu Dương Noãn chưa từng thấy qua.

Lý thị nhăn mặt nói: “A di đà phật! Đúng là tiểu hài tử không hiểu chuyện, trên chiến trường sát khí quá nặng. Con người phải lấy nhân từ trung hậu làm đạo, nếu tay dính đầy máu tươi thì tương lai cũng phải xuống địa ngục!”

Âu Dương Tước vẫn không phục: “Cái gì mà nhân hậu? Nay phía nam ác tộc nổi loạn, giết biết bao dân chúng vô tội, chẳng lẽ chúng ta niệm A di đà phật, bọn họ sẽ buông đao kiếm sao? Chỉ khi chúng ta đưa đại quân vào phía Nam, hoàn toàn thu phục nhóm người này thì gió lửa mới bình ổn, dân chúng mới thoát khỏi lầm than!”

Lý thị lắp bắp kinh hãi, nói: “Tước nhi! Người làm sao vậy? Sao lại nói năng hồ đồ như vậy? Chuyện quốc gia đại sự thì người biết cái gì? Một tiểu hài tử, sao cứ mở miệng là giết người như vậy?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn như bạch ngọc của Âu Dương Tước đỏ lên: “Ta không nói năng hồ đồ! Tổ mẫu người căn bản không hiểu, chẳng

ngại giết ngàn người vạn người, chỉ cần có thể vì nước vì dân thì tính là gì! Các tướng sĩ ở tiền phương chiến đấu hăng hái, huyết nhiễm biên cương, thì chúng ta ở đây mới có thể an hưởng thái bình. Bằng không tổ mẫu người còn có thể an an bình bình ở đây đi dâng hương sao? Còn có thể ở đây nói giết người là không tốt nữa sao?”

“Tức nhi! Không được nói chuyện với tổ mẫu như vậy!” Âu Dương Noãn nhú mày, giọng điệu trầm thấp nhưng sắc mặt lại nghiêm nghị.

Âu Dương Tức cúi đầu không nói, mặc dù tính cách hăn quật cường nhưng ở trước mặt tỷ tỷ lại không dám làm trái.

“Người mới bao nhiêu tuổi, đọc sách cho tốt. Vui sống bình an mới là phúc khí. Cái gì mà chiến trường? Cái gì mà chết về vang vì nước? Những chuyện đó không có chút liên hệ gì với người!” Lý thị thấy Âu Dương Tức cúi đầu, nghĩ rằng hăn đã biết sai, mới lộ ra chút hài lòng, chậm rãi nói.

Âu Dương Noãn thấy sắc mặt Lý thị dịu xuống mới cười nói: “Đệ đệ chỉ nói giỡn thôi! Tổ mẫu không cần để ý đến hăn. Hăn chỉ là một đứa nhỏ, còn chưa hiểu chuyện!”

Âu Dương Tức ngẩn người, hăn còn muốn nói gì đó lại bị Âu Dương Noãn lạnh lùng nhìn, những thứ hăn định nói liền mắc lại, một câu cũng không dám nói.

Trương mama dìu Lý thị lên xe ngựa. Quản gia đi tính tiền, Âu Dương Noãn vẫn ngồi trong phòng. Âu Dương Tức nhân cơ hội này túm lấy tay nàng, nhìn nàng nói: “Tỷ tỷ...”

“Vừa rồi đệ nói cái gì? Những chuyện ta dặn, đệ quên hết rồi sao? Hay là đệ cảm thấy những ngày này trôi qua quá thoải mái, lại dám chống đối tổ mẫu trước mặt mọi người?” Âu Dương Noãn lạnh lùng

nói xong, thần sắc lạnh nhạt trước nay chưa từng có.

“Tỷ tỷ, người giận Tước nhi sao? Là đệ không tốt, đệ không nên nói chuyện như vậy với tổ mẫu, làm tỷ phải lo lắng.” Âu Dương Tước xưa nay vẫn luôn kính trọng Âu Dương Noãn, người khác tức giận hay phẫn nộ hẳn đều không quan tâm. Duy chỉ có Âu Dương Noãn, chỉ cần nàng có nửa điểm mất hứng là làm hắn lo lắng không thôi. Bây giờ hắn nhìn Âu Dương Noãn tức giận liền cảm thấy sợ hãi.

Âu Dương Noãn thở dài một hơi, nhìn dáng vóc đã bắt đầu cao lớn, đệ đệ nàng đang dần trưởng thành một thiếu niên tuấn lãng, nói: “Tỷ tỷ vĩnh viễn sẽ không giận đệ! Chỉ là đệ cũng biết, tổ mẫu tín phạt, người không thích nghe những lời đó! Đệ cùng người tranh cãi thì được gì? Cho dù đệ thắng thì cũng có thể thay đổi được gì? Chỉ làm cho tổ mẫu cảm thấy đệ không hiểu chuyện mà thôi!”

Âu Dương Tước sừng sốt, mặt mày ủy khuất. Nhấp nháy môi, quật cường nói: “Tỷ tỷ đã từng nói muốn đệ làm người chính trực. Chẳng lẽ đệ nói thật lòng mình cũng không được sao? Tổ mẫu nói không đúng, nếu mỗi người ai cũng sợ chết, ham hưởng lạc thì ai sẽ bảo vệ dân chúng, ai sẽ bảo vệ quốc gia? Chờ đệ trưởng thành rồi, đệ cũng muốn giống như Minh quân vương, đi ra tiền tuyến chiến đấu, vì đất nước cống hiến!”

Âu Dương Noãn không nói lời nào, chỉ kỳ quái nhìn thẳng vào mắt Âu Dương Tước làm hắn có vài phần sợ hãi mà đứng lên nói: “Tỷ tỷ, người cũng không thích đệ nói những lời này có phải không?”

“Không! Tỷ vẫn luôn cảm thấy đệ chỉ là một đứa nhỏ. Nhưng bất tri bất giác đệ đã có những suy nghĩ riêng của mình rồi.” Âu Dương Noãn cười, giọng điệu ôn nhu. Ánh mắt nàng nhìn hắn, thật sâu nhìn vào mắt hắn, có chút hoảng hốt thẩn thờ: “Mẫu thân trước khi chết vẫn luôn không yên tâm về đệ. Nếu người có thể chính tai nghe thấy

những lời đệ vừa nói không biết sẽ vui mừng bao nhiêu. Chỉ là...”
Nàng muốn nói lại thôi. Trong thoáng chốc sắc mặt thống khổ, nhắm mắt không nói. Nếu để cho Âu Dương Tước lựa chọn, hẳn tình nguyện nghe Âu Dương Noãn trách cứ cũng không muốn nhìn tỷ tỷ thương tâm như vậy.

Không đợi hẳn nghĩ được những lời an ủi, Âu Dương Noãn đã lại mở miệng: “Từ nhỏ đến lớn, đệ đều là một đứa nhỏ vâng lời, rất ít khi tranh cãi với người lớn, càng đừng nói đến dũng cảm phát biểu ý kiến của mình như vậy. Chỉ vì điều này mà tỷ tỷ luôn yên tâm về đệ!”

“Cảm ơn tỷ tỷ!” Trực giác Âu Dương Tước cho biết thật ra Âu Dương Noãn cũng không đồng ý với cái nhìn của hẳn. Hẳn miễn cưỡng cười, cố gắng thoải mái nhìn nàng.

Quả nhiên, Âu Dương Noãn rất nhanh thu lại ý cười, ánh mắt thâm thúy phức tạp. Ánh mắt yêu thương xen lẫn đau đớn: “Yên tâm là một chuyện. Nhưng đệ phải biết rằng, tỷ tỷ cũng giống tổ mẫu, chỉ hy vọng đệ vui sống bình an. Chẳng sợ không có công danh, không có tiếng tăm, không có địa vị. Tất cả ta đều không cần, chỉ cần đệ khỏe mạnh, bình an là tốt rồi!”

Âu Dương Tước kinh ngạc nhìn Âu Dương Noãn, không nói nên lời.

Âu Dương Noãn cúi đầu, có chút cô đơn nói: “Tỷ tình nguyện đệ vĩnh viễn không biết sầu lo, giống như một đứa trẻ vô ưu tự tại. Nhưng rồi đệ cũng sẽ lớn lên, trưởng thành. Cánh chim đủ lớn đủ dài, hoàn toàn rời khỏi sự che chở của ta!”

Âu Dương Tước giật mình nhưng không nói gì, trong lòng từng trận đau đớn.

Âu Dương Noãn nhìn thẳng hai mắt hẳn, giọng điệu lạnh lùng: “Nếu

có một ngày đệ có chuyện phải làm nhưng ta không đồng ý, liều mạng ngăn cản. Đệ vẫn sẽ làm chứ?”

“Sao có thể? Ta sao có thể làm chuyện mà tỷ không đồng ý được?” Hắc luân luân muốn làm tỷ tỷ vui vẻ, sao có thể biết rõ chuyện khiến tỷ tỷ chán ghét mà vẫn làm chứ? Trong lòng Âu Dương Tước thoáng lạnh, đầu ngón tay cũng lạnh. Trong đầu có vô số ý niệm lướt qua.

“Trả lời ta!” Âu Dương Noãn vẫn không buông tha chút do dự của hắc.

Âu Dương Tước nhìn nàng, trịnh trọng nói: “Sẽ không! Ta tuyệt đối sẽ không làm tỷ thất vọng!”

Ánh mắt Âu Dương Noãn vẫn lạnh như nước: “Nếu tỷ tỷ muốn đệ thề cả đời này sống xa nguy hiểm. Bỏ đi ý niệm cống hiến cho đất nước, an an bình bình sống bên tỷ tỷ thì sao?”

Âu Dương Tước lập tức sửng sốt, cũng không biết nên trả lời như thế nào. ‘Vì sao? Hắc muốn lập chiến công, cũng là vì để tỷ tỷ được vẻ vang. Vì sao tỷ tỷ lại có khẩu khí như mẫu thân? Vì sao biểu tình của tỷ tỷ lại cô đơn như vậy? Vì sao bây giờ trông tỷ như già đi vậy’ Hắc đau lòng nghĩ.

Bởi vì trận náo loạn vừa rồi khiến Âu Dương Tước không thoải mái, lại lo lắng Lý thị sẽ lái nhải nên hắc đã ra sau xe ngựa ngồi. Phía trước ngoài phu xe chỉ còn lại Lý thị cùng Âu Dương Noãn.

Trương mama nhìn Lý thị tựa hồ như không còn buồn ngủ, tinh thần cũng rất tốt liền nói: “Đại thiếu gia hôm nay thật sự lợi hại a! Ở trường học, Khổng tiên sinh coi trọng nhất đệ tử văn võ song toàn. Gần đây thiếu gia còn học bắn tên, nghe nói rất bổ ích. Ngay cả lão gia nhìn thấy cũng khen ngợi, ngày sau nhất định có tiền đồ. Lão thái

thái đến lúc đó nhất định sẽ rất vui!”

Lý thị gật gật đầu, trên mặt lộ ra thần sắc vui mừng: “Âu Dương gia ta mấy đời độc đinh, hấn sau này không thua kém ai, ta tất nhiên là cao hứng. Tương lai có thể dựa vào nỗ lực của bản thân, không cần ỷ vào phụ thân hấn vẫn có thể an ổn sống ở kinh đô, làm cho Âu Dương gia càng ngày càng vượng. Đến lúc đó ta có chết cũng có thể mỉm cười!”

Âu Dương Noãn lặng lặng nghe, Tổ mẫu muốn Tước nhi đi theo đường khoa cử. Đây cũng là quyết định của nàng, cố gắng học tập tham gia thi khoa cử lấy công danh. Có Trấn quốc hầu giúp đỡ, tương lai hấn có thể đứng vững gót chân ở kinh đô này. Nhưng sau khi nghe qua những lời của Tước nhi, nàng cảm thấy hấn thực sự cam tâm sao? Mỗi bước đi của hấn là do người khác định sẵn, đây là ý muốn của Tước nhi sao? Lần đầu tiên Âu Dương Noãn cảm thấy, có lẽ tất cả những gì nàng làm cho hấn đều không phải là mong muốn của đệ đệ.

“Nếu Tước nhi có tiền đồ, Noãn nhi tương lai cũng có chỗ dựa khi về già...”

Lý thị còn chưa nói xong, Âu Dương Noãn đã mỉm cười nói: “Tổ mẫu nói phải!”

Chương 75: Bái phạt cũng không yên tĩnh 2

Xe ngựa đi vào Trữ quốc am thì dừng lại, ngay dưới chân núi đã thấy không ít xe ngựa hoa lệ. Hồng Ngọc vén rèm lên, nhẹ giọng bẩm báo: “Lão thái thái, đại tiểu thư! Trấn quốc hầu phủ, Định quốc công phủ, Tuyên thành công phủ, còn có các vị phu nhân tiểu thư nhà mấy vị đại nhân trong triều đều đến đây dâng hương. Xe ngựa của bọn họ còn dừng ở chân núi, người cũng còn chưa lên núi!”

“Tổ mẫu, nhiều nữ quyến như vậy, hay là để Tước nhi trước hết lánh đi!” Âu Dương Noãn biết Âu Dương Tước không thích những trường hợp như vậy liền nhẹ giọng nói. Thấy Lý thị gật đầu liền vẫy tay để Hồng Ngọc ra sau xe ngựa nói với Âu Dương Tước, để hắn ở lại trên xe. Âu Dương Noãn bước xuống trước, rồi cùng Trương mama dìu Lý thị xuống. Âu Dương Noãn thấp giọng hỏi nha đầu bên cạnh: “Người có biết Trấn quốc hầu phủ ai đến không?”

“Hồi bẩm đại tiểu thư, là Nhị phu nhân cùng Nhu tiểu thư!” Nha đầu Ngọc Mai sớm đã tìm hiểu tin tức tốt, thấp giọng bẩm báo.

Nếu không phải Trữ lão thái quân thì không cần phải đi chào hỏi. Lý thị nghĩ nghĩ rồi liền tự mình mang theo Âu Dương Noãn đến tịnh xá. Chu thái quân đã nhận được tin tức, bây giờ đang đứng trước xe ngựa. Thấy Lý thị bước đến liền tươi cười. Chu thái quân nhìn lớn hơn Lý thị hai ba tuổi, một thân áo choàng thêu hoa văn cỏ cây đối xứng, làn da trắng xanh. Phong thái hừ nhàn, ánh mắt ôn hòa.

“Âu Dương lão phu nhân, đã lâu không gặp!”

“Chu thái quân!” Lý thị tươi cười bước lên, trên mặt dẫn theo vài phần vui mừng.

“Cô nương nhà ai vậy? Thật là xinh đẹp!” Thấy Âu Dương Noãn, Chu thái quân tựa hồ có chút giật mình.

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng cúi gối, cung kính: “Chu thái quân, Âu Dương Noãn thỉnh an ngài!”

Chu thái quân tựa hồ càng giật mình, đánh giá Âu Dương Noãn từ trên xuống dưới. Lát sau bộ dáng giống như bừng tỉnh đại ngộ, lại vẫn không nhin được mà nói: “Bây giờ so với lần trước gặp đúng là khác a! Khi đó vẫn còn nhỏ, luôn theo sau mẫu thân, lại rất sợ gặp người lạ! Hiện tại đã lớn như vậy...”

Ánh mắt Âu Dương Noãn tỏa sáng rạng rỡ: “Hai năm không gặp! Thân thể Chu thái quân vẫn kiện Khang như vậy!”

“Xem đứa nhỏ này khéo ăn nói chưa kìa! Lần trước ẩm trà, tổ mẫu người có kể về người! Ta còn nói muốn gặp một lần, vừa khéo hôm nay lại đụng mặt a!” Chu thái quân cười tủm tỉm nhìn Âu Dương Noãn rồi nói với Lý thị: “Ngài thật có phúc khí! Cháu gái ngài càng lớn càng xinh đẹp!”

Trên mặt Lý thị không che giấu vẻ đắc ý, nhưng cũng rất khiêm tốn nói: “Xem ngài nói kìa, đứa nhỏ này ít ra ngoài. Vẫn còn ngại ngùng a!”

Chu lão thái quân Định quốc công phủ cùng Trữ thái quân Trấn quốc hầu phủ đều là nhất phẩm phu nhân đương triều, thập phần đức cao vọng trọng. Lý thị ở trước mặt bà đương nhiên không dám uy cao, rất cung kính. Đứng một chỗ nói mấy câu, rốt cục cũng không nhin được mà hỏi: “Chu thái quân vì sao còn chưa lên núi? Sao bây giờ còn

đứng ở đây đón gió?”

Chu thái quân nhìn lên núi một cái, có chút suy nghĩ nói: “Có quý nhân đến. Chúng ta đều phải tránh ở đây!”

Quý nhân? Quý nhân nào mà ngay cả Định quốc công phủ cũng đều phải tránh? Ánh mắt Âu Dương Noãn bắn khoắn nhìn mọi người đều đang đứng trước xe ngựa, cuối cùng dừng lại ở một nhóm người khác đang dừng ở chân núi.

Lúc này, một vị phu nhân mỹ mạo được vây quanh bởi mama nha hoàn đi tới, cười dài nói: “Hai vị lão phu nhân an khang!”

Người kia hành lễ, Chu lão thái quân gật gật đầu đáp lễ, chỉ vào nàng ta rồi nói với Lý thị: “Đây là tam phu nhân Tuyên thành công phủ!”

Con cháu tam phòng nhà Tuyên thành công, vị Chu tam phu nhân này hẳn là phu nhân chính thất của Tam lão gia. Lý thị vội vàng chào hỏi, thêm người không tránh khỏi hàn huyên một chút, Âu Dương Noãn chỉ mỉm cười đứng bên người Lý thị. Chu tam phu nhân đứng gần nàng, cẩn thận đánh giá một chút, trong ánh mắt hình như ẩn ẩn có chút ánh sáng chớp động. Miệng lại thờ dài nói: “Vị tiểu thư này cùng với Uyển Thanh lúc trẻ đúng là giống nhau, đều thanh lệ xinh đẹp như vậy. Noãn nhi, ta cùng với mẫu thân ngươi trước khi xuất giá là tỷ muội tốt, tiếc là từ sau khi gả cho người ta do thân thể không tốt nên ít khi xuất môn. Cũng vì vậy mà có chút bất hòa, ngươi không thể học theo nàng a! Chúng ta đều là người quen, về sau nên thường xuyên qua lại mới phải!”

Tỷ muội tốt? Âu Dương Noãn không dấu vết liếc mắt nhìn Phương mama đang hầu hạ một bên một cái, lại thấy bà đang cúi đầu, trong ánh mắt hình như có chút khó chịu. Trong lòng nàng nhất thời hiểu ra, vị Chu tam phu nhân này nếu là tỷ muội tốt của mẫu thân sao

trước đây nàng chưa từng nghe Phương mama đề cập qua? Xem biểu tình của mama, chỉ sợ tỷ muội tốt chân chính của Chu tam phu nhân này không phải mẫu thân nàng Lâm Uyển Thanh mà là vị kế mẫu Lâm Uyển Như kia mới đúng. Trong đầu Âu Dương Noãn lướt qua vô số ý niệm, trên mặt lại cười vô cùng khiêm tốn: “Vâng!”

Quả nhiên, Chu tam phu nhân tựa hồ không chút để ý nói: “Nghe nói thân thể phu nhân không tốt, ta còn nghĩ qua mấy ngày nữa sẽ đến thăm nàng!”

“Cũng không có gì!” Lý thị thản nhiên cười, “Chỉ là lúc trước chuẩn bị Thọ yến có chút mệt mỏi. Mấy ngày nay ta đã phái người qua, không cho phép nó làm lụng vất vả!”

Chu tam phu nhân cười: “Uyển Như đúng là người con dâu có hiếu. Lão thái thái quả nhiên có phúc khí. Thọ yến lần trước chúng ta cũng nhận được thiệp mời, vốn là muốn tự mình qua chúc mừng lão thái thái nhưng trường tàu ta lại đột nhiên bị bệnh. Sợ làm lây bệnh cho lão thái thái cùng quan khách nên chỉ phái người đưa lễ vật đến, cũng không dám bước vào cửa. Thật đáng tiếc đã bỏ lỡ, nghe nói ở Thọ yến đại tiểu thư đã tặng lão thái thái bức phúc trăm thọ đồ. Lần tới có thể cho chúng ta thưởng thức một chút mở rộng tầm mắt được không?”

Lý thị còn chưa kịp đáp lời, đã nghe Chu thái quân cười nói: “Bức trăm thọ đồ mà Chu phu nhân đề cập đến này, nghe nói không những làm mọi người ở đó tán thưởng hết lời, thậm chí còn truyền vào trong cung. Ngay cả Thái hậu nhìn thấy cũng khen vị đại tiểu thư Âu Dương gia này khí chất, tấm lòng như lan huệ, hiếu tâm khó tìm a!”

Bức trăm thọ đồ mà Âu Dương Noãn tặng sau khi gây kinh ngạc ở Thọ yến đã trở thành bảo bối của Lý thị. Nhưng Âu Dương Trì lại cầu

xin, mỗi khi có khách quý đến phủ lại mang ra khoe một lần. Cái này cũng chưa tính là gì, mỗi lần tham gia mừng Thọ yến các phu nhân hẳn lại đem chuyện này truyền ra ngoài. Các nhà hào môn quyền quý làm theo không nói, ngay cả khắp phố phường trong kinh đều có bản gốc lưu truyền. Thậm chí còn có không ít các thư các mời người bắt chước rồi bán đi. Từ đó tương truyền, danh tiếng đại tiểu thư Âu Dương gia vừa có hiếu lại tài hoa truyền khắp kinh đô. Nhưng chuyện Thái hậu khen, ngay cả Lý thị cũng chưa từng nghe qua, lập tức kinh ngạc nói: “Chuyện này...Sao có thể?”

Chu thái quân cười ha ha hai tiếng rồi nói: “Thái hậu thiên tuế thích nghe những chuyện mới mẻ. Gió thổi, cỏ lay trong kinh đô này có gì mà Lão nhân gia người không biết. Trăm thọ đồ này nổi danh khắp thiên hạ, Thái hậu tự nhiên sẽ biết. Lại nói, Noãn nhi có thể được Thái hậu khen là chuyện tốt trong thiên hạ. Lão thái thái hẳn là rất cao hứng a!”

Ánh mắt Lý thị như bỗng dưng được sủng ái mà lo sợ, nói: “Chuyện này đúng là không tưởng được. Noãn nhi vốn thích đọc sách viết chữ. Những thiên kim tiểu thư khác đều nhu thuận, cá tính Noãn nhi lại trầm tĩnh, ôn nhu, viết ra mấy chữ phúc thì tính là gì?” Nói ra thì khiêm tốn, nhưng khi nghe lại ẩn ẩn hàm chứa kiêu ngạo.

Tươi cười Âu Dương Noãn vẫn thản nhiên, không hề có chút kiêu ngạo. Chu thái quân nhìn thấy thì âm thầm gật đầu, thầm nghĩ vị đại tiểu thư này so với tổ mẫu nàng còn trầm tĩnh hơn.

Chu tam phu nhân lại tươi cười nhưng tựa hồ có chút thâm ý nói: “Ta lại không có phúc khí tốt như vậy! Nếu tiểu nữ Bích nhi cũng có được tài năng như Âu Dương tiểu thư, thì cũng có thể lộ mặt trước quý nhân một chút rồi. Không phải sao?”

Lời này, vừa châm chọc lại vừa ghen tị làm người ta nghe xong cảm

thấy không vui. Vị tam phu nhân này lại cố tình vẫn tươi cười, nửa điểm ý tứ châm chọc cũng nhìn không ra. Tươi cười trên mặt Lý thị dần nhạt xuống, trầm mặc không nói.

Âu Dương Noãn mỉm cười nhìn Chu tam phu nhân, quả nhiên nhìn thấy trong đôi mắt đẹp của bà ta mang theo ba phần trào phúng.

Đang nói chuyện, Tương thị mang theo Lâm Nguyên Nhu lại chào hỏi: “Lão thái thái, hôm nay ngài cũng đến đây dâng hương sao?”

Bởi vì Lâm thị nên Lý thị đối với vị phu nhân Bộ Binh Thượng Thư này cũng không thực yêu thích, nhìn thấy bà ta đến chỉ thản nhiên nói: “Đúng vậy! Cũng thật khéo, ở đây lại gặp được Nhị phu nhân!”

Tương thị cười cười nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn, thâm ý nói: “Sao chỉ có Noãn nhi thế này? Không phải Khả nhi cũng nên cùng đi với lão thái thái sao?”

Âu Dương Noãn mỉm cười, rất có lễ phép trả lời: “Nhị cửu mẫu, Khả nhi muội muội bị nhiễm phong hàn. Tổ mẫu lo lắng muội ấy ra ngoài sẽ phải chịu gió lạnh nên để muội ấy nghỉ ngơi ở nhà!”

Tương thị gật gật đầu, lại cong khóe miệng lên nói: “Noãn nhi đúng là hiếu thảo. Từng bước từng bước đều theo sát lão thái thái, một khắc cũng không rời!”

Âu Dương Noãn lại lộ ra biểu tình khiêm tốn, tựa hồ như không nghe ra ý gì khác trong lời nói của Tương thị, nàng nói: “Nhị cửu mẫu quá khen rồi! Việc này là việc mà cháu gái như Noãn nhi nên làm!”

Lâm Nguyên Nhu mặc váy áo màu sắc rực rỡ, tóc búi cao, dùng trâm vàng hình hoa sơn trà cố định. Trên cổ đeo khóa trường mệnh, kết hợp cùng hoa tai màu xanh ngọc, thoát nhìn rất kiêu mỹ đáng yêu.

Chỉ là gương mặt xinh đẹp kia lại mang theo vài phần khinh thường, đôi môi đỏ mọng hé mở: “Đáng tiếc cũng giống như chúng ta đi một chuyến uống công rồi. Hôm nay Đại công chúa đến Trữ quốc am dâng hương, nên ở đây không tiếp khách lạ đâu!”

Hóa ra quý nhân chính là nói Đại công chúa. Kỳ thật Âu Dương Noãn đã sớm chú ý đến đám người đang đứng cách biệt bên kia. Những người đó rõ ràng là thị vệ, cưỡi những con ngựa tốt nhất, yên ngựa đều dùng châu báu trân quý, móng ngựa cũng là trang sức quý trọng. Hơn bốn mươi con ngựa như vậy tụ cùng một chỗ, hơn nữa lại có ánh mặt trời chiếu vào, quả nhiên là một kỳ quan. Mà điều làm nàng chú ý nhất, cách đội hộ vệ này tầm hai ba bước là con ngựa kéo một đại kiệu vàng ròng chói mắt. Trên đỉnh kiệu được khảm viên ngọc bảo thạch phát sáng rực rỡ. Thoạt nhìn làm người ta nhìn đến lóa mắt, tâm động. Không cần phải nói, chủ nhân của chiếc kiệu này chính là Đại công chúa đương triều.

Lại nói, Dương kim Thánh thượng có không ít người con, nhưng nữ nhi lại rất ít. Trong số đó nổi danh nhất chính là vị đại công chúa do Hoàng Hậu sinh ra. Thân là đích trưởng nữ của Hoàng đế, có thể nói nàng ta rất được sủng ái. Nhưng số phận lại không ưu ái, năm công chúa mười bốn tuổi Hoàng Đế đã đích thân chỉ hôn nàng ta cho đệ tử Võ quốc công Trần gia. Nhưng sau năm năm thành hôn, Phò mã Đô Úy bị bệnh qua đời, đại công chúa thủ tiết chồng nên không tái giá. Nhưng vì tuổi còn trẻ đã thủ tiết chồng nên nàng ta được Hoàng đế cùng Thái Hậu hết mực sủng ái, tính cách cũng vì vậy mà trở nên thập phần kiêu căng. Tính đến nay đã qua nhiều năm, nghe nói tính tình lại càng cổ quái, cho dù là đang tham gia yến hội hoàng tộc, cũng thường xuyên vô duyên vô cớ tức giận. Những người trong hoàng tộc đều thập phần úy kỵ, có thể nói, đây là quý nhân mà mỗi người trong kinh thành nghe đến đều cảm thấy đáng sợ.

Lâm Nguyên Nhu cố ý đi đến bên người Âu Dương Noãn, thấp giọng

nói: “Noãn nhi muội muội cũng thật tài giỏi. Lần này không những áp chế hoàn toàn biểu muội Khả nhi, còn có thể lưu danh truyền khắp kinh đô!”

Âu Dương Noãn nghe thấy trong giọng nói của nàng ta nồng đậm sự ghen tị, trong mắt như có hai ngọn lửa đang cháy thì không khỏi cười nhẹ. Vị tiểu thư hầu phủ nhị phòng này, luôn nghĩ mình xinh đẹp đáng yêu, đã quên rằng trên đời này không phải tất cả đều xoay quanh nàng ta, cư nhiên tại đây còn không quên khiêu khích nàng. Âu Dương Noãn cũng không hề yếu thế chịu lùi bước, đối phó với người như Lâm Nguyên Nhu, người càng nhường nhịn nàng ta lại càng lấn tới. Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Ta cũng chỉ là tận tâm làm hết sức mình thôi. Nếu Nhu biểu tỷ thích, đến Thọ yến của Ngoại tổ mẫu, tỷ cũng viết một bức đi!”

Lâm Nguyên Nhu ngẩn ra, nhất thời buồn bực nói: “Người cho rằng ai cũng thích nổi bật như người sao?”

Âu Dương Noãn cười nói: “Tỷ tỷ sao lại nói vậy? Trước Thọ yến ba ngày ta đã đem bức trăm thọ đồ dâng cho tổ mẫu. Vốn cũng không tính lấy ra nữa, nhưng tỷ tỷ cùng Khả nhi lại quần quýt lấy ta đòi xem. Ta cũng đành bất đắc dĩ mà lấy ra. Lại nói tiếp, cơ hội vang danh thiên hạ này, không phải là tỷ tỷ tự tay tặng cho ta sao?”

Hơi thở Lâm Nguyên Nhu hơi cứng lại, không khỏi cười lạnh nói: “Đúng là khéo mồm khéo miệng. Đáng thương cho muội muội người cực khổ chuẩn bị lễ vật, kết quả tất cả hào quang lại bị người đoạt mất!”

Âu Dương Noãn tươi cười đầy mặt, nhẹ giọng nói: “Điểm này Noãn nhi so với tỷ tỷ liền kém xa a! Ta dù sao cũng là vì bản thân mà trù tính, tỷ tỷ lại bao biện thay người khác lo lắng. Nếu để người bên ngoài nghe được lại nghĩ tỷ mới là nữ nhi Âu Dương gia hay là tỷ tỷ

đã quên mất họ của mình là gì rồi? Chuyện này thật không tốt, tuổi còn trẻ như vậy sao có thể quên nhanh vậy được?”

Lâm Nguyên Nhu tức đến đỏ mặt, lại ngại xung quanh có nhiều người nên không dám lớn tiếng, gằn giọng xuống nói: “Âu Dương Noãn, người đừng vội đắc ý. Một ngày nào đó ta sẽ lột lớp mặt nạ của người, để cho tất cả mọi người đều biết bộ mặt độc ác của người!”

Âu Dương Noãn khẽ mỉm cười rồi đột nhiên lớn tiếng nói: “Tỷ tỷ, vừa rồi gió lớn. Tỷ vừa nói cái gì, Noãn nhi không nghe rõ a!”

Tất cả mọi người đều nhìn Lâm Nguyên Nhu làm nàng ta phần nộ mà không có chỗ phát tiết. Chỉ có thể đè nén tức giận, cố ý cao giọng nói: “Không có gì! Ta nói trời còn lạnh, muội muội nên mặc thêm áo mới phải!”

Tươi cười trên mặt Âu Dương Noãn ôn hòa như gió mùa xuân, nàng nói: “Đa tạ tỷ tỷ quan tâm!” Nói xong liền kéo lấy tay Lâm Nguyên Hinh, trên mặt là mười phần thân thiết, nhưng lời nói ra lại thập phần lãnh ý: “Nhu biểu tỷ cũng quan tâm bản thân chút. Ở đây gió lớn, cẩn thận cái lưỡi của tỷ!”

Chương 76: Bái phạt cũng không yên tĩnh 3

Lâm Nguyên Nhu quả nhiên là một phen cường đao chém vào bông. Nàng ta gạt tay Âu Dương Noãn, tức đến không nói nên lời.

“Có đại công chúa, chỉ sợ Huệ An sư thái không có thời gian tiếp chúng ta đâu!” Tương thị thân nhiên nói, Lâm Nguyên Nhu lúc này đã không muốn ở cùng Âu Dương Noãn nên đã cùng Chu Ngưng Bích tiểu thư tam phòng Chu gia nhà Tuyên Thành công nói chuyện. Âu Dương Noãn quay lại bên cạnh Lý thị, nhẹ giọng nói: “Tổ mẫu, hay là chúng ta về trước đi, lần sau lại đến!”

Lý thị nghĩ nghĩ, chần chờ nói: “Không biết đại công chúa đã tới bao lâu. Chờ thêm chút nữa!”

Mặc kệ đại công chúa đã vào trong bao lâu, hôm nay nhiều người xếp hàng chờ gặp Huệ An sư thái như vậy, bọn họ khẳng định là không gặp được. Âu Dương Noãn khổ thờ dài trong lòng, thầm nghĩ chấp niệm của Lý thị quá nặng, thật sự là rất kiên kỳ Thiên sát cô tinh này. Nhưng hiển nhiên những người khác cũng không cam lòng rời đi như vậy, dù sao ngày dâng hương cũng là ngày mà các nhà ngàn chọn vạn tuyển mới được một ngày. Sợ cứ như vậy mà bỏ qua ngày lành, giờ lành.

Lúc này chợt nghe thấy từ bên kia một nữ tử mặc váy áo thêu hoa hồng có dây vàng lóng lánh quần quanh hông, đầu đội khăn tơ màu kim. Trên tai đeo đôi bông thạch phi thúy hình mắt mèo, xinh đẹp như một con chim khổng tước. Chu Ngưng Bích lộ ra vẻ mặt khinh thường nói: “Vị đại công chúa này cũng quá khoa trương a! Nàng

định ở trong núi dâng hương, cũng không cho chúng ta lên cùng sao?”

Tuyên Thành công phủ là nhà mẹ đẻ của Thái hoàng thái hậu Chu thị. Từ sau khi Thái hoàng thái hậu băng hà, thế lực uy phong của Tuyên thành công phủ cũng không còn được như trước. Võ quốc công gia là nhà mẹ đẻ Thái Hậu Trần thị, lại là nhà chồng đại công chúa, bây giờ đúng là lừng lẫy một phương. Cố tình Tuyên thành công vẫn luôn không vừa mắt với Võ quốc công, lúc này Chu Ngưng Bích nói lời như vậy cũng không có gì kỳ quái. Nhưng ở đây người đến người đi, nhất cử nhất động đều sẽ bị người có tâm để ý đến. Những lời này nghe vào trong tai Âu Dương Noãn cảm thấy hơi hơi chói tai.

“Các người biết không? Khi công chúa xuất hành luôn làm nghi thức đại lễ, yêu cầu tất cả mọi người phải tránh mặt. Ngay cả xe ngựa nhà ta cũng phải nhường đường. Bọn thị vệ của nàng thường xuyên cưỡi ngựa đi trước dẹp đường. Có một lần xe ngựa của công chúa cùng xe của Bộ hộ Thượng thư gặp nhau, phu xe nhà Thượng thư không khống chế được ngựa làm mạo phạm đến đoàn xe của công chúa. Đại công chúa này một chút mặt mũi của người ta cũng không thêm để ý liền hạ lệnh giam giữ tất cả. Sau này vẫn là Thái tử điện hạ tự mình cầu tình, Bộ hộ Thượng thư Đào đại nhân tự mình dập đầu nhận lỗi trước công chúa mới được thả ra. Các người nói xem, công chúa có bao nhiêu dọa người...” Chu Ngưng Bích nhìn thấy các vị phu nhân tiểu thư tập trung xung quanh ngày càng nhiều, ai cũng đều hứng thú với chuyện mình nói không khỏi nói càng hăng say.

Nhưng lúc này lại nghe thấy Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Đại công chúa là do đích thân Hoàng Hậu sinh ra, địa vị vô cùng tôn quý, không giống bình thường. Đoàn xe của Thượng thư đại nhân đụng phải xe người, vốn là đại bất kính, mạo phạm đến công chúa, tất nhiên sẽ phải nghiêm trị! Nếu đại công chúa thực sự như những gì

người nói, chỉ sợ đã sớm bắt giam cả nhà, nặng thì phạt trượng hình, cũng sẽ không vì lời cầu tình của Thái tử mà liền thả người như vậy. Từ đây có thể thấy được công chúa cũng không phải là người vô duyên vô cớ trừng phạt người khác. Chẳng lẽ như vậy không phải là khoan dung độ lượng sao? Chu tiểu thư ở đây tùy tiện nghị luận người, là muốn thị vệ bên cạnh công chúa nghe thấy rồi đem chúng ta bắt lại về tội sao?”

Mọi người lúc đầu còn chưa phát hiện, lúc này nghe Âu Dương Noãn nói như vậy cũng liền phát hiện bọn thị vệ bên kia đều đã muốn ghé mắt hướng đến bên này. Mọi người liền ý thức được Chu Ngưng Bích bên này không kiêng nể gì mà đàm luận làm kinh động những người đó, không khỏi kinh hồn táng đảm, tất cả đều cúi đầu không dám nói thêm nữa.

(Kinh hồn táng đảm: sợ hãi tội độ)

Bọn thị vệ bất quá chỉ chú ý đến bên này một chút, rất nhanh liền quay đầu đi làm mọi người nhất thời có cảm giác may mắn. Lại nhìn đến Chu Ngưng Bích đều cảm thấy nàng ta quá mức cả gan làm loạn, không biết quy củ lễ nghĩa, cư nhiên lại dám nói những lời mạo phạm công chúa, thiếu chút nữa liên lụy đến mọi người đang đứng cùng nàng ta. Cũng may có có vị Âu Dương gia đại tiểu thư này nhắc nhở, mới tránh được một hồi tai họa. Không ít những phu nhân tiểu thư vụng trộm nhìn Âu Dương Noãn, nàng chẳng qua là một nha đầu mới mười một, mười hai tuổi. Làn da tuyết trắng, ánh mắt sáng ngời, đôi môi hồng nhuận, nụ cười điềm tĩnh im lặng đứng bên cạnh Lý thị. Lại giống như đóa hoa đang chớm nở ôn nhu mềm mại, ai cũng không ngờ được, những lời nhắc nhở sâu sắc kia lại đến từ một tiểu nha đầu yên lặng điềm tĩnh này nói ra, trong khoảnh thời gian ngắn đều có chút kinh ngạc.

Chu Ngưng Bích bị ánh mắt trách móc của mọi người nhìn đến khiến

khuôn mặt tức giận đến lúc trắng lúc xanh. Nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy cũng không dám nói gì, chỉ thấp giọng hỏi Lâm Nguyên Nhu: “Nàng ta là ai vậy?”

Lâm Nguyên Nhu cười lạnh một tiếng: “Nàng sao? Người ngay cả nàng cũng không biết? Nàng ta chính là ngoại tôn nữ tổ mẫu ta sủng ái nhất, nữ nhi Lại Bộ Thị Lang Âu Dương Noãn. Thế nào? Bây giờ người đã thấy được sự lợi hại của nàng ta chưa? Không phải bình thường đâu, lần trước ta cũng bị nàng ta nói cho tức nghẹn mà không đáp lại được câu nào. Ta khuyên người tốt nhất vẫn nên cách xa nàng ta một chút!”

Chu Ngưng Bích lạnh lùng cười một tiếng nói: “Tính cách nàng ta như vậy, chỉ sợ cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì. Không phải vị quý nhân nào cũng thích loại cá tính này. Vị đại công chúa kia, trời sinh ghét nhất là nữ hài tử xinh đẹp lại thích nổi bật. Nếu Noãn biểu muội này của người rơi vào tay công chúa, khẳng định sẽ không có kết quả tốt đẹp!”

Lâm Nguyên Nhu bưng miệng cười, buồn bực lúc này cũng vì câu nói này mà bay đi, nàng ta nhẹ giọng nói: “Nói cũng phải. Nó cứ nghĩ bản thân viết được vài nét bút thư pháp là có gì đặc biệt hơn người. Thái Hậu nương nương bất quá cũng chỉ là tùy ý nói mấy câu, nó liền cao ngạo như vậy. Thiên hạ này người viết thư pháp giỏi nhiều không đếm xuể. So với những tỷ muội ngày thường được Thái Hậu khen thì Âu Dương Noãn chỉ là ếch ngồi đáy giếng!”

Thứ muội của Chu Ngưng Bích là Chu Ngưng Ngọc đứng cách các nàng không xa, nghe được hai người nói chuyện lại cảm thấy không đúng mà lắc lắc đầu. Nàng ta tuy rằng không hề quen biết Âu Dương Noãn nhưng thấy đối phương mặc kệ ai nói gì vẫn luôn trầm tĩnh đứng bên cạnh Lão thái thái Âu Dương gia. Nơi này nữ quyến hiển quý khắp kinh đô này nhiều như vậy, Âu Dương Noãn một chút biểu

hiện ý tứ khoe khoang cũng không có, thậm chí chưa từng cao giọng nói qua một câu. Ngược lại hai vị tiểu thư này lại vì tư oán mà biểu hiện hết bất mãn, xem ra hai vị này mới chính là người muốn thể hiện sự nổi trội. Nghe nói Âu Dương Noãn vì bức trăm thọ đồ kia mà nổi danh khắp kinh đô, còn được Thái Hậu khen ngợi, tự nhiên trong lòng các nàng vẫn luôn không cam tâm, nên thừa dịp dâng hương cấp bách muốn ở trước mặt mọi người thể hiện bản thân. Nhưng trên đời này càng khoe ra người ta lại càng không quan tâm, giống như Âu Dương Noãn ôn hòa lễ phép, hiểu rộng biết nhiều nhưng lại không hề thích nói nhiều, đến thời điểm mấu chốt chỉ cần nói một hai câu đã làm người khác tin phục. Đây mới là nghệ thuật nói chuyện chân chính.

Chưa vị phu nhân chờ nửa canh giờ, có không ít người đã bắt đầu dọn dẹp chuẩn bị hồi phủ. Lúc này thấy một vị ni cô từ trên núi xuống, hành lễ với mọi người: “Đại công chúa nói đến đây là để cầu phúc, căn bản không muốn quấy nhiễu nhiều người khác. Cửa Am đã mở, mời các vị lên núi kính hương!”

Lần này lên núi thật ra là xuất hồ ý liệu, trên mặt mọi người không tự chủ được mà đều lộ ra sắc mặt vui sướng, Lý thị nhìn Âu Dương Noãn cười nói: “Cũng may chúng ta không trở về trước! Hôm nay rất cuộc cũng không uống công!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Tổ mẫu, hôm nay trên núi có đại công chúa. Trước nhĩ vẫn là không nên đi lên theo. Vạn nhất...”

Vạn nhất đựng phải nhóm thị nữ bên người công chúa, ai có thể tha thứ được đây! Lý thị nghĩ nghĩ rồi gật đầu. Lúc này liền thấy thị vệ bên người Âu Dương Trước đi đến truyền lời, Hồng Ngọc nghe xong liền chạy nhanh lại nói: “Lão thái thái, đại tiểu thư! Đại thiếu gia nói hôm nay nữ quyến nhiều nên thiếu gia sẽ không theo lên núi mà lánh

tạm ở một quán trà nào đó rồi chờ lão thái thái kính hương xong sẽ cùng nhau trở về!”

Lý thị gật gật đầu, Âu Dương Noãn nhẹ nhàng mỉm cười. Đệ đệ đứng là có cùng suy nghĩ với nàng. Lý thị lúc này nhanh chóng phân phó: “Nhất định phải phái người bảo vệ tốt thiếu gia! Nếu để thiếu gia bị thương, ta sẽ không tha cho các người!”

Mọi người nhẹ nhàng nối tiếp nhau cùng vào Sơn Môn, phía trên là ba chữ vàng rờn do Thánh Thượng tự tay viết ‘Trữ quốc am’. Vòm mái cong cong mạnh mẽ, bước qua cửa liền thấy chính điện. Đây là lần đầu tiên Âu Dương Noãn bước vào Trữ quốc am, không khí bên trong trang nghiêm làm người ta không tự chủ được mà cảm thấy cực kỳ tôn kính. Chính điện thờ phụng Tam Thế Phật (thờ 3 vị Phật: quá khứ, hiện tại, tương lai). Vách tường bên cạnh là do Thánh Thượng tự mình hạ chỉ, tập hợp tất cả những người giỏi khắp cả nước vì đại thọ của Thái Hậu mà khắc lên. Âu Dương Noãn ngưng mắt nhìn, thấy giữa bức tường là Phật Tổ, trái phải hai bên là Văn Thù Bồ Tát và Phổ Hiền Bồ Tát. Mặt khác lại có Tứ Đại Thiên Vương cùng các vị Bồ Tát, La Hán. Ở trước vị Phật đang ngồi trên hoa sen có Thiện Tài Đồng Tử cùng với Đại Balth, Ca Lăng Tần Già đang hát cùng nhã âm, chăm chú nghe Phật giảng. Phật Đà nói phụng trì tùy tâm lấy làm chân lý. Nàng nhìn, bất tri bất giác nhìn đến xuất thần. Lý thị vỗ vỗ tay nàng nói: “Làm sao vậy?”

“Không có gì! Pháp tướng Phật Tổ trang nghiêm, làm Noãn nhi cảm thấy tôn kính thôi!” Âu Dương Noãn thản nhiên nói, nàng đột nhiên nghĩ đến kiếp trước đã là cô hồn già quý trên sông. Nay lại nghênh ngang tiến vào am ni cô, nếu có người biết được chân tướng có phải sẽ xem nàng như yêu quái mà bắt đi thiêu sống không.

Đáng tiếc, chuyện này vĩnh viễn cũng sẽ không có ai biết được. Âu Dương Noãn vẫn tươi cười, khuôn mặt trầm mặc như nước. Nàng

cùng Lý thị và các phu nhân tiểu thư khác cùng tiến lên dâng hương.

Dâng hương xong, Lý thị vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi tiểu sư phó đang tu hành: “Huệ An sư thái hôm nay không có thời gian gặp chúng ta sao?”

Tiểu sư phó kia gật đầu, hai tay tạo thành chữ thập nói: “Trụ trì đang giảng kinh cho Đại công chúa, thỉnh thí chủ ngày khác lại đến!”

Lý thị thất vọng, tâm tư nhất thời chưa được giải tỏa đã phải vội vàng cùng đám người Chu lão thái quân rời đi. Vừa đi liền nhìn thấy một vị cung nữ bước đến, nhìn mọi người nói: “Đại công chúa nghe nói các vị phu nhân đến Trữ quốc am dâng hương nên mời chư vị ở lại một chút, dùng bữa cơm chay!”

“Đại công chúa?” Lý thị hoảng sợ, “Công chúa muốn chúng ta ở lại dùng cơm chay sao?”

“Đúng vậy! Đại công chúa nghe nói các vị đều đang ở đây nên mời mọi người cùng lưu lại!”

“Toàn bộ chúng ta sao?”

“Đúng vậy. Các vị lão phu nhân, phu nhân cùng chư vị tiểu thư. Tất cả mọi người!”

Mọi người hai mắt nhìn nhau, cơ hồ đều không tin đây là sự thật...

Chương 77: Phượng hoàng bay cùng ánh dương

Đại công chúa còn đang nghe Huệ An sư thái giảng kinh, nên mời các vị phu nhân tiểu thư đến đình ngồi tạm. Người mang tin đến đúng là thị nữ thân cận bên người đại công chúa.

Vị Đào cô cô này năm nay đã bốn mươi tuổi, nhưng trông vẫn còn trẻ hơn tuổi. Lông mi cong cong đen nhánh, đôi mắt dài nhỏ luôn ẩm ướt như chứa đựng lo lắng, dưới cái mũi thẳng nhỏ là hình dáng đôi môi nhìn rất quyết đoán. Thần thái bà thông minh, cử chỉ đoan trang, ở trước mặt bà bất kể kẻ nào cũng cảm thấy xấu hổ cùng kính trọng. Nhìn quanh một vòng những người trong đại điện, Đào cô cô nhẹ giọng nói: “Đại công chúa còn đang nghe sư thái giảng kinh. Mời chư vị nghỉ ngơi chốc lát!”

Cùng với lời nói của Đào cô cô là mùi trầm hương từ các lò đồng từ trong chính điện lan tỏa ra, truyền đến cảm giác ấm áp, làm tinh thần mọi người thoáng chốc đều cảm thấy an tĩnh.

Mọi người đều gật đầu, chỉ cần là đại công chúa mở lời, cho dù phải chờ ở đây một đêm, chỉ sợ cũng không có ai dám nói nửa lời.

Chu thái quân cùng Đào cô cô ngồi hàn huyên với nhau, các phu nhân khác cũng thật cẩn thận nhìn sắc mặt của hai người mà hòa theo. Ai chẳng biết vị Đào cô cô này là người thân cận nhất của Đại công chúa, nên mọi người nói chuyện rất hăng hái, ai cũng muốn lưu lại ấn tượng tốt với bà.

Đào cô cô nhìn thấy chư vị tiểu thư đều ngồi ở đây thì không khỏi

cười nói: “Đại công chúa đang ở sương phòng phía sau điện nghe giảng kinh. Các vị tiểu thư nếu buồn chán có thể đi dạo vòng quanh một chút!”

Lời này có ý là, đại công chúa bây giờ không ở đây, nơi này sớm đã được bảo vệ kỹ, sẽ không có người ngoài đột nhiên xông vào. Các người có thời gian rảnh thì đi tản bộ cũng được.

Các vị tiểu thư liếc mắt nhìn nhau, lúc này Lâm Nguyên Nhu liền cười đứng lên nói: “Đào cô cô, ta nghe nói trong Am trung cung có một quyển kinh văn Đại công chúa tự tay chép lại. Không biết có thể cho chúng ta thưởng thức một chút không?”

Lời này vừa thốt ra, các phu nhân cùng các tiểu thư đều ghé mắt qua. Chu Ngưng Ngọc nhìn Lâm Nguyên Nhu, trong ánh mắt hiện lên vài phần khác thường.

“Vẫn thường nghe nói đại công chúa hiểu biết các thể chữ, kinh thư sâu sắc hiếm thấy. Nhưng vẫn chưa bao giờ có cơ hội nhìn thấy bút tích!” Lâm Nguyên Nhu vẫn bình thản dưới ánh mắt của mọi người, tao nhã nói tiếp: “Ta đây ngưỡng mộ đã lâu, mong cô cô có thể thành toàn!”

Lời này cũng rất xuôi tai lại hợp tình hợp lý. Đào cô cô khẽ mỉm cười, tựa hồ như thập phần cao hứng nói: “Cuốn kinh Phật công chúa tự tay chép đang để ngay tại Thiên điện. Nếu Lâm tiểu thư có hứng thú, đương nhiên có thể xem qua!”

Tương thị thấy nữ nhi của mình bất động thanh sắc mà vẫn lấy được lòng công chúa nên không tự chủ được lộ ra sự đắc ý. Tam phu nhân một bên nhanh mắt ra hiệu nhưng Chu Ngưng Bích vẫn còn ngơ ngẩn sững sốt, nhất thời không có phản ứng. Chu tam phu nhân không khỏi sốt ruột, lúc này liền thấy Chu Ngưng Ngọc chậm rãi

đứng lên cười nói: “Ta cùng tỷ tỷ cũng muốn đi! Gần đây tỷ tỷ muốn chép một cuốn Kinh Phật, nhưng không thể nào tìm được một bản gốc tốt, vừa vặn hôm nay thường thức một chút thư pháp của công chúa, về sau có thể tham khảo một chút!” Chu Ngưng Bích mờ mịt bị Chu Ngưng Ngọc kéo đi, do vẫn còn thất thần nên có chút giật mình.

Âu Dương Noãn khẽ thở dài một hơi, vị đích tiểu thư nhà Tuyên thành công này còn thua xa không bằng muội muội thứ xuất. Cặp mắt đẹp kia của Chu tam phu nhân đã trừng đến muốn rơi con ngươi ra ngoài mà nàng ta vẫn không thấy. Quả nhiên là một nữ nhân ngốc nghếch, đáng thương cho từ mẫu của nàng ta sốt ruột đến phát hỏa.

Đào cô cô cười tủm tỉm nhìn các nàng: “Hai vị tiểu thư đúng là có tâm. Nếu đại công chúa nghe được những lời này, trong lòng nhất định sẽ rất cao hứng!”

Lời vừa dứt, các vị tiểu thư khác cũng đứng lên, đều cười cười nói muốn cùng đi. Cái này, mọi người chậm rãi đứng lên nói muốn đi xem bút tích của đại công chúa, ngoại trừ người đưa ra đề nghị là Lâm Nguyên Nhu thì có tất cả mười tám vị tiểu thư. Ánh mắt Lâm Nguyên Nhu thoáng trào phúng, đúng là không hiểu biết. Người đầu tiên nói muốn đi chính là người thông minh nhất, còn những người còn lại chỉ là hòa theo mà thôi. Các nàng đúng là ngu xuẩn! Nhưng nàng ta nhìn quanh một lượt, lại thấy Âu Dương Noãn vẫn trầm tĩnh đứng yên không nhúc nhích, liền lộ ra nụ cười lạnh, nói: “Nếu như vậy Noãn nhi muội muội cũng đi cùng chứ?”

Ánh mắt của mọi người lập tức tập trung lên Âu Dương Noãn, nàng lại chỉ thản nhiên cười cười, nhẹ giọng nói: “Sau khi mẫu thân ta qua đời, tổ mẫu đã vì người mà làm một bài vị đặt ở Am trung cung. Ta nghĩ sẽ qua đó một chút, nên không thể góp vui cùng các vị!”

Đào cô cô nghe xong, đầu tiên là hơi sững sốt, sau đó mới thực sự

chú ý đến Âu Dương Noãn. Vừa nhìn bà không khỏi thất thần, trước mắt là một tiểu cô nương với đôi mắt trong suốt, ánh mắt linh động phi phàm, làm người khác vừa nhìn đã nhớ. Con người đen láy điểm lam điểm thúy xinh đẹp, hòa cùng gương mặt thanh lệ. Áo ngắn bên ngoài thêu nguyệt sắc, trừ bỏ viên bảo thạch trong cổ thì không có trang sức nào khác. So với các thiên kim tiểu thư oanh oanh yến yến được trang điểm kỹ càng kia thì nàng mới là người thật tâm kính Phật. Đào cô cô theo hầu đại công chúa nhiều năm trong cung, nữ tử mỹ mạo nào mà chưa từng gặp qua. Cho dù là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành cũng chưa ai khiến cho bà kinh ngạc, chỉ là vị tiểu thư Âu Dương gia này lại khiến bà muốn nhìn thêm hai ba lần. Cô nương này một chút ý tứ lấy lòng đại công chúa cũng không có, ngược lại chỉ thẳng thắn nói muốn đi dập đầu trước bài vị mẫu thân. Những lời này từ miệng nàng nói ra lại rất chân thành tha thiết, sẽ không làm người nghe cảm thấy không vui. Thật sự là một cô nương kỳ lạ.

Lý thị thoáng sửng sốt, khi nghe Âu Dương Noãn nói như vậy mới chợt nhớ đến bản thân quả thật có vì Lâm Uyển Thanh mà đặt một bài vị trong Trữ quốc am. Chỉ là, ngay cả bản thân bà cũng đã quên mất, không nghĩ rằng Noãn nhi vẫn luôn nhớ trong lòng. Lý thị gật đầu nói: “Đúng là nên qua xem!”

Trên mặt Lâm Nguyên Nhu lộ ra nụ cười châm chọc, cảm thấy Âu Dương Noãn đã không tìm cơ hội lấy lòng công chúa thì thôi, đường này lại còn nói muốn đi bái bài vị mẫu thân. Đúng là ngu xuẩn. Nàng ta thản nhiên nói: “Thư pháp của công chúa không phải ai cũng có cơ hội thưởng thức. Noãn nhi muội muội đừng hối hận a!”

Âu Dương Noãn cười nhẹ nói: “Mời các vị đi trước!” Trong lời nói là sự thông dong quả quyết, ánh mắt nàng lại lạnh nhạt cùng chân thành, đã làm cho Đào cô cô không tự chủ mà có chút hảo cảm.

Sau chính điện của Trữ quốc am là Khai nguyên điện, bên trong thờ

phụng quan âm bồ tát. Ngồi chính giữa điện là Đức đại bi quan thế âm bồ tát. Pho tượng sườn tây là Quán tự tại bồ tát, phía đông là Đa la bồ tát. Trên tường phía đông có bài vị duyên sinh phổ phật màu đỏ, vì dân chúng giải trừ tai ách và khẩn cầu. Trên tường phía tây là bài vị hướng sinh màu vàng, vì những người đã chết mà siêu độ chúng sinh, bỏ đi vị trí tôn kính nhất của hoàng tộc, những danh môn quý tộc khác đều ở hai bên sườn.

Âu Dương Noãn được tiểu sư phó dẫn đến Khai nguyên điện. Bởi vì ngoài điện trống trải, nên có thể nghe được tiếng các vị thiên kim tiểu sư đang hưng phấn nghị luận truyền đến cách đó không xa: “Không biết kinh phật của Đại công chúa đang được để ở đâu?”, “Hôm nay có thể nhìn thấy tận mắt, thật sự làm phúc ba đời a!”, “Đúng vậy. Thư pháp của đại công chúa phi phàm, chúng ta thật là có phúc mới được nhìn thấy!” Thanh âm vui tươi của những nữ tử trẻ tuổi làm náo động phật đường yên tĩnh. Người bên ngoài nhìn vào, bọn họ tới nơi này chẳng qua là để giao lưu tìm niềm vui, chứ không thành tâm lễ phật. Âu Dương Noãn đối với đại công chúa không hề có hứng thú, những quý nhân này có thân phận không bình thường, là những người không phải nói mấy câu là có thể dễ dàng lấy lòng. Lâm Nguyên Nhu tự cho là mình thông minh, hành động này chỉ sợ có thể không lưu lại ấn tượng tốt cho Đào cô cô còn làm cho người khác cảm thấy a dua nịnh hót. Âu Dương Noãn cũng không muốn tham gia vào sự náo nhiệt đó.

Đi vào Khang nguyên điện, mùi đàn hương lập tức xông vào, Âu Dương Noãn hít sâu một hơi. Nơi này thật sự yên tĩnh, nàng đã để lại đám người Hồng Ngọc bên ngoài, trong này chỉ còn lại nàng cùng tiểu sư phó. Nàng bước vào cửa trước, bước đi rất chậm, rất nhẹ. Nàng đi đến phía tây thờ nhiều bài vị phía trước, nhìn thấy bài vị của Lâm Uyển Thanh, trong lòng Âu Dương Noãn dâng lên một sự ưu buồn, bi thương.

Nếu mẫu thân còn sống, nhất định sẽ hết sức che chở cho tỷ đệ nàng. Có lẽ người sẽ giống như Chu tam phu nhân nghĩ biện pháp nâng cao nữ nhi? Hay là giống Trương thị, đem sự kiêu ngạo tự hào về nữ nhi biểu lộ trên mặt? Mẫu thân trong trẻo nhưng lại lạnh lùng đơn bạc nằm đó, Âu Dương Noãn nhìn bài vị của Lâm Uyển Thanh, nở nụ cười bình thản. Ai cũng đều không biết, mẫu thân gầy yếu của nàng lại là người có ý chí kiên cường. Lúc trước bà cùng Âu Dương Trì tình đầu ý hợp, không hề để ý sự phản đối của Lão Hầu gia cùng Lão thái quân mà kiên quyết muốn gả cho hắn. Cuộc sống sau này tuy không hạnh phúc nhưng bà vẫn luôn cậy mạnh chưa từng về nhà mẹ đẻ khóc lóc kể lể. Mẫu thân thân thể không khỏe, liệu chết sinh trưởng tử cho Âu Dương gia, không bao lâu sau thì qua đời. Đại phu nói sau khi sinh hạ Âu Dương Noãn, thân thể bà không thích hợp để sinh con lần nữa. Nhưng mẫu thân vẫn kiên quyết giữ ý mình, không thể không sinh hạ Trương nhi. Nếu cho bà một cơ hội lựa chọn lại lần nữa, bà vẫn còn không để ý đến tính mạng bản thân mà bảo vệ Trương nhi sao? Âu Dương Noãn tin tưởng, mẫu thân nhất định vẫn lựa chọn như vậy.

Lão thái quân nói đúng, nếu mẫu thân đủ thông minh, nên nghe theo sự sắp đặt của phụ mẫu gả cho một vị thân vương nào đó. Nên sớm một chút hết hy vọng với Âu Dương Trì, nên sớm một chút hiểu được Lâm Uyển Như là một nữ nhân thâm độc... Nhưng người lại không như vậy, chung quy mẫu thân là một cô nương quý tộc quật cường. Cuối cùng đã bỏ mạng ngoài kia, đem tâm nguyện cùng tỷ đệ nàng giao phó cho muội muội.

Âu Dương Noãn vái ba lạy trước bài vị rồi quỳ xuống, dập đầu, hai tay nàng tạo thành hình chữ thập để trước ngực. Môi khẽ hé, nhẹ nhàng khấn cầu: “Mẫu thân trên trời có linh. Phù hộ Trương nhi cả đời bình an. Phúc thọ an khang!”

Đúng lúc này từ phía sau, một vị phu nhân mặc cung trang, tóc búi

cao, dung mạo thanh lệ cùng Huệ An sư thái chậm rãi tiến vào Khai nguyên điện. Huệ An sư thái thấy Âu Dương Noãn đang quỳ liền muốn tiến lên nhắc nhở, phụ nhân mặc cung trang kia khẽ phất tay, Huệ An sư thái liền không dám nhiều lời nữa. Hai người đứng cách đó không xa lẳng lặng nhìn Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn cũng không để ý đến động tĩnh xung quanh, nàng chỉ toàn tâm toàn ý cầu nguyện cho Tước nhi, khuôn mặt trắng tinh tể như chạm khắc. Trong mắt hàm chứa một tia nước mắt, khẽ nhắm. Lòng mi nhẹ rung, lay động lòng người. Đại công chúa lẳng lặng nhìn, có chút đăm chiêu.

Cầu nguyện xong, Âu Dương Noãn lại nhìn chăm chăm bài vị Lâm Uyển Thanh, lát sau lại nhắm mắt lại. Nàng chậm rãi ngồi xuống, nước đọng lại trên mi giờ như trân châu lặng lẽ chảy xuống. Từng giọt, từng giọt chảy xuống gò má, xuống ngực, liên tiếp liên tiếp... Cả người nàng giờ đây như một viên ngọc, không chút sứt mẻ, chỉ có nước mắt đọng lại...

Một cô nương xinh đẹp yếu đuối như vậy, làm người ta không tự chủ được mà sinh ra một loại nguyện vọng mãnh liệt. Nguyện vọng muốn ôm nàng vào lòng, gắt gao ôm chặt lấy nàng, bảo vệ nàng, không để mưa rền gió giũ ảnh hưởng đến nàng. Không cho sự tà ác làm bẩn đến nàng, không cho ai hay điều gì thương tổn đến nàng...

Đại công chúa nhìn bài vị kia, lại nhìn tiểu cô nương bi thương trước mặt này, trong lòng bỗng thấy khó chịu. Nếu nữ nhi Thành Quân của mình còn sống, chắc tuổi cũng tầm cô nương này. Đại công chúa chăm chú nhìn Âu Dương Noãn đang hoàn toàn không biết gì, nhìn xuyên thấu đôi mắt trắng đen rõ ràng, ánh mắt trong suốt động lòng người, đại công chúa giống như nhìn thấy nữ nhi Thành Quân đã chết đi của mình. Lúc trước, khi sinh hạ nữ nhi, đại công chúa kiên quyết không cần vú nuôi, kiên trì tự mình nuôi nấng đứa nhỏ. Từng

tự tay vuốt ve, hôn đôi mắt kia! Nữ nhi của mình so với Kim Đồng Ngọc Nữ bên cạnh Quan thế âm Bồ tát còn hoạt bát đáng yêu hơn. Sau khi Phò mã qua đời, nữ nhi chính là niềm an ủi duy nhất, hy vọng duy nhất. Đại công chúa thấp giọng, nhưng cũng rất uy nghiêm nói: “Người đang đập đầu với ai?”

Âu Dương Noãn lấp bắp kinh hãi, vội vàng đứng lên liền trông thấy một mỹ phụ mặc cung trang, phục sức đơn giản, trang dung mộc mạc. Dung nhan mặc dù không quá tuyệt mỹ nhưng lại anh khí bừng bừng, thần thái sáng lạn. Âu Dương Noãn đã từng thấy qua vô số phu nhân hào môn thân quý, nhưng lại chưa có ai có khí thế như người trước mắt này. Nàng nghĩ ngoại trừ Đại công chúa, có người nào lại có được phong thái như vậy? Nàng lại nhìn Huệ An sư thái đang yên lặng hướng nàng mỉm cười thì đã xác nhận, nàng liền nhẹ nhàng quỳ gối: “Âu Dương Noãn xin thỉnh an Đại công chúa!”

Đại công chúa nhìn nàng, trầm giọng hỏi lại: “Bà vị kia là của ai?”

Âu Dương Noãn gục đầu xuống, thành thật trả lời: “Là mẫu thân tiểu nữ!”

Mẫu thân... Hóa ra nàng đã mất mẫu thân sao? Đại công chúa không tự chủ mà liếc mắt nhìn bà vị kia lần nữa, chỉ cảm thấy một mảnh lại một mảnh sương mù. Nhìn tiểu cô nương trước mặt này, trong lòng đại công chúa không ngừng nhớ đến nữ nhi của mình, nó đã từng rất quyến luyến không rời xa bà. Đại công chúa không thể nói rõ được cảm xúc dâng lên mạnh mẽ là hạnh phúc hay thống khổ. Đã nhiều năm như vậy, ánh mắt của bà đã muốn khô héo, không một giọt nước mắt nào có thể chảy xuống. Nhưng bây giờ, bà cảm thấy lại có chút cay cay nơi sống mũi..

Âu Dương Noãn đã khôi phục lại bình tĩnh, nhưng Đại công chúa vẫn thấy được sự bi thương sâu trong mắt nàng. Đúng vậy! Là bi

thương! Ai có thể ở trước bài vị của mẫu thân mà tươi cười được? Bây giờ, bà quên đi cô nương kia vốn không quen biết, quên đi bản thân là một công chúa cao quý, uy nghiêm. Bà chỉ biết, chỗ sâu nhất trong tim như bị giáng một đòn.

Huệ An sư thái bên cạnh nhẹ giọng giải thích: “Vị này là trưởng nữ Âu Dương Thị Lang!”

Đối với Âu Dương Trì, xưa nay vốn Đại công chúa cũng không có ấn tượng tốt. Nhưng vừa nghe đến đó, lại hơi nhú nhú mày nói: “Là ngoại tôn nữ của Trữ lão thái quân sao?”

“Hồi bẩm đại công chúa! Đúng vậy!” Huệ An sư thái gật đầu, che lại tia thờ dài bên môi.

“Ta còn nhớ, nữ nhi thân sinh của Lão thái quân Hầu phủ đã qua đời từ khi còn trẻ!” Đại công chúa đối với Trữ lão thái quân quật cường thanh cao vẫn luôn có vài phần kính trọng. Lúc này lại nói ra lời kia mà quên đương sự vẫn còn đứng đây, nói như vậy sẽ khiến người ta càng bị thương. Nhưng địa vị đại công chúa cao quý, có ai dám nói với bà không được chạm vào vết thương của người khác đâu?

Âu Dương Noãn im lặng một lát rồi thấp giọng trả lời: “Hồi bẩm đại công chúa, gia mẫu qua đời nay đã được mười năm rồi!”

“Mười năm...Mười năm...” Đại công chúa lặp lại hai lần rồi đột nhiên thờ dài. Trong lòng lại nhớ đến nữ nhi đã chết rất nhiều năm của mình, lâu đến nỗi chính bản thân bà đã quên mất bộ dạng khi còn sống của nó. Chỉ nhớ rõ ràng khi nó chết mới được ba tuổi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng. Đại công chúa nghĩ đến nữ nhi rồi hướng vào sâu trong điện bước đến, Âu Dương Noãn hành lễ muốn cáo lui thì thanh âm từ xa của đại công chúa truyền đến: “Người đi theo ta!”

Huệ An sư thái cũng lấp bắp kinh hãi, vị đại công chúa này vốn kiêu căng ương ngạnh, thấy những tiểu thư trẻ tuổi mỹ mạo đều cảm thấy chán ghét. Thế nhưng hôm nay lại đối đãi với Âu Dương Noãn như thế, chẳng lẽ là có nguyên nhân? Huệ An sư thái nhìn Âu Dương Noãn một cái, nàng liềm nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng lại thở dài một hơi. Nàng nghĩ nếu Lâm Nguyên Nhu biết nàng vô tình gặp được đại công chúa không biết sẽ hối hận đến thế nào...

Âu Dương Noãn đi theo phía sau đại công chúa, thập phần cẩn thận, một câu cũng không nói. Huệ An sư thái âm thầm gật đầu, cảm thấy ngoại tôn nữ này của Trữ lão thái quân đúng là rất có thành ý, nếu là những tiểu thư bình thường khác chắc chắn sẽ nhân cơ hội này lấy lòng đại công chúa. Còn nàng lại chỉ như một đứa trẻ vâng lời, im lặng đi theo.

Phía sau Khai Nguyên điện có một gian thiên điện, ngày thường không có ai bước vào nên phủ đầy bụi. Đại công chúa mỗi lần đến đây cũng chưa bước vào lần nào, chỉ đứng từ xa nhìn một lát rồi rời đi. Bây giờ đại công chúa lại đang đi thẳng lại đây, sư sãi trông coi bên cạnh lấp bắp kinh hãi, Huệ An sư thái cung kính tự mình mở cửa rồi cùng đại công chúa chậm rãi bước vào.

Âu Dương Noãn cũng lặng lẽ đi theo sau đại công chúa. Nàng cảm thấy trên người vị đại công chúa cao cao tại thượng này tràn ngập một loại bi thương, hoàn toàn không giống với hình tượng kiêu căng ngạo mạn mà mọi người vẫn thường nói. Nàng nhìn xung quanh một lượt thiên điện nho nhỏ này, không khỏi giật mình. Nơi này không thờ phụng vị Bồ Tát nào mà lại đặt một ít đồ chơi của tiểu hài tử. Âu Dương Noãn hơi hơi sửng sốt, đột nhiên hiểu ra, đại công chúa đã từng sinh hạ một nữ nhi, nhưng đã chết lúc ba tuổi. Nơi này lại bày những món đồ chơi của tiểu hài tử... Hay đây là của đứa nhỏ đó?

Chương 78: Phượng hoàng bay cùng ánh dương 2

Âu Dương Noãn đoán không sai, từ sau khi nữ nhi qua đời, đại công chúa sợ nhìn vật nhớ người, nhưng lại không nỡ vứt đi nên đã đưa chúng cùng bài vị của đứa nhỏ đưa đến Trữ quốc am. Bước vào gian điện này, ánh mắt công chúa đã tràn ngập tình cảm bi thương của mẫu thân.

Nha hoàn bên cạnh tiến lên muốn giúp, công chúa lại cự tuyệt, tự mình mở một chiếc rương gỗ tinh xảo. Bên trong cái rương thứ nhất chứa một chiếc trống bỏi, kiểu dáng rất tinh xảo, trên mặt còn điêu khắc rất nhiều hoa văn tinh tế cùng chữ cát tường. Đại công chúa nhẹ nhàng thả chiếc trống xuống, trên mặt tràn ngập thần sắc hoài niệm.

Bên trong chiếc rương thứ hai, Âu Dương Noãn nhìn thấy một cái yếm nhỏ, trên mặt có đính mấy viên minh châu, có lẽ được bảo quản tốt nên qua nhiều năm mà màu sắc vẫn như cũ. Đại công chúa cúi người xuống, ghé mặt vào chiếc yếm. Trong mắt tựa hồ như lấp lánh nước nhưng lại khuất phục không rơi xuống.

Trong cái rương thứ ba là một con rối gỗ có giầy được điêu khắc cực kỳ sinh động, còn có hai cánh tay ngắn ngủn mập mập làm người ta không nhìn được mà cảm thấy yêu thích. Đại công chúa nhìn chăm chú thật lâu, sau đó lôi con rối gỗ ra, trên đầu nó có một thanh gỗ được dùng một sợi dây tơ nối lại. Màu sắc của sợi tơ sớm đã không còn, chỉ thấy loang lổ một màu trắng. Đại công chúa nhẹ nhàng giật giật sợi dây, cánh tay con rối nhẹ nhàng giật giật một cái, thoạt nhìn cực kỳ thú vị. Nhưng trên mặt đại công chúa lại không có nửa điểm

vui mừng mà chỉ càng thêm ủ dột. Bà ngơ ngác đứng nhìn con rồi gổ, một câu cũng không nói.

Âu Dương Noãn lẳng lẳng đứng nhìn, đột nhiên hiểu được hành động hôm nay của đại công chúa. Mãi một lúc lâu, đại công chúa mới chậm rãi nói: “Nó thích nhất là cái này!”

Âu Dương Noãn hiểu được, những lời này không phải đại công chúa nói với nàng mà bà đang chỉ đang tự nói mà thôi. Bây giờ sắc mặt người đã trở nên trắng bệch, mắt đỏ lên nhưng vẫn kiệt lực kìm nén, không cho nước mắt chảy xuống. Âu Dương Noãn rũ mắt xuống, sự đau khổ khi mất đi nữ nhi cũng giống như sự đau khổ khi nàng mất mẫu thân vậy. Về mặt thống khổ như vậy, thực sự khiến người khác có chút không đành lòng. Bên ngoài rất nhiều người nói đại công chúa kiêu căng ương ngạnh, không tim không phổi, là nữ nhân khiến người khác cực kỳ chán ghét. Âu Dương Noãn nghĩ nếu những người đó tận mắt nhìn thấy sự đau khổ của công chúa khi nhìn những di vật đã mất của nữ nhi, bọn họ có thể nói những lời lãnh huyết vô tình kia nữa không?

Từ trong thiên điện đi ra, qua hồi lâu đại công chúa mới chậm rãi bình tĩnh lại. Bà nhìn Âu Dương Noãn vẫn luôn trầm tĩnh như nước, trong lòng khẽ thờ dài rồi vẫy vẫy tay nói: “Lui xuống đi!”

Âu Dương Noãn khẽ khụy gối cúi đầu tạ lễ, lúc ngẩng đầu lên nàng thấy trong hốc mắt đại công chúa nổi lên một tầng ẩm ướt. Nàng biết rõ thân phận công chúa cao quý, sẽ không dễ dàng biểu lộ tâm tư trước mặt người khác, lại càng không muốn để ai biết được những ẩn tình sâu trong nội tâm mình. Bởi vậy nên nàng lập tức cúi đầu, rồi nhẹ nhàng xoay người rời đi.

Đại công chúa vẫn đứng đó nhìn chăm chú vào bóng dáng Âu Dương Noãn, thẳng đến khi nàng đã đi xa mới thu ánh mắt lại, thầm

trách bản thân mình trong phút chốc lại mềm yếu. Từ khi trượng phu cùng nữ nhi lần lượt qua đời. Trên triều phụ tá Phụ hoàng, sau lưng chèn ép quyền thần. Cơ hồ như bất khả chiến bại, mỗi người đều e ngại không thôi. Hôm nay rốt cuộc là làm sao? Cô nương trầm mặc ít nói như băng tuyết này vì sao lại có thể tác động được đến lòng bà?

....

Âu Dương Noãn vừa mới đi ra Khai nguyên điện liền thấy đám người Lâm Nguyên Nhu từ xa đang hướng đến nơi này. Đào cô cô bước nhanh phía trước, Lâm Nguyên Nhu bên cạnh đang hỏi han lấy lòng. Lúc này Đào cô cô liếc mắt nhìn thấy Âu Dương Noãn thì mỉm cười nói: “Oh, Âu Dương tiểu thư cũng ở đây sao? Lâm tiểu thư nói muốn đi xem Linh tiên nên nô tỳ đang dẫn mọi người qua. Hay là tiểu thư cũng cùng đi đi!”

Đào cô cô mời, Âu Dương Noãn cũng không tiện cự tuyệt. Tuy rằng sắc mặt Lâm Nguyên Nhu rất khó coi nhưng Chu Ngưng Ngọc lại mỉm cười nhìn nàng, các vị tiểu thư khác cũng rất có hảo cảm nên đều bước lên hỏi han Âu Dương Noãn vài câu.

Linh tiên ở đây là hồ tiên điện. Nói thật, Âu Dương Noãn đối với việc Trữ quốc am thờ phụng một hồ tiên như vậy cảm thấy rất kỳ quái. Tục truyền Thái tổ một lần vào núi săn bắn đã bị lạc đường thiếu chút nữa rơi xuống vách núi. Nhưng vào lúc nguy hiểm nhất thì một con hồ ly tuyết trắng đột nhiên xuất hiện, dẫn đường cho kỵ mã của ngài rời khỏi vách núi. Từ đó đến nay liền lập một pho tượng tiên vị cung phụng ở đây. Cho dù sự thật như thế nào thì có làm sao, uy quyền Hoàng tộc, có ai dám nghi ngờ?

Chính điện của Linh tiên điện có hai vị đại thần có màn che đứng úp mặt vào nhau. Ở khoảng giữa hai vị thần mờ hồ có thể thấy bên trong có một thần vị sơn son thiếp vàng, bên trên viết ‘Thần vị sắc

phong đại tiên tuyết hồ ly'. Phía dưới là một bàn thờ, bên trên bàn có nến và hương.

Truyền thuyết về hồ ly không chỉ bắt đầu từ thời Thái tổ, dân gian cũng có truyền thuyết hồ ly bạc thường hóa thân thành đại phu mặt mũi hiền lành thay dân chúng trị bệnh. Bởi vì nó có pháp thuật phi phàm nên bất luận là bệnh gì nó cũng có thể chữa khỏi. Vì vậy danh tiếng của nó ngày một lan rộng, ngày nay thiện nam tín nữ đến Trữ quốc am ngoài dâng hương Bồ Tát, phàm những ai có bệnh tật gì đều đến đây cầu nguyện mong được khỏi bệnh.

Lâm Nguyên Nhu nghe vậy thì tò mò hỏi: “Đào cô cô, ta ít khi xuất môn nhưng cũng có nghe qua. Không biết lệnh tôn xem bệnh như thế nào?”

Đào cô cô nhìn các tiểu sư hai bên đang chấp tay thành hình chữ thập, giải thích nói: “Xin sâm giả cầm ống trúc, chờ lấy số thứ tự. Sau đó chúng ta vào điện nói với sư phó, sư phó sẽ căn cứ vào số thứ tự này mà xem bệnh!”

Âu Dương Noãn hướng vách tường bên phải nhìn lại, nhất thời hiểu được. Cái gọi là thuốc tiên chính là những thứ được gói trong những tờ giấy màu vàng mỏng, bên trên ghi tên hơn mười loại thuốc. Từng gói từng gói được dùng sợi dây nhỏ theo thứ tự treo trên vách đá.

Âu Dương Noãn đi ngang qua, tùy tiện nhìn mấy cái thì thấy toàn là mấy vị thuốc điều hoà, an thần. Nàng đoán rằng, những phương thuốc này đối với bệnh nhân cũng không có trở ngại gì. Có đôi khi phương thuốc hợp bệnh tình, hơn nữa tâm lý của bệnh nhân được tác động trở nên yên tâm thoải mái nên dễ dàng thấy được hiệu quả. Cứ như vậy ngẫu nhiên thấy hiệu quả vài lần, nên mọi người liền tin tất cả là do Chư Thiên mệnh đã trị bệnh cứu người. Đào cô cô vẫn khẽ mỉm cười, hỏi Âu Dương Noãn: “Âu Dương tiểu thư có nghiên

cứu y thư sao?”

Âu Dương Noãn thản nhiên mỉm cười nói: “Đệ đệ ta từ nhỏ thân thể đã không tốt, ta thường xuyên nhìn đại phu kê đơn bốc thuốc nên có biết đôi chút. Nhưng thật sự là chưa biết nhiều!”

Đào cô cô gật đầu, Chu Ngưng Bích thấy không khí này thì rất mất hứng. Nàng ta một chút cũng không muốn Đào cô cô chú ý đến Âu Dương Noãn, nên không khỏi muốn làm cho mọi người chú ý mà cố ý lớn tiếng nói: “Cô cô, tiểu nữ có một chuyện không rõ, mong cô cô có thể giải thích một chút. Giả sử thuốc tiên kia sau khi cầu được đưa cho bệnh nhân uống, nhưng nếu lỡ thuốc này không hợp với bệnh tình, ví dụ như đang sốt cao mà lại dùng thuốc có tính nhiệt, bị nhiễm lạnh lại dùng thuốc hạ nhiệt, vậy không phải là đối với bệnh nhân sẽ vô cùng nguy hiểm sao? Vạn nhất bệnh tình không thuyên giảm mà lại nặng thêm, như vậy thì phải làm sao?”

“Sao người dám hồ ngôn loạn ngữ như vậy?” Đào cô cô đột nhiên thay đổi sắc mặt, tiểu sư phó bên cạnh vội vàng trách cứ.

Chu Ngưng Bích lập tức hối hận, thầm nghĩ muốn ở trước mặt mọi người thể hiện chút học thức, có thể nghĩ được chuyện mà người khác không nghĩ đến. Nhưng lại không biết rằng kỳ thật các tiểu thư khác cũng có ý nghĩ như vậy nhưng căn bản là không có ai nói ra. Nguyên nhân rất đơn giản, ngay cả Thái tổ cũng tin chuyện này, bọn họ có thể tùy tiện chỉ trích sao?

Trong lòng Chu Ngưng Ngọc thoáng sốt ruột, vị đích tỷ này cũng quá muốn rước lấy rắc rối rồi. Sợ tỷ tỷ lại đắc tội với Đào cô cô nên nhanh nói: “Tỷ tỷ đúng là lo lắng thừa rồi! Đại lệnh tôn thần thông quảng đại như vậy, sao có thể không biết bệnh tình của bệnh nhân mà ban sai thuốc chứ?”

Thần sắc Đào cô cô vẫn thập phần nghiêm túc, vẻ mặt ôn hoà vừa rồi đã biến đâu mất. Bà hơi có chút nghiêm khắc nói: “Chu tiểu thư, mời ngài quỳ xuống nhận lỗi với lệnh tôn!”

Chu Ngưng Bích tuy rằng hối hận nhưng nửa điểm cũng không nghĩ trước mặt nhiều người như vậy lại quỳ xuống. Nàng ta không biết làm sao đành cắn môi, thân mình không hề nhúc nhích. Chu Ngưng Ngọc sốt ruột, sợ vị tỷ tỷ này không biết chừng mực mà đắc tội với Đào cô cô, nếu sau này mẹ cả biết được thì bản thân nàng ta cũng bị trách cứ. Chu Ngưng Ngọc nhìn Lâm Nguyên Nhu cầu cứu, nhưng Lâm Nguyên Nhu lại chỉ lạnh lùng nhìn. Chu Ngưng Ngọc nhìn xung quanh, các vị tiểu thư khác cũng đều là bộ dạng đang xem kịch vui. Lúc này lại nghe Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói: “Chu tiểu thư, nghe nói thím của người bệnh nặng. Có phải người cũng nên vì vậy mà cầu lệnh tôn không?”

Chu Ngưng Bích sửng sốt, nhất thời cảm thấy đầu gối không còn cứng nhắc nữa. Nàng ta nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn, không biết có nên cảm tạ Âu Dương Noãn hay không. Thân mình Chu Ngưng Ngọc thấp xuống, trực tiếp quỳ trước mặt lệnh tôn dập đầu một cái xem như bồi tội. Chu Ngưng Ngọc cảm kích nhìn Âu Dương Noãn, nàng chỉ cười nhẹ. Vị tiểu thư hào môn này đúng là không chịu được nửa điểm nhún nhường. Nếu đổi lại là nàng, dập đầu bồi tội thì có là gì? Tự tôn cùng kiêu ngạo, kỳ thật không đáng giá một đồng.

Chu Ngưng Bích đứng lên, vẫn còn có chút xấu hổ, không dám nói nhiều nữa. Các vị tiểu thư khác cũng trầm mặc hẳn, không còn bộ dáng hưng phấn như lúc đầu nữa.

Tiểu sư phó bên cạnh thấy thế liền giải vây nói: “Lệnh tôn thực sự rất linh nghiệm, những bệnh nhân uống xong thuốc tiên của người liền có hiệu quả. Cho dù đó là bệnh nan y như thế nào, cho dù có là

người đã không còn hơi thở, đại tiên cũng có thể đem hắc cứu sống lại. Cho dù là nhân duyên, lệnh tôn cũng rất có linh tính, rất nhiều người đã đến đây cầu. Chư vị tiểu thư có muốn cầu cho mình một mối nhân duyên hay không?”

Lâm Nguyên Nhu vừa nghe, lập tức tươi cười nói: “Linh nghiệm thật sao?”

Tiểu sư gật đầu, cười nói: “Nhớ ngày đó có vị cầu được nhân duyên thập toàn phu nhân, chính là cầu ở trong này!”

Thập toàn phu nhân chính là hôn sự, gia đình, con cái tất cả đều thập toàn thập mỹ. Các vị tiểu thư vừa nghe trong mắt đều lộ ra sự hứng thú. Lâm Nguyên Nhu mỉm cười nhận lấy ống thẻ, im lặng quỳ xuống, chậm rãi lắc lắc ống thẻ, cuối cùng rơi ra một thẻ.

Chúng vị tiểu thư đều muốn đi lên nhìn, Đào cô cô đứng một bên mỉm cười nhìn các vị cô nương. Lâm Nguyên Nhu tập trung nhìn vào rồi đứng lên đưa cho lão ni cô một bên. Lão ni này từ đầu đến cuối vẫn ngồi luôn ngồi ở cạnh cửa, lúc này liền nâng ánh mắt lên nhưng lại không nhìn Lâm Nguyên Nhu, mà chỉ nhân tiện nói: “Tiểu thư bốc được quả thượng, chỉ có thể kết hôn với kẻ nghèo hèn. Nhưng lại muốn đánh đổi. Một người không biết tự lượng sức mình, mưu toan trèo cao. Cho dù có thể trèo cao thì cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Một khi đã như vậy, thà làm hạt khiếm thảo chứ không làm phượng vĩ!”

(Hạt khiếm thảo theo y học cổ truyền là loại hạt rất tốt cho sức khỏe của người già và trẻ nhỏ; phượng vĩ là một loài cỏ, lá mọc thành chùm, cong xòe như đuôi chim phượng. Ta nghĩ câu này có nghĩa là thà làm một người nho nhỏ nhưng có ích còn hơn làm một người rực rỡ nhưng lại vô dụng ^-^).

Ban đầu Lâm Nguyên Nhu còn không hiện ra vẻ hờn giận, nhưng khi nghe đến câu cuối cùng thì mạnh mẽ đứng lên nói: “Nói hươu nói vượn!” Đúng là nói năng hồ đồ mà! Cái gì mà thà làm hạt khiếm thảo, không làm phượng vĩ chứ? Chẳng phải ý nói nhân duyên của mình không thể ngẩng cao đầu mà phải cúi đầu tìm kiếm sao? Dựa vào cái gì? Lâm Nguyên Nhu tức giận nói xong lại phát giác mọi người đang nhìn mình thì không khỏi đỏ mặt, lúng túng không nói nên lời.

Chu Ngưng Bích lúc này liền hoạt bát đứng lên, chạy qua bên kia cầm lấy ống tre xin một quẻ. Lão ni cũng vẫn không thèm nhìn người mà nhận lấy quẻ nói: “Đây là quẻ thượng cát, ‘Lạc hà dữ cô vụ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc’, lạc hà cùng cô ngạo thì đều là tịch mịch, cô quạnh. Đi trong lạc hà, một mình hành tẩu. Cảm nhận sâu sắc thu đi đông tới, mùa hạ rực rỡ đã qua, thu cung hết. Đó chính là lúc gặp gỡ. Những tích đức không biết mệt mỗi lúc trước, đến lúc này sẽ được đền đáp!”

Đây ý nói nhân duyên của Chu Ngưng Bích sẽ có trắc trở, nhưng lại nói thành ý sau này vẫn sẽ mãn ý. Âu Dương Noãn nghe nhưng chỉ khẽ mỉm cười, Đào cô cô bên cạnh kỳ quái nói: “Âu Dương tiểu thư không đi bốc quẻ sao?”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Hôn nhân đại sự, hết thầy đều là duyên tiền định. Bây giờ cần gì phải phiền não chứ?”

Đào cô cô rất ít khi gặp được những cô nương phóng khoáng như vậy nên không khỏi nở nụ cười nói: “Cái này cũng không sao? Âu Dương tiểu thư cứ xem như là trò tiêu khiển khi nhàn chán đi!” Bà thấy các tiểu thư đều đã gieo quẻ, liền đi qua lấy ống thẻ đưa cho Âu Dương Noãn: “Thử một cái thì có sao đâu?”

Âu Dương Noãn nhìn ống thẻ, lại nhìn Đào cô cô, không hiểu vì sao bà lại tò mò, cư nhiên hứng thú với nhân duyên của một tiểu cô

nương như vậy?

Nhưng người khác đã đem ống thẻ đến trước mặt mình, sẽ không tốt nếu cự tuyệt, nên nàng tiếp nhận ống thẻ, rút một cái đem qua.

Đào cô cô nhận lấy, tự mình đưa qua cho lão ni kia. Lão ni nhận lấy nhìn thoáng qua, đột nhiên hỏi: “Là ai vậy?”

Âu Dương Noãn đi tới, nhẹ giọng nói: “Lão sư phụ, đây là quẻ ta bốc được!”

Lão ni im lặng một lát, rồi cẩn thận nhìn Âu Dương Noãn, nhẹ giọng nói: “Quẻ của tiểu thư là một vị chí tôn. Là phượng hoàng tung cánh dưới mặt trời. Nhân duyên tương lai tất sẽ mỹ mãn, không cần hỏi nữa!”

Nói xong đột nhiên đứng lên, thu ống thẻ lại rồi đuổi bọn họ đi: “Được rồi, được rồi! Hôm nay đừng ở đây đi. Mời các vị trở về!”

Các vị tiểu thư đều chán nản rời đi, Lâm Nguyên Nhu cơ hồ là nổi giận đùng đùng mà đi ra ngoài. Vừa đi vừa nghĩ lệnh tôn này rõ ràng là gạt người, nàng ta đường đường là nữ nhi Bộ Binh Thượng Thư, là thiên kim Hầu phủ, tương lai nhất định sẽ có nhân duyên tốt nhất. Làm sao có thể như vậy? Đúng là buồn cười!

Âu Dương Noãn nhìn bóng dáng nàng ta, không khỏi âm thầm lắc đầu. Vị đại tiểu thư này tính tình cũng thật là lỗ mãng, chỉ sợ Tương thị tương lai vẫn phải còn phiền não nhiều.

Đào cô cô cố ý dừng lại, chờ tất cả mọi người đều đi ra ngoài mới quay đầu hỏi vị lão ni kia: “Tuệ tâm sư thái, những lời vừa rồi của ngài là sự thật?”

Tuệ tâm sư thái chính lão ni tính tình cổ quái kia. Bà nhẹ giọng cười cười, một lần nữa cầm lấy thẻ mà Âu Dương Noãn bốc được, nói: “Thẻ này đã lâu rồi chưa có ai bốc được!”

Phượng hoàng tung cánh dưới mặt trời, bốc được quẻ này nhất định sẽ có được nhân duyên hạnh phúc. Vĩnh hợp cùng minh. Nhưng phượng hoàng trong truyền thuyết cổ xưa là vua các loài chim, hùng vì phượng, thư xưng hoàng. Người nào bốc được thẻ này cũng là người phi thường.

“Vì sao Tuệ tâm sư thái không chịu nói thẳng. Tại sao lại cứ cố lộng huyền hư như vậy?” Đào cô cô kỳ quái hỏi.

(Cố lộng huyền hư: Làm vẻ thần bí)

Tuệ tâm sư thái thờ dài nói: “Những lời bần ni nói đều là thật, chỉ là không có nói hết mà thôi. Năm đó Đại công chúa ở đây bốc được một quẻ, bần ni từng tiên đoán Phò mã Đô Úy chỉ sợ sẽ sớm thệ khi đang tráng niên. Đại công chúa sau khi nghe lại hạ lệnh phạt trượng bần ni, bắt đầu từ khi đó bần ni liền biết càng những lời nói thật lại càng phải cẩn trọng!”

Đào cô cô thờ dài một hơi rồi nói: “Chuyện này trong lòng Đại công chúa vẫn luôn hối hận. Người thường nói với ta, Tuệ tâm sư thái là người hiểu biết, sớm đã dự liệu được Phò mã Đô Úy sớm thệ. Nếu như người sớm tin lời sư thái khuyên bảo, chắc chắn sẽ tránh được kiếp này. Nhưng công chúa lại cứ cố tình không tin!”

Tuệ tâm lắc đầu, nhìn đám cô nương mỹ mạo đang rời đi kia, nói: “Vừa rồi vị tiểu thư kia tuy rằng bốc quẻ, nhưng tâm tư lại không hề tin tưởng. Bần ni nhìn khuôn mặt bình tĩnh của nàng, sâu trong đáy mắt lại ẩn ẩn có lãnh khí, chỉ sợ là nàng đã phải chịu oan khuất rất lớn. Nay cừu hận trong nàng đã lớn hơn vạn phần, tâm tư không đặt

ở nhân duyên, nếu thật sự gặp gió lớn không biết sẽ còn đưa tới những chuyện gì nữa. Ai...”

Đào cô cô càng nghe càng ngạc nhiên, không tự chủ được mà ngây người. Thẳng đến khi nha hoàn đi vào nhắc nhở Đại công chúa phân phó chuẩn bị đồ ăn chay mới sức tỉnh lại...

Mọi người đến Trai đường không lâu thì nghe người bên ngoài bẩm báo nói Đại công chúa đến. Phu nhân cùng các vị tiểu thư nhanh chóng chỉnh trang y phục đi ra trước cửa lớn tự mình nghênh giá. Chu lão thái quân phẩm cấp cao nhất, dẫn mọi người hành lễ với công chúa. Đại công chúa thản nhiên phất phất tay, ý bảo Chu lão thái quân đứng lên còn những người khác thì làm như không thấy, lập tức đi vào. Không khí nhất thời yên tĩnh.

Chính giữa Trai đường đặt một cái ghế dựa, phía trên đặt ba lớp nệm dày. Trái phải hai bên không đặt thêm cái gì. Đại công chúa ngồi trên chiếc ghế duy nhất này, nhìn thoáng qua mọi người đang nơm nớp lo sợ phía dưới, ánh mắt thoáng dừng lại trên khuôn mặt trầm tĩnh của Âu Dương Noãn một lát, rồi đột nhiên lạnh giọng hỏi Đào cô cô: “Ta là hổ ăn thịt người hay sao mà dọa đám người này như nhìn thấy quỷ vậy?”

Lời này thật sự là dọa người, trên mặt mọi người lại càng thấp thỏm lo âu, rồi quỳ xuống thỉnh đại công chúa tha thứ. Đào cô cô cười nói: “Đại công chúa, các vị phu nhân khó khăn lắm mới gặp được người nên trong lòng có chút khẩn trương thôi!”

Đại công chúa hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta dọa người như vậy sao? Một đám đầu gối, ngay cả nói cũng không nói được, còn không bằng Hưng nhi của ta!”

Đào cô cô cười làm lành nói: “Công chúa nói phải. Hay là để Hưng

nhì qua đây làm bạn với người?”

Đại công chúa gật gật đầu, mọi người hai mặt nhìn nhau ‘Hưng nhi này là ai?’. Đúng lúc này một nha hoàn cầm một cái lồng trúc bước đến. bên trên cái lồng còn phủ một tấm lụa đen mỏng. Đào cô cô xốc tấm lụa lên, đại công chúa tự mình bế thứ gì đó ra. Mọi người nhìn thì thấy một đám tuyết trắng, đám mây kia mềm mại nằm trong lòng công chúa như là một tiểu hài tử nhu thuận. Trên người nó được bọc một khúc vải đỏ đậm, lớp bên trong là một loại thuộc da mềm mại. Ở trong cổ nó còn có ba cái chuông bằng vàng ròng, cái ở giữa lớn nhất, hai cái hai bên nhỏ hơn một chút, thoạt nhìn giống thú mười phần. Nằm trong lòng đại công chúa, nó khẽ lắc lắc đầu, kêu lên một tiếng. Mọi người thoáng chấn động, Hưng nhi hóa ra là một con chó lông xồm màu trắng.

Lão thiên gia! Trong mắt vị đại công chúa này chư vị phu nhân cùng các tiểu thư còn không bằng một con chó! Đúng là nực cười! Vô lễ cực điểm! Không ít người đã thay đổi sắc mặt, chỉ có Chu lão thái quân là vẫn bình thường, giống như không để ý đến chuyện này.

Đại công chúa chơi đùa vuốt ve mái lông mềm mại của Hưng nhi, giống như không chút để ý hỏi: “Nghe nói nha đầu viết bức trăm thọ đồ kia cũng ở đây? Đứng ra cho ta nhìn một chút!”

Trong nhất thời, ánh mắt của mọi người đều tập trung lên Âu Dương Noãn đang trầm tĩnh đứng sau Lý thị...

Chương 79: Đại tiểu thư là người có dã tâm (1)

Trên mặt Lâm Nguyên Nhu lộ ra tia cười lạnh, thầm nghĩ đại công chúa xưa nay ghét nhất nữ tử trẻ tuổi mỹ mạo tài cao. Âu Dương Noãn người không phải danh chấn kinh đô sao? Hiện tại thử đi khoe khoang trước mặt công chúa xem? Hừ

Âu Dương Noãn hít sâu một hơi, chậm rãi bước lên phía trước. Nói: “Âu Dương Noãn bái kiến đại công chúa!”

“Là người...” Đại công chúa vuốt ve Hưng nhi, trong ánh mắt lộ ra tia kinh ngạc. Đại công chúa nhìn thật lâu, thật lâu rồi bên môi đột nhiên nở ra nụ cười lạnh. Thấp giọng nói: “Ta từng nhìn thấy bản gốc bức trăm thọ đồ kia. Thật sự là rất linh hoạt. Thái tử và ta đều đam mê thư pháp, thuở nhỏ có theo Trương Trữ Ngọc tiên sinh. Nghe nói thư pháp của người là học từ lão Trần quốc hầu đã mất. Không biết theo người, Trương đại sư cùng ngoại tổ phụ người thư pháp của ai tốt hơn?”

Lời này vừa thốt ra, ngay cả Chu lão thái quân vẫn luôn trầm ổn cũng thay đổi sắc mặt. Đại công chúa nhắc đến hai vị này đều là người đã khuất. Lão Hầu gia tương truyền là thư pháp danh gia, Trương đại sư đại sư nho học đương đại, lại là ân sư của Thái tử. Nếu nói thư pháp của Lão Hầu gia hơn Trương đại sư thì đó là bất kính với Thái tử. Nếu nói thư pháp của Trương đại sư tốt hơn thì đó chính là bất kính với tổ tiên. Âu Dương Noãn đúng là tiến thoái lưỡng nan, trả lời như thế nào cũng không được. Đại công chúa hỏi như vậy rõ ràng là muốn làm khó dễ tiểu cô nương mới mười hai tuổi này!

Lý thị vạn phần lo lắng nhìn cháu gái mình, lần đầu tiên hối hận vì đã đưa Noãn nhi đến Trữ quốc am dâng hương. Nếu như Âu Dương Noãn trả lời không tốt, đắc tội với đại công chúa, chỉ sợ Âu Dương gia cũng sẽ bị liên lụy.

Âu Dương Noãn lại thản nhiên cười, thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng: “Hồi bẩm đại công chúa! Ngoại tổ phụ vốn thích nghiên cứu, nhưng không phải trời phú. Trương đại sư thiên chất cực cao, học lực lại hơi khiếm. Khi còn sống, ngoại tổ phụ thường nói với tiểu nữ nửa đời thư pháp của ông chủ yếu là dùng để rèn luyện cổ tay. Đồng đồ tây mật, cũng không phải có thể hiểu hết tất cả, chỉ là ngoại tổ phụ vẫn luôn nhẫn nại học hỏi. Không bằng Trương đại sư trời sinh nhân bút hợp nhất, tài hoa hơn người. Là thư pháp danh gia đích thực. Đáng tiếc cả hai người sớm đã quy tiên, nếu bây giờ hai người có thể so tài thì đúng là mỹ sự nhân gian!”

Chu thái quân thiếu chút nữa là cười thành tiếng. Thế nhân đều biết Lão Hầu gia trời sinh nghiêm cẩn, thư pháp cũng thế. Trương đại sư lại hạ bút tùy tâm, tài hoa tung hoành. Âu Dương Noãn nói nếu hai người trực tiếp so sánh phân cao thấp rõ ràng là đã đoán chắc được hiện tại đại công chúa không thể đem người lôi đến! Quả nhiên là giáo hoạt a! Chỉ là mặc dù Âu Dương Noãn khéo léo đưa đẩy, nhưng nửa điểm cũng không hề nói bậy. Lão Hầu gia thật sự là quá mức theo đuổi tự thể nghiêm cẩn, còn Trương đại sư lại quá mức tùy tâm sở dục. Hai người kia mỗi người đều có sở trường, sự xuất sắc riêng. Âu Dương Noãn nói như vậy, đại công chúa không thể nào nói nàng nói sai được.

Đại công chúa nghe vậy thì sững sốt, một lát sau trên mặt hiện lên một tia chê cười nói: “Lão Hầu gia cả đời chí công vô tư, có thể có được một ngoại tôn nữ như vậy đúng là không dễ dàng. Ta hỏi người ai cao ai thấp, người lại lải nhải nhiều như vậy. Là do ta không hỏi rõ hay sao?”

Mọi người không nghĩ đại công chúa lại khó chiều như vậy. Mọi người đều nhìn về phía Âu Dương Noãn, nhất là Tương thị lại lộ ra vẻ mặt được xem kịch vui. Năm trước trong yến thượng ngắm hoa, một vị thiên kim nhà Công bộ Thượng Thư đã vô ý nói sai một câu đắc tội với đại công chúa mà bị người phạt hai mươi bản tự rồi nhốt ba ngày ba đêm. Thẳng đến khi Công bộ Thượng Thư đại nhân nước mắt nước mũi giàn dụa quỳ xuống cầu xin Thánh Thượng, đại công chúa mới thả người. Người ta đường đường là thiên kim Công bộ Thượng Thư, Đại công chúa cũng xem như nô tài của mình, nửa điểm thể diện cũng không lưu lại. Nói ra đúng thật là không thể tưởng tượng được, nhưng có ai dám nói câu nào. Toàn bộ người trong thiên hạ đều là nô tài của người trong hoàng gia, chỉ điểm này thôi cũng không có ai dám phản đối. Nay Âu Dương Noãn đắc tội với công chúa, thật sự sẽ chịu không nổi. Quan trọng hơn là, nghe nói vị thiên kim Công bộ Thượng Thư kia đến mười tám tuổi cũng không thể hứa gả ra ngoài. Nghĩ tới cũng phải, ai lại dám cả gan lấy một nữ tử đắc tội với người trong hoàng tộc chứ? Cũng không phải là ngại mạng bản thân quá dài đi!

Thế nhưng trên mặt Âu Dương Noãn nửa điểm sợ hãi cũng không có, nàng chỉ thản nhiên đáp lời: “Đại công chúa muốn tiểu nữ phân cao thấp hai vị đó. Không phải là tiểu nữ xảo ngôn nhưng sự thật là Trương đại sư thiếu kết cấu, ngoại tổ phụ lại thiếu sinh động. Ai cũng có ưu nhược của mình mà thôi!”

Khuôn mặt Âu Dương Noãn thanh lệ mà yên tĩnh, biểu tình thông dong thản nhiên. Trong ánh mắt ôn nhu kia lại toát ra ánh sáng linh động. Những bức tức trong lòng đại công chúa cũng theo đó mà đột nhiên được xóa bỏ. Táo loạn nhất thời hóa tẩn, cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, tức giận ban đầu cũng bất tri bất giác mà tiêu tan ba phần. Chỉ là vẫn còn chút nhiệt dư thừa: “Oh! Người ăn nói cho cẩn thận. Nếu nói không tốt, đừng trách ta trở mặt vô tình!”

Cái gì mà trầm trồ khen ngợi? Cái gì mà không tốt? Hợp ý công chúa mới là tốt nhất. Chọc người mất hứng mới chính là không tốt, giới hạn này chắc chắn là khó nắm bắt nhất. Âu Dương Noãn trong lòng thở dài, nhỏ nhẹ nói: “Ngoại tổ phụ tranh chữ viên kính, bút bút trung cầm. Tự ngôn người luôn cẩn thận, thực tế mà nói khi viết chữ mà tâm không thoáng thì chữ viết ra sẽ có khiếm khuyết. Đây là tính cách của của ngoại tổ phụ, không ai có thể thay đổi được. Trái lại Trương đại sư, nếu bắt đại sư phải theo nguyên tắc quy củ mà viết chữ chỉ sợ người sẽ phẩy tay áo bỏ đi. Không phải là không muốn viết mà là thực sự không thể. Cho nên hai người họ ai cũng có sở trường riêng, không thể nói là ai hơn ai được. Ngay cả công chúa có trách tội, tiểu nữ cũng chỉ có thể ăn ngay nói thật!”

Đại công chúa nghe xong lời này thì im lặng nửa ngày, lẳng lặng nhìn Âu Dương Noãn. Trên mặt hỉ nộ không rõ, chỉ lạnh lùng nói: “Vậy người nói xem ta nghe xong những lời người nói thì sẽ cao hứng hay vẫn là mất hứng?”

Lý thị lập tức bước lên, sợ Âu Dương Noãn lại nói gì nữa nên nhanh chóng quỳ xuống nói: “Đại công chúa! Tôn nữ ngôn hành vô trạng, đắc tội với đại công chúa. Mong người nể mặt ta...”

Đôi mắt đẹp của đại công chúa trầm xuống, thay đổi sắc mặt, thanh âm lạnh lùng nói: “Âu Dương lão phu nhân đây là đang ép buộc ta tha cho tôn nữ người sao?”

Lý thị được vô số quý nhân đánh giá là giao tiếp tốt. Nhưng không nghĩ rằng đại công chúa này lại là người không phân phải trái. Nói tốt không thích nghe, nói xấu lại càng mất hứng, không nói lời nào lại càng là người chán sống. Đây là con cưng của trời, không cần phân rõ phải trái! Lý thị đã sống nửa đời người, lần đầu tiên bị dọa toát mồ hôi lạnh, lập tức dập đầu không thôi! Chu lão thái quân không đành

lòng nhìn, vội vàng khuyên nhủ: “Đại công chúa! Người tha cho Âu Dương lão phu nhân đi, tuổi tác bà ấy đã lớn!”

Đào cô cô rũ mắt xuống, từ khi Phò mã Đô Uý cùng tiểu quận chúa lần lượt qua đời tính tình đại công chúa lại càng cổ quái. Vị thiên kim Công bộ Thượng Thư bị phạt kia vốn là người có tri thức lại hiểu lễ nghĩa, thanh xuân hoạt bát, rất được đại công chúa ưu ái. Đáng tiếc nàng ta lại không biết tự lượng sức mình, lại đi mở miệng cầu tình cho một nha đầu bị xử tử. Lúc này thấy Đại công chúa thay đổi sắc mặt, xem ra, đại công chúa thích những chuyện mới mẻ, người mới mẻ nhưng một khi người đã chán ngấy cái gì hay chán ghét ai thì sẽ khiến người đó chịu không nổi! Hôm nay công chúa có thể sủng ái một người nhưng ngày mai liền có thể hận người đó thấu xương, ai cũng không ngoại lệ. Huống chi đại công chúa vốn chán ghét bị người khác uy hiếp, Âu Dương tiểu thư vốn không nói sai cái gì nhưng vị Âu Dương lão phu nhân này lại y vào mình lớn tuổi mà nói chuyện như vậy, ngược lại còn gây thêm rắc rối cho tôn nữ mình!

Quả nhiên, Hưng nhi đột nhiên kêu “Ngao” một tiếng rồi ngã nhào vào lòng công chúa, ở gáy thiếu mất một nhúm lông tuyết trắng. Nha hoàn bên cạnh nhanh chóng bế Hưng nhi xuống, Đại công chúa thuận tay lấy một đồng tiền trên đỉnh Thanh Đồng ném xuống. Chỉ thấy đồng tiền xẹt qua không trung một đường cong, rồi phát ra một tiếng vang đáp xuống chân bàn.

“Người xem đi, nếu mặt đồng tiền hướng lên ta liền tạm tha cho các người. Nếu mặt trái hướng lên, cả hai vị đều phải chịu hai mươi bản tự!”

“Thỉnh đại công chúa khai ân! Tổ mẫu tuổi đã lớn, nếu như quả thật mặt trái hướng lên, mong ngài cho phép tiểu nữ thay tổ mẫu nhận lấy trách phạt!” Âu Dương Noãn cúi đầu, mặt không hề biến sắc. Hai mươi bản tự chỉ là chuyện nhỏ, mất đi thanh danh mới là chuyện lớn.

Đường đường là một thiên kim danh môn lại bị đại công chúa trách phạt trước mặt mọi người, truyền ra ngoài sau này đừng nghĩ có thể ngẩng đầu lên được. Cái gọi là hiếu thuận nay sẽ thành chuyện cười trong thiên hạ, lại còn liên lụy đến đệ đệ vô tội. Đại công chúa làm như vậy rõ ràng là cố ý làm khó nàng. Âu Dương Noãn hiểu rất rõ điểm này mới không do dự mà chịu toàn bộ trách nhiệm.

“Chuyện này cũng khó nói! Đây là thiên ý a!” Đại công chúa lạnh lùng cười.

Tương thị nháy mắt, Lâm Nguyên Nhu liền hiểu ý. Nàng ta bước lên phía trước hai ba bước muốn nhìn xem mặt nào của đồng tiền kia hướng lên trên nhưng Chu Ngưng Ngọc đang đứng bên trái liền cố ý bước trước một bước nhanh chóng che chắn trước mặt nàng ta. Chu Ngưng Bích nhân lấy thời cơ bước nhanh lên trước, thấy đồng tiền kia vẫn còn đang quay vòng liền lấy tay chớp lấy. Lúc quay đầu lại nhìn Âu Dương Noãn sắc mặt mang theo ba phần cổ quái.

Âu Dương Noãn lẳng lặng nhìn vị Chu tiểu thư này, không biết phản ứng của nàng ta là gì. Chu tam phu nhân rõ ràng là tỷ muội tốt của Lâm thị, bản thân nàng lại bị công chúa khiển trách chính là niềm vui trong lòng đối phương. Có thể thấy Chu Ngưng Bích này sẽ không có khả năng giúp nàng, phải nhanh chóng nghĩ ra một đối sách. Nhưng đúng lúc này phía sau lại nghe thấy Chu Ngưng Bích lớn tiếng nói: “Hồi bẩm đại công chúa! Là mặt phải!”

Nàng ta mở tay ra, trên bàn tay tuyết trắng quả nhiên là một đồng tiền, thật sự là mặt phải hướng lên trên. Trong nháy mắt Lâm Nguyên Nhu liền mất bình tĩnh, kêu lên: “Không có khả năng, ta vừa rồi rõ ràng đã nhìn thấy...”

Chu Ngưng Ngọc khẽ lấy tay che miệng, cười nói: “Lâm tiểu thư chắc là nhìn nhầm rồi, ta lúc nãy cũng thấy mặt phải hướng lên!”

Âu Dương Noãn cúi đầu, bên khóe môi lộ ra nụ cười. Chuyện lúc này nàng giúp đỡ, hai vị tiểu thư này vẫn ghi tạc trong lòng. Từ đây có thể thấy được, tiểu thư Chu gia tâm tính không xấu. Tuy rằng nếu mặt trái đồng tiền hướng lên nàng cũng có biện pháp thoát tội, nhưng dù sao cũng phải phiền toái một chút, như vậy cũng tránh được một hồi phiền phức.

Lâm Nguyên Nhu cau gợn nhìn chằm chằm Chu Ngưng Bích, nàng ta lại kiêu ngạo giương cằm ra. Lúc Chu Ngưng Bích gặp quần bách nàng ta cũng không hề nói giúp, hiện tại lại muốn nàng giúp đỡ sao? Nằm mơ đi!

Vị Chu tiểu thư này tuy rằng không thông minh, tính tình lại có chút lỗ mãng nhưng vẫn còn là người biết có ân phải báo. Điểm này ngay cả Âu Dương Noãn cũng không dự đoán được, cũng làm cho Đào cô cô kinh ngạc. Bà nhìn sảnh đường đang diễn ra sóng ngầm mãnh liệt giữa các vị tiểu thư này, trong lòng không biết nên khóc hay cười. Cùng Đại công chúa trải qua mưa gió biến ảo, chuyện này thật sự chỉ là trận chiến giữa các tiểu oa nhi. Nhưng lại cảm thấy khá thú vị, bà nghĩ nghĩ rồi thấp giọng nói: “Đại công chúa, nếu ngài mở lòng thì liền tha cho bọn họ đi!”

Đại công chúa lạnh mắt nhìn, sớm đã đem hết thầy vào trong mắt. Nghe Đào cô cô nói xong, nửa ngày cũng không nói câu gì. Cũng không nói là có tha thứ hay không, Đào cô cô xem xét tình hình rồi nói tiếp: “Được rồi, được rồi! Âu Dương tiểu thư, dập đầu một cái là được rồi!” Tiếp theo lại phân phó nha hoàn: “Các người còn không mau đỡ Âu Dương lão thái thái đứng lên!”

Chờ được dìu lên, Lý thị lại thỉnh tội rồi cảm kích nói: “Đa tạ đại công chúa khoan dung. Ngài đại ân đại đức, tổ tôn chúng ta thật sự vô cùng cảm kích!”

“Được rồi! Không cần đa lễ! Người lại đây, ta nhìn một chút!” Đại công chúa phiến chán phát phát tay, rồi hướng Âu Dương Noãn vẫy tay.

Trong lòng Lý thị lại khẩn trương, nhưng cũng không dám tùy tiện nói chuyện. Chu lão thái quân nhìn ra được một ít manh mối liền vỗ vỗ tay Lý thị, ý bảo bà không nên gấp gáp. Các phu nhân tiểu thư khác cũng bị vị công chúa hỉ nộ vô thường này dọa sợ, người bình thường tức giận còn có thể dự liệu nhưng vị này nói trở mặt liền trở mặt, một chút mặt mũi cũng không chừa cho người ta. Hiện tại nhìn thấy công chúa vẫn mang bộ dạng bình thản nói chuyện liền không khỏi lộ ra vẻ mặt giật mình.

Âu Dương Noãn vẫn bình thản đi đến bên cạnh công chúa, nghiêm túc cúi đầu. Đại công chúa lại đột nhiên vươn tay vuốt tóc Âu Dương Noãn. Đánh giá nàng, hoàn toàn không còn bộ dáng lạnh lùng như vừa rồi. Mọi người trong điện hai mặt nhìn nhau. Công chúa nhìn Âu Dương Noãn nửa ngày rồi đột nhiên hỏi mọi người: “Các người nói xem nàng giống ai?”

Đào cô cô vẫn luôn cúi đầu đứng bên cạnh lúc này liền ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Âu Dương Noãn. Nhìn chăm chú một lúc mới nói: “Nô tỳ không dám nói!”

“Đừng sợ! Người cứ nói đi!”

“Nô tỳ cả gan!” Đào cô cô đáp “Âu Dương tiểu thư cùng đại công chúa năm đó có nhiều điểm giống nhau!”

Vừa nghe đến đó, Âu Dương Noãn liền quỳ xuống: “Tiểu nữ sao dám so được với đại công chúa!” Trong lòng nàng kinh ngạc vạn phần, trên mặt thập phần sợ hãi.

Ai cũng không thể tưởng tượng được, đại công chúa vừa rồi thần sắc nghiêm nghị, lời nói sắc bén nay lại tự tay nâng Âu Dương Noãn lên. Liếc mắt nhìn Đào cô cô một cái, Đào cô cô hiểu ý liền phân phó nha hoàn lấy một cái ghế đến cho Âu Dương Noãn ngồi. Đại công chúa cũng không cho Âu Dương Noãn tạ ơn, nàng cũng không thể nào hành lễ vì bàn tay vẫn bị đại công chúa nắm chặt. Chờ ghế được mang lại, nàng chỉ có thể nhanh chóng ngồi xuống. Các phu nhân cùng các tiểu thư khác nhìn đến ngây người. Đại công chúa không cho phép, ngay cả Chu lão thái quân cũng không thể ngồi xuống. Tiểu cô nương này vừa rồi còn bị đại công chúa thượng trách, như thế nào đảo mắt một cái lại nhận được ân sủng như vậy?

Đại công chúa cũng không nói lời nào, chỉ im lặng nhìn cô nương trước mặt. Trong lòng không hiểu sao hiện lên một chút thâm lương, đột nhiên nhớ tới nữ nhi của mình. Giống như đã rất lâu rất lâu rồi, bây giờ chỉ nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ. Mà bóng dáng kia còn mang theo tất cả niềm vui của bà! Hiện tại trừ bỏ thứ quyền lực khiến người khác e sợ thì hai tay bà không còn lại gì. Ý niệm này vừa tới, đại công chúa lại nắm tay Âu Dương Noãn càng chặt.

Âu Dương Noãn nhìn đại công chúa, có một ý niệm khẽ thoáng qua. Nàng chần chờ ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy sắc mặt đại công chúa đã trở nên bình tĩnh. Bà thả lỏng tay nàng ra rồi hỏi: “Người từ nhỏ lớn lên ở kinh đô sao?”

“Hồi bẩm đại công chúa! Tiểu nữ lớn lên ở kinh đô!”

“Sao trước giờ ta chưa từng gặp qua?” Đại công chúa nói “Nha đầu như ngươi, nếu đã gặp qua ta chắc chắn là sẽ không quên!”

Đây là đang khích lệ nàng sao? Âu Dương Noãn không thể nói trước kia nàng chỉ ru rú trong nhà, là kẻ nhát gan vô vị, nên nàng cúi đầu

hồi nhẹ một tiếng: “Dạ!”

Đại công chúa không hỏi nàng có tỷ muội huynh đệ hay không, chỉ là cứ nói liên miên không dừng làm cho Âu Dương Noãn cảm thấy ngạc nhiên. Không biết tại sao Đại công chúa lại có hứng nói chuyện phiếm như vậy?

Chương 80: Đại tiểu thư là người có dã tâm (2)

Huệ An sư thái đã chuẩn bị mọi việc bên ngoài ổn thỏa, khi đi vào thì phát hiện không khí có phần quỷ dị. Đại công chúa thì đang lôi kéo Âu Dương Noãn nói chuyện, những người khác thì lộ ra vẻ mặt quần bách đứng một bên không biết làm gì. Huệ An sư thái hiểu rõ vị đại công chúa này xưa nay vốn không coi ai ra gì, Âu Dương Noãn nhất định sẽ cảm thấy không quen nên bà liền tiến lên phía trước cười nói: “Công chúa, nên bắt đầu rồi!”

Đại công chúa gật gật đầu, lúc này mới truyền lệnh xuống phía dưới. Bốn tiểu sư phụ nâng bàn ăn vào, trên bàn bày đồ ăn chay. Tiếp theo hai bên cũng được bày biện như vậy. Đồ ăn chay ngoài cơm rau còn có thịt gà chay, thịt vịt chay. Đại công chúa ngồi trên bàn vuông chính giữa, Đào cô cô cùng các vị cô cô khác hầu hạ các bàn, chia thức ăn. Đại công chúa uống một ngụm trà, những người khác mới dám nâng ly trà lên. Công chúa thử đồ ăn, những người khác mới dám cầm đũa.

Âu Dương Noãn đi xuống bên dưới, ngồi vào chỗ các vị tiểu thư khác đang ngồi. Thấy bọn họ đều đang dùng ánh mắt ghen tị nhìn mình thì làm như không thấy, chỉ nghiêm túc thưởng thức bàn tiệc chay thịnh soạn trước mặt. Thức ăn chay của Trữ quốc am rất nổi danh. Các món ăn chay trên bàn được làm từ nấm hương và tinh bột mì: gà hạt dẻ, thiêu can tiêm, thịt dê,... Thoạt nhìn một bàn đầy gà, vịt, cá, thịt. Sắc hương hấp dẫn, làm người ta chỉ nhìn thôi đã thấy thèm chảy nước miếng. Những món ăn mặn đều có mặt đầy đủ ở đây, hương vị vẫn vậy chỉ khác là chúng được làm từ nguyên liệu chay mà thôi. Lại còn có trà Bát Bảo thượng đẳng. Âu Dương Noãn ăn một miếng,

nghĩ rằng Âu Dương Tước không biết đang ở đâu, đã có người thay hẳn chuẩn bị cơm trưa chưa? Nếu biết sẽ gặp phải nhiều chuyện như vậy, thì đã sớm khuyên tổ mẫu nhanh chóng xuống núi rồi!

Đào cô cô đột nhiên hỏi: “Mời nhị phu nhân Trấn quốc Hầu phủ đến hầu hạ đại công chúa dùng bữa!”

Tương thị vừa nghe thì chiếc đĩa trong tay ‘Ba’ một tiếng rơi trên bàn. Đào cô cô không khỏi lắc đầu. Những người ở đây luận phẩm cấp, Chu lão thái quân địa vị cao nhất, nhưng tuổi tác đã cao. Âu Dương lão phu nhân lại vừa đắc tội với đại công chúa, Chu tam phu nhân bên kia lại xuất thân từ nhà Tuyên thành công khiến đại công chúa thập phần không vui. Vì vậy mới tuyên Tương thị lên hầu hạ, vốn là đã quyết định trước khi công chúa dùng bữa. Đào cô cô đã ám chỉ với Tương thị nhưng bà ta lại nghe mà như không hiểu. Bây giờ còn luống cuống trước mặt mọi người như vậy, quả thực là không biết nói gì! Trong mắt người đời, đại công chúa vô lễ như thế nào cũng đều có thể bởi vì thân phận cao quý. Nhưng những người khác tuyệt đối không thể như vậy!

Tương thị thật sự rất sợ hãi vị đại công chúa này, bây giờ chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra không đứng dậy nổi. Lúc này liền nghe thấy một giọng một nữ tử nhẹ nhàng nói: “Đào cô cô, thân thể mẫu thân ta không được tốt. Sợ không thể nào hầu hạ công chúa tốt được. Hay là để ta thay mẫu thân đi!”

Âu Dương Noãn nhìn lên cũng vừa lúc Lâm Nguyên Nhu đứng dậy. Lâm Nguyên Nhu thấy Âu Dương Noãn đang nhìn mình thì khiêu khích nhìn lại nàng một cái ‘Hừ, không phải chỉ có người mới biết cách lấy lòng đại công chúa a! Ta so với người còn mạnh hơn’. Nàng ta thản nhiên đi đến bên cạnh đại công chúa, tự mình gấp một món rồi đưa lên bàn công chúa. Đại công chúa lạnh lùng liếc nhìn nàng ta một cái rồi đột nhiên hỏi: “Người nói xem, đây là món gì?”

Lâm Nguyên Nhu sừng sốt, nhìn thoáng qua Huệ An sư thái đang đứng bên cạnh. Huệ An sư thái mỉm cười, tiểu sư phụ đứng bên dưới nhỏ giọng nhắc nhở: “Lâm tiểu thư, là dị vị cuốn quả!” (Ta không biết đây là món gì, chắc là nhiều vị khác nhau gộp lại ^-^)

“Hồi bẩm đại công chúa, là...” Lâm Nguyên Ninh nhanh chóng trả lời.

“Ta còn chưa điếc đâu! Không cần nhắc lại. Cái này được làm từ gì?” Đại công chúa lại đột ngột hiếu kỳ hỏi.

Lâm Nguyên Nhu hoàn toàn ghen lời, quần bách không biết làm sao nhìn bọn tiểu sư. Tiểu sư im lặng nửa ngày, vừa định lên tiếng nhắc nhở thì Huệ An sư thái ho khan một tiếng nên lập tức ngậm miệng. Lâm Nguyên Nhu tròn mắt lưu chuyển rồi lớn tiếng nói: “Cái này... cái này chắc là Âu Dương tiểu thư có biết!” Nàng ta chắc chắn Âu Dương Noãn không thường xuất môn, muốn đem ngọn lửa này dẫn đến người nàng, chọc giận đại công chúa.

Nhưng mà ngoài dự kiến của mọi người, Âu Dương Noãn đứng lên mỉm cười nói: “Không biết đại công chúa có thể cho phép tiểu nữ giới thiệu một chút?”

Ánh mắt đại công chúa thoáng bắn khoản giữa Lâm Nguyên Nhu và Âu Dương Noãn. Lát sau lộ ra thâm ý cười nói: “Nói ta nghe một chút!”

“Đây là một loại điểm tâm cơm. Được làm từ nguyên liệu như mứt táo, củ từ, mật, đường trắng và hoa quế. Sau đó dùng da giấy cuốn lại chưng lên, sau đó cho thêm một ít mật. Sau khi lấy ra, thêm thanh hồng ti, kim cao điều, đường trắng tinh luyện. Đại công chúa có thể nếm thử, hương vị cũng rất tốt!” Âu Dương Noãn cười nói.

Huệ An sư thái liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn một cái, trong lòng âm thầm kinh ngạc. Bà đâu biết rằng Âu Dương Noãn vì để lấy lòng Lý thị nên đã chăm chỉ tìm hiểu về các món ăn? Trên đời này không có ai vô duyên vô cớ mà yêu, cũng không vô duyên vô cớ sinh hận. Vì để làm cho tổ mẫu cao hứng, Âu Dương Noãn đã tốn rất nhiều tâm tư. Điểm này Lâm Nguyên Nhu vạn lần không thể ngờ được, ánh mắt vốn đặc ý của nàng ta chuyển thành ghen ghét nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn. Đại công chúa phát phát tay, nhìn Lâm Nguyên Nhu nói: “Người lui xuống đi!” Nói xong lại hướng Âu Dương Noãn vẫy vẫy tay, ý bảo nàng đi qua.

Lúc này một tiểu sư phó cầm một cái khay gỗ sơn màu đỏ tiến vào. Bên trong khay là một tô sứ, bên cạnh là hai cái chén lá sen tinh xảo khéo léo. Huệ An sư thái mỉm cười nói: “Mời đại công chúa nếm thử!”

Âu Dương Noãn đi qua, nhắc nắp tô lên rồi rót ra cái chén bên cạnh. Nước trà màu xanh nhạt trong trẻo, một cỗ mùi hương thơm ngát từ đó tỏa ra tứ phía trong điện.

Đại công chúa uống một ngụm trà, cảm thấy mùi hương thơm ngát thấm đậm tâm can, thơm ngọt lạ thường. Bà hỏi Huệ An sư thái: “Trà này nấu như thế nào? Sao có thể có được mùi hương tinh khiết như thế này?”

Huệ An khẽ mỉm cười, nhìn Âu Dương Noãn nói: “Lần này Âu Dương tiểu thư có thể đoán được không?”

Đại công chúa thuận thế nhìn Âu Dương Noãn, “Bẩm đại công chúa!” Âu Dương Noãn thân thiết cười, giống như một đứa nhỏ bướng bỉnh nói: “Tiểu nữ nghe nói Huệ An sư thái có một loại nước trà quý, không dễ dàng gì mà mang ra tiếp khách. Nghe nói loại nước dùng để pha trà này được lấy từ những bông tuyết đọng trên lá thông, khi

ấm lên tan thành nước, dùng một cái bình để hứng lấy. Khi dùng nước này pha trà thì sẽ giữ được hương vị vốn có của lá trà cùng với vị tinh khiết của nước tuyết!”

“Âu Dương tiểu thư đoán không sai!” Huệ An sư thái khen ngợi gật đầu, nói: “Người cũng thử uống một ngụm xem!” Nói xong, bà nhìn Đại công chúa, thấy đối phương không hờn không giận mới tự tay rót cho Âu Dương Noãn một ly trà.

Âu Dương Noãn nhận lấy ly trà, môi nàng vừa chạm vào nước trà thì liền cười nói: “Nói vậy khi sư thái pha trà có dùng thêm ba vị tùng nhân, cây phật thủ cùng hoa mai. Trộn lẫn với nhau rồi đun trong nước mà thành!”

“Nha đầu kia đúng là nhanh nhẹn!” Trên mặt đại công chúa rộ cuộc cũng lộ ra chút tươi cười ấm áp, nhìn Đào cô cô nói: “Thái Hậu lúc nào cũng khoe với ta, nói Dung nha đầu bên cạnh người là nha đầu thông minh lanh lợi nhất. Lúc này trở về ta cũng muốn nói với Lão nhân gia, ta thấy nha đầu kia so với Noãn nha đầu này đúng là giống nhau. Nếu có cơ hội để cho hai người các người đứng chung một chỗ thì đúng là hứng thú!”

Mọi người nghe vậy thì sửng sốt, Dung nha đầu mà đại công chúa nói đến không phải là nha đầu bình thường. Mà chính là Dung quận chúa bên người Thái Hậu. Phụ thân của nàng ta là Kha Minh Sơn, sau này được phong thành Hầu, là Anh quốc công. Sau khi tử trận sa trường thì được truy phong là Trung Sơn vương, nữ nhi duy nhất Kha Dung lập tức được đưa vào Từ Trung cung, được Thái Hậu tự tay nuôi lớn. Vị Dung quận chúa này chẳng những ôn nhu điềm tĩnh, khí chất cao quý lại rất thông minh cơ trí, cử chỉ tao nhã. Thi từ ca phú không có gì là không tinh thông, là tâm phúc của Thái Hậu. Nghe nói Thái Hậu sớm đã có ý định hứa gả nàng ta cho Minh quận vương. Chỉ tiếc Yến vương phi đột ngột qua đời, Minh quận vương

lại đi xuất chinh nên chuyện tứ hôn không thể không gác lại.

Đại công chúa vậy mà cư nhiên lại đánh đồng Âu Dương Noãn với vị Dung quận chúa cực kỳ nổi danh này, đánh giá nàng cao như thế ngay cả Đào cô cô cũng đều chấn động, nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc nói: “Đúng vậy! Nô tỳ cũng chưa bao giờ gặp qua cô nương nào lạnh lợi, sắc bén như Âu Dương tiểu thư!”

Âu Dương Noãn hơi hơi cúi đầu, nói: “Đại công chúa tán thưởng, Âu Dương Noãn thật không dám nhận. Dung quận chúa phong hoa tuyết nguyệt, thế gian hiếm có. Noãn nhi không dám cùng người đánh đồng!”

Đại công chúa lắc đầu cười nói: “Người nói chuyện không vội vàng hấp tấp, những lời người nói khiến người khác cảm thấy đáng tin. Nhưng ta vẫn còn muốn kiểm tra thêm, người biết loại trà tốt nhất trong thiên hạ này là loại nào không?”

Âu Dương Noãn còn chưa trả lời, Huệ An sư thái đã nói: “Đại công chúa đúng là trêu chọc tiểu hài tử. Ngọc Tuyền trà trong cung không phải là thiên hạ đệ nhất sao?”

Âu Dương Noãn gật gật đầu nói: “Sư thái nói không sai, Ngọc Tuyền trà trong cung đúng là thiên hạ đệ nhất. Nhưng tiểu nữ nghe nói ở vùng đất Hương Sơn ngàn dặm xa xôi có một loại lá trà. Trà này ngon ngọt mát lạnh, hương thơm thấm tận xương cốt. Vị vừa đậm vừa nồng, chỉ uống một chén nhỏ thôi cũng giống như uống rượu, sẽ say mê suốt ngày, là kỳ trà nổi danh đương thời. Chỉ là vùng Hương Sơn núi cao nước xa, Thánh Thượng thương cho dân tình, không muốn hao tài tổn của nên đã miễn mấy năm liên tục không cần tiến cống!”

Đại công chúa tựa hồ như rất hứng trí, lại hỏi: “Người tuổi còn nhỏ,

làm sao biết được trà này?”

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Ngoại tổ phụ tiểu nữ có một vị bằng hữu từ phương xa. Mỗi lần đến đều mang theo một ít lá trà. Nghe ngoại tổ mẫu nói, ngoại tổ phụ đã rất vui sướng, mỗi ngày đều uống một ly. Phàm là hướng gió, liền ngửi thấy mùi thơm nồng bay từ phía. Ngay cả khi các tùy tùng vẫn còn trong viện, ông vẫn uống. Khi vừa nuốt xuống, giống như một tiểu hài tử mà thốt lên ‘Trà ngon! Đúng là trà ngon!’”

Nàng nói rất sinh động, giống như là nụ cười ấm áp của Lão Hầu gia đang ở ngay trước mặt. Đại công chúa bỗng nhiên nhớ đến lão nhân cố chấp lúc trước còn ở trước kim điện chống đối phụ hoàng thì không khỏi nở nụ cười, nói: “Tính cách của Lão Hầu gia đúng là như vậy! Người nói đúng!”

Âu Dương Noãn không giống với những người khác, nàng nói chuyện không hề cố ý lấy lòng, cũng không một chút nịnh nọt. Những lời nàng nói ra khiến người nghe cảm thấy cao hứng, điều này làm cho Đại công chúa rất hiếu kỳ.

Dùng xong thức ăn chay, Huệ An sư thái nhìn Âu Dương Noãn nói: “Âu Dương tiểu thư, phiền người đổi trà cho đại công chúa!”

Âu Dương Noãn nhìn Huệ An sư thái, lập tức hiểu được ý đối phương. Lại nhìn Đại công chúa giống như không nghe chuyện gì nên nàng quỳ gối hành lễ rồi cùng Huệ An sư thái đi ra khỏi đại điện.

Đến nơi vắng người, Huệ An sư thái mới cười nói: “Chuyện vừa rồi bản ni đã có nghe qua. Noãn nhi người chịu ủy khuất rồi!”

Bà không nói là nữ thí chủ mà lại kêu thẳng là Noãn nhi, Âu Dương Noãn trong lòng khẽ ấm áp. Biết rõ đối phương là tỷ muội tốt của

ngoại tổ mẫu, sau khi hành lễ với trưởng bối mới nhẹ giọng nói: “Đa tạ sư thái tương trợ!”

“Hài tử ngốc! Chỉ cần là chuyện mà Lão thái quân nhờ cậy, bần ni có liều mạng cũng sẽ giúp người hoàn thành. Càng đừng nói đến chuyện nhỏ như hôm nay!” Huệ An sư thái lắc đầu, trên khuôn mặt từ ái mang theo tia chua xót.

“Sư thái!” Âu Dương Noãn lấy từ trong lòng ra một chuỗi Phật châu, hai tay đưa lên cho Huệ An sư thái, “Con biết ngài thường xuyên được gặp Thái Hậu cùng các quý nhân trong cung, nên sẽ không còn thấy hiếm lạ mấy thứ này. Nhưng nếu con cứ vậy mà nhận sự giúp đỡ của ngài, Noãn nhi trong lòng cảm thấy hổ thẹn. Nghĩ tới nghĩ lui không có cái gì, đây là Phật châu mà Noãn nhi tự tay xâu. Mong sư thái có thể nhận lấy!”

Huệ An sư thái nhận lấy Phật châu, giữ trong tay thật cẩn thận. Chuỗi Phật châu này màu vàng óng ánh, hương long lim. Màu vàng vân vân giống như bầu trời đầy bông tuyết ẩn trong ngàn tầng mây. Cẩn thận suy nghĩ lại thì thiện ý cũng chính là như thế, biến ảo vô cùng. Càng thần kỳ hơn là lại có 'Bản tử' văn xuất hiện, có thể thấy được đây nhất định không phải phàm vật. Bà nhìn kỹ thì thấy mỗi một viên Phật châu đều có khắc kinh văn thật dài, nhìn cũng biết là không phải ngày một ngày hai mà làm được. Trong lòng nhất thời cảm động không nói nên lời: “Cảm ơn tâm ý của con!”

“Ngài trăm ngàn lần đừng nói như vậy. Nếu không có ngài, chỉ sợ tỷ đệ Noãn nhi đã phải chịu kiếp nạn rồi!” Âu Dương Noãn nói những lời thực lòng.

Huệ An sư thái gật gật đầu, nói: “Khó có được tiểu hài tử nào như con! Minh thù phân rõ trắng đen. Nói đến, bần ni còn muốn chúc mừng con trước!”

“Sư thái cứ nói đùa, Noãn nhi thì có chuyện gì vui?”

Âu Dương Noãn vừa nhìn thấy thần sắc của Huệ An sư thái thì liền nghĩ chắc là có liên quan đến đại công chúa. Quả nhiên nghe Huệ An sư thái nói: “Người thường muốn đại công chúa nhìn đến một cái cũng là điều khó khăn. Nhưng Noãn nhi lại có thể được người khen ngợi quả là hiếm thấy. Không biết có câu này bần ni có nên nói hay không?”

“Sư thái cùng ngoại tổ mẫu là tỷ muội tốt, cũng là trưởng bối của Noãn nhi. Ngài có gì mà không thể nói chứ!”

Chương 81: Đại tiểu thư là người có dã tâm (3)

Lưu quang trong mắt Âu Dương Noãn tràn đầy, bất tri bất giác làm lòng người say mê. Huệ An sư thái âm thầm gật đầu, nâng mặt nhìn đại diện xa xa rồi chậm rãi nói: “Noãn nhi, những lời này ngoại tổ mẫu ngươi luyện tiếc không nói với ngươi. Bởi vì nàng nghĩ ngươi vẫn chỉ là một đứa nhỏ. Bần ni lại không thể không thay nàng nói, chúng ta đều đã già rồi, rốt cuộc một ngày nào đó cũng phải rời đi. Đến khi đó sẽ không còn cách nào có thể che chở cho ngươi, ngươi phải bảo vệ cho đệ đệ, lại muốn báo thù rửa hận hết thảy đều phải tự dựa vào bản thân mình. Ngẫm lại chuyện năm đó của bần ni, tất cả đều là do mình, không thể oán người khác. Sinh ra trong số mệnh như vậy, bần ni chỉ có thể chịu. Nhưng ngươi lại khác, ngươi có mỹ mạo cùng tài hoa. Có tâm kế, lại có mưu kế, ngươi có thể đi được xa hơn, lên được cao hơn!”

Âu Dương Noãn có chút đăm chiêu nhìn Huệ An sư thái, cảm thấy trong lời nói của bà có chứa chuyện gì đó.

“Ngoài kia có bao nhiêu danh thần võ tướng, bọn họ hao hết tâm tư tiến lên phía trước. Nhưng chỉ cần một câu của đại công chúa bọn họ liền có khả năng đầu rơi xuống đất. Chỉ với thân phận hiện nay của ngươi, muốn tìm một mối hôn sự tốt môn đăng hộ đối không phải là khó. Nhưng nếu muốn một bước lên trời, thì còn cần phải có trợ lực!”

“Sư thái làm sao biết là con muốn một bước lên trời?” Trong lòng Âu Dương Noãn bỗng nhiên cảm thấy mát mẻ.

“Ngươi toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho đệ đệ, tự nhiên sẽ vì hắn mà

tìm một núi lớn để dựa vào. Người thân là nữ tử nên không thể làm quan trên triều cũng như xuất đầu lộ diện nên cách tốt nhất là thông qua hôn sự. Người là một đứa nhỏ thông minh, hẳn ni không nói với người những lời hư ngôn. Ngoại tổ phụ người là Trấn quốc hầu, phụ thân là Lại bộ Thị Lang, tương lai nếu muốn gả cho nhà công hầu tự nhiên không có gì khó. Chỉ là người sẽ không cam lòng như thế!”

“Sur thái! Ta...” Âu Dương Noãn thật không thể ngờ, Huệ An sur thái là một người ngoài, lại là người xuất gia. Vậy mà lại nói với mình những lời này, trong nhất thời nàng thực sự cảm thấy kinh ngạc.

“Đại công chúa là điểm dẫn tốt nhất, người phải cố gắng bắt lấy. Phải làm cho nàng thích người, như vậy rất nhanh có thể tiếp xúc với quyền quý quan trọng bên trong. Đến lúc đó người sẽ không phải là thiên kim Lại Bộ Thị Lang nữa, mà là sủng nhi của Đại công chúa. Không cần nói đến các nhà công hầu, ngay cả quận vương thân vương người cũng có thể gả qua!”

Âu Dương Noãn lẳng lặng nhìn Huệ An sur thái, lộ ra một nụ cười kỳ dị, chậm rãi nói: “Sur thái biết tâm ý của Noãn nhi sao?”

Huệ An sur thái mỉm cười, nụ cười cũng thực thần bí: “Bản ni sẽ không nhìn lầm người. Người từng nói qua, vì đệ đệ người có thể làm tất cả. Có đúng hay không? Người muốn đem những kẻ thù của mình hoàn toàn dẫm nát, đường tắt nhanh nhất ở ngay trước mặt. Người sẽ chịu bỏ qua sao?”

Âu Dương Noãn rũ mắt xuống, che lại đồng tử đen láy đang khẽ lưu chuyển, nói: “Chỉ sợ sur thái đã quá coi trọng Noãn nhi rồi!”

Huệ An sur thái cười ha ha nhưng lại hoàn toàn không giống với sự hiền hòa bình tĩnh của trước đây. Ngay cả trong ánh mắt cũng hiện lên một tia sáng, nói: “Đúng là không nhìn lầm. Noãn nhi người rõ

ràng là lòng dạ đen tối!”

Bà cùng Lão thái quân không giống nhau, lão thái quân quá mức đau lòng cho cháu gái còn nhỏ, vẫn luôn nghĩ Noãn nhi vẫn chỉ là tiểu hài tử. Nhưng bà lại thấy được rõ ràng, nha đầu này dã tâm bùng bùng, cũng hiểu được tính cách có thù tất báo của nàng. Bà sẽ không phiến nếu được trợ giúp nha đầu này một tay.

Huệ An sư thái nghĩ Âu Dương Noãn sờ tác sờ vi tất cả đều xuất phát từ giả tâm của một cô nương. Nhưng có điều sư thái không biết, lửa cháy trong lòng tiểu cô nương này có thể đốt hết tất cả. Bà vẫn đang theo tâm ý của mình mà tiếp tục nói. Chỉ là thần sắc bỗng nhiên trịnh trọng đứng lên: “Nhớ kỹ, làm bạn với Đại công chúa tuyệt đối không phải chuyện tốt. Đây chính là làm bạn với nữ Diêm La, trăm ngàn lần phải cẩn thận!”

Thấy Âu Dương Noãn đang dùng ánh mắt trong suốt để nhìn mình, Huệ An sư thái khẽ mỉm cười rồi vòng vo qua đề tài khác: “Đương kim Thái Hậu rất thích dùng tẩu hút thuốc. Dung quận chúa rất am hiểu về cái này, bản ni từng có một lần cùng nàng nói chuyện phiếm. Nàng ta nói khi dùng cái này phải có chút chú ý, giấy mi chà xát thật chặt nhưng không dễ dàng đốt lửa. Ngược lại, tùng lại dễ dàng bắt lửa. Thái Hậu thích hút thuốc rồi thở ra làn khói, mới cảm thấy thoải mái. Loại khói này không thể ẩm ướt. Ẩm ướt thì sẽ dễ dàng bị tắt, khói sẽ xộc vào trong người. Bản ni cảm thấy kỳ quái, liền hỏi Dung quận chúa làm sao lại biết được làn khói ẩm ướt? Nàng ta nói, cái này phải dựa vào đôi mắt, nhìn màu sắc đoán hương vị. Để làm được chuyện đó, nàng ta ước chừng phải luyện năm năm. Một ngày cũng không quên, cho nên lâu ngày Thái Hậu không thể rời nàng ta được. Người bên ngoài cảm thấy vận khí nàng ta tốt nên mới được Thái Hậu sủng ái nhưng không nghĩ rằng chỉ một túi yên nho nhỏ bên người nàng ta lại chứa nhiều học thức như vậy. Thái Hậu vốn tính hiền hòa nên cũng dễ nói chuyện. Nhưng Đại công chúa tính tình

cổ quái, hỉ nộ vô thường, so với Thái Hậu càng khó lấy lòng hơn. Cho nên người khẳng định so với Dung quận chúa sẽ càng gian nan hơn. Người hiểu ý bần ni chứ?”

Âu Dương Noãn đang chăm chú nghe, lúc này trịnh trọng gật đầu nói: “Đa tạ sư thái chỉ điểm. Noãn nhi hiểu được!”

Huệ An sư thái cười nói: “Bần ni đã sớm nói qua, Noãn nhi thông minh thế gian khó gặp!”

Cho dù bà có nói như thế nhưng Âu Dương Noãn chung thủy vẫn còn đa nghi, thậm chí cũng không hề có nói qua là muốn leo lên chiếc thuyền lớn là đại công chúa. Tuổi còn nhỏ mà tâm cơ đã sâu không lường được, quả nhiên là hiếm thấy. Nếu một cô nương như vậy có thể lên cao chỉ sợ sẽ mang đến cho vương triều này sự thay đổi không thể đoán trước được.

Âu Dương Noãn khẽ mỉm cười, gương mặt trắng thuần như ngọc, đôi mắt trong suốt, trừ bỏ sự xinh đẹp thì không thể nhìn ra được điều gì khác. Trong lòng Huệ An sư thái cảm thấy khoái ý, tươi cười trên mặt cũng vì thế mà thêm ấm áp. Thẳng đến lúc này, Âu Dương Noãn mới hoàn toàn xác nhận, vị Huệ An sư thái trên mặt luôn bi thương mẫn nhân này chỉ sợ là người có tính cách bất loạn thiên hạ e sợ. Có lẽ trong sâu nội tâm của bà cùng nàng là giống nhau, cất giấu những oán giận thật sâu...

(Bi thương mẫn nhân: Buồn trời thương người, khóc não hoài thương)

“Sư thái! Đại công chúa vẫn còn chờ trong điện. Noãn nhi xin phép đi trước!”

“Được rồi! Đi đi!” Huệ An sư thái vẫy vẫy tay, Âu Dương Noãn

hướng bà hành lễ rồi xoay người rời đi. Nhưng mà Huệ An sư thái lại đột nhiên gọi nàng lại.

Âu Dương Noãn liền dừng bước, chậm rãi xoay người lại. Nàng tươi cười, đang muốn hỏi ‘Sư thái có chuyện gì sao?’, nhưng lời còn chưa nói ra Huệ An sư thái đã thấp giọng hỏi một câu không đầu không đuôi: “Noãn nhi, ngươi có trách bần ni nhiều chuyện hay không?”

“Không có!” Âu Dương Noãn nhất thời sửng sốt một chút, rồi nghĩ nghĩ nói: “Noãn nhi biết sư thái là muốn tốt cho ta!”

“Không!” Huệ An sư thái đánh gãy lời nàng, “Bần ni không đơn giản là chỉ vì ngươi. Lúc trước, khi tới Trữ quốc am này, sư phụ bần ni có nói qua, ở ngoài mặt thì ta kính cẩn nghe theo nhưng trong lòng lại kiêu ngạo bất tuân. Lúc trước ta chỉ nói ngoài miệng sẽ nghe theo người nhưng trong lòng lại hận thấu xương, ta vẫn luôn cảm thấy sư phụ làm khó ta khắp nơi. Chỉ cần nhìn không vừa mắt liền dùng cây quạt trần đánh ta, phạt quỳ ta. Bắt quỳ cả nửa ngày, mùa hè quần áo đơn bạc, có khi quỳ đến hai đầu gối chảy máu. Nhưng sau này người lại đem y bát truyền lại cho ta mà không giao cho Tuệ Tâm tỷ tâm địa lương thiện một lòng hướng phật. Ngươi có biết vì sao không?”

(Y bát: áo cà sa, trượng, các thứ của Phật giáo)

“Sư thái, Noãn nhi không biết!” Âu Dương Noãn nói ra những lời này tương đương với việc cổ vũ Huệ An sư thái nói tiếp.

“Theo như lời sư phụ nói, Tuệ Tâm sư tỷ từ nhỏ đã đi theo người. Một lòng hướng phật, tâm như nước lặng, công đức tu hành đều vượt xa bần ni. Nhưng bần ni lại có thứ mà tỷ ấy không có, đó chính là trên người bần ni có một loại khí diễm không chịu thua kém ai. Nhưng Huệ An ta lại không cần những thứ này, Sư cô nói muốn Trữ

quốc am này kéo dài sự hưng thịnh thật lâu thì chỉ có thể cúi đầu trước hoàng gia, vừa có thể duy trì sự cổ kính của nơi này. Lại nói, chính là vì bản ni vẫn có chuyện ghen ghét nên mới đồng ý bằng lòng cúi đầu trước bọn họ. Điểm này, sư tỷ không thể bằng bản ni. Tỷ ấy lại không để nhóm người quyền quý kia vào trong mắt, ha ha...” Khi nói đến đây, mi gian Huệ An sư thái nảy lên một cổ tằm tối.

“Lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, bản ni đã biết ngươi và ta là cùng một loại người. Đây chính là số mệnh. Sau này, có một ngày bản ni đi rồi, ngươi vẫn còn sống thì hãy nhớ đến những lời ta nói ngày hôm nay, nói không chừng có thể nhìn ra được nhiều điều, nhiều người!” Huệ An sư thái tạm dừng một lát rồi mới chậm rãi nói tiếp: “Ngươi đi đi!”

Âu Dương Noãn nhìn sườn mặt đơn bạc của Huệ An, biết rõ bà nhất định có nhiều đau khổ chôn sâu trong lòng không muốn nói cũng như khó có thể nói ra. Lòng Âu Dương Noãn bỗng sinh ra một cổ nhu tình, vốn muốn ở lại một chút cùng bà trò chuyện nhưng vừa muốn nói, Huệ An sư thái lại đột nhiên vẫy vẫy tay nói: “Ngươi đi đi, công chúa vẫn đang chờ đấy!”

Huệ An sư thái nghĩ nàng vẫn còn nhỏ nhưng lại không biết hết thảy nàng đều hiểu được. Bởi vì Âu Dương Noãn nàng đã sống qua hai kiếp người, Huệ An sư thái nói những lời này là vì đã quá đau lòng. Bà đã liều mạng như vậy là vì để những người đã làm hại bà xem. Rồi gia tộc cũng chỉ là bên ngoài, nhưng nghe khẩu khí là biết bà hận đến muốn đem những người đó ăn tươi nuốt sống!

Âu Dương Noãn mỉm cười xoay người rời đi.

....

Tiến vào Trai đường, nàng lấy tách trà có nắp tinh xảo ra, ở trong tách thả đầy lá trà, dùng ấm nhỏ đun qua nước sôi một lần. Sau đó

lại dùng cái ấm lớn đổ nước vào ngâm lần thứ hai. Chờ trong chốc lát rồi mới dùng cái khay mang lên bàn trà của công chúa.

Đại công chúa thử một ngụm, nhíu mày nói: “Trà này là trà gì?”

“Đại công chúa, trà này giúp người cảm thấy ấm áp. Noãn nhi cả gan, thả thêm một ít gừng, tỏi, táo, kỷ tử, hoài sơn. Tiểu nữ nghĩ sẽ tốt cho thân thể công chúa!”

“Là ai nói hay là người tự chủ trương?” Đại công chúa cố ý trầm mặt, trong ánh mắt lại dẫn theo kinh ngạc.

Âu Dương Noãn không có một tia kinh hoảng, chậm rãi nói: “Vừa rồi Noãn nhi ở Linh tiên điện có thấy Đào cô cô vì công chúa mà cầu một quả. Tiểu sư trong điện hỏi phượng thể công chúa có an khang hay không. Vì vậy mới cả gan thêm một ít dược liệu vào trong trà, mong công chúa thứ tội!”

Đại công chúa có chút hàn tính, thân thể hư nhược. Đào cô cô xác thực ở Linh tiên điện có cầu một quả, chính là...Âu Dương Noãn thế nhưng lại có chú ý đến. Đào cô cô giật mình mở to hai mắt nhìn tiểu cô nương bình thản này. Lại nghe giọng điệu dịu dàng của đại công chúa: “Người đúng là một người tinh tế!” Nói xong liền uống thêm một ngụm. Tương thị cùng Lâm Nguyên Nhu bên kia nhìn Âu Dương Noãn, hận không thể cắn nuốt lấy nàng.

Dùng xong cơm chay, đại công chúa mời Huệ An sư thái đến đại điện giảng kinh. Các phu nhân, tiểu thư cũng theo bên cạnh. Đúng lúc này Âu Dương Noãn thấy Hồng Ngọc thần sắc kinh hoảng ở ngoài điện thăm dò, nàng hơi hơi chau mày, hướng Đào cô cô tạ lễ rồi đi ra cửa điện. Vừa đến cửa điện, Hồng Ngọc đã cầm chặt tay áo nàng, giọng điệu luống cuống nàng chưa bao giờ thấy qua: “Đại tiểu thư, đại thiếu gia đắc tội với Tần vương Thế tử. Bị...bị...”

“Người nói cái gì?”

Chương 82: Tần vương thế tử không dễ chọc

Âu Dương Noãn cầm chặt lấy tay Hồng Ngọc, ánh mắt lo lắng: “Sao lại như thế?”

“Đại thiếu gia...Tên nô tài bên cạnh nói đại thiếu gia vô tình đi vào khu vực săn bắn, dọa con mồi của Tần vương Thế tử chạy mất. Chọc Thế tử gia hết sức giận dữ nên liền trối lại hỏi tội!”

Thần sắc Âu Dương Noãn đại biến, Phương mama một bên nghe xong thì nước mắt liền chảy ra: “Đại tiểu thư, bây giờ phải làm sao đây?”

Hai tay Âu Dương Noãn nắm chặt thành quyền, đầu óc không ngừng chuyển động. Nàng trầm giọng nói: “Hồng Ngọc, người mau vào bẩm báo chuyện này với tổ mẫu. Hãy nói ta đã đi trước xem sao, để cho người ở lại nghĩ biện pháp!”

“Đại tiểu thư, trong kinh sớm đã có lời đồn. Thái vương Thế tử tính tình thô bạo, người cứ như vậy đi một mình thì không thể được. Không bằng người cầu đại công chúa!” Hồng Ngọc vội vàng nói.

Âu Dương Noãn nhìn vào trong điện, Đại công chúa đang nhắm mắt nghe Huệ An sư thái giảng kinh. Nhưng thật ra Đào cô cô có để ý bên này, ánh mắt Âu Dương Noãn khẽ ngưng lại rồi nhanh chóng quay đầu nắm lấy tay Phương mama, thấp giọng nói: “Phương mama, người thay ta xin lỗi Đào cô cô bên người đại công chúa. Cứ nói trong nhà có việc gấp nên ta phải đi trước!”

Không thể đi cầu Đại công chúa! Đại công chúa cùng Âu Dương Noãn bắt quá chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi. Nếu đi cầu khả năng thành công không lớn, còn nữa cách làm việc của công chúa vốn cường ngạnh, cùng Tần vương vốn không liên quan. Nếu như để người vì đệ đệ nàng ra mặt, như vậy từ nay về sau Âu Dương gia không phải sẽ kết thù hận với Tần vương hay sao? Quan trọng nhất là, tình hình hiện tại của Tước nhi chưa biết như thế nào, nếu cứ tùy tiện cầu đại công chúa ra tay, vạn nhất chọc giận Thế tử, tính mạng Tước nhi không phải sẽ... Hơn nữa việc này cực kỳ nguy hiểm, Hồng Ngọc cùng Phương mama không thể đi theo, chỉ có bản thân nàng tự mình đi trước. Âu Dương Noãn không nghĩ thêm nữa liền đi nhanh ra phía ngoài.

“Mau! Tới bãi săn!” Âu Dương Noãn nhanh chóng lên xe ngựa. Dáng vẻ thiên kim khuê các thoáng bất loạn, trong lòng lo lắng không thể che dấu, làm cho phu xe Âu Dương gia chấn động. Hắn chưa từng thấy qua đại tiểu thư gấp gáp như vậy, thần sắc nghiêm nghị nên theo bản năng đánh mạnh xuống, xe ngựa lao nhanh về phía trước.

Tần vương Thế tử săn bắn ở phía bắc Trữ quốc am. Diện tích rất lớn, ước chừng cách Trữ quốc am hai mươi dặm. Bên trong có một nửa là rừng rậm, cây trong rừng toàn là những đại thụ cao lớn. Màu của thiên nhiên, mùi của dã thú nồng đậm. Bọn hoàng tôn công tử đã chán ghét các yến nhạc kinh đô liền lại đến nơi này giải sầu. Điều này Âu Dương Noãn biết, nhưng hôm nay cũng là ngày mà Minh quận vương cùng đại quân xuất chinh nên nàng nghĩ các con cháu hoàng thất đều lên triều. Không nghĩ rằng Tần vương Thế tử lại đến đây trong thời gian nhạy cảm này.

Dọc theo đường đi xe ngựa chạy rất nhanh, tiến vào khu vực săn bắn. Các binh sĩ canh giữ bên ngoài còn chưa kịp hỏi, xa phu đã quất roi ngựa dục ngựa xông qua, chỉ để lại một đám bụi mù phía sau.

Thái vương Thế tử đang giương cung tên chạm rồng chỉ vào Âu Dương Tước thì đột nhiên có một chiếc xe ngựa vọt vào. Một cô nương từ trong xe ngựa nghiêng ngả lao đảo nhảy xuống. Ngay trước mặt mọi người, chớp mắt tiểu cô nương đã đứng chắn trước người Âu Dương Tước.

Binh lính một bên quát lớn: “Người là ai?”

Tiếng quát này kinh thiên động địa, hàm chứa tức giận vô cùng.

Âu Dương Noãn ngẩng đầu, bởi vì chạy đi quá nhanh quá gấp gáp nên búi tóc không biết rơi ra lúc nào. Nàng không chút để ý đến dáng vẻ danh môn khuê tú của mình, tùy ý để gió thổi tung mái tóc đen nhánh mượt mà. Quần áo nàng cũng bị gió thổi bay phấp phới. Cách khoảng trăm bước, ánh mắt trong suốt của nàng chống lại người đang đứng ở vị trí hiển quý phía đối diện-Tần vương Thế tử Tiểu Thiên Diệp đang trừng lớn hai mắt.

Bốn mắt nhìn nhau.

Tại thời khắc này, Âu Dương Noãn biết mình không thể để lộ ra chút sợ hãi nào. Nàng tự nhiên cười tươi, nụ cười này, rất mỹ lệ. Nhưng vẻ đẹp này không thể nào giấu được đôi mắt đang ướm át kia, không dấu được hai hàng nước mắt đang bắt đầu rơi xuống.

Hai mắt đăm lẹ, cách nàng khoảng trăm bước, trước ánh mắt của rất nhiều người, cứ như vậy không chớp mắt nhìn Tiểu Thiên Diệp. Khi nước mắt rơi xuống môi, Âu Dương Noãn lại hướng Tiểu Thiên Diệp cười, tươi cười vẫn còn trên khóe môi, nàng đã mở miệng lớn tiếng nói: “Cầu xin Thế tử tha cho xá đệ!”

Nàng từng chữ từng chữ thông thả lớn tiếng nói ra. Khi nói xong chữ

cuối cùng, nước mắt theo đôi mắt trong veo kia liền chảy ra, theo hai gò má bạch ngọc, rơi xuống cằm rồi chậm rãi thấm vào vạt áo. Có vài giọt lại nhập vào bụi đất dưới chân, đảo mắt liền không thấy nữa.

Âu Dương Noãn lúc này đúng là xinh đẹp tuyệt mỹ, nàng chặt chẽ che chắn trước người Âu Dương Tước, tóc đen phiêu tán, vạt áo bị gió lạnh thổi tung, vù vù bay lên. Rõ ràng là nước mắt đang không ngừng chảy nhưng vẫn bắt buộc bản thân phải tươi cười, giống như toàn bộ sự đẹp đẽ đều ngưng tụ lại đây, trong nháy mắt như đóa hoa quỳnh nở rộ.

Chỉ có duy nhất một cơ hội này, Âu Dương Noãn tự nói với chính mình, nhất định phải bắt lấy bằng được. Lấy sự nhu nhược của nước mắt, thanh âm cầu xin tha thứ uyển chuyển, nụ cười trên mặt đánh thẳng vào lòng người đối diện.

“Tỷ tỷ!” Thanh âm Âu Dương Tước thoáng run rẩy, hắn không ngờ bản thân nhất thời lỗ mãng, tỷ tỷ lại che chở cho hắn trước người ngoài, thay hắn nhận lấy những ngăn trở thương tổn. Hắn dùng lực muốn đẩy Âu Dương Noãn ra: “Tỷ tỷ, đây là chuyện của đệ! Tỷ mau đi đi!”

“Im miệng! Đệ còn muốn nhận ta là tỷ tỷ thì không được nói thêm một chữ!” Âu Dương Noãn cũng không quay đầu, cố ý hạ giọng. Trong thanh âm thế nhưng không có nửa điểm thất kinh, cũng không hề có một chút nhu nhược. Nếu mấy trăm binh lính đang cùng nàng giằng co kia nghe được giọng điệu này chắc chắn sẽ cảm thấy với cô nương nhu nhược trước mặt này không phải là một người.

“Cầu thế tử tha cho xá đệ!” Âu Dương Noãn lại lớn tiếng nói một lần nữa.

Cung thủ vốn đang chờ lệnh hành động tất cả đều ngưng lại. Rõ ràng

là đang sợ hãi, rõ ràng nước mắt như mưa vẫn chảy xuống nhưng vẫn luôn gắt gao đem đệ đệ bảo hộ phía sau. Cô nương xinh đẹp nhu nhược như vậy, làm cho những kẻ vốn thích săn bắn, thích nghe tiếng giã thú trúng tên kêu lên đau đớn, thích nhìn máu tươi đầm đìa chảy từ vết thương, nhóm binh lính vốn thích sát sinh này không khỏi động tâm. Bọn họ không tự chủ được mà nhìn Tiểu Thiên Diệp mặt vẫn không chút đổi sắc, cùng chờ đợi quyết định của hắn.

Tiểu Thiên Diệp ước chừng khoảng mười sáu mười bảy tuổi. Sắc mặt hơi hơi tái nhợt, sắc môi cũng cực đậm. Ánh mắt giống như chứa đựng thật nhiều ưu sầu, trong đôi mắt lại luôn ẩm ướt lấp lánh ánh nước. Mà trên mặt, lại có một loại hàn băng lạnh lùng dọa người, quả nhiên là phiêu nhiên xuất trần, thanh nhã khôn kể. Cả đời Âu Dương Noãn, chưa bao giờ gặp qua nam tử mỹ mạo như vậy. Nhưng nàng biết, đằng sau khuôn mặt tuấn mỹ của Tần vương Thế tử này có bao nhiêu lạnh lùng vô tình. Trong kinh đô khắp nơi lưu truyền hẳn tính cách bạo ngược, giết hại vô số người vô tội. Nhưng nàng buộc phải đánh cược một phen, giờ này khắc này như ngưng lại, tất cả mọi người đều ngừng hô hấp.

Tiểu Thiên Diệp khẽ nhếch khóe môi, giống như là cười lạnh, con ngươi sáng mang hàn ý. Khóe môi hơi hơi cong lên, một sợi tóc bị gió cuốn qua mặt hắn, gây cho người đối diện cảm giác như có như không nhưng cũng thật lạnh lùng vô tình. Hắn cao giọng nói với trưởng thị vệ Huyền Cảnh bên cạnh: “Lại một nha đầu giáo hoạt đến nữa!”

Trong ánh mắt hắn lấp lánh hơi nước, đẹp không gì sánh được. Nhưng lời nói ra lại lạnh băng làm người khác không khỏi rùng mình. Âu Dương Noãn biết mình sở tác sở vi cũng không thể đánh động được đến nam nhân này, nhưng không còn cách nào khác, dù cho là một chút hy vọng nhỏ nàng cũng phải bắt lấy. Âu Dương Noãn thẳng lưng, lớn tiếng nói: “Âu Dương Noãn thay Trấn quốc Hầu phủ cùng

Âu Dương Thị Lang vẫn an Tàn vương Thế tử! Thế tử điện hạ! Xá đệ trẻ tuổi non dạ, không biết đây là chỗ điện hạ săn bắn nên đã đắc tội với người. Mong điện hạ khai ân!”

Huyền Cảnh sửng sốt, không tự chủ được nhìn Âu Dương Noãn. Nhìn vào đôi mắt ôn nhu kia, đôi mắt to sáng xinh đẹp. Vị trưởng thị vệ lãnh huyết vô tình này lần đầu tiên cảm thấy trong lòng như nhũn ra, ánh mắt nóng lên. Hắn thấp giọng nói: “Thế tử, thuộc hạ nghe nói Âu Dương Thị Lang có một vị thiên kim danh chấn kinh đô tên là Âu Dương Noãn, là đích ngoại tôn nữ của Trữ lão thái quân. Có lẽ chính là nàng, có phải ngài nên...” Bốn chữ ‘giơ cao đánh khẽ’ còn chưa kịp nói Tiểu Thiên Diệp chỉ thản nhiên liếc hắn một cái, Huyền Cảnh lập tức ngậm miệng không dám nói, cúi đầu xuống.

“Vả miệng!”

Huyền Cảnh ngơ ngẩn một chút, trong lòng có chút bối rối. Hắn nhanh chóng quỳ rạp xuống đất. Hắn từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh Thế tử, tuy rằng người lãnh khốc vô tình, bạo ngược cực điểm nhưng chưa từng xử phạt hắn trước mặt mọi người. Đây vẫn là lần đầu tiên.

“Sao? Còn muốn ta đích thân động thủ sao?” Giọng nói lạnh nhạt của Tiểu Thiên Diệp lộ ra chút uy nghiêm.

Huyền Cảnh liền giơ tay lên liên tiếp hướng má mình đánh tới, động tác càng ngày càng nhanh, càng mạnh. Càng đánh càng dùng sức, rất nhanh bên khóe miệng hắn liền chảy máu, trên mặt liền đỏ lên.

“Người có phục hay không?” Tiểu Thiên Diệp lạnh lùng nói

“Thuộc hạ đáng chết vạn lần! Phục! Phục!” Huyền Cảnh vẫn đánh, đánh cho khuôn mặt đều da trong thịt bóc.

Ánh mắt Tiểu Thiên Diệp vẫn không hề chớp, lạnh lùng nói: “Cút xuống đi!”

Huyền Cảnh lui xuống, những người khác đều không hiểu vì sao hắn lại bị đánh nên không khỏi hai mặt nhìn nhau. Chỉ có Âu Dương Noãn cách đó trăm bước là rõ ràng, nàng đột nhiên hiểu được. Vị Tần vương này có tính cách như thế nào, hắn sẽ không cho phép bất luận kẻ nào nhiều lời, cho dù đó là thuộc hạ thân cận của mình.

Tiểu Thiên Diệp lạnh lùng nhìn Âu Dương Noãn, cũng không bởi vì nàng xinh đẹp mà động tâm. Thanh âm khô khốc nói: “Đệ đệ bảo bối của ngươi đã làm dã lộ của ta chạy mất. Lại còn nói ta bạo ngược không đức. Ngươi nói xem ta có nên giết hắn hay không?”

“Thế tử! Xá đệ chỉ mới mười tuổi. Kinh nghiệm còn thấp, khó tránh ngôn hành bất tuân. Cho nên mới khinh suất nói bậy, mong Thế tử khoan thứ!”

Đây không phải là đang giả vờ yếu đuối sao? Khóe miệng Tiểu Thiên Diệp xẹt qua tia hứng thú, thản nhiên nói: “Tuổi còn nhỏ liền có thể cuồng ngôn sao? Ở trước mặt vương hầu đúng là làm người ta chê cười mà. Làm tổn hại đến uy nghiêm hoàng gia, người như vậy không phải là đáng chết hay sao?”

“Khí phách ngôn, không thể coi đó là sự thật!” Âu Dương Noãn cắn chặt răng, một tia cũng không nhượng bộ.

“Người xưa đã nói, ngôn tu cân nhắc!” Tiểu Thiên Diệp lại giơ cung tiến lên một lần nữa, nhắm thẳng vào Âu Dương Noãn.

“Hắn là người, người tất có sai!” Âu Dương Noãn vẫn nhìn thẳng vào mắt hắn, không hề có nửa điểm lui bước. Âu Dương Tước muốn đi lên phía trước lại bị nàng kéo ra sau lưng.

“Nhân sai thất tài vong gia. Quân sai mất giang sơn, chết thiên hạ. Như vậy hắn sống cũng không còn giá trị nữa!” Tiểu Thiên Diệp kéo căng dây cung, hơi hơi nheo một bên mắt.

“Nhất thời tức giận, Thế tử sẽ tru sát con trai độc nhất của mệnh quan triều đình, Tần vương điện hạ đang ra sức chiêu mộ nhân tài vậy mà Thế tử lại muốn cùng Trấn quốc Hầu phủ trở thành địch, cùng Lại Bộ Thị Lang kết thù sao?” Ánh mắt Âu Dương Noãn sắc bén, ngữ điệu ý vị sâu xa.

Ngón tay Tiểu Thiên Diệp dừng một chút, lộ ra tươi cười nói: “Ai nói là ta giết nhi tử của Âu Dương Thị Lang. Người ta giết chỉ là một tặc nhân xông vào khu vực săn bắn mà thôi!”

Chỉ cần người vừa chết, Tiểu Thiên Diệp có thể nói là do tỷ đệ Âu Dương Noãn xông vào khu vực săn bắn của hắn, bị kỵ binh bên trong vô tình bắn chết. Ngay cả khi thật sự muốn kết thù, hắn cũng không hề sợ!

“Ngay cả khi xá đệ có ngàn sai vạn sai, hôm nay Thế tử gia cũng không thể giết hắn được!” Thanh âm Âu Dương Noãn cực kỳ trong trẻo hữu lực, mang theo một loại khí thế bức người, sự nhu nhược lúc này đã hóa thành như không. Trên người nàng căn bản không tồn tại loại yếu đuối như nhược này nọ, tất cả là biểu hiện giả dối nàng dùng để che đậy đối phương. Nếu như nhu nhược vô dụng, nàng liền đổi qua phương thức khác.

“Oh! Có gì không thể sao?” Tiểu Thiên Diệp nhếch mi lên, nghiêng nghiêng đầu, vẻ mặt so với tiểu hài tử còn thơ ngây hơn. Nhưng trong đáy mắt lại hiện lên rõ ràng sự tàn khốc.

Chương 83: Tần vương thế tử không dễ chọc (2)

“Hôm nay là ngày giỗ của Thái tổ Hiếu Trinh Hiến hoàng hậu. Thế tử đã sẵn bản ở đây không nói, ngài lại thực sự còn muốn giết người nữa sao?”

Mặt mày Tiểu Thiên Diệp thoáng ngưng trọng, nghiêng đầu hỏi: “Nha đầu kia đang nói ai vậy?”

Một mưu sĩ vẫn lẳng lặng đứng phía sau liền giục ngựa đi lên cung kính nói: “Thế tử, là Thái tổ Hiếu Trinh Hiến hoàng hậu!”

Tiểu Thiên Diệp có chút ngoài ý muốn, bởi vì đối với loại tế kỳ tổ tiên này vô cùng phức tạp. Tất cả đều do quan lễ tư Tông nhân phủ thông tri. Thái tổ Hiếu Trinh Hiến hoàng hậu cũng không phải là vị hoàng hậu đầu tiên, cho nên sau khi truy phong ngày giỗ của bà cũng không tính là đại sự. Bởi vậy cũng không kỳ quái khi Tiểu Thiên Diệp không biết.

“Là ngày hôm nay sao?” Trong lòng Tiểu Thiên Diệp thoáng động.

Còn chưa chờ Chu tiên sinh trả lời, Âu Dương Noãn đã cao giọng nói: “Trong phật đường Trữ quốc am có thờ phụng liệt tổ liệt tông hoàng thất Đại Lịch, hai mươi vị hoàng hậu cùng các vị chủ tử, Âu Dương Noãn đều nhớ kỹ. Xin hỏi Thế tử điện hạ, ngài muốn tại đây trong ngày hôm nay sát sinh sao? Ngài thân phận tôn quý, bất cứ khi nào muốn xử lý tỷ đệ chúng ta, Âu Dương Noãn không dám có ý kiến. Nhưng nếu tương lai để người khác có lý do truy cứu, vu cho ngài tội danh cố ý miệt thị Hiếu Trinh Hiến Hoàng hậu, miệt thị Thái tổ

gia thì ngài phải làm sao đây?”

Chu tiên sinh là mưu sĩ xuất sắc bên người Tần vương, vẫn luôn theo sát bên cạnh Thế tử. Lúc này hắn nghe Âu Dương Noãn nói thì lập tức nhíu mày: “Thế tử, hai người này không thể giết!”

“Tại sao?”

“Thế tử, không nói đến ngày giỗ của Thái tổ hoàng hậu. Vừa rồi nàng ta có nhắc đến Trữ quốc am, theo như thuộc hạ được biết, hôm nay là ngày đại công chúa diện hạ giá lâm Trữ quốc am. Theo đó cũng có không ít nữ quyền quý tộc, vị Âu Dương tiểu thư này chỉ sợ là...”

Trên mặt Tiểu Thiên Diệp lộ ra một nụ cười, nói: “Chuyện đó liên quan gì đến ta?”

Chu tiên sinh ghen hòng, hắn biết xưa nay vị Thế tử gia này vẫn luôn liều lĩnh cùng không coi ai ra gì, nên liền khuyên nhủ: “Vương gia chính trực dùng người hết sức, bọn họ dù sao cũng là gia quyến Lại Bộ Thị Lang, lại có liên quan đến Trấn quốc Hầu phủ. Nếu ngài nhất thời tức giận mà giết chết bọn họ, bị đại công chúa bắt được nhược điểm thì thật không hay. Theo thuộc hạ thì chúng ta cứ thuận nước giong thuyền tạm thả bọn họ đi, trở về cũng có thể nói lời công đạo với Vương gia!”

Nụ cười trên mặt Tiểu Thiên Diệp lại càng thêm thân thiết, Chu tiên sinh cơ hồ nghĩ rằng sự khuyên bảo của mình đã có hiệu quả thì lại nghe vị chủ tử này nói: “Nhắc nhở ta sao? Biện pháp đúng là hiếm có a! Giết thì đúng là quá dễ dàng rồi!”

Chu tiên sinh trong lòng âm thầm kêu khổ, nghĩ vị Âu Dương đại tiểu thư này rất thông minh nhưng ngược lại đã khơi dậy tính chinh phục của Thế tử gia. Lúc này đúng là xông vào đại họa mà.

Bọn họ nói chuyện âm thanh không lớn. Thế nhưng trong không gian trừ bỏ âm thanh gió rít bên ngoài, mấy trăm ngàn binh lính không một tiếng ho khan này thì rất yên tĩnh. Từng câu từng chữ Tiểu Thiên Diệp nói ra đều lọt vào tai Âu Dương Noãn, hết sức rõ ràng.

Âu Dương Noãn nắm chặt tay, nói: “Thế tử muốn như thế nào?”

Tiểu Thiên Diệp thờ dài nói: “Đoán không ra...Các người vĩnh viễn sẽ đoán không ra!” Thanh âm trầm thấp lạnh lùng này lại mang theo một loại khiếp nhược nói không nên lời.

Âu Dương Noãn nhìn thẳng vào mắt hắn, trước đây nàng đã nghe nói Tiểu Thiên Diệp bạo ngược vô tình. Nhưng nàng vẫn luôn nghĩ đồn đãi chẳng qua là tự dọa mình dọa người mà thôi, bây giờ nàng lại hết sức tin tưởng. Bởi những lời đồn kia hết thấy đều là sự thật, giờ phút này nàng cảm thấy đôi mắt đẹp động lòng người kia hoàn toàn không giống đôi mắt của con người, không hề có một tia tình cảm ấm áp nào.

Quả nhiên là ánh mắt của độc xà, dã thú cùng yêu ma hợp thành.

Tiểu Thiên Diệp lại cười rạng rỡ nói: “Ta luôn thích người thông minh. Người là người như vậy. Ta không thể không thừa nhận lời nói của người đúng là có sức tác động!”

Âu Dương Noãn lạnh lùng nói: “Đa tạ Thế tử khen ngợi!”

Tiểu Thiên Diệp lại nói: “Chỉ tiếc là người đã làm ra những chuyện ngu ngốc!”

Âu Dương Noãn nhíu mày nhìn hắn, nửa điểm kinh hoàng cũng không có. Thậm chí trong lòng xuất hiện sự chán ghét thật mạnh

cũng đều được che dấu rất tốt. Tiểu Thiên Diệp lại giương giọng: “Người cùng ta đối nghịch, không phải kẻ điên mà là kẻ ngu ngốc. Bởi vì ta rất ghét những người tự cho mình là thông minh!”

Ánh mắt hắn không chớp nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn, đây là lần đầu tiên hắn nhìn một nữ nhân như vậy. Không, nàng còn chưa được xem là một nữ nhân mà chỉ là một tiểu cô nương mà thôi.

Trên mặt Âu Dương Noãn thế nhưng hoàn toàn không đổi sắc, trong mắt cũng không hề có sự sợ hãi. Có chăng chỉ là sự lãnh trào cùng kiên định. Nàng lớn tiếng nói: “Nếu Thế tử chán ghét người thông minh, xin mời đối phó với ta. Bỏ qua cho xá đệ! Âu Dương Noãn vô cùng cảm kích!”

Tiểu Thiên Diệp bất ngờ cười lớn: “Đúng là rất khá! Người có thể vì đệ đệ mà không màng sống chết. Tiểu tử kia! Người đúng là người có phúc!”

Âu Dương Tước nắm chặt hai tay, môi cơ hồ bị cắn đến bật máu. Lúc này hắn mới hiểu được, tỷ tỷ vì mình mà gặp phải phiền toái lớn như vậy! Tiểu Thiên Diệp này rõ ràng là một tên điên, không để ý đến quan hệ lợi ích vẫn khư khư cố chấp muốn giết bằng được mình! Âu Dương Tước không tự chủ được mà la lên: “Tiểu Thiên Diệp! Người có bản lĩnh thì hãy giết ta! Tha cho tỷ tỷ của ta!”

Tiểu Thiên Diệp nói: “Từ từ! Tự nàng ta đã đưa đến cửa, ta sao lại từ chối! Nhưng, giết người cũng là một loại trò chơi, nếu ta cứ dễ dàng ban cho các người cái chết nhẹ nhàng như vậy không phải sẽ mất hết hứng thú sao?”

Âu Dương Noãn bỗng nhiên nở nụ cười nói: “Nếu người thật sự giết chúng ta, người sẽ phải hối hận!”

Tiểu Thiên Diệp nói: “Đáng tiếc, chẳng có gì làm ta hối hận!”

Âu Dương Noãn cười lạnh một tiếng, đối với người bình thường có thể nói đạo lý, có thể phân rõ lợi hại. Nhưng tên Tần vương Thế tử này không phải người bình thường, hẳn là kẻ điên. Hắn căn bản không để ý đến quan hệ lợi hại ra sao, ngay cả thân nhân mệnh quan triều đình cũng đều tru sát, thậm chí ngay cả nghiệp lớn của Phụ vương hắn cũng không cần thì nàng còn gì để nói? Tổ mẫu ích kỷ, Hầu phủ chia năm xẻ bảy, kinh đô lại ở xa, nửa điểm để trông cậy cũng không có. Hiện tại chỉ có thể kéo dài thời gian, chỉ mong Đào cô cô có thể hiểu được những lời của nàng!

Tiểu Thiên Diệp thông thả nói: “Ta nghĩ, kỳ thật Âu Dương tiểu thư ngươi nói cũng có lý. Hôm nay ở đây giết người đúng là không tốt. Nhưng cứ như vậy mà thả các ngươi đi, buổi tối ta sẽ khó chịu mà ngủ không được!”

Ngươi ngủ không được thì liên quan gì đến chúng ta? Âu Dương Noãn lần đầu tiên cảm thấy nói chuyện cùng với kẻ điên đúng là khó chịu: “Thế tử có điều kiện gì?”

“Ta cho các ngươi một canh giờ, ngươi có thể chạy khắp nơi trong bãi săn này. Một canh giờ sau, ta sẽ dẫn nhân mã đuổi theo. Nếu bị ta bắt được, tất nhiên là sẽ loạn tên bắn chết, đến lúc đó ta sẽ nói các ngươi xông vào khu vực săn bắn. Cho nên bị bắn chết cũng không can hệ gì đến ta!”

“Thế tử là đang nói đùa sao? Ngươi mang theo hơn trăm người ngựa, chúng ta chỉ có hai người. Trừ phi định ra thời hạn tìm kiếm, nếu không vẫn là bây giờ Thế tử nên giết chúng ta đi!” Âu Dương Noãn bình tĩnh nhìn đối phương.

Tiểu Thiên Diệp cũng nhìn nàng, trong ánh mắt dẫn theo mười phần

hứng thú, nói: “Vậy lấy một nén nhang làm thời gian hạn định. Qua thời gian một nén nhang, nếu ta không tìm thấy thì sẽ liền tha cho các người. Tuyệt đối không nuốt lời, như thế nào?”

Âu Dương Noãn trầm giọng nói: “Chỉ mong Thế tử giữ lời!”

Chu tiên sinh thập phần sốt ruột, nha đầu kia có biết trời cao đất dày hay không vậy? Thế tử mang đến những cự mã cùng cường tướng vô cùng khôn khéo của Tần vương phủ, một người địch trăm người. Khu vực săn bắn này rộng lớn, nhưng nhiều người cùng ngựa như vậy qua thời gian một nén hương cũng có thể xới lên từng tấc đất, huống chi hai người lớn như vậy làm sao giấu được? Vị Âu Dương tiểu thư này chẳng lẽ điên rồi!

Âu Dương Noãn sao lại không biết điểm này, nhưng mục đích của nàng chẳng qua là để kéo dài thời gian mà thôi! Nếu không đáp ứng, chỉ sợ tên Thế tử giết người không chớp mắt này sẽ lập tức giết chết tỷ đệ nàng! Cùng người bạo ngược thành tính này thì không thể nói đạo lý!

“Âu Dương tiểu thư, bắt đầu đi!” Chu tiên sinh lớn tiếng nói

Âu Dương Tước lôi kéo Âu Dương Noãn liều mạng chạy sâu vào rừng.

Vừa mới biến mất khỏi tầm mắt Tiểu Thiên Diệp, Âu Dương Noãn đã lớn tiếng nói: “Được rồi! Không cần chạy!”

Âu Dương Tước hoảng sợ, thất thanh nói: “Tỷ tỷ, chúng ta chỉ có một canh giờ, nếu không chạy, để khi bọn họ bắt đầu truy kích thì phải làm sao? Chúng ta phải chạy càng xa càng tốt!”

Âu Dương Noãn trầm giọng nói: “Ta và đệ thể lực không tốt, chạy

càng nhanh thể lực càng giảm nhanh. Như vậy chạy sẽ không được xa, nói không chừng chưa bị bắt đã kiệt sức mà ngã xuống, như vậy không phải là đúng ý hấn rồi sao?”

Âu Dương Tước gấp đến hai mắt đều đỏ, thật sự hối hận bản thân không nên quá lỗ mǎng chạy vào nơi này đắc tội với Thế tử, hấn không tự chủ được mà nói: “Tỷ tỷ, đều là lỗi của ta...” Tỷ tỷ cao quý đoan trang, chỉ là thiên kim chốn khuê phòng. Thế nhưng lại bị hấn liên lụy mà đối đầu cùng Tần vương Thế tử, bị buộc phải chạy trốn khắp nơi. Tỷ tỷ căn bản không nên như vậy!

Âu Dương Noãn nhìn hấn một cái, nói: “Hài tử ngốc, chuyện đến nước này tự trách có ích lợi gì? Chỉ cần có đối sách, một canh giờ cũng không tính là ngắn!”

Âu Dương Tước nhanh nói: “Vậy, bây giờ phải làm sao?”

Đúng lúc này, Âu Dương Noãn nghe được tiếng ục ục phát ra từ bụng Âu Dương Tước, nàng mỉm cười nói: “Bây giờ có đói bụng, đệ chỉ có thể nhịn xuống. Nhưng chúng ta có thể đi tìm nguồn nước, uống nhiều nước một chút. Có đói cũng có thể chịu được!”

Âu Dương Tước giật mình mở to hai mắt, lúc này còn rảnh rỗi đi tìm nước sao? Nhưng vốn hấn đã sớm hình thành thói quen nghe lời Âu Dương Noãn nên lập tức gật đầu đồng ý.

...

Tiểu Thiên Diệp đang bung ly rượu trong tay, xuất thần thì một binh sĩ bước nhanh đến, quỳ xuống: “Khởi bẩm thế tử! Thuộc hạ đã phát hiện ra bọn họ!”

Hấn nhìn Tiểu Thiên Diệp, thấy đối phương lộ ra nụ cười tàn khốc,

nói: “Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng nói qua sẽ không phái người giám sát các ngươi!”

Chu tiên sinh không biết nói cái gì, người ta là thiên kim mảnh mai là quyền thế, vậy mà lại bị Thế tử nhà mình giày vò như vậy! Truyền ra ngoài không phải là mất hết thể diện sao? Chỗ nào lại có đạo lý như vậy? Đúng lúc này binh lính lại nói: “Thuộc hạ theo sự phân phó của Thế tử, sớm đã bày sẵn mai phục. Thấy bọn họ giống như là muốn chạy thật xa, nhưng lại giống như là tinh thần rất bình thản. Một chút khác thường cũng không nhìn ra!”

Tiểu Thiên Diệp nói: “Bọn chúng chẳng lẽ không kinh hoàng bỏ chạy sao?”

Binh lính sửng sốt một chút, nói: “Không có! Bọn họ đi rất chậm rãi, giống như là đang du ngoạn sơn thủy vậy. Tuyệt đối không hề sốt ruột!”

Vẻ mặt Tiểu Thiên Diệp thoáng mất hứng. Chu tiên sinh thở dài: “Không thể tưởng tượng được vị Âu Dương tiểu thư này tuy chỉ là một nữ tử lại có hiểu biết như vậy! Nếu bây giờ bọn họ dốc hết lực mà chạy, chỉ sợ không tới một canh giờ thì đã ngã quỵ rồi!”

Tiểu Thiên Diệp thản nhiên nói: “Ngươi có vẻ như rất thương thức nàng?”

Chu tiên sinh sợ hãi mặt trắng bệch, cúi đầu nói: “Thuộc hạ không dám...Nàng cho dù có lợi hại, sao có thể so được với Thế tử thần cơ diệu toán?”

Tiểu Thiên Diệp im lặng một lúc lâu mới nói: “Hiện tại nàng đã đi đến đâu?”

Trong lời nói của hắn sớm đã quên Âu Dương Tước không còn một mảnh, chỉ còn thấy một người là Âu Dương Noãn.

Binh lính nghĩ nghĩ rồi nói: “Nàng giống như là đang đi tìm nước uống!”

Trên mặt Tiểu Thiên Diệp lại lộ ra nụ cười, nói: “Vậy thay ta đưa nàng một phần đại lễ!”

Binh lính cúi đầu, Chu tiên sinh thở dài một hơi, Thế tử thông minh tuyệt đỉnh, ngày thường sẽ không ương ngạnh mà gây khó dễ cho một nha đầu. Nhưng hôm nay lại không như vậy, hôm nay là ngày Minh quận vương lãnh binh xuất chinh, có lẽ vì vậy mà tâm tình Thế tử không được tốt....Ai...Cũng là vị đại thiếu gia Âu Dương phủ này quá xui mà thôi.

Ở bên kia Âu Dương Tước lo lắng hỏi: “Tỷ tỷ, vạn nhất bọn họ canh giữ bên nguồn nước, chẳng phải là úng trung tróc miết sao?”

(Úng trung tróc miết: Bắt ba ba trong hồ)

Âu Dương Noãn cười, sắc mặt vẫn hết sức bình tĩnh, đôi mắt sang lên động lòng người. Nàng nói: “Hắn dù sao cũng là Tần vương Thế tử, sẽ không nuốt lời trước mặt mọi người đâu. Nhưng thật ra hắn có phải người âm thầm theo dõi, hướng chi hắn đang muốn thể hiện thủ đoạn của mình. Muốn ta thua tâm phục khẩu phục!”

Suối nước êm ái, nước chảy chậm chậm, dưới ánh mặt trời lại càng sáng rõ, quả nhiên là không có chút bất thường nào. Âu Dương Tước cực kỳ cao hứng, chạy nhanh xuống vực nước lên uống.

Đột nhiên từ thượng nguồn con suối có người bóng cười khanh khách: “Nhanh chút nhanh chút, Thế tử đang chờ chúng ta đấy!”

Chỉ thấy xa xa có mấy nha hoàn trẻ tuổi mỹ mạo, đang cầm roi thúc đẩy một đám động vật: Heo, ngựa, trâu, bò thành đoàn chạy đến dòng suối uống nước đi tiểu.

Âu Dương Tước giận dữ nhảy dựng lên, một tay đập mạnh xuống nước mắng to: “Các người đang làm gì vậy? Nước này là để người uống, các người đừng quá đáng!”

Từ trong đám đó một nha hoàn ha ha cười rộ lên: “Thế tử nhà ta phân phó, nếu Âu Dương tiểu thư muốn uống nước. Vậy thì xin mời uống nước tiểu của súc vật nhà ta là được rồi!”

Âu Dương Tước phẫn hận, giơ chân nói: “Như vậy mà là một đại nam nhân sao? Khi dễ một thiếu nữ cùng một tiểu hài tử, đúng là không biết xấu hổ!”

Tần vương Thế tử chẳng những thông minh, còn rất ác độc. Chủ ý như vậy cũng nghĩ ra được. Âu Dương Noãn lắc đầu, chỉ là đối với nàng mà nói loại vũ nhục này thì tính là gì. Bọn họ nhất định không biết, những lời độc ác, những việc độc ác, vô số vật dụng dơ bẩn ném lên người nàng. Nước sông lạnh như băng dần dần, từ từ nhấn chìm nàng. Làm cho tấm lòng chung thủy của nàng trong một khắc lại bị sự bịa đặt thêu dệt kia phá hủy. Sự nhục nhã này đối với nàng chỉ như trò đùa của trẻ con mà thôi. Âu Dương Noãn nhẹ nhàng hạ thân mình xuống, động tác hết sức tao nhã mức nước suối lên nhẹ nhàng uống. Nàng uống từ từ nhưng lại uống rất nhiều.

Bọn nha hoàn vốn đang cười đùa bỗng nhiên ngây dại. Trong đó có một nha đầu hoảng sợ nói: “Người...người dám uống nước này sao? Trong nước này có cả nước tiểu của người nữa người có biết không?”

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Nước suối này chảy xuống hồ nước lớn phía dưới núi. Nếu nói đây là nước tiểu thì Thế tử gia nhà các người cũng uống mỗi ngày đấy thôi!”

“Người...người dám vũ nhục Thế tử gia chúng ta sao?”

“Có gì mà không dám? Mời người trở về nói với Thế tử nhà các người, phần đại ân này của hắc, Âu Dương Noãn ta suốt đời khó quên! Ngày sau chắc chắn sẽ hậu báo!” Nụ cười trên môi Âu Dương Noãn cực kỳ ôn nhu ngọt ngào, vẻ mặt trịnh trọng. Mấy tiểu nha hoàn kia hai mặt nhìn nhau một lát rồi nhanh chóng nhấc váy chạy đi, ngay cả roi trúc cũng đánh rơi xuống suối.

Chương 84: Tần vương thế tử không dễ chọc (3)

Loại nhục nhã này nếu đổi lại là nữ tử khuê các bình thường chỉ sợ là đã lập tức lấy dây thừng treo cổ rồi. Ngay cả có thể chịu đựng được, thì cũng sẽ không chịu uống nước! Thế nhưng trên đời này lại có thiên kim quyền quý như Âu Dương Noãn lại chịu uống, các nàng vô luận như thế nào cũng không tưởng tượng được.

“Tỷ tỷ, sao tỷ có thể...”

Âu Dương Noãn thấy đám nha hoàn kia bỏ chạy trốn chết mới lộ ra tia cười lạnh, xoay người nhìn Âu Dương Tước vẫn còn ngơ ngác nói: “Tước nhi, hãy tàn nhẫn khi có thể tàn nhẫn, hãy nhịn khi có thể nhịn được. Người tài giỏi như thế mới thực sự là nhân vật lợi hại. Tỷ tỷ luôn che chở yêu thương đệ, sẽ không để đệ chịu chút uỷ khuất nào. Nhưng bây giờ đệ cũng nên biết, trên đời không phải ai cũng sẽ che chở cho đệ! Đệ không phải là muốn kiến công lập nghiệp sao? Chút uỷ khuất này nếu chịu không được thì về sau đừng nói với ta bốn chữ này nữa!”

Âu Dương Tước nhìn tỷ tỷ mình, như là lần đầu tiên nhìn thấy nàng. Hắn im lặng một lát rồi đột nhiên như hiểu ra điều gì, liền liều mạng uống nước, uống đến khi bụng căng vẫn còn cố uống. Lát sau hắn ngẩng đầu lên, lấy tay áo quẹt ngang miệng, trịnh trọng nói: “Tỷ, ta tuyệt đối sẽ không làm tỷ thất vọng!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, trong lòng có chút bi thương không dễ phát hiện. Nàng tràn ngập chí khí, Tiểu Thiên Diệp thì tính là gì, bất quá chỉ là một con chó điên mà thôi. Cứ chờ mà coi đi!

...

Nghe xong nha hoàn bẩm báo, Chu tiên sinh thập phần hoảng sợ, ngập ngừng nói: “Trong thiên hạ này có loại nữ tử như vậy sao?”

Tiểu Thiên Diệp thờ dài: “Âu Dương Noãn danh chấn kinh đô, quả nhiên không phải là hạng nữ nhi tầm thường. Chu tiên sinh, nếu đổi lại là người, người có thể làm được như vậy không?”

Chu tiên sinh đỏ mặt tía tai lắc đầu nói: “Không thể, tuyệt đối không thể! Thuộc hạ thà khát chết cũng không uống!”

Tiểu Thiên Diệp cười ha ha nói: “Nếu đổi lại là ta. Trong tình huống đó ta cũng sẽ uống!” Tần vương Thế tử đúng là một mỹ nam hiếm thấy, nhất là giờ phút này trên mặt hắn lộ ra tươi cười, thần thái sáng rạng. Nhưng nói đến đây, vẻ mặt hắn đột nhiên nghiêm túc, im lặng như thần.

Tất cả mọi người không dám nói thêm nữa, binh lính phụ trách giám sát chạy lại nói: “Thế tử, bọn họ uống xong nước lại tiếp tục đi về phía trước rồi!”

Chu tiên sinh nhíu mày: “Thời gian đã qua một phần ba, bọn họ lại không hề nóng vội chạy trốn chết sao?” Vị đại tiểu thư Âu Dương gia này, tuổi không lớn lại có được sự chịu đựng cùng dũng khí như vậy. Lúc này rốt cuộc là nàng đang có chủ ý gì đây?

Đúng lúc này từ phía sau, đầu lĩnh bọn binh lính lại nhận được báo cáo đưa tin. Lúc đi lên mặt xám như màu đất, ấp úng không dám nói. Tiểu Thiên Diệp nhíu mày nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Thế tử, không thấy bọn họ đâu nữa!”

Cái gì? Tiểu Thiên Diệp nhảy dựng lên, giận dữ nói: “Các người nhiều người như vậy, đều mù hết cả sao?”

“Thuộc hạ có tội!... Là vì vị tiểu thư kia đột nhiên lớn tiếng cười nhạo Thế tử ngài là hạng người bội tín. Nói không truy kích mà cư nhiên còn phải người mai phục. Nàng ta còn cười nhạo ám vệ đều là những kẻ vô năng, ngay cả hai đứa trẻ cũng làm cho lo lắng không tìm được. Thuộc hạ nhất thời tức giận, những tưởng một lúc sau cũng có thể đuổi kịp bọn họ, liền bỏ hết đại đa số binh lính đang theo dõi. Chỉ để lại một người đứng nhìn từ xa. Sau cùng, lại... lại không thấy người đâu nữa!” Mặt binh lính kia cắt không còn giọt máu, liên tục dập đầu. Trên tờ giấy viết người không thấy nữa, điều này sao có thể?

Tất cả mọi người đều cúi đầu xuống, cũng không dám nhìn Tần vương Thế tử.

“Kéo xuống!” Tiểu Thiên Diệp cười lạnh nói, lập tức có người bước lên kéo tên binh lính kia xuống. Hắn lại nói: “Được! Tốt lắm! Ngay cả khi nàng có trốn dưới ba tấc đất, ta cũng nhất định sẽ đào được. Nếu như có thể sống sót được đến ngày mai, ta thề sẽ cùng họ với nàng! Người đâu!”

Chu tiên sinh nhìn Tiểu Thiên Diệp nhanh chóng đem năm trăm binh lính chia làm mười đội, mỗi đội đi một hướng. Toàn bộ khu vực săn bắn này, mỗi một tấc đất đều được đào xới, tuyệt đối không lộ ra kẽ hở.

“Thế tử, không giữ lại người nào bên cạnh sao?” Chu tiên sinh lo lắng hỏi.

Tiểu Thiên Diệp lạnh mặt nói: “Không cần! Tất cả các người đều phải

đi tìm. Cho dù có đào tung hết khu này cũng phải tìm ra Âu Dương Noãn. Ai tìm được ta sẽ trọng thưởng ngàn lượng, nếu không tìm thấy ta lập tức chém đầu!”

Trong lòng Chu tiên sinh run lên, biết rõ Thế tử gia là người tâm ngoan thủ lạt, nói được sẽ làm được liền cúi đầu không nói, nhanh chóng thúc ngựa chạy đi. Bọn nha quyền cũng theo đó rời đi, sợ Thế tử nổi trận lôi đình lại trút lên người mình.

Thời gian một nén nhang trôi qua rồi hai nén nhang....Thời gian ước định đã qua thật lâu, nhưng vẫn không có tin tức nào truyền đến. Không tìm thấy bọn họ, mãi vẫn không tìm thấy. Tiểu Thiên Diệp càng nghĩ càng thấy có gì đó không thích hợp, lại cảm thấy mình đã bỏ qua điểm mấu chốt nào đó...Hắn một bên suy nghĩ, một bên giục ngựa tùy ý đi. Đột nhiên cảm thấy một trận hoảng hốt hụt hơi, đi đến tòa nhà thường ngày vẫn nghỉ chân mới dừng lại.

Tòa nhà này so với cung điện trong thành của hắn thực sự là rất nhỏ. Chỉ khi nào đi săn hắn mới đến đây nghỉ ngơi, bên trong chỉ có ba gian phòng để ở, kiến trúc cũng rất đơn giản. Hắn vừa mới bước vào liền nghe một trận tiếng cười. Nghĩ rằng chỉ để lại đây hai tên thị vệ trông coi thì liền nhíu mày.

Hắn nghe một trong hai tên thị vệ cười nói: “Thế tử quả nhiên chu đáo, thế nhưng lại phái cô nương qua đây quét dọn phòng ở!”

Chỉ nghe một âm thanh ôn nhu khác cười nói: “Đúng vậy! Thế tử nói săn bắn quá mệt mỏi nên phái nô tỳ qua đây trước để chuẩn bị tốt mọi thứ! Thế tử đúng là có tài bắn cung tuyệt đỉnh, hôm nay thu hoạch rất khá a!”

Giọng nói này, rõ ràng là của nha đầu chết tiệt kia...Âu Dương Noãn? Điều này sao có thể, một đám người bên ngoài đang điên

cuồng tìm kiếm, vậy mà nàng lại trốn ở trong này sao? Làm sao có thể?

“Cô nương xinh đẹp như vậy, sao trước kia ta chưa từng thấy qua?”

“Nô tỳ mới vào vương phủ không lâu. Đây lại là lần đầu tiên theo Thế tử gia đi săn bắn nên hai vị chưa từng gặp qua là điều đương nhiên. Hai vị đi theo Thế tử gia đã bao lâu rồi?” Âm thanh hết sức ôn nhu, điềm tĩnh. Nhưng khi rơi vào tai Tiểu Thiên Diệp lại làm một cỗ tức giận nảy lên.

“Ai, cũng được hơn một năm rồi! Ta thấy cô nương người tuổi vẫn còn nhỏ không hiểu chuyện nên mới nói với người. Đừng nhìn Thế tử khô ngô nhẽ nhận vậy, nhưng thực ra lại là nhân vật rất lợi hại. Người vẫn nên cách xa ngài ấy một chút!”

“Thật vậy sao? Nô tỳ thấy Thế tử rất có khí phách!”

Một thị vệ khác thở dài: “Cô nương tuổi còn nhỏ làm sao có thể nhìn người được! Thế tử gia chúng ta giết người không chớp mắt a!”

Nữ tử kia lại cười khanh khách nói: “Thật đáng sợ nha! Hai vị đại ca đừng hù dọa nô tỳ!”

Nghe tiếng cười trong trẻo của nàng, Tiểu Thiên Diệp rốt cuộc không nhịn nổi nữa liền nhanh chóng bước vào, lớn tiếng nói: “Hóa ra là người trốn ở trong này!”

Hai tên thị vệ kia liền lập tức sợ ngây người, không biết sao Thế tử gia lại đột nhiên đến đây. Tiểu Thiên Diệp không thèm nhìn hai tên ngu xuẩn này, lớn tiếng quát: “Mau cút ra ngoài!”

Hai người kỳ quái nhìn nhau, nhưng cũng không dám trì hoãn, lão

đảo chạy ra ngoài.

Âu Dương Noãn mỉm cười nhìn Tiểu Thiên Diệp, nụ cười tươi như ánh mặt trời làm người đối diện cảm thấy vô cùng chói mắt. Đã vậy nàng lại cười càng sáng lạn hơn: “Thế tử! Người tới chậm mất rồi. Hiện tại....thời gian quy ước đã sớm trôi qua!”

Tiểu Thiên Diệp im lặng nhìn nàng, Âu Dương Noãn lại cười nói: “Thế tử nhìn như vậy! Không lẽ trên mặt tiểu nữ có nở hoa sao?”

Tiểu Thiên Diệp rốt cuộc cũng nhịn không được, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Các người làm sao chạy được đến đây?”

Âu Dương Noãn vỗ vỗ bàn tay, Âu Dương Tước từ sau cửa liền tiến vào. Trên mặt lộ ra tươi cười bướng bỉnh nói: “Thế tử muốn biết? Ta đây liền mở lòng từ bi nói cho ngài biết, sau khi tỷ tỷ kích động làm người của người bỏ đi liền cùng ta nhảy vào dòng suối nhỏ!”

Tiểu Thiên Diệp nhíu mày: “Đường lớn không đi vì sao lại nhảy vào nước?”

Âu Dương Noãn cười cười hỏi lại: “Khi Thế tử đi săn, có mang theo chó săn hay không?”

Mỗi một nơi có con người đi qua đều khó tránh khỏi lưu lại hơi thở. Mùi này mặc dù con người không ngửi được nhưng không thể nào tránh được mũi của chó săn đã được huấn luyện. Chỉ có đi ở trong nước mới có thể tránh được sự truy lùng của chó săn. Khi đi trong nước, dù có lưu lại mùi cũng đều bị dòng nước cuốn trôi đi rồi.

Tiểu Thiên Diệp nói: “Chuyện này người cũng nghĩ tới sao?”

Âu Dương Noãn khiêm tốn nói: “Đúng vậy! Cũng phải đa tạ Thế tử

mang đến không ít phương tiện, miễn cho tỷ đệ chúng ta phải đi bộ vất vả! Oh, đúng rồi, thị vệ của ngài cũng rất hiếu lễ nghĩa, còn giúp ta hong khô váy nữa!”

Cũng may hôm nay nàng ăn vận đơn giản mộc mạc, còn cố ý tháo chuỗi vòng ngọc kia xuống, nếu không thật sự khó có thể lừa gạt được người khác.

Tiểu Thiên Diệp là người thông minh, lập tức nghĩ đến điểm mấu chốt. Chính hắc đưa đến nào trâu cùng ngựa, chỉ sợ là đã trở thành tọa kỵ của bọn họ. Chó săn đi đến dòng suối thì mùi đột nhiên bị gián đoạn, binh lính tự nhiên sẽ nghĩ là bọn họ đã bơi qua sông liền qua bờ bên kia tiếp tục tìm kiếm. Không ngờ bọn họ lại cưỡi trâu ngựa trốn vào chỗ nghỉ ngơi của hắc. Cứ như vậy bọn họ tự nhiên sẽ không tìm được. Hắc không tự chủ được mà cười lạnh một tiếng nói: “Các người trốn ở đây, không sợ ta đột ngột trở về sao?”

Âu Dương Noãn khẽ lắc đầu nói: “Thế tử gia rất chán ghét bỏ thuộc hạ tự ý hành động, tự nhiên sẽ càng ghét hận việc chúng ta đột nhiên mất tích. Nếu không tìm được người sẽ không cam tâm quay về nghỉ ngơi. Thế nhân nói nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất. Thế tử không phải ngay cả câu này cũng chưa từng nghe qua đó chứ?”

Từng câu từng chữ nàng thề nhưng lại như nhìn thấu Tiểu Thiên Diệp.

“Trên đời này không có ai dám trêu đùa ta!” Tiểu Thiên Diệp đột nhiên tiến lên hung hăng bắt lấy cánh tay Âu Dương Noãn, hai mắt đỏ đậm như máu, “Đừng bày ra bộ dạng như biết hết thảy như vậy... Ta xem ngươi có thể chống đỡ được đến khi nào?”

Âu Dương Noãn lui xuống từng bước, Âu Dương Tước một bên

không nghĩ tới đối phương lại đột nhiên phát cuồng như vậy. Hắn nhảy dựng lên nhanh chóng chắn trước người Âu Dương Noãn.

Một tiếng hừ nhẹ, lực kiềm chế tay Âu Dương Noãn đột nhiên buông lỏng. Nháy mắt nàng đã thấy Tiểu Thiên Diệp lấy tay ôm lấy ngực, bộ dáng vô cùng thống khổ. Hắn oán hận nhìn Âu Dương Noãn, gương mặt trắng bệch rồi thân mình đột nhiên run lên, khụ khụ ho khan, máu theo đó tràn ra bên môi, nhìn rất ghê người.

Âu Dương Tước quá sợ hãi, lôi kéo Âu Dương Noãn chạy ra bên ngoài. Khi sắp chạy đến cửa, hai người chợt nghe thấy tiếng rên rĩ phía sau.

Âu Dương Noãn theo bản năng quay đầu lại nhìn, liền thấy tay Tiểu Thiên Diệp đang run run cho vào ngực. Giống như là phải chịu đau đớn thật lớn, tựa hồ như phải lấy hết khí lực mới từ trong lòng lấy ra một bình sứ. Lại nhất thời sẩy tay, bình sứ rơi xuống lăn ra xa. Ánh mắt hắn lộ ra tuyệt vọng, thân mình cuộn lại như trẻ sơ sinh. Từ trong cổ họng hắn phát ra tiếng rên rĩ, sắc mặt trắng bệch trong suốt, giống như là ngay tức khắc sẽ ngừng thở.

Âu Dương Tước thấy Âu Dương Noãn dừng lại liền nhíu mày nhìn Tiểu Thiên Diệp, nghĩ rằng nàng đang chần chờ nên nhanh chóng nói: “Tỷ tỷ, hắn là kẻ điên. Không cần quản hắn!”

Tiểu Thiên Diệp tuyệt vọng nhìn tỷ đệ Âu Dương Noãn. Vừa rồi hắn vẫn còn nắm chắc phần thắng, đem tính mạng đối phương nắm chặt trong lòng bàn tay. Hiện tại hắn lại đang đứng giữa ranh giới sinh tử, thế cục bỗng chốc bị đảo ngược lại. Đúng là đáng giận mà!

Âu Dương Noãn không hề có chút mềm lòng. Trên thực tế, trừ bỏ Lão thái quân cùng Âu Dương Tước, nàng đối với bất luận kẻ nào cũng không quan tâm. Chỉ là nàng do dự vì nàng đang cân nhắc, nên

hay không nên cứu người này.

Nếu để mặc hắc chết ở chỗ này, tỷ đệ nàng sẽ thoát được can hệ sao? Oan gia nên giải không nên kết. Hơn nữa hắc là Tần vương Thế tử quyền thế ngập trời, nên tuyệt đối không thể để hắc chết. Âu Dương Noãn quyết định, liền bước nhanh qua nhật bình sứ kia lên. Tiểu Thiên Diệp đã không còn khí lực để động ngón tay, Âu Dương Noãn đoán trong bình này chính là thuốc để cứu mạng hắc. Nàng cầm lấy bình, đến bên cạnh hắc rồi đem viên thuốc nhét vào miệng Tiểu Thiên Diệp.

“Tỷ tỷ, hắc làm sao vậy?”

“Có thể là tâm bệnh!” Âu Dương Noãn thấp giọng trả lời.

Tiểu Thiên Diệp hít sâu một hơi, sắc mặt vẫn trắng bệch như cũ, cả người dựa vào Âu Dương Noãn, khẽ nhắm mắt hơi hơi thở dốc. Khi đã ổn định, hắc mới nhìn nàng. Ánh mắt kỳ quái chưa bao giờ có.

Âu Dương Noãn không hề sợ hãi mà nhìn thẳng vào mắt hắc. Môi Tiểu Thiên Diệp đã khô nứt, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không nói lời nào. Âu Dương Noãn thở dài, nhìn Âu Dương Tước nói: “Đệ qua bên kia mang một chút nước lại đây!”

Âu Dương Tước vẫn bất động đứng đó, Âu Dương Noãn lẳng lẳng nhìn hắc. lát sau hắc mới nhú mày nói: “Được rồi, được rồi! Ta nghe lời tỷ!” Sau đó chạy nhanh đi lấy một chén nước.

Âu Dương Noãn dùng khăn tay chấm vào nước rồi nhẹ nhàng thấm vào môi Tiểu Thiên Diệp. Động tác cực kỳ mềm nhẹ: “Thế tử, ta và ngài xưa nay không thù không oán. Hôm nay vô tình đắc tội, ngài lại bức tử chúng ta. Nay ta lại cứu ngài một mạng, cũng mong ngài giơ cao đánh khẽ, bỏ qua cho xá đệ!” Khi nàng nói, ánh mắt vô cùng kiên

trì.

Ánh mắt Tiểu Thiên Diệp lại đột nhiên trở nên lạnh nhạt vô tình, hắc lạnh lòng nói: “Lập tức cắt cho ta!”

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Thế tử, thật có lỗi. Bên ngoài nhiều người như vậy, chúng ta sẽ rất khó để ra ngoài. Chỉ sợ phiền ngài đi cùng chúng ta một chuyến!”

Chương 85: Bị thế tử độc xà theo dõi (1)

Tiểu Thiên Diệp cười lạnh: “Người có ý gì?”

Âu Dương Noãn hơi hơi mỉm cười, thản nhiên nói: “Ý của ta là muốn mời Thế tử điện hạ tiễn chúng ta một đoạn!”

Tiểu Thiên Diệp dấy dựa muốn ngồi dậy, nhưng ngực lại bị đau mạnh. Mồ hôi lạnh trên trán túa ra, hắc lạnh lùng nói: “Không cần si tâm vọng tưởng, các người không thoát được đâu!”

Âu Dương Noãn cổ quái nhìn hắc, làm như tiếc hận lại như chán nản. Nàng thấp giọng nói: “Thế tử cứ cố chấp không buông tha chúng ta như vậy. Hay là còn có nguyên nhân khác?”

Tiểu Thiên Diệp biến sắc, ánh mắt càng thêm âm trầm, nhưng thủy chung vẫn không nói một lời. Ánh mắt Âu Dương Noãn không tự chủ được mà dừng ở trên người Âu Dương Tước vẫn đang lộ ra vẻ mặt mờ mịt, trong lòng chậm rãi đoán được.

Đúng lúc này tiếng truyền lệnh xông vào truyền đến. Tiểu Thiên Diệp đột nhiên đứng lên, từ góc độ của hắc đã có thể tinh tường nhận ra một bóng dáng nhanh chóng tiến vào. Thị vệ ngăn cản đều bị đánh cho ngã ngửa, tốc độ căn bản không hề chậm lại, cứ thế một đường xông vào.

“Vệ Phong, người dám làm càn xông vào nơi ở của ta sao?” Tiểu Thiên Diệp liếc mắt liền nhận ra đây là thủ hạ nhất đẳng thủ lĩnh thị vệ bên người đại công chúa. Hắc lập tức nổi giận nói: “Người muốn

làm gì?”

Vệ Phong không nói một lời, tầm mắt đảo qua, nhìn thấy tỷ đệ Âu Dương Noãn đang đứng một bên thì lập tức bước đến trước mặt, trầm giọng nói: “Âu Dương tiểu thư, Đại công chúa phải thuộc hạ đến nghênh đón người!”

Tiểu Thiên Diệp kinh sợ, đột nhiên huýt sáo mấy tiếng. lát sau, trong viện đã có vô số thị vệ tiến vào. Tiểu Thiên Diệp lạnh lùng nói: “Bắt lấy bọn chúng!”

Bọn thị vệ vây quanh mấy người Âu Dương Noãn. Nội thị vệ đồng loạt rút kiếm, thị vệ bên ngoài thì giương sẵn cung tên.

“Vệ Phong, người dám xâm nhập nơi này, đúng là quá mức cả gan làm loạn. Lập tức thả người, ta sẽ nể mặt cô cô mà không truy cứu nữa!”

Vệ Phong lạnh lùng nhìn hắn một cái, vẫn là không thèm quan tâm đến lý lẽ, cứ vậy thẳng tiến về phía trước. Bọn thị vệ cũng từ từ di động theo. Trường kiếm trên tay hắn phát ra hàn quang lạnh lẽo khiến người khác e sợ.

Chuyện đã đến mức này mà Tiểu Thiên Diệp vẫn không chịu buông tha cho tỷ đệ nàng, chắc chắn không thể đơn giản chỉ vì Âu Dương Tước chạy lạc vào khu vực săn bắn được. Chỉ sợ...chỉ sợ Tước nhi đã nhìn thấy hoặc nghe được điều gì đó. Hoặc là Tiểu Thiên Diệp nghĩ rằng Tước nhi cố ý nghe trộm...Nếu đúng là như thế, thì sự việc sẽ phiền toái rồi. Âu Dương Noãn bình tĩnh suy nghĩ đã hiểu rõ sự lợi hại trong đó, không khỏi nhíu mày.

Tiểu Thiên Diệp theo bản năng lấy tay trụ trước ngực, hắn đang do dự. Vệ Phong là thủ lĩnh thị vệ được đại công chúa thập phần tin

tưởng. Chẳng những võ nghệ cao cường, lại chỉ nghe lệnh của một mình công chúa. Bình thường căn bản không thể động được đến hắc, nếu thật sự muốn loạn tên bắn chết hắc cùng hai người kia ở chỗ này, đại công chúa truy cứu, phụ vương xác thực là khó nói lời công đạo. Nhưng nếu không ngăn Vệ Phong, cứ như vậy để hắc mang người xông ra ngoài. Như vậy chuyện sẽ thêm rắc rối.

Ánh mắt Tiểu Thiên Diệp dừng trên người Âu Dương Noãn, trong mắt hắc xẹt qua thần sắc cực đoan phức tạp. Tựa hồ như là mâu thuẫn cùng cực, cuối cùng bạc môi hắc nhẹ nhàng nâng lên, từ kẽ răng bật ra hai chữ: “Bắn tên!”

Trong mắt Tiểu Thiên Diệp, chỉ có người chết mới không thể tiết lộ bí mật.

Vệ Phong lập tức lớn tiếng nói: “Ta là thị vệ nhất đẳng, thủ hạ của Đại công chúa! Ai dám tùy ý bắn chết!”

Bọn thị vệ vốn đang vận sức chờ phát động, nghe thấy câu này liền hai mắt nhìn nhau, có chút không biết phải làm sao mà nhìn Tiểu Thiên Diệp.

Tiểu Thiên Diệp lập tức bước lên trước vài bước, cao giọng nói: “Hắc muốn ám sát ta, lập tức bắn chết!”

Bọn thị vệ không còn do dự, lúc này liền nhanh chóng kéo căng dây cung, nhất thời tên bay như mưa. Âu Dương Noãn nhanh tay lẹ mắt sớm lôi kéo Âu Dương Tước vẫn còn ngây người bảo trụ phía sau.

Vệ Phong nhanh chóng tiến lên phía trước, rút trường kiếm ra, nhảy lên đá ngã một tên thị vệ. Kiếm quang như tuyết, chém gãy mấy mũi tên, thấy được khe hở, hắc xoay người bay lên ở trong không trung mấy cước. Hắc tả phách hữu khám hướng bọn thị vệ cung thủ

đánh tới. Đại đa số bọn thị vệ ở đây không phải là đối thủ của Vệ Phong, một trận hỗn chiến chỉ thấy bóng dáng hấn mạnh mẽ phóng lên, bọn thị vệ đồng loạt ngã xuống.

Tiểu Thiên Diệp vốn còn đứng quan sát, đột nhiên cảm thấy sau gáy chợt lạnh, một mảnh sứ vỡ lạnh lẽo dừng trên yết hầu hần. Hàn khí bức người.

“Tất cả dừng tay!” Âm thanh của Âu Dương Noãn không lớn, lại đủ để tất cả mọi người đều ngây ngốc dừng tay.

Tiểu Thiên Diệp nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được sự việc lại phát sinh như vậy. Càng không tưởng được đường đường là một đại nam nhân như hần lại bị một tiểu cô nương khống chế. Hần tức giận toàn thân phát run, cắn răng nói: “Âu Dương Noãn, ngươi dám!”

“Xạ nhân tiên xạ mã. Cầm tặc tiên cầm vương!” Âu Dương Noãn cười nhẹ, trong nụ cười lại có một cỗ lạnh băng ngọt ngào: “Ai bảo ngươi lại chỉ chú ý đến hần chứ?”

(Hai câu trên là hai câu thơ trích từ bài Tiền tái xuất kỳ 6, nghĩa của hai câu trên là: Bắn người trước tiên phải bắn ngựa, bắt giặc nên bắt tướng trước tiên)

“Âu Dương Noãn, ngươi muốn thế nào?” Tiểu Thiên Diệp lạnh lùng nói

“Thế tử điện hạ, Noãn nhi bất quá chỉ cầu ngài để cho tỳ đệ chúng ta an toàn rời đi mà thôi. Yêu cầu này cũng không tính là quá đáng đi!”

Ánh mắt Tiểu Thiên Diệp rét lạnh như băng, hừ một tiếng nói: “Nếu ta nói không, chẳng lẽ ngươi sẽ giết ta sao?”

“Thế tử tưởng lấy tính mạng ra thì ta sẽ sợ sao?” Thanh âm Âu Dương Noãn vẫn ôn nhu như trước, giống như là đang nói đến việc hôm nay đẹp trời rất thích hợp để đi ngắm cảnh vậy.

Nhưng sắc mặt Tiểu Thiên Diệp lại càng khó coi, mặt hấn như hàn sương, ngực không ngừng phập phồng. Hiển nhiên là đang kịch liệt tự hỏi. Vệ Phong cũng trừng to mắt, không dám tin nhìn vị Âu Dương tiểu thư thoát nhìn yếu đuối này, thậm chí đại công chúa không phải là nói sai rồi chứ? Nha đầu kia còn cần hấn cứu sao?

Ngay khi đang giằng co, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một âm thanh cao vút dồn dập: “Đại công chúa giá lâm!”

Âu Dương Noãn mỉm cười, rất nhanh liền buông Tiểu Thiên Diệp ra rồi lui qua một bên. Mảnh sứ vỡ trong tay cũng biến mất không dấu vết.

Thân ảnh Đại công chúa xuất hiện ở đại điện, mà đứng bên cạnh ngoại trừ Đào cô cô thì có còn vẻ mặt khiếp sợ của Lão thái thái Âu Dương gia Lý thị.

“Chuyện này là sao?” Ánh mắt nghiêm khắc của đại công chúa đảo quanh một vòng, “Thiên Diệp, người bày trận lớn như vậy là để nghênh đón ta sao?”

Tiểu Thiên Diệp phát phát tay, bọn thị vệ lập tức thối lui. Hấn nhanh chóng bước lên phía trước rồi quỳ xuống: “Cô cô, không biết người đại giá quang lâm nên không thể tiếp đón từ xa! Mong người thứ lỗi!” Khi hấn nói vẻ mặt đã khôi phục sự bình tĩnh, thanh âm trong trẻo, cung kính có lễ. Phong độ vô cùng tốt, hiển nhiên là bộ dáng của thế gia công tử, sự tàn nhẫn điên cuồng lúc nãy biến mất không vết tích.

Âu Dương Tước đứng bên cạnh trừng mắt. Hắn thật sự không thể lý giải được, làm sao một người có thể thay đổi sắc mặt nhanh như vậy?

Đại công chúa lạnh lùng hỏi: “Âu Dương thiếu gia cùng tiểu thư là sao vậy? Làm sao lại bị bắt?”

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng bước lên, mang theo Âu Dương Tước đến bên Đại công chúa. Tiểu Thiên Diệp nhìn nàng một cái, trầm giọng nói: “Âu Dương thiếu gia đi nhằm vào khu vực săn bắn, Âu Dương tiểu thư tới tìm hắn nên ta liền đưa hai người họ đến đây nghỉ ngơi. Đang tính cho người đến bẩm báo với đại cô thì người đã đến rồi!”

Đi nhằm? Điều này sao có thể? Trên mặt Lý thị lộ ra thần sắc khiếp sợ, bà kéo Âu Dương Tước qua cẩn thận nhìn từ đầu xuống chân, thấy không có thương thế gì mới yên tâm.

“Nhiều thị vệ đến như vậy để làm gì? Noãn nhi, chẳng lẽ có người dám tổn thương các người sao? Nói đi, ta thay các người làm chủ!” Đại công chúa hiển nhiên cũng không tin lý do thoái thác này.

“Oh! Bọn thị vệ này sao?” Tiểu Thiên Diệp giành nói trước, “Là Âu Dương thiếu gia muốn xem thị vệ luyện kiếm trận nên ta mới lệnh cho bọn họ tiến vào!”

Đại công chúa lạnh lùng nhìn hắn, đột nhiên cười nhạo: “Thiên Diệp, người đang nói giỡn với ta sao? Người không đưa tỷ đệ bọn họ trở về, còn mang bọn họ đến đây xem binh lính diễn tập. Đừng nói là người... Phụ vương người cũng chưa dám ở trước mặt ta giờ trò khôn lỏi, người dám đem lý do thoái thác này nói với phụ vương người không?”

“Hồi bẩm Phụ vương như thế nào, tự ta sẽ quyết định. Sao dám làm phiền đại cô chứ!” Tiểu Thiên Diệp mềm giọng.

“Đại công chúa, ngài yên tâm đi!” Ngử điệu Âu Dương Noãn nhu hòa, nhưng ý lại lạnh như băng, “Thế tử điện hạ rất hiếu khách, ngài ấy giữ chúng tiểu nữ lại cũng không có ý gì khác. Chỉ là có thể bọn thị vệ này đã có chút hiểu lầm, cho rằng bọn tiểu nữ là thích khách...”

Ngực Tiểu Thiên Diệp nhói mạnh một cái, hấn lại cắn răng chịu đựng, mặt không chút đổi sắc.

Đại công chúa hừ lạnh một tiếng, nói: “Ở đây không thích hợp để nói chuyện. Tất cả theo ta vào trong!”

Tất cả bọn thị vệ đều ở bên ngoài canh giữ, mọi người bất đắc dĩ theo công chúa vào nội điện. Đại công chúa ngồi trên ghế, mặt như hàn băng nói: “Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?”

Âu Dương Noãn nâng váy lên quỳ xuống, ngẩng đầu lên nói: “Cầu đại công chúa làm chủ cho tử đệ tiểu nữ!” Tự nàng không thể đi cầu công chúa, nhưng công chúa lại chủ động muốn trợ giúp, đó lại là chuyện khác. Hơn nữa vừa rồi trải qua một trận biến cố như vậy, Tiểu Thiên Diệp vẫn không buông tha cho Âu Dương Tước, vậy nàng nhất định phải dựa vào công chúa để gây áp lực cho hắn.

“Âu Dương tiểu thư, mau đứng lên đi! Có việc gì từ từ rồi nói...” Đào cô cô một bên nhìn sắc mặt công chúa liền chạy nhanh đến nâng Âu Dương Noãn dậy. Nhưng nàng vẫn kiên quyết không đứng lên, Âu Dương Tước cũng nhanh quỳ xuống.

Âu Dương Noãn vẫn quỳ không nhúc nhích, nàng nhìn thẳng vào ánh mắt Đại công chúa nói: “Tần vương Thế tử hôm nay lấy lý do Tước nhi đi nhằm vào khu vực săn bắn mà muốn giết hắn. Tiểu nữ biết

được tin nên vội vàng tìm đến, tiểu nữ tìm mọi cách cầu tình nhưng điện hạ vẫn không chịu thay đổi chủ ý. Khu vực săn bắn vốn thuộc quyền của hoàng gia, nhưng cũng không phải là nơi cấm địa. Cho dù Tước nhi có phạm lỗi là đi vào nhưng cũng không đến mức bị xử tử. Việc này chắc đại công chúa biết rõ, cầu người tha cho Tước nhi một con đường sống!”

Nàng nói rất ngắn gọn nhưng lại rất rõ ràng, cũng không hề che đậy, ngược lại từ từ đi vào lòng người. Sắc mặt của Lý thị càng khó coi, không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt đại công chúa.

“Vì điều này mà muốn giết người sao?” Đại công chúa kinh ngạc, “Ta hôm nay giữ các người lại làm bạn, vốn là có ý tốt. Làm sao cũng không nghĩ được lại nháo đến mức này! Quả nhiên là làm loạn mà! Thiên Diệp, người vì Âu Dương Tước đi nhằm vào khu vực săn bắn mà muốn giết hấn, việc này có thật hay không?”

“Đại cô, Âu Dương công tử xác thực có đi nhằm vào khu vực săn bắn. Ta bất quá cũng chỉ vui đùa một chút với hấn. Ai ngờ Âu Dương tiểu thư đột nhiên xông vào, nhìn thấy như vậy cũng khó tránh khỏi hiểu lầm. Sau đó ta chỉ phái người đưa bọn họ đến đây nghỉ ngơi. Chẳng lẽ...bởi vì ta không hậu đãi chu toàn nên nhị vị cảm thấy không vui sao?”

Đại công chúa thấy hấn chối sạch sẽ thì không khỏi cười lạnh vài tiếng rồi nói: “Vệ Phong, người thử nói xem!”

Vệ Phong thành thật nói: “Khi thuộc hạ đến đây muốn dẫn người đi thì Thế tử gia đã lệnh cho bọn thị vệ bao vây ngăn cản, cũng hạ lệnh bắn tên!”

Sắc mặt vốn bình tĩnh của Âu Dương Noãn khẽ nhộn lên một chút. Tỷ đệ nàng là khổ chủ nên có thể nói hết, nhưng Vệ Phong là người

của công chúa, một khi đứng ra làm chứng thì lập trường của công chúa sẽ không được xem như là khách quan công chính.

“Ta phải người đến, người thế nhưng lại dám động thủ?” Sắc mặt đại công chúa trầm xuống, đôi mắt đẹp sắc bén bắn về phía Tiểu Thiên Diệp.

“Ta mời nhị vị nghỉ ngơi ở đây nghỉ tạm. Hắn lại đột nhiên xông vào không nói một lời muốn dẫn người đi, ta tự nhiên sẽ nghĩ hắn đến là để đòi mạng bọn họ!”

Âu Dương Noãn thở dài một hơi, nói: “Công chúa, có lẽ Thế tử nhất thời nhìn lầm, không nhận ra vị này là người bên cạnh ngài!”

“Nhận không ra? Âu Dương tiểu thư cũng quá đơn thuần. Vệ Phong đi theo ta đã hơn mười năm. Kinh đô có ai không biết hắn là thống lĩnh thị vệ thủ hạ của ta chứ. Thiên Diệp, người bao nhiêu tuổi rồi, mờ mắt rồi sao?” Đại công chúa nhún đôi mày thanh tú lại, lạnh lùng nói.

Chương 86: Bị Thế tử độc xà theo dõi(2)

Tiểu Thiên Diệp không chút hoang mang cười rộ lên nói: “Có thể Đại cô không tin. Nhưng người có thể hỏi bọn thị vệ ở đây, hỏi xem vị thống lĩnh thị vệ này có từng nói qua bản thân là ai không?”

Đại công chúa cả giận nói: “Nơi này từ trên xuống dưới đều là người của người. Người phủ nhận, ai dám phản lại lời người?”

Trên mặt Tiểu Thiên Diệp không hề có tia bối rối, hần thản nhiên nói: “Ở đây tuy rằng đều là người của ta. Nhưng ta lại là văn bối của người, bọn họ thân phận địa vị thấp kém, ở trước mặt Đại công chúa, ai dám lừa dối?”

Lời hần sắc bén như đao, từng câu lại hợp tình hợp lý. Đại công chúa không kiềm chế được tức giận, trách mắng: “Miệng lưỡi đúng là trơn tru mà! Người dám làm lại không dám nhận sao? Đáng tiếc người có chối cãi thế nào cũng vậy, chẳng lẽ người khác vô duyên vô cớ vu hãm cho người?”

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Thiên Diệp, nàng thực sự bội phục con người này. Nếu nói tâm ngoan thủ lạt, da mặt dày thì hần nếu đứng thứ hai thì không có ai dám nhận thứ nhất. Lâm thị, Âu Dương Khả so với hần chỉ như một tiểu oa nhi mà thôi. Đệ đệ vô duyên vô cớ chọc đến người, đúng là chọc phải phiền toái lớn rồi.

Tiểu Thiên Diệp thần sắc lạnh nhạt nói: “Ta cũng không rõ vì sao Âu Dương tiểu thư lại vô duyên vô cớ vu oan cho ta như vậy. Hoàng cô cũng không chứng không cứ, vì sao lại đi tin người ngoài mà lại

không chịu tin ta. Chẳng lẽ người vì chuyện của phụ vương mà giận chó đánh mèo qua ta sao? “

Trong lòng Vệ thống lĩnh thoáng trầm xuống, nhất thời hiểu ra mình vừa làm sai. Hắn vốn nên là người bàng quang từ đầu đến cuối, không nên xen vào làm chứng. Vốn là tỷ đệ Âu Dương Noãn cáo trạng Tiểu Thiên Diệp, hắn lại đứng ra làm chứng, giống như là Đại công chúa cũng bị cuốn vào bên trong. Như vậy, nhìn xa ra nếu làm không tốt sẽ biến thành chi tranh giữa Tần vương cùng Thái tử.

Tiểu Thiên Diệp từ từ nói tiếp: “Nếu Vệ thống lĩnh đã nói, cũng không ngại nói cho rõ ràng rành mạch. Khi người tiến vào có thấy ai muốn giết hại tỷ đệ Âu Dương gia sao? Hoặc cầu Đại công chúa hỏi Âu Dương tiểu thư, ta có cử chỉ vô lễ với nàng không?”

Vệ Phong không nghĩ được vị Thế tử gia miệng này lười lại lợi hại như vậy. Hắn theo phản xạ nói: “Đó là vì ta đến kịp lúc, ngài chưa kịp làm cái gì...”

Tiểu Thiên Diệp chính là đang chờ câu này, hắn lạnh lùng cười: “Vệ thống lĩnh vẫn kiên trì cho rằng ta có ý đồ xấu, ta không muốn tranh cãi. Đại cô vốn thân thiết với Vệ thống lĩnh cùng Âu Dương tiểu thư, mà ta thân là cháu nhưng do chúng ta chính kiến bất đồng nên cũng không dám oán trách. Nhưng xin hỏi Âu Dương tiểu thư đây một câu, người vẫn luôn cho rằng ta muốn giết hại đệ đệ người. Xin hỏi tiểu thư, trên người hắn có thương tích gì sao? Nếu như thật sự ta muốn giết các người, sao có thể để các người khỏe mạnh đứng đây cáo trạng với Hoàng cô chứ?”

Đại công chúa tức giận đến lạnh cả người, chỉ sợ trăm ngàn binh địch trên chiến trường cũng không thể làm trái tim bà lạnh như lời nói của đứa cháu này. Đang muốn tức giận, thanh âm không chút hoang mang bên cạnh đã vang lên: “Thế tử điện hạ! Chuyện thị phi đúng sai

thực ra cũng không khó phân biệt. Chỉ cần đem năm trăm binh sĩ của ngài tách ra biệt giam, phái người thẩm vấn từng người. Tự nhiên sẽ có người nói thật!”

Tiểu Thiên Diệp chấn động, hấn trừng mắt khó tin nhìn Âu Dương Noãn.

“Vệ thống lĩnh biết tình hình khẩn cấp nên đành thất lễ mạnh mẽ muốn đem chúng ta đi!” Âu Dương Noãn không thèm quan tâm đến lý lẽ của hắn, vẫn tiếp tục nói, “Thế tử vì ngăn cản chúng ta, đã hạ lệnh thị vệ bắn tên. Việc này tất cả thị vệ đều nhìn thấy, nghe thấy. Chỉ cần công chúa điện hạ ra lệnh bắt ba người tách ra giam giữ, để bọn họ nói ra chi tiết cụ thể. Nếu đúng như lời Thế tử điện hạ nói lưu chúng ta lại làm khách, Âu Dương Noãn ta tình nguyện đập đầu nhận sai với ngài!”

Tất cả mọi người đều ngây ngốc, Tiểu Thiên Diệp không thể đoán được Âu Dương Noãn lại đưa ra chủ ý này. Nhất thời tâm loạn như ma, mặt trắng như tuyết.

“Người còn gì để nói không?” Sắc mặt đại công chúa trầm xuống, tức giận đã không thể át được.

Tiểu Thiên Diệp cắn răng nói: “Nếu Âu Dương tiểu thư cùng Vệ thống lĩnh vẫn kiên trì chỉ trích ta sai lầm, ta không dám tranh cãi, cũng không dám yêu cầu chứng cứ gì. Chỉ mong Đại cô minh xét, nếu như người vẫn cho rằng ta có sai lầm, ta chấp nhận trách phạt, tuyệt không dám oán hận!”

Hắn là đang lùi để tiến. Đại công chúa có chút chần chờ, Lý thị lo lắng nhìn hai vị hiền quý trước mặt. Đại công chúa xưa nay làm việc ương ngạnh, Tần vương Thế tử tính cách lại bạo ngược. Dính đến hai người này đúng là quá mức phiền toái, Thái tử cùng Tần vương

tranh giành sau lưng quả thực đáng sợ. Âu Dương gia chỉ là một Lại bộ Thị Lang nho nhỏ, nếu bị cuốn vào cuộc tranh đấu này, chẳng phải là đang nghịch với lửa sao?

Âu Dương Noãn nghe vậy thì trợn to đôi mắt thanh lệ, nhìn đại công chúa nói: “Công chúa, ngài cùng Thế tử mới là người một nhà, trăm ngàn lần không cần vì thay tiểu nữ chủ trì công đạo mà tổn thương hoà khí hoàng gia. Thế tử nói rất đúng, chuyện hôm nay chẳng qua chỉ là hiểu lầm mà thôi. Tước nhi đi nhầm vào khu vực săn bắn, Thế tử là nhất thời tức giận mới động thủ, tất cả đều là do Tước nhi không đúng, Thế tử không có làm sai! Mong ngài đừng trách phạt Thế tử!”

“Tước nhi, người có nghe thấy không?” Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói: “Chỉ là hiểu lầm thôi, đệ mau nhận lỗi với Thế tử đi!”

Âu Dương Tước nhìn đôi lông mi thật dài của tỷ tỷ đang chớp chớp, hấn lập tức tỉnh ngộ. Một giọt nước mắt lớn rơi xuống, hấn lại cắn môi không ra tiếng, đôi mắt thật to bị thấm ướt. Hấn nức nở nói: “Thế tử, đều là lỗi của ta. Ngài đừng vì vậy mà tranh cãi với công chúa. Người là Hoàng cô của ngài, như vậy sẽ không tốt!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, vẻ mặt vui mừng nhìn Âu Dương Tước nói: “Tước nhi, đệ vẫn sớm nên như thế. Tổ mẫu đã ở đây, người là trưởng bối của đệ. Hôm nay đệ có làm đúng cũng phải nhận sai, không được để tổ mẫu lo lắng!”

Lời nói mềm yếu, nhưng lại như giáng một cái tát thật mạnh lên mặt Tiểu Thiên Diệp. Âu Dương Tước chỉ là một đứa nhỏ mười tuổi, lại biết kính trọng trưởng bối. Rõ ràng bản thân không làm sai nhưng lại nhận sai. Còn một hoàng thất công tử như hấn lại đi tranh cãi với Đại cô của mình, nửa bước cũng không chịu nhường. Âu Dương Noãn nói như vậy, rõ ràng là...

Lý thị nhìn thấy Âu Dương Tước đáng thương khóc, chỉ nghĩ hắn là tiểu hài tử, khuyên nhủ: “Hài tử ngốc, khóc cái gì. Chỉ là vô tình xông vào thôi mà, Thế tử gia đại ân đại đức cũng sẽ thứ lỗi...”

Tiểu Thiên Diệp vừa nghe, trong lòng lạnh xuống.

Vẻ mặt Âu Dương Noãn cực kỳ lo lắng, cẩn thận nói: “Thế tử, Tước nhi dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ. Ngay cả khi hắn có thật sự làm sai cái gì, hắn cũng đã xin lỗi. Mong ngài đại nhân đại lượng tha cho hắn!”

Tiểu Thiên Diệp bị ánh mắt trong suốt của Âu Dương Noãn bức bách, liền cắn răng nói: “Hắn không chỉ là đi nhầm vào, hắn còn dọa dã lộ của ta chạy mất!”

(Dã lộ: Tên một loại dã thú thời cổ)

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng gật đầu: “Chuyện đó là do Tước nhi không đúng, chỉ là hôm nay là ngày giỗ của Thái tổ Hiếu Trinh Hiến Hoàng Hậu, thật sự không thích hợp để săn bắn. Lần khác ta sẽ để Tước nhi tự mình tạ lỗi với ngài một dã lộ khác!”

Đại công chúa vừa nghe, giận tím mặt nói: “Ngày giỗ của Thái tổ hoàng hậu, người cũng chạy đến đây sát sinh. Người điên rồi sao? Đừng nói hôm nay không bắt được, cho dù bắt được đưa đến trước mặt Hoàng thượng, chẳng phải muốn nói cho toàn thiên hạ biết người trong ngày giỗ của Thái tổ hoàng hậu lại chạy đến đây săn bắn sao?”

Trong lòng Tiểu Thiên Diệp run lên, chần chờ nói: “Chuyện đó... Không chỉ là như thế. Âu Dương Tước cùng ta có xảy ra một chút tranh cãi nên mới chọc ta tức giận...”

Âu Dương Noãn nghe vậy liền ủy khuất nói: “Tước nhi, đây là do đệ không đúng. Có gì quan trọng cũng không nên tranh cãi với Thế tử gia như vậy?” Về mặt nàng khổ sở, dừng một chút rồi nói tiếp: “Tỷ tỷ ngày thường dạy đệ thế nào? Bất luận Thế tử có tức giận thế nào đệ cũng phải nhịn. Đệ không giấu lại xem, phụ thân làm quan phải cẩn thận như thế nào? Tỷ chỉ là nữ nhân không thể phân ưu cùng người, chẳng lẽ đệ lại muốn gây thêm phiền phức sao? Thế tử có thân phận gì, chúng ta lại có thân phận gì?...”

Âu Dương Noãn không nói được nữa, thanh âm nghẹn ngào không kể. Quay đầu che đi ánh mắt đang tràn ngập ủy khuất. Đại công chúa tức giận cực điểm, mạnh mẽ cầm ly trà ném xuống đất. Mảnh sứ vỡ văng tung tóe khắp nơi, bà giận tím mặt, sắc mặt xanh mét. Giữ không được cổ tay run run, hướng về phía Tiểu Thiên Diệp quát lớn: “Người có nghe thấy không? Âu Dương tiểu thư mới mấy tuổi, còn không bằng nữ nhi của ta khi còn nhỏ. Âu Dương công tử cũng chỉ là một đứa nhỏ mười tuổi, ngay cả khi nó có đắc tội với người, người cũng nên nể mặt Lại bộ Thị Lang mà khoan thứ. Đằng này người lại động tay động chân, người làm như vậy còn có nửa điểm uy phong của hoàng gia sao? Người đây là muốn Ngự Sử bẩm báo với Hoàng Thượng tội danh lạm sát người vô tội của người sao?”

Tiểu Thiên Diệp sững sốt, hần lập tức ý thức được Âu Dương Noãn cũng đang dùng chiêu lấy lùi để tiến. Mặt ngoài thì nàng đang trách cứ Âu Dương Tước nhưng thực chất mỗi câu mỗi chữ đều nói thẳng hần là người hoàng tộc khi dễ người khác. Tâm tư nàng đúng là đủ sâu, biết được Bộ hạ thống hận nhất chính là vương tử phạm pháp. Đừng nói là bản thân hần, năm trước đại vương đi xem diễn đã cùng bình dân nảy sinh tranh chấp nên đã dung túng thị vệ đã thương người. Ngự Sử cáo trạng bẩm báo với Hoàng Thượng, đại hoàng thúc thế nhưng lại bị Thánh Thượng tước đoạt tước vị thân vương. Nếu không phải vì Thái Hậu cầu tình, chỉ sợ còn phải đưa đến Tông

Nhân phủ hồi tội. Hắn vừa muốn mở miệng biện bạch...

Âu Dương Noãn động tác nhanh hơn hắn, đột nhiên quỳ xuống, nghiêm mặt nói: “Công chúa bớt giận, là Noãn nhi không tốt. Vốn nhìn thấy Tước nhi thiếu chút nữa mất mạng, thập phần tức giận nên nhất thời mới có những lời sảng bậy như vậy. Chuyện hôm nay chỉ là hiểu lầm mà thôi, thật sự không nên trách Thế tử. Trong gia đình bình thường xảy ra chút tranh cãi, qua rồi thì cũng xong. Nhưng Đại công chúa là trưởng bối, Thế tử là vãn bối, nhị vị đều xuất thân từ hoàng thất. Nếu những tranh luận ngày hôm nay nháo đến tai bệ hạ, bị những kẻ rắp tâm lợi dụng châm ngòi, như vậy chuyện sẽ không thể vãn hồi. Mong công chúa cân nhắc!”

Tiểu Thiên Diệp có chút sửng sò, hắn vốn có tài ăn nói, điều này ngay cả Hoàng tổ phụ cũng đã khen ngợi hắn. Nhưng ở trước mặt Âu Dương Noãn xảo trá này lại đều vô dụng, hắn vốn muốn nói đại công chúa ỷ vào bản thân là trưởng bối đi giúp đỡ người ngoài khi dễ vãn bối như hắn. Như vậy đại công chúa sẽ vì tránh cho mâu thuẫn chuyển biến xấu mà buông tay việc này. Nhưng mà Âu Dương Noãn kia lại nhân cơ hội phản pháo lại, nói hắn ỷ vào mình là người trong hoàng tộc mà đi ức hiếp con cái nhà quan lại, bất tri bất giác làm cho Âu Dương Tước từ kẻ gây chuyện biến thành khổ chủ. Còn hắn lại cố chấp tranh cãi với đại công chúa, không cẩn thận nếu để người khác lợi dụng, như vậy, cho dù phụ vương biết chuyện thì cũng chỉ còn cách bắt hắn phải nhận lỗi... Âu Dương Noãn! Nha đầu này làm hắn cảm thấy sự khiêu chiến trước này chưa từng có.

Tiểu Thiên Diệp nhìn Âu Dương Noãn tư thái cao ngất, khuôn mặt thanh lệ, biểu cảm lãnh ngạo cùng quật cường. Ánh mắt như có hai ngọn lửa đang cháy kịch liệt, Tiểu Thiên Diệp đột nhiên cảm thấy tinh thần hoảng hốt, ngực như bị ai đó bóp mạnh, mơ hồ đau đớn. Hắn nhanh chóng quyết định rồi đột nhiên áy náy nói: “Âu Dương đại tiểu thư quả nhiên có tri thức hiểu lễ nghĩa, biết phân rõ đúng sai. Ta tự

cảm thấy không bằng. Chuyện hôm nay chỉ là hiểu lầm, do ta quá mức cố chấp. Bây giờ ta xin trịnh trọng tạ lỗi với Âu Dương gia, ít ngày nữa sẽ mang lễ vật qua để biểu đạt tâm ý. Mong đại cô tha thứ cho ta nhất thời hồ đồ!”

Đại công chúa sớm đã nghĩ đến lợi hại trong chuyện này, nếu cứ làm lớn chuyện sẽ làm tăng thêm mâu thuẫn giữa Thái tử cùng Tần vương. Mặt khác nếu truyền ra ngoài cũng sẽ bất lợi cho tỷ đệ Âu Dương Noãn, chỉ là do Tiểu Thiên Diệp thủy chung vẫn không chịu buông tha làm bà thập phần tức giận nên mới lớn tiếng. Hiện tại nhìn thấy tình cảnh này mới hòa hoãn khẩu khí, gật đầu nói: “Người biết sai là tốt rồi!”

Âu Dương Noãn cúi đầu, thầm nghĩ khi người nghiên rằng nghiên lợi nói ta thâm minh đại nghĩa, ta liền rất cao hứng.

(Thâm minh đại nghĩa: Biết phân rõ đúng sai)

Lý thị vừa thấy chuyện tình có chuyển biến như vậy thì lập tức thả lỏng. Theo bà thì vừa không đắc tội với Tần vương vừa lấy lòng được Đại công chúa mới vẹn cả đôi đường. Bà vừa rồi còn lo lắng khí thế bức người không trị tội Âu Dương Tước thì không chịu của Tiểu Thiên Diệp. Nhưng không nghĩ rằng Noãn nhi chỉ cần nói hai ba câu liền đem sự tình dàn xếp êm xuôi như vậy. Đúng là ngoài dự đoán, Lý thị liên tục nói: “Đa tạ đại công chúa chủ trì công đạo, đa tạ Thế tử gia khoan dung độ lượng. Noãn nhi, Tước nhi! Còn không mau tạ ơn!”

Âu Dương Noãn dẫn Âu Dương Tước hướng Đại công chúa cùng Tiểu Thiên Diệp hành lễ. Đại công chúa khẽ gật đầu, Đào cô cô cũng mỉm cười. Chỉ có Tiểu Thiên Diệp cười mà như không cười, so với khóc còn khó coi hơn.

Sự việc đã ổn thỏa, đại công chúa cùng Lý thị cất bước đi trước. Âu Dương Noãn cùng Âu Dương Tước theo ở phía sau. Ngay khi nàng chuẩn bị rời khỏi nội điện, Tiểu Thiên Diệp đột nhiên đuổi theo, giương giọng nói: “Ta tiến hai vị một đoạn!”

Đại công chúa giống như không nghe thấy, cứ thế bước đi.

“Người hôm nay đúng là lớn mật!” Tiểu Thiên Diệp nhìn Âu Dương Noãn, lạnh lùng nói.

“Ta đã muốn buông, Thế tử lại muốn nhớ mãi không quên sao?”

“Chưa có nữ tử nào dám đối xử với ta như vậy! Những sở tác sở vi của người ngày hôm nay, ta suốt đời không quên!”

“Nếu ta đến chậm một bước, Tước nhi đã chết trong tay người rồi. Đến lúc đó dù ta có nỗ lực như thế nào, chỉ sợ cũng không thể nào cứu được hắn, không phải sao?” Ngữ khí Âu Dương Noãn thản nhiên, lát sau thần sắc đột nhiên nghiêm nghị nói tiếp: “Nếu như người dám tổn thương đệ đệ ta dù chỉ là một sợi tóc. Cho dù người là Thân vương Thế tử hay là hậu duệ hoàng tộc, ta cũng sẽ liều mạng với người. Cùng lắm thì cá chết lưới rách, dù sao ta cũng không có gì để sợ!”

Chương 87: Bị thế tử độc xà theo dõi (3)

Từ lúc nàng mở miệng, Tiểu Thiên Diệp cảm thấy trên người nàng có ẩn nhẫn tức giận. Vốn tưởng rằng nàng đang sợ hãi vì bị hấn đuổi theo không buông, nhưng xem ra là vì hấn muốn xuống tay với Âu Dương Tước. Sắc mặt Tiểu Thiên Diệp đột nhiên phát lạnh: “Người dám nói chuyện với ta như vậy sao?”

“Tượng đất cũng có ba phần nóng tính. Ta thân chỉ là một nữ tử tay trái gà không chặt nhưng cũng có thứ ta yêu quý trân trọng nhất. Nếu người vẫn cứ khư khư cố chấp muốn dồn Tước nhi vào chỗ chết, ta tất nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn!” Âu Dương Noãn cũng cười lạnh một tiếng, vừa đùa vừa thật nói.

Người bên ngoài thấy chỉ biết họ đang nói chuyện, nhưng lại không biết họ đang nói chuyện gì. lát sau thấy khuôn mặt tuần tú của Tần Vương Thế tử khế biến sắc.

“Mặc kệ Thế tử muốn làm gì ở khu săn bắn, chuyện đó không có liên quan gì đến tỷ đệ chúng ta. Nhưng nếu người vẫn muốn khó xử chúng ta, Âu Dương Noãn cũng không phải là người sợ phiền phức. Từ nay về sau, ta muốn Tước nhi bình an, sống một đời không âu lo. Nếu như đệ đệ của ta thiếu một sợi lông, ta đều sẽ ghi tạc lên đầu Tần vương phủ các người!”

Tim Tiểu Thiên Diệp có chút đập mạnh và loạn nhịp. Hấn chậm rãi đảo mắt, sau một lúc lâu mới nói: “Ý của người là, cho dù Âu Dương Tước có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, người cũng sẽ ghi tạc lên đầu ta?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Âu Dương Noãn gắt gao nhìn thẳng vào mắt hắn, “Tước nhi của ta vốn nhu thuận nghe lời, cũng không gây chuyện thị phi. Người hắn đắc tội chỉ có Tần vương Thế tử đây. Nếu như hắn bị thương hay sinh bệnh nhất định là có liên quan đến ngươi! Nếu như có ngày đó, ta nhất định sẽ bắt ngươi một mạng đền một mạng, để cho Tần vương điện hạ cũng nếm thử mùi vị mất đi nhi tử yêu quý!”

Nhìn Âu Dương Noãn khí thế bức người như vậy, vẻ mặt Tiểu Thiên Diệp đột nhiên thay đổi. Hắn thật sự là không thể tưởng tượng được Âu Dương Noãn lại trân trọng đệ đệ như vậy, lại có thể đánh cược cả tính mạng của nàng để bảo vệ đệ đệ. Nàng chỉ là một cô nương nhà quan lại nho nhỏ làm sao lại có khí phách như vậy, nàng thế nhưng lại dám nói chuyện với một Thế tử gia như vậy. Trong cuộc đời hắn, đây là lần đầu tiên có một nữ tử dám chọc giận hắn, cũng là lần đầu tiên dám khiêu chiến quyền uy của hắn mà lại bình an trở ra như vậy. Hắn tin tưởng những lời nàng nói đều là sự thật, nếu như tương lai Âu Dương Tước thật sự có tổn thương gì nàng nhất định sẽ dốc hết sức để tìm hắn báo thù rửa hận.

“Ngươi tin mình có năng lực như vậy sao?” Tiểu Thiên Diệp lạnh lùng nhìn nàng.

Âu Dương Noãn cười nhẹ, mặt mày ôn nhu nhưng giọng điệu lạnh như hàn băng nói: “Thế tử cứ thử xem!”

“Ngươi dám uy hiếp ta?”

Hôm nay ngươi đã hỏi câu này hai lần rồi! Tươi cười Âu Dương Noãn càng thêm khiêm tốn ôn nhu, nàng nghiêm túc nói: “Minh quân vương hôm nay xuất kinh, phần lớn hoàng tôn công tử đều ra tiễn. Vậy mà Thế tử lại xuất hiện trong khu vực săn bắn, chỉ sợ là đang

chờ ai đó!”

Ánh mắt hàn quang của Tiểu Thiên Diệp quét qua, lạnh lùng nói:
“Người dám ăn nói hồ đồ. Ta không hiểu người đang nói cái gì!”

“Thế tử có hiểu hay không không quan trọng. Người nói xem, nếu như để người ta nghe nói Tần vương Thế tử ở trong này triệu gặp ai đó, nói điều gì đó không muốn để người khác biết. Nhưng vô tình lại bị công tử Âu Dương Thị Lang nghe được cho nên mới vội vã giết người diệt khẩu. Cứ như vậy truyền đi...”

“Bất quá chỉ là lời đồn nhảm. Hoàng tử phụ sẽ không tin người!”

“Tâm tư con người từ xưa đến nay luôn sâu không lường được. Người vĩnh viễn cũng không thể biết được. Bên tai luôn vang đến những lời như vậy, cho dù phụ tử tình thâm cũng sẽ bị ăn mòn. Bệ hạ tuy rằng tín nhiệm Tần vương điện hạ nhưng người đừng quên, Thái tử mới là người mà bệ hạ tin tưởng nhất. Đến lúc đó...”

Tiểu Thiên Diệp vì biểu tình lạnh nhạt của Âu Dương Noãn làm cho tức giận càng tăng. Hấn tức giận mãnh liệt, nhin không được mà nắm lấy cánh tay Âu Dương Noãn kéo mạnh nàng đến trước mặt mình, sức nóng phẫn hận như muốn thiêu đốt làn da lạnh lẽo của đối phương.

“Âu Dương Noãn!” Tiểu Thiên Diệp rít qua kẽ răng, “Người dám truyền đi những lời đồn nhảm đó, người có tin ta sẽ làm cho Âu Dương gia người toàn bộ biến mất?”

Âu Dương Noãn lạnh lùng nhìn hấn, nói: “Ta biết các người là hoàng tôn hậu duệ quý tộc, lại không sợ làm những chuyện mờ ám bỉ ổi. Ta cũng biết những mũi tên các người bắn ra đều là bắn lén. Nhưng ta cũng muốn cảnh cáo người, ta tuyệt đối không cho phép người xem

Tước nhi như một quân cờ, tùy ý đùa nghịch, tùy ý hy sinh! Nếu người dám động đến Tước nhi dù chỉ một chút ta sẽ đem những trù tính nhiều năm của Tần vương phủ hoàn toàn chấm dứt. Người nghe có hiểu không?”

Trong lòng Tiểu Thiên Diệp dâng lên một cỗ chua xót, bên môi cũng lộ ra nụ cười thảm thương. Phụ tử tình thâm, huynh đệ tương ái? Mấy thứ này trong hoàng gia căn bản không hề tồn tại. Hắn đã sớm có trái tim băng giá, lãnh huyết vô tình. Nhưng nhìn thấy Âu Dương Noãn trân trọng đệ đệ như vậy, giống như là máu xương của nàng làm cho hắn cảm thấy khó quên.

Đột nhiên trong tầm mắt hắn xuất hiện gương mặt phần nộ của Âu Dương Tước. Thiếu niên đang tràn ngập phần nộ mà hung hăng cắn thật mạnh lên cổ tay hắn.

“Dừng tay!” Tiểu Thiên Diệp khó nhịn đau nhức, nhất thời buông lỏng tay. Âu Dương Noãn giận đến tái mặt, nàng che chắn trước người Tiểu Thiên Diệp, lạnh lùng nói: “Tước nhi, những lời ta nói đệ đã quên hết rồi sao? Sao có thể lỗ mãng như vậy? Đệ gây họa như vậy còn chưa đủ sao?”

“Nhưng hắn...” Âu Dương Tước tuy rằng lập tức nhả ra nhưng trong đôi mắt thật to lại tràn ngập bi thương.

“Tước nhi!” Âu Dương Noãn trách mắng, “Đệ phải nhớ rõ thân phận của mình, mau xin lỗi Thế tử điện hạ!”

Thân mình Âu Dương Tước khẽ run, gắt gao mím chặt môi, gương mặt tuấn tú đỏ hết lên. Hắn quật cường xoay mặt đi.

Tiểu Thiên Diệp xua xua tay, cau mày nói: “Quên đi!”

“Không được!” Âu Dương Noãn trầm mặt xuống, “Hắn phải nhớ kỹ. Trước nhi! Đệ còn không mau nhận lỗi?”

Âu Dương Trước không ngờ tỷ tỷ lại kiên trì như vậy, không khỏi tức đến mặt đỏ bừng, ngực phập phồng kịch liệt, cắn chặt răng đến cơ mặt đều phát xanh. Bộ dáng như là sắp khóc đến nơi.

Âu Dương Noãn thở dài một hơi, trong lòng mềm xuống. Nàng chậm rãi bước lên trước, cầm lấy tay Âu Dương Trước, thấp giọng nói: “Nghe lời tỷ tỷ, mau xin lỗi với Thế tử...” Nàng có thể đắc tội với hắn chẳng qua là y vào bản thân là nữ tử, Tiểu Thiên Diệp sẽ không thể trực diện trở mặt. Nhưng Trước nhi lại không giống, tương lai còn muốn sống yên ổn trên triều. Nếu thật sự kết thù hận với Tiểu Thiên Diệp, thì hại nhiều hơn lợi.

“Nhanh nhận lỗi với Thế tử!”

Âu Dương Trước cúi cúi đầu, một lúc lâu sau thì đột nhiên nâng hai mắt lên, hung hăng trừng trừng nhìn Tiểu Thiên Diệp, cắn răng cứng rắn nói: “Ta không muốn!”

Vẻ mặt Âu Dương Trước thập phần nghiêm túc nói: “Ai dám khi dễ tỷ tỷ, ta sẽ liều mạng với hắn! Cho nên, ta sẽ không nhận lỗi!”

Âu Dương Noãn nhìn hắn, trầm tư một lát rồi nói: “Đệ đi trước đi, ta còn có chuyện muốn nói với Thế tử!”

Âu Dương Trước giật mình: “Nếu hắn lại khi dễ tỷ...”

“Thế tử là ai chứ? Làm sao lại đi khi dễ một tiểu cô nương như tỷ hả?” Âu Dương Noãn thản nhiên nói, “Tổ mẫu hôm nay bị kinh hách như vậy, đệ lại muốn làm người thêm lo lắng nữa sao?”

Âu Dương Tước không khỏi ngẩn ngơ, chung quy vẫn cẩn thận từng bước đi ra.

Âu Dương Noãn nói: “Thế tử gia, ta tin Tần vương phủ có năng lực làm cho Âu dương gia giết vong. Thế nhưng người có thể ngăn được miệng lưỡi thế gian sao? Tần vương phủ là đồ sứ quý giá, Âu Dương gia ta chỉ là gạch ngói không có gì quan trọng. Nếu như thật sự đụng với nhau, người nghĩ ai sẽ là người bị tổn hại nhiều hơn? Trong thời điểm mấu chốt, thanh danh phi thường trọng yếu. Tước nhi chỉ là một đứa nhỏ, cái gì cũng đều không hiểu, cứ coi như hôm nay chúng ta chưa bao giờ đi vào khu vực săn bắn đi. Người và ta chưa từng quen biết, để cho chuyện cứ thế trôi qua, như vậy không tốt sao?”

Mày Tiểu Thiên Diệp nhíu chặt, hẳn biết nàng nói rất đúng nhưng hẳn vẫn cảm thấy không thoải mái. Một cảm giác chán ghét khó miêu tả.

Âu Dương Noãn thu hết mọi biến đổi trên mặt hẳn, ngữ điệu nàng vẫn lạnh nhạt như cũ: “Hôm nay vì thoát hiểm, ta đã khống chế đe dọa Thế tử. Trong lòng người không thoải mái, Âu Dương Noãn có thể hiểu được. Ta biết điểm giới hạn của người cho nên tuyệt đối sẽ không động đến. Nhưng ta cũng có thủ đoạn cùng cách thức làm việc của riêng ta, chỉ sợ điện hạ không thể thích ứng ngay lập tức được. Còn nữa, không riêng gì người chán ghét ta, bản thân ta cũng không ưa gì người. Chỉ là vì nghiệp lớn, thế tử hy sinh một chút cảm giác của cá nhân, nhịn xuống tức giận một chút thì có gì mà không được?”

Tất cả đều bị nàng nói trúng, Tiểu Thiên Diệp nghiêm túc nhìn nàng nói: “Chuyện hôm nay ta sẽ không truy cứu Âu Dương Tước nữa. Nhưng nếu lần sau người dám cố ý làm bộ như không biết ta, ta tuyệt đối không tha!”

Âu Dương Noãn sừng sốt, giương mắt nhìn lưu quang tràn đầy trong mắt Tiểu Thiên Diệp, tựa hồ như có chút thâm ý, nhất thời trong lòng cả kinh, nói: “Đa tạ Thế tử khoan dung độ lượng. Vậy, Âu Dương Noãn xin cáo từ!”

“Không cần khách khí!” Tiểu Thiên Diệp thản nhiên nói, “Người đối với Âu Dương Tước, vẫn đừng nên quá mức nịnh sủng. Tính tình hăn ngay thẳng như vậy, không thích hợp trong quan trường. Không bằng sớm đưa vào quân đội tôi luyện, để hăn biết thế nào là khí chất nam nhân. Nếu không thì sẽ giống như ngươi, còn nhỏ đã đầy tâm cơ. Cuối cùng cũng không tốt...”

Âu Dương Noãn không hề quay đầu, bước nhanh ra ngoài.

Ánh mắt Tiểu Thiên Diệp vẫn như cũ dán chặt lên bóng dáng đang rời đi của nàng, đến khi nàng hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, hăn vẫn như cũ nhìn hướng nàng rời đi.

Âu Dương Noãn nhanh chóng đuổi theo, lại nhìn thấy Đại công chúa không rời đi mà vẫn đứng tại chỗ chờ, trong lòng nàng bỗng rung mình. Nàng chậm rãi đi qua: “Đa tạ công chúa hôm nay đã giải vây cho tỷ đệ tiểu nữ. Âu Dương Noãn suốt đời không quên!”

“Vừa rồi lúc ta đang nghe Huệ An sư thái giảng kinh, ngươi có phải rất muốn hướng ta cầu cứu?” Đại công chúa thản nhiên cười, mặt mày kiêu ngạo mang theo tia lãnh ý, “Vì sao lại không chịu nói?”

Âu Dương Noãn cúi thấp đầu, yên lặng không nói gì.

“Kỳ thật là ngươi đã đoán chắc ta sẽ đến cứu ngươi!”

Âu Dương Noãn bị đoán trúng nhưng cũng không giật mình. Đối với người mà trường kỳ mưu quyền để sống sót, không cần phí lực giả

thần giả quỷ trước mặt người đó. Âu Dương Noãn đơn giản thừa nhận: “Phải!”

Mặt công chúa lạnh như hàn sương nói: “Người thật to gan!”

“Bởi vì ta cùng công chúa chỉ là bèo nước gặp nhau. Công chúa điện hạ không nhất thiết phải cứu Tước nhi cho nên ta chỉ có thể đánh cược một phen. Nếu công chúa chịu ra tay, tỷ đệ chúng ta tự nhiên sẽ không có việc gì. Bằng không thì đó là số mệnh của chúng ta!” Âu Dương Noãn chậm rãi nói.

Bởi vì hai câu nói này mà đại công chúa vốn đang tức giận liền biến mất hơn phân nửa. Chỉ là nghĩ lại vẫn không đúng, mi vừa động, trong lòng đột nhiên nổi lên nghi ngờ, từ từ hỏi: “Âu Dương Tước rất cuộc là đã làm gì mà chọc Tiểu Thiên Diệp tức giận như vậy? Hắn không phải là người dễ xúc động, hôm nay lại giống trống kua chiêng lớn như vậy, nhất định là có nguyên nhân khác!”

Âu Dương Noãn lắc đầu nói: “Nguyên nhân cụ thể như thế nào Noãn nhi cũng không biết. Huống hồ chuyện này đã qua đi, tỷ đệ chúng ta cũng không còn liên quan nữa. Công chúa có thể tự mình đi thăm dò thì sẽ biết!”

Đại công chúa cười nhẹ, nói: “Ta càng giống trống kua chiêng đi hỏi tội, hắn sẽ đem hận ý đặt trên người ta. Như vậy tự nhiên sẽ tạm thời sẽ không còn tâm tư đi tìm người gây phiền toái. Điểm này, người đúng là tính toán tốt!”

Âu Dương Noãn cúi đầu cười nói: “Công chúa điện hạ lo lắng Tần vương Thế tử oán hận ngài sao?”

Trên mặt Đại công chúa lộ ra nụ cười lạnh: “Hắn sao? Chỉ là một vãn bối, ta mới không để vào mắt. Chỉ là Âu Dương Noãn, ta phải nhắc

nhờ người. Tiểu Thiên Diệp tuy còn trẻ tuổi nhưng tâm cơ rất thâm trầm, thủ đoạn thập phần độc ác. Chuyện sẽ không đơn giản như người nghĩ đâu, hôm nay người sở tác sở vi như vậy, thật sự là quá mức làm người khác chú ý. Chỉ sợ hắn sẽ không hoàn toàn bỏ qua cho người...”

Chương 88: Đại tiểu thư đầu cơ kiếm lợi (1)

Đại công chúa chậm rãi ngồi lên kiệu, Âu Dương Noãn nhìn bà rời đi thì nghe phía sau vang lên tiếng kêu to: “Tỷ tỷ!”. Âu Dương Tước vọt đến, kêu lên: “Tỷ tỷ không sao chứ? Vừa rồi làm đệ sợ muốn chết!”

“Đệ lớn như vậy rồi, nếu còn như vậy nữa thì không xong đâu. Cái gì mà chuyện lớn dọa người sợ chết chứ? Thiên hạ này còn nhiều chuyện lớn hơn như vậy nữa!” Miệng thì trách cứ, tay Âu Dương Noãn lại vì đệ đệ yêu thương mà gạt đi sợi tóc trên trán hắn, “Vừa rồi tỷ nói như vậy, đệ tức giận sao?”

“Đó mới không phải. Đệ chỉ sợ tỷ phải chịu thiệt thôi!” Âu Dương Tước la lên nói: “Tần vương Thế tử kia không phải người tốt. Tỷ về sau đừng quan tâm đến hắn, chúng ta cũng mau về thôi!”

Âu Dương Noãn cười lấy tay chỉ chỉ trán hắn: “Gặp chuyện chỉ biết kinh hoảng. Đệ cũng nên suy nghĩ một chút, nếu không phải vì Đại công chúa đến, hôm nay chúng ta phải làm sao?”

“Tỷ tỷ người nói đúng. Người cũng không còn nhỏ nữa, từ nay về sau nhớ rõ không được gây chuyện thị phi!” Đúng lúc này Lý thị đi tới. Tỷ đệ hai người chạy nhanh lại hành lễ, Lý thị thở dài, nhìn Âu Dương Tước nói: “Tước nhi, Tần vương Thế tử cũng không phải người dễ chọc vào. Người làm sao lại đắc tội với hắn?”

“Tổ mẫu, hôm nay ta vốn thầm nghĩ đi dạo quanh điền dã. Không biết làm sao lại vô tình đi vào khu vực săn bắn...”

“Tức nhi, ở trước mặt tổ mẫu cũng dám nói dối. Khu vực săn bắn rõ ràng có thị vệ trông coi, đệ chỉ là một tiểu hài tử làm sao có thể cứ thế đi vào được hả?” Âu Dương Noãn nhú mày, vừa rồi Đại công chúa mang theo Lý thị một đường đi vào khu vực săn bắn, làm sao có thể không nhìn thấy bọn thủ vệ đứng ở cửa. Hắn cứ như thế nói bản thân đi lạc không phải sẽ làm Lý thị thêm hoài nghi sao?

“Có nghe thấy không? Còn không mau nói thật!” Lý thị cố ý giận tái mặt nói

Mặt Âu Dương Tức thoáng đỏ lên, ngượng ngùng nói: “Thực ra là do chúng ta đi từ phía sau núi vào. Bởi vì ta nghe nói nơi đây có nhiều dã thú quý hiếm, nhất thời tò mò mới vụng trộm đi vào. Nhưng ta lại không biết Tần vương Thế tử đang tổ chức săn bắn bên trong!”

“Được rồi, sau này tận lực tránh đám người này đi!” Lý thị nghe xong thì thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: “Tuy nói hôm nay Đại công chúa giúp các người giải vây, nhưng nàng cũng là người hỷ nộ ái ố vô thường, là người không thể đắc tội. Hôm nay bộ xương già này của ta đã bị dọa cho kinh sợ, cũng may vừa rồi ta cùng Huệ An sư thái có nói chuyện. Cũng coi như không uống công một chuyến đi Trữ quốc am...” Nói tới đây, Lý thị đột nhiên ý thức được tôn tử, tôn nữ đều đang đứng trước mặt liền không nói nữa.

Thấy biểu tình của Lý thị, Âu Dương Noãn biết việc này cùng đưa nhỏ trong bụng Lâm thị có liên quan. Nàng làm bộ như nghe không hiểu, dấu giếm thanh sắc nói: “Tổ mẫu, sắc mặt người không tốt. Có phải không thoải mái chỗ nào hay không?”

Lý thị sùng sốt, thế này mới cảm thấy phía sau lưng đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt, tứ chi lạnh lẽo, cả người rét run. Trương mama nhanh chóng chạy lên đỡ lấy: “Đại tiểu thư, vừa rồi lão thái thái nghe nói đại thiếu gia gặp chuyện, trong lòng nóng như lửa đốt, hoang

mang rồi nhanh chóng chạy đến đây!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, quan tâm nhìn sắc mặt tái nhợt của Lý thị: “Tổ mẫu, chúng ta nên đi về trước nhanh chóng mời đại phu đến xem!”

Lý thị gật đầu, đoàn người nhanh chóng lên xe ngựa trở lại Âu Dương phủ.

Đêm đó trở về, Lý thị liền bị bệnh. Bệnh thật sự rất nặng, thường xuyên phát sốt nhẹ, cả người nóng bừng, cơ hồ như lịm đi. Đại phu đến xem cũng nói bệnh quả nhiên nặng, lão nhân gia vốn sợ nhất là loại hàn chứng này, nếu như không tốt chỉ sợ không qua khỏi. Điều này làm cho tất cả người trong Thọ an đường đều sợ hãi.

Âu Dương Noãn mỗi đêm đều đến đắp thêm chăn ấm cho lão thái thái, mỗi một phương thuốc đều tỷ mỉ cẩn thận, mỗi một bát thuốc đều ân cần bón từng chút từng chút. Vốn tưởng rằng bệnh của Lý thị rất nhanh sẽ khỏi, không nghĩ rằng lần này bà lại sốt cao ba ngày ba đêm không giảm, luôn trong trạng thái hôn mê.

Lý thị lâm vào hôn mê thấy vô số mặt quỷ cứ xoay quanh bên người. Bà lớn tiếng kêu to, hai tay đuổi những bóng ma đáng sợ đang gắt gao quẩn quanh. Nhưng trên thực tế tay vô lực, môi lại hơi hơi mấp máy rất khó để phát hiện. Lời nói nói ra cũng miễn cưỡng lắm mới có thể nghe được: “Không cần...A....Không cần. Tránh ra, mau tránh ra!” Sau đó là một trận đau đầu kịch liệt, trán Lý thị đỏ đầy mồ hôi lạnh, lại lâm vào hôn mê sâu.

Ở trong mộng của Lý thị, hồng thủy rít gào, không biết từ chỗ nào ào ào tràn đến. Thế không thể chống đỡ, cứ vậy mà đổ ập vào Thọ an đường. Rồi hướng hết Âu Dương phủ này tràn qua. Lý thị vội vàng kêu tên con, tôn tử, tôn nữ...Nhưng trừ bỏ hồng thủy mãnh liệt thì cái

gì cũng không có. Thậm chí không thấy bóng dáng một ai, hồng thủy
rất cục cũng dâng lên cuồn cuộn quét qua người bà. Cả người Lý thị
phát lạnh, mồ hôi đầm đìa, bà rùng mình mạnh một cái rồi tỉnh dậy từ
trong hôn mê. Kiệt lực mở to hai mắt, chỉ thấy trong phòng đèn đuốc
sáng lấp lánh, bên cạnh giường còn có một người hai tay nắm lấy tay
bà, đang nhắm mắt dưỡng thần.

Nghe thấy tiếng rên rỉ, người trước giường lập tức tỉnh dậy, vội vội
vàng vàng đi ra ngoài mang một chén tử sa đang nóng hằm hập.
Nàng một tay ôm Lý thị, một tay cẩn thận bón nước trà. Lý thị miễn
cưỡng mở mắt nhìn nhìn, đứt quãng nói: “Noãn nhi...Con còn ở đây
sao?”

Âu Dương Noãn vội vàng ôn nhu thấp giọng nói: “Tổ mẫu, người hãy
an tâm đi. Đại phu nói người đừng lo lắng gì, nghỉ ngơi cho tốt là
được!”

Lý thị cố sức lắc đầu: “Không! Ta rất khó chịu....Ta cảm thấy bản
thân không thể nào mở mắt ra được. Sợ là không thể qua khỏi!”

Âu Dương Noãn quỳ mạnh xuống trước giường: “Tổ mẫu, người
trăm ngàn lần đừng nói như vậy! Người không thể đi, Noãn nhi tình
nguyện bị bệnh thay người. Tước nhi không thể không có người!”
Nước mắt theo hai gò má Âu Dương Noãn chảy xuống, nói không
nên lời chân thành tha thiết.

Lý thị miễn cưỡng cười cười: “Hài tử ngốc! Sao con lại ở trong này
một mình?”

Âu Dương Noãn nói: “Phụ thân buổi chiều có qua đây thăm người.
Tước nhi vẫn luôn ở đây, con vừa khuyên đệ ấy về nghỉ ngơi trước.
Trương mama nói là xuống bếp xem thuốc của tổ mẫu đã sắc xong
hay chưa!”

Lý thị gật gật đầu vừa định nói gì đó thì lại cảm thấy Âu Dương Noãn càng ngày càng mơ hồ, cho đến khi lại lâm vào hôn mê bà vẫn chưa kịp biểu đạt nội tâm sợ hãi cùng cảm xúc kinh hoàng.

Lần mê man này liền một đêm qua đi. Buổi sáng ánh mắt trời chiếu rọi vào phòng, tiếng chim hót ngoài cửa sổ làm cho Lý thị tỉnh lại. Bà cảm thấy thần trí thực thanh tỉnh, trên người cũng thoải mái hơn. Chỉ là không còn chút khí lực nào, bà hô to một tiếng: “Trương mama!”

Thanh âm tuy nhẹ nhưng trong phòng yên tĩnh này cũng khiến người khác giật mình. Trước giường, trên ghế, cửa, hành lang đều đồng thời có bóng người chớp lên. Tiếng cười nói vui vẻ xuyên thấu qua cửa ‘Lão thái thái nói chuyện rồi’, ‘Lão đại tình rồi’,... Vốn đang nằm trên nhuyễn tháp, Âu Dương Noãn cũng bừng tỉnh, tiến lên phía trước, nước mắt trong suốt chảy ra: “Tổ mẫu, người tỉnh lại rồi!”

Trương mama cũng cười nói: “Lão thái thái, đại tiểu thư đã túc trực bên giường người ba ngày ba đêm rồi!”

“Hài tử ngoan của ta!” Lý thị nhin không được mà hô lên một tiếng. Âu Dương Noãn cúi thân mình xuống, Lý thị đem nàng nép vào trong ngực. Hai người cùng nhau rơi lệ. Trương mama bên cạnh cũng khẽ lau nước mắt, rồi nhanh chóng gọi người đi bẩm báo với lão gia. Âu Dương Trì nghe thấy thì vội vàng chạy tới, vui mừng nói: “Lão thái thái, người đúng là làm con sợ hãi! Nếu người có mệnh hệ gì con phải làm sao bây giờ!”

Đây là lời từ tận đáy lòng, Âu Dương Trì ước gì Lý thị sống càng lâu càng tốt. Lúc này đây bà lại đột ngột xảy ra chuyện, đại phu nói lão thái thái tuổi đã lớn, chỉ sợ không giữ được tính mạng làm hấn kinh sợ. Sợ Lý thị đột nhiên mất đi, hấn sẽ phải từ quan hồi hương đại tang, lần này nếu đi thì phải đi hấn ba năm. Ai biết trong ba năm kinh

đô sẽ xảy ra những chuyện gì, chờ hẵn quay trở lại không phải mọi thứ đã muộn rồi sao!

Lý thị cười nói: “Khổ cho Noãn nhi phải cẩn thận chăm sóc như vậy. Đúng rồi! Sao lại không thấy những người khác?”

Âu Dương Noãn khẽ mỉm cười nói: “Lý di nương đang quý trong miếu cầu phúc cho tổ mẫu!”

Lý thị gật gật đầu, cười cười nói: “Cũng là nó có hiếu!” Nói xong nhìn Âu Dương Trì hỏi: “Con dâu đâu?”

Âu Dương Trì sững sốt, nhất thời không biết trả lời như thế nào. Âu Dương Noãn kính cẩn, nhẹ giọng nói: “Tuyết rơi dày đã nhiều ngày, Thọ an đường lại nhiều việc. Không có ai qua Phúc thụ viện báo tin, có lẽ mẫu thân còn chưa biết người bị bệnh!”

Sắc mặt Lý thị thoáng trầm xuống, giống như là trời quang bỗng phủ đầy mây đen. Bà bất mãn liếc nhìn sắc mặt trắng bệch của Âu Dương Trì một cái.

“Không biết?” Lý thị lặp lại một lần, ánh mắt chuyển qua Trương mama: “Ba ngày qua, nó cũng không phái người qua thỉnh an sao?”

Trương mama không dám nhìn sắc mặt đang phần nộ cùng bất mãn của Lý thị, cúi đầu nói: “Nô tỳ đã muốn phái người qua thông báo nhưng còn...phu nhân vẫn chưa từng đến, cũng không cho người qua hỏi thăm một câu!”

Sắc mặt Lý thị càng khó coi hơn, nói: “Một lần cũng không?”

Tất cả mọi người đều không nói, Âu Dương Trì cũng không biết phải nên giải thích như thế nào. Lâm thị vì Lý thị nhốt Khả nhi mà vẫn câu

kính, luôn đóng cửa Phúc thủy viện, một chút cũng không quan tâm Thọ an đường có chuyện gì.

Âu Dương Noãn cười an ủi nói: “Tổ mẫu, mẫu thân đang có thai. Có lẽ là sợ nhiễm lạnh mà ảnh hưởng đến đệ đệ nên mới ít ra ngoài. Hoặc là sợ tuyết rơi đường trơn...”

“Hừ, con luôn nói giúp cho nó. Cũng không giấu lại xem nó đã đối xử với con như thế nào!” Trong mắt Lý thị hiện lên vẻ chán ghét thật sâu, “Hiện nay nó ỷ vào mình đang mang thai mà càng làm càn, ngay cả ta cũng không để vào mắt. Nó đây là đang thị uy với lão thái bà này sao?” Lý thị chậm rãi nhắm mắt, lạnh lùng nói: “Mẹ chồng sinh bệnh lại chẳng quan tâm, toàn kinh đô này cũng không có người con dâu như vậy!”

“Tổ mẫu đừng tức giận mẫu thân, là do mẫu thân đau lòng vì muối muối nên nhất thời luẩn quẩn trong lòng, không chu toàn mọi việc. Tổ mẫu nghĩ lại xem, mẫu thân trước kia vẫn luôn hiếu kính với người, vẫn luôn tận tâm nên người hãy bỏ qua cho mẫu thân lần này...”

Lý thị thở dài một tiếng, chen ngang lời Âu Dương Noãn: “Không cần nói nữa. Nó đã có thai nên càng không coi ai ra gì. Nửa điểm hiểu chuyện cũng không có! Noãn nhi, hài tử ngoan của ta. Con còn nhỏ lại hiểu chuyện như vậy...”

Âu Dương Trì âm thầm cắn chặt răng, mũi thở kịch liệt, ngực phập phồng, khuôn mặt bỗng nhiên đỏ lên. Hắn nắm chặt hai tay, lông mày nhíu lại thật chặt. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Phu nhân rất vô lễ, ta tức giận sẽ hưu nàng...”

Hắn nói được một nửa, Lý thị ho khan thật mạnh, Âu Dương Noãn cười nói: “Tổ mẫu, con đi xem thuốc sắc xong chưa!”

Lý thị gật gật đầu, Âu Dương Noãn vén chăn lên đắp cho bà xong mới đứng dậy, xoay người đi ra cửa.

Lý thị nhìn tôn nữ đi ra ngoài rồi mới sáng giọng nói: “Nói chuyện cũng không chú ý. Chọc người tức giận thì người làm sao? Những lời này có thể tùy tiện nói ra sao?”

Chính người còn không phải trước mặt Noãn nhi oán hận con dâu bất hiếu sao? Âu Dương Trì sắc mặt đỏ lên, có chút ngượng ngùng nhưng cũng không dám đem lời nói trong lòng nói ra. Hắn đành ho nhẹ một tiếng rồi nói sang chuyện khác: “Lão thái thái, nghe nói người ra ngoài kính hương nên mới gặp gió nên mới nhiễm bệnh? Về sau vẫn nên cẩn thận hơn!”

Lý thị lắc đầu, thờ dài một tiếng nói: “Không chỉ vì như thế, lần xuất môn này xảy ra không ít chuyện!” Bà liếc mắt với Trương mama một cái, Trương mama lập tức hiểu ý đem chuyện tình ở Trữ quốc am cùng với chuyện xảy ra ở khu săn bắn kể lại rõ ràng cho Âu Dương Trì nghe.

Việc này Âu Dương Noãn đã có nói sơ qua cho hắn biết, chỉ là không hề nhắc đến chuyện đại công chúa ưu ái với nó cùng với việc cố ý khó xử Tần vương Thế tử. Âu Dương Trì nghe Trương mama kể lại tất cả thì kinh ngạc nói: “Đại công chúa ra mặt giải vây? Thật vậy sao?”

Lý thị gật gật đầu nói: “Đúng vậy, mọi người nói đại công chúa rất khó lấy lòng, nhưng ta thấy ngài ấy rất thích Noãn nhi. Nếu không thì sẽ không đích thân giá lâm đến khu vực săn bắn để nói tốt cho nó. Nhưng trải qua chuyện này ta cảm thấy, Noãn nhi nay cũng đã lớn, lại xuất sắc như vậy, người cũng nên trù tính đến hôn sự của nó rồi!”

“Noãn nhi còn nhỏ, lão thái thái cũng quá nóng vội rồi!” Kỳ thật Âu

Dương Trì đã sớm tính đến nhưng khi nghe Lý thị nói như vậy lại làm bộ như tỏ ra giật mình.

Lý thị cười lạnh một tiếng nói: “Nóng vội chỉ sợ không có mình ta, còn có một người khác. Ngày thọ yến của ta, phu nhân tốt của người tự ý mời Tô gia phu nhân tới làm khách, lại nhiều lần có biểu hiện thân cận. Đã vậy lại còn muốn mời người ta ở lại trong phủ. Nó tưởng người khác đều mù hết sao?”

“Lão thái thái yên tâm, con biết phân biệt nặng nhẹ. Đừng nói là nhà chúng ta, cho dù là đích nữ của nhà quan lại bình thường cũng sẽ không có đạo lý hứa gả cho một thương gia như vậy. Cho dù bọn họ có tới cửa, con cũng không hề đo!”

Chương 89: Đại tiểu thư đầu cơ kiếm lợi (2)

Lý thị nhú mày nói: “Chỉ sợ đứa con dâu kia không chịu hết hy vọng. Lần này Noãn nhi ở trước mặt công chúa biểu hiện xuất sắc như vậy, người càng nên để tâm mới phải!”

Âu Dương Trì nghe đến đó thì do dự nói: “Lão thái thái, người bắn khoăn cũng không phải là không có đạo lý. Từ thọ yến lần trước, đã có không ít người ngăm đến hỏi thăm Noãn nhi. Hôm trước con đi tham dự ẩm yến, Chu đại lão gia Tuyên thành công phủ thật ra có ý muốn cho Chu đại phu nhân gặp mặt Noãn nhi một lần. Con thấy...”

“Tuyên thành công phủ? Đừng nói đến nữa, ta thấy không ổn. Lần dâng hương này ta có gặp Chu tam phu nhân bên kia, trên mặt luôn tươi cười thân thiện nhưng nói chuyện lại dụng tâm kín đáo. Noãn nhi gả qua đó chỉ sợ chưa kịp vào nhà đã bị vị tam thím này chèn ép không còn chỗ đứng. Đến lúc đó lão tử ngươi có năng lực lấy được lợi ích gì?”

“Không đến mức như vậy đâu lão thái thái. Tuyên thành công vẫn còn tại thế luôn cùng tam phòng bằng mặt không bằng lòng. Tương lai lão thái gia vừa đi thì sẽ phân gia. Thân mình Chu đại lão gia lại không tốt, như vậy tước vị sẽ là của con hấn. Đến lúc đó Noãn nhi gả qua thì chính là Tuyên thành công phu nhân, con thấy cân nhắc thì cũng có thể!”

“Hừ, nhà đó bên ngoài thoát nhìn thì quý củ nhưng nội bộ lại dơ bẩn không chịu nổi. Cũng không phải gia đình tốt đẹp gì, nếu là Thái hoàng Thái hậu vẫn còn tại thế thì cũng không đến mức suy giảm

như mấy năm nay. Bất quá con cháu cũng không có khả năng phát triển, ta nghe nói Chu công tử đích tôn nhà đó tuổi không lớn, còn chưa có hôn ước đã có đến ba, bốn nha đầu thu phòng. Thật sự là kỳ cục! Cho dù là người chỉ một lòng lo lắng cho tiền đồ thì cũng phải nghĩ đến Tước nhi. Tình cảm hai tỷ đệ nó tốt như vậy, Tước nhi lại trọng tình trọng nghĩa. Nếu nó biết tỷ tỷ phải gả cho người như vậy, không phải sẽ oán hận chúng ta sao?” Lý thị chậm rãi nói.

Trương mama không tự chủ được mà liếc nhìn Lý thị một cái, trong lòng hiểu rõ bà đây chỉ là lấy đại thiếu gia ra nói mà thôi. Trên thực tế Trương mama cũng ít nhiều nhìn ra, Đại tiểu thư tận tâm hết sức hầu hạ như vậy, Lý thị cho dù có tâm vững như thiết cũng sẽ có chút cảm động.

Âu Dương Trì nghĩ nghĩ, có chút ngượng ngùng nói: “Lão thái thái nói phải. Chỉ là trong triều không ít nhà công hầu nếu không phải là sớm xuống dốc thì cũng là nhà có tuy có nhiều của cải nhưng con cháu lại không có tiền đồ. Những nhà này từ khi còn nhỏ đã định ra hôn nhân tốt cho con cháu. Noãn nhi nhà chúng ta nếu sớm một chút cũng được mọi người biết đến thì chắc hiện tại đã hứa gả đi rồi!”

“Người còn không biết xấu hổ mà nói những lời này. Tất cả đều là việc làm tốt của phu nhân người. Nó sợ người khác không biết Âu Dương gia có nhị tiểu thư nên mỗi khi có dịp ra ngoài lại dẫn Khả nhi đi, còn Noãn nhi lại dấu biệt. Hiện tại chẳng những biến Khả nhi thành cái bộ dáng kia, chính nó lại cũng phải chịu thiệt hại. Đúng là kỳ cục! Người cũng đừng nghĩ các nhà công hầu ai cũng có thể thích hợp mà chọn bừa!”

“Chuyện này...Thượng thư Liêu đại nhân cũng từng đề cập qua với con...”

“Thượng thư đại nhân?” Lý thị nhíu mày nói: “Cái này cũng không dễ

đối phó a!” Liêu Thượng thư là cấp trên trực tiếp của Âu Dương Trì. Từ chối người khác thì có thể, nhưng nếu đắc tội với hắn, thì đúng là không khôn ngoan.

Âu Dương Trì hiển nhiên cũng hiểu được điểm này, mặt hắn lộ ra thần sắc khó xử nói: “Con lấy lý do Noãn nhi chưa đến tuổi nên cũng tạm cho qua, dù sao nó vẫn còn nhỏ nên không vội vàng hôn sự. Thế nhưng Liêu đại nhân đã có đề cập qua thì chúng ta lại không thể không mau chóng trừ tính chuyện này. Một khi Noãn nhi đến tuổi cập kê, hoặc là chấp nhận cửa hôn nhân này, hoặc là phải có lý do để từ chối Liêu đại nhân!”

“Ý của ngươi là...” Lý thị nhìn con trai, biểu tình có chút vi diệu.

Âu Dương Trì thở dài một hơi nói: “Liêu đại nhân dù sao đối với con cũng có nhiều liên quan. Nếu như ông ta thủy chung vẫn không chịu bỏ qua ý niệm này, chỉ sợ con thật sự phải đem Noãn nhi gả qua!”
Mấy ngày nay hắn đã suy nghĩ rất nhiều, muốn leo lên vương tôn công tử quả là rất khó. Liêu gia lại không giống, dù sao Liêu đại nhân cũng là cấp trên của mình, tương lai sẽ rất có ích. Chỉ là nếu vậy thì có chút đáng tiếc cho tài mạo của Noãn nhi. Hắn vẫn cảm thấy lấy trường nữ của mình ra nịnh bợ Liêu gia quả có chút lãng phí.

Lý thị khẽ dựa vào cái nệm tiền tài màu xanh nhạt. Trương mama dâng trà lên, Lý thị uống một ngụm rồi nói: “Liêu công tử kia cũng không tồi, cùng Âu Dương gia chúng ta là môn đăng hộ đối. Noãn nhi gả qua đó thì cũng không tính là ủy khuất. Chỉ là Noãn nhi tài mạo song toàn, mọi người đều biết, nếu gả cho một gia đình Lại bộ Thượng Thư thì có chút đáng tiếc. Còn nữa...” Nói đến đây Lý thị có chút suy nghĩ nhìn Âu Dương Trì một cái, nói: “Còn nữa, lần trước trong thọ yến ta nghe nói Liêu đại nhân kia cùng Tần vương đi lại rất gần. Có việc này hay không?”

Âu Dương Trì sừng sốt, tựa hồ có chút xuất hồ ý liêu nói: “Cùng Tần vương đi lại gần? Ý của lão thái thái là...”

(Xuất hồ ý liêu: bất ngờ)

Lý thị thản nhiên cười cười nói: “Người làm quan nhiều năm, hẳn là phải hiểu rõ hơn lão thái bà này chứ. Đương kim Thái tử điện hạ tính tình đôn hậu, thân mình gầy yếu. Tần vương điện hạ xưa nay cường ngạnh lại thêm quân công hiển hách, nhưng người đừng quên, Thái tử còn có Hoàng thái tôn. Hẳn tuy chỉ là Hoàng tôn nhưng vẫn được Thánh Thượng ưu ái. Bây giờ thân mình Thánh Thượng còn cường tráng, tương lai vạn nhất... Thái tử cùng Tần vương rốt cuộc lộc tử thù thù còn chưa biết. Liêu đại nhân cũng là quá nóng vội đi!”

(Lộc tử thù thù: thắng bại chưa phân, hươu chết về tay ai còn chưa biết. Ý nói ngôi vị về tay ai còn chưa biết được)

Âu Dương Trì gật gật đầu, hẳn còn tưởng Lý thị đối với việc trong triều đình vẫn luôn không quan tâm. Hẳn có chút kinh ngạc nói: “Điều này con cũng đã nghĩ tới. Chính là dù sao Tần vương điện hạ phần thắng cũng lớn hơn một chút. Ngay cả bản thân con cũng từng có ý niệm đó trong đầu.... Trách không được Liêu huynh a!”

Lý thị lắc đầu nói: “Những chuyện này trước kia ta vốn không thêm để ý vì dù sao cũng không có bao nhiêu quan hệ đến nhà chúng ta. Chỉ là lần đi Trữ quốc am gặp chuyện, ta cảm thấy vị Tần vương Thế tử này hỉ nộ vô thường, thập phần đáng sợ. Những quan viên như người âm thầm kết giao tương lai như thế nào chưa biết, thế nhưng trăm ngàn lần chớ để liên lụy đến sự nghiệp thăng quan. Trước đó trong ngày thọ yến của ta cũng đã âm thầm đề cập qua. Kinh đô này nhiều công hầu bá phủ như vậy nhưng cũng không có ai dám tùy tiện thể hiện thái độ. Liêu đại nhân nay lại thân cận với Tần vương như vậy, ta cũng biết chỉ có Tần vương mới đủ sức sánh với Thái tử.

Nhưng là...Nhưng là...”

“Nhưng là dù sao cũng chưa cái quan luận định!” Âu Dương Trì gật đầu nói. Hắn thầm chấp nhận, thời gian này hắn đúng là có vì cái lợi trước mắt. Nhưng muốn leo lên quyền quý không phải việc một sớm một chiều, cho dù không thể dựa vào thì cũng nên bo bo giữ mình mới phải.

(Cái quan luận định: đây nấp hòm mới khen chê hay dở)

“Người nghĩ như vậy là được rồi, trữ vị chi tranh một khi nổ ra thì sẽ náo động lớn. Liêu đại nhân trong kinh vốn đã phú quý song toàn, không nên tham gia đặt cược làm cái gì! Cho nên, hôn sự với Liêu gia chúng ta không thể đáp ứng. Liêu gia hắn muốn đồ, chúng ta cũng phải trụ vững. Nếu làm cái gì không tốt, chỉ sợ cả nhà chúng ta cũng bị liên lụy!” Lý thị trầm ngâm nói.

Âu Dương Trì nghe thì liên tục gật đầu, thầm nghĩ gừng càng già càng cay. Kỳ thật đạo lý này cũng phải là người có chút đầu óc mới hiểu được. Chỉ là tranh quyền đoạt thế, một khi bản thân cũng là một phần giúp sức Vương gia đăng cơ vậy thì sẽ là công thần. Đến lúc đó đâu chỉ vinh hoa phú quý, được lên hàng công hầu cũng chưa biết chừng. Dụ hoặc như vậy, cũng khó trách nhiều người biết rõ có vô số chông gai cũng muốn đâm đầu vào!

Lý thị thản nhiên nói: “Việc này ta đã sớm có tính toán. Noãn nhi có thể được đại công chúa yêu thích, chưa chắc đã là chuyện không tốt. Ít ra thì cũng sẽ giúp ích trong việc tìm một mối hôn sự tốt cho Noãn nhi!”

Trên mặt Âu Dương Trì lộ ra chút chần chờ, nói: “Nhưng đại công chúa đi lại rất gần với Thái tử!”

“Đại công chúa dù sao cũng là đích công chúa của tiền Hoàng hậu. Còn với vị Hoàng hậu sau này thì Đại công chúa cũng là do đích thân bà ta nuôi lớn, tình cảm với Thái tử không phải thân thiết bình thường. Nhưng dù sao công chúa cũng là nữ tử, lại là đích trưởng công chúa duy nhất của Thánh Thượng. Cho dù tương lai Tần vương có là người kế thừa vương vị, cũng sẽ không ra mặt bất kính đối với vị trưởng tử này. Huống hồ kinh đô này, người muốn leo lên đại công chúa chỉ có các vị tiểu thư. Cái đó và việc chính kiến lập trường của lão gia các nhà hoàn toàn là hai việc khác nhau. Cho nên Noãn nhi được đại công chúa ưu ái đối với chúng ta chỉ có lợi mà không có hại!” Lý thị chậm rãi nói, sau đó nhìn Âu Dương Trì rồi cười rộ lên: “Không thể ngờ được Uyển Thanh tính tình cao ngạo lại sinh cho người được một nha đầu thông minh lanh lợi như vậy. Cũng là khó có được nên người không thể tùy tiện hứa gả nó cho người ta được. Người làm quan nhiều năm, trong lòng đã có lựa chọn thích hợp nào chưa?”

Âu Dương Trì cười nói: “Cái này...Tạm thời chưa có. Noãn nhi tài mao như vậy, nếu như gả cho nhà bình thường thì thật quá đáng tiếc. Còn nữa nếu thông gia phân thượng không cao, con cũng sẽ khó ăn nói với Liêu huynh!”

Nhà công hầu không được, nhà quan lại bình thường cũng không được. Lý thị lờm, nói: “Xem ý của người, đừng nói là muốn gả Noãn nhi cho...” Bà đột nhiên không nói nữa mà lấy tay chỉ chỉ lên trời.

Âu Dương Trì bị nói trúng tâm tư, có chút ngượng ngùng nói: “Lão thái thái, Noãn nhi là trưởng nữ của con. Con đương nhiên không muốn nó bị ủy khuất, muốn tận lực lo một mối hôn sự tốt. Nếu thật sự có thể thành....Nhà chúng ta cũng được hưởng chút vinh quang. Tiền đồ tương lai của Tước nhi cũng có hy vọng rồi!”

Lý thị có chút suy nghĩ gật gật đầu nói: “Ý niệm này của người ta thấy cũng tốt. Chỉ là chung quy vẫn thấy rất khó. Nhưng nếu sau này Noãn nhi có thể qua lại gần hơn với công chúa, việc này coi như đã thành được một nửa. Còn lại sẽ xem phụ thân người trù tính như thế nào?”

“Điều này hài tử hiểu được, sẽ không tùy tiện làm bừa. Cũng may Noãn nhi còn nhỏ tuổi, chúng ta cứ xem tình hình rồi nói sau!”

Mẫu tử hai người này tuy rằng chỉ là nói miệng nhưng thật ra đã sớm tính toán trong đầu. Trương mama âm thầm thở dài, lão thái thái chung quy vẫn là tâm ngoan. Vừa mới nói Liêu đại nhân leo lên Tần vương thật không lý trí, vậy mà xoay mặt lại thảo luận đến vấn đề làm sao để gả đại tiểu thư vào hoàng tộc. Nói như vậy không phải là chê Liêu gia còn chưa đủ tư cách sao?

Âu Dương Noãn lấy lý do đi xem thuốc nên ra khỏi Thọ an đường, đi thẳng đến viện của Âu Dương Tước. Sau ngày hôm đó Tước nhi vẫn luôn buồn bực không vui, Âu Dương Noãn biết đệ đệ là quá mức áy náy nên mới thế. Chỉ là đối với nàng mà nói, ngay cả khi Âu Dương Tước chọc vào phiền toái lớn hơn nàng cũng sẽ làm tất cả để giải quyết cho hắn.

Thừa dịp Âu Dương Tước đi học, Âu Dương Noãn đã sai người chuẩn bị rất nhiều thứ thú vị. Nàng tin tưởng Âu Dương Tước nhất định sẽ rất cao hứng, cho nên liền đến sớm để bố trí.

Âu Dương Tước đi học về, nhưng lại thấy viện mình thay đổi rất nhiều, không khỏi giật mình. Đảo mắt lại nhìn thấy Âu Dương Noãn đang đứng ở cuối hành lang liền đi qua hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ làm gì vậy?”

Trong viện không biết từ khi nào đã chuẩn bị tốt hai cái lượng thiết hoàn sáng loáng, hoàn viên kinh so với cổ tay nam nhân bình thường

to hơn gấp đôi. Thông qua hai dây thừng giắt xuống dưới. Âu Dương Tước đi qua xem một chút, lại phát hiện thiết hoàn quế kia cao ngang bả vai mình. Hắn nhìn kỹ một hồi lâu, thật sự không suy nghĩ được chúng là một loại trang sức, hay là dụng cụ, càng đoán không ra chúng dùng để làm gì.

Âu Dương Noãn cười mà không nói, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay liền có người mở cửa nhỏ bên hông viện ra, sau đó nghiêng mình lui xuống. Ban đầu bên ngoài cánh cửa này là một rừng trúc, nhưng bây giờ cả rừng trúc đã thay đổi hình dáng. Cây cao cây thấp đứng thẳng một hàng, cây cao nhất cao hơn một nam nhân bình thường, cây thấp nhất chỉ cách mặt đất nửa thước. Mà hình dáng cũng không hề giống nhau. Có cái to hơn cánh tay, có cái lại nhỏ như ngón tay vậy. Vô vàn kiểu dáng khác nhau, khi thì thẳng tắp, lúc lại gấp khúc. Có cây lại bị chặt ngang, có cây lại để cả ngọn. Chúng nó đứng cách khoảng nhau, phải dài đến hơn mười trượng, mãi cho đến chân tường mới thôi. Xa xa, gần gần đều có. Âu Dương Tước càng nhìn càng thấy ngạc nhiên, không rõ tỷ tỷ vì sao lại cho người biến rừng trúc đang tốt đẹp thành như vậy.

“Cái này có tên gọi là sào trúc đứng thẳng. Đây là cách mà người ta dùng để tập bắn tên!” Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Từ hôm nay trở đi, đệ mỗi ngày sẽ lấy một cây trúc làm mục tiêu ngắm bắn. Những cây này rất khác nhau, khoảng cách hoặc rất xa, hoặc rất cao. Có khi thì thẳng đứng, lúc lại gấp khúc. Tất nhiên là sẽ không dễ dàng, đệ trước hết cứ nhắm vào mục tiêu gần, thẳng, không quá cao cũng không quá thấp mà luyện tập. Từ dễ đến khó, dần dần sẽ tiến bộ. Chờ đến một ngày luyện tập đến bất luận là dạng nào cũng có thể bắn trúng liên tiếp ba mũi tên, dù cho tài bắn cung tuyệt đỉnh không được nhưng một ngày nào đó, đừng nói đến đại biểu ca. Ngay cả trong toàn bộ kinh thành này cũng không có ai so sánh được với đệ!”

Âu Dương Tước trừng mắt, ngậy ngốc nhìn Âu Dương Noãn. Hắn có chút không dám tin, những thứ này tỷ tỷ chuẩn bị từ khi nào? Vì sao hắn một chút cũng không biết? Tỷ tỷ từ đâu lại biết nhiều như vậy?

Âu Dương Noãn không biết trong lòng hắn kinh ngạc, lại chỉ vào hai cái thiết hoàn nói: “Tước nhi, đệ mới bắt đầu học. Nên cần phải biết, nếu muốn tên bắn ra đi đúng phương hướng thì phải chú ý tư thế bắn. Chú ý hai cánh tay, vừa không được quá cao, cũng không được quá thấp. Khi giương cung phải dùng sức vừa phải, đừng quá gồng vì sẽ bị cứng. Lời này tuy đơn giản nhưng khi thực hiện lại rất khó. Phải trải qua khổ công luyện tập. Hai cái này là tỷ làm dùng để hỗ trợ cho đệ. Đệ mau thử xem!”

Âu Dương Tước nghe vậy thì liền đem hai tay xuyên qua thiết hoàn, vừa mới sử dụng bờ vai, thiết hoàn cũng nhanh chóng đè xuống. Gã sai vật một bên nhanh chóng đi qua cẩn thận đánh giá thân mình hắn rồi điều chỉnh hai thiết hoàn một chút. Điều chỉnh xong độ cao thì đem cung tên lại cho hắn. Âu Dương Tước sửng sốt rồi đột nhiên hiểu được, tỷ tỷ làm cho hắn hai cái thiết hoàn này là vì để kiểm chế sức lực. Hắn dùng sức bắn mũi tên thứ nhất, tên liền theo cửa hông đi ra ngoài, không hề đụng đến một cây trúc nào.

Chương 90: Đại tiểu thư đầu cơ kiếm lợi (3)

“Không cần nóng vội, vừa mới bắt đầu chỉ cần đệ có thể đảm bảo đúng tư thế. Qua được giai đoạn này, khi sự trói buộc của thiết hoàn đã là thói quen tự nhiên thì đệ có thể bỏ thiết hoàn, chuyên tâm học kỹ năng bắn cung!”

“Nhưng mà tỷ tỷ, vì sao tỷ lại đột nhiên chuẩn bị những thứ này?”

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Đệ xông vào khu vực săn bắn không phải là muốn đích thân cảm thụ sao? Tỷ tỷ hiểu được đệ muốn cái gì. Chờ đệ luyện tốt tài bắn cung, nhất định tâm nguyện sẽ được đền bù!”

Chỉ cần là điều mà Âu Dương Tước muốn, Âu Dương Noãn sẽ vì hắn mà làm tất cả. Đây là vì kiếp trước nàng nợ đứa nhỏ này, kiếp này nàng nhất định phải bảo vệ được hắn.

“Tỷ tỷ...” Ánh mắt đen láy của Âu Dương Tước tràn đầy cảm động, nhưng lại không biết nên nói gì cho phải.

“Đại thiếu gia, không chỉ có chừng này đâu! Người nhìn bên kia xem!” Gã sai vặt xen vào nói, miễn nhãn hưng phấn.

Âu Dương Tước theo hướng tay tên kia nhìn qua, thì thấy trong viện có một con ngựa gỗ hình thái thực sinh động đang sừng sững đứng trong góc tường. Nó có chiều cao rất giống với ngựa thật. Bốn chân gỗ được chôn thật sâu trong đất. Trên lưng nó, dĩ nhiên còn có một bộ yên ngựa đầy đủ.

“Tỷ biết nhà chúng ta không có ngựa thật, chỉ là đệ nhiều thứ phải học, mỗi ngày phải ra ngoài ô để cưỡi ngựa thì quả thật không có khả năng. Nên con ngựa gỗ này là để bình thường đệ có thể tập bất cứ lúc nào. Đệ cũng từng thấy qua đội ngũ của Minh quân vương, đệ có thấy binh lính của ngài ấy điều khiển ngựa rất nhanh nhẹn linh hoạt không? Tài bắn cung cùng cưỡi ngựa không thể thiếu, hy vọng đệ nhớ kỹ điểm này. Đừng chỉ lo luyện tài bắn cung mà quên mất kỹ năng cưỡi ngựa!”

Nếu tương lai một ngày nào đó Tước nhi phải rời khỏi nàng mà lao vào trời đất, mặc kệ là kiến công lập nghiệp cũng được mà hành quân đánh giặc cũng tốt thì những kỹ năng này sẽ có lúc cần dùng đến. Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Đệ cố gắng luyện tập cho tốt. Mặc kệ lý do gì cũng không được trì hoãn, biết chưa?”

Đôi mắt đen láy của Âu Dương Tước lóe lên ánh sáng hưng phấn. Dùng sức gật đầu, hấn trịnh trọng nói: “Tỷ tỷ, tâm ý của tỷ Tước nhi hiểu được!”

‘Không, đệ không hiểu được! Tỷ làm như vậy là vì đệ thích. Bởi vì ta hy vọng đệ cả đời bình an nhưng không phải là dưới cánh chim của ta. Ta muốn đệ tự bay được trên đôi cánh của mình’ Trong lòng Âu Dương Noãn âm thầm nghĩ, nhưng tươi cười trên mặt càng sáng lạn hơn.

Hồng Ngọc bên cạnh khẽ líu lười, vì đặt mua được mấy thứ này mà đại tiểu thư đã hao tổn hết biết bao tâm tư. Ban ngày nàng ở Thọ an đường hầu hạ Lão thái thái, rảnh rỗi liền nghiên cứu các loại sách cổ. Về ra rồi ngày đêm gấp gáp chế tạo, chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi đã hoàn thành tất cả. Ngay cả Phương mama cũng nói, đại tiểu thư quả nhiên là rất yêu thương đại thiếu gia, cả kinh đô này cũng không tìm được người thứ hai như vậy.

....

Tại Phúc thủy viện

Vương mama bưng một ly trà nóng hồi đến, cẩn thận nói: “Phu nhân, người qua Thọ an đường nhìn một chút xem. Nô tỳ nghe nói Lão thái thái ba ngày nay không được khỏe!”

“Nhìn cái gì mà nhìn! Lão thái bà kia nhốt nữ nhi của ta, ta còn phải thương yêu chăm sóc bà ta sao? Đúng là khinh thường ta mà. Chọc ta tức giận, ta sẽ đi phá nát cái từ đường kia!” Cơn giận của Lâm thị vẫn chưa tiêu, vẻ mặt đỏ lên. Dem ly trà đặt thật mạnh lên bàn, sắc mặt âm trầm.

“Phu nhân, trăm ngàn lần đừng nói như vậy, đây là sát nhân nhất vạn, tự tổn tam thiên a! Chẳng phải là làm cho bọn họ chê cười sao?” Vương mama vội vàng xoa tay, khuyên nhủ, “Người làm vậy, chẳng lẽ không muốn làm phu thê với lão gia nữa sao? Tương lai phải sống như thế nào?”

(Sát nhân nhất vạn, tự tổn tam thiên: diệt được một vạn đối phương, tự mình cũng phải tổn tại ba nghìn, xuất phát từ Tăng Quảng Hiền Văn, ý nói trên danh nghĩa là mình đạt được thắng lợi nhưng thực chất bản thân cũng bị thiệt hại)

Lâm thị cắn răng nói: “Vậy người nói phải làm sao bây giờ? Ai ngờ Âu Dương Noãn nhu nhược kia lại trở nên lợi hại như vậy! Trước sau đưa tới cho lão gia hai yêu tinh Lý di nương cùng Kiều Hạnh, bọn chúng thật biết cách làm lão gia sung ái. Một tháng nay ngay cả cửa phòng ta cũng không bước qua một lần. Ta có nói cái gì hần cũng không nghe, Khả nghi bị nhốt ở từ đường không cách nào cầu xin. Đúng là tức chết ta mà!”

“Phu nhân uống ly trà cho bớt giận” Vương mama nhỏ nhẹ nói, “Nhớ ngày đó khi phu nhân được gả vào cửa, trong phủ này từ trong ra ngoài đều nhìn người chăm chăm. Phu nhân người từ trên xuống dưới đều ổn thoả. Đối với lão thái thái càng thêm hiếu thuận, đối với đại tiểu thư cùng đại thiếu gia như con thân sinh, đối với lão gia ôn nhu săn sóc. Qua mấy năm lại càng thêm hài lòng, đừng nói lão thái thái khách khí với người, lão gia lúc trước đối với phu nhân cũng ân ái ái. Lão nô xin mạn phép nói câu này, nếu như phu nhân vẫn luôn cẩn thận như lúc ban đầu thì cũng không bị đại tiểu thư dễ dàng làm như vậy. Người dù sao cũng là mẫu thân của nàng ta, thân phận như vậy nàng ta dám trực tiếp đối đầu với người sao? Đương nhiên là không dám, một chữ hiếu này cũng đủ để áp chết nàng ta. Nhưng Nhị tiểu thư lại manh động, phu nhân người đã không khuyên lại còn chạy đến viện của lão thái thái náo loạn. Bây giờ hỏng chuyện rồi, ngày xưa người ôn nhu săn sóc cho lão gia là vậy nay lại vì Nhị tiểu thư cùng tiểu thiếu gia trong bụng mà làm mình làm mẩy với lão gia, hại lão gia mất mặt. Lão gia dù có xem người là tri kỷ thì cũng sẽ nổi ngoại tâm!”

Lâm thị suy sụp tựa lưng vào ghế, nhớ tới mấy năm nay bản thân đúng là có quá đặc ý. Trong lòng không khỏi nổi lên trận đau xót, cũng là do mình quá sơ suất, hại từng di nương một. Kế tiếp từng bước lại đi sai, thẳng đến khi Lý di nương càng ngày càng có chỗ đứng. Không biết từ khi nào Âu Dương Trì đối với mình càng lạnh nhạt, có chuyện gì cũng không còn tâm sự như lúc xưa. Ở đây quan trọng nhất là phải nắm được tâm của hắn, nếu như hắn không giúp thì ở trong phủ này từng bước cũng khó khăn.

Vương mama yên tâm lại cầm lấy ly trà một bên đưa qua: “Phu nhân là người thông minh nên không cần lão nô phải lắm lời. Nhưng người nói đến kỹ xảo của hồ ly tinh chắc là nói đến chuyện của Kiều Hạnh. Cho dù phu nhân muốn gả Kiều Hạnh cho con Miêu quán gia thì

cũng không cần phải nóng vội như vậy. Dù sao nó cũng chỉ là một nha đầu, tính toán như thế nào đều được, nói nó vụng trộm rồi đuổi đi cũng xong. Nhưng phu nhân lại cố tình kinh động nha đầu kia, sau lại đến tai lão gia. Nếu lão gia có chút ý niệm trong đầu, người cùng lắm thì đồng ý đem nàng ta thu phòng là xong. Thế nhưng người lại cứ khẳng khẳng không chịu, cuối cùng nó lại một bước lên làm di nương, chẳng phải là trúng kế của Đại tiểu thư rồi sao?”

Lâm thị nghe xong, im lặng không nói gì. Trên mặt đã tràn ngập sự hối hận không thôi.

Vương mama lại tiếp tục nói: “Phu nhân, nay lão gia cùng ngài cách tâm. Người cũng phải để ý đến bốn phận làm dâu, nên ở trước mặt lão bà bà lập quy củ, sớm chiều hỏi thăm sức khỏe mới phải. Nhưng người cả tháng nay cũng chưa qua một lần, làm bọn hạ nhân nói người cấp bậc lễ nghĩa không chu toàn. Như vậy chẳng phải là mất nhiều hơn được sao? Còn nữa, lần này Lão thái thái sinh bệnh, người cũng không thêm quan tâm, cái này nếu truyền ra ngoài thì chính là tội đại bất hiếu. Phu nhân khẳng định muốn bị gán tội danh này sao?”

“Ta đi để nhìn bản mặt lạnh lùng của bà ta sao? Người không biết lão thái bà này không hề trông đợi để gặp đứa nhỏ trong bụng ta sao?” Lâm thị nhin không được nói.

“Cho dù lão thái thái có quá đáng như thế nào người cũng phải chu toàn hiếu đạo. Có như vậy người bên ngoài mới không nói được phu nhân điều gì!”

Lâm thị không nói nữa, những lời này là sự thật. Vương mama thấy ánh mắt Lâm thị loé lên không ngừng thì đã biết trong lòng bà ta đang nghĩ gì liền tiếp tục khuyên bảo: “Người cũng biết, đại tiểu thư mỗi ngày đều đến nơi nào. Hiện nay trong phủ ai cũng nói đại tiểu

thư có hiếu tâm, phu nhân không phải là đang tặng không công thanh danh tốt này cho đại tiểu thư sao? Ngay cả Lý di nương cũng cách năm ba bữa là tìm cơ hội đến vấn an lão thái thái, hỏi han ân cần, lần này còn nói là lên núi cầu phúc cho lão thái thái! Nếu người chỉ lo mâu thuẫn với lão thái thái, đại tiểu thư cùng Lý di nương từ giữa thủ lợi. Phu nhân cam tâm sao?”

Lâm thị gật gật đầu, mày dãn giãn ra rồi trầm ngâm nói: “Người nói đúng, là do ta quá sơ ý!”

Vương mama vội vàng nói thêm: “Phu nhân nghĩ thông suốt được là tốt rồi. Trước đây chúng ta quá mức nóng vội, sau này nên suy tính kỹ càng một chút. Lão thái thái càng thể hiện sắc mặt với người, người lại càng phải vui vẻ lên, càng phải ôn nhu hoà nhã. Như vậy, theo thời gian, bọn hạ nhân sẽ nói lão thái thái không tốt, còn phu nhân sẽ tìm cơ hội để trừ bỏ bọn hồ ly tinh kia. Như vậy tâm của lão gia không phải sẽ quay về hay sao?”

Lâm thị gật gật đầu, nhìn đèn lồng đến xuất thần nói: “Ngày mai cùng ta đi thỉnh an lão thái thái!”

Vương mama vội vàng cười nói: “Được, lão nô sớm đi chuẩn bị một chút!”

“Đợi đã!” Lâm thị dừng một chút, đột nhiên nói: “Còn nữa, giúp ta đi chuẩn bị bái thiếp, mời Tô phu nhân!”

“Phu nhân, ý người là...”

Vương mama vừa liên tưởng đến sự kiện kia, quả nhiên nghe Lâm thị cười lạnh một tiếng nói: “Lão gia muốn ta chết tâm sao? Hừ, không dễ dàng vậy đâu! Cứ chờ mà xem đi!”

Chương 91: Không thể buông tha! nhất định phải chiến thắng (1)

Dưới ánh mặt trời, Âu Dương Tước vẫn còn luyện tập, nhưng vẫn thường tò mò quay đầu lại nhìn Âu Dương Noãn đang ngồi cuối hàng lang thêu thùa. Cuối cùng vẫn là không nhin được mà chạy tới hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ thêu cái gì vậy?”

Âu Dương Noãn cười cười. Âu Dương Tước liền đi qua xem nàng rốt cuộc là đang thêu cái gì. Càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái hỏi: “Đây là cái gì, sao đệ chưa từng nhìn thấy?”

Phía trên mặt màu vàng, kỳ trì đa dạng xếp thành từng hàng. Âu Dương Tước chỉ cảm thấy những hình dáng này thập phần xa lạ, hơn nữa mỗi loại đều dùng các loại tơ có màu sắc khác nhau thêu thành. Âu Dương Tước chỉ vào một cái hộp hình lục giác nho nhỏ hỏi: “Đây là cái gì?”

“Đây là hộp lục giác, dân gian có câu hộp hợp cái gọi là cùng hợp, ý nói là bên trong vĩnh viễn có dư, thủ này hài âm!” Âu Dương Noãn nhẹ giọng trả lời.

Thì ra là thế, Âu Dương Tước lại cẩn thận nhìn, kinh hỷ chỉ vào cái thứ hai nói: “A, cái này đệ biết. Đây là cổ ban dùng trong hát hý khúc. Đệ thấy những người đó dùng dây thừng buộc lại rồi đánh vào nó phát ra tiếng vang. Tỷ tỷ vì sao lại muốn thêu cái này vào, hơn nữa những cái đệ thấy đều là màu tím, sao tỷ lại thêu ra màu này?”

“Bởi vì đệ thấy những cái đó chủ yếu dùng gỗ tử đàn làm ra, cho nên màu sắc của nó hơi giống với màu tím. Nhưng tỷ lại muốn thêm màu vàng ở mặt trên, nhưng cùng với màu tím lại có vẻ tục khí nên ta đã đổi qua màu đen cho thích hợp!”

Âu Dương Tước gật gật đầu, tiếp tục nhìn xuống, rất nhanh lại cao hứng chỉ vào cái thứ ba nói: “A! Đây là đèn thờ!”

Hồng Ngọc đứng bên cạnh bật cười, thật sự không nhịn được nói: “Đại thiếu gia thật là. Cái này không phải đèn thờ, đây là cá chép vượt vũ môn a!”

Vũ môn này Âu Dương Noãn cơ hồ đem toàn bộ màu sắc hoa lệ thêm thành, hợp lại như cầu vồng, thật sự là tuyệt đẹp vạn phần. Âu Dương Tước có chút ngượng ngùng, nghĩ lại đúng là không có ai lại đi thêm đèn thờ thiếu may mắn. Hắn chỉ vào con cá nhỏ bên cạnh nói: “Đây là cá chép sao?”

Âu Dương Noãn gật gật đầu nói: “Đúng vậy, ngư mang hàm nghĩa hưng thịnh!”

Kỳ thật có câu nàng không đề cập đến, vốn nàng tính thêm hai con, một thư ngư một hùng ngư cùng nhau bơi ý nói vợ chồng hòa hảo, con cháu hưng thịnh. Nhưng Âu Dương Noãn nghĩ lại, đại công chúa đã mất đi trượng phu cùng nữ nhi, nếu như nhìn thấy bức tranh thêm này chỉ sợ sẽ tức cảnh sinh tình. Nên cuối cùng nàng chỉ thêm ra một con, cứ như vậy, nhất định là càng dụng tâm, tình ý hơn.

(Thư ngư, hùng ngư: cá mái, cá trống)

Hồng Ngọc giải thích nói: “Đại thiếu gia, vì thêm con cá này mà đại tiểu thư tốn không ít tâm tư đâu! Các bộ phận khác của con cá này đều dùng sợi tơ màu xám thêm thành. Riêng vẩy cá chỉ dùng loại tơ

có màu sáng bạc. Nhưng để tìm được loại tơ này thì tốn không ít thời gian, lại còn phải tìm thợ thủ công dùng bột bạc nhuộm tơ mới có thể làm ra màu sắc đẹp như vậy!”

Âu Dương Tước cẩn thận nhìn vẩy cá đang như lấp lánh kia nửa ngày, không tự chủ được mà tán thưởng nói: “Quả nhiên là rất sống động!”. Tiếp theo ánh mắt hắn lại nhìn xuống một hình khác: “Bên cạnh là tiên hạc thân mình trắng thuần, trên đầu có lông đỏ. Như vậy càng thêm rực rỡ sắc điệu, thật sự là xinh đẹp không cách nào hình dung được. Tỷ thật sự là đã hao tốn rất nhiều tâm tư, khó trách người khác đều nói tỷ rất thông minh linh hoạt, tú ngoại tuệ trung!”

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Đệ phải hiểu được dụng ý của hạc trắng. Đệ có thể nói ba cái này rốt cuộc là sao không?”

Hạc sống rất thọ, ngụ ý trường sinh bất lão, cái này Âu Dương Tước biết. Ánh mắt hắn theo câu hỏi của Âu Dương Noãn nhìn xuống cỏ linh chi cùng cây tùng, ý nghĩa của hai loài cây này là cát tường cùng mạnh mẽ cứng cỏi. Chỉ có vật phẩm như bạch ngọc này là hắn vô luận như thế nào cũng không biết là cái gì. Hắn thành thật nói: “Tỷ tỷ, cái cuối cùng đệ không thể đoán được. Sao lại giống như một hình tam giác thiếu mất một góc vậy?”

Âu Dương Noãn nở nụ cười, nói: “Đây là một loại nhạc khí thời kỳ viễn cổ, chỉ có nhạc công hoàng thất mới có thể dùng. Người chơi loại nhạc khí này không thể dùng lực quá mạnh, phải đánh thật nhẹ nhàng, mới có thể phát ra âm thanh réo rắt mà ôn hoà. Cho dù là trăm loại nhạc khí cùng hoà âm nhưng vẫn có thể dễ dàng nhận ra âm thanh của loại nhạc khí này. Tương truyền âm thanh của nó rất mỹ diệu, vang xa lay động lòng người. Nay hoàng đế thượng bát dạng đông Tây Đô có chúc phúc ý. Là vì Bát Bảo đồ. Người có thể hiểu chưa?”

Âu Dương Tước đứng im lặng thật lâu, lâu đến nỗi Âu Dương Noãn nghĩ hẳn sẽ không nói nữa thì lại nghe hắn đột nhiên nói: “Bức tranh thêu này là muốn tặng cho đại công chúa, có phải không?”

Âu Dương Noãn mỉm cười gật đầu, ánh mắt trong suốt toả sáng. Âu Dương Tước cúi đầu, nói: “Tỷ tỷ, đều là lỗi của ta. Nếu không vì ta tỷ cũng không cần phải tìm cách lấy lòng đại công chúa như vậy!”

“Làm người trên thế gian, có mấy ai mà không phải cúi đầu. Đại công chúa có ân với chúng ta, phần ân đức này không phải chỉ một tấm tranh thêu liền có thể báo đáp. Tỷ cũng chỉ là biểu đạt một chút tâm ý mà thôi!”

Âu Dương Noãn thoải mái nói là vậy nhưng Hồng Ngọc lại biết không phải. Đại tiểu thư một bên chiếu cố lão thái thái, một bên an bày các thiết kế để thợ thủ công làm các vật dụng cho đại thiếu gia. Lại còn phải rút thời gian để thêu Bát Bảo đồ, ước chừng ba đêm liền chưa từng chợp mắt. Vì để làm tốt bức Bát Bảo đồ này mà Âu Dương Noãn cơ hồ lần tìm các vật biểu trưng sự cát tường như ý. Cứ thêu rồi lại huỷ, rồi lại thêu. Cho dù là tú nương ưu tú nhất kinh đô này cũng tuyệt không đặt nhiều tâm tư vào một bức tranh thêu như vậy. Đại tiểu thư làm như vậy hết thảy đều là vì ai, không ai rõ hơn Hồng Ngọc. Trong mắt Âu Dương Noãn người quan trọng nhất chính là đại thiếu gia.

Trong mắt Âu Dương Tước nóng lên, hắn gục đầu xuống không nói lời nào. Thật lâu sau mới nói: “Đệ biết không phải như vậy! Tỷ tỷ làm tất cả là vì ta! Nếu không phải đệ đi nhằm vào khu vực săn bắn mà đắc tội với Tiểu Thiên Diệp, tỷ tỷ cũng không cần phải cúi đầu với đại công chúa!”

Hồng Ngọc sửng sốt, cũng nhìn về phía Âu Dương Noãn nhưng đại tiểu thư lại không ngẩng đầu lên tiếp tục thêu thùa. Nửa điểm cũng

không thấy rõ biểu cảm của nàng, mãi đến khi nàng thêu xong mũi kim cuối cùng mới nâng tay vỗ vỗ đầu Âu Dương Tước, giống như là khen ngợi nói: “Đệ hiểu được nỗi khổ tâm của ta là tốt rồi. Tính tình đại công chúa tuy rằng không tốt, cá tính cũng khó nắm bắt nhưng tâm địa lại không xấu. Nói cho cùng thì mạng của chúng ta cũng là do công chúa đoạt về từ tay Tần vương Thế tử. Đừng nói chỉ là một bức tranh thêu, ngay cả khi công chúa muốn đôi mắt của tỷ, tỷ cũng sẽ vui vẻ mà dâng lên!”

Âu Dương Tước chấn động, trong đôi mắt tròn to bất tri bất giác đã chứa đầy nước mắt. Âu Dương Noãn mỉm cười nhìn về phía hắn: “Đệ là một nam nhân, không nên hơi một tý lại chảy nước mắt. Những chuyện tỷ tỷ có thể giúp đệ chống đỡ, tỷ đều sẽ không từ. Nhưng rồi cũng có một ngày, tỷ không thể bảo hộ được nữa. Lúc đó hết thảy đều phải dựa vào bản thân đệ, đệ còn có thể yếu mềm rơi nước mắt sao? Ai sẽ còn thương xót với nước mắt của đệ chứ?”

Âu Dương Tước dùng sức lau nước mắt, lau đến hai mắt đều đỏ lên. Âu Dương Noãn khẽ thở dài, ánh mắt nhìn về phía đình viện, có chút suy nghĩ nói: “Cho tới bây giờ, tỷ vẫn tận tâm hết mức che chở cho đệ. Nhưng rồi ta chợt hiểu ra, ta không thể nào che chở cho đệ cả đời. Vị di nương kia của chúng ta, mặt mũi nhìn hiền lành nhưng thủ đoạn lại độc ác. Mấy năm nay trong phòng phụ thân mất đi không biết bao nhiêu mạng người, đem bán đi không biết bao nhiêu người. Một khi có ai mang thai, thì sẽ biến mất không rõ ràng. Đệ có biết không, đó là những đệ đệ muội muội của chúng ta. Nhưng ai sẽ là người che chở cho bọn họ?”

Trong hoàn cảnh như vậy ai lại không muốn làm đích tử cùng đích nữ. Ai lại nguyện ý nguy hiểm tính mạng đi bảo vệ thứ nữ con vợ kế? Thế nhưng cuộc sống quá khốc liệt, cho dù là đích tử hay đích nữ thì có mấy ai đơn thuần mà vẫn có thể bảo vệ được cuộc sống của mình?

Âu Dương Tước lắng lắng nghe, hắn đã từ từ hiểu được ý của Âu Dương Noãn.

Trên mặt Âu Dương Noãn tựa hồ như mang ý cười, trong ánh mắt đã ngấn lệ: “Chờ đệ đệ của ta trưởng thành, ta tin rằng rồi đệ sẽ hiểu được tất cả. Tỷ tỷ có liều mạng thì cũng chỉ có thể ở sau hậu viện bảo vệ không cho ai làm hại đệ! Nhưng bên ngoài mưa to gió lớn chỉ đành dựa vào sức của bản thân đệ gánh vác mà thôi!”

Âu Dương Tước lại ngồi cạnh Âu Dương Noãn, chỉ cảm thấy một cổ ấm áp, trong lòng khẽ rung động. Hắn cúi đầu nói: “Tỷ tỷ, sau này Tước nhi sẽ không bao giờ lỗ mǎng như vậy nữa. Để tỷ không phải lo lắng, đệ nhất định sẽ chịu đựng, tuyệt đối không gây phiền toái cho tỷ!”

Âu Dương Noãn trầm mặc một lát rồi mới mở miệng, khẩu khí nghiêm túc như chưa từng có: “Đệ hiểu lầm ý của tỷ rồi! Ta không bảo đệ phải chịu đựng mọi chuyện, việc gì cũng có nặng nhẹ. Những việc nhỏ không gây trở ngại đến đại cục đệ có thể nhin, chẳng sợ người khác đánh đệ một chưởng, đệ đều phải cắn răng chịu đựng. Nhưng chỉ cần gây ảnh hưởng đến đại sự....Tước nhi! Đệ phải nhớ kỹ, nếu thực sự gặp trường hợp đó thì chính là người chết ta sống, tấc đất tấc tranh. Nếu như đệ cứ nhẫn nại, thì người chết chính là đệ. Năm đó nếu không phải mẫu thân của chúng ta một mực chịu đựng nhẫn nại thì cũng không mất sớm như vậy!”

Trong lòng Âu Dương Tước chấn động, mẫu thân chính là thất bại trong tay nữ nhân độc ác như Lâm thị mà bà lại coi như tỷ muội thân thiết nên mới phải mất mạng oan uổng như vậy!

Không thể buông tha! Nhất định phải tàn nhẫn!

Âu Dương Noãn hy vọng Âu Dương Tước có thể hiểu được đạo lý này. Những việc không ảnh hưởng đến đại cục thì căn bản không cần để trong lòng. Nhưng một khi có ai cản trở con đường của mình thì sẽ không chút lưu tình mà diệt bỏ hoàn toàn!

Hồng Ngọc nhìn đại tiểu thư, lần đầu ý thức được nỗi khổ tâm của nàng. Nếu trực tiếp nói với đại thiếu gia những lời này, đại thiếu gia tuổi còn nhỏ lại vừa gặp chuyện suy sụp, trong lòng đang khổ sở. Nhất định sẽ không thể nào vực dậy. Nhưng Âu Dương Noãn đầu tiên là làm thật nhiều thứ để đại thiếu gia vui lên, sau đó lại dụ đến đây, cố ý khiến cho đề tài lái theo những gì nàng muốn nói. Đại thiếu gia tất nhiên sẽ cảm động hơn rất nhiều so với nghe trực tiếp. Tâm tư tinh tế như vậy, quả nhiên không thể tìm được người thứ hai.

Âu Dương Tước không tự chủ được mà vuốt ve những sợi thêu màu vàng rất sống động trên mình con cá chép, hần nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, buổi sáng hôm nay ta nhìn thấy người nọ, bà ta thường ngày vẫn làm bộ dạng thân thiết nói chuyện với ta. Nhưng hôm kia vẻ mặt lại lạnh như băng, cũng không nói nhiều lời với ta nữa. Tuy rằng bà ta không nói nhiều nhưng ta vẫn biết bà ta hận thấu xương tỷ đệ chúng ta. Tỷ tỷ, người cũng nên cẩn thận mới phải!”

Âu Dương Noãn biết hần đang nói đến Lâm thị, nàng nở nụ cười nói: “Lòng dạ bà ta vẫn luôn hẹp hòi. Thua một ván nhất định sẽ cấp bách bày ván khác đòi lại. Ta đoán, qua mấy ngày nữa chắc chắn nhất định sẽ mời Tô phu nhân đến Âu Dương phủ. Nói tóm lại, chính là bà ta không muốn cho chúng ta sống yên ổn qua ngày. Âu Dương Khả những ngày này đã phải chịu bao nhiêu ghen ghét, bà ta nhất định muốn đòi lại lên người chúng ta!”

Âu Dương Tước nhú mày nói: “Nghe nói Âu Dương Khả ở trong từ đường ngày đêm khóc lóc nỉ non, náo loạn ầm ĩ. Chỉ sợ tổ mẫu nhất thời mềm lòng thả nàng ta...”

Âu Dương Noãn mỉm cười cầm lấy một sợi chỉ màu vàng nhìn dưới ánh mặt trời. Trên mặt dẫn theo điểm hài lòng, trong miệng thản nhiên nói: “Tổ mẫu bên kia chúng ta không cần sợ! Dù sao thì với người tiền đồ của phụ thân mới là quan trọng nhất!” Ngụ ý là, vì tiền đồ của phụ thân. Âu Dương Khả bị Thiên sát cô tình khắc vậy thì tính là gì? Tổ mẫu căn bản sẽ không để trong lòng.

Âu Dương Tước thấp giọng nói: “Hay là tỷ tỷ đã có chủ ý khác? Ta thấy vẻ mặt âm trầm của Lâm thị, không biết khi nào thì bà ta đột nhiên trở mặt. Tỷ tỷ nhất định phải nghĩ ra đối sách trước mới tốt!”

Tươi cười trên mặt Âu Dương Noãn thực ôn nhu, nàng xoay mặt nói với Hồng Ngọc: “Người đi nói với Lý di nương, nhất định phải chăm sóc tốt muội muội. Để nàng ở trong từ đường chuyên tâm niệm kinh cầu phúc cho mẫu thân!”

Hồng Ngọc ngẩn người, Âu Dương Tước thì vừa nghe đã hiểu nên lập tức nói: “Người còn không rõ sao? Ta nghe nói, Âu Dương Khả tuy rằng ở trong từ đường nhưng tất cả đãi ngộ vẫn dựa theo cấp bậc tiểu thư. Nó tuy rằng là nhị tiểu thư nhà chúng ta nhưng lần này là bị tổ mẫu trách phạt, để tránh cho người ngoài lời ra tiếng vào....Người nên nghe theo lời tỷ tỷ phân phó, Lý di nương đương nhiên sẽ biết phải làm thế nào!”

Hồng Ngọc lập tức ý thức được ý tứ của đại thiếu gia, khloe miệng khẽ nhếch lên nói: “Vâng! Gà, vịt, thịt, cá...đều là thức ăn mặn, sẽ là bất kính với tổ tông. Nếu còn tiếp tục mang vào trong từ đường, để lão thái thái biết được nhất định sẽ tức giận. Không bằng không mang vào nữa!”

Âu Dương Noãn đây là muốn lấy hết mọi đãi ngộ của Âu Dương Khả, để cho nàng ta ở trong từ đường chịu khổ qua ngày. Cứ như

vậy nhất định sẽ bức Âu Dương Khả đến mức đường cùng, chớ cùng rút giậu không biết sẽ gây ra chuyện gì. Âu Dương Tước tuy rằng đồng ý nhưng vẫn lo lắng nói: “Tỷ tỷ, người có ý gì?”

Âu Dương Noãn không có trả lời, lại nhẹ giọng phân phó Hồng Ngọc: “Muội muội ở trong từ đường chỉ lưu lại một nha đầu, chắc là rất cô đơn. Vừa hay Thu Nguyệt cũng bị phạt ở trong đó, hãy để cho nó qua hầu hạ muội muội đi. Có thêm người mẫu thân cũng sẽ suy nghĩ thoáng mà dưỡng thai thật tốt!”

Thu Nguyệt bị Âu Dương Khả lấy ra làm kẻ chết thay, hại cả đời nàng ta không thể thấy được mặt trời, sớm đã hận Âu Dương Khả thấu xương. Lúc này Âu Dương Khả lại bị nhốt trong từ đường, việc đầu tiên Lâm thị làm là tìm mọi biện pháp ngăn cách hai người. Âu Dương Noãn lại bảo đem Thu Nguyệt qua hầu hạ Âu Dương Khả, tâm tư đúng là đủ sâu. Chỉ sợ phu nhân biết chắc sẽ hộc máu vì tức giận mất. Hồng Ngọc cúi đầu, che đi ý cười bên môi: “Đúng vậy! Đại tiểu thư, nô tỳ lập tức đi làm!”

Âu Dương Tước còn muốn hỏi nữa nhưng Âu Dương Noãn lại cầm lấy chỉ màu vàng hỏi hần: “Đệ nói xem, con cá chép này dùng sợi tơ màu vàng thay thế có đẹp hơn không?”

“Sẽ không! Đệ thấy màu này vẫn là đẹp hơn!”

Hồng Ngọc nhanh chóng rời đi, hướng đến viện Lý di nương.

Chương 92: Không thể buông tha! nhất định phải chiến thắng (2)

Rất nhanh, nha đầu thân tín bên người Lý di nương Bội Nhi liền dẫn nhóm mama, nha hoàn có liên quan đến việc chăm sóc cho Âu Dương Khả bước vào từ đường. Âu Dương Khả hờ hững nhìn bọn họ, trên mặt không biểu lộ chút cảm xúc gì. Nhưng lửa giận trong ánh mắt lại không thể che dấu.

Bội Nhi tươi cười nói: “Nhị tiểu thư, di nương nhà chúng ta sợ ngài ở đây thiếu thốn người hầu hạ nên đã cố ý mang một người qua đây. Nha đầu này trước đây là người của ngài, nên sẽ dễ dàng chăm sóc tốt cho ngài!”

Thu Nguyệt từ ngoài cửa cúi đầu bước vào, thân mình gầy như nhánh củi khô. Sắc mặt Âu Dương Khả đại biến, đột nhiên rút cây trâm trên đầu đưa cho Bội Nhi nói: “Ta không cần nàng! Người thay ta đổi người khác đi!”

Bội Nhi cười mà như không đem cây trâm trả lại nói: “Nhị tiểu thư, cái này nô tỳ làm sao dám nhận. Ngài vẫn là nên giữ lại mà dùng đi. Di nương nhà nô tỳ cũng đã bẩm báo với Lão thái thái. Lão nhân gia cũng có ý như vậy, huống hồ người cũng đã đưa đến, dù sao cũng không thể quay về được!”

Sắc mặt Âu Dương Khả trắng bệch, rốt cuộc không nhịn được nữa, nổi giận nói: “Cẩu nô tài! Người là cái gì mà dám lên mặt với ta? Ta nói không cần chính là không cần! Đưa tới rồi cũng phải đưa về,

người cho rằng Lý di nương thì giỏi lắm sao? Ta nói cho người hay, ta mới không sợ! Ta đường đường là Nhị tiểu thư, còn bà ta chỉ là một di nương, ở trước mặt ta thì vẫn là một nửa nô tài. Chính là y vào mẫu thân ta dưỡng thai nên mới tạm thời quản lý gia vụ, chẳng lẽ thực sự nghĩ mình là nữ chủ tử rồi sao?”

Sắc mặt Bội Nhi nhất thời trở nên khó coi. Từ khi Lý di nương tiếp quản gia sự, nàng ta cũng nức lên thì thuyền lên. Nhóm mama nha đầu phía dưới không ai là không tìm cách nịnh bợ lấy lòng. Cho dù là đại tiểu thư cũng chưa từng nói qua một tiếng nặng lời, nhưng Âu Dương Khả này lại hét lên ‘Cẩu nô tài’. Hừ, cũng không nhìn lại xem bản thân đang ở trong tình cảnh nào mà lại cao ngạo như vậy. Bội Nhi lạnh lùng nhìn Âu Dương Khả, thanh âm lạnh nhạt nói: “Nhị tiểu thư, Lão thái thái để ngài ở đây là tới sám hối chứ không phải hưởng phúc. Tiểu thư đúng là chủ tử, nhưng những lời này cũng không phải nô tỳ nói với ngài, mà đó là ý của Lão thái thái. Sao ngài lại trút giận lên người nô tỳ chứ?”

Sắc mặt Âu Dương Khả hết trắng lại xanh: “Ta không tin! Ta muốn gặp tổ mẫu! Ta muốn gặp mẫu thân!”

Nói xong lại như muốn lao ra ngoài, Bội Nhi liền ngăn nàng ta lại: “Nhị tiểu thư, mong ngài đừng làm cho chúng nô tỳ phải khó xử!” Bội Nhi nhanh chóng liếc mắt, lập tức có người đi lên giữ chặt lấy Âu Dương Khả không cho nàng ta chạy loạn ra ngoài.

Âu Dương Khả vùng vẫy vừa đánh vừa mắng, còn cắn lên tay một mama. Mama kia kêu lên thảm thiết rồi buông lỏng tay. Âu Dương Khả tuy rằng không bị thương tổn nhưng lại vẫn ngập tràn phẫn nộ. Nàng ta lớn như bây giờ còn chưa có người nào dám đối xử như vậy. Trước kia hạ nhân đều vì nịnh hót Lâm thị mà một mực cung kính, có phụ thân vẫn luôn sủng ái, Tổ mẫu tuy rằng nghiêm nghị nhưng cũng chưa bao giờ quát mắng nàng ta, vì vậy từ nhỏ đến lớn

đã sớm dưỡng thành tính không coi ai ra gì. Tính tình vô pháp vô thiên, chỉ có nàng ta khi dễ người khác, chứ chưa từng có ai dám khi dễ nàng ta. Âu Dương Khả nuốt không trôi cơn giận này, quát to một tiếng: “Đông Hà, người chết rồi sao?”

Đông Hà là nha đầu do Lâm thị đưa đến nhằm phòng ngừa Âu Dương Khả phải chịu ủy khuất. Trời sinh thập phần mạnh mẽ lạnh lẽ, lúc này nhìn thấy Nhị tiểu thư bị chịu thiệt thòi liền lập tức đẩy Bội Nhi rồi mắng: “Người là cái gì hả? Ngay cả xách giày cho tiểu thư nhà ta cũng không xứng. Đúng là đồ không biết tốt xấu, người dám đụng vào một ngón tay của tiểu thư nhà ta thử xem. Ta sẽ đem chuyện này bẩm báo với lão gia, phu nhân, để xem lấy hạ phạm thượng sẽ phải bị trừng phạt như thế nào?”

(Lấy hạ phạm thượng: hạ nhân mà dám khinh thường, mạo phạm chủ tử)

Bội Nhi bị Đông Hà đẩy một cái lão đảo, không khỏi giận dữ, mở trừng hai mắt cười lạnh nói: “Nhị tiểu thư phát giận làm loạn người cũng không biết khuyên ngăn, cứ nhiên lại dám đổ thêm dầu vào lửa. Người xem đây là chỗ nào? Nhị tiểu thư nói cái gì, làm cái gì nô tỳ không dám phản bác. Còn người có căn nguyên như thế nào, khi dễ ta không dám quản người sao?”

Âu Dương Khả ra hiệu, Đông Hà biết là Nhị tiểu thư muốn mình ra oai với đối phương một chút liền lập tức xông lên nắm lấy tóc Bội Nhi, miệng không ngừng mắng Bội Nhi dám khinh thường chủ tử, không biết tốt xấu. Bội Nhi hét lên: “Các người còn không mau lùi ả ta ra!”

Nhóm mama đều không thích Đông Hà điêu ngoa, cũng không vừa mắt Bội Nhi cáo mượn oai hùm nên âm thầm chế giễu, một mama trong đó lớn tiếng kêu: “Ai da! Tiểu nãi nãi của ta, đây là chỗ nào

chứ? Sao lại dám gây náo loạn ở đây hả?” Nhưng chỉ là hô lên mà thôi, chứ không hề có chút ý tứ đi lên hỗ trợ.

Không gian nhất thời âm ỉ, bỗng nhiên một âm thanh “loảng xoảng” vang lên. Hai người trong lúc giằng co không cẩn thận đụng vào hương án, pho tượng Bồ Tát bạch ngọc rơi xuống vỡ nát. Tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Đồng Hà lập tức gào khóc kinh thiên động địa: “Người đâu! Nhị tiểu thư bị người ta khi dễ, ngay cả lễ vật mừng thọ cho Lão thái thái cũng bị phá hỏng! Phải làm sao mới tốt đây? Ai nha, ta không còn đường sống, liền liều mạng với người!”

Âu Dương Khả lạnh mắt nhìn, trên mặt lộ ra thần sắc hài lòng. Nàng ta muốn náo loạn thật lớn, muốn cho tất cả mọi người đều biết. Tốt nhất náo loạn đến chỗ tổ mẫu cùng phụ thân, để bọn họ đến đây tận mắt nhìn thấy. Để bọn họ biết Lý di nương mượn danh nghĩa quản gia mà khi dễ mình như thế nào. Cho dù bản thân có phạm sai lầm thì cũng là thiên kim tiểu thư Âu Dương gia, vậy mà nay ngay cả một nha đầu cũng dám lên mặt gây âm ỉ như vậy. Hừ! Đến lúc đó Âu Dương Noãn vẫn luôn phá rối sau lưng khẳng định sẽ chịu không nổi. Nhưng mà vừa đảo mắt lại nhìn thấy đôi mắt sắc lạnh của Thu Nguyệt đang nhìn mình, trong lòng Âu Dương Khả khẽ run lên, nửa điểm đắc ý cũng không còn.

Đồng Hà thập phần mạnh mẽ, Bội Nhi cư nhiên không địch nổi. Nàng ta bị Đồng Hà giữ chặt lấy tóc, trên mặt đã có nhiều vết máu. Đồng Hà vẫn không buông tha, xông lên đánh vào người Bội Nhi: “Mau đền tượng phật Quan Âm cho tiểu thư nhà chúng ta. Người là đồ tiểu nhân, muốn hại chết tiểu thư nhà ta, muốn hại chết ta. Dù sao ta cũng sống không được liền liều mạng với người!”

Bội Nhi biết không thể đánh lại nên chỉ có thể liều mạng nói: “Không

phải ta làm hỏng. Rõ ràng là người cố ý đánh lên, còn muốn oan uổng ta! Nơi này nhiều người như vậy, chắc chắn có người nhìn thấy được. Người tùy tiện oan uổng người khác!”

Đông Hà phun một ngụm nước miếng lên mặt Bội Nhi nói: “Ta phi! Người thì tính là cái gì, di nương nhà người thì tính là cái gì? Từ cửa nhỏ nhà nghèo bước ra mà cũng dám tính kể với tiểu thư nhà ta, các người không được chết từ tể đâu!”

Nghe Đông Hà nhục mạ chủ tử, Bội Nhi rốt cuộc không nhịn được nữa, hai mắt đều đỏ lên, hai người nhất thời xoay thành một đoàn. Bội Nhi tức giận tất nhiên là có khí lực, Đông Hà ban đầu ỷ vào tấn công trước mà chiếm thế thượng phong, nhưng lúc này cũng đã đuối sức. Hai người đánh nhau qua lại, bất phân thắng bại. Đồ vật trong phòng cũng gặp tai ương, rất nhiều thứ bị đập hư. Nhóm mama thả Âu Dương Khả có ý muốn lên ngăn cản, trong phòng nhất thời rối loạn hết lên.

Bội Nhi hét lớn lên: “Còn không mau mời Lý di nương qua đây!”

Lý di nương đang nghe hạ nhân hồi báo tình hình trong phủ, đột nhiên nghe thấy bên ngoài một trận ồn ào, tiếp theo cửa bị đẩy mạnh, có người chạy vào kêu lên: “Ai nha...Nhị...Nhị tiểu thư phát điên. Nha đầu Đông Hà đang liều mạng với Bội Nhi cô nương, mời di nương qua xem tình hình một chút!”

Lý di nương lòng như lửa đốt chạy nhanh đi, ở hoa viên lại đụng Âu Dương Noãn đi ra từ Tùng trúc viện. Lý di nương đi qua thỉnh an rồi nói: “Đại tiểu thư, nghe nói Nhị tiểu thư đang náo loạn ầm ĩ. Chúng ta có nên hồi bẩm lên lão thái thái...”

“Tổ mẫu hai ngày nay thân thể không được thoải mái. Di nương hiện tại đi qua chẳng phải là làm cho lão nhân gia người tức giận hay

sao? Ta đi cùng di nương!” Âu Dương Noãn thản nhiên nói, trong đôi mắt đen láy mang theo ý cười.

Lý di nương có chút yên lòng nói: “Được! Mời đại tiểu thư thay người làm chủ!”

Nhị tiểu thư tuy rằng thất thế nhưng vẫn rất hung hãn. Còn bản thân chỉ là một di nương căn bản không áp chế được nàng ta. Nhưng đại tiểu thư là trưởng tử, lại là người ở trước mặt Lão thái thái nói một không ai dám nói hai. Chỉ có nàng đi mới có thể trấn áp được tình huống này. Lý di nương trong lòng mừng thầm, bản thân không cần động thủ cũng được giải quyết tất nhiên là chuyện đại vui mừng rồi.

Âu Dương Noãn chỉ nhìn thôi cũng biết vị di nương này đang nghĩ gì, không khỏi mỉm cười nói: “Lý di nương, mời đi trước dẫn đường!”

Vừa mới bước vào phòng liền nhìn thấy Đông Hà che miệng quỳ trên mặt đất khóc rống không thôi, còn không ngừng đánh vào miệng mình. Nói bản thân vô dụng, ngay cả thọ lễ mà tiểu thư dâng cho lão thái thái cũng không bảo quản tốt. Thấy bọn nha đầu khinh dễ tiểu thư ra mặt cũng không có năng lực bảo vệ, chỉ bằng chết đi cho xong.

“Có chuyện gì vậy? Ở trong từ đường mà náo loạn như vậy, đây là đang muốn tức chết tổ mẫu sao?” Âu Dương Noãn chậm rãi tiến vào, tất cả mama nha hoàn đều quỳ xuống.

Bội Nhi thấy đại tiểu thư đến liền bất chấp bộ dạng chật vật của bản thân đi lên quỳ xuống biện giải: “Đại tiểu thư, người tới rồi! nô tỳ cũng không quản được...”

Lý di nương nhú mày nói: “Nói cái gì vậy? Ta bảo người dẫn người đến hầu hạ nhị tiểu thư, làm sao lại thành náo loạn như vậy?” Nói

xong liền thoáng qua Âu Dương Khả rồi kinh hô: “Ai nha, đây là có chuyện gì vậy? Sao lại thành bộ dạng này? Thu Nguyệt, còn không mau hầu hạ Nhị tiểu thư rửa mặt chải đầu. Nếu để người khác nhìn thấy thì phải làm sao?”

Bội Nhi còn muốn nói gì nữa lại bị Lý di nương dùng một ánh mắt ngăn lại, nói: “Còn không mau dìu Đông Hà cô nương đứng lên!”

Bội Nhi lại không cam lòng vẫn đứng tại chỗ, không chút nhúc nhích.

“Cứ để nàng ta quỳ đó!” Âu Dương Noãn lạnh lùng nói. Tất cả mọi người đều lắp bắp kinh hãi, không tự chủ được mà nhìn đại tiểu thư vẫn luôn ôn hoà bình tĩnh. Rồi lại nghe nàng cười lạnh nói: “Mẫu thân mang người tới đây để chăm sóc muội muội, vậy mà người lại ở trong ngay từ đường nháo đến mức này! Một chút việc nhỏ cũng làm không tốt, ngay cả thọ lễ của Tổ mẫu cũng phá hỏng. Người đang làm cái gì hả? Đây không phải là đang khi dễ Nhị tiểu thư còn nhỏ, khi dễ Tổ mẫu không biết, không xem chủ tử trong mắt mà cả gan làm loạn sao? Nếu không phải mẫu thân đang mang thai muốn làm việc tích đức nên ta có thể thay người cùng muội muội xử trí. Đúng là không biết sống chết! Mau đi ra ngoài quỳ!” Nói đến câu cuối cùng, giọng điệu đã lạnh lùng vạn phần.

Đông Hà kinh nghi bất định mở to hai mắt, nhìn Âu Dương Khả cầu tình: “Nhị tiểu thư, nô tỳ một lòng vì ngài a! Ngài nhất định phải giúp nô tỳ!”

(Kinh nghi bất định: Kinh ngạc cùng khó hiểu)

Âu Dương Khả cười lạnh một tiếng, nhìn Âu Dương Noãn lạnh lùng cao ngạo nói: “Sợ cái gì? Người là nha đầu của ta, là người mẫu thân đưa qua hầu hạ ta! Không có sự phân phó của ta, ai dám động vào người?”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Muội muội, muội bao giờ mới hiểu chuyện đây? Tổ mẫu bảo muội tới nơi này là để ăn chay niệm phật, vì đệ đệ trong bụng mẫu thân mà cầu phúc. Vậy mà muội lại ở đây gây chuyện như vậy, muội có còn nghĩ đến chuyện trở ra ngoài nữa không? Hoặc là muội thấy từ đường này ở rất tốt, muốn chết tâm ở trong này ngây ngốc cả đời? Nếu muội nói một câu phải, ta chẳng những tha cho nha đầu không hiểu chuyện này hơn nữa còn làm cho nàng ở trong này cùng với muội cả đời!”

Chương 93: Không thể buông tha! nhất định phải chiến thắng

(3)

Âu Dương Khả lấp bắp kinh hãi, hoa dung thất sắc nói: “Người nói vậy! Phụ thân sẽ không bỏ mặc ta, mẫu thân cũng sẽ cứu ta ra ngoài!”

Âu Dương Noãn cười nhẹ nói: “Tổ mẫu nói muốn đem người đến, Phụ thân nói câu gì người có biết không?”

Sau lưng Âu Dương Khả không tự chủ được mà chảy mồ hôi lạnh, nàng ta tiến lên nửa bước, nhìn Âu Dương Noãn nói: “Nói cái gì?”

“Phụ thân nói tốt nhất là nhốt người lại qua một năm rồi nói. Đến khi nào hiểu chuyện rồi thì thôi!” Âu Dương Noãn khẽ mỉm cười nhìn Âu Dương Khả, quả nhiên thấy sắc mặt nàng ta càng trở nên trắng bệch, cắn chặt môi không nói lời nào.

“Muội muội, muội còn muốn cầu tình cho nha đầu này nữa không? Nếu như muội cầu tình ta sẽ đi hỏi bẩm tổ mẫu cùng phụ thân. Nói muội luyến tiếc nha đầu đã làm hỏng thọ lễ của tổ mẫu này...”

Môi Âu Dương Khả run run, ánh mắt phần hận khó nhịn. Nhưng rồi vẫn cúi đầu, hung hăng nói: “Nếu tỷ tỷ nguyện ý, cứ nói tiểu nha đầu này vô lễ ngang ngạnh. Dù sao cũng chỉ là nô tài, cũng chỉ như bóp chết một con kiến mà thôi. Đông Hà tùy ý tỷ xử lý!”

Lý di nương trong lòng khẽ nảy lên, sau đó dần dần lạnh băng. Âu

Dương Noãn chỉ cần nói hai ba câu liền có thể uy hiếp được Âu Dương Khả. Nhị tiểu thư vốn muốn chuyện náo lên thật lớn, sau đó sẽ cáo trạng mình với lão thái thái. Nhưng hiện tại Bội Nhi cùng Đông Hà xảy ra tranh chấp, lại vô tình làm hỏng thọ lễ của lão thái thái, cái này đúng là không ổn. Nếu như đến tai lão thái thái, đại tiểu thư chỉ cần tùy tiện nói hai ba câu chỉ sợ Nhị tiểu thư sẽ không còn cơ hội được thả ra.

Nói cách khác, Nhị tiểu thư có thể ra ngoài hay không còn tùy vào đại tiểu thư. Kể thức thời mới là trang tuần kiệt, Âu Dương Khả làm sao vì bảo vệ một nha đầu là làm trở ngại cho tiền đồ của bản thân chứ? Lấy nha đầu ra làm đá lót đường, nàng ta đã làm được một lần đương nhiên có thể làm được lần thứ hai.

Đông Hà lập tức hiểu được, giơ tay lên ra sức đánh vào mặt mình nói: “Nô tỳ sai rồi! Nô tỳ nhất thời đánh mất lương tâm, không biết trời cao đất dày, nên đã hồ đồ làm sai chuyện! Về sau sẽ không dám nữa, cầu xin đại tiểu thư tha mạng!”

Trong phòng ngoài phòng nhất thời yên lặng đến cực điểm, chỉ có thanh âm cầu xin tha thứ cùng tiếng bàn tay đánh vào mặt từng trận từng trận.

Âu Dương Noãn thản nhiên nhìn Đông Hà, Hồng Ngọc lạnh lùng phân phó: “Các người không nghe thấy đại tiểu thư nói gì sao? Mau kéo nàng ta ra ngoài!”

Đông Hà sợ tới mức mặt trắng bệch, muốn hét lên tha mạng. Lý di nương lạnh mặt, liếc mắt một cái liền có bà tử lấy tay bịt miệng nàng ta lại. Mấy người liền nhanh chóng kéo Đông Hà ra ngoài.

Âu Dương Khả ngây ngốc trừng mắt nhìn Đông Hà đang liều mạng giãy dụa, đến khi bị lôi hẳn ra ngoài. Trong phòng nhất thời một mảnh

tĩnh mịch.

Thu Nguyệt đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn, thủy chung một chút phản ứng cũng không có. Năm đó Thu Nguyệt là do Lâm thị đích thân tự mình lựa chọn, lại tự mình dạy dỗ, vì hầu hạ cho Âu Dương Khả mà chuẩn bị. Nàng ta đi theo Âu Dương Khả đã nhiều năm, sớm đã là đại a đầu có chỗ đứng. Các khoản chi phí ăn mặc so với cô nương nhà bình thường còn tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Lại vốn nhìn quen cảnh phú quý nên tâm tư ánh mắt cũng tự nhiên sẽ cao hơn rất nhiều, nên cũng nghĩ nhiều làm sao mưu toan cho mình một con đường tốt. Ví dụ như là làm nha đầu hồi môn của tiểu thư, rồi làm nha đầu thông phòng, sau đó nếu thuận lợi có thể lên làm di nương. Cho nên Thu Nguyệt vẫn luôn tận tâm tận sức vì Âu Dương Khả, muốn tính cho bản thân một chút tiền đồ. Nhưng mà cuối cùng vẫn bị vị chủ tử này mặc danh kỳ diệu bán đứng, hại nàng ta cả đời bị nhốt trong tù đường này. Không cần nói những mơ tính tốt đẹp ban đầu đều hóa thành bọt biển. Ngay cả người thân trước nay đều dựa vào Thu Nguyệt cũng cứ thế mất đi nguồn sống....Trong lòng nàng ta thật sự rất hận mẹ con Lâm thị.

Âu Dương Noãn liếc nhìn Thu Nguyệt một cái rồi nói: “Từ hôm nay trở đi, ngươi ở lại đây hầu hạ Nhị tiểu thư!”

Thu Nguyệt cúi đầu: “Dạ, đại tiểu thư! Nô tỳ nhất định sẽ tận tâm hết sức!”

Âu Dương Khả nhìn Thu Nguyệt mặt không chút đổi sắc kia, không tự chủ được mà rung mình một cái.

Âu Dương Noãn bước ra khỏi phòng, Lý di nương liền thử thăm dò hỏi: “Đại tiểu thư, nha đầu Đông Hà kia...”

“Từ hôm nay trở đi, phạt nàng ta tới phòng giặt đồ. Phải nói như thế

nào với Lão thái thái cùng phu nhân, chắc Lý di nương cũng biết chứ?”

“Đương nhiên! Là do Thu Nguyệt vô ý đánh vỡ Ngọc Quan Âm của Lão thái thái. Nhị tiểu thư tức giận nên đã đuổi nàng ta ra khỏi từ đường!” Lý di nương mỉm cười trả lời.

Âu Dương Noãn gật gật đầu nói: “Muội muội còn nhỏ, đúng là chưa hiểu chuyện. Muội ấy ở đây còn phiền di nương phải lo lắng!”

“Vâng, đại tiểu thư! Chỉ cần Nhị tiểu thư có hành động gì không tốt ta sẽ phái người qua thông báo cho tiểu thư!” Tươi cười trên mặt Lý di nương lại càng sáng lạn.

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Di nương nói gì vậy? Muội muội thân thể yếu ớt, ta sợ muội ấy không được khỏe, ảnh hưởng đến đầu óc thì không tốt lắm!”

“Đại tiểu thư nói đúng, ta sẽ cố gắng chiều cố nàng. Nếu Nhị tiểu thư có chỗ nào không thoải mái, ta nhất định sẽ qua Noãn các nói với tiểu thư!” Lý di nương lập tức sửa lại.

Hồng Ngọc mang theo ý cười nhìn vị di nương này một cái, nàng ta quả thật đã xem Đại tiểu thư như chủ, sai đâu đánh đó, hơn nữa nói một chút liền hiểu.

Nói đi cũng phải nói lại, Âu Dương Noãn cũng đã cho nàng ta không ít ngon ngọt. Lý Nguyệt Nga cũng không phải ngu xuẩn, bánh ít đổi đi bánh quy đổi lại. Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “VẬY làm phiền di nương rồi!”

(Bánh ít đổi đi, bánh quy đổi lại: có qua có lại)

“Đại tiểu thư khách khí rồi!”

Lý di nương vừa quay đầu lại liền phân phó tiểu nha đầu bên ngoài: “Ở đây chú ý động tĩnh của Nhị tiểu thư! Nếu như xảy ra chuyện gì, cẩn thận da của người!”

....

Đến nửa đêm, Âu Dương Khả đột nhiên mở mắt, lại thấy ánh mắt như nhìn tử thù của Thu Nguyệt đang đứng trước giường nhìn mình. Nàng ta sợ tới mức bật dậy khỏi giường, thất thanh nói: “Người... người làm cái gì vậy?”

Thu Nguyệt tóc tai bù xù, chân trần, một bộ dáng lạnh băng: “Nô tỳ sợ Nhị tiểu thư gặp ác mộng nên ở đây canh chừng!”

“Người...người mau tránh ra!” Âu Dương Khả nhìn thấy bộ dáng như dưới địa ngục của Thu Nguyệt thì liền sợ hãi, lớn tiếng quát.

Thu Nguyệt nhìn Âu Dương Khả một cái, yên lặng đi qua một góc. Qua một canh giờ, Âu Dương Khả khát nước tỉnh dậy, Thu Nguyệt thể nhưng lại ngồi trên đầu giường đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nàng ta. Cứ thế lặp đi lặp lại, Thu Nguyệt giống như là đang cố ý ép buộc Âu Dương Khả, mặc kệ có đuổi thể nào cũng đều không đi.

Liên tiếp làm ầm ĩ hai buổi tối, Âu Dương Khả vừa sợ vừa mệt, nhưng thật sự không chịu được chung quy vẫn thiếp đi. Cuối cùng bị một chút gì đó nóng nóng rơi trên mặt làm cho tỉnh lại. Âu Dương Khả kinh hô một tiếng ngồi dậy, thể nhưng lại thấy Thu Nguyệt cầm lấy ngọn nến ngồi ở đầu giường. Giọt nước rơi trên mặt cư nhiên là sáp nến nóng chảy. Lão thiên gia! Âu Dương Khả rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, lớn tiếng quát: “Không cần ngồi ở đây! Mau đi lấy cho ta chén nước!”

Thu Nguyệt lạnh lùng nói: “Đã trể thế này, Nhị tiểu thư uống nước làm gì? Không ngủ được sao?”

Âu Dương Khả sững sốt, lúc này lạnh mặt nói: “Bảo người đi thì đi đi! Hỏi nhiều như vậy làm gì!”

Ánh mắt Thu Nguyệt vẫn sâu kín, cùng nữ quỷ rất giống nhau. Chính là thói quen nhiều năm, vẫn không tình nguyện mà quay người bước đi. Âu Dương Khả thế nhưng lại đứng lên theo, dùng cái gối hung hăng đánh mạnh vào đầu Thu Nguyệt, chỉ nghe một tiếng thất thanh đau đớn, máu từ trên đầu Thu Nguyệt như nước chảy xuống, người mềm nhũn ngã xuống.

Âu Dương Khả đánh rơi cái gối, trong lòng cũng sợ hãi, nàng ta không tính sẽ làm như vậy. Nhưng những ngày qua ăn không ngon, cũng không thể nào ngủ, cả ngày có một nha đầu lòng mang oán hận như vậy hầu hạ bên người. Hôm nay là ngọn nến, ai biết ngày mai có phải là con dao nhỏ hay không? Âu Dương Noãn đây là đang muốn hại chết mình. Nàng ta không thể ngồi đây chờ chết, mấy ngày nay đã làm đủ mọi cách tìm biện pháp truyền tin tức cầu cứu với mẫu thân, nhưng vô luận như thế nào cũng không được. Lúc này nếu vụng trộm chạy ra ngoài, chỉ cần gặp được mẫu thân, nhất định có thể nghĩ biện pháp cứu mình ra ngoài. Phải sống trong loại lo lắng sợ hãi này qua ngày, một ngày cũng không thể chịu nổi.

Âu Dương Khả cũng không thèm liếc mắt nhìn Thu Nguyệt đang nằm trên mặt đất một cái, thò tay ra mở cửa sổ rồi đứng lên bàn trèo lên cửa sổ. Từ cửa sổ nhảy xuống hoa viên, hai cánh tay đều chống xuống đất, nàng ta cố nén một thân đau đớn, dựa lấy bờ tường đứng lên. Trong lòng âm thầm thề, tương lai trở mình, nhất định sẽ đem những sỉ nhục này trả lại gấp trăm lần trên người Âu Dương Noãn. Nhìn quanh một mảnh tối tăm, Âu Dương Khả cắn chặt răng, hạ

quyết tâm xoay người chạy vào bóng tối.

Âu Dương Khả vừa đi không bao lâu, một tiểu nha hoàn từ hành lang bước ra, ánh sáng từ lồng đèn lóe ra, nàng ta nhẹ giọng nói với mama bên cạnh: “Nhanh đi bẩm báo, nói Nhị tiểu thư trốn ra ngoài rồi!”

Khi tin tức truyền đến, Âu Dương Noãn đang thêu mũi kim cuối cùng của Bát Bảo đồ. Nàng không hề ngẩng đầu lên mà chỉ thản nhiên nói: “Trời rất tối, các người hoa mắt rồi!”

Thái mama đến báo tin khẳng định nói: “Đại tiểu thư, khẳng định là không sai! Nhị tiểu thư đã thương Thu Nguyệt, leo cửa sổ nhảy ra ngoài!”

“Muội muội là thiên kim khuê các, đang tốt đẹp ở trong từ đường cầu phúc, sao có thể leo cửa sổ nhảy ra ngoài? Đúng là trò cười trong thiên hạ mà! Người các người thấy chỉ là một tên tiểu tặc, đã không mau chạy đi bắt còn cứ nhiên nói đó là muội muội, các người ăn gan hùm mật gấu rồi sao?” Âu Dương Noãn buông châm trong tay xuống, thần sắc vững vàng nói.

Thái mama nhìn vẻ mặt của Đại tiểu thư, ngây ngốc không hiểu ý. Hồng Ngọc liền nhẹ giọng nói: “Bất quá chỉ là một tên tặc tử, bắt được thì đánh một chút. Mama làm gì mà ngạc nhiên vậy?”

Thái mama sững sốt, nhìn Đại tiểu thư một cái, thấy đôi con ngươi long lanh đen láy. Chỉ là nhẹ mỉm cười mà thôi nhưng mặt mày lại tươi như hoa mùa xuân. Có một loại kinh diễm rung động lòng người. Trong lòng Thái mama cả kinh, nhất thời cúi đầu nói: “Vâng! Nô tỳ lập tức phân phó đầy tớ, cần phải bắt ngay tiểu tặc này!”

Dọc đường đi Âu Dương Khả gặp được vài nhóm mama tuần tra ban

đêm, sợ tới mức hết hồn. Thật vất vả mới đi đến cửa Phúc thụ viện, đang muốn gõ cửa để nha hoàn mở cửa thì lại nghe thấy tiếng bước chân như sấm rền tiếng quát lên: “Ai đang ở đó?”

Âu Dương Khả thấy không ổn, đang muốn mở miệng trả lời thì một bàn tay đã nhanh chóng xẹt qua mặt, tiếp theo là gậy gộc thật mạnh đánh lên.

Âu Dương Khả dù sao tuổi cũng còn nhỏ, lại nhiều ngày lo lắng hãi hùng, thân thể yếu ớt rốt cuộc cũng chống đỡ không được, lão đảo ngã xuống đất. Nàng ta hít một ngụm khí lạnh, liều mạng kinh hô một tiếng: “Ta...là ta..”

Nhưng cây gậy kia căn bản không cho nàng ta cơ hội, liên tiếp đánh mạnh xuống, còn lớn tiếng la lên: “Người đâu! Kẻ trộm ở đây!”

Âu Dương Khả làm sao cam tâm, liều mạng giãy dụa muốn đứng lên đẩy những người đó ra. Nhưng hạ nhân sớm đã có chuẩn bị, nhanh chóng bịt miệng nàng ta lại, kéo tới chỗ tối hung hăng đánh tiếp. Nhóm mama nha đầu tuần tra ban đêm càng ngày càng nhiều, tiếng thét chói tai, âm thanh mắng chửi liên tiếp đem lời biện giải của Âu Dương Khả tất cả đều đè xuống dưới.

Nha đầu Phúc thụ viện nghe tiếng ồn liền mở cửa đi ra xem xét, lại bị người khác chặn lại. Thái mama cười làm lạnh nói: “Thật ngại quá! Mama tuần tra ban đêm phát hiện một tên tiểu tặc. Hỏi không trả lời mà cứ thế liều mạng chạy nên mọi người đuổi theo bắt được. Hiện tại đang giáo huấn, quấy nhiễu phu nhân nghỉ ngơi rồi!”

Vương mama từ bên trong lớn tiếng hỏi một câu: “Có chuyện gì hả? Đây là chỗ nào, các người dám gây náo loạn ở đây sao?”

Nha đầu thủ vệ lớn tiếng nói: “Tuần tra ban đêm bắt được một tên

trộm. Mama vào ngủ đi, không có việc gì đâu!”

Vương mama gật gật đầu, một chút cũng không biết tặc nhân bị đánh cho chết khiếp kia là Nhị tiểu thư mà phu nhân vẫn ngày đêm đau lòng. Bà ta không hề lưu luyến xoay người trở về phòng.

Âu Dương Khả gấp đến độ muốn chết, nước mắt đau đớn đều rớt ra. Một câu cũng không thể nói, ước chừng bị đánh nửa ngày, cơ hồ không có chút khí lực chỉ rên hừ hừ. Lúc này mama tuần tra ban đêm mới vẫy tay nói: “Đưa qua cho lão thái thái xử lý!”

Chờ khi Lâm thị nhận được tin tức chạy tới Thọ an đường, Âu Dương Khả cả người dính đầy bùn đất nằm ở tháp thượng. giống như một con chó sắp chết rên rỉ. Lâm thị liếc mắt một cái liền nhận ra nữ nhi của mình, lập tức máu dồn lên đỉnh đầu ùng hét lên một tiếng ngất đi...

Chương 94: Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết (1)

Sự tình đã náo loạn lớn. Chuyện nhóm mama nha hoàn tuần tra ban đêm vây đánh Nhị tiểu thư chẳng những kinh động Lý thị còn kinh động đến Âu Dương Trì. Lý thị liền cho người đi gọi Lý di nương, rồi lại nghĩ nghĩ liền phái riêng Trương mama đến mời Âu Dương Noãn.

Bọn nha hoàn đem Âu Dương Khả dìu vào phòng trong rồi lập tức đi mời đại phu.

Ở trong phòng, Thái mama phụ trách tuần tra ban đêm đang sợ hãi quỳ trên đất. Lâm thị vừa tỉnh liền hung hăng đánh một bạt tai: “Nhị tiểu thư ngươi cũng dám đánh! Ngươi điên rồi sao?”

Nhìn thấy bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống của Lâm thị, Thái mama sợ tới mức liên tục dập đầu: “Lão nô không biết đó là Nhị tiểu thư! Nhị tiểu thư vốn đang an ổn ở trong từ đường ăn chay niệm phật, làm sao có thể đột nhiên chạy đến viện của phu nhân? Ngay cả thật sự muốn đi, cũng sẽ có mama, nha hoàn đi cùng. Sao lại phải lén lén lút lút như vậy?”

Lâm thị lạnh lùng nói: “Ăn nói hồ đồ! Khả nhi đường đường chính chính là Nhị tiểu thư, khi nào thì muốn đi đến thăm ta còn cần một mama như ngươi cho phép sao? Rõ ràng là ngươi bị người khác xúi giục sau lưng, tìm mọi cách hãm hại Khả nhi. Còn thừa dịp nó tới tìm ta, cố ý bắt được lại ra đòn hiểm! Quả nhiên là nên lập tức giết ngươi!”

Thái mama là từ sau khi Lý di nương làm đương gia đề cử lên, cũng

không phải là người của Lâm thị. Nghe xong lời này không khỏi đập đầu, nhìn Lý thị cùng Âu Dương Trì mà la lên: “Lão thái thái, lão gia! Nô tỳ bị oan a! Lúc ấy trước khi đánh chúng nô tỳ có hỏi nhưng lại không trả lời, còn tung cước đạp một nha đầu nên mới xảy ra chuyện này. Chúng nô tỳ không cẩn thận làm bị thương Nhị tiểu thư, thật sự là tội chết vạn phần. Nhưng ai ngờ được Nhị tiểu thư đêm hôm khuya khoắt lại đứng dòm ngó trước cửa Phúc thụ viện! Cầu xin Lão thái thái cùng Lão gia xem xét bọn nô tỳ cũng là vì sự trung thành và tận tâm mà tha cho bọn nô tỳ!”

Nhóm mama, nha hoàn gác đêm ước chừng có hai mươi ba người. Đại đa số cũng là đục nước béo cò bắt được tặc nhân thể hiện cho chủ nhân nghĩ mình cũng hết sức tận tâm thủ hộ gia chủ. Nhưng Thái mama lại nói như vậy liền đem tất cả bọn họ cùng kéo vào. Một mình Thái mama có thể nói dối, chẳng lẽ một nhóm nhiều mama nha hoàn như vậy tất cả đều nói dối sao? Ai lại nghĩ một thiên kim danh môn mềm yếu nửa đêm không ngủ lại chạy đến viện của chủ mẫu làm gì? Bị hiểu lầm là tiểu tặc cũng không có gì lạ.

Lâm thị nghe vậy thì không khỏi tức giận, Vương mama nhanh chóng đến đỡ lấy bà ta nói: “Lão thái thái, lão gia, phu nhân thân thể không khoẻ. Xin mọi người cho phép lão nô nói vài câu. Thái mama, ta hỏi người, người phát hiện Nhị tiểu thư ở trước cửa viện phu nhân, vì sao không đi bẩm báo với người mà lại tự ý đánh người trước? Có đạo lý nào chưa nhìn thấy rõ mặt đã liền hạ độc thủ? Người rõ ràng bị người khác sai khiến, cố ý đả thương người!”

Lý di nương một bên vội vàng nói: “Thái mama là do ta thấy người gác đêm không đủ nên mới hỏi bẩm với Lão thái thái, về sau mới tiền nhiệm. Vương mama nói như vậy, rốt cuộc là có ý gì?”

Vương mama hừ lạnh một tiếng nói: “Lý di nương rốt cuộc là vì tuần tra ban đêm hay vẫn là có mục đích riêng. Điều này chỉ có trời mới

biết!”

Âu Dương Trì giận dữ, cơ hồ muốn vỗ bàn đứng lên. Nhưng Lão thái thái lại ho khan một tiếng, Âu Dương Trì nghi hoặc nhìn về phía Lý thị. Lý thị lắc lắc đầu, ý bảo hấn yên lặng xem xét.

Âu Dương Noãn khẽ mỉm cười, đứng lên nói: “Mẫu thân! Người hãy bớt giận, hôm nay cũng đã quá muộn, sinh ra chút hiểu lầm cũng là khó tránh khỏi. Đều là người một nhà có chuyện gì thì từ từ nói, làm gì phải tranh chấp cãi vã như vậy đâu?”

Lý di nương thấy đường rút lui liền nhanh chóng nói: “Đúng vậy, Thái mama đã nói có hỏi qua Nhị tiểu thư là ai nhưng lại không trả lời. Cũng không nên đứng ở cửa viện dòm ngó như vậy, thế này mới dây dưa không rõ sinh ra hiểu lầm. Như thế đâu phải bà ấy có ý định đả thương người đâu? Lại càng không thể như Vương mama nói sau lưng có người sai khiến, nói như vậy đúng là có hơi quá đáng!”

Lâm thị lạnh giọng nói: “Cái gì mà nhìn trộm? Nữ nhi của ta đứng ngoài viện ta cũng gọi là nhìn trộm sao? Người tuần tra ban đêm đã không hỏi rõ ràng đã tùy tiện động thủ, đây là quy củ Âu Dương phủ sao? Hay vẫn là quy củ do Lý di nương người tự đặt ra? Lại đem Khả nhi của ta đánh thành dạng này, các người có mấy cái mạng hả?”

Âu Dương Noãn gật gật đầu nói: “Mẫu thân nói đúng. Thái mama không hỏi rõ ràng đã động thủ đúng là không ổn. Nhưng nếu như nói bà ấy cố ý làm vậy theo lệnh người khác, ngược lại sẽ ảnh hưởng đến hoà khí!”

Lâm thị nhin không được liên tục cười lạnh nói: “Được lắm! Được lắm!...Hay cho một đại tiểu thư đại nhân đại nghĩa! Người đã không nói giúp cho muội muội thì thôi, ngược lại còn giúp lũ hạ nhân này.

Chẳng lẽ người cùng một giuộc với bọn chúng sao?”

Trên mặt Âu Dương Noãn lộ ra kinh ngạc, không dám tin nói: “Mẫu thân, người nói gì vậy? Nữ nhi chỉ là nói một câu công bằng mà thôi, muội muội là phụng lệnh tổ mẫu đến từ đường đóng cửa suy nghĩ. Vốn đang êm đang đẹp sao lại đột nhiên chạy ra ngoài? Cho dù là đến thăm mẫu thân, vì sao không chờ ban ngày qua bẩm báo với tổ mẫu xong thì đường đường chính chính qua thăm người? Không nên buổi tối lại một thân một mình chạy đến. Chuyện này nói ra ai sẽ tin tưởng đây, Âu Dương gia chúng ta sao lại có tiểu thư như vậy?”

Lý di nương cũng uỷ khuất nói: “Đúng vậy phu nhân! Việc này chung quy cũng chỉ là hiểu lầm, ngài trăm ngàn lần đừng suy nghĩ lung tung!”

Lâm thị cười lạnh nói: “Nói thật dễ nghe! Các người sớm đã an bày tốt lắm. Rõ ràng là rấn chuột một ổ, thành tâm nhắm vào nữ nhi đáng thương của ta!”

Âu Dương Noãn chớp chớp mắt, trên lông mi thật dài đã dính nước mắt, nàng uỷ khuất nói: “Mẫu thân, ta cũng là nữ nhi của người! Chẳng lẽ thấy muội muội bị thương Noãn nhi không đau lòng sao? Chính là làm việc phải luôn hắc bạch phân minh, Thái mama bọn họ ngay cả có sai thì cũng chỉ là có chút nóng vội, không hỏi rõ ràng đã trực tiếp bắt người. Nếu mẫu thân tức giận, trực tiếp trừng phạt là được. Dù sao muội muội bị thương, mẫu thân đau lòng chúng ta đều có thể hiểu. Nhưng cho dù là vậy người cũng không nên, không nên nói đây sớm đã có tính toán. Mà nếu như là có tính toán từ trước thì làm sao có thể nghĩ đến muội muội đêm hôm khuya khoắt lại vụng trộm xuất môn chứ? Ai có thể biết trước muội ấy sẽ đến Phúc thủy viện mà ở đó chờ sẵn? Lại như thế nào có thể tính được muội muội nhìn thấy người liền không nói một lời liền quay người bỏ chạy? Hết thảy điều này đều là hiểu lầm, là trùng hợp, mẫu thân không nên nói

thành âm mưu từ trước. Chẳng phải là muốn nói gia đình không yên? Làm cho tổ mẫu cùng phụ thân thất vọng buồn lòng sao?”

Lâm thị hận không thể xông lên giết người, lớn tiếng nói: “Cái gì mà hiểu lầm? Cái gì mà gia đình không yên? Các người đem Khả nhi của ta đánh thành bộ dạng này, một câu hiểu lầm liền có thể hoàn toàn triệt tiêu sao?”

Lý thị ho khan thật mạnh, thanh âm lạnh lùng nói: “Người còn không biết xấu hổ mà đứng đó nói. Ta bảo nó đóng cửa hối lỗi, nó lại làm ngược lại. Đêm hôm khuya khoắt còn xông loạn ra ngoài. Đã làm loại chuyện mất mặt như vậy người còn muốn thế nào hả? Muốn ta giết hết bọn nha hoàn mama này sao?”

Lâm thị ngang ngạnh nói: “Lão thái thái, Khả nhi là tôn nữ của ngài, hiện giờ nằm đó sống chết chưa biết thế nào, ngài cũng không nói giúp một câu. Ngược lại còn nói đỡ cho bọn hạ nhân. Bọn họ lấy hạ phạm thương đả thương chủ tử chẳng lẽ không nên phạt trọng toàn bộ? Chuyện này nếu truyền ra ngoài thì còn thể thống gì nữa?”

Lý thị hừ lạnh một tiếng lại nghe Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói: “Mẫu thân, người đã nhiều ngày không qua vấn an tổ mẫu. Lão nhân gia bệnh vẫn chưa khỏi, người ngay cả có tức giận cũng không nên hướng tổ mẫu phát giận. Có cái gì không đúng, Noãn nhi hướng người chịu tội là được rồi!”

Lời này vừa thốt ra, Âu Dương Trì nhất thời nổi lên cơn lửa giận vẫn luôn kìm chế. Sắc mặt hắc xanh mét, giận tím tái nói: “Thể thống? Người còn không biết xấu hổ mà nói đến thể thống sao? Lão thái thái bị bệnh, Noãn nhi bùng trà dâng thuốc, hầu hạ ăn uống. Canh năm ngủ canh ba thức, vậy mà người thân làm con dâu không cần nói đến hầu hạ chén thuốc, ngay cả mặt mũi cũng không thấy đâu. Người có tư cách gì mà nói đến thể thống! Bọn hạ nhân từ nhỏ đến

lớn không hiểu tôn ti đều là do tấm gương tốt của người mà ra!”

Lâm thị sừng sốt, nhất thời phản bác nói: “Ta hai ngày nay cũng đã tới, chính là Trương mama mỗi lần đều nói tâm tình Lão thái thái đang không được tốt nên không muốn thấy ta. Cái này trách được ta sao?”

“Hai ngày nay? Lão thái thái bị bệnh đã bao nhiêu ngày, người lại bây giờ mới qua liếc mắt một cái? Lão thái thái tỉnh lại sau hôn mê, câu đầu tiên là hỏi người đâu? Hầu hạ mẹ chồng là bốn phận của con dâu, bây giờ ngay cả bốn phận của mình người cũng không làm được, cho dù nháo đến Hầu phủ, người cũng không để ý phải không?” Âu Dương Trì thở hổn hển, nổi giận ùng ùng nói tiếp: “Ta hỏi người, người nói người hiểu được tôn ti trật tự, nhưng lại không hiểu được thế nào là đạo hiếu nữ tắc sao? Lão thái thái ngay cả có giận không gặp người, người cho dù phải quỳ xuống cầu xin tha thứ cũng là tất nhiên. Nhưng người thì sao? Người lại dám đóng cửa làm như Lão thái thái không tồn tại, đây là hiếu đạo của người sao? Chính vì người sở tác sở vi như vậy nên mới làm một nhà lớn nhỏ trong ngoài không thể yên bình!”

Âu Dương Noãn nhẹ giọng khuyên giải nói: “Phụ thân đừng nóng giận. Chỉ là hiếu lầm mà thôi. Mẫu thân, người mau nhận sai với tổ mẫu đi, chuyện này cứ thế cho qua đi!”

Hận ý trong người Lâm thị bùng lên, lớn tiếng nói: “Các người đối xử với Khả nhi như vậy, cư nhiên còn muốn ta nhận sai sao? Mơ tưởng!”

Âu Dương Trì lớn tiếng quát: “Người còn như vậy, đừng trách ta vô tình!”

Thanh sắc câu lệ, nghiêm nhiên là một bộ dáng tức giận đến cực

điểm.

Nhưng mà Âu Dương Noãn lại rất rõ ràng, Âu Dương Trì điển hình cho loại người nhu nhược. Nếu như muốn hắt hủ quyết tâm bỏ Lâm thị, một là bà ta phải phạm vào lỗi đại sai, hai là chỗ dựa của bà ta sụp đổ. Cho nên nàng biết một phen này chẳng qua là sấm to mưa nhỏ mà thôi.

Lâm thị cũng biết điểm này, chỉ là bà ta vẫn luôn cao cao tại thượng sao có thể chịu được loại uy hiếp này. Nhìn vẻ mặt nghiêm khắc của trượng phu trước đây vẫn luôn ôn hòa với mình, Lâm thị vừa muốn tức giận Vương mama bên cạnh đã kéo tay áo bà ta thật mạnh. Lâm thị lập tức tỉnh ngộ, thu lại vẻ giận dữ, nước mắt từ trong hốc mắt cuồn cuộn chảy xuống. Bà ta che miệng lại, khóc nói: “Lão gia thật sự không muốn gặp mẹ con thiếp nữa hay sao? Khả nhi là nữ nhi thân sinh của người, nó bị người ta đánh trọng thương, lão gia cũng không tức giận không hỏi han, tùy ý để hung thủ đắc ý sao?”

Phía sau, màn hình bỗng nhiên được xốc lên, Ngọc mai cung kính đi đến bên người Lý thị, lớn tiếng hỏi bẩm: “Đại phu đã xem qua, nói Nhị tiểu thư chỉ bị thương ngoài da. Chỉ cần nghỉ ngơi bôi thuốc là được rồi!”

Lâm thị lập tức thay đổi sắc mặt, lớn tiếng nói: “Đại phu là do nơi này mời đến, nhất định là đã nói bậy! Khả nhi bị đánh chỉ còn lại nửa cái mạng, cái gì mà chỉ bị thương ngoài da chứ? Ta không tin! Lão gia! Lão gia!” Trên mặt Lâm thị đầy nước, bộ dáng khổ sở lay động lòng người, bà ta thất thanh nói: “Khả nhi còn nhỏ như vậy làm sao có thể chịu nổi bọn mama to lớn thô kệch kia. Lão gia hãy nhìn Khả nhi một cái đi, thiếp nhìn còn cảm thấy đau. Nó là nữ nhi của người, người chắc chắn cũng sẽ đau lòng. Lúc trước còn nói...”

Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói: “Đúng vậy! Phụ thân, muội muội vốn

phải đóng cửa suy nghĩ nhưng vừa rồi nha đầu lại nói không biết vì muội ấy lại leo cửa sổ chạy trốn. Hết thấy vẫn nên chờ Khả nhi tỉnh dậy rồi hỏi sau, nói không chừng trong tù đường khổ sở, thân mình muội muội yếu đuối chịu không nổi? Huống hồ bây giờ lại bị thương, phụ thân hãy tự mình đi an ủi Khả nhi một chút. Chỉ bọn nô tài phía dưới nhất định phải quản nghiêm, không được để bọn họ đi ra ngoài nói lung tung!”

Ở trong tù đường ăn chay niệm phật, cư nhiên không chịu khổ được phải nửa đêm chạy trốn. Cái này cũng chưa tính là gì, vô thanh vô tức bị người ta hiểu lầm là tặc nhân bắt đi rồi ra sức đánh một chút, bây giờ lại một bộ dáng tử cẩu nằm ở đó, đúng là mất hết mặt mũi mà! Âu Dương Trì vừa nghe những lời này thì cơn tức lại bùng lên, vốn có chút động lòng trong nháy mắt lại biến thành lạnh lùng vô tình: “Nhìn cái gì mà nhìn? Nếu ta lại nuông chiều, chỉ sợ lần sau lại tiếp tục! Từ hôm nay trở đi, Thái mama bị hạ xuống làm việc nặng, những người khác thì phạt nửa năm bổng lộc. Những người khác chăm sóc trị thương cho Nhị tiểu thư!”

Đều chỉ là trừng phạt, không có ai bị đuổi đi hoặc bị bán đi. Đây là đang sợ mọi chuyện bị truyền ra ngoài.

Lý di nương thử thăm dò hỏi: “Có phải nên cho người dọn dẹp viện của Nhị tiểu thư một chút? Tiểu thư cũng đã lâu chưa trở về...”

“Thu dọn cái gì! Đưa nó về từ đường dưỡng thương, không cho phép kẻ nào đến hỏi thăm!” Âu Dương Trì nổi giận dùng dùng nói.

Lâm thị thiếu chút nữa là ngã quỵ, Vương mama phải dùng hết sức mới đỡ được, bà ta thấp giọng nói: “Phụ nhân, phải bảo toàn tiểu thiếu gia!”

“Phụ thân, trong tù đường làm sao có thể dưỡng thương tốt được?

Chúng ta nên tạm thời thả muội muội ra, chờ Khả nhi dưỡng thương tốt rồi nói sau?” Âu Dương Noãn mỉm cười nói, thanh âm cực ôn hòa.

Chương 95: Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết (2)

Lý thị nhẹ giọng ho khan một tiếng: “Để nó về viện dưỡng thương đi, không cần quay về từ đường!”

“Tổ mẫu nhân từ, muội muội nhất định sẽ cảm động và khắc ghi ân đức của người!” Âu Dương Noãn hòa nhã nói. Chỉ có đem Âu Dương Khả thả ra ngoài, để cho Lâm thị mỗi ngày nhìn nữ nhi bị thương mới đau đớn đến tận tâm can.

“Được rồi, được rồi! Nếu lão thái thái đã lên tiếng, để nó ở viện dưỡng thương đi. Tất cả đều lui xuống đi!” Âu Dương Trì không kiên nhẫn vẫy vẫy tay.

Lâm thị ngẩng mạnh đầu, nhìn thấy vẻ mặt đồng tình của Âu Dương Noãn cũng đang nhìn mình, phần hận cơ hồ đến cực điểm. Hận không thể đi lên xé rách khuôn mặt kia, thế nhưng lại ngại không dám phát tác. Thân mình áp lực cả người run run, Vương mama thấy vậy thì càng lo lắng. Phu nhân đang có thai, nên tu tâm dưỡng tính, nhưng lại không nghĩ rằng cứ thế liên tiếp gặp chuyện không may, làm sao có thể an tâm mà dưỡng thai chứ? Bà ta vội vàng nói bên tai Lâm thị: “Tiểu thiếu gia quan trọng hơn, phu nhân...”

Lâm thị cắn chặt răng, cơ bắp trên mặt khẽ co rút nhưng vẫn bị một câu này nhắc nhở. Mạnh mẽ áp chế những lời mắng chửi sắp lao ra khỏi miệng, nói: “Ta đi xem Khả nhi!”

Âu Dương Noãn biết hôm nay Lâm thị đã phải nhận nỗi đau như đao chém vào da thịt, nàng mỉm cười nói: “Mẫu thân mau đi đi, Khả nhi

chắc đang ngóng trông người đó!”

Lâm thị náo loạn một hồi không có kết quả, lại rất lo lắng cho Âu Dương Khả nên chỉ có thể mang người rời đi. Âu Dương Trì cũng đứng dậy nói: “Con cũng cáo từ, lão thái thái nghỉ sớm đi!”

Tối nay hẳn nghỉ ở viện Kiều Hạnh, nửa đêm từ trong chăn nệm ấm áp bị kéo ra, sớm đã không vui. Âu Dương Noãn rũ ánh mắt xuống, nói: “Phụ thân đi thông thả!”

Trong phòng chỉ còn lại Âu Dương Noãn và Lý di nương, Lý di nương nhìn theo bóng dáng Âu Dương Trì đến xuất thần. Âu Dương Noãn chạy tới bên người Lý thị nói: “Tổ mẫu, có phải chuyện tối nay đã làm người tức giận?”

Lý thị lắc lắc đầu: “Ta không sao!” Bệnh của Lý thị đã chuyển biến tốt, vốn cơn tức vẫn còn tức nghẹn, vẫn muốn tìm cơ hội giáo huấn Lâm thị. Bà ta cứ như vậy tìm tới cửa, vừa vặn Lý thị có thể trút giận. Âu Dương Trì cũng ở trước mặt bà mắng Lâm thị, Lý thị cảm thấy trong lòng vui sướng hơn rất nhiều. Bà lôi kéo tay Âu Dương Noãn nói: “Con nói cái gì làm cái gì bọn chúng đều nghĩ con dụng tâm kín đáo. Từ nay về sau không cần để ý đến bọn chúng!”

Âu Dương Noãn nhú mày nói: “Muội muội tính tình không tốt, muội ấy lại có nhiều khúc mắc với Noãn nhi. Con có nói thêm hai ba câu muội ấy lại cảm thấy con hà khắc, khó tránh muốn nháo loạn lên làm tổ mẫu khó chịu. Nếu con mặc kệ, muội ấy vẫn giữ tính tình đó, tương lai khó tránh phải chịu thiệt. Sao con có thể không quan tâm? Chỉ là mẫu thân lại không hiểu cho nỗi khổ tâm này của con!”

Lý thị gật gật đầu nói: “Nha đầu Khả nhi đúng là không hiểu chuyện. Tướng mạo tài trí đã không sánh kịp con liền thôi đi, ngay cả tính cách cũng không tốt tí nào, làm ra nhiều chuyện mất mặt. Hôn sự

tương lai cũng khó khăn hơn. Ta đưa nó vào từ đường là muốn nó thật sự tự suy nghĩ, đợi chuyện kia lắng xuống thì sẽ thả nó ra. Ai ngờ nó không chút suy nghĩ cho nỗi khổ tâm của ta, không thể chịu khổ qua ngày còn bị bọn nô tài xem như tặc nhân bắt được vây đánh. Con nói xem trên đời này có thiên kim nhà nào như thế không? Truyền ra ngoài quả thực là mất hết thể diện Âu Dương gia! Có đứa nhỏ như vậy, đúng là gia môn bất hạnh a!”

Âu Dương Noãn nghe vậy liền ôn nhu khuyên Lý thị: “Tổ mẫu không cần lo lắng. Trước hết cố gắng dưỡng tốt thân thể mới phải!” Nói xong liền tiếp nhận chén thuốc trong tay Trương mama, nhẹ nhàng thổi, thử qua độ ấm rồi mới tự mình đưa cho Lý thị.

Chờ Lý thị uống xong chén thuốc, Âu Dương Noãn mới đứng qua một bên nhìn Lý di nương vẫn ngây ngốc đứng ở đó liếc mắt một cái. Lý di nương lập tức phản ứng lại từ trong suy nghĩ của mình, tay mất lạnh lẽo lấy nước trên bàn đưa cho Lý thị rồi cầm lấy mứt ớt cho Lý thị.

Từ phòng Lý thị bước ra, Lý di nương nhỏ giọng nói: “Đại tiểu thư, nghe nói Nhị tiểu thư bị gãy mấy cái xương sườn, ngay cả xương đùi cũng gãy!”

Giọng nói Âu Dương Noãn như mang theo một chút lo lắng: “Đúng vậy, cũng không biết có để lại di chứng không? Vạn nhất ảnh hưởng đến chân muội muội, về sau có thể sẽ phiền toái!”

Trong lòng Lý di nương âm thầm tán thưởng vị đại tiểu thư này, thường ngày nàng ôn nhu trầm mặc. Không ngờ vừa ra tay liền tàn nhẫn như vậy. Trù tính, sắp xếp mọi chuyện từ bố trí nhân thủ đến trình tự sự việc. Từng bước từng bước dẫn Âu Dương Khả vào cái bẫy mà Âu Dương Noãn đã bày sẵn. Thật sự là quá lợi hại!

Nghĩ đến năm nay Âu Dương Noãn mới chỉ mười hai tuổi cũng đã có thể tàn nhẫn như vậy, tương lai nếu nàng thật sự ra tay chỉ sợ Lâm thị cũng sẽ không có kết cục tốt gì. Lý di nương nghĩ mà không khỏi cảm thấy có chút sợ hãi. Lý Nguyệt Nga nàng vô luận có nghĩ thế nào cũng không thể tưởng tượng được, một tiểu cô nương làm sao có thể có tâm tư thâm trầm quyết đoán như vậy? Đại tiểu thư này, đã muốn thì không hề ản nhẫn, nàng dùng hành động thực tế nói cho người khác biết: Thuận ta thì sống, chống ta thì chết.

Đang nghĩ liền nghe Âu Dương Noãn thấp giọng nói: “Phụ thân sủng ái Vương di nương, vừa rồi Lý di nương là đang thương tâm sao?”

Vương di nương mà nàng nói chính là Vương Kiều Hạnh. Từ khi được Âu Dương Trì thu nạp, cả nửa tháng đến một tháng hẳn đều ở trong viện nàng ta. Kiều Hạnh quen xu nịnh, giỏi nũng nịu, lại biết phong tình, không tiếc sử dụng mọi thủ đoạn để giữ Âu Dương Trì lại. Lý Nguyệt Nga về khoản này lại kém một chút, trước đây vốn Lý di nương được chuyên sủng, hiện tại lại không duyên không có phải phân một nửa cho Kiều Hạnh, đương nhiên là rất không vui. Chỉ là Lý Nguyệt Nga không nghĩ tâm tư của mình lại bị một tiểu cô nương vạch trần, nhất thời ghen lời, không biết nên trả lời như thế nào.

Ánh mắt Âu Dương Noãn sáng ngời làm Lý Nguyệt Nga cảm thấy chói mắt, nàng thản nhiên nói: “Trước kia di nương trẻ tuổi mỹ mạo trong phủ rất nhiều, nhưng còn lại đến bây giờ lại không còn mấy ai. Di nương là người thông minh, biết người nào có thể chân chính dựa vào, cái gì nắm trong tay mới hữu dụng nhất, có phải hay không?”

Lý di nương sừng sốt, hiểu được ý tứ đại tiểu thư đây là đang nhắc nhở mình. Sự sủng ái của lão gia bất quá chỉ là tạm thời, phải làm cho lão thái thái vui mới có chỗ đứng lâu dài trong phủ. Ở lão thái thái có thể nắm trong tay quyền lực toàn phủ, vì vậy bản thân phải dành được càng nhiều lợi ích càng tốt.

Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói tiếp: “Di nương vào cửa cũng đã lâu, Tước Nhi còn mong ngóng di nương sinh cho hấn thêm một đệ đệ a!”

Lý di nương vừa nghe nhất thời vui mừng lộ rõ trên nét mặt, nàng ta nói: “Đa tạ đại tiểu thư cát ngôn. Cho dù tương lai ta có con cũng tuyệt đối không tranh đoạt với đại thiếu gia cái gì...” Trong lòng Lý di nương thập phần rõ ràng, nay có đại tiểu thư nâng đỡ, có Lý thị tin tưởng, ngay cả khi nàng ta chỉ là một di nương cũng đủ để đứng vững gót chân ở Âu Dương gia.

Tranh đoạt? Âu Dương Noãn cười nhẹ, hết thảy Âu Dương gia, con cháu cũng không có nhiều. Chỉ là Lý di nương muốn ở dưới mí mắt Lâm thị sinh một đứa con còn phải dựa vào quá ngũ quan, trăm lức tướng của nàng ta.

(Quá ngũ quan, trăm lức tướng: cái này trong Tam quốc diễn nghĩa, ta không rõ nghĩa lắm, hình như là nói đến bản lĩnh và tài mạo ^o^)

Lý di nương nhìn khoé miệng thản nhiên tươi cười của Âu Dương Noãn giống như một viên minh châu toả sáng, sự vui mừng trong lòng không biết vì sao đột nhiên phai nhạt. Trên người cô nương ôn hoà trước mắt này có một loại trấn định, một loại cao ngạo lạnh nhạt. Nàng ta vẫn luôn nghĩ rằng bản thân cùng Đại tiểu thư là quan hệ hợp tác nhưng nay Lý di nương cảm thấy bản thân bất tri bất giác cứ như thế bị đối phương dắt đi.

...

Âu Dương Khả được đưa về viện mình nằm bẹp trên giường, trên người quần đầy khăn bố bọc thuốc, hết lượt này lại thay lượt khác. Lâm thị vẫn ngồi bên giường khóc không dứt, nước nở nói: “Đều là tại

mẫu thân không đúng, không thể dạy con cách nhẫn nại, cứ để con tranh cường háo thắng nên mới xảy ra chuyện này!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Âu Dương Khả trắng bệch, giọng cảm hận nói: “Tổ mẫu cùng phụ thân đều nhẫn tâm, ta bị uy khuất như vậy....Bọn họ thể nhưng lại không hỏi một câu, thậm chí cũng không thèm liếc mắt nhìn ta một cái!”

Vương mama cũng lau nước mắt nói: “Nhị tiểu thư đừng giận. Lão gia là e ngại Lão thái thái, Nhị tiểu thư bị thương trong lòng lão gia cũng rất đau. Nếu không làm sao có thể mời đại phu tốt nhất cho ngài rồi lại còn phân phó mở kho lấy nhân sâm ban cho ngài đâu!”

Âu Dương Noãn nghe xong, phần hận trên mặt có hơi chút bình ổn. Lâm thị lạnh lùng nói: “Nếu là ngày xưa lão gia đã sớm qua đây. Hôm nay lại không thèm liếc mắt một cái, quả nhiên là đủ nhẫn tâm! Bây giờ bên người lão gia có rất nhiều hồ ly tinh, làm sao còn nghĩ đến sự sống chết của mẫu tử ta chứ? Hơn nữa Âu Dương Noãn độc ác kia lại còn ở giữa châm ngòi thổi gió, chúng ta đã sớm thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt rồi! Lúc này Khả nhi bị thương, người thực sự cho rằng là ngoài ý muốn sao?”

Âu Dương Khả cả kinh nói: “Mẫu thân, người nói vậy là có ý gì?”

Lâm thị vuốt vuốt tóc mai, khoé miệng mang theo lãnh ý nói: “Nha đầu ngốc! Người ta trăm phương nghìn kế đưa Thu Nguyệt vào là có ý gì? Còn không phải là công tâm chi kế sao? Thu Nguyệt vốn là do chuyện kia trong lòng vẫn luôn mang thù hận, tại sao lại còn cố tình mang nó đến hầu hạ con? Một trận nháo loạn này chỉ sợ bên cạnh con đã sớm có người nhìn chăm chăm, con vừa chạy đến viện ta nó liền biết chuyện. Bọn hạ nhân gác đêm này bình thường chỉ đi tuần tra xung quanh, tối nay sao lại vừa khéo chạy đến cửa Phúc thụ viện, còn vừa vặn lúc con đến? Bọn họ đã có tính toán, tự nhiên sẽ

không cho con cơ hội biện giải, lập tức hạ độc thủ! Con ngấm lại xem, nếu không phải sau lưng có người sai khiến, ai có lá gan ở trước viện ta đánh người?”

Vương mama nghĩ nghĩ nói: “Ý của phu nhân là, đây đều là do Lý di nương bố trí sao?”

Lâm thị hừ một tiếng: “À ta thì tính là gì? Bất quá chỉ là tấm bia cho người khác mà thôi! Nó còn là đầu sỏ nhiều trò nữa. Người không thấy nay trong phủ mỗi người đều xem đại tiểu thư là chủ, sai đâu đánh đó sao? Ngay cả Lão thái thái quyết định việc gì cũng đều mời nó đến Thọ an đường đầu tiên. Các người còn không hiểu sao?”

“Là Âu Dương Noãn! Nhất định là nó!”

Âu Dương Khả lập tức muốn từ giường đứng lên thế nhưng ngực lại truyền đến một trận đau đớn, không khỏi ho khan một tiếng, mồ hôi chảy ròng ròng. Lâm thị nhanh tay đỡ lấy nàng ta: “Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích! Con muốn tìm cái chết sao? Bị thương thành như vậy còn muốn thế nào nữa?”

Trên mặt Âu Dương Khả đều là mồ hôi, nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta muốn tìm nó tính sổ!”

Ánh mắt Lâm thị nhìn Âu Dương Khả chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Tìm nó tính sổ? Nhất cử nhất động của con đều thoát không được ánh mắt nó. Chỉ sợ hiện tại ngay cả cái mạng nhỏ của con cũng đều nằm trong tay nó!”

Vương mama nghĩ đến ánh mắt đáng sợ của Âu Dương Noãn, không khỏi rùng mình: “Nhị tiểu thư, phu nhân nói đúng. Đại tiểu thư nay thấy thế nào cũng rất gian tà. Lão nô mỗi khi đi qua Noãn các của nàng đều phải đi đường vòng, tiểu thư cũng đừng dại mà đi tìm

xui. Cố gắng dưỡng thương mới tốt. Đại phu nói ngài bị thương không nặng, chỉ bị thương ngoài da. May mà chưa bị động vào gân cốt!”

“Bị thương ngoài da?” Lâm thị hừ lạnh một tiếng, trên mặt đều là oán hận: “Cái gì mà bị thương ngoài da? Bọn nô tài này thường ngày đều làm việc nặng, cầm trên tay đều là côn bổng. Ở bên ngoài thì không nhìn thấy gì, chỉ sợ bên trong lại bị thương nặng? Người xem Khả Nhi ngay cả đứng cũng không đứng dậy nổi, đây mà là bị thương ngoài da sao? Người ngày mai hãy đi mời Tiễn đại phu đến, người bọn họ mời đến ta không tin được! Ở trước cửa viện ta lại đánh nữ nhi cốt nhục của ta như vậy, Âu Dương Noãn thật sự là quá nhẫn tâm mà!”

Hết thảy đều phát sinh trước cửa Phúc thủy viện, Lâm thị thấy đây mới là điểm nhẫn tâm cùng tàn độc của Âu Dương Noãn. Nàng không bắt ở nơi khác mà phải chờ đến khi Âu Dương Khả chạy đến cửa Phúc thủy viện mới ra tay, đây là đang giết gà dọa khỉ, muốn nói cho Lâm thị biết có một cường đao vẫn luôn treo trên đỉnh đầu bà ta. Quả nhiên là khinh người quá đáng!

“Mẫu thân, nữ nhi không cam lòng! Con thực sự không nhịn được cơn tức này! Bọn chúng đánh con như thế nào người có biết không?” Âu Dương Khả kéo làn váy lên, trên người đầy vết bầm tím. Nàng ta nước mắt nước mũi giàn dụa, khóc như sắp tắt thở, nói: “Mẫu thân, người phải báo thù cho con! Nhất định phải báo thù!”

Lâm thị càng nghĩ càng hận, càng nghĩ càng cảm thấy Âu Dương Noãn tâm ngoan thủ lạt, nếu không động thủ quả thật không còn đường sống. Lại thêm đau lòng nữ nhi còn nhỏ lại bị người ta đánh như vậy, vừa muốn định thề sẽ thay nữ nhi báo thù thì Vương mama bên cạnh lập tức ra hiệu, ho khan một tiếng mới lập tức tỉnh ngộ. Chuyện hôm nay có thể nói là Âu Dương Noãn hạ mủ chờ Khả Nhi

tự động chui vào. Nhưng nếu như Khả Nhi hiểu sự nhẫn nại thì cũng sẽ không phát sinh chuyện như vậy. Khả Nhi lại tranh cường hào thắng, nửa điểm cũng không chịu thua, không biết tự lượng sức mình mà lại dám đấu với Âu Dương Noãn. Đúng là không có tiền đồ! Chính mình không hiểu chuyện, chỉ biết cầu xin tính kế này nọ. Nếu không mượn cơ hội này giáo huấn nàng ta một chút thì chỉ cổ vũ bản tính vô pháp vô thiên này mà thôi, tương lai còn không biết sẽ gây ra tai họa gì nữa!

Lâm thị quyết tâm, đè nén sự đau lòng nhìn Âu Dương Khả nói: “Khả nhi, con tuổi không còn nhỏ nữa, không thể không biết tiến lùi như trước nữa! Con có biết nếu hôm nay Âu Dương Noãn muốn con chết thì căn bản con không thể nằm ở đây như bây giờ! Nó có thể trực tiếp để cho bọn nô tài đó đánh chết rồi mới đi bẩm báo, nhưng vì sao nó lại giữ mạng con lại? Đây chính là đang cảnh cáo, nó đang muốn cảnh cáo ta. Cảnh cáo chúng ta không được đụng đến nó. Còn con thì sao? Thanh danh của con đã bị nó gán cho sự điêu ngoa vô lý, lại liên tiếp gây ra nhiều chuyện như vậy, về sau có thể lập gia đình được nữa sao? Trải qua chuyện này con nhất định phải hiểu, người trước người sau nên tuân theo quy củ thì nhất định phải tuân thủ. Nó là trưởng tử của con, là đại tiểu thư Âu Dương gia. Trong lòng con cho dù hận nó đến thấu xương nhưng bên ngoài cũng phải thật cung kính, không được để người khác bắt được sai lầm. Bây giờ con đang bị thương, nằm nghỉ ngơi dưỡng thương cho tốt đồng thời hãy suy nghĩ thật kỹ. Nếu con không thể nghĩ ra, cũng không thể thay đổi thì không cần nói phụ thân không tha cho con, ngay cả ta cũng mặc kệ!”

Âu Dương Khả oa một tiếng khóc lớn: “Mẫu thân, đều là do Âu Dương Noãn cố ý chọc ta. Nó hại ta như vậy, người cư nhiên còn nói ta sai! Ta không thay đổi! Không thay đổi! Ta không có sai! Người nhất định phải đuổi Âu Dương Noãn đi! Đem bọn cầu nô tài kia đánh chết!”

Lâm thị vừa muốn phát giận, Vương mama nhanh chóng trấn an rồi thật cẩn thận khuyên giải an ủi: “Nhị tiểu thư, ngài phải thông cảm cho nỗi khổ tâm của phu nhân. Người vừa nghe tiểu thư bị thương ngay cả tâm cũng đều rối lên chạy ngay đến đây. Trong phủ này người thương tiểu thư chỉ có phu nhân mà thôi, nếu tiểu thư còn khóc nháo làm loạn như vậy để phu nhân giận ngài thì trong nhà này còn ai giúp tiểu thư nữa đây?”

Âu Dương Khả sững sốt, thanh âm lập tức nhỏ xuống, chỉ cảm thấy đau đớn trên người càng mãnh liệt. Nhưng cũng không dám làm loạn nữa, chỉ vùi mặt vào gối khóc rấm rứt.

Lâm thị hít một hơi, cảm thấy nữ nhi này thật khiến người ta chán ghét. Luận tâm cơ nó không phải là đối thủ của Âu Dương Noãn, ngay cả đầu óc cũng không sáng suốt. Nhưng biết trách ai bây giờ, đều tại mình trước đây quá sủng ái nó. Bà ta thở dài một tiếng, chung quy vẫn luyến tiếc, hạ thấp thanh âm nói: “Nay con đang bị thương, mọi chuyện không cần quan tâm. Cố gắng dưỡng thương cho tốt mới phải. Thù này một ngày nào đó mẫu thân nhất định sẽ báo cho con, ta sẽ trả lại Âu Dương Noãn gấp trăm ngàn lần! Hôm nay con bị gãy một xương sườn, ngày sau mẫu thân sẽ rút gân lột da nó. Cứ chờ mà xem đi!”

“Thật chứ?” Âu Dương Khả nâng mặt lên, một bộ dạng nước mắt lưng tròng.

Lâm thị trịnh trọng gật đầu nói: “Mẫu thân cam đoan với con, chỉ là về sau Khả Nhi cũng phải hứa sẽ không bao giờ hành động lỗ mãng như vậy. Sau này mặc kệ người khác có châm ngòi khiêu khích như thế nào thì cũng không thể không biết nặng nhẹ mà làm như vậy! Chuyện hôm nay đúng là nguy hiểm vạn phần, nếu thật sự con có mệnh hệ gì thì mẫu thân cũng sẽ thương tâm mà chết!”

Âu Dương Khả gật gật đầu, lại vì động tác quá khích mà không cẩn thận đụng đến vết thương đau đến la lên. Lâm thị liền đi lên trấn an, Âu Dương Khả được cam đoan nhưng vẫn lo lắng cho thương thế của bản thân: “Mẫu thân, trên người con có lưu lại sẹo không?”

Vương mama ở bên cạnh nhẹ giọng nói: “Nhị tiểu thư, cao ngọc cơ này rất hiệu quả. Qua mấy ngày nữa là ngài có thể bình phục, trên người hoàn toàn không lưu lại chút sẹo nào!”

...

Âu Dương Noãn đi vào hoa viên, nhìn thấy Thái mama đang rút rề sợ hãi đi ra ngoài. Nàng liền lên tiếng kêu lại.

Thái mama trong lòng không yên đứng dưới ánh đèn, trên mặt mang theo vài phần kinh hoàng, thật cẩn thận nói: “Đại tiểu thư còn gì phân phó nô tỳ?”

Âu Dương Noãn trầm mặc nhìn Thái mama, nhìn đến bà ta cảm thấy không được tự nhiên, Thái mama cười nhẹ nói: “Đại tiểu thư, người nhìn nô tỳ làm gì vậy?”

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Ta đang suy nghĩ, hôm nay mama đã chịu nhiều ủy khuất rồi. Người dù sao cũng chỉ là tận tâm hết sức muốn bắt kẻ trộm cho chủ nhân mà thôi, có ai nghĩ đó lại là Nhị muội đâu? Trong nhà hạ nhân không ít, nhưng cũng khó có người tận trung giống như mama. Hôm nay lại bị hạ thành mama làm việc nặng, tiền tiêu hàng tháng cũng giảm đi rất nhiều!”

Thái mama ngập ngừng nói: “Nô tỳ hổ thẹn, đều là do nô tỳ nhất thời lỗ mãng nên phải rước lấy tai họa!”

Âu Dương Noãn nói: “Cũng không phải tất cả là lỗi của mama. Bản

thân Nhị muội cũng có chỗ không đúng, nhưng mà chẳng qua có thân phận tiểu thư, mama đã thương muội ấy nên cũng có sai lầm. Khó trách tổ mẫu cùng phụ thân tức giận. Thôi, chờ qua mấy ngày nữa tổ mẫu bớt giận, ta sẽ nói thay mama vài câu, cho người ở lại trong viện rồi tìm cho người một công việc tốt. Như vậy có được không?”

Thái mama vui mừng còn không kịp, liền quỳ xuống dập đầu nói: “Đạ tạ ân điển của Đại tiểu thư!”

“Oh! Không cần như vậy, chuyện hôm nay chẳng qua chỉ là hiểu lầm mà thôi! Lý di nương có nói qua với ta, tiền lương hàng tháng của mama đúng là giảm không ít. Chuyện hôm nay mama cũng nên bỏ qua, không nên trách Nhị muội, Khả Nhi tuổi còn nhỏ nên chưa hiểu chuyện mà thôi!” Âu Dương Noãn mỉm cười thập phần thân thiết.

Thấy tiểu thư nói xong Hồng Ngọc liền đi qua, không dấu vết nhét vào trong tay Thái mama một túi tiền thật nặng: “Thái mama, hãy dùng tạm một thời gian đi!”

Thái mama cao hứng đến cười híp cả mắt, liên tục dập đầu tạ ơn. Nhưng mà chờ Âu Dương Noãn đi xa, có một mama ban đầu đi theo Thái mama đỏ mắt, trào phúng nói: “Đúng là đồ xu nịnh, chỉ biết vấy đuôi!”

Thái mama hừ lạnh đứng lên, phun một ngụm nói: “Người thì biết cái gì? Phũ này rốt cuộc là thiên hạ của ai, người còn không thấy rõ sao? Đúng là đồ không có mắt!” Nói xong, bà ta lau miệng đem túi tiền cất đi. Bà ta đặc ý nghĩ nghe theo lời đại tiểu thư phân phó đúng là hợp lý, chẳng những lấy được tiền thưởng, tương lai lại có tiền đồ rộng mở đang đón chờ. Không giống như đi theo phu nhân, chẳng những không được coi trọng, làm sai việc còn phải tự chịu trách nhiệm, quả nhiên là khác nhau một trời một vực.

Âu Dương Noãn trở lại Noãn các, Hồng Ngọc mới nhẹ giọng nói: “Đại tiểu thư, sao lại phải ra mặt cắt nhắc Thái mama kia?”

Âu Dương Noãn cười nhẹ nói: “Người thử nói xem, nếu hôm nay những lời ta nói với Thái mama rơi vào tai Lâm thị, bà ta sẽ cảm thấy như thế nào?”

Phương mama đứng bên cạnh, vốn cũng buồn bực như Hồng Ngọc, lúc này nghe xong đột nhiên hiểu được liền nói: “Đại tiểu thư muốn chọc tức phu nhân?”

“Chọc tức bà ta?” Âu Dương Noãn lắc đầu, tươi cười trên mặt lại càng ôn nhu, “Ta chỉ là muốn nhìn một chút, chớ bị dồn đến chân tường thì sẽ làm như thế nào?”

Lâm thị trong cứng ngoài mềm, bà ta hôm nay tức nghẹn như vậy nhất định sẽ tìm cơ hội đòi lại, chỉ là nàng không biết bà ta sẽ hành động như thế nào? Điểm này, Âu Dương Noãn vẫn là tỏ thái độ mong chờ.

Lâm thị vẫn không có hành động gì mãi cho đến giữa trưa hôm sau, Trương mama mới đến mời Âu Dương Noãn đến Thọ an đường. Phương mama kỳ quái hỏi: “Bình thường lúc này là thời gian nghỉ trưa của Lão thái thái, sao hôm nay lại muốn Đại tiểu thư tiếp khách?”

Trương mama tươi cười nói: “Ô gia phu nhân đã tới, phu nhân nói muốn mời Đại tiểu thư tiếp khách!”

“Oh?” Tươi cười Âu Dương Noãn dần lạnh xuống, Lâm thị quả nhiên vẫn chưa từ bỏ ý định a. Nàng đứng lên, thản nhiên nói: “Hồng Ngọc, thay quần áo cho ta!”

Lúc đến Thọ an đường, Tô phu nhân nhìn Âu Dương Noãn một thân váy áo màu vàng tươi, thắt lưng màu nguyệt sắc rơi xuống đung đưa theo từng bước chân của nàng. Tóc mái phủ lên vầng trán hình bán nguyệt, tóc dài buông xuống thắt lưng, chỉ cài thêm một trâm phượng nam vàng. Thật sự tỏa sáng dưới ánh mặt trời, Tô phu nhân hài lòng cười đến không khép miệng lại được.

Tổ mẫu Lý thị ngồi ở vị trí chủ thượng, Lâm thị ngồi phía dưới sườn bên phải, Tô phu nhân ngồi hướng đối diện.

Âu Dương Noãn mỉm cười, thật là khó cho Lão thái thái ở trước mặt người ngoài phải làm ra vẻ thân thiết với con dâu. Nàng chậm rãi hành lễ rồi sau đó đi ra đứng sau Lý thị.

Tô Vân Nương cũng đứng sau Tô phu nhân, mặc một thân váy màu hồng thêu hoa Ngọc Lan. Trên cổ tay là một đôi vòng ngọc phù dung phấn hồng. Thấy Âu Dương Noãn tiến vào liền dùng ánh mắt hâm mộ nhìn quần áo hoa lệ trên người Âu Dương Noãn. Ở kinh đô này không phải chỉ cần có tiền là thứ gì cũng mua được...

Lý thị lảng lảng nói: "Tô phu nhân khách khí rồi! Lần trước Thọ yến đã có tham dự, hôm nay lại ghé thăm!"

Tô phu nhân lúc này mới đem ánh mắt đang chú ý đến Âu Dương Noãn dời đi, nhìn Lý thị mỉm cười nói: "Lão phu nhân sao lại nói vậy. Ta từ năm đó được gả đi Giang Nam, những cố nhân ở kinh đô khi xưa cũng không còn nhiều. Khó có được Uyển Như hợp ý nên mới thường xuyên đến quấy rầy quý phủ. Lão thái thái mới là người cảm thấy phiền mới phải!"

Lý thị còn chưa mở miệng, Lâm thị đã tươi cười nói: "Tỷ tỷ sao lại nói vậy? Tỷ mới ít đến, ta phải mời tỷ mới chịu cất bước. Lão thái thái là

người thích náo nhiệt, còn ước gì có người đến phiền nhiễu. Về sau tỷ nhất định phải ghé nhiều hơn mới phải!”

Tươi cười của Tô phu nhân lại càng sáng lạn hơn: “Chỉ cần quý phủ không chê, ta đương nhiên còn muốn thường xuyên tới cửa phiền nhiễu. Vừa hay đứa nhỏ Vân Nương này cùng Đại tiểu thư quý phủ đặc biệt hợp ý, vẫn thường làm loạn muốn hưởng đại tiểu thư lãnh giáo thư pháp!”

Âu Dương Noãn rũ mắt xuống, thản nhiên nói: “Tô phu nhân quá lời rồi! Noãn nhi chỉ là ngày thường hay cùng đệ đệ luyện chữ mà thôi, làm sao dám nhận cái gì thư pháp! Tô tiểu thư nếu thật sự có tâm, chi bằng đi mời một danh sư!”

Lâm thị oán trách nói: “Noãn nhi khiêm tốn rồi! Vừa rồi mẫu thân còn khoe với Tô phu nhân, nói người viết rất tốt nên để cho Vân Nương thường xuyên ghé qua. Bây giờ người lại nói như vậy, chẳng phải bảo mẫu thân nói sai rồi sao?”

Âu Dương Noãn khẽ cười nói: “Mẫu thân sao lại nói vậy? Noãn nhi chỉ là không muốn chậm trễ Tô tiểu thư mà thôi!”

Tô phu nhân cười nói: “Thanh danh Đại tiểu thư vang xa, nghe nói ngay cả Đại công chúa cũng tán thưởng. Không phải là thấy Vân Nương vụng về nên không muốn dạy chứ?”

Âu Dương Noãn không chút hoang mang nói: “Tô phu nhân khách khí rồi. Tô tiểu thư nếu một lòng muốn cầu học, Noãn nhi có biết vài vị danh sư, có thể giới thiệu cho Tô tiểu thư một chút!”

Tô Vân Nương ghét nhất là viết chữ vẽ tranh này nọ. Vốn Tô phu nhân nói những lời này vì muốn để cho nàng ta có cơ hội gần gũi với Âu Dương Noãn. Lúc này nghe Âu Dương Noãn nói muốn giới thiệu

danh sư thì nhất thời sốt ruột nói: “Mẫu thân, Âu Dương tiểu thư không chịu thì liền thôi đi. Thật ra con chỉ muốn cầu nàng dạy cách thêu một chiếc khăn tay thôi!”

Thư pháp bất thành liền đổi lối tắt khác, đôi mẹ con này đúng là âm hồn bất tán. Trong lòng Lý thị không vui nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

Tô phu nhân vừa cười vừa nói: “Vẫn nghe nói Đại tiểu thư tâm tư tinh tế, kỹ năng thêu thùa cũng rất cao. Nha đầu nhà ta lại vụng về, thêu uyên ương lại thành con vịt. Ngày mai ta sẽ cho người đưa đồ của nó đến đây, đi theo học hỏi Đại tiểu thư một chút. Mong tiểu thư vui lòng chỉ giáo, giúp ta quản giáo nha đầu này một chút!”

Đây là đang từng bước tiến lên dần dần sao? Ánh mắt Lý thị đột nhiên trợn to, chưa từng thấy ai da mặt dày như vậy. Nghe ý tứ của Tô phu nhân là muốn để cho Tô Vân Nương ở trong Âu Dương phủ.

Quả nhiên, Lâm thị nghe vậy thì lộ ra thâm ý tươi cười nói: “Như vậy là tốt nhất. Tính tình Noãn nhi rất trầm tĩnh. Có người làm bạn ta cũng yên tâm, vừa hay Noãn các vẫn còn phòng trống, nói vậy Noãn nhi sẽ không cự tuyệt, có phải không?”

Chương 96: Nhị tiểu thư rơi xuống nước (1)

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng băng quơ nói: “Nếu như vậy thì chỉ sợ Tô tiểu thư sẽ phải chờ một thời gian!”

Tô phu nhân líu lười, nhượng mảy nói: “Đại tiểu thư, vừa rồi nhờ người dạy thư pháp đã không muốn thì liền thôi. Lần này chẳng qua là muốn người chỉ điểm cho Vân Nương một chút cách thêu thùa, sao tiểu thư cũng lại cự tuyệt? Bên ngoài đều nói Đại tiểu thư ôn nhu hiền thực, chẳng lẽ chỉ là lời đồn? Hay là tiểu thư xem thường nhà ta?”

Về mặt Âu Dương Noãn khó xử nói: “Xem Tô phu nhân nói kìa! Thật sự thời gian này có chút không tiện. Lần trước đi Trữ quốc am dâng hương, đại công chúa có nhiều quan tâm đến Noãn nhi. Tổ mẫu cũng có nhắc nhở ta nên đáp lễ, cho nên ta liền thêu một bức muốn tặng đại công chúa. Ta vừa mới bắt đầu, thêu lại có hơi chậm nên mới chỉ thêu được một nửa. Nếu như bây giờ dừng lại để chỉ bảo Tô tiểu thư, chỉ sợ sẽ còn chậm trễ thật lâu. Tô phu nhân là bậc trưởng bối, chắc sẽ thông cảm!”

Mắt Lý thị sáng lên: “Lẽ vật dâng lên đại công chúa sao?”

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Đúng vậy! Tổ mẫu đã nhắc nhở, Noãn nhi lại thấy trong phủ đại công chúa trân phẩm gì cũng có hẳn là sẽ không còn lạ gì những vật phẩm trong thiên hạ. Cho nên Noãn nhi nghĩ chỉ bằng thể hiện bằng tâm ý thì hơn!”

Lý thị gật gật đầu khen: “Nên như thế, nên như thế! Lần này đại công

chúa có ơn đối với chúng ta. Con cũng nên đáp lại mới hiểu chuyện!”

Tô phu nhân sững sốt, nói: “Vậy cái đó rốt cuộc khi nào thì hoàn thành? Bằng không ta cho Vân Nương qua hỗ trợ cũng được!”

Âu Dương Noãn chớp chớp ánh mắt xinh đẹp, vô tội nói: “Tô phu nhân vừa rồi có nói qua Tô tiểu thư không am hiểu thâm thù. Hơn nữa lễ vật dâng lên đại công chúa tự nhiên tốn nhiều tâm tư, Tô tiểu thư lại không tinh thông chỉ sợ cũng không giúp được gì. Nếu như để Tô tiểu thư lưu lại, ta lại không rảnh bầu bạn cùng nàng, chắc chắn tiểu thư sẽ cảm thấy buồn chán! Nếu Nhị muội có ở đây, thì có thể tiếp đón Tô tiểu thư rồi! Thật đáng tiếc a!”

Sắc mặt Lâm thị cổ quái, Âu Dương Khả hôm nay đang nằm trong viện dưỡng thương. Mỗi ngày đều đau đến kêu la, làm gì có tâm tư đến làm bạn với Tô Vân Nương. Trong lòng phần hận không thôi, nhưng ngoài miệng chỉ có thể cười nói: “Noãn nhi vốn khéo tay. Nếu nói vậy chắc cũng không cần nhiều thời gian lắm đâu, chờ thù xong rồi Tô tiểu thư lại qua là được!”

Âu Dương Noãn gật đầu nói: “Mẫu thân nói phải. Phụ thân đã sớm nói qua, có mấy vị đại nhân đến cửa cầu trăm thọ đồ. Noãn nhi làm xong tranh thù dâng lên đại công chúa, rồi làm thêm mấy bức tân đồ. Nếu như tính ra thì cũng khoảng nửa năm đến một năm là xong. Nhưng là không biết, đến lúc đó Tô tiểu thư còn ở kinh đô hay không?”

Tô phu nhân đỏ mặt, nhất thời ngượng ngùng. Trong lòng lại bị Âu Dương Noãn xoay vòng làm cho tức giận. Lâm thị nhanh chóng làm lành nói: “Nếu đã như vậy, cái kia cũng không cần thiết nữa. Sau này tỷ tỷ thường xuyên mang Vân Nương đến là tốt rồi, ta cũng thích náo nhiệt. Nhìn thấy đứa nhỏ Vân Nương hoạt bát này cũng liền vui mừng!”

Sắc mặt Tô phu nhân lúc này mới tốt lên một chút, tiếp tục cùng Lâm thị tự thoại.

Tô Vân Nương đi đến bên cạnh Âu Dương Noãn. Sờ sờ áo choàng trên người nàng, miệng cười nói: “Cái áo choàng này thật đẹp, ta chưa từng được thấy qua bao giờ!”

Âu Dương Noãn hơi né né thân mình, Lý thị lạnh mắt nhìn, một câu cũng không nói. Tô Vân Nương thấy Âu Dương Noãn không có biểu hiện gì, cũng không để ý đến nàng ta thì cảm thấy hơi khó chịu, nhưng vẫn thao thao bất tuyệt. Lý thị nghe có chút cảm thấy phiền liền đứng lên nói: “Uyển Như cùng Tô phu nhân cứ ngồi nói chuyện đi. Ta đây thân thể không được tốt, đi về nghỉ ngơi trước!”

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Để con dìu tổ mẫu vào trong!”

Lâm thị liền chặn lại nói: “Noãn nhi, sao ngươi lại đi như thế? Tô phu nhân còn ở đây, ngươi bây giờ đi có chút không hiểu lễ nghĩa!”

Lý thị nghe liền trầm mặt xuống, Tô Vân Nương liền bước lên giữ chặt lấy Âu Dương Noãn, nở nụ cười xinh đẹp nói: “Lão thái thái, để cho Noãn tỷ tỷ ở lại nói chuyện với ta đi! Ta vốn không có tỷ muội, nhìn thấy tiểu thư liền muốn nói chuyện nhiều thêm một chút!”

Lý thị vốn muốn phát tác nhưng lập tức dừng lại, bà tự biết thân phận nên sẽ không đi tranh chấp với một tiểu cô nương. Âu Dương Noãn nhìn tổ mẫu khó xử liền cười cười nói: “Nếu đã như vậy, Trương mama, giúp ta dìu tổ mẫu vào trong! Ta ở lại làm bạn với Tô tiểu thư!”

Lý thị gật gật đầu, liếc mắt đầy thâm ý nhìn Lâm thị một cái. Nhìn đến khi bà ta phải cúi đầu mới theo Trương mama xoay người vào trong.

Lê Hương Viện.

Nha đầu Hạ Tuyết rón rén đi vào phòng, nhẹ giọng nói bên tai Âu Dương Khả: “Nhị tiểu thư, nghe nha đầu bên người phu nhân nói, hôm nay phu nhân mở tiệc tiếp đãi Tô phu nhân tới thăm phủ chúng ta!”

Âu Dương Khả nghe xong thì ánh mắt sáng ngời, giữ chặt tay Hạ Tuyết nói: “Tô ca ca cũng tới sao?”

Hạ Tuyết vẻ mặt mờ mịt, Âu Dương Khả chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Chính là Tô Ngọc Lâu, Tô công tử!”

Hạ Tuyết lắc đầu nói: “Hồi bẩm nhị tiểu thư, nô tỳ không biết!”

Âu Dương Khả nghĩ nghĩ rồi nói: “Dìu ta dậy!”

Nhị tiểu thư vẫn luôn nằm trên giường dưỡng thương, mấy ngày nay mới tốt lên một chút. Hạ Tuyết nghe thì nhất thời nóng nảy: “Không được a, Nhị tiểu thư! Đại phu nói ngài phải nằm yên trên giường, tuyệt đối không được đi đâu. Nếu như lại xảy ra chuyện gì phu nhân sẽ đánh chết nô tỳ a!”

Âu Dương Khả căn bản không nghe vào, dáng vẻ cùng dung mạo của Tô Ngọc Lâu vẫn luôn ở trong tâm trí không thể quên được. Nàng ta giận tím mặt nói: “Người sợ mẫu thân ta đánh chết người, vậy người không sợ ta sao?”

Hạ Tuyết nhớ tới Nhị tiểu thư ngày thường hay dùng thủ đoạn tàn nhẫn trừng phạt nha đầu thì không khỏi lo sợ. Hạ Tuyết quỳ xuống cầu xin: “Nhị tiểu thư, xin ngài đừng làm khó nô tỳ! Thật sự là không được a...”

Âu Dương Noãn thế nhưng lại không chút để ý, tự mình muốn đứng lên, giãy dụa đòi xuống giường: “Người không cần nhiều lời. Nếu có chuyện gì thì tự bản thân ta sẽ chịu trách nhiệm. Lại đây giúp ta rửa mặt chải đầu thay quần áo. Lấy cho ta bộ màu hồng quả lựu thêu tơ vàng trên thân áo lại đây!”

Hạ Tuyết khuyên không được, nơm nớp lo sợ đi lấy.

....

Thấy Âu Dương Khả một thân rạng rỡ xuất hiện ở Thọ an đường làm Lâm thị nhảy dựng lên: “Người...nha đầu kia làm sao đi ra được đây?” Lời vừa ra khỏi miệng Lâm thị đột nhiên biết mình lỡ lời. Dù sao người ngoài cũng không biết chuyện Âu Dương Khả bị thương, bà ta nhìn thoáng qua Tô phu nhân, thấy đối phương mặc dù cũng có chút kinh ngạc nhưng cũng không có biểu tình gì khác lạ nên mới yên lòng. Trước mặt khách nhân cũng không dám biểu lộ gì quá phận, chỉ đành liếc mắt kêu nha đầu bên cạnh đi đến dìu Âu Dương Khả ngồi xuống.

Âu Dương Khả đoan trang ngồi xuống, trên đầu cài trâm ngọc có chuỗi hạt lắc lắc theo từng bước đi. Trên tay là một đôi vòng khắc hoa sen đẹp mắt. Âu Dương Khả hôm nay so với ngày thường còn xinh đẹp hơn. Chỉ là hiện tại khuôn mặt trắng xanh không có chút huyết sắc, một bộ dạng ốm yếu.

Âu Dương Noãn mỉm cười đứng lên đỡ lấy nàng ta nói: “Muội muội bệnh nặng chưa lành, sao lại đi ra đây?”

Âu Dương Khả hận không thể đẩy tay Âu Dương Noãn ra, nhưng lại nhớ tới lời Lâm thị dặn nên chỉ hít sâu một hơi, cười nói: “Đại tỷ, ta nghe nói Tô tỷ tỷ cũng tới đây, muốn đến trò chuyện một lát!” Nói

xong lại nhìn về phía Tô phu nhân cũng Tô Vân Nương, rất nhanh lộ ra thất vọng.

Âu Dương Noãn che đi một tia trào phúng bên môi, thản nhiên nói: “Muội muội cùng Tô tiểu thư quả là tâm đầu ý hợp. Nếu đã như vậy, liền ngồi lại đây đi!”

Âu Dương Khả không muốn nhưng lại không thể nói. Lúc này thấy Tô Ngọc Lâu không cùng đến, trong lòng đã rất thất vọng muốn xoay người trở về ngay lập tức. Nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài, lại càng không tốt nếu cứ thế xoay người đi ra. Nên chỉ có thể miễn cưỡng lưu lại cùng trò chuyện, nhưng vừa mới dựa vào ghế liền cảm thấy khắp người đều ần ần đau.

Lâm thị nhìn mà trong lòng thực nóng vội, thầm nghĩ nha đầu này đúng là không chịu buông bỏ. Vừa nghe nói Tô phu nhân đến liền lập tức chạy đến, làm bà ta muốn nói gì cũng không được, đành phải gắt gao trừng mắt nhìn Tuyết Hạ bên người Âu Dương Khả, giống như là muốn đào một cái lỗ trên mặt nàng ta.

Tô Vân Nương thân thiết hỏi: “Nhị tiểu thư làm sao vậy? Lần trước gặp mặt không phải vẫn còn rất tốt sao?”

Tươi cười trên mặt Âu Dương Khả thoáng cứng đờ, trong thời gian ngắn không biết nên trả lời như thế nào. Âu Dương Noãn lúc này liền cười nói: “Muội muội vốn vẫn rất tốt, chỉ là vài ngày trước có nhiễm phong hàn. Vốn tưởng là bệnh nhẹ không đáng kể kết quả lại càng phát nặng hơn, nằm trên giường không dậy nổi. Cũng may có mẫu thân dốc lòng chăm sóc nên đã đỡ hơn rất nhiều!”

Thần sắc Tô Vân Nương có chút vi diệu liếc nhìn Tô phu nhân, biểu hiện đều là có chút giật mình. Âu Dương Khả thế nhưng lại không nghe vào, chỉ lắp bắp hỏi: “Tô ca ca hôm nay không đến sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng, không cần nói đến sắc mặt Lâm thị đại biến. Ngay cả nụ cười của Tô phu nhân cũng thoáng châm chọc, Tô Vân Nương nhìn ánh mắt chờ mong của Âu Dương Khả cùng dáng vẻ bình tĩnh uống trà của Âu Dương Noãn, trong lòng nghi hoặc không thôi. Chuyện này rốt cuộc là làm sao? Vì sao vấn đề Âu Dương Noãn nên hỏi lại được nghe từ miệng Âu Dương Khả....Nhưng cũng là vừa lúc, vốn Tô Vân Nương cũng đang lo Âu Dương Noãn không có hỏi đến, hiện tại có người hỏi đến. Nàng ta cười tủm tỉm nói: “Ca ca đương nhiên có đến đây, huynh ấy nói là đến Tùng trúc viện tìm Âu Dương công tử lãnh giáo thuật bắn tên!”

Cùng Tước Nhi bàn luận thuật bắn tên? Khóe miệng Âu Dương Noãn tựa tiểu phi tiểu, tài bắn cũng của Tô Ngọc Lâu là siêu quần, khi nào thì cần thảo luận cùng một tiểu hài tử như Tước Nhi? Chuyện này đúng là thú vị!

Tô Vân Nương nhìn Tô phu nhân một cái, tươi cười trên mặt lại càng sáng lạn, nói: “Noãn nhi tỷ tỷ, lần trước đến vội vàng nên không thể hảo hảo tham quan quý phủ một chút. Hôm nay có thể mang ta đi chung quanh xem một chút không?”

Đây là muốn đi Tùng Trúc viện sao? Âu Dương Noãn bất động thanh sắc nhìn Tô Vân Nương, còn chưa chờ nàng mở miệng Âu Dương Khả đã giành nói: “Ta mấy ngày nay ốm đau vẫn nằm trên giường. Cũng đã lâu rồi chưa nhìn thấy Tước ca ca, vừa vặn Vân Nương tỷ tỷ muốn đi thăm quan. Đại tỷ, chúng ta đi Tùng Trúc viện được không?”

Âu Dương Noãn nhìn Lâm thị một cái, chỉ thấy biểu tình đối phương khiến nàng rất phấn khích. Nếu không phải ngại Tô phu nhân ở đây, chỉ sợ bà ta đã kéo tai Âu Dương Khả trở về...Ha ha, Âu Dương Noãn thản nhiên cười nói: “Thân mình muội muội tốt hơn chưa? Bên

ngoài gió lớn, hay là muội quay về nghỉ ngơi trước đi!”

Tô Vân Nương cũng bày ra vẻ mặt lo lắng nói: “Đúng vậy, nếu thân mình Nhị tiểu thư vẫn còn khó chịu thì nên nghỉ ngơi nhiều hơn mới phải!”

“Hiện tại ta cảm thấy rất tốt a!” Âu Dương Khả sợ bọn họ không cho mình đi theo liền lập tức đứng lên. Động tác không cẩn thận đụng đến vết thương, đau đến khóe miệng tươi cười cũng đều vặn vẹo. Nàng ta đi đến bên người Âu Dương Noãn, gắt giọng: “Đại tỷ, để ta đi cùng được không?”

Đúng là làm khó cho Âu Dương Khả, rõ ràng là hận nàng thấu xương còn phải làm ra vẻ tử muội tình thâm trước mặt người khác. Trong lòng Âu Dương Noãn hơi hơi thờ dãi, Lâm thị như vậy lại sinh ra loại nữ nhi ngu ngốc như Âu Dương Khả, cũng coi như là nhân quả tuần hoàn, báo ứng khó chịu a. Nàng tươi cười, nhẹ giọng nói: “Mẫu thân, Khả nhi đã muốn đi như vậy. Người xem...”

Lâm thị lạnh mặt nói: “Khả nhi, trong người con không khỏe, làm sao mà đi được? Người đâu, mau đưa Nhị tiểu thư về phòng!”

Mặt Âu Dương Khả biến sắc, tươi cười cũng biến mất, khẩu khí cứng nhắc nói: “Mẫu thân, con chỉ muốn ra ngoài đi dạo một lát thôi. Sẽ không gây phiền phức cho người đâu!”

Chương 97: Nhị tiểu thư rơi xuống nước (2)

Lâm thị lạnh lùng nhìn nàng ta, ánh mắt ẩn nhẫn tức giận. Âu Dương Khả vội rút cổ nhưng cũng vẫn kiên trì. Xem ra sức quyến rũ của mỹ nam tử vẫn vượt xa quyền uy của vị mẫu thân này. Âu Dương Noãn rũ mắt xuống, che đi sự châm chọc trong ánh mắt.

Tô phu nhân thấy tình huống xấu hổ liền cười nói: “Uyển Như, nếu Khả nhi đã muốn đi thì cứ để nó đi đi. Nếu ngươi lo lắng, phải nhiều nha đầu đi theo là được!”

Lâm thị giống như ăn phải hoàng liên, đúng là có khổ mà không nói nên lời. Trước mặt Tô phu nhân cũng đành cười khổ nói: “Nữ nhi này của ta chính là rất hoạt bát, luôn muốn đi ra bên ngoài. Cũng do ta mấy ngày này bắt nó nằm trên giường nên muốn đi dạo một chút cũng là điều khó tránh. Thôi, các ngươi đi theo nhớ chăm sóc Nhị tiểu thư cho tốt. Nếu như tiểu thư thiếu một cọng tóc, ta sẽ hỏi tội trên đầu các ngươi!” Lâm thị lạnh lùng phân phó nha đầu bên người Âu Dương Khả.

Tô Vân Nương mân mê cánh môi, vừa rồi nàng ta đã thấy Lão thái thái Lý thị cùng Tô phu nhân căn bản không có nói với nhau mấy câu, trong lòng có vài phần không kiên nhẫn. Đại tiểu thư đối mới mẹ con mình cũng chỉ ôn hòa nhưng không thân cận, chỉ sợ đối với ca ca căn bản không có ý tứ gì. Nhưng ngược lại, Âu Dương phu nhân lại thập phần thân thiết giống như thực sự có lòng muốn tác hợp cho Đại tiểu thư cùng ca ca... Còn có một vị Nhị tiểu thư đột nhiên xuất hiện này nữa, tuy rằng ngoài mặt luôn tươi cười nhã nhặn nhưng không khí giữa nàng ta và đại tiểu thư có gì đó rất lạ. Nhất là lần

trước Tô Vân Nương còn thấy Âu Dương Khả khoẻ mạnh hoạt bát, nay nói một câu liền muốn đi, ngay cả ngồi cũng chỉ mới ngồi được một chút. Giống như trên người có kim châm vậy, sắc mặt lại nhợt nhạt ốm yếu. Những người trong phủ này đúng là khiến người ta cảm thấy thật kỳ quái.

Ra khỏi Thọ an đường, Âu Dương Noãn cùng Tô Vân Nương chậm rãi đi về phía trước, trên đường đi giới thiệu cho nàng ta biết cảnh sắc trong phủ. Tô Vân Nương lại nghe không vào, vẫn luôn hỏi thăm Tùng Trúc viện ở hướng nào?

Thương thế của Âu Dương Khả vốn chưa khỏi, tự nhiên đi rất chậm, không tự giác bị tụt lại phía sau. Nàng ta nhẹ giọng hỏi Hạ Tuyết bên cạnh: “Người nói xem, hôm nay mẫu thân ta mời Tô phu nhân đến phủ có phải là có dụng ý khác?”

Hạ Tuyết mơ hồ đoán được tâm ý của tiểu thư nhà mình, chỉ phỏng đoán theo ý muốn của Âu Dương Khả: “Nô tỳ đoán phu nhân là muốn hứa gả Đại tiểu thư, nhưng mà đây phần lớn là ý tứ của một mình phu nhân. Nô tỳ thấy Tô phu nhân căn bản là không có ý gì với đại tiểu thư, mà có vẻ quan tâm tiểu thư nhiều hơn. Tiểu thư vừa đến Tô phu nhân liền thân thiết ân cần hỏi thăm, còn đối với đại tiểu thư lại khá lạnh nhạt!”

Âu Dương Khả nói: “Lần trước Tô ca ca đến, người có ở bên ngoài. Người có thấy hình như huynh ấy có nhìn về tấm bình phong mấy lần. Có phải là do huynh ấy biết ta đang ở sau đó?”

Khi đó địa vị của Hạ Tuyết không bằng Thu Nguyệt, chỉ có thể đứng bên ngoài hầu hạ, cho nên căn bản không được nhìn cũng càng không biết. Nhưng Hạ Tuyết vẫn vượt đuôi ngựa Âu Dương Khả: “Đó là đương nhiên! Nhị tiểu thư trời sinh xinh đẹp như vậy, lớn thêm chút nữa không biết sẽ làm khuynh đảo biết bao công tử trong kinh

đô này?”

Âu Dương Khả nghe mà vừa lòng, đỏ mặt cười, trong lòng rất cuộc cũng có chút thoải mái, hừ lạnh một tiếng: “Âu Dương Noãn bất quá chỉ cũng là lớn hơn ta một chút nên mới được Tô phu nhân nhìn trúng. Bằng không cho dù nó có muốn được gả cho Tô gia, chỉ sợ còn chưa đủ tư cách. Hừ, ta nhìn thấy Âu Dương Noãn liền cảm thấy chướng mắt, không thể để nó thuận lợi gập gở Tô ca ca!” Hận cũ thêm thù mới cùng nảy sinh trong lòng, Âu Dương Khả bỗng nhiên cười: “Ta có một cách!” Nói xong liền ghé vào tai Hạ Tuyết nói mấy câu.

Hạ Tuyết nghe mà dần dần mất đi huyết sắc: “Tiểu thư, cái này không được!”

“Có cái gì mà không được? Nếu người không dám, ta sẽ gọi người khác đi làm, chính là về sau người sẽ bị đuổi ra khỏi Âu Dương phủ!” Âu Dương Khả độc ác nói.

Hạ Tuyết cắn môi, do dự nhìn bóng dáng tinh tế xinh đẹp của Âu Dương Noãn một cái, hạ quyết tâm nói: “Nô tỳ sẽ hết sức giúp Nhị tiểu thư ngăn cản Hồng Ngọc cô nương!”

Âu Dương Khả lúc này mới vừa lòng gật đầu rồi đột nhiên nâng cao thanh âm nói: “Tỷ tỷ, ta mệt rồi. Chúng ta vào đình kia ngồi nghỉ một chút!”

Âu Dương Noãn đứng lại, khẽ mỉm cười quay đầu nhìn về phía Âu Dương Khả, nhìn đến khi nàng ta có điểm chột dạ cúi đầu rồi mới hài lòng nói: “Vậy chúng ta tạm nghỉ một chút!”

Lương đình phía trước dẫn ra hồ nước, mùa đông nước trong hồ đóng băng nhưng phía dưới vẫn có phù du lưu chuyển. Bọn nha đầu

nhANH chóng trái đỆM ấM lÊN, Tô VÂN NƯƠng đOAN trANG ngỒi xuốNG nhÌn hai cẬu đốI trướC lƯơng đÌNH, NHẹ giỌng ngÂM: ""Trăm đạI quANG ẦM NHư KHÁCH quA đƯỜng, tĨnh tỌA mỘt lát tỰA THIÊN TIÊN." Trong đÌNH lý NÀY đỀ THƠ THậT HAY!"

Tươi cƯỜI trÊN mẮT Ầu DƯƠng KHẢ có chÚt cỨNG ngẮc nÓI: "Là do ĐạI tỶ VIẾT!"

Tô VÂN NƯƠng lỘ RA thẦN sẮC KINH hỖ nÓI: "ĐạI tiỂu THƯ đÚNG là tài HOA HƠN NGƯỜI. CẬu NÀY quẢ NHÌen THỂ HIỆN trí tuỆ bỨc NGƯỜI. NÓI đẾN cỨng THậT KHÉO a, cA cA ta cỨng rấT THÍCH đỀ THƠ!"

SẮC mẮT Ầu DƯƠng KHẢ lẠI cÀNG KHÓ coi, Ầu DƯƠng NỐn lẠI chỉ mỈm cƯỜI. LÚc trướC nÀng THậT sỰ rấT THÍCH thi từ cA PHÚ, NHƯng LÂM THỊ lẠI nÓI nỮ tỬ KHÔNG cẦN tài chỉ cẦN đỨC nÊN nÀng đÃ BUÔNG BỎ ý NIỆM NÀY, ĐI đOC sÁCH NỮ TẮC. CẬu NÀY cỨng là MỚi ghi lẠI gẦN đÂY, TRÙNG SINH lẠI đỜi NÀY nÀng LIỀN tẬp TRUNG BỒI dưỡNG cẦM kỳ thi HỌA, chỉ là ĐÓ KHÔNG còn là NIỀM yÊU THÍCH NỮA mà nÀng chỉ xem NHư là mỘT công cỤ đỂ có THỂ lỢI DỤNG. MÀ NGAY lÚc NÀY Tô tiỂu THƯ lẠI MUỐN làm cho nÀng cẢM THẤY mình cÙNG Tô NGỌC LÂU có SỞ THÍCH GIỐNG NHau, chỉ SỢ là PHẢI THẮT VỌNG RỒI.

Tô VÂN NƯƠng THẤY Ầu DƯƠng NỐn vẫN chỉ thẢN NHÌen cƯỜI, KHÔNG hỀ MUỐN hỎI THÊM cẬu NÀO về vẤN ĐỀ ĐÓ nÊN KHÓ nÉN đƯỢC có chÚt THẮT VỌNG.

Ầu DƯƠng KHẢ rỐT CUỘC vẫN ngỒi KHÔNG yÊN, đỘT NHÌen CÚI ĐầU HO KHAN mỘT CÁI THậT MẠNH. HẠ TUYẾT LIỀN PHÂN PHÓ NHA ĐầU BÊN cẠNH: "NGƯỜI MAU ĐI lẤY áo CHOÀNG của NHị tiỂu THƯ lẠI đÂY, NGƯỜI ĐI lẤY THUỐC còn NGƯỜI ĐI hỒi bẮM vỚi PHU NHÂN nÓI NHị tiỂu THƯ BỊ trÚNG GIÓ nÊN KHÔNG THoải MÁI TRONG NGƯỜI, NGƯỜI thì..." Trong nháy MẮT đÃ ĐEM HẾT bỐN NHA ĐầU ĐỀU Đuối ĐI.

Tô Vân Nương nhìn, trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái. Âu Dương Noãn mặc dù không lên tiếng nhưng khóe miệng lại hiện lên vẻ châm chọc. Đôi mẹ con này khi làm chuyện xấu thật sự rất giống nhau, cũng phải, ai lại muốn làm việc ác ở trước mặt mọi người đâu? Luôn là đuổi hết người đi trước.

Âu Dương Khả nhìn Hạ Tuyết, Hạ Tuyết liền đi đến bên người Hồng Ngọc, cười nói: “Hồng Ngọc tỷ tỷ, ta có lời muốn nói với tỷ!”

Hồng Ngọc nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn, nhưng nàng lại giống như không nghe thấy gì, vẫn cúi đầu uống trà. Hồng Ngọc do dự một chút rồi mới đi theo Hạ Tuyết.

Âu Dương Khả thấy mọi người đều đã tránh hết, một trận ho khan vừa rồi liền biến mất không còn dấu vết. Vẫn theo lẽ thường cười nói với Tô Vân Nương nói chuyện phiếm. Sau một lúc lâu mới đứng dậy đi đến bên lan can thò người ra ngoài nói: “Ta nhớ trước kia trong hồ có cá chép rất đẹp, mùa đông lại không thấy đâu...”

Tô Vân Nương không nhin được mà nhắc nhở: “Nhị tiểu thư, lan can này rất thấp, cẩn thận kéo ngã!”

“Không sao đâu!” Khóe miệng Âu Dương Khả mang ý cười, quay đầu nói với Âu Dương Noãn: “Tỷ tỷ, tỷ mau qua đây nhìn xem! Ở đây hình như có một con!”

Âu Dương Noãn vẫn ngồi im bất động, khẽ cười nói: “Muội muội thật sự là đứa nhỏ hiếu động! Muội cứ xem đi!”

Âu Dương Khả thấy Âu Dương Noãn không nhúc nhích, làm sao có thể dễ dàng buông tha. Đột nhiên làm ra bộ dạng thống khổ, than một tiếng: “Tỷ tỷ, chân của ta đau quá. Ai nha, không thể đứng nổi nữa rồi. Tỷ tỷ, tỷ mau qua đỡ muội với!”

Âu Dương Noãn vội vàng bước nhanh đến đỡ Âu Dương Khả, Tô Vân Nương ngồi bên cạnh không hề động, trên mặt lộ ra biểu tình kinh ngạc. Vừa rồi vẫn còn tốt, sao đột nhiên mới đứng một chút đã không chịu nổi? Tô Vân Nương còn mờ mịt chưa rõ, đã thấy Âu Dương Khả đột nhiên vươn tay dùng sức giữ chặt Âu Dương Noãn, tựa hồ như mượn sức của tỷ tỷ mà đứng thẳng dậy. Nhưng Tô Vân Nương còn chưa kịp thấy rõ rốt cuộc có chuyện gì xảy ra liền thấy thân mình Âu Dương Khả đang ghé vào lan can đột nhiên hướng thẳng về phía trước rồi ngã xuống hồ.

“Khả nhi!” Âu Dương Noãn kinh hô một tiếng, quay đầu hét lớn: “Muội muội rơi xuống nước, mau cứu mạng a!”

“Không tốt rồi, có người rơi xuống nước!” Tô Vân Nương cũng sợ tới mức hét ầm lên, la lớn: “Cứu mạng a!”

Hạ Tuyết đang cùng Hồng Ngọc nói chuyện ở đằng xa, nhất thời nghe thấy tiếng la, hoa dung thất sắc kích động cùng bước nhanh đến.

....

Tại chính sảnh, Lâm thị đang cùng Tô phu nhân nói chuyện, Lâm thị nói: “Lần trước trong thọ yến vừa thấy Tô công tử quả nhiên tuần tú nhã nhặn. Tỷ tỷ đúng là có phúc khí!”

Tô phu nhân cười cười: “Ngọc Lâu vẫn còn nhiều thiếu sót!” Bà ta dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Uyển Như, nay ngươi cũng đang có bầu. Lúc này cần phải sinh ra một hài tử khỏe mạnh, đoạt lấy nổi bật của tỷ đệ họ mới phải!”

Tươi cười của Lâm thị thoáng cứng đờ, nay trong bụng mình là

Thiên sát cô tình chỉ sợ là đã truyền đi khắp các nhà quyền quý trong kinh đô. Tô phu nhân đến đây đã được nhiều ngày, lại nói ra câu như vậy, rõ ràng là còn chưa biết chuyện. Điều này chứng minh Tô gia căn bản không thể thân cận với các phu nhân quyền quý cho nên đành nói: “Cái này cũng còn tùy thuộc vào Lão thiên gia. Nói vậy, tỷ cũng đã nhìn ra vị đại tiểu thư nhà chúng ta quả nhiên lợi hại!”

Tô phu nhân nở nụ cười, không lợi hại người cũng sẽ không tìm đến tận Giang Nam xa xôi, không lợi hại làm sao với đến Ngọc Lâu của ta? Trong lòng bà ta nghĩ vậy nhưng trên mặt lại mang theo sự quan tâm nói: “Một cô nương cho dù lợi hại, gả đi rồi cũng phải nhìn sắc mặt mẹ chồng mà sống thôi! Muội muội cũng quá xem trọng nàng rồi, muội cứ yên tâm, tương lai của muội nhất định sẽ rất hài lòng!”

Trên mặt Lâm thị lộ ra mỉm cười, nháy mắt hiểu được sự ám chỉ của Tô phu nhân. Bà ta thoáng nhìn xung quanh, Tô phu nhân hiểu được ý của Lâm thị là đang nhắc nhở hiện tại bọn họ vẫn còn ở Thọ an đường. Tô phu nhân liền nhanh chóng chuyển đề tài: “Lát nữa chúng ta cũng đến Tùng Trúc viện xem đi. Bọn nhỏ đều ở đó, nói không chừng còn đang vui vẻ nói chuyện a!”

Lâm thị nói: “Nghe nói kỹ năng bắn cung của Tô công tử là tuyệt kỹ hiếm có. Hôm nay ta đúng là có phúc nhãn a!”

Đang nói đến đó liền thấy một mama vội vã tiến vào nói bên tai Vương mama mấy câu. Sắc mặt Vương mama đại biến, nhìn thoáng qua Lâm thị. Trong lòng Lâm thị thoáng trùng xuống, vội hỏi: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Wương mama vội vàng nói: “Là các tiểu thư đang chơi đùa, không biết làm sao Nhị tiểu thư tự nhiên lại rơi xuống hồ nước!”

Mặt Lâm thị đột nhiên trắng bệch, đứng nhanh dậy, trên người Khả

nhì đang bị thương...

Tô phu nhân cũng hốt hoảng đứng lên: “Mau, mau đi qua xem một chút!”

Âu Dương Khả ở trong nước hét lớn: “Tỷ tỷ...ngươi muốn hại chết ta...” Nàng ta vốn là muốn đẩy Âu Dương Noãn xuống hồ, như vậy nàng sẽ không thể cùng đến Tùng Trúc viện quyến rũ Tô Ngọc Lâu nữa. Hơn nữa trời lạnh như vậy, nếu bị rơi xuống nước nhất định sẽ bị nhiễm phong hàn. Nhưng tay nàng ta vừa mới đưa qua, Âu Dương Noãn lại nhẹ nhàng tránh đi, ngược lại bản thân do dùng sức quá lớn mà nhất thời mất cân bằng mà ngã xuống hồ.

Chuyện đã như vậy nên bây giờ chỉ có thể vùng vẫy, không ngừng uống nước, một bộ dạng như sắp chết, chỉ chờ người khác cứu mình lên. Đồng thời đem mọi tội lỗi đổ lên người Âu Dương Noãn, nói đại tỷ cố ý đẩy Âu Dương Khả xuống hồ, muốn nàng ta chết đuối.

Tô Vân Nương đã chạy tới, khăn trương lôi kéo tay áo Âu Dương Noãn lớn tiếng nói: “Mau! Đại tiểu thư, mau xuống cứu Nhị tiểu thư a!”

Âu Dương Noãn làm bộ như nóng vội muốn xuống cứu, vừa cởi bỏ áo choàng bên ngoài. Lại như đột nhiên nhớ tới điều gì, sắc mặt cổ quái đứng lên. Tô Vân Nương vội vàng nói: “Làm sao vậy?”

Âu Dương Noãn nhìn Âu Dương Khả dưới hồ một cái rồi đột nhiên lớn tiếng nói: “Muội muội, đừng vùng vẫy. Mau đứng lên đi!”

Âu Dương Noãn thấy Âu Dương Khả ra sức giãy dụa, căn bản không có nghe lời nàng nói liền nhanh chóng ra hiệu cho Hồng Ngọc đang chạy đến. Hồng Ngọc nhanh chóng xắn tay áo, leo ra lan can nắm lấy tóc Âu Dương Khả kéo lên. Nương theo sức nước từng chút từng

chút kéo nàng ta lên.

Lúc này cách đó không xa bọn nha đầu đang quét dọn cũng chạy đến, mọi người cùng hỗ trợ đem Âu Dương Khả kéo lên. Âu Dương Khả nằm trong đình phun ra mấy ngụm nước. Âu Dương Noãn nhanh chóng cởi áo choàng đắp lên người Âu Dương Khả.

Lâm thị lát sau mới đuổi tới, vừa đến liền nhìn thấy tình cảnh này liền ai hô một tiếng: “Khả nhi của ta, con làm sao vậy?” Bà ta kiểm tra từ trên xuống dưới, nhìn sắc mặt của Âu Dương Khả có chút nhợt nhạt nhưng cũng không có gì trở ngại. Âu Dương Khả cả người phát run, cầm lấy cổ tay Lâm thị, thê lương nói: “Mẫu thân, đại tỷ muốn hại chết con!”

Cái gì? Tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn Âu Dương Noãn.

Chương 98: Nhị tiểu thư rơi xuống nước (3)

Âu Dương Noãn kinh ngạc nói: “Muội muội, chuyện này là sao? Muội sao lại nói như vậy?”

Âu Dương Khả tức giận, thở hồng hộc nói: “Tỷ tỷ, sao tỷ có thể nhẫn tâm như vậy? Nước hồ này lạnh như vậy, tỷ cố ý muốn ta chết đuối sao? Ta đã làm gì có lỗi với tỷ...Mẫu thân, người nhất định phải làm chủ cho con!”

Tô phu nhân mở to hai mắt, hỏi Tô Vân Nương: “Chuyện này là sao vậy?”

Tô Vân Nương cũng nghi hoặc, Âu Dương Noãn lộ ra biểu tình ngượng ngùng nói: “Muội muội không cẩn thận bị rơi xuống hồ nước. Giống như...giống như thần trí có chút không được rõ ràng lắm...Tô tiểu thư đứng ở bên cạnh hẳn cũng thấy được, ta làm sao lại vô duyên vô cớ đẩy muội muội xuống chứ?” Nàng nhìn Tô Vân Nương, trong ánh mắt tựa hồ có chút mờ ám.

Tô Vân Nương sững sốt, nàng ta tự nhiên muốn lấy lòng Âu Dương Noãn, lập tức nhẹ giọng nói: “Đúng vậy! Ta cũng thấy vậy, là Nhị tiểu thư không cẩn thận tự mình ngã xuống!”

Âu Dương Khả tức không nói nên lời, Lâm thị lạnh lùng nói: “Noãn Nhi, ngươi còn muốn狡 biện. Nước hồ này lạnh như vậy, ngươi muốn muội muội ngươi chết sao? Cho dù người không phải do ngươi đẩy xuống nhưng rõ ràng là người biết bơi, vì sao lại không xuống cứu nó?”

Trên mặt Âu Dương Noãn rớt cuộc lộ ra chút kinh ngạc nói: “Mẫu thân, người thật sự là hiểu lầm rồi. Hồ này vốn là rất sâu, nhưng vài ngày trước phụ thân nói dưới này bùn đất nhiều nên đã sai người thoát nước ra hơn phân nửa. Muội muội ngã xuống không chú ý, nếu như đứng lên nước chỉ cao đến quá đầu gối mà thôi!”

Lâm thị sừng sốt, mặt Âu Dương Khả hết trắng lại xanh, không dám tin quay đầu nhìn nước trong hồ. Mama, nha hoàn nghe thấy liền đồng loạt cúi đầu, che dấu nét cười nhin không được.

Đúng là quá buồn cười, trên đời này có ai vụng về hơn Nhị tiểu thư sao? Rõ ràng là tự mình ngã xuống lại nói đại tiểu thư cố ý đẩy xuống. Làm sao có người lại ngu ngốc như vậy, nếu đại tiểu thư muốn hại người sẽ lựa chọn chỗ này sao? Bản thân Nhị tiểu thư ở trong hồ lâu như vậy lại không phát hiện nước trong hồ bất quá chỉ cao đến đầu gối, lại còn vùng vẫy không thôi. Đúng là không thể tưởng tượng được!

Kỳ thật bọn họ có điều không biết, Âu Dương Khả đúng là ngu xuẩn. Nàng ta cuộn chân lao thẳng xuống hồ, thân mình chìm vào nước, liệu mạng muốn làm ra bộ dạng như sắp chết đuối, đương nhiên sẽ không phát hiện điểm khác thường.

Ánh mắt long lanh nước của Âu Dương Noãn dừng trên người Hạ Tuyết: “Hạ Tuyết, phu nhân vẫn luôn dặn dò người chăm sóc cho Nhị muội, vậy mà người lại rảnh rỗi chạy đi nói chuyện phiếm!”

Hạ Tuyết sợ tới mức một câu cũng không dám nói. Lâm thị tức mà không phát được liền hung tợn cho Hạ Tuyết một bạt tai thật vang: “Còn không mau nâng Nhị tiểu thư dậy!”

Âu Dương Khả tuy rằng khoác áo choàng nhưng vẫn cảm giác được

từng đợt gió lùa vào, lạnh đến môi phát tím. Trên người đều là nước lạnh, không tự chủ được rung mình một cái, hàn khí đi vào ngực, liền cảm thấy lục phủ ngũ tạng đau đớn khó nhin. Nhất là bắp chân, đau đến tê tâm liệt phế. Nàng ta quát to một tiếng: “Mẫu thân, chân của ta! Chân của ta!”

Sắc mặt Lâm thị đột nhiên thay đổi, thét to: “Mau! Mau nâng Nhị tiểu thư trở về! Mau tìm đại phu! Nhanh lên!”

Tô phu nhân cùng Tô Vân Nương hai mặt nhìn nhau, không biết đến tột cùng là đã có chuyện gì. Các nàng đâu biết rằng chân Âu Dương Khả vốn đang bị thương, thương vào gân cốt cũng phải nghỉ ngơi trăm ngày. Huống chi bắp chân còn thiếu chút nữa là có khác gì như bị chặt đứt đâu? Vì chăm sóc cho nàng ta mà Tiền đại phu đã hao hết tâm tư. Vốn chỉ cần Âu Dương Khả yên ổn nằm trên giường tĩnh dưỡng thì qua mấy ngày liền sẽ khỏi. Nhưng nàng ta lại cứ cố tình xuống giường, lại còn ngâm trong nước hồ lạnh lâu như vậy, đương nhiên càng làm thương thế nặng hơn. Lâm thị không còn tâm trí mà tính toán với Âu Dương Noãn, sắc mặt trắng bệch sai người nâng Âu Dương Khả trở về Lê Hương viện.

Tô phu nhân cùng Tô Vân Nương quả thực là mơ hồ không hiểu một màn này, đang muốn mở miệng hỏi rõ ràng Âu Dương Khả cuối cùng là bị gì. Nhưng lúc này lại nhìn thấy Âu Dương Tước từ cây cầu gỗ kia đi tới, bên người còn có một vị công tử, không phải Tô Ngọc Lâu thì là ai! Tô Vân Nương bước nhanh qua nói: “Ca ca, Nhị tiểu thư bị rơi xuống hồ!”

Âu Dương Tước nghe xong liền hoảng hốt, chạy tới lôi kéo nhìn Âu Dương Noãn từ trên xuống dưới kiểm tra: “Tỷ tỷ, tỷ không có việc gì chứ?”

Âu Dương Noãn nhìn sắc mặt trắng bệch của Âu Dương Tước lập

tức ôn nhu nói: “Ta không sao! Là Khả Nhi, đệ không cần lo lắng!”
Nàng vừa nâng đầu vừa vặn nhìn thấy một đôi mắt sáng ngời. Tô Ngọc Lâu mặc y phục màu trắng xám, bên hông đeo một túi cung màu xanh biếc, trên cái túi có một khối ngọc bội khắc hoa sen. Nhìn qua rất hào hoa phong nhã, tiêu sái phong lưu. Hắn đang bình tĩnh nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn, còn nàng cũng lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt hắn. Tô Ngọc Lâu có chút sừng sốt.

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Tô phu nhân, muội muội xảy ra chuyện, chắc mẫu thân cũng không còn tâm tình tiếp đãi ngài. Hôm nay mời phu nhân quay về trước, ngày khác nhất định sẽ tới cửa bồi tội!”

Tô phu nhân nhìn tình huống này cũng biết bản thân không tiện ở lâu, liền cười nói: “Nếu đã như vậy, chúng ta cáo từ trước. Tình hình Nhị tiểu thư ra sao, mong tiểu thư phái người qua báo một tiếng!”

Âu Dương Noãn hơi hơi gật đầu, xoay người nói: “Hong Ngọc, tiễn khách!”

“Vâng, đại tiểu thư!”

Thẳng đến khi Âu Dương Noãn đi xa, Tô Ngọc Lâu vẫn còn nhìn bóng dáng nàng. Tô Vân Nương lặng lẽ kéo tay áo hắn, nói: “Ca ca, đi thôi!”

Tô Ngọc Lâu gật gật đầu, trên mặt vẫn còn mang theo chút nghi hoặc. Vì sao hắn cứ cảm thấy vị Âu Dương tiểu thư đối với mình rất chán ghét? Điều này sao có thể? Bọn họ trước đây còn chưa từng gặp mặt? Có lẽ là do nàng nhìn chưa quen! Tô Ngọc Lâu suy nghĩ rồi xoay người cùng Tô phu nhân rời đi.

Ở sau lưng hắn, Âu Dương Noãn đã đi hết hành lang đột nhiên quay

đầu, lạnh lùng nhìn hắt một cái, khóe miệng nở một nụ cười lạnh.

“Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?”

“Không có gì! Chúng ta đi Thọ an đường thôi!”

Trên đường Âu Dương Noãn đem tình hình kể lại với Âu Dương Tước một lần. Âu Dương Tước gật gật đầu nói: “Âu Dương Khả đúng là gieo gió gặt bão!”

Bởi vì lương đình cách Thọ An đường không xa nên tin tức đã sớm truyền đến tai Lý thị. Lúc này thấy Âu Dương Noãn, vẫn bất động thanh sắc, hiền lành nói: “Noãn Nhi có bị thương không?”

“Không có, tổ mẫu yên tâm. Nhưng mà muội muội bên kia hình như có bị thương!”

“Haizzzzz, biết làm sao được, thêm lần này bệnh càng thêm bệnh. Trương mama, phái người qua xem Nhị tiểu thư một chút, có tin tức gì lập tức bẩm báo lại!”

Trương mama lên tiếng trả lời, Lý thị lại quan tâm hỏi: “Sao lại không cẩn thận như vậy? Nói đến Tùng Trúc viện mà sao lại còn vào lương đình?”

Âu Dương Noãn nói: “Vốn là con, Tô tiểu thư và muội muội cùng nhau đi, sau đó muội muội lại nói hơi mệt, muốn vào lương đình nghỉ ngơi. Cho nên chúng con liền dừng lại nghỉ một lát, Khả nhi nói lúc trước trong hồ có nuôi cá chép nên muốn nhìn một chút. Ai ngờ lan can thấp nên bị ngã xuống... Cũng là tại con không tốt, không chăm sóc tốt cho Nhị muội!”

Hồng Ngọc bên cạnh nhanh chóng hiểu ý nói: “Lão thái thái, người

đừng trách Đại tiểu thư! Lúc ấy Tô tiểu thư ở đó cũng thấy rõ Nhị tiểu thư tự mình ngã xuống. Nhưng không biết vì sao lại nói đại tiểu thư là người đẩy xuống!”

Khuôn mặt Âu Dương Noãn khế đành lại, lập tức quát: “Hồng Ngọc, không được nói lung tung!”

Âu Dương Tước lúc này cũng kích động nói: “Tổ mẫu, Nhị muội cứ một mực khẳng định đại tỷ đẩy muội ấy xuống, lại còn nói tỷ tỷ muốn hại chết muội ấy!”

Lão thái thái cũng nghe ra ý tại ngôn ngoại, thở dài nói: “Noãn nhi, con sao lại gạt ta? Chuyện này cũng không phải là lần đầu, ai sẽ còn tin tưởng nữa đây? Đứa nhỏ Khả nhi này luôn tự mình gây rắc rối, đã vậy lại cứ đổ lên đầu con. Thần trí thật sự là đã không còn rõ ràng, trước kia đâu phải như thế. Sao càng lớn lại càng hồ đồ!”

Đang nói Ngọc Mai đã bùng canh nóng tới cho Âu Dương Noãn, Lý thị nói: “Bên ngoài gió lớn, uống ly trà gừng cho ấm người!”

Ánh sáng trong mắt Âu Dương Noãn khế lưu chuyển, nàng cảm động nói: “Đa tạ tổ mẫu quan tâm!”

Lý thị gật gật đầu thân thiết cười nói: “Hài tử ngọc, tổ mẫu khi nào cũng tin tưởng con!”

Ánh mắt đen láy của Âu Dương Tước sáng lên, nói: “Tổ mẫu tin, chỉ sợ người khác lại không như vậy!”

“Không tin? Mấy ngày trước ta có nghe Lý di nương bẩm báo, nước trong hồ đã được thoát đi phân nửa, căn bản không thể dìm chết người. Nó lại cứ nói Noãn Nhi muốn làm nó chết đuối, ai sẽ tin được đây?”

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Chỉ cần Tổ mẫu tin tưởng Noãn nhi là được rồi!”

Lý thị gật đầu rồi lại thở dài nói: “Đứa nhỏ Khả nhi này thật sự là đã làm ta thất vọng rồi. Làm sao lại nông cạn giống như mẫu thân nó vậy chứ?”

.....

Truy Vân lâu

Khi Tô phu nhân bước vào thì thấy Tô Ngọc Lâu đang vẽ tranh. Hắn thấy mẫu thân liền nhanh chóng hành lễ.

Tô phu nhân ngoắc ngoắc nói: “Lại đây nói chuyện với mẫu thân!”

Tô Ngọc Lâu liền đi tới ngồi bên người Tô phu nhân. Bà ta nhìn con trai mình tuấn mỹ, bộ dáng như ngọc, khoe miệng hơi hơi giương lên một nụ cười thản nhiên.

“Tâm tình con rất vui sao?”

Tô Ngọc Lâu im lặng một chút rồi hỏi: “Sao mẫu thân lại hỏi như vậy?”

Tô phu nhân nói: “Hôm nay đi một chuyến đến Âu Dương phủ, trong lòng con hình như rất cao hứng....” Rồi bà ta lại thở dài nói tiếp: “Vân Nương từng nói với ta con không thích tiểu thư Âu Dương gia. Nhưng đại tiểu thư Âu Dương gia cũng là một mỹ nhân, lại là người thông minh hiếm có. Không sợ con nhìn mà không thích, mẫu thân chỉ có chút lo lắng...”

Tô Ngọc Lâu ngẩn người, nhìn hoa lục sắc bên cạnh một hồi lâu mới nói: “Trong lòng mẫu thân đang lo lắng điều gì?”

Trong lòng Tô Ngọc Lâu muốn gì, người làm mẫu thân như Tô phu nhân cũng có chút mơ hồ không rõ. Nhãn giới của hắn rất cao, mấy năm nay nha hoàn xinh đẹp trong phủ cũng có không ít nhưng hắn lại chẳng nhìn vừa mắt một ai. Giống như hắn thật sự quyết tâm muốn cưới một nàng dâu thập toàn thập mỹ tựa thiên tiên vào cửa vậy. Bình thường Tô phu nhân cũng tính cho hắn không ít tiểu thư quý tộc, trong lòng hắn vẫn luôn không vui, tuy rằng không biểu hiện ra ngoài nhưng trong lòng lại rất mâu thuẫn cùng không tình nguyện. Nhưng thời gian này để hắn đến Âu Dương phủ, hắn lại thật sự đi. Sau khi trở về còn cao hứng như vậy, thật sự là có chút kỳ quái...

Tô phu nhân thản nhiên nói: “Kỳ thật tình hình trước mắt xem ra khá thuận lợi. Nhưng tương lai như thế nào còn chưa biết chắc...” Nếu Lâm thị có thể nắm giữ Âu Dương phủ trong tay, khống chế được Đại tiểu thư thì cửa hôn sự này chắc chắn có thể nắm chặt. Nhưng nay xem ra uy phong của Lâm thị không còn được như xưa, mà nay địa vị danh vọng của Âu Dương Noãn lại rất cao. Nếu muốn con mình lấy được vị đại tiểu thư này, chỉ sợ là thập phần khó khăn.

Tô Ngọc Lâu nói: “Mẫu thân không cần nóng vội, chúng ta cứ từ từ tính!”

Ý tứ này là....Tô phu nhân nhìn chằm chằm Tô Ngọc Lâu: “Lúc trước hỏi con còn không thừa nhận. Bây giờ cuối cùng cũng chịu thừa nhận, con thật sự thích vị đại tiểu thư Âu Dương gia này sao?”

Tô Ngọc Lâu hơi hơi nhú mày nói: “Thích hay không thích, không phải mẫu thân cũng đã định sẵn rồi sao?”

Tô phu nhân thở dài nói: “Vẫn là muốn trong lòng con thích, như vậy

cửa hôn sự này mới viên mãn!” Nói xong, đi đến trước bàn hỏi: “Con đang vẽ cái gì vậy?”

Tô Ngọc Lâu bước nhanh lên muốn thu hồi bức tranh lại, Tô phu nhân nói: “Mực còn chưa khô, con muốn hủy bức tranh này sao?”

Tô Ngọc Lâu cười, quả thực cũng không cần giấu, ngược lại hào sảng nói: “Mẫu thân muốn xem thì cứ xem đi!”

Tô phu nhân ghé vào, ánh mắt lập tức sáng ngời. Trên giấy là một nữ tử thanh lệ tao nhã. Đẹp tựa thiên tiên, nhất là đôi mắt kia giống như một dòng suối nhưng lại lộ ra chút cứng cỏi cùng thông dong. Bức họa này rất giống Âu Dương Noãn bên ngoài, nhất là ánh mắt sáng ngời kia, đúng là làm người khác khó quên.

Tô phu nhân quay đầu nhìn con trai, dừng một chút sau đó cười có chút thâm ý, nói: “Mẫu thân cũng đoán được, con quả nhiên là coi trọng Âu Dương Noãn!”

Tô Ngọc Lâu thản nhiên cười: “Không phải mẫu thân cũng như vậy sao? Âu Dương Trì tuy chỉ là Lại Bộ Thị Lang, nhưng phía sau Âu Dương Noãn lại có Hầu phủ, thân phận tự nhiên sẽ cao hơn một bậc. Không phải mẫu thân vẫn luôn hy vọng ở kinh đô này tìm một chỗ dựa sao? Đây không phải có sẵn rồi sao?”

Tô phu nhân mỉm cười, nói: “Hài tử ngốc, mẫu thân cũng là vì tiền đồ của con thôi. Nhưng chung quy vẫn là bầu bạn với con cả đời, con cũng phải thích mới tốt!”

Tô Ngọc Lâu ho nhẹ một tiếng, không nói nhưng khi nhìn bức tranh kia trên mặt lại toát lên vài phần lưu luyến.... Tô phu nhân nhìn làm sao còn không rõ, trong lòng quyết định chủ ý, trên mặt nhanh chóng nghiêm túc lại nói: “Nếu muốn lấy được vị Âu Dương tiểu thư này,

con cũng phải chủ động một chút mới phải!”

Tô Ngọc Lâu sững sốt, ngẩng mạnh đầu nhìn Tô phu nhân...

Chương 99: Yến hội ngắm hoa của đại công chúa (1)

Âu Dương Khả nằm trong Lê Hương viện kêu rên suốt một đêm. Tiền đại phu xem qua, nói thương thế vốn không đáng ngại nhưng lại bị ngâm nước lạnh nên về sau khó tránh khỏi để lại di chứng. Lâm thị nghe mà trong lòng rét run căm phẫn, lại không thể không nề hà, đành tự lực nhẫn nại.

Đào mắt xuân đến đông đi, thương thế của Âu Dương Khả cũng vừa khỏi. Cơ hồ như đã hồi phục hoàn toàn, duy chỉ có chân trái đi cà nhấc là vô luận thế nào cũng không thể khỏi hẳn. Lâm thị vụng trộm mời danh y khắp kinh đô nhưng ai nhìn vào chân trái Âu Dương Khả cũng nói không thể trị hết. Lâm thị chịu đả kích rất lớn, trong lòng càng hận Âu Dương Noãn đến tận xương tủy.

Tin tức Âu Dương Khả từ nay có thể phải đi khắp khiêng rơi vào tai Thọ an đường. Lý thị chỉ nhẹ nhàng thở dài: “Đứa nhỏ đang êm đẹp, thật đáng tiếc!”

Âu Dương Khả dù sao cũng là đích nữ Âu Dương gia, dung mạo tuy không xuất chúng nhưng nếu có thể an phận thủ thường, bình bình an an mà lớn lên thì gả cho nhà quan lại bình thường thì không thành vấn đề. Đến lúc đó cũng là một trợ lực cho Âu Dương gia, nhưng bây giờ chân trái lại bị tật như vậy chuyện hôn sự sau này chỉ sợ sẽ có bất lợi rất lớn. Có nhà ai lại cam tâm tình nguyện lấy một người con dâu như vậy chứ?

Gả không được thì sẽ là nỗi sỉ nhục của gia môn, đây mới là điều Lý thị lo lắng nhất. Về phần hạnh phúc của Âu Dương Khả, bà một chút

cũng không hề quan tâm. Bạc bẽo đến như vậy, Âu Dương Noãn sớm đã hiểu rõ. Nàng có chút cảm thán, năm đó trán nàng bị thương, Tổ mẫu cũng như bây giờ không một chút quan tâm. Có chăng chỉ là sự tiếc nuối khi tương lai nàng lại không thể gả vào nhà quyền quý để làm rạng danh thêm cho Âu Dương gia. Cũng chưa từng vì đứa con mà mình sinh ra lo lắng nửa phần, Tổ mẫu như vậy, đúng là làm đau lòng người khác. Âu Dương Khả hôm nay rơi vào kết cục như vậy, tất cả đều do một tay nàng ta tạo ra. Nếu hôm đó Âu Dương Khả không còn ôm hy vọng với Tô Ngọc Lâu, cứ an ổn ở Lê Hương viện dưỡng thương hoặc là nàng ta không có ý xấu muốn đẩy Âu Dương Noãn xuống nước thì cũng không đến mức rơi vào hoàn cảnh như vậy. Hết thấy đều là nàng ta tự gieo gió gặt bão, chẳng trách được người khác.

Âu Dương Noãn hỏi: “Trương mama, về sau muội muội đi lại có phải có khó khăn?”

Trên mặt Trương mama có chút tiếc hận, nói: “Nghe nói đi đứng thì không đáng ngại. Chỉ là không thể chạy nhảy, hơn nữa tuy rằng có thể đi lại bình thường nhưng cũng có chút khập khiễng, nếu nhìn thì sẽ phát hiện ra!”

Lý thị lắc đầu nói: “Ta đã sớm cảnh cáo, Khả Nhi sớm muộn gì cũng sẽ bị Thiên sát cô tinh kia khắc. Nữ nhân chết tiết kia lại cứ quyết giữ ý mình, đúng là không biết cái gì gọi là đúng đắn!”

Âu Dương Noãn nhìn Lý thị một cái, thấy phật châu trong tay bà siết nhanh, trong mắt mơ hồ có sự chán ghét thoáng hiện.

Đúng lúc này, Ngọc Mai cầm một bái thiếp vàng tiến vào, tươi cười trên mặt cũng đủ để xua đi không khí trầm mặc này: “Lão thái thái, Đại công chúa sai người đến đưa bái thiếp. Nói hoa biệt viện vừa nở, mời phu nhân cùng các tiểu thư phủ chúng ta cùng qua thưởng hoa!”

“Thật sao?” Lý thị lập tức đứng lên, những nếp nhăn trên nét mặt già nua cũng đều giãn ra. Thấy mọi người đều đang nhìn mới ý thức được bản thân nhất thời cao hứng mà có chút luống cuống.

Nhưng cũng là khó trách. Đại công chúa hằng năm đều tổ chức thi hội hoặc yến hội ngắm hoa. Trong sự kiện này những người được mời không chỉ có các vị phu nhân, quý nữ các nhà quyền quý, Trạng nguyên hoa thám, càng không thể thiếu các hoàng tôn công tử. Bởi vậy báı thiếp khó cầu, bao nhiêu người phải cúi đầu mong nhận được báı thiếp. Âu Dương gia tuy rằng cũng được coi như nhà cao cửa rộng nhưng lại chưa từng lui tới phủ Đại công chúa. Năm trước căn bản là không nhận được loại báı thiếp này, nhưng năm nay công chúa lại phái người đưa tới, làm sao Lý thị lại không cao hứng được chứ? Bởi vì bà hiểu được, nhận được báı thiếp này Âu Dương gia từ nay có thể cứ như vậy tiến vào giao thiệp với giới quý tộc.

Lý thị biết, Đại công chúa chưa năm nào đưa báı thiếp đến Âu Dương phủ, bà cùng đối phương cũng chỉ gặp mặt một lần ở Trữ quốc am, nhưng lại cũng không phải là vui vẻ gì. Bây giờ người ta lại đưa báı thiếp, chắc chắn không phải vì lão thái bà này....Ánh mắt Lý thị không tự chủ mà dừng trên người Âu Dương Noãn, cười lại càng thân thiết: “Noãn nhi, cái này cũng cần phải chuẩn bị một chút!” Nói xong lại quay đầu nói với Trương mama: “Người đi đến Cẩm Tú mời các sư phụ đến đây, thay đại tiểu thư đo may mấy bộ y phục!”

“Tổ mẫu, năm ngoái Noãn Nhi đã có may bốn bộ, chọn ra một bộ trong đó là được rồi!” Âu Dương Noãn vội vàng từ chối.

“Con đúng là hài tử ngốc, yến hội ngắm hoa của Đại công chúa sao có thể qua loa, con đi ra ngoài là mặt mũi của Âu Dương gia chúng ta! Không thể để người khác chê cười. Trương mama, lấy tráp trang sức của ta đến đây!”

“Dạ!” Trương mama cười dài rời đi, lát sau liền mang một tráp gỗ đàn chạm rồng khắc hoa đến nói: “Đại tiểu thư nhìn xem, trang sức trong này có hợp ý tiểu thư không?”

Tráp vừa mở ra liền thấy các loại trâm vàng, châu ngọc, hoa cài đầu bạch kim, trâm cài, vòng tay....đang nằm trong tráp. Đúng là mỹ ngọc quý báu, bảo thạch phát sáng, kim bích huy hoàng chiếu lên làm mờ mắt người xem. Trong nhất thời ánh mắt mọi người đều sáng lên. Bọn nha hoàn tròn mắt kinh ngạc. Âu Dương Noãn chỉ nhìn thoáng qua liền biết mấy thứ này được chế tác cầu kỳ khéo léo. Tất cả đều là thượng đẳng, giá trị rất xa xỉ, quan trọng nhất đây đều là các kiểu dáng đang thịnh hành mà các tiểu thư quý tộc ưa dùng. Lý thị chỉ là một lão thái thái, đối với ăn mặc đã sớm không còn hao tốn tâm tư như vậy rồi, làm sao có thể có được những thứ này? Trừ phi bà đã sớm có chuẩn bị. Âu Dương Noãn khẽ cười nói: “Đa tạ tổ mẫu, để Noãn Nhi chọn một cái!”

Âu Dương Noãn đi qua, chọn một sợi dây bạc dài có chạm khắc hoa đơn giản. Lý thị nhìn rất thuần khiết nhưng lại lắc đầu nói: “Cái này không tốt!” Bà liền đứng dậy, đi đến nhìn bên trong tráp cả nửa ngày, rồi lấy một cây trâm ngọc có nhiều hoa nhiều màu, nhẹ nhàng mà mỹ miều. Lý thị tự mình cài lên đầu Âu Dương Noãn rồi cười nói: “Cái này mới xứng với Noãn Nhi của chúng ta. Không cần chọn nữa, tất cả mang về hết đi!”

Trong lòng Âu Dương Noãn sớm đã dự liệu được nhưng vẫn làm vẻ bất ngờ nói: “Tổ mẫu ưu ái, Noãn Nhi xin khắc ghi trong lòng. Chỉ là mấy thứ này thật sự rất trân quý, Noãn Nhi không dám nhận!”

Lý thị sờ hờ điệp trên trâm cài nói: “Vốn những thứ này là chuẩn bị cho con. Nhận lấy đi, con với Tổ mẫu còn khách khí gì nữa?”

Âu Dương Noãn luôn miệng từ chối nhưng Lý thị lại vẫn kiên trì nên mới nhẹ giọng nói: “Đa tạ tổ mẫu!” Nói xong nàng lại nhìn Lý thị do dự nói: “Tổ mẫu, muội muội cũng đi cùng chúng ta chứ?”

Lý thị nhíu mày nói: “Nó đi làm cái gì! Đại công chúa cũng đâu mời nó, huống hồ bây giờ để nó lộ mặt ra ngoài không phải sẽ rất mất mặt sao? Con cũng biết yến hội này có bao nhiêu người tham gia, nếu để nó đi không phải đang nói với tất cả mọi người Âu Dương gia ta có nữ nhi bị tật sao? Tương lai hôn sự của con cũng sẽ bị ảnh hưởng. Noãn nhi, con đừng là điều ngớ ngẩn nữa!”

“Nhưng...muội muội vẫn còn trẻ. Lúc trước những nơi náo nhiệt như vậy muội ấy đều có mặt. Nếu lần này lại nói không cho đi, chỉ sợ muội lại làm loạn...” Trên mặt Âu Dương Noãn lộ ra sự do dự cùng thần sắc không đành lòng.

Lý thị lắc đầu nói: “Mặc kệ như thế nào, ta cũng không cho nó đi. Không nói đến chuyện mất thể diện, Âu Dương gia ta còn bị không ít lời đàm tiếu. Nếu có người hỏi đang êm đẹp chân tại sao bị thương, chẳng lẽ lại đi nói với bọn họ là do Thiên Sát cô tình khắc sao? Tốt xấu gì Âu Dương gia cũng muốn giữ lại chút mặt mũi, con không cần lo lắng. Mẫu thân cùng Khả Nhi ta sẽ tự biết cách, đến ngày đó con cứ mang theo Trúc Nhi cùng đi là được!”

....

Trở lại Noãn các đã là nửa canh giờ sau, các tú nương ở Cẩm Tú các cũng đã đến mời Âu Dương Noãn lựa chọn chất liệu cùng màu sắc gấm vóc. Trước khi đi còn chắc chắn sẽ làm hết xong xuôi trước khi yến hội. Âu Dương Noãn thưởng cho một túi hương thơm hoa mai, Cao tú nương cầm lấy vui vẻ ra mặt: “Đa tạ Đại tiểu thư! Ngài yên tâm, ta sẽ cho ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, nhất định sẽ không giao trễ. Trong yến hội ngắm hoa của Đại công chúa lần này, tiểu thư

nhất định sẽ diễm áp quần phương!”

(Diễm áp quần phương: vẻ xinh đẹp áp đảo những người còn lại, chỉ vẻ xinh đẹp quá mức nổi bật)

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Nếu như vậy xin đa tạ Cao sư nương!”

Hồng Ngọc bên cạnh cũng cười nói: “Cao sư nương, nghe nói gần đây Cẩm Tú các rất náo nhiệt a!”

Tươi cười trên mặt Cao tú nương thập phần mở rộng, chân thành nói: “Đúng vậy, các vị thiên kim đều gấp gáp muốn có những y phục mới. Nghe nói lần này không chỉ là yến hội ngắm hoa đơn thuần, các hoàng tôn công tử cũng đến a, thật sự là rất náo nhiệt! Là sự kiện hiếm có trong kinh đô!” Nói xong lại thần bí mỉm cười nói với Âu Dương Noãn: “Đại tiểu thư, nghe nói Minh quận vương cũng sẽ tham dự. Các vị tiểu thư rất hưng phấn, muốn thấy được phong thái của ngài ấy!”

Âu Dương Noãn có chút suy nghĩ rồi gật gật đầu, mấy ngày trước tình hình Minh quận vương hồi kinh nàng đã được nghe Tước nhi hai mắt tỏa sáng nói vô số lần.

Lần này nhận lệnh đi bình định, Minh quận vương dẫn theo ngàn quân thiết kỵ, tập kích quân doanh Nam Cương, đốt sạch lương thảo. Nam Vương bỏ chạy, Minh quận vương tự mình dẫn ba ngàn kỵ binh tập kích trực diện. Mười vạn quân đội Nam Cương tháo chạy ngàn dặm, hấn trước trận chém giết ba mươi tướng sĩ quân địch. Ngay cả Nam Vương thế tử cũng chết dưới đao của hấn, làm nguyên khí của phản quân tổn thất nặng nề. Từ đó uy danh của Minh quận vương tại Nam Cương danh chấn thiên hạ.

Nhưng mười ngày sau lại xảy ra tình hình nguy cấp. Thử sử Linh Châu Chu Trữ cầu kết với Nam vương chạy trốn, tự mình lập vương. Minh quận vương lại phụng chỉ chinh phạt, một mặt đem quân địch ngăn cản trước Ngưng Sơn Quan cách trở. Một mặt đi đường vòng Quỳnh Châu, ngay tại nơi núi non trùng điệp khai đao tiêu diệt. Xuất kỳ bất ý đánh thẳng vào trung tâm phản quân, ven đường lại gặp phản quân Nam vương chạy trốn. Nam vương dùng kế trá hình cải trang trà trộn vào giết hại hơn mười lãnh tướng Đại Lịch. Minh quận vương giận dữ, giết hết Nam tộc, thừa thế đại phá Linh Châu, đem Chu Trữ cùng hơn trăm quan viên phản loạn bêu đầu thị chúng. Ba tháng sau Minh quận vương san bằng phản loạn Nam Cương, lấy công huân hiển hách nổi danh thiên hạ. Đại quân khái hoàn trở về, hướng đã phấn chấn, Hoàng Thượng còn quyết định tự mình ra khỏi thành chờ đón. Nhưng do tuổi tác đã cao nên đã lệnh cho Hoàng thái tôn suất lĩnh bách quan ra nghênh đón thay Đại thiên tử ban thưởng ba quân.

(Xuất kỳ bất ý: đánh lúc đối phương không phòng bị, tập kích bất ngờ)

Đại quân trở về rất rầm rộ, nhưng Âu Dương Noãn lại không có duyên nhìn thấy. Nàng chỉ biết là Âu Dương Tước sùng bái vị Minh quận vương này đến không còn lời để nói. Đồng thời nàng cũng hiểu rõ, Minh quận vương nay đắc ý, tự nhiên sẽ có người nhìn không vừa mắt. Ví dụ như vị Tần Vương Thế tử đen tối kia...

Lúc Cao tú nương đi ra ngoài, Âu Dương Tước cũng vừa đến. Mắt sáng long lanh nói: “Tỷ tỷ, Công chúa tổ chức yến hội ngắm hoa, Tổ mẫu nói đệ cũng có thể đi! Là sự thật?”

Ngón tay như bạch ngọc của Âu Dương Noãn gạt đi sợi tóc trước trán hắn, giả bộ nói: “Đệ không phải là không thích tham gia mấy cái náo nhiệt này sao? Tỷ tỷ có thể hiểu được, tỷ sẽ nói với tổ mẫu

không cần bắt đệ tham gia!”

“A!” Âu Dương Tước lộ ra vẻ mặt uể oải, ngay cả ánh mắt cũng ảm đạm xuống. Nhưng nhìn nhìn Âu Dương Noãn lại không dám mở miệng thỉnh cầu.

Âu Dương Noãn nhìn hắn rồi phì cười nói: “Dễ dàng từ bỏ như vậy sao? Đệ không muốn thấy vị anh hùng trong lòng đệ hả?”

“Tỷ tỷ, tỷ gạt ta. Tỷ sẽ dẫn đệ theo đúng không?” Âu Dương Tước ngược lên, trong ánh mắt tràn ngập vui sướng.

Âu Dương Noãn nhẹ giọng thờ dài nói: “Xem ra đệ thực sự rất thích vị Minh quân vương này!”

“Đó là đương nhiên!” Âu Dương Tước ưỡn ngực, dùng sức gật đầu. Giống như là muốn cho Âu Dương Noãn thấy trong lòng hắn tràn ngập sự sùng bái.

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Thân tín mưu sĩ bên người hắn nhiều như vậy, chỉ cần người không quá ngu ngốc thì sẽ không đến mức đại bại trở về. Đệ làm gì mà sùng bái như vậy?”

“Tỷ tỷ, lần này Minh quân vương xuất chinh, ở Nam Cương chưa tới một ngày liền công chiếm tam thành, tiêu hết lương thảo của quân địch, trước sau chỉ dùng ba ngàn người liền đánh tan hai vạn, năm vạn, bảy vạn, tám vạn...cuối cùng là mười vạn binh lính tinh nhuệ của Nam Vương. Lần này đi chinh phạt, ngài ấy đã bình định mười hai thành, trải qua mười bảy trận chiến lớn nhỏ, sở hướng vô địch, cũng không phải dựa vào mưu sĩ tướng lĩnh thay hắn đấu tranh anh dũng!”

Âu Dương Noãn cười nói: “Những lời này tỷ đã nghe đệ nói khoảng,

hừm...một, hai, ba...bảy lần a! Nghe nhiều đến lỗ tai cũng muốn đóng kén rồi. Có lẽ vị Minh quận vương này trời sinh đã có ba đầu sáu tay cũng không biết chừng? Nếu đệ thấy hấn khẳng định sẽ rất sợ hãi, đến lúc đó đừng tìm tỳ tỳ khóc nhè!”

“Tỳ tỳ, đệ mới không như vậy!” Âu Dương Tước bỗng trịnh trọng lạ thường, “Tương lai đệ nhất định sẽ giống Minh quận vương lãnh binh xuất chinh!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nói: “Đó cũng là chuyện của tương lai, đệ trước hết đọc kinh thư của đệ đi đã!”

Âu Dương Tước nhìn trên các loại trang sức rực rỡ muôn màu trên bàn, không tự chủ được có chút thất vọng, hấn nhìn Âu Dương Noãn nói: “Tỳ tỳ, người không biết các công tử quyền thế đồng môn với đệ không hề có chút lý tưởng. Bọn họ chỉ biết cả ngày hưởng thụ trên lầu các xa xỉ, ngồi thuyền cưỡi ngựa, sưu tầm châu báu, sống cuộc sống cầm y ngọc thực. Căn bản không chút chú tâm đọc sách, nếu cứ đi theo bọn họ cái gì cũng không học được!”

Âu Dương Noãn cầm một trâm cài hoa tương thủy trong suốt lên thưởng thức. Trong mắt có quang hoa vô hạn, miệng lại thản nhiên nói: “Tước Nhi, phụ thân cho đệ đọc sách cũng là vì muốn mưu cầu tiền đồ tốt cho đệ. Mặt khác là muốn đệ đi kết giao với quý nhân. Đệ chỉ thấy bọn họ đều là cưỡi ngựa chơi gà, chơi các trò chơi khoái hoạt nhưng đệ đâu biết đằng sau đó là biết bao chủ ý. Những đồng môn của đệ đều là thiếu niên quý tộc, xuất thân quyền quý, những tính toán quan hệ sau lưng rất rắc rối, không phải là những người dễ chọc vào. Đệ ở học viện đọc sách bọn họ càng thể hiện sự hoang đường không kiềm chế đệ lại càng phải cần cù, học bản lĩnh, phải lưu tâm hơn hết những người khác. Lưu tâm chuyện thiên hạ, lưu tâm đến lời nói. Sự sự động minh giai học vấn, nhân tình luyện đạt tức văn chương. Đệ muốn học tập hết thấy thì càng phải lưu tâm mọi

điều!”

(Sự sự động minh giai học vấn, nhân tình luyện đạt tức văn chương: tinh thông thể sự đều nhờ vào học vấn, hiểu hết nhân tình mới đạt tới văn chương)

Âu Dương Tước nghe nàng nói như vậy, trong lòng cũng có chút mâu thuẫn. Hắn thực sự rất chán ghét những tật xấu trên người bọn công tử quý tộc này, càng chán ghét những sắc mặt cấu kết cùng leo lên đáng ghê tởm của bọn họ. Nhưng là....hắn biết tỷ tỷ không có nói sai, mấy ngày nay hắn chính mắt thấy tỷ tỷ cực khổ sưu tập những thi từ bút tích của Đại công chúa, rồi lại khắc khổ bắt chước chữ đại công chúa. Tỷ tỷ vốn muốn làm điều gì là phải làm bằng được, luyện chữ Đại công chúa đến thuần thục thấu trong tim. Suốt ngày tìm hiểu Đại công chúa thích cái gì, ghét cái gì, nàng muốn đi vào thế giới nội tâm của công chúa để giành được sự ưu ái của người.

“Tỷ tỷ, tỷ làm vậy quả thực quá mệt mỏi. Bọn người trong học viện này dù tài trí hơn người, đọc vạn cuốn sách nhưng lòng dạ cũng hẹp hòi, suốt ngày khinh thường người khác. Có khi nhìn thấy người khác bị bắt nạt, nếu không phải vui sướng khi người khác gặp họa thì cũng chỉ bo bo giữ mình, rất ít khi bênh vực lẽ phải. Nhìn thấy người có quyền thế cho dù không phải a dua nịnh hót, chạy theo xu nịnh thì cũng là cúi đầu trước bọn họ....Chẳng lẽ tỷ tỷ người là một nữ tử cũng phải miễn cưỡng mình như vậy sao?” Trong ánh mắt Âu Dương Tước hơi hơi có ngân quang hiện lên.

Phương mama nhìn Đại thiếu gia, trong lòng không khỏi có chút cảm thán. Đại tiểu thư càng ngày càng lợi hại, nhưng đại thiếu gia....tính cách lại rất giống phu nhân đã mất. Chính trực là chính trực, nhưng nếu quá giữ sự thanh cao lại không phải là chuyện tốt.

“Miễn cưỡng?” Trên mặt Âu Dương Noãn thế nhưng lại lộ ra một tia

cười đậm, nói: “Cái gì mà miễn cưỡng? Nông dân suốt ngày làm lưng vất vả, đổ mồ hôi nước mắt chỉ cầu một nhà có thể ấm no mà không thể. Chúng ta lại suốt ngày cầm y ngọc thực, hưởng thụ phú quý, bất quá chỉ trả giá một chút lại là cái gì? Có một chút này mà cũng kêu mệt sao? Dưới bầu trời này, toàn thiên hạ đều thuộc về hoàng tộc, quan phủ cũng thuộc về hoàng gia, chỉ cần có thể mang đến niềm vui cho Thánh Thượng là được rồi. Ngài ấy là chân mệnh Thiên tử, người trong thiên hạ này có ai lại dám cãi lời. Lời của Hoàng Thượng là thánh dụ, chính là vàng, là ngọc. Cho dù người có phạm tội ác tà trời, hấn nói người vô tội thì chính là vô tội. Còn cho dù người vô tội, nếu hấn nói người có tội thì chính là có tội. Vinh nhục của một gia tộc, tất cả đều phải tiếp cận hấn, lấy lòng hấn. Nhưng lấy lòng nói dễ hơn làm, đệ cho rằng những người trong hoàng tộc sẽ vô duyên vô cớ mà thích đệ sao? Trước nhi, đệ phải nhớ kỹ, vì đại cục, vì thực hiện khát vọng, muốn đệ đi làm một con cầu, đệ cũng phải làm theo!”

Âu Dương Trước bị những lý do này chất vấn cho ngây ngốc, hấn không thể tưởng tượng được tỷ tỷ vẫn luôn ở trong khuê phòng làm sao lại có những hiểu biết như vậy? Những lời nàng nói cùng những gì hấn học trong đạo thánh nhân hoàn toàn ngược lại...

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Đệ nói những đồng môn của đệ đều là con cháu quý tộc kiêu căng, như vậy đệ hãy từ trên người bọn họ học cách hàm dưỡng sức chịu đựng, rèn luyện bản thân hỉ nộ không thể hiện ra mặt. Bọn họ đều là ngoài mặt ra vẻ thanh cao nhưng sau lưng đều muốn leo lên quý nhân quyền quý. Đệ sẽ học các thủ đoạn lấy lòng, tự thể nghiệm bản thân. Tỷ muốn đệ từ mỗi một hành động mỗi một biểu tình của bọn họ sẽ biết được tâm tư bọn họ nghĩ gì! Nếu có một ngày đệ có thể làm cho tất cả mọi người đều thích đệ, tán thưởng đệ, tỷ liền sẽ cho đệ vào quân ngũ!”

Chương 100: Yển hội ngắm hoa của đại công chúa (2)

“Tỷ tỷ, vào quân đội chỉ cần nghị lực cùng thực lực!” Âu Dương Tước mở to hai mắt, đồng tử đen láy chiếu ra dung nhan như ánh nắng của Âu Dương Noãn.

“Thực lực? Nếu Minh quận vương hấn xuất thân từ hàn tộc thì dựa vào cái gì mà được chấp chương suất ấn, dựa vào hiệu lệnh gì để có tư cách làm tướng lĩnh cao nhất? Chỉ sợ cơ hội để hấn tự phát huy tài năng cũng không có? Đệ cùng Minh quận vương có thể so sánh được sao? Đệ không có Yển vương cường lực phía sau làm hậu thuẫn, cũng không phải là hoàng trưởng tôn có thể đàn áp khí thế đối thủ. Cho dù đệ thiện chiến trên chiến trường cũng chỉ có thể là một binh lính nhỏ nhoi, đánh giặc cũng phải tiên phong phía trước. Còn chưa có công lao đã có thể phơi thân nơi chiến trường. Đây là cái mà đệ gọi là kiến công lập nghiệp sao?” Âu Dương Noãn thản nhiên nói, ánh mắt đen láy không hề chớp nhìn Âu Dương Tước.

“Đệ...” Âu Dương Tước nghẹn lời, hấn đột nhiên ý thức được những lời này tỷ tỷ đã muốn nói từ lâu nhưng lại chưa từng nói ra.

“Tiền triều từng có một vị quân thần, chiến vô bất thắng. Cuối cùng cũng chết trong tay người của mình, đệ có biết ngài ấy chết như thế nào không?”

“Tỷ đang nói đến Trần Vân Chi?” Âu Dương Tước nhíu mày, nói: “Ông ấy ngênh địch xuất chiến, bách chiến bách thắng nhưng lại khiến cho thủ hạ đổ kỵ. Trong một lần bị quân địch truy kích, tướng thủ thành lại không chịu mở cửa thành cho nên bất đắc dĩ chỉ có thể

lực chiến mà chết...”

“Cho nên dù đệ có bản lĩnh chạm trời cũng cần phải hiểu rõ đạo lý đối nhân xử thế. Nếu như ông ấy sớm chuẩn bị tốt hết thảy, mưu tính người tốt tâm thì có bị rơi vào kết cục như vậy không? Để làm được việc lớn, không phải chỉ có năng lực lãnh binh đánh giặc, mặt khác cũng cần phải có năng lực lĩnh ngộ phi phàm cùng khả năng khống chế. Nếu không chẳng những không thể vì vẻ vang đất nước mà còn hại bản thân chết thảm, hại người thân thương tâm khổ sở. Tỷ tỷ muốn đệ thông hiểu nhân tình là vì tương lai không muốn bị đệ làm cho thương tâm. Đệ hiểu chưa?”

Âu Dương Tước nhìn tỷ tỷ mình, rồi lâm vào trầm mặc thật lâu. Hắn đang tự hỏi rốt cuộc trong lời nói của tỷ tỷ có ý gì, giống như là nếu hắn thật sự đầu quân ra chiến trường thì sẽ làm được cái gì? Kiến công lập nghiệp. Nếu như năng lực cùng bối cảnh không đủ lớn thì bản thân ngay cả cơ hội thể hiện tài năng cũng không có. Hắn vẫn luôn khinh thường những kẻ mưu cầu leo lên nhà quyền quý, nhưng tỷ tỷ lại nói với hắn chỉ cần có thể đạt được mục đích thì leo lên quyền quý chính là một thủ đoạn. Chỉ cần có cơ hội thể hiện sở trường, cúi đầu trước người khác thì có là gì! Cái này không phải hắn nhẫn nại suy nghĩ mà là tắc đết tắc tranh, phải thận trọng. Tỷ tỷ tuy rằng nghiêm khắc nhưng lại không có một câu nào là không vì suy nghĩ cho hắn. Âu Dương Tước nghĩ thông suốt điểm mấu chốt, xong ngẩng mạnh đầu nhìn Âu Dương Noãn nói: “Tỷ tỷ, đến một ngày nào đó đệ nhất định sẽ làm được như những gì tỷ nói!”

Âu Dương Noãn thản nhiên mỉm cười: “Tỷ chờ đến ngày đó!”

Sau khi Âu Dương Tước rời đi, Âu Dương Noãn đứng lên, đi đến trước cửa sổ được tinh tế điêu khắc hình đám mây tiên hạc. Tấm màn màu xanh uốn lượn che đi bóng dáng Âu Dương Tước đang chạy ra khỏi viện. Nhìn đệ đệ dần dần bước đi càng nhẹ nhàng, Âu

Dương Noãn lộ ra mỉm cười, đáy mắt không biết vì sao lại hiện lên chút bi thương.

“Đại tiểu thư!” Phương mama lo lắng nhìn nàng.

Âu Dương Noãn quay đầu, trong ánh mắt đen láy hiện một chút lưu niệm, nhẹ giọng nói: “Mama, người nói xem, Tước Nhi có phải rất giống mẫu thân ta hay không? Ngoại tổ mẫu đã từng nói với ta, tính tình mẫu thân cũng là đánh chết không chịu cúi đầu này!”

Cho nên phu nhân mới đi sớm như vậy, mộc tú vu lâm phong tất tồi chi, trên đời này cho tới bây giờ những người như vậy sẽ rất khó để tồn tại. Đại tiểu thư để đại thiếu gia đi đón ý nói hùa là hy vọng hẳn có thể hiểu rõ đạo lý đối nhân xử thế, để sau này có lợi cho việc lập thân.

(Mộc tú vu lâm phong tất tồi chi: Cây cao vượt rừng gió sẽ dập. Câu này đại ý là trong rừng những cây nào mọc tươi tốt nhất cao nhất thường sẽ bị chặt trước)

“Đại tiểu thư! Người nói không sai. Người nói những lời này tất cả là vì muốn tốt cho đại thiếu gia!” Phương mama thở dài nói.

Âu Dương Noãn nhìn hai tay mình, nhẹ giọng nói: “Tay dính máu tươi, từng bước cẩn trọng. Cuộc sống như vậy thích hợp với Tước Nhi sao?”

....

Mười ngày sau.

Làn váy màu thiên bích trong suốt, thân đối, tay áo rũ xuống. Thắt lưng được dùng dải lụa thêu hoa hải đường đỏ rực. Trước ngực đính

một viên bạch ngọc, thập phần tươi đẹp nhưng cũng rất trong trắng thuần khiết. Âu Dương Noãn nhìn bản thân trong gương, khẽ mỉm cười. Mỹ nhân trong gương cũng liền nhoẻn miệng làm lòng người như say, thoáng chốc bị đoạt đi hồn phách.

Hồng Ngọc tán thưởng nói: “Tiểu thư, mọi người nói Dung quận chúa mỹ mạo vô song. Nhưng theo nô tỳ thấy đó là vì tiểu thư suốt ngày chỉ ở trong phủ, rất ít khi tham gia các yến hội mà thôi. Bọn họ đúng là kiến thức quá nông cạn!”

Âu Dương Noãn lắc đầu cười nói: “Dung quận chúa có thể khiến Thái Hậu ưu ái như vậy chắc chắn không phải nữ tử tầm thường. Người không được nghị luận như vậy!”

“Dạ!” Nói xong Hồng Ngọc liền đẩy Xương Bò vẫn còn đang ngây ngốc nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn, “Còn nhìn cái gì nữa, mau chuẩn bị khởi hành đến phủ công chúa. Đến đó người chú ý một chút, đừng gây rắc rối!”

Xương Bò nhìn Âu Dương Noãn rồi lại nhìn Hồng Ngọc, thè lưỡi nói: “Nô tỳ mới không như vậy! Nô tỳ nhất định sẽ bảo vệ tốt Đại tiểu thư!”

Phương mama nhìn Hồng Ngọc hiền lành đang múa vuốt cùng Xương Bò trung thành khờ khạo, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ lo lắng. Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói: “Mama lo lắng điều gì sao?”

Phương mama thở dài nói: “Tiểu thư, hay là để nô tỳ theo hầu người đi! Nếu không nô tỳ sẽ rất lo lắng!”

“Chân mama hàn chứng còn chưa khỏi hoàn toàn. Lúc này nếu theo hầu bên ngoài không phải là không công chịu tội sao? Mama nghe ta nói, không cần theo ra ngoài. Yên tâm đi, ta không sao đâu!”

Phương mama không tự chủ được mà đưa tay lên che đi khóe mắt, thật cẩn thận lau nước mắt nói: “Nháy mắt, tiểu thư có thể được đến yến hội hằng năm của Đại công chúa. Phu nhân trên trời nếu biết được nhất định sẽ rất cao hứng!”

Hồng Ngọc nghe được, trên mặt lộ ra biểu tình trào phúng nói: “Chỉ sợ còn một vị phu nhân nữa bị chọc tức đến...”

Âu Dương Noãn lắc đầu nói: “Được rồi! Không cần nhắc đến những người không có mặt. Chúng ta đi thôi!”

Âu Dương Tước sớm đã đứng chờ ngoài sân, hần kế thừa sự thanh lệ của Lâm Uyển Thanh, thêm phong độ của Âu Dương Trì. Dung mạo tuấn tú, trên người lại không hề có nửa điểm giống hài tử ngược lại ôn hòa bình tĩnh. So với ngày thường đã thêm ổn trọng, loại khí chất này không ngờ có thể thấy được trên người một đứa nhỏ, làm người ta không khỏi nhìn một lần liền không thể dời mắt.

Hắn bước lên giữ chặt lấy tay Âu Dương Noãn, trong mắt ẩn ẩn có tia sáng lưu động: “Tỷ tỷ!”

Âu Dương Noãn gật đầu rồi cầm lấy tay hắn cùng đến Thọ an đường bái biệt tổ mẫu, rồi lên xe ngựa ra khỏi Âu Dương Phủ.

Phúc Thụy viện.

Âu Dương Khả ném lọ hoa mai xuống sàn, vẻ mặt đỏ bừng nói: “Mẫu thân, bọn họ đúng là quá đáng. Bái thiếp của đại công chúa ngay cả cái liếc mắt con cũng không được thấy!”

Lâm thị cười lạnh một tiếng, nói: “Khả nhi, tổ mẫu ngươi hiện tại xem mẹ con chúng ta như là kẻ thù, một cơ hội tốt như vậy sao để chúng

ta xuất đầu lộ diện được chứ? Đừng nói là người, ngay cả ta bà ấy cũng không báo một tiếng, tự ý quyết định để tử đệ Âu Dương Noãn đi!”

“Nhưng mà...Trước kia chưa từng có chuyện như vậy? Tổ mẫu chưa bao giờ xen vào chuyện này!” Âu Dương Khả ngã ngồi trên ghế, sắc mặt uể oải, suy sụp tinh thần.

Lâm thị liền đi qua, vuốt vuốt tóc mai Âu Dương Khả, mỉm cười nói: “Không nghĩ đến chuyện này nữa! Mau, mau nhìn xem mẫu thân làm cái gì cho con này!”

Trên tay Vương mama là một đôi giày thêu, Âu Dương Khả liếc mắt một cái. Lâm thị tự mình ngồi xuống thay nàng ta ướm thử, nói: “Khả nhi đi qua đi lại thử xem!”

Âu Dương Khả vừa nghe trên mặt lập tức lộ ra biểu tình chán ghét cùng oán hận. Chính là nàng ta không thể không đứng lên đi thử vài bước. Vừa đi được hai bước nàng ta đã kinh ngạc quay đầu nhìn Lâm thị. Trên mặt Lâm thị lộ ra tươi cười, ôn nhu nói: “Đôi giày này thoạt nhìn không khác những đôi bình thường nhưng bên trong nó lại có Càn Khôn. Nếu Khả Nhi đi đôi giày này thì việc đi lại không có vấn đề gì hết!”

Đôi giày này được làm một chiếc cao một chiếc thấp, góc độ cùng độ cao đều vừa khéo, rất phù hợp với chân của Âu Dương Khả. Khi bước đi lại rất vững vàng, người ngoài nhìn vào sẽ không phát hiện điều gì khác thường. Để làm được đôi giày này, Lâm thị đã tốn không biết bao nhiêu tâm tư.

Âu Dương Khả từ sau khi đi đứng khắp khiễng liền không ra khỏi cửa. Nàng ta rất căm hận mọi người dùng ánh mắt vui sướng khi thấy người khác gặp họa để nhìn mình. Nay có được đôi giày này,

nàng ta vui sướng đi tới đi lui, rồi lại rất hưng phấn cuối cùng lại biến thành tức giận. Âu Dương Khả quăng đôi giày nói: “Chẳng lẽ cả đời con đều phải dựa vào nó sao? Mẫu thân, người đã nói sẽ báo thù cho con! Âu Dương Noãn đã hại con thành cái dạng này, người còn muốn nó yên ổn đến yến hội ngắm hoa tỏa sáng sao?”

Lâm thị mỉm cười, không chút hoang mang nhặt đôi giày lên đến đưa cho Âu Dương Khả nói: “Nha đầu ngốc! Mau đi vào đi, mẫu thân đã sớm tính toán tốt, không cần con phải lo lắng!”

“Mẫu thân, người...” Âu Dương Khả lộ ra biểu tình nghi hoặc.

Vương mama tươi cười nói: “Tiểu thư tốt của ta, phu nhân đã sớm an bài mọi thứ rồi. Tiểu thư chỉ cần yên tâm nghỉ ngơi dưỡng thương, cứ để Đại tiểu thư đặc ý một thời gian, chúng ta cùng chờ xem kết cục cuối cùng đi!”

Thiết yến lần này của Đại công chúa không phải diễn ra trong phủ ở kinh đô mà là một biệt viện cách đó rất xa. Mã Phong của Âu Dương phủ một đường đi tới, Âu Dương Noãn cùng nói chuyện với Âu Dương Tước suốt đường đi nên không cảm thấy lộ trình quá xa xôi.

Đến cửa biệt viện, Âu Dương Tước xuống xe trước rồi quay đầu đỡ lấy Âu Dương Noãn. Nàng vừa bước một chân xuống liền nghe thấy tiếng cười nhạo: “Oh? Nhà Âu Dương Thị Lang cũng nhận được bái thiếp sao?”

Âu Dương Noãn ngẩng đầu nhìn thì thấy một thân hình cao lớn đang đi tới. Đôi mắt giống như nước nơi giếng sâu, ánh nhuận trong suốt đang mỉm cười nhìn Âu Dương Noãn. Hôm nay hắn mặc hoa phục, sáng chói lợi so với khi hắn một thân nhung trang kỵ xạ lại càng làm cho người đối diện không dám nhìn thẳng.

“Thỉnh an Thế Tử!” Âu Dương Noãn xuống xe, bình thản hành lễ. Âu Dương Tước cũng cúi đầu, cung kính hành lễ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vẻ nghiêm túc, không nhìn ra nửa điểm tâm tư.

“Thế tử điện hạ!” Âu Dương Noãn tươi cười, “Thật sự là rất khéo a?”

“Oh! Ta nghe nói Âu Dương tiểu thư cũng đến nên đặc biệt hướng tiểu thư tỏ ý tạ lỗi!” Tiểu Thiên Diệp ôn nhu cười.

Âu Dương Noãn không khỏi nhướn mày: “Tần vương Thế tử chưa bao giờ làm sai, làm sao lại nói đến tạ lỗi?”

“Mặc dù ta không nhận sai nhưng cũng bị người làm cho không thể không cúi đầu. Bản lĩnh như vậy cũng đủ khiến Tiểu Thiên Diệp ta bội phục!” Câu này của hắn là có thâm ý giống như thật sự muốn giao hảo với Âu Dương Noãn nhưng tựa hồ như có ám chỉ trào phúng. Muốn phản bác hắn nhưng lại không tìm được chỗ để phản bác.

“Tỷ tỷ, chúng ta vào thôi!” Âu Dương Tước đứng bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đành lại.

“Vị này là...” Tiểu Thiên Diệp ngưng mắt nhìn, làm bộ như không biết. Đến khi thị vệ nhỏ giọng nói hai ba câu mới làm vẻ giật mình nói: “Oh! Hóa ra là Âu Dương công tử. Xin thứ lỗi mắt ta vụng về, lần trước tuy rằng đã có duyên gặp mặt nhưng công tử đúng là không lưu lại ấn tượng sâu sắc. Người bên ngoài chỉ biết Âu Dương gia có vị Đại tiểu thư xuất chúng nhưng lại không biết còn có một vị đại thiếu gia, lúc gặp nguy hiểm lại lấy tỷ tỷ ra làm bia. Âu Dương công tử đúng là có phúc, bình thường người hay làm cái gì? Đánh đàn thêu hoa sao?”

Cho dù là người thành thực cũng sẽ khó mà chịu nổi khi bị hắn dùng

lời lẽ kích bác. Nhưng ánh mắt đen láy của Âu Dương Tước lại chỉ chột lóe rồi liền cúi đầu, giữ chặt lấy tay Âu Dương Noãn kéo nàng đi vào trong, giống như là không có nghe thấy lời Tiểu Thiên Diệp.

Tiểu Thiên Diệp lại nhanh hơn một bước đứng chắn trước mặt hai người không cho bọn họ đi qua.

“Thế tử gia thật sự là rất rảnh rỗi a!” Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Thiên Diệp, nụ cười trên mặt lại càng sáng lạn hơn, nàng nói: “Minh quân vương rong ruổi sa trường vì nước lập công. Đáng tiếc ở trên sa trường lại chưa từng thấy bóng dáng thế tử, có thể thấy được là người cũng không thích vang danh. Không biết ngày thường Thế tử lấy gì tiêu khiển? Có phải cũng giống Tước Nhi nhà chúng ta đánh đàn thêu hoa?”

Ánh mắt Tiểu Thiên Diệp lạnh lùng: “Ta vốn là người chơi bởi lâu lổng. Không đi đánh giặc cũng không làm gì. Huống hồ ta cũng không có một tý tài năng, khắp nơi che chở ta như thế....”

Âu Dương Noãn bỗng cảm thấy bàn tay Âu Dương Tước dần dần lạnh đi, liền siết chặt lấy. Tươi cười trên mặt lại càng ôn nhu thân thiết: “Thế tử sao lại nói vậy? Ngài là quý tộc hậu duệ thiên hoàng, xưa nay vốn cao cao tại thượng, sao lại so sánh với đám người thường chúng ta, như vậy chẳng phải là đang tự hạ thấp bản thân sao?”

“Người thường?” Đôi mắt Tiểu Thiên Diệp sâu không thấy đáy, cười nói: “Người mà cũng là người thường sao? Mồm miệng lợi hại thiên hạ không địch thủ. Chắc người bên ngoài cũng không biết Âu Dương gia đại tiểu thư xinh đẹp đoan trang kỳ thật là một nữ tử mạnh mẽ không cái gì là không dám làm. Vậy mà trên mặt lại là cái dạng biểu tình gì!”

Âu Dương Tước ngẩng mạnh đầu, đôi mắt hùng hực lửa giận. Hắn cắn môi muốn nói gì đó nhưng chung quy lại không nói gì. Hắn biết không thể gây thêm phiền phức cho tỷ tỷ. Nhịn xuống! Nhịn không được cũng phải nhịn!

Âu Dương Noãn nhú nhú mày, mục đích của Tiểu Thiên Diệp là muốn làm cho Âu Dương Tước tức giận, thậm chí muốn Tước nhi luống cuống trước mặt mọi người để bị bọn họ cười nhạo. Nếu bây giờ nàng ngăn đón sẽ làm tăng thêm uy phong của hắn, làm nhục nhục khí của Tước nhi. Nhưng nếu nàng đứng ra che chở, chỉ sợ hắn sẽ lại nói Tước Nhi chỉ biết núp dưới cánh của tỷ tỷ, là thứ không có tiền đồ. Nếu như cứ im lặng nhìn tình hình chỉ sợ đệ đệ không phải là đối thủ của Tiểu Thiên Diệp. Nhưng mà nếu nàng thật sự nhúng tay vào....một vị thiên kim nhà quan phủ lại ở trước biệt viện của Đại công chúa tranh cãi với Tần Vương Thế tử, như vậy lại càng không sáng suốt.

Đang lúc nàng do dự, thì thấy Âu Dương Tước bước lên trước một bước, thấp giọng nói: “Thế tử điện hạ, ta từng đắc tội với ngài. Vạn phần xin ngài thứ lỗi! Từ nay về sau Âu Dương Tước sẽ không vô lễ như lần trước, phạm là nơi của ngài ta đây sẽ nhượng bộ lui binh, tuyệt đối không dám mạo phạm. Tỷ tỷ của ta chỉ là một nữ tử, chân không ra khỏi phòng, cùng thế sự vô tranh. Mong ngài giơ cao đánh khẽ, đừng khó xử tỷ tỷ ta!”

Thấy hắn nhanh như vậy có thể kiềm chế cảm xúc của bản thân, không hề bị Tiểu Thiên Diệp chọc cho tức giận, khoé môi Âu Dương Noãn khẽ giương lên. Ngay cả Tiểu Thiên Diệp cũng giật mình nhìn Âu Dương Tước.

Chu tiên sinh đứng phía sau Tiểu Thiên Diệp cũng lảng lảng đánh giá vị thiếu niên này, chỉ cảm thấy trên người hắn thế nhưng lại không hề có chút lỗ mãng. Bị Thế tử gia khích tướng như vậy cũng không hề

mắc mưu, tuổi còn nhỏ đã bình tĩnh nói ra được những lời đó, những lời mà ngay cả người trưởng thành cũng chưa chắc làm được. Đúng là không gặp ba ngày mà làm người khác phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa! Ánh mắt hần không tự chủ được rơi xuống người Âu Dương Noãn, thấy trên mặt nàng vẫn là gương mặt trầm tĩnh đó thì không khỏi âm thầm cảm thán. Phong thủy Âu Dương gia tốt cuộc tốt như thế nào mà lại sinh ra được đôi tỷ đệ xuất sắc như vậy.

Tiểu Thiên Diệp không nhìn Âu Dương Tước nữa, hần nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn. Thấy sắc mặt nàng vẫn thong dong bình tĩnh, nửa điểm tức giận cũng không có. Bỗng dưng hần cảm thấy mất hứng, cũng cảm thấy bức bối, tươi cười trên mặt cũng nhạt dần. Hần nói: “Xem ra Âu Dương tiểu thư từ nay về sau muốn nhìn ta như là người lạ?”

Hần vẫn còn đứng chắn ngang phía trước, nửa điểm ý tứ nhường đường cũng không có. Âu Dương Noãn thở dài một hơi, đang muốn lên tiếng lại nghe người thông báo Minh quận vương đến!

Một hàng xe ngựa nối dài không dứt, đám người rộn ràng nhốn nháo trước cửa biệt viện bỗng nhiên tĩnh lại không một tiếng động.

Bọn thị vệ có khuôn mặt tuần lãng giục ngựa tưng tưng, sắc mặt ai cũng không chút thay đổi. Bên hông giắt kiếm dài, ánh sáng chói mắt nhưng cũng tràn ngập hàn khí.

Một nam tử trẻ tuổi xuống ngựa, hần khoác áo choàng màu vàng, trên cổ đeo phượng tước, một đôi mắt phượng sắc bén. Cao quý mà hoa lệ, đồng tử đen láy sâu không thấy đáy, cao quý giống như không nên có mặt ở nơi trần tục này. Gió khẽ thổi sợi tóc hần rồi lại đáp xuống vầng trán rộng lớn ấy, hần cũng không thèm gạt đi ánh mắt thoáng hướng đến chỗ mấy người Âu Dương Noãn.

Âu Dương Tước ngẩn người, đột nhiên ý thức được nam nhân trước mắt này chính là người mà mình khát khao muốn trở thành. Hắn từ nhỏ đi đến đâu cũng được người ta khen dung mạo xuất chúng, nhưng lúc này mới biết, cùng nam tử này so sánh thì hắn chẳng là cái gì hết.

Âu Dương Noãn nghe thấy âm thanh có người xuống ngựa, có người nói: Minh quận vương...

Bọn thị vệ phía sau cũng đều theo xuống ngựa, Minh quận vương hướng bọn người Tiểu Thiên Diệp bước đến.

Tiểu Thiên Diệp không tự chủ được mà nắm chặt hai tay, trong lòng chỉ hận không thể đánh một quyền vào mặt Minh quận vương.

Sắc mặt hắn thật không tốt nhìn chằm chằm Minh quận vương đang bước đến gần, gần ngay trước mặt Tiểu Thiên Diệp. Nhưng....lại lướt qua vị Thế tử điện hạ tôn quý này, áo choàng bị cơn gió nhẹ tung lên, đối với vị Tần vương Thế tử đang vận sức chờ phát động này lại hoàn toàn không thêm để ý...

Nhìn thấy cảnh tượng này, không biết vì sao Âu Dương Noãn lại đột nhiên rất muốn cười. Bởi vì đột ngột nên nàng thật sự bật cười. Nụ cười này của Âu Dương Noãn như là mặt trăng đầy đám mây mù, mãi không sinh huy. Xinh đẹp đến làm lòng người say mê. Mặc dù Âu Dương Tước cùng Hồng Ngọc ngày thường đã nhìn quen má lúm đồng tiền này của Âu Dương Noãn, đã không còn kinh diễm như khi mới nhìn, nhưng vẫn có người nháy mắt cảm thấy ánh sáng xung quanh bị nàng làm cho lu mờ. Đó là Tiểu Thiên Diệp! Hắn hoàn toàn quên đi sự không thoải mái vừa rồi, đắm chìm vào nụ cười bất chợt này.

Minh quận vương đã muốn bước qua này tựa hồ như nhớ ra điều gì,

đột nhiên dừng bước, xoay người lại. Hắn nhìn Âu Dương Noãn, tựa hồ như đắm chiêu, thị vệ bên cạnh nhẹ giọng hỏi: “Quận vương, ngài làm sao vậy?”

Minh quận vương lắc lắc đầu, xoay người nhanh chóng rời đi.

Tiểu Thiên Diệp nhìn Âu Dương Noãn, ý thức được nàng đang xem kịch vui thì biểu tình trên mặt lập tức trở nên khó coi. Âu Dương Noãn nhẹ giọng cười nói: “Yến hội rất nhanh thôi sẽ bắt đầu. Thế tử gia, chúng ta xin thất lễ trước!”

Vừa bước vào cửa liền có người dẫn bọn họ đến nơi tổ chức yến hội.

Dọc đường đi này, trong hoa viên cây gỗ lâu năm cao che trời, quái thạch lập lăm, hoàn sơn hàm thủy, đình thai lâu tạ. Vừa chuyển qua hành lang, cảnh trí lại thiên biến vạn hóa. Lúc này vẫn còn sớm, đám sương mù vẫn chưa tan hết. Hoa đào đỏ tươi, hạnh hoa trắng ngần, các loại hoa hồng đủ màu sắc vẫn còn đang chìm trong sương mù. Lúc mặt trời lên, sương mù bị ánh hào quang xua đi, các loại hoa lại càng thêm kiều diễm rực rỡ. Một cơn gió thổi qua, những giọt sương lay động, phiêu đảng dừng trên đầu vai Âu Dương Noãn. Nàng mỉm cười, nhẹ nhàng phủi đi. Nhưng lại không biết rằng bản thân cũng như hòa vào cảnh sắc nơi đây, làm người nhìn kinh diễm than lên không thôi...

Chương 101: Mỹ nhân quốc sắc thiên hương (1)

“Tức nhi, trong này nhiều nữ khách. Đệ ra ngoài hoa viên đi, xong việc tỷ tỷ sẽ tới tìm đệ!” Trải qua chuyện vừa rồi, Âu Dương Noãn đã yên tâm để Tức Nhi ở lại một mình.

Âu Dương Tức gật gật đầu, vẫn có chút không yên lòng. Âu Dương Noãn biết hẳn vừa nhìn thấy anh hùng mà mình sùng bái. Chính là không nghĩ tới ngài ấy cư nhiên lại còn trẻ tuổi tuấn mã như vậy, nên hẳn vẫn còn có chút bần thần. Có lẽ trong lòng đứa nhỏ này, vị Minh quân vương kia nên có ba đầu sáu tay a.....Âu Dương Noãn nghĩ nghĩ, khóe miệng không tự chủ được mà hơi hơi nhếch lên.

Nàng chờ Âu Dương Tức cùng tên sai vặt rời đi mới mang theo đám người Hồng Ngọc, Xương Bồ theo nha hoàn dẫn đường tiến vào phòng khách.

Đại công chúa vẫn chưa đến. Các khách nhân cũng vừa mới đến, đang ngồi trong đại sảnh, một phòng oanh yến rực rỡ, mặt mày tú lệ ngồi vây quanh. Tiếng hoan hô nói chuyện, tiếng cười duyên đáng truyền đến. Lúc Âu Dương Noãn bước vào, nhất thời không gian liền tĩnh lặng. Có vài vị phu nhân đã nhìn Âu Dương Noãn, khe khẽ nói nhỏ: “Nữ nhi nhà ai vậy? Thật là xinh đẹp a!”

Âu Dương Noãn nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng người Hầu phủ. Nàng nhìn thấy Trầm thị đang ngồi cùng Lâm Nguyên Hình và mẹ con Tương thị. Lâm Nguyên Hình hướng nàng ngoắc ngoắc, mặt tươi cười.

“Đứa nhỏ này....Xinh đẹp thật giống với mẫu thân đã mất...” Trầm thị ngẩn ra rồi nhanh chóng phục hồi tinh thần, phút chốc lại cảm thán.

Lâm Nguyên Hình mặc váy dài lục sắc kinh diễm, tóc được búi kiểu lãng vân kế. Trên trán điểm một đóa hoa mai, đôi khuyên tai lục bảo lay động phát sáng, khí độ thập phần ung dung trầm tĩnh. Nàng ta đứng lên giữ chặt lấy tay Âu Dương Noãn nói: “Vừa rồi chúng ta còn nói đến, hình như năm nay Đại công chúa cũng đưa bá thiếp đến cho Âu Dương phủ. Nhưng lại không biết Nhị cô có mang muội cùng đến hay không...” Nói xong dừng lại một chút rồi cười: “Cũng may là muội lại đến!”

(Kiểu tóc Lãng vân kế: Hỏi google nha các nàng. Ta không biết cách chèn hình ảnh, nàng nào biết chỉ ta với nha)

Lâm Nguyên Nhu đang ngồi một bên, mặc một thân váy màu hồng nhạt thêu trăm hồ điệp đang múa lượn. Trên đầu cài trâm phi thúy hình giọt nước, mỗi lần nàng ta nói chuyện những sợi dây trên trâm cài lại rung đưa. Môi đỏ như hoa anh đào, Lâm Nguyên Hình vẫn luôn tự cho bản thân tài mạo song toàn, tâm khí vẫn luôn cao ngạo, mắt cao hơn đầu, luôn nghĩ rằng trong yến hội lần này nhất định có thể áp chế tất cả mọi người. Nhưng lúc này lại nhìn thấy Âu Dương Noãn, phút chốc trong ngực cảm thấy như bị ai đó mạnh mẽ đánh một quyền, hết sức khó chịu. Trong nhất thời ngay cả nụ cười cũng trở nên miễn cưỡng: “Sao không thấy Nhị cô cùng Khả Nhi muội muội?”

Âu Dương Noãn khẽ mỉm cười, giống như ánh nắng ấm áp giữa mùa đông. Nắng chiếu vào đại sảnh là bừng lên cả mùa xuân: “Mẫu thân đang mang thai, hơn nữa thân thể muội muội vẫn chưa được khỏe hẳn. Trong lòng người không yên nên đã để ta cùng đệ đệ đến đây!”

Ánh mắt Tương thị xẹt qua tia cười lạnh, nhưng miệng lại thản nhiên nói: “Noãn Nhi quả nhiên rất biết suy nghĩ!”

Âu Dương Noãn nâng ánh mắt lên, khiêm tốn nói: “Đa tạ Nhị cửu mẫu quá khen!”

Lâm Nguyên Hình lôi kéo Âu Dương Noãn ngồi xuống, nhẹ giọng nói nhỏ bên tai nàng: “Noãn Nhi muội muội, mọi người đều đang nhìn muội đó!”

Âu Dương Noãn khẽ cười nói: “Không phải! Bọn họ đang nhìn các thiên kim xinh đẹp của Hầu Phủ!”

Lâm Nguyên Hình nở nụ cười nói: “Muội muội không cần khiêm tốn! Những người khác đến đây mục đích là tới tranh kỳ khoe sắc. Trên người muội muội lại không có vàng bạc trân bảo gì hoa lệ nhưng lại có vẻ yếu điệu thực nữ, thanh nhã phiêu dật, giống như tố nữ Thanh Nga. Khó trách làm người khác cứ nhìn muội chăm chăm!”

Âu Dương Noãn nhìn thẳng vào mắt Lâm Nguyên Hình, chỉ thấy một mảnh thẳng thắn thành khẩn, cũng không hề có một chút ý tứ ghen tị thì không khỏi cười nói: “Muội lại thấy không phải như vậy! Có lẽ bọn họ là nghe thấy những lời đồn đãi, phong thái tiểu thư Hầu phủ từ xưa hiếm gặp. Sợ sau này ít có cơ hội được nhìn thấy nên mới...”

Lâm Nguyên Hình đỏ mặt lên, dung mạo xinh đẹp lại tăng thêm ba phần diễm lệ, nhẹ giọng nói: “Ngay cả muội cũng chọc ta!”

Âu Dương Noãn nhìn Lâm Nguyên Hình, không khỏi thở dài nói: “Hoàng trưởng tôn cũng rất được, chính là tỷ tỷ cũng nên chuẩn bị tâm lý một chút...”

Tươi cười của Lâm Nguyên Hình thoáng chốc ảm đạm xuống, nhưng

vẫn bình tĩnh, cố ý hạ thấp giọng chậm rãi nói: “Muội muội, muội muốn nói gì tỷ tỷ đều hiểu được. Kỳ thật.....Mẫu thân đối với cửa hôn sự này cũng không có vui mừng!”

“Vớ dung mạo, nhân phẩm, gia thế như tỷ tỷ, Đại cửu mẫu tất nhiên muốn chọn cho tỷ một đức lang quân tốt nhất!”

Lâm Nguyên Hình sừng sốt, mắt không tự chủ được có chút nóng lên. Nàng ta mở to mắt, cố gắng nặn ra một nụ cười: “Vinh hoa phú quý, hoàng thất tôn vinh, tỷ không cần những cái đó!”

Âu Dương Noãn hiểu được tâm ý đối phương, nàng cũng từng như vậy. Không cần vinh hoa phú quý, cũng không cần gia tộc cao quý. Chỉ cần có thể được gả cho nam nhân thật lòng với nàng, cùng hắc kết đôi đến răng long đầu bạc. Đó chỉ là một tâm nguyện nhỏ, nhưng mà Tô Ngọc Lâu lại dễ dàng cô phụ nàng như vậy. Âu Dương Noãn rũ mắt xuống, che dấu ánh sáng lạnh trong mắt. Hoàng trưởng tôn là người thừa kế của Thái tử, tương lai sẽ có khả năng nắm thiên hạ trong tay nhưng chưa chắc lại là nam nhân tốt nhất. Ít nhất hắc không thể chỉ có một nữ nhân. Hình biểu tỷ lại là nữ tử nhu nhược hiền lành, nếu phải đấu tranh với đám sài lang kia, tương lai không biết sẽ có kết cục gì...

Đúng lúc này một bàn tay trắng nõn bé nhỏ đặt lên vạt váy Âu Dương Noãn, hóa ra là một tiểu nữ oa mới hai tuổi. Đôi tay phấn nõn dùng sức nắm lấy quần áo Âu Dương Noãn, dùng thanh âm non nớt chưa thành thực thân thiết kêu: “Tỷ tỷ!”

Trong lòng Âu Dương Noãn run lên, cúi đầu nhìn tiểu oa nữ trắng trẻo như miếng đậu hủ này, có chút giật mình.

“Đây là Tuyết Nhi!” Lâm Nguyên Hình cười giải thích, “Mẫu thân đã mang theo bên mình nuôi dưỡng!”

Lâm Nguyên Tuyết, tươi cười trên mặt Âu Dương Noãn càng kinh ngạc hơn, đứa nhỏ này là thứ nữ của Đại cửu cửu. Kiếp trước nàng chưa từng gặp qua, chỉ biết đứa nhỏ này là do tỷ nữ thông phòng của đại cửu cửu sinh ra. Nhưng thật sự không nghĩ tới lại là đứa nhỏ ngọc tuyết đáng yêu như vậy.

Khuôn mặt hồng nhuận, đôi mắt đen láy đáng yêu, đột nhiên tiểu oa nhi mở hai tay nhỏ bé ra, kêu: “Tỷ tỷ, ôm,ôm!”

Mọi người đều ngẩn ra, Âu Dương Noãn cũng ngây ngốc. Bởi vị dự tiệc nên tất cả mọi người ai cũng một thân hoa phục, ngay cả Trầm thị cũng để nhũ mẫu ôm đứa nhỏ. Nếu nàng thật sự ôm đứa nhỏ, quần áo sẽ có nếp uốn, như thế nếu để người khác thấy sẽ không tránh khỏi bị cảm thấy cấp bậc lễ nghĩa không chu toàn.

Lâm Nguyên Hình vuốt nhẹ tóc Tuyết Nhi rồi nói: “Không được nào loạn!”

Âu Dương Noãn kinh ngạc chỉ trong nháy mắt, rất nhanh liền vươn tay ra ôm Lâm Nguyên Tuyết vào trong lòng. Trực giác của đứa nhỏ rất chính xác, nó có thể biết được thái độ mọi người là thật sự thích hay là chán ghét với mình.

Lâm Nguyên Tuyết nằm ở trong lòng Âu Dương Noãn, toàn thân dán lên người thơm ngào ngát của nàng, hai tay gắt gao ôm lấy cổ nàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại thân thiết cọ nhẹ lên hai gò má Âu Dương Noãn.

Thân thể nhỏ nhắn mềm mại ấm áp nằm trong lòng, hai cánh tay vòng quanh cổ nàng, hé ra khuôn mặt hồng nhuận vẫn còn vương mùi sữa. Tất cả điều này đều tỏ vẻ hết sức tin cậy cùng quyến luyến không muốn xa rời. Trừ bỏ đệ đệ, trên đời này chưa có đứa nhỏ nào

không cùng huyết mạch tương liên lại cho nàng cảm giác này. Âu Dương Noãn không khỏi nở nụ cười từ sâu trong lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Tuyết Nhi, đáng vẻ thập phần yêu quý.

Vị Âu Dương tiểu thư này cư nhiên lại thật sự vươn tay ôm lấy đứa nhỏ, cũng không hề úy kỵ quần áo bị nó vò nát....Mọi người mở to hai mắt nhìn bọn họ, kinh ngạc không nói nên lời. Đúng lúc này, Đại công chúa vừa bước vào đại sảnh lại nhìn thấy một màn như vậy, trên mặt dâng lên một loại thần sắc cực đoan phức tạp.

Mọi người thấy Đại công chúa liền đứng lên hành lễ.

“Đều đến hoa viên đi!” Đại công chúa thản nhiên nói một câu rồi bước nhanh ra ngoài, giống như là phía sau có ai đang đuổi theo vậy. Đào cô cô lo lắng nhìn chủ tử, trong lòng không khỏi dâng lên một loại bi thương. Đại công chúa lại nghĩ tới tiểu quận chúa đã qua đời....Mỗi lần nhìn Âu Dương Noãn, Đại công chúa dường như đều nhớ đến quận chúa, khiến cho bản thân càng thêm thương tâm. Thế nhưng công chúa vẫn đưa bái thiếp cho Âu Dương Noãn, giữa hai người này đến tột cùng là loại duyên phận như thế nào?

Trong hoa viên sớm đã chuẩn bị xong yến hội, Đại công chúa cùng đoàn người tiến vào. Trong vườn trăm hoa đua nở trong nắng sớm sáng ngời, làm người ta có cảm giác như nhìn thấy tiên cảnh. Theo tiếng bước chân, một đám nha hoàn tiến vào hoa viên, vài người làm vườn đang đứng trong biển hoa nhìn thấy liền tự giác lui xuống.

Đại công chúa tổ chức yến hội, bao năm qua ngoại trừ các thế tử quận vương, công tử thiếu gia công hầu còn có các trạng nguyên, hoa thám đương triều cũng được mời. Quả nhiên là phong lưu tề tựu, quyền quý tập hợp, chính là dịp hiếm gặp trong kinh đô, mỗi một người đều thập phần chờ mong.

Yến hội ngắm hoa năm này cũng vậy, trừ Hoàng trưởng tôn có việc bên ngoài không thể tham dự. Minh quận vương Yến vương phủ Tiểu Trọng Hoa, Thái vương Thế tử Tiểu Thiên Diệp, Tần vương Thế tử Tiểu Lăng Phong, Chu vương Thế tử Tiểu Thanh Huyền, Duẫn quận vương Tiểu Thanh Bần, Sở vương Thế tử Tiểu Ngại Sơn, Tề vương Thế tử Tiểu Tử Kỳ, Lỗ vương Thế tử Tiểu Tiệm Cách, Vĩnh quận vương Thục vương phủ Tiểu Minh Nguyệt cũng đều tham dự. Những hoàng tôn hậu duệ quý tộc đều mặc hoa phục, người người trẻ tuổi tuổi mười bảy mười tám, lại có khí độ bất phàm, lúc này đều tề tụ tại đây. Cả sảnh đường nhất thời sáng lên làm người ta không dám nhìn thẳng.

Trong hoa viên, nam khách cùng nữ khách đều đứng cách nhau một khoảng cách hợp lý, không xa không gần. Dựa theo lệ thường cho dù là huynh đệ tỷ muội thì nam nữ cũng phân biệt mà ngồi. Cho nên Âu Dương Tước ngồi ở bàn nam khách bên kia, còn Âu Dương Noãn ngồi cùng đám người Trầm thị.

Hai vị công tử Trấn quốc Hầu phủ đều không đến, Âu Dương Tước liền ngồi một mình. Chỉ cảm thấy ngồi đây đều là những người tôn quý, lại thấy náo nhiệt thú vị, trong lòng không hiểu sao cũng cảm thấy náo nhiệt vui mừng.

Lúc này chợt thấy một thiếu niên hoa phục bước đến, thấp giọng nói với Âu Dương Tước: “Âu Dương công tử, ngồi bên cạnh phu nhân Trấn quốc hầu là tỷ tỷ của người sao?”

Âu Dương Tước nhất thời không rõ lời hắn có ý gì, nhưng thấy hắn ăn mặc y phục đẹp đẽ quý giá, nhất là đôi mắt đang chớp chớp, liền quay đầu hướng nữ khách bên kia nhìn một cái. Nhưng bên cạnh phu nhân Trấn quốc hầu có đến mấy vị tiểu thư, Âu Dương Tước nhất thời hoa cả mắt, không khỏi nhíu mày hỏi: “Ngài đang nói vị nào?”

Thiếu niên cười nói: “Cô nương mặc váy màu thiên bích trong suốt, trước ngực có một viên bạch ngọc...”

Âu Dương Tước hoảng sợ nói: “A! Đó thật sự là tỷ tỷ của ta, Âu Dương Noãn!”

Thiếu niên vui vẻ ra mặt, đang muốn nói gì đó thì bỗng nhiên trên đầu bị đánh một cái: “Thanh Bần, ngươi lại có chủ ý quỷ quái gì hả? Nếu gây loạn trên yến hội hôm nay thì từ nay về sau ta sẽ không bao giờ mang ngươi đến nữa!”

Tiểu Thanh Bần mất hứng sờ sờ đầu, nhìn thiếu niên nho nhã trông lớn tuổi hơn hẳn thầm oán: “Ca, đệ chỉ hỏi một chút thôi. Có gây chuyện gì đâu...”

“Xì, ngươi vừa thấy cô nương xinh đẹp kia thì liền chuyển hướng. Còn không mau trở về chỗ ngồi!”

Âu Dương Tước ngăn ra, hai vị huynh đệ này không phải chính là Chu vương Thế tử Tiểu Thanh Huyền cùng Duẫn quận vương Tiểu Thanh Bần sao? Vừa nghĩ đến đó liền thấy Tiểu Thanh Huyền hướng hẳn cười hối lỗi, sau đó liền mang theo thiếu niên kia rời đi ngồi vào bàn của mình.

Chương 102: Mỹ nhân quốc sắc thiên hương (2)

Tiểu Thiên Diệp từ một bàn khác bước đến, vừa cười vừa đưa ra một ly rượu. Tửu lượng của Âu Dương Tước vốn không tốt, càng không nghĩ rằng đối phương thế nhưng lại chủ động đưa rượu cho hắn. Nhưng sẽ không tốt nếu ở trước mặt mọi người mà từ chối nên Âu Dương Tước chỉ có thể miễn cưỡng uống một ly, nói: “Thế tử, chuyện lúc trước là do ta nhất thời lỗ mãng. Còn mong ngài bỏ qua cho!”

Tiểu Thiên Diệp vỗ tay cười nói: “Hảo! Đúng là không gặp ba ngày làm người ta phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa. Âu Dương công tử quả nhiên thay đổi không ít!”

Âu Dương Tước cúi đầu, thầm nghĩ tỷ tỷ nói đúng. Vị Tần vương Thế tử này tính tình bạo ngược, hỉ nộ vô thường, vừa rồi còn mang vẻ giận dữ, đảo mắt lại cười nói thân thiện. Quả nhiên là không dễ nắm lấy, là người cần phải kính nhi viễn chi.

(Kính nhi viễn chi: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng nhưng thực tế là không muốn tiếp cận, gần gũi với người đó)

Tiểu Thanh Bần bị kéo về ngồi bên kia cười nói: “Vị Âu Dương công tử này hình như trước đây chưa từng gặp qua nha!”

Âu Dương Tước vội cung kính trả lời: “Vâng! Đây là lần đầu tiên nhận được bái thiếp của công chúa!”

Hắn thẳng thắn như vậy, giống như là không có gì phải xấu hổ làm

vài vị quý nhân vốn không để ý đến hắc cũng cùng nhau nhìn lại.

Bái thiếp của Đại công chúa đúng là thứ thiên kim khó cầu, Tiểu Thanh Bần cười ha ha nói: “Người nói chuyện quả nhiên thành thật như vậy!”

Âu Dương Noãn đã từng nhắc nhở Âu Dương Tước. Phàm là vấn đề không biết hoặc vấn đề không nên trả lời thì chi bằng giả lơ hoặc ăn ngay nói thật. Dù sao người nơi này cũng đều là tinh nhân, không phải là kiểu người dễ đối phó. Nếu không thể làm người ta thích thì ít nhất cũng không bị ghét.

Âu Dương Tước nghĩ đến tỷ tỷ bắt ép thức tỉnh thì trên mặt không khỏi có chút thẹn thùng.

Tiểu Thanh Bần lại hỏi: “Tỷ tỷ nhà người trước kia cũng chưa từng thấy qua a!” Hắc vừa dứt lời bỗng nhiên lại thấp giọng kêu thảm thiết: “Tiểu Nguyệt Minh, người kéo ta làm gì hả?”

Người bị kêu tên chính là Vĩnh quận vương Tiểu Nguyệt Minh mặt như quan ngọc, mắt như lăng tinh. Hắc cười nhẹ nói: “Âu Dương công tử, vị Duẫn quận vương nhà chúng ta vốn có tiếng là thích mỹ nhân. Người trăm ngàn lần đừng tiết lộ chút thông tin gì của Âu Dương tiểu thư cho hắc, nếu không bị hắc quấy lấy sẽ là chuyện phiền toái đấy!”

“Người dám bôi nhọ thanh danh của ta!” Tiểu Thanh Bần nhếch mày, mắt trợn ngược lên, hướng Tiểu Nguyệt Minh đánh tới. Tiểu Nguyệt Minh nhanh tay khoá trụ. Âu Dương Tước nhìn thấy hai người bọn họ thân phận tôn quý nhưng cư nhiên cũng nghịch ngợm như vậy thì không khỏi mỉm cười.

Tiểu Thanh Bần nhìn thấy Âu Dương Tước cười thì liền buông Tiểu

Nguyệt Minh ra, ngược lại cũng cười nói: “Ta làm người lương thiện, trạch tâm nhân hậu, phong thái lại tốt. Âu Dương công tử không cần khẩn trương, chỉ cần người ở trước mặt tỷ tỷ nói tốt về ta một chút là được rồi!”

Tiểu Nguyệt Minh cố nén cười, chính sắc nói: “Duẫn quận vương nói phải. Nhưng chỉ là mỗi lần nhìn thấy mỹ nhân hấn liền sẽ đem phong độ quân tử ném lên chín tầng mây, không những vậy còn phát huy công phu quần lấy hại mỹ nhân nhà người ta phải chạy khắp nơi. Người đã quên Dung quận chúa vừa thấy người thì sắc mặt liền đen sao? Ha ha!”

“Ha ha! Dung quận chúa là đại mỹ nhân, không sai! Nhưng là vẫn luôn cố làm ra vẻ, cổ nhân có câu thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Chung quy sẽ có một ngày xuất hiện nữ tử còn mỹ mạo đa tài hơn nàng ta, đến lúc đó danh hiệu đệ nhất mỹ nhân kinh đô này còn giữ được hay không?” Tiểu Thanh Bần mặt mày hớn hờ nói.

(Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân: bên ngoài bầu trời còn có bầu trời khác, người tài còn có người tài hơn)

Tiểu Nguyệt Minh cười lạnh nói: “Các tiểu thư kinh đô này, như Lan Hinh tiểu thư phủ Võ quốc công, Minh Hi tiểu thư phủ Nam An công chúa, Bích Dao tiểu thư phủ Uy bắc hầu, tiểu thư phủ Thôi hàn lâm đều là những mỹ nhân nổi danh. Người hôm nay cũng đều nhìn thấy các nàng, người thấy người nào có thể so sánh với Dung quận chúa? Ở kinh đô này người thử tìm một người xuất sắc hơn nàng ta xem!” Điều hiển nhiên, Tiểu Nguyệt Minh đối với Dung quận chúa một mực ủng hộ.

Tiểu Thanh Bần cười xuy một tiếng nói: “Người xem đi, kia không phải có một người sao?” Hấn chỉ vào Âu Dương Noãn phía đối diện, nói: “Ta dám chắc, nàng nhất định không kém hơn so với Dung quận

chúa!”

Tiểu Minh Nguyệt mở to hai mắt, thật cẩn thận nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn. Xác thực không thể tìm được điểm nào thua kém, nhất thời ghen lời, cuối cùng cũng cố nói: “Nàng sao? Tuổi còn quá nhỏ!”

Tiểu Thanh Bần tỏ vẻ khinh thường, ngược lại nhìn Âu Dương Tước nói: “Ta thấy tỷ tỷ của ngươi đúng là xuất sắc. Nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, ngươi hãy nói nàng cố gắng thật tốt, đời còn dài, tương lai nhất định có thể vượt qua Kha Dung!”

Cô nương trưởng thành nhà người ta cũng không phải đồ ăn, lại còn nói hảo hảo cố gắng, đời còn dài cái gì đó... Vị hoàng tôn này đúng là không thể tưởng tượng được. Âu Dương Tước biết tỷ tỷ xưa nay mỹ mạo xinh đẹp, ngẫu nhiên xuất môn đều đã thu hút không ít dân chúng vây xem. Nhưng hẳn không ý thức được Âu Dương Noãn cũng khiến quyền quý kinh đô nghị luận nhiều như vậy. Nhưng hẳn đột nhiên ý thức sâu sắc được, vị Duẫn quận vương này chỉ là đang vui đùa, cũng không hề có ác ý, cho nên hẳn chỉ mỉm cười nói: “Ý tốt của quận vương, Âu Dương Tước nhất định sẽ chuyển đến tỷ tỷ!”

Tiểu Thanh Bần còn chưa nói, Tần vương Thế tử Tiểu Thiên Diệp đã cười lạnh một tiếng: “Chỉ sợ Duẫn quận vương còn chưa được thưởng thức sự lợi hại của vị Âu Dương tiểu thư này đâu! Nếu ngươi được chứng kiến một lần chắc chắn sẽ không nói như vậy nữa!”

Âu Dương Tước thản nhiên rũ mắt xuống, cố ý không nghe thấy sự khiêu khích trong lời nói đó. Ngược lại Tiểu Thanh Bần thản nhiên nói: “Sao vậy? Tần vương Thế tử đã từng lãnh giáo qua rồi sao?”

Tiểu Thiên Diệp nhìn Âu Dương Noãn một cái rồi mỉm cười nói: “So với người xa lạ chưa từng nói với nhau một câu như người thì cũng xem như là người quen!”

Tiểu Thanh Bần đen mặt, đang chuẩn bị bùng nổ tức giận thì bị Tiểu Thanh Huyền kéo lại, hơi hơi lắc đầu. Tươi cười của Tiểu Nguyệt Minh cũng nhạt dần, thoáng chốc không khí giữa bọn họ trở nên kỳ quái, đối chọi lẫn nhau.

Ngay lúc này, Âu Dương Tước liền nghe thấy vị Minh quận vương này giờ vẫn trầm mặc cúi đầu uống trà nói: “Yến hội sắp bắt đầu, mọi người hãy yên lặng chút đi!”

Thanh âm thản nhiên nhưng lại mang theo một loại đáng sợ kỳ dị đánh thẳng vào lòng người. Không khí lập tức ngưng trệ, tất cả mọi người đều không tự chủ mà ngậm miệng lại. Chỉ có Tiểu Thiên Diệp thanh âm vẫn như trước nhưng lại mang theo sự lạnh lùng không hề dấu diếm: “Sao vậy? Minh quận vương đây là không muốn mọi người nghị luận Dung quận chúa sao? Hay vẫn là có hứng thú với Âu Dương tiểu thư?”

Tiểu Trọng Hoa thản nhiên nhìn Tiểu Thiên Diệp, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu là người ta đột nhiên cảm thấy kinh hãi. Ngay cả Tiểu Thiên Diệp cũng bị khí thế bức người áp bách đến chấn động.

(Tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười)

Thật lâu sau cũng không nói gì.

Tiểu Thanh Bần một bên sờ sờ mũi, thấp giọng nói: “Vì sao ta cứ cảm thấy Trọng Hoa ca mấy năm gần đây lại càng đáng sợ hơn...!”

Nam nhân bên này nghị luận, nhóm nữ khách bên kia cũng tự nhiên đem ánh mắt hướng về bên này. Ánh mắt mọi người đều không ngoại lệ mà nhìn chăm chú vào Minh quận vương.

Hắn mặc y phục màu bạc, đường viền thêu màu xanh đen. Áo trong màu đỏ thẫm, ngọc bội bên hông khế đựng đũa. Cổ áo choàng thêu phượng tước cao quý, trâm cài bạch ngọc trên đầu như phát sáng. Từ góc độ của Âu Dương Noãn, có thể nhìn thấy sườn mặt ánh tuấn như một bức tranh tinh xảo, lông mi dài đậm xinh đẹp vốn không nên có ở một nam tử như vậy. Môi mỏng hơi hơi nhếch lên, nhìn qua rất cao ngạo.

Đang ngồi phía bên kia có thể thấy đều là những nam tử tuấn tú phong lưu, nhưng ngồi chung với Minh quận vương lại chỉ như làm nền. Thế gian này thế nhưng lại có người tuấn mỹ như thế...

Âu Dương Noãn đương nhiên thấy không ít danh môn khuê tú đều mang vẻ mặt như người say rượu thì không khỏi âm thầm lắc đầu. Trên đời này đáng sợ nhất chính là phần hồng lâu khô. Nam nhân cũng như vậy, Tô Ngọc Lâu cũng là một nam tử tuấn mỹ nhưng cũng lại lừa dối nàng nhiều năm. Vị Minh quận vương trước mặt này vượt trội hơn rất nhiều so với Tô Ngọc Lâu cũng không biết đã làm tan nát cõi lòng bao nhiêu nữ tử kinh đô.

Dù sao cũng chỉ tuấn mỹ hơn người một chút thôi, cũng không tính là gì lớn lao. Âu Dương Noãn cúi đầu, khoe miệng khế cong lên, giống như trào phúng lại như thương xót. Lâm Nguyên Tuyết trong lòng tựa hồ cảm nhận được cảm xúc của Âu Dương Noãn, liền vươn bàn tay nhỏ bé ra vuốt ve gò má nàng. Âu Dương Noãn thấy vậy liền cười rộ lên làm Lâm Nguyên Tuyết tò mò mở to hai mắt nhìn chăm chăm.

Lúc này mọi người chợt nghe Đại công chúa cao giọng nói: “Chỉ là uống rượu ngắm hoa thôi thì đúng là không thú vị. Ta đã hướng Thái Hậu xin ân điển, vì mọi người mà mời đến một vị khách quý!” Nói tới đây, Đại công chúa không dấu vết nhìn Âu Dương Noãn một cái, tựa hồ như thập phần cao hứng. Âu Dương Noãn bị ánh mắt này gợi lên

một cảm giác không tốt.

Quả nhiên, lời vừa dứt liền nhìn thấy một tiểu mỹ nhân trong suốt từ trong vườn hoa bước ra. Mọi người nhìn thấy cô nương trước mắt thì không khỏi sửng sốt, chỉ cảm thấy người trước mắt này tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Mày liễu mắt phượng, ngọc cơ tuyết phụ, trâm cài tinh xảo phát ra ánh sáng chói mắt. Khẽ cúi người về phía trước, giống như tinh quang xuyên mây mù, áo ngắn bên ngoài màu xanh ngọc, vạt váy dài thướt tha lướt qua những đóa hoa. Mái tóc mượt mà rũ xuống hai vai, nhẹ nhàng lay động theo từng bước chân càng tôn thêm phong tư tiêu sái xuất trần.

“Công chúa lại lấy ta ra giễu cợt rồi!” Mỹ nhân kia mỉm cười nói, thanh âm cực kỳ nhẹ nhàng.

Lâm Nguyên Hình ngẩn người, cũng đang đánh giá mỹ nhân kia một phen rồi lại quay đầu nhìn Âu Dương Noãn. Âm thầm suy nghĩ, Noãn Nhi nhìn đã thanh lệ vô cùng nhưng so sáng với mỹ nhân này thì lại hơi trẻ con và thiếu một chút phong tình.

“Nàng ta là tiểu thư nhà ai?” Bên cạnh một vị phu nhân sợ hãi than, “Đúng là quốc sắc thiên hương!”

“Nàng ta chính là Dung quận chúa!” Trầm thị cười nói

Lâm Nguyên Hình kề gần tai Âu Dương Noãn nói nhỏ: “Nghe thấy Minh quận vương hồi kinh, không nghĩ Dung quận chúa cũng nhanh như vậy liền tham dự yến hội ngắm hoa. Quả nhiên lời đồn Thái Hậu muốn tứ hôn là thật rồi!”

Mọi người nhất thời đều tiến lên bái kiến, Âu Dương Noãn nhìn y phục cô nương trước mắt này thì trên mặt đột nhiên mỉm cười. Đại công chúa muốn nàng cùng Dung quận chúa đứng chung một chỗ,

quả nhiên nói được làm được. Âu Dương Noãn nhìn Đại công chúa liền thấy đối phương cũng đang nhìn mình rất có thâm ý.

Âu Dương Noãn cúi đầu cùng Lâm Nguyên Tuyết bắt tay chỉ ngoạn, nửa điểm cũng không có ý tứ muốn cùng tiểu mỹ nhân này so sánh cái gì. Chợt nghe Lâm Nguyên Nhu bên cạnh châm chọc nói: “Đừng nghĩ bản thân mỹ mạo, nhìn quận chúa xem, đó mới là điểm áp quần phương!”

Đúng là như thế, dùng bốn chữ này cho Dung quận chúa, tuyệt đối chính xác vô cùng. Chính là Âu Dương Noãn cũng thập phần thanh lệ, mỗi người đều là hoa một phương.

Lâm Nguyên Hình bất mãn nhìn Lâm Nguyên Nhu, thản nhiên nói: “Dung quận chúa năm nay đã mười sáu tuổi rồi. Noãn nhi của chúng ta còn chưa đến tuổi cập kê. Qua một thời gian nữa, chỉ sợ còn vượt qua Dung quận chúa!”

Lâm Nguyên Nhu hừ lạnh một tiếng, quay mặt qua chỗ khác.

Mọi người vì vị mỹ nhân xuất hiện, kinh diễm quá mức. Ngay cả bên nam khách cũng nổi lên một trận xôn xao.

“Như thế nào? Bắt đầu hối hận vì lời nói lúc nãy rồi hả?” Tiểu Nguyệt Minh nhìn thấy mỹ nhân trong lòng liền thập phần cao hứng nâng ly rượu bạch ngọc, rót thêm rượu rồi cười nói.

“Cũng không thể nói như vậy!” Tiểu Thanh Bần phản bác nói, “Dung quận chúa quả là điểm áp quần phương. Chỉ là nếu Âu Dương tiểu thư đứng cùng một chỗ với nàng thì điều này cũng chưa chắc!”

Tiểu Nguyệt Minh chỉ cho rằng hấn đang liều chết chống đỡ nên cười lại càng thoải mái.

Chương 103: Mỹ nhân quốc sắc thiên hương (3)

Đang ngồi ngay chính giữa, Đại công chúa tươi cười nói: “Dung nhi cũng không cần khiêm tốn. Khách nhân đến đây đều mang theo lễ vật, không biết ngươi mang theo cái gì?”

Tươi cười của Kha Dung giống như mặt trời, nói: “Công chúa điện hạ, Dung Nhi đến có chút vội vàng nên không kịp chuẩn bị lễ vật. Không biết có thể vì công chúa cùng chư vị tân khách hiến một khúc đàn?”

Đại công chúa gật gù đầu nói: “Thái Hậu từng nói qua với ta, tài đánh đàn của Dung Nhi có thể làm cho trăm điệu cùng nhảy múa, bách thú cùng hợp lại, hổ thỏ cũng có thể ở cùng nhau. Đáng tiếc ta vẫn chưa có cơ hội được thưởng thức, hôm nay nhân dịp liền vì mọi người đánh một khúc đi!”

“Dạ!” Dung quận chúa khiêm tốn cúi đầu đáp.

Nhận lấy đàn tỳ bà nha hoàn mang lên, Kha Dung mỉm cười trong suốt, bàn tay trắng nõn nâng lên, bắt đầu đánh đàn. Khúc nhạc quận chúa tấu lên chính là khúc nhạc thanh bình đang lưu hành nhất, vì mọi người đã quen thuộc nên càng có thể biểu hiện tài nghệ đánh đàn đã đạt tới trình độ thuần thục hay chưa. Tiếng đàn của Kha Dung dào dạt lưu sướng, dẫn người hoà vào thiên nhiên. Tiếng đàn như có như không, chỉ cảm thấy tâm hồn thanh thản, không gian như thực lại như huyền.

Kha Dung nhẹ nhàng hạ ngón tay như ngọc lướt qua dây đàn, dừng

một chút rồi nhẹ giọng hát: Ngày con vu quy, phấn hoa điểm trang. Nghi thức thất gia. Phấn hoa điểm trang, ngày con vu quy, chính thức về nhà chồng. Phấn hoa điểm trang, ngày con vu quy, này điệp cầm cầm, bước vào nhà người.

Khúc nhạc thanh bình này xướng lên cùng câu thơ đào thiên thế nhưng lại rất hài hòa, đúng là không thể tưởng tượng được.

Âu Dương Noãn nghiêng tai lắng nghe, chỉ cảm thấy tiếng đàn tỳ bà như suối nước thanh tuyền chảy qua vách đá, như toái vũ đánh chuối tây, như mặt trời chiếu qua thần tuyết, như ánh trăng sáng phản chiếu giữa biển xanh, như tiếng ca vang lên giữa sa mạc, như gió lay động giữa rừng trúc. Quả nhiên là xuất thần nhập hóa.

Một khúc này làm Tiểu Nguyệt Minh càng say mê, nói: “Thanh Bần, bây giờ ngươi còn nói được gì nữa không? Trên đời này làm gì có vị tiểu thư nào có thể tấu lên được một khúc như vậy? Ngươi nói xem, vị Âu Dương tiểu thư kia có thể không? Chịu thua đi! Ngươi không muốn thừa nhận thì Dung quận chúa cũng là đệ nhất mỹ nhân cùng đệ nhất tài nữ kinh đô!”

Đôi mắt sáng trong suốt của Tiểu Thanh Bần lập tức nhìn thẳng vào Âu Dương Tước.

Tỷ tỷ đương nhiên có thể! Nếu là trước đây Âu Dương Tước nhất định sẽ nói như vậy! Nhưng mà sau này Âu Dương Noãn vẫn luôn nhắc nhở hần phải thận trọng từng lời nói cử chỉ, hần vẫn luôn nhớ kỹ. Cho nên bây giờ hần chỉ thản nhiên mỉm cười nói: “Tỷ tỷ ta tuy rằng am hiểu đàn cổ. Đáng tiếc vẫn là không thể so sánh với Dung quận chúa!”

Tiểu Thanh Bần quả nhiên không dám nói gì nữa, chỉ sờ sờ mũi. Nhưng những lời này lại làm Minh quận vương Tiểu Trong Hoa vẫn

luôn một mực yên lặng âm trà đột nhiên chú ý. Trong ấn tượng của hắn, tuổi nhỏ như Âu Dương Tước lại hiểu được thao quang mờ mịt đúng là hiếm gặp.

(Thao quang: Nhận ân huệ của người khác. Ta nghĩ ý của câu này chính là lời khen thoáng qua, có lẽ của người khác thì không nên quá coi trọng)

Âu Dương Tước đã thoái nhượng chưa chắc người khác đã muốn để bọn họ thoái nhượng. Đại công chúa nghe xong thì mỉm cười nói: “Đúng là thiên hạ khó tìm. Chính là ta có nghe nói Âu Dương tiểu thư cũng am hiểu cầm khúc. Không biết có thể vì mọi người ở đây tấu một khúc hay không?”

Âu Dương Noãn không nghĩ rằng mình sẽ bị kêu danh, tay nàng đang bị Lâm Nguyên Tuyết nắm lấy lôi kéo. Trong nhất thời còn có chút ngạc nhiên, Trầm thị vội vàng ôm lấy Lâm Nguyên Tuyết đưa cho nhũ mẫu rồi liếc mắt với Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng vuốt vuốt nếp gấp trên váy, bình tĩnh đứng lên, bước lên phía trước, dần rút ngắn khoảng cách với Dung quận chúa.

Mọi người vốn đang khe khẽ bàn luận đột nhiên im lặng, ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng nhìn lên. Âu Dương Noãn nãy giờ ngồi ở chỗ kia không có chú ý nhưng bây giờ đứng cùng Dung quận chúa mới phát hiện hai người đều dung nhan như ngọc, làm tâm mỗi người đều khẽ lộ bộ.

Dung quận chúa mắt ngọc mày ngài, quốc sắc thiên hương. Âu Dương Noãn tuổi còn rất nhỏ nhưng cũng đã trở mã thành tú trang nhã, xinh đẹp động lòng người. Nàng mặc váy dài thiên bích trong suốt, hai bên vạt áo thêu hoa hồng đối xứng, mỗi lần gió thổi qua dải

lựa thêu hoa hải đường thắt nơi eo nhỏ lại khế lay động trông rất đẹp mắt.

Chư vị công tử bên này nhìn chặc chặc lấy làm hiếu kỳ, Tiểu Thanh Bần nhú mày nói: “Thế nào? Ta đã nói Âu Dương tiểu thư mà mỹ nhân, các người vậy mà còn không nhìn thấy!”

Gì mà nhìn không thấy chứ? Đang ngồi đây không phải là người mù, chỉ là không có ai nói ra như người thôi! Tiểu Thanh Huyền bắt đầu dĩ lắc đầu, nhìn đệ đệ với vẻ mặt bất đắc dĩ. Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của hắn, ai không biết còn nghĩ Âu Dương Noãn là muội muội của hắn! Chỉ là Đại công chúa muốn Âu Dương Noãn cũng ở trước mặt người khác thể hiện tài năng, không biết rốt cục là có ý gì? Nếu như nói là muốn cân nhắc nàng thì không nên để nàng biểu diễn sau Dung quận chúa, vì như vậy chẳng khác nào muốn bôi xấu nàng. Nhưng nhìn vẻ mặt của Đại công chúa lại cũng không phải là chán ghét Âu Dương Noãn. Chuyện này đến tột cùng là như thế nào? Nhưng nếu vị Âu Dương tiểu thư này đủ cơ trí, chắc chắn nên cự tuyệt...

Không riêng gì Tiểu Thanh Huyền, tất cả mọi người ở đây đều nghĩ như vậy. Nhưng sự lựa chọn của Âu Dương Noãn lại làm cho bọn họ phải kinh ngạc mười phần.

Âu Dương Noãn giương giọng nói: “Tiểu nữ tài nghệ còn kém cỏi. Nhưng nếu là mệnh của công chúa, thì ta không dám từ chối!”

Những lời này liền làm mọi người chú ý, Châu Ngọc hầu hạ bên cạnh Dung quận chúa cũng liền nhìn qua. Vị Âu Dương tiểu thư này tự tin như thế nào mà lại dám ứng hạ lời mời này. Quả nhiên là kẻ không biết sống chết.

Dung quận chúa nhìn Âu Dương Noãn, nụ cười trên mặt mang theo

về thiện ý. Nàng ta liền nhanh chóng thối lui qua một bên ngồi xuống.

Đại công chúa sai người mang đến một tiêu vĩ cầm, Âu Dương Noãn nhẹ nhàng thử thử tiếng đàn, quả nhiên kim thanh ngọc chấn, không giống với thứ bình thường, là một cây đàn âm sắc rất tốt.

(Kim thanh ngọc chấn: Tiếng vàng reo, tiếng ngọc vang. Âm thanh được ví như những thứ quý giá)

“Khúc này đã sớm thất truyền, Âu Dương Noãn chỉ có thể theo sách cổ nhặt đoạn ngắn vụn vặt. Kính mong chư vị không chê cười!” Âu Dương Noãn khiêm tốn nói.

Tiếng nhạc vang lên, như tiếng gươm đao băng tuyết. Ngay lúc này cả hoa viên gió ngừng thổi mây ngừng bay, nhân quỷ câu tịch. Chỉ có công xích nhảy múa trên mặt đàn, tâm sự trượt trên đầu ngón tay, tình cảm chảy xuôi theo ngũ huyền, thiên lại vang vọng trên không trung. Tiên nhạc bay lượn như nước chảy mây trôi, tiếng đàn tranh tranh như tiếng thiết qua, kinh thiên động địa, khiến quỷ thần, người nghe đều rung động.

(Công xích: tên gọi chung các âm trong nhạc cổ Trung Quốc. Thiên lại: Tiếng trời, âm thanh của tự nhiên)

Minh quận vương Tiểu Trọng Hoa vẫn luôn không chú ý đến náo nhiệt bên này đột nhiên ngẩng đầu. Hắn nhìn Âu Dương Noãn ở trong sân. Loại bi thương, tâm sự trào dâng này thế nhưng lại xuất phát từ đôi tay của một cô nương!

Tiểu Thiên Diệp cũng đang nhìn chăm chăm vào Âu Dương Noãn, hắn cảm thấy thủ cầm khúc này khi thì như túy hậu cuồng ngâm, khi thì như rượu tráng hùng tâm. Khai, thừa, chuyển, hợp bố cục chặt chẽ. Lại được diễn tấu sau khúc nhạc thanh bình ôn nhu tinh tế càng

làm người ta chao đảo say mê, chỉ cảm thấy sôi sục chí khí, chấn
nhân tâm phách.

(Khai, thừa, chuyển, hợp: là bố cục của thể thơ Thất ngôn tứ tuyệt)

Khúc đàn kết thúc, không gian lặng ngắt như tờ. Trong hoa viên, tiem
la bất động, trăm điệu ngừng hát.

Âu Dương Noãn chậm rãi đứng dậy, cúi đầu hành lễ. Mọi người ngơ
ngẩn một lát rồi bỗng nhiên đồng loạt vỗ tay.

Đại công chúa nhìn Kha Dung, mỉm cười hỏi: “Dung nhi, cầm khúc
của Âu Dương tiểu thư như thế nào?”

Đôi mắt đẹp của Kha Dung khẽ lưu chuyển, tựa hồ như muốn nhìn
thật sâu Âu Dương Noãn, sau đó mới cất giọng nói: “Âu Dương tiểu
thư chỉ hạ lại có thể sắc phong lời như thế, thật sự là hiếm có. Ngày
thường Dung nhi rất ít khi bội phục người khác, hôm nay đúng là
muốn cam bái hạ phong!”

“Âu Dương tiểu thư chỉ là nữ nhân lại có thể tấu được cầm khúc
phóng khoáng không kiềm chế được như vậy, đúng là làm người ta
phải kính nể!” Tiểu Thanh Bần không nhịn được thở dài. Hắn quay
đầu hỏi Tiểu Nguyệt Minh: “Người đã chịu phục chưa?”

Tiểu Nguyệt Minh lúc này mới giật mình, lạnh lùng nói: “Được rồi!
Nàng ta cũng không phải là gì của ngươi. Nàng ta đáng giá để ngươi
thượng bính hạ khiêu như vậy sao?”

“Hừ, ngươi chính là con vịt sắp chết rồi còn mạnh miệng kêu!” Tiểu
Thanh Bần nhếch khóe môi, rót một ly rượu đưa đến trước mặt Tiểu
Nguyệt Minh nói: “Người đã chịu thua, tự phạt một ly đi!”

Chư vị vương tôn công tử đều mỉm cười nhìn về phía bọn họ, Tiểu Nguyệt Minh cũng sáng khoái giờ ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Tiểu Thiên Diệp nhìn Âu Dương Noãn, lạnh lùng cười. Dung quận chúa có tuyệt kỹ đàn tỳ bà, Âu Dương Noãn hiểu được liền đi lối tắt, muốn nổi bật liền lựa chọn khúc đàn như vậy. Nhưng nếu nàng chỉ là hạng nữ tử bình thường thì Tiểu Thiên Diệp hẳn chẳng phải thành kẻ ngốc rồi sao?

Không gian nhất thời náo nhiệt, chỉ có mi mắt Minh quận vương khẽ buông xuống, nhìn rượu trong chén bạch ngọc đang khẽ lưu chuyển. Sau đó hắn nâng lên uống một hơi cạn sạch, cùng với rượu chảy xuống yết hầu là tiếng thở dài. Cảm khúc hào hùng như vậy vì sao trong đó lại chứa đựng oán hận vô biên vô hạn....Vị Âu Dương tiểu thư này thật khiến người khác thấy khó hiểu.

“Quận chúa khách khí rồi! Không phải cảm kỹ của Noãn nhi xuất chúng mà là thủ khúc này thập phần xuất sắc. Chỉ tiếc Noãn nhi chỉ biết một đoạn ngắn, nếu có thể đàn được toàn bộ thành khúc mới là điều mà Noãn Nhi vẫn luôn canh cánh trong lòng. Lâu nay nghe danh quận chúa am hiểu phổ nhạc, không biết ngài có thể ra tay tương trợ?”

Dung quận chúa gật đầu nói: “Thật là đáng tiếc. Để ta thử phổ lại ca khúc này một chút!” Nói xong nàng ta chủ động bước đến bên cạnh Âu Dương Noãn, hai người nhìn nhau cười. Đến khi ngồi trước đàn, thoáng có chút trầm ngâm, mười ngón tay lướt qua dây đàn. Lát sau toàn bộ khúc cầm đã hoàn thành. Dung quận chúa đem cầm khúc tấu lên, quả thực là bù đắp những đoạn thiếu sót của Âu Dương Noãn. Hơn nữa phần tiếp theo rất xảo diệu, mọi người đều cảm thán vị quận chúa tài hoa hơn người này.

Chỉ có Âu Dương Tước nâng ly rượu che đi ý cười bên môi, tỷ tỷ hắn

rõ ràng đã sớm phổ ra bản đầy đủ của cầm khúc này. Nhưng lại cố ý đem cơ hội toả sáng như vậy cho quận chúa, trên đời này ai lại có trí tuệ và khí phách được như vậy. Nếu hôm nay Âu Dương Noãn chỉ biểu hiện thường thường sẽ làm cho mọi người nhạo báng. Nhưng nếu nàng quá lấn át Dung quận chúa sẽ lại dẫn tới hiềm khích, đây là đang lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan. Chỉ có cách thể hiện mỗi người một vẻ, ngang tài ngang sức mới có thể miễn cưỡng duy trì kết quả bất phân thắng bại. Cho nên Âu Dương Noãn liền lựa chọn khúc nhạc hoàn toàn bất đồng với Dung quận chúa cả về giai điệu lẫn thủ pháp thể hiện. Hơn nữa lại đem những lời tán đồng của mọi người nhường hết cho quận chúa, như vậy vốn Dung quận chúa có khả năng sẽ sinh ra bất mãn cũng có thể bình ổn.

Đại công chúa mỉm cười, bà đã đem hết tẩy thu vào mắt: “Nói như vậy, hai người không phải là ngang tài ngang sức sao?”

Âu Dương Noãn cười nói: “Không, là Dung quận chúa giỏi hơn rất nhiều. Nếu là Noãn Nhi thì đã không thể phổ ra toàn bộ cầm khúc như vậy!”

Dung quận chúa cũng lắc đầu nói: “Dung nhi không thể nào đánh được khúc Quảng Lăng tán này. Ta xin cam bái hạ phong!”

(Cam bái hạ phong: Cam tâm tình nguyện chịu thua)

Hai người kia nhường nhịn nhau, mọi người bất giác mỉm cười. Nhìn về hai người càng cảm thấy dung mạo xinh đẹp, tư thái cao nhã. Một người như mẫu đơn quốc sắc nở rộ, người thì như hoa sen mùa hè nở rộ trong hồ u tĩnh.

“Ta trước đây từng cam đoan với Thái Hậu nhất định sẽ tìm được một tài nữ có thể cùng sánh vai với Dung nhi. Hai người các người cứ nhún nhường nhau như vậy, làm sao có thể phân tài cao thấp?”

Cao thấp chưa phân, cần gì phải biểu diễn. Nếu hai người đối với nhạc khúc có hứng thú như vậy, ta sẽ thiết kế một trò chơi. Nếu người nào thua sẽ phải vì chực vị ngồi đây biểu diễn sở trường tuyệt kỹ của mình. Các người nhị vị tùy ý đi!” Đại công chúa cố chấp nói.

Âu Dương Noãn cùng Dung quận chúa nhìn nhau, đều thấy nụ cười khổ trên mặt đối phương. Vị đại công chúa này nhất định phải ép hai người phân cao thấp mới cam tâm.

Đào cô cô đứng lên nói: “Trò chơi này có tên là nghe âm đoán nhạc khí. Sẽ có nhạc công đứng sau bình phong tấu âm, hai vị tiểu thư này nghe âm thanh ai nói nó được trình bày bởi loại nhạc cụ nào. Ai trả lời được nhiều nhất thì người đó sẽ thắng!”

Đang ngồi tại đây đều là những người am hiểu nhạc luật, trong người ai cũng sôi sục. Khó có dịp được nhìn thấy hai vị mỹ nhân tranh tài, nhất thời mọi người đều ào ào đồng ý.

Đào cô cô nhẹ vỗ tay, quả nhiên liền có một tấm màn đỏ thẫm được buông xuống. Đám người liền chậm rãi yên tĩnh lại, ai ai cũng ngưng thần lắng nghe.

Từ sau tấm màn liền truyền đến âm thanh thứ nhất. Lặng yên một lát, Dung quận chúa mỉm cười nói: “Đàn không hầu!”

Âm thanh thứ hai vang lên, Âu Dương Noãn cười nói: “Tiêu!”

Âm thanh thứ ba vang lên, Dung quận chúa nháy mắt đáp: “Đàn sắt!”

Âm thanh thứ tư lại vang lên, Âu Dương Noãn thoáng nhắm mắt rồi mở ra nói: “Độc huyền cầm!”

Âm thanh tứ năm vang lên, hai người cơ hồ như đồng thời nói ra

chữ: “Trúc!”

Kế tiếp là sanh, sáo, bang cổ, hề cầm, tam huyền, nguyên, nhị hồ... lần lượt được tấu lên. Đại công chúa ngay cả tiếng tù và ngoài chiến trường cũng đều lấy ra, thật sự là càng ngày càng khó, càng ngày càng kịch liệt. Mọi người tuy rằng đều am hiểu âm luật nhưng dần dần cũng trở nên mơ hồ, căn bản đã không phân rõ rốt cuộc âm thanh này là do nhạc cụ nào tấu lên.

(Các nàng muốn tìm hiểu các loại nhạc cụ trên thì lên google nha)

Đến âm thanh thứ hai mươi tám vang lên, yên tĩnh một lát, Âu Dương Noãn cùng Dung quận chúa nhất thời đều không nói gì. Mọi người không hiểu sao đều có chút cảm giác khẩn trương, mọi người đều nhìn nhau rồi lại nhìn hai người trên kia.

Chỉ có Âu Dương Tuyết là không hề khẩn trương, hần bình tĩnh nhàn nhã. Tỷ tỷ nhất định là thắng rồi, tỷ tỷ đã từng nghe qua trăm loại nhạc khí cũng có thể phân biệt được rõ ràng âm thanh từ loại nhạc khí nào. Réo rất êm tai...

“Bàn” Không gian yên tĩnh, chỉ nghe thấy Dung quận chúa nhẹ nhàng nói ra một chữ này. Mọi người nhất thời kích động đều đứng lên, quả nhiên Dung quận chúa vẫn cao hơn một bậc.

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Quận chúa tài cao khiến Noãn Nhi không thể không bội phục!”

Tươi cười của Dung quận chúa thập phần khiêm tốn, trong mắt như ẩn như hiện toát lên thần sắc như trút được gánh nặng. Nếu trong yến hội, trước mặt bao nhiêu người bại dưới tay một tiểu cô nương vô danh thì thanh danh thiên hạ đệ nhất tài nữ của mình không phải liền thành trò cười sao? Những khổ tâm trù tính bao nhiêu năm cũng

sẽ bị huỷ hoại trong chốc lát...Nhưng là, cô nương này thực sự không biết sao? Kha Dung cẩn thận nhìn Âu Dương Noãn, chỉ thấy trong đôi mắt trắng đen rõ ràng đó chỉ có một mảnh trong suốt. Lúc này nàng ta mới yên lòng, nghĩ rằng có lẽ bản thân ở trong cung nhiều năm quá mức dễ dàng ngờ vực người khác vô căn cứ nên liền lập tức thân thiết nắm lấy tay Âu Dương Noãn nói: “Không, là do muội muội đã nhường ta thôi!”

Thấy người bên kia khiêm tốn lễ độ, Tiểu Thiên Diệp cười lạnh một tiếng: “Nha đầu Âu Dương Noãn kia đang giả bộ!”

Âu Dương Tước tai điếc mắt ngơ, lập tức dùng sức vỗ tay cho Dung quận chúa. Hắn là người duy nhất ở đây biết được chân tướng nên càng cảm thấy tỷ tỷ mình đúng là không giống người thường. Hắn lại càng vỗ tay lợi hại, đến mức chúng đều đỏ lên!

“Được rồi! Nếu Âu Dương tiểu thư đã nhận thua thì nên vì mọi người mà tấu lại một khúc!” Tiểu Nguyệt Minh đứng lên, cất cao giọng nói. Nhất thời ánh mắt rất nhiều tiểu thư đều chú ý đến hắn.

Âu Dương Noãn khẽ cười: “Tiểu nữ tuân mệnh!”

Nhưng đúng lúc này, Tiểu Thiên Diệp lại đứng lên, mỉm cười nói: “Âu Dương tiểu thư, tài cầm kỹ của tiểu thư mọi người ở đây đã được lĩnh giáo qua rồi. Không biết tiểu thư còn tài nghệ nào khác hay không? Đừng nói là chỉ biết đánh đàn thôi a!”

Những lời này của hắn giống như đang vui đùa nhưng khi Âu Dương Tước nghe vào lại thấy rất chói tai. Hắn cố nén cơn giận nhìn Âu Dương Noãn...

Chương 104: Tán gẫu tặng mỹ nhân nhất chi xuân (1)

Đã có khúc tỳ bà cùng đàn cổ xuất sắc như vậy, cho dù có xuất ra tài năng gì cũng sẽ không thể làm lay động lòng người nữa. Tiểu Thiên Diệp chính là chắc chắn được điểm này nên mới nói như vậy, cố ý chọc giận Âu Dương Noãn.

Không cần nói đến Âu Dương Noãn, ngay cả Trần thị cũng cảm thấy Tần vương Thế tử này là đang cố ý gây khó dễ thì không khỏi nhúu mày. Trên mặt Lâm Nguyên Hình hiện ra ba phần giận dữ, vừa muốn nói chuyện thì lại nghe Âu Dương Noãn cười nói: “Điều này là đương nhiên. Chỉ là tiểu nữ muốn Dung quận chúa tương trợ một chút. Không biết quận chúa có đồng ý không?”

Đôi mắt đẹp của Dung quận chúa hơi hơi cong lên, cười nói: “Âu Dương tiểu thư cần ta tương trợ cái gì?”

“Nếu Tần vương Thế tử không muốn ta lại tấu khúc, nhưng Noãn Nhi cũng không có chuẩn bị gì khác. Chỉ đành vì mọi người viết mấy phúc tự!” Nàng dừng lại, hơi hơi mỉm cười rồi nói tiếp, “Nhưng viết chữ còn cần thời gian, để chư vị phải ngồi không chờ đợi thì sẽ làm mọi người mất hứng. Lâu nay nghe danh quận chúa có tài vũ kỹ khuynh thành, nhưng tiểu nữ lại vô duyên nhìn thấy. Không biết hôm nay quận chúa có thể biểu diễn một khúc để mọi người được mở mang tầm mắt?”

Dung quận chúa nhìn Đại công chúa cười nói: “Không biết ý công chúa điện hạ như thế nào?”

Đại công chúa nhìn mọi người xung quanh, thấy trên mặt ai cũng đều lộ ra biểu tình chờ mong cùng hưng phấn thì liền gật gật đầu.

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Vậy phải làm phiền quận chúa rồi!”

Dung quận chúa đứng lên, tươi cười trước sau như một nhu hòa cao quý: “Âu Dương tiểu thư, mời!”

Dung quận chúa bình thường đều ở trong cung, người ngoài tất nhiên không được thưởng thức vũ kỹ của nàng. Mà Âu Dương Noãn lại rất ít khi xuất hiện trong các yến hội, hai vị mỹ nhân đồng thời cùng biểu diễn, đương nhiên rất đáng chờ mong. Lòng người ai cũng mong ngóng, mọi người cùng vỗ tay trầm trồ khen ngợi, rồi hưng phấn đứng lên.

“Mẫu thân, Noãn nhi thật là khờ. Cơ hội tốt như vậy sao lại dâng lên cho quận chúa chứ?” Lâm Nguyên Hình ở bên cạnh Trầm thị nhẹ giọng thở dài.

Trầm thị nhìn nhìn Âu Dương Noãn, lại nghe nữ nhi bên cạnh thở dài thì trong lòng không khỏi âm thầm lắc đầu. Nếu như luận tâm cơ thâm trầm, Hình nhi đúng là thua xa Noãn Nhi, tương lai gả vào phủ Thái Tử không biết sẽ rơi vào kết cục gì. Bà nghĩ đến đây, cảm xúc vui sướng ban đầu lập tức tan biến đi rất nhiều.

Lâm Nguyên Nhu một bên cười lạnh nói: “Lâu này nghe danh Dung quận chúa vũ kỹ khuynh thành, còn thư pháp của nó thì được tính là cái gì? Thật sự là không biết sống chết, tự rước lấy nhục!”

Tương thị nhướn mày, nhìn nữ nhi của mình một cái rồi thản nhiên nói: “Chỉ hy vọng như thế!”

Nam khách phía bên kia, Tiểu Thanh Bần đi qua nói với Âu Dương

Tước: “Tỷ tỷ ngươi đang làm cái gì vậy? Để nàng thể hiện tài năng lại còn cố ý muốn Kha Dung hỗ trợ, cái này là đang cảm thấy vị trí tài nữ của Dung quận chúa chưa đủ lớn sao? Ta vừa rồi đã đặt cược vào tỷ tỷ ngươi, tiền cược là một ngàn lượng hoàng kim đó, còn có đôi Hải đông thanh mà ta rất yêu quý!”

Âu Dương Tước bất đắc dĩ nhìn vào đôi mắt đang phát sáng của đối phương, nói: “Duẫn quận vương! Tỷ tỷ ta không thường tham gia những yến hội náo nhiệt a!”

“A, vậy chẳng phải ý nói ta nhất định sẽ thua sao?” Tiểu Thanh Bần mở to hai mắt, nhất thời đen mặt lại.

Tiểu Nguyệt Minh còn chưa kịp cười nhạo hắc lại nghe một người đột nhiên nói: “Chỉ sợ là chưa chắc!”

Âu Dương Tước nhìn về người vừa lên tiếng, liền thấy Tiểu Thiên Diệp đang khoan thai ngồi đó. Trong tay hắn đang cầm một đóa hoa, không chút để ý liền nghiền nát cánh hoa, tay còn lại bưng lấy ly rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch, giống như hoàn toàn không bị những ồn ào ngoài kia quấy rầy. Như là cảm nhận được ánh mắt của Âu Dương Tước hắn liền nâng mắt lên hơi hơi mỉm cười thản nhiên nhợt nhạt làm cho người ta nổi lên một cảm giác kỳ quái. Lát sau tựa hồ như nhớ ra điều gì, hắn đột nhiên hỏi: “Minh quận vương nghĩ sao?”

Trong lòng Âu Dương Tước thầm nghĩ, vị Tần vương Thế tử này cũng là một nam nhân xuất chúng. Đương nhiên, nếu hắn không nói những lời khiến người ta chán ghét.

Minh quận vương bên này lại đang nghe thuộc hạ báo cáo lại tình hình, rõ ràng không một chút để ý đến mọi chuyện đang phát sinh. Hắn lúc này mới nhẹ nhàng đảo mắt hỏi: “Chuyện gì?”

Không khí liền lâm vào trầm mặc....Độ ẩm cũng liền giảm xuống. Mọi người không chớp mắt nhìn nhau, nghẹn lời.

Đại khái là bị lơ đi, đối với người luôn tự cao như Tần vương Thế tử mà nói vẫn là sự khó chịu. Sắc mặt Tiểu Thiên Diệp hết trắng lại xanh, rồi lại chuyển đen. May mắn là có nền giáo dục quý tộc nên hắn mới không bùng phát, chỉ thản nhiên hừ lạnh rồi quay mặt qua chỗ khác.

Đúng lúc này, lại nghe thấy tiếng nhạc vang lên.

Tầm mắt của mọi người liền bị Dung quận chúa hấp dẫn, chỉ thấy tóc nàng bay theo gió, tay áo dài giao hoành, theo khúc nhạc vang lên, nhẹ nhàng lắc eo. Trong miệng ngâm xướng:

Quân nếu thiên thượng vân. Y giống như vân trung điều.

Tướng tùy gần bó, ánh ngày dục phong.

Quân nếu trong hồ thủy. Giống như nước tâm hoa. Thân cận tướng liền. Dục nguyệt làm ảnh.

Nhân gian tại sao tụ tán. Nhân gian gì có bi hoan, chỉ mong cùng quân diện mạo thủ. Đừng làm phù dung sớm nở tối tàn.

Đây vốn là một bài thơ cổ nói về tình yêu, sau này Dung quận chúa tự mình phổ thành khúc rồi lại biên ra một bộ vũ đạo, trừ đi tình thi triền miên bên trong vẫn còn giữ lại ý nhị của thơ cổ, làm tâm người nghe thoáng động, vọng chi sinh tình. Kha Dung hát đến 'dục nguyệt làm ảnh' thì đột nhiên đẩy thắt lưng qua bên trái, tay áo phất lên, thẳng tắp tạo thế giương cung. Tay áo dài đột nhiên phất về bên phải, thân thể nghiêng về bên trái. Tay áo phất qua bên trái, thân thể

mềm mại lại hướng về phía bên phải. Thoáng cái phải trái liên tục đổi bên lưu loát sinh động như nước chảy mây trôi, giống như thiên mã hành không. Mà động tác ở câu 'chỉ mong cùng quân diện mạo thủ' xướng từ trung hành văn liền mạch lưu loát, phảng phất như một cô nương trẻ tuổi đang trong mùa xuân tươi mát, xinh đẹp. Một điệu vũ này nói không hết những uyển chuyển phong lưu, rung động lòng người. Vừa mới lúc này trong hoa viên muôn vàn hoa tươi phô thiên cái địa, một trận gió thổi qua muôn vàn cánh hoa tung bay, cảnh đẹp quả là mộng ảo. Không ngờ mỹ nhân hiển vũ trong điệu khúc êm tai lại làm người xem đồng mục cứng lưỡi nhìn không chớp mắt, hoàn toàn bị mê hoặc.

(Phô thiên cái địa: trải khắp trời, che kín đất)

Mọi người đều bị Dung quận chúa quyến rũ tâm thần nên không ai chú ý lúc này Âu Dương Noãn bên kia cũng đã sớm bắt đầu. Nàng lẳng lặng đứng ở một gốc cây đào, lựa mông mong manh hơi hơi rung động theo làn gió. Y hoa như cấm, người đẹp tựa ngọc, rõ ràng đang ở nơi náo nhiệt phàm tục nhưng nàng lại giống như đang yên tĩnh đứng trong thư phòng, một chút cũng vì cảnh đẹp làm người ta hoa mắt này ảnh hưởng.

Khúc vũ hoàn tất, Dung quận chúa nhẹ nhàng dừng lại nhìn về phía Âu Dương Noãn. Mọi người cũng nhìn theo ánh mắt Kha Dung, Âu Dương Noãn hướng mọi người nhìn lại, một chút thần sắc khiếp đảm cũng không có. Nàng ngưng bút mỉm cười nói: “Thỉnh chư vị đánh giá!”

Nhà hoàn cầm lấy phúc tự kia, hướng về mọi người. Chỉ cảm thấy trên nền giấy Tuyên Thành là bài thơ:

Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt nhi thế độc lập.

Nhất cố khuynh nhân thành,

Tái cố khuynh nhân quốc.

Ninh bất tri, khuynh thành dữ khuynh quốc,

Giai nhân nan tái đắc.

(Đây là bài thơ Giai nhân ca. Dịch thơ:

Phương Bắc hiện giai nhân.

Dung nhân đẹp tuyệt trần

Ngước nhìn thành quách đổ

Ngoái trông quốc gia rung

Biết mà chi

Nghiêng thành cùng khuynh quốc

Giai nhân còn hay mất?)

Phong cách viết quyến rũ, mùi hương ngào ngạt từ giấy bay ra. Đây là cách viết đang rất lưu hành trên phố. Đại công chúa ngưng thần lại, không khỏi gật gật đầu nói: “Hào, thật sự là có di phong của Vệ phu nhân năm đó. Dung quận chúa, mời lại vũ!”

Lần thứ hai, Kha Dung đã thay đổi điệu múa. Bàn tay trắng nõn nhanh chóng giơ lên, cả người cùng khinh vũ xoay tròn như mặt

trắng dưới nước. Ngoái đầu lại mỉm cười trong suốt, vòng eo mảnh mai tựa liễu rũ. Bàn chân bước đi nhẹ nhàng, tựa như dây kết, từ từ chuyển động. Khúc vũ này so với lúc nãy ôn nhu hơn, kỹ thuật múa so với đạp cavura rồi lại kiều diễm đa tình hơn, làm người ta không thể không thán than tâm tư uyển chuyển của nàng ta.

(Đạp ca: kiểu vừa hát vừa dậm chân làm nhịp)

Âu Dương Noãn nhìn Dung quận chúa, trong lòng khẽ động. Lại chấm bút xuống mực từng yên một đường hạ bút. Khi Dung quận chúa kết thúc khúc vũ, nha hoàn cũng liền nâng tờ giấy cho mọi người xem. Vừa nhìn tiếng tán thưởng vang lên tứ phía, chỉ thấy trên tờ giấy kia viết mấy chữ:

Hoa diên cửu thu mộ, phi mệ phát vân vũ

Phiên như lan điều thúy, uyển như du long cử

Việt diễm bãi tiền khe, ngô cơ đình bạch trử

Mạn thái bất năng cùng, phồn tư khúc hướng chung

Đê hồi liên phá đặng, lãng loạn tuyết oanh phong

Trục nhị thì lưu hể, tu cư dục tố không

Duy sàu tróc bất trụ, phi khứ trục kinh hồng.

Chương 105: Tán gẫu tặng mỹ nhân nhất chi xuân (2)

Đại công chúa cười nói: “Hay cho câu phi khứ trục kinh hồng! Dung quận chúa thật sự là xinh đẹp, từng điệu vũ cũng rất nhẹ nhàng!”

Tươi cười trên mặt Dung quận chúa lại càng sáng hơn, nhẹ giọng nói: “Kinh hồng...Kinh hồng. Hai chữ này rất hay, Âu Dương tiểu thư hình dung thật chính xác. Điệu vũ này ta đã sớm nghĩ ra, nhưng vẫn chưa tìm được tên hay. Từ hôm nay trở đi, ta sẽ gọi là Kinh hồng vũ...”

Âu Dương Noãn hơi hơi mỉm cười, nói: “Quận chúa thích là tốt rồi!”

Trầm thị âm thầm gật đầu nói: “Thư pháp thanh kỳ ý của Lão Hầu gia đều nằm trong bút tích của Noãn Nhi. Nếu lão nhân gia còn sống, nhìn thấy thư pháp của Noãn Nhi hôm nay chắc chắn sẽ cao hứng sáng khoái uống liền ba chén!”

Tiểu Nguyệt Minh bên này cảm thán nói: “Vị Âu Dương tiểu thư này tâm tư đúng là đủ sâu. Nàng dường như rất hiểu được tâm ý của Dung quận chúa!”

Hắn không biết đã tặng bao nhiêu lễ vật nhưng cũng không chiếm được nụ cười của mỹ nhân. Âu Dương Noãn hôm nay chỉ viết lên hai chữ Kinh hồng liền làm quận chúa vui vẻ, như vậy tâm ý của hắn cũng chẳng là gì!

Tiểu Thanh Bần thấp giọng hỏi: “Âu Dương công tử, tỷ tỷ ngươi cũng biết vũ khúc sao?”

Đâu chỉ là biết? Âu Dương Tước chỉ cười cười nhưng không trả lời. Khi tỷ tỷ luyện vũ hắc đã từng tận mắt nhìn thấy. Lúc tỷ tỷ múa Hồng Ngọc luôn thổi sanh đệp theo. Một lần đang múa bỗng nhiên trời nổi gió lớn, tay áo tỷ tỷ cũng theo gió bay lên. Giống như muốn theo gió bay đi, chính hắc nhìn còn cảm thấy sợ tỷ tỷ sẽ bị gió cuốn đi nên đã chạy đến dùng sức giữ chặt lấy nàng. lát sau, gió ngừng thổi váy áo xinh đẹp của tỷ tỷ cũng bị hắc làm cho nhăn nhúm. Nếu luận về kỹ thuật múa tỷ tỷ hắc không hề thua kém Dung quận chúa, chỉ là nàng lại không thể hiện ra lúc này, cứ thế đem cơ hội tỏa sáng cho quận chúa. Sự dụng tâm lương khổ trong đó, chỉ có Âu Dương Tước là hiểu được thật sâu.

(Dụng tâm lương khổ: dùng nhiều tâm tư, trí lực để suy tính chu đáo)

Khúc vũ thứ ba, Dung quận chúa lại bắt đầu. Trừ bỏ âm nhạc, toàn bộ hoa viên chìm trong yên tĩnh, quận chúa quả là làm người khác chú ý không rời mắt. Tay áo lại tung bay, váy dài cũng lung lay, ống tay áo từ từ trượt xuống. Áo choàng bên ngoài kiểu điểm tung hoành vô cùng xinh đẹp. Búi tóc có chút rối loạn, phủ xuống che đi ánh mắt của nàng. Sợi tóc bay lên cùng điệu vũ, quận chúa chứ thể nhảy múa yêu mị như vậy. Hơi thở càng ngày càng dồn dập, cả người giống như bông tuyết phiêu diêu trong không trung. Bỗng nhiên Kha Dung xoay tròn, ngay cả gió cũng không theo kịp, cứ thế xoay vòng không biết mệt mỏi, tựa hồ như có gió nâng người nàng lên hoàn toàn bay trong không trung.

Ai cũng không tưởng tượng được, Dung quận chúa lại là nữ tử quyến rũ như vậy. Cur nhiên có thể múa được những bước múa dâng trào kích động như vậy. Chỉ có trên môi Đại công chúa lúc này nổi lên tia cười nhạt, Kha Dung thật sự vẫn còn giữ được bình tĩnh sao? Lại có thể bị một tiểu cô nương như vậy kích thích bản tính hiếu thắng, ngay cả bà cũng có thể nhìn ra Âu Dương Noãn đang cố ý

nhường. Huống chi là một người vô cùng thông minh như Kha Dung chứ...

Điều vũ kết thúc, lại một bức tự nữa được đưa ra trước mặt mọi người. Không thể nghi ngờ, chữ kia chính là thư pháp của Trương đại sư thời thượng cổ, cuồng thảo. Những chữ kia phiêu dật tiêu sái, tả trệ hữu vụ, thiên biến vạn hóa. Khả năng biến ảo cực quý dị, thực sự là múa bút viết như vũ yên chi trí. Mọi người muốn thưởng thức đều từng bước tiến lại gần hơn, tinh tế quan sát thì thấy một hàng chữ cứng cáp, bút ý tung hoành, linh động mơ hồ như mây muốn phá giấy bay đi. Đại công chúa im lặng nhìn, trong lòng nghĩ ‘Bút pháp này quả thực là thư pháp của Trương đại sư, Âu Dương Noãn thể nhưng lại có thể viết được giống như đúc. Không biết là đã phải luyện trong bao lâu mới thành thực được như vậy?’

(Cuồng thảo: một lối viết có từ thời nhà Hán, lối viết tháu, nhanh, cực kỳ phóng khoáng)

Tiểu Thanh Bần mở to mắt nói: “Nàng ta viết cái gì vậy? Sao ta xem một chữ cũng không hiểu...”

Mọi người cùng nhau cười to. Con cháu hoàng thất ai mà không tinh thông thư pháp, ai ai cũng có sở trường riêng. Chỉ có vị Dẫn quận vương này từ nhỏ được sủng ái, nghe nói được Chu vương phi yêu như trân bảo, mỗi lần Chu vương muốn quản giáo lại được Vương phi đứng ra che chở. Cho nên hấn văn bất thành võ cũng không tinh thông, cũng may hấn không phải Thế tử nên tương lai không cần kế thừa tước vị. Vì vậy dù văn tự không biết nhiều cũng không có trở ngại gì. Chỉ là bây giờ ở trước mặt tất cả mọi người nói như vậy thật sự là làm người ta buồn cười không thôi.

Tiểu Thanh Huyền bất đắc dĩ trừng mắt nhìn đệ đệ, nhẹ giọng nói: “Quả nhiên là hảo tự. Rất khó để bắt chước được kiểu chữ này,

nhưng nhìn chữ mà Âu Dương tiểu thư viết lại không phân biệt được. Thực sự là rất giống, đúng là làm người ta bội phục!”

Tiểu Nguyệt Minh nhìn những chữ cuồng thảo phía trên cũng gật đầu nói: “Âu Dương tiểu thư tài năng như thế, nhưng lại chỉ là một nữ tử. Thật sự là đáng tiếc!”

Âu Dương Tước lắc đầu cười nói: “Phụ thân ta cũng đã từng nói những lời ấy. Nhưng tỷ tỷ lại thường nói bất luận là nam hay nữ, làm người đối nhân xử thế đều giống nhau. Không cần hiển quý vinh danh, chỉ cần không thẹn với lương tâm thì không có gì đáng tiếc!”

“Tuổi còn nhỏ đã hiểu biết như vậy, đúng là không dễ!” Một thanh âm trầm thấp vang lên. Một câu này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều nhìn Minh quận vương.

Tiểu Thiên Diệp buông ly rượu, vừa muốn lên tiếng thì bị Minh quận vương nhìn một cái. Tiểu Thiên Diệp sửng sốt, bị ánh mắt lạnh như băng kia làm cho đông cứng tại chỗ. Những lời châm chọc chưa kịp nói đã phải nuốt ngược trở lại.

Tiểu Thanh Bần thè lưỡi, nhìn Âu Dương Tước nói: “Chắc chắc, tỷ tỷ người có thể được Trọng Hoa huynh khích lệ đúng là việc không dễ dàng a! Huynh ấy cũng không phải người hay khen người người khác đâu!”

Ách, những lời đó Minh quận vương lại dùng giọng điệu lạnh như băng này nói ra, quả thật không nghe ra nửa điểm ý tứ khích lệ. Âu Dương Tước khẽ rung mình, cảm thấy vị quận vương bách chiến bách thắng này đúng là khác với tưởng tượng của hắn. Thiếu niên thống soái có thể quyết thắng ngàn dặm, giết người không chớp mắt hẳn nên là người mạnh mẽ vang dội, nhiệt huyết tràn đầy, uống rượu phải trong chén lớn, ăn thịt hào sảng không phải sao? Vì sao lại như

vậy....Trong người Âu Dương Tước sinh ra một loại cảm giác ảo tưởng tan biến.

Khúc vũ cuối cùng, vũ đạo của Dung quận chúa đã trở về ôn nhu. Dù sao bản tính vốn hiền dịu, trời sinh quyến rũ, uyển chuyển nên miễn cưỡng vì những điệu múa mạnh mẽ mà đã đến cực hạn. Huống hồ ba điệu vũ đã qua, Kha Dung cũng đã hơi thấm mệt liền múa điệu lẳng ba đang thịnh hành trong cung.

Kỹ thuật mềm mại, vũ thái nhẹ nhàng giống như mây bay trong không trung lại giống như chuồn chuồn lướt nước. Mọi người nhìn thì cảm thấy kỹ thuật múa của quận chúa khi thì là một khúc vũ loan ca phượng, khi thì là trắng tàn hoa rơi yên trọng, khi thì lại như bóng mờ dưới ánh trăng, khi thì lại uyển chuyển như nước chảy. Giống như tiên nữ ở Long cung bay đi vậy, thật như câu ‘lẳng ba vi bộ miệt sinh trần, ai gặp lúc ấy yếu điệu thân’. Đúng là xinh đẹp tuyệt luân, làm cho người xem cảm thấy như vậy là đã đủ mãn nguyện rồi nhưng vẫn còn tán thưởng không thôi. Vũ đạo kết thúc, ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người Âu Dương Noãn, không biết nàng còn có thể làm điều gì khác khiến mọi người ngạc nhiên.

Lúc này không phải là thư pháp mà là tranh họa. Âu Dương Noãn nhẹ nhàng niêm bút nơi tay, nha hoàn đứng gần đó cảm thấy khó hiểu. Dung quận chúa thể hiện vũ đạo uyển chuyển còn Âu Dương Noãn lại cúi đầu vẽ tranh.

Đợi khi xong nâng lên cho mọi người nhìn, có người còn không nén nổi sự thất vọng. Trên tờ giấy Tuyên Thành đúng là vẽ rất nhiều hoa tươi, tuy nói đậm nhạt có hứng thú, hoa sắc tiên nghiê. Đem toàn bộ cảnh đẹp hoa viên bên ngoài vào trong bức họa, nhưng so với vũ đạo phi phàm của Dung quận chúa thì không khỏi cảm thấy bức họa này lại trở nên bình thường.

Lâm Nguyên Nhu tươi cười châm chọc, xòe quạt tròn che đi tia trào phúng bên môi, ha ha cười nói: “Chỉ là một bức bách hoa đồ, cũng không có gì đáng ngạc nhiên!”

Nha hoàn liền đem giấy Tuyên Thành lật ngược lại, tất cả mọi người đều kinh hô một tiếng. Hóa ra mặt trái cũng là một bức họa, mọi người đều mở to mắt nhìn. Xưa nay chỉ có thêu song mặt, làm sao có thể có họa song mặt? Cẩn thận nhìn, thì ra là một vị tuyệt đại mỹ nhân.

Tiểu Thanh Bần không để ý đến dáng vẻ liền chạy lại gần, nhìn nửa ngày, đột nhiên chỉ vào Dung quận chúa nói: “Quận chúa, chính là nàng a!”

Dung quận chúa ngưng thần nhìn kỹ, mỹ nhân trong tranh đang nhanh nhẹn khởi vũ, thân hình uyển chuyển, trông xinh đẹp vô cùng. Đó không phải là mình sao? Âu Dương Noãn vẽ khi mình đang múa, nhưng lại có thể vẽ ra được tuyệt đẹp như vậy....Kha Dung không khỏi lộ ra nụ cười.

Mọi người ai cũng đều kinh ngạc than lên.

Âu Dương Noãn nói: “Xin mượn ly rượu của ngài một chút!”

Tiểu Thanh Bần thấy Âu Dương Noãn đang hỏi hắt thì mặt không khỏi đỏ lên, theo bản năng đưa ly rượu bị hắt siết chặt trong tay cho nàng.

Tất cả mọi người đều rất kinh ngạc, không biết Âu Dương Noãn muốn làm cái gì. Đang thắc mắc thì thấy nàng mỉm cười hất ly rượu lên bức tranh. Qua một lát thì thấy bức tranh kia thế nhưng lại hiện ra cảnh tượng kỳ dị đến cực điểm.

Sau khi bị rượu hất lên, vị mỹ nhân kia cùng hoa tươi trong hoa viên ở mặt phải bức tranh thế nhưng liền hòa vào làm một. Giống như đó vốn là một bức tranh bình thường, nhìn kỹ lại thì thấy mỹ nhân đang múa trong vườn hoa, như ẩn như hiện.

Tất cả mọi người đều bị chấn động không nói nên lời, qua nửa ngày mới không hện mà lên những tiếng vỗ tay, tán thưởng. Mọi người đều vì tài hoa của tiểu cô nương này làm cho khuynh đảo. Hơn nữa ngoài tài hoa hơn người, nàng dung mạo lại xinh đẹp, cử chỉ đoan trang. Đứng ở trong một rừng hoa tươi này vẫn có thể hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Ngay cả Dung quận chúa mọi người cũng đã lãng quên, chỉ luôn miệng tán thưởng bức tranh kỳ diệu này, mọi người ai cũng thưởng thức thật gần, yêu quý không thôi.

Qua hồi lâu, những tiếng tán thưởng vẫn không ngớt.

Âu Dương Tước thế nhưng lại hơi hơi thờ dãi, từ hơn mười ngày trước, tỷ tỷ đã phái người đi tìm kiếm một loại mực màu kỳ lạ. Hóa ra là muốn dùng trong dịp này, quả nhiên là tâm cơ xảo diệu. Nhưng tỷ tỷ đến tột cùng là sớm đã có chuẩn bị muốn trong yến hội này thể hiện hay vẫn là sớm đoán được là có người sẽ cố ý gây khó dễ. Điều này hẳn lại không thể nào đoán được.

Đại công chúa nhìn Dung quận chúa rồi lại nhìn Âu Dương Noãn, vì dục nói: “Vốn là ông trời tạo nên nhân loại. Thế nhưng ông trời lại ưu ái đem phúc trạch hết cho hai người, ta đây cũng không có cách gì phân ai cao ai thấp. Nếu đã như vậy, xin mời chư vị đang ngồi đây cùng bình điểm đi!”

Âu Dương Noãn khẽ lắc đầu, Đại công chúa tựa hồ như muốn Dung quận chúa cùng nàng phân cao thấp. Kỳ thật làm vậy để làm gì chứ? Dung quận chúa khuynh quốc khuynh thành, bản thân nàng còn chưa trưởng thành, cho dù thua cũng có gì đặc biệt chứ?

Đại công chúa mỉm cười, vỗ nhẹ tay nói: “Người đâu, mau mang hoa đến cho các vị tân khách!”

Cung nữ liền cầm hoa bước xuống. Lát sau trước mắt Dung quận chúa cùng Âu Dương Noãn hoa càng ngày càng nhiều, cơ hồ như xếp thành một núi nhỏ.

Xương Bồ lặng lẽ nói nhỏ bên tai Hồng Ngọc: “Cái này không công bằng! Các vị phu nhân ở đây ai cũng muốn lấy lòng Dung quận chúa nên tất nhiên sẽ đem hoa cho nàng. Còn tiểu thư nhà chúng ta bình thường không thích xuất môn, đúng là ăn gian nha!”

Hồng Ngọc trừng mắt với Xương Bồ, ý bảo nàng ta không cần lắm lời, có thể cùng Dung quận chúa so tài đã là điều khó có được rồi. Thế nhưng Hồng Ngọc vẫn thấy, tiểu thư cũng không phải bị đối phương hoàn toàn trấn áp.

Quả nhiên, sau khi đếm hoa, Dung quận chúa vẫn nhiều hơn Âu Dương Noãn hai đóa. Âu Dương Noãn cười nói: “Không, phải là ba đóa mới đúng. Hình biểu tỷ sợ ta thua sẽ khóc nhè nên mới cố ý mang hoa của tỷ ấy cho ta!”

Mọi người lập tức cười ồ lên. Lâm Nguyên Hình nhẹ nhàng ho khan một tiếng, thầm nghĩ các vị thiên kim tiểu thư đang ngồi đây có ai là không tinh thông cầm kỳ thi họa. Vũ đạo của Dung quận chúa tuy rằng điểm áp quần phương nhưng cũng chưa chắc không có người làm được như vậy. Còn Âu Dương Noãn hiểu biết đủ rộng, tâm tư đủ sâu, so với Dung quận chúa lại có vẻ cao hơn một chút. Nhưng rốt cuộc Lâm Nguyên Hình vẫn nói: “Đúng vậy! Dù sao ta cũng muốn Noãn Nhi biểu muội đừng buồn quá thôi!”

Môi đại công chúa cong lên, nói: “Không cần kết luận sớm như vậy!”

Mau qua mời nam khách bên kia lại đây!”

Náo nhiệt phía bên này, Tiểu Thanh Bần đã muốn đi đến trước mặt Âu Dương Noãn. Trong tay hắn cầm hoa mẫu đơn, thanh âm trong sáng nói: “Mau đưa cho Âu Dương tiểu thư!”

Mọi người ồn ào vỗ tay hoan nghênh, cao giọng cười to. Xương Bồ lại tiếp tục nói nhỏ bên tai Hồng Ngọc: “Người khác đều là đưa hoa đào, sao hắn lại cầm mẫu đơn?”

“Nếu ta không nhìn lầm, đây chẳng phải là cực phẩm mẫu đơn ba ngày trước Thái tử mới tặng cho ta sao?” Đại công chúa thần nhiên nói.

Mọi người

Chương 106: Tán gẫu tặng mỹ nhân nhất chi xuân (3)

Tiểu Thanh Bần cười nói: “Cô cô không cần đau lòng. Lần khác con lại đền cho người một chậu!”

Đại công chúa hừ một tiếng, Tiểu Thanh Huyền xấu hổ. Thực sự không muốn thừa nhận người kia là đệ đệ của mình. Thật sự là quá mất mặt.

Tiểu Thanh Bần hận không thể bước lên hỏi Âu Dương Noãn một câu rằng tại sao trước nay nàng không thường xuất môn? Tại sao từ trước hấn chưa từng được nghe về nàng dù chỉ là một lời nói vu vơ? Tiểu Thanh Huyền chạy tới trước mặt Dung quận chúa đặt một đóa hoa đào rồi xoay người mỉm cười nói với Âu Dương Noãn: “Âu Dương tiểu thư, xá đệ đường đột! Mong tiểu thư tha thứ!” Nói xong liền kéo Tiểu Thanh Bần về chỗ.

Âu Dương Noãn kinh ngạc, không khỏi mỉm cười. Chu vương Thế tử cùng vị Dẫn quận vương này thật sự là người đơn thuần a!

Tấn vương thế tử Tiểu Lăng Phong thân mình gầy yếu, khắc mi bay xéo, trên đôi môi mỏng mang theo ý cười. Trong tay hấn cầm một đóa hoa đào nhẹ nhàng đưa cho Âu Dương Noãn, lại còn nhẹ giọng tươi cười, tựa hồ như có thâm ý. Sau khi rời đi hấn liền đứng bên cạnh Tiểu Thiên Diệp nói chuyện, hai người thế nhưng lại có chút thân thiết.

Mối quan hệ giữa Tần vương cùng Tấn vương vốn rất tốt, hai vị Thế tử cũng vì vậy mà thường xuyên qua lại. Chỉ là loại tươi cười kỳ lạ

này của Tiểu Lăng Phong, rốt cuộc là có ý gì?

Trên mặt Tiểu Thanh Bần lộ ra biểu tình khinh thường: “Nham hiểm!” Tiếp theo đầu liền ăn một cú đánh của Tiểu Thanh Huyền.

Âu Dương Tước nhìn mà nhin không được liền cười rộ lên. Lúc này vị Sở vương Thế tử Tiểu Ngại Sơn từ đầu vẫn luôn trầm mặc cũng đi qua, đem hoa đào của mình cho Dung quận chúa nhưng chưa có trở về liền mà ngược lại đi đến trước mặt Âu Dương Noãn nói: “Người cũng làm rất tốt!” Nói xong liền xoay người rời đi.

Âu Dương Noãn hơi hơi ngẩn người. Xương Bồ lại nói nhỏ với Hồng Ngọc: “Người này anh tuần như vậy sao lại luôn có vẻ mặt như là có ai thiếu nợ hần vậy?”

“Nói nhỏ một chút!” Hồng Ngọc liền đá nàng ta một cái.

Lúc này Tề vương Thế tử Tiểu Tử Kỳ cùng Lỗ vương Thế tử Tiểu Tiệm Cách đồng thời bước lên. Tiểu Tử Kỳ quần áo đơn giản, phong độ bình thường thoát nhìn rất văn nhược. Một đôi mắt trong suốt như nước, giống như mỹ ngọc thuần khiết. Hắn đứng nhìn Dung quận chúa rồi lại nhìn Âu Dương Noãn cả nửa ngày, hoa đào trong tay duỗi tới duỗi lui làm mọi người bật cười to. Đại công chúa nói: “Tử Kỳ! Con làm gì mà phân vân vậy? Cứ đưa hoa cho người mà con cảm thấy tốt hơn!”

Tiểu Tử Kỳ suy nghĩ cả nửa ngày sau cùng là đem hoa để vào trong cái giỏ thêu trước mặt Dung quận chúa. Âu Dương Noãn mỉm cười, người này đúng là không phải người do dự bình thường....Âu Dương Noãn rũ mắt xuống che đi ý cười trong mắt.

Tiếp theo là vị thiếu niên anh lãng khắc mi tinh mục, Lỗ vương Thế tử Tiểu Tiệm Cách. Hắn kiên quyết đi qua, một tay cầm lấy hoa đào nhét

vào trong tay của Âu Dương Noãn. Động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động, thập phần tiêu sái làm mọi người phía sau cười vang một trận.

Nếu đổi lại là thiên kim tiểu thư bình thường, nếu không phải thét lên chói tai thì cũng té xỉu vì xấu hổ. Nhưng Âu Dương Noãn lại chỉ mỉm cười trong suốt nói: “Đa tạ thể tử ưu ái! Âu Dương Noãn ngượng ngùng không dám nhận!”

Tiểu Tiệm Cách gật gật đầu, xoay người lưu loát rời đi. Âu Dương Noãn mỉm cười, đem hoa đào trong tay cắm vào giỏ phía trước.

Đi đến tịch gian, Tiểu Thanh Bần giữ lấy Tiểu Tiệm Cách: “Này uy, đừng quá đáng như vậy chứ! Là ta nhìn trúng trước mà!”

Tiểu Tiệm Cách gạt tay Tiểu Thanh Bần ra, cười lạnh nói: “Là ta có dự định trước!”

Không khí giữa hai người có chút quỷ dị. Âu Dương Tước âm thầm nghĩ, ‘Nhị vị các ngươi là ai chứ? Vẫn tự cho mình cao quý, tỷ tỷ ta mới không coi trọng các ngươi. Cái gì mà nhìn trúng với dự định? Tỷ tỷ ta mới không thềm!’

Mắt thấy nam khách đều đi lên tặng hoa, Tấn vương thế tử Tiểu Lăng Phong thở dài: “Luận tâm tư, Âu Dương Noãn xác thực là cao hơn một bậc. Nhưng luận nhân mạch Dung quận chúa mới là danh dương thiên hạ. Âu Dương Noãn yên lặng vô danh, trận tỷ thí này, tất yếu phải xem tiếp sao?”

Tiểu Lăng Phong chỉ là làm bầm một mình, nhưng đột nhiên lại có người trả lời hắn: “Trên đời này luôn luôn không thể đoán trước được điều gì. Chưa đi đến cuối cùng thì sẽ không biết kết cục như thế nào đâu!” Tiểu Thiên Diệp mỉm cười.

Tiểu Lăng Phong liền nhú mày: “Oh! Sao ta nghe những lời Tiểu Diệp huynh nói lại cứ cảm thấy huynh rất để ý đến vị Âu Dương tiểu thư này vậy?”

Tiểu Thiên Diệp vẫn bình tĩnh, hắn vẫn luôn chú ý đến tình thế biến hóa, thản nhiên nói: “Ta chỉ muốn nhìn một chút, nha đầu giáo hoạt này rốt cuộc là đang muốn làm gì!”

“Oh, ta đã quên. Nghe nói Tần vương Thế tử vừa rồi còn ngăn đón tiểu thư nhà người ta trước cửa viện không cho tiến vào a!” Tiểu Lăng Phong uống một ngụm rượu, đánh giá Tiểu Thiên Diệp một chút rồi nói tiếp: “Chẳng lẽ huynh cũng coi trọng Âu Dương tiểu thư? Không đến mức đó chứ!”

Tiểu Thiên Diệp cười lạnh nói: “Cho dù nữ nhân trên đời này có chết hết, ta cũng sẽ không coi trọng một tiểu nha đầu như nàng!”

Sắc mặt Tiểu Lăng Phong âm trầm nhìn Tiểu Thiên Diệp đang tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt, có chút suy nghĩ nói: “Thiên Diệp....Chúng ta lớn lên với nhau từ nhỏ, nên ta phát hiện ra một điều thú vị. Cứ mỗi lần người đặc biệt yêu thích một cái gì đó thì cũng liền sinh ra một loại cảm giác bài xích mãnh liệt, kiên quyết không chịu chia sẻ với ai khác. Thậm chí ngay cả nhìn cũng không cho, người bình thường nào có như vậy. Người dục vọng độc chiếm rất mạnh, ngay từ khi Âu Dương tiểu thư bắt đầu biểu diễn trước mặt tất cả mọi người thì người đã bắt đầu có cảm xúc rồi. Có thể nói chính là người cảm thấy không thoải mái, phiền chán, luôn muốn nổi giận...”

Tiểu Thiên Diệp thần sắc lãnh ngạo nói: “Huynh muốn nói cái gì?”

Tiểu Lăng Phong nhú mày nói: “Ta nghĩ ngươi hiểu!”

Thần sắc Tiểu Thiên Diệp trở nên quái dị, hắn nói: “Đúng là hồ ngôn loạn ngữ!”

Tiểu Lăng Phong mỉm cười: “Không cần vội phủ nhận, đó cũng không phải là chuyện gì xấu. Nói thật, ta nghĩ rằng có khi đây lại là chuyện tốt. Người cũng đã đến tuổi nên lập phi rồi, Âu Dương tiểu thư tuy rằng còn nhỏ nhưng đợi vài năm nữa cũng không sao!”

Tiểu Thiên Diệp cười xùy một tiếng: “Người đang khuyên ta tin tưởng bản thân mình thích một tiểu nha đầu giáo hoạt như vậy sao?”

“Đương nhiên không!” Tiểu Lăng Phong bình tĩnh nói, “Ta thấy người chính là thích nha đầu đó!”

Tiểu Thiên Diệp rời khỏi ghế, lạnh lùng nói: “Điên cũng lây a! Ta nên cách xa người một chút!” Hắn nói xong lại hướng chỗ nữ khách bước qua.

Trước đây Tiểu Lăng Phong cùng Tiểu Thiên Diệp tranh cãi đều là cơ trí mà có hòa khí. Chưa bao giờ có sự quyết liệt châm chọc như vậy, biểu hiện của hắn lúc này đúng là có chút kỳ lạ. Tiểu Lăng Phong thở dài một hơi, chỉ sợ vị Thế tử này cũng không biết bản thân đang trở nên khác thường.

Tiểu Thiên Diệp đi đến trước mặt Dung quận chúa, đem đóa hoa kia để vào cái giỏ phía trước sau đó liền quay trở về, không hề liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn một cái. Âu Dương Noãn có chút kinh ngạc, nàng nghĩ thể nào vị thế tử này cũng sẽ chế giễu nàng vài câu nhưng không, hắn không nói một lời cứ thế xoay người bước đi. Không lẽ mặt trời mọc hướng tây?

Âu Dương Tước lấy lý do mình là người Âu Dương gia, nếu tham gia bình chọn sẽ không công bằng nên nhất định không chịu cầm hoa,

cho nên một phiếu này liền bỏ qua.

Xương Bồ lại tiếp tục nói nhỏ với Hồng Ngọc: “Đại thiếu gia thay đổi rồi! Nếu là trước kia ngài ấy nhất định sẽ đem hoa cho đại tiểu thư!”

Trong lòng Hồng Ngọc bất đắc dĩ cảm thán, thầm nghĩ sau này sẽ không bao giờ mang Xương Bồ cùng ra ngoài nữa. Thoạt nhìn thì khờ ngốc đơn thuần, nhưng thực tế chính là người nhiều chuyện, mỗi một người đi qua cũng phải bình phán mấy câu.

Tiếp theo là các công tử nhà công hầu cùng trạng nguyên, hoa thám...đều mang hoa lên. Sau cùng cộng lại hai nhóm, kết quả thế nhưng lại hòa.

Đại công chúa nhíu mày, đột nhiên như nhớ tới cái gì đó liền nói: “Còn có một người nữa!”

Còn lại đóa cuối cùng, là nằm trong tay Minh quận vương. Ánh mắt hắn đang chăm chú ngắm nhìn đóa hoa. Cành đào trong tay hắn lúc này có thể sánh bằng những loài hoa cao quý nhất. Cũng như ai được hắn ưu ái cũng có thể một bước thành quý tộc.

Hắc y thị vệ bên cạnh Minh quận vương nhận lấy hoa đào rồi đi đến trước mặt Âu Dương Noãn cùng Dung quận chúa. Tươi cười của Âu Dương Noãn lại càng sáng lạn, thị vệ này chính là người đã đưa đuôi sói trắng ngày đó. Cho tới bây giờ hắn vẫn giống như lúc đó, chưa từng dám nhìn thẳng nàng một lần nào. Giống như xem nàng là mãnh thú hồng thủy vậy.

Thái Hậu vẫn luôn cố ý tác hợp Dung quận chúa cùng Minh quận vương. Phiếu này không cần nghĩ cũng biết kết quả như thế nào, tất cả mọi người không khỏi tiếc hận cho Âu Dương Noãn, chỉ có nàng lại cực kỳ vừa ý. Đây chính là kết quả mà Âu Dương Noãn mong

muốn, thua, nhưng là thua một cách hợp tình hợp lý.

Nhưng thị vệ mặt vẫn luôn không đổi sắc kia lại đem hoa đào cắm vào cái giỏ phía trước Âu Dương Noãn. Mọi người liền không khỏi kinh ngạc sợ hãi than lên.

Khuôn mặt vốn vẫn mỉm cười xinh đẹp của Dung quận chúa lập tức ngây ngẩn cả người, lúc nhìn qua Âu Dương Noãn lại mang theo chút phức tạp.

Tuy rằng trên mặt Âu Dương Noãn mang theo tươi cười kinh hỷ nhưng trong lòng lại hung hăng mắng vị Minh quận vương này. Vì đóa hoa này mà tâm tư suy tính của nàng vì hôm nay coi như toàn bộ uổng phí.

“Quận vương nhà ta nói Âu Dương tiểu thư tuổi còn nhỏ nên ngài ấy quyết định tặng hoa này cho tiểu thư!” Thị vệ nói xong câu này, mọi người lập tức thoải mái. Ý của Minh quận vương là Âu Dương Noãn tuổi còn nhỏ thật không dễ dàng gì nên đóa hoa này coi như là để khích lệ nàng thôi!

Quả nhiên Dung quận chúa nghe xong những lời này sắc mặt liền thả lỏng, vui vẻ cười nói: “Vốn nên như thế! Âu Dương tiểu thư còn chưa trưởng thành, tài năng như vậy cũng là đã phi phàm rồi. Tương lai không biết còn phát triển đến đâu nữa!”

Trong lòng Âu Dương Noãn nhẹ thở ra một hơi. Tươi cười của nàng lại càng chân thành tha thiết: “Là do Dung quận chúa nể tình ta còn nhỏ nên mới nhường thôi!”

Đại công chúa lúc này mới cười rộ lên, cất cao giọng nói: “Lúc này ta muốn về nói liền với Thái Hậu. Kinh đô này còn có một vị danh môn thiên kim sắc nghệ song tuyệt nữa! Sau này lão nhân gia người sẽ

không thể nói Dung nhi thiên hạ vô song nữa!”

Dung quận chúa tuy rằng vẫn mỉm cười nhưng vẻ mặt đã có chút khác thường. Hết thấy Âu Dương Noãn đều thu vào trong mắt, nàng không tự chủ mà nhìn Minh quận vương. Không biết vì sao nàng vẫn cứ luôn cảm thấy, nam nhân kia chính là đang cố ý...

Náo nhiệt qua đi mọi người liền tản ra đi ngắm hoa.

Trong hoa viên của Đại công chúa hoa mai, thụy hương, bạch ngọc lan, hoa quỳnh, hải đường, đinh hương, đỗ quyên, tử kinh,Muôn vàn loài hoa sau khi được chăm sóc tạo hình khéo léo liền nở cùng một lượt, tràn đầy màu sắc rực rỡ, điểm lệ bốn phía.

Lâm Nguyên Tuyết hái được một bông hoa liền cắm lên tóc mình, vui vẻ nói: “Tỷ tỷ....đẹp....đẹp...”

Trầm thị nhíu mày, trách cứ nhũ mẫu: “Người trông coi tiểu thư như thế nào vậy? Sao lại để tiểu thư ngắt hoa tươi của công chúa chứ?”

Lâm Nguyên Tuyết hoảng sợ, bông hoa trong tay nắm không chặt liền rơi trên mặt đất, Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói: “Đại cửu mẫu, Tuyết Nhi chỉ là một đứa nhỏ. Hơn nữa những loài hoa mà Đại công chúa trân quý tất cả đều ở trong phòng bên kia, nơi này chẳng qua chỉ là những loài hoa bình thường mà thôi, không có gì đáng ngại. Người nhìn xem các tiểu thư bên kia không phải đều đang kết vòng hoa hay sao?”

Trầm thị thoáng nhìn xung quanh, quả nhiên thấy không ít các tiểu thư đang lấy hoa tươi làm thành vòng hoa, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra nói: “Ở trong phủ Đại công chúa phải luôn cẩn thận!”

Nói xong liền thấy vài vị phu nhân từ xa đang hướng về bên này, Âu

Dương Noãn đoán những người này là tới tìm Trầm thị trò chuyện. Lại nhìn thấy bộ dạng nước mắt lưng tròng của Lâm Nguyên Tuyết thì liền vươn tay sờ sờ đầu đứa nhỏ rồi nhẹ giọng nói: “Đại cửu mẫu, con mang Tuyết Nhi đi dạo bên kia một chút!”

Trầm thị gật gật đầu, Lâm Nguyên Hinh cũng muốn đi cùng nhưng Âu Dương Noãn lại lắc đầu nói: “Hinh biểu tỳ, gặp gỡ nhiều người một chút, sau này sẽ có ích cho tương lai!”

Trầm thị cũng rất đồng ý cho nên Lâm Nguyên Hinh chỉ có thể ở lại, cùng với Trầm thị nói chuyện với các vị phu nhân. Âu Dương Noãn mang theo Lâm Nguyên Tuyết, Hồng Ngọc, Xương Bồ cùng nhũ mẫu đi đến một chỗ ít người mới dừng lại. Âu Dương Noãn sờ sờ khuôn mặt hồng nhuận nhỏ nhắn của Lâm Nguyên Tuyết nói: “Được rồi, lại đây. Biểu tỳ đưa muội đi dạo!”

Lâm Nguyên Tuyết mở to hai mắt rồi gật đầu thật mạnh. Hồng Ngọc thở dài một hơi, thứ nữ Hầu phủ, Đại phu nhân tuy rằng khoan dung nhưng dù sao cũng không phải mẹ ruột. Đứa nhỏ này tương lai sẽ có vận mệnh thế nào đây? Nhưng thế gian này ai cũng như thế, đại tiểu thư tuy rằng xuất thân cao quý nhưng từ nhỏ lại mất mẫu thân, không thể không ở cùng kế mẫu. Như vậy so với thân phận thứ nữ của Lâm Nguyên Tuyết tình cảnh còn gian nan hơn nhiều!

Hồng Ngọc cùng Xương Bồ hái đến rất nhiều hoa hồng, gắn lên đầy đầu Lâm Nguyên Tuyết. Sau lại đem rất nhiều hoa đủ loại màu sắc kết thành vòng đeo lên cổ tiểu nha đầu kia. Không cần khoa trương, các nàng bốn phía cầm lấy hoa cứ như vậy xoay quanh Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Tuyết.

Lâm Nguyên Tuyết thập phần yêu thích Âu Dương Noãn, một chút cũng không rời đi, luôn nắm chặt lấy tay nàng, hoặc là nằm trong lòng nàng. Lâm Nguyên Tuyết cười đến vui vẻ, cuối cùng mệt quá

nên ngủ luôn trong lòng Âu Dương Noãn.

Tiểu Thanh Bần vẫn luôn lặng lẽ chú ý đến Âu Dương Noãn, thấy nàng rời đi liền theo nàng như cái đuôi. Lúc này hắn nhìn thấy cảnh tượng này liền cúi đầu nghĩ nghĩ, cảm thấy nếu hắn cứ thế mở miệng nói chuyện thật không thỏa đáng. Hắn không khỏi hối hận vì vừa rồi không kéo Âu Dương Tước cùng qua đây.

Đang đứng do dự thì thấy Tiểu Tiệm Cách lướt qua người hắn, trong tay còn bưng một bàn cờ. Tiểu Thanh Bần sững sốt liền chạy nhanh đuổi theo.

“Âu Dương tiểu thư, nghe nói tiểu thư tinh thông kỳ nghệ. Có thể cùng ta đánh một ván cờ không?” Tiểu Tiệm Cách cất cao giọng nói.

Tiểu Tiệm Cách khẳng khái và cũng quang minh chính đại, không cho đối phương một chút cơ hội từ chối. Âu Dương Noãn cười, đây mà là mời sao? Đây là đang ép buộc mới đúng. Nhũ mẫu bên cạnh nhanh chóng ôm lấy Lâm Nguyên Tuyết đang ngủ say, nhẹ giọng nói: “Biểu tiểu thư, để nô tỳ bế Lục tiểu thư trở về!”

Mới chỉ nói chuyện một lát mà Tiểu Tiệm Cách đã muốn bày bàn cờ ra rồi. Tiểu Thanh Bần nhanh chóng kéo lấy tay hắn, nói: “Tiệm Cách, người cùng tiểu thư nhà người ta không quen không biết. Sao người lại đường đột như vậy?”

Tiểu Tiệm Cách còn chưa kịp phản bác thì đã nghe Âu Dương Noãn nói: “Duẩn quận vương không cần khách khí. Chỉ là đánh cờ thôi mà, không sao đâu!”

Tiểu Tiệm Cách cười nói: “Âu Dương tiểu thư còn không ngại, người lại nhiều chuyện làm gì chứ?”

Tiểu Thanh Bần cũng mong Âu Dương Noãn gật đầu nên hần mỉm cười nói: “Tuy rằng vẫn thường nghe danh nhưng đây vẫn là lần đầu gặp mặt. Âu Dương tiểu thư làm người khiêm tốn, là người mới nhìn thôi cũng khiến người khác muốn thân thiện. Tiểu Tiệm Cách này cũng vậy, cũng là người mà người gặp người thích. Chỉ có ta, chỉ sợ làm mọi người chê ta phiền phức!”

Âu Dương Noãn mỉm cười, chân thành nói: “Tuy là mới gặp Duẩn quận vương nhưng hôm nay vì đoá hoa của ngài, Noãn Nhi cũng muốn được cảm tạ, sao có thể phiền phức được chứ?”

Tiểu Thanh Bần nghe xong lời này liền ha ha phá lên cười, Tiểu Tiệm Cách cũng cười nói: “Được, ta chọn cò trắng!”

Hắn ngay cả cơ hội lựa chọn cũng không cho Âu Dương Noãn, có thể thấy được ngày thường cao cao tại thượng cỡ nào, là người nói một không nói hai.

Tiểu Thanh Bần cười nói: “Tiệm Cách, ngươi vẫn luôn tự xưng là thiên hạ đệ nhất kỳ thủ. Nhưng nếu ngươi muốn ở trước mặt Âu Dương tiểu thư múa rìu qua mắt thợ, ta nhất định phải chờ xem ngươi bị chê cười!”

Âu Dương Noãn cầm lên một quân đen, Tiểu Tiệm Cách quân trắng. Tiểu Thanh Bần nhàn nhã bưng tách trà Long Tĩnh, chậm chậm thưởng thức, hương trà lượn lờ vấn vít trong không khí. Chỉ thấy Âu Dương Noãn áp Tiểu Tiệm Cách từng bước một, mỗi một nước đều rất cẩn thận.

Thời gian hai tuần trà trôi qua, Tiểu Thanh Bần ngưng thần lại nhìn, chỉ thấy cục diện bàn cờ đã có biến đổi. Hoàn toàn đang ở trong thế giằng co, vồ đến thu khí, hoa ngũ tự lục, quả nhiên là vô cùng phức tạp. Chỉ nhìn vài lần, trong lòng suy tính sơ vài bước liền thấy đầu óc

choáng váng, nhìn hoa cả mắt. Vốn tưởng rằng kỳ nghệ của bản thân không tệ, nhưng với cục diện lại thấy ‘tâm thần đại loạn’ cũng đủ biết thế cờ đang rất khó khăn. Lại nhìn thấy Âu Dương Noãn áp Tiểu Tiệm Cách, vẫn mỉm cười bình tĩnh, ngón tay thon dài vân vê quân cờ rồi nhẹ nhàng hạ xuống. Tiểu Tiệm Cách bên này trán đã đầy mồ hôi, hai hàng lông mày nhíu lại càng chặt.

Lại qua một nén nhang, Âu Dương Noãn đã muốn toàn thắng, chỉ cần nàng hạ nước cờ cuối cùng này. Nhưng nàng lại vẫn không đánh nước cờ chết.

Tiểu Thanh Bần thấy nàng chậm chạp chưa kết thúc thì đoán rằng nàng đang muốn làm sao thắng nhưng vẫn có thể giữ cho đối phương chút mặt mũi. Ánh mắt hẩn hể chuyển động rồi cười nói: “Tiệm Cách! Người thua thì liền thua đi, không cần cố gắng. Chịu thua một cách thống khoái đi!”

Mày Tiểu Tiệm Cách lại càng nhíu chặt, nhưng vẫn không hé răng. Trong lòng Tiểu Thanh Bần cười lạnh, lại còn sĩ diện trước mặt mỹ nhân, cố tình không hiểu ám chỉ, thua cũng xứng đáng!

Vào lúc này Âu Dương Noãn liền hạ nước cờ cuối cùng, nụ cười trên môi có chút áy náy, nói: “Thế tử, ta thắng rồi!”

Tiểu Thanh Bần nhìn Tiểu Tiệm Cách vẫn còn trầm tư suy nghĩ thì không khỏi cười xuy một tiếng. Vốn người ta đã có thể thắng người mười quân nhưng lại cố ý chỉ thắng người ba quân. Người còn chưa chịu phục, đúng là đồ ngốc!

Âu Dương Noãn cười càng thêm sáng lạn, ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt như bạch ngọc của nàng, thoáng chốc có một loại mỹ lệ mê hồn. Nàng nhẹ giọng hỏi: “Chơi một ván nữa?”

“Ân” Vốn còn đang trầm tư suy nghĩ, Tiểu Tiệm Cách ngẩng mạnh đầu, tiếp theo là sừng sốt, lung ta lung túng đáp ứng. Hắn có chút mê muội nhìn chăm chú dung nhan thanh lệ của nàng. Lần đầu tiên nhìn nàng ở khoảng cách gần như vậy, cảm thấy so với lúc này càng thêm động lòng người.

Tiểu Thanh Bần há hốc mồm, cầm lấy ly trà không nói nên lời.

Thị vệ Kim Lương đứng phía xa xa nhìn thấy trong lòng không khỏi cảm thán ‘Chẳng trách làm người ta mê muội. Âu Dương Noãn giờ tay nhắc chân quả thực như mỹ nhân từ trong tranh bước ra’

Đúng lúc này hắn đột nhiên thấy quận vương nhà mình hướng bên kia bước đến. Trong lòng thầm kêu lên không tốt, quận vương nhà mình trước nay đều rất ngại những thiên kim danh môn khuê tú phiền phức, vẫn luôn kính nhi viễn chi. Hôm nay sao lại đột nhiên như vậy?

Chương 107: Khanh bản giai nhân, nại hà vi tặc (đoạt được giai nhân, sợ chi làm giặc)

Thế nhân đều biết, Lỗ vương Thế tử Tiểu Tiệm Cách là một thiếu niên hào sảng. Chưa từng có qua tâm trạng không tốt, nhưng bây giờ hắn lại đứng nhìn người khác cưu chiếm thước sào, nửa đường đoạt lấy mỹ nhân mà hắn nhìn trúng khó khăn lắm mới bắt được nàng cùng chơi cờ, hắn đúng là khóc không ra nước mắt. Nếu đổi lại là người khác thì nhất định không chịu bỏ qua, nhưng trước mặt người này hắn dặc tội không nổi. Cho nên hắn chỉ có thể điều chỉnh lại, thể hiện biểu tình thật tốt, giống như một vị Thế tử tôn quý khoan dung phong độ.

(Cưu cưu thước sào hay cưu chiếm thước sào: chim cưu chiếm tổ chim thước, ý nói không phải khó nhọc mà được hưởng sẵn chỗ tốt)

Lúc ấy, Minh quận vương đột nhiên như từ trên trời rơi xuống, đứng ở trước mặt Âu Dương Noãn nhìn kỹ đối phương một lát rồi thản nhiên nói: “Mời tiểu thư cùng ta đánh một ván cờ!” Ngự khí như vậy, giống như vương giả đang ban ân huệ cho người khác vậy.

Đừng nói đến bọn nha hoàn thị vệ bị hành động của hắn làm kinh động không nhẹ, ngay cả Âu Dương Noãn cũng sửng sốt một chút. Suy nghĩ thật lâu rồi mới gật gật đầu.

Lúc ấy Tiểu Tiệm Cách còn muốn mở miệng ngăn cản loại hành vi vô đạo đức nửa đường chặn cướp này. Nhưng bị vị Minh quận vương này nhìn một cái, ánh mắt đó thâm trầm lãnh khốc đang thản nhiên

nhìn vào mắt hắc ẩn chứa sự uy hiếp. Tiểu Tiệm Cách lập tức hiểu rõ đây là nam nhân không quan tâm luân thường, cũng là người sẽ không nói đạo lý.

Trong nháy mắt, Tiểu Tiệm Cách cơ hồ có thể cảm giác được Tiểu Thanh Bần phía sau cũng đang khấn trương căng thẳng. Hắc liên cười ha ha, đứng dậy nhường chỗ: “Minh quận vương, mời!”

Hiện tại nhớ lại, lúc ấy bản thân quá mức sợ hãi cứ như vậy thoái nhượng, Tiểu Tiệm Cách cảm thấy từ nay về sau hắc sẽ không còn khí thế gì nữa khi đứng trước mặt mọi người. Nhưng hắc lại cũng nghĩ, Minh quận vương chung quy vẫn là thống soái quân đội thiện chiến trên sa trường, khí thế dọa người không phải bình thường nên hắc biểu hiện như vậy cũng không tính là luống cuống. Chỉ là ở trước mặt mỹ nhân hắc lại có chút không cam lòng.

Tiểu Tiệm Cách cứ đứng đó miên man suy nghĩ, ván cờ bên này đã bắt đầu. Minh quận vương Tiểu Trọng Hoa cầm một quân trắng, tựa hồ không chút để ý thản nhiên nói: “Tiểu thư cầm kỹ siêu quần. Tuổi còn nhỏ nhưng không hề bị ảnh hưởng!”

Âu Dương Noãn cười nhẹ nói: “Minh quận vương quá khen!” Vô số ác mộng lại hiện lên trước mắt nàng, đối với bóng đêm vô hạn ngoài cửa sổ, nàng từng bước từng bước đi lên. Mùa đông đôi tay đánh đàn đến bật máu, mùa hè nóng nực đến muốn phát rồ trên tay vẫn luôn cầm sách cổ, học từng lễ nghi, có tri thức hiểu lễ nghĩa, tao nhã thông dong. Ngày qua ngày, hết đêm này lại đêm khác, vì báo thù nàng phải tàn nhẫn với bản thân hơn bất cứ một ai khác....Có như vậy nàng mới đi được đến ngày hôm nay, chỉ là cầm kỹ thì tính là gì!

Tiểu Trọng Hoa có đôi mắt thâm trầm như đại hải, hắc hạ một quân trắng xuống rồi nhẹ giọng nói: “Có phải quá khen hay không, trong lòng tiểu thư là rõ nhất!”

Trong khoảnh khắc đó, có vô vàn ý niệm chạy qua trong đầu Âu Dương Noãn, nàng nhẹ nhàng đặt xuống một quân đen, chậm rãi nói: “Noãn Nhi không hiểu Minh quận vương có ý gì?”

Trong con người của Tiểu Trọng Hoa chợt có ánh sáng vụt qua, chớp mắt liền không thấy đâu: “Tiểu thư khúc ý sâu sắc. Nhưng trong lòng mang nhiều oán hận như vậy cũng không phải là chuyện tốt!”

Trừ bỏ Hồng Ngọc, những người bên cạnh nghe hai người đối đáp qua lại đều lộ vẻ mặt nghi hoặc. Âu Dương Noãn đang cân nhắc, liền rất nhanh đặt thật mạnh xuống bàn cờ. Lúc này nàng mới nâng mắt như là ngoài ý muốn “Oh” lên một tiếng rồi nói: “Lòng mang oán hận? Quận vương thấy được sao?”

Chỗ này ở dưới gió, hương hoa đào vẫn vít trong không khí. Cách xa thế sự ồn ào, ẩm trà thưởng hương, hắc bạch tung hoành, cũng là một chuyện vui trong nhân gian. Nhìn Âu Dương Noãn vẫn luôn mỉm cười thản nhiên, trong ánh mắt lại có vài phần lãnh ý, trong lòng Tiểu Trọng Hoa âm thầm cười lạnh. Tiểu cô nương này nhìn qua rất hòa khí này, ai có thể nghĩ được trong lòng nàng lại mang oán hận như vậy, lại có thể đem oán khí không kiềm chế tung hoành thể hiện trong cầm khúc mà không ai phát hiện.

”Có tài mà tính hoãn định chúc đại tài, có trí mà khí cùng tư vì trí tuệ.” Tiểu Trọng Hoa hạ tiếp một nước cờ. Thản nhiên nói: “Quang có tài không chừng tính tất có tai họa. Quang có trí khí bất hòa hại người hại mình. Âu Dương tiểu thư, khúc đàn hay vì tâm cảnh tốt, tiểu thư không nên bỏ phí cảnh xuân đẹp như thế mới phải!”

Vị Minh quận vương này nói như vậy là muốn nàng buông bỏ cừu hận sao? Hắn chỉ là một kẻ không quen biết, bắt quá từ cầm khúc đoán ra một chút, lại cứ nghĩ bản thân hiểu hết tất thảy. Cừu hận hại

người hại mình nàng còn không rõ sao? Chính là trên đời này, người đối xử tốt với người khác, người khác lại hận không thể dồn người vào chỗ chết. Người có lòng tốt buông tha cho họ, nhưng chưa chắc người ta đã muốn buông tha cho người. Âu Dương Noãn hạ một quân đen, từ chối cho ý kiến.

“Tiểu thư không đồng ý sao?” Tiểu Trọng Hoa lại giống như hiểu rõ trong lòng nàng đang nghĩ gì.

“Núi không dời thì đường chuyển, cảnh không đổi thì tâm phải khác. Có khi cũng không phải là ta không buông bỏ được, mà là người khác không chịu buông. Huống chi ngàn người muôn vạn khổ, nỗi khổ không ai giống ai. Quận vương không phải là ta, làm sao hiểu được tâm tư của ta?” Âu Dương Noãn có chút ý cười, thản nhiên nói.

Đôi mắt thâm trầm của Tiểu Trọng Hoa như có tia tiếc hận chớt lóe qua, mà Âu Dương Noãn vẫn bình thản, phảng phất như không thấy.

“Tỷ tỷ!” Âu Dương Tước từ phía xa xa đi tới, tựa hồ như đã tìm kiếm thật lâu, trên trán ửng ửng có mấy giọt mồ hôi. Lúc này nhìn thấy Tiểu Trọng Hoa, thoáng có chút giật mình rồi lập tức hành lễ theo quy củ, sau đó liền đứng sang bên cạnh Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn nhìn hắn rồi nói với Tiểu Trọng Hoa: “Đây là xá đệ Âu Dương Tước, hắn ngưỡng mộ quận vương đã lâu!”

Tiểu Trọng Hoa vừa rồi đã có gặp qua Âu Dương Tước, lúc này liền nâng mắt lên đánh giá hắn một cái. Người Âu Dương Tước lập tức thẳng tắp, bộ dạng rất giống với tên tiểu tướng tuần tra. Âu Dương Noãn nở nụ cười, nói: “Hắn hâm mộ quận vương trên chiến trường kiến công lập nghiệp, hắn nói tương lai cũng muốn làm như vậy. Ta cười hắn người si nói mộng, hắn còn không chịu. Tước nhi, đệ thử hỏi một chút, xem Minh quận vương có chịu thu nhận đệ hay không?”

(Người si nói mộng: hay còn gọi là người ngốc nói mê, ý chỉ sự ngu si, mù quáng)

Âu Dương Tước lập tức gắt gao nhìn chăm chăm Tiểu Trọng Hoa, đối phương đầu đội ngọc quan, một thân hoa phục, vẻ mặt lại thản nhiên. Như một vị quận vương sống an nhàn, cầm y ngọc thực bình thường, nửa điểm cũng không nhìn ra là người chinh chiến trên sa trường đẫm máu. Âu Dương Tước không khỏi hoài nghi, vị Minh quận vương trước mắt này cùng thống soái tiêu diệt hết bọn dị tộc kia thật sự là một người sao?

Tay phải Tiểu Trọng Hoa để ở dưới cằm, chậm rãi cân nhắc, nghe vậy lại đánh giá Âu Dương Tước. Sau cùng hạ xuống một quân cờ nói: “Biết binh pháp sao?”

Âu Dương Tước sững sốt nói: “Không biết!”

“Tác chiến thì sao?”

“Không hiểu!”

....

“Mưu lược?”

“Không biết!”

....

“Thực lực quân đội?”

.....

“Bày binh bố trận?”

“Ách...”

“Ngũ hành bát quái? Chống cự? Dùng gian tế?...”

.....

Tiểu Trọng Hoa dứt khoát nói: “Vậy thì không cần!”

Tiểu Thanh Bần nghe mà không khỏi bất mãn, nói: “Trọng Hoa, huynh không cần nghiêm khắc quá như vậy. Không phải ai sinh ra liền hiểu hết a, có thể từ từ học hỏi mà!”

“Trên chiến trường, không dung nạp được người từ từ học. Ngay cả quận vương có cho hần cơ hội, liệu kẻ địch cũng sẽ cho hần cơ hội hay sao?” Âu Dương Noãn nhẹ nhàng cười, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng của Âu Dương Tước một cái. Trong lòng nàng âm thầm thở dài, nàng hy vọng Tước Nhi có thể nhanh chóng nhận ra sự thật. Nhưng nhìn hần khó chịu đến trào tâm náo phế, trong lòng nàng lại vì hần thất vọng mà cảm thấy khổ sở. Cho nên nàng nhẹ nhàng hạ một quân cờ, cười thêm ba phần kiều diễm, ôn nhu nói: “Nếu tương lai có một ngày Tước Nhi làm được, hiểu được những lời ngài nói hôm nay. Ngài sẽ thu nhận hần chứ?”

Âu Dương Tước vừa rồi còn cảm thấy vô cùng xấu hổ, mặt mũi đỏ bừng. Lúc này nghe tỷ tỷ nói như vậy, ánh mắt sáng long lanh lập tức nhìn chằm chằm Minh quận vương. Tiểu Trọng Hoa nhìn hần một cái, im lặng thật lâu. Cuối cùng nói: “Có thể!”

Âu Dương Noãn cười cười đến vân đạm phong khinh, nhìn Âu Dương Tước nói: “Còn không mau tạ ơn quận vương!”

(Vân đạm phong khinh: mây gió điềm nhiên, ý nói là cười nhẹ như không)

Âu Dương Tước lập tức quỳ gối, sau đó là không dấu nổi niềm vui đứng lên. Tiểu Thanh Bần nhìn hắn như vậy, thầm nghĩ trên đời này có người so với hắn còn ngốc hơn. Yêu cầu của Tiểu Trọng Hoa cực kỳ cao, ngự hạ cực nghiêm, muốn làm huynh ấy vừa lòng còn khó hơn lên trời. Sao lại tự chuốc lấy khổ chứ?

Nhưng có điều Tiểu Thanh Bần không biết, Âu Dương Noãn làm như vậy, thứ nhất là muốn Âu Dương Tước từ nay về sau hạ quyết tâm khổ luyện. Hai là muốn Minh quận vương hứa hẹn, dựa vào thân phận cùng địa vị của ngài ấy, nếu đã hứa hẹn điều gì thì chỉ cần Tước Nhi đáp ứng được yêu cầu chắc chắn sẽ thu nhận hắn, sẽ không dễ dàng hủy bỏ lời hứa. Kỳ thật Âu Dương Noãn thấy Minh quận vương chưa chắc đã là sự lựa chọn tốt nhất, nhưng Âu Dương Tước lại rất ngưỡng mộ Tiểu Trọng Hoa nên nàng cũng không thể không thuận theo tâm ý của hắn.

Vào lúc này liền có một thị vệ hồi bẩm với Tiểu Thanh Bần nói Thế tử đang tìm hắn khắp nơi. Tiểu Thanh Bần sững sốt, lập tức cáo từ với Âu Dương Noãn. Lúc đi còn không quên đem Tiểu Tiệm Cách vẫn còn lẳng lặng nhìn kéo đi. Trong ý nghĩ của Tiểu Thanh Bần, Tiểu Tiệm Cách chính là kinh địch, không thể để mình hắn ở lại a dua trước mặt mỹ nhân.

Tiểu Tiệm Cách vẫn lưu luyến không rời, vẫn si ngốc nhìn Âu Dương Noãn. Khi nhìn nghiêng mặt nàng rất đẹp, lúc nàng cúi đầu gáy thon dài trắng nõn liền hiện ra. Bởi vì còn nhỏ nên thân hình nhìn vẫn còn có chút đơn bạc. Nhưng sự đơn bạc này không thể che đi tư thái phong lưu, thanh lệ như nước mùa xuân. Ngay cả váy áo bình thường khi khoác trên người nàng cũng tăng thêm sự quyến rũ mà

hàm súc ý nhị.

Sau khi hai người bọn họ rời đi, Âu Dương Noãn không dấu vết liếc mắt nhìn Âu Dương Tước một cái, nói: “Tước Nhi, hôm nay đệ còn chưa bái kiến Đại cửu mẫu bên kia!”

Vừa nghe Âu Dương Tước liền hiểu được ý của nàng, hẩn xoay người hành lễ với Minh quận vương: “Ta xin cáo từ trước, mong quận vương thứ tội!”

Minh quận vương gật gật đầu, Âu Dương Noãn nhìn Âu Dương Tước rời đi. Ánh mắt thân thiết nhìn bóng dáng đệ đệ, trên mặt hiện rõ vẻ ôn nhu. Đến khi bóng dáng Âu Dương Tước khuất khỏi tầm mắt nàng mới định thần lại thì phát hiện Tiểu Trọng Hoa đang nhìn mình, nàng khẽ mỉm cười. Cầm lấy quân cờ, kẹp giữa hai ngón tay thon dài, trong suốt tinh tế. Tiểu Trọng Hoa nhìn, ánh mắt bất chợt có chút thất thần, lập tức vươn tay lấy một quân cờ, âm thanh lạnh lùng nói: “Vừa rồi tiểu thư tính kế ta sao?” Nói xong liền hạ một quân cờ trắng, lúc này liền phát hiện thế cờ không tốt.

Âu Dương Noãn lại lấy một quân đen trong hộp rồi hạ xuống bàn cờ, nàng lắc đầu thờ dài nói: “Âu Dương Noãn bất quá chỉ là một nữ tử, quận vương sao phải so đo làm gì!”

Tiểu Trọng Hoa cầm một quân trắng, đặt xuống rồi nói: “Chẳng phải tiểu thư là người có thù tất báo sao? Lại còn nói ta so đo?”

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Người xưa có câu ‘Duy nữ tử dữ tiểu nhân, vi nan dưỡng dã’. Quận vương học rộng biết nhiều, chẳng lẽ lại chưa từng nghe qua sao?”

(Đây là câu nói của Khổng Tử, nghĩa là: Trên đời này chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó có thể nuôi dưỡng và giặc dễ)

Minh quận vương khẽ nhếch khóe môi, nhớ lại lần đầu tiên gặp nàng trước tiệm sách. Hắn từng nghĩ nữ tử này bằng tuyết thông minh, hiểu được lấy tâm thân mật, trong lòng nhất định có suy tính khác so với những nữ tử cùng trang lứa. Lần này gặp mặt, đã thấy nàng thận trọng, lúc nào cũng mưu tính, chung quy cũng đâu không được chút trẻ con cùng vụng về. Hắn đã trải qua bao lần tính kế đấu đá lẫn nhau, chỉ chút này thôi thì tính là gì. Nhưng trong lòng hắn cũng sinh ra chút nghi hoặc, nàng dù sao cũng mới chỉ là một tiểu cô nương vì sao ánh mắt lại lạnh lùng như vậy? Sự lạnh lùng toát ra từ đôi mắt đó làm hắn nhớ tới bức tranh trong mật thất của phụ vương. Dung nhan tương tự nhưng tính cách lại hoàn toàn khác xa. Nghe nói Thiên kim trấn quốc Hầu phủ dung nhan như ngọc, năm đó là người trong kinh đô có một mà không có hai, cũng là người có tính cách thập phần cao ngạo thanh cao. Người như vậy làm sao có thể sinh ra một nữ nhi như Âu Dương Noãn? Đúng là làm người ta khó hiểu.

Âu Dương Noãn vẫn mỉm cười thản nhiên, hạ quân cờ cuối cùng xuống bàn cờ. Vốn là chém giết khó hòa giải, thậm chí quân trắng còn có vài phần ưu thế. Lúc này cục diện lập tức đại biến, quân trắng bại như núi đổ lại không còn một chút đường lui.

Một ván này, thắng thật sáng khoái. Hồng Ngọc nhìn bàn cờ, lại nhìn đến sắc mặt vị Minh quận vương kia. Thầm nghĩ tiểu thư cũng thật là, đối với Lỗ vương Thế tử còn để lại cho người ta ba phần mặt mũi. Sao đối với Minh quận vương lại liền tâm ngoan thủ lạt như thế, không hề cho người ta một lối thoát?

Đối diện với ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Tiểu Trọng Hoa, Âu Dương Noãn đứng lên, cười trong suốt nói: “Quận vương nói ta là người có thù tất báo. Một ván cờ này tự nhiên sẽ không đơn giản. Thất lễ rồi!”

Chương 108: Khanh bản giai nhân, nại hà vi tặc (đoạt được giai nhân, sợ chi làm giặc) (2)

Nói xong nàng liền xoay người bước đi, Hồng Ngọc cùng Xương Bồ nhìn nhau rồi liền bước theo.

“Quận vương, cái này....” Kim Lương đứng bên cạnh trừng mắt ngây ngốc nhìn.

Tiểu Trọng Hoa hạ quân trắng xuống thờ dài nói: “Khanh bản giai nhân, nại hà vi tặc?”

Thế giới của Âu Dương Noãn, rất xa xôi, cũng lại vô cùng mờ mịt. Người bên ngoài ngay cả dùng hết đời người, chỉ sợ cũng khó lấy khuy nhất phương phong cảnh. Nàng làm như vậy hẳn lại càng hoài nghi, nàng thực sự là người ôn nhu hay chỉ là ở trước mặt Âu Dương Tước mới biểu lộ một chút?

.....

Vừa mới đi qua núi giả, đột nhiên có một người xông đến, Âu Dương Noãn không khỏi lắp bắp kinh hãi.

“Tiểu thư không cần phải sợ! Ta là Tào Vinh!”

Âu Dương Noãn nhìn người đột nhiên xuất hiện này một cái. Hắn trông thập phần lạ mắt, tuổi cũng không lớn, tướng mạo cũng coi như tuấn tú. Nhưng ánh mắt hắn lại cố tình nhìn chằm chằm nàng,

không những vậy trên nét mặt cùng đều mang theo vẻ quẩn quýt si mê. Trên người là tơ lụa thượng đẳng, trên đai lưng khéo léo tinh tế lộ ra hơn mười loại trang sức lớn nhỏ, nào là ngọc bội, bảo thạch, còn có túi hương....Trên ngón tay cái đeo một cái nhẫn ngọc lớn màu xanh thẫm, thoạt nhìn rất phú quý.

“Tiểu thư đừng đi! Haizz, tiểu thư đừng sợ! Ta không phải người xấu đâu!” Thấy Âu Dương Noãn vẫn không dừng lại, hắn liền vội vàng nhảy lên đứng chắn trước mặt nàng.

“Có người xấu nào lại tự nhận mình xấu chứ?” Xương Bồ liền bước lên kéo Âu Dương Noãn ra sau lưng, bảo hộ thật cẩn thận.

“Này...” Tào Vinh có chút lúng túng, mặt đỏ bừng nhìn Âu Dương Noãn, nhất thời không nói được lời nào.

“Xương Bồ! Không được vô lễ. Tào quốc cữu không phải người xấu!” Sóng mắt Âu Dương Noãn lưu chuyển, thập phần sinh động. Tào Vinh nhìn nàng mà hai mắt sáng ngời, một chút cũng không dời được.

“Ta....ta...ta...ta...” Tào Vinh lắp bắp nửa ngày cũng không nói được câu nào. Những thứ ngày thường dùng để đối phó với những nữ tử bình thường đều dùng không được, hắn sợ dọa đến tiểu mỹ nhân trước mắt này. Âu Dương Noãn này cùng những nữ nhân kia không giống nhau, hắn nhất thời lú lẫm không biết nên nói với nàng như thế nào.

Tào Vinh này là ấu đệ của Ngọc phi mà Thánh Thượng sủng ái nhất. Nói đến Tào gia, ở kinh đô này không ai là không biết, không ai là không hiểu. Vốn Tào Vừa chỉ là quan thất phẩm Thái Bộc tự chủ bộ, nhưng hắn lại sinh được một nữ nhi dung mạo xuất chúng, khi vừa tròn mười bốn tuổi đã trở mã rực rỡ như một đóa hoa. Tuy rằng trong

cùng ngoại trừ hoàng hậu thì đã có quý phi, trắc đã, đức phi, hiền phi, tứ phi, còn có chiêu nghi, chiêu dung, chiêu ẩm, sủng nghi, sủng dung, sủng ngu, sủng nghi, sủng dung, sủng viện cửu tần. Di trữ, mỹ nhân, tài tử hai mươi bảy người. Bảo lâm, ngự nữ, thái nữ tám mươi một người trong cung cho hoàng đế hưởng dụng. Nhưng Ngọc phi này giỏi ca múa lại rất có tâm kế, có thể vượt qua mỹ nhân như mây trong hậu cung để trở hết tài năng, trở thành người mà Thánh Thượng sủng ái nhất mấy năm gần đây.

Một tài tử nhỏ nhỏ liền một lúc được phong thành Ngọc phi, Tào gia cũng theo đó một bước lên trời, từ một quan viên bình thường biến thành quốc trượng. Còn về phần đệ đệ Tào Vinh này của Ngọc phi, Âu Dương Noãn thế nhưng lại có vài phần quen thuộc. Kiếp trước hẳn vừa ý Âu Dương Khả, tìm mọi cách để lấy nàng ta, nhưng Âu Dương Khả lại chỉ muốn gả vào Tô gia nên mới dẫn đến những tai họa liên tiếp về sau. Lúc này nhìn thấy Tào Vinh, Âu Dương Noãn không khỏi có cảm giác không biết nên khóc hay nên cười.

Ngoài dự liệu, Tào Vinh đột nhiên quỳ mạnh xuống: “Tiểu thư, Tào Vinh đối với tiểu thư nhất kiến chung tình. Quyết định ngoài nàng ra thì đời này sẽ không cưới ai khác, vạn mong tiểu thư thành toàn cho tâm ý lần này của ta. Tào Vinh xin thề với trời nếu như lấy tiểu thư ta sẽ không bao giờ đi hoa hàm liễu hạnh. Không, là không bao giờ tầm hoa vấn liễu nữa....Về sau ta nhất định toàn tâm toàn ý với tiểu thư....”

Dù sớm biết hẳn là kẻ háo sắc nhưng Âu Dương Noãn vẫn bị hành động này làm cho sững sốt. Trong ấn tượng của nàng, người này bất quá chỉ là kẻ ăn chơi trác táng, ai ngờ hẳn lại không biết xấu hổ như vậy. Nghe nói Tào Vừa vào tuổi trung niên mới sinh được một nam tử là hẳn nên rất chiều chuộng sủng ái, hẳn muốn gì đều được. Cho nên hẳn mới vô pháp vô thiên đến mức độ này, gia pháp Tào gia quả thực đúng như lời đồn trong kinh đô. Đúng là quá sức tưởng tượng.

Hồng Ngọc cùng Xương Bò trờng mắt khó tin. Trong yến hội hôm nay đã thấy được không ít người quyền quý. Cho dù là Lỗ vương Thế tử cũng chỉ dám ôm bàn cờ mời tiểu thư chơi một ván, ngay cả một câu nói hâm mộ cũng không dám. Trên đời này còn có người vô lễ như Tào Vinh sao?

Khóe miệng Âu Dương Noãn nhếch lên châm chọc, nói: “Tào công tử cảm thấy Âu Dương Noãn mỹ mạo sao?”

Tào Vinh liên tục gật đầu, nói: “Âu Dương tiểu thư tất nhiên là mỹ mạo, trong lòng Tào Vinh thập phần ái mộ!”

Âu Dương Noãn liền cười, nụ cười của nàng như nắng sớm mai, nhưng lại mang theo một tia lãnh ý. Tào Vinh gần trong gang tấc căn bản lại không nhìn ra, trên mặt chỉ lộ ra thần sắc càng thêm si mê.

“Tào công tử thấy ta còn nói như thế. Nếu như thấy được muội muội của ta không biết còn vui mừng như thế nào?” Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói, giống như thở dài lại như cảm khái.

“Muội muội tiểu thư?” Tào Vinh sửng sốt, ánh mắt sáng rực rỡ.

“Đúng vậy! Ta còn có một vị muội muội như hoa như ngọc, ta so với muội ấy căn bản không mỹ mạo bằng. Chỉ là thân thể muội ấy có chút yếu ớt nên lần này không thể cùng tới!”

Hoa đào như lửa, chiếu rọi đôi mắt Âu Dương Noãn làm khuôn mặt vốn thanh lệ của nàng lại tăng thêm mấy phần ôn nhu quyến rũ. Tào Vinh nhìn đến ngây người, ngơ ngẩn nói: “So với tiểu thư còn mỹ mạo hơn?”

“Đương nhiên! Nếu có cơ hội lần sau ta nhất định sẽ giới thiệu với

công tử!” Âu Dương Noãn mỉm cười thông dong, lại không một ai biết lúc nhìn thấy Tào Vinh nội tâm bỗng trỗi dậy một cổ lửa giận phần uất hùng hực thiêu đốt.

Tào Vinh vui vẻ ra mặt, liên tục nói: “Được! Được! Tiểu thư nhất định không được quên lời nói hôm nay. Nhất định phải giới thiệu muội muội tiểu thư với ta!”

Nói xong hắn liền tiến lên muốn nắm lấy tay Âu Dương Noãn, nàng liền nhanh chóng lui về phía sau. Lúc này chợt nghe một âm thanh vang lên sau lưng: “Nhìn không ra Tào công tử lại thâm tình như vậy. Ở trên yến hội liền khẩn cấp như thế a!”

“Người nào lại rảnh rỗi dám đi quản việc của ta?”

Tào Vinh vừa mới dứt lời, sắc mặt lập tức trắng bệch. Nam tử đang mỉm cười nhìn hắn chính là Tiểu Thiên Diệp. Cho dù Tào Vinh có to gan lớn mật đến đâu cũng không dám đắc tội với hoàng thất, nhất là Tần vương phủ lại có thực lực hùng hậu như vậy trong hoàng tộc. Ngọc phi từng cảnh cáo hắn rất nhiều lần, ai đều có thể chọc, duy chỉ có Yến vương phủ cùng Tần vương phủ là vạn lần không được đắc tội. Thế nhưng trước mặt mỹ nhân, hắn lại không muốn tỏ ra vẻ khiếp sợ nên liền lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan. Đang lúc không biết phải làm sao cho phải thì lại nghe Tiểu Thiên Diệp nhẹ nhàng cười: “Tào thiếu gia! Lần trước gặp Ngọc phi người cũng liền nói như vậy với Dung quận chúa. Người quên Thái Hậu đã trối người lại, nói người có hành vi phóng đảng, ngôn hành vô pháp vô thiên, phạt người đóng cửa suy ngẫm trăm ngày rồi sao? Như thế nào lại vẫn chứng nào tật ấy?”

Tiểu Thiên Diệp như có như không nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn, giống như đang nói với nàng vậy. Âu Dương Noãn chỉ thản nhiên mỉm cười, xoay người rời đi. Nàng vừa đi Tào Vinh cũng liền

lau mồ hôi như mưa trên trán rồi cáo lui, hấn sợ Tiểu Thiên Diệp đổi ý đem tội danh vũ nhục hoàng tộc đổ lên đầu hấn.

Âu Dương Noãn bước càng lúc càng nhanh, nhưng một tiểu cô nương như nàng làm sao so với bước chân của Tiểu Thiên Diệp. Rất nhanh hấn đã chặn trước mặt nàng, Âu Dương Noãn nhướng mày nhìn Tiểu Thiên Diệp. Trong mắt nàng Tào Vinh bắt quá chỉ là một tên công tử ăn chơi lêu lổng, còn Tiểu Thiên Diệp này quả thực có thể nói là diện mục khả tăng.

(Diện mục khả tăng: mặt mày đáng ghét, ý nói chỉ nhìn mặt thôi cũng cảm thấy chán ghét)

“Thế tử! Đây là có ý gì?”

“Chắc chắc! Người ta khen ngươi mỹ mạo, ngươi lại muốn đẩy qua muội muội của ngươi. Đây rốt cuộc là hảo tâm hay vẫn là ác ý?”
Khóe môi Tiểu Thiên Diệp nhếch lên, ngữ điệu lại hàm chứa sự châm chọc.

“Thế tử với ta bắt quá chỉ là bèo nước gặp nhau, ngài hỏi nhiều như thế làm gì?”

Lời này vừa dứt, trên mặt Tiểu Thiên Diệp tuy rằng vẫn mang ý cười thản nhiên nhưng sâu trong mắt lại là vẻ âm trầm: “Bèo nước gặp nhau?”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Ta đã sớm nói qua, Thế tử cứ coi như ở khu vực săn bắn ngày đó chưa từng gặp qua tỷ đệ chúng ta. Như vậy Thế tử cũng yên tâm, mà ta cũng vô ưu!”

Khuôn mặt Tiểu Thiên Diệp hơi đổi sắc, hấn cúi xuống gần mặt nàng, thấp giọng nói: “Âu Dương Noãn! Vừa rồi ngươi nói với Tào Vinh

những lời đó, rốt cục là có mục đích gì?”

Âu Dương Noãn lạnh lùng nói: “Ngay cả khi ta có mục đích thì lại có liên quan gì đến Tần vương Thế tử?”

Liên quan gì sao? Ánh mắt Tiểu Thiên Diệp chớp động, rồi lại đột nhiên thờ dài nói: “Lâu nay vẫn nghe danh Đại tiểu thư Âu Dương gia là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, tú ngoại tuệ trung. Chắc là không ai biết người thực chất là một tiểu hồ ly giáo hoạt, thường trốn ở một nơi bí mật gần đó chớp lấy cơ hội hành động đâu? Ta đoán là người cố ý làm cho Tào Vinh này lòng tham với muội muội mình, chắc là vị Âu Dương phu nhân kia không phải là mẹ ruột của người a...”

(Tú ngoại tuệ trung: xinh đẹp thông minh)

Âu Dương Noãn lập tức dừng lại, ngó nghiêng xung quanh, thấy không có ai lui tới mới nhẹ nhàng thờ ra. Nàng quay lại nhìn Tiểu Thiên Diệp, khóe miệng khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Nghe những lời này của Thế tử, người không biết còn tưởng rằng ngài cùng kế mẫu, muội muội của ta có quan hệ gì đó đặc biệt. Nếu không sao tự nhiên lại quan tâm đến bọn họ như vậy? Sau khi về ta nhất định sẽ đem những thăm hỏi cùng sự quan tâm ân cần của ngài nói với bọn họ, ta nghĩ muội muội nhất định sẽ rất cao hứng, nói không chừng còn muốn tự mình tới cửa cảm tạ cũng nên!”

“Người...” Tiểu Thiên Diệp nhất thời nghẹn họng, hấn đối với những người khác trong Âu Dương gia không cần biết cũng chẳng cần quan tâm. Hấn chỉ muốn làm như thế nào Âu Dương Noãn mới chịu cúi đầu thôi. Lúc này nghe nàng nói vậy thì không khỏi cười lạnh nói tiếp: “Âu Dương đại nhân trên triều đình đang là đầu tường thảo. Âu Dương tiểu thư sớm mất mẫu thân, trong nhà lại có kế mẫu cường thế cùng muội muội lạnh lợi. Chỉ sợ cuộc sống chắc cũng không dễ dàng đi?”

Âu Dương Noãn ngạc nhiên nói: “Thế tử không phải là ta, làm sao biết cuộc sống của ta không dễ dàng? Sao ngài không nghĩ ta rất vui vẻ chứ?” Thanh âm nàng không hề có chút ảm ức hay khổ sở nào, lúm đồng tiền cũng thanh lệ hơn. Giống như cuộc sống của nàng hết thảy đều mãn nguyện. Nàng nhìn thoáng qua sắc mặt của Tiểu Thiên Diệp, tươi cười lại càng sáng hơn: “Nghe nói Thế tử còn có một vị thứ huynh. Chắc là quan hệ của huynh đệ ngài rất hòa thuận hữu ái a?”

Hòa thuận? Trong kinh đô này chuyện hắc cùng Tiểu Thiên Đức thủy hỏa bất dung vốn không phải là bí mật gì. Âu Dương Noãn lại nói như vậy, chính là đang châm chọc hắc chấy nhà còn nhân rồi đi quản chuyện của nàng. Tiểu Thiên Diệp không giận ngược lại còn cười, nói: “Nói như vậy, tình cảnh của chúng ta cũng có vài phần tương tự a!”

Trắc phi của Tần vương Trương thị hạ sinh thứ trưởng tử, đối với địa vị Thế tử vẫn luôn như hổ rình mồi. Cung vương phi khi sinh hạ Tiểu Thiên Diệp vì khó sinh mà qua đời, Trương trắc phi mượn cơ Tiểu Thiên Diệp khắc mệnh nên nói hắc không có quyền thừa kế tước vị Thế tử.

Hiện tại có thể đoạt được vị trí này hắc cũng đã phải vượt qua không ít trở ngại chông gai, cho nên hắc là người tâm tính kiên nhẫn. Âu Dương Noãn chính là hiểu được điểm này nên mới nói, lúc này thấy ánh mắt hắc biến hóa không ngừng, trong mắt là ánh sáng lạnh lùng vô hạn. Âu Dương Noãn không hề sợ hãi, ngược lại nàng lạnh lùng nói: “Thế tử nếu hiểu rõ được điều đó, làm gì lại muốn khó xử Noãn nhi? Hay ngài vẫn luôn ghi hận Noãn Nhi ngày đó khổng chế uy hiếp ngài? Nếu Tần vương Thế tử là người lòng dạ hẹp hòi như vậy, làm sao xứng là người đứng đầu nắm giữ quyền hành của Tần vương phủ?”

Tiểu Thiên Diệp lạnh mặt nhìn Âu Dương Noãn. Phụ thân xem hắn như hung thủ hại chết mẫu thân, hắn xem bản thân đúng là một sự chê cười trong cuộc đời. Cẩm y ngọc thực, vinh hoa phú quý bất quá cũng chỉ là một hàm băng hoa lệ. Thường ngày hắn như người vô cảm, chuyên lấy nỗi đau của người khác làm niềm vui. Vốn tưởng rằng bằng năng lực bản lĩnh của mình hắn dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ của người khác, lại có thể mấy câu đơn giản liền chọc vào nỗi đau của đối phương làm Âu Dương Noãn tức giận đến sôi lên. Thế nhưng tình thế lại hoàn toàn thay đổi, người có thể giáp mặt chế ngự hắn dĩ nhiên lại là một tiểu cô nương. Hắn cười lạnh nói: “Âu Dương Noãn, ngươi quả nhiên là to gan!”

Vẻ mặt Âu Dương Noãn vô tội nói: “Ta chẳng qua là đang nói sự thật mà thôi. Thế tử đã đáp ứng sẽ không truy cứu việc ngày đó nữa, vậy mà hôm nay lại lật lọng. Ngài cũng biết ta không phải người lương thiện gì cho cam, cho nên hy vọng ngài cách xa ta một chút. Đừng làm gì chọc đến ta, cứ giữ một khoảng cách nhất định thì ta cũng sẽ không chọc đến Thế tử. Mỗi người đều có chuyện mà bản thân phải làm, Thế tử lo chuyện của mình, ta lo việc ta, không ai liên quan đến ai. Như vậy chẳng lẽ không tốt sao?”

Chương 109: Khanh bản giai nhân, nại hà vi tặc (Đoạt được giai nhân, sợ chi làm giặc) (3)

Tiểu Thiên Diệp trừng mắt nhìn Âu Dương Noãn, trong lòng muốn nói cũng không nói nên lời. Bởi vì hắn ghen tị, hắn ghen tị Âu Dương Tước có người bảo vệ. Hắn đã gặp không biết bao nhiêu người cùng cảnh ngộ, nhưng chưa thấy ai lại không ẩn chứa âm mưu cùng máu tươi. Từng chút làm hắn ấn nhẫn thành cuồng, từ từ biến thành người đen tối. Duy chỉ có Âu Dương Tước lại thanh thoát như thế, sáng lạn như ánh nắng ngày xuân, đối với hết thảy những âm u toan tính không hề cảnh giác. Hắn chính là không quen nhìn Âu Dương Tước khoáng hoạt vô tư như vậy! Dựa vào cái gì?

Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, rõ ràng là mỉm cười, nhưng lại làm người ta rét run: “Không tốt! Bởi vì ta chính là thích xem người khác bị tra tấn cùng vũ nhục, ta chính là muốn nhìn người khác vì mất đi hạnh phúc mà hối tiếc, tự trách, giày vò bản thân. Ta chính là thích nhìn gia đình người khác ly tán, không cha không mẹ, phải chịu thống khổ cả đời. Người cùng Âu Dương Tước càng tình cảm, càng thân cận, cuộc sống của các người càng thư thái ta càng thấy chướng mắt. Như vậy không được sao?”

Lời này đủ sự tàn nhẫn vô tình, nếu người bình thường nghe thấy chỉ sợ sẽ thập phần sợ hãi. Nhưng Âu Dương Noãn lại cười cười: “Thế tử nói sai rồi! Ta cùng Tước Nhi không có mẹ đẻ thân tương hợp, lại càng không có Tần vương phủ quyền thế, càng không thể có quyền mưu tâm kế như Thế tử, chúng ta làm gì có phúc gây chướng mắt với Thế tử? Ngài tìm lầm người rồi!” Nói xong nàng nâng bàn tay

mềm nhẹ chỉ về hướng vườn hoa phía xa xa: “Những thiếu gia tiểu thư bên kia được nuông chiều từ nhỏ, cuộc sống hằng ngày thoải mái vô cùng, không hề biết khó khăn trong nhân gian, lại càng không biết như thế nào là thống khổ. Thế tử nếu muốn tìm niềm vui, không bằng qua bên kia đi!”

Tiểu Thiên Diệp cười nhạt nói: “Tâm tư của ta, bọn họ sẽ không hiểu được. Âu Dương Noãn, người hiểu được ta, có đúng không?”

Âu Dương Noãn lui về sau nửa bước, tươi cười trên mặt đã mang theo tia lạnh nhạt: “Không! Mặc dù tình cảnh của ta với Thế tử có chút tương tự nhưng tâm tình lại không giống. Thế tử không coi ai quan trọng, nhưng Tước Nhi so với tính mạng của ta còn quan trọng hơn. Ta không thể lý giải Thế tử, Thế tử cũng không thể hiểu ta!”

Tiểu Thiên Diệp đứng yên nhìn nàng, thần sắc biến ảo không ngừng. Ngay khi hắn muốn nói lại nghe thấy Hồng Ngọc đột nhiên ngắt lời: “Tiểu thư, Đào cô cô hình như đang tìm người!”

Âu Dương Noãn nhìn phía xa xa, quả nhiên thấy Đào cô cô đang hướng bên này bước đến. Bà nhìn thấy Tiểu Thiên Diệp thì hơi hơi sửng sốt, sau đó liền cười nói với Âu Dương Noãn: “Hóa ra Âu Dương tiểu thư ở đây, Đại công chúa tìm ngài đã lâu. Mời ngài đi bồi chư vị phu nhân cùng tiểu thư nói chuyện!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu nói: “Khiến cô cô phải lo lắng rồi!” Nàng quay đầu nhìn Tiểu Thiên Diệp sớm đã khôi phục biểu tình bình thản, nói: “Thế tử, thứ cho Âu Dương Noãn thất bồi!”

Nói xong nàng liền xoay người cùng Đào cô cô rời đi, ánh mắt hung ác nham hiểm của Tiểu Thiên Diệp vẫn dán chặt vào người nàng. Tựa như mũi nhọn đang chĩa vào lưng, ánh mắt này, Âu Dương Noãn ý thức được rằng từ nay về sau Tiểu Thiên Diệp sẽ không dễ

dàng buông tha tự mình. Hắn tùy hứng, quái đản, tàn nhẫn, tựa như trường thành trong hoàn cảnh không có tình yêu thương. Càng là người khiếm khuyết tình cảm thì lại càng thích khi dễ người khác, nhất là khi dễ những người có được hạnh phúc. Có lẽ Tiểu Thiên Diệp đang theo đuổi một loại cảm giác thỏa mãn tàn khốc. Nhưng trong quá trình phát tiết hắn lại không cách nào che dấu được những đau khổ bên trong. Người như vậy, yêu sâu sắc nhưng cũng hận sâu sắc. Âu Dương Noãn nhẹ giọng thở dài khiến Đào cô cô quay đầu hỏi: “Tiểu thư làm sao vậy?”

Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói: “Không có gì! Cô cô dẫn đường đi!”

Chỗ Đại công chúa yến khách là một phòng hoa nhỏ. Trên hành lang đều là hoa mẫu đơn quý báu. Bước vào phòng, tất cả đều bóng loáng như gương. Trên đầu là đèn cung đình màu sắc rực rỡ, lộ vẻ diễm lệ như mỹ nhân. Phía bên phải đặt nhiều bình hoa. Bình hoa bằng đồng khảm ngọc xanh, bình màu xanh hóa phấn khắc hoa cỏ, bình cảnh thái lam, bình cổ dài bạch ngọc song hàm.... Mỗi một bình hoa đều được điêu khắc hết sức tinh tế. Những đóa hoa diễm lệ có màu sắc bất đồng với bình hoa, bị người ta cắt đi cắm vào bình. Bên trái là một tủ gỗ cây tử đàn được bày biện rất nhiều đồ trang trí. Thêm ánh sáng, mặt trên được khảm mỹ ngọc cùng bảo thạch, xa hoa làm người ta hít thở không thông.

Đại công chúa ngồi ở thượng thủ, các vị phu nhân khác ngồi ở hai bên sườn. Trấn quốc hầu phủ Trần thị Tương thị, Từ đại phu nhân Nam an công phủ, Chu phu nhân Uy bắc hầu phủ, Phu nhân Thôi hàn lâm ... Tiểu thư các phủ ngồi ở một sườn khác trước bàn bát tiên nói chuyện.

Thấy Âu Dương Noãn bước vào, Lâm Nguyên Nhu cười dài nói: “Noãn Nhi muội muội, tỷ vừa rồi còn muốn đi tìm muội a!”

So với Lâm Nguyên Nhu nhiệt tình sôi nổi, Lâm Nguyên Hình khá là rụt rè. Nàng chỉ thản nhiên mỉm cười mà thôi.

Dung quận chúa cũng cười nói: “Vừa rồi còn đang nói đến thư pháp của Âu Dương tiểu thư rất cao, vẽ cũng rất đẹp. Vừa hay người cũng tới rồi!”

Trên mặt Âu Dương Noãn mang theo nụ cười thập phần khiêm tốn, nói: “Quận chúa quá khen rồi! Âu Dương Noãn chẳng qua chỉ là xem qua thư pháp của Ngoại tổ phụ, tự mình nghiền ngẫm rồi bắt chước theo mà thôi. Không thể so với quận chúa thiên tư thông minh, tú ngoại tuệ trung được!”

Nghe xong lời này tươi cười trên mặt Dung quận chúa liền thêm thân thiết.

Trần Lan Hình phủ Võ quốc công ý cười chân thành. Tư sắc của Trần tiểu thư bất quá cũng chỉ được xem như khá thanh tú, chính là ý cười thêm chút ôn nhu khiến nàng ta toát lên sự xinh đẹp khác. Trần Lan Hình mỉm cười nói: “Cũng đúng. Nhưng thật ra ta rất bội phục Âu Dương tiểu thư!”

Tất cả mọi người không rõ cho nên đều nhìn về phía nàng ta, không hiểu vì sao Trần Lan Hình lại nói một câu như vậy.

“Người cư nhiên lại dám cùng Minh quận vương đánh cờ, lá gan cũng thật lớn. Những tiểu thư bình thường khác chỉ cần nhìn hắt một cái cũng đều muốn té xỉu!”

Lời này vừa thốt ra sắc mặt các vị tiểu thư ngồi đây đều thay đổi. Thực hiển nhiên là ngoại trừ Trần Lan Hình, những người ngồi đây chắc cũng không có ai biết chuyện Âu Dương Noãn cùng Minh quận vương đánh cờ. Âu Dương Noãn theo bản năng cũng không nghĩ ở

trước mặt mọi người nhắc đến chuyện này. Nhưng Trần Lan Hình này lại cố ý nói chuyện này với tất cả mọi người. Nàng ta vừa nói xong, hết thảy mấy nữ hài tử đều kinh ngạc truy vấn Âu Dương Noãn rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Sao Minh quận vương lại có thể cùng nàng chơi cờ?

Hai tròng mắt Dung quận chúa híp lại, khinh khể cười nói: “Minh quận vương thường không thích cũng như không quan tâm đến thiên kim khuê đồng yếu ớt. Càng chưa bao giờ cùng nữ tử đánh cờ!”

Lâm Nguyên Nhu cười lạnh. Ai cũng đều biết Thái Hậu muốn đem Dung quận chúa phối hôn cho Minh quận vương, người ta còn ngồi ở đây, Âu Dương Noãn liền dám đi đánh cờ cùng Minh quận vương. Cái này không phải là muốn kết thù kết oán với quận chúa hay sao?

Nghĩ vậy, Lâm Nguyên Nhu liền cười tủm tỉm đem sự tích của Minh quận vương cố ý nói lại một lần. Tỷ như ngài ấy phi thường chán ghét cùng đứng chung với nữ tử, có tiểu thư nào đó từng đưa khăn tay, túi hương liền bị cự tuyệt trước mặt mọi người, ngay cả chút mặt mũi của người ta cũng không thêm để vào mắt...

Lâm Nguyên Nhu nói càng nhiều, sắc mặt các vị tiểu thư đang ngồi đây lại càng khó coi. Có người còn vài lần hung hăng đánh giá Âu Dương Noãn từ đầu đến chân. Biểu tình của Dung quận chúa cũng chỉ tựa tiểu phi tiểu, nhìn không ra hỉ nộ.

Âu Dương Noãn thấy Lâm Nguyên Hình không vui liếc mắt với Lâm Nguyên Nhu, tựa hồ như đang ra sức ngăn cản nàng ta nói tiếp. Nhưng Lâm Nguyên Nhu làm như không hiểu, lại còn cao hứng phấn chấn lôi kéo Trần Lan Hình cùng nhau nói.

Từ Minh Hi tiểu thư phủ Nam an công trời sinh có ánh mắt linh khí bức người, mũi ngọc cao cao thanh thoát. Lúc đôi mắt khẽ chớp

giống như xuân thủy nhộn nhạo vô tận. Nàng ta cầm lấy khăn tay phất qua chiếc cằm nhỏ nhắn trắng nõn, khẽ cười nói: “Dù sao Âu Dương tiểu thư xuất sắc như vậy. Minh quận vương tất nhiên đối với tiểu thư không giống người thường!”

Lâm Nguyên Nhu cười nói: “Minh Hi tiểu thư nói phải! Minh quận vương đối với Noãn Nhi muội muội đúng là rất khác. Ngài ấy bình thường không cùng nữ tử nói quá nửa câu, nghe nói ngay cả Dung quận chúa cũng không đối sắc đâu...” Nói xong, liền cuống quýt, bộ dáng như là lỡ lời lại lộ ra chút bất an.

Lâm Nguyên Hinh nghe, không tự chủ được nhú mày.

Âu Dương Noãn biết Lâm Nguyên Nhu đang cố ý. Nàng cũng Nhị phòng Hầu phủ này xưa nay không vừa mắt, Lâm Nguyên Nhu nhân cơ hội ngáng chân cũng là chuyện không thể tránh được. Còn thái độ của Trần Lan Hinh cùng Từ Minh Hi cũng khiến người ta suy nghĩ sâu xa. Nhưng mặc kệ thế nào, xem thái độ này của hai người thì cũng không phải là chuyện tốt.

Dung quận chúa phụng trà nhưng cũng không uống, hương trà lượn lờ làm dung nhan nàng ta có chút mộng ảo. Đôi mắt đẹp cách một tầng nhiệt khí nhìn lại đây. Âu Dương Noãn không chút biến sắc, cười tươi như hoa nói: “Để các vị tỷ, muội chê cười rồi! Cũng là Tước Nhi nhà ta, hấn cứ quán lấy quận vương nói muốn đầu quân. Quận vương nói nếu hấn có thể thắng ngài một ván thì liền đồng ý. Nhưng kỳ nghệ của Tước Nhi không tốt nên liền quán lấy ta thay hấn tiếp quận vương ván này. Đáng tiếc quận vương lại chỉ hạ một nửa bước đi, hiện tại nghe các vị nói nên ta mới hiểu được. Vốn là do duyên cớ ngài ấy không kiên nhẫn cùng nữ tử chơi cờ!”

Lời này thốt ra thần sắc mọi người mới dịu đi đôi chút. Lâm Nguyên Nhu cười lạnh, Âu Dương Noãn muốn đem mọi chuyện phủi sạch sẽ,

giống như căn bản không hề liên quan đến nàng, làm sao có thể cho nàng được như ý nguyện chứ? Lâm Nguyên Nhu truy vấn nói: “Như vậy quận vương đồng ý nhận lấy Tước Nhi sao?” Nói xong sờ sờ châu hoa bên thái dương, làm ra vẻ thân thiết nói: “Các vị tỷ muội ở đây cũng không phải người ngoài, người đừng ngượng ngùng a!”

Mọi người đều nhất loạt nhìn về phía Âu Dương Noãn, trong mắt dâng lên ý tứ hàm xúc không rõ.

Âu Dương Noãn nhìn Lâm Nguyên Nhu, khẽ cười.

“Muội có gì mà phải ngượng ngùng chứ!” Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Tước Nhi tuổi còn nhỏ. Quận vương cũng là nể mặt Ngoại tổ phụ nên mới đồng ý cùng hắn đánh một ván. Đáng tiếc kỳ nghệ ta không tinh, căn bản không có đường thắng nên Tước Nhi tự nhiên cũng không thể được như nguyện!” Nàng không tin Lâm Nguyên Nhu dám tìm Minh quận vương đối chất.

Lâm Nguyên Nhu nhất thời quả nhiên không thể tìm được lý do gì để phản bác.

Âu Dương Noãn vừa cười vừa nhìn Trần Lan Hình nói: “Khi chơi cờ có nghe Minh quận vương nói, khuê tú trong kinh đô lâu nay nghe danh Lan Hình tiểu thư am hiểu kỳ nghệ. Chính là tỷ tỷ đã sớm đến tuổi cập kê, chưa đến hai năm nữa sẽ lấy chồng. Ngài ấy sợ đánh cờ cùng tỷ tỷ sẽ có điều tiếng không hay nên liền thôi!”

“Quận vương thực sự nói như vậy sao?” Trước mắt Trần Lan Hình sáng ngời. Thế nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng mới biết nói sai, mặt thoáng biến sắc. Nhìn thấy Dung quận chúa đang nhìn mình thì không khỏi cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Âu Dương Noãn nói những lời này có ba tầng ý tứ. Thứ nhất là cố ý

nâng đối phương lên. Thứ hai là chỉ ra bản thân nàng tuổi còn nhỏ, Minh quận vương lại là nam tử trưởng thành, hẳn có khả năng sẽ bỏ qua Dung quận chúa quốc sắc thiên hương mà coi trọng một nha đầu chưa đủ lớn như nàng sao? Thứ ba, tất nhiên là muốn nhắm đến Trần Lan Hình xinh đẹp đã đến tuổi xuất giá a....

Mọi người nhất thời đều nhìn Âu Dương Noãn, chỉ cảm thấy dung nhan nàng đặc biệt xinh đẹp, vẻ mặt lúc này đã có thêm một chút thiên chân ý. Rõ ràng chỉ là một nha đầu còn chưa đủ lớn, chỉ sợ còn chưa hiểu được tranh giành tình nhân là cái gì, nhưng lại thật rõ ràng cố ý đem việc này nói ra dụng ý Trần Lan Hình...

Lâm Nguyên Nhu ngẫm lại nhưng vẫn không cam lòng nói: “Thật sự là như vậy sao? Ta còn nghe nói hai người vừa nói chuyện vừa cười đùa, ta nghĩ chắc là Minh quận vương đặc biệt ưu ái muội muội!”

Âu Dương Noãn kinh ngạc: “Oh? Minh quận vương đặc biệt yên tĩnh, trừ khi nhắc đến Trần tỷ tỷ, ngài ấy chưa từng nói nói với ta câu nào khác. Nhu tỷ tỷ nhất định là nghĩ sai rồi. Còn nữa....” Nàng dừng một chút, rồi cố ý kéo dài thanh âm nói: “Duẩn quận vương cùng Lỗ vương Thế tử đều ở đó, bọn họ đều nói Minh quận vương rất nghiêm túc, không thích nói chuyện. Hại ta lúc đó lòng cứ không yên, còn nghĩ nếu có chư vị tỷ tỷ cùng ở đây thì không khí đã có thể dịu đi rất nhiều!”

“Duẩn quận vương cùng Lỗ vương Thế tử cũng ở đó sao?” Tiểu thư nhà Thôi hàn lâm mặc váy màu hồng nhạt kiểu dáng đơn giản, kiểu tóc đan loa kế cũng đơn giản, chỉ dùng một trâm cài mã náo màu đỏ sậm. Thế nhưng lại làm tăng thêm sự yếu điệu như liễu trong gió, thanh tú đáng yêu. Khi nàng ta nói câu này, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu.

Lâm Nguyên Nhu sững sốt, Âu Dương Noãn vẫn mang vẻ mặt chân thành, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy! Nhưng mà lúc đó trừ bọn họ, bên

cạnh không có người nào khác. Nhu tỷ tỷ, tỷ nghe ai nói vậy?”

Lâm Nguyên Nhu ghen lời, do dự nửa ngày nói: “Là...là nha đầu bên cạnh ta vô tình nghe thấy!”

Lâm Nguyên Hình đương nhiên là đứng cùng trận tuyến với Âu Dương Noãn, nàng ta dùng ánh mắt không đồng tình nhìn Lâm Nguyên Nhu: “Nhu nhi muội muội, nha hoàn của muội cũng thật là hồ đồ. Cho dù là muốn lừa người thì cũng nên cẩn thận ngấm lại có hợp lý hay không a. Cũng may Duẫn quận vương cùng Lỗ vương Thế tử đều không ở đây, bằng không nếu truyền ra ngoài thì đúng là thiên đại hiểu lầm a!”

Mọi người vừa nghe liền không tiếng động cùng nở nụ cười. Nha đầu kia hồ đồ, Lâm Nguyên Nhu lại càng hồ đồ hơn. Bất quá nàng ta cứ cố ý truy vấn Âu Dương Noãn để làm gì? Ai ngồi đây cũng không phải là kẻ ngốc, trong lòng mỗi người đều có ý nghĩ của mình, chỉ là không có nói ra mà thôi.

Lâm Nguyên Hình hỏi nhỏ Âu Dương Noãn: “Có phải muội từng đắc tội với vị Trần Lan Hình tiểu thư kia không? Ta thấy những lời nói của nàng ta hôm nay tựa hồ không phải là có hảo ý!”

Âu Dương Noãn cười nói: “Muội trước đây chưa từng bước ra khỏi nhà, cho tới bây giờ cũng chưa từng kết oán với ai. Làm sao có thể đi trêu chọc nàng ta chứ? Hơn nữa, hôm nay cũng là lần đầu tiên gặp mặt!”

Theo tính cách của Âu Dương Noãn, vô duyên vô cớ cùng người khác kết thù kết oán là không có khả năng. Lâm Nguyên Hình gật đầu nói: “Chắc chắn là do trong lòng nàng ta ghen ghét, đố kỵ. Với biểu hiện hôm nay của muội, khó tránh khỏi trêu chọc người hồng nhan. Không nghĩ cũng biết là nhìn không quen muội được mọi người ưu

ái đi. Nàng ta là thiên kim phủ Võ quốc công, xưa nay được xưng danh tài nữ, thư pháp cũng không tồi. Nhưng hôm nay muội lại đem nổi bật đoạt đi, trong lòng nàng ta chắc là không vui!” Lâm Nguyên Hình nghĩ duy chỉ có nguyên nhân này mà thôi.

Âu Dương Noãn lại không nghĩ như vậy. Trần Lan Hình có tài danh, lại là thiên kim công hầu, sẽ không vì một chuyện nhỏ này mà phát tác, gây khó dễ cho người khác. Duy nhất chỉ có thể là....Minh quận vương. Xem ra các vị tiểu thư ngồi đây, ai cũng không phải là người dễ bắt nạt. Trong lòng Âu Dương Noãn lắc đầu, vì nam nhân mà tranh giành nhau nàng không có hứng thú. Xem ra vị Minh quận vương này cũng giống như Tiểu Thiên Diệp, đều là người phiền toái...

Lúc ánh mắt Lâm Nguyên Nhu đảo qua Âu Dương Noãn, trong mắt dẫn theo vài phần khinh thường cùng phần hận. Nghĩ đến bản thân bị chê cười thì không khỏi xiết chặt khăn trong tay, ánh mắt càng phát ra hung ác nham hiểm.

Chương 110: Mặc cho Quần Phương Đố

Lâm Nguyên Nhu cũng không vì vậy mà hết hy vọng, nhất quyết không chịu bỏ qua. Nàng ta không nhanh không chậm nói: “Nói ra thì yến hội ngắm hoa năm nay, Noãn nhi muội muội xem như cũng đã tạo ra một đoạn giai thoại a. Người xem, hôm nay người đoạt được hoa đào, quả nhiên là làm người ta phải hâm mộ nha!”

Từ Minh Hi cười nói: “Nói cũng phải! Âu Dương tiểu thư thực sự phải cảm tạ một người!” Nàng ta dùng ánh mắt nhìn sang Dung quận chúa, tựa hồ như có thâm ý. Dung quận chúa lại chỉ cúi đầu uống trà, nửa điểm cũng không nhìn ra tâm sự gì.

Quạt tròn mỹ nhân trong tay Trần Lan Hình nhẹ nhàng lắc lắc, ôn nhu nói: “Ta nghe nói trên yến hội ngắm hoa trước đây, Minh quận vương chưa từng tham gia. Vừa khéo hôm nay muội muội lần đầu đến dự tiệc liền gặp được ngài ấy. Nếu không có đóa hoa này của quận vương, muội muội muốn thắng cũng gặp chút khó khăn!”

Không đợi Âu Dương Noãn trả lời, Lâm Nguyên Nhu thế nhưng lại không sợ chết nói: “Cũng đúng nha! Ta còn nghe nói Noãn nhi muội muội từng nhượng lại cho Minh quận vương một quyển sách, ngài ấy còn phái người đáp lại lễ vật tận phủ. Có thực là có chuyện đó không muội muội?”

Thôi tiểu thư kinh ngạc: “Có chuyện này nữa sao? Như vậy chẳng phải Minh quận vương cùng muội muội sớm có quen biết sao? Oh! Âu Dương muội muội không phải đã nói là không bước chân ra khỏi phủ sao? Làm thế nào lại gặp được Minh quận vương chứ? Yến

vương phủ có thứ gì là không có, quyển sách này có gì đặc biệt sao? Đúng rồi, quận vương đáp lễ muội cái gì? Nếu muội muội có mang theo bên mình, không ngại lấy ra cho mọi người được mở mang tầm mắt chứ!”

Một lời, hai lời, ba lời đều là nhắm vào nàng. Âu Dương Noãn cười lạnh, xem ra sức quyến rũ của Minh quận vương này đúng là rất lớn. Không riêng gì Dung quận chúa ái mộ, ngay cả các vị tiểu thư cũng đều xem hấn như thần. Cuộc đời nàng thống hận nhất chính là nam nhân tự cho là phong lưu, Minh quận vương lần này thế nhưng lại đụng vào vết thương của nàng.

Âu Dương Noãn cười nói: “Quả nhiên là chúng miệng sỏi đá thành kim, ba người thành hổ. Làm sao có thể là ta đưa? Chẳng qua đệ đệ vì thọ yến của tổ mẫu nên muốn tìm một quyển sách cổ. Bản Quảng Lăng tập tự kia vốn là Minh quận vương đã dùng một số tiền lớn để đặt mua, ai ngờ ông chủ lại đem sách chuyển cho đệ đệ ta. Chuyện này cũng phải mất thời gian đi đi lại lại mới hiểu được, sau đó Tước nhi liền đem sách trả lại tùy tùng bên người quận vương. Quận vương rất rộng rãi, sau khi biết được đã đặc biệt phái người tặng một phần đáp lễ. Người là do phụ thân ta tiếp đãi, phần đáp lễ kia vẫn nằm trong thư phòng phụ thân, là đuôi sói trắng. Phụ thân ta xem như bảo bối, ngày thường không cho phép bất cứ ai chạm vào. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tin tức của Nhu tỷ tỷ đúng là linh thông, người không biết còn tưởng rằng tỷ tỷ cũng có mặt lúc đó mới có thể nói một cách sinh động như vậy!”

Lời này nửa thật nửa giả, khó có thể phân biệt. Mọi người ngồi nghe, biểu tình trên mặt cũng trở nên vi diệu. Mặc kệ Lâm Nguyên Nhu nói cái gì, biểu cảm của Âu Dương Noãn đúng là mười phần chân thật, không hề có nửa điểm ngượng ngùng của nữ nhi cũng như không hề che dấu sự bất an nào. Cứ như vậy, các tiểu thư đang ngồi cũng dần dần ý thức được Lâm Nguyên Nhu là đang cố ý khơi mào oán khí

của mọi người với Âu Dương Noãn. Trong này chẳng lẽ có duyên có gì sao?.....Ánh mắt các nàng dừng trên người Lâm Nguyên Nhu, lại nhìn ý cười trầm ngâm của Âu Dương Noãn, ai cũng đều biết kể mẫu Âu Dương Noãn là cô ruột của Lâm Nguyên Nhu. Rốt cuộc vẫn là thanh quan nan đoạn gia vụ sự...

(Thanh quan nan đoạn gia vụ sự: ý nói việc trong nhà lộn xộn phức tạp, quan thanh liêm cũng khó mà nhìn rõ đúng sai)

Lâm Nguyên Hình thấy không khí kỳ quái liền cười nói với Lâm Nguyên Nhu: “Nhu tỷ tỷ, vừa rồi Nhị thẩm nhìn tỷ, hình như là có chuyện muốn nói. Tỷ qua đó xem sao!”

Các vị phu nhân đang nói chuyện phía bên kia, Lâm Nguyên Nhu quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Trương thị đang nhìn mình. Mặc dù có chút không cam lòng nhưng lại cũng không dám chần chừ nên đứng lên nói: “Chư vị tỷ tỷ cứ an tọa! Ta đi một chút rồi sẽ trở lại!”

Lâm Nguyên Nhu đi rồi, Âu Dương Noãn cười càng thêm thân thiết, nhìn Thôi tiểu thư nói: “Lần trước có nghe Nhu tỷ tỷ nói thân thể Thôi tỷ tỷ không được tốt. Gần đây đã khá lên chút nào chưa?”

Thôi tiểu thư tuy rằng là tài nữ nổi danh khắp kinh đô, nhưng lại thường xuyên đau ốm. Đặc biệt là vào mùa đông, thường thì không bước ra khỏi phủ nửa bước. Năm nay cũng vẫn nằm triền miên trên giường bệnh, mãi đến nửa tháng trước mới có thể bước xuống giường. Cũng vì vậy mà hôn sự cũng bị trì hoãn thật lâu, mãi cũng không có ai tới cửa cầu hôn. Nghĩ cũng phải, cho dù có tài danh, xinh đẹp như hoa cũng có ai dám cưới một cái ốm sắc thuốc đầu. Cho nên việc này luôn là chỗ đau của Thôi tiểu thư. Khi nghe Âu Dương Noãn nhắc đến, tươi cười lập tức trở nên cứng ngắc, khẩu khí cũng lạnh nhạt hơn rất nhiều. Nàng ta chậm rãi nói với Âu Dương Noãn: “Khiến muội muội phải lo lắng rồi! Ta không sao!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu nói: “Vâng! Ta thấy sắc mặt tỷ tỷ cũng vô cùng tốt nên cũng đoán như thế!” Nói xong nàng lại cùng người khác nói chuyện phiếm vài câu, rồi giống như là vô tình đột nhiên nhớ tới điều gì nói: “Đúng rồi, Minh Hi tỷ tỷ đã tìm thấy túi hương chưa?”

Từ Minh Hi sửng sốt, sắc mặt nhất thời trở nên cổ quái, thanh âm thoáng có chút run run không dễ phát hiện: “Sao người biết ta làm mất túi hương?”

Âu Dương Noãn cười dài nói: “Lần trước lúc đi Trữ quốc am kính hương, ta có nghe Nhu tỷ tỷ nhắc đến chuyện này với tiểu thư Chu gia. Như thế nào? Tỷ vẫn chưa tìm được sao?”

Các tiểu thư khắp kinh đô, cho dù là trên người đánh mất một sợi tóc cũng là điều phiền toái. Nếu lưu lạc bên ngoài không biết sẽ truyền ra những lời đồn đại như thế nào. Từ Minh Hi từ nhiều ngày nay vẫn luôn phiền não, lúc này nghe Âu Dương Noãn nhắc đến thì không khỏi hận cái miệng lẩm lời của Lâm Nguyên Nhu. Hơn nữa lại còn dám nói cho tiểu thư Chu gia miệng rộng kia, như vậy chẳng phải mấy chốc mà mọi người đều sẽ biết hết sao? Vạn nhất túi hương không may rơi vào tay một tên đảng đồ tử nào đó, cả đời của Từ Minh Hi coi như xong...

Lâm Nguyên Hình nghe vậy thì lập tức nhìn ra sự ảo diệu trong đó. Nàng ta thập phần thân thiết nói: “Chuyện này liên quan đến danh sự khuê phòng của tỷ, ta cũng từng nhiều lần khuyên Nhu tỷ tỷ không cần nhiều lời. Nhưng tỷ ấy cố tình lại....Ai, tỷ tỷ người cũng là quá không cẩn thận, sao lại để cho Nhu tỷ tỷ biết được chứ...”

Nói đến đây, Dung quận chúa vẫn luôn cúi đầu uống trà mới nhẹ nâng đầu nhìn Âu Dương Noãn một cái. Biểu tình tựa hồ như mang theo ba phần ý cười, ánh mắt lại sâu không thấy đáy.

Đúng lúc này, sau khi cùng Tương thị nói mấy câu, Lâm Nguyên Nhu lại cười trong suốt đi tới: “Các vị đang nói chuyện gì vậy?”

Lâm Nguyên Ninh mỉm cười nói: “Đang nói y phục mùa xuân của Lan Ninh tiểu thư trông rất đẹp mắt. Không biết là do nơi nào may?”

Lâm Nguyên Nhu nhìn thoáng qua, mỉm cười nói: “Đây là do Ngọc Xuân trai thêu công, đại phổ bút tích. Đúng là thiên kim khó cầu a!”

Trần Lan Ninh mỉm cười, trên mặt mang theo ba phần châm chọc, nói: “Đúng vậy! Là Ngọc Xuân trai. Nguyên Nhu tiểu thư quả nhiên là mọi việc trong kinh đô đều thông, chuyện riêng trong các gia đình đều nhất thanh nhị sở a!”

(Nhất thanh nhị sở: hiểu biết rõ ràng rành mạch)

Lâm Nguyên Nhu chỉ cảm thấy trong lời này có gì đó không đúng. Nhưng thấy các vị tiểu thư khác đều lấy khăn tay che miệng cười trộm thì không khỏi cảm thấy mặc danh kỳ diệu. Chính là sau khi ngồi xuống, bất luận có nói cái gì thì trên mặt mọi người đều là có chút thản nhiên. Lâm Nguyên Nhu tức giận, trong lòng biết nhất định là do Âu Dương Noãn nhân lúc nàng ta không có ở đây nói cái gì đó. Lâm Nguyên Nhu hung tợn liếc nhìn Âu Dương Noãn một cái rồi cố ý tươi cười nói: “Lần trước ở Trữ quốc am Noãn Nhi muội muội có việc gì gấp mà phải đi trước vậy? Sau đó Âu Dương lão phu nhân cùng Đại công chúa cũng đều lần lượt rời đi, khiến chúng ta đều cảm thấy kỳ quái!”

(Mặc danh kỳ diệu: không hiểu ra sao, không sao nói rõ được, cảm thấy kỳ quái)

Lâm Nguyên Nhu thật đúng là chưa đến Hoàng Hà chưa từ bỏ ý

định, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Âu Dương Noãn liền tươi cười sáng lạn: “Đúng vậy! Chuyện này chắc mọi người cũng đều biết, là do Tước nhi đi lạc vào bãi săn, không may chạm trán Tần vương Thế tử. Cũng may Đại công chúa tự mình giải vây, Thế tử nhân từ, thấy Tước nhi còn nhỏ tuổi nên không so đo. Tổ mẫu ta còn tự mình đến cảm tạ ân điển của Đại công chúa!”

Lâm Nguyên Nhu bĩu môi nói: “Tước nhi đúng là không hiểu chuyện. Hẳn chơi chỗ nào không chơi lại cứ muốn đi vào bãi săn. Cái này không phải là muốn mất mạng sao? Cung tiền vốn không có mất, nếu không cẩn thận bị thương thì trách ai đây. Nếu là ở trong nhà chúng ta thì căn bản không có khả năng phát sinh loại chuyện lỗ mãng này!”

Tất cả mọi người đều hiểu Lâm Nguyên Nhu muốn ám chỉ cái gì, mọi người có chút đồng tình nhìn Âu Dương Noãn. Ngay cả Lâm Nguyên Hinh vốn được giáo dưỡng tốt sắc mặt cũng có chút khó chịu.

Âu Dương Noãn nhường nhin khắp nơi, Lâm Nguyên Nhu lại không chút nào ý thức được, lại còn tưởng rằng nàng đang sợ hãi. Lần này rõ ràng nàng ta đang mắng Âu Dương gia không biết dạy con, loại nhục nhã như vậy nếu cứ im lặng cho qua thì về sau Âu Dương gia đừng hòng ngẩng đầu lên làm người.

Âu Dương Noãn cười nói: “Tỷ tỷ nói phải, Tước nhi đúng là lỗ mãng, chuyện này cũng là ngoài ý muốn. Tổ mẫu cũng vì vậy mà đã bị kinh hách quá độ, phải dưỡng thật lâu bệnh mới khởi sắc, cho nên chúng ta đều không thích nghe người khác nhắc đến chuyện này. Mọi người ít nhiều cũng đều là người hiểu lễ tiết, hiểu được tiến thoái nhân nên cũng không gọi lại chuyện này, sợ chạm đến chỗ thương tâm của chúng ta. Tổ mẫu ta thường dạy, làm người phải khiêm tốn có lễ, nhân từ lương thiện, tối kỵ việc vui sướng khi người khác gặp họa, khua môi múa mép. Thế nhưng trên đời này vẫn luôn có hạng người ngoan độc, lấy nó làm đề tài nói chuyện trong trà dư tửu hậu.

Đã vậy lại còn thêm thất không ít vọng đoán!” Nói xong, nàng cười hỏi Lâm Nguyên Nhu: “Nhu tử tử, tử là người có tri thức hiểu lẽ nghĩa, kiến thức rộng rãi. Tử nói xem, người như vậy có phải là rất vô liêm sỉ không?”

Lâm Nguyên Nhu bị nói đến cả mặt đều đỏ, nháy mắt lại chuyển trắng rồi từ trắng lại biến xanh. Thật sự là nhìn không được nên nhảy dựng lên chỉ vào Âu Dương Noãn: “Người....người ngậm máu phun người!”

“Oh, tử tử làm sao vậy? Ta đang nói đến bọn tiểu nhân, tử sao lại nóng nảy như vậy? Chẳng lẽ việc này có liên quan gì đến tử sao?” Âu Dương Noãn ý cười trong suốt, vẻ mặt vô tội.

Các tiểu thư đang ngồi đều vung trộm mím cười, nhìn vẻ mặt ghen ghét của Lâm Nguyên Nhu, quả nhiên là rất thú vị. Chỉ có Trần Lan Hinh, nàng ta nay tuy không thích Lâm Nguyên Nhu lắm mồm lắm miệng nhưng lại cũng không vui khi nhìn thấy Âu Dương Noãn đắc ý, liền nhẹ giọng cười nói: “Noãn Nhi muội muội cũng thật là, sao lại nói như vậy chứ? Nhu muội muội cũng là có ý tốt nên mới nhắc nhở muội, về sau nên dạy bảo đệ đệ nhiều hơn, miễn cho tương lai hẳn lại làm trò cười cho thiên hạ thôi. Làm gì mà phải châm chọc như vậy?”

Âu Dương Noãn nhìn Trần Lan Hinh một cái, bất động thanh sắc nhẹ nở nụ cười. Những công hầu tiểu thư này đều là ăn no rửng mỡ, thật sự nghĩ nàng chỉ là quả hồng nhuyển thôi sao? Nàng nghĩ vậy, tươi cười lại càng sáng lạn hơn: “Tử tử nói phải! Chính là cùng một chỗ nói chuyện thân tình cả thôi. Nói đến kiến thức rộng rãi, Noãn Nhi còn có việc muốn thỉnh giáo tử tử!”

Trần Lan Hinh sửng sốt, nhẹ nhàng ‘Oh’ một tiếng rồi hỏi: “Không biết muội muội muốn thỉnh giáo cái gì?”

Ý cười của Âu Dương Noãn càng nồng đậm hơn, giọng điệu ôn hòa: “Noãn Nhi lúc trước có từng xem qua một quyển sách. Trong đó nói phía Nam có một loại chim, bay qua cánh đồng không cần ngủ, bay qua rừng hoa quả cũng không ăn, bay qua cam tuyến cũng không uống. Chỉ có duy nhất một sở thích, đó là thích ăn thịt xác thối. Chim cú mèo sợ bị nó cướp đi con chuột chết vừa mới bắt được nên cố ý cùng nó khó xử. Chuyện xưa này thập phần thú vị, Noãn Nhi muốn đọc lại lần nữa nhưng lại không thể nào nhớ nổi nằm trong quyển sách nào. Lâu nay vẫn nghe danh tỷ tỷ tài cao, muốn hỏi xem tỷ tỷ có nhớ không?”

(Cam tuyến: suối nước ngọt)

Âu Dương Noãn tự so với hạc cao thượng, nói Trần Lan Hình kia chỉ là chim cú mèo ghen tị, ngụ ý nói Minh quận vương kia chẳng phải thành tựu gì mà chẳng qua chỉ là một con chuột chết mà thôi. Trần Lan Hình tức giận đến phát run, muốn phát tác nhưng lại đang ở trước mặt nhiều người nên không thể không nhịn. Nàng ta lại thật sự không nuốt nổi cơn giận này, chỉ đành trừng mắt gắt gao nhìn Âu Dương Noãn, môi bị cắn đến trắng bệch.

Âu Dương Noãn cười đối diện ánh mắt nàng ta. Nếu bình thường đối với trường hợp này nàng vô luận thế nào cũng sẽ không nói những lời châm chọc, nhưng hôm nay lại khác. Nàng đã ở trước mặt mọi người bày tỏ thái độ, lập trường cùng quan điểm của mình rất rõ ràng, sớm đã lưu lại những ấn tượng khác nhau trong mắt mọi người, cũng không sợ bị người khác chửi bới sau lưng. Nếu như có ai buồn chán muốn nói những lời càn rỡ, nếu nàng lại thoái nhượng sẽ chỉ khiến bọn họ nghĩ nàng yếu đuối. Được một tác lại muốn tiến lên một trượng. Huống hồ, mặc kệ sự tình hôm nay rơi vào tay ai, cũng sẽ không có người nào cho rằng nàng là người khơi mào, cố tình gây sự.

Những lời Âu Dương Noãn vừa thốt ra, ngay cả Dung quận chúa cũng đều ngây người một lát. Nhìn Âu Dương Noãn, trong mắt thế nhưng lại có một chút thương thức.

Thôi tiểu thư cười nói: “Chuyện xưa này ta cũng từng nghe qua. Là xuất từ hiền đức kinh, chương thứ ba, trang bốn mươi tám!”

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Trí nhớ của tỷ tỷ đúng là tốt. Hình như chính là nó!”

Lâm Nguyên Nhu ngẫm hận Âu Dương Noãn muốn chết nhưng lại không tiện phát tác. Lúc này thấy nha đầu ôm Hưng Nhi đi qua, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh, cố ý kinh hô: “Là lang? Là cầu?”

Mặt Lâm Nguyên Ninh biến sắc, các tiểu thư khác cũng cúi đầu, che đi nụ cười trên mặt.

Phụ thân Âu Dương Noãn là Lại Bộ Thị Lang. Là lang là cầu đương nhiên là nói ‘Thị Lang là cầu’. Vị Nguyên Nhu tiểu thư này quả nhiên cũng không vừa.

Chương 111: Mặc cho Quần Phương Đố (2)

Bị người khác chỉ vào mũi mắng phụ thân của mình ngay trước mặt mọi người, nếu Âu Dương Noãn vẫn thoái nhượng, truyền ra ngoài sẽ chỉ làm người ta cười nàng ngu xuẩn nghe mà không hiểu phương pháp mắng chửi xảo diệu như vậy thì cũng là không có bản lĩnh bảo hộ phụ thân mình. Âu Dương Noãn thản nhiên chuyển mắt nhìn lại đối phương nói: “Là cậu!”

Lâm Nguyên Nhu nghĩ rằng Âu Dương Noãn căn bản nghe mà không hiểu, tươi cười trên mặt mang theo sự đắc ý. Tựa tiểu phi tiểu, nhướn mày lên lên: “Oh? Nhìn vào đâu mà thấy được?”

Hai mắt Âu Dương Noãn híp lại, lông mi thật dài tạo thành một đường cong, thản nhiên nói: “Xem vĩ mao. Rũ xuống là sói, thượng sơ là cậu!”

Thanh âm của nàng thanh thúy như chim vàng oanh, ôn nhu như nước chảy, nghe qua không hề có nửa điểm tức giận. Bích Dao tiểu thư phủ Uy bắc hầu vẫn luôn trầm mặc này giờ bỗng nhiên bị sắc nước, ho khan không ngừng, liên tục thở dốc. Mặt đỏ bừng chỉ tay với Âu Dương Noãn: “Lời này quả là thú vị! Thượng Thư là cậu! Ha ha, thật sự rất thú vị!”

Phụ thân Lâm Nguyên Nhu vốn là Bộ Binh Thượng Thư. Âu Dương Noãn chính là đang không chút lưu tình nào mắng ngược trở lại. Trước mặt bao nhiêu người, Lâm Nguyên Nhu không khỏi cảm thấy quần bách, mặtแดง một chút rồi cuồn cuộn nóng lên, nhất thời đứng cũng không được mà ngồi cũng không xong. Các vị tiểu thư

đều dùng ánh mắt trào phúng nhìn Lâm Nguyên Nhu, chính nàng lại tự rước lấy nhục. Đúng là xứng đáng!

Trong lòng Âu Dương Noãn lạnh nhạt, ý cười trong suốt nhìn về phía Lâm Nguyên Nhu, thân thiết nói: “Nhu tỷ tỷ, ta biết tỷ luôn luôn đối tốt với ta. Sợ người khác không biết ta tốt nên mới muốn nói vài câu muốn nâng ta lên. Dù sao tuổi ta so với tỷ cũng nhỏ hơn, nên tỷ mới nói như vậy. Nhưng các vị tiểu thư đang ngồi đây mới thật sự là những người tài danh, nhất là Dung quận chúa đệ nhất mỹ nữ kinh đô, tỷ hôm nay luôn miệng khen ta khiến ta thật sự cảm thấy xấu hổ. Chỉ sợ lại để các vị tỷ tỷ lại chê cười tỷ muội chúng ta cùng tông bốc nhau, truyền ra ngoài thì mới đúng là buồn cười. Tỷ xem ta nói có đúng không?”

Nàng đây là đang nhắc nhở đối phương cùng ngừng lại. Phụ thân của nàng cũng là dượng của Lâm Nguyên Nhu, phụ thân của nàng ta lại cũng chính là cậu của nàng. Nội bộ đấu đá nhau như thế nào cũng không cần gấp, nếu ở trước mặt người ngoài mà cứ cắn xé nhau thì chỉ chọc cười cho thiên hạ mà thôi.

Lâm Nguyên Nhu há miệng thở dốc, cuối cùng cũng không biết nói cái gì nên đành phần nộ ngậm miệng lại.

Mọi người đều nhìn về phía Âu Dương Noãn, đối với vị Âu Dương tiểu thư này toát ra sự ngang tàng này cũng đủ làm mọi người phải tò mò, không cần nói đến duyên cớ nàng có phải có toan tính gì với Minh quận vương hay không. Ban đầu mọi người chỉ cảm thấy cử chỉ của nàng hào phóng, mặt mày ôn nhu, thanh âm mềm mại làm người nghe vừa cảm thấy lành lạnh nhưng lại có sự thoải mái thích ý không nói nên lời. Lại không nghĩ rằng nàng vốn là cô nương lạnh lợi, ăn nói sắc sảo như vậy.

Mọi người nhất thời đều nở nụ cười, chuyện này vốn không trách

được Âu Dương Noãn. Là do Lâm Nguyên Nhu cứ khiêu khích mãi không ngừng, nếu nàng lại cứ nao núng ngược lại sẽ tạo ấn tượng là kẻ nhát gan, sợ phiền phức. Mọi người bình thường đều đã khá thoải mái, có người còn không che dấu hảo cảm với nàng, lập tức cũng có vài người liền thay đổi thái độ trở nên thân cận hơn với Âu Dương Noãn, lại còn chủ động đến cùng nàng nói chuyện.

Tình thế thoáng chốc bị lật ngược làm Lâm Nguyên Nhu tức muốn chết, giương mắt liền nhìn thấy Từ Minh Hi đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mình. Bộ dáng kia còn mang theo ba phần oán độc, trong lòng Lâm Nguyên Nhu lập tức cả kinh, chỉ là không biết bản thân đã đắc tội gì với đối phương nên không thể nào lý giải nổi, trong lòng cũng âm thầm kêu khổ không ngừng.

Các vị tiểu thư có điều không biết, náo nhiệt nơi này các nam tử bên ngoài nghe được cũng trở nên sôi sục. Tiểu Thanh Bần nhìn Minh quận vương, sắc mặt cổ quái, muốn cười lại không dám cười: “Trọng Hoa ca, Âu Dương tiểu thư nói huynh là con chuột chết kia!”

Tiểu Trọng Hoa:

Tiểu Thanh Huyền nhất thời đau đầu, hung hăng đánh đệ đệ mình một phát. Những người khác cũng cười rộ lên, bọn họ vốn muốn xuyên qua phòng khách để ra tiền viện. Nhưng các vị tiểu thư lại đang ở phòng khách nói chuyện, sẽ không tốt nếu bọn họ cứ thế mà đi vào nên chỉ đành đứng bên ngoài hành lang, cũng không phải cố ý nghe lén...

Nhìn mặt Minh quận vương không chút thay đổi, Tiểu Thiên Diệp cười lạnh nói: “Lần này chắc Minh quận vương cũng đã được lĩnh giáo sự nhanh mồm nhanh miệng của Âu Dương Noãn a!”

Trên mặt Minh quận vương vẫn không nhìn ra được hỉ nộ, ngược lại

Tiểu Thanh Huyền bên cạnh đồ mờ hôi, liên thanh nói: “Tiểu cô nương có khả năng chưa hiểu chuyện...” Ách...hắn cũng biết nói như vậy là không có sức thuyết phục gì, nhưng nếu không nói, không khí cũng trở nên quá cứng nhắc.

Minh quận vương không nói một lời, dẫn đầu đoàn người bước vào phòng khách, không nhìn một ai, chỉ hướng Đại công chúa gật đầu rồi cứ thế đi qua.

Chúng vị tiểu thư:

Những người khác thấy hắn đi vào cũng liền đi theo, chính là đều cúi đầu liếm tức, không nhìn thẳng vào dung nhan các vị tiểu thư.

Dung quận chúa hôm nay rất xinh đẹp, giống như ánh sáng đường chân trời tản ra từ đám mây, trên váy thêu những bông hải đường. Mỗi một cánh hoa đều đỏ rực, kiều diễm khôn cùng. Thấy có người tiến vào liền hơi hơi ngẩng đầu, trâm cài trên búi tóc đen nhánh khẽ rung đưa phát sáng nhưng sương mai trong nắng sớm.

Âu Dương Noãn nhìn Dung quận chúa, trong lòng khẽ thở dài. Trên đời này lại có người xinh đẹp như vậy, thật sự là làm người ta phải than thầm.

Trần Lan Hình mặc váy điệp luyến thêu hoa hồng, thạch thanh ti thao mềm mại. Trang sức ngọc xanh trên tóc đen nhánh khẽ rung đưa, thấy Minh quận vương tiến vào liền làm như vô tình nhẹ nhàng dùng quạt tròn mùi đàn hương che ở chóp mũi, che đi tươi cười ngượng ngùng nơi khóe miệng.

Ngay cả Lâm Nguyên Nhu cũng đều cúi đầu sửa sang lại váy áo, sợ có một chút ấn tượng không tốt lưu lại trong mắt các vị hoàng tôn công tử.

Âu Dương Noãn lúc này lại dời ánh mắt đi, thản nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ. Những bông hoa nhận lấy ánh sáng mặt trời đang chiếu rọi, như đàn như hà, cánh hoa nhẹ nhàng lay động trong gió, xuyên thấu qua cửa sổ phòng khách, chiếu vào song sa thượng hoa mỹ làm cho lòng người thoáng động. Nàng bỗng nhiên cảm thấy, một phòng phồn hoa mỹ miều, sắc đẹp như mây này thế nhưng lại không sánh bằng một chút sắc hoa động lòng người ngoài cửa sổ kia.

Bất quá chỉ trong nháy mắt, mấy người công tử tuần mã cũng liền đi qua, thứ lưu lại trong phòng chỉ còn sự bần thần của chư vị tiểu thư.

Chu Bích Dao xoay người lại, thở dài nói: “Minh quận vương quả nhiên tuần mã thiên hạ vô song!”

“Cũng không biết...” Từ Minh Hi thản nhiên cười đến có chút khôn kể, “tương lai nữ tử như thế nào mới có thể xứng đôi...”

Chuyện Thái Hậu muốn đem Dung quận chúa hứa gả cho Minh quận vương vốn đã không còn là bí mật gì. Đáng tiếc vì Yến vương phi mất mà phải trì hoãn. Các tiểu thư đương nhiên chỉ dám ngượng ngùng vụng trộm liếc nhìn Dung quận chúa.

Âu Dương Noãn cũng nhìn Dung quận chúa, năm nay nàng ta đã mười sáu tuổi, Minh quận vương phải túc trực bên linh cửu, giữ đạo hiếu ba năm. Chẳng lẽ nàng ta thật sự sẽ chờ đợi ba năm sao? Đặt cược như vậy, đối với nữ tử mà nói có phải là quá lớn hay không?

Trần Lan Hình nũng nịu cười nói: “Yến hội ngắm hoa này của Đại công chúa đã là cực kỳ đặc sắc rồi. Nhưng nghe nói Yến vương phủ có không ít kỳ hoa dị thảo, thế gian hiếm thấy. Còn muốn hỏi Dung quận chúa xem có thật như vậy không?”

Dung quận chúa thần nhiên cười cười, ánh mắt lạnh lùng dường như được bao phủ một tầng mơ hồ làm người khác không thấy rõ chân ý. Thanh âm vẫn mềm mại như vậy, giống như hàm chứa ý cười: “Ta cùng Minh quận vương cũng không có duyên gặp mặt nhiều, cũng không tính là thâm giao. Việc này, chỉ sợ không thể trả lời cho Trần tiểu thư được!”

Từ Minh Hi hé miệng cười: “Lan Hình tiểu thư không phải là người hiểm lạ gì những kỳ hoa dị thảo. Chỉ sợ không phải như Túy ông chi ý bất chi tửu, nhi tại hồ sơn thủy chi gian a...”

(Câu này có nghĩa là: điều làm người ta say không phải là rượu mà là phong cảnh. Ở đây Từ Minh Hi muốn chế diễu mục đích của Trần Lan Hình không phải là hỏi về hoa cỏ mà là Minh quận vương)

Khuôn mặt tươi cười của Trần Lan Hình thoáng chốc mang theo ba phần tức giận.

Tiểu Trọng Hoa tài mạo, Yến vương phủ quyền thế, đúng là làm khuynh đảo nữ tử trong kinh đô. Âu Dương Noãn nghe các vị tiểu thư nghị luận, bất giác nhớ đến đôi mắt tối đen thâm trầm kia. Nàng chưa bao giờ gặp qua ánh mắt nào như vậy, khi dừng trên người nàng giống như trời đông giá rét cũng không thể nào so được. Ánh mắt đó đúng là quá mức vô lễ nhưng lại không làm cho người ta sinh ra nửa điểm chán ghét.

Nàng cầm ly trà, im lặng lắng nghe các vị tiểu thư tranh luận. Đột nhiên Thôi tiểu thư nói một câu: “Các vị không thấy, phong thái của Tần vương Thế tử cũng rất tiêu sái sao?”

“Đúng vậy!”

“Đúng vậy!”

....Oanh oanh yển yển một trận loạn ngữ vang lên.

Tiểu Thiên Diệp mặt ngọc môi đỏ, phong lưu tiêu sái, đôi mắt đẹp hồn xiêu phách lạc. Tuy rằng hắn làm việc tàn độc, nhưng lại cũng vừa chính vừa tà, thiệt giả khó phân biệt. Thật sự có thể nói hắn tâm can ác ma, xảo quyết như hồ ly, chỉ cần mở miệng liền có thể quyết định sống chết của một người cực kỳ đơn giản. Các vị thiên kim tiểu thư nhìn không thấu bản chất hắn, bị bề ngoài của hắn mê hoặc. Cũng không có gì kỳ quái, Âu Dương Noãn khẽ mỉm cười lắc đầu, không cho là đúng.

Vào lúc này, Đào cô cô cười dài bước tới nói: “Chư vị tiểu thư, Công chúa đã chuẩn bị một chậu hoa quỳnh hiếm thấy trong hoa viên. Mời các vị cùng qua thưởng thức!”

Mọi người đều đứng lên, trở lại bên cạnh các vị phu nhân. Âu Dương Noãn cũng mỉm cười đứng dậy, Đào cô cô liền nói: “Âu Dương tiểu thư, mời đi theo nô tỳ!”

Âu Dương Noãn hơi hơi trầm ngâm, biết Đại công chúa đang muốn gặp mình liền hướng Lâm Nguyên Nhu gật đầu. Nàng cố ý đi chậm nửa bước, chờ tất cả mọi người đi ra ngoài mới theo Đào cô cô tiến vào nội thất.

Vừa mới vào nội thất, một nha hoàn đi tới nói: “Cô cô, đến giờ công chúa phải uống thuốc rồi!”

Đào cô cô nhận lấy chén thuốc rồi nói: “Được rồi, người đi ra ngoài trước đi!”

Đại công chúa đang nằm dựa vào chiếc ghế dài, tựa hồ như có chút mệt mỏi, khóe mắt đuôi lông mày đều toát ra một loại mệt mỏi. Âu

Dương Noãn cung kính hành lễ: “Âu Dương Noãn bái kiến công chúa. Công chúa phượng thể an khang!”

Đại công chúa hơi hơi nhướn mày, thản nhiên nhìn nàng: “Thế nào?”

Một câu này không có gì đặc biệt nhưng lại làm cho Âu Dương Noãn sửng sốt. Nàng cúi đầu nghiêm mặt, lẳng lặng đáp: “Đa tạ Đại công chúa đã tạo cơ hội để Noãn Nhi có thể dương danh kinh đô!”

“Nếu người đã biết, vì sao còn cố ý nhường Kha Dung?” Đại công chúa liếc mắt đánh giá nàng một cái, rồi lại lạnh lùng nói tiếp: “Người cho rằng cơ hội như vậy tùy tiện cũng có thể có sao?”

Âu Dương Noãn đáp nhanh: “Cơ hội như vậy là ngàn năm có một. Công chúa quá mức ưu ái khiến Noãn nhi bất an trong lòng!”

Đại công chúa ‘Oh’ một tiếng rồi nói: “Người là người thông minh chắc biết có người phải cầu cả đời cũng không có được cơ hội như vậy!” Rồi nhíu mày nói với Đào cô cô: “Thuốc uống nhiều tới nỗi đầu lười ta cũng khô hết rồi! Đem đồ đi!”

Đào cô cô dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn Âu Dương Noãn. Nàng liền mỉm cười nói: “Để Noãn Nhi tới hầu hạ công chúa uống thuốc được không?”

Đại công chúa lắc đầu, nói: “Không cần! Thuốc này rất đắng!”

Âu Dương Noãn cười nói: “Lúc trước Noãn Nhi cũng không thích uống bởi vì thuốc thực sự rất đắng nên Noãn Nhi có thể hiểu được tâm trạng của người. Chỉ là nếu không uống một khi bệnh tình nặng thêm, tương lai đại phu lại phải tìm phương thức khác. Nếu không phải tăng thêm lượng thuốc thì chính là phải dùng châm, đến lúc đó

sẽ càng phải chịu nhiều khổ hơn. Nếu như vậy, Noãn Nhi tình nguyện chịu đắng uống thuốc!”

Đại công chúa cười cười nói: “Người xem ta là tiểu hài tử sao?” Nói xong liền cầm lấy bát uống một hơi cạn sạch. Đào cô cô nhanh tay gạt mắt, thấy Đại công chúa uống xong liền lấy khăn tay thay bà lau miệng.

Âu Dương Noãn khẽ mỉm cười, nhìn lên bàn liền thấy trà đã được chuẩn bị. Âu Dương Noãn cúi chào Đại công chúa súc miệng rồi quay đầu nhìn Đào cô cô: “Cô cô có chuẩn bị mứt hoa quả không?”

Mặt mày Đào cô cô hớn hở, nói: “Đã sớm có chuẩn bị!” Dứt lời liền bê một cái khay chạm rồng khắc hoa mai đem đến bên cạnh.

Chương 112: Mặc cho Quần Phương Đố (3)

Đại công chúa hí hai mắt lại, ánh mắt nhìn Âu Dương Noãn chột trở nên lợi hại mà thỉnh minh, lạnh nhạt nói: “Người đang muốn lấy lòng ta sao?”

Trên mặt Âu Dương Noãn không hề có chút sợ hãi, nàng nhẹ giọng nói: “Công chúa nói quá lời rồi! Noãn Nhi là đang thấp thỏm lo âu!”

“Bất an sao?” Đại công chúa nâng tay vuốt vuốt tóc, tựa tiểu phi tiểu chậm rãi nói: “Dung quận chúa trăm phương nghìn kế lấy lòng Thái Hậu, người tìm cách lấy lòng ta. Mới hôm trước còn cư nhiên tặng riêng cho ta một bức Bát Bảo đồ, người còn không thừa nhận sao? Bọn nha đầu các người, làm sao có chút thật lòng nào?”

Đào cô cô ở bên nghe được liền sốt ruột, nhẹ giọng nói: “Công chúa...”

Đại công chúa trừng mắt, lời nói không mang theo chút tình cảm: “Ta hỏi Âu Dương Noãn, người xen miệng vào làm cái gì?”

Âu Dương Noãn thoáng rùng mình, chậm rãi nói: “Dung quận chúa xuất thân cao quý, tiểu nữ chỉ là con của một thần tử, tất nhiên không thể đánh đồng. Chuyện ở Trữ quốc am, được công chúa giúp đỡ, tiểu nữ cảm động đến rơi nước mắt. Thầm nghĩ rằng nhất định phải báo đáp, vạn lần không dám có ý niệm nịnh hót. Cùng công chúa chỉ là bè nước gặp nhau, nhưng lại vẫn luôn cảm động và nhớ nhung ân đức của người. Nếu công chúa cảm thấy tiểu nữ có ý đồ mới cố ý tiếp cận, về sau nhất định ta sẽ cẩn thận, không xuất hiện trước mặt

công chúa nữa!”

Ánh mắt công chúa sắc bén, nhìn chăm chăm vào nàng. Ngữ khí vi diệu mà lạnh lẽo: “Nói như vậy, ngươi không phải cố ý tiếp cận ta. Không phải muốn dựa vào ta để tiến thân sao?”

Âu Dương Noãn cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Không dám lừa gạt công chúa, bức Bát Bảo đồ kia thật sự là vì Tổ mẫu nói Noãn Nhi nên vì công chúa chuẩn bị một phần lễ vật, nhưng bản thân tiểu nữ cũng có ý niệm báo đáp ân đức công chúa tương trợ lần trước nên mới có thể suốt đêm gấp gáp làm ra để tặng cho người!”

Sắc mặt Đại công chúa có chút hòa hoãn, giọng điệu cũng dịu đi đôi chút: “Nếu thực là như thế thì ta đã hiểu lầm ngươi rồi!”

Âu Dương Noãn cúi đầu nói: “Là do tiểu nữ chưa kịp nói rõ nguyên nhân, không liên quan đến công chúa. Huống hồ.....chắc người cũng biết, tiểu nữ mất mẹ từ nhỏ, kế mẫu lại thất đức, ghen ghét ấu đệ vẫn luôn tìm mọi cách hãm hại, tiểu nữ chỉ có thể cùng đệ đệ giãy dụa cầu sinh trong khốn cảnh. Từ sau chuyện ở Trữ quốc am, nhờ ân đức của công chúa Tổ mẫu đối với tỷ đệ tiểu nữ có nhiều quan tâm hơn, đối xử cũng tốt hơn rất nhiều. Đây là do Đại công chúa gieo quả thiện tâm nên tỷ đệ Âu Dương Noãn mới được che chở. Cho nên là công chúa đã mang đến phúc trạch cho chúng ta, chuyện này tiểu nữ không thể phủ nhận!”

Đây chính là nói Âu Dương Noãn không hề có ý tiếp cận Đại công chúa, nhưng công chúa lại vô tình giúp bọn họ có được sự quan tâm rất lớn. Chuyện này quả thực là sự thật, không hề nói dối. Đại công chúa nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn, lát sau khóe môi chậm rãi cong lên, thần sắc cũng ôn hòa hơn rất nhiều, chậm rãi nói: “Những câu này rất thành thật, ta tin tưởng ngươi. Chỉ là, ta muốn biết vì sao hôm nay ngươi lại cố ý nhường Kha Dung khắp nơi? Ngươi biết rõ ta

muốn người nổi bật hơn nàng, vì sao lại phải bằng mặt không bằng lòng?”

Âu Dương Noãn nâng mặt lên, ánh mắt trong suốt lay động lòng người: “Cuối cùng Noãn Nhi vẫn là như công chúa mong muốn, ta đã thắng Dung quận chúa. Không phải sao?”

Đại công chúa nhìn nàng, tựa tiểu phi tiểu cười nói: “Nha đầu người thật xảo quyệt. Vừa rồi còn nói người thành thật, bây giờ lại bắt đầu dùng mảnh lời. Nếu không phải Minh quận vương bất ngờ đem hoa cho người, người có thể thắng được nàng sao?”

Thực ra điều làm Đại công chúa giật mình chính là Âu Dương Noãn đã nắm chuẩn xác tâm tư của mọi người, sớm đã tính đến kết cục. Mặc dù là nàng thua, nhưng lại là thua mà như thắng, vừa gây được tiếng vang lại không làm phật lòng Dung quận chúa. Cô nương như vậy, quả nhiên làm người ta phải ngạc nhiên. Chỉ có một chuyện xấu duy nhất chắn ngang, đó chính là Minh quận vương.

Đại công chúa cười nói: “Chỉ sợ người cho rằng, đóa hoa kia của Minh quận vương nhất định là sẽ đem cho Dung quận chúa!”

Âu Dương Noãn bị nói trúng tâm tư, nhưng vẫn mỉm cười nói: “Công chúa không cần làm khó tiểu nữ. Tâm tư Minh quận vương, sao Noãn Nhi có thể đoán được?”

Đại công chúa lắc lắc đầu nói: “Đứa nhỏ Trọng Hoa này, là ta nhìn nó lớn lên từ nhỏ nhưng cũng không thể nào đoán được tâm tư của nó, hướng chi là người. Hôm nay hắn đem hoa cho người, ngay cả ta cũng bị bất ngờ, dù sao....” Công chúa chỉ nói tới đây thì dừng lại, nghĩ đến chuyện Thái Hậu vẫn muốn tứ hôn thì không khỏi thở dài một hơi. Nói thật, Đại công chúa cũng không biết Kha Dung điểm quang tứ phía, dã tâm bừng bừng kia có thích hợp với đứa cháu cổ

quái của mình hay không?

Trên mặt Âu Dương Noãn lộ ra chút ngượng ngùng: “Dung quận chúa là người mà Thái Hậu thập phần yêu quý, phương danh lan xa. Noãn Nhi chỉ là con gái của Lại Bộ Thị Lang, thật sự là không dám cùng nàng tranh đua, so sánh cái gì. Công chúa tội gì phải ép Noãn Nhi miễn cưỡng làm vậy?”

“Đó là vì ta cùng Thái Hậu đã đánh cược!” Đại công chúa nhếch môi cười, “Thái Hậu nói Kha Dung là thiên hạ vô song. Ta nói nhất định sẽ tìm được một nha đầu có thể tương xứng với nàng...” Bà cười thần bí rồi mới nói tiếp: “Lần này ta muốn nhìn xem Thái Hậu có thể nói được cái gì nữa!”

Không lâu trước đây khi tiến cung, Thái Hậu có nhắc đến hôn sự của Tiểu Trọng Hoa. Đại công chúa lại chỉ lạnh lùng mỉm cười nói chỉ sợ qua ba năm nữa danh hiệu mỹ nữ đệ nhất kinh đô đã thay đổi. Đến lúc đó chỉ sợ Dung quận chúa không xứng với sự nổi bật và chiến công hiển hách của Minh quận vương. Thái Hậu vừa nghe thì thập phần buồn bực, Đại công chúa lại cũng không chịu lui bước nên hai người liền đặt cược với nhau. Chuyện này chỉ có Thái Hậu, Đại công chúa cùng một vài vị nữ quan đang hầu hạ lúc ấy biết. Đào cô cô thật sự là vì Đại công chúa mà một phen mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, công chúa vẫn luôn cùng vị tổ mẫu này không quá đối nghịch, lần này đột nhiên như vậy còn không biết chuyện sẽ đi về đâu.

Đại công chúa vừa cẩn thận đánh giá Âu Dương Noãn một phen vừa nói: “Người sinh ra đã xinh đẹp đáng yêu như vậy, lại còn rất hiểu quy củ lễ nghĩa. Người có sợ từ này về sau ta sẽ giữ người lại bên cạnh không?”

Âu Dương Noãn vừa nghe, trong lòng đột nhiên nhảy dựng lên. Nàng hy vọng câu này của Đại công chúa chỉ là lời nói đùa. Bởi vì nàng

hiểu được đạo lý ở gần vua như gần cọp, hơn nữa Đại công chúa này là người hỉ nộ vô thường. Nhưng Âu Dương Noãn rất nhanh dấu điểm thanh sắc, nhẹ nhàng quỳ xuống, trịnh trọng nói: “Nếu được như vậy thì đó chính là phúc tạo hóa ban cho tiểu nữ. Chỉ là....”

“Chỉ là cái gì?” Đại công chúa nhìn đôi mắt đen như màn đêm của nàng, cau mày hỏi.

“Trong nhà tiểu nữ đang rất phức tạp, hoàn cảnh hiểm ác lại còn có một ấu đệ còn chưa trưởng thành. Hắn là cốt nhục cuối cùng mà mẫu thân lưu lại, là hy vọng duy nhất của Âu Dương gia. Tiểu nữ tận tâm hết sức, dốc hết tâm huyết chỉ vì muốn nhìn hắn lớn lên, nhìn hắn trưởng thành rồi thành tài. Ngày đó khi đệ đệ gặp nạn, tiểu nữ không màng dù phải đắc tội với Tần vương Thế tử. Chắc công chúa cũng thấy rõ mọi việc, tự nhiên sẽ biết là bởi vì tỷ đệ tình thâm, sinh tử gắn bó!” Nàng dừng lại một chút, hít một hơi rồi nhẹ giọng nói: “Chỉ cần đến một ngày đệ đệ có thể tự bảo vệ mình, Âu Dương Noãn nguyện làm bạn bên người công chúa, phụng dưỡng ngài cả đời!”

Tiếng khóc của nàng mặc dù nhỏ nhưng trong nội thất yên tĩnh này lại nghe hết sức thống khổ. Không gian cứ như vậy im lặng một lát, trong hô hấp của Đại công chúa rõ ràng ngửi được hương thơm chua xót của thảo dược cùng với hương khí lạnh lùng trong trẻo của Âu Dương Noãn, cứ như vậy hòa cùng mùi hoa ngọt ngào ngoài cửa sổ.

Đại công chúa ngưng thần một lát, khi lên tiếng lần nữa, khẩu khí đã từ ái hòa nhã hơn rất nhiều: “Hào hài tử, nhìn ngươi kìa, ta chỉ nói giỡn mà thôi!” Rồi quay sang phân phó Đào cô cô: “Vẫn luôn nói ngươi ôn nhu sẵn sàng chu đáo, nhìn thấy Noãn Nhi quỳ như vậy cũng không nhắc ta dìu nó đứng lên?”

Đào cô cô cười nói: “Nô tỳ nào dám nhắc nhở công chúa đâu. Đây là

sự kính trọng của Âu Dương tiểu thư đối với ngài!” Nói xong liền bước lên nâng Âu Dương Noãn dậy.

Âu Dương Noãn cảm tạ Đào cô cô: “Làm phiền Đào cô cô rồi!”

Đào cô cô cười nói: “Công chúa điện hạ thực sự thích tiểu thư, chỉ hy vọng sau này ngài thường xuyên tới bầu bạn với công chúa. Coi như là báo đáp ân đức của Đại công chúa với tiểu thư!” Bà thật sự rất hiểu Đại công chúa, biết rằng câu vừa rồi không phải là nói giỡn. Công chúa thật sự muốn giữ Âu Dương Noãn lại vĩnh viễn làm bạn bên cạnh người. Đây là đang muốn cân nhắc nàng, một khi đồng ý ở lại bên cạnh Đại công chúa tương đương như trở thành nửa nữ nhi, tương lai hôn sự so với thân phận thiên kim Thị Lang tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Nhưng Âu Dương Noãn lại uyển chuyển cự tuyệt....Càng kỳ quái hơn là Đại công chúa luôn luôn ương ngạnh thế nhưng lại không hề tức giận, có thể thấy được Công chúa thực sự rất thích Âu Dương Noãn.

Trong lòng Âu Dương Noãn rốt cục cũng thở ra một hơi, hạ thấp người hành lễ với Đại công chúa: “Đa tạ công chúa ưu ái!”

“Người không cần quá lo lắng. Nếu ta đã muốn cất nhắc người, bất cứ ai cũng không dám gây khó dễ cho người!” Đại công chúa nói rồi nắm chặt lấy tay Âu Dương Noãn. Nhìn thấy mắt của nàng hơi hơi đỏ lên, nhất thời mỉm cười rồi nói: “Người cứ yên tâm đi!”

Âu Dương Noãn kính cẩn cúi đầu: “Âu Dương Noãn sẽ nhớ kỹ những lời của Đại công chúa. Nhất định sẽ không quên ân đức của ngài!”

Đại công chúa lại nhìn nàng, tươi cười trên mặt mang theo một chút hoài niệm: “Được rồi! Đừng lúc nào cũng nói ân đức nữa. Haizzz, sau này ta mới biết được, người cùng Thành Quân của ta là sinh

cùng năm. Thật sự rất trùng hợp!”

Nhìn thấy vẻ mặt của Đại công chúa, trong ánh mắt tràn ngập từ ái. Âu Dương Noãn mơ hồ cảm thấy Đại công chúa có chút yêu ai yêu cả đường đi. Nghĩ đến trượng phu của công chúa sớm thệ, nữ nhi duy nhất cũng cứ thế ra đi, trong lòng Âu Dương Noãn bất giác sinh ra mấy phần đồng tình. Nói công chúa cao cao tại thượng, kỳ thật cũng giống như hết thảy mọi người không phải chuyện gì cũng được vừa lòng như ý hay sao?

“Thật ra, tính cách của người cũng có chút giống ta lúc còn trẻ!” Đại công chúa mỉm cười nói. Khi đó bà còn có thể lâm vào mưu khan nhân, lâm vào mưu quát chuyện. Hiện tại cũng đã không còn tâm tư như vậy nữa.

Âu Dương Noãn luôn luôn suy nghĩ tâm ý của Đại công chúa, vị này là trưởng công chúa địa vị cực cao. Ngày xưa bà từ một nữ tử mỹ mạo, đơn thuần từ từ vì những đấu tranh trong cung đình cùng những âm mưu quỷ kế mà dần trở nên ảm đạm. Lại thêm phu quân cùng nữ nhi lần lượt qua đời mà thống khổ ngày đêm. Nhưng nhiều năm sống trong cung đình, những tâm cơ mưu trí đã ăn sâu và trong máu thịt, dù chỉ ngẫu nhiên thốt ra một câu cũng khiến người khác không rét mà run.

Chỉ là sau khi phò mã mất đi Đại công chúa cũng không tái giá, nhiều năm qua chỉ sống cô đơn một mình trong phủ công chúa, ở Trữ quốc am cũng là nhìn vật cũ của nữ nhi nên mới toát ra vẻ mặt thương tiếc. Âu Dương Noãn tin tưởng, trong lòng Đại công chúa thật sâu vẫn có chỗ mềm mại, chỉ là nàng có đủ năng lực để có thể đá động đến đó hay không?

Trên đời này, thủ đoạn cùng tâm cơ gì cũng chỉ là vật phụ trợ. Nếu muốn đổi lấy một sự chân thành thì cũng chỉ có thể dùng sự chân

thành để đổi lấy. Âu Dương Noãn hiểu được điểm này cho nên nàng không hề nói dối, nàng tin tưởng công chúa cũng có thể nhận ra.

Cách nói năng của Âu Dương Noãn rất cao nhã, lời nói chân thành tha thiết. Tuy rằng lời nói ra không có một câu nịnh hót nhưng lại khiến Đại công chúa rất hài lòng, vẻ mặt càng trở nên ôn nhu. Đào cô cô nhìn thấy, trong mắt cũng tràn ngập cao hứng.

Yến hội ngắm hoa tự nhiên là rất thành công, mọi người hứng khởi mà đến, thỏa mãn khi về. Các phu nhân tiểu thư cùng cáo biệt nhau rồi ra về. Trước khi lên xe ngựa, Âu Dương Noãn tự mình tiễn bước xe ngựa Trần quốc hầu phủ, Lâm Nguyên Hình trước khi lên xe còn lặng lẽ nói nhỏ bên tai Âu Dương Noãn: “Vừa rồi có nhiều người nên không tiện nói, trước khi đi ca ca bảo ta nói với muội. Nhiều ngày qua Nhị cô cùng Nhị thúc lui tới càng thường xuyên, nói muội trăm ngàn lần phải cẩn thận hơn!”

Âu Dương Noãn ngẩn ra, trong lòng có một loại dự cảm không tốt dâng lên. Nhưng nụ cười trên mặt lại thập phần thông dong: “Được! Tỷ chuyển lời cảm ơn huynh ấy thay muội!”

Xe đi rồi Âu Dương Noãn vẫn đứng yên tại chỗ, Âu Dương Tước đi lên kéo lấy tay nàng. Âu Dương Noãn đột nhiên hoảng sợ, ngẩng mạnh đầu thấy hắc mị yên lòng. Âu Dương Tước thấy nàng thất thần, lo lắng hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?”

“Tỷ có một dự cảm không tốt!” Âu Dương Noãn liếc nhìn sắc trời, lúc này đã gần đến hoàng hôn. Nếu không phải vì Lâm Nguyên Nhu vì sợ Đại cửu mẫu khó xử, nàng vốn muốn cùng xe ngựa của Trấn quốc phủ trở về....Nhưng hiện tại xem ra nàng chợt cảm thấy lần trở về này chưa chắc đã bình an vô sự.

Đang suy nghĩ, nàng đã bị Âu Dương Tước kéo tay đi về hướng xe

ngựa. Thế nhưng vừa đi được mấy bước, sau lưng đột nhiên nghe âm thanh quát mắng vang dội truyền đến từ sau lưng, theo sát sau là khoảng hơn mười kỵ nhân xuất hiện. Trong nhất thời, mặc kệ là nàng nơi này hay phong mã bên đường đều phải dừng xe nhường đường.

Giây lát, Tiểu Thiên Diệp được hơn mười kỵ nhân tiền hô hậu ủng giục ngựa đi qua. Áo khoác ngân bạch bị gió thổi lên bay thật cao, lộ ra cẩm y màu tím, vó ngựa đạp xuống nổi lên từng trận yên trần.

Âu Dương Noãn bị bụi làm ho khan mấy tiếng, Âu Dương Tước hạ giọng nói: “Tiểu Thiên Diệp thật quá đáng! Hẳn rõ ràng là cố ý!”

Chương 113: Giữa đường bị tập kích! (1)

Lên xe ngựa, dọc đường đi trong lòng Âu Dương Noãn thủy chung vẫn ần ần có sự bất an. Cảm thấy sẽ có chuyện không hay phát sinh, luôn luôn thất thần. Mãi đến khi có người khế đẩy một cái, nàng mới lập tức kinh ngạc: “Làm sao vậy?”

Trên mặt Âu Dương Tước tràn ngập lo lắng: “Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Từ khi lên xe cứ thất thần mãi!”

“Không có gì!” Âu Dương Noãn cũng không thể nói rõ hoài nghi trong lòng, nghe những lời Hình biểu tỷ nói nàng thủy chung vẫn có chút hoài nghi. Lâm thị liên tiếp vài lần có ý đồ hãm hại, tuy Tổ mẫu không nói nhưng trên thực tế lại gia tăng kiểm soát Âu Dương gia từ trên xuống dưới. Noãn các cùng Tùng trúc viện được trông coi kỹ càng nhất, không một kẽ hở. Theo lý mà nói thì Lâm thị sẽ không có cơ hội ra tay ở hai chỗ này. Như vậy, bà ta sẽ ra tay ở chỗ nào?

Âu Dương Tước cười nói: “Tỷ tỷ, hôm nay mệt lắm sao? Hiện tại cách thành vẫn còn xa, tỷ có thể nghỉ ngơi một lát. Khi nào tới đệ sẽ gọi!”

Trong lòng Âu Dương Noãn mềm xuống, đang định nói chuyện thì nghe thấy Hồng Ngọc đột nhiên nói: “Đại tiểu thư, xe ngựa ngừng rồi!”

Âu Dương Noãn không khỏi nhú mày nói: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

“Phía trước bị chặn rồi!”

Âu Dương Noãn sừng sốt, rồi trầm ngâm. Lát sau màn hình xe chợt động rồi thấy nha đầu Xương Bồ bước vào: “Tiểu thư, nô tỳ vừa tới phía trước hỏi thăm. Nghe nói xe ngựa của Dung quận chúa nửa đường bị phá hư cho nên chúng ta mới không có cách nào đi tiếp!”

“Vậy sao?” Âu Dương Noãn ngưng thần suy nghĩ.

Trên mặt Âu Dương Tước thoáng do dự: “Nếu không đi đường này chỉ còn cách đi đường vòng. Chờ chúng ta về đến phủ thì trời đã tối rồi. Tỷ tỷ, phải làm sao mới tốt đây?”

“Xuống xe, chúng ta lên phía trước xem thử!” Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói. Âu Dương Tước gật đầu, nhảy xuống ngựa trước sau đó mới đỡ Âu Dương Noãn xuống xe.

Phía trước đổ liên tiếp mấy xe ngựa, Âu Dương Noãn phủ thêm áo choàng, che đi dung mạo. Đi thêm vài bước liền nhìn thấy Dung quận chúa cùng Trần Lan Hình vẻ mặt lo lắng đứng bên đường. Bọn xa phu vì hai vị quý nữ mà làm tạm một cái mái che nắng, cũng phải hộ vệ đứng canh chừng, sợ người ngoài không biết mạo phạm đến các nàng.

Âu Dương Noãn gật đầu với Âu Dương Tước, hần liền đứng sang một bên. Nàng sửa sang lại quần áo rồi bước lên hỏi: “Dung quận chúa, có chuyện gì sao?”

Dung quận chúa nhìn thấy nàng, vẻ mặt liền sừng sốt, có chút ngoài ý muốn. Nàng ta còn chưa kịp trả lời, Trần Lan Hình đã chỉ vào xe ngựa nói: “Xe ngựa của quận chúa hỏng rồi, bọn xa phu đang tìm cách. Chỉ là không biết sẽ phải chờ đến lúc nào?”

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua xe ngựa của Dung quận chúa, màn che của chiếc xe này được may từ gấm Tứ Xuyên, dùng châu báu làm đồ trang trí, xa hoa vô cùng. Phu xe cũng là cường tráng hữu lực, khắp xe thể hiện phú quý hào hoa xa xỉ. Chỉ tiếc bánh xe lại mắc kẹt thật sâu trong khe đá. Một ít người đang khẩn trương kéo ra, nhưng càng sốt ruột lại càng chậm, không khỏi chảy đầy mồ hôi.

Dung quận chúa đề nén sự vội vàng trong mắt, mỉm cười nói: “Liên lụy nhị vị phải đợi cùng ta!”

Âu Dương Noãn nhìn Dung quận chúa, hoàng hôn buông xuống càng tôn lên sự xinh đẹp của nàng ta. Sự xinh đẹp này giống như kim chi ngọc diệp hoàn mỹ không tỳ vết, dưới ánh trăng lại càng cao quý. Đặc biệt là ánh mắt, vừa duyên dáng lại vừa quyến rũ, mỗi lần chớp mắt lại khiến người ta cảm giác như mộng như ảo, ý vị như vậy Âu Dương Noãn chưa từng thấy qua trên người nào khác.

Nàng còn chưa kịp nói gì thì lại nghe Trần Lan Hình cười nói: “Quận chúa nói gì vậy? Chúng ta hôm nay về trễ không phải vì xe ngựa của quận chúa hỏng mà là chúng ta hôm nay thừa dịp muốn thân cận với người hơn thôi. Quận chúa cũng không thể bỏ mặc chúng ta a!” Vừa rồi khi nói chuyện với nàng, giọng điệu như giương nanh múa vuốt. Hiện tại lại giống như người khác, giọng nói ngây thơ, như một cô nương không rành thế sự, thiên chân rực rỡ, làm người khác nghe xong chỉ cảm thấy đáng yêu. Nàng ta nói xong vừa cười vừa hỏi Âu Dương Noãn: “Người nói có đúng không, Âu Dương tiểu thư?”

“Đúng vậy, Lan Hình tiểu thư nói phải!” Âu Dương Noãn cười khanh khách nhìn nàng ta, giống như đang thực sự thưởng thức sự hoạt bát đáng yêu của Trần Lan Hình.

Dung quận chúa bùng miệng cười: “Người đúng là biết ăn nói!” Trong lời nói mang theo sự thân thiết vô cùng hiếm thấy.

Ban đầu ở phòng khách, hai người các nàng cũng chỉ thản nhiên. Nhanh như vậy đã trở nên quen thuộc, vị Trần Lan Hình tiểu thư này chỉ sợ là đã tốn không ít công phu. Trong lòng Âu Dương Noãn rất nhanh liền hiểu ra.

Trần Lan Hình cười hỏi Âu Dương Noãn: “Quận chúa nói ta khéo nói, Âu Dương tiểu thư nghĩ sao?”

Âu Dương Noãn không đáp, chính là che miệng lại cười.

Tươi cười của Dung quận chúa càng sâu hơn: “Lan Hình, Âu Dương tiểu thư vừa mới gặp, ngươi đừng khi dễ người ta!”

Tươi cười của Trần Lan Hình lại càng ôn nhu: “Dung quận chúa, người thật bất công a! Sợ Âu Dương tiểu thư bị ủy khuất, sao lại không thương tiếc cho ta, ta cũng không chịu nổi một chút ủy khuất nha!”

Dung quận chúa bị tính cách trẻ con của Trần Lan Hình chọc cười, quay đầu hỏi Âu Dương Noãn: “Nghe nói Âu Dương tiểu thư đã tặng cho Đại công chúa một bức tranh thêu?”

Lễ vật vừa mới đưa đến, Dung quận chúa đã biết được, tin tức truyền đi đúng là nhanh. Âu Dương Noãn cười nói: “Là do tổ mẫu muốn cảm tạ công chúa vì ấu đệ giải vây nên mới cố ý sai ta mang đến!”

Dung quận chúa nhẹ nhàng gật đầu, tựa hồ như có chút trầm tư: “Mười ba tháng năm là sinh thần Thái Hậu, ta vẫn luôn muốn thêu một cái gì đó làm thọ lễ cho Thái Hậu. Không biết Âu Dương tiểu thư có sáng kiến gì không?”

Sinh thần Thái Hậu! Trong lòng Âu Dương Noãn khẽ động, trong miệng lại chần chờ nói: “Âu Dương Noãn tuy rằng ngày thường cũng làm chút nữ hồng, nhưng tài nghệ lại không mấy tinh thông. Trong cung ngọa hồ tàng long, tiểu nữ không dám vọng ngôn....”

Không đợi nàng nói xong, Trần Lan Hình đã cười nói: “Âu Dương tiểu thư đúng là khiêm nhường. Nghe nói người cầm kỳ thi họa đều tinh thông, hơn nữa rất tinh thông thư pháp cùng kỹ năng thêu thùa. Chỉ là không biết kỹ năng của người so với công phu của các tú nương trong cung thì như thế nào?”

Tú nương trong cung là ngàn chọn vạn tuyển, không sai. Nhưng chung quy vẫn chỉ là nô tài, Trần Lan Hình đây là đang muốn châm chọc nàng. Âu Dương Noãn thản nhiên nở nụ cười: “Lan Hình tiểu thư thật biết nói đùa. Muốn nói đến tài nghệ thì ai lại đi so sánh với tú nương trong cung chứ? Dung quận chúa nói chẳng qua là muốn biểu đạt tâm ý thôi, sao tiểu thư lại xem như thực chứ?” Nói xong liền tùy ý các nàng nói chuyện, không hề tùy tiện đáp lời.

Dung quận chúa tựa hồ như không nhìn thấy sóng ngầm mãnh liệt bên này, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn chằm chằm xe ngựa bên kia, trong ánh mắt ẩn ẩn có chút vội vàng. Cung cấm uy nghiêm, Dung quận chúa lần này xuất cung tất nhiên so với các nàng còn khó khăn hơn....Âu Dương Noãn đoán được ý nghĩ trong lòng đối phương nhưng lại không nói một lời, làm như không thấy.

Trần Lan Hình đương nhiên cũng là người thất khiếu lung linh tâm, đoán được Dung quận chúa đang sốt ruột muốn hỏi cung nên cười nói: “Quận chúa, người đi một ngày như vậy chắc sốt ruột sợ Thái Hậu chờ. Ta có một đề nghị này, không biết quận chúa có đồng ý hay không?”

(Thất khiếu lung linh tâm: tim có bảy lỗ, câu này ý chỉ người thông

minh, tài ba)

Dung quận chúa cùng Âu Dương Noãn đồng thời nhìn về phía Trần Lan Hình, nàng ta mỉm cười nói tiếp: “Chúng ta có thể sai gia nhân trước hết đem xe ngựa của quận chúa dời tạm qua ven đường. Sau đó quận chúa lấy xe ngựa của ta về trước, sáng mai ta sẽ sai người đem xe ngựa của công chúa trở về rồi lấy xe của ta sau. Như vậy được không?”

Nếu Trần Lan Hình thật sự muốn đem xe ngựa của mình cho quận chúa, sao lại phải đợi đến khi Âu Dương Noãn xuất hiện rồi mới nói? Âu Dương Noãn nhìn Trần Lan Hình, thấy ánh mắt nàng ta thỉnh thoảng lại liếc về xe ngựa có dấu hiệu hoa sen của Âu Dương gia liền biết nàng ta có ý gì. Nhưng nàng làm như không biết, rũ mắt xuống.

Dung quận chúa thoáng chút do dự: “Chuyện này....sợ là không tốt cho lắm!”

Trần Lan Hình mỉm cười nói: “Có sao đâu! Hoàng cung so với Võ quốc công phủ càng nghiêm khắc hơn. Huống hồ Lão thái quân rất yêu thương ta, lần này ta lại tới tham dự yến tiệc ngắm hoa của Đại công chúa nên ngay cả khi có trở về muộn một chút cũng không bị khiển trách nhiều. Quận chúa cứ yên tâm đi!”

Dung quận chúa nhìn thoáng qua ánh hoàng hôn mờ tối, lại từ chối một lát rồi mới cảm kích tiếp nhận ý tốt của đối phương. Nhìn thấy Dung quận chúa lên xe ngựa của Võ quốc công phủ rời đi, Trần Lan Hình mới nhìn Âu Dương Noãn, mỉm cười nói: “Không biết Âu Dương tiểu thư có thể đem xe ngựa tặng cho ta không?”

Hóa ra nàng ta có chủ ý này. Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Không phải Lan Hình tiểu thư nói không cần trở về vội sao?”

Trần Lan Hình cụp mắt ủy khuất nói: “Âu Dương tiểu thư sao lại phải chèn ép ta? Ta cũng là một tiểu thư khuê các, cũng đều đã xuất môn một ngày. Lão thái quân cùng phụ mẫu ta chắc cũng rất lo lắng. Vừa rồi chẳng qua là ta chỉ muốn làm Dung quận chúa yên tâm mà thôi!”

Âu Dương Noãn mỉm cười, trên mặt lộ ra chút thần sắc khó xử: “Nhưng tổ mẫu chắc cũng đang chờ ta cùng Tước Nhi trở về. Như vậy.....cũng không được thỏa đáng cho lắm!”

“Cái kia cũng không giống. Âu Dương phủ so với Võ quốc phủ còn gần hơn. Huống hồ....” Trần Lan Hình nhìn Âu Dương Tước đứng cách đó không xa một cái rồi nói tiếp: “Huống hồ bên cạnh người còn có người che chở, ta lại một thân một mình xuất phủ!”

Trần Lan Hình đem xe ngựa của mình tặng cho Dung quận chúa, kết quả lại muốn cứng rắn đoạt đi xe ngựa của người khác. Vừa làm cho Dung quận chúa cảm kích, mà về phương diện khác lại nửa điểm cũng không chịu thiệt. Quả nhiên là rất vô lễ, đây mà gọi là quý nữ công hầu, danh môn thiên kim sao? Đúng là buồn cười đến cực điểm. Âu Dương Noãn hơi hơi lắc đầu, cười nói: “Lan Hình tiểu thư, ta đem xe ngựa tặng cho người, vậy ta cùng đệ đệ trở về bằng cách nào?”

Trần Lan Hình mỉm cười nói: “Xe ngựa của quận chúa đã sắp lòi ra được rồi. Bánh xe chỉ bị tảng đá đè một chút, muốn sửa cũng không mất bao nhiêu thời gian. Không bằng người đi xe ngựa của quận chúa trở về!”

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua xe ngựa hoa lệ kia, biểu cảm trên mặt càng thể hiện khó xử. Trần Lan Hình tựa hồ như biết nàng đang suy nghĩ gì liền ôn nhu nói: “Xe ngựa quận chúa dùng ngày hôm nay cũng khá bình thường. Người ngồi vào cũng không tính là vượt quá

bồn phận gì, cái này không cần lo lắng!”

Âu Dương Noãn nhìn thật sâu vào mắt Trần Lan Hình, thản nhiên nói: “Lan Hình tiểu thư thật sự muốn xe ngựa của Âu Dương gia ta sao?”

Ánh mắt của nàng rõ ràng an hòa tự nhiên, Trần Lan Hình lại cảm thấy ánh mắt kia tựa hồ như có thâm ý, một cảm giác bất an không rõ ẩn ẩn hiện lên. Dù sao chuyện này cũng không được phải phép, nhưng là.....nghĩ đến hôm nay Âu Dương Noãn trên yến hội gây náo động lớn như vậy, trong lòng Trần Lan Hình thoáng lạnh xuống, tươi cười nói: “Muội muội, coi như tỷ tỷ cầu xin người. Ta thật sự phải trở về gấp, người hôm nay giúp ta, ngày khác ta sẽ tới cửa cảm tạ!” Nói xong, thân thể nhẹ run lên, nói tiếp: “Xuân hàn se lạnh, chỉ là đứng bên ngoài một lát cũng đã thấy lạnh buốt. Thân thể ta còn chưa khỏi hẳn, gió thổi qua cũng cảm thấy đầu óc choáng váng...”

Nếu Âu Dương Noãn vẫn cương quyết không cho, vị Trần tiểu thư này sẽ nơi nơi nói nàng ích kỷ không tốt, mặc nàng ta người bệnh đứng chịu gió cũng không chịu nhường xe. Đây là đang ép nàng không thể không đồng ý. Âu Dương Noãn khẽ cười, nhìn huy hiệu hoa sen trên mã xa, ánh mắt vẫn trong trẻo lạnh lùng, nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi nói: “Nếu Trần tiểu thư kiên trì muốn như vậy. Âu Dương Noãn tất nhiên cũng sẽ nhường!”

Trần Lan Hình bất giác mặt đỏ tai hồng, thanh âm thấp xuống một chút: “Như vậy...đa tạ muội muội!” Nói xong liền quay sang bọn nha hoàn, tiền hô hậu ủng cùng lên xe ngựa Âu Dương gia. Lên xe rồi còn không quên vén rèm lên nói: “Muội muội, sáng ngày mai ta sẽ phái người qua lấy xe ngựa của Quận chúa!”

Những lời này ý là Trần Lan Hình vẫn là người tốt trước mặt Dung quận chúa. Hồng Ngọc không nhịn nổi, cười lạnh nói: “Nếu đã là tâm

ý của tiểu thư nhà ta, Trần tiểu thư người cũng nên hưởng thụ tốt một chút đi. Nhanh chóng trở về không gió lạnh lại thổi đau đầu ngài nữa!”

Sắc mặt Trần Lan Hình trầm xuống, buông mạnh mạnh, lớn tiếng quát: “Còn không đi mau!”

Chương 114: Nửa đường bị tập kích!

Xương Bồ nhìn xe ngựa rời đi, vẻ mặt giận dữ: “Tiểu thư, ngay cả xe của hạ nhân cũng bị bọn họ lấy mất rồi!”

Hồng Ngọc cũng thở dài một tiếng nói: “Tiểu thư, thứ cho nô tỳ lắm lời. Cho dù nàng ta có là tiểu thư Võ quốc công gia, người cũng không cần đưa xe ngựa cho họ. Dù sao chúng ta cũng đâu thua họ cái gì!”

Âu Dương Tước nhìn Âu Dương Noãn nhưng lại không nói gì mà chỉ quay đầu phân phó mã phu, hộ vệ nhanh chóng sửa lại xe ngựa. Âu Dương Noãn nhìn bóng dáng hắt, trên mặt như có như không hiện lên ý cười.

Kỳ thật Trần Lan Hình đúng là có chút nóng vội, xe ngựa của quận chúa đã kéo ra. Chỉ cần sửa lại bánh xe một chút là được rồi, cùng lắm chỉ mất thời gian chưa quá hai ly trà. Nói nàng ta không thể chờ được chi bằng nói lòng tự trọng bị tổn thương, muốn mượn cớ này áp chế Âu Dương Noãn mà thôi.

Xe ngựa sửa xong, rất nhanh liền khởi hành. Âu Dương Noãn cùng Hồng Ngọc, Xương Bồ chỉ có thể ngồi cùng một chiếc xe. Lên xe, mọi người đều than lên. Cấu tạo bên trong xe ngựa này tuy không có gì khác với xe ngựa bình thường, chỉ có chỗ ngồi hai bên sườn có chứa tay vịn đều là dùng bông tơ màu sắc rực rỡ, là thứ mà các quý nhân hay sử dụng để gác tay. Ngoại trừ hai tay vịn bên hông, còn có một cái đệm ngắn, cũng dùng tơ lụa để bao lấy, thập phần mềm mại, người ngồi trong có thể thoải mái dựa vào.

Xương Bồ nghiên cứu cả nửa ngày, trên mặt lại càng kinh ngạc, nói: “Tiểu thư, xe ngựa này đúng là kỳ lạ, cái này dùng để làm gì?”

Âu Dương Noãn mỉm cười, cầm cái nệm lên nhẹ nhàng nói: “Đây là một cái tráp!”

Bên trong cái nệm quả nhiên thấy khăn tay, phấn, son, gương, lược....đều là những đồ dùng của nữ tử. Cái tráp này được làm rất tinh xảo, khi đóng nắp lại liền biến thành cái nệm, đến khi mở ra liền biến thành một cái gương hẹp dài.

Âu Dương Tước cười nói: “Có thể thấy được Dung quận chúa cũng rất thích chưng diện. Mặc dù đi trên đường nhưng cũng chuẩn bị đầy đủ mà lại không cần lo lắng bị người khác nhìn thấy!”

Âu Dương Noãn chớp mắt, đạm mạc nói: “Việc gì cũng có nguyên do của nó. Dung quận chúa quan trọng nhất chính là dung mạo cùng sự sủng ái của Thái Hậu. Nàng ta phải dựa vào nó, tự nhiên sẽ phải lo lắng chú ý!”

Âu Dương Tước nghe vậy thì sừng sốt, một lúc lâu sau mới thổn thức nói: “Quận chúa xuất thân cao quý, xuất cung cũng nóng vội đi đi về về. Có thể thấy được không ai là hoàn toàn tự do. Tỷ tỷ, hôm nay tỷ đem xe ngựa tặng cho Trần Lan Hình cũng là vì không muốn xảy ra xung đột với nàng ta!”

Âu Dương Noãn bình tĩnh nói: “Không chỉ vì như thế, hôm nay tỷ cứ cảm thấy không khí có chút khác thường!”

Trên mặt Âu Dương Tước lộ ra thần sắc kỳ quái, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Bất thường? Ý của tỷ là...”

“Ở chung mười năm, đệ nên hiểu tâm tính của vị kế mẫu kia. Từ khi Âu Dương Khả bị đi khắp khiêng, trong lòng bà ta chắc chắn hận chúng ta thấu xương nhưng cho đến bây giờ vẫn nhẫn nại không bộc phát. Vừa rồi trước khi lên xe, Hình biểu tỷ đặc biệt nhắc nhở ta, gần đây Lâm thị cùng Nhị cửu cửu liên tiếp truyền tin, lui tới rất thường xuyên!”

“Tỷ tỷ, bọn họ là huynh muội ruột thịt, ngày xưa cũng có nhiều cấu kết, tự nhiên sẽ thường xuyên trao đổi tin tức. Có phải tỷ lo lắng quá nhiều hay không?”

Âu Dương Noãn im lặng suy tư một lát, bàn tay nhẹ nhàng đóng trap lại rồi nói: “Nếu là bình thường ta cũng sẽ không hoài nghi. Chính là nay Đại công chúa mở tiệc lại có mời phu nhân, tiểu thư Âu Dương gia nhưng Tổ mẫu lại không thông báo với mẹ con bọn họ. Theo tính cách của Lâm thị, không nháo đến trời long đất lở thì bà ta sẽ cam tâm sao? Nhưng đến khi chúng ta ra cửa mọi việc vẫn bình an vô sự, xuôi chèo mát mái, thậm chí bà ta cũng không thềm phái người qua hỏi một tiếng. Đệ không cảm thấy kỳ quái sao?”

“Tỷ tỷ, ý tỷ là bà ta nhẫn nại không bộc phát là vì có mưu đồ khác?” Âu Dương Tước nhìn ánh mắt Âu Dương Noãn, đột nhiên như hiểu ra điều gì.

“Nếu Lâm thị là sài lang thì Lâm Văn Uyên chính là mãnh hổ. Người này tâm cơ thâm trầm đáng sợ, so với Lâm thị còn khó đối phó hơn. Đại cửu cửu trước đây từng mấy lần cùng hãn gia phong đều suýt nữa bị hãn ám hại!”

Âu Dương Tước cười khế: “Tỷ tỷ, làm sao có thể đáng sợ như tỷ nói. Lâm thị đúng là có lợi hại, nhưng chung quy bà ta vẫn không chiếm được tiện nghi gì từ tay tỷ, không phải sao?”

Âu Dương Noãn đột nhiên thu lại tươi cười, nghiêm mặt nói: “Đối với Lâm thị, ta trước giờ vẫn có tâm lý phòng bị, cẩn thận trước sau cho nên mới nắm giữ được tiên cơ trong tay, như vậy bà ta mới không thể chiếm được tiện nghi. Nhưng đệ phải biết rằng, bà ta trước đây bất quá là do việc của Âu Dương Khả nhất thời làm cho rối trí. Hiện tại chắc chắn đã suy nghĩ cẩn thận, một khi bà ta từ mình tranh chuyển qua ám đấu, chúng ta mới khó lòng phòng bị!”

Âu Dương Tước hỏi: “Vậy tỷ thấy lúc này bà ta sẽ dùng mưu kế gì?”

Âu Dương Noãn thở dài nói: “Vừa rồi ta cẩn thận suy nghĩ, đoạn đường hồi kinh này. Kinh thượng hồ, áp đầu, phía sau núi, đại biên, châu hồ, hữu lâm, hổ điền, đông độ, ngọc điền, Quan Âm đình, tiêu lĩnh, tam sơn, đông lâm chờ thôn, đều là quan đạo, người qua lại rất thường xuyên, có thể nói là tương đối an toàn. Nhưng đã qua nửa canh giờ, chúng ta đã đi qua chỗ rẽ, nơi đó đang tân sửa đường lên núi Mai giang, như vậy chúng ta còn chưa về phạm vi quan đạo. Nếu như bà ta động thủ ở đây, chỉ sợ chúng ta...”

“Động thủ? Tỷ tỷ, tỷ đang nói là bà ta sẽ xuống tay trên đường chúng ta trở về sao? Bà ta chỉ là một nữ nhân, làm sao có năng lực lớn như vậy?” Âu Dương Tước mở to hai mắt không dám tin, trên trán nổi lên một lớp mồ hôi lạnh.

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Đệ nói đúng, Lâm Uyển Như tuy rằng là phu nhân Lại bộ Thị Lang nhưng dù sao cũng chỉ quanh quẩn nội viện, chắc chắn có nhiều việc không thể làm được. Nhưng Lâm Văn Uyên là Bộ binh Thượng Thư, như vậy mọi chuyện liền khác!”

Âu Dương Tước liên tục lắc đầu, lộ ra biểu cảm khó có thể tin nói: “Không, đệ không tin ông ta dám cả gan làm loạn điều động nhiều binh mã như vậy...”

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng thở dài một hơi rồi nói: “Ai nói hấn sử dụng binh mã trong phủ. Nếu không có sự cho phép của Thánh Thượng, hấn chỉ là một Bộ binh Thượng Thư sao dám tùy ý điều động quyền lực binh mã. Đệ nên cẩn thận ngẫm lại xem, chỉ đối phó với chúng ta mà hấn cần phải mạo hiểm lớn như vậy sao? Cái này căn bản không có khả năng. Nếu ta là hấn, chỉ cần để một ít bọn vô lại hoặc cho quân giả làm thổ phỉ đoạt xe ngựa của chúng ta, giết người cướp của. Người khác nhìn vào chỉ biết đó là chuyện ngoài ý muốn, chắc chắn sẽ không nghĩ đến chuyện này có liên quan gì đến bọn họ. Đệ nói xem, như vậy chẳng phải vẹn cả đôi đường hay sao?”

“Tỷ tỷ, đây chính là vùng ngoại ô sát kinh thành. Dưới chân thiên tử, ta không tin bọn họ lại có lá gan lớn như vậy!”

“Từ xưa ‘Nhân vị tài tử, điều vị thực vong’. Trong tay bọn họ có tiền bạc, tự nhiên sẽ có người vì chúng mà bán mạng. Chỉ cần bọn họ tìm đúng người, tự nhiên sẽ làm được việc. Huống hồ...” Âu Dương Noãn nhìn bầu trời u ám ngoài màn hình xe, xuất thần suy nghĩ một lát rồi nhẹ nhàng nói tiếp: “Huống hồ, dù sau này có thể bắt được người thì bọn họ có giữ được tính mạng để đứng ra làm chứng nữa hay không?”

(Nhân vị tài tử, điều vị thực vong: người chết vì tiền của, chim chết vì tham ăn)

“Hấn không sợ chúng ta đoán trước được cũng như bắt được người để tra ra ai đứng sau sai khiến sao?” Âu Dương Tước tỉnh táo cân nhắc, cảm thấy Âu Dương Noãn nói rất có đạo lý. Nhưng hấn vẫn cảm thấy khó tin.

Âu Dương Noãn nâng mắt, vẫn ôn nhuận như bình thường. Nàng mỉm cười nói: “Hài tử ngốc, tất cả mọi chuyện hấn sẽ không tự tay đi làm. Tự nhiên sẽ có người làm thay hấn. Cho dù đệ có bắt được, thì

có năng lực tra được cái gì?”

Hồng Ngọc đang thay ngọn nến cháy hết bên thân xe, nghe đến đây thì run rẩy, trong lòng thật sự sợ hãi, quay đầu nói: “Tiểu thư, vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Âu Dương Noãn vỗ vỗ bả vai Hồng Ngọc, trấn an nói: “Đây chính là nguyên nhân ta đồng ý đổi xe ngựa cho Trần Lan Hình kia!”

Hai tròng mắt Hồng Ngọc sáng ngời, nói: “Trên xe ngựa Âu Dương gia có huy hiệu bắt mắt, nếu bọn họ thật sự phái người phục kích chỉ sợ nghĩ rằng người đang ngồi trong đó là tiểu thư!”

Âu Dương Noãn nhẹ giọng thở dài, nói: “Ta vốn không nghĩ sẽ liên lụy đến người khác, nhưng Trần Lan Hình này xác thực là bức người quá đáng. Hôm nay nàng ta không nên khẳng khẳng đoạt xe ngựa, cũng không phải là ta cố ý đưa cho nàng. Thậm chí ta còn phân vân lo lắng cho nàng, còn nàng ta lại nửa điểm cũng không do dự!”

Âu Dương Tước ‘nha’ một tiếng, chỉ cảm thấy toàn thân toát mồ hôi lạnh, lo sợ không yên nói: “Như vậy chẳng phải là để người khác chết thay chúng ta sao?”

Âu Dương Noãn cười, nhẹ búng lên trán hấn một cái: “Đứa ngốc này! Tỷ sẽ không cố ý hại người. Đệ xem Võ quốc công gia phái hơn ba mươi hộ vệ đi cùng, những người kia đều là thị vệ nhất đẳng. Họ so với hộ vệ nhà chúng ta đúng là hoàn toàn khác biệt, đệ cảm thấy bọn họ với giao tranh với nhau thì ai sẽ chịu thiệt? Bản thân Trần Lan Hình không nên cứ khẳng khẳng chiếm lấy xe ngựa kia, ta chẳng qua là mượn nàng làm lá chắn thôi!”

“Lá chắn?” Âu Dương Tước nhìn Âu Dương Noãn, vẫn còn có chút thất thần.

Khóe môi Âu Dương Noãn tựa tiểu phi tiểu, từ từ nói: “Lúc này chắc có người đã thấy chúng ta, chỉ cần Trần Lan Hình lộ diện nhất định chúng sẽ phát hiện. Huống hồ xe ngựa của chúng ta dừng lại không lâu, cùng đoàn người Trần Lan Hình cách không xa. Bọn họ không biết chắc chắn thì nhất định thà giết nhầm còn hơn bỏ sót...”

“Tỷ tỷ, chúng ta vòng đường khác đi được không?” Âu Dương Tước vội vàng hỏi

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Bọn chúng nhất định đã có chuẩn bị, tất nhiên sẽ ngăn chặn toàn bộ đường lui của chúng ta. Trên đường khác chắc chắn sẽ có mai phục, đệ nghĩ bọn họ theo đệ chỉ để đùa vui sao?” Nhìn thấy thần sắc ngưng trọng của Âu Dương Tước, thanh âm nàng càng bình tĩnh nhưng lại lạnh như băng: “Tước Nhi, thứ bọn họ muốn là tính mạng của đệ chứ không phải ta. Đệ hiểu chưa?”

Ánh mắt Âu Dương Tước bỗng lóe lên, bên trong vẫn ẩn chứa nghi hoặc. Âu Dương Noãn thở dài, nhẹ giọng nói: “Nếu như bọn họ thật sự có phục kích thì nhiệm vụ quan trọng nhất chắc chắn là giết người. Nhưng sẽ không giết ta, đệ biết vì sao không?”

Âu Dương Tước trầm tư một lát, rất nhanh liền nghĩ ra được điểm mấu chốt. Trong lồng ngực cơ hồ bị chặn lại, mặt biến sắc nói: “Bởi vì Lâm thị hận tỷ còn hơn cả ta!”

“Đúng vậy! Ta là một thiên kim tiểu thư, trên đường về lại gặp thổ phỉ, thanh danh sẽ hoàn toàn bị hủy. Bà ta giữ lại cái mạng này cho tỷ là muốn tỷ phải sống mà nhận lấy tra tấn cả đời!” Âu Dương Noãn như đang nói đến một chuyện hết sức bình thường, thanh âm không có chút thay đổi. Chính là một sự bình tĩnh hờ hững.

Âu Dương Tước cố gắng kiềm chế ghen ngào mãnh liệt cùng bi phần, lảng lảng nói: “Bà ta nhất định không thể tưởng được, người trên đời này hiểu bà ta nhất lại là tỷ tỷ!”

Hiểu sao? Trong lòng Âu Dương Noãn mơ hồ đau đớn, giống như vừa trải qua một trận dã hoả. Nàng nhìn đôi tay trắng nõn của mình, đôi tay này tất nhiên là rất sạch sẽ. Trùng sinh lại một đời nàng không còn là Âu Dương Noãn ôn nhu lương thiện của trước kia nữa. Nàng đã lập lời thề với trời đất, cho dù có dính máu tươi của bao nhiêu người nàng cũng nhất định phải bảo vệ Tước Nhi, nhất định phải sống thật tốt với bản thân.

“Nếu lần này có thể bình an trở về, ta nhất định phải nói với tổ mẫu!” Âu Dương Tước oán hận nói.

“Nói với tổ mẫu? Người chỉ có cách làm như không thấy mà thôi. Một khi thật sự cùng Lâm thị trở mặt, ta ngược lại không thể tùy ý áp chế bà ta. Nếu không may rơi vào tai người ngoài, khó tránh khỏi nói ta ngỗ nghịch bất hiếu!” Âu Dương Noãn chớp mắt, “Tước Nhi, có Lâm thị ở trong nhà, chúng ta giống như đi trên băng mỏng, phải thập phần cẩn thận. Huống chi núi lớn bà ta dựa vào ta cũng không chắc có trừ bỏ được không!”

Âu Dương Tước ngẩng đầu nhìn Âu Dương Noãn, rất nhanh liền cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Đệ hiểu!”

“Cho nên chúng ta tuy rằng đã đổi xe ngựa, nhưng cũng phải thập phần cẩn thận!”

Âu Dương Tước dùng sức gật đầu, ánh mắt dấu thật sâu hận ý, ẩn như đao cảm: “Nhưng chúng ta không thể cứ để mặc bọn chúng tính kế như vậy!”

Âu Dương Noãn âm thầm đem hận ý bén nhọn trong lòng vô thanh vô tức ẩn xuống. Trên mặt thản nhiên tươi cười nói: “Đệ cứ đợi mà xem!”

Xe ngựa chạy thêm một lát thì chợt nghe bên ngoài truyền đến một trận tiếng động xôn xao. Xa phu chợt kéo mạnh dây cương, con ngựa hí thật dài một tiếng rồi đột ngột dừng lại. Đúng lúc này lại nghe bên ngoài truyền đến một tiếng quát chói tai.

Hồng Ngọc nghe ra là tiếng thét của Trần Lan Hinh, cơ hồ theo bản năng xốc màn xe lên. Bên ngoài đã muốn loạn thành một đoàn, tiếng động kinh thiên động địa vang lên, tựa hồ như âm thanh trọng vật rơi xuống đất. Theo sát đó là tiếng la cùng tiếng thét thất thanh, theo phía phát ra âm thanh nhìn lại thì thấy từng đợt hàn quang long lánh, đó chính là ánh sáng đao kiếm phản dưới ánh trăng.

Hồng Ngọc nhìn thấy nhất thời như hít phải một ngụm khí lạnh, có vài bóng người hướng phía bọn họ chạy đến. Mà phía trước xe ngựa bởi vì không có phòng bị nên cả người và ngựa đều bị đối phương một phen cường đao chém chết, người ngã xuống đất, máu chảy lênh láng. Nhóm hộ vệ lúc này mới đột nhiên bừng tỉnh, cùng giao chiến với người đột nhiên xuất hiện này. Bình thường phi nhân chỉ bằng cường công, nhóm hộ vệ đơn đả độc đấu có lẽ không theo kịp bọn họ. Nhưng có nhiều người nên muốn bảo vệ chủ tử cũng không phải là khó khăn lắm. Nhưng bọn phi nhân này sớm đã có dự mưu, tiến lùi hợp lý, khi tấn công cũng có chương có pháp. Bọn hộ vệ có chút ngoài ý muốn, liền chết chống cự, trong nhất thời liền lâm vào thế giằng co.

Chương 115: Nửa đường bị tập kích! (3)

“Tiểu thư, bọn họ thật sự tiến đến đây...” Hồng Ngọc nhìn thoáng ra bên ngoài, sợ đến mức hồn bất phụ thể, trong lúc này âm thanh không khỏi mang theo vài phần nức nở.

(Hồn bất phụ thể: Hồn lìa khỏi xác, ý nói là rất sợ hãi, sợ hết hồn)

“Tỷ...” Trong thanh âm của Âu Dương Tước cũng mang theo vài phần run run, tuy rằng trong lòng hắn sớm đã có chuẩn bị nhưng khi thật sự gặp tình huống này liền vẫn khiếp sợ nói không ra lời.

Âu Dương Noãn lạnh lùng nhìn, ánh sáng trong đôi mắt lóe lên không ngừng. Nàng nhẹ giọng nói: “Tất cả mọi người không được hành động thiếu suy nghĩ, có nghe thấy không?”

“Tỷ tỷ, chúng ta không qua hỗ trợ sao?” Trong lòng Âu Dương Tước cơ hồ như khẩn cấp muốn chết.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua thế cục bên đó rồi nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Hộ vệ Võ quốc công phủ ít nhất cũng có thể kiên trì được hơn nửa canh giờ, hơn nữa bọn họ bảo vệ xe ngựa rất tốt, Trần Lan Hinh chắc sẽ không có việc gì. Nếu bây giờ chúng ta phái người qua hỗ trợ, chỉ sợ sẽ dụ bọn phỉ nhân qua đây. Hộ vệ của chúng ta chỉ hơn mười người, để lại căn bản không biết bọn chúng có bao nhiêu tên. Đệ thật sự muốn bỏ mạng ở đây sao?”

“Vậy chẳng lẽ chúng ta chỉ trơ mắt nhìn thôi sao?” Âu Dương Tước cắn môi, ánh sáng trong mắt lóe lên không ngừng. Theo đạo trưởng

nghĩa mà nói thì hẳn thực sự không đành lòng đứng nhìn. Nhưng lời tỷ tỷ nói hẳn lại không dám phản bác nên chỉ có thể nhìn Âu Dương Noãn chờ đợi quyết định cuối cùng của nàng.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua rồi nói: “Cung tiễn của đệ có mang đến không?”

Âu Dương Tước sững sốt nói: “Hôm nay đệ có mang theo, vốn có ý muốn thỉnh giáo biểu huynh nhưng huynh ấy lại không đến....Hiện tại cung tiễn thì có ích lợi gì?”

“Bọn họ sớm muộn gì cũng phát hiện đã tìm nhầm người, chúng ta không thể cứ ngồi đây chờ chết. Đệ mau lấy cung tiễn lại đây. Hồng Ngọc, người nghe ta phân phó!”

Hồng Ngọc tuy rằng vẫn còn run nhưng hết sức tin tưởng Âu Dương Noãn, chờ nàng ra chỉ thị.

Bên kia vẫn không ngừng truyền tới âm thanh chém giết, không ai chú ý tới, cách đó không xa có một đạo ánh lửa bay vụt lên trời. Từ xa nhìn lại, thấy rất nhiều ánh lửa bay vụt lên trời, như là một đạo ki hào.

“Tỷ tỷ, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?” Âu Dương Tước buông cung tiễn, lúc này mới phát hiện trong lòng bàn tay ẩm ướt. Sau lưng cũng đã sớm ẩm ướt một mảng.

Đôi mắt đen lánh sâu kín của Âu Dương Noãn nhìn những cung tên mang theo lửa được bắn lên trời rồi nói: “Chờ!”

Bây giờ chỉ có thể chờ đợi, hy vọng có người nhìn thấy. Nhưng thật sự có người sẽ phát hiện được sao? Tình cảnh này, giờ khắc này, Âu Dương Noãn không biết Trần Lan Hình trong xe ngựa phía trước

có hối hận hay không. Nàng chỉ biết là bản thân đã không còn đường lui, cũng không thể hối hận. Nếu như không có Tước Nhi, nếu như Trần Lan Hình không khăng khăng đòi cướp đi xe ngựa, nàng cũng sẽ không đến mức tặng xe ngựa cho nàng ta, hết thảy tự bản thân nàng sẽ phải gánh vác. Nhưng hiện tại có Tước Nhi ở đây, nàng đành phải tâm ngoan quyết tâm để Trần Lan Hình vì bọn họ làm một lá chắn.

Nhưng vào lúc này, Âu Dương Tước đột nhiên kinh hô: “Tỷ tỷ, người xem!”

Âu Dương Noãn định thần nhìn thì hô hấp như ngưng trệ. Đầu tiên là một người đột nhiên xuất hiện trên đỉnh xe ngựa, hộ vệ đuổi theo liền một đao chém xuống, tiếp theo là hai nha hoàn giúp đỡ một tiểu thư trang phục đẹp đẽ xuống ngựa, liều mạng chạy ra ngoài.

Kia không phải là Trần Lan Hình thì là ai? Nàng ta thực sự bị dọa điên rồi hay sao? Nàng ta nhất định phải ở yên trên xe ngựa, làm sao lại chạy ra? Thật sự là quá ngu xuẩn mà! Âu Dương Noãn cắn môi, nhìn ba người kia không ngừng hét lên thất thanh, tựa hồ như bị kinh hách thật lớn. Âu Dương Noãn lạnh lùng nói: “Để tất cả hộ vệ của chúng ta qua đó hỗ trợ!”

“Tỷ tỷ....” Âu Dương Tước nhìn Âu Dương Noãn, mày nhíu chặt. Giống như bị ngọn lửa vây lấy, không tự chủ được mà cắn môi thật chặt.

“Tiểu thư, không thể! Những người này đều muốn ở lại bảo vệ người!” Hồng Ngọc nghe xong, trong lòng chỉ cảm thấy một tầng lại một tầng khí lạnh bao phủ toàn thân.

“Mau!” Trong giọng nói của Âu Dương Noãn đã mang theo mệnh lệnh cùng áp lực, mang theo một loại kiên quyết không thể ngăn cản.

“Dạ!” Âu Dương Tước bước nhanh xuống xe, phân phó toàn bộ thị vệ lên phía trước hỗ trợ.

Chuyện bất ngờ xảy ra, mười người tuy rằng không nhiều nhưng dù sao cũng là một phần trợ lực. Hơn nữa thống lĩnh thị vệ nghe xong mệnh lệnh của Đại tiểu thư liền la lên nói viện binh lập tức sẽ đến. Đối phương chỉ thất kinh một lát, nhưng liền sau đó từ bóng tối tràn ra, người của đối phương mỗi lúc một nhiều...

Trần Lan Hình trông thấy xe ngựa bên này liền muốn chạy nhanh qua. Bỗng nhiên có một người té ngã dưới chân nàng ta, cả người đầm đìa máu tươi, Trần Lan Hình nhất thời sợ tới mức liên tiếp kinh hô. Tránh né khắp mọi nơi, ai ngờ đột nhiên xuất hiện một người chắn trước bọn họ. Nha quyền tuy rằng sợ tới mức cả người phát run, nhưng vẫn lớn tiếng quát mắng: “Tránh ra! Tránh ra!”

Người nọ nhảy lên nắm lấy Trần Lan Hình, đem giải thắt lưng phi thúy trên người nàng ta giật xuống, sau đó thừa dịp hỗn loạn cúi đầu cầm thắt lưng chạy trốn.

Hộ vệ Võ quốc công phủ thấy vậy thì lớn tiếng quát: “Mau bắt lấy hắn!” Sau đó liền dẫn người chạy đi, kết quả vẫn để xổng mất.

Nhóm hộ vệ liều mạng mới miễn cưỡng mang theo Trần Lan Hình chạy đến chỗ xe ngựa của Âu Dương Noãn. Âu Dương Tước bước nhanh lên tiếp ứng, hai ba người nhanh chóng đỡ Trần Lan Hình lên xe ngựa. Nàng ta đã sợ tới mức hồn phi phách tán, tóc tai toán loạn, gục ở dưới chân Âu Dương Noãn, cả người đều run rẩy.

Âu Dương Noãn nhanh chóng dìu nàng ta dậy: “Lan Hình tiểu thư không sao chứ?”

Trần Lan Hình sợ tới mức không nói nên lời, môi mấp máy run rẩy. Mặt cắt không còn giọt máu, chỉ có thể liên tiếp lắc đầu.

Âu Dương Noãn âm thầm thở dài, cởi áo choàng trên người khoác cho Trần Lan Hình, ánh mắt lại hướng ra ngoài cửa xe. Vốn đang vô sự, nhưng Trần Lan Hình lại náo loạn chạy ra ngoài, những người đó chắc chắn đã phát hiện ra, chỉ sợ là cũng đang hướng nơi này chạy đến. Tuy nhóm hộ vệ phía trước cũng đang liều chết chống đỡ nhưng nhìn tình hình chắc chắn không thể ngăn cản được.

Lúc này đột nhiên Xương Bồ hô lớn: “Tiểu thư, phía sau có người!”

Âu Dương Tước rất nhanh liền cầm lấy cung tiễn chạy đi. Âu Dương Noãn lập tức kéo hãm lại, lớn tiếng quát: “Không được hành động thiếu suy nghĩ!”

‘Nếu phía sau thực sự là kẻ địch, tỷ tỷ chắc chắn còn khuất nhục hơn mình...’ Âu Dương Tước nhìn chăm chăm tỷ tỷ, trong mắt ẩn ẩn giận lệ. Chung quy vẫn quyết tâm, hung hăng giãy dụa, mở cửa xe, đi ra phía sau...

“Tước Nhi!” Trong lòng Âu Dương Noãn hoảng loạn, nhưng Hồng Ngọc ở phía trước đột nhiên lại kinh hô: “Tiểu thư!”

Âu Dương Noãn vừa quay đầu lại liền thấy một đao lạnh như băng đánh xuống, cửa xe cơ hồ bị chém mở, màn xe cũng bị đao chém tứ tung, gió lạnh lập tức ùa vào. Hồng Ngọc muốn lên chắn ở phía trước lại bị kéo mạnh xuống, chỉ kịp hô to một tiếng rồi ngã xuống xe ngựa.

Trần Lan Hình hét lên, Âu Dương Noãn phản ứng vô cùng nhanh đẩy mạnh nàng ta ra, mắt thấy cường đao chuẩn bị chém xuống nàng liền nghiêng người né tránh, cường đao rơi xuống không trúng. Đối

phương giết người đỏ cả mắt, ánh mắt ngoan độc, lại muốn chém xuống đao nữa. Trong lòng Âu Dương Noãn chấn động, bỗng nhiên nhìn thấy người kia trợn mắt, phun ra một ngụm máu tươi. Trên cổ hần thể nhưng lại có một mũi tên nhọn, cả người không chống đỡ, ầm ầm ngã xuống.

Bên hông xe xuất hiện khuôn mặt lo lắng của Âu Dương Tước, hần giữ chặt lấy tay Âu Dương Noãn, khẩn trương nói: “Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?”

Cánh tay Âu Dương Noãn ần ần đau, không khỏi cảm thấy hần đang rất lo lắng. Nàng không đành lòng liền như không có việc gì nói: “Cũng may đệ tới kịp, ta không sao!”

“Chúng ta được cứu rồi! Người đến phía sau là....”

“Bắn tên!” Thanh âm từ bên xe ngựa bỗng nhiên vang lên, rất rõ ràng hữu lực. Đó là Minh quận vương.

Tiếng xé gió mãnh liệt, hơn mười mũi tên lao tới. Trên người tặc nhân đang muốn leo lên xe ngựa thoáng chốc bị găm hai mũi. Kỵ binh của Minh quận vương ở trên lưng ngựa cũng có thể bắn tên chính xác được như vậy, quả là danh bất hư truyền.

Có mấy tên đạo tặc tuy rằng trúng tên nhưng không bị mất mạng, vẫn cố liều xông lên. Kỵ binh hắc y tung cước dừng trên đầu mấy tên đó, lập tức tiếng tru tréo sắc nhọn vang lên, rồi bị kéo lê trên mặt đất ném ra ngoài.

Nhưng lúc này, bọn đạo tặc vốn đang giao chiến với hộ vệ bên kia cũng hướng bên này chạy tới, càng ngày càng nhiều.

Thống lĩnh Kim Lương từ trong lòng lấy ra một viên châu màu đen

hướng đám người kia ném tới. Bọn chúng chưa từng thấy qua thứ gì như vậy nên vẫn cứ nhiên xông lên. Bỗng nhiên ‘ầm’ một tiếng, viên cầu kia nổ tung cả đám người, thậm chí cũng bị tạc bay tán loạn. Những người đó lập tức sợ ngây người, không dám nhúc nhích. Lúc này Kim Lương lại ném ra một quả, lại một tiếng nổ giòn giã vang lên.

“Đó là cái gì?” Hồng Ngọc bất chấp đau đớn đứng lên, cả kinh trợn mắt há mồm.

Âu Dương Tước nhẹ giọng nói: “Là hỏa lôi đạn trong quân Minh quận vương. Nghe nói lần này đi dẹp loạn có thể toàn thắng chính là nhờ một phần vào hỏa lôi đạn. Một loại này, uy lực rất lớn, khiến người ta kinh sợ!”

Lát sau, bọn đạo tặc người thì chết, người thì chạy trốn. Còn lại thì nằm rạp trên mặt đất không thể nhúc nhích. Minh quận vương xuống ngựa, bước lên phía trước, nhìn thấy Âu Dương Noãn ngồi trong xe của Dung quận chúa cũng không hề để lộ bất cứ biểu tình kỳ quái nào, chỉ trầm giọng nói: “Không có việc gì chứ?”

Đối với ân nhân cứu mạng, vốn Âu Dương Noãn có thể lộ ra nụ cười thân thiết, hoặc cố tình biểu hiện ra sự nhu nhược, yếu đuối vì vui mừng khi được cứu viện mà khóc. Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt sắc bén hẹp dài, lông mi dày đậm, sống mũi cao thẳng cùng biểu cảm quá mức lạnh lùng này thì nàng chỉ có thể cúi đầu nói: “Cảm tạ Minh quận vương ra tay tương trợ. Chúng ta đều không có gì tổn thương!” Trên vai rõ ràng đang đau đớn, cơ hồ đau đến chảy nước mắt nhưng Âu Dương Noãn chỉ hơi hơi nhíu mày, đem nước mắt bức trở về, hít sâu một hơi.

“Vậy là tốt rồi...” Minh quận vương gật đầu.

Sau khi yến hội kết thúc, Đại công chúa cố tình giữ hân lại thương

nghe một chuyện cho nên hẳn mới là người ra về cuối cùng. Trên đường về hẳn đột nhiên nhìn thấy có hỏa tiễn bay lên trên không cho nên mới nhanh chóng giục ngựa chạy tới, không nghĩ rằng tới đây lại gặp được một màn này.

Như vậy xem ra hỏa tiễn kia chính là dùng để cầu cứu, hẳn nhìn Âu Dương Noãn thật sâu rồi nói: “Những người này xem ra không giống bọn cướp bình thường!”

Dưới chân thiên tử, làm sao có đạo tặc? Huống chi hôm nay trên quan đạo chính là xe ngựa của quý nhân. Bọn đạo tặc bình thường làm sao có lá gan tìm đến phiền toái lớn như vậy?

Cánh tay đã đau đến chết lặng, giống như có một lưỡi dao nhỏ trong trẻo nhưng lạnh lùng khắc thật sâu đau đớn trên cánh tay nàng. Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh dọc theo khuôn mặt từ từ chảy xuống, đọng ngay tóc mai. Thế nhưng nàng vẫn mỉm cười như đóa hoa, thản nhiên nói: “Điểm này chúng ta cũng không biết. Chỉ sợ là phải làm phiền đến quận vương rồi!”

Minh quận vương nhìn nụ cười của nàng, từ trong không khí hẳn đã ngửi thấy mùi huyết tinh mãnh liệt. Tiểu Trọng Hoa tựa tiểu phi tiểu cười: “Lời này của Âu Dương tiểu thư là muốn ta đem người quay về sao?”

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng nhướn mi nói: “Hoặc là chúng ta cũng có thể đưa đến nha môn, chỉ sợ Kinh Triệu Doãn đại nhân không dám thu...”

Minh quận vương gật gật đầu, vừa muốn nói chuyện nhưng lại thấy Trần Lan Hình vẻ mặt thất kinh nắm chặt lấy tay áo hắn. Dây kết trên tóc, khuyên tai hình mắt mèo tinh tế đánh vào tay hắn: “Quận vương, cứu ta!”

Minh quận vương lạnh lùng nhìn Trần Lan Hình, một phen hất tay nàng ta ra, lạnh nhạt nói: “Còn không mau đỡ lấy tiểu thư nhà các người!”

Lúc này nha đầu vẫn thất thần ngây ngốc bên cạnh mới tỉnh ngộ lại, nhanh chóng đỡ lấy Trần Lan Hình.

Âu Dương Noãn nhìn hắn đã thấy ánh sáng trong mắt hắn trầm xuống, nghiễm nhiên là sự buồn bực nồng đậm trong ánh mắt.

“Ta sẽ phái người mang chư vị về quý phủ. Tất nhiên cũng sẽ giải thích rõ ràng với người trong nhà. Mời các vị yên tâm!” Minh quận vương thản nhiên nói xong rồi quay người phân phó hạ nhân. Sau đó bước đi mà không hề liếc mắt nhìn các nàng một lần nào nữa.

Lời này ý là Minh quận vương nguyện ý chịu trách nhiệm cứu mỹ nhân này. Âu Dương Noãn mỉm cười, như vậy là tốt nhất. Gặp chuyện không may dù sao vẫn là xe ngựa của Âu Dương gia, nhưng nếu là có Minh quận vương bảo hộ, so với bản thân tự mình đào thoát tự nhiên là tốt hơn rất nhiều. Chỉ là....như vậy sẽ lại càng chọc thêm nhiều sự ghen tị. Nhưng kết cục này cũng đã tốt hơn nhiều so với dự đoán của nàng.

Vừa quay đầu lại thì thấy Trần Lan Hình đang lạnh lùng nhìn mình, ánh mắt của nàng ta dường như ẩn chứa sự nghi ngờ. Thời gian từng chút từng chút trôi qua, tĩnh lặng như vậy. Trong ánh mắt của Trần Lan Hình ẩn chứa thần sắc phức tạp, có ghen tị, có chán ghét, lại có cả hoài nghi. Trong nháy mắt ngũ vị tạp trần, nàng ta lẩm bẩm: “Việc hôm nay....có phải người đã sớm biết...”

Vẻ mặt Âu Dương Noãn bình thản điềm đạm. Sự lạnh nhạt biểu lộ rõ ràng nơi khoé mắt. Nàng chậm rãi nói: “Tỷ tỷ chớ quên, là người cứ

muốn lấy xe ngựa của Âu Dương gia ta!”

Trần Lan Hình sửng sốt nửa ngày, vẻ mặt tựa hồ như mệnh mang cố chấp. Nàng ta nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn, rồi tựa hồ như uể oải cực điểm. Rốt cục phục trên mặt đất, thất thanh khóc rống.

Chương 116: Mẹ kể bị phạt quỳ (1)

Cả người Trần Lan Hình tựa hồ như chưa hồi phục khí lực, cuối cùng được hai nha hoàn dìu lên xe. Minh quận vương đã an bày xe ngựa tốt cùng người hộ tống tiểu thư Võ quốc công gia về phủ.

Âu Dương Noãn bước lên xe ngựa, chỉ cảm thấy bả vai đau đớn. Nàng hơi hơi nhúu chặt mày, Âu Dương Tước thân thiết hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?”

Trái tim Âu Dương Noãn vẫn còn đập nhanh không ngừng, đè ép toàn thân máu sôi trào. Vết thương truyền đến từng trận đau đớn. Tuy nhiên, trên mặt vẫn tươi cười như thường. Chỉ là bây giờ trăng đã lên cao, chiếu lên bóng dáng của nàng, cũng chiếu vào khuôn mặt trắng bệch không còn huyết sắc. Một trận hoa mắt qua đi, nhưng đầu vai vẫn còn run rẩy. Cũng may Âu Dương Tước không có đặc biệt lưu tâm, chỉ cao hứng gật đầu nói: “Xe ngựa của Dung quận chúa bị phá hỏng rồi. Chúng ta có thể ngồi xe ngựa của mình trở về. Đệ đi chuẩn bị một chút!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nhìn Âu Dương Tước bước nhanh về phía trước. Âu Dương Noãn vừa muốn cất bước lại đột nhiên thấy một tấm áo choàng màu đen trùm từ đầu đến chân nàng, giống như rơi xuống một mảnh thâm trầm trong mộng. Nàng sửng sốt, lập tức ngẩng mạnh đầu.

Tiểu Trọng Hoa giương mắt đảo qua bả vai Âu Dương Noãn: “Không hổ là Âu Dương tiểu thư. Cho dù là bị thương cũng muốn làm bộ như không có việc gì, là người sợ đệ đệ lo lắng sao?”

Bị áo choàng mềm mại như màn đêm bao lấy, Âu Dương Noãn vẫn tao nhã mỉm cười: “Lần này đa tạ ngài ra tay cứu giúp. Nhưng cái này...” Nàng dùng tay trái làm bộ muốn lấy áo choàng trả lại cho đối phương.

Tiểu Trọng Hoa liền nâng tay ngăn hành động của nàng lại, khoé miệng cong lên: “Ban đêm trời rất lạnh. Tiểu thư cần gì câu nệ tiểu tiết!”

Âu Dương Noãn đạm mạc mỉm cười, giương mắt nhìn hắc, thanh âm nhu hoà: “Tiễn phật tiễn đến tây phương. Quận vương có thời gian quan tâm đến ta, chi bằng tự mình hộ tống Lan Hinh tiểu thư trở về thì tốt hơn!”

Tiểu Trọng Hoa kinh ngạc nhú mày, lát sau lại thâm trầm nói: “Âu Dương tiểu thư cho rằng chuyện ngoài ý muốn này là nhằm vào vị tiểu thư Võ quốc công phủ kia sao?”

Âu Dương Noãn vẫn mỉm cười thản nhiên nói: “Xe ngựa Dung quận chúa bị hỏng giữa đường, Lan Hinh tiểu thư liền đem xe ngựa Võ quốc công phủ tặng cho quận chúa. Sau đó lại lấy xe ngựa của nhà ta, còn chúng ta lại đợi xe ngựa của Dung quận chúa sửa xong mới tiếp tục khởi hành, ai ngờ đến đây thì gặp chuyện ngoài ý muốn. Hay là quận vương cảm thấy nhóm người này không phải nhằm vào Võ quốc công phủ? Như vậy thì thật là đáng tiếc, ta cũng nghĩ không ra kẻ nào lại dám cả gan làm loạn như vậy. Nếu quận vương có hứng thú, không bằng đi điều tra một phen?”

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa thâm trầm lại giống như lông chim mềm nhẹ lướt qua trên mặt nàng, khoé miệng vô thức có chút ý cười nhưng lại giống như băng tuyết mùa đông làm tim người ta đập nhanh không thôi.

Âu Dương Noãn từ đầu đến cuối lại vẫn duy trì nụ cười ôn nhu mà xa cách, nàng cung kính hành lễ rồi nói: “Cáo từ!”

Tiểu Trọng Hoa đã nổi lên nghi ngờ với nàng. Thậm chí nàng thật sự cố ý để Trần Lan Hình ngồi lên xe ngựa của Âu Dương gia, nam nhân như vậy là sẽ không minh bạch tình cảnh khó khăn của nàng. Xoay người, tươi cười bên khoé miệng Âu Dương Noãn càng trào phúng. Trùng sinh lại một đời, nàng phải sống sót thật tốt, duyên cừu hận từ từ một đường mà bước đến, thẳng đến khi sức cùng lực kiệt. Hoặc là thẳng đến khi nàng sử dụng sự chiếu cố của số mệnh, đem kẻ thù hoàn toàn diệt trừ.

Chờ đợi nàng, vĩnh viễn chỉ có hai con đường. Chết ở trong tay Lâm thị, hoặc là làm cho Lâm thị chết không có chỗ chôn. Hai người tuyệt đối không có khả năng tha thứ cho đối phương. Báo thù, đối với nàng mà nói mới là quan trọng nhất.

.....

Kim Lương: “A...Âu Dương tiểu thư cũng bị thương sao? Hiện tại khoảng cách với biệt viện của công chúa cũng không xa, chúng ta có thể đề nghị nàng ấy trước tiên quay lại biệt viện băng bó vết thương. Sau đó....quận vương? Ngài làm sao vậy?”

Tiểu Trọng Hoa trong lòng than thầm, kỳ thật hắn cũng có kè có lòng nghi ngờ cùng trách cứ nàng. Chỉ là hắn cảm thấy chuyện ngoài ý muốn này nàng tựa hồ như đã sớm biết điều gì đó. Yên lặng nhìn bóng dáng Âu Dương Noãn, hắn nhẹ giọng nói: “Thật là....khiến người ta cảm thấy không thoải mái!”

Kim Lương:

.....

Thọ an đường.

Lý thị không dùng cơm tối như mọi khi mà chỉ uống non nửa ly trà sâm, lại dùng mấy khối điểm tâm. Bà nhìn sắc trời bên ngoài rồi hỏi: “Giờ nào rồi?”

“Đã đến giờ Tuất!” Trương mama dò xét sắc mặt Lý thị, lại nói: “Đại tiểu thư cùng Đại thiếu gia rất nhanh sẽ trở lại. Lão thái thái không cần quá lo lắng, người nên nghỉ ngơi một lát. Chờ khi nào Đại tiểu thư về nô tỳ sẽ đánh thức người!”

Lý thị lắc đầu nói: “Còn không biết tình hình hôm nay rốt cuộc như thế nào, ta làm sao có thể yên tâm dùng bữa, nghỉ ngơi? Ta bảo người phái người đi nhìn Lâm Uyển Như, nó một ngày hôm nay đã làm những gì?”

“Phu nhân hôm nay vẫn luôn ở trong Lê Hương viện cùng Nhị tiểu thư, không hề đi ra ngoài!”

Nghe Trương mama trả lời sắc mặt Lý thị lạnh nhạt, rồi lập tức thờ dài một hơi nói: “Tuy nói nó là chính thê của Trì Nhi nhưng dù sao dưới gối cũng không có con, chỉ có một nữ nhi duy nhất nên nó đương nhiên liều mạng muốn sinh con trai. Đây cũng là chuyện thường tình, ta cũng sẽ không trách tội. Nhưng nó lại cứ cố tình muốn sinh ra Thiên sát cô tinh khắc Âu Dương gia ta nên gần đây ta mới khắc nghiệt với nó như vậy. Yến hội ngắm hoa của Đại công chúa lần này ta không cho Khả Nhi đi, chắc chắn trong lòng bọn chúng đang oán hận ta!”

“Lão thái thái, một ngày nào đó phu nhân sẽ hiểu được. Tất cả cũng là vì ngài muốn tốt cho Âu Dương gia!” Trương mama thấp giọng

khuyên. Sau đó trầm mặc thật lâu, rồi kín đáo nhìn sắc mặt Lý thị, tiếp tục mở miệng: “Lão thái thái, có một chuyện nô tỳ chưa kịp bẩm báo. Người nô tỳ phải đi giám sát phu nhân trở về hồi bẩm nói Vương mama bên người phu nhân giờ Dần hôm nay lặng lẽ từ cửa hông phía sau tiểu viện đi ra ngoài...”

“Đi đâu?” Lý thị nhíu mày hỏi.

“Đến Trấn quốc Hầu phủ! Người của chúng ta không vào được nên không biết là tới tìm ai!”

“Hừ! Cái này còn phải hỏi sao? Tất nhiên là đi tìm.....”

Lý thị nói được một nửa, bên tai liền truyền đến âm thanh của Ngọc Dong: “Lão thái thái, Đại tiểu thư cùng Đại thiếu gia đã trở về!”

“Về rồi sao?” Lý thị lập tức thẳng người, “Người đâu rồi?”

Sắc mặt Ngọc Dong có chút không yên, ấp úng nói: “Lúc này vừa vào đến cửa. Lão thái thái đừng sốt ruột. Chỉ là....lúc tiểu thư cùng thiếu gia trở về có gặp chút chuyện.....Nói là có kẻ xấu xông ra chặn đường....Đại tiểu thư hình như có bị thương nhẹ....Hạ nhân đang đi mời đại phu...”

“Người nói cái gì?” Lý thị biến sắc, bàn tay đang cầm ly trà run lên nhè nhẹ.

Trương mama thấy vậy liền cuống quýt tiếp nhận ly trà rồi đặt lên bàn.

Nhanh chóng khuyên giải nói: “Lão thái thái đừng gấp. Ngọc Dong, cuối cùng là có chuyện gì? Đại tiểu thư sao lại bị thương? Người nói cũng nói không rõ ràng, làm Lão thái thái hoảng sợ thì phải làm thế

nào?”

Ngọc Dong hoảng sợ, nhang chóng quỳ mạnh xuống: “Lão thái thái thứ tội, tình hình cụ thể thế nào nô tỳ cũng không rõ. Đại tiểu thư chỉ phái người đến thông báo nói không có gì trở ngại, rất nhanh sẽ đến thình an lão thái thái....Lão thái thái không cần lo lắng!”

“Lão thái thái, chuyện còn chưa có gì rõ ràng. Để nô tỳ đi hỏi lại một chút, ngài đừng quá gấp gáp!” Trương mama sai tiểu nha đầu bưng ly trà nóng lên, hầu hạ Lý thị uống xong rồi mới nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Nhưng Lý thị nào có tâm tư, gắt gao cau mày nói: “Nhanh đi hỏi! Đi ngay bây giờ!”

Đại tiểu thư đã nói không có gì trở ngại, lão thái thái thế nhưng vẫn còn nóng vội thế này. Trương mama vẫn còn muốn khuyên bảo thêm, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm khắc của Lý thị thì đột nhiên nhớ đến tính tình của bà nên nhất thời không dám nói nữa, chỉ quỳ gối đáp: “Nô tỳ đã biết!”

Trương mama đi ra ngoài, Ngọc Dong nhìn sắc mặt của Lão thái thái, trong lòng run rẩy cẩn thận hầu hạ. Một lát sau, màn được xốc lên, Lý thị lập tức ngồi thẳng người nhưng lại nhìn thấy Ngọc Mai tươi cười bước vào: “Lão thái thái, ngài còn chưa dùng bữa tối. Phòng bếp mang đến cháo tảo hầm ngạnh thước, mời ngài dùng trước!”

Ngọc Dong lo lắng hướng nàng ta nháy mắt ra dấu nhưng Ngọc Mai một lòng chỉ đặt trên Lý thị nên không có chú ý tới. Nàng ta tự mình múc cháo ra một cái chén nhỏ, tiến lên cúi xuống nói: “Lão thái thái, vừa mới hầm, vẫn còn nóng. Để nô tỳ hầu hạ ngài dùng!”

Lý thị lúc này còn đang nôn nóng phiền não, Ngọc Mai lại cứ không

biết ý. Nhất thời cơn giận bốc lên, gơ tay gạt chén cháo: “Cút!”

Xoảng một tiếng, cháo kia nhất thời đổ hết trên mặt đất. Ngay cả Ngọc Mai vốn thông minh lanh lợi cũng sợ tới mức choáng váng, cũng không để ý trên đất đầy mảnh vỡ, trực tiếp quỳ mạnh xuống: “Nô tỳ đáng chết! Nô tỳ đáng chết...”

Nhìn thấy trên đất bừa bãi một mảnh, Lý thị nheo mắt, đang muốn gào lên thì mảnh đột nhiên bị xốc lên. Âu Dương Noãn bước vào phòng, vẻ mặt Lý thị lập tức thay đổi: “Noãn Nhi....”

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua tình cảnh trong phòng, cười nói: “Tổ mẫu, nha đầu này chọc giận ngài sao?”

Lý thị thấy dung sắc trấn định của Âu Dương Noãn, trên người không có tổn thương gì thì sắc mặt mới tốt lên một chút. Nhưng bà vẫn làm vẻ bình tĩnh nói: “Nó động tay động chân, ngay cả chút việc nhỏ cũng làm không xong. Còn giữ lại làm gì, mau đuổi ra ngoài đi!”

Ngọc Mai vừa nghe nhất thời sợ tới mức trắng bệch, trong miệng liên thanh hô: “Lão thái thái! Lão thái thái! Nô tỳ biết sai rồi! Nô tỳ không dám phạm vào nữa! Cầu ngài tha thứ, cầu ngài đừng đuổi nô tỳ đi!”

Lý thị không nói một lời, chỉ lạnh lùng nhìn. Âu Dương Noãn trong lòng hiểu rõ liền tiến lên vừa nâng Ngọc Mai dậy vừa cười nói: “Ngọc Mai cô nương hầu hạ lão thái thái đã nhiều năm nhưng cũng có lúc lóng ngóng như vậy sao? Đừng khóc nữa, mau đứng dậy thu dọn sạch sẽ một chút!”

Đi theo sau Âu Dương Noãn là Trương mama cũng nhanh chóng cười nói: “Đúng vậy, Ngọc Mai tuy có chút xúc động nhưng cũng là một lòng hướng về ngài. Cầu lão thái thái tha cho nàng lần này!”

Ngọc Dong bên cạnh cũng liên thanh cầu tình.

Ngọc Mai ngẩng đầu trộm dò xét, nhìn không ra hỉ nộ trên mặt Lý thị liền phát sợ, cũng không dám đứng dậy đi ra ngoài. Ngay khi trong lòng đang tràn đầy nơm nớp lo sợ thì liền nghe được một câu: “Còn ngu ngốc đứng đó! Mau rút ra ngoài!”

Ngọc Mai lập tức thở ra một hơi, rồi cùng Ngọc Dong thu dọn đi ra ngoài.

Âu Dương Noãn đang muốn hướng Lý thị hành lễ thì đột nhiên cánh tay bị nắm chặt. Vai phải của nàng đang bị thương, lúc này bị động đến liền đau đớn mãnh liệt. Nàng cố gắng nhin xuống, ngẩng đầu thân thiết nhìn Lý thị, nhẹ giọng nói: “Lão thái thái, chỉ là một chút sợ bóng sợ gió thôi. Không phải chuyện lớn gì!”

Lý thị đánh giá nàng từ trên xuống dưới một hồi lâu, sau đó mới an tâm hỏi: “Tước Nhi đâu? Nó cũng không có việc gì chứ?”

Âu Dương Noãn cảm kích nói: “Đa tạ tổ mẫu quan tâm! Tước Nhi không sao, vừa rồi mới về tới cửa đã bị phụ thân kêu đi, hiện tại chắc vẫn còn ở trong thư phòng!”

Lý thị gật đầu nói: “Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì? Con mau nói lại cẩn thận cho ta nghe, trên đường về rốt cuộc là đã gặp phải chuyện gì?”

Chương 117: Mẹ kể bị phạt quỳ (2)

Nháy mắt, giống như gió lạnh quét qua, trong mắt Âu Dương Noãn như phủ một lớp sương mờ: “Tổ mẫu, nhớ lại chuyện lúc đó cháu gái vẫn không khỏi cảm thấy hết hồn!” Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói, tựa hồ như vẫn còn bị kinh hoàng, “Trên đường về, chúng con bất hạnh gặp phải kẻ xấu. Cũng may chúng con lại không ở trong xe ngựa Âu Dương gia, nhưng cũng thật tội nghiệp cho Lan Hinh tỷ tỷ phủ Võ quốc công, thật sự là bị hoảng sợ không nhỏ a!”

“Không có trong xe ngựa?” Trên mặt Lý thị tràn ngập kinh ngạc.

Âu Dương Noãn có chút ngoài ý muốn nói: “Xe ngựa của Dung quận chúa bị phá hủy trên đường, Lan Hinh tỷ tỷ liền đem xe ngựa của mình tặng cho quận chúa. Con thấy Lan Hinh tỷ cũng nóng lòng muốn trở về nên đã để tỷ ấy ngồi xe ngựa nhà ta về trước. Còn con cùng Tước Nhi đợi xe ngựa của Dung quận chúa sửa xong mới khởi hành. Ai ngờ trên đường lại gặp kẻ xấu tấn công xe ngựa Âu Dương gia. Vốn chúng con đi sau nhưng vẫn bị liên lụy, may mà có Minh quận vương đứng lúc đuổi tới...”

Nàng liền đem hết tình hình của bản thân lúc đó kể ra. Lúc nói đến đoạn đai lưng của Trần Lan Hinh bị kẻ xấu cướp đi thì nàng cố ý liếc nhìn Lý thị một cái, thấy bà vẫn còn chăm chú nghe nhưng mày đã nhíu lại thật nhanh.

“Con nói là những người đó đột nhiên từ bên trong xông ra?” Sau khi nghe xong Lý thị lập tức hỏi một câu, thấy Âu Dương Noãn gật đầu thì sắc mặt chợt biến. Lý thị cúi đầu chậm rãi suy tư trong chốc lát rồi

nói: “Noãn nhi không cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái sao?”

“Kỳ quái?” Âu Dương Noãn nghi hoặc, giống như là có chút tỉnh táo sau cơn mê.

“Việc này mới nhìn thì tưởng chừng như là chuyện ngoài ý muốn. Nhưng Noãn Nhi, con thử suy nghĩ kỹ một chút. Nếu con không cùng tiểu thư Võ quốc công phủ đổi xe ngựa thì người gặp chuyện không may chẳng phải sẽ là con sao? Chỉ sợ những người đó nghĩ người ngồi trong xe là con cùng Tước Nhi vì vậy nên mới trực tiếp muốn giết!”

“Chuyện này....chuyện này sao có thể?” Âu Dương Noãn kinh ngạc, “Ý tổ mẫu là, bọn họ không phải vì cướp của?”

“Ồ ồ!” Lý thị chợt trợn mắt, ánh mắt sắc bén như hai lưỡi đao, “Nếu như là vì tiền bạc thì cướp đai lưng của tiểu thư nhà người ta làm gì? Đai lưng kia đáng giá sao? Có thể so sánh với tài vật trong xe ngựa sao? Huống chi, phạm tội dưới chân thiên tử, nhẹ thì chém đầu, nặng thì lăng trì. Những cái này đều là tội lớn mất đầu, nếu như không sớm có dự mưu ai lại có lá gan làm như vậy?”

“Tổ mẫu, có lẽ là người đã lo lắng quá nhiều rồi. Con chân không bước ra khỏi phủ, Tước Nhi chỉ là một đứa nhỏ, ai lại muốn làm hại chúng con chứ?”

Lý thị nhất thời lặng thinh, bình tĩnh nhìn ánh nến trong phòng. Ánh mắt lạnh nhạt

Sóng mắt Âu Dương Noãn khẽ lưu chuyển, tựa hồ như đột nhiên nhớ tới điều gì, nói: “Tổ mẫu, Minh quận vương đã bắt được không ít người. Có lẽ sẽ hỏi ra được điều gì đó!”

Lý thị thỏn thức nói: “Những người đó là thổ phỉ, nhưng chính xác là tử sĩ. Con đường kia là đường hồi kinh, là nơi có người qua lại đông đúc nhất. Nếu thực sự muốn giết người sao lại chọn nơi đông người như vậy? Theo ta thấy bọn chúng vốn là muốn người khác chú ý đến chuyện này. Nếu như cố ý làm lớn chuyện này lên....”

“Có tâm muốn làm lớn chuyện?” Trong mắt Âu Dương Noãn lướt qua tia cười, nhưng lời phát ra lại vẫn có chút ngây thơ.

“Noãn Nhi, Trần Lan Hình chẳng qua là người bị thay thế mà thôi!” Im lặng nửa ngày, Lý thị mới thở dài một hơi, “Một cô nương như vậy, vật bên người bị người ta đoạt đi, lại ở ngay nơi đông đúc như vậy. Còn không phải là muốn gây náo loạn lớn sao?”

Âu Dương Noãn nhìn Lý thị, tựa hồ như thập phần khiếp sợ: “Ý của tổ mẫu là bọn chúng đến là muốn hủy hoại sự trong sạch của Lan Hình tỷ tỷ?”

Lý thị lạnh lùng nói: “Nha đầu ngốc, không phải là nàng. Là con! Người đứng sau màn này là người hận con đến tận xương tủy mới có thể nghĩ ra được chủ ý ngoan độc như vậy!”

Âu Dương Noãn nhíu chặt đầu lông mày, tiếp theo lại nhẹ nhàng giãn ra rồi thở nhẹ nói: “Chỉ cần không phải nhằm vào Tước Nhi là tốt rồi. Con còn sợ bọn họ muốn đả thương đệ đệ!”

Lý thị sùng sốt, tựa hồ như thật sự không ngờ Âu Dương Noãn lại nghĩ đến Âu Dương Tước, nửa điểm cũng không hề nghĩ tới bản thân. Lý thị nhất thời có chút giật mình, bà sống vài thập niên, trải qua rất nhiều chuyện so với Âu Dương Noãn rất hiểu rằng dứt bỏ lợi ích của bản thân cũng như chặt đứt các đốt ngón tay. Một câu này bà tự nhiên liền cảm nhận được thêm vài phần tư vị: “Không! Bọn chúng không chỉ muốn hủy hoại con mà chỉ sợ còn muốn hại chết tôn tử

của ta!”

Âu Dương Noãn mở to hai mắt, thất thanh nói: “Tổ mẫu!”

Lý thị vỗ vỗ tay Âu Dương Noãn, vẻ mặt có chút vui mừng nói: “Cũng may phúc khí con lớn, đổi xe ngựa với người khác, nếu không chỉ sợ Tước Nhi đã phải rơi vào tuyệt cảnh!”

Lý thị nói như vậy, trong lòng Âu Dương Noãn nhẹ thở một hơi nhưng trên mặt vẫn rất khiêm tốn. Ngay khi tổ tôn hai người tiếp tục nói chuyện thì gian ngoài truyền đến thanh âm của Ngọc Dong.

“Lão thái thái, phu nhân đã tới!”

Lý thị biến sắc, vừa định nói không kịp thì nghe Âu Dương Noãn nói: “Tổ mẫu, mẫu thân nhất định là đã nhận được tin tức, chắc chắn đang lo lắng a!”

Lý thị chau mày rồi nói: “Nếu như thế, để nó vào đi!”

Rất nhanh Lâm thị hai mắt sưng đỏ tiến vào, còn chưa kịp nhìn rõ trong phòng đã liền la lớn tiếng: “Lão thái thái, xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Mẫu thân, xảy ra chuyện lớn gì mà người phải gấp gáp như vậy?” Một đạo âm thanh ôn nhu vang lên. Âu Dương Noãn lộ ra tươi cười dịu dàng, nàng vừa hành lễ nói.

Lâm thị nhìn thấy Âu Dương Noãn, đầu tiên là sửng sốt sau đó trong ánh mắt hiện ra chút bối rối. Trong lòng bàn tay không nhịn được mà rịn mồ hôi, cảm thấy một mảnh ẩm ướt, một câu cũng không nói nên lời.

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng đi lên phía trước, ôn nhu nói: “Đã trở về

này, mẩu thân sao lại đến đây?” Tay nàng hơi hơi vươn ra, như là muốn đỡ lấy Lâm thị.

Lâm thị không nghĩ tới nàng sẽ đột nhiên tới gần nên quá sợ hãi mà lui ra sau nửa bước. Nhưng Âu Dương Noãn chỉ vươn tay đem trâm cài điểm châu hoa trên tóc bà ta sửa lại một chút rồi cười nói: “Mẩu thân làm sao vậy?”

Lâm thị bình tĩnh nhìn Âu Dương Noãn một lát, trong lòng nhận định chắc chắn là nàng đang cố gắng trấn định. Nghĩ như vậy nên trên mặt bà ta lộ ra chút sắc, đôi mắt đẹp chiếu thẳng vào mắt Âu Dương Noãn: “Noãn Nhi, ngươi về rồi sao?”

“Dạ, Noãn Nhi vừa mới hồi phủ, còn chưa kịp đến thỉnh an mẩu thân!” Âu Dương Noãn uyển chuyển chống lại ánh mắt Lâm thị, trong mắt chứa đầy ôn nhu vô hạn.

“Được rồi! Ngồi xuống nói chuyện đi!” Lý thị tựa hồ như không kiên nhẫn phát phát tay.

Lâm thị vừa mới ngồi xuống, Vương mama đứng một bên nhìn từ trên xuống dưới Âu Dương Noãn, tựa hồ như đang muốn tìm sự khác thường trên người nàng.

“Vừa rồi ngươi nói xảy ra chuyện lớn là chuyện gì?” Lý thị lạnh lùng hỏi, trong lời nói còn mang theo ba phần chán ghét hơn so với ngày thường. Trong thanh âm có sự lãnh khốc không dễ phát hiện.

Sắc mặt Lâm thị xẹt qua lãnh ý, nhìn Âu Dương Noãn nói: “Nghe nói xe ngựa của Noãn Nhi trên đường về gặp phải kẻ xấu. Con cố ý chạy tới đây xem Noãn Nhi cùng Tước Nhi có gì tổn thương không? Bây giờ nhìn thấy Noãn Nhi vẫn khỏe mạnh đứng ở chỗ này, con cũng thấy yên tâm hơn!”

Lâm thị vẫn tưởng rằng người ngồi trong xe ngựa vẫn là Âu Dương Noãn cùng Âu Dương Tước. Trong lòng Âu Dương Noãn thầm cười lạnh, bất động thanh sắc nói: “Tỷ đệ chúng con vẫn tốt, chỉ là có bị dọa hoảng sợ một chút. Mẫu thân không cần lo lắng, người nên chú ý bản thân mới phải!”

Lâm thị mang thai đã được bảy tháng, lúc này bụng lớn nên có chút bất tiện. Bà ta nghe nàng nói như vậy thì mười ngón tay nắm chặt lấy vạt áo, nội tâm không tự giác có chút khẩn trương: “Noãn Nhi, vừa rồi nghe nói con phải mời đại phu. Trên người có chỗ nào không thoải mái sao?”

Khóe miệng Âu Dương Noãn nhếch lên một nụ cười không dễ phát hiện: “Không có việc gì! Chỉ là ngựa bị chấn kinh, con không cần thận nên bị va vào thành xe. Đại phu nói không có gì đáng ngại!”

Lâm thị đương nhiên là không tin, bà ta nói tiếp: “Dưới chân thiên tử làm sao lại xuất hiện kẻ xấu chứ? Đúng là tai bay vạ gió, a di đà phật. Cũng may các con không xảy ra chuyện gì!”

Lý thị cười lạnh một tiếng, nói: “Hừ! Đúng vậy, từ khi Thiên sát cô tinh kia xuất hiện, nhà cửa chúng ta chưa được yên ổn ngày nào. Xuất môn cũng đều gặp phải kẻ xấu. Đúng là chuyện xấu dồn đến một lượt mà!”

Sắc mặt Lâm thị thoáng cái liền không được tự nhiên, bà ta biết Lão thái thái oán hận đứa nhỏ trong bụng bà ta. Chỉ là trong lòng bà ta đang đắc ý, tuy rằng không lấy được mạng của Âu Dương Tước nhưng vẫn thuận lợi đoạt được một vật trên người Âu Dương Noãn. Cho nên bà ta không hề biến sắc như ngày xưa mà chỉ làm bộ như không nghe thấy, nói: “Lão thái thái quá lời rồi. Noãn Nhi không làm sao là tốt rồi!”

“Mẫu thân nói phải! Đây chính là Phật tổ phù hộ tử đệ chúng ta!” Âu Dương Noãn khẽ mỉm cười. Ý cười diềm tĩnh nhẹ nhàng khiến người nhìn vào chỉ cảm thấy ôn nhu mà không thấy mũi nhọn hàn băng: “Chỉ là Tước Nhi dù sao vẫn còn nhỏ, hôm nay bị kinh hách như vậy, chỉ sợ phải tĩnh dưỡng ít ngày mới khôi phục được!”

Lý thị nghe thấy tôn tử bị chấn kinh thì rất ảo não, lạnh lùng nhìn Lâm thị rồi lạnh giọng nói: “Huệ An sư thái nói trong phủ này có Thiên sát cô tinh. Ta thấy không chỉ có như thế, trong phủ này còn có người không biết tôn ti, mục vô tôn trưởng!” Nói xong thanh âm liền cất cao trở nên lạnh lùng đáng sợ: “Uyển Như, ngươi đã biết tội chưa?”

(Mục vô tôn trưởng: không để ai vào mắt, xem thường trưởng bối)

Lý thị bỗng nhiên lớn tiếng như vậy, thần sắc lại nghiêm nghị khiến Lâm thị không khỏi kinh ngạc, bà ta đứng dậy cúi đầu nói: “Lão thái thái tự nhiên tức giận như vậy, con dâu thực không biết là đã làm sai ở chỗ nào? Mong ngài minh xét!”

Lý thị lạnh mặt, quát lớn: “Quy xuống!”

Lâm thị nghĩ rằng dù sao chuyện hôm nay cũng đã thành công nên liền nhẫn nại sự tức giận rồi từ từ ôm bụng quy xuống.

Tức giận của Lý thị vẫn chưa tiêu tan, thanh âm càng nghiêm khắc: “Có thai trong bụng quả thực có thể chiều chuộng một chút. Từ sau khi ngươi mang thai đến nay, chưa bao giờ có một ngày đến thỉnh an ta, càng không cần nói đến phụng dưỡng bên cạnh. Chỉ mới mang thai đã không để trưởng bối như ta vào mắt, nếu như thực sự sinh hạ đứa nhỏ rồi còn muốn như thế nào nữa? Ngươi thật sự nghĩ cả nhà này chỉ vây quanh một mình ngươi sao? Ngươi cho là ngươi sinh ra được thứ gì tốt đẹp hả?”

Trong lòng Lâm thị cười lạnh, hơi hơi cúi đầu, cố giữ tư thế khiêm tốn nói: “Lão thái thái tuy rằng tức giận nhưng con dâu có điều không thể không nói. Từ sau khi con mang thai, mọi người trong nhà sở dĩ quan tâm lo lắng là vì hương khói Âu Dương gia chứ không phải vì con. Lão thái thái nói con dâu ỷ vào mình mang thai mà được sủng sinh kiêu làm lòng con thực sự sợ hãi!”

Hô hấp Lý thị chợt nhanh, ly trà trong tay lạch cách một tiếng rồi bị đập một cái thật mạnh vào tay vịn, mọi người sợ tới mức hai mặt nhìn nhau.

Âu Dương Noãn can ngăn nói: “Lão thái thái, thân thể người không được tốt. Trăm ngàn lần không nên tức giận, người hãy uống ly trà nhỏ này nghỉ ngơi một lát rồi hãy nói tiếp. Hơn nữa mẫu thân cũng đang mang thai, không thể quỳ lâu, tổ mẫu hãy để người đứng lên rồi nói!”

Nàng nói một câu sắc mặt Lý thị liền lạnh xuống một tầng. Khi Âu Dương Noãn nói xong câu cuối cùng thì sắc mặt Lý thị cơ hồ đã xanh mét. Trong mắt phát ra oán hận cùng chán ghét mãnh liệt, chỉ vào Lâm thị nói: “Nữ tử đặt chữ đức làm đầu. Người lại coi thường tôn ti, bất kính với trưởng bối, xảo ngôn làm sắc, lấy hạ phạm thượng.....” Bà cả giận nói tiếp: “Phạt ngươi quỳ ở trong này một canh giờ, lấy kỳ giáo huấn!”

Vương mama cả kinh, vội nói: “Lão thái thái, mặt đất vừa cứng vừa lạnh. Sao lại bắt phu nhân quỳ gối chứ? Người đang mang thai a!”

Âu Dương Noãn che đi ý cười trong mắt, trên mặt lại thập phần lo lắng. Nàng cũng cầu tình: “Tổ mẫu bớt giận! Xin người hãy nể tình mẫu thân đang mang trong người con nối dòng của Âu Dương gia mà bỏ qua cho mẫu thân! Nếu như có gì sơ suất thì phải làm sao bây

giờ?”

Nàng nói chuyện ôn nhu uyển chuyển, thanh âm cầu xin hết sức chân thành tha thiết. Nhưng ngược lại Lý thị giận tím mặt nói: “Quy củ trong nhà chúng ta hiện nay đã bị nữ nhân này phá hư sạch sẽ! Trong phủ không nghiêm tự nhiên phải chỉnh đốn! Nếu như còn ai cầu tình thì ta sẽ phạt quỳ cùng với nó!”

Lâm thị lạnh mắt nhìn nói: “Con dâu xin nhận phạt là kính trọng bậc trưởng bối ngài chứ không phải vì ngài trách cứ mà phục tùng. Công đạo tự tại lòng người, con dâu chưa bao giờ làm chuyện gì có lỗi với Âu Dương gia!”

Lý thị giận quá hóa cười: “Được lắm. Vậy thì ngươi hãy quỳ đến khi nào ngươi biết nhận sai thì thôi. Trương mama, ta mệt rồi, cần nghỉ ngơi. Lát sau lại thức ta dậy!”

Chương 118: Mẹ kể bị phạt quỳ (3)

Trong lòng Vương mama thầm trách sao phu nhân lại cứ cứng rắn đối chọi với Lão thái thái. Nhưng bà ta vẫn bất chấp sợ hãi, đi tới trước mặt Lý thị quỳ xuống: “Phu nhân đang mang thai, thực sự không thể quỳ được. Cầu xin lão thái thái tha thứ!”

Lý thị nhíu chặt mày, ngắt lời bà ta nói: “Ta đã nói, ai cầu xin cho nó thì sẽ bị phạt quỳ cùng. Nếu như người đã vì nó mà cầu tình thì liền quỳ bên cạnh đi!”

Làn váy mềm mại mỏng manh dán chặt vào đùi, sàn nhà truyền hơi lạnh từ đầu gối lên đến đỉnh đầu. Lâm thị cảm thấy từ dưới gối đến đầu mũi chân vừa cứng vừa lạnh, cả người đều cứng ngắc. Nhưng trong lòng bà ta lại nghĩ rất nhanh những khổ sở bà ta phải chịu sẽ đòi lại gấp ngàn lần từ Âu Dương Noãn thì liền cắn răng chịu đựng, không nói một lời.

Vương mama còn muốn nói thêm liền bị Lý thị hung hăng trừng mắt: “Quỳ một canh giờ cũng không chết người được! Người còn nhiều lời liền trực tiếp phạt trượng!”

Vương mama nghe vậy thì kinh hãi, cúi đầu chịu quỳ.

Âu Dương Noãn lạnh lùng nhìn Lâm thị, thần sắc bình tĩnh. Ai cũng không biết nàng hận nữ nhân này bao nhiêu, hận đến nghiến răng nghiến lợi, sát ý ẩn trong con người nàng mỗi lần nhìn thấy bà ta. Nếu như có một con dao trong tay, nàng tất nhiên sẽ một đao hạ xuống đầu bà ta mới có thể hả giận. Nhưng lúc này nàng chỉ mím

cười nhẹ, nhợt nhạt nói: “Tổ mẫu, con không phải vì cầu tình cho mẫu thân. Chỉ là vạn nhất mẫu thân ngất xỉu...”

Lý thị âm lãnh phun ra hai chữ ngăn lời nàng: “Người đâu!”

Hai đại nha hoàn trái phải hai bên vốn đang canh giữ sau màn. Từng lời nói bên trong từng đợt truyền đến lọt vào trong tai mà lạnh cả người. Lúc này nghe thấy tiếng Lão thái thái gọi liền chạy nhanh vào trong.

“Ngọc Dong, Ngọc Mai! Hai người đi hầu hạ bên người phu nhân, miễn cho phu nhân mệt mỏi mà té xỉu!” Lý thị lạnh lùng nói.

Hai người liếc mắt nhìn nhau đều thấy trong mắt đối phương tràn ngập hồi hộp cùng lo lắng. Sau đó liền cúi thấp đầu xuống đáp vâng.

Cứ như vậy, cho dù Lâm thị có muốn làm bộ té xỉu để tránh bị trừng phạt cũng không thể được.

Bên môi Âu Dương Noãn tinh tế nở nụ cười, nhưng khi nhìn lại chỉ thấy nàng tựa hồ như không đành lòng, làm người khác nửa điểm cũng không đoán được tâm tư nàng. Âu Dương Noãn nhìn mọi chuyện diễn biến như vậy thì liền đứng dậy nói: “Tổ mẫu! Người không cho con cầu tình cho mẫu thân, nhưng cũng không có đạo lý để con tận mắt chứng kiến cảnh mẫu thân quỳ xuống!”

Lý thị nhìn nàng thật sâu rồi nói: “Con cũng đã mệt mỏi cả ngày rồi! Mau quay về đi!”

Âu Dương Noãn liền thấp giọng cáo lui rồi chậm rãi rời khỏi phòng. Màn nhẹ hạ xuống, nàng không còn nhìn thấy vẻ giận dữ của Lý thị cũng như ánh mắt oán độc của Lâm thị đang quỳ trên mặt đất....

Thấy Âu Dương Noãn đi ra ngoài, thân mình Lâm thị khẽ giật giật. Lão thái thái vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, lại đột nhiên giương đôi mắt lạnh quát lớn: “Quỳ đó cho ta!”

Lâm thị sững sốt, thần sắc lạnh lùng kịch liệt, trong mắt xẹt qua tia sáng như hận ý. Nhưng bất đắc dĩ chỉ có thể tiếp tục quỳ, trong lòng oán độc nghĩ, chờ ngày mai người nọ cầm bảo bối bên người cháu gái của lão thái bà người tới thì không biết nét mặt già nua của người sẽ có biểu lộ gì? Lâm thị nghĩ, khóe miệng lộ ra nụ cười tàn khốc. Vương mama bên cạnh nhìn mà bất an, nhưng nghĩ đến thai kỳ vào tháng thứ bảy đã ổn, lường trước quỳ cũng sẽ không có tổn hại gì lớn, lúc này mới yên tâm cúi đầu.

Lý thị đột nhiên nhíu mày nói: “Loại hương liệu gì vậy? Mùi thật khó ngửi!”

Trương mama cẩn thận đáp lời: “Thưa lão thái thái, là đàn hương!”

Đây là một loại hương liệu hàng năm của Thọ an đường. Mùi không nồng đậm, giống như mùi đàn hương bình thường trong nhân gian. Nếu không phải tâm tình lão thái thái không được tốt cũng sẽ không cảm thấy khó ngửi. Trong lòng Ngọc Mai thở dài.

“Đổi loại khác đi!” Lý thị lạnh lùng nói nhìn Trương mama

Trương mama sững sốt, nhìn thần sắc Lý thị thì chợt hiểu, cung kính nói: “Dạ!”

Rất nhanh, trong phòng một lần nữa mùi hương lại dâng lên, hương khí ôn hòa. Người vào thấy có một chút dư vị ngọt ngào tự nhiên, làm người ta cảm thấy trong lòng có sự thoải mái không rõ.

Hương khí từ từ khuếch tán trong không khí, từ từ tràn ngập cả

phòng. Lý thị nhìn hoa bách hợp khắc trên đỉnh lư hương, vẻ mặt có chút kỳ dị như là trút được gánh nặng...

Lâm thị quỳ chừng hai canh giờ, lúc đứng dậy liền không vững. Cơ hồ bị Vương mama ôm lấy, cả thân mình đề lên Vương mama. Vương mama bị đề thiếu chút nữa là ngã lão đảo. Lý thị nhìn rồi cười lạnh một tiếng nói: “Cho người dìu về đi. Miễn cho thật sự té xỉu trong này, người ngoài nghe được lại tưởng rằng lão bà bà này ngược đãi nó!”

Lâm thị trong lòng tràn đầy phẫn hận đi rồi, Lý thị mới cười lạnh rồi nói với Trương mama: “Người đi qua Noãn các, tìm một nha đầu cần thận hỏi rõ một chút, xem Đại tiểu thư rốt cuộc là bị thương như thế nào?”

Vốn Lý thị đang phiền lòng, Lâm thị lại còn cố tình đến cửa tìm xui. Bà hôm nay trừng phạt Lâm thị là vì trong lòng vẫn còn một ngum tức giận. Chỉ là lần này Âu Dương Noãn bị tập kích Lý thị vẫn có chút không yên lòng, vẫn cảm thấy nàng có cái gì đó gát bà. Trương mama sừng sốt, chạy nhanh nói: “Vâng! nô tỳ sẽ đi liền!”

Trương mama vừa đến cửa Noãn các chợt thấy sau núi giả có bóng người. Ánh mắt Trương mama chợt lạnh, Ngọc Mai phía sau sợ hãi, vừa muốn hô lên thì Trương mama chợt quát: “Ai lén lút ở kia hả?”

Lập tức liền có nha hoàn chạy qua, bắt người nọ lôi ra. Dưới ánh đèn lồng nhìn rõ mặt đối phương, thì ra là nha đầu Hồng Ngọc bên cạnh Đại tiểu thư.

Hồng Ngọc như là không nghĩ sẽ đụng phải người ở đây nên sớm đã bị dọa đến phát run, tay chợt buông xuống. Thau đồng đang ôm trong lòng rơi xuống, quần áo theo đó cũng rơi ra. Trương mama sừng sốt nhìn y phục trông rất quen mắt, Ngọc Mai hiểu ý liền bước

đến nhặt lên. Đến khi soi rõ dưới đèn lồng, Trương mama nhìn thoáng qua rồi mặt biến sắc chỉ vào Hồng Ngọc, quát lớn: “Đêm hôm khuya khoắt, người trộm đồ gì của chủ tử muốn mang đi giấu sao?” Nói xong liền ra hiệu cho hai nha đầu mạnh khỏe vây lấy Hồng Ngọc.

Sắc mặt Hồng Ngọc vốn đang trắng bệch, bộ dáng như bị kinh hách, miệng lại gắt gao mím chặt. Trương mama lại liên thanh nói: “Làm sao lại có loại nô tài không có tiền đồ như vậy? Mau mời Đại tiểu thư qua đây!”

Ngọc Mai đang cầm quần áo xem xét, lúc này liền kinh hô: “Trương mama, trên vai áo có máu!”

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Trong lòng Trương mama nhìn vòng quanh mấy người đang đứng đây, thấy sắc mặt ai cũng kinh nghi bất định, trong lòng lại hồ nghi.

Hồng Ngọc lập tức quỳ xuống, bi thương nói: “Trương mama, những người đó cướp xe ngựa phủ Võ quốc công mà đi vào quan đạo khiến ngựa của chúng ta cũng bị kinh hách. Đại tiểu thư vì che chở cho Đại thiếu gia mà liền bị đụng vào mạn xe, cánh tay đều bị thương một mảng lớn. Vì không muốn để Lão thái thái lo lắng mà tiểu thư không có phép một ai nói, chỉ lặng lẽ mời đại phu đến băng bó.... Còn hạ lệnh cho nô tỳ thừa dịp không ai chú ý đem y phục đi tẩy trừ. Mama rộng lượng, tiểu thư ngàn dặn vạn dò nói sự việc này không cần ai biết, nhất là Lão thái thái, tiểu thư sợ sẽ làm lão nhân gia lo lắng...”

Trương mama sừng sốt, nhìn đôi mắt trong đêm tối như mực này khẽ phát ra một loại dũng khí của Hồng Ngọc. Không hiểu sao khiến cho bà ta chấn kinh không nói được một lời, nửa ngày sau mới khẽ thở dài nói: “Thật sự là đã ủy khuất cho Đại tiểu thư rồi! Lão thái thái có biết cũng sẽ nói tiểu thư cũng vì hiếu tâm. Thôi, chúng ta quay về trước. Người hãy cẩn thận chăm sóc hầu hạ đại tiểu thư thật tốt!”

Trương mama trở về liền đem chuyện tình ở cửa Noãn các hồi bẩm chi tiết cho Lý thị. Trên mặt Lý thị liền toát lên ba phần cảm động, thở dài nói: “Noãn Nhi là đứa nhỏ hiểu biết. Rõ ràng bản thân đang bị thương nhưng lại không nói thẳng mà chỉ nói không đáng ngại. Đây là nó không muốn làm ta khó xử đây mà!”

Trương mama cung kính cười nói: “Đại tiểu thư trời sinh tính tình thuần hậu, lại thông minh. Là người có phúc khí lớn, sau này nhất định Lão thái thái sẽ được hưởng phúc!”

Lý thị lộ ra chút hài lòng, không biết nhớ đến cái gì lại đột nhiên hừ một tiếng, nói: “Cái Thiên sát cô tinh kia còn ở ngày nào ta liền không được yên ổn ngày đó. Người tìm đến loại mật hương này, thật sự hữu dụng sao?”

Trương mama nhìn thoáng qua khắp phòng rồi mới thấp giọng nói: “Lão thái thái yên tâm. Hương này dùng rất hiệu nghiệm, phu nhân lại quý trong này hồi lâu. Nhất định sẽ làm Lão thái thái hài lòng!”

Lý thị cầm chuỗi hạt, trong miệng niệm a di đà phật rồi thở dài nói: “Chỉ hy vọng như thế!”

.....

Lâm thị ra khỏi Thọ an đường liền hướng đến Lê Hương viện. Vào phòng, Lâm thị cũng không nói lời nào mà ngồi xuống thấp thưng. Vương mama nhanh chóng mang trà đến, bà ta uống xong mới ngẩng đầu hít sâu một hơi.

Vương mama nhìn ra cửa liền vẫy tay ý bảo nha hoàn trong phòng tất cả đều ra ngoài. Cuối cùng Hạ Tuyết đem mảnh bông xuống, đứng ngoài cửa bảo vệ.

Âu Dương Khả thấy sắc mặt Lâm thị trắng xanh, không khỏi lộ ra thần sắc kinh ngạc: “Mẫu thân, người làm sao vậy?”

Trên mặt Vương mama lộ ra thần sắc phẫn hận nói: “Vào Thọ an đường, còn chưa nói được hai câu Lão thái thái liền phạt quỳ phu nhân! Quỳ đến bây giờ mới được cho về!”

“Điều này sao có thể? Tổ mẫu không phải vẫn luôn không quản mẫu thân cùng nơi này sao?” Âu Dương Noãn mở to hai mắt, không dám tin.

“Hừ, lão bà kia! Khó trách ta không đi thỉnh an, bà ta cũng không nói nửa câu. Hóa ra là ở chỗ này chờ ta!” Lâm thị cười lạnh một tiếng, Lý thị ngày thường không trách cứ, hóa ra là muốn tính sổ một lần. Lão thái bà này đúng là không phải thứ gì tốt đẹp! Ánh mắt Lâm thị càng phát ra oán độc đáng sợ.

Âu Dương Khả lo lắng: “Đệ đệ sẽ không có việc gì chứ? Mẫu thân có cảm thấy khỏe không?”

“Nhị tiểu thư yên tâm, bảy tháng thai tượng đã sớm ổn định. Chỉ là hôm nay phu nhân đã phải chịu vất vả rồi!” Vương mama cảm thán nói, nhận lấy ly trà trong tay Lâm thị rồi quỳ rạp xuống bên cạnh giúp bà ta xoa bóp đầu gối.

Âu Dương Khả gật gật đầu, thấp giọng nói: “Mẫu thân, người sao lại chạy đến Thọ an đường chọc giận tổ mẫu làm cái gì? Biết rõ tổ mẫu không thích đứa nhỏ trong bụng người, như vậy khác nào chạy đi chịu tội chứ?”

Lâm thị mệt mỏi dựa vào nệm, nhắm hờ mắt nói: “Chính là vì mẫu thân nghe được một tin tức tốt nên mới đến đó, không ngờ lại chạm

mặt Âu Dương Noãn. Nó chạy tới Thọ an đường, đúng là biết tỏ vẻ mà!”

Âu Dương Khả hiển nhiên là ôm hận trong lòng, hừ lạnh một tiếng nói: “Nó lợi hại nhất chính là bản lĩnh cố làm ra vẻ! Làm tất cả mọi người đều nghĩ nó hào phóng khéo léo, tâm địa lương thiện. Nhưng mà mẫu thân, người vừa rồi nói là nghe được tin tức gì vậy?” Trong ánh mắt có vài phần nôn nóng.

Lâm thị mở mắt rồi mỉm cười nói: “Khả Nhi đừng vội, từ từ nghe ta nói. Dù sao cũng là cữu cữu của con lợi hại, nghe xong chuyện ta nói liền chỉ dạy ta hai chuyện. Thứ nhất là phải giấu tài, thứ hai là phải ẩn nhẫn không phát. Bọn họ không cho ta quản sự, ta liền nên thu lại khẩu khí này đi!”

Âu Dương Khả vừa nghe thì nóng nảy, vội vàng ngắt lời nói: “Cậu thật là hồ đồ. Mấy năm nay mẫu thân mất bao nhiêu khí lực mới đạt được, làm sao nói buông liền buông. Chẳng lẽ cứ như vậy mặc Lý di nương kia lên cầm quyền?”

Lâm thị giận dữ nói: “Ta cũng luyến tiếc, thế nhưng cậu con nói không sai. Ta hiện tại dù có được nắm quyền ra sao thì nếu có Âu Dương Tước thì Âu Dương phủ tương lai cũng không phải của chúng ta. Cho dù ta bây giờ ta có thực quyền thì cũng chỉ một mẻ cho bản thân mà thôi. Huống hồ việc cấp bách trước mắt bây giờ chính là ta phải sinh được con trai!”

Âu Dương Khả nhìn Lâm thị, nổi giận nói: “Mẫu thân, người nói vậy cũng không đúng. Bây giờ tổ mẫu cứ mở miệng là nói đứa nhỏ này là Thiên sát cô tinh, vậy sinh ra thì có ích lợi gì chứ? Không bằng bây giờ mẫu thân nên ngấm lại làm sao để đối phó với Âu Dương Noãn mới phải!”

Âu Dương Khả hiện tại chỉ toàn tâm toàn ý muốn trừ bỏ trường tử của mình, căn bản không hề quan tâm đến đứa nhỏ trong bụng mẫu thân. Lâm thị trừng mắt nhìn Âu Dương Khả, nói: “Còn cần người nói nữa sao? Thời gian này mẫu thân khó khăn lắm mới cầu được cậu người đồng ý, điều động nhân thủ đi cướp xe ngựa của Âu Dương Noãn!”

Âu Dương Khả sững sốt, sau đó vui mừng nói: “Thật sao? Mẫu thân, sao con lại không biết việc này? Thành công rồi sao?”

Lâm thị cười lạnh một tiếng nói: “Nha đầu ngốc, nếu như nói cho con biết trước, một khi để lộ tiếng gió chuyện này sẽ không thể thành công được!”

Trong mắt Âu Dương Khả loé lên sự đắc ý, sung sướng: “Nói như vậy tức là đã thành công sao?”

“Tất nhiên rồi!” Tinh thần Lâm thị cũng tựa hồ như rất phấn chấn, “Cậu con đã phái người đến nói cho ta biết, chuyện đã thành được một nửa!”

Trên mặt Âu Dương Khả lộ ra thần sắc kỳ quái nói: “Thành là thành, sao lại chỉ có một nửa? Vừa rồi mẫu thân còn nói gặp Âu Dương Noãn ở Thọ an đường. Nếu chuyện thật sự thành, không phải nó vẫn nên chưa về mới đúng chứ?”

Lâm thị nhất thời cười lớn, vươn tay yêu thương vuốt vuốt mặt Âu Dương Khả, tươi cười lại có chút thâm trầm, nói: “Nha đầu ngốc, trên đời này biện pháp tốt nhất đối phó với người khác chưa chắc là giết. Âu Dương Noãn hại con thành cái dạng này, ta nhất định sẽ đòi lại gấp ngàn lần. Lần này ta cố ý sai bọn họ để lại cho nó một mạng, nhưng thừa dịp loạn lấy một vật trên người nó. Đến khi có người tìm tới cửa một mực khẳng định cùng Đại tiểu thư có tư tình, xem lúc đó

Lão thái bà kia có tức chết hay không. Khi đó Âu Dương Noãn chỉ có hai con đường!”

“Hai con đường?” Âu Dương Khả nghĩ nghĩ, rồi vỗ tay cười nói: “Đúng rồi, thứ nhất là vì danh dự gia tộc mà phải tự sát. Hai là phải gả cho tên lưu manh vô lại đó để bảo toàn danh tiết. Mẫu thân, người nói đúng. Chỉ có làm như vậy mới tiêu đi mối hận trong lòng con! Nếu cứ để nó được chết một cách thoải mái, chân ta chẳng phải bị phế một cách tức tưởi sao?”

Lâm thị gật gật đầu, ánh mắt sâu thẳm nói: “Đáng tiếc nhất chính là không thể đem Âu Dương Tước trừ bỏ. Nếu như có thể trừ bỏ được cả hai tỷ đệ nó cùng một lúc, chúng ta mới có thể thoải mái!”

Âu Dương Khả lại như không nghe vào, hung phấn nói: “Mẫu thân, người nọ khi nào thì tới? Ta muốn tận mắt chứng kiến danh dự của Âu Dương Noãn bị huỷ hoại!”

Vương mama nghe xong, trong lòng thầm nghĩ Nhị tiểu thư đúng là không có tiền đồ. Lúc này đây chỉ chăm chăm nghĩ đến chút thù riêng của bản thân mà không hề có nửa điểm suy nghĩ cho phu nhân. Chính là bà ta cũng không tiện vạch trần, chỉ có thể cười nói: “Nhị tiểu thư không cần lo lắng. Mọi chuyện đã được trù tính tốt rồi, người rất nhanh sẽ tìm đến cửa náo loạn. Trong kinh đô này đều là một nhà dựa vào một nhà, tin tức danh môn quý nữ sẽ truyền đi rất nhanh. Phu nhân chỉ cần trợ giúp chút ít, rất nhanh mọi người sẽ biết vật bên người Đại tiểu thư nằm trong tay một người ngoài. Tiểu thư cứ yên tâm chờ đi!”

Ánh mắt Âu Dương Khả loé sáng, nàng ta nhìn ra sắc trời tối đen ngoài cửa sổ. Rốt cục cũng nở nụ cười thoải mái.

Chương 119: Gà bay trứng vỡ, bàn tính thất bại (1)

“Khả Nhi, đừng sốt ruột! Chuyện mà mẫu thân đã đáp ứng có chuyện gì là không làm được?” Lâm thị tươi cười, ôn nhu an ủi, “Tất cả đều vì Âu Dương Noãn chết tiệt kia, làm hại người biến thành bộ dạng này, bây giờ ngay cả cửa lớn Âu Dương gia cũng không thể bước ra. Nếu như không vì vậy, yến hội ngắm hoa của Đại công chúa....”

“Miễn bàn đến Đại công chúa kia đi!” Âu Dương Khả nghe lại tức giận, hung hăng nói: “Ngài ấy đưa bài thiếp đến chỉ nói mời Đại tiểu thư Âu Dương gia. Cũng không ngắm lại xem mẫu thân mới là nữ chủ nhân của nhà này, cư nhiên một lòng chỉ nghĩ đến xú nha đầu kia. Đúng là khinh người quá đáng!”

Nghe mẹ con này nói chuyện, Vương mama chỉ có thể cúi đầu, không dám lên tiếng. Phu nhân mất đi sủng ái, Nhị tiểu thư nay lại đi khắp khiêng, hạ nhân trong phủ này tuy không nói nhưng trong lòng đã rõ ràng. Thái thấp phùng cao là bản tính của con người, nhìn thấy phu nhân ngã xuống tự nhiên sẽ đối với nơi này lạnh nhạt hơn rất nhiều. Mọi người đều muốn leo lên Đại tiểu thư cùng Lý di nương, chuyện này làm Lâm thị hận đến cực điểm nhưng lại thật sự không thể nề hà.

“Mẫu thân, nay con đã biến thành dạng này, ai còn đem chuyện hôn sự đến bàn tính nữa chứ? Chỉ trông mắt nhìn Âu Dương Noãn khắp nơi toả sáng, trong lòng con thật sự rất khó chịu!” Sắc mặt Âu Dương Khả sa sầm xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tức giận của Lâm thị lại ẩn ẩn, bà ta cười lạnh nói: “Nó muốn khoe

khoang trước mặt người khác, con cứ mặc kệ nó. Nay lão thái thái rõ ràng thiên vị Âu Dương Noãn, có chuyện gì tốt còn nghĩ đến con nữa sao? Bà ta đã không cho ta bước ra cửa liền nghĩ ta cái gì cũng không biết sao? Hừ, mấy ngày hôm trước lão thái bà đó vì lễ hội ngắm hoa này mà đã tặng cho Âu Dương Noãn một tráp trang sức. Cứ thế liền quên luôn người!”

“Cái gì?” Âu Dương Khả lập tức đứng lên, “Ta cũng là cháu gái của tổ mẫu, dựa vào cái gì thứ tốt nhất lại cho Âu Dương Noãn chứ?”

“Được rồi, đừng náo loạn nữa! Người ngoài việc gây phiền toái ra thì còn có thể làm được gì hả? Nếu không phải ban đầu người phá hỏng kế hoạch của ta, đã vậy lại còn gây chuyện thì cũng sẽ không bị người ta bắt được nhược điểm!”

Lâm thị một tay lôi Âu Dương Khả ngồi xuống, vỗ về bả vai nàng ta. Trầm ổn áp chế bất an của Âu Dương Khả rồi nhẹ giọng nói: “Khả nhi, lúc trước mẫu thân thấy tâm tình con không tốt, có chút không tiện nói. Hiện tại mắt thấy bão thù sắp tới, con cũng nên sớm tỉnh táo lại đi. Từ hôm nay nhất định phải suy nghĩ thoáng, vực dậy tinh thần. Chẳng lẽ con muốn để người khác thấy chúng ta đã đánh mất súng ai của lão thái thái lại liền rối loạn thành kẻ ngu dốt sao?”

Âu Dương Khả nhìn Lâm thị, vẻ mặt vô tội mà mờ mịt.

Lâm thị thở dài nói: “Lại nói, yến hội ngắm hoa của Đại công chúa thật sự là cơ hội tốt. Mẫu thân sớm đã phái người đi thăm dò, lần này quyền quý trong triều tham gia không ít. Không cần nói đến các Thế tử quận vương vương phủ, ngay cả Dung quận chúa trong cung cũng đến. Nếu người cũng có thể đi, nói không chừng có thể lọt vào mắt xanh của ai đó, từ nay về sau chúng ta có thể xoay người...”

“Mẫu thân, người điên rồi! Hoàng tộc là nơi nhà chúng ta có thể với

tới hay sao? Hôn sự của những hoàng tôn công tử này do Hoàng đế khâm điểm, chính bản thân bọn họ cũng không được làm chủ!” Âu Dương Khả lập tức ngẩng mạnh đầu, biểu tình đã muốn ngậy đại, thanh âm run run.

Lâm thị nhất thời tái mặt quát lớn: “Cái gì mà với không tới? Người thì biết cái gì? Mẫu thân cũng không hy vọng người có thể làm chính phi, chỉ mong có thể được làm trắc phi. Đó chính là cơ hội ngàn năm có một!”

“Cái gì mà cơ hội ngàn năm có một? Ta không cần làm trắc phi nhà người ta, như vậy chẳng phải cả đời không góc đầu lên được sao?” Âu Dương Khả không nghĩ tới ý tốt của Lâm thị, nhất thời vừa thẹn vừa tức. Hai gò má đỏ ửng, tức giận nói: “Ta mới không muốn làm trắc phi!”

Lâm thị nhìn nữ nhi của mình, trong lòng vạn phần yêu quý. Nhưng miệng lại mắng: “Thật sự là nha đầu ngốc. Trắc phi này cũng không phải là Lý thị thiếp nơi cửa nhỏ nhà nghèo. Cho dù thấy chính phi cũng chỉ là quỳ gối hành lễ, còn Dur phu nhân thị thiếp thấy người đều phải quỳ lạy, càng không cần nói đến người bên ngoài sẽ phải nhìn người bằng con mắt khác! Nếu tương lai người có con, đích hay thứ còn chưa nói trước được. Hơn nữa, người cho rằng Lão thái thái dựa vào cái gì mà đối xử tốt với Âu Dương Noãn? Còn không phải là vì muốn đem nó đưa vào vương phủ nào đó hay sao?”

Vừa nghe Lâm thị nhắc đến Âu Dương Noãn, Âu Dương Khả lập tức nhú mày, nở nụ cười mỉa mai: “Nó sao? Tuy rằng khuôn mặt cũng không đến nỗi, thế nhưng mặt phúc kiếm, tâm ngoan thủ lạt. Lão thái thái mắt mù hay sao mà lại chọn nó chứ?”

Lâm thị nhẹ giọng cười nhạt, kéo dài âm thanh nói: “Phải tâm ngoan thủ lạt mới tốt. Vào cửa hoàng gia, không có thủ đoạn thì sẽ không

sống nổi. Huống hồ lão thái thái cũng không phải chỉ có vậy đâu, bà ta trông cậy tương lai nhà chúng ta sẽ có Vương phi! Hừ, lão già kia tính toán toán, ngày mai ta sẽ khiến cho tính toán của bà ta thành công dã tràng, gà bay trứng vỡ. Khả nhi, người hãy nghe lời ta, mẫu thân tự nhiên sẽ có biện pháp cho người tương lai bay lên làm phượng hoàng!”

Âu Dương Khả ngơ ngẩn nhìn Lâm thị, trên mặt lại không có mấy vẻ vui mừng. Trong lòng nàng ta vẫn còn nhớ thương Tô Ngọc Lâu đẹp như quan ngọc, căn bản không thể dung nạp được người khác. Cho nên đối với ý tứ này của Lâm thị, nàng ta có chút mâu thuẫn.

Vương mama cúi đầu, tính toán của phu nhân đúng là có hơi quá sức. Dòng dõi Âu Dương Khả gả cho một nhà công hầu cũng miễn cưỡng coi như môn đăng hộ đối rồi. Nhưng muốn leo lên hoàng thất thì liền không đơn giản. Còn lão thái thái dám tính toán đến bước này là vì Đại tiểu thư công dung ngôn hạnh đều rất xuất sắc. Thật sự là Nhị tiểu thư kém xa không thể bằng Âu Dương Noãn được. Tâm kế thường thường như vậy thì sống sót làm sao trong đại viện nhà cao cửa rộng kia chứ?

Điểm mấu chốt nhất chính là.....ánh mắt Vương mama lặng lẽ dừng trên đôi giày thêu trên chân Âu Dương Khả, khe khẽ thở dài. Nhị tiểu thư nay còn bị tật đi khắp khiêng, cho dù các nhà quan lại bình thường cũng không muốn một người con dâu như vậy huống chi là hoàng gia cao cao tại thượng kia. Phu nhân quả nhiên là hồ đồ rồi, làm sao có thể hứa hẹn với Nhị tiểu thư điều đó chứ? Trong lòng Vương mama mặc dù suy nghĩ vậy nhưng miệng vẫn nói: “Đúng vậy Nhị tiểu thư, người cứ yên tâm đi. Hết thảy đã có phu nhân tính toán rồi!”

Âu Dương Khả lại căn bản không muốn nghe Lâm thị nói đến viễn cảnh tiền đồ tốt đẹp. Trong đầu nàng ta chỉ có Tô Ngọc Lâu dung

mạo tuấn mĩ, căn bản không nghĩ tới cái gì mà trèo cao. Sau một lúc lâu, nàng ta dùng thanh âm mỏng manh nhẹ chuyển đề tài: “Mẫu thân, trước hết chưa bàn đến chuyện này vội. Ngày mai người nhất định phải đem trận này diễn tốt một chút, tốt nhất là huyền não làm toàn bộ kinh đô này đều biết mới thoả mãn!”

“Đây là tất nhiên!” Lâm thị trịnh trọng gật đầu rồi lại thản nhiên cười, mang theo một loại ngoan độc bất động thanh sắc.

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Tước cuộn tròn búi tóc rồi cố định bằng một thúc phát ngân quan, một thân y phục sáng màu vững vàng đi vào Noãn các. Gã sai vật hầu cận đi theo bên cạnh lúc này liền lui xuống, Âu Dương Tước liền nhanh như chớp vọt vào trong.

“Ai nha, đại thiếu gia của ta, ngài chạy từ từ thôi!” Chưa kịp nghe thông báo đã nhìn thấy Âu Dương Tước như một cơn gió chạy vụt vào đây, Phương mama không khỏi chấn động, kêu lên một tiếng. Khi nhìn thấy vẻ mặt non nớt tươi cười nhìn mình thì đành bất đắc dĩ thở dài một hơi. Trên mặt lập tức tươi cười.

“Tỷ tỷ, đệ đến rồi!”

Hồng Ngọc đang thay Âu Dương Noãn chải đầu, thấy Đại thiếu gia tiến vào, động tác trong tay liền nhanh hơn. Nhẹ nhàng thay Âu Dương Noãn vấn tà kế rồi thêm một trâm ngọc trâm cố định, cuối cùng là cắm một bông hoa trắng noãn lên búi tóc, trông rất có cảm giác tươi mát.

Âu Dương Noãn nghe tiếng thì ngẩng đầu, vừa vặn thấy Âu Dương Tước đẩy rèm cửa ra. Một trận gió theo đó lùa vào, Âu Dương Tước cười dài, nàng liền cười nói: “Sao có thể lỗ mãng như vậy hả?Ồn ào đến mức ta ở trong phòng cũng nghe thấy được!”

Âu Dương Tước làm vẻ thần bí rồi từ trong lòng lấy ra một hộp nhỏ, thần thần bí bí mang qua. Âu Dương Noãn sững sốt nhận lấy rồi mở ra liền nhìn thấy một túi hương điểm thủy xinh xắn. Nàng lật qua lật lại xem một hồi rồi không khỏi cười nói: “Tước Nhi thích cô nương nhà nào rồi sao?”

Âu Dương Tước đem túi hương đến sát mặt Âu Dương Noãn, ánh mắt trong suốt nói: “Tỷ ngửi thử xem!”

Vừa đưa đến gần liền có một cỗ mùi hương thanh nhã ùa vào mặt. Âu Dương Noãn không khỏi bật cười nói: “Mùi hương thơm ngát nhưng lại làm thần trí người ta cảm thấy thoải mái. Nếu ta đoán không sai, đây chính là mùi hương linh thảo!”

Linh thảo sinh trưởng ở ngọn núi hiểm trở nơi cực bắc lạnh giá. Rất khó để lấy được, kinh đô này có không quá mười chu. Người ta dùng nó để hầm cách thủy tắm bổ, hương vị tươi mát lãnh tề, có tác dụng an thần, là thứ cực kỳ khó có được. Âu Dương Noãn nhìn đệ đệ, nói: “Từ đâu mà đệ có được vậy?”

Âu Dương Tước cười ha ha rồi nói: “Nghe nói linh thảo có công dụng an thần. Vốn túi hương này là vài ngày trước đệ phải trăm phương ngàn kế mới mua được, chuẩn bị lễ vật cho ngày sinh thần của tỷ. Nhưng hôm qua tỷ bị kinh hách cho nên đệ mới lấy ra. Tỷ có thích không?”

“Thích, cái gì của đệ ta đều thích!” Âu Dương Noãn đem túi hương trong tay lên thưởng thức rồi mỉm cười nhìn hấn nói: “Đúng rồi, tối hôm qua đệ nói chuyện gì cùng phụ thân vậy?”

“Hôm qua ở thư phòng, ta đem mọi chuyện đơn giản nói lại với phụ thân một lần. Hơn nữa theo ý tỷ tỷ, đem chuyện Minh quận vương hộ tống chúng ta trở về cũng nói ra. Ta thấy vẻ mặt của người, dường

như là có chút cao hứng!”

Âu Dương Tước nghĩ đến biểu tình lúc đó của Âu Dương Trì, trong lòng có chút không thoải mái. Rõ ràng bọn hắn bị tập kích nhưng sao Âu Dương Trì lại có biểu tình giống như là gặp được chuyện gì tốt vậy.

Thứ Âu Dương Trì quan tâm không phải an toàn của tỷ đệ Âu Dương Noãn mà chính là vị Minh quận vương ngoài ý muốn đột nhiên xuất hiện kia. Chỉ sợ ông ấy còn cảm thấy may mắn khi gặp phải chuyện ngoài ý muốn này, làm bọn họ một lần nữa có quan hệ đến Minh quận vương. Âu Dương Noãn cong lên một nụ cười kinh diễm, nói: “Phụ thân tự có quyết định của mình. Chuyện này chỉ cần chúng ta bẩm báo với người một tiếng là tốt rồi, những chuyện khác không cần đệ quản!”

Nàng cố ý dừng lại không nói tiếp, đem túi hương đưa cho Hồng Ngọc. Nàng nâng tách trà lên, dùng nắp gạt gạt lá trà rồi thưởng thức. Nàng cố ý để Âu Dương Tước có thời gian ngẫm nghĩ hàm ý trong lời nói của nàng.

Âu Dương Tước ngẩn người, sau đó ngẩng đầu lên nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, những người đó thừa dịp hỗn loạn cướp đi đai lưng của Trần tiểu thư, chỉ sợ còn muốn nháo loạn một phen!”

Thần sắc Âu Dương Noãn ôn nhu, nàng cười nói: “Xem như đệ có tiến bộ, cư nhiên còn nhớ rõ điểm này. Đệ cứ nói ra suy nghĩ của mình đi!”

“Ngày hôm qua loạn thành một đoàn, đệ đoán là bọn họ chưa phát hiện ra người ngồi trong xe ngựa không phải là chúng ta, chắc bọn họ còn tưởng rằng mưu kế đã thành công. Nói không chừng hiện tại còn đang đắc ý, đai lưng kia đang nằm trong tay bọn họ, chắc là

chuẩn bị để đối phó với chúng ta!” Nói đến đây, Âu Dương Tước nhún vai, “Gần đây nữ nhân kia liên tục có xích mích với tổ mẫu, chỉ sợ sớm đã nhịn không được. Nằm được nhược điểm tốt như vậy làm sao có thể dễ dàng buông tha? Nhất định bà ta sẽ mượn cơ hội này nháo một hồi thật lớn. Đáng giận là tổ mẫu cùng phụ thân không ai chịu hỏi đến chuyện này!”

Âu Dương Noãn lắc đầu nói: “Cho đến hôm nay đệ hẳn là nhìn thấy được. Việc này mặc dù rất rõ ràng nhưng tổ mẫu cùng phụ thân lại không chịu điều tra rõ ràng, bởi vì trong mắt bọn họ căn bản không để ý đến. Tổ mẫu quan tâm đến đệ có còn sống khoẻ mạnh hay không, phụ thân lại để ý chuyện này có thể mang lại lợi ích gì cho Âu Dương gia hay không. Bọn họ sẽ không quan tâm rốt cuộc là có kẻ nào đứng sau phá rối, lại càng sẽ không ra mặt vì chúng ta lấy lại công đạo!” Thấy hẳn nghiêng đầu không nói, Âu Dương Noãn lại tiếp tục lên tiếng: “Muốn báo thù, đệ trước hết phải hiểu thấu tâm tư của mọi người!”

“Đệ hiểu! Bản thân đệ còn phải học hỏi rất nhiều!” Âu Dương Tước gật gật đầu, thần sắc dịu đi một chút, “Hiện tại đệ chỉ lo lắng chúng ta phải xử trí như thế nào khi người đó đến cửa nào loạn?”

Âu Dương Noãn nở nụ cười, ánh mắt ôn nhu chuyển từ mặt Âu Dương Tước nhìn ra ngoài cửa sổ: “Đệ thử nói xem!”

Âu Dương Tước theo ánh mắt của nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, trong viện vốn là cảnh sắc tiêu điều của mùa đông thì nay vô số nụ hoa đã đồng loạt nở rộ. Ở trong gió nhẹ nhàng bay phấp phới, lại càng tăng thêm vẻ quyến rũ động lòng người, xuân ý dạt dào. Tâm hẳn có chút động, nghiêm túc suy nghĩ.

Đúng lúc này Xương Bồ vén rèm bước nhanh vào, ánh mắt toát ra vẻ lo lắng: “Đại tiểu thư, người gác cổng báo tin nói bên ngoài có người

đến gây chuyện!”

Âu Dương Tước thật sự không nghĩ lại đến nhanh như vậy, hắn có chút hoảng vô ý đẩy ly trà, ‘loảng xoảng’ một tiếng, ly trà vỡ nát.

Hắn không chút suy nghĩ, đứng mạnh lên nói: “Tỷ tỷ, đệ mang người đuổi hắn đi!”

Hồng Ngọc nhanh chóng ngồi xuống thu dọn những mảnh vỡ của ly trà. Âu Dương Noãn lại không để vào mắt, chỉ nhìn chăm chăm vào Âu Dương Tước nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Đệ có nắm chắc không?”

Thanh âm Âu Dương Tước thản nhiên lại có thêm chút tàn nhẫn, hắn dứt khoát nói: “Tỷ tỷ, chuyện lần này tỷ có chút không tiện ra mặt. Tỷ cứ tin ta!” Nói xong hắn liền bay nhanh ra ngoài.

Nhìn bóng dáng hắn, Phương mama có chút lo lắng: “Đại tiểu thư, chuyện này dù sao cũng liên quan đến danh dự của người. Xử lý không tốt sẽ sinh ra sai lầm, để Đại thiếu gia đi có thích hợp không?”

Khoé môi Âu Dương Noãn cong lên, nếp nhăn nơi khoé mắt hiện lên, ánh mắt nàng rạng rỡ mà sáng ngời: “Vì nguyên nhân đó nên ta mới giao cho Tước Nhi xử lý!”

Chuyện này Âu Dương Noãn đã làm một nửa, còn nửa khác liền xem Âu Dương Tước hoàn thành như thế nào? Việc đã đến nước này, hắn phải hoàn toàn triệt để hạ quyết tâm, nếu hắn cứ mềm lòng, một mực không chịu nói ra đại lưng kia là của Trần tiểu thư thì chắc chắn nước bắn này sẽ hất lên người bọn họ....

Chương 120: Gà bay trứng vỡ, bàn tính thất bại (2)

“Hồng Ngọc, người đi theo Đại thiếu gia ra cửa nhìn một chút. Có gì phát sinh liền bẩm báo ngay!” Phương mama vẫn lo lắng không yên nên nhẹ giọng phân phó Hồng Ngọc. Nàng đầu liền nhìn thấy Âu Dương Noãn đang tựa tiểu phi tiểu nhìn lại đây thì trong lòng khe khẽ thở dài. Đại tiểu thư dám đánh cược nhưng bà lại không dám, đại tiểu thư đây là đang buộc đại thiếu gia phải trưởng thành, nhưng dù sao hắn cũng mới chỉ có mười một tuổi...

Âu Dương Noãn chậm rãi lắc đầu, điều nàng băn khoăn căn bản không phải chuyện này. Mà là một khi lửa cháy đến Võ quốc công phủ thì chắc chắn hai nhà sẽ kết hiềm khích. Không! Là thù hận mới đúng.

Âu Dương Tước vừa bước đến cửa chợt nghe đầu bên kia vang lên âm thanh quát mắng. Theo sát sau là tiếng gầm liên tục, ở giữa còn kèm theo vài tiếng mắng khó nghe. Không đợi hắn lên tiếng, gã sai vặt Trà Thuy liền lập tức đi đến cạnh cửa lặng lẽ nhìn xung quanh. Chỉ chốc lát sau đã trở lại: “Đại thiếu gia, hộ vệ đã bắt được người nọ!”

“Các người đây là ý thế hiếp người. Ta cùng đại tiểu thư nhà các người là tâm đầu ý hợp. Là nàng bảo ta tới cửa tìm nàng thành thân! Trên đời này còn vương pháp hay không! Mau buông tay người ra!”

Khẩu khí này quả nhiên là người gây chuyện đã tìm đến cửa. Trong lòng Âu Dương Tước trầm xuống, cũng chỉ nghe một tiếng kêu thảm cực kỳ khoa trương rồi lại nghe một trận quát mắng. Sau đó âm

thanh liền giống như bị cắt đứt nơi cổ họng mà im bật. Lúc này đây hẳn rất cục nhẹn không được mới kéo mạnh cửa mở ra.

Một người đang ôm đầu quỳ rạp trên mặt đất, một cử động nhỏ cũng không dám. Bên cạnh là hộ vệ như hung thần của Âu Dương gia. Nhưng ở phía xa xa đã có không ít người vây lại xem, lại còn chỉ trích người nọ. Nhìn một màn này Âu Dương Tước hít sâu một hơi, lát sau hẳn lạnh lùng nói: “Người lại đây gây chuyện. Ta đã có nói qua, trộm này trộm nọ sẽ bị trừng phạt. Lão gia đuổi người đi là vì người ăn cây táo rào cây sung, đã vậy cư nhiên còn dám chạy đến đây hồ ngôn loạn ngữ! Người quả nhiên là kẻ lấy oán báo ân!”

Người nọ sừng sốt, vừa muốn lên tiếng tranh cãi, Âu Dương Tước phất phất tay lập tức có người đi lên bịt miệng hẳn lại.

“Mang đến cho phụ thân ta xử trí!” Thanh âm Âu Dương Tước lạnh lùng. Tên kia còn muốn giãy dụa liền bị mấy thị vệ áp sát, buộc phải đi theo. Sau chuyện hôm qua Âu Dương Noãn liền tìm Lý di nương đem toàn bộ thị vệ trong phủ đều thay đổi. Vừa thấy người đến muốn gây chuyện thì không cần hỏi nguyên do liền bắt lại, cho nên tên này vừa đến còn chưa nói được mấy câu liền bị hộ vệ bịt miệng.

Âu Dương Tước mang người đi vào chính sảnh, sau đó bình tĩnh xoay người phân phó người đi báo với Âu Dương Trì. Âu Dương Trì vội vàng đi tới liền thấy có người quỳ trong chính sảnh thì không khỏi lắp bắp kinh hãi: “Tước Nhi, có chuyện gì vậy?”

“Phụ thân! Sáng sớm hôm nay tên này đột nhiên đến gây náo loạn trước cửa nhà chúng ta. Con liền đem người bắt lại mang vào đây. Phụ thân hãy hỏi hẳn đi!” Âu Dương Tước lạnh lùng nói xong liền kéo mảnh vải trong miệng hẳn ra, còn đá đối phương một phát.

“Người là ai? Vì sao lại đứng trước phủ chúng ta tranh cãi ầm ĩ?”

“Tiểu nhân là Tiểu Sơn, đại nhân nhất định phải cứu ta. Tương lai chúng ta còn là người một nhà....”

“Cái gì mà người một nhà?” Âu Dương Trì mở to hai mắt nhìn hắn quần áo cũ nát, vẻ mặt hèn mọn đáng khinh. Mặt mũi bị đánh cho bầm dập, căn bản là một bộ dáng nghèo hèn.

“Tiểu nhân....Đại nhân....Đại tiểu thư nhà các người tương lai muốn hứa gả cho ta a. Như vậy không phải là người một nhà sao?”

“Im miệng!” Theo sau tiếng quát là một quyền đánh vào mặt hắn, rồi lập tức đập một cước vào ngực hắn. Nhất thời dọa tên kia ngây ngốc không có phản ứng gì, lúc lâu sau mới giật mình tỉnh lại, ôm ngực liên tục kêu đau. Tiếp đó là một cước nữa tung xuống bụng hắn

“Nói năng hồ ngôn loạn ngữ!” Bộ dáng Âu Dương Tước như là muốn ăn thịt người.

Thường ngày Âu Dương Tước vẫn luôn hiền hoà, trên khuôn mặt như trượng ngọc kia giống như chưa bao giờ từng xuất hiện loại biểu tình tức giận này. Cho nên ngay cả Âu Dương Trì cũng đều sửng sốt một chút.

“Đại nhân tha mạng! Đại nhân tha mạng!” Mặt tên kia vốn đã bị đánh sưng vù như cái bánh bao. Lúc này nhìn thấy bộ dáng như muốn giết người của Âu Dương Tước rốt cục biết tính toán không thông, cuống quýt liên tục dập đầu cầu xin tha mạng, “Ngài không nể mặt tăng thì cũng nên xem mặt phật, nể mặt Đại tiểu thư...”

“Người còn dám nói bậy?” Chưa nói dứt lời, hắn vừa nhắc đến ba chữ Đại tiểu thư, sắc mặt Âu Dương Tước lại càng giận dữ, chỉ vào hắn quát lớn: “Người là ai mà lại dám nhắc đến tỷ tỷ ta! Người đứng

là nằm mơ mà!” Nói xong liền xông lên cho hắn một cước thật mạnh.

Tiểu Sơn đau đến mức liên tục tru lên, lớn tiếng nói: “Đại nhân, không thể tùy tiện giết tiểu nhân. Trong tay ta có nắm vật bên người Đại tiểu thư nhà các người. Nếu ta chết đại tiểu thư sẽ phải thủ tiết!” Lời này hắn nói rất lưu loát, nhưng dưới ánh mắt sắc bén như đao của Âu Dương Tước hắn có cảm giác cương lĩnh đứng ngồi không yên.

“Vật bên người? Xem ra lá gan của tên lưu manh vô lại nhà người càng lúc càng lớn rồi. Luật pháp Đại Lịch rất rõ ràng, nếu bình dân dám vu hãm quan gia thì kéo đến nha môn chịu tám mươi đại bản cộng thêm bị đầy ải, người có biết không hả?” Âu Dương Tước cười lạnh nói.

Tiểu Sơn sửng sốt, hắn bất quá chỉ là tên lưu manh vô lại trong thành. Đêm hôm qua có người đưa tới một vật bảo hắn sáng mai cầm vật này đến cửa lớn Âu Dương gia gây chuyện, người đó trả cho hắn một thỏi vàng. Hắn vốn không dám làm nhưng người nợ chỉ nói hắn chỉ cần đến gây náo loạn, tuyệt đối sẽ không có việc gì, nói là sự tình có liên quan đến sự trong sạch của Đại tiểu thư nhà họ nên sẽ chỉ âm thầm giải quyết, ai ngờ họ lại muốn nháo đến quan phủ chứ?

Lúc này hắn nghe Âu Dương Tước nói chắc chắn thì không khỏi có chút sợ hãi, hối hận bản thân nhất thời nổi lòng tham mà nhận thỏi vàng kia. Nhưng nghĩ đến sau khi chuyện thành công người kia sẽ trả hắn thêm mười thỏi vàng hắn liền quyết tâm nói: “Ta có chứng cứ!” Nói xong hắn liền lấy từ trong lòng ra một cái đai lưng, run run đưa ra.

Âu Dương Tước một phen cướp lấy, vừa nhìn thì lập tức cười lạnh nói: “Người đúng là đồ ngu xuẩn. Đai lưng này căn bản không phải

của tỷ tỷ ta, người cẩn thận mở to hai mắt mà nhìn đi!” Nói xong hấn liền không để ý đến đối phương, đem đai lưng đưa đến trước mặt Âu Dương Trì: “Phụ thân, người xem xem trên này còn thêu một đoá hoa lan làm dấu hiệu. Bên trái còn đề một chữ Lan, tỷ tỷ không có vật nào như vậy!”

Âu Dương Trì vừa nhìn liền thấy trên đai lưng phỉ thúy này quả thực có thêu một hoa lan tinh xảo. Bên trái cũng xác thực có một chữ Lan nho nhỏ. Hấn không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh hãi nói: “Cái này là của ai?”

Trong lòng Âu Dương Tước nháy mắt trải qua vô số ý niệm trong đầu. Rốt cục hấn cũng hạ quyết tâm, lớn tiếng nói: “Đêm qua là tiểu thư phủ Võ quốc công đã ngồi xe ngựa của chúng ta trở về, trên đường thì gặp phải kẻ xấu. Đai lưng này nói không chừng là bị rơi lúc đó!”

Âu Dương Trì bày ra bộ dáng ngoài ý muốn: “Nếu bị kẻ xấu đoạt đi rồi, làm sao lại rơi trong tay hấn?”

Âu Dương Tước cười lạnh nói: “Cái này chứng minh hấn cùng những kẻ đêm qua tập kích có liên quan. Bọn họ nhìn thấy huy hiệu hoa sen trên xe ngựa Âu Dương gia liền nghĩ rằng người ngồi bên trong là tỷ tỷ, tính muốn đến cửa nhà chúng ta điều ngoa. Thật sự là bọn chúng đã tính nhầm rồi!”

Tiểu Sơn không nghĩ bên trong còn có chuyện như vậy, nhất thời sửng sốt. Sau đó hấn liền lấy lại phản ứng lớn tiếng nói: “Ta không biết những kẻ đó. Chính là...chính là đêm qua có người cho ta tiền bảo ta đến cửa quý phủ gây náo loạn một hồi. Ta cái gì cũng không biết a! Đừng đưa ta đến quan phủ! Cầu xin đại nhân tha mạng!”

Trong lòng Âu Dương Tước khẽ động, lập tức lạnh lùng nói: “Đưa

người đi gặp quan phủ vẫn là quá tiện nghi cho người rồi! Oan có đầu nợ có chủ, nếu đai lưng này là của Trần Lan Hình tiểu thư phủ Võ quốc công thì người nên đến tìm bọn họ. Còn về phần tử tử ta, nếu người dám nói một câu nữa....”

Khi nói đến đây một đạo hàn quang chợt lóe, Tiểu Sơn vốn đang cúi đầu quỳ rạp trên mặt đất vừa vịn ngẩng đầu liền nhìn thấy một con dao rơi xuống. Hắn lập tức chấn kinh, sợ tới mức hồn lìa khỏi xác thét lên, sờ trên đầu tất cả đều là máu, thì ra Âu Dương Tước đã cắt đứt tóc cùng da đầu tróc một mảng.

Âu Dương Trì ngày thường chưa từng nhìn thấy bộ dạng đáng sợ như vậy của con trai. Hắn không khỏi nhảy dựng lên, lát sau bình tĩnh lại mới nói: “Tước Nhi, việc này không thể lỗ mãng!”

Nếu như đem người mang đến phủ Võ quốc công không phải là cố ý không cho người ta mặt mũi hay sao? Không bằng cứ thả hắn đi, sau đó để hắn đến cửa Võ quốc công phủ gây âm ỉ, cũng còn tốt hơn là việc này cùng bản thân hắn có quan hệ. Âu Dương Trì cáo già nghĩ, sau đó phất phất tay nói: “Quên đi, quên đi! Giết hắn chỉ làm bẩn tay. Tước Nhi, con sai người đưa hắn từ cửa sau đuổi đi, không được lặp lại chuyện này nữa!”

Âu Dương Tước vốn tưởng rằng Tiểu Sơn là Trương Văn Định thứ hai, không ngờ tên này hóa ra chỉ là một phế vật. Hắn cười lạnh nói: “Dạ! Phụ thân!”

Tiểu Sơn bị người trói lại rồi quăng ra cửa sau Âu Dương phủ. Âu Dương Tước đứng trên bậc thang nhìn xuống, lạnh lùng nói: “Nếu như muốn tìm chủ nhân của đai lưng này, người phải đi Võ quốc phủ. Nếu như để ta gặp lại người một lần nữa, cẩn thận cái đầu của người!” Khi hắn nói, trong ánh mắt mang theo mùi phần ngoan ý. Tuy rằng mới chỉ là một đứa trẻ chưa lớn nhưng Tiểu Sơn lại biết

hắn không hề nói đùa nên nhanh chóng chạy đi.

Tại một góc cách cửa sau không xa, một người vẫn bí mật đứng đó này giờ nhìn tên còn lại nói: “Phải làm sao bây giờ? Tên ngu xuẩn này đem chuyện của chủ tử đảo lộn hết rồi!”

Tên còn lại vội vàng nói: “Nếu đêm qua người của chúng ta không bị bắt hơn phân nửa thì chúng ta cũng không cần phải tìm một tên phế vật như vậy! Hiện tại làm sao ăn nói với chủ tử đây?”

“Đi về bẩm báo trước rồi nói sau!” Hai tên liếc nhìn nhau rồi vội vàng rời đi.

....

Võ quốc công phủ

Cửa vào thật sâu, bức tường màu trắng thanh chuyên, trong viện từng viên đá đều rất sạch sẽ. Cột trụ đen tuyền, bên ngoài lan can những đóa hoa nhiều màu sắc đang đua nhau nở rộ.

Trần Lan Hình bước đi, bước chân lại có chút bối rối. Lúc bước vào phòng không cẩn thận thiếu chút nữa là ngã xuống. Mama nha hoàn trong phòng đều khiếp sợ nhìn vị tiểu thư con vợ cả đại phòng này, không rõ người vẫn luôn trầm ổn sao lại có thể mất bình tĩnh như vậy.

Trần lão thái quân đang dựa vào nệm tiền tài trên ghế thái sư, dưới chân gạch trong như gương in được cả bóng dáng người. Lúc này nhìn thấy Trần Lan Hình thì không khỏi nhíu mày: “Hoảng cái gì?”

Trần Lan Hình chưa kịp nói chuyện nước mắt trong suốt liền rơi xuống. Mày Trần lão thái quân lại càng nhíu chặt, nhìn xung quanh

một vòng, mama nha hoàn liền hiểu ý lui ra ngoài, chỉ để lại Dương mama bên người Lão thái quân.

Chương 121: Gà bay trứng vỡ, bàn tính thất bại (3)

Trần Lan Hình lúc này mới gục xuống chân bà, nước mắt như mưa đem chuyện tối hôm qua nói lại một lần. Trần lão thái quân vừa nghe nhất thời giận dữ: “Đây là chuyện gì hả? Rõ như ban ngày cũng dám tập kích xe ngựa quý nhân. Còn có vương pháp hay không?”

Bà hạ thân mình vỗ nhẹ lưng cháu gái, liên tục trấn an: “Đừng sợ, đừng sợ! Để ta nói với phụ thân người, chúng ta nhất định phải điều tra rõ việc này. Lấy lại công đạo thay người!”

Trần Lan Hình vốn đêm qua đã qua báii kiến nhưng lúc ấy Trần lão thái quân đã nghỉ ngơi. Nàng ta gấp đến độ cả đêm không ngủ được. Vừa muốn lên tiếng lại nghe thấy bên ngoài có người xông vào, nhìn lại hóa ra là huynh trưởng Trần Cảnh Duệ. Hắn một thân hoa phục, thân hình cao lớn, tướng mạo anh tuấn, ngũ quan rõ ràng mà thâm thúy. Đôi mắt như chim ưng toát ra ánh sáng, nhưng hắn vốn vẫn luôn trầm ổn lúc này trên mặt lại không dấu được vẻ lo lắng.

“Đang êm đẹp sao cả hai đưa đều lỗ mǎng như vậy hả?” Trần lão thái quân nhíu mày nói.

“Tổ mẫu hỏi muội ấy đi!” Trần Cảnh Duệ hừ lạnh một tiếng, đem đại lưng ném bên cạnh Trần Lan Hình, “Lan Hình, muội tự nhìn đi! Đây là cái gì hả?”

Trần Lan Hình nhìn kỹ, sắc mặt nhất thời trắng như tờ giấy, hoảng sợ vạn phần. Qua lát sau, nàng ta mới run giọng nhìn Trần lão thái quân nói: “Lão thái quân, cầu người cứu cháu gái a!”

“Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?” Trần lão thái quân ngẩn người, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đai lưng phỉ thúy kia, tràn ngập hoài nghi.

Trần Cảnh Duệ lập tức nói: “Ngày hôm qua không phải là xảy ra nhiều loạn sao? Muội muội có lẽ là bị kinh hách không lưu ý đánh rơi đai lưng, kết quả hôm nay có tên vô lại tên Tiểu Sơn ở cửa lớn nhà chúng ta ồn ào nói cùng muội muội có hôn ước. Còn cầm đai lưng này làm chứng cứ, nói muốn thú muội muội làm vợ!”

Trần lão thái quân cả kinh, không dám tin nói: “Thật sao? Lan Hình, người hồ đồ rồi sao? Vừa rồi sao lại không nhắc đến chuyện này?”

Trần Lan Hình đầu đầy mồ hôi lạnh, sợ tới mức trợn mắt, lát sau nước mắt lại rơi xuống, cố gắng dịu dàng nói: “Là lỗi của cháu gái. Ngày hôm qua con cùng Âu Dương Noãn thay xe ngựa, kết quả lại gặp bọn kẻ cướp. Con nhất thời hoảng loạn không chú ý, bị người ta cướp lấy thắt lưng....Nên mới dẫn đến tai họa ngày hôm nay....Cầu tổ mẫu cứu cháu gái! Con không muốn từ nay về sau thanh danh lại bị hủy trong tay tên vô lại kia!”

Trần lão thái quân cùng Trần Cảnh Duệ nghe được thì hai mặt nhìn nhau, nhất thời kinh hãi không nói gì. Việc này phát sinh quá đột ngột, ngay cả bọn họ cũng như trên mây, không rõ đường đi.

Trần lão thái quân gắt gao nhíu chặt mày: “Người đang ở đâu?”

“Hắn ở cửa gây ồn ào làm mọi người để ý nên con đã sai người trói hắn lại. Hiện tại đã phái người đi bẩm báo phụ thân, còn không biết người sẽ xử trí hắn như thế nào?” Thần sắc Trần Cảnh Duệ thập phần ngưng trọng, có thể nói là rất phức tạp.

Trần Lan Hinh cả kinh, quay đầu nói: “Ca ca, tên vô lại kia cùng đám người hôm qua chính là một. Sao huynh có thể giữ lại mạng sống của hắn? Phải trực tiếp đánh chết chứ!”

“Ồ đồ! Tên vô lại này cả ngày đi trên đường, ai cũng đều biết hắn. Nếu người trong phủ chúng ta vô duyên vô cớ đánh chết hắn, chỉ sợ lại gây chuyện thị phi. Mọi người chỉ biết Võ quốc công phủ chúng ta ỷ thế hiếp người, đến lúc đó một cô nương như muội biết giải thích cho rõ ràng như thế nào?”

“Đúng vậy, vừa rồi chúng ta không có phòng bị, hắn đã nhân cơ hội ở cửa liều mạng ồ ào. Đã thế lại còn lớn tiếng kêu khuê danh Lan Hinh của muội muội, xung quanh rất nhiều người nghe thấy. Nếu bây giờ chúng ta đánh chết hắn, ngày mai việc này sẽ truyền khắp kinh đô. Đến lúc đó chúng ta có trăm cái miệng cũng không nói gì được!”

Trần Lan Hinh nháo ngôn khóc lớn, nói: “Đều tại bọn họ tưởng nhầm ta là Âu Dương tiểu thư kia!”

Trần lão thái quân không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn nàng ta. Nhìn đến mức Trần Lan Hinh không dám ngẩng đầu lên mới nói: “Ta hỏi ngươi, đang êm đẹp sao ngươi lại muốn cùng người ta đổi xe ngựa?”

Thần sắc Trần Lan Hinh kinh hoàng, thất thanh nói: “Tổ mẫu, điều này sao có thể trách ta. Ta cũng chỉ là muốn Vinh quận chúa cao hứng nên mới đưa nàng xe ngựa của ta. Sau lại sợ về muộn Tổ mẫu sẽ trách phạt nên mới mượn xe ngựa Âu Dương gia...”

Gân xanh trên trán Trần lão thái quân nổi lên, môi gắt gao mân thành một đường, quát: “Đúng là đồ ngu xuẩn! Chuyện này hết thảy là do ngươi tự chuốc lấy. Nếu không phải vì ngươi muốn lấy lòng Kha Dung thì đã không dẫn tới chuyện này rồi! Nhà chúng ta có thân phận

gì, người cần phải lấy lòng một quận chúa hay sao? Người nhìn người bây giờ xem, còn đâu bộ dáng thiên kim công hầu nữa hả?”

Trần Lan Hình phủ phục trên mặt đất không dám tranh cãi, tạm thời phải nén giận.

Trần Cảnh Duệ nhìn muội muội, lạnh lùng nói: “Tổ mẫu, việc đã đến nước này có trách cứ cũng chỉ vô dụng. Theo tôn nhi thấy trước hết là phải làm cho tên vô lại kia bình ổn không gây loạn nữa, sau đó phải nhanh chóng ngăn chặn tin đồn, bảo toàn danh dự nhà chúng ta!”

“Người có biện pháp gì?” Trần lão thái quân nhìn Trần Cảnh Duệ, trầm giọng nói.

“Tên vô lại này chẳng qua là muốn lừa bịp kiếm chút tiền bạc. Chúng ta cho hắn một ít bạc, lại thưởng thêm cho hắn một nha đầu xinh đẹp chặn miệng hắn trước. Sau đó chúng ta phải nhanh chóng tìm người thích hợp đem muội muội gả đi. Qua một thời gian, sóng gió tự nhiên sẽ chìm xuống!”

“Ta không muốn! Tổ mẫu, con không muốn cứ như vậy tùy tiện gả cho người ta!” Trần Lan Hình vừa nghe liền hoảng. Nếu bây giờ vội vàng tìm kiếm hôn nhân thì có cái gì tốt. Huống chi người chân chính trong lòng nàng ta nhớ thương chính là Minh quận vương. Nàng ta trăm phương nghìn kế muốn lấy lòng Dung quận chúa là vì muốn được tiếp cận gần Minh quận vương thêm một chút....Nhưng không ngờ lại lạc đến kết cục như vậy, lúc này liền bất chấp sợ hãi, lớn tiếng phản đối.

Trần Cảnh Duệ hét to một tiếng, trợn mắt nhìn Trần Lan Hình: “Câm mồm!”

Trần Lan Hình sợ tới mức mở to mắt không dám tin nhìn huynh trưởng vẫn luôn yêu thương che chở cho mình.

“Tổ mẫu, không phải lần trước nhà Minh Châu Hạ không phải đến đề nghị kết thân sao? Lúc ấy tổ mẫu nói muội muội còn nhỏ không đáp ứng, bây giờ chính là thời điểm!” Trần Cảnh Duệ một hơi nói xong, quan sát vẻ mặt Trần lão thái quân rồi mới nói tiếp: “Tổ mẫu, việc này liên quan đến danh dự của nhà chúng ta, nhất định phải tốc chiến tốc thắng!”

Đây chính là muốn hy sinh Trần Lan Hình, Trần lão thái quân không đành lòng nhìn cháu gái mà mình luôn sủng ái. Vốn Trần Lan Hình là tài nữ nổi danh khắp kinh đô này, bà còn tính sẽ gả cháu gái cho người thích hợp. Hạ gia mặc dù không kém nhưng của cải chung quy vẫn còn kém....Nhưng lời Trần Cảnh Duệ nói cũng không sai, việc này không thể giấu lâu được. Rất nhanh toàn kinh đô sẽ biết, trước khi mọi người nghị luận thì đem Trần Lan Hình gả đi, như vậy mọi chuyện sẽ được giải quyết!

“Lan Hình, ca ca cũng là muốn tốt cho ngươi thôi. Một khi để mọi người biết chuyện này, chuyện kết thân sẽ lại càng khó khăn!”

Trần Cảnh Duệ lạnh lùng nói: “Hay là muội muốn phải lấy cái chết ra chứng minh?”

Trần Lan Hình sửng sốt, cảm thấy vị huynh trưởng vẫn luôn thương yêu muội muội này đột nhiên lập tức trở nên lãnh khốc vô cùng. Thanh danh nữ nhi trân quý cỡ nào, một khi bị hao tổn thì sẽ không thể gả ra ngoài nữa. Nhưng nàng vẫn còn trẻ, lại rất xinh đẹp, thanh xuân phơi phới, thật sự không muốn cứ thế chết đi. Nghĩ đến đây, nàng hận bản thân sao lại đi đoạt xe ngựa của người ta, cũng hận Âu Dương Noãn vô cớ làm mình bị liên lụy. Càng hận hơn là bọn người xấu xa kia.

Trần lão thái quân nhìn, trong lòng hạ quyết tâm đem nha đầu kia gả xa một chút. Đến lúc đó sẽ không còn ai biết chuyện nữa. Chỉ là trong lòng vẫn có chút luyến tiếc, nhưng không còn cách nào khác.

“Ca ca muốn ép muội chết sao?” Trần Lan Hình nhìn sắc mặt Trần lão thái quân, thập phần sợ hãi, lại lớn tiếng khóc nói: “Chẳng lẽ bọn họ đều là kẻ ngốc, không biết dùng đầu óc suy nghĩ một chút sao? Tổ mẫu lúc trước đều cự tuyệt cửa hôn sự này, đột nhiên bây giờ lại đồng ý, bọn họ sẽ không nghi ngờ sao? Ngay cả khi muội có bình an gả qua đó, vạn nhất sau này bọn họ nghe được tin đồn gì, một mình muội ở bên đó kêu trời trời không thấu kêu đất đất không hay. Ca ca muốn ép chết muội sao? Huynh có còn muốn nhận người muội muội này nữa hay không?”

Trần Cảnh Duệ nhìn muội muội ruột của mình, trong ánh mắt chỉ có băng lãnh: “Cũng là do người không có đầu óc, bị người ta tính kế lại còn đắc chí! Người cứ yên tâm gả qua đó, có Võ quốc công phủ phía sau, ai cũng không dám bắt nạt người. Chẳng lẽ người muốn ở lại kinh đô làm gái lỡ thì, muốn liên lụy tổ mẫu lớn tuổi rồi còn phải chịu những lời nhạo báng của thiên hạ sao?”

Trần lão thái quân thờ dài, phân phó Dương mama bên cạnh: “Người đi mời Đại phu nhân đến đây, nói hôn sự với Hạ gia ta sẽ đáp ứng. Mau phái người qua Hạ gia thông báo để bọn họ nhanh chóng định ngày cưới!”

“Tổ mẫu! Con không muốn!” Trần Lan Hình hét lên một tiếng, mồ hôi chảy ròng ròng. Vì kích động quá mức mà hôn mê bất tỉnh.

“Người đâu, mau dìu tiểu thư ra ngoài! Không có sự phân phó của ta không được để nó ra ngoài!” Trần Cảnh Duệ đen mặt, những lời này cứ thế vọt ra ngoài.

Nhìn người được dìu ra ngoài, ánh mắt Trần lão thái quân có chút mệt mỏi: “Cảnh Duệ, cũng may con quyết đoán. Điểm này, phụ thân con không thể bằng con được!”

Ánh mắt Trần Cảnh Duệ ẩn ẩn có phong lôi sắc, lạnh lùng nói: “Tổ mẫu, đây chẳng qua chỉ là kế hoãn binh. Những người hại muội muội, một người ta cũng sẽ không bỏ qua. Tổ mẫu cứ chờ mà xem!”

.....

Hoàng hôn, Vương mama phái đi tìm hiểu tin tức vội vàng chạy vào Phúc Thụy viện, vừa vào cửa liền quỳ xuống nói: “Phu nhân, hồng chuyện rồi!”

“Mau nói đi, là có chuyện gì?” Lâm thị lập tức thẳng người, lớn tiếng chất vấn, “Ca ca của ta không phải nói chuyện đã thành sao?”

Lê Hương sợ bà ta tức giận vội vàng vuốt vuốt lưng để nhuận khí. Lâm thị lại một phen gạt tay đối phương, nghiêm khắc quát lớn: “Cút ra ngoài!”

Lê Hương cố nhịn xuống ủy khuất, cúi đầu đi ra ngoài.

Âu Dương Khả lại như phải bóng, nhảy dựng lên nắm lấy cánh tay Vương mama, liên thanh nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Người mau nói đi!”

Wang mama lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán, bộ dáng kinh hồn chưa ổn nói: “Ngoài viện canh phòng gắt gao, nô tỳ căn bản không hỏi được điều gì. Nên chỉ đành hỏi thăm người gác cổng, nhưng cũng chỉ biết được là....” Bà ta gian nan nuốt nước bọt, liếm liếm môi sau đó mới nói: “Vốn là có người đến gây chuyện nhưng chưa tới

nửa nén hương đã bị Đại thiếu gia bắt đến gặp Lão gia. Nô tỳ lại tìm mọi biện pháp hỏi thăm, ai ngờ lại hỏi ra được vật kia căn bản không phải của Đại tiểu thư. Nói là....nói là đã tìm sai người rồi!”

Âu Dương Khả chấn động, Vương mama lau lau mồ hôi lạnh tiếp tục nói: “Nô tỳ vụng trộm đợi một hồi lâu, tìm rất nhiều người hỏi nên mới biết được tối hôm đó người Võ quốc công phủ mượn xe ngựa của phủ chúng ta....Bọn họ....bọn họ đã bị nhầm lẫn rồi thưa phu nhân!”

Lâm thị đứng mạnh lên, sắc mặt trắng xanh, máu vọt tới đỉnh đầu, cả người chấn động một chút rồi ngã xuống. Vương mama kinh hô một tiếng rồi chạy lại, cẩn thận dìu bà ta đi tới bên ghế, dựa vào nhụyễn thấp nghỉ ngơi. Nhưng nhìn sắc mặt của Lâm thị nhất thời liền hoảng, sắc mặt bà ta xanh mét, hơi thở dồn dập, ngực cũng phập phồng kịch liệt. Tựa hồ như hoàn toàn mất đi trấn tĩnh của trước đây.

Âu Dương Khả cũng không khá hơn Lâm thị bao nhiêu. Nghe xong toàn bộ quá trình cơ hồ như tức giận thở không được, khó khăn lắm mới phun được một câu: “....Âu Dương Noãn....thật sự là quá giáo hoạt!”

Vương mama sâu kín thở dài, không nói gì. Bà ta thực sự tán thành lời nói của Nhị tiểu thư. Loại chuyện này muốn làm thì thành công cũng là không có gì khó nhưng nhầm người sao? Vận khí cũng quá tốt rồi!

“Bây giờ...phải làm sao?” Qua nửa ngày Âu Dương Khả mới vô lực hỏi.

Lâm thị tựa hồ ngạnh một chút, vừa muốn giãy dựa ngời dậy thân mình liền run rẩy một cái. Tròng mắt lập tức trắng dã, trước mắt nhất thời tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Lê Hương bên ngoài nghe thấy bên trong truyền đến tiếng kinh hô của Vương mama, tiếng quát tháo của Nhị tiểu thư. Nàng ta chỉ thản nhiên nghe, sắc mặt thập phần hờ hững...

Chương 122: Thê thiếp thành đàn ngày đêm nan an

Lâm thị khó thở, lúc này hôn mê liên giống như rơi vào mộng ảo vô tận. Vô số ác mộng giãy dụa, dây dưa, bà ta trần trọc mãi không thể thoát ra được. Lâm thị cố gắng dùng hết sức mở to hai mắt, cảm thấy thân thể trong nháy mắt vô lực, nhìn lại hoá ra bản thân đang nằm trong Phúc Thuy viện.

Âu Dương Khả thấy Lâm thị tỉnh lại, biểu tình thập phần kinh hãi, vội vàng nói: “Mẫu thân, người tỉnh rồi!”

Vương mama đứng phía sau, cũng nhẹ nhõm thở ra một hơi: “Ông trời phù hộ, phu nhân tỉnh là tốt rồi! Người đứng là làm lão nô sợ hãi!”

Lâm thị vừa muốn nói chuyện lại cảm thấy cổ họng đau đớn kịch liệt, giống như có một con dao nhỏ, đau đớn kia dần dần làm bà ta có chút thanh tỉnh. Vô cùng khó khăn mở miệng: “Chuyện kia...”

Lâm thị nằm ở trên giường vẫn tâm tâm niệm niệm chuyện hãm hại Âu Dương Noãn không thành công.

Vương mama cúi xuống không dám nhìn phu nhân. Âu Dương Khả tức giận nói: “Mẫu thân, Âu Dương Noãn đúng là giáo hoạt. Lần này cứ nhiên có thể êm đẹp trốn thoát!”

Lâm thị ghen lời, ngón tay cứng ngắc nắm chặt lại....Không tin! Không thể tin được! Làm sao có thể? Bà ta đã phải thật vất vả mới khuyên được ca ca đồng ý hỗ trợ, tỉ mỉ thiết kế sách lược này. Chỉ còn chờ thu lưới xem Âu Dương Noãn lâm vào tuyệt cảnh. Vì sao chỉ

qua một ngày, mọi chuyện lại cứ thế thất bại?

Không biết lấy khí lực từ đâu, Lâm thị cơ hồ xoay người ngồi thẳng dậy, thở hồng hộc nói: “Thật sự không thành công sao? Các người không có nghe lầm chứ?”

Nói đến như vậy mà bà ta vẫn không tin. Hết thấy tính toán tỉ mỉ thiết kế cứ thế trở thành công cốc.

Vương mama nhìn vẻ mặt Lâm thị, giống như có vài phần sợ hãi. Không khỏi khuyên nhủ: “Phu nhân, chuyện này để sau rồi nói. Bảo toàn thân thể quan trọng hơn!”

Âu Dương Khả vẫn không dấu được vẻ tức giận, hung tợn nói: “Mẫu thân, người cậu phải đi thế nhưng lại không phân rõ người ngồi trong xe ngựa kia là ai, rõ ràng là tiểu thư Võ quốc công phủ ngồi trong mà cứ tưởng rằng đã đắc thủ. Đã vậy cư nhiên còn dám trở về báo tin vui lĩnh thưởng. Đúng là một đám ngu như heo!”

Lâm thị cũng là nghiêng răng nghiêng lợi không thôi, người bà ta phải đi xác thực đã gặp qua Âu Dương Noãn, nhưng không biết vì sao lại phạm phải sai lầm như vậy? Kỳ thật Lâm thị có điều không biết, nếu như chỉ với hơn mười hộ vệ của Âu Dương gia thì tự nhiên bọn họ sẽ giải quyết nhanh gọn. Nhưng Võ quốc công phủ ước chừng có hơn ba mươi hộ vệ, song phương giao tranh, hơn nữa lại vào ban đêm, các tiểu thư lại xinh đẹp tựa như nhau, vàng ngọc huy hoàng. Sắc trời tối như vậy làm sao phân biệt được ai với ai đâu?

Lâm thị càng nghĩ càng tức giận, dùng sức đánh xuống nệm một cái, lại cảm thấy dưới bụng truyền đến đau đớn, không khỏi kinh hô ra tiếng. Vương mama nhanh chóng đỡ lấy bà ta, gấp giọng nói: “Mau! Mau tìm Tiền đại phu đến!”

Lâm thị chỉ cảm thấy bụng càng ngày càng đau, từng đợt từng đợt khiến bà ta đau đớn không thở nổi. Lâm thị bất chấp đáng vè, kêu lên tê tâm liệt phế. Âu Dương Khả hoảng sợ, không tự chủ lui về sau nửa bước. Vương mama quay đầu nói: “Nhị tiểu thư, nhanh đi gọi người a!”

Âu Dương Khả sửng sốt, lúc này mới phản ứng lại. Cũng không chạy ra ngoài tìm người mà chỉ lớn tiếng nói: “Người đâu, người đâu mau qua đây! Thân thể mẫu thân ta không thoải mái!”

Vương mama nhìn Âu Dương Khả, chỉ biết lắc đầu. Nhị tiểu thư nay một khi bước đi nhanh thì sẽ lộ ra khuyết điểm. Chắc chắn nàng ta không muốn để người khác nhìn thấy nên không hề muốn chạy ra ngoài. Không nghĩ được lúc này mà nàng ta một chút cũng không để ý đến phu nhân, chỉ muốn giữ lại thể diện của bản thân. Vương mama không hề do dự, bước nhanh ra ngoài gọi người.

Ban đầu phu nhân té xỉu, bọn họ mời Tiền đại phu đến, chẳng qua là không nói cho bên ngoài biết mà thôi. lát sau, Vương mama liền mang theo Tiền đại phu tiến vào nội thất, Tiền đại phu vừa nhìn đã thấy Lâm thị đau đến đầu đầy mồ hôi, bộ dáng như là sắp không chịu nổi. Tiền đại phu nhanh chóng lấy châm, Lâm thị chịu đau thêm một lát cơn đau mới chậm rãi dịu xuống. Người đầy mồ hôi, hơi thở mong manh, Lâm thị nằm đó thở dốc.

Vương mama cũng không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề: “Ngài không phải nói thai tượng bảy tháng liền đã vững chắc sao? Phu nhân đau như vậy là vì lý do gì?”

Tiền đại phu không đáp, chỉ cúi đầu trầm ngâm. lát sau mới chậm rãi nói: “Có phải phu nhân đã làm gì hay tiếp xúc với thứ gì có hại cho đứa nhỏ hay không?”

Vương mama lúu lú, sau đó ngượng ngùng nói: “Đêm qua phu nhân....không cẩn thận vấp ngã. Sau đó có bị kinh hách, có phải là đã động đến thai khí?” Bà ta khó mà nói ra việc Lâm thị bị Lão thái thái phạt quỳ, lại tức giận vì việc hãm hại Đại tiểu thư thất bại.

Tiền đại phu lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng: “Giống như là có được tác động...”

Lâm thị đang nằm thờ đốc, nghe đến câu này thì trong lòng cả kinh nói: “Được vật cái gì?” Lâm thị thường ngày hại người, lúc này liền bắt được điểm mấu chốt, lập tức thay đổi sắc mặt.

“Phu nhân, không phải ta không chịu nói mà là được vật hại người trên đời này thật sự rất nhiều. Hiện tại ta không thể lập tức nhận ra loại nào!” Tiền đại phu ngẩng đầu, trong mắt ánh lên chút thương xót, “Từ mạch tượng của phu nhân thì có thể thấy được thuốc này rất độc, đối với đứa nhỏ trong bụng phu nhân thập phần có hại. Nếu không phải thân mình phu nhân khỏe mạnh cường kiện, đứa nhỏ đã sớm vững chắc thì chỉ sợ lần này không giữ lại được...”

Lâm thị mặc nhiên là bị kích động, mặt mày lộ vẻ kinh ngạc khôn kể. Ngày xưa Âu Dương Trì cũng từng sung hạnh nữ nhân có bầu, bà ta trăm phương ngàn kế trừ bỏ, lại ngàn vạn lần không nghĩ được việc này thế nhưng có ngày lại rơi trên người mình. Lâm thị biết rõ có loại được vật cho dù không mang thai cũng sẽ ảnh hưởng đến vận da huyết mạch, thậm chí là không thể sinh con được nữa. Huống chi là bây giờ bà ta còn đang mang thai, bà ta cảm thấy một nỗi sợ hãi dâng lên: “Hài tử của ta đúng là không có chuyện gì chứ?”

Tiền đại phu do dự nói: “Chắc là không có chuyện gì, ta sẽ làm hết sức!” Dừng một chút rồi lại nói tiếp: “Nhưng về sau phu nhân phải cực kỳ cẩn thận. Nếu gặp lại tình huống như vậy, ta cũng không dám cam đoan!”

Lâm thị cẩn thận suy nghĩ, bình thường mọi vấn đề ăn mặc đều được kiểm tra cẩn thận. Trong Phúc thụ viện cũng đều là người của mình, không có khả năng có người ra tay động thủ. Duy chỉ có một khả năng là ở Thọ an đường đêm qua....Lâm thị là người tâm cơ thâm trầm, rất nhanh liền nghĩ tới điểm này. Khó trách bà ta lại bị lão thái thái phạt quỳ một canh giờ! Khó trách đang êm đẹp lại đòi đổi mùi hương! Khó trách bản thân ngửi mùi xong lại cảm thấy có gì đó không thích hợp! Hóa ra tất cả đều sớm đã có an bài, lão thái bà độc ác này!

Vương mama thấy sắc mặt Lâm thị âm tình bất định, vì thế liền nói: “Tiền đại phu, ngài nhất định phải tìm cách bảo vệ mẫu tử phu nhân bình an!”

Tiền đại phu gật đầu: “Lão phu sẽ dốc hết sức!” Nhưng lại cũng không ngại nói thẳng: “Chỉ là thuốc này dược tính rất mạnh, tuy rằng đứa nhỏ tạm thời không có gì trở ngại nhưng ta cũng không thập phần nắm chắc. Không biết nó có thể làm thân thể suy yếu, dễ dàng bị sảy thai, hoặc là.....”

“Hoặc là cái gì?” Lâm thị ngẩng mạnh đầu, hai mắt sáng như đuốc.

“Hoặc là....đứa nhỏ sinh ra sẽ không được khỏe mạnh!” Tiền đại phu có chút do dự nói.

Lâm thị cùng Vương mama nhìn nhau, vội vàng hỏi: “Đứa nhỏ không khỏe mạnh? Lời này có ý gì?”

“Có khả năng đứa nhỏ sinh ra sẽ yếu kém hoặc dưỡng không lớn....Ta còn chưa biết loại dược này rốt cục đã dùng lượng bao nhiêu, cũng không biết đại phu nhân ngài về sau có xuất hiện di chứng gì khác thường hay không? Ngài cũng không cần quá lo lắng,

chỉ là....tương lai như thế nào cũng còn khó nói!”

Những lời này có vẻ mơ hồ không chắc chắn. Lâm thị nghe thì tức giận trong lòng, lại cũng có chút luống cuống, sắc mặt lập tức thay đổi: “Cái gì mà khó nói? Chẳng lẽ người ngay cả như vậy cũng không phân biệt được, nuôi đại phu như người thì được cái gì hả?”

Tiền đại phu chưa bao giờ bị người khác nhục mạ thẳng mặt như vậy. Lúc này mặt liền đỏ lên, không nói ra lời. Vương mama không nghĩ Lâm thị lại nói như vậy nên liền nhanh miệng hòa giải: “Tiền đại phu, phu nhân chỉ là có chút nóng vội, ngài đừng vì vậy mà phiền lòng. Mời ngài ra gian ngoài kê đơn thuốc! Làm phiền ngài rồi!” Nói xong liền đích thân dẫn Tiền đại phu đi ra ngoài.

Khi Vương mama trở lại, vẫn thấy Lâm thị mặt đầy giận dữ. Âu Dương Khả đứng bên cạnh cũng không nói lời nào, trên mặt cũng là bộ dáng thập phần tức giận. Trong lòng Vương mama khẽ thở dài, lên tiếng cất lực khuyên bảo: “Phu nhân, người đừng quá thương tâm! Cũng may thiếu gia tạm thời đã không còn nguy hiểm nữa!”

Ánh mắt Lâm thị phát ra hận ý mãnh liệt: “Đều là lão bà kia! Sao bà ta dám rat ay hại con của ta chứ?”

Vương mama nghe được lời ấy liền chấn động. Âu Dương Khả cũng giật mình lạnh sống lưng kinh ngạc nói: “Mẫu thân, ý của người là tổ mẫu cố ý hại đệ đệ?”

Lâm thị cười lạnh, tay dừng nơi bụng. Trong lòng hận ý nói: “Không phải bà ta thì còn ai vào đây? Ta trước đây không dám nói cẩn thận tuyệt đối nhưng cũng là từng bước chú ý, bọn tiểu nhân căn bản không có cơ hội đến gần. Chỉ có ngày hôm qua ở Thọ an đường....khẳng định là lão bà kia giở trò! Uống phí ta trước đây hiếu kính, bà ta thế nhưng lại đối xử với ta như vậy. Miệng luôn niệm Kinh

phật, không ngờ lại là lão độc phụ!”

Vương mama khuyên: “Tâm địa lão thái thái cũng quá độc ác rồi. Dù sao phu nhân cũng mang thai cốt nhục Âu Dương gia, sao lão thái thái có thể hạ độc thủ như vậy? Cũng may ông trời có mắt, phu nhân ngài phúc thiên mệnh đại. Người ta nói đại nạn không chết tất có hậu phúc, có thể thấy được tiểu thiếu gia rất có phúc khí!” Vương mama dừng một chút, như là khẳng định như là an ủi nói tiếp: “Từ hôm nay trở đi, phu nhân cứ yên tâm dưỡng thai. Còn đối phó với Đại thiếu gia, đại tiểu thư tương lai tất sẽ có cơ hội. Bây giờ không nên vì nhất thời không nhịn được mà làm hỏng đại sự!”

Lời này làm Âu Dương Khả sững sốt, nhưng cũng không rảnh để nghiền ngẫm. Hơn nữa nàng ta căn bản cũng không muốn suy nghĩ nên thất thanh nói: “Sao lại như vậy? Mẫu thân, người đã đáp ứng thay ta báo thù, sao bây giờ lại chỉ quan tâm đến đệ đệ mà bỏ mặc sống chết của ta?”

Vương mama sững sốt, trong lòng oán hận Nhị tiểu thư chỉ biết quan tâm đến tư lợi. Nhưng bà ta lại không dám nói thẳng, chỉ đành nói: “Nhị tiểu thư, bây giờ không phải lúc báo thù rửa hận. Phu nhân thiếu chút nữa là sảy thai, đây không phải là thiên tai mà là nhân họa. Nay lão thái thái đã không nghĩ sẽ giữ lại tiểu thiếu gia, nếu lúc này Đại thiếu gia, đại tiểu thư có gì sơ suất lại đổ hết ác danh lên đầu tiểu thiếu gia. Tương lai ngay cả khi thiếu gia có bình an ra đời, cũng sẽ bị ghét bỏ, đến lúc đó tiểu thư cùng phu nhân sẽ được ích lợi gì? Lão nô mong ngài có thể nhẫn nại một chút!”

Âu Dương Khả lập tức lạnh mặt, có chút hỗn hển nói: “Nhẫn nại, nhẫn nại, nhẫn nại! Các người bảo ta phải nhẫn nại, người nhìn xem ta đã biến thành cái dạng này, còn nhẫn nại cái gì nữa?” Âu Dương Khả nói xong liền khập khiễng bước nhanh ra ngoài. Lâm thị gấp giọng gọi phía sau cũng hoàn toàn không để ý, ngay cả đầu cũng

không thềm quay lại, cứ thế chạy ra ngoài.

Lâm thị mệt mỏi tựa vào giường, sắc mặt vàng vọt, khuôn mặt tiều tụy. Phải thật lâu sau mới thở dài một hơi, vẻ mặt tràn ngập thất vọng: “Đứa nhỏ này càng ngày càng không hiểu chuyện. Cũng đều tại ta nuông chiều khiến nó trở nên vô pháp vô thiên như vậy. Vương mama, người cũng vất vả rồi. Ta biết mấy ngày nay ta đều bị Âu Dương Noãn làm cho hồ đồ nên đã làm không ít chuyện thiếu lý trí. Ít nhiều cũng còn có người bên cạnh chu toàn. Âu Dương Noãn còn ngoan độc hơn trong tưởng tượng của ta. Người yên tâm, từ nay về sau ta sẽ không gấp gáp hồ đồ như vậy nữa!”

Vương mama nhanh chóng đi đến bên cạnh Lâm thị, nhẹ giọng an ủi: “Phu nhân, ngài có thể nói như vậy lão nô yên tâm rồi. Buổi tối hôm nay có có tiệc, ngài cần phải lấy lại tinh thần chịu đựng một chút!”

Lâm thị nghĩ đến chuyện tối nay liền cười lạnh: “Cái gì mà người một nhà muốn cùng dùng chung bữa cơm. Trước đây khi ta đang an ổn cũng không thấy lão thái thái ân cần như vậy. Rõ ràng là muốn ép buộc ta, muốn trước mắt ta cất nhắc hai tiện nhân Lý di nương cùng Kiều Hạnh kia. Bà ta nhìn lần này không hại chết được con ta liền muốn chọc ta tức chết mới cam tâm!”

Vương mama gật đầu nói: “Phu nhân, nếu hiểu được tâm tư lão thái thái như vậy là được rồi. Bất luận bọn họ có chọc giận ngài như thế nào, cũng đều phải nhịn xuống. Phải nghĩ đến tiểu thiếu gia, tức giận gì cũng qua hết. Nếu thật sự không nhịn được thì cứ nói thân thể không thoải mái rồi rời đi là được!”

Lâm thị lắc đầu nói: “Không ổn, ta bất quá là không đi thỉnh an lão thái bà kia đã mượn cớ phạt ta. Nếu lúc này lại không đi, không biết chừng ở trước mặt mọi người đè ép ta như thế nào nữa?”

“Nhưng sức khỏe của phu nhân.....” Vương mama vẫn còn lo lắng

Lâm thị sờ sờ bụng, trên môi xẹt qua nụ cười lạnh: “Ta không sao. Dù sao cũng không thể để bọn chúng nắm được sơ hở. Mau đi chuẩn bị đi!”

Vương mama tất nhiên là rất đồng ý, cao giọng hô to: “Lê Hương, mau vào đây hầu hạ phu nhân rửa mặt chải đầu!”

Chương 123: Thê thiếp thành đàn ngày đêm nan an (2)

Lâm thị mang thai bảy tháng nên bụng đã lớn đang ngồi dựa vào cái nệm thật dày. Son phấn dày đặc trên mặt cũng không dấu được sự tiều tụy vì mang thai. Sắc mặt vàng vọt cùng phấn cộm lấm tẩm làm cho khuôn mặt vốn diễm quang tứ phía cũng trở nên ảm đạm. Lâm thị hung hăng ngăn tỳ nữ đang chải đầu lại, tức giận quát: “Cẩu nô tài, đây là son phấn gì hả? Như vậy sao ta dám ra ngoài đi gặp người khác?”

“Nô tỳ đáng chết, xin phu nhân thứ tội!” Lê Hương hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống, trong lòng kêu khổ không thôi.

“Ngừng lại cho ta!” Lâm thị rất tức giận, đem mọi thứ trang sức trên đầu đều ném xuống. Cúi đầu nhìn thấy Lê Hương nơm nớp lo sợ mà vẫn thật thanh tú thì không khỏi càng thêm tức giận. Bà ta hung tợn cầm lấy một cây bồ tử đánh xuống người Lê Hương. Lê Hương thập phần hoảng sợ, cũng không dám né tránh, một bên khóc một bên tùy ý Lâm thị đang ra sức đánh, trên người không biết có bao nhiêu là vết thương.

Vương mama bước vào thấy tình hình này liền vội vàng cầm lấy tay Lâm thị, tức giận nói với Lê Hương: “Cẩu nô tài, sao dám chọc phu nhân tức giận như vậy hả? Có chút việc cũng không làm tốt, còn không mau rút ra ngoài!”

Lê Hương lão đảo đi ra ngoài, Vương mama bước đến đỡ Lâm thị, khuyên nhủ: “Phu nhân, ngài đang mang thai, bọn nha đầu làm sai chuyện gì cứ tùy tiện trừng phạt là được. Làm gì phải tức giận như

vậy, cẩn thận làm bị thương tiểu thiếu gia!”

“Người nhìn ta xem, sao không tức giận cho được?” Lâm thị chỉ vào nữ nhân sắc mặt vàng như nến trong gương đồng, “Như vậy sao ta dám gặp lão gia? Người muốn ta mất mặt sao?” Lâm thị không nhận được phần hận nói.

Đây chính là đang vì Lý di nương cùng Kiều Hạnh mỹ mạo kia. Trong lòng Vương mama thờ dài, chủ tử của mình dù sao cũng được sủng ái nhiều năm, ở phương diện này vẫn là nhìn không thoáng: “Phu nhân, mặc kệ Lý di nương cùng Kiều Hạnh được sủng ái như thế nào, cho dù các nàng có dung mạo xinh đẹp như hoa thì cũng chỉ nhất thời, sắc đẹp rồi cũng có khi lụi tàn đến lúc đó tự khắc sẽ phải chịu khổ. Nhưng ngài mới chính là phu nhân đứng đầu phủ, là nữ chủ nhân chân chính của Âu Dương gia. Chỉ cần ngài không phạm phải điều đại sai, bình an sinh hạ tiểu thiếu gia liền không ai có thể lung lay địa vị của ngài được. Làm gì mà vì tranh đoạt nhất thời với các nàng mà tức giận đâu? Ngài đừng quên vừa rồi còn nói nhất định phải tỉnh táo lại....”

Lâm thị vẫy vẫy tay, oán hận nói: “Người không cần nói nhiều nữa, hết thảy đều là do Âu Dương Noãn tặng cho ta. Mỗi lần nhìn thấy Lý di nương cùng Kiều Hạnh, ta lại thấy giống như là Âu Dương Noãn đang cười nhạo ta!” Lâm thị lấy khăn lau nước mắt rồi cười lạnh nói: “Ta không tin, hai hồ ly tinh kia có thể bảo trụ sủng ái được mấy ngày? Ta cũng không phải phế vật vô dụng, chờ ta sinh con xong sẽ từng bước tìm bọn chúng tính sổ!”

.....

Yến tiệc tổ chức tại chính sảnh, trước đây khi Lâm thị chưa mang thai thì cũng cùng mọi người dùng bữa. Sau khi mang thai dù sao thân thể cũng không thoải mái lại thêm trong lòng luôn nghĩ cách

mưu hại người khác cho nên vẫn luôn ở tại Phúc Thụy viện dùng bữa.

Bởi vì trên đường phát sinh chút chuyện, phải quay về thay y phục nên khi Lâm thị đến mọi người đã đông đủ ngồi vào chỗ của mình. Âu Dương Trì ngồi bên cạnh Lý thị, Lý di nương cùng Kiều Hạnh đứng sau Âu Dương Trì. Âu Dương Tước cùng Âu Dương Noãn ngồi bên dưới. Mọi người đang nói chuyện cùng Lão thái thái, không khí thập phần hài hòa thoải mái. Lý thị liên tục gật đầu, trên mặt mang nét cười vui vẻ.

Âu Dương Noãn cũng mỉm cười, ánh mắt nhu hòa, trên người toát lên sự thuần khiết trong trắng. Nàng tết búi tóc như ý đơn giản, trên châu trên trâm cài khế dung đưa, càng thêm lay động lòng người. Không biết Âu Dương Tước nói điều gì đó, nàng nghiêng đầu nhìn đệ đệ tươi cười lại càng ôn nhu. Nét thanh lệ lóa mắt này bởi vì biểu tình ôn nhu ấm áp này mà tản mát ra một loại nhu tình khiến người ta không thể rời mắt.

Nhìn từ xa giống như một bức tranh gia đình ấm áp. Nhưng trong bức tranh đó lại không có thê tử của Âu Dương Trì...

Lâm thị mặc váy màu hồng, trên làn váy thêu hoa sen, song hỉ, biên bức, trên đầu đội kim trâm khảm bảo thạch. Trâm vì hợp cùng nhị tiên tượng trưng nhiều con nhiều phúc, như ý song toàn. Lúc này Lâm thị đứng đó lại có vẻ như trên châu ngọc thúy, phú quý bức người, lại đang cố nén phần nộ, mang vẻ mặt tươi cười tiến lên phía trước thỉnh an Lý thị, sau đó rất tự nhiên đến bên cạnh Âu Dương Trì ngồi xuống.

Âu Dương Noãn đứng đây, khế mỉm cười hướng Lâm thị thỉnh an. Âu Dương Tước cũng cúi đầu cung kính thỉnh an.

Lý di nương một thân dương liên tử xuân thường, mỉm cười quyến rũ thỉnh an Lâm thị sau đó cung kính đứng sau Âu Dương Trì. Kiều Hạnh cũng lặp lại như vậy. Âu Dương Trì vừa lòng nhìn hai nữ nhân, giống như rất hài lòng, còn Lâm thị lại nhìn hai người, ánh mắt lạnh lùng.

Âu Dương Noãn cực kỳ ôn nhu, giống như là vô tình cười nói: “Vòng ngọc trên tay Lý di nương thật là đẹp a!”

Lâm thị đảo mắt qua rồi lập tức sửng sốt, trên tay Lý Nguyệt Nga đang mang một vòng ngọc phỉ thúy tính chất ôn nhuận, ngọc chất trong suốt, màu xanh biếc ướt át. Lâm thị không khỏi biến sắc, vòng ngọc này Lão thái thái có mà Lâm thị rất thích, năm lần bảy lượt mượn cơ hội để xin nhưng Lý thị nhất quyết không chịu cho. Ai ngờ bây giờ nó lại xuất hiện trên cổ tay Lý Nguyệt Nga.

Trên mặt Lý Nguyệt Nga lập tức khiêm tốn, Lý thị cười nói: “Noãn Nhi đúng là tinh mắt. Vòng ngọc này là ta mới tặng cho Nguyệt nga, xem như mừng nàng sắp sửa sinh con trai cho Âu Dương gia chúng ta!”

Nghe vậy sóng mắt Lý Nguyệt Nga khẽ lưu chuyển, hai gò má ửng hồng, vẻ mặt thể hiện rõ thần thái hạnh phúc. Đôi mắt đẹp vừa then thừng vừa xấu hổ nhìn Âu Dương Trì, xinh đẹp như một đoá phù dung.

Mọi người ngồi đây mỗi người một thần sắc khác nhau, Âu Dương Trì là quá đổi vui mừng. Âu Dương Noãn hơi hơi mỉm cười, thần sắc Âu Dương Tước vẫn bình thản. Kiều Hạnh đứng phía sau lại tràn đầy ghen tị. Duy chỉ có Lâm thị là sắc mặt trắng bệch.

Tin tức Lý di nương mang thai thế nhưng lại không hề rơi vào tai Phúc Thụy viện. Từ khi nào thì thế lực của phu nhân lại suy nhược như vậy? Trong lòng Vương mama hoảng loạn, có chút cảm giác đại

thế dường như đang mất đi.

Lúc này liền nghe thấy Âu Dương Noãn cười nói: “Thật vậy sao? Chúc mừng tổ mẫu cùng phụ thân. Trước Nhi, còn không mau kính phụ thân một ly?”

Âu Dương Trước mỉm cười, giống như là thật sự vui mừng kính rượu Âu Dương Trì. Nửa điểm nhìn không ra tâm tư, trong lòng Vương mama lại càng lo lắng. Nếu Lý di nương mang thai sinh ra một thiếu gia, rất có khả năng sẽ đứng ra tranh đoạt tài sản với Đại thiếu gia. Sao hẳn lại một chút mất hứng cũng đều không có? Từ khi nào thì Đại thiếu gia trở nên thâm trầm như vậy?

Sắc mặt Lâm thị thập phần khó coi, ánh mắt lạnh như băng dừng trên người Kiều Hạnh đang đứng trong góc, thản nhiên nói: “Vương di nương, còn ngây ngốc đứng đó làm gì? Sao không nhanh đến hầu hạ? Lý di nương là quý thiếp lại được lão gia sủng ái. Nay lại là công thần của nhà chúng ta, ngươi thì dựa vào cái gì mà dám vô lễ như vậy hả?”

Lời kia vừa thốt ra, đừng nói Kiều Hạnh, ngay cả Lý di nương vẫn còn thẹn thùng cũng nháy mắt trắng bệch. Thân là thiếp thất căn bản không được ngồi cùng bàn, có chủ mẫu ở đây thì chỉ có thể đứng phía sau. Lâm thị nói Kiều Hạnh nhưng trên thực tế là đang nhắc nhở Lý di nương, quý thiếp dù sao cũng chỉ là thiếp. Bà ta muốn cho mọi người biết mình mới là đương gia chủ mẫu, Lý di nương dù được sủng ái thế nào thì cũng chỉ là thiếp mà thôi. Chỉ cần bà ta còn ở đây, Lý Nguyệt Nga nàng cũng chỉ có thể đứng ở bên cạnh mà thôi.

Lý thị liếc nhìn Lâm thị, trên mặt lộ ra không ít cười lạnh, nói: “Nguyệt Nga, ngươi nay mang thai tự nhiên sẽ không giống với trước kia. Lại ngồi bên cạnh ta đi!”

Lý di nương âm thầm sung sướng, nhìn Lâm thị một cái, ánh mắt đó khó có thể che dấu vẻ đắc ý. Âu Dương Noãn cúi đầu, che lại nụ cười trào phúng.

Lý thị cũng không tính dừng tay như vậy, tiếp tục mở miệng: “Nguyệt Nga gả vào Âu Dương gia chúng ta thì về sau chính là người một nhà. Hy vọng các người có thể hòa thuận!” Lý thị dừng một chút rồi lạnh lùng nói: “Nếu có gì bất mãn cứ nói với ta, đừng gây chuyện thì phi khiến gia đình không yên!”

Đây chính là đang phủ đầu Lâm thị, Âu Dương Tước nhìn Lý thị rồi lại nhìn Lâm thị. Cuối cùng ánh mắt dừng lại Âu Dương Noãn đang bình thản uống trà, như là đột nhiên hiểu được cái gì, lúc này mới nhin cười làm bộ như không nghe thấy gì.

Lý di nương nhìn thoáng qua Lý thị, một đôi mắt như thu thủy toát ra vẻ bất an, xấu hổ cùng khiếp sợ. Nhưng cũng không dám thật sự ngồi xuống, mà là đi ra phía sau nghiêng thân mình nhẹ nhàng ngồi xuống. Lý thị phát phát tay, phân phó nha hoàn lấy nệm ấm. Lâm thị ở bên cạnh nhìn, cơ hồ tức đến lệch mũi.

Bàn ăn thật lớn làm từ cây tử đàn điều khắc Bát tiên hải quá. Mặt bàn thật to có mấy chục món ăn được bày biện đầy một bàn, đúng là mỹ thực khiến người ta khó nhin. Nhưng Lâm thị nhìn thoáng qua, một miếng cũng ăn không vào. Kiều Hạng bên cạnh đang chia thức ăn cho bà ta, đáy mắt cũng thể hiện thần sắc không kiên nhẫn.

Kiều Hạng hôm nay mặc váy màu đỏ thêu mỹ nhân bắt bướm, y phục này vốn nàng ta phái người đến tận Giang Nam để mua gấm vóc cố ý mặc trước mặt Âu Dương Trì. Ai ngờ Lý di nương lại mang thai, Âu Dương Trì căn bản cũng không liếc mắt nhìn Kiều Hạng một cái, vốn đã hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Lúc này Lâm thị lại cố tình đến đây, chán ghét trong lòng Kiều Hạnh cũng đành cường lực nhẫn nại. Lâm thị lại cứ cố ý khó xử khắp nơi, khi thì nói động tác quá chậm, trong chốc lát lại nói tư thế không đủ cung kính. Rồi lại khiển trách Kiều Hạnh nói chuyện quá nhỏ khiến Lâm thị không thể nghe rõ, tóm lại dù nàng ta có làm thế nào cũng đều sai. Tươi cười trên mặt Kiều Hạnh cơ hồ như đều vắn vẹo.

Lâm thị lúc này nhìn Lý di nương nói: “Di nương đang có thai, chuyện trong nhà...”

Lý thị thản nhiên ngắt lời: “Noãn Nhi, từ hôm nay trở đi con hãy trợ giúp Lý di nương một tay!”

Lâm thị sừng sốt, tuy rằng vẫn tươi cười nhưng trong lòng lại như có sóng dữ.

Tươi cười của Âu Dương Noãn ôn nhu như liễu tháng hai thêm một chút xuân sắc, nàng do dự nói: “Chỉ sợ Noãn Nhi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, đến lúc đó lại cô phụ sự chờ mong của tổ mẫu!”

“Không sao! Kêu con làm thì con cứ làm đi! Dù sao so với việc kêu người không hiểu chuyện nhúng tay vào, không biết nhà chúng ta lại biến thành chướng khí mù mịt!” Lý thị lạnh lùng nói.

Đúng lúc này Kiều Hạnh lại lỡ tay đánh rơi chiếc đĩa.

Lửa trong lòng Lâm thị lập tức bốc lên, lạnh lùng nói: “Mất mù rồi sao? Đây là cái gì hả, đã vậy lại không có quy củ gì! Đã vào cửa Âu Dương gia, chẳng lẽ một ít lễ nghi cơ bản nhất người cũng không biết sao?”

Kiều Hạnh lập tức ủy khuất, lệ quang trong suốt nhìn Âu Dương Trì, ánh mắt lộ vẻ cầu xin.

Âu Dương Trì vốn không nghĩ sẽ gặp Lâm thị, lúc này nhìn thấy bà ta cư nhiên quát lớn với thị thiếp mình âu yếm nhất thời tức giận nói: “Im ngay! Trưởng bối còn ở đây, ngươi hô to gọi nhỏ cái gì hả? Còn ra thể thống gì nữa, đây là quy củ của người sao?”

Lâm thị nhìn thẳng Âu Dương Trì, cười lạnh nói: “Lão gia, trong phủ chúng ta người chân chính không có quy củ là ai? Ta lớn tiếng nói mấy câu lại không được, còn một thị thiếp ngang nhiên ngồi ăn cùng bàn với ta thì như thế nào?” Lâm thị vốn muốn nhấn nại nhưng Lý thị lại cất nhắc Lý di nương đến mức này, nếu bà ta tiếp tục nhấn nại thì trong nhà này địa vị của bà ta còn sao?

Lý di nương nghe đến đó thì liền cầm khăn tay nhỏ giọng khóc nức nở, ủy khuất nói: “Đều tại thiếp không tốt, là thiếp không biết cấp bậc lễ nghĩa! Thiếp không nên ngồi ở chỗ này! Phu nhân trăm ngàn lần đừng nóng giận!”

Nói xong liền vội vàng đứng lên, vẫn còn khóc nhìn Lâm thị nói: “Phu nhân, là tại ta không tốt! Ngài đừng chọc lão thái thái cùng lão gia tức giận. Ta tới hầu hạ ngài dùng bữa!”

Lâm thị nhìn Lý di nương, hừ lạnh: “Ngươi thì có gì ủy khuất? Thân chỉ là thiếp thất, hầu hạ chủ tử là việc ngươi nên làm. Khóc suốt mướt giống như là ai khi dễ ngươi vậy!”

Âu Dương Noãn đứng lên nhẹ giọng khuyên nhủ: “Mẫu thân, người có gì thì từ từ nói. Nay người cùng Lý di nương đang có thai, ai bị thương cũng đều khiến phụ thân cùng tổ mẫu khó xử!”

Lý di nương lập tức khóc càng thương tâm, liên tục nói: “Đại tiểu thư không cần vì ta cầu tình! Là ta không tốt, là ta không tốt!”

Lý thị cười lạnh nói: “Cho người ngồi xuống là ta, người đây là đang chỉ cây dâu mắng cây hòe, thiếu điều chỉ thẳng tên họ mà thôi. Hôm nay nháo đến mức này, mọi người có mắt đều thấy, tuyệt đối trách không đến trên người của người a! Uyển Như, muốn nói cái gì cứ nói với ta là được rồi, làm gì mà phải khó xử Nguyệt Nga hả?”

Lâm thị tức giận, tuy sớm biết Lý thị thiên vị nhưng không nghĩ tới lại đến mức trước mặt hạ nhân cũng không để cho bà ta chút mặt mũi. Lâm thị đã muốn nhẫn nại thế nhưng những người này từng bước lại từng bước chèn ép, thật sự làm bà ta khó có thể chịu được. Lâm thị tức giận nói: “Lão thái thái, con dâu không có nửa điểm ám chỉ ngài. Chỉ là trong phủ này cũng không phải nơi cửa nhỏ nhà nghèo, chút quy củ này phải hiểu được. Nay tuy rằng thân mình Lý di nương quan trọng nhưng cũng chỉ là thiếp, đương nhiên phải đứng hầu hạ. Ngài lại để nàng ta ngồi xuống cùng ăn cơm, chẳng phải làm người ta chê cười sao?”

Sắc mặt Lý thị lập tức thay đổi, cơ hồ như là không dám tin trừng mắt nhìn Lâm thị.

Chương 124: Thê thiếp thành đàn ngày đêm nan an (3)

“Im miệng!” Nghe xong những lời của Lâm thị Âu Dương Trì lại như lửa đổ thêm dầu, lập tức đập mạnh tay xuống bàn, thanh âm lạnh lùng đáng sợ.

Trong sảnh lạnh ngắt như tờ, ngay cả Lý di nương cũng ngừng khóc, tất cả mọi người đều nhìn Âu Dương Trì. Lý thị lại đột nhiên đứng lên, chiếc đũa cầm trong tay ném thật mạnh lên bàn, tức giận nói: “Muốn ăn cơm cũng không yên ổn! Trương mama, dìu ta đi về!”

Âu Dương Noãn cùng Âu Dương Tước cũng lập tức đứng lên muốn đưa Lý thị trở về. Lý thị lại xua tay như là rất khó thờ, xoay người nắm lấy tay Trương mama bước đi, cũng không thèm quan tâm đến Âu Dương Trì. Hắn cũng hiểu được đúng là chuyện mất mặt, tức giận vạn phần: “Bỏ đi!” Nói xong cũng phẩy tay áo rời đi.

Lý Nguyệt Nga nhìn thoáng qua sắc mặt Lâm thị, không chút suy nghĩ liền bước theo Âu Dương Trì. Kiều Hạnh bên kia cũng muốn lui ra nhưng lại bị Vương mama gọi lại: “Đi đâu, người tưởng người cũng là người mang thai muốn được chiều chuộng sao? Còn không mau tiếp tục hầu hạ phu nhân dùng cơm!”

Kiều Hạnh sửng sốt, động tác trên tay chậm lại. Lâm thị đứng lên lập tức cho Kiều Hạnh một cái tát vang dội, móng tay thật dài xẹt qua mặt nàng ta. Kiều Hạnh thét lên một tiếng kinh hãi, trên mặt đã có vết máu.

Lâm thị xả được tức giận, trong lòng có chút thống khoái hơn. Cười

lạnh nói: “Quên đi, ta không ăn nữa! Nhìn các người chậm chạp ta liền phiền lòng. Vương mama, chúng ta trở về!”

Âu Dương Noãn cười nói: “Mẫu thân, người không ăn gì đã trở về sao?”

Lâm thị hung tợn trừng mắt nhìn Âu Dương Noãn, sau đó xoay người rời đi.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua Kiều Hạnh, trên mặt lộ ra vẻ tiếc hận: “Vương di nương, vết thương trên mặt không thể xem thường được. Nhất định phải chăm sóc thật kỹ, vạn nhất lưu lại sẹo....”

Vương Kiều Hạnh biến sắc, nàng ta dựa vào khuôn mặt xinh đẹp mới được sủng ái. Nếu từ nay về sau mặt cứ như vậy bị hủy dung, Âu Dương Trì còn thêm nhìn đến sao? Kiều Hạnh lập tức thương tiếc vuốt ve khuôn mặt nhìn chằm chằm bóng dáng Lâm thị ở phía xa, ánh mắt thập phần oán độc.

Âu Dương Noãn cười nhìn Kiều Hạnh nói: “Đúng rồi, sao dạo này không thấy con mèo kia của di nương?”

Vương Kiều Hạnh thích mèo, Âu Dương Trì lại sủng ái nàng, không biết tìm từ đâu một con mèo có bộ lông màu trắng tinh cho Kiều Hạnh nuôi dưỡng. Nói đến Bích Nhi, Vương Kiều Hạnh liền sửng sốt: “Hai ngày nay không biết nó chạy đi nơi nào...”

Xuân đến mèo con tự nhiên sẽ chạy đi xung quanh, Âu Dương Noãn gật gật đầu, môi cong lên nụ cười thản nhiên xa cách: “Di nương cần phải trông coi cẩn thận con mèo kia. Nay nhà chúng ta có thai phụ, cần nhất là yên tĩnh, trăm ngàn lần đừng để con mèo kia lỡ mồm dọa sợ người khác!”

Vương Kiều Hạnh nhìn Âu Dương Noãn, trong đôi mắt bỗng nhiên vụt qua sự u ám kỳ dị. Âu Dương Noãn lẳng lặng mỉm cười, giống như là đang nói đến một chuyện bình thường, cũng không hề mang hàm nghĩa đặc biệt nào.

Vương Kiều Hạnh nghĩ nghĩ, mỉm cười lộ ra hàm răng trắng sáng: “Đa tạ Đại tiểu thư nhắc nhở, ta nhất định sẽ trông coi Bích Nhi cẩn thận, không để nó chạy loạn khắp nơi!” Nói xong liền bước đi.

Âu Dương Tước một lần nữa ngồi xuống, nhìn Âu Dương Noãn nói: “Tỷ tỷ. Hôm nay vịt Bát Bảo nấu rất thơm! Tỷ mau nếm thử đi!”

Âu Dương Noãn nhìn hắn, trên mặt lộ ra tươi cười nói: “Đệ ăn đi, tỷ tỷ mệt rồi!” Nói xong nàng liền chậm rãi bước ra ngoài.

Nàng chậm rãi bước đi, Phương mama cùng Hồng Ngọc theo phía sau. Hồng Ngọc lên tiếng hỏi: “Tiểu thư, những lời người nói với Vương di nương là có ý gì vậy?”

Âu Dương Noãn lắc đầu, bước đi lững thững theo dọc hành lang. Ngoài đình hoa đào nở rộ, một làn gió thổi qua vô số cánh hoa rơi đầy đất. Có mấy cánh hoa xinh đẹp lượn lờ bay rồi nhẹ nhàng đậu xuống vai nàng. Âu Dương Noãn vươn tay phất đi, trên bàn tay trắng nõn như tuyết có vài cánh hoa dính lên, mang theo một loại diễm lệ vô cùng. Âu Dương Noãn thản nhiên cười cười.

Một giọt lệ không tiếng động chảy xuống lòng bàn tay nàng.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Hồng Ngọc bị dọa sợ. Phương mama cũng không hiểu đã có chuyện gì xảy ra.

Âu Dương Noãn ngẩng đầu, nhẹ nhàng lau đi dòng lệ trên má. Nàng nhẹ giọng đáp: “Mười ngày nữa là tới ngày giỗ của mẫu thân!”

Mẫu thân một mình cô đơn, Lâm thị lại ở trước mặt mọi người quá thùy. Thật sự vẫn nghĩ rằng Âu Dương gia là thiên hạ của mình sao? Nữ nhân người đầy tội ác như vậy, đêm khuya nằm mộng không biết có giật mình sợ hãi hay không? Trong lòng Âu Dương Noãn âm thầm nghĩ ngợi, tươi cười trên môi lại càng ôn nhu.

Ngày hôm sau ở hoa viên. Lâm thị đang ngồi phơi nắng. Mắt nhìn thấy Kiều Hạnh từ xa đi đến không khỏi cười lạnh cao giọng nói: “Vương di nương đi đâu vậy?”

Vương Kiều Hạnh sững sốt, tựa hồ như hoàn toàn không nghĩ tới Lâm thị lại ở trong hoa viên. Kiều Hạnh đâu biết rằng tối hôm qua Lâm thị lấy được toàn thắng nhưng lại không muốn giấu đi, thậm chí muốn ở trước mặt mọi người lập uy. Sắc mặt Kiều Hạnh không khỏi trắng bệch, đi nhanh lên trước nói: “Phu nhân, ta...ta chỉ muốn tìm Bích Nhi. Vừa tìm được nên đang định trở về!”

Lâm thị lạnh lùng nhìn mèo con cả người tuyết trắng đang nằm trong lòng Kiều Hạnh, thần sắc lộ vẻ chán ghét. Nhưng rất nhanh trong ánh mắt bà ta xẹt qua tia quý dật, quay đầu cười nói với Trương mama: “Hoa trong hoa viên đều đã nở, là mỹ sự. Người đi mời Lý di nương qua đây cùng ngắm hoa đi!”

Trương mama sững sốt, như là có điểm ngoài ý muốn nhưng rất nhanh liền phái người đi mời.

Vương Kiều Hạnh nhìn thần sắc Lâm thị, trực giác liền bảo không tốt. Nhưng chỉ dám cúi đầu ôm Bích Nhi, không biết là đang suy nghĩ cái gì mà không dám ngẩng đầu nhìn Lâm thị.

Lâm thị thản nhiên nói: “Mèo con kia nhìn thật lém lỉnh, cho ta ôm một cái nào!”

Vương Kiều Hạnh sững sốt, nhớ tới lời nói của Đại tiểu thư, trong đầu tựa hồ như có một ý niệm tà ác xuất hiện. Nhưng chung quy vẫn không đủ độc ác, chỉ dám suy nghĩ đến một chút thôi, sau đó thành thành thật thật đem Bích Nhi giao ra.

Lâm thị ôm Bích Nhi nhưng chỉ một lát là chịu không nổi liền đem giao cho Vương mama, còn mình thì ngồi ở chỗ kia chờ Lý Nguyệt Nga. Lý di nương mới từ Thọ an đường đi ra liền có người đến báo phu nhân có lời mời. Nàng ta tất nhiên không dám từ chối, chỉ có thể miễn cưỡng đi theo vào hoa viên. Vừa đến liền nhìn thấy quang cảnh này thì liền ngẩn ngơ, thật cẩn thận nói: “Phu nhân, ngài tìm ta có việc gì vậy?”

“Người nay được chiều chuộng, không có việc gì liền không thể tìm người sao?” Lâm thị cười lạnh một tiếng.

Lý Nguyệt Nga cúi đầu: “Không dám! Phu nhân có gì phân phó mời nói thẳng là được!”

“Cũng không có việc gì, chẳng qua là ta thấy hoa trong này vừa vặn mới nở nên mời các người qua đây cùng thưởng thức!” Lâm thị nhìn hai tay Lý Nguyệt Nga không tự giác mà hơi hơi bảo vệ bụng, thật sự là một bộ dáng hết sức cẩn thận thì không khỏi lộ ra trào phúng.

Lý Nguyệt Nga kinh sợ, tay Lâm thị lơ đãng vươn ra vuốt ve Bích Nhi, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đều là người hầu hạ lão gia, tuy rằng thường ngày ta đối với các người có chút nghiêm khắc nhưng cũng đều là vì tốt cho các người. Hai người cũng nên hiểu được điểm này!”

Lý di nương cùng Vương Kiều Hạnh liếc nhìn nhau, trên mặt lộ ra chút buồn bực. Ngày xưa luôn tìm cách bắt bẻ, hôm nay như vậy

không biết rốt cuộc là có ý gì.

Lâm thị nhìn Lý Nguyệt Nga, ánh mắt lạnh lẽo. Bà ta không còn kiên nhẫn, con trai mình chưa tới ba tháng nữa là chào đời, nữ nhân này cũng đã mang thai. Cũng may thai còn chưa ổn định, cũng vẫn còn kịp để bà ta động thủ. Lâm thị nghĩ mới đầu chắc Âu Dương Trì cũng có phản ứng nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy hắn sẽ không làm gì quá đáng. Dù sao bà ta cũng là muội ruột của bộ binh Thượng Thư, hắn dám làm gì chứ?

Tay Lâm thị như có như không vuốt ve mèo con: “Cuộc sống trong phủ này các người phải hiểu cái gì nên làm cái gì không nên làm....”

Còn chưa nói xong bỗng nhiên Vương mama lớn tiếng kêu lên rồi ném Bích Nhi ra ngoài. Mọi người còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã thấy Bích Nhi thẳng tắp hướng về Lý di nương. Mèo con kia được nuôi dưỡng rất tốt, sức ném qua lại không phải nhỏ, mọi người lập tức sợ ngây người.

Phản ứng đầu tiên của Lý Nguyệt Nga là theo bản năng lấy tay che bụng. Mèo con kia dĩ nhiên là hướng bụng nàng ta trực tiếp bay đến. Trên mu bàn tay cũng như cánh tay lập tức xuất hiện hơn mười vết cào rớm máu, trông rất khủng bố.

Lý Nguyệt Nga liều mạng hét ầm lên, lui về sau nửa bước. Vương mama liếc mắt: “Còn không mau dìu lên!” Nha đầu bên cạnh lập tức hiểu ý lập tức bước lên. Lý Nguyệt Nga kinh hô một tiếng rồi bắt lấy tay nha đầu kia, lại không biết ai ngáng chân cả người vô ý thức ngã phía sau thật mạnh....Nàng ta sợ tới mức cơ hồ không kêu ra tiếng, Kiều Hạnh cũng hoảng sợ vô cùng. Cùng lúc đó, tiếng kinh hô vang vọng khắp hoa viên...

Sau khi nghe chuyện xảy ra ở hoa viên Âu Dương Trì tức giận đến

sắc mặt xanh mét, chạy nhanh đến viện Lý di nương. Nhưng đại phu nói đứa nhỏ không thể giữ lại, Âu Dương Trì tức giận, vừa nghe nói mèo con kia là của Kiều Hạnh liền lập tức mắng to một trận, lại còn muốn dùng gia pháp. Kiều Hạnh từ khi làm di nương vẫn luôn được sủng ái, chưa từng phải chịu loại ủy khuất này liền lập tức khóc lớn nói là do Vương mama bên người phu nhân ôm Bích Nhi không cẩn thận, làm hại Lý di nương mất đi đứa nhỏ. Vốn muốn nói Lâm thị vài câu nhưng lại kiêng kỵ Lâm thị ngoan độc nên không dám nhiều lời.

Nhưng cũng không cần Kiều Hạnh nói nhiều, Âu Dương Trì liền nghĩ đến người đứng sau là Lâm thị. Làm sao có thể chịu được liền chạy tới Phúc Thụy viện tìm Lâm thị tính sổ. Lâm thị lại giả bộ đáng thương, hấn làm sao còn tin tưởng cùng thương xót như trước đây, chỉ nói bà ta mèo khóc chuột giả từ bi. Lâm thị ủy khuất giải thích: “Mèo kia cũng không phải do thiếp nuôi. Thiếp cùng Lý di nương đều là người hầu hạ lão gia, nàng không còn đứa nhỏ thì có gì tốt với thiếp?”

Âu Dương Trì đã tức giận đỉnh điểm, trong lòng căn bản không tin lý do thoái thác này. Lại cố kỵ Lâm Văn Uyên, tuy không thể thẳng tay trừng trị nhưng chung quy vẫn không nhen được cục tức này đành lôi Vương mama ra ngoài sai người đánh thật mạnh hai mươi trượng.

Vương mama là người Lâm thị tin cậy nhất, đánh Vương mama tương đương đánh vào mặt Lâm thị. Lâm thị nghĩ đến mọi người dùng ánh mắt lạnh lùng cô lập mẹ con mình còn đối với tỷ đệ Âu Dương Noãn lại cung kính nhiệt tình. Thêm nữa đứa nhỏ trong bụng bà ta thì là Thiên sát cô tinh khiến mọi người chán ghét còn đứa nhỏ của Lý di nương không còn lại khiến Âu Dương Trì tức giận như vậy thì không khỏi ủy khuất. Lâm thị nhìn Vương mama bị đánh cho không đứng dậy nổi đang khóc lớn liền trút giận lên đầu mama nha hoàn trong viện.

Âu Dương Tước nghe tin liền vụng trộm nói với Âu Dương Noãn: “Tỷ tử, phụ thân tức giận như vậy, đệ còn tưởng rằng ông ấy sẽ hưu nữ nhân kia. Không ngờ lại đi xử lý một mama!”

Âu Dương Noãn nhìn hoa đào trong viện, cười cười rồi nhẹ nhàng nói: “Người phụ thân này....Lúc nương tử chết hẳn cũng không thém liếc nhìn một cái, mấy tháng gần gũi sau liền vội vàng cưới Lâm Uyển Như. Đệ cũng đừng ôm nhiều hy vọng với phụ thân, trong lòng ông ấy chỉ có bản thân mà thôi...”

Âu Dương Tước có chút ngây người, lập tức hướng Âu Dương Noãn chứng thực một chuyện: “Chuyện này....có phải có liên quan đến tỷ hay không?”

Nếu Kiều Hạnh thực sự tâm ngoan thủ lạt thì đảm bảo đứa nhỏ hôm nay sẽ không phải của Lý di nương mà là Lâm thị. Đáng tiếc, chỉ là múa rìu qua mắt thợ mà thôi. Không những vậy còn bị Lâm thị cướp đoạt tiên cơ. Nhưng mà Lâm thị làm vậy đồng thời cũng đắc tội với hai thị thiếp mà Âu Dương Trì sủng ái nhất. Có hai nữ nhân trẻ tuổi mỹ mạo vừa đau vừa hận Lâm thị ở bên tai Âu Dương Trì thủ thủ mỗi ngày, bà ta cả đời này cũng đừng nghĩ có thể xoay người.

Quan trọng nhất là, bọn họ càng huyên náo đến gà bay chó sủa Tước Nhi của nàng lại càng an toàn.

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Còn cần ta phải động thủ sao? Nếu Lâm thị thông minh hơn một chút, khí độ lớn hơn một chút thì hoàn toàn có thể phủ sạch tội này. Bà ta nghĩ rằng phụ thân một lần rồi lại một lần không xử trí bà ta nhưng lại không biết lâu ngày phụ thân càng xa lánh bà ta hơn!”

Âu Dương Tước nghĩ nghĩ, có chút cảm thán nói: “Ta cuối cùng vẫn thấy phụ thân có chút đáng thương...”

“Con người ông ấy không xứng được người khác đối xử thân tình!”
Âu Dương Noãn thản nhiên nói, trong ánh mắt lộ ra hàn ý khắc cốt.

Ba tháng nữa Lâm thị sẽ lâm bồn, nàng thực sự chờ đến ngày đó...

Chương 125: Cũng xưng là kinh đô song bích (1)

Lý Nguyệt Nga từ sau khi sẩy thai liền cả ngày nằm lỳ trên giường lấy lệ rửa mặt. Trong nhà ai cũng khuyên nhủ, thậm chí ngay cả Lý thị cũng bị kinh động, nhiều lần phái người đi vấn an nhưng Lý di nương nửa điểm cũng không có chuyển biến tốt.

“Di nương, người ăn một chút đi...” Bội Nhi ngồi trước giường nắm lấy tay Lý di nương, trong tay bưng một chén canh ngân nhĩ, bộ dáng thập phần không yên.

“Ta không đói!” Lý di nương sắc mặt xanh mét, răng nanh cắn chặt lại. Nghĩ một đằng nói một nẻo: “Người đừng xen vào, ta chết đi không phải lại càng rảnh tay sao?”

Lý Nguyệt Nga không biết phải mất bao lâu mới có được đứa nhỏ này, cơ hồ ký thác toàn bộ hy vọng. Nay nói mất liền mất, tự nhiên sẽ thương tâm vô độ. Bội Nhi biết trong lòng chủ tử khổ sở, lại không có cách nào an ủi. Vốn tưởng rằng phu nhân mất đi sủng ái, di nương lại được chấp chưởng quản gia trong phủ, hết thảy đều yên tâm. Không nghĩ rằng kết quả lại như vậy.

Nghĩ đến lại khiến bản thân thở dài, cũng là do các nàng quá coi thường phu nhân rồi, nghĩ rằng có thể nắm được tâm lão gia, mang thai một tiểu thiếu gia thì không ai dám làm gì. Nhưng tuyệt chưa từng nghĩ đến áo mặc vào rồi lại bị phu nhân vốn đã thất sủng kia cắn một phát.

“Di nương, ngài hai ngày nay không ăn không uống. Nếu cứ tiếp tục

như vậy thân thể làm sao trụ được....Ngài dùng một chút canh ngân nhĩ này đi!” Bội Nhi đem canh đến gần Lý Nguyệt Nga, để nàng ta ngửi thấy mùi thơm, hy vọng có thể kích thích vị giác mà uống một ngụm.

Lý di nương hất tung bát canh, trên giường, dưới đất lập tức vương vãi vết bẩn. Bội Nhi hoảng sợ.

“Ta đúng là ngu xuẩn, không có đầu óc!” Lý Nguyệt Nga nước mắt như mưa, “Ta toàn tâm toàn ý nghĩ rằng chỉ cần lão gia đối với ta tốt thì có thể đứng vững gót chân trong phủ. Nhưng không hề nghĩ tới, ta không đi hại người nhưng người ta nhìn thấy ta quá tốt sẽ đến hại ta. Đại tiểu thư từng nói với ta những sủng ái này đều là giả, bảo ta nên tính toán sớm, ta lại cứ không chịu nghe. Nay đã thấy sai lầm, đứa nhỏ còn chưa chào đời đã....”

Nay hối hận cũng đã không kịp nữa rồi, còn chưa nói xong câu đó đã ôm lấy chăn khóc lớn.

Bội Nhi theo hầu Lý Nguyệt Nga từ nhỏ, lớn lên cùng nhau, cũng cùng nàng ta tới kinh đô nương nhờ họ hàng nên cũng đau lòng khóc lên: “Di nương! Hay là người hãy cầu lão gia làm chủ, để lão gia trừng phạt phu nhân....Di nương đừng khóc nữa, thân thể quan trọng hơn!”

Lý Nguyệt Nga lại lộ vẻ mặt phẫn hận, đáy mắt tràn ngập oán giận: “Hắn sao? Hắn hiện tại chắc đang cùng tiểu yêu tinh Kiều Hạnh kia phong lưu khoái hoạt, căn bản không để tâm ta mất con mà đau khổ! Ta quỳ xuống cầu xin hắn, hắn ngay cả ý nghĩ hưu tiện nhân kia cũng không dám! Cầu hắn thì có lợi ích gì!”

Bội Nhi nhìn thấy ánh mắt chủ tử nhà mình như muốn phát hỏa thì không khỏi nói: “Còn có lão thái thái! Di nương, người có thể dựa vào

lão thái thái!”

Lý Nguyệt Nga hừ lạnh một tiếng, nét tú lệ trên mặt phút chốc bị bao phủ bởi một tầng hàn sương: “Hừ, bà ấy vì ta mang thai nên mới đối xử tốt với ta. Vừa nghe đứa nhỏ không còn thể nhưng lại trách tại ta không cẩn thận. Ta cũng xem như đã nhìn rõ, Âu Dương gia này tất cả đều vì lợi ích của bản thân mà thôi!”

Đúng lúc này nha đầu bên ngoài xốc màn đi vào, thật cẩn thận nói: “Lý di nương, Đại tiểu thư đến thăm người!”

Lý di nương cùng Bội Nhi liếc nhìn nhau, Bội Nhi lập tức hiểu ý chủ động đi ra ngoài đón.

Thấy Bội Nhi đi ra, Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Lý di nương có khỏe không?”

“Đa tạ Đại tiểu thư quan tâm, thân thể Di nương đã tốt hơn rồi!” Tươi cười của Bội Nhi có chút miễn cưỡng, “Chỉ là tinh thần không được tốt lắm, chỉ sợ vẫn còn thương tâm!”

Âu Dương Noãn ôn nhu nói: “Ta đã nghe chuyện của di nương. Vốn muốn qua thăm di nương sớm hơn nhưng bên mẫu thân vẫn còn nháo, sẽ không tốt nếu ta qua đây. Ta biết, chuyện này di nương phải chịu ủy khuất rồi!”

Bội Nhi không nghĩ rằng Âu Dương Noãn sẽ nói như vậy nên vội nói: “Đa tạ đại tiểu thư, mời ngài vào trong!”

Lúc Âu Dương Noãn bước vào thấy Lý di nương đã nửa nằm nửa ngồi dựa vào đầu giường, sắc mặt tái nhợt. Đôi mắt to vô hồn, người tiều tụy. Thấy Âu Dương Noãn đi vào liền muốn đứng lên, Âu Dương Noãn nhanh chóng ngăn lại: “Di nương không cần đa lễ, thân thể còn

chưa khỏe, mau nằm xuống nghỉ ngơi đi!”

Lý di nương lại giãy dụa ngồi xuống, Âu Dương Noãn thấy vậy không khỏi nhẹ giọng nói: “Di nương có tội tình gì đâu chứ?”

Lý di nương lại ô ô khóc lớn.

Trong mắt Âu Dương Noãn hiện lên chút đồng tình, nói: “Di nương, cứ thương tâm như vậy cũng chỉ khổ cho bản thân. Di nương cũng nên vì tương lai mà suy nghĩ một chút!”

“Đại tiểu thư, ta thực hối hận vì lúc trước không nghe lời tiểu thư. Bọn họ thế nhưng lại nhấn tâm...” Lý di nương nâng ánh mắt lên, vẻ mặt bi thương.

Âu Dương Noãn gật đầu, ngồi xuống chiếc ghế cách giường không xa rồi mới thấp giọng nói: “Vừa rồi ở cửa ta có nhìn thấy Vương di nương, hình như di nương muốn vào thăm...”

Lý di nương sừng sốt, lát sau vẻ mặt lại càng thêm phần hận: “Mèo khóc chuột giả từ bi, việc này ả không thoát khỏi có liên quan! Nếu không vì nàng ta nuôi dưỡng con mèo kia, hài tử đang êm đẹp của ta cũng sẽ không mất đi!”

Ý cười của Âu Dương Noãn lại càng lạnh nhạt, giống ánh mặt trời nhè nhẹ xuyên thấu núi băng ngàn năm, lại mang theo một cổ hàn khí thán nhiên: “Di nương nói rất đúng! Hôm qua ta đi vấn an mẫu thân, người cũng nói như thế!”

Lý di nương sừng sốt, tựa hồ như không dám tin nhìn Âu Dương Noãn. Chút ý cười bên khóe môi nàng rất nhanh liền thay thế bằng ánh mắt vô tư và sự lo lắng: “Mẫu thân còn nói tất cả đều là vì Vương di nương nuôi dưỡng con mèo kia tạo nghiệp chướng. Người

khác cũng là vô can!”

Đây là đang đổ lỗi hết cho một súc sinh không hiểu chuyện. Mắt Lý di nương lộ ra hàn quang, thanh thanh nén giận: “Đại tiểu thư, người bên ngoài nói như vậy liền thôi. Nhưng tiểu thư là người thông minh, chẳng lẽ cũng tin như vậy sao? Vương di nương làm sao có lá gan dám động thủ với ta, tiểu thư thật sự không biết ai mới là đầu sỏ gây nên sao?”

Đôi mắt Âu Dương Noãn trong trẻo, ý cười lạnh lùng sâu kín dừng trên người Lý Nguyệt Nga: “Nếu trong lòng di nương đã sớm sáng tỏ, cần gì phải trách người chịu tội thay như Vương di nương?”

Trong lòng Lý Nguyệt Nga khẽ động, mày nhíu lại. Hai mắt rũ xuống, không nói gì.

Âu Dương Noãn thờ dài nói: “Vương di nương thấy ta tiến vào nên muốn ta hướng di nương cầu tình. Nói rằng Bích Nhi tuy là do nàng ta nuôi dưỡng nhưng ba ngày nay không biết biến đi đâu, trước khi xảy ra chuyện cũng là lúc vừa tìm thấy....Nàng ta sợ di nương trách tội, ngày hôm qua chờ cho đến đêm khuya. Hôm nay trời chưa sáng hẳn đã lại đến, di nương cũng không chịu gặp, có thể thấy là vẫn đang trách tội nàng ta!”

Âu Dương Noãn thấy Lý Nguyệt Nga vẫn còn chưa tin Vương di nương tự trách bản thân thì không khỏi cười nói: “Nghe nói phụ thân cũng ghé qua nhiều lần, vừa lúc lại gặp Vương di nương ở cửa vắng ấy này không nguôi nên liền an ủi nàng!”

Làm cho Âu Dương Trì tin tưởng việc này cùng Kiều Hạnh không có liên quan. Đây mới chính là mục đích chân chính mà Vương Kiều Hạnh tới đây thành tội mỗi ngày! Hay cho một kẻ bàn tính khôn khéo! Nghe vậy, trong mắt Lý Nguyệt Nga xẹt qua tia lạnh.

“Hiện tại mọi người đều thông cảm di nương mới mất con, quá mức đau khổ. Nhưng có lẽ di nương không biết, lâu ngày cũng truyền ra chút nhàn ngôn toái ngữ!” Âu Dương Noãn cười.

Bội Nhi cũng lo lắng nói: “Đúng vậy! Di nương, Vương di nương một mực chắc chắn vô tâm chi thất, lâu ngày người khác đều nghĩ nàng chỉ là vô tội bị liên lụy. Cũng sẽ cảm thấy ngại hẹp hòi, không chịu tha thứ cho người khác. Di nương tội gì phải lưu lại thanh danh như vậy!”

Trong lòng Lý Nguyệt Nga phẫn hận nhưng trên mặt cũng đã bình tĩnh. Nàng ta không muốn tiếp tục đề tài này nên đột nhiên hỏi: “Đại tiểu thư qua Phúc Thụy viện sao? Thân thể phu nhân hiện tại như thế nào?”

Âu Dương Noãn thấy vẻ mặt chờ mong của đối phương thì không khỏi lộ ra chút khó xử nói: “Di nương chắc cũng biết, mẫu thân nay mang lục giáp. Phụ thân cùng tổ mẫu cũng không trách móc nặng nề quá đáng, cũng chỉ đem Vương mama ôm Bích Nhi đánh vài bản tự....Lúc ta đến, mẫu thân đang dưỡng thai, nhìn tâm tình vẫn tốt!”

Bội Nhi khó thở nói: “Hôm đó rõ ràng phu nhân cố ý ném Bích Nhi kia nên nó mới phát điên đánh về phía di nương chúng ta. Chuyện này phu nhân lại phải sạch sẽ!”

Ánh mắt Âu Dương Noãn mơ hồ xa xăm, thản nhiên nói: “Bội Nhi cô nương, mẫu thân là đương gia chủ mẫu, tự nhiên sẽ không giống những người khác!”

“Di nương nhà chúng ta là người nhà của lão thái thái, tự nhiên cũng không phải di nương bình thường....” Lời còn chưa nói xong Bội Nhi đã lộ vẻ lo sợ không yên.

Âu Dương Noãn nhìn Bội Nhi cười, môi Lý di nương hơi hơi trắng bệch. Mấy sợi tóc tán loạn bên tai, đôi mắt oánh diệu chỉ có sợ hãi thật sâu. Bội Nhi lập tức biết bản thân đã nói sai rồi. Di nương chính là di nương, vĩnh viễn cũng không thể đánh đồng cùng phu nhân. Một khi Lý Nguyệt Nga gả cho Âu Dương Trì, như vậy vĩnh viễn cũng kém hơn Lâm thị một bậc, cũng không bao giờ được nói là thân thích của Lão thái thái. Lại càng không phải là khách nhân trong phủ, chỉ miễn cưỡng được xem như nửa chủ tử, một khi phân tranh cùng phu nhân, không khác gì lấy trứng chọi đá.

“Di nương còn trẻ, tương lai tất nhiên sẽ lại có đũa nhỏ. Chỉ là...” Âu Dương Noãn chỉ cười mà không nói tiếp.

Lý di nương là người thông minh, Âu Dương Noãn không cần nói hết nàng ta cũng hiểu được ý tứ của đối phương. Ngay cả khi lại có đũa nhỏ, cũng không đủ năng lực để bảo vệ, bất quá cũng chỉ là mức nước vào giỏ trúc, là công giã tràng mà thôi. Nếu Lý Nguyệt Nga nàng vẫn không phấn chấn tinh thần, cũng chỉ tổ không công cấp tiện nghi cho Vương Kiều Hạnh kia thôi.

“Mau mời Vương di nương vào đi!” Lý Nguyệt Nga lau nước mắt, dấu đi oán hận. Đứng dậy lấy nước rửa mặt, thần sắc thoáng lại khôi phục bình tĩnh thông dong như xưa.

Vương Kiều Hạnh mặc xuân thường màu đỏ tươi, như một đóa hoa đào diễm lệ. Vừa bước vào cửa liền cung kính hành lễ với Âu Dương Noãn, sau đó mới nhìn đến Lý di nương. Nàng ta mắt đỏ lên, rơi lệ: “Lý di nương, ta thật sự không hại ngươi. Bích Nhi biến mất mấy ngày, hôm đó cũng vừa vặn tìm thấy. Ta không có khả năng an bài chuyện đó. Nếu ngươi không tin có thể hỏi người bên cạnh ta, cũng có thể hỏi nhóm mama trong viện....”

Lý di nương bảo Bội Nhi nâng nàng ta dậy rồi mỉm cười nói: “Chúng ta đều là tỷ muội sống với nhau đã lâu. Ta sao có thể hoài nghi người được chứ?”

Vương Kiều Hạnh nức nở: “Tỷ tỷ tin tưởng ta là tốt rồi. Ta thật sự không hại người, nếu như ta có tâm muốn hại thì ta sẽ không được chết từ tế!”

Âu Dương Noãn khẽ mỉm cười, nói: “Vương di nương, nếu Lý di nương đã nói tin người thì cần gì phải thề độc như vậy. Tất cả cũng chỉ là hiểu lầm mà thôi, hóa giải được là tốt rồi!”

Lúc Âu Dương Noãn rời đi, Lý di nương cùng Vương di nương phá lệ ngồi cùng nhau. Kế hoạch lần này của Lâm thị không chỉ là muốn đoạt đi tính mạng đứa nhỏ trong bụng Lý di nương mà còn muốn hai người nàng hoàn toàn trở mặt. Chỉ tiếc nguyện vọng lần này của bà ta đã thất bại rồi...

Nhìn mọi chuyện, Hồng Ngọc khẽ hỏi: “Tiểu thư, kế tiếp chúng ta phải làm gì?”

“Làm gì là làm gì?” Khóe môi Âu Dương Noãn tựa tiểu phi tiểu, từ từ nói: “Cái gì chúng ta cũng không cần làm!”

Việc Lâm thị làm lần này, trước mắt thì trong lòng rất thống khoái nhưng lại mang đến rất nhiều oán hận. Bây giờ dù bà ta có xảy ra chuyện gì những người đó cũng hận không thể đi lên đạp cho bà ta thêm một cước. Còn Âu Dương Noãn nàng chỉ cần thờ ơ lạnh nhạt nhìn hết thảy.

Chương 126: Cũng xưng là kinh đô song bích (2)

Thọ an đường.

Thấy Âu Dương Noãn, Trương mama liền ra nghênh đón: “Đại tiểu thư, ngài tới rồi. Lão thái thái đang chờ bên trong!”

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Ta nhiều lúc không thể đi gặp tổ mẫu, làm phiền mama hầu hạ lo lắng bên người!”

Lúc đi vào Lý thị đang niệm kinh. Nghe Âu Dương Noãn nói từ viện của Lý di nương ra thì liền dừng niệm chuỗi phật châu trong tay. Yên lặng suy nghĩ một lát rồi âm thầm nói: “Chỉ tội nghiệp cho đứa nhỏ!”

Đầu tiên là Chu di nương một xác hai mạng chết bất đắc kỳ tử, tiếp theo là Lý di nương sảy thai. Lý thị liên tiếp mất đi hai người cháu, trong lòng đương nhiên thập phần thống khổ. Càng là như thế, trong lòng Lý thị càng hận Lâm thị đến cực điểm.

Lý di nương tuy rằng thông minh nhưng lại không nhìn rõ tâm tư Lý thị, chỉ oán hận bà không chịu vì đứa nhỏ của mình mà báo thù. Bởi vậy mà sinh ra nhiều hiềm khích, lại không biết Lý thị dù là trưởng bối trong Âu Dương phủ nhưng cũng sẽ không động thủ trong thời gian gần đây.

Âu Dương Noãn khẽ mỉm cười, trong ánh mắt lộ ra tiếc hận nói: “Tổ mẫu nói phải. Đạo gần đây trong nhà chúng ta đúng là xảy ra nhiều chuyện quấy nhiễu tổ mẫu cũng không thể an bình!”

Lý thị thờ dài nói: “Trong lòng Nguyệt Nga trách ta không chịu vì nó ra mặt, đối với người ta phải đến thăm hỏi cũng coi như không thấy. Noãn Nhi, chung quy nó vẫn không hiểu được ta a!”

Âu Dương Noãn nhìn tượng quan âm từ bi trên phật đường, ôn nhu nói: “Cháu gái hiểu được tổ mẫu rất khó xử. Lý di nương cũng là vì mất đứa con nên nhất thời không nghĩ thông, tổ mẫu cũng không nên trách di nương!”

Lúc mẫu thân nàng mất, Lý thị cũng không nói một chữ. Âu Dương Trì cưới Lâm Uyển Như, Lý thị cũng không phản đối, bởi vì chúng đều không động chạm đến lợi ích của bà. Nhưng nay Lâm thị mang thai Thiên Sát cô tinh, lại nhiều lần làm hại đến con nối dòng Âu Dương gia, Lý thị liền tất không thể để yên. Điểm này Âu Dương Noãn hiểu rất rõ.

“Ta nghe nói, mẫu thân ngươi mấy ngày gần đây nằm ở trên giường không dậy nổi?” Ánh mắt Lý thị thản nhiên đảo qua vẻ mặt bình tĩnh của Âu Dương Noãn, làm như vô tình hỏi.

Âu Dương Noãn gật gật đầu, mặt lộ vẻ ưu sầu: “Nghe nói là thai tượng không ổn lắm. Nguyên nhân cụ thể Noãn Nhi cũng không rõ!”

Lý thị cười lạnh một tiếng: “Thai tượng không ổn? Vậy mời đại phu đến khám xem là bệnh gì! Một đại phu không tra được thì mời hai, hai người không tra ra được thì mời ba. Chẳng lẽ đại phu khắp thiên hạ này cũng không tìm ra được nguyên nhân? Ta muốn nhìn xem đến tột cùng là nó đột nhiên bị bệnh hay vẫn là cố ý giả bệnh không đến vấn an?”

Âm thanh của Lý thị không lớn nhưng lại không hề che dấu hàm ý nồng đậm trong đó, thanh thanh rõ ràng đập vào tai mọi người.

Âu Dương Noãn khẽ gật đầu: “Dạ, vẫn là tổ mẫu suy nghĩ chu đáo!”

Lý thị lại hỏi tiếp: “Mấy ngày này bận rộn, có phải làm con mệt rồi không?”

Lâm Uyển Như thất sủng, Lý di nương bị bệnh, vốn là nói Đại tiểu thư từ một người phụ giúp liền trở thành người quản sự chính. Nghe nói Noãn các lập tức đông như trẩy hội, thỉnh thoảng lại có người tìm Âu Dương Noãn bẩm chuyện. Nói đi nói lại sẽ nói bản thân có khả năng như thế nào, giải quyết ổn thoả mọi chuyện ra sao, tất cả cũng không ngoài lý do lưu lại ấn tượng tốt trước mặt Đại tiểu thư, rồi sẽ được nhận chức vụ tốt hơn. Lý thị nói những lời này chính là lo lắng nàng từ giữa đôi người của Lý thị thành người của mình, làm suy yếu thế lực của bà.

Lý thị này ích kỷ lãnh khốc, bà nay tình nguyện tín nhiệm một người họ hàng xa cũng không muốn tín nhiệm cháu gái ruột thịt. Chính là vì Lý thị cảm thấy Lý Nguyệt Nga không có chỗ dựa, có thể nắm chặt trong lòng bàn tay mà thôi.

“Đa tạ tổ mẫu quan tâm!” Âu Dương Noãn cười nói, “Con dù sao cũng chỉ mới học, tuy rằng nói tạm thời quản sự nhưng cũng có chút lực bất tòng tâm. Cho nên vẫn luôn mong Lý di nương có thể nhanh chóng an hảo, vừa rồi con có qua Hồng Nhị viện thấy thân thể di nương đã tốt hơn nhiều lắm. Con nghĩ chắc không quá hai ngày nữa có thể giao lại cho di nương rồi!”

Lý thị nghe xong, trong mắt lộ ra sự hài lòng, trong miệng lại lắc đầu cười nói: “Con đó, chính vì không chịu lưu tâm vào việc này, tương lai gả đi sao có thể tốt được hả?”

Âu Dương Noãn cười nhẹ: “VẬY tổ mẫu liền đem Noãn Nhi giữ lại bên cạnh người cả đời, tương lai cũng không cần gả con ra ngoài

chọc người ta ghét bỏ a!”

Lý thị không nói, tươi cười lại càng sâu hơn. Nửa ngày không nói, nghĩ nghĩ, cuối cùng buông phật châu trong tay chậm rãi bước đến chậu hoa thược dược. Nhẹ nhàng hái một đoá hoa diễm lệ nhất rồi hướng Âu Dương Noãn vẫy vẫy tay. Âu Dương Noãn mỉm cười bước lên phía trước, Lý thị liền đem đoá hoa cài lên mái tóc đen nhánh của nàng rồi cười nói: “Noãn Nhi của ta quốc sắc thiên hương, tương lai gả đi cũng không phải là phàm phu tục tử. Những chuyện này không học cũng thế!” Ánh mắt Lý thị chợt loé: “Nếu tương lai Noãn Nhi được đến giai tể, có khi nào lại quên tổ mẫu không?”

Ánh mắt Âu Dương Noãn mở to trong sáng: “Tổ mẫu một lòng che chở tỷ đệ Noãn Nhi, là tình cảm sâu đậm. Noãn Nhi suốt đời không quên!”

Lý thị từ từ nâng mắt nhìn Âu Dương Noãn dường như phủ lên một tầng sương mù: “Ngoại hình con trông giống Uyển Thanh nhưng tính cách lại hoàn toàn khác biệt. Tổ mẫu tuy rằng tuổi đã lớn nhưng cũng không phải hồ đồ. Ta vẫn có việc không rõ, muốn hỏi con!”

“Tổ mẫu cứ hỏi!”

“Lâm Uyển Như vẫn luôn đối với tỷ đệ con tính cách hăm hại. Nếu như con thật sự yêu thương Tước nhi vì sao có thể dễ dàng tha thứ cho nó, vẫn luôn ôn nhu săn sóc?” Ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Hay chỉ vì nó là kế mẫu của con, con sợ đồn ra ngoài lại không hay?”

Trầm mặc một lát, chuyện cũ kích động như thủy triều mãnh liệt tràn qua đầu óc nàng. Những mảnh nhỏ ký ức liên tiếp ủa về, cảnh tượng thống khổ, nhục nhã, nước sông sâu không thấy đáy, lạnh như băng tuyết. Thanh âm Âu Dương Noãn lạnh như nước sâu: “Bất luận mẫu

thân có làm cái gì thì cũng là trường bối. Noãn Nhi không rõ ý của tổ mẫu!”

Lý thị bỗng nhiên cười: “Không rõ cũng không sao! Noãn Nhi, tổ mẫu hỏi lại con, nếu như một ngày nào đó con đứng trên cao, con sẽ đối xử như thế nào với Lâm Uyển Như?”

Âu Dương Noãn cười nhẹ, dung nhan phá lệ chói mắt: “Noãn Nhi trên có Tổ mẫu phải hiếu kính, dưới có Tước Nhi phải bảo vệ, làm sao còn có tâm lực đi bận tâm người ngoài. Tổ mẫu lo lắng nhiều rồi!”

Lý thị im lặng có chút suy nghĩ, rồi lại nói: “Huệ An sư thái đã có nói qua, mạng cách con cao quý, tương lai tất có hậu phúc. Chỉ là tổ mẫu nhắc nhở con, không cần cùng tiểu nhân so đo. Làm như thế chỉ tổ mệt thân, tổn hại phúc khí của mình!”

Đây là Lý thị đang nhắc nhở nàng, không cần lãng phí thời gian đối phó Lâm thị mà nên vì Âu Dương gia giành càng nhiều quyền thế phú quý càng tốt. Trong lòng Âu Dương Noãn cười nhẹ, miệng Lý thị luôn niệm kinh phật nhưng trong lòng vẫn không quên dục vọng vĩnh vô chỉ tấn, càng cầu phật để ý lại càng lạc huy chương.

(Vĩnh vô chỉ tấn: vô tận, vĩnh viễn không chấm dứt)

Thược dược đa tình, tản mát ra mùi hương trong suốt vương vít. Âu Dương Noãn thản nhiên nhìn Lý thị: “Đa tạ tổ mẫu dạy bảo! Noãn Nhi sẽ không phụ ý tốt của tổ mẫu!”

Lý thị cười, hiển nhiên là rất vừa lòng.

Đúng lúc này hai vị phu nhân Trần quốc Hầu phủ tới cầu kiến.

Lý thị ngạc nhiên nhìn Âu Dương Noãn, là trùng hợp hay vẫn là ngẫu nhiên?

“Mời hai vị vào phòng nói chuyện đi!” Lý thị thản nhiên nói, “Noãn Nhi, thân mình ta không thoải mái, con thay ta tiếp đãi đi!”

Người Lý thị không muốn nhìn thấy tất nhiên không phải Đại cử mẫu Trầm thịSau lần Tương thị tới, Lý thị tự thấy mình vẫn không nên gặp. Âu Dương Noãn mỉm cười, cúi đầu lên tiếng đáp vâng sau đó xin cáo lui.

Âu Dương Noãn đi ra ngoài, Tương thị vừa thấy liền thân thiết kéo lấy tay nàng: “Nghe nói xe ngựa trong phủ xảy ra chuyện, chúng ta liền qua đây thăm con!”

Âu Dương Noãn nhìn Đại cử mẫu Trầm thị, bà chỉ thản nhiên mỉm cười nhìn nàng rồi gật gật đầu, trong ánh mắt có sự quan tâm rất rõ ràng.

Âu Dương Noãn mỉm cười khách khí mời hai người vào phòng ngồi xuống, sai nha hoàn dâng trà. Tương thị nhìn chung quanh nói: “Sao không thấy mẫu thân con?”

Âu Dương Noãn cười nói: “Từ khi mẫu thân có thai, tổ mẫu liền miễn việc hầu hạ người!”

Lời của nàng âm thầm lạc, Tương thị kinh ngạc nói: “Phải không? Lão thái thái đúng là từ ái. Cũng thật là, ta đã lâu chưa thấy Uyển Như, ta đi xem muội ấy thế nào!” Sau đó đứng dậy.

Âu Dương Noãn mỉm cười, nói: “Tổ mẫu có phân phó, vì muốn để mẫu thân nghỉ ngơi tĩnh dưỡng nên khách nhân cũng không gặp. Nhị cử mẫu muốn gặp mẫu thân, Noãn Nhi không thể làm chủ được.

Xin thứ lỗi, con phải báo với tổ mẫu trước!”

Lời này vừa thốt ra sắc mặt Tương thị lập tức thay đổi, đứng không được mà ngồi cũng chẳng xong, có chút khó xử.

Thanh âm Âu Dương Noãn nhu hòa: “Cửu mẫu vừa đến chắc cũng mệt mỏi. Người cứ chờ một lát, ngồi xuống uống ly trà trước đã!”

Tương thị bất đắc dĩ ngồi xuống một lần nữa, bà ta không nghĩ tới Âu Dương Noãn lại dám ngăn đón như vậy.

Trầm thị nhìn Tương thị, nhẹ nhàng cầm lấy tách trà rồi lấy nắp gạt gạt lá trà, tiếng nắp đụng trúng miệng ly phát ra tiếng đing đing. Ánh mắt giống như không chút để ý, cúi đầu uống trà che đi tia trào phúng bên môi.

Đợi một lát liền thấy Ngọc Mai tiến vào: “Đại tiểu thư, lão thái thái nói xin mời Nhị phu nhân cứ tự nhiên!”

Tương thị nhếch mi nhìn Âu Dương Noãn cười cười: “Mẫu thân người sắp lâm bồn, trong lòng khó tránh khỏi lo lắng. Ta qua đó trấn an nàng một lát!” Nói xong lại nhìn Trầm thị một cái, tựa hồ như có chút do dự nói: “Đại tẩu có đi cùng ta không?”

Trầm thị thản nhiên chống lại ánh mắt của Tương thị rồi nói: “Muội đi đi, ta đi đường mệt nhọc, uống ly trà trước đã!”

Tương thị nghe xong thì thần sắc buông lỏng, Âu Dương Noãn xem ở trong mắt, cười nói: “Nếu như thế, làm phiền Trương mama dẫn Nhị cửu mẫu đi Phúc Thụy viện một chuyến!”

Trương mama cười: “Đại tiểu thư sao lại nói vậy? Đây là việc lão nô nên làm!” Nói xong liền cùng Tương thị rời đi.

Trầm thị lạnh lùng nhìn bóng dáng Tương thị, trong ánh mắt không dấu được vẻ chán ghét: “Vừa nghe ta nói muốn đến đây liền trông ngóng đi theo. Ta nghĩ Nhị muội sợ một mình đến đây các người căn bản sẽ không cho muội ấy gặp người!”

Âu Dương Noãn cười nhẹ nói: “Đây cũng tại Nhị cửu mẫu lo lắng nhiều rồi. Âu Dương gia cũng không phải là nơi không phân rõ phải trái. Nếu như Nhị cửu mẫu có ý tốt đến thăm thì ai lại ngăn cản chứ?”

Trầm thị gật gật đầu, cũng không muốn dây dưa vấn đề này nữa. Bà nhìn Âu Dương Noãn nói: “Noãn Nhi, Lão thái quân nghe nói xe ngựa của Âu Dương gia bị tập kích, vốn muốn tự mình qua đây thăm con nhưng ta lại thấy không ổn nên thay người đến đây. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Âu Dương Noãn kể chuyện phát sinh tối hôm đó cho Trầm thị nghe, bà nghe xong thì thập phần khiếp sợ. Sắc mặt tái nhợt, thất thanh nói: “Bọn họ thế nhưng lại dám cả gan làm loạn như vậy! Noãn Nhi, tình cảnh của con gian nan như vậy vì sao không nói với chúng ta sớm hơn?”

Thấy trong ánh mắt quan tâm không hề làm bộ của Trầm thị, trong lòng Âu Dương Noãn cảm kích. Nhưng nàng cũng cảm thấy không ổn, nhìn thoáng qua xung quanh. Ngọc Dong cúi đầu rồi dẫn mama nha hoàn cùng nhau lui xuống. Hồng Ngọc thông minh cũng lui ra ngoài canh cửa.

Âu Dương Noãn nhìn Trầm thị, thấp giọng nói: “Đại cửu mẫu, ngoại tổ mẫu tuổi đã lớn, Đại cửu cửu bệnh triền miên, người cùng Nhiễm biểu ca từng bước cũng phải cẩn thận, tình cảnh cũng gian nan như con. Noãn Nhi không thể tương trợ được, nếu lại vì việc này mà khiến mọi người lo lắng, con sẽ cảm thấy áy náy!”

Trầm thị sừng sốt, không nghĩ rằng một cô nương ôn nhu như Âu Dương Noãn lại có thể suy nghĩ được như vậy, trong mắt ánh lên kinh ngạc. Nhưng thật ra vẫn là cảm động nhiều hơn, chỉ là bà nhớ tới Lâm thị trăm phương ngàn kế muốn hại tử đệ Âu Dương Noãn, đến thủ đoạn như vậy cũng không từ thì không khỏi cảm thấy lo lắng: “Việc này nếu cứ như vậy cho qua chỉ sợ bọn chúng sẽ càng tùy ý làm bậy. Chẳng lẽ thật sự không nắm được nhược điểm gì sao?”

Âu Dương Noãn thở dài một hơi, nói: “Tối hôm đó có bảy người bị bắt, sau Minh quận vương sai người đến báo, bảy người kia thú nhận là bị người khác sai khiến nhưng lại không chịu khai ra kẻ nào. Bọn họ có muốn khai cũng không biết là ai, có thể thấy được tâm tư kẻ đứng sau này tinh tế như thế nào. Hẳn không trực tiếp bàn bạc chuyện này với thủ lĩnh bọn chúng. Cứ như vậy bọn họ có muốn chỉ chứng cũng không thể!”

Trầm thị nhìn dung nhan thanh lệ thoát tục của Âu Dương Noãn, gương mặt vẫn mang nét trẻ con nhất thời nghĩ đến khi bản thân mới bước vào cửa. Lâm Uyển Thanh cũng trong suốt bước lên, thân thiết lôi kéo tay mình kêu lên một tiếng đại tẩu rất tình cảm. Nghĩ đến Âu Dương Noãn vẫn còn nhỏ đã phải nhận lấy những khó khăn khổ sở vốn không thuộc về tuổi của nàng, từng bước đi đều cẩn thận trước sau, không khỏi cảm thấy khó chịu. Trầm thị chủ động đi đến trước mặt Âu Dương Noãn, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, ôn nhu nói: “Noãn Nhi, con phải chịu khổ rồi!”

Chương 127: Cũng xưng là kinh đô song bích (3)

Âu Dương Noãn hơi kinh hãi, cảm thấy trên người Trần thị phi thường mềm mại tinh tế, mang đến sự ấm áp khiến người ta động lòng. Âu Dương Noãn nhẹ khép ánh mắt, đem thân mình vùi sâu vào lòng Trần thị, cảm nhận rõ ràng sự ấm áp cùng yên tĩnh.

“Nhi cô sao phải nhẫn tâm như thế?” Thanh âm Trần thị mang theo thương xót: “Nàng đã là chủ mẫu Âu Dương gia, bây giờ cũng đã có đứa con của chính mình. Sao phải bức người như vậy? Không nên đụng đến tính mạng của tỷ đệ con!”

Lòng tham của con người, làm gì có chừng mực....Âu Dương Noãn nhẹ nhàng nhắm mắt, không trả lời.

Trần thị nhẹ giọng gọi nàng: “Noãn Nhi, tuy nói con mới mười ba tuổi thế nhưng lại thông minh tài cao, nữ tử tầm thường không thể so với con. Nhưng Lâm Uyển Như tâm địa ác độc, Lâm Văn Uyên đa mưu túc trí, con cùng bọn họ đối đầu, làm việc gì cũng phải cẩn thận trước sau. Lão thái thái bảo ta nói với con, sau này nếu gặp những chuyện như vậy nữa thì không nhất thiết phải tự mình gánh vác, nhất định phải thương lượng với chúng ta!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu sau đó rời khỏi người Trần thị, ngẩng đầu lên nói: “Ngoại tổ mẫu lo lắng cho Noãn Nhi sao?”

Trần thị nhìn Âu Dương Noãn, cảm thấy đôi mắt nàng cơ hồ sâu không thấy đáy. Một mảnh trong suốt, chỉ in bóng dáng Trần thị, trong lòng không khỏi thở dài một hơi: “Chuyện yến tiệc của Đại công

chúa ngày ấy, Lão thái quân đã sớm biết. Ta vốn tưởng rằng người sẽ vui vẻ thế nhưng người lại rầu rĩ không vui mấy ngày. Lão thái quân nói vẫn biết con luôn xuất sắc, chỉ là việc cũng không thể tránh, người ta gửi thiệp đến cửa cũng đành phải đi. Lão thái quân xem ý tổ mẫu con là muốn đưa con vào hoàng thất, nhưng lão thái quân lại nói đây chưa chắc là chuyện tốt. Người nói Hầu phủ đã muốn đưa một nữ nhi vào rồi, không nghĩ sẽ để con phải dấn thân vào....Huống hồ sau yến tiệc ngày ấy rất nhiều người đã chú ý đến con, nghĩ đến sau này sẽ dính vào nhiều chuyện thị phi, nhất định phải chú ý bảo toàn chính mình!”

Âu Dương Noãn nghĩ đến Lão thái quân đã lớn tuổi, không khỏi muốn rơi lệ. Nhưng chung quy vẫn cố nhin an ủi Trầm thị: “Mong đại cử mẫu chuyển lời đến Lão thái quân, không cần lo lắng cho Noãn Nhi. Noãn Nhi sẽ không mặc người khác tùy ý sắp đặt!”

Trầm thị mặt đầy ưu sắc, thấp giọng nói: “Ngoại tổ mẫu lo lắng con dung mạo tuyệt sắc, tài nghệ lưỡng toàn, sau yến hội ngắm hoa đã làm người ta chú ý, cũng làm không ít người ghen tị ám toán. Hãy nhớ nếu không nắm chắc thì nhất định phải thu liễm mũi nhọn, giấu tài mới phải!”

Người chân chính quan tâm người sẽ không cần người đi cầu vinh hoa phú quý, mà chỉ muốn người cả đời bình an không lo lắng.

Âu Dương Noãn trịnh trọng nhìn vào ánh mắt Trầm thị: “Noãn Nhi hiểu được!”

Ánh mắt Trầm thị tràn đầy từ ái, đau lòng nói: “Đáng tiếc con còn nhỏ như vậy đã phải trải qua bao nhiêu khổ sở. Nếu đổi lại là Hình Nhi chỉ sợ sẽ trốn đâu đó khóc nhè rồi!”

Âu Dương Noãn trầm giọng nói: “Hình biểu tỷ có đại cử mẫu che

chờ, lại có huynh trưởng để dựa vào. Noãn Nhi lại chỉ có thể thật cẩn thận che chở Tước Nhi, cũng không còn đường lui nào khác. Thực ra Noãn Nhi rất ngưỡng mộ Hình biểu tỹ!”

Nhắc tới nữ nhi, Trầm thị lại thở dài một hơi: “Tính tình biểu tỹ con như vậy, nếu thật sự vào phủ Thái tử không biết sẽ có kết cục gì? Ta thật sự rất lo lắng!”

“Hình biểu tỹ là người có phúc, ông trời tất nhiên cũng sẽ chiếu cố tỹ ấy nhiều hơn. Đại cử mẫu đừng lo lắng quá!” Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói.

“Chỉ hy vọng là thế!” Trầm thị dừng một chút rồi nói tiếp: “Trước khi đến đây, ta nghe nói phủ Võ quốc công cấm Trần Lan Hình ra ngoài, nửa tháng sau sẽ xuất giá. Vốn ta còn cảm thấy kỳ quái, nhưng nghe con nói thì liền hiểu được. Chỉ sợ từ nay về sau Võ quốc công phủ cùng Âu Dương phủ sẽ kết thù hận. Con nhất định phải cẩn thận một chút!”

Âu Dương Noãn suy tư, sau đó từ từ nói: “Đại cử mẫu nói phải, đúng là Noãn Nhi nên sớm có phòng bị!”

.....

Phúc Thụy viện

Trương mama rất biết điều, sau khi đưa Tương thị tới cửa liền xoay người rời đi.

Trong phòng, Tương thị nhìn dung nhan tiều tụy của Lâm thị, trong lòng không khỏi lắc đầu, thấp giọng nói: “Người định không bằng trời định. Chuyện đã như vậy muội cũng đừng nghĩ nhiều!”

Lâm thị lắc đầu, thống khổ oán hận nói: “Nhị tẩu không biết, bây giờ muội phải sống những ngày rất khổ sở. Không nói đến Lão thái thái cùng lão gia lạnh nhạt, ngay cả hạ nhân cũng đều không xem ta vào mắt. Trong lòng ta chỉ trông cậy ca ca lần này có thể thay ta trút giận, ai biết lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy!”

Đây là đang trách Lâm Văn Uyên không làm hết sức sao? Trong lòng Tương thị thầm giận, nhưng cũng phải kìm nén nói: “Muru sự tại nhân hành sự tại thiên. Ai lại nghĩ người ngồi trong xe ngựa kia là tiểu thư Võ quốc công phủ chứ? Muội ở trong viện không biết, vị đại thiếu gia Võ quốc công phủ kia lợi hại như thế nào. Tra ra việc này cũng thực nhanh, ca ca muội vì chuyện này mà không biết đã phải gánh chịu bao nhiêu can hệ!”

Đôi môi Lâm thị nhếch lên, nhìn thẳng Tương thị nói: “Nhị tẩu, theo như tẩu nói việc này cứ mặc như vậy sao? Âu Dương Noãn đã sớm hoài nghi chuyện này có liên quan đến ta, ngay cả nếu lúc này ta có dừng tay tương lai nó cũng nhất định không bỏ qua!”

Tâm tính Lâm thị cao ngạo, tranh cường háo thắng, tất nhiên sẽ không chịu dừng tay như vậy. Tương thị vốn vẫn không đồng ý trượng phu mình nhúng tay vào chuyện này, mặc dù nghe hẳn nói thì cũng có lợi nhưng cũng lại không cho là đúng. Âu Dương Noãn dù lợi hại thì bất quá cũng chỉ là một tiểu nha đầu chưa lớn. Cho dù nhớ thương cừu nhưng cũng thấy cùng phu thê mình có can hệ gì lớn. Vì thế liền nói: “Muội hơn mười năm nay chưa có con trai, nay mang thai cũng không phải điều dễ dàng. Đỏ mắt trông mong, nữ nhân bên cạnh Âu Dương Trì lại nhiều. Ca ca muội muốn ta khuyên muội trước mắt phải vực dậy tinh thần bảo vệ thật tốt đứa nhỏ này thay vì tính kế trừ bỏ Âu Dương Noãn!”

Hai mắt Lâm thị đầm lệ, ánh mắt dừng trên vẻ mặt có chút băn khoăn của Tương thị, chần chờ nói: “Ca ca thật sự nói như vậy?”

Sắc mặt Tương thị trầm xuống: “Muội nghi ngờ ta?”

Lâm thị lau nước mắt, thanh âm mềm xuống: “Ta sao dám!” Nói xong liền giữ chặt lấy tay Tương thị, “Là do ta quá thương tâm mới ăn nói hồ đồ. Trên đời này chỉ có nhị tẩu cùng ca ca mới là người thân chân chính của ta, làm sao có thể hại ta được!”

Trong lòng Tương thị phiền chán, trên mặt lại không mảy may thể hiện, ngược lại thân thiết kéo tay Lâm thị nói: “Âu Dương Noãn đúng là nha đầu lợi hại. Chẳng trách muội lại lo lắng như vậy!” Dừng một chút rồi thản nhiên nói tiếp: “Ta chỉ nói với muội một câu, muội chính là muội muội ruột của Lâm Văn Uyên. Sao chàng có thể bỏ mặc muội không quan tâm. Chỉ là hiện tại đang đứng nơi đầu sóng ngọn gió, chàng cũng không tiện nhúng tay quá sâu. Muội hãy nhẫn nại chờ thời cơ!”

Lâm thị liếc mắt nhìn Vương mama một cái, thấy bà ta đang liên tục nháy mắt. Lâm thị liền hiểu được Vương mama sợ mình đắc tội với Tương thị. Trong lòng lạnh xuống nhưng trên mặt lại hiện ra vài phần hồ thẹn cùng thái độ không đành lòng, cúi đầu nói: “Để Nhị ca cùng nhị tẩu phải lo lắng, muội thật có lỗi!”

Tương thị nhìn Vương mama thì thấy thần sắc bà ta mệt mỏi, so với ngày thường như già đi mười tuổi. Trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái, lại không tiện hỏi thăm. Tương thị đâu biết rằng Vương mama bị đánh mười mấy bản tự, vốn phải nghỉ ngơi nhưng lại lo lắng Tương thị đến phu nhân nhất thời tức giận mà nói sai nên mới phải cố ý chống đỡ thân thể đau nhức đến đây hầu hạ.

Tương thị nhẹ nhàng cười: “Quên đi, đừng nói những chuyện thương tâm này nữa. Muội muội cứ chăm sóc bản thân thật tốt mới có thể báo thù rửa hận. Muội phải nhớ lấy!” Dứt lời liền đứng dậy cáo

từ.

Chờ Tương thị rời đi, Lâm thị lạnh lùng nhìn bóng dáng Tương thị, thờ dài nói: “Nhị tẩu chung quy cũng là người ngoài!”

Nếu làm Lâm Văn Uyên chắc chắn sẽ không bảo Lâm thị nhượng bộ nhân nhện Âu Dương Noãn, chờ sinh hạ đứa nhỏ có thể khổ tấn cam lai như vậy.

Vương mama khuyên: “Phu nhân không cần lo lắng, cứ chờ sinh ra tiểu thiếu gia rồi nói sau. Ngài trăm ngàn lần đừng khóc, cẩn thận ảnh hưởng đến sức khỏe!”

“Ta sẽ không rơi nước mắt nữa!” Dung sắc Lâm thị ánh lên tia lãnh khốc, “Trước mặt Âu Dương Noãn, ta tuyệt đối sẽ không rơi một giọt nước mắt!”

Vương mama gật gù đầu nói: “Phu nhân nghĩ được như vậy, nô tỳ cũng an tâm!”

Âu Dương Noãn tự mình tiến hai vị phu nhân Trấn quốc Hầu phủ lên xe ngựa. Trên đường trở vào thì thấy một nữ tử thân hình gầy yếu, tư thế bước đi có chút kỳ quái, khi nhìn thấy nàng liền lạnh lùng kêu một tiếng: “Tỷ tỷ!”

Âu Dương Noãn nhìn nữ tử đó rồi mỉm cười nói: “Hóa ra là Khả Nhi!”

Từ sau khi Âu Dương Khả bước đi khắp khiêng liền chưa từng xuất hiện trước mặt người khác.

Nghe Âu Dương Noãn nói Âu Dương Khả đột nhiên ngẩng đầu, khóe môi hàm chứa tia cười lạnh, chậm rãi nói: “Nhiều ngày không gặp, tỷ tỷ có khỏe không?” Lúc này Âu Dương Khả mặc y phục mùa xuân

màu hồng, trên đầu cài trâm trâm châu, châu xuyên thật dài ở trong gió nhẹ nhàng lay động. Đôi mắt đen láy cùng khuôn mặt kiều diễm, chỉ là nhìn thật kỹ thì cảm thấy trong mặt mày nàng ta lúc đó ẩn chứa oán hận cùng lo âu.

Âu Dương Noãn vui mừng cười: “Ta tất nhiên là vẫn tốt. Chỉ là muội muội vẫn luôn đóng cửa không ra ngoài, trong lòng tỷ tỷ thập phần lo lắng!”

Đôi môi mỏng của Âu Dương Khả nhếch lên nụ cười nhạt: “Lo lắng sao? Tỷ xem, nay muội đi đứng không tiện, không thể tham gia yến hội của công chúa như tỷ. Chỉ sợ trong lòng là đang cao hứng mới đúng!”

“Cao hứng?” Âu Dương Noãn mỉm cười, “Muội muội không thể ra ngoài, tỷ tỷ cũng khổ sở trong lòng. Làm sao có thể vui sướng khi người khác gặp họa? Muội muội hiểu lầm rồi!”

Âu Dương Khả nhẹ nhàng lại gần: “Có phải hiểu lầm hay không, trong lòng người hẳn hiểu rất rõ!”

“Muội muội nay đóng cửa không ra ngoài cũng là chuyện tốt. Thân mình mẫu thân không khỏe, về sau có muội muội hầu hạ bên gối, người cũng được an tâm nghỉ ngơi!”

Hồng Ngọc bên cạnh giống như là đột nhiên nhớ tới chuyện gì liền nhắc nhở: “Đại tiểu thư sao lại quên rồi! Lão thái thái lệnh cho Nhị tiểu thư tĩnh dưỡng tránh gây chuyện, nay Nhị tiểu thư lại ra ngoài, để lão thái thái biết được thì phải làm sao? Tiểu thư mau khuyên Nhị tiểu thư nhanh chóng quay về đi!”

Âu Dương Noãn nghe vậy liền hơi hơi mỉm cười nhìn Âu Dương Khả.

Âu Dương Khả làm như không nghe thấy, ngược lại áp sát mặt Âu Dương Noãn. Ánh mắt sắc bén: “Tỷ tỷ sợ nhìn thấy cái chân tàn phế của ta sao? Người cảm thấy chột dạ sao?”

Âu Dương Noãn chỉ mỉm cười, tựa hồ như thật sự lắng nghe lời nói của Âu Dương Khả. Lần nữa cất tiếng, thanh âm vừa đủ để hai người nghe được: “Chột dạ thì không, nhưng thật ra ta cũng có chút tò mò. Nhớ lại lúc đó, muội muội thật sự là như bị quỷ ám, đang êm đang đẹp sao tự nhiên lại nháy vào trong nước lạnh, để bị thương thêm nặng khiến bây giờ cũng không thể xuất môn. Muội nên quay về nghỉ ngơi đi, chớ quan tâm nhiều chuyện, để tránh cái chân còn lại cũng không giữ được!”

Âu Dương Khả nhìn cố kìm nén tức giận, thanh âm lạnh lùng: “Tỷ tỷ thông minh, muội mặc cảm không bằng. Chỉ là ta muốn khuyên một câu, chuyện tương lai không đoán trước được. Nếu sau này rơi vào tay ta, nhất định sẽ làm cho người sống không bằng chết!”

“Sống không bằng chết?” Âu Dương Noãn khẽ mở đôi môi đỏ mọng, thổ khí như lan, lời nói như xuân thủy nhu nhược, nhưng lại thấy một loại lạnh lẽo thấu xương: “Đa ta cát ngôn của muội muội. Ý tốt tỷ muội tình thâm này ta sẽ suốt đời không quên, tương lai nhất định sẽ tướng báo!”

Âu Dương Khả cười lạnh rồi xoay người bước đi. Bước chân có chút quái dị, xa xa nhìn lại thế nhưng có vài phần buồn cười.

Nhìn Âu Dương Khả vẫn luôn ương ngạnh kiêu ngạo, nhưng giờ lại có bộ dáng này. Trong lòng Hồng Ngọc nảy sinh một tia thống khoái: “Xem bộ dáng của Nhị tiểu thư, chân kia thực sự là bị phế rồi!”

Khóe môi Âu Dương Noãn chậm rãi cong lên, giây lát lại khôi phục

lạnh nhạt trầm tĩnh như cũ, nàng nhẹ nhàng nói: “Là muội muội gieo gió gặt bão thôi!”

Hồng Ngọc gật gật đầu, hỏi: “Đại tiểu thư, nếu như nhị tiểu thư đã là chó rơi xuống nước, sao không rèn sắt khi còn nóng?”

Âu Dương Noãn cười lắc đầu, Hồng Ngọc có chút không rõ, còn muốn hỏi lại thì thấy một nam tử trẻ tuổi từ sau núi giả bước ra: “Tiểu thư nhà người hiểu rất rõ, nay đối với Âu Dương Khả mà nói, chết chính là sự giải thoát tốt nhất. Nàng ta được nuông chiều từ nhỏ, vẫn luôn tự cho mình là đúng. Nay bị tàn phế, thật sự so với chết còn khó chịu hơn gấp trăm lần!”

Hắn mặc y phục ngân bạch, đầu đội trâm quan bằng vàng ròng, thân dài ngọc lập, phong thần lang lạnh. Khuôn mặt cực kỳ tuấn tú, nắng ngày xuân vẫn còn có chút e dè chiếu lên bóng dáng hắn, phút chốc rạng rỡ hơn hẳn.

Âu Dương Noãn mỉm cười tiến lên hành lễ, Lâm Chi Nhiễm nhìn nàng cười nói: “Muốn Âu Dương Khả chết dễ như trở bàn tay. Chỉ là muội trên yến hội quá tỏa sáng, người bên ngoài sẽ có người nhìn không vừa mắt, luôn rình rập nắm nhược điểm của muội. Nay căn cơ Noãn Nhi chưa vững, dễ dàng ra tay chỉ khiến người ta bắt được nhược điểm!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, cười hỏi: “Nhiễm biểu ca sao lại đến đây?” Đại cử mẫu vừa rồi thậm chí không có nhắc đến. Nhưng chỉ lát sau nàng liền hiểu rõ, lần này Lâm Chi Nhiễm đến chắc là muốn nhìn người.

Lâm Chi Nhiễm nghe nói xe ngựa Âu Dương gia bị tập kích, lo lắng Âu Dương Noãn bị thương nên mới vội vàng đến. Nhưng thấy nàng vẫn nói cười yến yến, bình tĩnh ôn hòa, hết thấy lo lắng đều hóa

thành nụ cười thản nhiên bên môi.

“Nay biểu muội cùng Dung quận chúa là song bách kinh đô. Ta là muốn đến chúc mừng muội một câu!”

Chương 128: Đêm kinh hồn mẹ kể lâm bồn (1)

“Đa tạ thịnh tình của biểu ca!” Âu Dương Noãn thoáng ngẩn người nhưng cũng không có bao nhiêu kinh hỉ.

Lâm Chi Nhiễm nhìn nàng, trong đôi mắt đen u ám có ánh sáng phức tạp, cùng biểu tình bình tĩnh của Âu Dương Noãn tạo thế đối lập: “Nhìn biểu tình của muội không giống với như đang cao hứng?”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, sau đó đến bên trong đình ngồi xuống. Hồng Ngọc dâng trà, môi Âu Dương Noãn lướt qua ly trà, lại mang theo một tia cảm xúc khó nắm bắt. Nàng buông ly trà trong tay, sau đó thản nhiên cười nói: “Biểu ca, huynh là người thông minh, huyền cơ cùng quan hệ lợi hại trong đó, không phải huynh hiểu rõ hơn ta sao?”

“Danh hoa địch chiết, thôn đại gây vạ. Cho nên, muội vẫn là nên cẩn thận một chút. Ngay cả ta cũng không ngờ được trong yến hội muội lại thể hiện xuất sắc như vậy!” Bạc môi Lâm Chi Nhiễm khẽ nhếch, con ngươi đen lại càng u ám, tuy nhiên hắn vẫn duy trì vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu như cũ.

(Danh hoa địch chiết, thôn đại gây vạ: Hoa đẹp quá tất bị hái trước tiên)

“Vì đạt được mục đích, suy cho cùng vẫn phải dùng đến ít thủ đoạn!” Âu Dương Noãn hơi hơi nhướng mi, môi cong thành một nụ cười. Sắc thái lợi hại trong đôi mắt biến mất không dấu vết, thay vào đó là ánh sáng sáng ngời làm người ta cảm thấy bất an: “Huynh nên biết,

một mặt giấu tài, đến ngày nào đó cũng bị lộ ra!”

“Chỉ là nếu cứ như vậy, Âu Dương gia chẳng phải đắc tội với Võ quốc công phủ hay sao?” Đôi mắt sâu thẳm của Lâm Chi Nhiễm nhìn nàng, ánh mắt giống như ẩn chứa thâm thúy vô cùng, “Muội không hối hận chứ?”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Sự cấp tòng quyền. Lúc ấy ta không còn sự lựa chọn nào khác!” Vì bảo vệ Tước Nhi an toàn, cho nàng cơ hội lựa chọn lại một trăm ngàn lần nàng cũng sẽ không do dự đẩy Trần Lan Hình ra làm bia đỡ.

(Sự cấp tòng quyền: việc gấp phải tùy cơ ứng biến)

Lâm Chi Nhiễm nghe xong, suy tư một lát, sóng mắt lưu chuyển. Ý cười bên môi nhất thời lại thâm sâu thêm vài phần: “Võ quốc công phủ không phải nơi dễ đắc tội. Nhất là vị Đại thiếu gia Trần Cảnh Duệ kia. Hắn là người có thù tất báo, muội nên có sự chuẩn bị!”

Âu Dương Noãn chấp tay mỉm cười cảm kích: “Đa tạ biểu ca nhắc nhở!”

Hồng Ngọc đang suy tư câu chuyện ngắn gọn này chắt chứa bao nhiêu tâm ý thì đột nhiên thấy Lâm Chi Nhiễm đứng dậy. Hắn cười, tư thái nhàn nhã, phóng khoáng đặt ly trà thạch anh lên bàn, sau đó nói: “Trong lòng muội đã hiểu rõ, ta liền không cần nói nhiều nữa. Cáo từ!” Hắn xoay người rời đi, sau đi được vài bước đột nhiên dừng lại, ý cười thu liễm, mắt xếch hẹp dài tăng thêm vài phần lạnh lùng: “Cẩn thận một chút!”

Âu Dương Noãn nhìn hắn, nhẹ nhàng nhưng cũng thập phần trịnh trọng gật đầu.

.....

Thời gian trôi mau, chớp mắt đã hơn một tháng qua đi.

“Di nương, ngài cũng đã mệt mỏi cả một ngày rồi. Mau nghỉ sớm đi!”
Bội Nhi thật cẩn thận nói.

Lý Nguyệt Nga mệt mỏi dựa vào trên giường, sắc mặt thập phần tái nhợt. Hoàn toàn không còn bộ dạng xinh đẹp tỉ mỉ của ban ngày:
“Lão gia lại nghỉ trong viện Vương di nương sao?”

Bội Nhi trong lòng run sợ gật đầu, quả nhiên thấy sắc mặt Lý Nguyệt Nga càng khó coi hơn: “Di nương, ngài đừng như vậy. Trăm ngàn lần hãy vì bản thân a!”

“Vì bản thân? Ta ngay cả cốt nhục của mình cũng không bảo vệ được. Chỉ chăm lo cho bản thân thì có lợi ích gì?” Lý di nương nói xong lại không nhịn được bi thương mà nước nở. Từ ngày mất đứa nhỏ, Lý Nguyệt Nga nàng không biết đã khóc biết bao nhiêu, nàng thật sự không muốn tin chuyện này là sự thật. Vẫn luôn tâm tâm niệm niệm mong ngóng đứa nhỏ, thế nhưng cứ như vậy liền không còn nữa.

Bội Nhi lại an ủi nói: “Di nương vẫn nên suy nghĩ vì đại cục. Di nương vẫn còn trẻ, phu nhân lại cũng đã lớn tuổi, căn bản không thể nào gượng dậy nữa. Di nương sớm muộn gì cũng có thể sinh được tiểu thiếu gia!”

“Sinh được con trai thì thế nào? Tương lai ngay cả một tiếng mẩu thân ta cũng không được nghe. Hơn nữa phu nhân mới là mẹ cả của đứa nhỏ, nếu như làm không tốt đứa nhỏ thậm chí cũng không nhận thức ta mới là mẫu thân thân sinh của nó. Trừ phi...” Lý di nương tuy rằng không nói tiếp nhưng thanh âm lại lạnh lùng, cơ hồ như lạnh

như hàn sương.

Bội nhi nghe vậy thì trong lòng cả kinh, nhìn nhìn vẻ mặt âm lãnh của Lý Nguyệt Nga, trong nhất thời không nói nên lời.

Sau một lúc lâu, khuôn mặt tái nhợt của Lý Nguyệt Nga mới có chút huyết sắc. Nàng ta hướng về phía Phúc Thụy viện cảm hận nói: “Hừ, ta đã nếm một lần, tuyệt không rơi vào lần thứ hai. Ta thề sẽ nhớ kỹ một lần này, sớm muộn gì cũng sẽ đòi lại!”

Đúng lúc này một nha đầu đột nhiên xông vào, quỳ mạnh xuống: “Di nương, Phúc Thụy viện truyền tin đến. Nghe nói phu nhân sắp sinh rồi!”

“Điều này sao có thể?” Hai mắt Lý Nguyệt Nga vốn đang muốn phát hỏa liền sáng lên. Từ trên giường nhảy xuống liên thanh truy vấn. Bây giờ còn chưa tròn chín tháng, mama đỡ đẻ cũng còn chưa được mời đến. Lúc này nói muốn sinh, không phải là sinh non sao?

“Di nương, việc này rất chính xác. Hiện tại Phúc Thụy viện đang loạn hết cả lên!”

“Loạn sao? Bà ta đúng là biết lựa chọn thời điểm để sinh a!” Lý di nương cười lạnh một tiếng. Cái gọi là bảy sống tám chết, còn chưa đến chín tháng đã sinh còn không biết sẽ sinh ra dạng phế vật gì! Bà ta làm hại mình mất đi đứa nhỏ, vậy đứa nhỏ của bà ta cũng không giữ được mới tốt! Hết thấy mọi việc đều là thiên ý, quả nhiên là báo ứng của Lâm thị.

“Di nương, Lê Hương của Phúc Thụy viện nói mama đỡ đẻ còn chưa đến nên muốn cầu di nương tìm vài mama có kinh nghiệm qua bên kia cùng phu nhân!” Nha đầu tiếp tục nói, cũng thật cẩn thận quan sát sắc mặt của Lý Nguyệt Nga.

Lý Nguyệt Nga thản nhiên cười nói: “Mama có kinh nghiệm sao?”

Không biết vì sao, Bội Nhi một bên nghe thấy di nương mềm nhẹ hỏi lại như vậy trong lòng liền nhảy dựng lên. Lý Nguyệt Nga dừng một chút, vẻ mặt có chút khó xử nói: “Phu nhân sinh là chuyện đại sự. Ngài ấy đã sớm đã có phân phó, không cần chúng ta hỏi đến. Bây giờ lại tới hỏi ta tìm người, Ai...ta nhất thời cũng không có chuẩn bị nha. Hay là thế này, người đi tìm Tôn mama, Lương mama cùng Vệ mama, để bọn họ đến Phúc Thụy viện cùng phu nhân đi!”

Lâm thị trời sinh tính đa nghi, sợ nếu đem mama vào phủ túc trực trước thì những người khác sẽ mượn cơ hội động tay động chân. Cho nên rốt cuộc là bà ta dùng ai bọn họ đều không biết, chỉ chờ mười ngày trước khi sinh mới mời đến. Chỉ sợ chính bà ta cũng không đoán được lần này lại sinh non.

Nha đầu kia vội vã đi ngay, Lý di nương đứng dậy, ngồi vào trước gương đồng. Tiểu mỹ nhân trong gương liền tươi cười, ánh mắt thản nhiên nhìn thoáng qua rồi nhẹ giọng nói với Bội Nhi: “Tìm người đi nhắc nhở, để bọn họ biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm...”

“Dạ!” Bội Nhi vội vàng đi ra ngoài, qua thời gian nửa ly trà thì trở lại: “Di nương, mọi việc đã an bài thỏa đáng!”

“Làm rất tốt!” Bàn tay ngọc ngà của Lý di nương nhẹ nhàng lấy cái lược, quay đầu nói với Bội Nhi: “Còn không mau đến giúp ta trang điểm, ta muốn đến thăm phu nhân. Thời khắc quan trọng như vậy, ta thân là di nương nhất định phải ở cùng phu nhân mới đúng. Hy vọng phu nhân lâm bồn thuận lợi, mẫu tử bình an...” Lý di nương gần từng tiếng rõ ràng, bên trong ẩn chứa oán độc khiến lòng người run sợ. Bội Nhi không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Tôn mama, Lương mama cùng Vệ mama nhận được phân phó liền đến Phúc Thụy viện. Đến cửa, Vương mama lại ngăn lại không chịu cho vào. Vương mama ở trong phủ này gần mười năm, biết rõ ba người này chuyên làm việc nặng nhọc. Phu nhân đang ở thời khắc mấu chốt, làm sao có thể để mama chân tay thô鄙 như vậy vào cửa chứ? Bà ta quay đầu phân phó Lê Hương cùng các nha đầu khác bảo vệ ở cửa, mặt khác nhanh chóng đi nhóm lửa nấu nước. Còn mình thì vội vã chạy đi tìm Âu Dương Trì.

Vương mama cơ hồ chạy một mạch đến cửa Ngọc Hi viện. Bà ta thở hồng hộc, dùng sức gõ cửa. Bên trong lại không hề có phản ứng, bà ta lại càng ra sức gõ. Cửa rốt cục cũng mở, cầm ngọn đèn bước ra là Lưu mama quản sự Ngọc Hi viện. Lưu mama liếc mắt nhìn Vương mama một cái rồi nhanh tay đóng cửa lại sau lưng.

Lưu mama cười nói: “Là Vương mama sao? Ai...đã trở thế này sao mama còn chạy tới đây?”

Vương mama vội vàng nói: “Ta có việc gấp muốn gặp lão gia!”

Trên mặt Lưu mama lộ thần sắc khó xử nói: “Cái này không thể được. Hôm nay lão gia không thoải mái, Vương di nương đã phân phó ai cũng không được quấy rầy. Lúc này chắc là đang ngủ say, ta đâu dám đánh thức!”

Vương mama lo lắng nói: “Phu nhân sắp sinh rồi, dù sao cũng phải đi mời lão gia a!”

Lưu mama ngần ngừ, thanh âm dẫn theo vài phần chần chừ: “Vương mama, việc này....ta không làm chủ được!”

Lúc này cửa lớn liền bị mở ra, nha đầu Bích Tra bên người Vương Kiều Hạnh bước ra. Vừa nhìn thấy Vương mama liền nhíu mày, vẻ

mặt không hờn giận. Nàng ta liếc mắt đánh giá Vương mama rồi hỏi: “Mama có chuyện gì vậy? Nửa đêm nửa hôm chạy đến đây làm gì?”

Vương mama vừa thấy nha đầu này trong lòng nhất thời trầm xuống, Bích Tra là nha đầu của Kiều Hạnh. Bà ta đã từng nhiều lần mượn cơ hội quản giáo, chỉ sợ bây giờ nàng ta sẽ cố ý gây khó dễ, không cho gặp Âu Dương Trì. Vương mama thức thời lập tức cười nói: “Bích cô nương, phu nhân của chúng ta sắp sinh. Mau mời lão gia qua đó!”

Bích Tra nhú mày nói: “Hôm nay lão gia vừa ẩm yến bên ngoài trở về, gây ầm ĩ một lúc, khó khăn lắm mới đi ngủ. Ta cũng không dám đi gọi. Vương mama, ngài vẫn là trở về trước đi. Mời phu nhân nhẩn nhện một đêm a!”

Vương mama nghe vậy thì giận dữ: “Người nói cái gì vậy? Đây là sinh con, nhẩn làm sao được hả?”

Bích Tra lạnh lùng nói: “Chọn thời gian đêm hôm khuya khoắt để sinh đứa nhỏ, xứng đáng không tìm thấy người!”

Vương mama nổi giận đùng đùng: “Người....người quả nhiên là ăn gan hùm mật gấu rồi. Phu nhân là thân phận gì, là người mà người có thể sắp xếp sao? Ngay cả truyền lời cũng không chịu, cẩn thận tương lai phu nhân lột da người ra!”

Bích Tra giật mình một cái, ý thức được lời nói của bản thân quá mức rõ ràng. Đột nhiên sợ hãi, nhìn Vương mama không nói lời nào. Vương mama liền đẩy nàng ta rồi bước vào. Đúng lúc này lại nghe thấy trên bậc thang có tiếng hừ lạnh: “Lão gia đang không thoải mái. Ai dám ở đây hô to gọi nhỏ, tất cả đều đuổi ra ngoài!”

Đó là thanh âm của Vương Kiều Hạnh. Di nương có sự sủng ái của

lão gia làm chỗ dựa, ai sẽ còn làm chó săn cho một phu nhân thất sủng chứ? Bích Tra liếc mắt, Lưu mama liền quyết tâm đẩy Vương mama ra ngoài rồi đóng cửa lại thật mạnh.

Mắt thấy cửa đóng lại, Vương mama phẫn hận, hận không thể một cước đá vỡ cửa đại náo một hồi. Nhưng hiện tại không dám lãng phí thời gian, vội vàng hướng Thọ an đường chạy đi.

“Sắp sinh?” Lý thị sửng sốt.

“Đúng vậy!” Trương mama thấp giọng nói, “Vương mama bên người phu nhân chạy vào nói muốn cầu kiến ngài. Nô tỳ muốn ngăn cũng không được...”

Lý thị nghe vậy thì nhíu chặt mày lại, hạ tay vân vê phật châu. Một lát sau vẫn thấy lòng không yên: “Hôm nay thiên sát cô tinh....thiên sát cô tinh làm sao tốt...” Lâm thị miệng lẩm bẩm, trong lòng lại cầu tổ tông phù hộ Âu Dương gia gặp dữ hóa lành.

Chương 129: Đêm kinh hồn mẹ kể lâm bồn (2)

Vương mama bị ngăn lại ngoài cửa thọ an đường, không quan tâm lớn tiếng khóc kể. Thanh âm từ xa xa liên tục truyền đến, Lý thị nơi này nghe được mà tâm phiền ý loạn, quát lớn nói: “Đuổi ra ngoài!”

“Lão thái thái!” Trương mama cảm thấy làm như vậy là có vẻ có chút không có nhân tính. Nhưng lại thấy Lý thị đang giận tái mặt liền không dám nói nửa câu, nhanh chóng bước ra ngoài phân phó người đuổi Vương mama đi.

Vương mama bị đuổi ra khỏi Thọ an đường liền cảm thấy tuyệt vọng. Lão gia bạc tình, lão thái thái lạnh lùng, trong phủ này căn bản không có một ai đáng tin. Bà ta liếc sắc trời đen kịt một cái rồi khẽ cắn môi. Những người này không được thì không cần phải cầu nữa. Trực tiếp đi tìm mấy mama có kinh nghiệm trong nhà này đỡ đẻ, ảnh hưởng của phu nhân vẫn còn, không sợ bọn họ không nghe theo.

Vương mama vừa nghĩ vừa lau mồ hôi trên trán, nhanh chóng hướng nơi ở của hạ nhân đi tới.

“Triệu mama, Lý mama đâu?”

“Hai người đều cáo bệnh, từ sớm đã về nhà rồi!” Tiểu nha đầu hồi đáp, ánh mắt lóe lên.

Vương mama mới không tin, sao lại khéo như vậy cùng cáo bệnh: “Vợ Chu Vượng kia đâu?”

“Bị Lý di nương phái đi ra ngoài rồi! Nói là vì phu nhân dâng hương, cầu mong người sinh được một tiểu thiếu gia béo trắng khỏe mạnh!” Tiểu nha hoàn trả lời thực lưu loát, như là sớm đã chuẩn bị tốt đáp án.

“Còn Hoàng đại thẩm thì sao?” Vương mama bắt lấy tay áo nha đầu, như là bắt lấy ngọn cỏ cuối cùng.

“Gia đình chồng nàng ta mới có người chết, lão thái thái sợ điềm xấu của nàng chạm vào thiếu gia trong bụng phu nhân nên đã sớm bị điều ra khỏi phủ!” Tiểu nha hoàn cúi đầu, che lại lãnh ý trong mắt.

Sao có thể? Những mama có kinh nghiệm đỡ đẻ trong phủ nếu không phải cáo bệnh thì chính là bị chủ tử phái ra ngoài làm việc, làm sao có chuyện trùng hợp như vậy? Nhất định là do Lý di nương cố tình gây khó dễ! Vương mama vỗ ngực hối hận không thôi. Phu nhân ơi phu nhân, ta sớm đã nói với người cố gắng nhẫn nhịn, lui bước trời cao biển rộng. Người lại không nên vì nhất thời tức giận mà hại đứa nhỏ của Lý di nương. Bây giờ thì hay rồi, Lý Nguyệt Nga sao có thể không hận thấu ngài cơ chứ?

Tin tức Lâm thị sinh non rất nhanh liền truyền đến Noãn các, Âu Dương Noãn khẽ nhíu mày: “Không phải còn một tháng nữa mới sinh sao? Như thế nào lại sớm như vậy?”

“Đúng vậy, Đại tiểu thư! Ngay cả mama đỡ đẻ còn chưa mời vào phủ. Đột nhiên bây giờ lại muốn sinh!” Phương mama dừng một chút rồi nói tiếp: “Nghe nói Vương mama đã đi mời lão gia cùng lão thái thái, nhưng không ai để ý. Bà ta lại chạy đi tìm mấy mama có kinh nghiệm trong phủ, ai ngờ lại không tìm được một ai. Hiện tại chắc là đã trở lại Phúc Thụy viện rồi!”

Lâm thị đột nhiên sinh non, Âu Dương Noãn cảm thấy vị tổ mẫu bộ

dạng từ bi ở Thọ an đường kia không tránh khỏi liên quan. Đúng là nàng có chút bất ngờ.

“Đại tiểu thư, lúc này phu nhân đã chịu không nổi rồi!” Phương mama có chút khoái ý. Bà còn nhớ rõ khi Lâm Uyển Thanh còn đang nằm trên giường bệnh, Lâm Uyển Như cùng Lão gia tình thâm ý trọng như thế nào, ôn nhu triền miên ra sao. Vốn phu nhân rõ ràng là bị hai người vô sỉ đó tức chết, nay môn đình vắng vẻ, không người hỏi han lại biến thành Lâm Uyển Như. Quả nhiên là phong thủy thay phiên chuyển a!

“Hong Ngọc!” Âu Dương Noãn suy nghĩ một lát rồi nhẹ giọng nói: “Thay y phục cho ta, theo ta đến Thọ an đường!”

“Tiểu thư, ngài muốn làm gì vậy?” Hiện tại không phải nàng nên đóng cửa không nghe, không thấy, không làm gì sao? Vì sao còn muốn chạy đến Thọ an đường? Hong Ngọc có chút kinh ngạc.

Âu Dương Noãn thản nhiên tươi cười: “Mẫu thân nửa đêm lâm bồn, ta là nữ nhi nên muốn tận một phần sức lực!”

“Đại tiểu thư, ngài muốn khuyên Lão thái thái sao? Vì sao? Chẳng lẽ tiểu thư quên rằng trước đây phu nhân đã đối xử như thế nào với ngài cùng thiếu gia rồi sao?” Phương mama không dám tin hô lên.

Cái này tất nhiên là có nguyên nhân, Âu Dương Noãn chỉ cười cười, mang theo sự thản nhiên, lãnh ý như có như không....

Âu Dương Noãn vào Thọ an đường, khẩu khí của Lý thị cũng không khác biệt mấy với Phương mama: “Con muốn ta qua Phúc Thụy viện?” Đối với chuyện này, tâm tình của Lý thị còn phức tạp hơn Âu Dương Noãn, phương diện lo lắng cũng nhiều hơn. Lý thị tròn tròn mắt nhìn Âu Dương Noãn: “Nếu không phải tại nó, nhà chúng ta liệu

có lộn xộn ầm ĩ đến mức này không?”

“Ai....Mẫu thân cũng là vì thêm hương khói cho Âu Dương gia....”

“Cái gì mà hương khói? Thứ nó mang đến cho nhà chúng ta là tai tinh! Nếu không phải vì đứa nhỏ này, chân Khả Nhi sẽ không bị phế, con cùng Tước Nhi cũng không bị tập kích, đầu của ta cũng sẽ không càng ngày càng đau như vậy...”

Lý thị hiển nhiên là đem hết thảy mọi chuyện không tốt đổ lên đầu đứa nhỏ trong bụng Lâm thị. Vẻ mặt xinh đẹp của Âu Dương Noãn ánh lên sự đồng tình, mềm nhẹ nói: “Nghe nói Vương mama khắp nơi cầu, lại vấp phải trắc trở chung quanh. Con nghe xong lòng có chút đau xót!”

“Cái kia đúng là xứng đáng. Nó ngày xưa đúng là tranh thủ tình cảm có thuật, mục sủng có cách, không biết đã chinh chết biết bao nhiêu người. Hiện tại không có người hỗ trợ, cũng đủ thấy nó ngày thường làm người ác độc, dẫn người oán hận!” Lý thị đã ác cảm với Lâm thị đến cực điểm. Vừa nói đến bà ta liền lộ mũi nhọn tràn ngập sắc bén.

“Tổ mẫu, người vẫn là vì kiêng kỵ thiên sát cô tình sao?” Âu Dương Noãn trầm tư một lát mới nhẹ giọng hỏi.

“Không chỉ có như thế!” Lý thị lắc đầu, niệm phật châu trong tay. Giống như chỉ có làm vậy mới có thể bảo trì tâm bình khí hòa. Bà dùng một lát, quay đầu nhìn thẳng vào mắt Âu Dương Noãn: “Ý kia của con, thật sự là muốn ta qua đó sao?”

Khẩu khí Âu Dương Noãn có chút tiếc hận: “Cháu gái thượng vô định kiến, chính là tổ mẫu cùng phụ thân là chủ tử trong nhà. Mẫu thân sinh con là chuyện đại sự. Nếu cứ như vậy...”

Lý thị nhướn mày lên: “Mama đỡ đở rất nhanh sẽ tới. Lý di nương cũng đã phải đi mấy mama có kinh nghiệm. Như vậy là cũng đủ rồi, còn muốn ta đến làm cái gì?”

“Tổ mẫu, dù sao nếu truyền ra ngoài cũng không tốt...”

Lý thị hơi hơi sừng sốt, sau một lúc lâu mới nói: “Là nó không chọn đúng giờ lâm bồn. Trách ai được!”

“Người khác nói gì cũng không sao cả. Nhưng Nhị cửu cửu nếu muốn mượn cơ này tới cửa trách tội phụ thân, chỉ sợ chúng ta sẽ khó ăn nói!” Âu Dương Noãn nhỏ giọng nói.

“Hắn dám!” Lý thị trong lòng có chút tức giận, khẩu khí có chút cứng ngắt.

“Nhị cửu cửu cùng phụ thân đều là người làm quan, còn có phần trợ lực cùng nhau. Nếu nay xảy ra hiềm khích thì không tốt, dù sao cũng là người một nhà. Tổ mẫu!” Âu Dương Noãn lo lắng thấp giọng nói tiếp: “Tổ mẫu đối với mẫu thân không hài lòng, Noãn Nhi biết. Nhưng cũng không nên là đầu đề bàn tán của mọi người!”

Lý thị ngẩn người, dùng thanh âm lạnh băng, nghiêm mặt nói: “Không đi, ta không đi! Con dâu không biết tôn ti, không thể cứ như vậy sùng ái nó!”

Nhưng đúng lúc này, tiếng bước chân vội vàng làm gián đoạn cuộc nói chuyện của hai người. Ngọc Mai đầu đầy mồ hôi, thở hồng hộc chạy vào, biểu tình thập phần khẩn trương. Lý thị lập tức ý thức được có chuyện lớn xảy ra. Ngọc Mai quỳ rạp xuống trước mặt Lý thị, ấp úng nửa ngày cũng không nói nên lời.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Là....là phu nhân khó sinh. Vương mama phải người đến truyền tin....Sợ.....sợ là không được!”

Lý thị cùng Âu Dương Noãn nhìn nhau. Lần này không đi cũng không được.

Đến Phúc Thụy viện, Âu Dương Noãn đỡ Lý thị vào cửa. Từ nhà trong truyền đến tiếng thét chói tai thê lương của Lâm thị.

“Lão thái thái, ngài trăm ngàn lần phải cứu phu nhân chúng ta a!”
Vương mama gục xuống dưới chân Lý thị.

Bà chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, Vương mama ngẩng mạnh đầu, còn muốn khóc kể thì Âu Dương Noãn lại ôn nhu đỡ đứng dậy:
“Vương mama, những nghi thức xã giao này thì miễn đi. Tổ mẫu sẽ không trách tội đâu, người nhanh đi chiếu cố mẫu thân đi. Đừng để người cùng đệ đệ xảy ra gì sơ suất!”

Vương mama mỗi lần nhìn thấy Âu Dương Noãn đều run sợ trong lòng. Lúc này nhìn thấy ý cười trong suốt của nàng, vẻ mặt ôn nhu, trong lòng càng sợ hãi hơn. Nhưng hiện tại ở trước mặt Lão thái thái nên không dám biểu hiện ra ngoài.

Trương mama thấy bên trong rối ren một đoàn, Âu Dương Khả đứng trong góc khóc không ra tiếng. Bọn nha đầu đi tới đi lui, vội vội vàng vàng, sắc mặt ai cũng trắng bệch, hoàn toàn là một khung cảnh hỗn loạn.

Vương mama sợ Lý thị tức giận nên lập tức uy nghiêm răn dạy một chút, an bài mỗi người một công việc, mau chóng đem những thứ đã sớm chuẩn bị lấy ra.

Bọn nha hoàn lúc này mới vội vàng mang hai cái khay sơn mạ vàng ra. Một cái để mấy bộ quần áo của tiểu hài tử, một cái để vòng tay, khóa trường mệnh, mũ các loại. Âu Dương Noãn thản nhiên mỉm cười, nếu không phải vì Lâm thị bị thất sủng thì những thứ cát tường gì đó tổ mẫu sớm đã sai người chuẩn bị tốt, làm sao có thể chỉ có mấy thứ này?

Đúng lúc này, Lâm thị trong kia lại thảm thiết kêu lên. Lý thị nhíu mày, ngồi bên ngoài nói: “Đây mà người nói khó sinh sao? Phu nhân nhà ai không gặp phải trường hợp này, phu nhân nhà người cũng không phải ngày đầu tiên sinh con. Hoảng cái gì!”

Vương mama đầu đầy mồ hôi, lại không dám biện bạch, chỉ có thể lúng túng nói không ra lời.

Nha đầu dẫn một mama đỡ đẻ bộ dáng đoan trang đến. Mama kia bước vào, điều đầu tiên là hành lễ với Lý thị cùng Âu Dương Noãn. Vương mama nhìn mà vội, lại không dám thúc dục. Lý thị cười lạnh một tiếng, tùy ý đối phương hành lễ xong mới thản nhiên nói: “Vào trong đi!”

Rất nhanh liền nghe thấy tiếng mama đỡ đẻ hô lên: “Mau tìm một thùng lớn rồi đổ nước ấm vào nhanh!”

Lập tức liền có người chuẩn bị, nước ấm đến quá nửa thùng thì mama lại vội vàng nói: “Mau, mau mang phu nhân vào thùng!”

Vương mama việc trước việc sau, cơ hồ chạy muốn đứt chân. Mỗi lần đi ra sai người thì thấy sắc mặt âm trầm Lý thị, trong lòng càng thêm không yên.

Tiếp theo Vương mama không ngừng thổi, gõ cây long não trong tay Lê Hương không ngừng cháy. Lý thị bị nghẹn mày thẳng mặt nhăn.

“Lão thái thái cũng không thể an tĩnh được....Lão gia có phải nên đi trước mặt tổ tiên dập đầu, mong phu nhân mẹ tròn con vuông?”
Vương mama có hơi do dự, cuối cùng vẫn đem những lời này nói ra

Lý thị cười lạnh một tiếng: “Nữ nhân sinh con thì có can hệ gì đến nam nhân? Đừng đốt nữa! Nhanh vào trong giúp phu nhân người sớm sinh đứa nhỏ mới đúng!”

Vương mama sừng sốt, nhưng trước mắt vẫn phải phần hận cúi đầu xuống. Gia đình nhà người ta khi phu nhân sinh, mời trượng phu trong nhà đi bái phật thì có gì khó. Còn phu nhân nhà mình làm cái gì cũng bị Lão thái thái ghét bỏ.

Âu Dương Khả khẩn trương, gắt gao nhìn chăm chăm nội thất bên trong, hai tay không ngừng nắm chặt lấy khăn. Âu Dương Noãn ôn nhu nói: “Muội muội đừng khẩn trương. Mẫu thân đã từng sinh con rồi, sẽ không xảy ra chuyện lớn gì đâu!”

Âu Dương Khả nghe thanh âm của Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy tức giận trong lòng nhưng lại không dám ra mặt chống đối nên khế cắn răng, làm như không nghe thấy.

“Đại tỷ người nói chuyện với người. Đây là thái độ gì hả?” Thanh âm Lý thị lạnh lùng, tức giận nhìn chăm chăm Âu Dương Khả.

Cả người Âu Dương Khả chấn động, vẻ mặt phần hận. Lại nhìn đến khoé miệng Âu Dương Noãn khế nhếch, mang theo chút tươi cười, nửa điểm tức giận cũng không có, ngược lại còn ôn nhu khuyên: “Tổ mẫu, muội muội chỉ là đang lo lắng vì mẫu thân mà thôi. Con không sao!”

“Hừ, nửa điểm bộ dáng tiểu thư cũng không có. Còn không biết giống

ai?” Lý thị hừ lạnh, hung hăng trừng mắt với Âu Dương Khả.

“Sao lại thế này?” Đúng lúc này, Âu Dương Trì bước vào cửa, mày nhíu lại. Thanh âm trầm thấp uy nghiêm làm cho mọi người ở đây đều run rẩy.

Chương 130: Đêm kinh hồn mẹ kể lâm bồn (3)

Âu Dương Noãn tiến lên hành lễ: “Phụ thân, mẫu thân sinh non. Lúc này có chút khó khăn!” Nói xong dừng một chút, trong thanh âm còn chứa đựng lo lắng: “Phụ thân, người xem nên làm gì bây giờ?”

“Đại tiểu thư đừng sốt ruột. Lúc nữ nhân sinh con thường có chuyện, lúc trước khi mẫu thân ta sinh đệ đệ cũng là như thế này. Nhìn thì có vẻ nguy hiểm nhưng cuối cùng mẫu tử vẫn bình an!” Thanh âm thanh thúy của Vương di nương bỗng vang lên mang theo vài phần quyền rũ.

Thấy Vương Kiều Hạnh, ánh mắt Âu Dương Khả lạnh thêm vài phần. Nàng ta cười lạnh, thầm nghĩ quả là mèo khóc chuột giả từ bi. Ắt xuất thân là hạ nhân, mẫu thân ả cũng chỉ là hạ nhân, sao có thể so sánh với mẫu thân?

Vừa nói xong, Vương Kiều Hạnh liền cảm giác được sau đầu có ánh mắt sắc bén, lập tức quay đầu liền thấy Vương mama sắc mặt âm lãnh đang nhìn mình chằm chằm. Nghĩ đến lúc này mình tìm cách cản trở Vương mama không được gặp Âu Dương Trì, trong lòng không khỏi nháy dưng nhưng cũng không thêm để ý. Ngược lại Lý di nương đứng sau Âu Dương Trì vẻ mặt âm trầm, mỉm cười nói: “Đúng vậy, lão gia không cần lo lắng. Phu nhân phúc thiên mệnh đại, mẫu tử nhất định sẽ bình an!”

Vương mama thầm nghĩ hai người các người đúng là hồ ly tinh. Nếu không phải các người khắp nơi cản trở, lão gia cũng sẽ không đến giờ mới xuất hiện. Nghĩ đến đây, ánh mắt của bà ta lại càng thêm

đáng sợ.

Lý di nương nửa điểm cũng không sợ loại người chỉ biết bày ra vẻ mặt khiến người ta sợ hãi như Vương mama. Nàng ta chỉ nhẹ nhàng cúi đầu, khoe miệng nho nhỏ cong lên nụ cười ngọt ngào, giống như đang hưởng thụ từng tiếng kêu rên của Lâm thị bên trong nội thất.

Âu Dương Khả đứng trong góc, nhìn mỗi người trong phòng. Tổ mẫu Lý thị đang xoay chuỗi phật châu niệm kinh, vẻ mặt Âu Dương Trì bình tĩnh không nói lời nào, Vương di nương bên cạnh dùng giọng điệu mềm nhẹ an ủi, Lý Nguyệt Nga cúi đầu nên không nhìn ra được biểu tình gì.....Âu Dương Khả nhìn Âu Dương Noãn cũng chỉ lẳng lẳng ngồi, trên mặt không nhìn ra nửa điểm bộ dáng vui sướng khi người khác gặp họa. Nàng ta đột nhiên nghĩ, nếu lần này đệ đệ không thể sống sót thì chính mình phải làm gì bây giờ?

Tổ mẫu vì mệnh cách Thiên sát cô tinh của đệ đệ nên mới chán ghét mẫu thân cùng nàng ta như vậy. Nếu nay đệ đệ không còn, tất cả cũng liền trôi qua. Âu Dương Khả đã vô số lần muốn khuyên mẫu thân đừng cố lưu lại đứa nhỏ này, mẫu thân lại cứ khư khư cố chấp nên bây giờ mới rơi vào tình cảnh bị mọi người xa lánh. Nếu như bây giờ đứa nhỏ không giữ được...hết thảy sẽ lại khôi phục như cũ... Từng ý nghĩ không ngừng hiện lên trong đầu Âu Dương Khả, thoáng chốc trên vẻ mặt cũng liền tăng thêm vài phần lãnh khốc.

Âu Dương Noãn thu hết thảy vào mắt, nàng lạnh lùng cười. Những người trong phòng này, người duy nhất hy vọng Lâm thị sống sót chỉ có một, đó chính là nàng. Tổ mẫu kiêng kỵ thiên sát Cô tinh, phụ thân chán ghét bà ta cản trở chuyện tốt của ông, muội muội lại vì tư lợi chỉ lo cho bản thân. Chỉ có nàng.....người hận Lâm thị nhất trên đời này mới hy vọng Lâm thị còn sống sót. Nếu như chết đi như vậy, mọi chuyện cứ thế liền xong. Nhưng mà sống mới có thể từ từ nhấm nháp tư vị sống trong địa ngục. Cho nên, nàng hy vọng Lâm thị còn

sống để sâu sắc thừa nhận thống khổ trên đời này.

Mama đỡ đẻ đột nhiên ló đầu ra: “Vương mama, ngài mau vào đây!”

Vương mama sững sốt rồi bước nhanh qua, Âu Dương Noãn thân thiết hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Mama đỡ đẻ cười nói: “Không có việc gì! Không có việc gì!” Bà ta muốn dùng âm thanh bình tĩnh mà lý trí để trả lời nhưng không ngờ lời vừa nói ra lại mang theo run rẩy không thể che dấu.

Nếu hết thấy đều bình an thì tất nhiên là sẽ vui mừng chạy ra báo tin, làm sao có thể mang thần sắc không yên gọi mama bên người Lâm thị vào trong chứ? Âu Dương Noãn nghĩ nghĩ rồi nhẹ giọng phân phó Hồng Ngọc bên cạnh vài câu. Hồng Ngọc hơi hơi sững sốt, lập tức nhìn Âu Dương Noãn thần sắc khẳng định mới nhẹ nhàng gật đầu rồi bước nhanh ra ngoài.

Không khí trong phòng như đông lạnh, tất cả mọi người đều có chút suy nghĩ dị động. Chỉ có Lý di nương vẫn bất động thanh sắc đứng nhìn làm trong lòng Âu Dương Noãn không khỏi dâng lên một tia hoài nghi.

Trong nội thất, Lâm thị nắm chặt tay Vương mama: “Sao lại thế này? Vì sao vẫn không sinh được?”

Vương mama nhìn mama đỡ đẻ thì thấy sắc mặt đối phương càng trở nên khó coi: “Nước ối vỡ quá sớm. Nhưng bây giờ tiểu thiếu gia vẫn chưa ra ngoài!”

Quả nhiên là khó sinh! Vương mama không ngờ tới lời nói mà chính mình dùng để nói với Lão thái thái lại ứng nghiệm. Bà ta bị dọa đến mức mặt trắng bệch, cảm giác được tay bị Lâm thị nắm chặt hơn liền

vội vàng an ủi: “Phu nhân, chuyện đó cũng không nhất định. Chỉ cần tiểu thiếu gia ra được thì cũng không can hệ gì!”

“Mama, thuốc đây!” Lê Hương vội vã bước nhanh từ bên ngoài vào.

Vương mama nhanh chóng đoạt lấy, hung tợn trừng mắt với nàng ta: “Cầu nô tài, làm việc quá chậm chạp. Sau này ta sẽ trừng phạt ngươi!”

Lê Hương cắn môi, sau khi mama đỡ đở phân phó nàng ta đã cố gắng chuẩn bị chén thuốc trong thời gian ngắn nhất. Nàng ta đã dốc hết toàn lực nhưng các nàng vẫn không hài lòng. Lê Hương cúi đầu khép nép lui qua một bên nhìn Vương mama đang giúp Lâm thị uống chén thuốc trợ sản.

Lại nửa canh giờ trôi qua, Lâm thị kêu rên cơ hồ như sắp tắt thở. Đứa nhỏ lại vẫn không có nửa điểm ý tứ muốn đi ra ngoài, Vương mama gấp đến độ mồ hôi chảy đầy đầu.

Lúc này, Hồng Ngọc cầm một cái khay bước vào Phúc Thụy viện, vừa bước vào hành lang liền bị ngăn cản: “Trong này là cái gì?”

Trên mặt nữ tử này phủ đầy phấn, mắt hạnh mi dài, so với ngày thường lại càng tăng thêm vài phần quyến rũ. Trên ngón tay là chiếc nhẫn ngọc bích to bằng hạt sen. Hồng Ngọc sừng sốt, vật trong tay liền bị người đó cướp lấy: “Tuyệt tham?”

Thanh âm Lý Nguyệt Nga mang theo một loại sắc bén: “Thật to gan, ai ra lệnh cho ngươi?”

“Là ta!” Một đạo thanh âm nhu hòa vang lên phía sau các nàng. Lý Nguyệt Nga nhìn lại thì hơi hơi mỉm cười nhìn Âu Dương Noãn: “Nha đầu của ta, tất nhiên chỉ có ta mới phân phó được nàng!”

“Đại tiểu thư đây là đang muốn cứu phu nhân!” Sắc mặt Lý Nguyệt Nga lập tức trầm xuống, ánh mắt nhìn Âu Dương Noãn đột nhiên sinh ra một loại địch ý.

Thanh âm kia Âu Dương Noãn nghe vào cảm thấy hơi hơi chói tai nhưng tươi cười trên mặt nàng vẫn không có nửa điểm thay đổi: “Di nương nói đúng!”

“Vì sao?” Lý Nguyệt Nga thất thanh nói, vẻ mặt cơ hồ như đang nhìn người ngoài hành tinh, ánh mắt cũng đột nhiên trở nên thật khắc nghiệt: “Đại tiểu thư đừng quên ngươi còn có một đệ đệ ruột. Nếu như Lâm thị kia hạ sinh một tiểu thiếu gia thì ngươi làm thế nào?”

Âu Dương Noãn hơi hơi cười: “Nay phụ thân nữ tử song toàn, mẫu thân sinh thêm một đứa nhỏ cũng chỉ như dẹt hoa trên gấm. Lý di nương không cần lo lắng nhiều!”

Lý Nguyệt Nga trừng mắt với Âu Dương Noãn: “Ngươi....”

Âu Dương Noãn cười cười nhìn lại: “Ngươi có biết.....vì sao tổ mẫu lại ở đây không?”

“Không biết!” Trong lòng Lý Nguyệt Nga chấn động: “Ta vẫn tưởng Lão thái thái kiêng kị Thiên sát cô tinh như vậy vì sao lại ở chỗ này?” Nàng ta mơ hồ nhìn Âu Dương Noãn, ánh sáng trong đôi mắt lóe lên không ngừng.

“Là do ta mời đến!” Âu Dương Noãn cười nói.

Sắc mặt Lý Nguyệt Nga lại càng khó coi: “Đại tiểu thư, ta vẫn nghĩ mục đích của chúng ta giống nhau!”

Giống nhau tất nhiên là đều thống hận Lâm thị, hy vọng đứa nhỏ chết trong bụng bà ta, hận không thể đem bà ta chết không có chỗ chôn. Cho nên mới có thể kết thành đồng minh, nhưng đến thời khắc mấu chốt Âu Dương Noãn cư nhiên lại đâm sau lưng nàng ta một nhát. Âu Dương Noãn thế nhưng lại muốn cứu Lâm thị, điều này làm cho Lý Nguyệt Nga nàng không thể lý giải được.

Trong bóng đêm khoe miệng Âu Dương Noãn khế cong: “Lý di nương, tổ mẫu không phải người hồ đồ. Người cảm thấy người sẽ vì mấy câu nói của ta liền thay đổi chủ ý mà bước vào Phúc Thụy viện sao?”

Lý thị tất nhiên là cũng thập phần chán ghét Lâm Uyển Như. Bà xuất hiện ở trong này chính là vì không muốn tương lai bị người ta nói Âu Dương gia khắc nghiệt với con dâu, hại Lâm thị vì khó sinh mà chết. Càng không muốn Lâm Văn Uyên mượn cơ hội này gây khó dễ, phá hủy liên minh hai nhà trong triều, tổn hại đến tiền đồ của Âu Dương Trì. Lý di nương tuy rằng đối với thế cục không hiểu biết sâu, nhưng cũng biết đối với lão gia nhà mình ai có lợi, nhiều năm qua ở trong triều vẫn khép nép trước Lâm Văn Uyên....Nhưng đối với bản thân Lý Nguyệt Nga, Lâm thị hại chết đứa nhỏ của mình thì nàng ta tất nhiên muốn một xác hai mạng mới thỏa lòng.

Lý Nguyệt Nga nhanh chóng nắm chặt tuyết tham trong tay, ánh mắt oán hận chứa đựng lửa giận đang thiêu đốt hừng hực. Nửa điểm ý tứ thoái nhượng cũng không có, giống như đó là ngọn cỏ để nàng ta dựa vào nửa đời sau vậy.

Âu Dương Noãn lại nhẹ nhàng cười nói: “Lý di nương, ta biết người thống hận mẫu thân hại chết hài tử của người. Nhưng bản thân di nương cũng nên suy nghĩ một chút, nếu như mẫu thân chết, di nương lại mới vào cửa. Người nghĩ người sẽ có kết cục gì?”

Trong lòng Lý Nguyệt Nga khẽ rùng mình, nàng ta chỉ một lòng muốn Lâm thị cùng đứa nhỏ này cứ thế chết đi. Nhưng không nghĩ rằng vạn nhất Lâm thị chết như vậy, Âu Dương gia này chẳng phải sẽ thay đổi một lần nữa sao? Bản thân mình chỉ là thiếp, Lão thái thái cùng lão gia có yêu thích đến mức nào cũng không có khả năng được nâng lên làm phu nhân. Âu Dương Trì còn trẻ, nếu hắt lại cưới một cô dâu có thân phận cao quý vào cửa, đối với bản thân thì có lợi ích gì? Lâm thị dù sao cũng đã bị thất sủng, đứa nhỏ cho dù có an toàn sinh ra thì cũng là Thiên sát cô tinh không được sủng ái. So với một chủ mẫu mới bước vào cửa được ngàn vạn sủng ái thì tất nhiên là không giống nhau.

“Di nương, người nghĩ kết cục đó có tốt không?” Âu Dương Noãn nhìn Lý Nguyệt Nga, tươi cười trên mặt vẫn nhu hòa, giống như hết thảy đều chờ vào quyết định của Lý Nguyệt Nga.

Lý di nương nhìn Âu Dương Noãn, ý nghĩ trong đầu nhanh chóng chuyển động. Âu Dương Noãn nói đúng, nếu hiện tại Lâm thị chết đối với bản thân Lý Nguyệt Nga chưa chắc là chuyện tốt. Chỉ là Âu Dương Noãn vì cái gì, nếu như Lâm thị hạ sinh con trai thì đối với Âu Dương Tước không hề có lợi. Âu Dương Noãn tất nhiên có thể bỏ mặc Lâm thị cứ thế chết đi, vì sao lại trong thời khắc này lại ra tay cứu Lâm thị?

“Lý di nương?” Âu Dương Noãn lại nhẹ nhàng hỏi một tiếng.

Lý Nguyệt Nga nghĩ nghĩ rồi đột nhiên tươi cười: “Đại tiểu thư, tuyệt tham này của người là vật hiếm lạ. Để ta tự mình đi sắm, rất nhanh sẽ mang qua cho phu nhân. Tiểu thư cứ yên tâm!”

Âu Dương Noãn sâu sắc nhìn Lý Nguyệt Nga, tươi cười trên mặt lại càng thân thiết: “Nếu đã như vậy thì phải làm phiền di nương rồi!”

Thần sắc Lý di nương không thay đổi dẫn người rời đi. Hồng Ngọc nhìn bóng dáng Lý Nguyệt Nga, trên mặt lộ ra thần sắc do dự: “Đại tiểu thư, trong lòng nàng ta còn mang oán hận, không biết có động tay động chân gì không?”

“Lý di nương là người thông minh, nói ba phần liền hiểu được nặng nhẹ. Nàng ta biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm và làm như thế nào để có lợi nhất cho bản thân!”

Khẳng định là có động tay, chẳng qua là sẽ không mượn cơ hội này để lấy mạng Lâm thị mà thôi. Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Chúng ta vào thôi!”

Hồng Ngọc vẫn đứng tại chỗ không động, Âu Dương Noãn nhìn lại một cái mới thấp giọng nói: “Tiểu thư, người thật sự muốn cứu phu nhân sao?”

Âu Dương Noãn cười: “Ta tất nhiên sẽ không để bà ta được chết dễ dàng như vậy!” Thanh âm không nhanh không chậm, mang theo một sự trịnh trọng khẳng định.

.....

“Phu nhân....Dùng sức! Dùng sức một chút....Phu nhân mau dùng sức a!” Bên tai Lâm thị truyền đến âm thanh thúc giục của bà đỡ, làm cho bà ta hơi hơi hoàn hồn. Đau đớn kịch liệt lại truyền đến, Vương mama một bên lòng như lửa đốt. Mắt thấy tiếng kêu Lâm thị chậm rãi thấp xuống, ánh mắt cũng bắt đầu tan rã.

“Phu nhân, ngài nhất định phải tỉnh táo a!” Vương mama nắm chặt tay Lâm thị, ở bên tai thấp giọng nói: “Ngài còn có Nhị tiểu thư. Ngài nhẫn tâm bỏ lại tiểu thư một mình sao?” Vương mama dừng một chút rồi nói tiếp: “Nếu như ngài xảy ra chuyện gì, Âu Dương gia này

không phải sẽ về tay những người đó sao?”

Lâm thị lập tức nhíu mày, trên mặt lại tăng thêm vài phần hận ý. Khí lực trên tay cũng mạnh hơn, cơ hồ như muốn bóp nát tay Vương mama.

Đúng lúc này từ phía sau, Lê Hương bưng chén thuốc tiến vào thấp giọng nói: “Vương mama, đây là tuyết tham Đại tiểu thư sai người mang đến. Người xem!”

Lâm thị hung tợn tru lên một tiếng, dùng sức giãy dụa muốn đánh vỡ bát thuốc kia. Vương mama lập tức kinh tỉnh lại, nhìn chén thuốc nóng hổi, thần sắc biến ảo không ngừng.

Đột nhiên, bà ta lạnh giọng phân phó Lê Hương: “Người uống một ngụm trước đi!”

Lê Hương sừng sốt căn môi nhưng không dám cãi nửa câu, cuối cùng vẫn nhận nhịn uống một ngụm. Qua nửa ngày không hề có nửa điểm khác thường, lúc này Vương mama mới lộ ra thần sắc vui mừng, nói: “Phu nhân, tuyết tham này là thứ tốt nhất, rất có ích trong việc trợ sản. Trong tay Đại tiểu thư cũng chỉ có nửa gốc. Người còn nhớ hay không, lúc trước khi người đó sinh Đại thiếu gia cũng gặp phải tình huống này cũng là dựa vào tuyết tham này mới....”

Thần sắc Lâm thị biến ảo không chừng, hết nhìn bà đỡ lại nhìn Vương mama sau đó mới khó khăn nói: “Người chắc chắn chén thuốc này....không có vấn đề?”

“Phu nhân sao lại hồ đồ như vậy? Trước mặt bao nhiêu người nếu Đại tiểu thư đưa tới chén thuốc có vấn đề khiến ngài xảy ra chuyện thì ai cũng biết nàng mưu hại mẹ cả. Sao nàng có thể ngốc như vậy?” Vương mama tuy rằng không biết vì sao Âu Dương Noãn lại

đưa chén thuốc này đến nhưng lại chắc chắn điểm này. Hơn nữa dù sao cũng đã không còn lựa chọn nào khác nên chỉ có thể quyết tâm khuyên như vậy.

Lâm thị cắn chặt răng chờ bà đỡ mở lời thế nhưng đối phương lại chỉ sợ hãi cúi đầu nói: “Phu nhân, nếu đứa nhỏ còn không ra được thì tiểu nhân không dám bảo đảm sẽ không có chuyện gì. Bây giờ ngài phải bảo trụ khí lực mới có thể sinh hạ thiếu gia...”

Không còn cách nào khác....Vương mama hầu hạ Lâm thị uống thuốc, một cổ nhiệt khí nhất thời phủ lấy toàn thân. Lâm thị nghiêng rằng nghiêng lợi thề: “Ta nhất định phải sinh hạ đứa con này!”

Tuyết tham quả nhiên có hiệu quả tức thời, thanh âm của Lâm thị cũng lớn hơn rất nhiều, khí lực cũng đã có mọi người xung quanh đều nhẹ nhàng thờ ra.

Lại qua một canh giờ, bà đỡ đầu đầy mồ hôi đột nhiên kêu lên: “Phu nhân mau dùng lực, sắp ra rồi!”

Trong lòng Lâm thị vui vẻ, cố gắng dùng sức, lát sau liền nghe thấy giọng trẻ con nỉ non khóc nhỏ. Bên tai lập tức truyền đến thanh âm kinh hỷ của bà đỡ: “Là tiểu thiếu gia! Phu nhân, là một thiếu gia!”

Vương mama không dấu được mà tươi cười, trong lòng Lâm thị được thả lỏng, nhất thời bị vui sướng bao phủ, gấp giọng nói: “Mau ôm đến ta xem!”

Đứa trẻ này sinh suốt một đêm, đến khi trời tờ mờ sáng, Lý thị vốn đang nhắm mắt dưỡng thần mới nghe thấy âm thanh trẻ con khóc. Lý thị liền nhắm mắt, Thiên sát cô tinh cư nhiên vẫn bình an sinh ra, đây là ông trời muốn lấy mạng Âu Dương gia bọn họ sao?

Âu Dương Trì cũng nhú mày, xem ra đứa nhỏ này thật đúng là mệnh lớn, đã như vậy vẫn có thể bình an sinh ra. Thần sắc Vương Kiều Hạnh tràn đầy đổ kỵ, Lý Nguyệt Nga lại bình thản, nhìn không ra hỷ nộ. Âu Dương Khả vẫn còn ngây ngốc chưa phản ứng, thẳng đến khi Âu Dương Noãn cười nói: “Muội muội, nhà chúng ta lại có thêm một đệ đệ!”

Âu Dương Khả bị âm thanh này làm cho hoảng sợ, lập tức từ trong suy nghĩ lấy lại phản ứng, vẻ mặt vẫn có chút thất hồn lạc phách.

Bên trong, Lâm thị nhìn đứa nhỏ, nghĩ đến những người đang ngồi bên ngoài liền cảm thấy tức giận. Bà ta chống thân thể, bức cổ họng, dùng hết khí lực toàn thân lớn tiếng nói: “Thượng! Phải thượng lớn!”

Chương 131: Anh hùng cứu mỹ nhân là việc tốn sức (1)

Bà đỡ ôm cái tã lót từ trong bước ra, đầu tiên là bước đến trước mặt Lý thị, đem tiểu thiếu gia cho bà xem. Đứa nhỏ kia vừa nhỏ vừa gầy, nhìn qua bất quá chưa được ba cân đang mệt mỏi nằm trong khuỷu tay bà đỡ. Ồ ột, yếu ớt ngay cả tiếng khóc cũng là hữu khí vô lực.

Trong lòng Lý thị chán ghét, ngay cả liếc mắt cũng không thêm. Thản nhiên phân phó người trong Phúc thụ viện cố gắng chăm sóc rồi liền mang theo Trương mama trở về. Lâm thị như thế nào, bà cũng không thêm quan tâm, ngay cả một câu cũng không hỏi.

Âu Dương Trì nhìn đứa nhỏ chỉ lớn như con mèo, trong ánh mắt cũng khó dấu vẻ thất vọng: “Thật ra cũng là đứa nhỏ thanh tú!”

Nói xong liền đứng dậy rời đi, Vương mama chạy nhanh giữ hẩn lại: “Lão gia, còn phu nhân...”

“Còn có chuyện gì? Tên đứa nhỏ không phải đã chuẩn trước rồi sao?” Trong lời nói của Âu Dương Trì có vài phần không kiên nhẫn.

Lý Nguyệt Nga vẫn đứng bên cạnh hẩn nhìn vào nội thất, trong lòng cười lạnh. Tuyết tham kia tất nhiên là đại bổ, đáng tiếc Lý Nguyệt Nga nàng đã thêm một thứ chuyên dùng cho nữ nhân sau khi sinh non ngừng đau bụng, ngừng băng huyết. Nhưng chỉ cần thuốc này lạnh một chút, Lâm thị từ nay cũng đừng hòng nghĩ đến chuyện mang thai. Lý Nguyệt Nga sẽ không để Lâm thị chết, càng không thể để bà ta sống thoải mái. Tươi cười trên mặt Lý Nguyệt Nga lại càng sáng lạn, chúc mừng Vương mama vài câu rồi liền cùng Vương Kiều

Hạnh và Âu Dương Trì rời đi.

Âu Dương Noãn nhìn đứa nhỏ gầy yếu trên tay bà đỡ, vẻ mặt lộ ra chút không đành lòng: “Đệ đệ trông rất suy yếu! Vẫn nên sớm mời đại phu đến xem một chút!”

Vương mama chạy nhanh đem đứa nhỏ đoạt lại, che chở giống như là trân bảo, sợ Âu Dương Noãn có hành động gì làm hại đứa nhỏ. Âu Dương Noãn chỉ thản nhiên nở nụ cười: “Vương mama, người hãy chăm sóc mẫu thân thật tốt. Ngày mai ta lại qua thăm người!”

Cuối cùng nội thất chỉ còn lại Lâm thị, Vương mama cùng Âu Dương Khả. Nàng ta nhìn đệ đệ Âu Dương Hạo vừa mới sinh ra, thần sắc trên mặt thế nhưng lại có ba phần cổ quái: “Mẫu thân, đứa nhỏ này có thể nuôi lớn được không? Dường như như vậy là quá gầy....”

“Không được nói vậy!” Vương mama mau chóng nói, nhưng lại cảm thấy giọng điệu của mình có chút sắc bén liền hạ giọng nói tiếp: “Nhị tiểu thư, đứa nhỏ nào khi mới sinh ra cũng đều như vậy. Tiểu thư chỉ là cô nương ở trong nhà nên chưa từng gặp qua, cứ chăm sóc nuôi dưỡng là sẽ tốt!”

Trong lòng Vương mama biết đứa nhỏ này sinh thiếu tháng, lại có bộ dạng gầy yếu như vậy, còn không biết có thể sống được không. Chỉ là lời này cũng không thể nói trước mặt phu nhân.

Lâm thị thập phần mệt mỏi tựa vào đầu giường, vừa rồi nghe nói Âu Dương Trì cùng Lý thị đều đã rời đi liền một câu cũng không muốn nói. Lúc này nhìn đứa nhỏ của mình đang được bọc trong tã lót, trong mắt tăng thêm ba phần đắc ý.

“Phu nhân, chúng ta mau mời Tiền đại phu đến xem để ông ấy kê vài chén thuốc, giúp thiếu gia bồi bổ một chút!” Vương mama thật cẩn

thận nói.

Bên tai vang đến tiếng khóc yếu ớt của Âu Dương Hạo cùng thanh âm vỗ về của nhũ mẫu, Lâm thị nhướn mày gật gật đầu nói: “Người lập tức đi nhanh đi!”

Lúc Tiền đại phu đến Phúc thụ viện trời đã sáng hẳn. Lâm thị buồn ngủ nằm ở trên giường, Tiền đại phu liền bắt mạch. Vương mama vội vàng hỏi: “Phu nhân không sao chứ?”

Tiền đại phu gật gật đầu, hỏi Lê Hương chăm sóc suốt đêm: “Tinh thần phu nhân thế nào?”

“Tinh thần rất tốt!” Lê Hương đáp, “Chỉ là quá mệt mỏi cho nên mới thiếp đi một chút!”

Tiền đại phu ‘uh’ một tiếng rồi nói với Vương mama: “Sợ nguyên khí bị tổn thương, uống vào một chút thuốc bổ thì không có gì đáng ngại!”

Vương mama vui sướng liên tục gật đầu: “Tiền đại phu, mau xem giúp tiểu thiếu gia nhà chúng ta!”

Tiền đại phu đi đến bên cạnh cái nôi, nhìn thấy Âu Dương Hạo đang khóc nỉ non không ngừng, trên mặt lộ ra chút cổ quái. Hắn vươn tay sờ sờ trán đứa nhỏ: “Sao lại phát sốt thế này?”

Vương mama ngẩn ra rồi quát lớn vú nuôi Cao thị bên cạnh: “Tiểu thiếu gia phát sốt các người cũng không biết sao?”

Cao thị hoảng sợ, cuống quýt quỳ xuống: “Ta...ta...”

Cao thị hai mươi tư tuổi, tiểu nhi tử trong nhà vừa cai sữa hơn nửa

sửa lại nhiều nên mới muốn làm nhũ mẫu kiếm chút tiền. Lúc trước có sáu người đến ứng tuyển, Lâm thị cùng Vương mama chọn tới chọn lui, thấy Cao thị trẻ tuổi lanh lẹ, tính tình ôn hòa. Quan trọng nhất là dung mạo bình thường, không có khả năng gây chuyện nên mới giữ lại. Cao thị lúc đó âm thầm vui sướng nhưng lại không nghĩ rằng, bản thân vừa tới ngày đầu tiên tiểu thiếu gia lại có chuyện, nhất thời sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu.

“Để ta xem xem!” Tiền đại phu ở một bên tiếp lời. Sau đó kiểm tra thất lưng đứa nhỏ một lát rồi lẩm bẩm nói: “Không đúng.....Trong cơ thể đứa nhỏ có độc nóng!”

“Có phải hay không....lúc phu nhân sinh có dùng tuyết tham?” Vương mama nghe nói thì cả kinh, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, chẳng lẽ đúng là đại tiểu thư hại phu nhân?

Tiền đại phu liên tục lắc đầu nói: “Không, không! Tuyết tham là dược vật hiếm lạ, sẽ không gây tổn hại đến đứa nhỏ như vậy. Nhìn tình hình hiện tại, giống như là đã có từ trước...”

Hắn cũng không nói hết mà chỉ nhìn Vương mama, Vương mama trong lòng nhất thời hiểu ra. Tiền đại phu đã từng nói qua, thân thể phu nhân sẽ lưu lại di chứng, tương lai đứa nhỏ sinh ra sẽ không được khỏe mạnh, nay trong cơ thể lại chứa độc nóng. Thì ra là Lão thái thái tạo nghiệt...Bà ta vội vàng bắt lấy tay Tiền đại phu, run giọng nói: “Vậy bây giờ phải làm sao?”

Tiền đại phu nhìn nửa ngày rồi nói với vú nuôi: “Tã lót của tiểu thiếu gia bó chặt sẽ làm nóng độc trong cơ thể tràn ra. Ngươi mau nói lỏng ra!”

Vú nuôi sững sốt, trong ánh mắt có vài phần nghi hoặc: “Làm như vậy tiểu thiếu gia có bị cảm lạnh hay không?”

Vương mama quát lớn: “Còn không mau làm theo lời Tiền đại phu!”

Vú nuôi không dám cãi nữa, nhanh chóng nới lỏng tã lót nhưng tay vừa chạm vào ngực đứa nhỏ thì kinh hô: “Tiểu thiếu gia....”

Tiền đại phu vừa thấy, ngực đứa nhỏ có một chỗ sưng đỏ, nhìn thập phần đáng sợ. Tiền đại phu nhất thời sửng sốt, sau đó sắc mặt đại biến nói: “Độc khí này thật lợi hại!”

Vương mama đứng một bên kinh hồn táng đảm, cơ hồ muốn té xỉu mà đứng không vững, nhưng vẫn gắt gao cắn chặt răng cố chống đỡ. Vương mama thầm nghĩ Lão thái thái thật sự là đủ ngoan độc, độc kế của lão bà kia không làm cho phu nhân sinh non ngay lúc đó mà lại ngấm từ từ, làm cho tiểu thiếu gia mang độc ngay từ khi nằm trong bụng mẹ.

“Ta sẽ kê hai phương thuốc, trước hết vú nuôi uống vào để đứa nhỏ bú sữa. Còn cái khác....Ngày mai ta lại đến!” Sắc mặt Tiền đại phu nặng nề, trong thanh âm có một chút bất an kinh hoàng: “Phu nhân....”

Vương mama nhìn thoáng qua Lâm Uyển Như đang ngủ say cách đó không xa, bộ dáng thập phần sầu lo nhẹ giọng nói: “Tạm thời đừng nói với phu nhân!”

.....

Ngày hôm sau Tiền đại phu sờ chỗ sưng đỏ của đứa nhỏ, thấy đã bị sưng mủ, vì thế nên bỏ thuốc đắp nhẹ nhàng nhấn xuống. Đứa nhỏ liền khóc ré lên, mủ từ vết sưng bắn ra ngoài. Tay Tiền đại phu run run cùng Vương mama hai mắt nhìn nhau rồi nặn hết mủ sau đó tự mình đắp thuốc cho Âu Dương Hạo.

Vương mama vẫn không dám nói cho Lâm thị, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Tiền đại phu, tiểu thiếu gia còn nhỏ như vậy, thuốc này...”

“Đây là dược vật được nghiền thành bột, có tác dụng ôn hòa nên không có gì trở ngại!” Tuy nói thế nhưng bản thân Tiền đại phu cũng không nắm chắc. Trẻ con trời sinh có chứa độc nóng, chuyện như vậy hẳn đã từng thấy qua nhưng lại chưa thấy ai có thể sống sót.

Tiền đại phu cho Âu Dương Hạo uống đẳng sâm, sinh địa, cỏ tranh... Đến đêm đứa nhỏ ngược lại càng thêm khó chịu bất an, khóc nỉ non không ngừng, sữa uống vào đều phun hết ra ngoài. Tiền đại phu không dám rời đi, lúc này nhìn đứa nhỏ hừ hỏa đầy mặt, bắt mạch thì càng kinh hãi. Dương khí quá vượng, âm dịch không sinh sẽ không giữ được tính mạng nên phải thay đổi cách thức. Nhưng chuyện này rất cuộc cũng không dấu được nữa...

“Cái gì?” Lâm thị vừa nghe đứa nhỏ sinh ra đã chứa độc nóng thì sắc mặt đại biến.

“Phu nhân, đại phu nói ôn bổ vẫn chưa thấy hiệu quả, ngược lại còn phản tác dụng. Nay chỉ có tư âm hóa độc, phu nhân qua nhìn xem!” Vương mama không dám dấu nữa, thật cẩn thận nói ra.

Ngữ khí của Vương mama làm Lâm thị dâng lên một dự cảm xấu. Bà ta buông tay Vương mama rồi gắng sức bước xuống giường.

Âu Dương Hạo nằm trong nôi, vú nuôi Cao thị đang dùng khăn bố lau người. Tiền đại phu một bên đang cau mày phân phó Lê Hương cái gì đó. Lâm thị đi qua, hai mắt nhìn chăm chăm Âu Dương Hạo trong nôi.

Lúc này người bên cạnh mới chú ý, vú nuôi trở nên hoảng sợ, lập

tức cầm khăn đứng lui qua một bên. Lâm thị chậm rãi ngồi xuống bên cạnh. Tiền đại phu thấy vẻ mặt liền không tốt: “Phu nhân, ta đã cố hết sức. Tình hình tiểu thiếu gia không được tốt...”

Lâm thị quay đầu, nhìn Tiền đại phu lớn tiếng hỏi: “Làm sao lại thành như vậy? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Tiền đại phu tiến lên, sắc mặt trầm trọng nói với Lâm thị: “Phu nhân, mời xem chỗ này!”

Lâm thị mở to hai mắt, Tiền đại phu đem chân trên người đứa nhỏ xốc lên, lập tức mùi tanh đập vào mặt: “Phu nhân, người xem....”

Vương mama đã có nói qua một chút, trong lòng Lâm thị cũng có chút chuẩn bị. Nhưng khi nhìn thấy, tâm tình vẫn luôn nhấn nhin liên bùng phát. Trong lòng giống như bị ngâm trong hầm băng, lạnh lẽo cực điểm. Trước ngực đứa nhỏ là một bọc mủ, cũng đã lan đến huyết nhục mơ hồ, hơi hơi biến thành màu đen.

Lâm thị hai chân mềm nhũn, phủ phục dưới đất.

Lý thị vốn là muốn làm cho Lâm thị sinh non, nhưng Lâm thị thân thể cường kiện, đứa nhỏ lại đã vững vàng cho nên mới có thể tạm thời bảo trụ. Chỉ là Lâm thị vạn vạn không nghĩ tới, kết quả đứa nhỏ sinh ra lại như vậy.

Tiền đại phu thấp giọng nói: “Phu nhân, tiểu thiếu gia trời sinh trong cơ thể có độc nóng. Hôm qua bắt mạch lão phu cũng đã dùng không ít biện pháp. Nhưng thiếu gia khí âm hư hại, kinh mạch đàm trở, khí huyết tắc nghẽn, thêm độc nóng huyết đàm nên mới bị mưng mủ, hơn nữa cũng đã bắt đầu thối rữa. Lão phu đã dùng hết mọi biện pháp nhưng tiểu thiếu gia lại quá nhỏ tuổi, không thể dùng thuốc quá nặng cho nên thối rữa đã hoàn toàn không thể khống chế, dẫn đến

ngày càng nghiêm trọng. Chỉ sợ là....”

Lâm thị không dám tin, vội vàng nói: “Tiền đại phu, người nhất định có biện pháp cứu đứa nhỏ này có phải không? Ta thiên tân vạn khổ mới có thể giữ được đứa nhỏ này, làm sao có thể nói mất liền mất như vậy?” Ánh mắt Lâm thị đã hơi hơi đỏ lên, trong ánh mắt tràn đầy hy vọng.

Vương mama ghen ngào nói: “Tiền đại phu, người nhất định phải nghĩ cách. Nếu người không thể thì còn ai có thể trị được, chúng ta chỉ còn chờ....”

Tiền đại nhìn về mặt hai người đang hy vọng nhìn mình, nghiêm trọng lắc lắc đầu: “Phu nhân, cho dù là Hoa Đà tái thế cũng khó mà chữa được!”

Lâm thị gắt gao nhìn chăm chăm Tiền đại phu, nhìn đến khi hần có chút sợ hãi, không tự chủ được nói: “Phu nhân, ngài vẫn nên sớm có chuẩn bị.....Hay là ta đi bẩm báo cho Âu Dương Thị Lang cùng Lão thái thái....”

“Đứng lại!” Lâm thị lạnh như băng nói.

Tiền đại phu vừa đi được nửa bước liền quay lại. Đôi mắt Lâm thị như dẫn theo lửa, lại giống như trong hầm băng. Thanh âm phát ra giống như có người hạ một đao lên người, lại phát cuồng mang theo sự tàn nhẫn.

Lâm thị nhìn hần, lại chậm rãi nhìn xung quanh bốn phía. Đầu óc như đeo chì nặng ngàn cân, còng kênh mà cố hết sức chuyển động. Ánh mắt hờ hững của bà ta đảo qua Tiền đại phu đang yên lặng đứng thẳng, vú nuôi Cao thị cùng nha đầu Lê Hương.

Chương 132: Anh hùng cứu mỹ nhân là việc tốn sức (2)

Vương mama bị bộ dáng của Lâm thị dọa cho hoảng sợ. Mặt biến sắc, tay cũng run run, một giọt mồ hôi lớn lăn xuống. Bà ta nhanh chóng quỳ xuống: “Phu nhân, ngài nhất định phải tỉnh táo lại....”

Lâm thị giống như là bị một đao đánh tan mớ sương mù hỗn độn trong đầu, cả người run lên mãnh liệt.

Sao phu nhân có thể trấn định như vậy? Phu nhân đang muốn làm gì? Mọi người trong phòng đều kinh hoàng nhìn Lâm thị, sợ hãi không biết nói gì. Vương mama cũng không dám hỏi một câu, bởi vì bị biểu tình trên mặt Lâm thị làm cho sợ hãi.

“Ta mặc kệ người dùng biện pháp gì, phải dùng thuốc chống đỡ. Ít nhất cũng phải được một tháng!” Trong ánh mắt Lâm thị có ánh lửa kỳ dị, như là cả người phó mặc cho một loại thế lực đáng sợ, “Còn có, nơi này chỉ có năm người. Nếu chuyện hôm nay truyền ra ngoài các người đừng một ai mong được sống sót!”

Tiền đại phu chột run rẩy, cúi đầu không dám nhìn khuôn mặt đáng sợ của Lâm thị.

Vương mama nhắm hai mắt ầng ậc nước, lệ theo khóe mắt chảy xuống hai gò má cao cao rồi chậm rãi rớt xuống đất....

Vú nuôi Cao thị rung mình ớn lạnh từ đầu đến chân, cả người nàng ta phát run quỳ rạp xuống đất cũng không có ai đỡ lấy. Ngay cả khí lực để đứng lên cũng không có, Cao thị không nghĩ rằng bản thân lại

bị cuốn vào chuyện này, đầu óc trống rỗng như tờ giấy trắng.

Lê Hương nhìn thoáng qua đứa trẻ trong nôi bỗng tâm hoảng ý loạn, hô hấp như bị phủ một tầng băng.

“Ta không thể thua! Tuyệt đối không thể thua!” Lâm thị lạnh lùng nói xong, vẻ mặt lại kỳ dị đáng sợ làm mọi người đều thấp thỏm, trong nhất thời bọn họ giống như cầm điếu, một chữ cũng không dám nói.

.....

Thấm thoát hai mươi ngày trôi qua, Lâm thị vẫn mượn lý do đứa nhỏ không khỏe không thể chịu gió lạnh để cự tuyệt những người đến thăm hỏi. Ngay cả Âu Dương Khả cũng không được nhìn thấy đệ đệ, trong lòng mọi người đều cảm thấy thập phần kỳ quái nhưng cũng không dám nói ra miệng.

Lý thị mới đầu nửa điểm cũng không hề quan tâm đứa nhỏ này, chỉ là lâu ngày cũng sinh ra nghi hoặc. Bà e sợ Thiên sát cô tinh sẽ khắc mình nên không bước vào Phúc Thụ viện nửa bước mà để Lý di nương lấy danh mình đến vấn an để xem xem rốt cuộc là Lâm thị đang làm gì.

Phúc thụ viện.

Vương mama mới từ nội thất xốc mình đi ra liền thấy nha đầu chuyên chăm lo trà nước đang đứng ngoài vẻ mặt lo lắng. Vương mama không khỏi nhăn mặt, mở miệng trách mắng: “Người không có đầu óc sao? Không biết bây giờ đang là giấc nghỉ trưa của Đại phu nhân sao? Càng ngày càng không biết quy củ!”

Tranh Nhi ủy khuất những cũng không dám cãi lại, chỉ nhỏ giọng nói: “Vương mama, Lý di nương đến thăm nói là muốn gặp phu nhân.

Ngài mau ra xem một chút, Lê Hương tỷ tỷ cũng không ngăn được nàng ấy!”

Vương mama sừng sốt, sau đó giận quá hóa cười nói: “Nuôi bọn phế vật các người thì được gì, ngăn cản một người cũng không được. Nay mai bảo phu nhân đuổi hết các người ra khỏi phủ!”

Nói xong cũng không thèm nghe giải thích liền vội vàng đi ra ngoài. Mới đến cuối hành lang liền thấy Lý di nương vẻ mặt lạnh lùng đứng đó, Lê Hương vẻ mặt khó xử đứng bên cạnh.

Vương mama nhin lừa giận xuống, gượng cười hành lễ với Lý Nguyệt Nga. Lý Nguyệt Nga muốn vội vàng muốn đi lên đỡ lấy nhưng Vương mama nhanh chóng tránh đi. Bà ta bước đến trước mặt Lê Hương, nâng tay rồi mạnh mẽ hạ xuống một cái tát vang dội.

Lý Nguyệt Nga sừng sốt, sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi.

Vương mama cũng không thèm nhìn Lý Nguyệt Nga mà chỉ tay vào Lê Hương mà mắng: “Quy củ trong phủ người cũng không biết sao? Đây là chỗ nào? Phu nhân có thân phận gì? Người vừa mới sinh con, là công thần lớn của Âu Dương gia. Thân mình xương cốt lại đang yếu ớt, người lại còn cố tình ở đây tranh cãi ầm ĩ lúc này. Quả nhiên là vì thường ngày đối đãi với người quá dễ dãi, người thế nhưng lại hoàn toàn quên đi thân phận của mình, dám ở trong này làm càn khốc lóc om sòm! Người thật sự nghĩ mình là chủ tử được kiệu hoa nâng vào từ cửa chính sao? Phi!”

Trên má Lê Hương nhất thời sưng đỏ, chỉ biết quay mặt ra chỗ khác nức nở khóc nhẹ. Vương mama mắng xong liền quay đầu nhìn nha hoàn bà tử đang canh giữ ở cửa nói: “Đứng đó nhìn gì? Còn không mau mang nha đầu này kéo ra ngoài. Ở đây chỉ tổ chướng mắt ta!”

Mama nha hoàn hai mặt nhìn nhau, Lê Hương lập tức lấy lại phản ứng tự động quay đầu bước nhanh đi.

Vương mama cũng không thèm nhìn, xoay mặt cười lạnh nhìn Lý Nguyệt Nga: “Lý di nương, ngài tìm phu nhân có việc gì sao?”

Chỉ cây dâu mắng cây hòe như vậy quả nhiên lợi hại, Lý Nguyệt Nga muốn phát tác nhưng lại không biết nói gì cho phải. Nàng ta nhất thời trắng mặt, nửa ngày cũng không mở miệng nói được câu gì nên xoay người bước đi. Đi được một đoạn liền quay đầu nhìn Vương mama nói: “Ta vốn cũng không muốn đến quấy nhiễu. Chỉ là Lão thái thái phân phó muốn ta tới thăm phu nhân. Nếu như phu nhân đang nghỉ trưa, ta không quấy rầy nữa. Cáo từ!”

Nói xong liền xoay người rời đi. Vương mama nhìn bóng dáng Lý di nương, hung hăng phun một ngụm nước miếng...

Lý di nương ôm một bụng tức giận chạy đến Thọ an đường cáo trạng. Trùng hợp Âu Dương Noãn cũng đang cùng Lý thị ẩm trà. Nghe thấy tình hình này, Lý thị liền nói với Âu Dương Noãn: “Nếu đã như vậy, liền phải phiền Noãn Nhi vất vả một chuyến rồi. Cũng thuận tiện hỏi thăm một chút đầy tháng cho đứa nhỏ rốt cuộc là làm hay không làm?”

Lý thị thật tâm muốn làm đầy tháng cho Âu Dương Hạo sao? Chỉ sợ là muốn nàng đi dò xét Lâm thị mới là thật. Âu Dương Noãn khẽ cụp hàng lông mi tinh mịn xuống, khẽ cắn môi: “Vâng!”

Lát sau, khi Âu Dương Noãn đến Phúc Thụ viện thì Lâm thị đã ngủ dậy. Bà ta mặc áo màu hồng nhạt, váy màu xanh ngọc, mái tóc đen nhánh được vấn cao gọn gàng, thần sắc trấn định ngồi trong đình viện. Lâm thị đang ôm một tã lót gấm màu hồng thêu trăm tử đồ, thỉnh thoảng lại vô cùng thân thiết lấy ngón tay chọc chọc vào bên

trong, vẻ mặt rất ôn nhu.

Nhưng trong mắt Âu Dương Noãn, Lâm thị tuy rằng một bộ tươi trẻ phấn son, lại dấu không được bóng đen sậm dưới đôi mắt. Rõ ràng là một bộ dáng thập phần tiều tụy.

Thấy Âu Dương Noãn, Lâm thị thản nhiên cười nói: “Noãn Nhi, hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây vậy?” Nói xong liền nhìn Cao thị bên cạnh nói: “Tiểu thiếu gia đói bụng rồi!”

“Dạ!” Cao thị cúi đầu trình trọng tiếp nhận đĩa nhỏ rồi đi đến cái ghế sứ thanh hoa nhỏ phía xa xa ngồi xuống, thoải mái vạch áo cho đĩa nhỏ bú. Lâm thị không chuyển mắt nhìn chăm chú.

“Đệ đệ vẫn tốt chứ?” Âu Dương Noãn vừa mới muốn bước lên, Lâm thị đã nhanh chóng đứng dậy chắn trước người nàng, trong mắt tựa hồ toát ra tia cảnh giác.

Lâm thị sẽ không nghĩ là nàng sẽ ở trước mắt bao nhiêu người gây tổn hại gì đến Âu Dương Hạo chứ? Âu Dương Noãn mỉm cười, không khỏi cảm thấy Lâm thị đúng là có ý này. Nếu như nàng muốn mạng của đĩa nhỏ này, cần gì phải dùng tuyết tham cứu bà ta chứ? Cứ để cho bà ta một xác hai mạng có phải nhanh hơn không?

Lâm thị vẫn là một bộ dáng kiêu kỳ, nhìn Cao thị nói: “Tuy rằng thời tiết đã ấm lên nhưng vẫn còn gió lạnh. Người mau ôm tiểu thiếu gia vào trong đi, cẩn thận gió thổi!”

Cao thị cúi đầu nói: “Phu nhân yên tâm, nô tỳ đã biết!” Nói xong liền ôm đĩa nhỏ bước nhanh vào trong nhà.

Âu Dương Noãn nhìn bả vai Cao thị hơi hơi phát run liền mỉm cười thản nhiên nói: “Nhũ mẫu này, thoát nhìn rất chất phác!”

“Đúng là chất phác, phải sai bảo mới biết làm. Ban đêm thiếu gia khóc cũng không biết dỗ! Là phế vật thì đúng hơn!” Lâm thị lạnh lùng thốt lên.

Âu Dương Noãn cười nói: “Nếu đã như vậy, sao không đổi qua người thông minh đáng tin cậy hơn?”

Lâm thị sừng sốt, đột nhiên mỉm cười, nói: “Quên đi, nàng ta chăm sóc Hạo Nhi cũng coi như tận tâm hết sức. Bây giờ đi tìm chỉ sợ không có người thích hợp. Qua thời gian nữa rồi tính. Noãn Nhi hôm nay đến đây có chuyện gì sao?”

“Tổ mẫu bảo con tới hỏi mẫu thân, đầy tháng của Hạo Nhi người muốn mời khách như thế nào?” Âu Dương Noãn cười cười nói.

“Tiệc đầy tháng?” Trong mắt Lâm thị hiện lên sắc bén lạnh lùng, trên mặt lại là một bộ dáng tươi cười: “Thân thể đệ đệ con suy yếu. Trong tiệc đầy tháng lại luôn phải ôm ra cho mọi người xem, đến lúc đó chỉ sợ chịu gió lạnh thì không tốt!”

Âu Dương Noãn cẩn thận nhìn vẻ mặt Lâm thị, trong lòng xẹt qua tia nghi hoặc nhưng vẫn mỉm cười nói: “Đầy tháng của đệ đệ là ngày quan trọng, sao lại không bày tiệc chứ? Hai ngày nay Nhị cửu cửu có ý muốn thợ may thay đệ đệ làm rất nhiều quần áo. Lúc Lý di nương thay người nhận lấy, Nhị cửu mẫu còn nói tiệc đầy tháng là thời điểm tốt để xem mặt đệ đệ. Nếu bây giờ mẫu thân không chịu làm chỉ sợ sẽ làm bọn họ thương tâm!”

Lâm Văn Uyên đối với việc muội muội sinh con đúng là thập phần cao hứng, cố ý sai người may rất nhiều quần áo tiểu hài tử mang qua đây. Bất luận là đàn, giáp, miên, da, giày, mũ, áo choàng, áo nhỏ....đều chuẩn bị từ khi đứa nhỏ ra đời đến khi đứa nhỏ được

mười tuổi mới thôi. Quả nhiên là sắc sỡ lóa mắt, cảm tú huy hoàng. Vì để thêm phần long trọng, càng trang bị kim khóa kim nhân, chọn ngày lành tháng tốt, tấu nhạc dẫn một đoàn đưa đến Âu Dương phủ.

Vì thế nên lễ đầy tháng đúng là không thể không làm. Lâm thị híп đôi mắt sáng quắc, giống như hàn đao, cực kỳ sắc bén. Lúc nâng ánh mắt lên phát hiện Âu Dương Noãn đang mỉm cười nhìn mình, trong lòng thoáng cứng lại, sau đó trầm mặc không nói gì hồi lâu.

“Mẫu thân, ngài làm sao vậy?” Theo tính cách của Lâm thị thì khi sinh con bà ta còn hận không thể nói cho toàn bộ người trong thiên hạ biết. Thế nhưng hiện tại Lâm thị lại đóng cửa không ra, giống như kỳ vọng không có ai biết chuyện. Thật sự là có chút kỳ quái. Âu Dương Noãn nhìn Lâm thị, trong ánh mắt có mang theo vài phần nghi hoặc.

Lâm thị bị nàng nhìn như vậy bất tri bất giác có chút bất an. Cố gắng trấn định, trên mặt vẫn duy trì nụ cười đoan trang cao quý như trước: “Nếu đã như vậy, hết thảy cứ giao cho Noãn Nhi làm đi!”

“Dạ, Noãn Nhi cùng Lý di nương nhất định sẽ làm tiệc đầy tháng cho đệ đệ thật là náo nhiệt. Xin mẫu thân hãy yên tâm!” Âu Dương Noãn cười nói.

.....

Noãn các.

Những đóa hoa ngoài cửa sổ đua nhau khoe sắc, chiếu qua lớp giấy mỏng như cánh ve trên song cửa, cánh hoa mờ ảo đung đưa trong không khí. Lại mang theo mùi hương thoang thoảng ngấm vào trong hơi thở, làm lòng người nhện nhạo say mê.

Hồng Ngọc dâng trà lên, nhẹ giọng nói: “Đại tiểu thư, nô tỳ cảm thấy

phu nhân có điểm là lạ!”

“Oh, người thử nói xem!” Âu Dương Noãn cầm khối điểm tâm tinh tế thưởng thức, vẻ mặt có chút tán thưởng.

Hồng Ngọc trầm mặc một chút rồi đáp: “Phu nhân ngày xưa vẫn luôn nghĩ biện pháp chèn ép người. Nhưng từ sau khi sinh hạ đứa nhỏ lại có vẻ như hoàn toàn thay đổi, giống như người khác vậy. Phu nhân luôn dùng khuôn mặt tươi cười để đối đãi với người, khắp nơi nhún nhường, giống như là....”

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Giống như ngày nào đó trước kia, có phải không?”

Hồng Ngọc đáp: “Dạ, không biết trong đó có duyên cơ khác hay không...”

“Chuyện khác thường tất có tai họa!” Bàn tay tuyết trắng của Âu Dương Noãn đặt trên mép bàn, trầm ngâm một lát rồi nhẹ giọng nói: “Chúng ta nên chú ý một chút!”

“Nhưng tiểu thư, bây giờ chúng ta nên làm gì đây?” Hồng Ngọc do dự một lát rồi không tự chủ được hỏi.

Âu Dương Noãn cười: “Bây giờ? Tất nhiên là chúng ta đến tiệm kim hoàn nổi tiếng nhất kinh đô mua lễ vật cho ngày đầy tháng Nhị đệ ta rồi!”

“Đại tiểu thư.....” Hồng Ngọc kinh ngạc mở to hai mắt.

Chương 133: Anh hùng cứu mỹ nhân là việc tốn sức (3)

Xe ngựa Âu Dương gia chạy trên đường phố náo nhiệt, băng qua ngã tư rộn ràng nhộn nháo. Vào giờ này, trên ngã tư từng gánh hàng rong bày bán như mây, người như nước chảy. Bên đường đồ ăn vặt cái gì cần có đều có, thỉnh thoảng lại nghe tiếng rao bán trái cây, đậu hủ, sữa đậu nành, tào phớ, bánh bao, màn thầu.....Các quán trà náo nhiệt, nhiều người cầm cái bảng viết “Phú quý cát tường” đi lại xem quẻ cho mọi người....Những tiếng ồn đủ loại của cuộc sống.

Trên đường nơi nơi đều là những nông dân mặc bố y, vẻ mặt phong sương. Lại còn có những người mặc áo dài, mặt đầy khí chất phong độ của người trí thức. Thỉnh thoảng còn có những cô nương trẻ tuổi mỹ mạo đội khăn che mặt, giọng cười duyên dáng đi qua. Quả nhiên là náo nhiệt vô cùng.

Xe ngựa đi một đường vững vàng, nhưng tới hành lang phía đông khu phố lại va chạm với một nam nhân say rượu. Nam nhân kia một tay cầm bình, một tay cầm chén lắc lắc rồi đột nhiên lao tới chắn trước xe ngựa.

Xa phu quá sợ hãi, dây cương trong tay siết chặt, xe ngựa nhất thời chao đảo. Hồng Ngọc sửng sốt, sợ Âu Dương Noãn bị thương liền ôm chặt lấy nàng. Cùng lúc đó, ngựa hí dài một tiếng, mã phu kêu to: “Mau tránh đường!”

Con ngựa đột nhiên chấn kinh, giơ hai chân trước lên, hí dài rồi lao về phía trước. Bà tử trong xe kinh sợ kêu lên. Mã phu vốn còn nắm lấy dây cương cũng lập tức mất đi trọng tâm, lập tức ngã xuống. Con

ngựa vẫn chạy về phía trước, mọi người sợ tới mức đều tản ra, loạn thành một đoàn. Ai ai cũng kinh hô cứu người.

Ngay lúc khẩn cấp, một thiếu niên từ trong đám người đã phi thân nhảy lên lưng con ngựa. Hai tay hắn nắm lấy dây cương, dùng chân liều mạng đá vào bụng ngựa, lại lớn tiếng hét to ý đồ thuần phục nó. Nhưng con ngựa lại đá lại nhảy, muốn hất hắn xuống. Đám người vây xem nín thở, nhìn chăm chăm vị công tử này, khẩn trương nhìn chăm chú nhất cử nhất động của hắn.

Hồng Ngọc chặt chẽ che chở cho Âu Dương Noãn. Trong lòng lập tức có một giọng nói tựa hồ như muốn từ cổ họng bật ra. Mới đầu Hồng Ngọc không thể tin được vào mắt mình, trong đầu lập tức toát ra vô số nghi vấn. Mã Phong đang êm đẹp tiêu sái, sao có thể đột nhiên bị chấn kinh? Người bên ngoài là ai? Nếu như không ngăn được con ngựa thì phải làm sao bây giờ? Liên tiếp những nghi vấn quần quanh trong đầu Hồng Ngọc. Nàng ta mở to mắt nhìn Âu Dương Noãn vẻ mặt bình tĩnh, cả người đột nhiên khẩn trương run run. Khi lên tiếng đã mang theo sự nức nở: “Tiểu thư, làm sao bây giờ?”

Tiếng khóc của Hồng Ngọc như búa tạ đánh vào lòng Âu Dương Noãn. Nàng cảm thấy trong ngực bỗng nhiên có gì đó đè nén không ngừng. Nàng dùng sức nắm lấy tay Hồng Ngọc, quát: “Đừng sợ! Bình tĩnh một chút!”

Nàng cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, tâm cũng bị kích động kịch liệt. Chỉ là lúc này kích động cùng sợ hãi đều không làm được chuyện gì!

Vị công tử kia cưỡi trên lưng ngựa, hai tay ghì chặt dây cương, hai chân dùng sức ép chặt vào bụng ngựa. Hắn muốn kìm trụ sự phát điên của con ngựa, lại phải bảo vệ xe ngựa phía sau. Nhưng con

ngựa đường như bị chấn kinh quá lớn, hần nhất thời cũng khó thuần phục. Đang lúc kéo mạnh dây cương, bỗng nhiên có có bóng người chợt lóe. Hần đang chấn kinh, dây cương trong tay đã bị người đó đoạt đi. Người tới mặc hắc cẩm y đang bị gió thổi bay phấp phới, một tay hần nắm chặt dây cương. Ánh mắt hẹp dài để lộ ra một loại uy thế khiếp người.

“Trọng Hoa ca!” Tiểu Thanh Bần sừng sốt, lập tức lộ ra thần sắc kinh hỷ.

Trải qua một phen đã đấu, nam tử tới sau rốt cục cũng thuần phục được con ngựa. Khi hần cưỡi ngựa thông thả bước đi, mọi người kìm lòng không đậu mà cùng nhau hoan hô. Nam tử nhảy xuống ngựa, đem dây cương giao cho mã phu đang sợ đến mặt trắng bệch. Hần cùng bà tử xông về phía trước, muốn đi lên cảm tạ hần lại bị ánh mắt lạnh lùng của hần làm cho đông cứng tại chỗ.

Hồng Ngọc mở cửa xe, vén màn ra mới nhìn rõ tình hình bên ngoài. Còn chưa kịp lấy lại phản ứng thì Tiểu Thanh Bần đã muốn bổ nhào vào trong xe ngựa, thanh âm kinh hỉ: “Hóa ra là người nha! Âu Dương tiểu thư!”

Kỳ thật từ góc độ của hần chỉ nhìn thấy một nữ tử, váy màu lam nhạt dưới ánh mặt trời giống như hoa trong hoa viên lúc sáng sớm. Trên thắt lưng là một dải lụa màu vàng, xinh đẹp mê người.

Bên ngoài đã có không ít người muốn xem giai nhân ở trong xe ngựa rốt cục có bộ dáng gì. Hồng Ngọc hoảng hốt liền buông màn trong tay xuống. Tiểu Thanh Bần mặt dày muốn xốc màn kia lên liền bị Tiểu Trọng Hoa kéo lại, hần không khỏi bất mãn lớn tiếng kêu: “Này uy, Âu Dương tiểu thư, là ta đã cứu nàng nha. Dù sao nàng cũng nên xuống xe nói một tiếng tạ ơn! Cũng nên lộ mặt một chút chứ!”

Nghe âm thanh quen thuộc này, Âu Dương Noãn hơi hơi bình ổn tâm thần, giương giọng nói: “Đa tạ Duẫn quận vương hỗ trợ!”

Tiểu Thanh Bần vừa nghe liền vui cười nói: “Tiểu thư không cần khách khí. Ta cũng là thuận đường!”

Thuận đường mới là lạ! Nếu không phải hắn thấy xe ngựa của Âu Dương gia, hắn mới không quản nhiều chuyện như vậy. Huống chi cũng là tự mình hắn đi quản.

Hồng Ngọc không khỏi vừa nghĩ vừa cười. Thiếu niên này thật sự rất thú vị, rõ ràng là công tử kia mới là người cứu tiểu thư. Hắn là muốn lấy lòng tiểu thư nên mới không chút do dự chiếm công lao. Chỉ là giọng điệu hắn đơn thuần trong sáng nên không làm người ta cảm thấy chán ghét.

“Âu Dương tiểu thư! Ta cứu nàng, nàng cũng nên mời ta ly trà chứ!”
Tiểu Thanh Bần bắt đầu được một tắc lại muốn tiến thêm một thước.

Âu Dương Noãn:

Xe ngựa Âu Dương gia đi vào ngõ nhỏ tương đối yên tĩnh. Trong kinh đô quy củ cũng chưa thực sự thoáng, nữ tử tuy rằng có thể xuất môn nhưng đến chỗ đông đúc, nữ tử bình dân còn vô phương, thiên kim tiểu thư lại càng phải dấu dung. Âu Dương Noãn dùng khăn che mặt rồi cùng mọi người tiến vào trà lâu.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Trần Cảnh Duệ cách đó không xa không tự chủ được mà nhíu chặt mày.

Người bên cạnh nhìn hắn vừa rồi say rượu mà làm kinh hách xe ngựa của người khác. Yên ngựa của mình lại là chạm trở hoa văn bảo lạc, trận khắc xứng địch. Áo bào gấm vóc không nhiễm hạt bụi

nhỏ. Người đó không khỏi lắc đầu thở dài: “Lại là một đệ tử khổ chấp!”

Trần Cảnh Duệ lại mắt điếc tai ngơ, cố ý vòng ra cửa sau Vinh Hưng lâu rồi vào đại sảnh phòng ngoài. Hắn lại làm bộ như say rượu, thẳng hướng đến phía Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn liền lui về sau một bước, Hồng Ngọc vội vàng bước lên chắn phía trước. Nhưng vẫn bị hắn kéo rút cái khăn che mặt, mọi người nhất thời sợ hãi than lên.

Trần Cảnh Duệ lại làm như không có việc gì mà nâng ánh mắt lên, trong lòng tò mò, ánh mắt không tự chủ được đảo qua. Lại nhìn thấy khuôn mặt thanh lệ, thanh nhã, ánh mắt bình tĩnh không hề sợ hãi đang nhìn mình. Bốn mắt nhìn nhau, Trần Cảnh Duệ cảm thấy nháy mắt máu trong toàn thân lập tức như bị rút đi, hô hấp cũng bị đè nén, nháy mắt đánh thẳng vào tim hắn. Thân thể lúc nóng lúc lạnh, trong đầu lúc này chỉ còn lại một mảnh trống rỗng.

“Người thật là vô lễ!” Tiểu Thanh Bần vừa mới bước lên lầu thì thấy một màn này. Trên mặt nhất thời tức giận, đang muốn lớn tiếng quát lớn, sau khi thấy rõ khuôn mặt kẻ say rượu kia thì thất thanh nói: “Trần Cảnh Duệ?”

Trần Cảnh Duệ hồi phục lại tinh thần, cũng cười nhẹ nói: “Duẩn quận vương, đã lâu không gặp!”

Đánh thanh tiếp đón, ánh mắt hắn vẫn như cũ nhìn Âu Dương Noãn. Thế nhưng lại ngoài ý muốn bị một ánh mắt thon dài hoa lệ mang theo sự bức người chiếu thẳng vào khiến Trần Cảnh Duệ có chút giật mình: “Minh quận vương?”

Tiểu Trọng Hoa đàm đàm nói: “Hạnh ngộ!”

“Sao người lại ở đây?” Tiểu Thanh Bần trừng mắt nhìn Trần Cảnh Duệ, vẻ mặt hồ nghi.

Đúng lúc này, một âm thanh hòa nhã từ lầu hai truyền đến: “Đại ca, đệ ở trên này!”

Mọi người cùng ngửa đầu nhìn lên thì thấy một thiếu niên đứng ở lầu hai đang cười híp mắt. Là Nhị thiếu gia Trần Cảnh Mặc của Võ quốc công phủ.

Trong ngoài Vinh Hưng lâu, bọn thị vệ mặc thường phục lẫn trong đám người. Minh quận vương, Duẫn quận vương, hai vị thiếu gia Võ quốc công phủ đều là hoàng tôn hậu duệ quý tộc kinh đô, ai cũng không thể để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Mấy người tuy rằng quần áo không đặc biệt hoa lệ thể nhưng khí chất cùng phong độ từ trong người toát ra làm người khác bước vào liền chú ý. Chưởng quầy thường xuyên tiếp đãi quý nhân, sớm đã luyện được đôi mắt nhìn người lợi hại, thấy mấy người lên lầu ngồi xuống liền tự mình đi lên châm trà.

Khăn lụa mỏng đã rơi, Âu Dương Noãn liền không che nữa. Nàng mặc áo màu lam đơn giản, mặt mày như họa, ánh mắt lại lộ vẻ thản nhiên tú nhả. Ban am nhân ở đây đều nhìn chăm chú thể nhưng lại không hề lộ ra chút e lệ sợ hãi, vẫn nhàn nhả như cũ. Không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, cao nhã yên tĩnh khiến người ta phải lấy làm kỳ lạ.

“Âu Dương tiểu thư sao lại ở chỗ này?” Tiểu Thanh Bần hưng phấn hỏi.

“Là sắp tới lễ đầy tháng của ấu đệ. Ta đến đây muốn mua lễ vật cho hần!” Âu Dương Noãn vẫn như cũ mà trả lời.

Tiểu Thanh Bần âm thầm ghi nhớ, lại muốn hỏi thêm nhưng các nhĩ gian trên lầu hai tất cả đều là không gian mở. Bọn họ nghe thấy bàn phía bên ngoài có một thư sinh đang cao giọng bàn chuyện quốc sự: “Tộc Nam Cương vốn là họa lớn của quốc gia. Nay triều đình đã đem dã tộc kia nhốt cỏ tận gốc, cũng phái tinh binh lương tướng đóng ở Nam Cương, họa lớn xem như được dẹp. Nhưng trước mắt triều đình lại có một việc thập phần khó giải quyết, đó chính là lũ lụt phía Nam, còn chưa biết phải giải quyết như thế nào mới tốt!”

Những người khác cũng đều phụ họa, trong lời nói, bộ dáng đều thể hiện lo lắng.

Thương Châu phía Nam mỗi mùa xuân đi hạ đến tất phát hồng thủy, nhất là vùng hạ du quận bắc hải. Lũ lụt này nếu không được ngăn chặn thì hằng năm ruộng tốt của dân chúng đều không dùng được, chần tai lương khoản cũng là một gánh nặng lớn đối với quốc khố. Mọi người đều phụ họa, thậm chí đồng ý.

Tiểu Thanh Bần vốn muốn nói chuyện gần gũi với Âu Dương Noãn nên khi nghe đến đề tài này thì nhất thời đau đầu: “Đi đến đâu cũng nghe vấn đề này. Thật là đáng ghét!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn hẩn cười nói: “Sách luận Hoàng tử phụ muốn, người đã hoàn thành chưa?”

Tiểu Thanh Bần vừa nghe trong đầu liền ong ong. Ai biết hoàng đế đột ngột nghĩ ra ý tưởng, yêu cầu mỗi vị hoàng tôn đều phải làm một thiên sách luận. Đàm luận tâm phúc họa lớn trong đương kim triều đình cũng xuất ra phương pháp thống trị, sách luận thì có gì khó chứ. Chính là hẩn trầm tư suy nghĩ mấy ngày cũng không thu hoạch được gì nên mới vụng trộm chạy ra ngoài chơi, vừa khéo gặp được Âu Dương Noãn. Vốn đang âm thầm cao hứng, còn tưởng rằng có thể

tránh được chuyện phiền lòng, không nghĩ được chạy đến đây còn nghe người thảo luận quốc gia đại sự. Hắn hai tay chấp lại thành quyền gior lên trên nói: “Hiện tại nơi nơi đều dâng sớ lên hoàng tổ phụ, nói là phải đào kênh thoát nước, hoàn toàn giải quyết lũ lụt!”

Con người Trần Cảnh Duệ khẽ động, trên khuôn mặt tuấn mã bỗng nhiên vi uẩn lãnh trào: “Thư sinh nói đúng! Nay Nam Cương mặc dù đã ổn định nhưng biên quan Đại Lịch lại chưa ổn. Bắc có Đột Quyết, Khiết Đan, tây có Hồi Cách, Nam có Lâm Nam chiếu, Thả Giai như hổ rình mồi, luôn chờ thời cơ nổi dậy. Giống như Duẩn quận vương nói, nếu bây giờ xây dựng kênh rạch thoát nước tất sẽ cần một lượng lớn lao động tinh tráng, cần lượng lớn lương thực tiền bạc trong quốc khố. Nếu như dị tộc lúc này lại thừa cơ tấn công, phạm vào biên giới là một cơ hội rất tốt!”

Những lời này vừa thốt ra, Tiểu Thanh Bần lập tức ngẩng đầu nhìn Trần Cảnh Duệ. Hắn lại chỉ cười lạnh một tiếng nhìn Âu Dương Noãn, nhưng lại thấy đối phương chỉ cúi đầu thường thức trà, giống như một chữ cũng không nghe thấy.

Có mỹ nhân ngồi cùng, Tiểu Thanh Bần không cam lòng yếu thế, ly trà trong tay liền buông mạnh xuống bàn trà: “Lời này của ngươi là có ý gì?”

“Ta cũng đồng ý với đại ca. Các người ngẫm lại xem, cái họa lớn nhất chính là kẻ thù bên ngoài. Nay việc cấp bách chính là phải gia tăng cường quân bị, củng cố quân lực. Phải bình định biên cương, trấn áp những dị tộc vẫn luôn như hổ rình mồi chúng ta. Nếu lúc này chỉ lo lắng sửa chữa hà đạo, giải quyết lũ lụt chẳng phải là không lo đến cái hại lâu dài hay sao?” Trần Cảnh Mặc không chút do dự nói, ánh mắt nhìn về phía Minh quận vương vẫn luôn trầm mặc.

An cương cùng chấn tai, trọng bên nào khinh bên nào là một vấn đề

khó khăn. Điểm này, Tiểu Thanh Bần tự nhiên hiểu rất rõ ràng. Chỉ là Âu Dương Noãn ở bên cạnh nhìn, hẳn tuy rằng thường ngày không thường đọc sách lại ham mê chơi bời nhưng không phải là người dễ dàng chịu thua. Hắn trợn to đôi mắt trắng đen rõ ràng, đem những điều huynh trưởng của mình viết trong sách luận ra nói: “Lời này của Trần công tử sai rồi. Nhưng ngoại tiền tất an nội, đây mới là đạo trị quốc. Biên cương chưa ổn xác thực nguy cấp nhưng người hãy suy nghĩ một chút, nếu như cứ tiếp tục để mặc lũ lụt hoành hành sẽ làm cuộc sống dân chúng tổn thất thảm trọng, trôi dạt khắp nơi. Đến lúc đó, một khi ngoại tộc xâm nhập, người đi đâu chiêu mộ quân lực? Đi đâu tìm quân đánh giặc? Làm sao dương cao quân uy?”

(Nhưng ngoại tiền tất an nội: muốn đuổi giặc ngoài trước hết phải bình ổn bên trong)

Trong lòng Âu Dương Noãn nhẹ nhàng thở dài một hơi. Tiểu Thanh Bần nói đúng, kiếp trước nàng từng đi phía nam tránh nóng. Khi đi ngang qua Thanh Châu, chính mắt nhìn thấy thảm trạng khu thiên tai. Xương trắng rải khắp cả đường, mùi hôi thối tràn ngập khắp nơi, rất nhiều người nhiễm bệnh dịch, không quá nửa ngày liền chết, xác người xếp đầy đường. Thảm cảnh như vậy, đúng là vượt xa sự tưởng tượng của người bình thường.

Ở đây Tiểu Thanh Bần cùng Trần Cảnh Mặc không ngừng châm chích đối phương. Người ban đầu khơi mào chiến hỏa Trần Cảnh Duệ lại im lặng, Âu Dương Noãn vẫn luôn trầm mặc cùng Tiểu Trọng Hoa chỉ lặng lẽ uống trà. Một bàn năm người này đúng là kỳ quái.

“Không biết Âu Dương tiểu thư có thể cho chúng ta một lời bình phán hay không?” Thanh âm Trần Cảnh Duệ có chút lạnh lẽo.

Âu Dương Noãn nâng mắt lên, thấy Trần Cảnh Duệ đang lạnh lùng nhìn mình. Trong lòng nàng biết, đối phương không hề có ý tốt. Nàng

thần nhiên cười nói: “Từ xưa tưới vì nông canh gốc rễ, là có trăm lợi không hại đến dân sinh đại kế. Đại Vũ trị thủy, Tam quá gia môn mà bất nhập. Vì thế còn có Trung Nguyên ốc dã ngàn dặm. Thay đổi tuyến đường nước trong sông, hoa tiêu nhập điền đúng là chuyện may mắn với quốc gia. Duẫn quận vương một phen trần thuật, xưng được với nhịp nhàng ăn khớp, hữu lý có chương!”

(Đại Vũ trị thủy, ai có nhu cầu lên google nha!)

Những lời này tương đương với việc ủng hộ Duẫn quận vương. Trần Cảnh Duệ nhìn không khỏi cảm thấy thất vọng. Một nữ nhân có thể đem thiên kim tiểu thư phủ Võ quốc công đưa bốn trong lòng bàn tay thế nhưng lại là hạng người a dua nịnh nọt. Hắn cười lạnh một tiếng, nói: “Tiểu thư cho rằng như vậy là cao kiến sao?”

Thiên kim khuê các bàn luận chuyện triều chính, truyền ra ngoài thì đối với nàng có gì tốt đâu. Âu Dương Noãn mỉm cười không trả lời.

“Đúng sai tự tại lòng người. Âu Dương tiểu thư cứ nói đừng ngại!” Tiểu Trọng Hoa vẫn luôn trầm mặc lúc này lại mở miệng. Khí độ này, uy nghiêm này làm lòng Âu Dương Noãn khẽ chấn động.

Âu Dương Noãn hơi hơi vuốt cằm, nhẹ nhàng nói: “Theo như lời Duẫn quận vương nói, lũ lụt phía nam đúng là khó khăn, nhưng không phải là cái khó khăn lớn nhất!”

Người khác đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng. Âu Dương Noãn thế nhưng lại cười không nói, chỉ chấm nước trà, vẽ một người đứng trong vòng tròn. Tiểu Trọng Hoa nhìn, sắc mặt ngưng trọng liền nhìn chăm chăm đôi mắt bình tĩnh của Âu Dương Noãn.

Tiểu Thanh Bần cùng Trần Cảnh Mặc hiển nhiên nhìn mà không hiểu. Trần Cảnh Duệ lạnh lùng nhìn nàng nói: “Tiểu thư đây là đang đánh

đố chúng ta sao?”

Âu Dương Noãn không trả lời, ngược lại đứng lên, tươi cười nói: “Hôm nay đa tạ chư vị ra tay tương trợ. Bây giờ cũng không còn sớm, Âu Dương Noãn cũng nên đi rồi!” Nói xong nàng liền phân phó Hồng Ngọc để lại một nén bạc rồi nhìn Tiểu Thanh Bần cười nói: “Đây là mời Duẩn quận vương uống trà!” Dứt lời nàng liền xoay người rời đi.

Trần Cảnh Duệ tròn mắt, Âu Dương Noãn lại liếc hắt một cái. Trần Cảnh Duệ cảm thấy cặp mắt không cười cũng ẩn tình xinh đẹp kia bây giờ thế nhưng lại hư vô lạnh lẽo. Tâm hắc cũng liền chùng xuống, nhìn Âu Dương Noãn cùng nha hoàn hộ vệ rời đi. Hắc không cam tâm, đôi mắt như chim ưng nhúu lại: “Minh quận vương cũng biết nàng vẽ cái này là có ý gì chứ?”

Tiểu Trọng Hoa cười nhẹ, tao nhã đứng dậy nói: “Thật có lỗi, không thể phụng cáo!”

Chương 134: Đại tiểu thư là hồ ly tinh (1)

Âu Dương Noãn vừa bước ra khỏi Vinh Hưng lâu, còn chưa lên xe ngựa đã bị một người chặn lại. Nàng nâng mắt lên nhìn thấy Trần Cảnh Duệ thì không khỏi khẽ cười nói: “Trần công tử còn có chuyện gì sao?”

“Âu Dương tiểu thư. Chúng ta còn có chuyện chưa nói rõ ràng!” Cặp mắt như chim ưng của Trần Cảnh Duệ chiếu thẳng vào nàng, trong giọng nói hàm chứa một chút cười lạnh: “Tiểu thư làm hại Lan Hình thân bại danh liệt. Có phải tiểu thư nên có một lời giải thích với mọi người hay không?”

“Trần công tử, ngài đừng quên, nơi này cũng không phải là Võ quốc công phủ!” Âu Dương Noãn nhìn hắn, trên mặt không hề có chút e ngại, “Ngài ở trên đường ngăn đón người khác có phải là rất mạo hiểm hay không? Nơi này dù sao cũng đông người qua kẻ lại, tùy thời tùy chỗ đều sẽ có người nhìn thấy...”

“Mạo hiểm? Với ta mà nói cái gì cũng không tính là mạo hiểm!” Trần Cảnh Duệ nhìn nàng, thản nhiên nói tiếp: “Chẳng lẽ người có thể nói với người khác ta cố tình ngăn đón người? Người cũng nên biết, một thiên kim khuê các đang tốt đẹp, cần thủ lễ giáo, cao quý đoan trang tất nhiên sẽ không có cái gì mà cừu gia. Nếu người nói cho người khác, họ sẽ hỏi người đang êm đẹp vì sao ta lại muốn đến gây phiền toái cho người?”

Nói tới đây, Trần Cảnh Duệ đột nhiên nắm lấy tay Âu Dương Noãn. Hắn dùng sức cơ hồ như muốn bóp nát tay nàng. Thấy Âu Dương

Noãn hơi hơi nhú mảy, hấn liền cười lạnh: “Đừng nói là người đang nghĩ đến, hai người bên trong kia sẽ là chỗ dựa của người? Ta cũng muốn nhìn xem, bọn họ dám quản nhàn sự của ta như thế nào?”

“Tất nhiên là muốn xen vào!” Đúng lúc này, Âu Dương Noãn nghe thấy phía sau truyền đến âm thanh của Tiểu Trọng Hoa. Rõ ràng là ngữ điệu mềm nhẹ nhưng hàn ý trong đó cũng đủ là người ta run sợ ba phần, “Không biết Trần công tử trước mặt mọi người ngăn đón Âu Dương tiểu thư là có ý gì?”

Tiểu Trọng Hoa chậm rãi bước xuống bậc thang. Trên mặt hấn lúc này đã không còn ý cười thản nhiên nữa mà là khí thế lạnh lùng cùng ánh mắt sâu không thấy đáy, làm cho người ta nhất thời cảm thấy da đầu như run lên.

Tiểu Trọng Hoa bước đến bên cạnh bọn họ, rất tự nhiên tùy ý bắt lấy tay Trần Cảnh Duệ, hấn hét lớn một tiếng rồi không tự chủ được mà buông cánh tay Âu Dương Noãn ra. Tiểu Thanh Bần từ sau chạy đến nhìn thấy tình cảnh này thì không dấu vết lập tức bước lên đem Âu Dương Noãn chặt chẽ bảo hộ ở phía sau.

“Tiểu thư xuất môn, tự nhiên rất dễ thu hút bọn đẳng đồ tử trêu chọc!” Tiểu Trọng Hoa không chút để ý mở miệng, giọng điệu mang theo trào phúng thản nhiên, đôi mắt trở nên sắc bén. Thanh âm mang theo chút lạnh lùng làm người ta có cảm giác bị áp bức: “Hay là Trần công tử hy vọng bị người ta truy cứu tội mượn rượu làm càn?”

Trần Cảnh Duệ vừa rồi thật sự là hành hung phóng ngựa, kinh động xe ngựa Âu Dương gia. Chỉ là vừa rồi mấy người còn ngồi cùng bàn cười nói yển yển, hiện tại Tiểu Trọng Hoa lại truy cứu, chẳng qua là cũng vì Âu Dương Noãn mà xuất đầu. Trần Cảnh Duệ hơi hơi nhướng mi, ánh mắt ngạo nghễ dừng trên người Âu Dương Noãn đang đứng sau Tiểu Thanh Bần: “Minh quận vương, nàng cũng

không phải là thiên kim tiểu thư đơn thuần. Ta khuyên quận vương đừng để nàng lừa bịp, tùy tiện vì nàng ta mà ra mặt!”

“Trần công tử cho rằng Âu Dương tiểu thư là người như thế nào?”
Tiểu Trọng Hoa nhìn Âu Dương Noãn. Sóng mắt thật sâu trong nháy mắt cuồn cuộn lên, thế nhưng chỉ trong khoảnh khắc liền khôi phục lại, so với ban đầu càng thêm u ám âm trầm hơn.

Hắn đem mọi cảm xúc đều chôn sâu tận đáy lòng, thần sắc cũng khôi phục không gợn sóng như lúc ban đầu. Hắn liếc nhìn Trần Cảnh Duệ, thản nhiên cười: “Đêm đó ta cũng có mặt. Tình hình cụ thể chắc Trần tiểu thư so với Âu Dương tiểu thư lại càng hiểu rõ hơn. Không bằng ngươi quay về hỏi muội muội ngươi một chút, vì sao lại muốn đổi xe ngựa với Âu Dương tiểu thư? Có phải là nàng bị Âu Dương tiểu thư ép đổi xe hay không?”

Lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Trần Cảnh Duệ liền thay đổi. Hắn cũng rất rõ ràng, đêm đó là chính Trần Lan Hình chủ động đoạt xe ngựa của Âu Dương Noãn. Chỉ là muội muội vì vậy mà bị tổn hại danh dự, hắn không cam lòng cứ như vậy dễ dàng buông tha cho Âu Dương Noãn. Ánh mắt hắn tối tăm nhìn Tiểu Trọng Hoa, cúi đầu hừ một tiếng, đột nhiên không hề báo trước nở nụ cười: “Minh quận vương, ngài bảo vệ Âu Dương Noãn như vậy, lẽ nào là vì coi trọng nàng?”

Tiểu Trọng Hoa nheo mắt lại, lạnh lùng mà cao ngạo nhìn Trần Cảnh Duệ. Lạnh lùng trong mắt nồng đậm tràn đầy, thế nhưng ngữ điệu lại không hề ảnh hưởng: “Chỉ có kẻ trong lòng có quỷ mới xem người khác cũng xấu xa như thế. Thỉnh công tử thận trọng từ lời nói đến hành động!”

Trần Cảnh Duệ đối với lời này chỉ cười nhạt, khóe miệng trào phúng cong lên, bày ra bộ dạng không đạt được mục đích quyết không bỏ

qua: “Tiểu Trọng Hoa, ta hôm nay muốn cùng nàng khó xử, các người không nhường cũng phải nhường!”

Nói xong hắn liền tiến lên muốn đẩy Tiểu Thanh Bần về mặt hàn sương đang đứng trước mặt Âu Dương Noãn qua một bên.

“Trần công tử, người khí thế bức người như vậy bất quá là vì ta!” Âu Dương Noãn thản nhiên ngắt lời, chủ động đẩy Tiểu Thanh Bần ra, “Nếu đã như vậy, cần gì liên lụy đến người ngoài?”

Nghe vậy, Trần Cảnh Duệ liền nhìn Âu Dương Noãn chăm chăm. Môi nhếch lên đường cong quý dị, trong mắt toát ra sắc bén làm người ta sợ hãi.

Người này oán ý không phải nhỏ, lại bắt được điểm quan trọng nhất chính là Âu Dương Noãn nàng không có khả năng đem những chuyện đã xảy ra nói với người khác. Lý thị tuy là tổ mẫu nhưng lại không quan tâm chân tướng việc này như thế nào. Lâm thị bụng dạ khó lường, nàng không thể dâng nhược điểm vào tay người ta được. Đệ đệ còn nhỏ, hoàn toàn không giúp được gì. Lão thái quân tuổi tác đã cao, không thể làm người lo lắng thêm. Đại cửu mẫu là người hảo tâm, nhưng có một số việc có thể nói nhưng loại chuyện này thật sự là không tiện. Người duy nhất có thể nói chính là Lâm Chi Nhiễm, nhưng chuyện này hắn cũng không tiện tham dự vào.

Nói như vậy Trần Cảnh Duệ bất quá là nắm chắc sẽ không có ai ra mặt vì nàng. Nghĩ đến đây, Âu Dương Noãn không khỏi âm thầm hít sâu một hơi, dùng sức nắm chặt tay, khiến nổi lòng kích động của mình bình tĩnh trở lại: “Trần công tử, ngài dù sao cũng là công tử võ viên gia, ngay cả khi ngài mặt dày không biết xấu hổ thì vẫn nên để ý chỗ Thái Hậu điện hạ! Nghe nói Thái Hậu đặc biệt thích nghe tin tức phố phường mới lạ. Nếu như để Thái Hậu biết Đại thiếu gia Võ quốc công phủ bên đường gây chuyện, ngăn cản ý muốn gây rối nữ nhi

Lại Bộ Thị Lang thì ngài xem, Thái Hậu sẽ nghĩ thế nào đây?”

“Ngươi....” Trong ánh mắt Trần Cảnh Duệ dâng lên ngọn lửa, “Thái Hậu sao có thể tin ngươi?”

Trúng kế là tốt rồi! Trong lòng Âu Dương Noãn được buông lỏng. Nàng mỉm cười: “Thái Hậu tất nhiên sẽ không tin ta. Nhưng nếu là Đại công chúa trước mặt người nhắc đến chuyện này, Thái Hậu có thể sẽ vì vậy mà giận chó đánh mèo lên người ngài không?”

Thái Hậu Trần thị xuất thân từ Võ quốc công phủ. Theo lý mà nói thì tiền nhiệm Võ quốc công phủ còn phải gọi người một tiếng cô cô. Sau này bà lại dốc hết sức thúc đẩy hôn sự giữa Đại công chúa cùng Võ quốc công phủ. Phò mã Đô Úy Trần Nhiên đó là đường chất của Võ quốc công phủ tiền nhiệm.

Vốn cuộc hôn nhân này cũng được xem như viên mãn, nhưng mà sau khi Phò mã Đô Úy sớm thê, Đại công chúa cùng Thái Hậu dần dần sinh ra hiềm khích. Nếu như Đại công chúa cá tính kiên cường đem chuyện Trần Cảnh Duệ bên đường ngôn hành vô trạng nói ra bên ngoài khiến Thái Hậu trước mặt mọi người mất thể diện. Trong trường hợp đó tự nhiên sẽ đối với Trần Cảnh Duệ nghiêm trách một phen. Hắn rất nhanh liền liên tưởng đến chuyện này, sắc mặt lại càng trở nên khó coi.

“Đối với loại chuyện này, cao hứng nhất hẳn là Nhị phòng cùng Tam phòng quý phủ a!” Tiểu Thanh Bần phản ứng nhanh liền cố ý nhắc nhở một câu.

Ánh mắt hiên ngang của Trần Cảnh Duệ liền nhiễm chút tốt tâm: “Âu Dương tiểu thư, chẳng qua ta cũng chỉ mới tùy tiện nói mấy câu. Nếu như ngươi thật sự vô tội, làm gì phải uy hiếp ta?” Hắn sắc bén châm chọc, trào phúng nói.

“Trần công tử, ta nói lại lần nữa, cũng mời ngài nghe cho rõ. Chuyện của Trần tiểu thư không hề liên quan đến ta!” Âu Dương Noãn cười nhẹ, như là khoảnh khắc sương tuyết ngàn năm chậm chậm tan rã, làm lòng người khẽ động, “Chỉ cần ngài không tiếp tục đến gây phiền toái. Chuyện ngày hôm nay ngài thất lễ với ta, Âu Dương Noãn sẽ xem như chưa từng phát sinh!”

Lúc này, Trần Cảnh Mặc vội vàng tiến lên trước. Nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Trọng Hoa cùng Tiểu Thanh Bần thì thoáng sửng sốt. Nhưng rất nhanh hấn lập tức cười cười, lời nói ra có ba phần ý muốn hòa giải: “Ta tin chuyện ngày đó chỉ là hiểu lầm. Đại ca cần gì phải khó xử Âu Dương tiểu thư?”

Nhìn thấy sắc mặt vẫn đanh lại của Trần Cảnh mặc, tươi cười của Âu Dương Noãn cũng tùy theo tiêu thất: “Ngày đó Trần tiểu thư có lời nhờ cậy kiên quyết ta mới đồng ý đổi xe ngựa với nàng. Ta liều mạng không để ý bản thân gặp nguy hiểm cũng muốn hộ vệ đi cứu viện Trần tiểu thư, coi như cũng là đã hết lòng giúp đỡ. Sau khi ác nhân lên xe ngựa rút đao chém tới, Trần tiểu thư lại lấy ta ra làm lá chắn, cơ hồ hại ta rơi vào tuyệt cảnh. Chuyện đó ta cũng không hề tính toán với các người!”

Nàng không nhanh không chậm nói xong, đôi mắt xinh đẹp khẽ rung rung, trong giọng nói đã dẫn theo chút oán hận: “Nói thật, trước Trần tiểu thư cố ý đoạt xe ngựa, sau Trần công tử lại cố ý khó xử. Ta mặc dù chỉ là nữ nhân nhu nhược, nhưng cũng không phải người dễ dàng khi dễ. Nếu người cứ tiếp tục khó xử, chúng ta không ngại đi mời Đại công chúa chủ trì công đạo. Nếu ngay cả nàng người cũng không tin, Âu Dương Noãn ta tình nguyện bất cứ giá nào cũng cùng ngài trước mặt Thái Hậu luận đúng sai!”

Cài này....Trần Cảnh Duệ hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Hấn nghĩ

rằng Âu Dương Noãn cố kỵ thân phận thiên kim quý tộc, bất luận hấn khiêu khích thế nào cũng chỉ có thể nén giận. Nhưng hấn lại không nghĩ rằng Âu Dương Noãn thế nhưng nửa câu cũng không hề lưu tình chút nào, một chút cũng không chịu nhượng bộ khiến hấn nhất thời cảm thấy khó giải quyết.

Còn Tiểu Thanh Bần cũng khiếp sợ nhìn Âu Dương Noãn. Hấn cũng không nghĩ tới, mỹ nhân thoát nhìn yếu điệu ôn nhu này thế nhưng lại là một nhân vật lợi hại. Cur nhiên làm cho hấn có cảm giác hấn như là anh hùng không có đất dụng võ, thật sự khiến hấn kinh ngạc.

Tiểu Trọng Hoa mỉm cười nhìn Âu Dương Noãn, trên mặt cũng không hề có vẻ gì ngoài ý muốn.

Ngay tại thời khắc tràn đầy xấu hổ này, Trần Cảnh Mặc liền tiến lên, không mất thời cơ khuyên bảo: “Đại ca, việc này nếu để Thái Hậu biết được. Chỉ sợ...”

Trần Cảnh Duệ cắn chặt răng, đỏ rút một hơi như là muốn phát tác nhưng cuối cùng lại không thể không ỉn nhẫn. Trần Cảnh Mặc cũng đã có chút lo lắng, không dấu vết nhìn bên cạnh. Cách đó không xa là hơn mười hộ vệ mặt không đổi sắc, tất cả đều khoác áo đen, khuôn mặt lạnh băng đáng sợ. Vừa rồi khi hấn liếc mắt liền lập tức nhận ra những người này đến, đó là thị vệ Yến vương phủ.

Trần Cảnh Duệ là người cảnh giác, hấn thậm chí còn chú ý tới điểm này trước cả Trần Cảnh Mặc. Một ý niệm khác trong đầu giây lát liền thay thế những lời đến đến bên miệng, hấn lạnh lùng: “Âu Dương tiểu thư, chỉ mong mỗi một lần ngươi đều may mắn có người che chở như vậy. Sau này còn gặp lại!” Nói xong, hấn xoay người bước đi.

Trần Cảnh Mặc ngượng ngừng cười: “Đại ca của ta tính tình táo bạo,

lời nói có nhiều va chạm. Xin các vị thứ lỗi!” Nói xong cũng liền nhanh chóng đi theo Trần Cảnh Duệ.

Âu Dương Noãn bình ổn chút tâm tình, sau đó liền thi lễ với Tiểu Trọng Hoa cùng Tiểu Thanh Bần: “Đa tạ hai vị!”

Tiểu Trọng Hoa tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng một cái, rồi lập tức ho nhẹ một tiếng: “Âu Dương tiểu thư khách khí rồi. Nếu như thật sự cảm kích, không ngại đem bí hiểm vừa rồi cởi bỏ đi!”

“Minh quận vương là người thông minh, rất nhiều thứ không cần nói cũng không cần chỉ ra trong lòng ngài sớm đã có đáp án. Sao còn cần hỏi ta?” Âu Dương Noãn bình tĩnh, mỉm cười.

Tươi cười càng ôn nhu, lời nói ra lại càng không đáng tin. Điểm này, Tiểu Trọng Hoa sớm đã nhìn ra. Nhìn thấy nàng dung sắc nhẹ nhàng, tươi cười ôn nhu, hấn ngược lại mỉm cười nói: “Đi thôi, muốn đi chỗ nào, ta đưa nàng đi!”

Tiểu Thanh Bần cả kinh trừng mắt. Âu Dương Noãn lại nhướn mày nhìn Tiểu Trọng Hoa, lại nghe đối phương thản nhiên nói: “Nàng không sợ Trần công tử quay lại hay sao?”

Âu Dương Noãn âm thầm nghĩ, loại công tử quý tộc không phân rõ phải trái này đúng là phiền toái. Nàng nhẹ giọng nói: “Trước mặt mọi người, ta đi cùng hai vị cũng không được thỏa đáng lắm!”

“Không sao! Nàng tự đi trước, chúng ta xa xa đi theo!” Tiểu Thanh Bần lập tức phản ứng, hấn rất sợ đem cơ hội hộ vệ mỹ nhân nhường cho Tiểu Trọng Hoa. Hấn vội vàng nói, trong đôi mắt dường như có vô số vì sao lấp lánh.

“Nếu đã như vậy, liền đa tạ nhị vị!” Âu Dương Noãn gật gật đầu.

Khuôn mặt dưới ánh mặt trời lại càng sáng rỡ, con người đen trong suốt, nàng như vậy lại khiến người ta không thể dời mắt.

Chương 135: Đại tiểu thư là hồ ly tinh (2)

Trần Bảo trai.

Âu Dương gia là khách hàng lâu năm, chương quầy vừa nhìn thấy Âu Dương Noãn đến liền lập tức tươi cười chào đón: “Âu Dương tiểu thư, ngài muốn mua gì?”

“Sắp đến lễ đầy tháng của tiểu thiếu gia nhà ta. Đại tiểu thư muốn chọn một lễ vật tặng cho hấn!” Hồng Ngọc thay nàng trả lời.

Chương quầy liên tục gật đầu, vừa phân phó người bên cạnh dâng trà, vừa an bài tiểu nhị mang kim sức qua. Quay đầu liền nhìn thấy hai người một trước một sau tiến vào, nhất thời sợ tới mức ngay cả tròng mắt cũng như muốn rớt ra ngoài.

Tiểu Thanh Bần bước nhanh phía trước, cơ hồ như muốn đè ép Tiểu Trọng Hoa. Theo như Tiểu Thanh Bần thấy, Tiểu Trọng Hoa, người này hình như có ý yêu thích vị tiểu cô nương này nên hấn nghĩ phải nhanh chân xuất hiện trước mặt mỹ nhân nhiều hơn. Chỉ sợ hấn nghĩ rằng Âu Dương Noãn cứ thế tin tưởng màn anh hùng cứu mỹ nhân này.

Bước vào, Tiểu Thanh Bần đang muốn mở miệng, đã thấy Âu Dương Noãn một thân váy dài màu thiên lam ngồi đó. Lại có vẻ phong tư yếu điệu, thần thái tuấn dật, tay nàng đang đùa nghịch một cái lắc bạc. Nghiễm nhiên là như thược được đón gió khiến hấn không khỏi ngây người.

Trên bàn đặt toàn trang sức của tiểu hài tử, lắc bạc, chân hoàn, phúc bài, dây chuyền... Toàn bộ mặt trên đều khắc chữ như ý cát tường, hình thức tinh xảo rất khác biệt, thập phần vui mắt đáng yêu.

Âu Dương Noãn buông lắc bạc trong tay xuống, hơi hơi cúi đầu, tựa hồ như thực hứng thú cầm lấy một tiểu kim nhân. Tiểu kim nhân kia làm thành dáng một tiểu oa nhi, trên cái yếm còn khảm một viên ngọc màu xanh biếc.

“Tước Nhi trước đây cũng có cái này!” Nàng nhìn vật lại nhớ đến lúc trước, trong ánh mắt toát ra một ít cảm xúc vui mừng.

Hồng Ngọc bên cạnh gật đầu nói: “Cái này thực đáng yêu!”

“Âu Dương tiểu thư đi đến đâu cũng không quên đệ đệ a!” Tiểu Thanh Bần cảm thán nói.

Âu Dương Noãn nhìn hẩn cười: “Cũng như Chu vương thế tử đi đến đâu hay làm gì cũng không quên Duẫn quận vương ngài a!”

Tiểu Thanh Bần lập tức đen mặt, Hồng Ngọc nhin không được vụng trộm cúi mặt xuống, che đi tươi cười bên môi.

Tiểu Trọng Hoa cũng đi qua, tùy ý cầm lấy lắc bạc vừa rồi Âu Dương Noãn cầm thưởng thức nói: “Vừa rồi Âu Dương tiểu thư nói, là ý chỉ Phiên vương?”

Tiểu Thanh Bần không nghĩ tới Tiểu Trọng Hoa vẫn còn hỏi vấn đề này. Hẩn vừa muốn nói chuyện, lại nhìn thấy cái lắc lóng lánh trong tay Tiểu Trọng Hoa thì đột nhiên trong lòng nhảy dựng. Người, vòng tròn? Ý Âu Dương Noãn muốn nói, không phải là Phiên vương chứ?

Nhưng lại cũng không đúng, bởi vì Phiên vương tiền triều phạm

thượng tác loạn, Đại Lịch từ khi khai triều đến nay liền chưa từng lập lại Phiên vương. Các Vương gia đều ở lại kinh đô, không có chỉ không thể xuất kinh. Vậy mà Âu Dương Noãn lại nói Phiên vương chính là cái họa lớn nhất của đương kim Đại lịch, lời này có chút không đúng!

Nhưng khi hắn nâng ánh mắt lên nhìn Âu Dương Noãn thì thấy đôi mắt đẹp của nàng hơi hơi cúi xuống, trầm mặc không nói. Trong lòng hắn cứng lại, đương kim Tần vương do Quý phi sinh ra là người có chiến công hiển hách. Là trường hợp được bệ hạ đặc biệt ban cho phía nam giàu có và đông đúc nhất làm đất phong.

Tuy rằng hằng năm hắn đều ở kinh đô nhưng lại ỷ vào mẫu phi được sủng ái, được hoàng đế tin cậy, không chỉ có hộ vệ quân trực tiếp lệ thuộc mà còn thường xuyên được dẫn đại quân xuất chinh. Hơn nữa tâm phúc trong ngoài rải như lưới, cho dù là tướng lĩnh cầm binh cũng có ít nhiều có môn sinh của hắn. Quả nhiên là quyền cao thế đại. Mặc dù không có danh Phiên vương nhưng lại nắm thực quyền của một Phiên vương. Hắn chính là cái mà Âu Dương Noãn gọi là cái họa tâm phúc sao?

“Sao lại thấy được?” Tiểu Thanh Bần mở miệng, thanh âm phá lệ có chút trầm thấp.

“Đối với đương kim Thánh thượng mà nói, quan trọng nhất không phải là chống lũ lụt. Bởi vì bệ hạ thập phần nhân từ, nhiều lần miễn giảm thuế, mưa lại cũng không nhiều lắm. Cho dù có xảy ra thiên tai lũ lụt cũng sẽ tìm cách chặn tai. Dân chúng cũng không đến mức không còn đường sống!” Tiểu Trọng Hoa nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn, những lời trong miệng tựa hồ như thì thào tự nói.

Tiểu Thanh Bần cũng cả kinh. Xác thực là như thế, so với lũ lụt ở phía nam thì tranh chấp giữa Thái tử đang suy nhược cùng Tần

vương dã tâm bưng bưng thì khó khăn hơn nhiều. Nếu một ngày thực sự nổi lên thì lúc đó ngay cả hoàng tôn bọn họ cũng không thể tránh được...

Vốn tưởng rằng tất cả mọi người đều đem ánh mắt đặt ở phân tranh Bắc cương cùng lũ lụt phía Nam, lại không dự đoán được Âu Dương Noãn có thể chỉ ra điểm mấu chốt như vậy. Trong lòng Tiểu Trọng Hoa có chút chấn động.

“Nàng....” Tiểu Thanh Bần không dám tin nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn. Nàng chỉ là một thiên kim khuê các, sao lại có tầm nhìn khác như vậy?

Trong lòng Hồng Ngọc lại càng hoảng sợ hơn. Đại tiểu thư dù sao cũng chỉ là nữ tử, bàn luận chuyện triều chính như vậy cũng không phải là chuyện tốt....

Đang lúc Hồng Ngọc kinh nghi bất định thì Âu Dương Noãn thản nhiên cười, thanh âm nhu hòa giống như xuân thủy tháng ba: “Ý của ta làPhàm là người cai quản quốc gia, không lo thiếu của cải mà là lo phân phối không đều, không lo nghèo đói mà là lo lòng dân không yên. Đại phàm đều thì không nghèo, hòa thì không thiếu, yên thì không sợ lung lay. Bất luận là quý tộc hay thường dân, chỉ cần tuân thủ trật tự, tuân thủ đạo quân thần phụ tử quốc gia tự nhiên sẽ an bình không có việc gì. Cho nên nỗi bận tâm lớn nhất trong lòng bệ hạ không phải là ở chỗ quốc gia có cường đại giàu có hay không mà là lòng người có thỏa mãn hay không. Ta vẽ viên nhân, là ý chỉ sự hài hòa viên mãn. Minh quân vương, ngài thật sự là đã hiểu lắm rồi!”

Như vậy chân chính trong lời nói của nàng tuyệt đối chỉ là sự giàu có thịnh vượng của quốc gia. Từ một thiên kim tiểu thư nói ra thì người bên ngoài cũng chỉ thấy nàng rất có kiến thức mà sẽ không nghĩ rằng trong lời nói của nàng lại còn ẩn chứa kinh thế hãi tục.

Tiểu Thanh Bần thấy Âu Dương Noãn cười sáng lạn như hoa mùa xuân thì tim đập loạn nhịp. Nhưng chớp mắt nhìn lại chỉ thấy thần sắc lo âu, như là thực sự sợ họ hiểu lầm. Hắn bỗng yên lòng, mỉm cười: “Ta nói mà, Âu Dương tiểu thư chân không ra khỏi cửa làm sao biết quốc gia đại sự? Trọng Hoa ca thật sự là mỗi ngày đạ tinh kiệt lo, suy nghĩ nhiều quá rồi!”

Hồng Ngọc như được đại xá, không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau lưng đã ướt đầm một mảng.

Tiểu Trọng Hoa vẫn thản nhiên mỉm cười. Nụ cười lạnh nhạt lạnh lùng như ánh trăng trong trẻo, lại mang theo một tia kỳ dị lo lắng: “Là ta đa tâm. Âu Dương tiểu thư, thật có lỗi!”

Âu Dương Noãn hơi hơi chấp tay, thập phần ôn nhu nhẹ nhàng nói: “Quận vương khách khí rồi!”

Các thiên kim khuê các khóc khi cần phải khóc, nên cười khi cần phải cười, Âu Dương Noãn lại không như vậy. Giống như thiếu nữ thiên chân, ngây thơ trong sáng nàng cũng không có. Trên người nàng luôn có một sự thông minh thành thực hơn so với tuổi. Tiểu Trọng Hoa nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, điều hắn có thể thấy được đó chính là ánh mắt của nàng khi thì linh động như trân châu, khi thì thản nhiên hờ hững hoặc hỉ giận. Biểu cảm trên mặt nàng hắn đều thấy chỉ là giả bộ, chỉ có lúc đó nhìn vào sóng mắt lưu chuyển, cảm xúc thản nhiên hắn mới có thể nhận ra là nàng đang cao hứng hay là mất hứng.

Hiện tại hắn biết, Âu Dương Noãn không muốn để cho bất luận kẻ nào biết chân ý của nàng. Ngoài ra hắn cũng không nhìn được điều gì khác.

.....

Màn đêm buông xuống, các đèn lồng đều được thắp lên. Những cây cột trên hành lang đều khắc hoa văn rất đẹp mắt, mang theo sự xa hoa lãng phí không nói nên lời. Giữa sông thuyền lớn thuyền nhỏ đều giăng đèn, trước khoang thuyền liên sáng lạn tinh tế in xuống dòng sông gợn nước không ngừng. Xa xa truyền đến tiếng ca đứt quãng, thanh âm ôn nhu quyến rũ lay động lòng người. Không biết là từ thuyền nhà ai từ giữa sông truyền đến?

Tấn vương thế tử Tiểu Lăng Phong cùng huynh đệ Trần Cảnh Duệ, Trần Cảnh Mặc đang ngồi trong một bữa tiệc, tùy ý nói chuyện.

Tiểu Lăng Phong nâng ly rượu lên nhấp một ngụm, dè thấp giọng nói: “Cảnh Duệ, chuyện kia của muội muội người rốt cuộc là làm sao vậy?”

Trần Cảnh Duệ chỉ lo cúi đầu uống rượu, đầu cũng không nâng. Tiểu Cảnh Mặc đành thấp giọng trả lời: “Thế tử gia. Ngài hỏi câu nào không hỏi lại đi hỏi chuyện kia. Tâm tình của Đại ca ta đang không được tốt!”

Tiểu Lăng Phong nhìn thoáng qua Trần Cảnh Duệ, lại uống một ngụm rượu rồi hỏi: “Thật sự là phải gả cho nhà Châu Minh Hạ sao? Đối với phủ Võ quốc công người mà nói, quả thực là quá lãng phí. Thật sự không được, người có thể để Trần thái quân tiến cung tìm Thái Hậu nghĩ biện pháp!”

Trần Cảnh Mặc trầm tư nói: “Không được. Chuyện đó bây giờ xem như tạm yên. Nếu như tùy tiện tiến cung, một khi chuyện bị khơi lên hậu quả khôn lường. Còn đáng lo hơn là....” Nói đến đây hắn nhìn Trần Cảnh Duệ một cái rồi liền không nói nữa.

Tiểu Lăng Phong ngạc nhiên nói: “Cảnh Mặc, ta cũng xem như hảo huynh đệ với các ngươi. Cũng chân thành đối đãi, ngươi cần gì phải cố kỵ?”

Trần Cảnh Mặc thờ dài, lấy ngón tay viết lên bàn một chữ “Lâm” rồi lại lau đi nói: “Liên quan đến nhà hấn. Thế tử nghĩ còn làm được gì?”

Tiểu Lăng Phong không cho là đúng: “Bản khoản này cũng thực quá xa. Cũng biết Âu Dương gia cùng Trấn quốc hầu phủ có quan hệ nhưng kỳ thật cũng không thân thiết gì. Không đủ để phải lo nghĩ. Một Âu Dương gia nho nhỏ, chẳng lẽ Võ quốc công phủ nhà ngươi không dám đắc tội sao?”

“Không riêng gì Trấn quốc Hầu phủ, còn có Minh quận vương. Đem đó hấn cũng có mặt, càng có bằng chứng thuyết phục Âu Dương Noãn vô tội! Cho dù là nàng ta thực sự vô tội nhưng dù sao Lan Hinh là cũng vì nàng ta mới gặp nạn. Chúng ta lại không thể danh chính ngôn thuận đòi Âu Dương gia món nợ này, trong lòng đương nhiên không nuốt nổi cục tức này!”

“Tiểu Trọng Hoa!” Khi Trần Cảnh Duệ nhắc đến cái tên này thập phần cáu giận, hấn ném thật mạnh ly rượu xuống đất, mảnh vỡ văng khắp phòng. Nhóm ca cơ hoảng sợ, Tiểu Lăng Phong nhìn hấn một cái, phất phất tay bảo các nàng rời đi.

Trần Cảnh Mặc thấy đại ca tức giận, không khỏi nghĩ rằng làm sao mới có thể thay muội muội xả giận lại không phải để ý đền phòng khắp nơi? Suy nghĩ hồi lâu, không bắt được trọng điểm vì thế đành cười nói: “Chung quy có phương pháp vẹn cả đôi đường mới tốt, đáng tiếc chúng ta lại không có!”

Sau một lúc lâu, Tiểu Lăng Phong khẽ cười nói: “Kiến giải của ta có hạn. Nhưng muốn báo thù, có ba sách thượng, trung, hạ!”

Mắt Trần Cảnh Mặc sáng lên, Trần Cảnh Duệ dựa vào ghế nói: “Nguyện nghe quận vương nói!”

Tiểu Lăng Phong nói: “Thứ nhất, đối với người lợi hại, thừa lúc xuất phủ ra tay tất sát. Đây là thượng sách!”

Trần Cảnh Mặc lắc đầu nói: “Trong kinh đô này? Trước mắt bao nhiêu người? Nếu như vạn nhất thất bại, dùng lại lần nữa càng không dễ thành công. Đây là nước cờ hiểm, không thể!”

“Sắp tới lễ mừng thọ của Trần thái quân, chúng ta nhân cơ hội được mời này giết nàng. Trung sách này, Võ quốc công phủ nhiều người như vậy, sợ gì không làm được!” Trong mắt Tiểu Lăng Phong dường như có ánh sáng khác thường ánh lên, nụ cười kia vĩnh viễn mang theo sự ngoan ý.

Trần Cảnh Mặc sững sốt, nhú mày nói: “Nếu làm như vậy thật ra cũng rất tốt. Nhưng Âu Dương Noãn lại rất ít tham gia những trường hợp như vậy. Hơn nữa nhà chúng ta lại làm khách, nếu chuyện xảy ra, chúng ta cũng không thoát được can hệ!”

Tiểu Lăng Phong cố ý khó xử nói: “Như vậy cũng chỉ còn lại hạ sách. Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân. Chúng ta tìm người hủy đi danh tiết của nàng....”

(Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân: lấy đạo của người đó trả lại cho người đó. Hiểu nôm na như là gây ông đập lưng ông ý!”

Đúng lúc này liền nghe thấy ‘ba’ một tiếng, chiếc đĩa trong tay rơi xuống đất. Sắc mặt Trần Cảnh Duệ bỗng khó coi, lạnh lùng nói: “Nàng chỉ là một nữ tử, với người lại không quan hệ. Người làm gì mà nghĩ ra chủ ý ngoan độc như vậy?”

Tiểu Lăng Phong đầu tiên có chút sửng sốt, sau đó liền cười ha ha nói: “Ta chỉ là đang nói đùa thôi. Khó có dịp khiến Cảnh Duệ tức giận như vậy. Ha ha ha!”

Lại một trận cười to, Trần Cảnh Mặc bên cạnh lúc này mới phát hiện chính mình bị đối phương đùa giỡn, không khỏi đỏ mặt tai hồng. Chính là Trần Cảnh Mặc nhìn trộm đại ca nhà mình, đã thấy hắn đang âm u đánh giá người trước mặt. Tựa hồ như kiệt lực đè xuống lửa giận, châm chọc nói: “Ta muốn báo thù là chuyện của ta. Không cần người ngoài nhiều lời!”

“Ta cũng chỉ nói chơi mà thôi. Nếu thực sự muốn đối phó với một tiểu nha đầu, cần gì lãng phí như vậy. Chỉ cần một ít lời đồn nhảm là có thể khiến nàng chết không có chỗ chôn rồi. Chỉ sợ Trần công tử đây nhìn thấy người lại luyến tiếc!” Tiểu Lăng Phong thản nhiên nói, trên mặt đã khôi phục lại vẻ tươi cười ngàn năm không đổi.

Chương 136: Đại tiểu thư là hồ ly tinh (3)

Trần Cảnh Duệ lạnh lùng nhìn hấn, sự hung ác nham hiểm trong ánh mắt chớp động hừng hực lửa giận. Trần Cảnh Mặc sợ bọn họ cãi nhau liền bảo nha hoàn bên cạnh mang trà lên. Trần Cảnh Duệ nhướn mày, hất cả khay trà, tiểu nha hoàn hoảng sợ. Toàn bộ khay trà đập xuống đầu vai nàng, cả người bỗng chốc đều nóng hổi dính toàn nước trà cùng lá trà. Trà cụ cũng vỡ nát, cả người sợ tới mức thét lên một tiếng, mặt cắt không còn giọt máu.

Trần Cảnh Duệ lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiểu Lăng Phong, nói: “Người lại có thể nghĩ ra được chủ ý bại hoại như vậy. Tình cảm của chúng ta từ nhỏ xem như không có!”

Tiểu Lăng Phong tuy rằng là Tấn vương thế tử, học văn học võ lại là sư huynh đệ đồng môn của Trần Cảnh Duệ. Tình cảm vẫn luôn rất tốt, chưa từng có tranh cãi quá mức. Tiểu Lăng Phong biết xưa nay Trần Cảnh Duệ tính tình táo bạo, lại không nghĩ rằng bản thân bất quá là chỉ nói hai ba câu vui đùa lại có thể chọc hấn tức giận như vậy. Biết hấn thân phận cao quý, tuyệt đối sẽ không dùng biện pháp này nên lập tức cười nói: “Cảnh Duệ, là ta sai rồi. Không cần tức giận như vậy. Nào, ngồi xuống uống rượu!”

Trần Cảnh Duệ lại lạnh lùng nhìn hấn, nửa ngày cũng không nói. Mãi đến khi Trần Cảnh Mặc nói tốt khuyên bảo mới chậm rãi ngồi xuống nhưng cũng như cũ không hề liếc mắt nhìn Tiểu Lăng Phong, tựa hồ như vẫn buồn bực.

Tiểu Lăng Phong vốn chỉ là nói giỡn, bọn họ tuy rằng không phải

hoàng tôn nhưng cũng là danh môn công tử. Dùng kế sách dơ bẩn như vậy đi đối phó với một tiểu nha đầu, nói ra có chút nhục nhã danh vọng. Nhưng lại không nghĩ rằng có thể khiến Trần Cảnh Duệ tức giận như vậy.

Trần Cảnh Mặc bên cạnh lại biết, đại ca là buổi chiều gặp Minh quận vương tức giận nên lúc này mới mượn cơ hội phát tác. Hắn không khỏi cảm thán, đại ca bình thường thì rất tốt. Chỉ là khi tính tình cố chấp nổi lên là mặc kệ hoàng tôn hậu duệ quý tộc hay là bằng hữu từ nhỏ, nửa điểm cũng không màng.

Tiểu Lăng Phong gấp miếng vây cá bỏ vào trong miệng, chậm rãi ăn. Qua hồi lâu mới nói: “Nói xong chuyện vui đùa, chúng ta cũng nên nói đến chính sự!” Hắn liếc mắt, tâm phúc bên cạnh lập tức đuổi hết người ra ngoài.

Hắn nhẹ giọng nói: “Nay thế cục vi diệu. Ta nhắc nhở các người, không bằng sớm có tính toán...”

Thần sắc huynh đệ Trần Cảnh Duệ đều biến đổi. Võ quốc công phủ là nhà mẹ đẻ Thái Hậu, lại là phu gia của Đại công chúa. Chân chính là thanh danh hiển hách, liệt hỏa phan du, căn bản không muốn tham gia vào cuộc chiến tranh giành giữa các hoàng tử. Nhưng người hoàng gia sao có thể dễ dàng buông tha cho bọn họ?

Tiểu Lăng Phong liền mỉm cười nói tiếp: “Tranh đoạt giữa Thái tử cùng Tần vương bên ngoài hầu như đã biết đến. Tương lai nếu như Thái tử đăng cơ, Tần vương sao có thể an hưởng thái bình?”

Trần Cảnh Mặc sừng sốt, muốn mượn cơ hội chuyển đề tài: “Thái vương dù sao cũng đã là thân vương. Thái tử nhân hậu, tất sẽ đối xử tốt với huynh đệ thôi!”

Lời này vừa thốt ra, Tiểu Lăng Phong càng cười lớn hơn: “Thiên hạ đều biết, Tần vương chiến công hiển hách vượt qua Thái tử. Bệ hạ cũng không phải chưa nghĩ đến việc ban thưởng, chỉ là thật sự không có gì để thưởng. Ngài ấy uy chấn thiên hạ, thần cường mà chủ nhược, tự nhiên khó được tướng dung. Huống chi nay Tần vương binh quyền lấn lướt Thái tử, đến lúc đó kể cả Thái tử có không đành lòng thì cũng không thể không từ bỏ! Ngay cả Thái tử nhân hậu, luyến tiếc không hạ sát thủ nhưng Hoàng trưởng tôn thì sao? Còn có Yến vương quyết đoán sát phạt? Còn có Minh quận vương quý dị khó lường? Bọn họ ai sẽ chịu buông tha có Tần vương đây?”

Trần Cảnh Duệ lạnh lùng nhìn Tiểu Lăng Phong nói: “Nếu Thái vương nguyện ý thì có thể từ bỏ binh quyền, trao lại binh phù. Từ quan tước, hồi đất phong, làm theo Thái bình hiền vương ngày trước!”

“Như vậy chỉ có thể giữ được nhất thời!” Tiểu Lăng Phong cười lạnh, “Không quá một năm rưỡi, không biết người bên ngoài có thể hay không nhất thời quật khởi, liệt người mấy cái tội trạng, không chết cũng phải mất hết nhà cửa!”

Trần Cảnh Duệ lại chỉ thản nhiên nhìn Tiểu Lăng Phong, chậm rãi nói: “Ta sớm đã nói qua. Người và ta thân như huynh đệ, lúc ở cùng nhau chỉ luận tình cảm huynh đệ. Còn chuyện quốc gia đại sự hôm nay người nói, thứ cho ta không thể phụng bồi!” Nói xong liền đứng dậy quay đầu rời đi.

Trần Cảnh Mặc sừng sốt, hướng Tiểu Lăng Phong tạ lỗi. Đại ca hấn dám vô trạng như thế là vì có bao nhiêu năm giao tình. Còn hấn lại không thể như vậy, sau khi liên tục thỉnh tội thấy Tiểu Lăng Phong cũng không hề có bộ dáng tức giận, lúc này mới dám chạy nhanh rời đi.

Trần Cảnh Duệ trở lại thư phòng của mình trong Võ quốc công phủ, vẫn là bộ dáng không ai dám tới gần. Trần Cảnh Mặc không tự chủ được mà khuyên nhủ: “Đại ca, ta biết huynh còn tức giận chuyện ban ngày. Nhưng Âu Dương Noãn kia có Minh quận vương che chở, lại được Đại công chúa thập phần yêu thích. Chu vương thế tử nói những lời đó tuy rằng quả thật khó khăn một chút nhưng chưa chắc không thể ra tay. Nếu huynh thật sự muốn báo thù cho Lan Hình, tìm một người....”

Trước mắt Trần Cảnh Duệ lại đột nhiên hiện lên dung nhan thanh lệ rung động của Âu Dương Noãn. Nghe xong lời này không hiểu vì sao lại càng tức giận hơn. Hai tay hất giơ lên đánh mạnh xuống bàn. Không cần nói đến ly trà, ngay cả cái bàn nhỏ làm từ gỗ hoa lê tinh xảo và bộ tứ bảo thanh ngọc trang trí trên bàn cũng bay tứ tung. Nha hoàn hầu hạ sợ tới mức không dám ngẩng đầu, lặng thinh không dám lên tiếng. Trong lòng lo sợ Đại thiếu gia giận chó đánh mèo lên người mình.

Trần Cảnh Mặc cũng hoảng sợ nhìn hẩn, không biết bản thân đã nói sai chỗ nào....

Hai vị thiếu gia Võ quốc công phủ có điều không biết. Bọn họ vừa mời rời đi Tiểu Lăng phong liền nhìn phía sau bình phong cất cao giọng nói: “Được rồi, người mau ra đây đi!”

Màn chợt lóe, người tới một thân cẩm y hoa phục, khinh bào hoãn mang. Trong đôi mắt như có thanh nước cạn vụn, mà vẻ mặt cũng có một loại lạnh lùng khiến người đối diện rét run.

“Thiên Diệp, người đều nghe hết rồi chứ? Người Võ quốc công phủ không có chủ ý muốn hỗ trợ ai, chỉ lo giữ thân mình thôi!”

Tiểu Thiên Diệp ngồi xuống bàn, ngón tay thon dài xoay xoay ly rượu bạch ngọc. Vẻ mặt có chút đăm chiêu suy nghĩ.

“Theo tình hình hiện tại, chúng ta vẫn nên sớm bàn tính!” Tiểu Lăng Phong híp mắt. Hắn giơ một ngón tay lên: “Người hãy bảo tam thúc viết ba phong thư cho Tề vương, Lỗ vương cùng Thục vương. Trong thư hơi lộ ra thái độ bất mãn với Thái tử, ngắn gọn, không cần thâm ngôn!” Hắn chậm rãi giơ ngón tay thứ hai: “Thứ hai, cấm vệ quân nắm giữ quyền cao trong kinh đô. Những người đó, người hãy phái người tin cậy đi thu mua. Cho dù không thể lôi kéo về phía chúng ta, nhưng tương lai một khi xảy ra việc bọn họ có thể duy trì vị trí trung lập. Thứ ba,” Hắn lại giơ ngón tay thứ ba lên: “Bên người Hoàng thượng, nhất định phải phái người đáng tin cậy!”

Tiểu Thiên Diệp lại ngoảnh mặt làm ngơ, bỏ chén xuống rồi đứng lên. Hắn đi đến bên cửa sổ, tự tay mở cửa sổ hướng về bóng đêm mờ mịt bên ngoài rồi thản nhiên cười nói: “Người thật sự nghĩ Hoàng tổ phụ lớn tuổi, đối với mọi chuyện diễn ra trong kinh đô này không biết gì cả sao? Ta nói cho người hay, ông ấy mới chính là Lão hồ ly nhìn phụ vương ta cùng Thái tử đấu nhau đến người chết ta sống, ông ấy vẫn đứng bên cạnh thừa lương. Người nói xem, rốt cuộc là ông ấy muốn làm gì?”

Tiểu Lăng Phong nhú mày, nụ cười tùy tiện bên môi đã trở nên ngưng trọng: “Ý của người là....”

“Không có ý gì. Vẫn nên án binh bất động, yên lặng xem xét đi!” Tiểu Thiên Diệp lười biếng nói. Hắn ngồi xuống bên cạnh cửa sổ, vẻ mặt có chút không yên.

Tiểu Lăng Phong không khỏi tức giận: “Hôm nay làm sao vậy? Một người, hai người không ai chịu nghiêm túc nói chuyện chính sự. Chẳng lẽ đều bị hồ ly tinh mê hoặc tâm trí rồi?”

“Hồ ly tinh? Có lẽ thực sự là hồ ly tinh cũng không biết chừng!” Tiểu Thiên Diệp xoay người lại, khoé môi cong lên. Đôi mắt đen như thanh tuyền hơi hơi có ánh sáng ẩn ẩn.

Tiểu Lăng Phong tươi cười nói: “Người bảo ta cố ý thử Trần Cảnh Duệ, là lo lắng hắn không nghĩ ra biện pháp đối phó với Âu Dương Noãn hay vẫn là lo lắng cho sự an nguy của vị tiểu thư kia?”

Hắn lo lắng cho an nguy của Âu Dương Noãn? Cái này quả là chuyện cười lớn nhất trong thiên hạ. Tiểu Thiên Diệp hơi hơi sùng sốt rồi chợt cười ha ha. Nhưng ly rượu bạch ngọc trong tay đã bị hắn tùy tiện ném vào trong hồ, ly rượu phát ra tiếng vang nhỏ rồi nặng nề rơi xuống, nước trong hồ liền gợn sóng. Xa xa nhìn lại giống như một mảnh mông lung bốc lên.

Tiểu Lăng Phong nhìn hắn, vẻ mặt mang theo tia mơ hồ không rõ.

.....

Phúc Thụy viện

Tranh Nhi nhẹ nhàng an ủi nhưng Lê Hương vẫn khóc không ngừng. Nước mắt không ngừng rơi trên dấu tay đỏ tươi bên má, nhìn càng thêm ghê người.

“Vương mama cũng quá thâm độc rồi. Cái tát này đến giờ vẫn chưa hết sưng!” Tranh Nhi thầm oán, nhẹ nhàng cẩn thận giúp Lê Hương bôi thuốc.

Lê Hương bị đau đến hít một ngụm khí lạnh. Chỉ cảm thấy thuốc mỡ dính vào mặt lại giống như vô số kim châm nhỏ thi nhau đâm vào, đau đớn như vậy. Sau lúc lâu mới miễn cưỡng cười nói: “Vương

mama chính là muốn Lý di nương thấy. Cũng không phải là nhắm vào ta!”

“Cho dù là như thế cũng không nhất thiết phải độc ác như vậy! Nha hoàn không phải là người sao?” Yến Nhi ngày thường bị Vương mama ức hiếp, cũng không dám cao giọng mà chỉ dám thấp giọng oán giận, sợ tai vách mạch rừng.

Lê Hương vẫn còn khóc thút thít không ngừng. Vương mama từ ngoài cửa bước vào, thấy tình hình bên trong thì sắc mặt liền trầm xuống nói: “Lê Hương, Phu nhân cho gọi ngươi. Mau đi đi, đừng để phu nhân chờ!”

Lê Hương không dám chần chừ, lập tức đứng dậy đi theo Vương mama. Bỏ lại Tranh Nhi cùng Yến Nhi vẻ mặt không yên, không biết những lời vừa rồi có bị Vương mama nghe được hay không.

Từ khi tiểu thiếu gia bị bệnh, nội thất không phải bất luận kẻ nào cũng có thể đi vào. Ngoại trừ Lâm thị, Vương mama, vú nuôi Cao thị cùng Tiền đại phu, người duy nhất được cho phép tiến vào chính là Lê Hương.

Lê Hương biết rõ, cái này cũng không phải vì phu nhân coi trọng mình mà là vì bản thân nàng lúc đó cũng biết tình hình cho nên phu nhân mới phòng bị. Lê Hương nín thở bước vào nội thất, vừa bước vào liền nghe thấy mùi thuốc nồng nặc, tiếp đó là tiếng khóc yếu ớt của trẻ con. Trong lòng Lê Hương thoáng rung mình, càng không yên. Tiền đại phu nói nhiệt độ trên người đứa nhỏ đã tràn đến phế phổi. Còn sống đối với đứa nhỏ chính là một loại dày vò đến thấu xương, ông ấy đã nói để tiểu thiếu gia cứ thế ra đi. Nhưng phu nhân lại tình nguyện dùng mọi loại biện pháp duy trì mạng sống của tiểu thiếu gia, hơn nữa phải giữ được lâu nhất có thể.

Lâm thị đối với sự hỗn độn trong phòng miễn cưỡng ngồi bên bàn trà, đang uống trà.

Lê Hương hết sức nhẹ nhàng đi đến trước mặt Lâm thị cung kính cúi người hành lễ: “Phu nhân!”

“Đến bóp chân giúp ta!” Lâm thị đặt ly trà lên bàn, một tay chống cằm. Tay áo màu đỏ rũ xuống bàn, mang đến một loại cảm giác lạnh lẽo không nói nên lời.

“Dạ!” Lê Hương tiến lên, nhẹ nhàng xoa bóp chân cho Lâm thị.

Bên trong đột nhiên truyền đến tiếng khóc nỉ non tê tâm liệt phế của Âu Dương Hạo. Lê Hương sửng sốt, biết là Tiền đại phu lại đổi thuốc. Lê Hương nhanh chóng cúi đầu, động tác vô thức nhanh hơn.

Lâm thị nghe động tĩnh bên trong lại nhìn thoáng qua phản ứng của Lê Hương, khoé miệng liền cong lên nụ cười lạnh. Bà ta tùy ý cầm lấy ly trà thưởng thức, ý cười lại càng nồng đậm: “Chuyện hôm nay ta đã nghe nói, uỷ khuất cho người rồi. Lý di nương vô lý như vậy, Vương mama nếu nhục mạ ả dù sao cũng có chút mất thể diện. Bà ấy bất quá là trừng trị người mà nhục nhã ả thôi. Hừ, chỉ là thiếp mà cư nhiên dám chạy vào viện ta diễu võ dương oai!” Nói xong lời cuối cùng, đáy lòng Lâm thị đã dâng lên hận ý mãnh liệt. Chén trà trong tay càng nắm chặt, sau đó buông ra, ly trà rơi trên mặt đất vỡ nát.

Trong lòng Lê Hương thập phần sợ hãi, nhưng trên mặt vẫn cười cười nói: “Nô tỳ hiểu!”

Lâm thị một tay che miệng, tinh tế đoan trang chỉ hạ mấy phần ý cười nặng nề. Nhưng những lúc như vậy, tiếng cười của bà ta không khỏi làm Lê Hương ngẩn ra, run sợ không thôi.

“Sương Tình hầu hạ ngoài viện là muội muội người? Sáng mai bảo nàng vào Phúc Thụ viện hầu hạ đi!”

Nghe vậy Lê Hương liền ngẩng mạnh đầu, thấy Lâm thị đang mỉm cười nhìn mình. Lê Hương hơi rùng mình, tươi cười lại càng miễn cưỡng: “Phu nhân chiếu cố đến nô tỳ, nô tỳ cảm kích không biết phải nói gì cho phải! Theo lý mà nói nô tỳ không nên từ chối ân điển của chủ tử. Nhưng Sương Tình tay chân vụng về, gặp chuyện sợ không giúp được phu nhân ngược lại chọc phu nhân phiền lòng!”

Lâm thị dùng tay nâng cằm Lê Hương lên: “Xem người gấp kìa, ta cũng chỉ tùy tiện nói mà thôi. Người không muốn ta cũng không miễn cưỡng. Xem như ta chưa nói gì!”

Lê Hương vừa mới thở phào nhẹ nhõm, chợt nghe một lời nói như sấm sét đánh xuống: “Lê Hương, ta nghĩ sẽ ban người đến hầu hạ Đại tiểu thư....”

Chương 137: Nội gián (1)

Tô phu nhân biết Lâm thị thuận lợi hạ sinh Nhị thiếu gia Âu Dương gia nên cố ý chuẩn bị lễ vật tới thăm.

Lâm thị vốn đang ở cũ, cũng không tiếp khách lạ. Nhưng bà ta chẳng những nhận lễ vật của Tô phu nhân, còn tự mình đến gian khách nhỏ gặp mặt.

Lâm thị dựa vào nhụyễn tháp bên cạnh cửa sổ, trên người là một cái chăn thật dày. Tô phu nhân ngồi một bên, các nha hoàn liền nhanh chóng dâng trà, bày điểm tâm.

Tô phu nhân không có tâm tư đựng đến mấy thứ kia, chỉ cười cười nói: “Uyển Như, ta vốn muốn chờ thân thể ngươi đỡ hơn mới tới thăm. Nhưng ta ở nhà không yên nên ta đến trước, ngươi sẽ không trách ta chứ?”

“Nói gì vậy? Ta không có chuyện gì ở mãi trong phòng cũng rất khó chịu. Ngươi đến vừa khéo làm bạn với ta!” Nói xong liền nhẹ nhàng cười.

“Nhưng ta nghe nói thân thể tiểu thiếu gia rất yếu, ngươi vẫn luôn không chịu cho người khác nhìn hắt. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Tô phu nhân đối với những tin tức về Âu Dương gia lưu truyền bên ngoài vẫn luôn thực sự lưu tâm, lúc này lại như tùy ý hỏi ra.

“Oh?” Lâm thị thản nhiên nói, “Hạo Nhi dù sao cũng là sinh non, thân thể có chút yếu ớt. Đại phu dặn không cần ra gió, qua thời gian nữa sẽ tốt lên!”

Lúc này, Lê Hương bung mấy thứ điểm tâm mới mẻ tiến vào rồi đổi nước trà. Nàng cẩn thận nhìn sắc mặt Lâm thị cười cười nói: “Phu nhân, nô tỳ đã sai người đi mời Đại tiểu thư!”

Ánh mắt Tô phu nhân sáng ngời, Lâm thị mỉm cười. Tay cầm miếng điểm tâm nói với Tô phu nhân: “Đây là điểm tâm ngọt, là món sở trường của đầu bếp nhà ta. Đậu tây cuốn, người nếm thử xem!”

Tô phu nhân cầm lấy, cắn một miếng. Quả nhiên là mềm ngọt tinh tế, tan ngay trong miệng. Nhưng bà ta cũng không tán thưởng nhiều, lại thăm dò nhìn hướng đình viện không xa. Nhìn tâm tư Tô phu nhân không biết đã bay đi nơi nào, Lâm thị cười cười, nâng chén ngọc uống canh nóng.

Nhìn thấy Tô phu nhân rõ ràng ý không ở trong lời nói, khoe miệng Vương mama gọi lên tia cười lạnh. Lâm thị cười nói: “Mau nếm thử bánh điệp lý phù dung này đi. Đây chính là nguyên liệu dưỡng nhan cao cấp. Nghe nói đương kim Thái Hậu cũng rất yêu thích!”

“Đúng vậy, Tô phu nhân. Nghe nói Thái Hậu tỳ hư nhược vị, lại luôn buồn rầu vì bệnh. Ngự y trong cung không trị được khiến Bệ Hạ cũng vì vậy mà ngày đêm ưu phiền. Sau đó có một vị lão nhân kính người bánh phù dung. Sau khi dùng Thái Hậu ăn cơm được nhiều hơn, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều. Không những ít đau đớn hơn, tóc cũng đen hơn rất nhiều. Phu nhân nói xem, có phải là cải lão hoàn đồng rồi không?” Vương mama liếc nhìn Lâm thị, cười hùa nói.

Tô phu nhân không thể không cầm một miếng lên thưởng thức. Cũng không rõ là tán thưởng hay vẫn là bất mãn, thầm nghĩ ‘Sau khi sinh đứa nhỏ, tính nhẫn nại của Lâm thị càng ngày càng tốt a! Bây giờ còn có tâm tình ở đây nói chuyện phiếm!’

Mãi đến thời gian dùng bữa trưa mới có tiểu như đầu đến bữa báo rằng Đại tiểu thư bị Lão thái thái giữ lại dùng bữa, lát nữa mới đến. Phiền phu nhân đợi một lát, Đại tiểu thư hầu hạ Lão thái thái dùng bữa xong rồi liền qua đây. Tô phu nhân vừa nghe, trên mặt không dấu được vẻ thất vọng.

Cơm trưa được bày lên. Hai đầu lông mày của Tô phu nhân nhú chặt, lòng đầy tâm sự, đối với một bàn đầy thức ăn có chút không được vui. Lâm thị mỉm cười, thản nhiên mà thân thiết phân phó nha đầu bên cạnh chia thức ăn cho Tô phu nhân. Tô phu nhân vẫn như cũ, một bộ dáng như không còn sức lực.

Lâm thị nói: “Tỷ tỷ, chuyện lớn gì cũng không nên suy nghĩ trong bữa ăn! Tỷ vì sao lại cứ ưu sầu? Nếu như không ngại, có thể nói ra, biết đâu ta có thể giải ưu thay tỷ!”

Tô phu nhân nhìn trái nhìn phải, trên mặt mang theo điểm nghi vấn. Lâm thị vỗ vỗ tay, lập tức mọi người đều tự động lui xuống, chỉ để lại Vương mama cùng Lê Hương. Tô phu nhân vẫn trầm mặc không nói.

Lâm thị nhìn Lê Hương nói: “Mau gấp đồ ăn!”

Trên bàn là một con cá dài, trên mình được tưới lên nước sốt màu vàng đậm. Mùi thơm nức mũi kích thích vị giác của người thưởng thức. Lâm thị dùng chiếc đũa lấy một miếng ngay bụng cá rồi tự bỏ vào chén của Tô phu nhân: “Nếm thử xem!”

Tô phu nhân nhìn Lâm thị, ngượng ngùng cảm ơn rồi đưa lên miệng tinh tế thưởng thức. Cảm thấy thức ăn ngon lạ thường thì không khỏi cười nói: “Món cá này đúng là mỹ vị. Muội muội thật biết hưởng thụ a!”

Lâm thị mỉm cười, nhìn thẳng vào mắt Tô phu nhân, có chút gằn

từng tiếng nói: “Có rất nhiều chuyện tuy ta không nói nhưng chắc cũng đã lan truyền từ lâu. Ta cũng không sợ tỷ tỷ chê cười. Phu quân ta trong nửa năm nay đã nạp thêm hai thị thiếp, lão thái thái bất công đoạt quyền quản gia trong tay ta. Còn có một đôi tỷ đệ lợi hại không phải chui ra từ bụng ta nữa. Những người này không những không để ta vào mắt, còn hại ta cơ hồ không còn chỗ đứng trong nhà nữa. Ta lâm vào hoàn cảnh như vậy, làm sao có thể hưởng thụ cái gì? Tỷ tỷ lại khác, trai gái song toàn, vợ chồng ân ái, có chuyện gì mà phải lo lắng chứ?”

Tô phu nhân ngẩn ra, có chút giật mình rồi nhìn Lâm thị cười: “Muội muội quả nhiên trí tuệ hơn người. Là nữ gia cát, ta mặc cảm không bằng....Được, muội muội đã muốn nghe, ta sẽ thẳng thắn vậy!”

Lâm thị thản nhiên cười: “Tỷ tưởng ta không biết tỷ đang lo sầu về chuyện gì ư?” Bà ta thu lại nét cười, thần sắc trong ánh mắt trở nên phi thường bình tĩnh: “Tỷ bất quá cũng là vì Âu Dương Noãn quá tỏa sáng trong yến hội ngắm hoa mà sầu thôi!”

Tô phu nhân sững sốt, tươi cười trên mặt càng sâu hơn: “Muội muội quả nhiên cái gì cũng đều biết. Nếu như muội đã rõ ràng rồi, vì sao còn tùy ý để Đại tiểu thư ở bên ngoài nổi bật như vậy? Cứ như thế, chẳng phải càng khó khăn hơn cho muội sao?”

Lâm thị lạnh lùng cười nói: “Tỷ tỷ, câu nói không thể tùy tiện, làm việc cũng không thể qua loa. Bọn họ tưởng ta cái gì cũng không biết sao? Là lão thái thái nhà ta muốn nó nổi danh khắp kinh đô. Sau lưng lại có Trữ thái quân cùng Đại công chúa làm chỗ dựa, ta tội gì phải đi cản trở. Chuyện gây mất lòng như vậy làm thì có lợi ích gì chứ?”

Tô phu nhân nhìn Lâm thị, nhất thời không biết nói thế nào mới tốt. Nửa ngày sau mới nói ra những lời trong lòng: “Ta nghe nói, không ít người đã để ý đến vị Đại tiểu thư này của quý phủ. Trong lòng Âu

Dương thị lang chắc cũng đã có ý niệm trong đầu. Phu nhân cứ mặc kệ ngồi nhìn, là đã quên chuyện từng đáp ứng với ta sao?”

Ý cười trên mặt Lâm thị đọng lại, giọng điệu vô cùng trịnh trọng: “Nếu như ta đã quên thì hôm nay sao tỷ tỷ có thể ngồi ở chỗ này?”

“Vậy người...” Dù Tô phu nhân có trấn định cũng thập phần lo lắng giá trị của Âu Dương Noãn sau yến hội ngắm hoa sẽ tăng lên rất nhiều. Khi đó, yêu cầu cũng vô cùng cao. Như vậy chẳng phải con trai bà sẽ không có hy vọng sao?

“Tỷ tỷ, mọi chuyện trên đời này đều không có định luận. Nếu ta đã đáp ứng rồi thì tuyệt đối không nuốt lời. Tỷ cứ chờ mà xem đi, ta nhất định sẽ để tỷ được như nguyện!” Lâm thị cười, tươi cười trên mặt có chút kỳ dị khiến Tô phu nhân không tự chủ được mà thoáng rung mình.

Lát sau, khi đang nói chuyện, Âu Dương Noãn vẫn chưa tới thế nhưng Âu Dương Khả lại đến trước. Nàng ta mặc xuân thường màu đỏ điểm hoa, hai bên thái dương để rũ xuống chuỗi hạt hình giọt nước. Hiển nhiên là một bộ dạng xinh đẹp, thập phần xuất chúng. Đối với nữ nhi này, Lâm thị đã hoàn toàn thất vọng. Chẳng qua là vì dù sao cũng là cốt nhục của mình, bà ta cũng không thể ở trước mặt người ngoài quá mức trách cứ nên đành cười cười nói: “Khả Nhi mau đến đây ngồi xuống!”

Âu Dương Khả hơi hơi sừng sốt, sắc mặt không tự chủ được mà đỏ lên. Nàng ta mang đôi giày thêu Lâm thị làm riêng cho mình, mấy ngày nay dụng tâm khổ luyện. Bây giờ đi cũng rất vững vàng, cơ hồ nhìn không ra bộ dáng bước đi khập khểnh của trước đây. Âu Dương Khả đến bên cạnh Lâm thị ngồi xuống, nhìn thấy trên bàn nào là vịt Bát Bảo, nhất phẩm tảo liên, canh cá với quế, gà, hải sâm, cháo yến... Một bàn đầy mỹ vị. Lâm thị nói: “Đi lấy cho Nhị tiểu thư đôi

đũa!”

“Dạ!” Lê Hương lập tức đáp vâng, lát sau liền mang đôi đũa đến đặt trước mặt Âu Dương Khả.

Âu Dương Khả có chút giật mình, Lâm thị mỉm cười nói: “Nếm thử vịt Bát Bảo này đi, vị rất được!”

Thật ra Âu Dương Khả đã sớm dùng bữa, lại không thể nói rằng mình đã ăn rồi nên chỉ “nga” một tiếng rồi cầm lấy đũa thử một miếng.

Lâm thị cười hỏi: “Sao? Có hợp khẩu vị không?”

Âu Dương Khả rõ ràng không nuốt nổi nữa nhưng vẫn cười nói: “Đúng như lời mẫu thân nói, vịt này da giòn thịt mềm. Ăn rất ngon!”

Vừa nói vừa nhìn phía đối diện. Tô phu nhân lại chỉ cúi đầu, cử chỉ tao nhã, ăn từ nuốt chậm, nửa điểm cũng không có ý muốn nói chuyện với nàng ta. Âu Dương Khả âm thầm sốt ruột, trong lòng Lâm thị khế lắc đầu, thầm nghĩ chuyện kia vẫn nên gạt nha đầu này ra. Nếu để nàng biết được, còn không biết sẽ gây ra chuyện gì nữa.

Vì thế trên bàn trừ bỏ tiếng va chạm nhỏ của đồ sứ ra thì không còn âm thanh nào khác.

Dùng bữa xong, ba người liền đến phòng khách uống trà. Âu Dương Khả ba lần bảy lượt muốn hỏi thăm tình hình của Tô Ngọc Lâu lại bị Tô phu nhân lần lượt đẩy trở về. Lâm thị thấy Tô phu nhân rõ ràng đối với nữ nhi của mình không hề có hứng thú thì ngược lại trong lòng càng yên tâm hơn, khóe miệng khế cười.

Đúng lúc này, tiểu như đầu bấm báo Đại tiểu thư cầu kiến. Trên mặt

Tô phu nhân không tự chủ được được mà lộ ra thần sắc vui mừng.

Lâm thị liền nói: “Mau mời vào đi!”

Âu Dương Noãn một thân nguyệt sắc thúy yên sam, váy dài màu vàng nhạt thêu hoa Ngọc Lan trắng khoan thai bước vào. Nhìn thấy tình hình bên trong nàng liền mỉm cười thản nhiên đi lên hành lễ với Lâm thị cùng Tô phu nhân.

Tô phu nhân thấy nàng phục sức đơn giản, thanh lệ, dung sắc xuất chúng, chói lọi thì không khỏi âm thầm gật đầu.

“Tô phu nhân ở đây chờ con đã lâu, sao lại đến trễ như vậy?” Lâm thị làm ra vẻ giận dữ, trên mặt lại cười khanh khách, mười phần là bộ dáng từ mẫu.

“Vốn là tổ mẫu giữ lại dùng bữa, cũng mất không ít thời gian!” Âu Dương Noãn dừng một chút, nhìn thoáng qua sắc mặt lạnh nhạt của Âu Dương Khả, trên mặt lộ ra tia kỳ dị: “Muội muội tiều tụy như vậy, gần đây ngủ không đủ sao?”

Âu Dương Khả sững sốt, ngẩng đầu vừa muốn phát tác, lại cảm thấy Lâm thị đang nhìn mình thì lập tức kiềm chế tính tình, cố gắng cười nói: “Muội gần đây có chút không thoải mái, làm phiền tỷ tỷ quan tâm rồi!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, cười nói: “Vậy là tốt rồi, ta còn tưởng rằng.....” Nói tới đây nàng nhìn thoáng qua Tô phu nhân, biểu tình tựa tiểu phi tiểu.

Âu Dương Khả nhú mày hỏi: “Tỷ tỷ cho rằng ta làm sao?”

Âu Dương Noãn lắc đầu, cười mà không nói. Ánh mắt Lâm thị lạnh

lòng nhưng giọng điệu lại rất ôn hòa: “Tô phu nhân là tỷ muội thân thiết của ta, cũng không phải người ngoài. Noãn Nhi không cần để ý như vậy, có gì cứ nói thẳng!” Lâm thị cũng không tin Âu Dương Noãn dám ở trước mặt người ngoài nói điều gì không phải về Âu Dương Khả.

Âu Dương Noãn thở dài, giọng điệu nhẹ nói: “Không phải Noãn Nhi không muốn nói. Chỉ là việc này liên quan đến quý thần, không thể tùy tiện nói bừa. Tổ mẫu gần đây ngủ không được yên, luôn nói thấy Thu Nguyệt mặt đầy máu....Đúng rồi!” Nàng thản nhiên nhìn Âu Dương Khả, trên mặt lộ ra thần sắc tiếc hận: “Muội muội còn chưa biết, Thu Nguyệt....ba ngày trước đã thắt cổ tự tử!”

Âu Dương Khả sợ hãi cả kinh, ly trà trong tay ‘tách’ một tiếng rơi trên mặt bàn. Hạ Tuyết bên cạnh nhanh chóng đỡ lấy ly trà, nhưng lại không cẩn thận làm vấy Âu Dương Khả ướt một mảng. Tô phu nhân không khỏi ghé mắt nhìn về phía Âu Dương Khả khiến sắc mặt nàng ta càng trở nên khó coi. Nhưng lại ngại người khác ở đây nên không dám phát tác, nàng ta hung hăng trừng mắt nhìn Hạ Tuyết làm Hạ Tuyết kinh hồn táng đảm cúi đầu.

Lâm thị cười lạnh một tiếng rồi nói: “Lão thái thái lớn tuổi rồi, chuyện quý thần gì đó sao có thể tin lung tung được?”

Trên đời này tất nhiên là có quý thần. Bằng không Âu Dương Noãn nàng sao có thể trùng sinh lại lúc nhỏ mà tìm Lâm thị báo thù chứ? Nếu bà ta biết điều này, chỉ sợ sẽ bị dọa cho ngất xỉu. Trong lòng Âu Dương Noãn cười lạnh, trên mặt lại lo lắng nhìn xung quanh nói: “Con cũng nghĩ Tổ mẫu chỉ là gặp ác mộng mà thôi. Kết quả nghe nói đêm qua một nha đầu ở Thọ an đường cũng nhìn thấy, sợ tới mức cả người chết điếng, ngất đi. Lại nói, Thu Nguyệt thật sự không nên oán hận Tổ mẫu, dù sao cũng là người tha cho nàng ta một mạng, còn để nàng ta đi từ đường thay chủ tử cầu phúc. Cũng không

nên cứ thế...” Đúng lúc này, nàng nhìn thấy cơ thể Âu Dương Khả hơi hơi run lên, mặt lộ vẻ sợ hãi thì liền mỉm cười không nói thêm gì nữa.

Chương 138: Nội gián (2)

Lời Âu Dương Noãn lấp lửng không nói nữa chính là Thu Nguyệt ngày xưa bị chủ tử cũ đánh cho đầu rơi máu chảy, hấp hối. Thậm chí bên thái dương còn bị hủy, thân là nữ tử đương nhiên sẽ nghĩ quần trong lòng mà thất cổ tự tử.

Lâm thị nhất thời hất mặt, khinh thường nói: “Noãn Nhi, con là Đại tiểu thư trong phủ, lại đọc đủ thứ thi thư. Là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, sao có thể nghe lời đồn bóng gió? Nha đầu kia cũng là tự tìm đường chết, là trừng phạt đúng tội, có thể trách được ai!”

Âu Dương Noãn lo sợ không yên nói: “Mẫu thân nói phải, những điều này vốn cũng chỉ là lời đồn. Nhưng nay lại nháo đến lòng người hoảng sợ!” Nàng nhìn Âu Dương Khả rồi nói tiếp: “Tổ mẫu nói, Thu Nguyệt đây là uống mang, oán khí lớn, muốn tìm người đòi công đạo. Trong lòng Tổ mẫu vẫn luôn không yên, còn nói muốn mời thầy đến cúng bái làm lễ siêu độ!”

Lâm thị nhìn nàng chăm chăm, trên mặt mỉm cười thập phần lạnh nhạt: “Lão thái thái chắc là lo nghĩ nhiều. Người ta thường nói bình sinh không làm chuyện trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa. Cho dù Thu Nguyệt có biến thành ác quỷ, cũng là cùng người vô ưu, có gì phải e ngại?”

Âu Dương Noãn thở dài, có chút cười cười nói: “Mẫu thân nói phải. Oan có đầu nợ có chủ, nếu Thu Nguyệt muốn tìm người đòi công bằng, tất nhiên sẽ không tìm đến Tổ mẫu!” Nói xong liền nhìn thoáng qua Âu Dương Khả, cười nói: “Muội muội, muội nói đúng không?”

Âu Dương Khả sắc mặt hơi hơi trắng bệch, trừng mắt nhìn nàng lắm lắm: “Người...người...”

Âu Dương Noãn bất động thanh sắc nhìn muội muội. Tô phu nhân nhìn màn này, trên mặt lộ ra vẻ có chút suy nghĩ.

Không gian nhất thời lại yên lặng, Lâm thị nghiêm mặt cầm ly trà không nói nửa lời. Nửa ngày sau mới phân phó Lê Hương: “Trà nguội rồi, còn không mau đổi ly khác!”

Ngữ khí của Lâm thị thập phần lạnh lùng, Lê Hương vốn đang sợ hãi liền rung mình một cái, hai tay không khỏi run run một chút nhanh chóng chạy lên dâng trà nóng. Ai ngờ luống cuống tay chân thế nào mà nước trà đổ ra ngoài, nước nóng đổ trên mu bàn tay Lâm thị. Lâm thị bị đau cuống quýt đẩy ly trà ra, trong lòng tức giận không nói nên lời, bàn tay nhanh chóng hung hăng cho Lê Hương một cái tát.

“Hỗn xược! Cầu nô tài, muốn hại chết ta sao?”

“Nô tỳ đáng chết! Nô tỳ đáng chết! Cầu xin phu nhân tha mạng!” Lê Hương biết bản thân đã chọc vào đại họa, cuống cuồng quỳ xuống dập đầu liên tục xuống đất.

“Ta biết tâm tư của ngươi. Đã đến tuổi nên muốn ra ngoài lập gia đình phải không? Thấy chủ tử ta chướng mắt nên nghĩ biện pháp đến hại ta, ngươi muốn bồng chết ta sao?”

“Phu nhân, nô tỳ không dám....Nô tỳ thật sự không cố ý....” Lê Hương bị dọa cho hoảng sợ. Nói tới nói lui cũng không biết phải giải thích sao cho đúng, nửa ngày cũng không nói được nguyên do.

“Cầu nô tài chết tiệt!” Lâm thị nói đến đây thì ngừng một chút, không dấu vết liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn một cái rồi tiếp tục nói: “Nếu

như đã là nha đầu đặt tâm tư bên ngoài, ta hôm nay sẽ thành toàn cho người. Cho người cùng chết với Thu Nguyệt!”

“Phu nhân! Nô tỳ biết tội, nô tỳ biết tội....Van cầu ngài đại từ đại bi tha cho nô tỳ...”Lê Hương liên tục dập đầu cầu xin tha thứ. Phu nhân này tâm ngoan thủ lạt, Lê Hương vẫn luôn là người làm việc cẩn thận. Không nghĩ rằng lại cố tình tại đây, trước mặt người ngoài gây họa lớn như vậy.

“Người đừng ở đó mà nằm mơ! Người nghĩ được người ta cất nhắc vài lần liền không biết phải trái, không phân rõ ai mới là chủ tử của người sao?” Lâm thị ngoài miệng mắng Lê Hương, kỳ thật những lời tức giận trong lòng tất cả đều là hướng về phía Âu Dương Noãn.

Vương mama chỉ dâu mắng hờ khiến Lý di nương xấu hổ vô cùng. Nay Lâm thị cũng thế nhưng Âu Dương Noãn lại thờ ơ, một chút tức giận hay quần bách cũng không hề có.

Lâm thị lớn tiếng mắng một lát, nâng mắt nhìn thấy vẻ mặt của Tô phu nhân liền lập tức ý thức được biểu hiện của bản thân có chút mất thân phận nên quay sang nói với Vương mama: “Mang nó ra ngoài, đánh chết cho ta!”

Vương mama cuống quýt lớn tiếng kêu nhóm mama canh giữ bên ngoài, các nàng lập tức vọt vào bắt người. Lê Hương khóc thương lẽo mạt, một mama bất chợt buông lỏng tay. Lê Hương lập tức vùng thoát, chạy nhanh đến quỳ dưới chân Âu Dương Noãn la lớn: “Đại tiểu thư! Đại tiểu thư! Cứu nô tỳ! Cầu ngài giúp nô tỳ cầu tình! Nô tỳ thực sự không cố ý....”

Tô phu nhân chỉ là khách lạ, Nhị tiểu thư chỉ biết suy nghĩ cho bản thân, sẽ không ai trong hai người chịu giúp đỡ. Lê Hương dùng hết tâm lực hô, gắt gao nắm lấy làn váy Âu Dương Noãn, giống như nắm

lấy ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng.

Trong lòng Hồng Ngọc cả kinh, bất an nhìn Âu Dương Noãn. Đường như cảm thấy Lâm thị hôm nay chỉ đang diễn trò muốn chỉ Lê Hương mà mắng tiểu thư. Nhưng là một trận mắng này cũng là một mạng người a! Hồng Ngọc càng nghĩ càng thấy Lâm thị đúng là ngoan độc, mặt khác lại cảm thấy Lê Hương đúng là khổ sở.

Tô phu nhân cũng nghe ra ý tại ngôn ngoại của Lâm thị nên liền nhìn Âu Dương Noãn. Cục diện này, nếu Âu Dương Noãn không cầu tình thay Lê Hương thì sẽ tổn hại đến thanh danh nhân từ của nàng. Nhưng nếu cầu tình, chưa chắc Lâm thị đã chịu đáp ứng...

Âu Dương Noãn nhìn Lê Hương sắc mặt tái nhợt, nước mắt dàn dụa. Nàng nhú mày thờ dài, để Hồng Ngọc nâng nàng ta dậy. Nhưng Lê Hương lại sống chết không chịu buông, cứ một mực nắm chặt lấy váy Âu Dương Noãn, khóc không thành tiếng: “Cầu Đại tiểu thư mở lòng từ bi...”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Âu Dương Noãn, nàng đương nhiên ý thức được Lâm thị đây là đang đem nàng đặt trên liệt hỏa. Không, phải nói là bà ta thiết kế cái hố chờ nàng tự mình nhảy vào....Bà ta quả nhiên cũng thực khôn khéo, Âu Dương Noãn nhìn Lâm thị rồi mở lời như bà ta mong muốn: “Mẫu thân, Lê Hương theo người đã nhiều năm. Niệm tình nàng ngày thường làm việc cẩn thận chu đáo, mong người mở lòng tha cho nàng ta tội chết!”

“Cái gì mà cẩn thận, chu đáo? Nó nghĩ rằng có người chống lưng liền không biết nặng nhẹ phải trái!” Lâm thị nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn, hừ lạnh: “Noãn Nhi, người cũng không cần cầu tình cho nó. Tiện tì như vậy không đáng!”

“Mẫu thân, đệ đệ vừa mới được sinh ra. Bây giờ nếu tức giận đánh

chết người, Tổ mẫu biết được sẽ không tốt....Hơn nữa Tô phu nhân là khách, ở trước mặt khách nhân xử chết tỳ nữ, cũng có chút không được thỏa đáng....”

Âu Dương Noãn hơi hơi cúi đầu nhìn Tô phu nhân, đối phương lại cúi đầu làm bộ như đang uống trà, một chút ý tứ cầu tình cho Lê Hương cũng không có.

Âu Dương Khả cười lạnh nói: “Tỷ tỷ, tâm địa của tỷ cũng thật quá tốt, đến cả con chó con mèo cũng muốn quản a! Nha đầu kia là người bên cạnh mẫu thân, nếu như người nói muốn nó chết, tỷ cũng là miễn cầu tình đi!”

Lâm thị gật gật đầu nói: “Nếu như ai phạm lỗi đều có thể dễ dàng bỏ qua, về sau còn có ai có thể làm việc tốt được cho ta! Không được, nếu tha cho nó, người khác sẽ nói Âu Dương gia không có quy củ. Huống hồ, ta thấy nó oán hận ta, chẳng lẽ người muốn ta giữ lại làm chứng mắt mình sao?”

Âu Dương Noãn khó xử nhìn Lê Hương. Nàng ta liên tiếp dập đầu, cái trán cũng bị đụng đến chảy máu, hai mắt nhắm lệ nhìn nàng, trên mặt tràn ngập biểu cảm cầu xin.

Âu Dương Noãn tự mình nâng nàng ta dậy, nói: “Mẫu thân, nếu như người ngại nàng chân tay vụng về chi bằng phái nàng ta đến nơi khác làm việc đi!”

“Nha đầu bị đuổi ra Phúc thụ viện, ai còn muốn chứ? Khả Nhi, con nguyện ý thu nhận nha đầu kia sao?”

Âu Dương Khả bày ra vẻ mặt chán ghét: “Mẫu thân, nha đầu không hiểu quy củ như vậy ta không thềm!”

Lâm thị cười lạnh, tức giận lại ầm ầm, đôi mắt đẹp hiện lên tia quỷ dị: “Nghe chưa Noãn Nhi, không ai thu nhận nha đầu này đâu. Chẳng lẽ người muốn ta đưa nó đến viện Lão thái thái sao?”

“Mẫu thân, Noãn Nhi thu nhận nàng. Người xem có được không?” Âu Dương Noãn cười nói.

Trong lòng Hồng Ngọc quỳnh lên, sao tiểu thư có thể nhận lấy Lê Hương? Nha đầu kia là người của phu nhân a! Nói không chừng, đây mới chính là mục đích hôm nay của phu nhân, Đại tiểu thư thực sự trúng kế rồi sao? Hồng Ngọc không nhin được mà muốn tiến lên ngăn cản, nhưng Âu Dương Noãn lại dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn nàng ta. Trong lòng Hồng Ngọc thoáng rung mình, lập tức cúi đầu. Đại tiểu thư đang nhắc nhở Hồng Ngọc, trường hợp như vậy không thích hợp để nàng ta nói chuyện!

Âu Dương Noãn nhìn là thấy được, hôm nay một màn này bất quá là khổ nhục kế Lâm thị trăm phương ngàn kế muốn đưa người đến bên cạnh nàng. Hôm nay nếu nàng không nhận, sau này Lâm thị cũng sẽ tìm cách thu mua những người khác đến giám sát nàng. Nếu như vậy không bằng chủ động đem Lê Hương nhận lấy, cũng là để Lâm thị cảm thấy bản thân đã danh chính ngôn thuận an bày một quân cờ bên cạnh nàng.

Lâm thị nhìn Âu Dương Noãn, tựa hồ như như cảm thấy đúng là ngoài ý muốn. Lời Âu Dương Noãn nói giải đúng chỗ ngứa của bà ta, nhưng Lâm thị vẫn làm bộ không cho là đúng nói: “Người đừng nhìn nàng ta thường ngày ít nói chuyện, an tĩnh. Trên thực tế lại là người luôn gây rắc rối cho chủ nhân. Theo ta thấy, vẫn là nên đánh chết đi. Như vậy, mọi người đều thoải mái!”

“Dù sao cũng là một mạng người. Mẫu thân yên tâm, Noãn Nhi nhất định sẽ hảo hảo quản giáo nàng!”

“Nha đầu của ta không nghe lời, làm sao có thể để người đưa đi? Như vậy không phải là không tốt cho người hay sao? Nếu người ngoài nghe được còn tưởng rằng ta cố ý gây khó dễ cho người. Noãn Nhi, người tội gì phải làm vậy?” Lâm thị làm bộ như khó xử nói.

Tất cả mọi người đều cảm thấy phu nhân lần này là muốn mạng Lê Hương thật. Nhưng Âu Dương Noãn biết, Lâm thị hôm nay diễn như vậy, chẳng qua là muốn buộc nàng nói ra những lời này mà thôi.

“Mẫu thân, người là do ta muốn. Cho dù tương lai có làm gì sai, Noãn Nhi cũng tuyệt đối sẽ không trách ngài!” Âu Dương Noãn chớp mắt, lộ ra vẻ thành khẩn: “Mẫu thân luôn là người ngoài lạnh trong nóng, ta còn không hiểu được sao? Lê Hương, mẫu thân đây là đã bỏ qua cho người. Còn không mau tạ ơn?”

Lê Hương sững sốt, vội vàng quỳ xuống dập đầu tạ ơn.

Khóe môi Lâm thị cũng dần dần lộ ra tươi cười lạnh băng. Lại làm bộ như là bất đắc dĩ, xuôi theo nói: “Nếu Noãn Nhi đã nói thế, vậy tha cho nàng đi! Để nàng vào Noãn các hầu hạ!”

Lê Hương liên tục dập đầu ba cái: “Nô tỳ tạ ơn phu nhân!”

“Đã đuổi đi rồi, ta không bao giờ muốn gặp lại người nữa!” Lâm thị cau mày, lại nhắc nhở nói: “Noãn Nhi, nha đầu kia cũng là do người muốn. Cũng đừng nói là do mẫu thân không cần người nhất quyết đưa cho người!”

“Tất nhiên là sẽ không như vậy rồi!” Âu Dương Noãn cười cười rồi nhìn thật sâu vào mắt Lê Hương.

Lê Hương rút vai lại, cúi đầu thật thấp, không dám nhìn thẳng vào Âu

Dương Noãn.

Nháo ra chuyện như vậy, Tô phu nhân cũng không mặt dày ngồi lại lâu. Sau khi hướng Lâm thị nói vào lễ đầy tháng của Âu Dương Hạo sẽ mang nữ nhi tới chúc mừng thì liền cáo từ. Trước khi đi còn nhìn Âu Dương Noãn, cũng chỉ cười mà không nói. Ban đầu có chút vội vàng nhưng đã bị hành động vừa rồi của Lâm thị xóa tan.

Từ việc hôm nay thì thấy được, tuy địa vị của Lâm Uyển Như không bằng trước nhưng vẫn là người thâm cơ thủ đoạn. Nhắc nhở cũng đã nhắc nhở rồi, bây giờ chỉ cần ngồi xem bước tiếp theo Lâm thị sẽ làm gì? Tô phu nhân mỉm cười, hướng mọi người cáo từ.

.....

Noãn các.

Lê Hương hai mắt đắm lệ thi lễ chủ tứ một lần nữa với Âu Dương Noãn: “Đại tiểu thư, nô tỳ tạ ơn cứu mạng!”

Âu Dương Noãn nhìn Lê Hương, cảm thấy dáng người nàng ta yêu kiều nhỏ nhắn, làn da trắng nõn. Mặt mày lại rất ôn nhu lạnh lợi. Âu Dương Noãn vẻ mặt đối với Lê Hương thực hài lòng. Nàng nói với Xương Bò: “Người dẫn nàng đi làm quen một chút các mama nha đầu trong viện, thuận tiện an bày cho nàng thỏa đáng một chút!”

Xương Bò thanh thúy đáp vâng, biểu tình hữu hảo dẫn Lê Hương đi.

Hai người vừa đi, Phương mama liền lo lắng, thấp giọng nói: “Đại tiểu thư, người sao có thể giữ nàng ta lại như vậy? Dù sao nàng ta cũng là người của phu nhân, chẳng lẽ tiểu thư không nhìn ra phu nhân là cố ý đưa nha đầu kia đến sao?”

Những lời này cũng là lời Hồng Ngọc muốn nói mà không dám nói. Phương mama nhìn Âu Dương Noãn từ nhỏ đến lớn, tình cảm so với người khác cũng không giống. Nhưng Hồng Ngọc cũng là toàn tâm toàn ý lo lắng cho Đại tiểu thư, nàng ta nghe vậy thì liền nhìn Âu Dương Noãn.

Chương 139: Nội gián (3)

Âu Dương Noãn thản nhiên cười nói: “Sấu tử đích lạc đà bì mã đại, Lâm thị nay bất quá chỉ là nhất thời thất ý, các người thực sự nghĩ bà ta bị kiềm chế không làm gì được sao? Nếu như ta hôm nay không nhận thì tương lai bà ta cũng sẽ tìm người khác thế vào!”

(Sấu tử đích lạc đà bì mã đại: lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa)

Phương mama vẫn có chút không tin nói: “Điều này sao có thể? Nay Lý di nương quản sự, người đến người đi cũng cần nàng ta gật đầu. Lý di nương chắc sẽ không giúp phu nhân bố trí người qua Noãn các đâu!”

Âu Dương Noãn lúc này đang ngồi gần cửa sổ, tươi cười của nàng dưới ánh mặt trời càng kinh diễm động lòng người: “Không thể bố trí người mới thì không thể thu mua sao? Cho dù thu mua không được, chẳng lẽ lại không uy hiếp được sao? Bà ta là người như thế nào, chẳng lẽ đến bây giờ mama còn không rõ sao?”

“Cái này....” Phương mama càng lo sợ nghi hoặc nói: “Bà ta chính là chắc chắn tiểu thư nhất định sẽ thu nhận Lê Hương!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu nói: “Đúng là như thế!”

Có chuyện nàng cũng không nói với Phương mama, đó chính là người đáng tin cậy nhất bên cạnh Lâm thị tuy là Vương mama. Nhưng nhiều năm qua Lê Hương vẫn theo bên cạnh bà ta, rất nhiều chuyện đều biết rõ ràng. Người như vậy Lâm thị sao có thể đưa đến cho nàng chứ? Bà ta không sợ Lê Hương phản bội, hoàn toàn bán

đứng mình sao? Hay là bà ta sớm đã có kế sách? Không, có lẽ Lâm thị biết điểm này nên mới lựa chọn Lê Hương, bởi vì Lê Hương biết rất nhiều. Âu Dương Noãn nhận lấy thì bà ta sẽ có cơ hội đổi người khác, vì lo lắng cho bản thân mà làm như vậy.

Nói như vậy, Lâm thị đang đánh cược. Tâm tư của bà ta, Âu Dương Noãn cũng đoán được một ít nhưng lại không thể hoàn toàn đoán được. Âu Dương Noãn bưng ly trà lên nhấp nháp. Phương mama nhìn nàng, thấy nàng vẫn bình tĩnh làm trấn định lòng người mới nhẹ nhàng thả lỏng.

“Mama, nếu Lê Hương đã vào viện này thì sẽ không đối xử khác biệt. Ý của ta, mama hiểu chứ?”

Đây là muốn Phương mama nói với người bên dưới, không cần khi dễ Lê Hương. Phương mama hiểu được đây là tiểu thư đang muốn nhắc nhở mình nên liền cung kính đáp vâng.

Âu Dương Noãn trầm tư một lúc lâu rồi thấp giọng nói: “Hồng Ngọc, ta có việc khác muốn ngươi đi làm!”

Hồng Ngọc thấy Âu Dương Noãn thu lại nét cười, lại có vài phần nghiêm túc thì không khỏi nghiêm mặt nói: “Việc tiểu thư phân phó, Hồng Ngọc nhất định tận tâm tận sức!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, chậm rãi nói: “Hồng Ngọc, ngươi đi hỏi thăm xem trong nhà Lê Hương còn những ai? Lúc trước là ai đưa nàng vào? Nhất là phải hỏi cho rõ ràng, nàng còn thân nhân nào đang làm trong phủ không? Gần đây nhất có đi tìm ai không? Càng chi tiết càng tốt!”

Hồng Ngọc gật đầu: “Vâng!”

“Còn có, chuyện của Thu Nguyệt người hãy dàn xếp cho tốt!”

Hồng Ngọc cười nói: “Cũng may phát hiện kịp thời, bằng không sẽ không cứu được. Nô tỳ đã phân phó người đem nạng lạng lẽ xuất phủ, người khác đều nghĩ là thi thể nhưng trên thực tế lại là một người sống!”

“Như vậy là tốt rồi! Làm việc hãy cẩn thận một chút, đừng để người khác bắt được nhược điểm!”

Phương mama nghe thì bổ sung nói: “Tiểu thư yên tâm. Thu Nguyệt được đưa đến thôn trang dưới danh nghĩa Lão thái quân. Sẽ không có gì sai sót!” Nghĩ nghĩ, bà vẫn có chút lo lắng nên lại nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, ngài vừa rồi không nên để Xương Bồ đi cùng Lê Hương. Có chuyện gì, phân phó Hồng Ngọc mới càng thỏa đáng!”

Âu Dương Noãn lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Xương Bồ theo ta lâu như vậy, cũng nên nhìn mộ chút nạng đến tột cùng là khờ ngốc hay vẫn là đại trí giả khờ!”

Phương mama cùng Hồng Ngọc nhìn nhau, trong lòng nhất thời hiểu ra vài phần. Đại tiểu thư muốn thử Xương Bồ, muốn nhìn xem nạng ta có đủ cơ trí ứng phó với chuyện lần này hay không...

Nha đầu mama trong viện biết Lê Hương chuyển từ Phúc Thụy viện đến, vẻ mặt tuy mang tươi cười nhưng trong ánh mắt đều mang chút phòng bị. Lê Hương không khỏi ảo não thở dài một hơi.

“Sao vậy? Noãn các không tốt sao?” Xương Bồ đang giúp Lê Hương thu dọn phòng ốc, nghe thấy âm thanh thở dài thì kỳ quái hỏi: “Chỗ ở trong viện phu nhân rộng hơn sao?”

Lê Hương sững sốt, nhanh chóng nói: “Xương Bồ tỷ tỷ sao lại nói

vậy? Ta chỉ là....chỉ là cảm thấy....ánh mắt mọi người nhìn ta đều có chút là lạ!”

Xương Bồ cười rộ lên: “Không sao đâu. Dù sao người cũng là mới tới, lúc đầu khi ta được thăng lên làm nha đầu nhất đẳng những người khác cũng đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn ta! Ta cũng biết, bản thân không thể so với Hồng Ngọc tỷ tỷ cho nên khi làm việc càng tận tâm tận lực hơn. Hiện tại người xem, tình cảm của chúng ta không phải rất tốt sao?”

Lê Hương nghe xong thì mỉm cười, thầm nghĩ người từ một nha đầu tam đẳng bỗng chốc được thăng lên làm nhất đẳng, người khác tất nhiên đổ kỵ. Còn ta là đến từ viện Đại phu nhân, người khác nhìn ta đều dùng ánh mắt như nhìn một người phu nhân phái tới giám thị Đại tiểu thư. Thái độ như vậy có thể giống nhau được hay sao? Lê Hương nhìn Xương Bồ, trong lòng hơi hơi động nói: “Xương Bồ, Đại tiểu thư ngày thường đối xử với các người có được không? Người....”

“Rất tốt!” Xương Bồ một bên thay Lê Hương sửa sang tiếp, một bên cười hớ hớ nói: “So với các chủ tử khác, Đại tiểu thư của chúng ta rất hòa khí. Cũng không vì một chút chuyện nhỏ mà phát giận lung tung. Ngày thường có thứ gì tốt đều nghĩ đến chúng ta. Vừa không giống Lão thái thái uy nghiêm, cũng không giống Nhị tiểu thư kiêu kì!” Nói đến đây lại nhìn thoáng xung quanh, hạ giọng nói: “Nghe nói phu nhân cũng thường xuyên mắng chửi người! Nay phu nhân đem người đến hầu hạ Đại tiểu thư, bên ngoài người là bị đuổi đi. Nhưng thực chất là người từ nay về sau có thể thoát khỏi khổ ải!”

Lê Hương không lên tiếng, đầu ngón tay cảm nhận từng trận rét run. Ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ đã có chút dại ra, Đại tiểu thư đối tốt với người khác nhưng bản thân mình lại xuất thân từ viện Đại phu nhân, trong lòng Đại tiểu thư không thể không có chút cố kỵ. Nàng sẽ đối

phó với mình? Đừng nói đến Đại tiểu thư, chỉ sợ phu nhân cũng sẽ không bỏ qua như vậy. Nghĩ đến những lời còn chưa nói xong của Lâm thị, Lê Hương không tự chủ được mà cả người phát run lên.

“Lê Hương tỷ, người làm sao vậy?” Xương Bồ thấy nàng ta không trả lời liền kỳ quái hỏi.

Lê Hương khóe miệng mấp máy muốn nói lại thôi: “Không có gì....”

“Người cứ yên tâm đi, Đại tiểu thư nhất định là chủ tử tốt nhất thiên hạ!” Xương Bồ nhìn Lê Hương, cười đến thật cao hứng.

Sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau, Âu Dương Noãn vừa tỉnh dậy liền đã thấy Lê Hương đứng ở cửa. Nàng nhìn Hồng Ngọc một cái, nàng ta liền nhanh chóng đến hầu hạ. Lê Hương vẫn co quắp đứng tại chỗ, cúi đầu không dám nhúc nhích.

Tắm rửa thay quần áo xong, khi Âu Dương Noãn ngồi trước gương trang điểm đã là nửa canh giờ sau. Lê Hương thủy chung vẫn không nhúc nhích cúi đầu đứng bên ngoài, một chút cũng không dám tới gần. Càng không dám giành việc của Hồng Ngọc cùng Xương Bồ.

Lê Hương là người hiểu quy củ, cũng biết tiến lui, còn biết nhìn tâm tình của các nha đầu khác. Người như vậy khó trách có thể bình an ở lại bên cạnh Lâm thị lâu như vậy. Âu Dương Noãn mỉm cười, gọi Lê Hương tiến vào, cũng không nhìn biểu tình của nàng ta mà nhìn trong gương nói: “Người tới giúp tat rang điểm đi!”

Lê Hương cúi đầu, kính cẩn đáp vâng.

Tóc Âu Dương Noãn như thác nước, uốn lượn xõa xuống váy áo thiên thủy lam. Hồng Ngọc đem đến một chiếc khăn thêu màu trắng, Lê Hương nhận lấy, nhẹ nhàng đặt ở trên vai Âu Dương Noãn. Sau

đó lại cầm lấy lược, cẩn thận nhẹ nhàng chải từng chút từng chút một.

Lê Hương cảm thấy sợi tóc Âu Dương Noãn mềm mại, vừa dày lại vừa dài, khi tiếp xúc khiến người ta yêu thích không nỡ buông tay. Đang thất thần, đột nhiên nghe được một âm thanh nhu hòa: “Người suy nghĩ cái gì vậy?”

Lê Hương sững sốt, nhất thời trắng mặt, vội thấp giọng nói: “Hồi bẩm Đại tiểu thư, nô tỳ là thấy lược này vô cùng tinh xảo. Trước đây chưa từng thấy qua bao giờ nên nhất thời....”

Lược mà Lê Hương đang cầm trong tay là ngân chế, tạo hình trên thân lược không giống với lược bình thường. Những cái lược bình thường đều khắc hoa khắc điệu. Ngược lại cái của Âu Dương Noãn lại khắc hoa văn tinh tế khác lạ, lưng lược hình cung mặt trăng, ở giữa lại điêu khắc chạm rồng. Song mặt lưng lược còn điêu khắc phi hành biên bức, hình tượng rất thật, động thái tuyệt đẹp.

Âu Dương Noãn cầm lấy lược, ngón tay nhẹ nhàng ôn nhu vuốt vuốt thân lược. Lê Hương cười hỏi: “Đại tiểu thư, trên đây khắc cái gì vậy?”

Hồng Ngọc liếc nhìn Lê Hương, tươi cười đáp: “Đây là bảy thứ binh khí thượng cổ, sắc bén vô cùng, giết người vô hình!”

Lê Hương sững sốt, sắc mặt lại trắng hơn ba phần. Nàng ta miễn cưỡng cười nói: “Tiểu thư sao có thể thích thứ này chứ?”

Dựa theo tập tục, lược có khắc binh khí mang ý sát khí. Đại đa số nữ tử đều lựa chọn tranh hoa điệu để trang trí, rất ít có thiên kim tiểu thư nào lại thích những thứ như binh khí này. Đây là đang nhắc nhở chính mình, luôn luôn đừng quên có một con dao đang treo trên đầu.

Âu Dương Noãn nắm chắc cái lược trong tay, đến khi để lại dấu ấn hồng hồng mới nhẹ giọng cười nói: “Bởi vì nó có thể tránh ma trấn yêu, gặp dữ hóa lành!”

Lê Hương lại nhìn chiếc lược kia một cái, nghĩ rằng biên bức kia quả thật tượng trưng cho phúc vận cao chiếu, như ý cát tường, lòng cũng liền thoáng buông xuống: “Tiểu thư muốn búi tóc như thế nào?”

“Tùy ý người đi!” Âu Dương Noãn nhẹ giọng trả lời. Trên mặt vẫn tươi cười, Lê Hương lúc này mới thờ nhẹ, động tác mềm nhẹ nhanh chóng chải mượt tóc. Chậm rãi vấn tóc lên cao, lại trâm cài kiểu dáng phức tạp đính cài lên.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua, cười nói: “Đổi kiểu đơn giản đi!”

Lê Hương sửng sốt, thế này mới nhớ tới trên người Đại tiểu thư chưa bao giờ thấy các trang sức phức tạp. Nàng ta nghĩ nghĩ rồi lấy từ trong tráp ra một trâm cài phi thúy ngọc bích xanh biếc, cảm thấy trâm ngọc bích này càng khiến Âu Dương Noãn thêm thanh lệ vô cùng.

Búi xong tóc, Lê Hương lấy gương đồng soi từ phía sau. Âu Dương Noãn cười gật gật đầu, khen ngợi nói: “Tốt lắm!”

Thấy nàng vừa lòng, Lê Hương lấy cái khăn xuống sau đó cười nói: “Đại tiểu thư thích là tốt rồi!”

Âu Dương Noãn mỉm cười, tùy ý đóng tráp trang sức lại rồi nâng mắt lên nhìn Lê Hương trong gương: “Người mới tới, ờ có thấy quen không?”

Lê Hương rũ mắt xuống: “Mọi người đối với nô tỳ đều rất tốt. Nô tỳ

cũng đã quen!”

Âu Dương Noãn lại thản nhiên nói: “Mẫu thân đưa người đến đây, là vì nguyên nhân gì người có biết không?”

Trong lòng Lê Hương khế rùng mình: “Nô tỳ vụng về, chộc phu nhân tức giận!”

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Không, là do mẫu thân thấy người thông minh lanh lợi lại hiểu ý người khác nên mới cố ý đưa người đến hầu hạ cho ta!”

Những lời này vừa nói ra, sắc mặt Lê Hương lại trắng bệch, đỏ mắt nói: “Đại tiểu thư, ngài là đang hoài nghi nô tỳ sao?”

Âu Dương Noãn thản nhiên nhìn nàng ta nói: “Hoài nghi? Ta hoài nghi người cái gì? Lê Hương, ta cái gì cũng đều không nói, người sao lại cảm thấy ta hoài nghi người chứ?”

Lê Hương cắn răng quỳ xuống: “Đại tiểu thư, nô tỳ tuyệt đối không dám làm chuyện gì có lỗi với ngài. Cầu ngài đừng nghi ngờ nô tỳ!”

Âu Dương Noãn thu lại nét cười, thản nhiên nói: “Chỉ cần người không làm gì sai thì sẽ không ai có thể gây khó dễ cho người. Nhưng nếu người làm cái gì đó không nên làm, vậy thì ai cũng không giữ được người!”

Lê Hương cúi đầu thật thấp: “Dạ, nô tỳ hiểu!”

Buổi trưa, Lê Hương từ trong Noãn các đi ra, trong lòng ngược lại nhẹ nhàng thở ra. Nàng còn tưởng rằng đến Noãn các khẳng định sẽ không có ngày lành tháng tốt, kết quả hóa ra lại nằm ngoài dự đoán. Mama nha hoàn trong viện tuy rằng đối với nàng vẫn thản nhiên

nhưng thực chất lại không hề khi dễ, so với cuộc sống luôn kinh hồn táng đảm khi ở Phúc Thụy viện thì đã tốt hơn rất nhiều. Lê Hương muốn làm bức tranh thêu nên chậm rãi đi về phía trước.

Vương mama lặng yên không một tiếng động tới gần, thấy Lê Hương không hề phát giác liền ho nhẹ một tiếng. Lê Hương cuống quýt xoay người, phát hiện là Vương mama đang nghiêm khắc nhìn mình thì mỉm cười: “Vương mama!”

Vương mama tủm tỉm lại gần, hỏi: “Lê Hương, ở bên cạnh Đại tiểu thư có tốt không? Ta mới từ chỗ phu nhân đến...” Dừng một chút rồi lại hỏi: “Người có nghĩ sẽ quay lại Phúc Thụy viện hay không?”

“Để nô tỳ tới Noãn các là ý của phu nhân. Ngài bảo nô tỳ ở đâu thì nô tỳ liền làm việc ở đây!” Lê Hương biết một câu trả lời không tốt sẽ khiến Vương mama tức giận nên chỉ có thể châm chọc trả lời.

“Nói như vậy, coi như người đã thông suốt rồi!” Vương mama lại kề đến gần hơn, hạ giọng nói bên tai nàng: “Nha đầu, nếu người muốn trở về bên cạnh phu nhân, ta có thể giúp người. Chỉ là để xem chính người có hiểu được hay không đã!”

Vừa nghe đối phương nói muốn làm cho nàng trở về, trong lòng Lê Hương đã căng thẳng, lại nghe phải làm việc giúp thì trong lòng càng thêm chấn động. Lê Hương là người thông minh, ý tứ trong lời nói này nghe là hiểu được ngay. Vương mama muốn nàng làm gian tế bên cạnh Đại tiểu thư liền liên tưởng đến lần trước phu nhân nói muốn để mình đến hầu hạ Đại tiểu thư nhưng sau lại đột nhiên dừng lại, cũng không nói cho hết...Lê Hương cúi đầu, trong lòng đấu tranh, dùng sức cắn môi không nói lời nào. Cuối cùng, quyết định nói một câu: “Nô tỳ...nô tỳ không dám...”

“Lê Hương, người đã quên muội muội người sao?” Vương mama

vẫn là một bộ tươi cười, cố ý kéo dài âm thanh. Nghe vào trong tai Lê Hương không thể nghi ngờ là ác quỷ đòi mạng.

Chương 140: Lễ đầy tháng gặp lại cận bã nam (1)

“Vương mama, ta cầu ngài. Không cần xuống tay với Sương Tình, ta chỉ có một muội muội này mà thôi...” Nước mắt Lê Hương lập tức chảy ra.

“Không muốn ta xuống tay với nó thì người nên biết phải làm thế nào rồi chứ? Chỗ Đại tiểu thư có động tĩnh gì, người đều phải bẩm báo với phu nhân!”

“Mama để người khác làm đi, ta không dám. Nếu như Đại tiểu thư biết, nhất định sẽ không bỏ qua cho ta. Ta chỉ là một nha hoàn a!”

“Người khác? Noãn các của Đại tiểu thư, người khác có thể dễ dàng đi vào được sao? Người lại vừa khéo được thu nhận, người muốn phu nhân phí công sức nữa sao?”

“Vương mama, nô tỳ cầu ngài! Nô tỳ cái gì cũng không hiểu, cũng luôn sợ hãi. Thật sự không được. Nói không chừng lại làm hỏng chuyện còn khiến phu nhân gặp phải tai họa gì nữa!”

“Ta nói lại lần nữa, người làm được thì làm, không làm được cũng phải làm!” Vương mama xáp lại gần, cười lạnh nói: “Qua vài ngày nữa chính là thời điểm mấu chốt, nếu người phá hỏng chuyện của phu nhân. Đừng nói đến muội muội người, ngay cả cha mẹ người cũng đừng hòng sống yên ổn!”

Lê Hương kinh ngạc nhìn Vương mama lòng dạ sắt đá, nháy mắt sắc mặt càng trở nên trắng bệch...

Lê Hương ở Phúc Thụy viện ngây người suốt sáu năm, trong phủ hiểm ác như thế nào đều hiểu rõ. Đặc biệt là phu nhân, trong mắt không chứa nổi một hạt cát. Minh là một chậu hỏa ám là một cây đao, sớm đã khiến Lê Hương kinh hồn táng đảm. Nay lại bị phái đến bên cạnh Đại tiểu thư, mọi người trong viện đều ngầm đề phòng nàng.

Bản thân Lê Hương đúng là bị phái đến đây làm gian tế, nhưng nói ra cũng kỳ quái, biết rõ là không nên quá thân cận với tiểu thư nhưng nàng vẫn cảm giác được trên người Âu Dương Noãn có một loại mỹ lực khiến người khác động tâm. Đại tiểu thư mỉm cười hay nhíu mày đều ôn nhu. Nha đầu làm sai cũng chỉ nhẹ nhàng trách cứ, làm tốt thì không hề keo kiệt mà hào phóng ban thưởng.

Rõ ràng là Đại tiểu thư cao cao tại thượng, lại luôn không biết mệt mỏi luyện đàn, luyện thư pháp, thậm chí còn tự mình hái hoa, chế son, pha trà. Tính tình dịu dàng như vậy, tác phong làm việc lại quả quyết như nam nhân. Hết thấy đều khiến Lê Hương cảm thấy rung động, thậm chí còn phát hiện ra trong viện này tất cả mọi người ở đây đều không tự chủ được mà học theo Đại tiểu thư.

Âu Dương Noãn đối với Lê Hương mà nói là tràn ngập thần bí cùng dụ hoặc. Lê Hương biết rõ bản thân là người không được hoan nghênh, vẫn là muốn cởi bỏ bí mật của Đại tiểu thư. Nàng vẫn cảm thấy, cởi bỏ đi lớp mặt nạ, chân tướng bên trong sẽ làm người ta khát khao không tưởng được.

.....

Ngày tháng trôi qua thật sự nhanh, chớp mắt đã đến ngày đầy tháng của Âu Dương Hạo. Thời tiết đúng là rất đẹp, cảnh xuân sáng sủa. Thời tiết này cực kỳ thích hợp yến khách.

Lâm thị vốn muốn làm lớn nhưng Lý thị lại không đáp ứng, nói chỉ cần giống như chúc thọ lần trước mở mấy bàn tiệc. Nam nhân ở đằng trước uống rượu, nữ khách ở phía sau ẩm yến.

Nhưng mà lần này không biết vì sao khách đến nhiều hơn rất nhiều so với lần trước. Vốn những người có giao hảo với Âu Dương gia tất nhiên là không nói đến, rất nhiều người đối với vị Âu Dương Đại tiểu thư cùng Dung quận chúa được xưng là song bích cảm thấy tò mò mà đến đây. Còn có không ít quan viên trong triều, không thể nói rõ là quan hệ thân thiết. So với lễ chúc thọ Lý thị lần trước còn náo nhiệt hơn ba phần.

Lâm thị ngồi trước gương đồng, búi tóc cao lên, đội một đại phượng sai cửu vĩ. Trên phượng sai là dây trâm châu sắc sỡ lóa mắt, sau đầu gắn một đóa hoa châu báu điểm thụy cùng điệp. Lớp áo khoác ngoài bằng voan mỏng lấy màu đỏ làm chủ đạo, đai lưng làm bằng gấm màu vàng, váy dài bên trong thêu mười hai đóa mẫu đơn, thoáng cái từ một nữ nhân vừa mới sinh con thân hình có chút mập mập biến hóa thành nữ nhân thướt tha yêu kiều. Bà ta muốn cho mọi người nhìn thấy không khỏi phải kinh ngạc một phen.

Lâm thị cong khóe miệng, nhìn mỹ nhân trong gương liền tự tin nở nụ cười, che dấu đi sự sắc bén trong mắt.

Vương mama đánh giá, cười nói: “Ít nhiều cũng nhờ vào Tiền đại phu, thoát nhìn phu nhân đã tốt hơn rất nhiều!”

“Phải không?” Lâm thị cười cười, trong con ngươi hiện lên tia lãnh ý, “Ta tất nhiên phải lấy lại tinh thần. Nếu ngay cả ta cũng cứ buồn bã, những người đó không phải càng đặc ý sao?”

“Chuyện hôm nay....” Vương mama nhìn mặt mày tinh xảo của Lâm

thị trong gương, có chút do dự nói, “Lão nô thấy nha đầu Lê Hương kia tựa hồ như có chút cử kỳ không biết!”

“Thời điểm xem kịch, ngươi hãy mang nó đến gặp ta!” Ánh mắt Lâm thị nheo lại, lạnh lùng nói.

“Vâng!” Vương mama đáp lời, trên mặt một lần nữa khôi phục ý cười doanh nhân.

Lúc này, Âu Dương Trì đang ở trong thư phòng tiếp đãi Lại Bộ Thượng Thư Liêu xa vừa đến.

“Chúc mừng, chúc mừng! Chúc mừng Âu Dương huynh lại có thêm một Nhị thiếu gia!” Liêu Xa ngồi trong thư phòng, tươi cười trên mặt mang theo ba phần trêu ghẹo, “Không biết tiểu thiếu gia tên gọi là gì?”

Âu Dương Trì cười nói: “Âu Dương Hạo, là tương lai tốt đẹp!”

Liêu Xa gật đầu nói: “Tên rất hay. Hôm nay nhất định phải ôm lệnh công tử ra cho mọi người cùng nhìn một chút!”

Sắc mặt Âu Dương Trì thoáng tối sầm lại: “Đương nhiên, đương nhiên!”

Ngoài mặt Âu Dương Trì không nói nhưng kỳ thật trong lòng thập phần để ý đến chuyện Thiên sát cô tinh. Lâm thị sợ người khác mưu hại đứa nhỏ này, mỗi ngày đều ôm trên tay, thậm chí còn không cho bất luận kẻ nào bước vào Phúc Thụy viện. Ngay cả người Lão thái thái phái đi cũng không cho vào, hẳn cảm thấy có gì đó không đúng...

Liêu Xa nhìn Âu Dương Trì, tươi cười trên mặt có chút kỳ quái:

“Người đừng trách ta nhiều chuyện, ta nghe trong kinh đô một số lời đồn đãi không hay về tiểu công tử a...”

“Lời đồn gì?” Biểu tình trên mặt Âu Dương Trì có chút cứng lại.

Liêu Xa tùy ý cầm lấy cái chặn giấy ngọc bích lên thường thức, biểu cảm trên mặt bất tri bất giác dẫn theo sự ngưng trọng: “Người cùng ta làm việc với nhau nhiều năm. Ta cũng không muốn gạt người. Bên ngoài nơi nơi đều truyền lời Huệ An sư thái, nói rằng vị tiểu thiếu gia nhà người là Thiên Sát cô tinh...”

Âu Dương Trì sửng sốt, mồ hôi lạnh trên trán ngưng đọng rồi liền chảy xuống. Hắn ngưng ngừng không nói nên lời, Liêu Xa thấy vậy liền cười nói: “Ta cũng không phải người ngoài cho nên mới nói với người những lời này. Ta chỉ là muốn nhắc nhở người, những lời đồn đãi này bình thường thì không tính là gì. Nhưng nếu người muốn lên cao hơn nữa, những lời đồn này vô duyên vô cớ cứ truyền đi như vậy, chỉ sợ sẽ tổn hại đến thanh danh của người!”

Mồ hôi lạnh của Âu Dương Trì cơ hồ ướt đẫm lưng, trên mặt cười trừ nói: “Vâng! Ngài nói rất đúng! Ta nên sớm chú ý đến, Huệ An sư thái từng nói qua chờ đứa nhỏ sinh ra sẽ đưa đến chùa tu hành. Như vậy có thể tiêu tai miễn nạn, chỉ là phu nhân ta....Ngài cũng biết, nàng xuất thân từ Hầu phủ, tính cách quật cường. Trữ tử không chịu theo, cứ giữ chặt lấy đứa nhỏ bên người. Lúc làm lễ đầy tháng cho đứa nhỏ, gia mẫu nói không cần làm lớn, nàng lại cứ kiên trì làm đại yến...Ta thật sự là không còn cách nào...”

“Âu Dương huynh trong quan trường làm việc rất quyết đoán. Sao với phu nhân thế nhưng lại có thể nói là không còn cách nào?” Liêu Xa nghe vậy thì trên mặt lộ ra tươi cười ý vị thâm trường.

Một nam nhân ngay cả việc nhà cũng xử lý không tốt, như thế nào có

thể có hướng làm quan đây? Âu Dương Trì đương nhiên hiểu được điểm này, chỉ là hấn khó mà nói bản thân là do sợ hãi Lâm Văn Uyên mới có thể từng bước nhượng bộ Lâm thị như vậy.

Liêu Xa cũng không muốn cùng hấn nói những lời vô nghĩa nữa mà trực tiếp nói: “Âu Dương huynh, ta cũng không nói vòng vo với người nữa. Người thử nghĩ xem đây chỉ là lễ đầy tháng của con người, vì sao người đến so với thọ yến Lão thái thái lần trước còn nhiều hơn?”

Âu Dương Trì tất nhiên trong lòng hiểu rõ nhưng lại uyển chuyển cười gượng nói: “Những người đó đa số là nể mặt ngài, biết ngài cũng tham dự. Nói đúng hơn là muốn mượn cơ hội để leo lên. Bằng không chỉ với tên của ta làm sao có thể có nhiều khách như vậy?”

Lời này rõ ràng là đang vuốt đuôi ngựa, Liêu Xa mỉm cười rất hường thụ nên liền nói một tin tức quan trọng: “Người cũng biết, ta rất nhanh sẽ được thăng chức!”

Âu Dương Trì nghe vậy thì trong lòng nóng lên, trên mặt lại lộ ra vẻ vừa mừng vừa sợ: “Chúc mừng Liêu huynh! Lần này.....có biết là đi đâu không?”

Liêu Xa nhìn thoáng qua thấy cửa sổ đang đóng chặt mới nhẹ giọng nói: “Nghe ý của Thái vương, phải đi tỉnh trung thư nhâm tả thừa, rất nhanh mệnh sẽ đưa xuống!”

Liêu Xa là người cẩn thận, hiện tại lại nói với Âu Dương Trì như vậy, tất nhiên việc này chắc chắn đã định. Trong lòng Âu Dương Trì lộ bộ một chút, cười nói: “Liêu huynh tài cao, tự nhiên là số làm quan, từng bước thăng chức. Tiểu đệ thật sự bội phục, thật sự hâm mộ!”

Liêu Xa nhìn Âu Dương Trì, trong giọng nói toát ra vài phần trách cứ rất nhỏ: “Sớm đã nói với người bình thường cùng ta qua lại nhiều

một chút! Tần vương điện hạ không phải là vật trong ao, người nếu như đặt tâm tư lên ngài ấy tự nhiên đường làm quan sẽ không lận đận như vậy. Ngay cả đứa em vợ bên kia, cũng liền không sánh được...” Liêu Xa nói tới đây, đột nhiên dừng lại.

Lâm Văn Uyên cùng Tần vương đi lại rất gần, Âu Dương Trì đương nhiên không ngốc, sớm đã nghe ra ý tại ngôn ngoại. Chỉ là hắn cũng có nỗi khổ của mình, Trấn quốc Hầu phủ nhìn như là một chính thể, kỳ thật sớm đã chia năm xẻ bảy.

Nữ nhi Đại cứu cứu Lâm Văn Long sắp gả vào phủ Thái tử, Nhị cứu cứu Lâm Văn Uyên lại đi lại gần gũi với Thái vương. Vì thế coi như hai người đứng ở hai trận doanh, đối với Trấn quốc Hầu phủ mà nói thì cũng không phải là chuyện xấu. Đến cuối cùng ai thắng cũng đều không đến mức sụp đổ, đi một con đường lâu luôn tốt, nhưng đối với Âu Dương Trì hắn lại là một sự lựa chọn khó khăn. Nếu như làm không tốt, liền hoàn toàn mất hết. Nghĩ đến đây hắn liền cười nói: “Ta cũng không còn cách nào khác. Ngài cũng biết, chất nữ kia của ta sắp gả vào phủ Thái tử, đến lúc đó...Ta ở bên trong cũng khó...” Điều tốt nhất bây giờ đối với Âu Dương Trì chính là quan sát nhiều một chút, chờ thời cuộc thật sự định ra rồi nói sau.

Liêu Xa đương nhiên biết chủ ý trong lòng Âu Dương Trì, thầm nghĩ người cứ chờ đến chờ đi. Chờ đến khi thế cục thật sự định rồi, chiếc đui này còn đến lượt người gặm sao? Liêu Xa cười lạnh nói: “Người cũng đừng trách ta không nhắc nhở người. Ta vừa đi, vị trí này liền để trống. Người cũng nên nhanh chóng chuẩn bị một chút, hành động nhanh một chút, đừng để bị người ta cướp mất!”

Trong lòng Âu Dương Trì vui vẻ, trên mặt lại cố ý trầm ngâm nói: “Chỉ sợ là có chút khó khăn. Chiến tích của ta ngài cũng biết...”

Liêu Xa cười nói: “Người đừng làm bộ ngớ ngẩn như vậy để lừa ta.

Chuyện này chỉ cần Tần vương điện hạ giúp người cũng xem như thành hơn phân nửa. Để cho tôn phu nhân tìm vị Lâm thượng thư kia trừ tính một chút, còn sợ không thành sao?”

Âu Dương Trì sửng sốt, trong đầu trăm ngàn ý niệm lưu chuyển, nói: “Liêu huynh, ta trước nay đều có ngài chỉ dẫn. Nếu thật sự có khả năng này, còn phiền ngài trước mặt điện hạ nói tốt nhiều một chút mới được!”

Liêu Xa lại cố ý không trả lời, ngược lại lại nhắc đến chuyện khác: “Vị Đại tiểu thư nhà người trở mã càng xinh đẹp, nghe nói ngay cả nhà Tào quốc trượng cũng đã phái người qua hỏi thăm...”

Trong lòng Âu Dương Trì nhảy dựng lên nói: “Tào gia nếu không phải dựa vào cái danh quốc trượng thì bất quá cũng chỉ là quan lại bình thường. Làm sao so được với nhà Liêu huynh, không nói đến dòng dõi thư hương, con đường làm quan của hiền chất lại bằng phẳng. Mọi người đều nói ngài phúc khí lớn, nữ nhi hay nam tử đều rất xuất sắc, tiền đồ vô lượng, tiền đồ vô lượng a!”

Trong lòng Liêu Xa hưởng thụ, ý cười lại càng sâu hơn: “Ta chỉ nói như vậy, trong lòng người hiểu là tốt rồi!”

Trong mắt Liêu Xa, gốc rễ Âu Dương Trì không tính là gì, không đáng lo lắng mượn sức, nhưng phía sau hẳn lại có Trấn quốc Hầu phủ. Trong quan trường mối quan hệ rắc rối khó gỡ, phong thủy thay đổi liên tục, ai cũng không thể nói chính xác được đến cuối cùng là như thế nào. Cho nên Liêu Xa có thể đề điểm Âu Dương Trì trong phạm vi thích hợp đương nhiên là có thể, chỉ là không biết Âu Dương Trì có thể làm ra tương ứng hồi nghi hay không?

Tại Noãn các

Âu Dương Noãn vừa mới chuẩn bị để ra đón khách, chợt nghe thấy bên ngoài một trận tiếng ồn vang lên. Phương mama đang muốn đi ra ngoài xem liền nghe thấy bên ngoài truyền đến âm thanh của Xương Bò: “Đại tiểu thư, Lão thái thái không được khỏe!”

Người trong phòng nhất thời cả kinh, Âu Dương Noãn nhú mày. Ngày hôm qua đi thỉnh an Lý thị vẫn còn tốt, sao hôm nay đến lễ đầy tháng của Âu Dương Hạo thì liền sinh bệnh?

Trong phòng nháy mắt đã lặng như tờ, Âu Dương Noãn không tiếng động thờ dài.

Phương mama cũng nghi ngờ nói: “Đại tiểu thư, Lão thái thái...”

Âu Dương Noãn nói: “Ta qua đó xem trước!”

Âu Dương Noãn đến Thọ an đường liền thấy Trương mama ánh mắt đỏ bừng, bộ dáng như vừa mới khóc, trong lòng có chút giật mình. Trương mama thấy Âu Dương Noãn đến, trên mặt liền hiện lên vẻ tươi cười, ngoài miệng vội vàng nói: “Đại tiểu thư, mau vào xem Lão thái thái đi!”

“Trương mama, hôm qua đến thỉnh an Lão thái thái vẫn còn tốt, như thế nào hôm nay liền đổ bệnh?” Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói nhỏ, trên mặt toàn vẻ lo lắng.

Trương mama nhìn thoáng qua nha đầu mama chung quanh, thờ dài một hơi: “Buổi sáng thức dậy Lão thái thái nói có chút buồn bực. Vừa rồi liền kêu đau đầu, còn nói hôm nay là lễ đầy tháng của tiểu thiếu gia, nhất định phải tham dự. Nhưng vừa đi tới cửa liền ngất đi, Vương đại phu đã được mời đến, đang ở trong bắt mạch cho người!”

Chương 141: Lễ đầy tháng gặp lại cận bã nam (2)

Đúng lúc này, Lý di nương vén rèm từ bên trong đi ra, thấy Âu Dương Noãn thì lộ ra biểu tình kinh hãi: “Đại tiểu thư!”

Âu Dương Noãn liền hỏi: “Tổ mẫu sao rồi? Có khỏe hơn không?”

Lý di nương nói: “Lão thái thái khó thở, Ngọc Mai đang hầu hạ bên cạnh. Ta đang muốn đến bẩm báo Lão gia!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu nói: “Đừng nóng vội. Hôm nay khách quý nhiều, phụ thân đang ở tiền thính đãi khách. Trước hết để xem tình hình Lão thái thái rốt cuộc là như thế nào mới quyết định. Nếu không quấy nhiễu đến khách nhân bên ngoài cũng không phải điều tốt!”

Lý di nương nghe xong gật gật đầu nói: “Vẫn là Đại tiểu thư suy nghĩ chu đáo!”

Vào nội thất, Ngọc Mai đang ngồi bên giường Lão thái thái, thấy Âu Dương Noãn đến liền đứng dậy. Âu Dương Noãn bước lên, thấy Lý thị đang nằm, sắc mặt tái nhợt, hô hấp có chút khó khăn dồn dập. Âu Dương Noãn vừa tới gần, Lý thị đã mở to mắt, nhìn thấy nàng thì gật gật đầu nói: “Noãn Nhi đến đây!”

Âu Dương Noãn không tự chủ được lo lắng: “Tổ mẫu không thoải mái sao?”

Thanh âm Lý thị mỏng manh: “Đầu ta rất đau, rất choáng váng!”

Âu Dương Noãn nhìn Vương đại phu: “Ngài xem, tổ mẫu làm sao vậy?”

Wương đại phu mặt lộ vẻ nghi ngờ nói: “Theo mạch tượng thấy được không có vấn đề gì lớn. Có lẽ do thời tiết chuyển ấm, Lão thái thái nhất thời không kịp thích ứng....” Ông lắc đầu. Người bên cạnh nghe xong thầm nghĩ rốt cuộc là bị gì mà ngay cả đại phu cũng không nhìn ra được?

Lý thị tựa hồ như không còn khí lực, ngồi cũng không ngồi dậy được, đành nhìn xung quanh khoát tay: “Các người lui xuống trước đi. Ta có chuyện muốn nói với Đại tiểu thư!”

Lý di nương sững sốt, không tự chủ được cắn cắn môi, nhẹ giọng nói: “Ta cũng ở lại hầu hạ Lão thái thái!”

Lý thị nhìn Lý Nguyệt Nga nói: “Không sao! Nơi này có Noãn Nhi là được rồi!”

Ánh mắt Lý di nương chợt lóe rồi cùng mọi người lui ra, trong phòng chỉ còn lại Lý thị cùng Âu Dương Noãn, còn có tâm phúc của bà là Trương mama.

Lý thị thở dài một hơi. Âu Dương Noãn liền nói: “Tổ mẫu thân thể vẫn luôn kiện khang, lúc này tự nhiên cũng không có trở ngại gì lớn....Chỉ cần người thoải mái, hảo hảo dưỡng bệnh!”

Lý thị nói: “Ta biết, đây không phải là chứng bệnh tầm thường! Ngày đó mạng Thiên sát Cô tinh lớn. Ta chỉ sợ sớm muộn cũng có ngày bị nó khắc chết. Ta chỉ hối hận, lúc trước khi động thủ không hoàn toàn hạ quyết tâm. Cứ nghĩ đứa nhỏ rồi cũng không an toàn sinh ra, lại không nghĩ rằng hôm nay Thiên sát Cô tinh vẫn là căn nhà chúng ta

không buông! Nếu như lúc trước trừ bỏ cả hai, cũng sẽ không có ngày hôm nay!”

Âu Dương Noãn cúi đầu, Lý thị thật sự hận Lâm thị như vậy sao? Lại có thể nói ra những lời này.

Lý thị thở dài, giãy dụa kéo lấy tay Âu Dương Noãn, ai oán: “Ta gả đến Âu Dương gia nhiều năm như vậy, vẫn luôn khổ công chống đỡ. Nếu là vì đứa nhỏ này mà Âu Dương gia có gì tổn thương....Ta thật sự thẹn với tổ phụ ngươi, thẹn với liệt tổ liệt tông Âu Dương gia...” Nói xong liền ho khan. Âu Dương Noãn nhanh chóng vuốt vuốt ngực cho Lý thị.

Lý thị nhìn Âu Dương Noãn, nói: “Buổi yến hôm nay, ta không thể tham gia. Ngươi cứ nói là ta không được khỏe!”

Lễ đầy tháng của tôn tử, tổ mẫu thế nhưng lại không tham gia, chuyện như vậy khắp kinh đô này cũng là mới thấy lần đầu. Lý thị đây chẳng phải là đang muốn chứng thực tin đồn Thiên sát cô tinh của Âu Dương Hạo sao? Muốn làm cho Lâm thị tức chết. Âu Dương Noãn nhìn Lý thị, trong lòng không khỏi vì tiểu đệ đệ này mà thở dài. Nàng vội nói: “Tổ mẫu, người không cần lo lắng, cứ an tâm dưỡng bệnh. Những chuyện khác cũng không cần nghĩ nhiều, lễ đầy tháng này cũng sẽ thuận lợi diễn ra!”

Lý thị gật gật đầu: “Noãn Nhi, ngươi hãy chú ý mẫu thân ngươi. Đừng để cho nó gây chuyện gì ảnh hưởng đến thanh danh Âu Dương gia!”

Một tháng qua, Lý thị đã rất nhiều lần nói muốn đưa Âu Dương Hạo vào chùa nhưng đều bị Lâm thị mượn lý do đứa nhỏ còn chưa đầy tháng, thân mình lại hư nhược kiên quyết không chịu cho ai đụng vào. Cứ như vậy Lão thái thái cùng Lâm thị hiềm khích ngày càng

tăng, thù cũng kết càng ngày càng lớn...

.....

Nữ khách đều đã đến, các phu nhân trang phục đẹp để ngồi quanh các bàn tròn nhỏ đang dùng trà nói chuyện phiếm. Các tiểu thư cũng đều tìm người quen thuộc cùng tán gẫu, không khí rất náo nhiệt.

Âu Dương Noãn mặc áo khoác sa mỏng màu trắng thêu hoa mai lục ngọc thanh nhã. Bên trong mặc thân đối nguyệt sắc, váy dài thêu phù dung tương thủy màu tím. Trên đầu vấn uy đọa kế, hoa tai châu Minh Nguyệt. Khi nàng mỉm cười như nắng, nhẹ nhàng mà khoan khoái. Bộ y phục này là Lý thị cố ý tìm tú nương nhất đẳng làm theo yêu cầu, rất tinh xảo tú lệ, đặc biệt là thêu hoa, còn có kiểu dáng màu sắc mới nhất, tốn không ít tâm tư.

Các tiểu thư nhìn đều thích, đều hỏi nàng y phục trên người là do tiệm nào, là do vị tú nương nào làm ra? Âu Dương Noãn mỉm cười từ tốn trả lời, nói chuyện.

Lâm Nguyên Nhu nhìn Âu Dương Khả buồn cười nói: “Vị đại tỷ này của muội cũng thật là người tốt duyên a!”

Âu Dương Khả nhìn đám người đang cùng trò chuyện với Âu Dương Noãn, khóe miệng gợi lên nụ cười lạnh nói: “Bản lĩnh của nó cũng coi như lợi hại, ngay cả tổ mẫu cũng bị lừa gạt!”

Lâm Nguyên Nhu lắc đầu, thản nhiên nói: “Lại nói, yến hội ngắm hoa lần trước muội không đi, thật sự là có chút đáng tiếc. Tỷ tỷ người thật sự là rất tỏa sáng a!”

Âu Dương Khả mặc váy ánh kim màu ngọc lưu ly, trên đầu đội kim một tử tương bảo san hô, thoát nhìn chói lọi. Nghe xong những lời

Lâm Nguyên Nhu nói, trong ánh mắt hiện lên sự ghen tị nhưng cũng rất nhanh liền che dấu đi. Nàng ta mỉm cười nói: “Cũng phải! Tổ mẫu cũng thường nhắc nhở ta phải học hỏi tỷ tỷ nhiều!”

Lâm Nguyên Nhu làm bộ nhin cười nói: “Ta nói, muốn học phương pháp lấy lòng người khác như vậy người bình thường không phải muốn là học được đâu!”

Tô Vân Nương một bên nãy giờ nghe cuộc đối thoại của hai người, lúc này liền nhẹ giọng nói: “Đại tiểu thư cùng Dung quận chúa nay là song bách kinh đô, tự nhiên không phải người bình thường có thể so được!”

Lời này tuy rằng là khen Âu Dương Noãn nhưng nghe ra lại rất chua tai. Lâm Nguyên Nhu cười lạnh, tuy rằng nàng ta cũng khó chịu Âu Dương Noãn nổi bật nhưng cũng khinh thường Tô Vân Nương là nữ nhi thương họ. Nên lập tức đứng xa, không nghĩ muốn thân thiết với người trên người luôn có mùi vị đồng tiền. Từ khi Tô Vân Nương vào kinh tới nay, loại chuyện này cũng đã quá quen thuộc nhưng chính là trong lòng vẫn có chút ủy khuất, trên mặt vẫn phải giả bộ tươi cười.

Tam tiểu thư Sử gia vẫn luôn chú ý tới cuộc trò chuyện của nhóm người Âu Dương Khả, lúc này đột nhiên hỏi: “Khả Nhi, đệ đệ ngươi đâu? Sao còn chưa ôm ra, ta nghe nói từ khi sinh ra hẳn đã mang bệnh, đây là sự thật sao?”

Âu Dương Khả sững sốt, sắc mặt nhất thời liền không tốt. Chỉ là nàng ta cũng biết Sử tam tiểu thư là đích nữ Lại Bộ thượng thư Liêu Xa, là quan cấp trên của Âu Dương Trì, chính mình nói chuyện đương nhiên phải cẩn thận. Âu Dương Khả cười nói: “Bởi vì thân thể đệ đệ có chút yếu đuối nên mẫu thân rất ít để đệ ấy ra ngoài!” Trên thực tế là một lần cũng chưa từng, thậm chí nàng ta đi thăm Lâm thị cũng kiên quyết không cho gặp.

Sử tam tiểu thư cười nói: “Ta nghe người ta nói, Huệ An sư thái nói đệ đệ ngươi là sao chổi a! Các người thật sự là to gan, cứ nhiên còn dám giữ hấn lại trong nhà!”

Âu Dương Khả biến sắc: “Lời này của Sử tiểu thư là nghe ai nói?”

“Việc này còn cần nghe ai nói, mọi người đều biết!” Sử tam tiểu thư lại tiếp tục nói: “Ai nha, mệnh cách như vậy cũng là trăm năm khó gặp a! Khả Nhi ngươi cũng phải cẩn thận, trăm ngàn lần đừng để bị khấc!” Nói xong liền che lại khóe miệng đang nở nụ cười.

Âu Dương Khả nắm chặt quyền đứng lên, nha đầu Hạ Tuyết phía sau liền cả kinh, vội vàng nhẹ giọng nói: “Nhị tiểu thư, váy ngài nhàu rồi. Để nô tỳ giúp ngài vuốt phẳng!” Trên thực tế là ý bảo Âu Dương Khả không cần nói nữa, trăm ngàn lần không thể gây chuyện ở đây.

Âu Dương Khả cắn môi, đông cứng ngồi trở về, trên mặt gượng cười nói: “Bất quá là một ít người không hiểu chuyện nói huyền thuyên thôi. Sử tiểu thư sao có thể tin tưởng chứ?”

Chốc lát sau liền thấy Lâm thị từ bên ngoài bước vào. Tất cả mọi người đều mỉm cười đứng dậy chào hỏi. Không khí trong khoảng thời gian ngắn cũng nhiệt liệt hẳn lên. Âu Dương Noãn cũng hơi hơi mỉm cười, trong ánh mắt lại lạnh như băng. Nàng thấp giọng nói với Lâm thị: “Mẫu thân, tổ mẫu thân mình không khỏe nên không đến tiếp khách cùng người được. Tổ mẫu nói nếu mẫu thân có việc gì thì có thể mời Lý di nương đến giúp một tay!”

Lâm thị nhìn Âu Dương Noãn, trên mặt lộ ra tươi cười có chút thâm ý nói: “Nếu Lão thái thái không thoải mái, ta cũng không miễn cưỡng lão nhân gia ngài. Còn về Lý di nương, bất quá chỉ là một tiểu thiếp khó trách không thỏa đáng. Vẫn là tự ta vất vả một chút a!” Nói xong

liền nói với các vị phu nhân, tiểu thư: “Sân khấu, kịch đã chuẩn bị rồi. Mời mọi người di chuyển ra bên ngoài!”

Âu Dương Khả hẳn học nhìn Âu Dương Noãn rồi kéo lấy tay Lâm thị dẫn đầu đi ra ngoài. Âu Dương Noãn lại mỉm cười, kính cẩn đi ở phía sau. Các vị phu nhân cùng tiểu thư nhìn nhau rồi đều cười nói cùng đi ra ngoài.

Lâm thị cười đoan trang ngồi xuống. Lần này Lão thái thái không đến, bà ta đương nhiên tham dự với thân phận nữ chủ nhân. Âu Dương Khả muốn ngồi bên Lâm thị nhưng bà ta lại nhú mày nói: “Một chút cũng không biết lễ nhượng. Đại tỷ người hôm nay vất vả, nhường lại vị trí này cho Noãn Nhi đi!”

Âu Dương Khả vừa muốn nói chuyện, Lâm thị lại liếc mắt. Vương mama liền cười đi lên bên Âu Dương Khả, nhẹ nhàng nhéo nhéo cánh tay nàng ta. Âu Dương Khả hơi hơi sùng sốt, Lâm thị liền cười nói: “Noãn Nhi, đến đây ngồi bên cạnh ta!” Nói xong chỉ cái ghế trống bên cạnh.

“Nhìn kìa, mẫu thân người ta thật thương nữ nhi!”

“Đúng vậy, Âu Dương phu nhân thật sự là phu nhân tâm địa tốt. Không phải nữ nhi thân sinh cũng trân trọng như vậy!”

“Cái này cũng khó nói. Các người không biết là....”

Trên mặt các phu nhân tiểu thư đều lộ ra tươi cười, liếc mắt nhìn nhau, trao đổi ánh mắt ý vị sâu xa, lại khe khẽ nói nhỏ không ngừng.

Âu Dương Noãn cười đến thực ôn nhu, từ trước nay vẫn thế, mỗi lần Lâm thị mở miệng người ngoài liền cảm thấy bà ta đối với nàng rất tốt, là người hiền lành rộng lượng. Lúc trước không phải đến nàng

còn bị diễn xuất của bà ta mê hoặc hay sao? Nếu không phải trùng sinh lại một đời, nàng thật sự còn không biết Lâm thị bày ra bộ dạng tươi cười này là vì sao mà làm được? Rõ ràng là vì cừu hận nàng...

Bởi vì qua mấy tháng nữa Lâm Nguyên Hình sẽ xuất giá nên không tiện tham gia những trường hợp như vậy. Cũng vì vậy mà Trần quốc phu nhân Trầm thị cũng không tới, chỉ phái người mang lễ vật qua. Tương thị lại bởi vì quan hệ với Lâm thị mà cố ý mang theo nữ nhi cùng đến chúc mừng. Lúc này nhìn tình hình, tươi cười trên mặt càng thêm thân thiết: “Muội muội, muội cùng Noãn Nhi thực sự là mẫu tử tình thâm. Làm người ta hâm mộ a!”

“Cũng là do ta nuôi Noãn Nhi từ nhỏ, nên mới thương nàng như vậy!” Lâm thị cười vỗ vỗ tay Âu Dương Noãn, vẻ mặt đều là từ ái. Nói xong còn cẩn thận giúp Âu Dương Noãn sửa sang lại vạt áo, biểu tình thực ôn nhu. Tuy nhiên sự ôn nhu này đúng là làm lòng người run sợ.

Hồng Ngọc cùng Lê Hương đều đứng hầu hạ phía sau. Hồng Ngọc nhìn Lâm thị đối tốt với Âu Dương Noãn như vậy, nghĩ đến hai người có đủ loại ân oán, càng nhìn càng cảm thấy sợ hãi.

Phu nhân nhìn thì có vẻ thật lòng, giống như thật tâm yêu thương Đại tiểu thư, nhất cử nhất động đều thể hiện vẻ từ ái. Nếu không có những chuyện trước đây, Hồng Ngọc thật sự còn nghĩ phu nhân đây là đang thật lòng muốn cùng Đại tiểu thư hòa thuận sống chung.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tính cách Lâm thị có thù tất báo như vậy, có khả năng đó sao? Hồng Ngọc liếc mắt nhìn Vương mama đứng sau Lâm thị, thấy bà ta mỉm cười, trong ánh mắt lúc nào cũng chớp động tia sáng làm người ta kinh hãi. Hồng Ngọc không tự chủ được quay sang nhìn Lê Hương, nhưng nàng ta lại như vẫn không yên lòng, cúi đầu không nhìn cũng không nói gì.

Hồng Ngọc đẩy nàng ta một cái: “Hôm nay khách nhiều, người còn chưa tỉnh ngủ sao?” Nếu không phải bệnh cũ Phương mama lại tái phát, Xương Bồ cùng Văn Tú ở lại chăm sóc thì cũng sẽ không đến phiên Lê Hương đi theo. Tuy rằng Lê Hương từ khi đến Noãn Các tới nay cũng chưa có hành động gì nhưng trong lòng Hồng Ngọc vẫn không khỏi lo lắng.

Lê Hương như cũ vẫn không dám ngẩng đầu lên. Bởi vì mỗi lần ngẩng đầu đều thấy ánh mắt lạnh băng của Vương mama đang nhìn mình.

“Sao con lại mang theo nha đầu kia?” Lâm thị đột nhiên chỉ vào Lê Hương hỏi, tựa hồ như vừa phát hiện ra nàng ta.

Chương 142: Lễ đầy tháng gặp lại cận bã nam (3)

Âu Dương Noãn cười nói: “Đây là nha đầu do mẫu thân dạy dỗ, nữ nhi cũng rất thích. Những lúc như vậy để nàng đi theo nhiều một chút, cũng không đến mức cả ngày ở trong viện buồn rầu!”

“Nha đầu kia chưa gây rắc rối gì cho con chứ?” Lâm thị liếc mắt nhìn Lê Hương một cái, khẩu khí có vẻ rất lạnh nhạt. Trước đó, bà ta từng ám chỉ Vương mama đi tìm Lê Hương hỏi nàng ta tình hình hiện tại rồi thông báo tình hình Noãn các thật rõ ràng cho Lâm thị. Lê Hương thành thật từ lúc còn nhỏ, lại thông minh lanh lợi, cũng không phải nhiều chuyện. Người như vậy cũng là khiến chủ tử yêu thích, nay khi Âu Dương Noãn xuất môn cũng thường xuyên mang nàng ta theo.

“Sẽ không, lần trước chỉ là nhất thời hồ đồ. Hiện tại...” Âu Dương Noãn nhìn Lê Hương, cười nói: “Xem như rất nghe lời như lúc còn nhỏ!”

“Vậy là tốt rồi! Ta còn sợ con lại ghét bỏ nha đầu kia!” Lâm thị bất động thanh sắc nở nụ cười.

Sân khấu kịch vừa trình diễn liền náo nhiệt. Lần này Lâm thị làm chủ, tự nhiên sẽ không chọn những vở diễn khiến bà ta không hài lòng. Cố ý chọn Trân châu tháp, tài tử giai nhân, phong lưu lưu luyến, Trạng Nguyên cập đệ, phu xướng phụ tùy. Các phu nhân tiểu thư rất yêu thích, vỗ tay nhiều đến hai bàn tay đều đỏ.

Đang lúc náo nhiệt, một nha đầu trong Phúc Thụ viện đột nhiên chạy tới, hồi bẩm nói tiểu thiếu gia đột nhiên lớn tiếng khóc không ngừng,

vú nuôi đỡ mãi không được, mời Lâm thị đến xem.

Lâm thị trầm mặt xuống, tức giận nói: “Ngay cả một đứa nhỏ cũng không giỡn được, còn muốn ta tự mình trở về. Nhiều phu nhân ở đây như vậy, các người không biết phép tắc sao?”

Nha hoàn sợ hãi cúi đầu không dám hé răng, trên mặt Lâm thị lộ ra thần sắc ngượng ngùng hướng mọi người nói: “Đều tại ta chiều đứa nhỏ này, lại không hiểu chuyện như vậy...”

Tương thị bên cạnh cười nói: “Xem muội nói kìa, ngồi ở đây đều là khách quen. Chúng ta tự mình tiếp đón chính mình cũng dễ thôi mà. Đứa nhỏ còn bé như vậy, muội tức giận làm gì? Mau đi xem một chút, buổi tối còn phải ôm đứa nhỏ ra để mọi người chúng ta còn nhìn một chút!”

Các vị phu nhân cũng đều gật đầu, khuyên Lâm thị trở về.

Lâm thị nhìn Âu Dương Noãn, trong mắt nàng xẹt qua tia lãnh ý, rất nhanh liền bị nụ cười đoan chính thanh nhã thay thế: “Mẫu thân, nếu đệ đệ khóc người cứ trở về đi! Ở đây có Noãn Nhi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Nếu như mẫu thân không yên tâm, còn có muội muội ở đây giúp con mà!”

Lâm thị gật gật đầu, đôi mắt đẹp dừng trên người Âu Dương Khả, nói: “Khả Nhi nay cũng không còn nhỏ nữa. Hãy giúp tỷ tỷ con nhiều một chút!”

Âu Dương Khả đứng lên, mềm mại gật đầu nói: “Vâng, mẫu thân yên tâm!”

Trên sân khấu vở kịch vẫn tiếp diễn. Thụ sinh phong lưu tuấn tú Lưu Triển cùng thiên kim Tri phủ nhất kiến chung tình tới cửa cầu thân

nhưng bởi vì gia đạo sa sút mà bị tri phủ đuổi ra ngoài cửa. Thụ sinh tuần tú rất buồn, không chỗ khả đầu, đêm túc uông thuyền. Các tiểu thư xem cũng thực khẩn trương, các phu nhân lại cười cười nói nói. Không khí cũng thực náo nhiệt, cũng không vì Lâm thị rời đi mà nhạt nhẽo.

Lâm thị đi được một lát, Vương mama đột nhiên lại đây, tiến lên hành lễ với Âu Dương Noãn rồi nói: “Đại tiểu thư, phu nhân sai nô tỳ đến thỉnh đại tiểu thư một chuyện!”

Âu Dương Noãn cười nói: “Mẫu thân có gì phân phó, Vương mama cứ nói!”

Vương mama cười nói: “Phu nhân đến ôm tiểu thiếu gia, ai ngờ tiểu thiếu gia vừa uống sữa liền ói hết ra ngoài. Váy phu nhân bị dơ muốn tìm váy màu quả lựu năm trước đến đổi. Ngai cũng biết, Lê Hương lúc trước là người quản xiêm y trang phục của phu nhân, khi đi cũng đã bàn giao lại cho nha đầu khác....” Nói xong trên mặt lại lộ ra vài phần lấp lửng: “Nhưng cố tình cái váy lúc trước do nàng ta thu thập, ai cũng đều không tìm thấy....Muốn nàng ta đến xem một chút!”

Bên cạnh đã có phu nhân, tiểu thư tò mò nhìn lại đây. Khóe miệng Âu Dương Noãn cong lên: “Nàng ban đầu chính là người của mẫu thân, có chuyện gì mama cứ trực tiếp phân phó là được rồi. Lê Hương, người đi cùng Vương mama đi!”

Lê Hương nhìn Âu Dương Noãn, lại thấy ánh mắt Đại tiểu thư vẫn hiền hòa. Chỉ là Lê Hương tình nguyện tiểu thư có thể nghiêm khắc một chút trong lòng nàng mới có thể nhẹ nhõm. Lê Hương thật sự cảm thấy đại tiểu thư thông minh như vậy, chuyện gì trong nhà cũng đều không thể qua mắt được người. Bất quá đối phương không hỏi, Lê Hương cũng không dám nói...

Lâm thị không ôm lấy Âu Dương Hạo, bà ta ngồi ở trên ghế quý phi, chờ Lê Hương đến. Vài lần cầm lấy ly trà rồi lại buông, không biết suy nghĩ cái gì. Qua hồi lâu, Vương mama mới mang Lê Hương tiến vào.

Vừa vào cửa, Lê Hương đã đón nhận ánh mắt lạnh băng của Lâm thị, trong lòng không khỏi ngẩn ra. Nhớ tới phu nhân ngày thường uy nghiêm như thế nào, Lê Hương không tự chủ được mà quỳ rạp xuống đất, thân mình không khống chế được mà khẽ run.

“Lê Hương!” Hai mắt Lâm thị nhìn chăm chăm Lê Hương, trầm ngâm một lát rồi đột nhiên nói thẳng một câu nằm ngoài dự đoán của mọi người: “Người hận ta?”

“Phu nhân....Nô tỳ không dám, là do nô tỳ làm sai chuyện mới bị phu nhân đuổi đi!” Lê Hương sững sốt, lập tức cắn môi. Kiệt lực làm cho bản thân duy trì sự trấn tĩnh.

“Người nói thật chứ?” Lâm thị bình tĩnh nói.

“Nô tỳ tuyệt đối không dám lừa gạt phu nhân!”

“Nếu ngày đó ta thực sự đánh chết người?”

“Có như vậy thì cũng là do lỗi của nô tỳ, tuyệt đối không dám trách phu nhân!” Trong lòng Lê Hương không ngừng bồn chồn, trên trán thấm ra một tầng mồ hôi.

“Người biết được điểm này là tốt rồi, không uổng công ta giữ người lại bên cạnh nhiều năm như vậy!” Lâm thị thở dài, khẩu khí cũng hòa hoãn rất nhiều.

“Lê Hương! Phu nhân ân điển tiền lương hàng tháng của người bên

Phúc Thụy viện vẫn như cũ. Người hiểu ý phu nhân chứ?”

Vương mama chậm rãi nói một câu. Chỉ là một câu này làm cho Lê Hương càng sợ hãi hơn. Phu nhân sẽ không vô duyên vô cớ đối tốt với một người, hơn nữa lại là một nha đầu từng phạm sai lầm....Tuyệt đối không chỉ phải đem chuyện của Đại tiểu thư nói cho phu nhân, nhất định là còn có yêu cầu khác.

“Đúng rồi!” Lâm thị như có chút tỉnh ngộ, bình tĩnh nhìn Lê Hương: “Hôm nay, ta muốn người làm giúp một chuyện!”

“Phu nhân xin phân phó!” Lê Hương cúi đầu.

“Vương mama, người nói cho nàng biết đi!” Lâm thị trầm ngâm trong chốc lát rồi phân phó Vương mama.

Vương mama lập tức đến gần Lê Hương, nói vào tai mấy câu.

Lê Hương vừa nghe, sắc mặt nhất thời trắng bệch. Vừa run rẩy vừa dập đầu không ngừng: “Nô tỳ không dám. Xin phu nhân tha mạng!”

Vương mama cười lạnh: “Người xuất thân từ viện phu nhân, thực sự nghĩ rằng Đại tiểu thư sẽ xem người như tâm phúc sao? Không làm việc cho phu nhân, người nghĩ sẽ làm được gì?”

Lê Hương run lên: “Nô tỳ....Nô tỳ...”

Lâm thị nhìn Lê Hương, ánh mắt càng sắc bén: “Người suy nghĩ kỹ rồi trả lời. Cơ hội này ta chỉ cho một lần!”

Vở diễn trên sân khấu kịch đã đến đoạn thứ năm, nhóm con hát đi ra sau chuẩn bị. Các phu nhân tiểu thư ngồi tại chỗ nói chuyện, Âu Dương Noãn đứng lên thỉnh Trương thị thay nàng tiếp đãi khách

nhân. Nàng hướng mọi người cáo lỗi rồi rời đi, đã qua một canh giờ rồi, nàng muốn đi xem điểm tâm chuẩn bị như thế nào.

Tô phu nhân nhìn Âu Dương Noãn rồi liếc mắt với Tô Vân Nương, nàng ta lập tức hiểu ý liền phát phát tay. Tiểu nha đầu bên cạnh lập tức rời đi.

Từ khi Lão thái thái tin chuyện Thiên sát Cô tinh, liền sai người nuôi rất nhiều động vật trong hoa viên. Trên hành lang treo rất nhiều lồng chim, bên trong phần lớn là họa mi, chim khách....các loại chim ý cát tường. Âu Dương Trì vì lấy lòng Lão thái thái mà cố ý sai người từ phương xa mang đến hai con gà trân châu, sau lại cảm thấy đơn bạc nên liền đem đến rất nhiều thỏ nuôi trong hoa viên. Người bên ngoài nhìn thì thấy mới mẻ nhưng Âu Dương Noãn biết, những động vật này là Lão thái thái dùng để “chấn sát”.

Lúc đi qua hành lang hoa viên, trong giây lát Âu Dương Noãn ngửi được mùi rượu cùng mùi huân hương xộc vào mũi cùng với hơi thở của một nam tử xa lạ. Âu Dương Noãn liền dừng chân, khẽ nói với Hồng Ngọc: “Đi đường khác đi!”

Nói xong liền lui bước, đến góc hành lang liền có một nam tử đột nhiên nhảy ra ngăn cản. Hồng Ngọc cố gắng quýt che chắn trước người Âu Dương Noãn, quát lớn: “To gan, ai?”

Người tới đầu đội ngọc quan, một thân y phục màu trắng thêu sơn thủy, trên thân áo thêu một đóa hoành chi thương mai. Cả người toát ra hương vị thanh nhã tươi mát, phong tư thập phần tuyệt vời, làm người ta vừa thấy liền không thể dời ánh mắt. Đối với Âu Dương Noãn, tướng mạo của người này lại vô cùng quen thuộc, ngược lại khiến nàng không có cảm giác, có chăng chỉ là sự chán ghét.

Tô Ngọc Lâu mỉm cười nói: “Sao Âu Dương tiểu thư vừa nhìn thấy ta

liền muốn trốn? Ta trông đáng sợ lắm sao? Hay là do Tô Ngọc Lâu đắc tội với tiểu thư mới khiến tiểu thư chán ghét ta như vậy?”

Âu Dương Noãn mỉm cười, che đi ánh mắt sắc bén: “Công tử nói đùa rồi, Âu Dương Noãn không dám!”

Tô Ngọc Lâu thấy khẩu khí nàng lạnh nhạt thì không khỏi giật mình.

“Ta chỉ muốn nhờ tiểu thư giúp một việc thôi!” Tô Ngọc Lâu hé miệng, tươi cười lại dẫn theo một tia ôn nhu, khiến cho hần thoát nhìn càng thêm khiến người ta động tâm, “Lúc ta đi ngang qua bụi cỏ, nhìn thấy con thỏ này hình như là bị thương. Tiểu thư có thể...”

“Thỏ sao?” Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua trong lòng hần, quả nhiên thấy hần đang ôm một con thỏ tuyết trắng, lại còn run run.

“Chân nó không cẩn thận nên bị thương!” Tô Ngọc Lầu đem chân trước của con thỏ dơ lên cho nàng xem. Trên mặt có chút thẹn thùng: “Ta là nam tử, cho tới bây giờ cũng chưa từng băng bó...”

Nếu là một tiểu thư trẻ tuổi khác, nhìn tới động vật nhỏ bị thương như vậy đều không tránh được có chút triu mến. Nhưng Âu Dương Noãn lại chỉ mỉm cười: “Hồng Ngọc, đem thỏ con ôm lại đây, tìm một nha đầu băng bó cho nó!”

Tô Ngọc Lâu cảm thấy nụ cười này đậm như thanh phong, làm cho hần không biết thân ở nơi nào. Trong lòng lại nháy lên, không tự chủ được nghĩ rằng nàng rõ ràng là người lạnh nhạt như vậy, sao hần thế nhưng lại cứ mê muội...?

Tô Ngọc Lâu sinh ra trong gia đình phú quý, nhất cử nhất động đều được người khác che chở đầy đủ. Trời sinh diện mạo tuấn tú, đối với bản thân đương nhiên thập phần tự tin. Nhưng Âu Dương Noãn lại

cố tình đối xử với hắn như vậy, trong phút chốc hắn cảm thấy trong lòng trống rỗng, ngay cả sự tự tin ngày xưa cơ hồ như cũng đều biến mất...

Hắn vươn tay ngăn Hồng Ngọc, không chịu đem thỏ con giao ra. Ngược lại còn bình tĩnh nhìn chăm chăm vào Âu Dương Noãn nói: “Âu Dương tiểu thư, tiểu thư chán ghét đến nỗi không muốn nói nhiều hơn với ta một câu sao?”

Chương 143: Lôi đình nhất kích trí chur tử địa (1)

Âu Dương Noãn thản nhiên nhìn nam tử tuấn tú trước mắt này. Đây là người nàng đã từng dùng hết tâm trí để yêu, nhưng hắn lại nhẫn tâm tổn thương nàng. Nếu lúc đó, nàng chịu oan trầm sông hắn có thể vì nàng nói một câu thì nàng cũng sẽ không phải chịu kết cục đau đớn như vậy. Trùng sinh lại đời này, hắn vậy mà cứ nhiên còn dám đến trước mặt nàng, dũng dạc hỏi nàng vì sao chán ghét hắn.

Trong ánh mắt trong suốt của Âu Dương Noãn hiện lên ánh sáng lạnh, nhưng lại ôn nhu nói: “Công tử nói quá lời rồi. Âu Dương Noãn cùng ngài không thân quen, sao lại nói đến chán ghét?”

“Nếu không phải chán ghét, vì sao tiểu thư không chịu ở đây bằng bó cho con thỏ này?” Tô Ngọc Lâu nhìn thẳng vào mắt Âu Dương Noãn, giống như là thăm oán, chỉ là trong giọng nói có hàm chứa ba phần tình ý.

Ánh mắt Âu Dương Noãn càng lạnh hơn, liếc mắt với Hồng Ngọc. Hồng Ngọc nhanh ý tiến lên cứng rắn nhận lấy con thỏ, động tác lưu loát bằng bó vết thương, sau đó hỏi: “Tiểu thư, có thả hay không?”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, Hồng Ngọc lập tức đem con thỏ bỏ vào bụi cỏ bên cạnh. Tô Ngọc Lâu nhíu mày, nếu đổi lại là một nữ tử khác, nhất định sẽ chính tay làm. Nhưng Âu Dương Noãn lại để cho một nha đầu đến làm chuyện này, tương đương với việc không chút lưu tình đem tâm ý của Tô Ngọc Lâu vứt qua một bên.

“Tô công tử, còn có rất nhiều khách nhân đang đợi ta. Thất lễ rồi!” Âu

Dương Noãn không muốn cùng hắn lãng phí thời gian. Sau khi thi lễ liền dẫn Hồng Ngọc lập tức rời đi.

Tô Ngọc Lâu trơ mắt nhìn nàng đi qua mình. Trong nhất thời muốn vươn tay giữ lại nhưng liền phát hiện bản thân không có lý do nào để giữ nàng lại. Trước kia nữ hài tử đối với hắn chính là hâm mộ nhưng lại vô phương và bất lực tiếp cận, nhưng Âu Dương Noãn lại một chút cũng không hề để hắn trong lòng.

Tô Ngọc Lâu đứng nguyên tại chỗ nhìn Âu Dương Noãn đi qua hoa viên, một trận gió thổi qua liền thổi bay những cánh hoa, giống như một màn hoa vũ mang đến từng đợt từng đợt hương khí thoang thoảng. Tô Ngọc Lâu một mực lặng yên nhìn bóng dáng Âu Dương Noãn, nhìn đến khắp y phục nàng đều vương cánh hoa. Thế nhưng nàng lại như không chút lưu tâm, cũng không gạt đi khiến hắn không tự chủ được mà mơ hồ cảm thấy nàng cũng giống như hương hoa này, làm người ta có một loại cảm giác không thể nào nắm bắt được...

Hồng Ngọc thấp giọng nói: “Đại tiểu thư, Tô công tử cứ nhìn chăm chăm vào người!”

Âu Dương Noãn cũng không thèm quay đầu lại nói: “Mặc kệ hắn!”

Hồng Ngọc lại cảm thấy Tô Ngọc Lâu có chút đáng thương, cảm thấy Đại tiểu thư chưa bao giờ đối với ai lạnh lùng như vậy nên không tự chủ được mà hỏi: “Tiểu thư đừng trách nô tỳ nhiều lời, người cũng chưa từng đối với người khác như vậy....”

Lời nói của Hồng Ngọc giống như cây đao đâm thẳng vào ngực Âu Dương Noãn, làm cho máu bỗng chốc muốn trào ra ngoài. Nàng đột nhiên đứng lại, quay mạnh đầu nhìn Hồng Ngọc. Hồng Ngọc chưa bao giờ thấy qua vẻ mặt lạnh lùng như vậy của Âu Dương Noãn,

nhất thời hoảng sợ.

Âu Dương Noãn nhìn, đột nhiên tỉnh ngộ lại. Đúng rồi, Hồng Ngọc cũng không biết từng phát sinh những chuyện gì....Khi đó...ánh mắt của nàng bỗng nhiên dừng lại trên cái trán của Hồng Ngọc.

Khi đó, Hồng Ngọc khóc hướng từng người cầu xin nhưng lại chẳng ai may mắn. Tất cả mọi người đều không chút lưu tình nhục mạ, ném đến vô số gạch đá cùng rác rưởi. Cái cảm giác lạnh lùng tàn khốc này nàng cả đời không thể quên được. Âu Dương Noãn nhìn Hồng Ngọc đang lo sợ cùng nghi hoặc, khóe miệng nhất thời hiện qua nét cười, thản nhiên nói: “Chân thỏ con kia, là bị người ta cố ý bẻ gãy!”

Hồng Ngọc nhìn vào ánh mắt lạnh như băng của Âu Dương Noãn, không khỏi giật mình nói: “Ý của tiểu thư là.....”

Chẳng lẽ Tô công tử cố ý bẻ gãy chân thỏ con để tiếp cận tiểu thư? Điều này sao có thể? Tô công tử kia không chỉ rất phong độ, lại còn tuấn mĩ dị thường, làm sao lại là người tâm ngoan thủ lạt như vậy?

“Có một số việc, có một số người, không thể chỉ nhìn bề ngoài!” Đôi mắt Âu Dương Noãn nhanh chóng ảm đạm.

Nếu không phải trải qua một kiếp kia, nàng cũng sẽ vì Tô Ngọc Lâu ôn nhu đa tình mà động tâm. Cũng khó trách Hồng Ngọc lại cảm thấy nàng lãnh khốc vô tình, chỉ là những chuyện đã qua, nàng nói được với ai? Ai sẽ tin tưởng? Nàng cũng không còn muốn nhắc lại nữa.

Tại chỗ rẽ hành lang, Tô Ngọc Lâu vẫn còn ngây người đứng đó. Bỗng nhiên có người chậm rãi đến gần, một đạo âm thanh e lệ truyền vào tai hắn: “Tô ca ca, huynh...”

Âu Dương Khả vẫn còn xấu hổ, ấp a ấp úng. Tô Ngọc Lâu đã hồi

phục tinh thần, quay đầu thấy nàng ta thì nhất thời sửng sốt, giọng điệu cũng có vài phần khó chịu: “Nhị tiểu thư đứng đây từ khi nào?”

Thanh âm mang theo một loại sắc bén, Âu Dương Khả cả kinh, khuôn mặt đỏ bừng liền trắng bệch. Nước mắt lập tức dâng lên như liền ngay lập tức có thể òa khóc.

Tô Ngọc Lâu thấy thế vội nhướng mày nói: “Thật có lỗi, ta đi trước!” Nói xong liền rời đi.

Âu Dương Khả vội vàng kéo ống tay áo hắt: “Ô...Ô ca ca, ta...ta...”

Lúc này, một thanh âm mềm nhẹ liền nói thay Âu Dương Khả: “Đại ca, Nhị tiểu thư chỉ là muốn cùng huynh nói chuyện một chút thôi. Hỏi huynh chừng nào thì lại đến Âu Dương phủ làm khách?”

Hai người cùng quay đầu liền thấy Tô Vân Nương đang chậm rãi bước đến, nàng ta mím môi cười nói: “Nhị tiểu thư, ta nói có đúng không?”

Tô Ngọc Lâu thấy muội muội liền không lập tức rời đi nữa. Âu Dương Khả cảm thấy xấu hổ, Tô Vân Nương buồn cười nhìn Âu Dương Khả: “Nhị tiểu thư, mẫu thân ta cùng Âu Dương phu nhân là bằng hữu tốt. Ta và tiểu thư cũng thân cận, ca ca của ta cũng giống như ca ca của tiểu thư, làm gì mà khách khí vậy chứ?”

Mặt Âu Dương Khả càng đỏ, ngập ngừng nói không ra lời. Mỗi lần đứng trước Tô Ngọc Lâu là tim đều khẩn trương mà đập mạnh.

“Vừa rồi hình như ta có nhìn thấy Đại tiểu thư đi qua, ca ca có nhìn thấy không?” Tô Vân Nương cố ý dò hỏi.

“Đúng vậy, Đại tiểu thư vừa mới đi qua. Chúng ta còn cùng nói mấy câu!” Tô Ngọc Lâu nhìn muội muội mình, tự nhiên biết trong lòng nàng ta gấp cái gì. Chỉ là rất nhiều chuyện muốn gấp cũng không được, Âu Dương Noãn cũng không phải hạng nữ nhi tầm thường, rất khó đả động đến.

Vừa nghe đến Âu Dương Noãn, Âu Dương Khả đột nhiên trầm mặt xuống. Nàng ta nhìn nhìn Tô Ngọc Lâu, lại hơi thâm ý nhìn Tô Vân Nương. Âu Dương Khả đột nhiên tỉnh ngộ, vừa rồi Tô Vân Nương lên tiếng không phải muốn giúp mình mà là muốn xen vào giữa Tô Ngọc Lâu và mình.

Chẳng lẽ....Ngay cả Tô Vân Nương cũng hy vọng Âu Dương Noãn làm tẩu tẩu của mình? Nhưng mà vì sao? Âu Dương Khả nàng kém hơn so với Âu Dương Noãn sao? Đều là nữ nhi Lại Bộ Thị Lang, đều là thiên kim tiểu thư cao cao tại thượng, đều là người có nhan sắc....Âu Dương Khả nghĩ đến đây, đột nhiên cúi đầu nhìn chằm chằm vào chân mình. Duy chỉ có một điểm không giống, hiện tại nàng đã không còn một thân thể lành lặn, nàng đã thành người tàn tật!

Nghĩ đến điều đó, mặt Âu Dương Khả không tự chủ được mà trắng bệch, run giọng nói: “Tô ca ca, tỷ tỷ của ta là người rất khó ở chung. Huynh cùng tỷ ấy có nói chuyện sao?”

Một lời nói ra làm Tô Ngọc Lâu nhú mày, gương mặt tuấn mỹ kia lúc nhìn Âu Dương Khả liền có chút phiền chán: “Nhị tiểu thư nói như vậy thật không ổn. Về sau không cần nhắc lại!”

Ngay khi Âu Dương Khả đang hối hận khi lỡ lời thì Tô Ngọc Lâu liền không dây dưa nữa mà xoay người, không chút lưu luyến rời đi.

Âu Dương Khả tức giận đến mặt đỏ bừng, nàng ta nhìn Tô Vân Nương nói: “Ca ca người vì sao lại nói như vậy? Chẳng lẽ tỷ tỷ ta

trong cảm nhận của huynh ấy quan trọng như vậy sao?” Lời này vừa thốt ra Âu Dương Khả thể nhưng không chút ý thức được những lời này không nên nói ra từ một thiên kim tiểu thư.

Tô Vân Nương nhìn Âu Dương Khả, một mặt trong lòng không khỏi chế giễu Âu Dương Khả không biết tự lượng sức mình, mặt khác lại ôn nhu khuyên bảo: “Nhị tiểu thư, tiểu thư không cần tức giận đại ca. Huynh ấy là nam nhân, vốn rất chán ghét nữ tử cái cọ, càn quấy. Vừa rồi là huynh ấy nghe được tiểu thư là đang oán giận, cảm thấy có chút lòng dạ hẹp hòi nên mới nói vậy. Tiểu thư không cần để trong lòng!”

Mấy câu này như lửa đổ thêm dầu, Âu Dương Khả cười lạnh: “Lòng dạ hẹp hòi? Âu Dương Noãn thì rộng lượng sao? Tỷ ấy mới chính là người tâm ngoan thủ lạt. Đừng trách ta không nhắc nhở người, nếu như người giúp đỡ tỷ ấy vào Tô gia, tương lai sẽ có lúc người phải khổ sở!”

Tô Vân Nương sửng sốt, cảm thấy vị Nhị tiểu thư này đúng là quá mức tùy hứng điêu ngoa. Trong lòng càng thêm không vui, liền cúi đầu xuống đến khi ngẩng đầu lại nhẹ nhàng tươi cười: “Nhị tiểu thư nói phải. Chỉ là chúng ta đều là nữ nhi khuê các, sao cứ mở miệng lại nói chuyện vào cửa như vậy? Nếu để người khác nghe được còn tưởng rằng Nhị tiểu thư là đang nóng vội muốn gả đi a!”

Âu Dương Khả nghe xong lời này thì thập phần tức giận, đang muốn cãi lại thì nghe thấy Tô Vân Nương hô nhỏ một tiếng, nói: “Ai nha, kịch lại sắp bắt đầu rồi. Ta thực sự muốn xem một chút, tiểu thư kia cùng công tử gặp gỡ như thế nào? Nhị tiểu thư, ta đi trước!”

Nói xong liền liếc mắt nhìn nha đầu rồi bước nhanh rời đi, như là sợ Âu Dương Khả đuổi theo tìm phiền toái. Âu Dương Khả nhìn mà nghiêng răng nghiêng lợi, lại không thể không nề hà. Thật ra nàng ta

cũng muốn giữ Tô Vân Nương lại nói hai ba câu, nhưng lại sợ đi nhanh sẽ bị người khác nhìn thấy khuyết điểm.

Hạ Tuyết an ủi thật lâu, trong lòng Âu Dương Khả vẫn không thoải mái, cắn răng nói: “Bọn họ một người hai người đều vây quanh Âu Dương Noãn, nó thì có gì tốt chứ?”

“Tiểu thư yên tâm, Lão gia vô luận thế nào cũng sẽ không có khả năng gả Đại tiểu thư cho Tô công tử. Tiểu thư không cần vì thế mà phiền lòng!” Hạ Tuyết hòa theo tâm tư Âu Dương Khả mà nói.

Âu Dương Khả lắc lắc khăn tay, sắc mặt liền tối sầm lại. Tổ mẫu, phụ thân đều cất nhắc tỷ tỷ, không thêm để nàng vào mắt, bọn họ không hề đặt hy vọng vào nàng. Mẫu thân nay chỉ tâm tâm niệm niệm tiểu đệ đệ, căn bản cũng mặc kệ nàng.

Bây giờ Âu Dương Khả nàng lại còn bị tật, mẫu thân tuy rằng luôn miệng nói sẽ an bài cho nàng một con đường tốt nhưng đại tộc hào môn ai lại cần một cô nương chân què chứ? Tô Ngọc Lâu lại không giống, hẳn xuất thân từ một thương hộ, nàng lại là nữ nhi Lại Bộ Thị Lang, nếu hứa gả cho hẳn cả nhà Tô phủ đều kính nàng. Không ngờ cố tình Âu Dương Noãn lại chen giữa. Không, tương lai của nàng không thể bị hủy trên tay Âu Dương Noãn được.

“Nhị tiểu thư, người muốn đi đâu?” Hạ Tuyết kinh ngạc, đi ra sân khấu không phải ở hướng ngược lại sao?

“Đi Phúc Thụy viện!” Càng nghĩ càng thấy chuyện này nếu không dựa vào mẫu thân thì không thể chu toàn. Chỉ khi nào Lâm thị gặt đầu thì chuyện này mới có thể thành. Âu Dương Khả quyết tâm, không chút do dự đi đến Phúc Thụy viện.

Phúc Thụy viện.

Vương mama lấy từ trong tay áo ra một hũ nhỏ tinh xảo: “Người tìm cách nhân cơ hội trộn nó vào ly trà của Đại tiểu thư!”

Nhìn cái hũ nhỏ, giống như những hộp phấn son bình thường mà các tiểu thư hay dùng. Nhưng lại làm Lê Hương sợ tới mức phát run. Vương mama cứng rắn đem nhét vào tay nàng ta rồi nói: “Sau khi Đại tiểu thư uống, chúng ta tự nhiên sẽ có cách dẫn những người khác rời đi. Người chỉ cần mượn cơ hội dẫn Âu Dương Noãn đến chỗ vắng vẻ, hết thủy đều đã nước chảy thành sông...”

Tay Lê Hương run lên, ‘lạch cạch’ một tiếng đánh rơi cái lọ xuống đất. Lâm thị thu liễm nét cười, Vương mama nổi giận dùng dùng tát một cái thật mạnh vào má Lê Hương: “Phu nhân đây là đang cất nhắc người! Người nghĩ người là ai mà dám không đáp ứng hả?”

Lâm thị nhìn vẻ mặt đang cứng ngắc của Lê Hương, cả người nàng ta như đang choáng váng. Lâm thị liền mỉm cười, nhẹ nhàng mở miệng: “Ta cũng không ngại nói cho người biết. Việc này không thể không thành, cho dù không phải người thì cũng có người khác đi làm. Chỉ là đến lúc đó, người cảm thấy ta sẽ còn giữ lại phần đồ như người sao?”

Lâm thị trăm phương ngàn kế giữ lại mạng sống của Âu Dương Hạo, một mặt là xuất phát từ tình mẫu tử, mặt khác cũng là có dụng ý. Ngày đầy tháng Âu Dương Hạo, tân khách đầy đủ, nếu như lúc đó Âu Dương Noãn cùng nam nhân phát sinh chuyện cầu thả vậy thì đại thế gia toàn kinh đô này đều biết, hiệu quả so với việc bị tập kích bên ngoài càng hiệu quả hơn.

Chương 144: Lôi đình nhất kích trí chur tử địa (2)

Lâm thị trăm phương ngàn kế giữ lại mạng sống của Âu Dương Hạo, một mặt là xuất phát từ tình mẫu tử, mặt khác cũng là có dụng ý. Ngày đầy tháng Âu Dương Hạo, tân khách đầy đủ, nếu như lúc đó Âu Dương Noãn cùng nam nhân phát sinh chuyện cầu thả vậy thì đại thế gia toàn kinh đô này đều biết, hiệu quả so với việc bị tập kích bên ngoài càng hiệu quả hơn.

Chỉ là lúc trước từng thất bại, Âu Dương Noãn quá mức giáo hoạt, vô luận thế nào cũng không sập bẫy. Vì thế cho nên Lâm thị mới cố ý tặng Lê Hương qua, tùy cơ hành động. Lâm thị biết rõ, bản thân thống hận Âu Dương Noãn, đối phương tất nhiên cũng thế. Cho nên biết rõ Lê Hương có thể là nội gián cũng nhất định sẽ giữ lại, bởi vì Lê Hương đi theo bà ta lâu nhất sau Vương mama, rất nhiều chuyện cũng biết rõ nhất. Âu Dương Noãn tự cho là thông minh, nghĩ rằng có thể làm cho Lê Hương trở giáo, nhưng lại không biết rằng Lâm thị đã sớm nắm Lê Hương trong lòng bàn tay...

Lê Hương càng nghe càng sợ hãi, Vương mama đem cái lọ nhét vào tay Lê Hương một lần nữa, thanh âm lạnh lùng nói: “Thuốc này rất nhanh sẽ phát huy tác dụng. Người phải nắm bắt thời cơ thật nhanh!”

....

“Mẫu thân ở bên trong, vì sao không cho ta đi vào?” Thanh âm lạnh lùng của Âu Dương Khả vang lên, hai mắt nhìn chăm chăm vào Tranh Nhi.

Tranh Nhi cúi đầu không yên: “Nhị tiểu thư, phu nhân phân phó không gặp bất luận kẻ nào. Cầu người đừng làm khó nô tỳ!”

“Bất luận kẻ nào? Ta là nữ nhi của người, ngay cả ta cũng không được gặp sao?” Âu Dương Khả mày dựng lên, trong lòng cáu giận đến cực điểm. Trước đây mỗi khi nàng ta đến Phúc Thụy viện đều tự do nhưng từ khi có đệ đệ, Lâm thị lại càng xa lánh, bình thường khi tiến vào đều phải thông báo, không còn dễ dàng để Âu Dương Khả vào cửa. Chẳng lẽ Lâm thị đã quên, Âu Dương Khả nàng cũng là cốt nhục của người? Cả ngày tâm tư chỉ đặt trên Thiên sát Cô tinh kia.

Tranh Nhi phịch một tiếng quỳ xuống đất, vẻ mặt sợ hãi, bốn mama đứng canh bên cạnh cũng liền quỳ xuống. Nhưng không cho vào vẫn là không cho vào, Lâm thị ra lệnh canh phòng nghiêm ngặt làm mọi người đều phải cảnh giác. Âu Dương Khả lạnh lùng nhìn hết lượt rồi xoay người bước đi.

Từ phòng ngoài đi xuyên qua hành lang, cuối cùng chính là phòng ngủ của Lâm thị. Từ ngoài vào trong thế nhưng lại không có một bóng người. Âu Dương Khả đẩy cửa ra, trong phòng một loại mùi hương thập phần quái dị lập tức ập đến khiến nàng ta không tự chủ được mà nhú mày.

“Nhị tiểu thư, phu nhân nói phòng này không cho phép ai tiến vào...” Hạ Tuyết thấp giọng khuyên nhủ lại lăm lét nhìn quanh bốn phía, tựa hồ như có chút hoảng sợ.

“Vậy người ở bên ngoài canh giúp ta. Nếu mẫu thân trở về, người liền nhắc nhở ta!” Âu Dương Khả chung quy vẫn cảm thấy kỳ quái. Mẫu thân vì sao không cho nàng gặp đệ đệ? Nếu nói người sợ đệ đệ bị mưu hại thì bản thân nàng là tỷ tỷ ruột của Âu Dương Hạo, chẳng lẽ cũng hại hấn sao?

Âu Dương Khả nhẹ nhàng bước đến gần cái nôi cách đó không xa, cúi người nhìn Âu Dương Hạo đang nằm bên trong. Nhìn thấy khuôn mặt hần nhỏ nhắn nhợt nhạt, hơi thở mong manh, hô hấp cũng thực khó khăn.

Âu Dương Khả kinh hãi, vốn biết rằng thân thể Âu Dương Hạo suy yếu nhưng không nghĩ rằng lại suy yếu đến mức này. Tại sao lại có thể như vậy? Mẫu thân rõ ràng nói đệ đệ vì sinh non nên thân thể có chút không tốt mà thôi. Nhưng....Âu Dương Khả nhìn đệ đệ, trong lòng có chút oán hận. Nếu không phải vì đứa nhỏ này mẫu thân cũng sẽ không lạnh nhạt với nàng như vậy. Nếu không phải vì hần là Thiên sát cô tinh thì tổ mẫu cùng phụ thân cũng sẽ không vì thế mà chán ghét lây cả nàng....

Trong đầu Âu Dương Khả lúc nào cũng ẩn ẩn một ý niệm không ai biết trong đầu, rằng có lẽ Huệ An sư thái nói đúng, đứa nhỏ này là Thiên sát cô tinh. Chính hần khiến mẫu thân và nàng đều gặp điềm xui. Nếu không phải vì hần, mẫu thân cũng sẽ không thất sủng, chân nàng cũng sẽ không bị tàn phế. Vì sao trùng hợp những chuyện bất hạnh lại cùng liên tiếp xảy ra? Nếu đệ đệ không được sinh ra thì tốt rồi, nếu hần không được sinh ra, hết thảy đều vẫn như cũ...

Trong lòng Âu Dương Khả mãnh liệt suy nghĩ, đột nhiên càng cảm thấy chán ghét, không nghĩ sẽ nhìn mặt đứa nhỏ thêm một chút nào liền không tự chủ được vươn tay ra, đem khăn bố mềm vắt bên nôi che mặt Âu Dương Hạo lại. Âu Dương Khả tất nhiên không hề có ý niệm sẽ hại chết Âu Dương Hạo, chỉ là nàng ta cũng không biết, đứa trẻ thân thể suy yếu, đắp khăn lên mặt, không khí không thể thông, có thể dễ dàng ngăn đi hô hấp của hần.

Trong không khí lưu chuyển hơi thở bất an khiến người ta nôn nóng. Nhìn đứa nhỏ đột nhiên mỏng manh giãy dụa, Âu Dương Khả sửng sốt. Trong lòng bỗng nhiên nổi lên một ý niệm quái dị trong đầu, nếu

như bây giờ đứa nhỏ này chết...nếu hấn chết....mọi chuyện đều xong. Cũng sẽ không còn ai nói mẫu thân sinh hạ một Thiên sát cô tinh, tổ mẫu cùng phụ thân cũng sẽ không còn tức giận, vận xui của mình nói không chừng cũng liền cứ thế trôi qua....Tay Âu Dương Khả run run, vài lần muốn bỏ khăn ra nhưng đến khi chỉ còn cách một chút lại chậm chạp không tiếp tục.

Âu Dương Hạo giãy dụa cũng thập phần mỏng manh, rất nhanh liền không động nữa. Lúc này Âu Dương Khả mới nhắc cái khăn lên thấy Âu Dương Hạo trợn tròn hai mắt sắc bén như đao đánh thẳng vào đầu Âu Dương Khả. Nàng ta rung mình một cái rồi đột nhiên bừng tỉnh, lúc này mới ý thức được bản thân vừa mới làm cái gì!

“Phu nhân!” Bên ngoài truyền đến thanh âm của Hạ Tuyết. Âu Dương Khả nhất thời giật mình, tay run lên đánh rơi khăn xuống đất. Lâm thị cùng Vương mama tiến vào, Vương mama theo bản năng đóng cửa lại, ngăn cản tầm nhìn của người bên ngoài.

“Khả Nhi? Người làm gì ở đây?” Lâm thị nhìn thấy tình hình trong phòng, nhất thời sửng sốt.

Âu Dương Khả có chút sững sờ, sau lưng bất tri bất giác đã thấm đầy mồ hôi, lúng ta lúng túng không nói nên câu: “Làm....Con, con không phải cố ý....Con không biết sẽ như vậy....con...con...”

Lâm thị bước nhanh lên phía trước, nhìn vào trong nôi. Nhất thời máu trong người như ngừng chảy, cả người như trúng một kích, bà ta quay mạnh đầu nhìn chăm chăm về mặt hoảng sợ của Âu Dương Khả, nâng tay dùng hết sức bình sinh đánh cho nàng ta một cái tát thật mạnh.

Vương mama cũng tiến lên, nhìn thấy Âu Dương Hạo thì liền kinh hô một tiếng. Lập tức ngã ngồi xuống đất, trợn mắt khó tin nhìn Âu

Dương Khả: “Nhị tiểu thư, người đã giết tiểu thiếu gia...”

Trong mắt Lâm thị tràn đầy kinh sợ, ánh mắt nhìn Âu Dương Khả như là thiên đao vạn quả: “Người điên rồi....Hắn là đệ đệ ruột của người!”

Mặt Âu Dương Khả trắng bệch, một ý niệm đáng sợ chạy qua đầu, thoáng chốc làm tâm nàng ta vững như thiết: “Không, nó không phải đệ đệ của ta. Nó là Thiên sát Cô tinh!”

Nước mắt Lâm thị lập tức chảy xuống: “Người....” Thân thể lung lay như sắp đổ, cơ hồ như muốn xỉu. Vương mama nhanh chóng đỡ lấy Lâm thị, nỗ lực dìu bà ta đứng vững.

“Người...Cái đồ súc sinh, thật sự chuyện gì cũng có thể làm được! Ngay cả đệ đệ ruột cũng có thể ra tay, người bóp chết ta luôn đi!” Môi Lâm thị cơ hồ như cắn đến muốn bật máu, trong ánh mắt đỏ ngầu phát ra oán giận mãnh liệt.

Âu Dương Khả cũng sợ hãi, nói năng cũng trở nên lộn xộn: “Mẫu thân! Mẫu thân! Ta làm vậy cũng là vì chúng ta. Nếu như nó tiếp tục sống, tổ mẫu cùng phụ thân sẽ không bỏ qua cho chúng ta! Nó đã chết, bây giờ nó đã chết, như vậy người ta sẽ không nói mẫu thân sinh hạ Thiên sát cô tinh nữa!”

“Không, là người đã giết hắn!” Lâm thị như thế nào cũng không nghĩ tới Âu Dương Khả lại vì tư lợi đến mức đó. Bà ta hung tợn nhìn chằm chằm đối phương, ánh mắt như muốn ăn thịt người.

Âu Dương Khả bị ánh mắt độc ác kia làm cho sợ hãi, liền bước lên nắm chặt lấy tay Lâm thị: “Mẫu thân, không phải ta cố ý, ta thật sự không cố ý...Ta không muốn bị người khác xem thường. Ta rất sợ hãi, mọi người đều cười nhạo ta, đều nói mẫu thân sinh ra một Thiên

sát cô tinh, còn nói sẽ đi theo khắc ta khắp nơi. Ta không muốn, ta không muốn a! Ta cũng là nữ nhi của người, xem như thương hại ta a! Mẫu thân!”

Khuôn mặt Lâm thị dường như vặn vẹo, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau: “Người là nữ nhi của ta. Hắn cũng là con trai ruột của ta! Người sao có thể nhẫn tâm hạ thủ được?” Lâm thị nắm lấy bả vai Âu Dương Khả, móng tay đâm sâu vào da thịt nàng ta.

Âu Dương Khả lại cũng cơ hồ như phát điên: “Mẫu thân, nó đã chết rồi! Đã chết rồi! Ta mới là người còn sống! Ta mới là đứa con duy nhất của người! Mẫu thân nên lo lắng cho ta, ta không muốn bị Âu Dương Noãn vĩnh viễn dìm dưới chân!”

Vương mama hoảng sợ nhìn Âu Dương Noãn, dùng sức che miệng nàng ta lại: “Nhị tiểu thư! Không được hét! Không được hét!”

Đúng lúc này liền nghe ầm một tiếng, ba người bên trong cả kinh. Ánh mắt Lâm thị sắc bén quát to: “Ai?”

Sau lưng ba người, vú nuôi Cao thị mặt trắng bệch quỳ rạp xuống đất. Thau nước bùng trên tay rơi trên đất, nước lênh láng chảy xuôi đến váy Lâm thị.

Cao thị đã hoảng sợ đến cực điểm, nàng ta bất quá chỉ ra ngoài lấy nước lau người cho tiểu thiếu gia. Không ngờ khi trở về lại nghe được đoạn đối thoại như vậy, quả thực người bình thường khó có thể giữ được bình tĩnh....Cao thị liên tiếp dập đầu, liều mạng nói: “Phu nhân tha mạng! Phu nhân tha mạng! Nô tỳ cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghe thấy!”

Đây chỉ là nói mà thôi, Cao thị đích thực cái gì không nên cũng đều đã nghe đã thấy hết. Lâm thị cùng Vương mama nhanh chóng trao

đổi ánh mắt. Đột ngột như vậy làm cho bà ta từ trong đau đớn vì mất con trai lập tức tỉnh táo lại. Lâm thị lạnh lùng nói: “Chuyện nhỏ như vậy cũng làm không tốt! Trên người tiểu thiếu gia nóng như vậy, người còn không mau đi lấy một chậu nước đến đây lau người cho tiểu gia!”

Cao thị hoảng sợ nhìn về cái nôi. Tiểu thiếu gia rõ ràng đã chết...phu nhân lại bắt nàng lấy nước lau người cho một đứa nhỏ đã chết... Trong lòng Cao thị quá mức sợ hãi, sợ hãi đến mức không nói được câu gì. Nhìn vào ánh mắt hoảng sợ đó, Lâm thị nhanh chóng hạ quyết định, Cao thị này đã nghe được tất cả, tuyệt đối không thể giữ lại.

Lâm thị liếc mắt với Vương mama, Vương mama lập tức hiểu ý. Chậm rãi đứng thẳng, trên mặt lại khôi phục vẻ lạnh lùng trang nghiêm thường ngày: “Phu nhân bảo người đi lấy nước, người điếc rồi sao?”

Cao thị giật mình, muốn đứng lên nhưng hai chân nhũn ra không thể đứng dậy. Vương mama đi lên dùng sức đá nàng ta một cái, Cao thị lập tức té nhào rồi bò ra ngoài.

Vương mama nhìn gương mặt lạnh lẽo của Lâm thị, rất nhanh đi theo ra ngoài.

....

Lâm thị cùng Vương mama rời đi thật lâu rồi Lê Hương mới cảm thấy bản thân có chút khí lực đứng lên. Nàng siết chặt đồ trong tay, trong lòng không khỏi run run! Thật sự phải hãm hại Đại tiểu thư sao? Nếu như vậy....cả đời Đại tiểu thư sẽ bị hủy a!....

Ngay lúc Lê Hương đang ngờ ngẩn thì thấy Vương mama chỉ đạo ba

mama mặt mày lạnh lùng nâng một bao tải đi ra hướng sân sau. Bàn nằng mách bảo Lê Hương là đã có chuyện xảy ra. Nghĩ rằng phu nhân vì muốn áp chế nàng mà bắt muội muội nàng đến! Trong lòng liền run rẩy, không tự chủ được mà lặng lẽ đi theo.

Phía sau Phúc Thụy viện cực kỳ yên ắng, ngày xưa ngoại trừ nha đầu quét dọn thì căn bản không có ai đến đây. Lê Hương tránh ở góc tường, thân mình dựa vào cây cột ở chỗ hành lang gấp khúc. Đến khi nhìn thấy hết cảnh tượng trước mắt, kinh ngạc há miệng, đã không thể tin được những gì mà mình đang chứng kiến.

Lê Hương thấy Vương mama chỉ đạo mấy người ôm bao tải vội vàng hướng đến giếng nước. Bên trong bao tải hình như có người! Lê Hương đoán không sai, bởi vì rất nhanh nàng ta đã nghe thấy người trong bao tải thất thanh kêu lên: “Buông ra, buông ra! Nô tỳ cái gì cũng không biết! Cầu phu nhân tha mạng....” Chỉ là âm thanh này suy yếu vô lực, tựa hồ như không phải người bình thường.

Lê Hương trừng to mắt, thấy Vương mama chỉ huy những người đó đem bao tải nâng lên trên miệng giếng. Đúng lúc này miệng bao tải mở ra, Lê Hương lập tức thấy mặt Cao thị. Cao thị như là dùng hết khí lực toàn thân, hai tay sống chết nắm chặt lấy tay một mama, liều mạng muốn dẩy dựa! Lê Hương hoảng sợ nhìn một màn này, cả người đông cứng lại, hai chân nhũn ra không thể động đậy.

Vương mama cười lạnh một tiếng, đem bàn tay Cao thị từng ngón từng ngón gỡ xuống. Mấy người liều mạng dẩy Cao thị xuống giếng. Cao thị vì mạng sống mà bất chấp giãy dụa. Vô tình đáng sợ đến mức này, Lê Hương biết, cả đời này nàng không thể quên được.

Chỉ nghe ‘oanh’ một tiếng, Cao thị rốt cuộc cũng bị dẩy xuống. Từ trong giếng truyền đến tiếng kêu, âm thanh kia giống như đao bén nhọn mà đáng sợ. Lê Hương cảm thấy máu như vọt lên đỉnh đầu, hai

tai liền bị ù đi. Vài mama ôm một khối đá bên thành giếng ném xuống dưới, bên trong liền truyền đến tiếng vọng của bọt nước sôi trào. Vương mama ghé vào nhìn trong chốc lát rồi nhìn mọi người mặt không đổi sắc gật gật đầu. Bốn người liền lặng yên không một tiếng động rời đi...

Qua một lúc, hết thảy đều đã yên lặng như cũ, Lê Hương vẫn ngã ngời dưới đất, sợ tới mức toàn thân run rẩy. Lúc dùng hết lực muốn đứng dậy, mới phát hiện váy đều đã ướt đầm....Thì ra nàng ta đã bị dọa đến không thể khống chế....

Chương 145: Lôi đình nhất kích trí chư tử địa (3)

Phúc Thụy viện.

Lâm thị âm trầm ngời dậy, biến cố đột ngột này khiến bà ta hết mức thương tâm nhưng đồng thời cũng làm cho bà ta có một ý niệm khác trong đầu. Lâm thị cùng Âu Dương Noãn phải đấu đến người chết ta sống, chỉ một người được sống sót. Nhưng nay Âu Dương Noãn khôn khéo giao hoạt, ngôn hành cẩn trọng làm bà ta không thể bắt được nhược điểm. Chỉ có thể đợi Âu Dương Noãn một chút sơ sẩy, một chút sơ hở, Lâm thị liền giáng lôi đình nhất kích, dồn nàng vào chỗ chết!

Nhất niệm thành ma, nhất niệm thành phật, vì để đánh bại Âu Dương Noãn, bà ta chỉ có thể làm việc trái với đạo trời. Lâm thị thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lại càng âm lãnh. Bà ta cúi đầu nhìn Âu Dương Khả nước mắt như mưa đang quỳ rạp dưới đất: “Im miệng! Người đứng lên đi!...Nghe đây, nếu đã có gan gây ra đại họa, thì không được khóc. Người không có tư cách rơi nước mắt!”

(Nhất niệm thành ma, nhất niệm thành phật: Một niệm tà tâm khởi lên thì thành ma, một niệm chân chính khởi lên thì thành phật)

Thấy Âu Dương Khả vẫn cứ thút thít không nín, Lâm thị liền hung hăng cho nàng ta một cước. Một cước này vừa vắn đá vào bên sườn, Âu Dương Khả thất kinh kêu một tiếng, lúc ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Lâm thị thì lập tức ngậm miệng. Về mặt Lâm thị cực kỳ đáng sợ, như là đang muốn rút gân lột da, nuốt sống nàng ta vậy: “Mau đến bàn lấy son lại đây!”

“Mẫu thân....người...!” Âu Dương Khả muốn hỏi Lâm thị muốn lấy son làm gì nhưng lại không dám nói.

“Nhanh đi lấy lại đây!” Thanh âm Lâm thị càng thêm lãnh khốc nghiêm khắc.

Âu Dương Khả hoảng sợ, nhanh chóng chạy đi lấy son. Lúc vội vàng chạy đến đụng phải góc bàn, cũng không dám hé răng hô đau, mau chóng chạy đến người Lâm thị: “Mẫu thân, son của người!”

“Đem son này bôi trên môi Hạo Nhi. Trên mặt cũng sửa sang sắc mặt một chút” Lâm thị lạnh lùng nhìn Âu Dương Khả, ánh mắt so với lúc nãy còn đáng sợ hơn. Âu Dương Khả sợ tới mức run rẩy, nhưng lại không dám cãi lời, dờ dẫm di động hai chân đến bên cái nôi.

Đúng lúc này, Vương mama tiến vào bẩm báo: “Phu nhân, hết thầy đều đã an bài thỏa đáng!”

“Làm thỏa đáng? Mẫu thân, người không phải là muốn giao nữ nhi cho phụ thân xử trí chứ? Mẫu thân, ta không muốn!” Âu Dương Khả biến sắc, hộp son lạch cạch một tiếng rơi xuống đất.

Lâm thị lạnh lùng nhìn Âu Dương Khả: “Ta sao lại sinh ra đồ phế vật như ngươi chứ?”

Vương mama thở dài nhìn Âu Dương Khả nói: “Nhị tiểu thư, lần này người thật sự là đã gây ra đại họa rồi. Chuyện lúc nãy đều bị vú nuôi Cao thị kia nghe thấy hết, phu nhân sao có thể giữ lại tính mạng nàng ta chứ?”

Âu Dương Khả vừa nghe, sắc mặt liền tốt hơn rất nhiều, lúng túng nhìn hai người không dám nói. Trong phòng nhất thời yên tĩnh, Âu

Dương Khả nghĩ nghĩ, chung quy vẫn không nhin được mà dò hỏi: “Mẫu thân, son này...”

Lâm thị nhìn về cái nôi, chậm rãi đi tới, cầm lấy hộp son vừa rơi trên đất, một tay đẩy Âu Dương Khả thật mạnh: “Cút qua một bên!” Nói xong liền mở hộp son ra, tự mình quyet son bôi lên khuôn mặt đã lạnh băng của Âu Dương Hạo.

Âu Dương Khả nhìn về mặt ôn nhu của Lâm thị, một bộ dáng mẫu thân từ ái khiến trong lòng nàng ta ngược lại càng không yên. Thời khắc này trôi qua thật chậm, làm Âu Dương Khả cảm thấy cả người lạnh lẽo, hai chân như chết lạng. Mãi đến khi Lâm thị bôi xong son, hừ lạnh nói: “Chuẩn bị một chút, nửa canh giờ sau ta muốn mời các vị phu nhân đến Phúc Thụy viện!”

“Mẫu thân, người muốn làm gì?” Âu Dương Khả sợ ngây người.

Lâm thị cũng không để ý đến nàng ta, chỉ nhìn Vương mama nói: “Nhớ kỹ, Đại tiểu thư nhất định phải mời đến!”

Âu Dương Khả cả kinh, trong đầu ần ần có đáp án, mặt của nàng ta không khổng chế được mà hiện lên vẻ vui mừng. Nhưng Lâm thị liền đảo ánh mắt sắc bén qua, Âu Dương Khả lập tức cúi đầu, không dám hé răng nữa....

Lâm thị thay váy rồi mang theo Âu Dương Khả quay lại xem kịch. Vừa khéo vừa ra thì vở diễn cũng hoàn, Lâm thị cười khanh khách lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, cũng phân phó người ban thưởng cho gánh hát. Các vị phu thấy Lâm thị thì đều bước đến hàn huyên, bà ta cũng cười ứng đáp, dường như chưa hề phát sinh chuyện gì ngồi xuống cùng mọi người xem diễn.

“Khả Nhi, sao sắc mặt lại tái nhợt như vậy?”

Âu Dương Khả ngẩng mạnh đầu, lại thấy ánh mắt lạnh như băng của Lâm thị đang nhìn lại đây thì trong lòng sợ run cả người nhưng vẫn cố gắng trấn định nói: “Thân thể có chút không thoải mái mà thôi!” Nói xong liền nhìn xung quanh rồi lại nhẹ nhàng hỏi: “Nhu tử tử, tử tử của ta đang ở đâu?”

Lâm Nguyên Nhu đang xem diễn nên tùy ý nói: “Nói là đi chuẩn bị một chút cho tiệc tối!” Nàng ta không hề chú ý tới sắc mặt Âu Dương Khả càng tái nhợt, trong ánh mắt tràn ngập ánh lửa đố kỵ kỳ dị.

Noãn các.

Lý di nương đưa danh sách món ăn của tiệc tối cho Âu Dương Noãn, nàng kiểm tra cảm thấy không có vấn đề mới gật đầu nói: “Cứ vậy đi, di nương vất vả rồi!”

Lý di nương tươi cười: “Đại tiểu thư khách khí rồi, đây là việc ta nên làm!” Nói xong liền cười dẫn mama quản sự rời đi.

Âu Dương Noãn nhìn bóng dáng Lý Nguyệt Nga rời đi, nửa ngày cũng không nói.

Hồng Ngọc thấy nàng xuất thần thì nhẹ giọng hỏi: “Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Âu Dương Noãn có chút sững sốt, sau đó nói: “Ta đang nghĩ khi nào thì Lê Hương trở về, đi làm cái gì...”

“Đại tiểu thư, người thật sự đã quá mệt mỏi rồi. Việc này, vốn người không cần quan tâm. Nếu phu nhân vẫn còn, ngày ngày trôi qua đều yên ả, căn bản sẽ không giống như bây giờ, vắt kiệt tinh lực để làm việc, suy nghĩ!” Trong thanh âm của Hồng Ngọc mang theo tia

thương cảm.

Trong lòng Âu Dương Noãn ấm áp, ánh mắt khẽ cong, không tự giác mà mỉm cười. Chủ động kéo tay Hồng Ngọc nói: “Không sao, như bây giờ cũng rất tốt!”

“Đại tiểu thư!” Trên mặt Hồng Ngọc hiện lên vẻ lo lắng, “Vị phu nhân hiện tại làm việc rất độc ác, đến khi nào bà ta mới chịu buông tha cho tiểu thư chứ?”

Buông tha sao? Âu Dương Noãn cười lạnh, chuyện này tuyệt đối không có khả năng. Nàng không cần tốn nhiều sức đã đưa đến cho Âu Dương Trì hai nữ tử trẻ tuổi mỹ mạo. Chỉ dựa vào điểm ấy thôi, Lâm thị đã tuyệt đối không buông tha cho nàng.

Lâm thị là trưởng bối, nàng là vãn bối, thân phận khác biệt, tôn ti có tự. Âu Dương Noãn nàng mặc dù hận Lâm thị thấu xương nhưng cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Nay Lâm thị tuy rằng đã mất đi sự duy trì của tổ mẫu cùng sủng ái của phụ thân nhưng chừng nào còn Lâm Văn Uyên chống lưng thì bà ta vẫn sẽ vững vàng ngồi ở vị trí chủ mẫu.

Âu Dương Trì mặc dù chán ghét vạn phần, lại chưa bao giờ có ý định hưu thê. Nếu Âu Dương Noãn muốn trừ bỏ Lâm thị, đầu tiên phải lật đổ Lâm Văn Uyên. Nhưng một nữ tử khuê các như nàng muốn lật đổ Lâm Văn Uyên thì giống như lấy hạt dẻ trong lò lửa. Đây là một con đường khó khăn, mạo hiểm nhất. Còn cần phải có sự trợ giúp rất lớn.

“Hồng Ngọc, người đi theo ta lâu như vậy cũng nên hiểu tâm tư của ta. Hiện tại cho dù bà ta có buông tha cho ta, nhưng ta có thể buông tha cho mẹ sao? Chỉ có lật đổ Lâm thị, đệ đệ của ta mới có thể bình

an lớn lên!” Âu Dương Noãn mỉm cười, mắt nhìn xa xa, tựa hồ như đang lẩm bẩm một mình, “Vì Tước Nhi, ta tuyệt đối không thể lui nửa bước!”

Hồng Ngọc không hề chớp mắt nhìn nàng, hình như có chút xúc động: “Tiểu thư, Hồng Ngọc sẽ không để người phải một mình chiến đấu!”

“Người bên cạnh ta tin tưởng, chỉ có người cùng mama...” Âu Dương Noãn thở dài. Hồng Ngọc lại nghe không hiểu ý vị thâm trường bên trong...

Qua hồi lâu Âu Dương Noãn mới hỏi: “Hồng Ngọc, những chuyện ta phân phó người đã làm thỏa đáng chưa?”

Hồng Ngọc gật gật đầu nói: “Đại tiểu thư yên tâm, Hồng Ngọc đã làm thỏa đáng rồi!”

“Đại tiểu thư, Lê Hương đã trở lại!” Nha đầu bên ngoài tiến vào hồi bẩm, “Không biết đã đi đâu mà váy ướt hết, hiện tại đang về phòng thay y phục!”

“Váy bị ướt sao?” Âu Dương Noãn có chút giật mình

Nha đầu thấy nàng sau một lúc lâu mà không nói nữa liền thử hỏi một câu: “Tiểu thư?”

“Bảo nàng sau khi thay quần áo thì tới gặp ta!” Âu Dương Noãn phục hồi tinh thần, phân phó nha đầu.

Sau khi nha đầu rời đi, Hồng Ngọc liền nghi hoặc nói: “Đi vào viện phu nhân, đang êm đẹp sao váy lại bị ướt? Tiểu thư, người xem....”

“Cái này tất nhiên là có nguyên cớ!” Âu Dương Noãn nhẹ nhàng thở dài, có chút ần ưu, “Chúng ta cứ từ từ xem xét đi!”

Lê Hương thay xong xiêm y, vội vàng chạy tới. Hồng Ngọc thấp giọng nói: “Tiểu thư, nô tỳ đi ra ngoài canh!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, Lê Hương sừng sốt. Đây là Đại tiểu thư đang muốn cùng nàng nói chuyện riêng. Trong lòng Lê Hương rung mình, không tự chủ được mà siết chặt tay áo. Lúc Hồng Ngọc đi qua, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Lê Hương.

Lê Hương vừa ngẩng đầu liền đón nhận ánh mắt lạnh nhạt của Âu Dương Noãn. Lê Hương liền quỳ xuống: “Đại tiểu thư!”

Âu Dương Noãn nhoén miệng cười: “Lê Hương, mẫu thân bên đó, ta bên này. Người hai bên khó xử, chạy qua chạy lại, thật là vất vả cho người rồi!”

Lê Hương cúi gằm mặt, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư sao lại nói vậy, đây đều là việc mà nô tỳ phải làm!”

Âu Dương Noãn đứng lên, từ từ đến trước mặt Lê Hương vươn tay nâng cằm nàng ta lên rồi thở dài: “Người năm nay....đã mười sáu tuổi rồi!” Nàng cố ý dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Tuổi này sớm đã nên gả người đi, sao mẫu thân vẫn chưa hứa gả người cho ai?”

Đó là bởi vì nàng ta biết nhiều chuyện tình, phu nhân sao có thể dễ dàng bỏ qua? Lê Hương rung mình, cố cười nói: “Là nô tỳ tự nguyện hầu hạ phu nhân thêm vài năm nữa!”

Âu Dương Noãn vẫn tươi cười nhìn thẳng vào mắt Lê Hương, thật lâu sau thở dài ôn nhu nói: “Một nha đầu ôn nhu đáng yêu như người, nếu vẫn giữ lại hậu viện, nói không chừng tương lai mẫu thân

muốn đem người cất nhắc lên làm di nương. Như vậy đúng là nhất kiện mỹ sự a!”

Sắc mặt Lê Hương lập tức trắng bệch, thủ đoạn phu nhân dùng để xử lý các di nương nàng ta đều đã thấy qua. Có cho vàng Lê Hương cũng không muốn làm di nương! Âu Dương Noãn làm như không nhìn thấu tâm tư nàng ta, thản nhiên nói: “Ta thấy, vào nhà lớn làm di nương còn không bằng làm phu nhân một nhà bình thường. Tự do tự tại, ngày trôi qua thoải mái. Lại càng không cần phải khúm núm, sợ hãi. Lê Hương, người nói có đúng không?”

Đây đúng là điều mà Lê Hương ngày đêm mong chờ. Chỉ là tất cả đều không có khả năng, phu nhân tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mình! Lê Hương cúi đầu: “Đại tiểu thư nói đùa rồi! nô tỳ không dám mơ!”

“Sao lại không dám mơ? Người xưa nay thông minh trầm ổn, làm việc lại nhanh nhẹn, ta thực sự rất thích nha đầu người. Chắc người cũng biết, mẫu thân ta sau khi qua đời đã để lại cho ta không ít tài sản. Những sản nghiệp đó vốn là do ngoại tổ mẫu bảo quản, gần đây mới giao lại cho ta. Trong số đó có một chưởng quầy, đang muốn tìm một cô nương gia thế trong sạch, tính tình hiền lành về làm vợ cho con trai độc nhất của ông ấy. Còn từng cầu nha đầu bên người ta, nhưng người cũng biết, Hồng Ngọc không thể rời ta được, Xương Bồ lại cứng rắn lỗ mãng, Văn Tú lại quá chất phác thật thà. Đại nha đầu trong phòng này, thông minh lanh lợi nhất chính là người...”

Lê Hương nhất thời lấy lại phản ứng, kinh ngạc nói: “Tiểu thư....người muốn hứa gả nô tỳ...!” Rồi lập tức lắc đầu: “Tiểu thư nói đùa rồi. Nô tỳ...Nô tỳ làm sao xứng đôi...”

Trong mắt Âu Dương Noãn như có vô vàn vì tinh tú khiến người ta không dám nhìn thẳng. Nàng cười nói: “Từ khi người vào viện ta, ta

liền có chủ ý này. Nhưng bây giờ thấy người sợ hãi rụt rè, bảo sao ta có thể yên tâm gả người đi? Người như thế nếu làm chủ mẫu làm sao giúp trợng phu chương quản cửa hàng? Người cũng nên sớm rèn luyện một chút, đừng làm cho ta thấy không yên lòng!”

Lê Hương không thể tin, lẳng lặng nhìn Âu Dương Noãn: “Tiểu thư... người thật sự nghĩ như vậy sao?”

Khóe miệng Âu Dương Noãn cong lên: “Đương nhiên, sớm chuẩn bị để gả đi đi!”

Lê Hương mừng rỡ, cơ hồ như muốn đứng dậy nhảy nhót. Âu Dương Noãn mỉm cười: “Lê Hương, đến lúc đó, ta cũng sẽ cho người thêm của hồi môn. Chỉ là....”

Chương 146: Lâm vào tuyệt cảnh quay giáo nhất kích (1)

“Chỉ là cái gì?” Trên mặt Lê Hương lộ ra tia lo sợ cùng nghi hoặc.

Âu Dương Noãn cười: “Chỉ là người dù sao cũng là người của mẫu thân, sẽ không tốt nếu ta đứng ra làm chủ cho người!”

Lê Hương lập tức sững sốt, lẩm bẩm nói: “Nô tỳ sớm đã bị phu nhân ban cho tiểu thư....”

Âu Dương Noãn kinh ngạc hỏi: “Mẫu thân thật sự đem người cho ta? Chính người cũng nghĩ như vậy sao?”

Lê Hương lập tức hiểu được, thất thanh kêu: “Đại tiểu thư....”

Âu Dương Noãn nâng Lê Hương đứng lên, thấp giọng thở dài: “Ta biết, vừa rồi mẫu thân gọi người đi nhất định là bảo người làm một việc. Hơn nữa việc này nhất định có liên quan đến ta!”

Lê Hương bị một câu này dọa toát mồ hôi lạnh. Âu Dương Noãn mỉm cười, trong ánh mắt lóe ra ánh sáng ôn nhu: “Ta biết người đi theo mẫu thân nhiều năm, tình cảm tất nhiên không phải bình thường. Nhưng nay ta mới là chủ tử của người, chỉ có ta mới có thể quyết định vinh nhục cùng sinh tử của người. Lê Hương, người mẫu thân này của ta, người hẳn là hiểu rõ hơn cả. Một khi chuyện bà ấy muốn người làm hoàn thành, người cũng biết sẽ nhận được hậu quả gì? Bà ấy không chỉ giết người diệt khẩu, ngay cả người nhà của người cũng đừng mong được sống sót!”

“Phu nhân...phu nhân đã đáp ứng nô tỳ....Nói sẽ không...sẽ tha cho nô tỳ...” Lê Hương không tự chủ được mà nói.

Âu Dương Noãn cười khế: “Nha đầu ngốc, người nhìn kết cục của Thu Nguyệt xem! Một khi người đã không còn giá trị lợi dụng, kết cục của người chỉ sợ so với nàng ta còn thảm hơn!”

Mồ hôi của Lê Hương chảy ròng ròng, biểu tình trên mặt cơ hồ như vắn vẹo. Âu Dương Noãn tiếp tục nói: “Người đặt cả tính mạng làm việc cho bà ta, bất quá cũng chỉ như một bộ xiêm y mà thôi. Người còn không tỉnh ngộ sao?”

Những ý niệm trong đầu Lê Hương kịch liệt chuyển động. Đi theo phu nhân, trước mắt thì người nhà có thể được an toàn nhưng sau khi mọi chuyện hoàn thành thì sao? Có phải bản thân cũng sẽ giống Cao thị, bị giết người diệt khẩu?

Đi theo đại tiểu thư, tuy rằng không biết có tuân thủ hứa hẹn hay không nhưng ít nhất....ít nhất bên cạnh Đại tiểu thư chưa từng có nha đầu vô duyên vô cớ biến mất! Quan trọng nhất là, nếu như thành công, bản thân có thể thoát khỏi sự lo lắng sợ hãi mỗi ngày này. Gả ra ngoài làm phu nhân chính thất, đến lúc đó người nhà cũng có thể được hưởng phúc theo. Dự hoặc như vậy đúng là quá lớn....

Thần sắc Lê Hương bắt đầu lóe ra không chừng, do dự trong lòng cơ hồ như đạt tới đỉnh. Âu Dương Noãn thấy vậy cũng không thúc dục mà chỉ ôn nhu nói: “Người vào Noãn các, người khác đều đã nghĩ người là người của ta. Một khi ta xảy ra chuyện, người phải chết đầu tiên chính là người. Người hiểu chưa?”

Lê Hương là người thông minh, cúi đầu, ngón tay hơi phát run. Âu Dương Noãn mỉm cười nhìn nàng ta, cũng không thúc giục.

Thấy Lê Hương chậm chạp không lên tiếng, Âu Dương Noãn lại ôn nhu nói: "Nên nói ta đều đã nói, tự bản thân người còn chưa rõ ràng sao?"

Lê Hương nhìn nàng, nước mắt dần dâng lên, một giọt lệ đột nhiên rơi xuống. Lê Hương run run lấy từ trong tay áo ra một lọ nhỏ, hai tay kính cẩn dâng lên cho Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn nhận lấy. Trong mắt xẹt qua một tia lãnh ý, tươi cười trên mặt lại không có gì khác thường: "Đây là vật gì?"

"Đại tiểu thư!" Lê Hương lại quỳ xuống, khuôn mặt mang theo sự quyết tâm, "Lúc trước phu nhân từng mệnh nô tỳ tới Noãn các nghe ngóng. Sau khi tới, Vương mama kia vẫn quẩn lấy nô tỳ, bắt nô tỳ nghe theo lệnh của phu nhân!"

Dừng một chút rồi cắn hận nói tiếp: "Nô tỳ kiên quyết không chịu, phu nhân thấy tình hình không ổn liền lấy tính mạng người nhà nô tỳ ra uy hiếp. Thủ đoạn vụng về như vậy, ai không biết còn nghĩ rất dụng tâm. Hôm nay phu nhân còn gọi nô tỳ đến đem cái lọ này giao cho nô tỳ, bảo phải nhân lúc lên bỏ vào đồ ăn của Đại tiểu thư. Nô tỳ rất sợ nên cầm về bẩm báo với tiểu thư, thế này mới mong người chu toàn. Nay nhân chứng, vật chứng đều ở đây, Đại tiểu thư có thể bẩm báo lên Lão thái thái cùng lão gia...."

Cầm về bẩm báo sao? Nếu không phải nàng nói ra những lời lúc nãy, chỉ sợ Lê Hương đã sớm xuống tay....Trong lòng Âu Dương Noãn cười khế, nhưng ngoài mặt lại nghiêm túc lắc đầu: "Không thể!"

Lê Hương sừng sốt, chột nói: "Nô tỳ tình nguyện đứng ra làm chứng cho tiểu thư!"

Làm chứng? Chỉ một nha hoàn và một cái lọ nhỏ thì có thể chứng

minh được điều gì chứ? Nếu Âu Dương Trì có tâm thì Lâm thị đã sớm bị hưu rồi, làm gì phải đợi đến ngày hôm nay.

“Đại tiểu thư, chỉ cần lật đổ phu nhân, người sẽ không bao giờ phải chịu ủy khuất nữa!”

Âu Dương Noãn nhẹ giọng cười, tiếng cười kia mang theo một loại tự giễu. Kiếp trước lúc bỏ mạng vô số luống cuống cùng mũi nhọn lạnh băng, nay nàng đều nhìn thấy trong mắt người khác. Bây giờ Âu Dương Noãn đối với người ngoài khoan dung, tính tình ôn nhu, nội liễm, uyển chuyển hàm xúc. Nàng mặc dù không đội mặt nạ nhưng người khác cũng không dễ dàng nhìn thấu tâm tư nàng: “Nếu người là ta, người sẽ làm như thế nào?”

“Cái này...” Lê Hương có chút do dự.

Ánh mắt Âu Dương Noãn như cổ vũ Lê Hương: “Người nói đi, ta tuyệt đối sẽ không trách tội người!”

Lê Hương cắn môi: “Gán tội danh cho phu nhân, bà ta cố ý hãm hại tiểu thư!”

“Lấy tội danh gì gán cho bà ta?” Âu Dương Noãn buồn cười, “Người vốn là nha đầu bên cạnh mẫu thân, vì phạm lỗi mà bị đuổi đi. Những lời người nói người khác sẽ tin tưởng sao?”

Lê Hương ngẩn ra, lát sau nói thêm: “Cái đó....Vậy làm theo cách của phu nhân đến hãm hại chính bà ta....”

Âu Dương Noãn lại cười hỏi: “Huynh trưởng của mẫu thân là Bộ binh Thượng Thư, nếu như không minh bạch bị hãm hại, hấn sẽ dễ dàng bỏ qua sao?”

“Vây...vây chẳng lẽ chỉ trơ mắt nhìn phu nhân hãm hại tiểu thư sao?”
Lê Hương vẫn chưa từ bỏ ý định mà mở miệng.

Âu Dương Noãn nhìn Lê Hương, nàng ta ngẩn ra rồi không tự chủ được mà cúi đầu. Xác thực trong lòng Lê Hương cũng sợ hãi sau khi phản bội phu nhân sẽ bị trả thù nên mới muốn toàn lực giáng cho Lâm thị một đòn thật mạnh.

Âu Dương nhẹ giọng thở dài một hơi, rồi dịu dàng ta dậy: "Người yên tâm đi, ta sẽ không để ai làm hại đến người!"

Lê Hương nhìn thấy đôi tay trắng mịn như bạch ngọc đang nâng mình dậy kia ngược lại khiến người ta càng kinh hãi. Lê Hương không nghĩ mình lại bị Âu Dương Noãn dễ dàng nhìn thấu tâm tư như vậy, không tự chủ được mà cắn môi, không dám nói thêm lời nào nữa.

Âu Dương Noãn rất nhanh đã mang theo Lê Hương cùng Hồng Ngọc trở lại. Lúc đi ngang qua Âu Dương Khả, Âu Dương Noãn tùy ý nhìn nàng ta một cái nhưng đối phương lại không giống như bình thường ngẩng đầu khiêu khích. Trong lòng Âu Dương Noãn sâu sắc nhận ra sự khác thường.

Vở diễn đã kết thúc, bầu gánh lại lấy bài thiếp mời các vị phu nhân lựa chọn kịch. Lâm thị làm bộ day day thái dương, giống như mất hết sức lực, thần nhiên nói: “Đều là mấy vở này, cũng không có gì mới mẻ!”

Tương thị cười nói: “Nghe muội nói như vậy, chẳng lẽ còn chuẩn bị cái gì mới mẻ tiếp đãi mọi người sao?”

Lâm thị nháo ngôn, trên mặt lộ ra thần sắc có chút trách yêu: “Vẫn là Nhị tẩu thông minh, chuyện gì cũng không qua mắt được tẩu. Các vị

phu nhân ngồi lâu cũng mệt rồi, thời gian gần đây ta vừa có một bức tranh đẹp, muốn mời chư vị bình phẩm một phen. Không biết chư vị có nguyện ý dời bước?”

Tô phu nhân là người hưởng ứng đầu tiên: “Phu nhân không nói ta còn không cảm thấy. Vừa nói quả nhiên là đúng như vậy, ngồi lâu chỉ cảm thấy xương cốt cứng lại, đứng lên đi vài bước cũng tốt!”

Tươi cười trên mặt Tương thị cũng thêm thêm vài phần: “Có cái gì tốt, không ngại cho chúng ta cùng thưởng thức. Chúng ta cùng dời bước, nếu làm mọi người thất vọng sẽ không tha cho muội a!”

Mọi người đều nở nụ cười, đứng dậy tỏ vẻ muốn đi. Âu Dương Noãn cười nói với Lâm thị: “Đã có mẫu thân ở đây tiếp đãi các vị phu nhân, Noãn Nhi cũng yên tâm rồi. Tổ mẫu vẫn còn mệt, Noãn Nhi xin phép đến vấn an rồi sẽ quay lại sau!” Nói xong liền nhìn vào mắt Lâm thị.

Lâm thị hơi hơi sững sốt, sau đó nhanh chóng cười nói: “Vẫn biết con luôn hiếu thuận nhưng cũng không cần nóng vội như vậy. Đợi khách nhân về rồi chúng ta cùng đi thăm Lão thái thái không phải tốt hơn sao?”

“Nhưng là...” Trên mặt Âu Dương Noãn cố ý toát ra vài phần khó xử. Một đôi mắt đẹp lại gắt gao nhìn mỗi một biểu tình của Lâm thị.

Trên mặt Lâm thị tuy rằng coi như là trấn định, nhưng trong ánh mắt lại toát ra thần sắc vội vàng. Bà ta thân thiết nắm chặt lấy tay Âu Dương Noãn: “Được rồi, được rồi. Các vị phu nhân ở đây đều là bậc trưởng bối, con rời đi trước như vậy không phải là hơi thất lễ rồi sao? Thôi, chúng ta cùng đi một lát!”

Nói xong liền liếc mắt với Âu Dương Khả, nàng ta lại đang thất hồn lạc phách, nửa điểm phản ứng cũng không có. Vương mama khéo

léo đầy Âu Dương Khả một cái, nàng ta lúc này mới tỉnh táo lại. Quay đầu nhìn thấy Vương mama, trên mặt vẫn lộ ra biểu tình mờ mịt.

Đúng là đồ ngu xuẩn mà! Trong lòng Lâm thị mắng thầm nhưng ngoài mặt lại tươi cười nói: “Khả Nhi, Noãn Nhi muốn đến Thọ an đường kia!”

Âu Dương Khả liền giật mình, không tự chủ được mà buột miệng: “Không thể!” Vừa nói lập tức ý thức được bản thân luống cuống, vội vàng cứu vãn: “Mấy ngày gần đây tỷ tỷ cũng chưa nhìn Hạo Nhi, cùng chúng ta đến Phúc Thụy viện thăm đệ ấy một lát!”

Cảm xúc của một người thể hiện rõ nhất qua đôi mắt. Âu Dương Noãn quan sát thần sắc cùng giọng điệu của đôi mẫu tử này. Chỉ một đoạn đối thoại ngắn gọn đã nhận thấy không khí quỷ dị bên trong.

Lâm thị quá mức thân thiết, Âu Dương Khả lại thất hồn lạc phách, Vương mama thì vội vàng bất an. Rốt cuộc trong đó có duyên cớ gì? Hoặc là nói trong Phúc Thụy viện rốt cuộc đang có gì chờ nàng? Lê Hương đã nói qua Lâm thị đưa cho nàng ta lọ dược muốn bỏ vào đồ ăn thức uống của nàng. Theo Âu Dương Noãn đoán mục đích là muốn mê hoặc tâm trí nàng. Nhưng nàng vừa ngồi xuống không lâu, bọn họ cũng biết là Lê Hương còn chưa có cơ hội xuống tay, vì sao lại nóng vội rời đi như vậy?

Hay là, bọn họ đã thay đổi kế hoạch? Theo bản năng Âu Dương Noãn liếc nhìn Lê Hương, thấy đối phương cũng lộ ra vẻ mặt mờ mịt. Trong đầu Âu Dương Noãn chốc lát đã xoay chuyển vô số ý niệm, cuối cùng chính là biến thành một nụ cười thản nhiên: “Được, xin mời mẫu thân đi trước!”

Đến Phúc Thụy viện, bọn nha đầu đã sớm chuẩn bị ghế ngồi, tất cả đều đặt trong đình viện mát mẻ. Sau khi sắp xếp mọi người ngồi

xuống, Lâm thị vỗ vỗ tay liền có nha hoàn dâng trà lên. Trong từng cái chén đều để sẵn lá trà, sau đó nhanh chóng đổ nước nóng vào, lập tức trong không gian truyền đến tiếng lá trà khô ráo sao trong nước nóng tách tách.

Tương thị thấy thế liền nở nụ cười: “Bảo chúng ta đến mà lại sợ ý như vậy. Ngay cả nước trà cũng chưa chuẩn bị sẵn, rốt cuộc là vì sao?”

Lâm thị cười nói: “Nhị tẩu không biết rồi. Loại trà này phải uống như vậy mới ngon!”

Đúng lúc này, Liêu phu nhân than lên, chỉ vào ly trà nói: “Các người mau nhìn xem!” Mọi người nghe vậy liền cẩn thận nhìn vào ly trà, nhìn thấy nước trà kia xanh biếc như hồ phách, càng khiến mọi người kinh ngạc hơn là khắp sân đều phiêu đẳng hương trà.

Kha phu nhân Lại vụ tư bộ lại gần ly trà rồi liền gật gật đầu nói: “Thật ra trước đây ta đã từng nhìn thấy loại trà như vậy. Mùi hương vẫn vút lấy người, mãi vẫn chưa dứt. Thật sự là tuyệt diệu!”

Lâm thị lại mỉm cười nói: “Kha phu nhân, mùi hương quán quýt quanh người chỉ là lúc đầu. Phu nhân thử cẩn thận thưởng thức lại xem!”

Mọi người nghe vậy liền cầm lấy ly trà ghé sát vào, quả nhiên mùi hương lại sinh ra biến hóa, so với hương khí vừa rồi còn đặc sắc hơn. Mùi thơm thanh thuần từng đợt từng đợt giống như u lan trong cốc mát lạnh thấm vào ruột gan, không khỏi càng thêm tán thưởng.

Nhìn thấy mọi người đều lộ ra vẻ mặt cao hứng, Lâm thị ghé mắt nhìn qua Âu Dương Noãn liền thấy đôi mắt trong suốt của nàng cũng đang nhìn mình, biểu tình tựa tiểu phi tiểu. Trong lòng bà ta đột nhiên

cả kinh, cố gắng quay đầu cười nói với Âu Dương Khả: “Khả Nhi, vào phòng lấy bức họa của mẫu thân ra đây cho các vị phu nhân cùng xem!”

Chương 147: Lâm vào tuyệt cảnh quay giáo nhất kích (2)

Âu Dương Khả sửng sốt rồi lập tức lấy lại phản ứng, cùng Vương mama vào phòng. Chốc lát sau liền ôm ra một bức họa đang cuộn tròn đi ra. Lâm thị lấy tấm lụa bọc ngoài ra, mở dây từ từ thả bức tranh ra.

“Cái này...không phải là bút tích của Chu Minh tiên sinh, họa thánh tiền triều ‘Suối lâm đồ’ sao?” Tương thị kinh hô rồi đứng dậy bước lên xem.

Bên trên tờ giấy kia vẽ rất nhiều chùa miếu phảng phất trong sương mù, hình ảnh như ẩn như hiện, hư thực giao nhau, thật phần linh động. Bốn phía chùa miếu đều được nước vây quanh. Trong dòng nước phiêu đảng có thuyền qua lại, thân thuyền nghiêng nghiêng giống như đang nhanh chóng lướt tới, rất có cảm giác chân thực. Từ đoàn kiều trải qua trúc kính, đi qua vào sơn môn dường như có thể thấy được chùa miếu bên phải có bốn hành lang gấp khúc, càng lúc càng xa, càng lúc càng sâu. Suối nước từ chỗ sâu trào ra, vô số bọt nước như châu ngọc bắn ra làm người xem có thể nghe thấy thanh âm ‘rào rào’ bên tai.

Tương thị gật gật đầu tán thưởng: “Chu Minh tiên sinh vẽ đúng là tinh diệu. Là bức họa khó cầu. Nay trong thiên hạ cũng chỉ có mười bức, đại đa số đều ở trong cung, một số rất ít lưu lạc trong nhân gian. Cũng không ngờ muội thế nhưng lại có một bức!”

Mọi người nghe vậy đều gật gật đầu, ánh mắt hâm mộ liền hướng tới Lâm thị.

Âu Dương Noãn cong khoe môi, bức họa này ban đầu là vật trân quý của Ngoại tổ phụ, không biết làm sao lại lạc vào tay Lâm thị. Hơn mười năm nay bà ta chưa từng lấy ra cho mọi người xem, khẳng định là rất quý trọng. Nay đột nhiên lại lấy ra, đúng là có chút không ngờ được.

Uống trà, thưởng họa xong Lâm thị lại chậm rãi nói: “Trong tay ta còn có một bảo vật, là một gốc san hô đỏ, cao chừng ba thước, trong suốt xuyên thấu, là tuyệt bảo tuyệt luân. Khó có dịp cao hứng như hôm nay, lát nữa lấy ra cho mọi người cùng thưởng thức!”

Mọi người đều khen ngợi, san hô này sinh trưởng dưới đáy biển, rất khó để lấy được, huống chi là san hô đỏ cao ba thước lại càng khó gặp. Có cơ hội thưởng thức một lần, âu cũng là mỹ sự.

Chỉ có Tương thị là hơi hơi nhướn mắt, tiểu cô Lâm thị này bà ta rất hiểu. Ngày thường thập phần keo kiệt, nhất là những bảo bối trong tay Lâm thị cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ dễ dàng lấy ra cho người khác thưởng thức, sợ bị cướp đi. Hôm nay sao lại hào phóng lạ lùng như vậy?

Lâm thị vẫn chưa phân phó người đi lấy, ngược lại đột nhiên hỏi: “Noãn Nhi, trà này là thứ khó có được, sao con lại không uống?”

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua nước trà xanh biếc kia rồi mỉm cười nói: “Tất nhiên là phải thưởng thức rồi!” Nói xong liền nhẹ nhàng nâng ly trà lên nhấp một ngụm, lại dùng khăn tay che miệng cười nói: “Mẫu thân nói phải, quả nhiên là trà ngon!”

Trên mặt Lâm thị lộ ra nét cười, lần này ý cười chạm tới đáy mắt, hiển nhiên là thập phần đắc ý.

Lâm thị không biết, khi Âu Dương Noãn dùng khăn tay che miệng đã thấm hết nước trà ra ngoài, sau đó nhanh chóng đem khăn bỏ vào tay áo. Động tác này thập phần nhẹ nhàng, chỉ có Hồng Ngọc cùng Lê Hương phía sau nàng mới nhìn thấy.

Lê Hương cúi đầu, âm thầm cảm thấy may mắn khi mình không làm theo lời phu nhân. Đại tiểu thư tâm cơ thâm trầm như vậy, là người sớm đã có phòng bị, làm sao có thể dễ dàng mắc mưu?

“Khả Nhi, con đi mang gốc san hô đến đây!”

Lâm thị cố ý kêu Âu Dương Khả, nàng ta lúc này đã khôi phục lại trạng thái bình thường, yêu kiều nói: “Mẫu thân, nữ nhi vừa rồi đi nhanh, đầu gối không cần thận bị đụng!”

Lời này làm mọi người che miệng cười, một thiên kim tiểu thư đi đứng không tốt, lại không biết xấu hổ dùng giọng điệu oán giận bi thương nói với mọi người, quả thực là làm trò cười cho thiên hạ. Chỉ có Âu Dương Noãn là không cười, bởi vì nàng lập tức ý thức được Âu Dương Khả là cố ý nói những lời này. Quả nhiên nghe nàng ta nói tiếp: “Như vậy, vẫn là nhờ tỷ tỷ đi thôi!”

Lâm thị biết thời biết thế, trên mặt tươi cười nói: “Nếu đã như vậy, liền phiền Noãn Nhi vất vả đi một chuyến đến nội thất đem san hô tới đây!”

Âu Dương Noãn đứng lên, tựa hồ như rất khó xử nói: “Đáng tiếc trong phòng mẫu thân con cũng không được rõ lắm. Cũng không biết bảo vật kia được cất ở đâu? Bây giờ vội vàng tìm kiếm e là các vị phu nhân phải chờ lâu!”

Vương mama nghe vậy thì sững sốt, nhanh chóng cười nói: “Phu nhân, san hô kia để trong phòng ngài, trong khoảng thời gian ngắn

chỉ sợ Đại tiểu thư chưa tìm thấy được!”

“Lê Hương, người đi cùng Đại tiểu thư đi!” Lâm thị nâng chung trà lên, tựa hồ như tùy tiện nói.

Như vậy, Âu Dương Noãn không muốn cũng phải đi.

Âu Dương Noãn mỉm cười, cũng không từ chối nữa rồi mang Lê Hương cùng rời đi. Đi được vài bước thì dừng lại, quay đầu mỉm cười nói: “Mẫu thân, hiện tại ánh nắng mặt trời rất đẹp, gió cũng lặng, sao mẫu thân không cho người mang đệ đệ ra? Cũng tiện để các vị phu nhân nhìn một chút, cũng miễn đến tiệc tối mới ôm ra ngược lại dễ dàng chịu gió lạnh!”

Trong lòng Lâm thị cả kinh, cơ hồ nghĩ rằng Âu Dương Noãn đã nhìn thấu hết thảy, nhất thời hoảng sợ. Vương mama nhanh chóng lôi kéo tay áo, Lâm thị mới phản ứng lại, miễn cưỡng cười nói: “Tiểu hài tử luôn ngủ nhiều. Lúc này, Hạo Nhi đang ngủ...”

Ý cười của Âu Dương Noãn càng sâu: “Mẫu thân đúng là yêu thương đệ đệ. Chỉ là mọi người sẽ nhẹ nhàng, sẽ không kinh động đến đệ đệ đâu!”

Liêu phu nhân rất thích Âu Dương Noãn, cũng có ý muốn cưới nàng làm con dâu, tự nhiên đối với lời nói của nàng thập phần đồng ý, liền cười nói: “Đúng vậy, tiểu hài tử cũng không thể quá chiều chuộng. Bây giờ ôm ra cho chúng ta nhìn một chút!” Nghe vậy, những người khác cũng đều gật đầu phụ họa.

Trong lòng Lâm thị lo lắng, trên mặt lại không dám mảy may lộ ra điều gì. Vốn chỉ cần Âu Dương Noãn bước vào nội thất, có thể đem chuyện Âu Dương Hạo ngừng thờ giá họa cho nàng. Nhưng Âu Dương Noãn lại quá mức giáo hoạt, thế nhưng lại cảnh giác như

vậy. Kiên quyết không chịu đi vào một mình, như vậy sao có thể được?

Trong lòng Lâm thị hơi gấp, cơ hồ biến sắc. Lúc này Vương mama liền cắn chặt răng, đứng ra nói: “Phu nhân, những người khác chân tay vụng về sẽ làm bị thương tiểu thiếu gia. Để lão nô đi vào cùng Đại tiểu thư ôm tiểu thiếu gia ra!”

Vú nuôi Cao thị đã chết, hiện tại nha đầu trong phòng cũng đều rời đi, vạn nhất Âu Dương Noãn nhìn thấy tình hình không đúng liền không chịu tiến vào nội thất, vậy chẳng phải mọi công sức sẽ đổ biển sao? Những điều này Lâm thị đã hiểu được nên nhanh chóng mỉm cười nói: “Vậy hết thầy phó thác cho mama!”

Vương mama gật đầu, cười nói: “Lão nô hiểu, phu nhân yên tâm!” Hai người nhanh chóng trao đổi ánh mắt chỉ bọn họ mới hiểu. Thời khắc mấu chốt đã đến!

Lâm thị nhìn ba người Âu Dương Noãn, Vương mama, Lê Hương vào trong. Vốn Lâm thị muốn hạ mê dược Âu Dương Noãn, cùng Tô Ngọc Lâu tán hợp bị mọi người phát hiện, đến lúc đó Âu Dương Trì không thể không đuổi nữ nhi làm nhục gia phong này ra khỏi phủ.

Nhưng không nghĩ rằng giữa đường Hạo Nhi lại bị Âu Dương Khả hại chết. Nếu đến lúc đó điều tra ra Âu Dương Hạo bị ngạt chết, Âu Dương Khả tuyệt không thoát khỏi can hệ. Vì Âu Dương Khả mà Lâm thị buộc phải thay đổi kế hoạch, đem mọi chuyện vu oan lên Âu Dương Noãn, mượn cơ hội này trừ bỏ nàng.

Cũng may Lê Hương là người của mình, đến lúc đó chỉ cần Vương mama một mực chắc chắn Âu Dương Noãn hại chết Hạo Nhi thì Âu Dương Noãn coi như xong đời...

Tương thị không rõ là có chuyện gì nhưng cũng cười nói: “Muội cũng quá nuông chiều đứa nhỏ này rồi, sao có thể ôm ra ngoài một chút liền bị bệnh chứ?”

“Đây là đại phu dặn dò, ta cũng không còn cách nào khác!” Lâm thị làm bộ xấu hổ vạ phần nhìn mọi người cười gượng, “Còn nữa, chắc các vị phu nhân cũng biết nhà chúng ta còn có một đại công tử, hẳn vẫn luôn không thích Hạo Nhi. Ta không mang đứa nhỏ ra ngoài cũng là vì không muốn khiến hấn chán ghét!” Về mặt Lâm thị làm vẻ khó xử, đem chuyện con riêng đối xử khắt khe với kế mẫu suy diễn trước mặt mọi người.

Lâm thị thập phần thông minh, bà ta biết cách thông qua sự yếu thế tranh thủ sự đồng tình. Mọi người nhất thời đều dù ít dù nhiều cũng có chút thương cảm, mọi người cùng an ủi: “Mẫu thân như phu nhân đây đã là tốt lắm rồi. Đại thiếu gia tuổi còn nhỏ chưa hiểu chuyện, về sau sẽ tốt hơn!”

“Đúng vậy, mẫu thân hiền lương thực đức như phu nhân đây biết đi đâu mà tìm. Mẫu thân ruột thịt cũng không hơn thế này, Đại thiếu gia này cũng khó hầu hạ quá a!”

Lâm thị cười nói: “Đừng nói như vậy, nói đến ta cũng có chút ngượng ngùng. Huống hồ Noãn Nhi vẫn luôn bảo vệ bênh vực Tước Nhi, để nó nghe được sẽ thấy thương tâm!”

Mọi người nghe xong đều gật đầu nói phải. Đại tiểu thư Âu Dương gia hết lòng chăm sóc Đại thiếu gia, chuyện này mọi người đều rất rõ ràng. Lâm thị mỉm cười, bà ta muốn tất cả mọi người biết Âu Dương Noãn vì Âu Dương Tước mà chuyện gì cũng dám làm. Quan trọng là Âu Dương Tước đối với Âu Dương Hạo chỉ có chán ghét cùng oán hận!

Bốn phía duy trướng đều buông xuống, nội thất càng có vẻ như ẩn như hiện. Gió đột nhiên từ ngoài cửa sổ thổi vào, thổi tan mùi hương khí ngào ngạt. Nhã trướng trong phòng mạnh mẽ lay động, làm cả phòng mang theo một hơi thở quý dị.

Vương mama cười nói: “Đại tiểu thư, nô tỳ đi tìm gốc san hô đỏ kia. Mời tiểu thư qua bên kia giúp nô tỳ xem một chút tiểu thiếu gia đã tỉnh hay chưa!”

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Để Lê Hương đi tìm đi, Vương mama vẫn nên tự mình đến ôm Hạo Nhi. Ta dù sao cũng là cô nương chưa xuất giá, có chút không dám đụng vào tiểu hài tử...”

Đôi mắt Vương mama hiện lên sắc bén, đột nhiên cười lạnh, quyết tâm lên tiếng kêu to: “Cứu mạng a! Cứu mạng a!”

Các phu nhân bên ngoài cũng không biết chuyện gì xảy ra, nghe tiếng kêu cứu liền ngơ ngác nhìn nhau. Tất cả đều sợ tới mức đứng lên, Lâm thị bật dậy đầu tiên, nhanh chóng tiến vào nội thất, những người còn lại đều có chút sửng sốt rồi nhanh chóng đuổi theo. Nhưng cửa phòng lại bị gài gao đóng chặt, trên mặt Lâm thị lộ ra thần sắc lo lắng, la lớn: “Vương mama! Vương mama! Noãn Nhi! Các người làm gì vậy, mau ra đây! Mau mở cửa!”

Qua một lát cửa bỗng nhiên bị mở ra, Lê Hương thất kinh lao tới ngã bên chân Lâm thị, liên thanh kêu phu nhân cứu mạng. Lâm thị một phen đẩy nàng ta ra, vọt vào phòng, ai cũng không nhìn mà lao thẳng đến bên nội: “Con của ta!”

Bà ta giống như không khống chế được mà rống to, hoàn toàn mất đi dáng vẻ cao quý thường ngày: “Hạo Nhi! Hạo Nhi! Con bị ai hại a?” Nói xong liền ôm Âu Dương Hạo từ trong nội ra, hốt hoảng vô thố, nhìn bọn nha hoàn rống to: “Các người đều chết hết rồi sao? Sao lại

không có ai chăm sóc trông coi thiếu gia hả?”

Bọn nha hoàn sợ hãi nhìn Lâm thị, không biết đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, sao phu nhân đột nhiên điên cuồng như vậy?

Lúc này liền nghe Tương thị kinh hô: “Noãn Nhi!” Liền tiếp các vị phu nhân cùng các tiểu thư lúc này mới phát hiện Âu Dương Noãn té trên mặt đất, ngực trái bị một cây trâm đâm sâu vào. Sắc mặt trắng bệch, hấp hối, máu tươi chảy thấm ướt áo. Vương mama đầu đầy máu, hai mắt trống rỗng, cả mặt bị nhuộm bởi máu đỏ tươi, vạt áo tán loạn đang quỳ rạp trên mặt đất. Nhưng dường như là hoàn toàn mất đi ý thức, bên chân bà ta đầy rẫy mảnh sứ vỡ.

Màn này quá mức quỷ dị đáng sợ, tất cả mọi người đều ngây dại.

Hồng Ngọc lập tức xông đến: “Đại tiểu thư! Đại tiểu thư! Người làm sao vậy?”

Thanh âm kia thê lương vô cùng, khiến Liêu phu nhân vốn đang ngây người sợ hãi lập tức bừng tỉnh: “Mau đi mời đại phu! Mau lên!” Bọn nha hoàn cũng lập tức tỉnh lại, chạy nhanh đi.

Âu Dương Khả thấy tình hình này cũng thấy không như dự đoán, nàng ta hung tợn cầm lấy tay Lê Hương: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sao mọi chuyện lại thành như vậy?”

“Đại tiểu thư, đại tiểu thư người...” Lê Hương sớm đã sợ tới mức quỳ trên mặt đất, lắp bắp không nói nên lời.

Bên môi Âu Dương Khả gợi lên tia cười lạnh, thầm nghĩ lần này Âu Dương Noãn coi như xong đời rồi. Ai ngờ lại nghe Lê Hương nói tiếp: “Mới vừa rồi Vương mama đột nhiên nổi điên, bóp chết tiểu thiếu gia, còn muốn giết đại tiểu thư...”

“Người nói bậy cái gì đó?” Âu Dương Khả lập tức sừng sốt, dùng sắc nắm chặt lấy áo Lê Hương, ánh mắt như muốn ăn thịt người: “Người ở đây nói hươu nói vượn cái gì hả? Người đang êm đẹp làm sao có thể đột nhiên nổi điên?”

Lâm thị không nghĩ tới Lê Hương lâm trận lại phản chiến. Bà ta liền không do dự, buông Âu Dương Hạo bước nhanh đến dùng sức lắc vai Vương mama: “Vương mama, đã có chuyện gì xảy ra? Người mau nói rõ ràng đi!”

Hai mắt Vương mama vẫn đăm đăm, ánh mắt đỏ đậm, ngây ngốc mở miệng thế nhưng lại không nói được một câu.

Bên kia Hồng Ngọc đã dùng sức đem Âu Dương Noãn nâng dậy, may mắn nàng vẫn thanh tỉnh, vươn tay che chỗ bị thương bên ngực, thanh âm tuy rằng mỏng manh nhưng lại nói rõ từng chữ từng chữ: “Bà ta...Bà ta đột nhiên phát điên....giết đệ đệ....còn, còn muốn giết ta...”

Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt mọi người đều nhìn Lâm thị, bà ta biến sắc đột nhiên lớn tiếng nói: “Noãn Nhi, người không cần hồ ngôn loạn ngữ! Sao Vương mama lại giết người?”

“Ta...” Âu Dương Noãn vừa mở miệng trước mắt lại bỗng nhiên biến thành màu đen ngã quy xuống. May mà Hồng Ngọc ở bên cạnh tay lẹ mắt đỡ lấy nàng.

Vừa rồi Lý di nương biết tình hình không ổn liền lặng lẽ chạy vội đi mời Âu Dương Trì. Mọi người ở đây đang kinh sợ thì thấy Âu Dương Trì bước nhanh vào quét mắt nhìn khắp phòng. Khi nhìn thấy Âu Dương Noãn cả người đầy máu cơ hồ kinh ngốc, lập tức tiến lên đỡ lấy nàng tức giận hỏi: “Đây là có chuyện gì?”

Lâm thị một câu cũng không nói nên lời, bởi vì làm chứng chỉ có hai người. Lê Hương rõ ràng đã sớm phản bội, Vương mama lại không thể mở miệng nói chuyện. Trong lòng bà ta cũng kinh sợ đến cực điểm.

Lê Hương vội kêu lên: “Lão gia, Vương mama đột nhiên phát điên muốn giết tiểu thiếu gia. Đại tiểu thư ngăn cản, bà ta liền lấy cây trâm trên đầu đâm tiểu thư!”

“Phụ thân, đừng nghe nó nói bừa. Nó là nha đầu của tỷ tỷ, nhất thời phát điên nên mới nói lung tung!” Khuôn mặt tú lệ của Âu Dương Khả cơ hồ như trở nên dữ tợn.

“Không, lão gia! Nô tỳ từng là người của phu nhân. Nô tỳ tuyệt đối sẽ không nói lung tung!” Lê Hương liền nói những chuyện long trời lở đất, “Phu nhân lệnh cho nô tỳ đem mọi hành động lời nói của đại tiểu thư mỗi ngày báo cáo rõ cho phu nhân, không để bị phát hiện. Nhưng dù nô tỳ chưa từng đọc qua thánh hiền thư thì cũng là người biết tri ân báo đáp. Đại tiểu thư đối với nô tỳ rất nhân hậu, nô tỳ tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn tiểu thư vô tội phải chịu khổ. Việc này thật sự là Vương mama phát điên giết người lung tung, lão gia phải làm chủ cho tiểu thư a!”

Mọi người trong phòng đều sợ ngây người, khuôn mặt bạch ngọc của Lâm thị phủ đầy hàn sương, sắc giọng nói: “Người, người ngậm máu phun người! Lão gia, Vương mama đi theo ta nhiều năm...”

“Phụ thân...” Trước mắt từng trận choáng váng truyền đến, vậy nhưng suy nghĩ của Âu Dương Noãn lại chưa từng thanh tỉnh như bây giờ. Dưới chân nàng nhũn ra, thuận thế ngã vào lòng Âu Dương Trì: “Phụ thân! Cứu...cứu con. Có người muốn giết con...”

“Noãn Nhi!” Âu Dương Trì mày nhú chặt, vừa nhấc mắt liền thấy khách nhân đứng đầy phòng thần sắc khác nhau. Trong lòng hấn run lên, lập tức ra quyết định, lớn tiếng nói: “Người đâu, mau trói Vương mama ác nô này lại! Ai cầu xin đều bị xử lý!”

Chương 148: Lâm vào tuyệt cảnh quay giáo nhất kích (3)

"Âu Dương lão gia, thương thế của đại tiểu thư tuyệt đối không thể chậm trễ....." Liêu phu nhân nhắc nhở nói. Lúc này mọi người mới phát hiện sắc mặt Âu Dương Noãn càng tái nhợt.

Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy trước ngực đau đớn, trời đất trước mắt như xoay chuyển, cơ hồ như không thể đứng thẳng được. Bên tai không ngừng truyền đến tiếng gọi lo lắng của mọi người, trước mắt cũng dần mờ hồ, nàng mơ màng nhìn thấy các phu nhân tiểu thư xung quanh lộ vẻ mặt vội vàng, phụ thân Âu Dương Trì lại xanh mặt. Đối với hết thảy những điều này, trong lòng Âu Dương Noãn đã sớm chán ghét, rất nhanh chìm vào màn nước lạnh lẽo tối tăm, nước vô hạn đua nhau ập tới, vượt qua đầu, cướp đi hô hấp của nàng. Trên trời đất toàn một mảnh đỏ tươi...

Âu Dương Noãn cực lực giãy dụa, thần trí dần dần thanh tỉnh, nhưng làm sao cũng không thể mở mắt được. Giống như bản thân đang bị đặt vào nước sông lạnh như băng, toàn thân rét căm, vừa thoáng động trước ngực liền truyền đến đau nhức tê tâm liệt phế.

Vài lần thanh tỉnh hỗn độn, lại vô lực giãy dụa, cuối cùng lại mất đi ý thức.

Màn giường buông xuống, dưới ánh nến trong phòng ảm ảm tràn ngập một mùi vị thuốc nồng đậm.

Âu Dương Noãn thâm hít sâu một hơi, một hồi âm mưu kia xem như đã bình yên vượt qua. Lúc này nàng nằm trên giường, những

người đó lại không thể nào thương tổn đến nàng.

Lúc Vương mama la hoảng lên kia, Âu Dương Noãn liếc mắt, Lê Hương một bên liền phản ứng nhanh chóng dùng bình hoa kia mạnh mẽ đập xuống đầu bà ta, còn nàng thì vọt đến khoá cửa lại....Chuyện này cũng trách Vương mama quá mức tự tin, lại để Lê Hương đứng sau lưng. Sau đó bà ta lại không thể nói chuyện vì đã bị hai người ép uống hết thuốc trong lọ sứ kia.

Còn cây trâm....Âu Dương Noãn bỗng nhiên run lên, nhớ tới cây trâm kia môi nàng hiện lên nụ cười lạnh, vì để người khác tin tưởng nàng liền lấy cây trâm của Vương mama tổn thương chính mình. Ai sẽ còn hoài nghi một tiểu thư yếu đuối đang ngã trong vũng máu? Ai sẽ tin có người lại ngoan độc đối xử với chính mình như vậy?

Một khắc kia Âu Dương Noãn không còn sự lựa chọn nào khác. Lúc đầu nàng không biết Âu Dương Hạo đã chết, chỉ đến khi Vương mama lớn tiếng kêu cứu nàng mới tỉnh ngộ. Lâm thị muốn vu hãm nàng giết chết đứa nhỏ, một khi mọi người tin điều đó, nàng cùng Tước Nhi chỉ còn đường chết, lại một lần nữa lâm vào tuyệt cảnh. Phải quay giáo nhất kích mới có thể phá huỷ âm mưu của Lâm thị.

Ngoài màn hình cơ hồ có bóng người, thanh âm quen thuộc của Lý thị truyền đến: “Noãn Nhi có tỉnh lúc nào không?”

“Hồi bẩm Lão thái thái, thần trí Đại tiểu thư vẫn chưa thanh tỉnh!”
Phương mama ghen ngào hồi đáp.

“Đã qua một ngày....” Thanh âm Âu Dương Trì ưu thiết, “Hay là đã thương tổn vào tâm phế?”

“Lão gia chớ lo. Đại phu nói không thương tổn đến tâm phế, chính là thân mình tiểu thư yếu ớt không thể dùng thuốc quá mạnh. Nếu

không ngược lại sẽ phản tác dụng!” Phương mama sục sục nói.

Bên ngoài thật lâu sau không có tiếng động, chỉ có vị thuốc nồng đậm tràn ngập. Âu Dương Noãn nỗ lực nâng tay, muốn vén rèm lên thế nhưng lại hoàn toàn không có khí lực.

Lúc này lại nghe thấy Lý thị nặng nề thở dài: “Ác nô này đúng là cả gan làm loạn, phu nhân người cũng thật sự kỳ quái. Mọi người đều nói Vương mama giết chết Hạo Nhi còn tổn thương Noãn Nhi, vậy mà nó còn một mực che chở cho điều nô kia...”

Yên lặng một lát lại nghe Âu Dương Trì hừ lạnh: “Đúng là quá đáng hết mức!” Cũng không biết là nói chuyện Vương mama hay là Lâm thị vẫn một mực che chở cho lão nô kia.

Âu Dương Noãn vừa muốn mở miệng mới phát giác khí lực mỏng manh, thanh âm ngay cả bản thân cũng không nghe rõ, lại càng tác động đến vết thương trên ngực, nhất thời đau đớn không nói nên lời.

Bên ngoài vẫn không có ai phát giác.

Đúng lúc đó nha đầu bên ngoài tiến vào hồi bẩm: “Không tốt rồi Lão gia, Lão thái quân cùng Đại phu nhân Hầu phủ đến...Chúng nô tỳ không ngăn được!”

“Cái gì?” Âu Dương Trì cùng Lý thị liếc nhìn nhau, sắc mặt đồng thời đại biến. Chuyện Âu Dương Noãn bị thương bọn họ không báo cho Lão thái quân, nhưng mà nhiều phu nhân tiểu thư đều thấy được, ai lại không biết chứ? Chỉ là bọn họ không ngờ Lão thái quân lại tới nhanh như vậy!

Lý thị sững sốt, lập tức sửa sang lại quần áo rất nhanh rồi đi ra ngoài. Không lâu sau vẻ mặt tươi cười cùng Lão thái quân và đại phu

nhân Trấn quốc Hầu phủ bước vào phòng. Âu Dương Trì nhìn Âu Dương Tước bên cạnh Lão thái quân, hung hăng trừng mắt nhìn hấn một cái nhưng Âu Dương Tước lại rũ mắt xuống, phảng phất như không nhìn thấy.

Lão thái quân cũng không thềm nhìn Âu Dương Trì đang hành lễ, hừ lạnh một tiếng rồi đi qua, tự mình vén rèm lên. Nhìn thấy Âu Dương Noãn sắc mặt tái nhợt, bên ngực được băng bó, hiện ra rất nhiều máu tươi, nhìn thấy thực sự ghê người. Trong lòng bà mãnh liệt đau đớn, đây chính là ngoại tôn nữ tâm can của bà. Lão thái quân quay mạnh đầu, lớn tiếng quát: “Các người chăm sóc như thế nào đây? Đều là người mù kẻ điếc hết sao? Tiểu thư bị thương thành như vậy cũng không cho ta biết? Các người nghĩ Trấn quốc Hầu phủ đều chết hết rồi sao?” Lời này là nói với bọn hạ nhân nhưng sắc mặt Âu Dương Trì thoát cái trắng bệch.

Đôi mắt Phương mama đã sớm ướt đẫm, chính là liều mạng nhịn xuống quỳ mạnh xuống đất, khóc không thành tiếng nói: “Lão thái quân, là nô tỳ vô năng không thể bảo vệ Đại tiểu thư. Thật sự không còn mặt mũi nào nhìn ngài!”

Trong đôi mắt Lão thái quân cũng hàm chứa nước mắt, thất thanh mắng: “Ta đem nữ nhi thân sinh cho người chăm sóc, người lại chiếu cố đưa xuống suối vàng. Ngoại tôn nữ của ta người nên chăm sóc tốt, nhưng người thì sao? Làm hại Noãn Nhi còn nhỏ như vậy đã phải chịu nhiều đau khổ, người đúng là đã cô phụ lòng của ta a! Thật sự là người không có lương tâm, là ai đã làm chuyện này?”

Hồng Ngọc cùng các nha đầu liếc nhìn nhau, đồng thời quỳ xuống. Lập tức ngoại trừ Âu Dương Trì cùng Lý thị, mọi người đều quỳ xuống.

Lý thị thấy tình hình không tốt, sợ Phương mama nói điều không tốt

nên vội nói: “Phương mama, người là người lâu năm bên cạnh Đại tiểu thư, làm việc hiểu được nặng nhẹ. Vạn phần không thể nói năng hồ đồ!”

Phương mama lạnh mặt nhìn Lý thị, vẻ mặt đều là thần sắc bất chấp bất cứ giá nào: “Lão thái thái nói đúng, một tay lão nô chăm sóc đại tiểu thư từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ cũng chưa từng để người phải chịu uỷ khuất. Nhưng năm gần đây, đại tiểu thư không còn mẫu thân ruột thịt, còn phải che chở cho Đại thiếu gia, thật sự là đã phải chịu nhiều uỷ khuất. Tiểu thư nhân từ khoan dung, tình tình dịu ngoan đem tất cả uỷ khuất nhẫn nhịn xuống, từ đầu tới cuối không dám cùng người khác tranh đoạt cái gì, vẫn luôn miễn cưỡng cười vui. Còn ra lệnh không cho bất luận kẻ dưới nào lộ ra, phải nhân nhượng vì đại cục, chỉ sợ cô phụ Lão thái quân, sợ ngài lo lắng thương tâm. Bọn tiểu nhân này hết lần này đến lần khác mưu hại, tiểu thư đều cẩn thận né tránh, hết sức nhường nhịn bỏ qua. Nhưng bọn họ căn bản là muốn mạng của Đại tiểu thư a! Đại phu nói lúc này bị thương mãi vẫn chưa tỉnh hơn phân nửa là vì mệt mỏi quá độ. Lão thái quân, ngài thiếu chút nữa là đã không còn được nhìn thấy Đại tiểu thư a! Cầu xin ngài hãy làm chủ cho tiểu thư!” Nói xong liền gục đầu khóc lớn.

Lão thái quân giận tím mặt, xông lên nắm lấy tay áo Âu Dương Trì: “Đây là chuyện gì hả? Người hãy nói rõ ràng cho ta, nếu người không thể giải thích rõ ràng, chúng ta cùng đến trước mặt Thánh Thượng nói cho rõ. Âu Dương phủ người hại nữ nhi ta chưa đủ, còn muốn hại ngoại tôn nữ của ta. Các người đây là đang ép người quá đáng sao?”

Âu Dương Trì sợ tới mức trốn sau Lý thị, sắc mặt đều trắng bệch.

“Lão thái quân, người hãy bớt giận!” Trầm thị lau lệ, đau khổ khuyên. Âu Dương Tước cũng bước lên nâng Lão thái quân, sợ bà quá mức

kích động mà ngất đi. Nhìn đến tỷ tỷ đang bị thương, trong lòng hẳn đau đến tê tâm liệt phế nhưng cũng chỉ có thể cố nén thống khổ, không nói được một lời. Hẳn biết Âu Dương Trì ngoan độc ích kỷ cho nên mới đi mời Lão thái quân.

Mọi người đều sợ hãi nhìn Lão thái quân, nhưng bà vẫn chưa hết tức giận, phần hận trừng mắt nhìn Lý thị. Giáo dưỡng cùng thái quân hào môn cao quý sớm đã bị phần nộ ném ra sau đầu, bà kích động lạnh lùng nói: “Rốt cuộc là ai đã làm cháu gái ta bị thương thành như vậy?”

Chuyện phát sinh đột ngột, Lý thị cùng Âu Dương Trì trước đó cũng không biết Trấn quốc Hầu phủ lại đột nhiên ghé qua, lúc này liền có chút trở tay không kịp. Hai người âm thầm kêu khổ, Lý thị phải cố gắng lắm mới gượng cười lấy lòng nói: “Lão thái quân, ngài đừng nóng vội, có chuyện gì từ từ nói!”

Ánh mắt hung hăng như muốn ăn thịt người của Lão thái quân quét qua. Lý thị sợ tới mức sững sốt, có chút chột dạ trước nay chưa từng có. Chuyện đã đến nước này, muốn che dấu cũng không được nữa....Nên làm gì bây giờ? Trong lòng Lý thị bồn chồn không yên.

Lý thị ý thức được, Vương mama là tâm phúc của Lâm thị, nói bà ta vô tình đã thương người ai sẽ tin tưởng chứ? Quan trọng nhất là nhóm mama nha đầu phía sau, Lý thị quét mắt qua đám người Phương mama cùng Hồng Ngọc, ý bảo các nàng không cần nói lung tung, sau đó cười nói: “Lão thái quân, mọi chuyện đều do ác nô Vương mama kia...”

Lão thái quân còn chưa nghe xong đã giận dữ: “Ác nô kia đâu? Nếu bà ta chỉ là một tên nô tài thì sau lưng chắc chắn có kẻ sai bảo? Ai là người đứng sau?”

Thanh âm lạnh lùng của Âu Dương Tước vang lên: “Ngoại tổ mẫu, là mẫu thân đã bảo tử tử vào nội thất. Kết quả là Vương mama nhân cơ hội này hại tử tử!”

Sắc mặt mọi người đều trở nên cứng ngắc, ý tứ này rõ ràng muốn nói Lâm thị sai khiến Vương mama giết Âu Dương Noãn! Trong lòng Âu Dương Trì tức giận, thầm nghĩ tiểu tử này không giúp đỡ che dấu thì thôi lại còn nói lung tung. Hắn liền giải thích: “Lão thái quân, Tước Nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, ngài trăm ngàn lần đừng tin! Tất cả mọi chuyện đều do một mình Vương mama gây nên, ngài ngấm lại xem Uyển Như là mẫu thân của Hạo Nhi, cho dù nàng muốn đả thương Noãn Nhi làm sao có thể ngay cả tính mạng Hạo Nhi cũng không màng chứ?”

Trong lý luận của người thường Âu Dương Hạo dù sao cũng là con của Lâm thị, nếu như là bà ta sai khiến Vương mama giết Âu Dương Noãn vì sao lại còn liên lụy đến con mình chứ? Cho nên mọi người đều cảm thấy Vương mama là bị sát khí của Thiên sát cô tinh khắc, trong nhất thời phát điên, chẳng những ra tay sát hại tiểu thiếu gia mà còn muốn hại Đại tiểu thư....Tuy rằng Âu Dương Trì biết lời giải thích này cũng thực gượng ép nhưng mọi người đều chính mắt nhìn thấy Vương mama phát điên, đại tiểu thư ngã trong vũng máu...

Lão thái quân hừ lạnh: “Cái này ngươi tự đi hỏi nương tử hiền của ngươi đi! Ác nô kia đâu, bây giờ tính xử lý thế nào?”

Âu Dương Trì sừng sốt, mặt đen lại: “Uyển Như vẫn một mực che chở. Ta...”

“Ngươi...” Lão thái quân nhất thời giận dữ công tâm, cơ hồ như muốn ngất đi.

Trầm thị thấy thế thì bước lên giữ chặt lấy ta bà, ôn nhu nói: “Lão thái

quân, ngài đừng nóng vội. Tuổi ngài đã lớn, từ từ nói, từ từ nói. Không nên tức giận như vậy...” Nói xong liền cùng Âu Dương Tước giúp đỡ Lão thái quân ngồi nghỉ. Lê Hương liền dâng lên ly trà nóng.

Thấy Lão thái quân uống trà xong sắc mặt tốt lên một chút, Trầm thị mới yên tâm nhìn thoáng qua Âu Dương Trì cùng Lý thị sắc mặt khó coi đang đứng nơi đó, ôn nhu nói: “Nhị vị, hôm nay chúng ta đều là người trong nhà, không ngại mở lòng mà nói chuyện. Nếu như bị người ngoài biết được đường đường là thiên kim Lại Bộ Thị Lang bị một ác nô đả thương nhưng gia chủ lại không cách nào trừng trị, chẳng phải khiến cả thiên hạ này chê cười hay sao? Việc cần thiết lúc này chỉ có mời quý phủ nghiêm trị ác nô này mới có thể bình ổn phong ba, đạo lý này Lão thái thái xem có đúng hay không?”

Lý thị cười gượng nói: “Đại phu nhân nói có đạo lý thì chính là có đạo lý!” Tiếp theo nghiêm túc nói: “Chúng ta nhất định sẽ nghiêm trị lão điều nô này!”

Lão thái quân đã tức giận cực điểm, căn bản không thể nào bình tĩnh được. Nay nhìn người Âu Dương gia thật sự càng cảm thấy ghét cay ghét đắng, không muốn phí sức nói thêm với bọn họ nữa câu.

Lý thị lại lấy lòng nói: “Lão thái quân, chuyện này dù sao cũng chỉ là ngoài ý muốn mà thôi. Noãn Nhi ngoan ngoãn vâng lời từ khi còn nhỏ lại thông minh nhu thuận. Nó không chỉ là cháu gái của ngài, cũng là cháu ruột của ta, ngài đau lòng còn ta thì không sao? Ta đáp ứng với ngài, nhất định sẽ thay Noãn Nhi xả giận. Hôm nay Noãn Nhi phải chịu ủy khuất, ngày sau ta nhất định sẽ bù đắp thật tốt. Nếu làm không được, ngài lại tới tìm ta tính sổ!”

Sắc mặt Lão thái quân âm lãnh nhìn chằm chằm Lý thị, nhìn thẳng đến mức Lý thị có chút chột dạ.

Trầm thị cười nói: “Lão thái quân, người xem Lão thái thái đã nói như vậy, ngài cũng nên bớt giận. Chúng ta từ từ thương lượng!”

“Từ từ thương lượng? Còn gì đâu nữa mà thương lượng!” Lão thái quân trừng mắt, hung hăng nói: “Phương mama, mau thu dọn đồ của tiểu thư! Mau!”

Lý thị vừa nghe liền biết chuyện hỏng rồi, hồ đồ nói: “Ai nha Lão thái quân, ngài muốn làm gì vậy?”

Lão thái quân lạnh lùng nói: “Mang Noãn Nhi đến Trần quốc Hầu phủ dưỡng thương!”

Sau khi do dự một lúc lâu, Âu Dương Tước mới thấp giọng nói: “Lão thái quân, chuyện này có chút không thỏa đáng. Có nên thương lượng một chút với Đại cứu cứu rồi hãy đưa ra quyết định hay không?”

Lão thái quân cả giận nói: “Sợ cái gì? Noãn Nhi là ngoại tôn nữ của ta, ta mang nói về dưỡng thương thì có làm sao!” Sau đó lạnh mặt nhìn Trầm thị bên cạnh: “Cái này, ta còn làm chủ được!”

Trầm thị sừng sốt, biết Lão thái quân đang khảo nghiệm mình liền nhanh chóng khuyên: “Tước Nhi, con không cần lo lắng. Để Noãn Nhi cùng chúng ta trở về dưỡng thương một thời gian cũng tốt!”

Lý thị giật mình: “Lão thái quân, Noãn Nhi vẫn còn bị thương sao có thể tùy tiện di chuyển?”

Nhưng mà đã không ai để ý nữa, nhóm người Phương mama đã muốn đứng dậy thu dọn. Trầm thị cũng phân phó người bên cạnh nhẹ nhàng nâng Âu Dương Noãn dậy. Quả nhiên là thực sự rời đi, Âu Dương Trì không khỏi nóng nảy: “Lão thái quân! Noãn Nhi dù sao

cũng là nữ nhi của ta, là người Âu Dương gia. Ngài làm cái gì vậy?”

Lão thái quân bình tĩnh nói: “Làm cái gì? Khi nào bộ xương cốt già này còn sống, quyết không có đạo lý trơ mắt nhìn ngoại tôn nữ của mình chịu khổ. Hôm nay ta mang người đi, sáng mai các người phải đem thi thể ác nô kia đến Hầu phủ để tạ tội. Người đứng sau kia người cũng phải có biện pháp xử lý, nếu không cho dù nháo đến Kim loan điện, ta cũng sẽ không từ bỏ!”

Trong đầu Lý thị lập bộp, bước lên ngăn cản Âu Dương Trì, trên mặt cười cười nói: “Đương nhiên! Đương nhiên!”

Lý thị cùng Âu Dương Trì tiến tới tận cửa, nhìn thấy Lâm Chi Nhiễm đã tự mình hộ tống xe ngựa thì không khỏi lắp bắp kinh hãi. Việc đã đến nước này, bọn họ cũng vô lực ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn xe ngựa Trấn quốc Hầu phủ rời đi. Âu Dương Trì mờ mịt quay đầu nhìn Lý thị: “Lão thái thái, chuyện này phải làm sao?”

Làm sao? Lý thị trầm mặt xuống: “Lập tức mang ác nô kia trượng lễ, đi suốt đêm mang đến Trấn quốc Hầu phủ!”

“Nhưng Uyển Như...”

“Hừ, đều là do tiện nhân này! Bản thân nó cũng khó bảo toàn, nói gì đến muốn bảo vệ người khác!”

“Vâng, con lập tức phân phó người đi làm!” Âu Dương Trì mờ mờ lạnh chảy ròng ròng, gương mặt thấy trường tử Âu Dương Tước đang lạnh lùng nhìn mình. Ánh mắt kia cừu hận như muốn xuyên thấu hẳn, Âu Dương Trì lập tức tức giận nói: “Nghịch tử, là người mang người đến!”

Lý thị vừa nghe hẩn hẩn Âu Dương Tước thì nhất thời nóng nảy,

oán hận nói: “Người quản giáo cho tốt tiện nhân kia là được, không được mắng tôn tử của ta!”

Lúc này, Âu Dương Tước quay đầu nhìn hướng xe ngựa Trấn quốc hầu rời đi, trong đôi mắt bất tri bất giác đã đọng đầy nước mắt...

Lại Bộ Thị Lang làm tiệc đầy tháng quý tử, nhưng chính trong ngày hôm đó lại bị ác nô bức tử. Không những thế Đại tiểu thư Âu Dương gia vì bảo vệ cho ấu đệ mà bị ác nô kia đâm trọng thương, nguy hiểm đến tính mạng. Lão thái quân Trấn quốc hầu phủ tức giận mang Âu Dương Noãn về Hầu phủ dưỡng thương....

Tin tức này chỉ trong một đêm đã truyền khắp kinh đô, nhất thời mọi người đều xôn xao, nói vị tiểu thiếu gia này là Thiên sát cô tinh, bởi vì sát khí của hắc nên mới khiến tôi tớ phát điên. Nói tiểu thiếu gia mệnh rất cứng rắn mới liên lụy trưởng tử tài danh xuất chúng. Nói kế mẫu Âu Dương gia không đức, dung túng ác nô hành hung, ý đồ mưu hại trưởng nữ...Việc này ngay cả Đại công chúa cũng bị kinh động, chẳng những phái đến một ngự y mà còn ban không biết bao nhiêu là dược liệu quý hiếm....

Chương 149: Mỹ nhân nam trang

Xe ngựa như một hòn lửa chạy dài trên phố, dừng ngay trước cửa Trấn quốc Hầu phủ. Bọn hạ nhân thấy Đại thiếu gia xuống ngựa liền cúi đầu hành lễ.

Lâm Chi Nhiễm bước thẳng vào Mặc Ngọc đường, nha đầu Dung Trữ biết thiếu gia muốn thay y phục liền nhanh chóng lấy tổ sắc ti bào mang ra. Thần sắc Lâm Chi Nhiễm vẫn thản nhiên, thay áo choàng bên ngoài, lại rửa sạch hai tay sau đó nhận lấy khăn lụa chậm rãi lau.

“Biểu tiểu thư sao rồi?”

Đại thiếu gia dù sớm dù muộn cũng sẽ hỏi thăm một lần, Dung Trữ sớm đã thành thói quen, lúc này liền nhẹ giọng nói: “Biểu tiểu thư đã dần hồi phục. Sáng nay còn đánh đàn, buổi trưa Nhị tiểu thư có tới thăm liền giữ lại dùng bữa!”

Nhị tiểu thư mà Dung Trữ nói chính là thân muội Lâm Nguyên Hình của hắn. Lâm Chi Nhiễm nghe vậy thì nhú mày, khẽ uh một tiếng. Dung Trữ thấy hôm nay thiếu gia có chút khó chịu liền nhẹ giọng nói: “Đại thiếu gia, đồ ăn đã dọn lên. Ngài dùng luôn chứ?”

Tay Lâm Chi Nhiễm hơi hơi dừng lại, sau một lúc lâu mới nói: “Bỏ đi!”

Dung Trữ đi theo Lâm Chi Nhiễm nhiều năm, rất hiểu tính hắn nên lập tức bảo hạ nhân dọn xuống. Lúc này Lâm Chi Nhiễm cũng chậm rãi bước ra ngoài.

Trấn quốc Hầu phủ lớn như vậy, lúc này lại yên tĩnh không tiếng động. Bởi vì biểu tiểu thư bị thương, làm Lão thái quân tức giận, nha hoàn hầu hạ bên cạnh không dám tùy tiện mở miệng. Bọn hạ nhân tất nhiên là càng cẩn thận hơn, sợ lớn tiếng nói chuyện sẽ gặp họa, ngay cả họa mi ngoài hành lang cũng ngừng huyên náo, lặng yên không tiếng động.

Thấy Lâm Chi Nhiễm đến, nha đầu mama đều hành lễ. Hắc thân nhiên nhìn bọn họ, xuyên qua hành lang dài chậm rãi đi tới, bất tri bất giác đã đến cửa Mộng Vũ lâu.

Mộng Vũ lâu này là năm đó Lâm Uyển Thanh tự mình đề bút, cho nên đây cũng là nơi mà bà ở trước khi xuất giá. Sau khi nữ nhi xuất giá, Lão thái quân lúc nào cũng sai người quét dọn bố trí, chưa bao giờ từng có một ngày hoang phế, thậm chí khi nữ nhi về thăm sẽ ở lại. Nay chỗ đã tĩnh mịch nhiều năm lại nghênh đón Âu Dương Noãn.

Hồng Ngọc thấy Lâm Chi Nhiễm, vội vàng muốn thông báo nhưng hắc lại cười nâng tay ngăn lại. Chính mình một đường chậm rãi đi lên bậc thang, đến gần phòng hoa nhỏ.

Cách từ xa đã nghe thấy tiếng cười của Lâm Nguyên Hình: “Lão thái quân đối với muội thật tốt. Muội xem ngọc như ý vô giá này, bình phong mã não san hô này, rèm che bảo thạch thủy tinh này, bảo phiến khổng tước khảm châu tương bảo này....đều là sau khi muội tới mới cố ý lấy trong kho phòng ra tặng cho muội. Ta nhìn mà cũng thấy ghen tị a!” Tuy trong miệng thì nói ghen tị nhưng trên mặt, trong ánh mắt hoàn toàn là sự cao hứng không nói nên lời.

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Vậy phải đa tạ Ngoại tổ mẫu ưu ái rồi!” Nàng biết, Lâm Nguyên Hình nói như vậy nhưng lại không hề ghen tị, mà là sự quan tâm phát ra từ nội tâm.

Lâm Nguyên Hình nói tiếp: “Cũng may mạng muội lớn. Muội không biết được lúc Lão thái quân mang muội về, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy trắng, đại phu nói thiếu chút nữa là không cứu được. Nhưng nhìn muội hiện tại xem, chẳng những có thể chạy nhảy, ngay cả sắc mặt cũng hồng nhuận hơn rất nhiều!”

Âu Dương Noãn cười rộ lên: “Cái gì mà có thể chạy có thể nhảy? Hình biểu tử nói giống như muội là nha đầu điên vậy!”

Đôi mắt đẹp của Lâm Nguyên Hình lung liếng cười: “Ta thấy so với trước kia muội đã hoạt bát hơn rất nhiều. Trước kia cũng chỉ cười cười, nay còn biết nói đùa chọc người khác. Thế này mới giống với tiểu nha đầu, mới phù hợp với tuổi của muội!”

Âu Dương Noãn cười càng sâu: “Đó là bởi vì ta biết Ngoại tổ mẫu, Đại cửu cửu cùng Đại cửu mẫu yêu thương ta, cho nên ta mới có thể không kiêng dè gì như vậy. Biểu tử ghen tị sao? Được rồi, ngày mai ta sẽ nói với Đại cửu mẫu để người yêu thương tử nhiều thêm một chút, miễn cho sau này gả đi lại oán giận mẫu thân không thương tử a!”

Lâm Nguyên Hình đỏ mặt, lập tức nhảy dựng lên: “Được lắm! Muội dám trêu ta!”

Nói xong liền xông lên muốn bắt lấy Âu Dương Noãn, ánh mắt Âu Dương Noãn trong suốt, muốn né tránh lại tránh không thoát, hai người liền nháo cùng một chỗ. Trong nhất thời cả phòng đều tràn ngập tiếng cười, Lê Hương bên cạnh vội nói: “Đại tiểu thư, đừng chạy nhanh như vậy. Vạn nhất làm vết thương rách ra thì phải làm sao?”

Vừa nói xong Lâm Nguyên Hình liền ho khan một tiếng rồi nghiêm mặt nói: “Tiểu nha đầu muội càng ngày càng vô pháp vô thiên, ta mới

không thềm nháo với muối!” Nói xong liền nhìn chung quanh, ngạc nhiên: “Vừa rồi ta vào liền cảm thấy nơi này trống trải, sao lại chỉ để lại nha đầu của muối? Chẳng lẽ chê nha đầu nhà ta vụng về không hầu hạ tốt sao?”

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Ngoại tổ mẫu sai đến đây bốn người, Đại cửu mẫu mang đến hai người, ngay cả tỷ cũng mang một người tới đây. Chỗ này thực sự không cần nhiều người như vậy. Ngoại trừ bốn nha đầu của Ngoại tổ mẫu muối giữ hai, còn lại muối đều đuổi đi hết rồi!”

Lâm Nguyên Hình kinh ngạc: “Vì sao?” Nói đến đây đột nhiên ý thức được, sắc mặt trầm xuống: “Có phải có kẻ nhân cơ hội động tay động chân với người ở đây? Có phải là bọn người Nhị thúc mẫu?”

Trong phòng liền rơi vào im lặng, Lâm Chi Nhiễm ngoài cửa nghe đến đó liền không tự chủ được mà nhíu mày.

“Muối không nói ta cũng biết chủ ý trong lòng bọn họ. Tổ mẫu nơi đó bọn họ không bố trí được người nên mới có ý niệm hành động với muối! Như vậy cũng tốt, nếu như bọn họ bố trí người bên cạnh muối sớm hay muộn cũng là mối họa, không bằng cùng nhau đuổi hết đi!”

Âu Dương Noãn ngưng cười nói: “Tỷ tỷ nói phải, so với thu nhận nha đầu không tín nhiệm, chi bằng dùng nha đầu thân cận của mình!”

Lâm Nguyên Hình nhìn nàng, gật gật đầu nói: “Hầu phủ chúng ta tự nhiên nhiều người. Đối với những nô tỳ tạp tâm thì đúng là nên có phòng bị. Nếu như bị người khác thu mua, lợi dụng đến đối phó với chúng ta thì đúng là không ổn. Noãn Nhi, cũng là muối suy nghĩ cẩn thận!”

Nói xong lại hơi thở dài: “Bệnh của muối còn chưa hết, đừng quá

mức sầu lo. Những chuyện khác cứ giao cho ta, mặc dù ta không giải quyết được nhưng vẫn còn đại ca!”

Thanh âm của Âu Dương Noãn rất nhẹ, lại mang theo sự cảm động: “Biểu tỳ, không phải muội không tín nhiệm mọi người. Chỉ là điều đó sớm đã thành thói quen!”

Lâm Nguyên Hình sửng sốt, trong lòng cảm thấy Âu Dương Noãn thật đáng thương, nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người đó bức muội thành như vậy, thực nên đem bà ta thiên đao vạn quả mới hả giận!”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Ngày ngày hôm sau không phải phụ thân đã đem thi thể Vương mama tới Hầu phủ sao?”

Lâm Nguyên Hình thập phần tức giận: “Còn kẻ đầu sỏ gây nên thì sao? Xem ra cũng coi như giải quyết xong rồi?”

Âu Dương Noãn nghe vậy thì mỉm cười nói: “Trong Hầu phủ, Đại cửu mẫu don hậu cẩn thận, biểu ca thông minh cơ trí, chỉ có biểu tỳ người tính tình thiên chân. Điều này đương nhiên là rất tốt, nhưng tương lai tỳ phải gả vào phủ Thái tử, lúc nên nhẫn nhịn thì phải chịu đựng, ngàn vạn lần không thể tùy tâm sở dục như bây giờ. Lời nói ra tai vách mạch rừng, vạn nhất bị kẻ dụng tâm nghe được, tỳ lại sẽ gặp họa!”

Lâm Nguyên Hình thè lưỡi, những đoan trang ôn nhu trước mặt người ngoài biến thành sự thiên chân rực rỡ: “Lại là mẫu thân bảo muội khuyên ta a! Muội cũng thật là, tuổi còn nhỏ như vậy, cẩn thận suy nghĩ đến trắng tóc a!”

Âu Dương Noãn lại cười nói: “Nếu như mẫu thân muội vẫn còn, người nói gì ta cũng đều nghe!”

Lâm Nguyên Hình biết mình lại chạm vào nỗi đau của Âu Dương Noãn, muốn an ủi một chút thế nhưng trên mặt nàng lại không hề có thần sắc thương tâm, những lời vừa nói chỉ như một câu nói đùa khiến Lâm Nguyên Hình không biết khuyên thế nào cho phải.

Lúc này, Hồng Ngọc bung trà tiến vào, thấy Lâm Chi Nhiễm vẫn đứng ở ngoài liền có chút do dự không biết có nên vào bên trong nhắc nhở hai vị tiểu thư hay không. Lâm Chi Nhiễm liền cười nhẹ, tự mình đẩy cửa vào: “Hình nhi, muội lại chạy đến đây quấy rầy biểu muội tính dưỡng sao?”

Trong phòng khách, Âu Dương Noãn nửa nằm nửa ngồi dựa vào nhuỷễn tháp. Y phục mềm nhẹ thật dài rũ xuống, giống như lưu hà xinh đẹp, dung sắc mặc dù có chút gầy nhưng lại càng nổi bật mắt ngọc mây ngài, thanh lệ đáng yêu. Trên tay nàng cầm một chén sứ màu xanh vẽ cánh sen nhỏ đang từng chút từng chút uống nước thuốc đen tuyền. Nàng nâng mắt lên nhìn thấy Lâm Chi Nhiễm, trên mặt cũng không lộ vẻ kinh ngạc. Hắn cũng như Lão thái quân, Đại cửu mẫu, cơ hồ như là mỗi ngày đều đến, hoặc là nhìn nàng uống thuốc hoặc là cùng nàng dùng bữa. Chẳng qua hắn cũng không ở lâu, chỉ trong chốc lát liền rời đi.

Lâm Nguyên Hình thấy Lâm Chi Nhiễm, trên mặt lộ ra nét vui vẻ: “Đại ca trở lại rồi sao?”

Lâm Chi Nhiễm gật gật đầu, ở phía xa xa ngồi xuống, cười nhìn Âu Dương Noãn nói: “Biểu muội hôm nay thế nào?”

“Đã tốt hơn rất nhiều!” Âu Dương Noãn cũng thản nhiên mỉm cười nhìn hắn.

Lâm Nguyên Hình hơi hơi chu môi, giống như là đang cáo trạng nói:

“Đại ca đến thì tốt rồi. Noãn Nhi có chỗ nào giống như bị bệnh chứ? Huynh không biết đâu, sau khi dùng bữa muội ấy liền đứng lên tự luyện chữ, ta sợ muội ấy lại luyện quên thời gian giống như lần trước nên mới cố ý ngồi đến bây giờ canh chừng đấy chứ!”

Âu Dương Noãn sau khi khỏe lên một chút liền mỗi ngày đều luyện viết. Đó là chưa kể lúc còn đang nằm trên giường, trong tay lúc nào cũng cầm lấy quyển sách, cần cù khắc khổ như vậy khiến Lâm Nguyên Hình cảm thấy kỳ lạ. Theo như nàng thấy thì cầm kỳ thi họa đối với nữ hài tử chỉ như dẹt hoa trên gấm mà thôi, cần bản không cần nghiêm túc như vậy. Nhưng Âu Dương Noãn chuyện khác đều thực hiện hòa, duy chỉ có điều này, ai khuyên cũng không nghe.

Thấy ánh mắt trách cứ của Lâm Chi Nhiễm nhìn mình, Âu Dương Noãn cười yếu ớt nói: “Muội thật sự là đã khỏe rồi. Tất cả đều là do Lão thái quân nói muội hưu nhược, phải nằm trên giường tĩnh dưỡng. Hai tháng nay nằm lì trên giường, thật sự có chút phiền muộn nên mới muốn tìm chút việc để làm. Biểu tỷ thật sự là quá khẩn trương rồi!”

“Oh, để ta xem chữ muội viết như thế nào?” Lâm Chi Nhiễm nổi lên ba phần hứng trí, đứng dậy đi đến bên cạnh cái bàn.

Trên mặt bàn là hơn mười tờ giấy Tuyên Thành thượng đẳng. Trên giấy nét mực đậm nhạt, là bút tích của Âu Dương Noãn. Lâm Chi Nhiễm cầm lên xem, không nhin được mà khẽ tán thưởng, cuối cùng nói: “Khó trách ai cũng nói Noãn Nhi am hiểu thư pháp, là chân truyền của tổ phụ. Hôm nay được nhìn thấy quả thực là như vậy!”

“Cái này bất quá cũng chỉ là do người khác quá khen ngợi mà thôi, biểu ca sao có thể tin tưởng chứ? Noãn Nhi thật sự không dám nhận!”

Lâm Chi Nhiễm cười, quay đầu nhìn Lâm Nguyên Hình nói: “Nghe đồn thư pháp của Hoàng trưởng tôn cũng là đương thời nhất lưu, nếu như muội có thư pháp như Noãn Nhi, tương lai cử án tề mi, vợ chồng ân ái cũng không phải là điều xa vời!”

Lâm Nguyên Hình đỏ mặt lên, trách: “Đại ca, huynh cũng học điều xấu của Noãn Nhi, cứ nhiên lấy muội ra trêu ghẹo!”

Âu Dương Noãn cùng Lâm Chi Nhiễm nhìn nhau cười.

Lâm Nguyên Hình nhìn chung quanh không thấy người ngoài liền bỏ đi sợ e lộ hỏi: “Đại ca, Hoàng trưởng tôn là người như thế nào?”

Lâm Chi Nhiễm liền cười ha ha, Lâm Nguyên Hình biết mình lỡ lời, mặt lập tức đỏ lên. Âu Dương Noãn lắc đầu nói: “Chờ tỷ gả qua rồi chẳng phải sẽ biết sao?”

Lâm Nguyên Hình cúi đầu thở dài một hơi, nàng xưa nay thiên chân rực rỡ, ôn nhu đáng yêu, cả ngày nói cười vô tư. Nay đột nhiên thở dài như vậy, làm Âu Dương Noãn có chút kỳ quái. Lâm Nguyên Hình nổi giận nói: “Mặc kệ hăc là hoàng tôn thế tử. Nếu có thể ta tình nguyện cả đời không lấy chồng, cũng không muốn cùng người khác đồng thời vào cửa!”

Chương 150: Mỹ nhân nam trang (2)

Âu Dương Noãn thấy thần sắc cô đơn của Lâm Nguyên Hình, trong lòng liền hiểu ra. Lâm Nguyên Hình là đích nữ Hầu môn, được phụ mẫu thương yêu, huynh trưởng trân trọng. Nay bị ban hôn làm trắc phi của hoàng trưởng tôn đã là ủy khuất, đã vậy Hoàng đế còn cố tình để chính phi nhà Định xa công Chu tiểu thư tổ chức đại hôn, hai người vào phủ cùng một ngày. Khó trách Lâm Nguyên Hình lại thương tâm như vậy.

Lâm Chi Nhiễm sợ muội muội đau lòng, liền khuyên: “Nha đầu ngốc, được gả cho Hoàng trưởng tôn là chuyện mà bao nhiêu thiên kim danh môn cầu mà không được. Muội lại thương tâm như vậy, truyền ra ngoài chẳng phải sẽ khiến người ta chê cười sao?”

Lâm Nguyên Hình lại không cho là đúng nói: "Ai muốn cùng người khác vào cửa chứ? Hơn nữa nàng là chính phi, kiêu hoa của muội chẳng phải sẽ bị đẩy ra phía sau sao?"

Lâm Chi Nhiễm sững sốt, ở trong suy nghĩ của nam nhân quyền lực cùng lợi ích mới là thứ quan trọng nhất. Hoa kiêu cái trước cái sau thì có gì quan trọng? Thái tử thân thể hư nhược, tương lai toàn bộ thiên hạ đều là của hoàng trưởng tôn. Chính phi hay trắc phi cũng chỉ là tạm thời, tương lai rốt cuộc ai mới là người chiếm được vị trí sau cùng mới quan trọng. Trong mắt hắn, lời của muội muội có chút ngốc nhưng cũng thực gây thương, căn bản hắn cũng không để trong lòng.

Lông mi thật dài của Âu Dương Noãn khẽ động, có chút suy nghĩ nói: “Tuy là trắc phi, nhưng một khi biểu tỳ gả qua, bọn muội nhìn thấy tỳ

đều phải hành lễ a!”

Lâm Nguyên Hình sừng sốt nói: “Thật vậy sao? Lâm Nguyên Nhu cũng phải hướng ta hành lễ sao?” Nói xong thế nhưng liền thay đổi giọng điệu vui vẻ: “Tốt lắm, ta hy vọng ngày đó đến sớm một chút!”

Đại phòng cùng Nhị phòng Trấn quốc Hầu phủ quan hệ ác liệt. Ngay cả bọn nhỏ cũng đều tranh đấu gay gắt. Lâm Nguyên Nhu lớn hơn Lâm Nguyên Hình mấy tháng, vì vậy mà luôn tự xưng là Đại tiểu thư Trấn quốc Hầu phủ, khắp nơi trấn áp Lâm Nguyên Hình khiến nàng nhiều lúc tức mà không làm gì được. Lâm Nguyên Hình ngoài mặt còn thể hiện tỷ muội tình thâm nhưng trong lòng đã sớm hận không thể một cước đá Lâm Nguyên Nhu bay thật xa. Nay nghe được về sau Lâm Nguyên Nhu sẽ phải hành lễ với mình thì nhất thời có chút cao hứng.

Âu Dương Noãn nói: “Đúng vậy, là phải hành đại lễ!”

Lâm Nguyên Hình rút cuộc cũng vừa lòng tươi cười: “Cái này cũng còn được, coi như chút phúc lợi khi gả cho Hoàng trưởng tôn!”

Lâm Chi Nhiễm vẫn đang xem thư pháp của Âu Dương Noãn, lúc này nghe thấy lời này thì không tự chủ được mà quay đầu nói: “Một tiểu thư chưa xuất giá mà nói những lời này, để mẫu thân nghe được để xem người sẽ phạt muội như thế nào?”

Lâm Nguyên Hình buồn bực dậm chân: “Đều tại hai người cố ý, cố ý dụ ta nói, cố ý lấy ta làm trò đùa! Ta không để ý hai người nữa!” Nói xong liền đứng dậy chạy nhanh ra ngoài.

Âu Dương Noãn cười nâng ly trà lên, dùng nắp khế gạt gạt lá trà bên trong, từ từ uống. Không nghĩ Lâm Nguyên Hình lại lần nữa thò cái đầu nhỏ vào, tựa hồ như muốn nói gì đó nhưng lại bắn khoản Lâm

Chi Nhiễm đang ở đây. Chần chờ nửa ngày mới nhỏ giọng nói:
“Noãn Nhi, ngày mai ta lại tới tìm muội. Có chuyện quan trọng muốn nói với muội!”

Lâm Chi Nhiễm cùng Âu Dương Noãn đều kinh ngạc nhìn nàng, Lâm Nguyên Hình không khỏi càng đỏ mặt hơn, quay đầu bỏ chạy.

“Biểu ca dùng cơm rồi sao?” Âu Dương Noãn đột nhiên nhìn về phía Lâm Chi Nhiễm.

Lâm Chi Nhiễm sững sốt, thành thật nói: “Vẫn chưa!” Nói xong liền cười cười: “Biểu muội muốn giữ ta lại dùng bữa tối sao?”

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Ta đã sai người thu thập rất nhiều hoa vi sắc, nghiền ra rồi làm thành bánh vi sắc, biểu ca có muốn thử hay không?”

Xương Bồ bên cạnh nhanh nhẹn mở cái hộp màu quả lựu ra, Lâm Chi Nhiễm liền ngửi thấy một mùi thơm nhè nhẹ, thấm đậm vào lòng người. Hắn liền gật gật đầu, Hồng Ngọc liền vội vàng đưa qua đôi đũa, hắn gấp một miếng bỏ vào miệng thưởng thức.

“Đáng tiếc trong phủ chúng ta chưa từng có ai tự mình làm những cái này!” Lâm Chi Nhiễm ăn xong một miếng, cảm thấy mùi hương vẫn lượn lờ nơi đầu lưỡi, thập phần mỹ vị, không tự chủ được thở dài.

“Biểu ca nói đùa rồi, đầu bếp trong phủ đều là những người có tay nghề cực kỳ xuất chúng!” Âu Dương Noãn mỉm cười, lơ đãng nói.

Lâm Chi Nhiễm nhận lấy ly trà trên tay Hồng Ngọc, thản nhiên nói: “Không chỉ có hương vị, còn có cả tâm tình!”

Âu Dương Noãn hơi hơi sững sốt, lập tức cười nói: “Nếu Biểu ca

thích ăn, trước khi rời đi muối sẽ hướng dẫn những đầu bếp trong phủ. Đảm bảo hương vị sẽ giống như đức!”

Lâm Chi Nhiễm nhìn ly trà trong tay, lâu sau mới nói: “Rời đi?”

Âu Dương Noãn gật gật đầu: "Muội ở đây tĩnh dưỡng đã hai tháng rồi, đã đến lúc phải về Âu Dương gia. Không thể cứ ở mãi Trấn quốc Hầu phủ được!”

“Không thể?” Lâm Chi Nhiễm ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt đã sắc bén hơn vài phần: “Có ai khó dễ muội sao?”

Âu Dương Noãn bình tĩnh nhìn hắn: "Không có, mọi người đối đãi với muội rất tốt. Chỉ là muội cảm thấy bản thân đã quá rầy mọi người rất nhiều rồi!”

Lâm Chi Nhiễm yên lặng nghe, trong lòng như trút được gánh nặng, lại có chút cảm giác trống rỗng.

Thấy hắn thật lâu sau cũng không nói lời nào, Âu Dương Noãn cũng hơi hơi kỳ quái nhìn hắn.

Y phục khẽ lay động, nàng xinh đẹp tuyệt trần, thanh lệ mà ôn nhu yên lặng bên cạnh hắn. Lâm Chi Nhiễm nhìn nàng, bỗng nhiên có cảm giác như lạc vào ảo mộng. Hắn chậm chạp không nói, sau một lúc lâu hắn mới đứng lên, trên mặt đã khôi phục vẻ lạnh nhạt: “Nếu muội muốn đi thì cũng phải được Lão thái quân đồng ý đấy!”

Trong lòng Âu Dương Noãn thầm than, Tước Nhi vẫn còn ở Âu Dương gia, nàng thật sự không yên tâm. Chính là Lão thái quân lại sợ nàng phải chịu ủy khuất nên kiên quyết không chịu thả người. Nếu như Lão nhân gia đồng ý dễ dàng thì nàng còn nói với Lâm Chi Nhiễm làm gì? Chẳng phải là muốn hắn giúp đỡ nói vài câu với Lão

thái quân sao?

Lâm Chi Nhiễm cũng không quay đầu lại mà cứ thế rời đi, bỏ lại Âu Dương Noãn cùng hai nha đầu hai mặt nhìn nhau.

Lâm Chi Nhiễm rời khỏi phòng mới lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy. Hắn nhìn thoáng qua nét chữ bên trên, trong lòng không biết làm sao nhưng lại cảm thấy bản thân có chút buồn cười. Hắn xiết chặt lấy tờ giấy, bước nhanh ra ngoài.

Ngày hôm sau, không khí ấm áp. Âu Dương Noãn đang dựa vào nhuỷễn tháp đọc sách. Trên người nàng mặc y phục màu xanh nhạt thêu những bông hoa nhỏ, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu lên mặt nàng. Nhìn cũng biết là vừa mềm mại lại vừa thoải mái, Âu Dương Noãn đọc sách một lát rồi híp mắt ngủ luôn trên ghế, giấc ngủ này vừa sâu vừa thoải mái.

Không biết qua bao lâu mới mơ hồ nghe thấy bên ngoài truyền đến âm thanh nói chuyện. Hình như là Hồng Ngọc đang nói gì đó, nếu như các trưởng bối đến, Hồng Ngọc tất nhiên sẽ thông báo. Trong lòng Âu Dương Noãn mơ hồ nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ đang tới gần. Nàng hơi hơi hé mắt liền thấy một nam tử đang đứng trước mặt, lặng yên nhìn nàng.

Nội viện Trấn quốc Hầu phủ, sao có thể để một nam tử lạ mặt xông vào? Âu Dương Noãn cả kinh, sách trong tay lập tức rơi xuống đất. Nàng nhanh chóng ngồi thẳng dậy, cao giọng hỏi: “Người nào dám vô lễ như vậy?”

Người tới liền cười to, vung cây quạt, một bộ dáng phong lưu nói: “Noãn Nhi, sao ngay cả ta cũng không nhận ra là như thế nào?”

Âu Dương Noãn sững sốt, nhìn kỹ nam tử trẻ tuổi mắt cảm y ngọc

trước mặt. Thấy hần mi loan mục tú, nhìn một lát liền cảm thấy ngũ quan vô cùng quen thuộc. Trong lòng nhất thời buông lỏng, cười rộ lên: “Hình biểu tỳ, tỳ ăn mặc vận trang như vậy, ngay cả Biểu ca cũng không bằng a!”

Lâm Nguyên Hình nhin không được nở nụ cười: "Mau, mau đứng dậy chuẩn bị một chút, chúng ta cùng đi ra ngoài!"

“Đi đâu?” Âu Dương Noãn nhìn Lâm Nguyên Hình một thân nam trang, sắc mặt liền thay đổi: “Tỳ muốn giả trang để xuất phủ!”

“Phải!” Lâm Nguyên Hình cũng không cho nàng cơ hội phản ứng, nhanh chóng mang một bộ nam trang khác ra, “Đây là làm theo số đo của muội, mau mặc vào!”

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua, không biết nên khóc hay cười: "Tỳ muốn muội mặc bộ nam trang này cùng tỳ ra ngoài?"

“Đúng vậy! Nhanh nhanh một chút, bộ y phục này là ta phải hao hết tâm tư mới có được a!”

Âu Dương Noãn:

Lâm Nguyên Hình cố chấp nhìn nàng, nửa bước cũng không chịu thoái nhượng. Âu Dương Noãn trầm ngâm một lát rồi bình tĩnh nhìn về phía Lâm Nguyên Hình: “Thực sự muốn đi?”

“Đương nhiên muốn đi!” Lâm Nguyên Hình trừng mắt với Âu Dương Noãn, “Nếu muội không đi, ta sẽ tự đi một mình. Cửa lớn không được ta sẽ trèo tường!”

"Hình biểu tỳ. Đại cứu mẫu cấm tỳ xuất môn là vì sắp tới tỳ sẽ xuất giá. Tỳ cũng nên hiểu cho nỗi khổ tâm của người, không nên gây

chuyện mới phải!”

Âu Dương Noãn nói như vậy, Lâm Nguyên Hình vốn luôn dịu ngoan lại thay đổi sắc mặt, chán nản ngồi xuống nhuễn tháp: “Noãn Nhi, muội căn bản không hiểu tâm tư của ta. Phủ Thái tử là nơi nào? Một khi ta đã vào đó, sau này có thể tùy tiện bước ra sao? Không cần nói ra ngoài giải sầu, cho dù là muốn nhìn thấy mấy người bọn muội cũng cần được Hoàng trưởng tôn gật đầu. Cho dù được hấn đồng ý, còn có vô số quy củ cùng lễ nghi, trong lòng ta thực sự rất khó chịu. Hiện tại ta chỉ muốn trước lúc xuất giá đi ra ngoài một lần, sẽ không gây chuyện gì đâu!”

Lâm Nguyên Hình ánh mắt cô đơn, trong lòng Âu Dương Noãn thật sự có chút không đành lòng. Suy nghĩ một lát rồi cười nói: “Hình biểu tỷ, ta hiểu được tâm tư của tỷ. Chỉ là tỷ nghĩ Hầu phủ là đâu chứ, mặc như vậy làm sao ra ngoài từ cửa lớn?”

Nói xong lại đánh giá một lần nữa rồi cười: “Huống chi, tỷ xem mặt tỷ như xuân hoa, mắt như thu thủy, nếu cứ tùy tiện xuất phủ như vậy, không sợ cô nương nhà người ta muốn lấy tỷ làm chồng sao?”

Lâm Nguyên Hình mặt đỏ lên. Trên mặt nhất thời có vài phần nghi ngờ: “Vậy...vậy muội nói phải làm sao bây giờ?”

Âu Dương Noãn cười nhìn nàng ta: “Chuyện này, tỷ phải đi cầu biểu ca. Chỉ cần huynh ấy đồng ý, chuyện coi như xong!”

“Huynh ấy sao? Huynh ấy cũng sẽ giống như mẫu thân không chịu cho ta ra ngoài!” Lâm Nguyên Hình vừa dấy lên hy vọng lại lập tức tan biến.

Âu Dương Noãn biết nếu hôm nay không để Lâm Nguyên Hình ra ngoài, chỉ sợ sau này cũng sẽ vụng trộm chuồn đi nên cười nói: “Chỗ

Đại biểu ca ta sẽ thay tỷ thuyết phục. Chỉ là ta nghĩ, một thân xiêm y công tử này sẽ bị thay đổi!”

Nói xong liền nhìn chăm chăm vào Lâm Nguyên Hình, nhìn đến mức Lâm Nguyên Hình có chút hồ đồ, không biết Âu Dương Noãn nghĩ ra chủ ý gì.

Lát sau, ngoài dự liệu của Lâm Nguyên Hình, Lâm Chi Nhiễm thế nhưng lại cho phép. Chẳng qua là yêu cầu nàng một thân y phục công tử quý giá đẹp để đổi thành xiêm y của gã sai vặt, lẫn trong đám người đi ra ngoài.

Ra khỏi Trấn quốc Hầu phủ, Lâm Nguyên Hình cơ hồ muốn nhảy cẫng lên, dắt tay Âu Dương Noãn vui vẻ nói: “Noãn Nhi, cảm ơn muội. Thật không nghĩ rằng Đại ca lại nghe lời muội như vậy!”

Lời này nói ra có chút không nghiêm túc, cũng may Âu Dương Noãn không có để ý. Nhưng Lâm Chi Nhiễm ở phía sau sắc mặt lại thay đổi, trầm mặt quát lớn: “Muội lớn hơn Noãn Nhi, sao lại nói chuyện như vậy? Không thay đổi, còn gì giống thiên kim tiểu thư nữa hả?”

Lâm Nguyên Hình thè lưỡi, cười rục rĩ nói: “Hiện tại muội cũng không phải là cái gì mà thiên kim công hầu, mà là...” Nàng nhìn nhìn bản thân rồi vui vẻ nói: “Là công tử hào môn đi dạo phố!”

Con gái thích chưng diện, vừa ra khỏi cửa Lâm Nguyên Hình đã tìm nơi thay xiêm y của gã sai vặt thành hoa y, còn kéo theo Âu Dương Noãn cũng nhất định phải thay những thứ nàng ta đã chuẩn bị.

Lâm Chi Nhiễm thở dài. Âu Dương Noãn lại cười nói: “Nếu đã ra ngoài chơi, huynh cũng đừng quá quản thúc biểu tỷ!”

Lâm Chi Nhiễm thấy Âu Dương Noãn tươi cười dịu dàng thanh nhã,

nhất thời có chút thất thần. Đến khi phục hồi lại tinh thần thì đôi mắt thâm thúy kia đã mang theo lãnh ý: “Thân phận Hình Nhi nay đã khác. Nếu mẫu thân biết muội ấy tự ý chạy đi như vậy, chắc chắn sẽ tức chết cũng không biết chừng. Ta cũng không biết vì sao lại đáp ứng hai người?”

Âu Dương Noãn nhìn hơn mười thị vệ mặc thường phục đứng xung quanh, cười nói: “Ở dưới mắt huynh, biểu tỷ sẽ không gây chuyện gì đâu. Nhưng ngược lại nếu huynh không đáp ứng, tỷ ấy vụng trộm chạy đi, hậu quả chắc chắn không thể tượng tượng nổi. Huynh cũng biết điều đó, không phải sao?”

"Vậy còn muội thì sao? Vẫn chưa khỏe hẳn, cũng chạy đến đây gây chuyện với muội ấy!" Lâm Chi Nhiễm thản nhiên nói.

Âu Dương Noãn sững sốt, lập tức cười nói: "Ta đã tốt hơn rất nhiều, chỉ là mọi người lo lắng quá thôi!"

Khi nói chuyện, bọn họ lại không biết bản thân đã khiến đường cái nổi lên một trận xôn xao. Lâm Chi Nhiễm dung mạo tuấn mỹ, thân hình cao lớn, một thân hoa phục tự nhiên khiến người khác chú ý.

Lâm Nguyên Hình cùng Âu Dương Noãn tuy rằng cũng vận nam trang nhưng vóc người Lâm Nguyên Hình nhỏ, dáng người thon thả, mi cong môi đỏ, dễ dàng bị nhìn ra là nữ phần nam trang. Còn Âu Dương Noãn tuy rằng nhỏ hơn nhưng vóc người cao gầy, dung mạo phong lưu, lại có phần giống thiếu niên nhược quán hơn. Mọi người khi nhìn nàng đều cảm thấy ‘hắn’ dung nhan chói lói, lại có thêm vài phần mỏng manh như cánh hoa khiến mọi người chú ý nhiều nhất.

Lâm Chi Nhiễm không dám mang các nàng đi nơi khác, sợ chộc phải mối họa nào đó nên ba người chỉ có thể đến nghe hát ở đạo quán tương đối yên tĩnh. Lúc này bên trong tiếng sáo du dương, trên sân

khẩu là phong cảnh nỉ y xuân hoa thu nguyệt. Lâm Nguyên Hình tuy rằng thất vọng nhưng cũng biết mình là danh môn khuê tú nên có rất nhiều nơi không thể đến. Nàng chỉ bần khoản một chút rồi liền cười hì hì theo Lâm Chi Nhiễm bước vào.

Minh Nguyệt Lâu tuy rằng là rạp hát nhưng cũng không phải là nơi bình thường. Ngoại trừ hào môn quý tộc hiển quý kinh đô thì những người khác không được vào. Gã sai vật gác cửa vừa thấy ba người Lâm Chi Nhiễm đều mặc hoa phục cao quý thì lập tức cười khanh khách đón họ vào.

Lâm Chi Nhiễm tùy ý chọn một chỗ ngồi, ba người cùng ngồi xuống, lập tức liền có tiểu nha hoàn đến dâng trà. Nha đầu kia ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, trên gương mặt trái xoan son phấn nhẹ nhàng, mi cong chớp chớp, xinh đẹp đáng yêu.

Nàng ta đang châm trà cho ba người thì ánh mắt bỗng nhiên dừng trên người Âu Dương Noãn, có chút ngây dại. Qua một lúc lâu mới biết bản thân luống cuống, trên mặt càng đỏ hơn. Chính là nàng ta làm việc ở đây lâu rồi nên cũng không quá ngại ngùng, chủ động ghé vào bàn nói chuyện, hỏi ba người Lâm Chi Nhiễm từ đâu đến? Âu Dương Noãn thấy nàng ta thái độ sáng khoái cởi mở, không hề có chút ý tứ làm ra vẻ lại cảm thấy rất đáng yêu thì không khỏi cười cười.

Lâm Nguyên Hình đột nhiên hỏi: “Trên đài đang hát cái gì vậy?”

Tiểu cô nương kia cười nói: “Son hội!”

Chương 151: Mỹ nhân nam trang (3)

Lâm Nguyên Hình gật gật đầu, tiểu nữ kia bỗng nhiên nói tiếp: “Ta thấy nhiều người như vậy, nhưng chưa từng thấy qua ai đẹp như các vị!”

Lâm Nguyên Hình vừa nghe, ‘xoát’ một tiếng quạt ngọc trong tay lập tức mở ra, mười phần là bộ dáng phong độ hào phóng. Ánh mắt tỏa sáng: “Tiểu cô nương, người thật tinh mắt!”

Tiểu cô nương lại nhìn Âu Dương Noãn, cười nói: “Đúng vậy, như vị công tử này trông rất tuấn tú!”

Ba người đều sửng sốt, Lâm Nguyên Hình càng kinh ngạc, chỉ chỉ vào mình: “Chẳng lẽ ta so với hắn còn kém hơn?”

Tiểu cô nương cười khanh khách, nhìn Lâm Nguyên Hình nói: “Ta vừa nhìn đã biết ngài là một vị cô nương. Ngài đừng trêu chọc ta a!”

Lâm Nguyên Hình không nói gì, thầm nghĩ mình cùng Âu Dương Noãn đều là nữ phần nam trang. Sao đối phương nhận ra mình là nữ nhân nhưng lại không nhìn ra Âu Dương Noãn cũng là một mỹ thiếu nữ xinh đẹp?

Lâm Nguyên Hình đương nhiên không biết, vóc người Âu Dương Noãn giống như một tiểu thiếu niên, còn nàng vì lớn tuổi hơn nên so với Âu Dương Noãn càng nhiều hơn ba phần mềm mại, đương nhiên càng dễ bị người khác phát hiện.

Âu Dương Noãn cúi đầu uống trà, che lại nét cười bên môi. Lâm Nguyên Hình lại chỉ vào Lâm Chi Nhiễm nói: “Hắn cũng kém hơn sao?”

Cô nương kia sợ Lâm Nguyên Hình tức giận liền vội vàng giải thích nói: “Không phải, vị công tử này cũng rất tuấn tú xuất chúng. Chẳng qua vận khí ta tốt, từng thấy người còn tuấn tú hơn. Còn vị này...” Nói xong chỉ vào Âu Dương Noãn, “Vị này là thế gian hiếm gặp. Ta thấy hắn chỉ muốn nhìn nhiều hơn một chút, chỉ sợ cuộc đời này sẽ không còn gặp được người nào như vậy nữa!”

Âu Dương Noãn nghe nàng ta nói như vậy thì mặt cũng hơi hơi đỏ lên, Lâm Chi Nhiễm nhìn thì cảm thấy rất thú vị.

Trên sân khấu đang diễn tài tử giai nhân chuyện xưa, Lâm Nguyên Hình chỉ trong chốc lát cũng liền bị thu hút. Âu Dương Noãn chỉ cúi đầu uống trà, hiển nhiên là cũng không mấy hứng thú với những gì diễn ra trên kia.

Lâm Nguyên Hình xem đến đoạn thư sinh tuấn mã cùng tiểu thư gặp nhau trong đêm hội, hiển nhiên thực kích động nói: “Noãn Nhi, nhìn xem!” Nàng thiếu chút nữa là kêu ra tiếng, Lâm Chi Nhiễm trừng mắt, nàng mới biết mình lỡ lời, sau đó nhẹ ho khan một tiếng: “Muội xem!”

Âu Dương Noãn chỉ thản nhiên nhìn thoáng qua, quay đầu đã thấy Lâm Chi Nhiễm đang hứng thú nhìn mình thì không khỏi cười nói: “Biểu ca nhìn ta làm gì?”

“Ta là đang đoán muội đối với màn này tựa hồ như không cho là đúng?” Lâm Chi Nhiễm cười nói.

Âu Dương Noãn không khỏi bật cười: “Những vở này mỗi nhà khi có yến hội đều mời đến náo nhiệt một hồi. Nội dung cũng tương tự

nhau, không ngoài tiểu thư cùng thư sinh gặp gỡ, sau khi đỗ Trạng Nguyên liền rạng danh đón nàng về dinh. Cũng không có nội dung gì mới mẻ!”

Lâm Nguyên Hình nhìn, oán trách nàng không không hiểu phong tình liền nói: “Đây mới là kết cục viên mãn đoàn viên nha!”

Viên mãn? Âu Dương Noãn thản nhiên nở nụ cười. Thiên kim tiểu thư e ngại yêu thương thư sinh, vậy cùng nàng kiếp trước yêu Tô Ngọc Lâu thì có gì khác biệt? Vốn không phải môn đăng hộ đối, lại hy vọng phu thê tương kính như tân, đầu bạc răng long sống đến trọn đời. Nhưng kết quả không phải nàng vẫn phải trầm mình dưới dòng sông lạnh lẽo, chịu mọi sỉ nhục của người đời sao?

Chỉ là....môn đăng hộ đối tương lai nhất định có thể hạnh phúc sao? Âu Dương Noãn nhìn Lâm Nguyên Hình đang vì hưng phấn mà hai má phấn đỏ lên, không tự chủ được mà thờ dài. Một nữ tử có mong muốn cùng phu quân như bĩ dực song phi, thật sự có thể gả cho Hoàng trưởng tôn sao? Người đó....lại có thể yêu nàng, thương nàng hay không? Đáp án quá rõ ràng, cái Hoàng trưởng tôn cần là một phi tử thông minh cơ trí, gia thế hùng hậu chứ không phải một mỹ nhân xinh đẹp cần hắn yêu thương cùng che chở.

(Bĩ dực song phi: Chim bĩ dực hay còn gọi là chim liền cánh, một trống một mái chấp cánh cùng bay, mãi không chia lìa)

Lâm Chi Nhiễm thấy thần sắc Âu Dương Noãn hờ hững, đang định nói chuyện thì trên sân khấu tiếng chiêng trống bỗng nhiên vang lên, một nhóm gồm sáu bảy người làm xiếc, ảo thuật khiến mọi người vỗ tay nhiệt liệt bước lên.

Ánh mắt Lâm Nguyên Hình liền bị hấp dẫn: “Đạo quán này còn có biểu diễn như vậy sao?”

"Đây là tạp diễn trăm thước can đầu!" Tiểu cô nương lại thêm trà, cười giải thích: "Sau khi kết thúc một vở, để chuẩn bị cho vở kịch tiếp theo sẽ cần chút thời gian. Trong khoảng thời gian trống đó ông chủ liền mời gánh hát tạp kỹ đến biểu diễn để khách nhân không cảm thấy buồn chán!"

Trên đài cao, năm dây căng ngang trên không trung. Năm tiểu hài tử mặc quần áo màu sắc rực rỡ, trong tay cầm đao kích đứng trên dây biểu diễn 'Phá trận khúc'. Lâm Nguyên Hình phấn khích nhìn không được mà vỗ tay cùng mọi người.

Âu Dương Noãn nâng mắt liền thấy tiểu nam hài đang đứng ở chỗ cao nhất không ngờ có thể theo nhịp tiết tấu của âm nhạc, trên dây cúi đầu, ngẩng đầu nhanh nhẹn như yến. Biểu diễn ca múa trên dây, kỹ thuật thăng bằng đã đạt đến độ tuyệt kỹ, thật khiến người xem phấn khích dị thường.

Động tác của tiểu nam hài càng lúc càng nhanh, thanh âm vỗ tay ủng hộ cũng càng ngày càng vang. Nhưng rồi đột nhiên Lâm Nguyên Hình nhíu mày lại, miệng kinh hô, mọi người ngẩng đầu nhìn lại liền thấy tiểu nam hài trên cao kia động tác không vững mất đi thăng bằng rồi ngã nhào xuống.

Mọi người than lên tiếc nuối, trán hán trên đài biến sắc, dùng sức đá chân tiểu nam hài kia, ra lệnh bước lại lên dây.

Tiểu nam hài này nhìn qua mới chỉ bảy tám tuổi, bị đánh cho mặt mũi bầm dập, lại không dám hô đau. Lâm Nguyên Hình vừa thấy nhất thời thương tiếc, vừa muốn đứng lên liền bị một bàn tay đè lại: "Nếu bây giờ tỳ đi giải vây cho đứa nhỏ, sau này chỉ sợ nó sẽ phải chịu nhiều khổ sở hơn!"

Lâm Nguyên Hình quay đầu liền thấy Âu Dương Noãn đang nhíu mày, nhẹ giọng nói. Trong ánh mắt của nàng cũng ánh lên tia đồng tình nhưng giọng điệu lại thập phần khẳng định, trong lòng Lâm Nguyên Hình nhảy dựng, không tự chủ được mà trở lại chỗ ngồi.

Tiểu nam hài một lần nữa bước lên, nhưng dường như là bị kinh hách, chưa biểu diễn được hai động tác đã lại ngã xuống. Mắt thấy hán tử kia hùng hùng hổ hổ xông lên đánh, Lâm Nguyên Hình thập phần tức giận, rốt cuộc không nhịn được mà quay đầu: “Đại ca, huynh còn không mau giúp đứa nhỏ kia!”

Lâm Chi Nhiễm lạnh lùng nhìn rồi nói: “Trên đời này rất nhiều kẻ đáng thương. Muội có thể giúp hết sao?”

Lâm Nguyên Hình lại nhìn về phía Âu Dương Noãn: "Noãn Nhi, muội cũng không màng sao?"

Âu Dương Noãn cầm lấy tay Lâm Nguyên Hình rồi nói: “Nếu tỷ muốn giúp hắn, chờ lát nữa hết màn biểu diễn ta sẽ đi với tỷ. Đến lúc đó muốn giúp hắn chuộc thân hay muốn cho hắn ngân lượng đều được. Còn hiện tại thì không thể....”

Lâm Chi Nhiễm hiểu được ý của nàng, trên đời này người khổ còn nhiều lắm. Tiểu hài tử này nếu muốn có cơm ăn thì phải liều mạng luyện tập mới có thể sinh tồn. Sư phụ hắn nghiêm khắc như vậy là vì muốn hắn hiểu rõ được điểm này, về sau không được mắc sai lầm chứ cũng không thật sự muốn đánh chết hắn.

Hướng hồ trước mặt mọi người, nếu các nàng quản chuyện này sẽ khó tránh khỏi khiến người ta chú ý. Bản thân Âu Dương Noãn cũng coi như thôi, nhưng Lâm Nguyên Hình nay thân phận đặc biệt, một khi nhúng vào chuyện này, Trấn quốc Hầu phủ về sau hoàn toàn không thể nói rõ được!

Lâm Nguyên Hình cũng chỉ thiện lương, nghe thấy tiếng khóc của đứa nhỏ thì đứng bật dậy, cảm tức nói: “Hai người thật sự là sắt đá. Quên đi, ta không cầu hai người nữa. Ta tự mình đi!”

Lâm Nguyên Hình phần nộ lớn tiếng, lập tức khiến rất nhiều người chú ý, nhìn chăm chăm, ánh mắt thập phần kinh ngạc.

Lâm Chi Nhiễm vội vàng muốn giữ chặt nàng, nhưng mà Lâm Nguyên Hình lại một phen đẩy hất ra, chạy nhanh lên đài, lớn tiếng nói: “Không được đánh!”

Tráng hán kia sững sốt, nhìn thấy công tử một thân hoa phục, nhìn đã biết xuất thân phú quý liền không dám động thủ nữa. Lâm Nguyên Hình đỡ đứa nhỏ dậy, an ủi: “Không phải sợ, ta sẽ không để hấn tiếp tục đánh ngươi!”

Lâm Nguyên Hình cũng không thém nhìn tới tráng hán, lôi kéo tiểu nam hài xuống đài, cứ thế xuyên thẳng qua đám người. Lúc này Lâm Chi Nhiễm cùng Âu Dương Noãn vội vàng đuổi đến, nhìn thấy cảnh này thì không tự chủ được mà thở dài. Âu Dương Noãn cười cười, thấp giọng nói: “Hình biểu tỷ, chúng ta mau quay về thôi, tỷ đã khiến không ít người chú ý rồi!”

Lâm Nguyên Hình nhìn nhìn xung quanh, quả nhiên thấy không ít người đang nhìn mình. Mặt liền đỏ lên, vừa muốn nói gì đó với tiểu nam hài, nhưng hấn lại đột nhiên ngẩng đầu, tay phải vừa lật, con dao trong tay hàn khí lạnh thấu xương, mang theo sát khí nồng đậm đâm thẳng vào Lâm Nguyên Hình.

Lâm Chi Nhiễm sớm đã lên đài nói chuyện với tráng hán kia, hộ vệ còn ở bên ngoài chưa tiến vào. Lúc này chỉ có Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình, Âu Dương Noãn đã sớm phát hiện, sắc mặt đại

biến dùng hết lực kéo Lâm Nguyên Hình tránh đi.

Lâm Nguyên Hình chỉ cảm thấy bị một cổ đại lực lôi kéo, con dao xẹt qua quần áo.

Mặt nam hài tử không đổi sắc, nhân thể xoay tròn một cái hướng thẳng đến một bàn khách nhân khác. Con dao trong tay hắn cũng hóa thành mười đạo, thế đi rào rạt, sắc bén vô cùng, làm người ta cơ hồ hít thở không thông, muốn lui cũng không thể!

Nam tử trẻ tuổi trên bàn kia bay lên, nhanh chóng né tránh, còn chưa kịp nhìn thấy động tác của hắn như thế nào đã rút cây quạt trong tay Lâm Nguyên Hình vốn vẫn còn ngây ngốc: “Mượn tạm một chút!”

Tiểu nam hài thế nhưng lại tiếp tục xông đến, cổ tay nam tử trẻ tuổi biến hóa cực mau, cây quạt vừa chuyển đã tránh được thế đòn sắc bén vạn phần. Tiểu nam hài lạnh lùng cười, nét mặt trẻ con thế nhưng lại phi thường lãnh khốc, hàn quang phi vũ trong tay chỉ nghe tiếng xé gió, đã liên tiếp ra sáu chiêu.

Sáu đao này vừa nhanh vừa hiểm, mỗi một đao đều hướng đến những điểm chết trên cơ thể. Thân hình nam tử chỉ cần hơi chậm nửa điểm, chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm. Rốt cuộc hắn cũng tìm được điểm yếu, một cước hướng cổ tay tiểu nam hài đá mạnh, hướng đâm liền chệch qua đâm thẳng vào bàn, đâm sâu vào mặt bàn nhưng vẫn kính chiến không dứt, làm mọi người kinh hô không thôi.

Ngay lúc đó, đám người như thủy triều từ bên ngoài tiến vào, bao vây chặt tiểu nam hài kia: “Bảo vệ điện hạ!”

Chỉ nghe người kia quát một tiếng, trường kiếm trong tay như sét đánh, hướng nam hài kia chém tới. Lại qua một trận đao khắc giao phong, nam hài tử kia mới bị bắt. Nam tử trẻ tuổi nhìn thoáng qua,

lạnh lùng nói: “Bắt sống!”

Nửa thân mình Âu Dương Noãn đều che chắn trước người Lâm Nguyên Hình, cơ hồ như đem Lâm Nguyên Hình chặt chẽ bảo hộ trong người. Lúc này nhìn thấy thế cục đã định, mới cảm thấy mồ hôi lạnh đã muốn thấm ướt xiêm y. Lâm Chi Nhiễm vừa rồi bị đám người vây quanh cản trở, lúc này mới chạy đến, cầm lấy tay Lâm Nguyên Hình nói: “Có bị thương không?”

"Đại ca, muội không sao!" Lâm Nguyên Hình sợ tới mức nước mắt lưng tròng, vươn tay vừa định nói thì mới phát hiện trong tay toàn là máu tươi, liền kinh hô: “Trời ạ! Noãn Nhi bị thương, bị thương rồi!”

Sắc mặt Âu Dương Noãn tái nhợt, cơ hồ sợ tới mức hoa dung thất sắc, dùng sức nắm lấy tay Lâm Nguyên Hình: “Không sao. Muội không sao. Đừng sợ!”

Những người khác không tự chủ được mà nhìn về phía nàng, nhất thời đều sửng sốt. Ánh mắt thiếu niên giống như ngọc sáng ngời, sâu thẳm. Thần thái chớp động bên trong khiến mọi người như bị hút vào.

Vị nam tử trẻ tuổi kia liếc mắt qua liền thấy môi thiếu niên này đã trắng không còn giọt máu, lại vẫn cố tự cường chống đỡ. Còn cô nương mặc nam trang mà hấn cứu kia lại giống như bị kinh hách nhiều hơn, còn cần người khác an ủi thì không khỏi nhú mày.

Âu Dương Noãn thấy Lâm Nguyên Hình vẫn không ngừng phát run, tựa hồ như bị dọa đến cực điểm, còn muốn nói nữa thì đúng lúc này liền thấy toàn bộ đám người lúc nãy xông vào liền đồng loạt hướng nam tử trẻ tuổi kia hành lễ, một trong số đó hô to: “Hoàng trưởng tôn điện hạ, thứ cho vi thần cứu giá chậm trễ!”

Âu Dương Noãn ngẩn ra, hướng nam tử trẻ tuổi kia nhìn lại thì thấy hấn một thân quý khí, trường bào thêu thủ công tinh mỹ, thúc phát trên đầu, đỉnh đầu đội kim quan nho nhỏ khảm một viên minh châu màu vàng. Khuôn mặt cũng không quá tuấn mỹ, ngũ quan cũng chưa đến mức tinh xảo không thể chê vào đâu được nhưng cùng những người khác đứng chung một chỗ lại toát ra một loại tôn quý đặc biệt, lại nghiêm nghị khiến người khác không dám xâm phạm.

Lâm Chi Nhiễm cũng đã nhận ra, người trước mặt rõ ràng là Hoàng trưởng tôn Tiểu Diễn. Hấn vội lôi Lâm Nguyên Hình cùng Âu Dương Noãn hành lễ. Cả người Lâm Nguyên Hình như chiếc lá trong gió không ngừng run rẩy, trên mặt không còn tia huyết sắc, đứng đằng kia không nói nên lời.

Âu Dương Noãn cố nén đau đớn, lôi kéo Lâm Nguyên Hình hành lễ, nhưng nàng ta lại quá mức khẩn trương nên theo thói quen hành lễ nữ tử khiến mọi người liền đưa mắt qua. Cũng may Âu Dương Noãn đẩy một phen mới giật mình tỉnh lại, nhanh chóng cúi đầu.

Lâm Chi Nhiễm nhíu mày, nghĩ rằng đừng ai không đừng lại cố tình đụng trúng người này. Hấn cất cao giọng nói: “Lâm Chi Nhiễm Trấn quốc Hầu phủ bái kiến điện hạ!”

Ánh mắt Tiểu Diễn lại dừng sau lưng hấn: “Hai vị này là?”

“Bọn họ là bằng hữu của ta ở ngoài kinh, lần đầu tiên đến kinh đô nên chưa từng gặp qua. Ta thay bọn họ tạ ân điển cứu mạng của điện hạ!”

Tiểu Diễn cười nói: "Đều vẫn là tiểu hài tử, vừa rồi chắc là rất sợ hãi? Hấn là ta đã phiền hà đến bọn họ, còn làm hỏng cây quạt này!" Nói xong liền nhìn cây quạt bị con dao làm hư, mỉm cười.

Trong lòng Lâm Nguyên Hình nhảy dựng, chậm rãi ngẩng đầu liền thấy ánh không chút để ý của Tiểu Diễn thì lại cuống quýt cúi đầu, trong lòng khẩn trương.

Âu Dương Noãn biết lần này gây họa, trong lòng cũng khẩn trương, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Nam tử trung niên bên cạnh Tiểu Diễn phân phó hạ thủ trói thích khách lại, đồng thời ra lệnh: “Đem những người ở đây cẩn thận tra hỏi!”

Tiểu Diễn nhú mày nói: “Không cần. Chúng ta trở về thôi!”

“Vâng!” Nam tử trung niên phát phát tay, bọn thị vệ liền áp giải tiểu nam hài kia rời đi. Lâm Nguyên Hình nhìn đứa nhỏ, phát hiện đây căn bản không phải là một đứa bé mà là một con sói. Nghĩ đến bản thân vừa rồi còn giữ chặt lấy hắn, trong lòng không khỏi cảm thấy ghê tởm.

Theo lễ tiết, mấy người Lâm Chi Nhiễm phải đi theo tới cửa. Tiểu Diễn lên ngựa, gior roi thúc ngựa rời đi. Lơ đãng quay đầu nhìn thoáng qua, nhưng người đông, sai nha như bay hắn rốt cuộc không còn nhìn rõ gương mặt thanh lệ giống như một tiểu cô nương quật cường trong đám người kia nữa.

Hắn cùng bọn thị vệ một đoàn giống như mây bay, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Lâm Chi Nhiễm vừa mới xoay người lại liền nghe thấy Lâm Nguyên Hình kêu lên. Âu Dương Noãn rốt cuộc cũng không chống đỡ được nữa, ngã xuống...

Chương 152: Mỹ nhân tính kế

(1)

Trở lại Trấn quốc Hầu phủ, vừa bước vào phòng, Lâm Nguyên Hình đã thấy Âu Dương Noãn đầy đau đớn. Vết thương trước ngực lại nhỏ máu, lập tức lớn tiếng nói với Hồng Ngọc: “Mau đi lấy thuốc!”

Hồng Ngọc sững sốt, vội vàng vàng lấy thuốc trị thương. Lâm Nguyên Hình vội vàng nói với Lâm Chi Nhiễm: “Đại ca, huynh lánh đi một lát!” Lâm Chi Nhiễm gật đầu rồi đi ra ngoài.

Lâm Nguyên Hình thay Âu Dương Noãn đắp thuốc, thấy nàng vì nhịn đau mà cắn môi, không muốn mình lo lắng mà nhẫn nhịn, nước mắt liền rơi xuống.

Âu Dương Noãn nhìn thần sắc của Lâm Nguyên Hình, trong lòng hiểu rõ nhưng cũng không khuyên giải mà im lặng để Lâm Nguyên Hình băng bó vết thương. Sau khi thay quần áo sạch mới ra phòng khách ngồi xuống. Lâm Chi Nhiễm không rời đi, đang cầm ly trà nhú mà không nói gì. Vừa thấy Âu Dương Noãn bước ra liền ngẩng mạnh đầu lên, trong mắt tràn đầy sự quan tâm ưu thiết.

Âu Dương Noãn ngồi phía đối diện, cười nói: “Biểu ca không cần lo lắng, ta không sao!”

Lâm Chi Nhiễm nghe vậy thì thần sắc buông lỏng, nói: “Vẫn nên mời đại phu đến xem đi!”

Âu Dương Noãn nhìn Lâm Nguyên Hình nước mắt lưng tròng nói: “Không sao! Ta hiểu rõ thương thế của mình. Huynh đừng làm biểu

tỷ sợ!”

Lâm Chi Nhiễm nghe vậy, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm Nguyên Hình nói: “Muội ấy chỉ biết gây rắc rối! Còn đứng đó khóc nữa sao?”

Lâm Nguyên Hình tuy rằng thiên tính ngây thơ nhưng lại không phải là kẻ ngu dốt, nghe xong những lời này cũng không tức giận, chỉ yên lặng ngồi rơi lệ. Âu Dương Noãn nhìn nhìn thần sắc của biểu tỷ, không khỏi thờ dài trong lòng: “Biểu ca đây là nam nhi. Nhưng nếu thân là nữ tử, lại sắp gả vào nơi như vậy, phò mặc vinh nhục cả đời cho một nam nhân thì huynh cũng sẽ sợ hãi. Nghĩ ra ngoài giải sầu một chút cũng có thể lý giải được, suy bụng ta ra bụng người, huynh làm gì phải trách tội biểu tỷ?”

Sắc mặt Lâm Chi Nhiễm vẫn âm trầm, nghiêm khắc nói: “Thái tử phủ là nơi nào? Có thể tùy tính tình muội sao? Chẳng lẽ còn muốn Hoàng trưởng tôn cũng thương yêu sủng ái muội? Mặc kệ muội gây chuyện gì cũng không trách không phạt? Nay chuyện náo loạn như vậy, một khi Hoàng trưởng tôn biết, trách tội xuống nhà chúng ta biết giải thích thế nào?”

Âu Dương Noãn nhìn thẳng hắn, ánh mắt lạnh nhạt: "Không thể nói như vậy. Nếu không phải gặp vị Hoàng trưởng tôn kia, chúng ta vẫn sẽ bình an vô sự!" Người kia mục đích không phải ám sát Lâm Nguyên Hình mà là hướng về Tiểu Diễn, điểm này đã rất rõ ràng.

Lâm Chi Nhiễm cứng lại, tuy ngừng chỉ trích nhưng ánh mắt nhìn Lâm Nguyên Hình càng lạnh lùng. Lâm Nguyên Hình lại không dám biện giải nửa câu, cúi đầu không nói.

Âu Dương Noãn nhìn biểu tình dị thường khác xa huynh muội này một cái rồi nói: “Biểu ca, ta biết huynh trách Hình biểu tỷ hôm nay cứu đứa nhỏ kia. Nhưng chính là cứu người chung quy cũng không sai,

sai là đối phương mang dã tâm. Biểu tỳ từ nhỏ dưỡng ở hầu môn, trải đời không sâu, tự nhiên dễ bị kẻ xấu lừa gạt. Cái này cũng chỉ bởi vì biểu tỳ tâm tính thuần lương, không chịu nổi khi thấy kẻ yếu bị ức hiếp!”

Lâm Chi Nhiễm nghe nói như thế, đôi mắt thâm thúy trong suốt liền đen lại: “Ở đó nhiều người như vậy, không một ai nhiều chuyện đi quản! Cố tình lại là muội ấy...”

“Biểu ca!” Âu Dương Noãn ngồi thẳng người, dung sắc mang theo lãnh ý, “Người khác mắc kệ là bởi vì bọn họ lạnh lùng vô tình. Huynh cùng ta mắc kệ là vì mãi suy tính cẩn thận trước sau. Còn biểu tỳ là gặp chuyện bất bình, bản năng muốn đứng lên cũng không sai. Huynh cần gì trách cứ muội ấy như vậy?”

Âu Dương Noãn nói là bản năng, cũng không nói là có phương pháp, có suy nghĩ. Lâm Chi Nhiễm nghe thấy rất rõ ràng, khoe môi không khỏi ngậm cong lên.

Lâm Nguyên Hình vốn là yên lặng rơi lệ nhưng nghe nói vậy thì thất thanh khóc lên. Âu Dương Noãn đứng lên đi đến bên cạnh, nhẹ nhàng vuốt vuốt lưng Lâm Nguyên Hình, ôn nhu nói: “Hình biểu tỳ, không sao rồi....Không sao rồi...”

Thanh âm của nàng ôn nhu thanh nhã, mang theo một loại ma lực khiến lòng người an ổn. Lâm Nguyên Hình ngẩng đầu nhìn nàng một cái rồi nhào vào lòng Âu Dương Noãn, lớn tiếng khóc.

Hồng Ngọc vội vàng lấy khăn tay, Âu Dương Noãn mềm nhẹ vỗ về, Lâm Nguyên Hình ngẩng đầu nhìn nàng, nước mắt như mưa: “Không, đại ca nói không sai. Là ta làm việc lỗ mãng. Lúc ấy muội cũng đã khuyên nhưng ta lại không chịu nghe! Đều tại ta gây phiền hà cho muội!”

Nghe vậy, Âu Dương Noãn thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng nhìn Lâm Chi Nhiễm, đối phương cũng gật đầu nhìn nàng. Lâm Nguyên Hinh xác thực bởi vì nhất thời thiện tâm đã làm sai chuyện, nhưng nếu mọi người đều quay lại trách cứ, ngược lại sẽ không nghe. Chỉ có một người sắm vai phản diện, một người bênh vực mới có thể khiến nàng dần dần ý thức được bản thân sai lầm.

Nghĩ như vậy, Âu Dương Noãn ôn nhu nói tiếp: “Ta cùng tỷ lớn lên cùng nhau từ nhỏ, tuy rằng không phải tỷ muội ruột nhưng trong lòng ta đã xem tỷ như cốt nhục chí thân. Nhớ ngày đó ta bị thương nặng, tỷ tỷ làm bạn bên giường một ngày cũng không rời, bưng thuốc đưa cháo, hỏi han ân cần, ta vẫn luôn ghi nhớ trong lòng. Hy vọng một ngày nào đó có thể báo đáp tình cảm đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Việc nhỏ như hôm nay có là gì đâu, sao có thể nói là liên lụy chứ?”

Lời này nói ra càng khiến Lâm Nguyên Hinh khóc to hơn: “Noãn Nhi, muội thật tốt!”

Âu Dương Noãn mỉm cười lại an ủi vài câu, Lâm Nguyên Hinh nghĩ nghĩ, trên mặt có vài phần thẹn thùng nói: “Chuyện hôm nay, đều do Hoàng trưởng tôn không tốt. Tự nhiên không có việc gì lại chạy đến đạo quán nghe diễn, hại chúng ta cũng bị liên lụy!”

Hoàng trưởng tôn xuất hiện ở đó, chưa chắc là đi xem kịch. Chỉ là Âu Dương Noãn nhìn thấy sắc mặt Lâm Nguyên Hinh đỏ lên, giọng điệu cũng có vài phần kỳ quái, càng giống như là thẹn thùng. Âu Dương Noãn khẽ cười, nói: “Đúng vậy, về sau Hinh biểu tỷ giả qua nhất định phải nói với vị biểu tỷ phu tôn quý để sau này ngài ấy đừng tùy tiện chạy loạn. Nếu không khắp nơi khiến cô nương nhà người ta động tâm sẽ không tốt lắm. Đâu phải mỗi lần cũng khéo như vậy gặp vị hôn thê của mình? Tỷ xem muội nói có đúng không?”

Lâm Nguyên Hình biết Âu Dương Noãn đang trêu ghẹo mình, mặt nhất thời càng đỏ hơn, một câu cũng không nói nên lời, không khí trong phòng liền dịu đi rất nhiều.

Lâm Chi Nhiễm thản nhiên nhìn Âu Dương Noãn, khoe miệng cong lên nuốt lại tiếng thở dài. Cùng xuất thân cao quý, cùng là nữ nhi trong khuê phòng nhưng Hình Nhi quá mức dễ tin người. Bọn họ là một lòng vì người nhà, mặc dù có dùng tâm cơ thì cũng bất quá là hy vọng Lâm Nguyên Hình có thể suy nghĩ cẩn thận. Nhưng nếu là người ngoài, vạn nhất dụng tâm kín đáo thì hậu quả thiết nghĩ khó mà tưởng tượng nổi.

Lâm Chi Nhiễm nghĩ như vậy, giọng điệu cũng ngưng trọng hơn: “Hình Nhi, hy vọng muội có thể qua việc này hiểu thêm một chút. Tương lai gả qua đừng gây thêm phiền toái cho Hoàng trưởng tôn!”

Lâm Nguyên Hình nhú mày, có hơi tức giận nói: “Đại ca cũng quá coi thường muội rồi. Ta là người không biết phân nặng nhẹ như vậy sao?”

Ánh mắt Âu Dương Noãn mông mông sương mù, làm người người ta khi nhìn vào không thể thấy rõ cảm giác. Nàng lại bình tâm tĩnh khí nói: “Ý của biểu ca là một khi tỳ đã gả vào phủ Thái tử, trở thành trắc phi của Hoàng trưởng tôn, làm việc hay lo lắng cũng đặt biểu tỳ phụ lên đầu. Biểu tỳ nói xem có đúng không?”

Lâm Nguyên Hình không để ý đến Lâm Chi Nhiễm, nhưng lại nhìn Âu Dương Noãn nói: “Điều này ta hiểu được. Mẫu thân ta vẫn luôn nói mãi, là nữ nhân của phủ thái tử đương nhiên sẽ không còn giống như khi là nữ nhi trong phủ nữa!”

“Biểu tỳ, một khi tỳ đã là trắc phi liền không chỉ là thê tử, hơn hết là

con dâu hoàng thất, phải làm gương cho người khác. Trong hoàng thất tôn gia, tỷ phải khắp nơi cẩn thận, một sự vô ý nào đó liền không chỉ ảnh hưởng đến Thái tử cùng Hoàng trưởng tôn, mà còn liên lụy đến Trấn quốc hầu phủ!” Âu Dương Noãn ngồi xuống, nhìn chăm chú Lâm Nguyên Hình.

Lâm Nguyên Hình sửng sốt, có chút do dự nói: "Đối với một người, lúc nào cũng phải sống cảnh giác. Làm việc đều phải nhìn phải nhìn trước ngó sau như vậy, chẳng phải là rất khó khăn thống khổ hay sao?”

Âu Dương Noãn nhìn nàng thản nhiên nở nụ cười: "Ở vị trí như chúng ta còn phải ngó trước ngó sau. Hoàng trưởng tôn đạt được địa vị như bây giờ cũng không hề dễ dàng, tỷ là thê tử tương lai của hắn, cũng nên vì hắn phân ưu!”

Lâm Nguyên Hình khó hiểu nhìn Lâm Chi Nhiễm, rồi lại nhìn Âu Dương Noãn nói: “Hắn địa vị cao quý, nhất hô bách nặc, nhưng lại vẫn gian nan như vậy sao?”

(Nhất hô bách nặc: Một người hô trăm người dạ. Chỉ người có quyền thế lớn, có nhiều tùy tùng)

Lâm Chi Nhiễm yên lặng nhìn Lâm Nguyên Hình rồi nói: “Vị trí Hoàng trưởng tôn này so với bất cứ ai đều gian nan hơn. Muội sau khi gả cho hắn, không chỉ có muội, còn nhà chúng ta....cũng không thể tách ra được!”

Đây chính là điều trong lòng Âu Dương Noãn hiểu rõ, Lâm Nguyên Hình gả vào phủ Thái tử. Nhất mạch đích tôn Trấn quốc Hầu phủ xem như đã ngồi trên một chiếc thuyền cùng Thái tử. Vô luận thế nào cũng không thể phân tách được, mà nàng lại vẫn luôn phụ thuộc vào thế lực đích tôn Trấn quốc Hầu phủ. Như vậy nói cách khác....

Âu Dương Noãn nhắm mắt lại, khi mở ra ánh mắt đã thanh bình như nước, thậm chí còn không nhìn đến Lâm Chi Nhiễm mà quay đầu nói với Lâm Nguyên Hình: “Biểu ca nói đúng. Thuyền này một khi đã bước lên rồi chúng ta phải đối mặt!”

Lâm Chi Nhiễm than nhẹ một tiếng buồn bã nói: "Đúng như vậy, nay thượng vị chi tranh thập phần kịch liệt, nhà chúng ta cũng bị cuốn vào trận chiến này. Hình Nhi, muội vẫn nên sớm có chuẩn bị tâm lý ...”

Tranh đấu triều đình, hoàng thất phân tranh, Lâm Nguyên Hình vẫn mơ hồ có dự cảm, nhưng không trực tiếp hỏi đến. Lúc này nghe Lâm Chi Nhiễm nhắc đến, tuy rằng khẩu khí vẫn thản nhiên, vẻ mặt cũng bình tĩnh nhưng không biết vì sao Lâm Nguyên Hình vẫn không tự chủ được mà tim đập nhanh, giống như là qua lời nói bình tĩnh kia nhìn thấy hoàng thất đấu tranh huyết tinh dữ tợn. Những hình ảnh đáng sợ thoáng qua trong đầu liền không dám tưởng tượng nữa: “Thực sự nghiêm trọng như vậy sao?”

Lâm Chi Nhiễm thấy thần sắc Lâm Nguyên Hình biến ảo không chừng thì trong lòng thở dài, tiếp tục nói: “Ta không phải nói đùa, thân là phi tử của Hoàng trưởng tôn mỗi một lời nói hành động của muội đều phải lưu ý. Ta vẫn luôn xem trọng văn võ như nhau nhưng lại phá lệ coi trọng Ngự Sử. Những người này thường không sợ việc gì hay người nào, ngay cả với Hoàng thượng cũng có thể nói thẳng. Hôm nay muội cứ như vậy xông lên cứu người, bại lộ thân phận trước mặt mọi người, thật sự là rất nguy hiểm. Một khi bị Ngự Sử biết được, trắc phi muội sẽ bị lên án không nói, ngay cả Hầu phủ chúng ta cũng bị gán cho tội danh không giáo dưỡng tốt nữ nhi!”

Âu Dương Noãn lấy hai khối điểm tâm cho Lâm Nguyên Hình, ôn nhu nói: “Đúng vậy, biểu tỷ phải ngồi vững vị trí trắc phi này để người

khác đều biết Trấn quốc hầu phủ chúng ta cũng không hề thua kém so với Định xa công phủ. Đây mới là giữ thể diện cho nhà chúng ta a!”

Định xa công phủ Chu Chỉ Quân được Hoàng thượng chỉ hôn làm chính phi của Hoàng trưởng tôn, cùng vào phủ một ngày với Lâm Nguyên Hình. Việc này vẫn luôn khiến Lâm Nguyên Hình rầu rĩ không vui, hơn nữa hôm nay nhìn thấy Hoàng trưởng tôn trong lòng càng thêm hậm hực. Nhưng chung quy vẫn là tâm tính cô nương, bị mấy câu nói của Âu Dương Noãn khích liền gật gật đầu nói: “Ta nhất định sẽ không thua kém Chu Chỉ Quân, để người khác không thể chê cười nhà chúng ta!”

Âu Dương Noãn bật cười nói: "Ta không có ý này, biểu tỳ cùng Chu tiểu thư đều gả vào phủ Thái tử tất nhiên phải chung sống hòa thuận, đồng tâm hiệp lực phò tá Hoàng trưởng tôn. Chính là người khác có nói gì hai người đi nữa, tỳ cũng đừng quá để ý là được!”

Lâm Nguyên Hình nghe vậy thì nhìn Lâm Chi Nhiễm, sắc mặt hồng hồng nói: “Mẫu thân đã nói qua, nếu như ta có thể sinh con nối dòng trước nàng ta....” Những lời này vốn là không nên nói nhưng ở đây một người là đại ca đáng tin cậy nhất, một người là biểu muội thân cận nhất. Tính cách Lâm Nguyên Hình lại爽朗 khoáng nên cũng không hề dấu diếm nói.

Lâm Chi Nhiễm nghe thì thầm gật đầu, đối với nam nhân, con nối dõi là rất quan trọng, lời này cũng không sai.

Âu Dương Noãn không có chê cười, nhưng cũng không đồng ý, chỉ khẽ cười nói: “Những lời này của Đại cửu mẫu cũng có thể đúng. Chỉ là cũng phải xem là trong tình huống nào. Lúc trước Nga Hoàng, Nữ Anh gả cho Thuấn vương, nhưng Nga Hoàng không thể sinh con còn Nữ Anh lại sinh được cho Thuấn Vương trưởng tử. Đợi khi Thuấn

vương lên ngôi, muốn tuyển một trong hai người lên làm chính cung. Một phi tử, nếu như theo lời Đại cử mẫu nói, nữ nhân được sủng ái lại có con hắc là sẽ được sắc phong làm hoàng hậu!"

Nói đến đây nàng uống một ngụm trà rồi nhàn nhã nói tiếp: "Nhưng Thuấn vương lại không làm như vậy. Ông ta yêu cầu hai vị phu nhân đồng thời xuất phát từ vương phủ vào hoàng cung, người nào tới trước sẽ là chính cung, người nào đến sau sẽ là phi tử. Nga Hoàng tính tình mạnh mẽ nên liền leo lên con đại mã chạy vội tới. Mà Nữ Anh lại phô trương nên liền ngồi xe do một con la kéo, cảm thấy như vậy thực khí phách. Trên đường tiến cung, con la của Nữ Anh đột nhiên sinh con, bởi vậy mà xe phải ngừng lại giữa chừng. Lúc này Nga Hoàng cưỡi ngựa đã bỏ xa đoàn người, mà Nữ Anh vì bị con la ảnh hưởng nên cuối cùng bị thua. Vị trí chính cung nương nương bị Nga Hoàng dành lấy, Nữ Anh cũng vì vậy mà sau này không cho phép con la sinh con. Nhưng chuyện này vẫn được lưu truyền, cho nên biểu tở, con nối dòng cùng sủng ái tuy rằng quan trọng nhưng không phải là điều quan trọng nhất!"

Cách nói như vậy khiến Lâm Chi Nhiễm cũng ghé mắt vào. Một người vừa có con lại được nam nhân sủng ái, còn có cái gì là không dành được? Hắc không khỏi mở miệng nói: "Noãn Nhi hình như nói quá lên rồi. Ngoại trừ hai điều này, Hinh Nhi lấy cái gì để được sống yên ổn?"

Chương 153: Mỹ nhân tính kế

(2)

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Ta nghe nói Hoàng trưởng tôn là người hiếu thảo, thân thể Thái tử phi vẫn luôn không tốt. Hoàng trưởng tôn lại sự vụ bận rộn nên không thể thường xuyên hầu hạ bên gối. Biểu tỳ sau khi nhập phủ, nếu có thể thay Hoàng trưởng tôn quan tâm nhiều hơn, làm bạn bên cạnh Thái tử phi vừa thể hiện sự hiếu thảo vừa được lòng người!"

Âu Dương Noãn bồi tiếp một câu: "Trong phủ Thái tử, người làm chủ hậu viện vẫn là Thái tử phi, một khi biểu tỳ gả qua nếu có thể khiến bà ấy yêu thích thì ngày tháng tất nhiên sẽ thư thả. Lúc đó tỳ muốn Đại cứu mẫu thường xuyên đến thăm tỳ thì cũng không phải là khó!"

Lâm Chi Nhiễm ngưng mắt nhìn Âu Dương Noãn, đột nhiên hiểu được ý tứ của đối phương. Kinh đô tương truyền Chu Chỉ Quân dung sắc tuyệt đẹp, tài mạo song toàn, tuyệt không hề thua kém Dung quận chúa.

Định xa công phủ lại là thế gia trăm năm, Chu tiểu thư lại sớm đã được Hoàng đế định hôn nên Chu gia liền rất ít khi để vị Chu tiểu thư này tham gia các sự kiện náo nhiệt. Cho nên ít nghe đến thanh danh, nhưng càng là như thế càng có thể là nữ tử thông minh lợi hại.

Hình Nhi lại đơn thuần như vậy, chỉ sợ đấu chưa qua một hiệp đã thua. Nữ tử bình thường đều nghĩ chỉ cần có thể nắm chặt trái tim trượng phu là có thể sống tốt. Nhưng cách Âu Dương Noãn chỉ cho Lâm Nguyên Hình lại không phải là làm thế nào để khiến Hoàng trưởng tôn yêu thích mà lại đi đường vòng lấy lòng Thái tử phi. Chỉ

cần có thể khiến Thái tử phi yêu thích, có bà ấy chống lưng, Hình Nhi có thể chân chính đứng vững ở phủ Thái tử.

Lâm Chi Nhiễm suy nghĩ một lát, cảm thấy Âu Dương Noãn lấy ví dụ này ngụ ý không chỉ có như vậy. Ngày đó phụ thân Thuần vương nhu nhược, kế mẫu kiêu ngạo, đệ đệ ác liệt đã từng nhiều lần đẩy Thuần vương vào chỗ chết. Nhờ có Nga Hoàng cùng Nữ Anh hỗ trợ mà nhiều lần thoát hiểm.

Âu Dương Noãn lấy ví dụ này cũng là muốn nhắc nhở Lâm Nguyên Hinh, tranh dành giữa thế thế không được ảnh hưởng đến đại cục. Một khi liên quan đến kẻ thù bên ngoài sẽ là chung mối thù. Nhưng nàng lại ngại thân phận không thể nói thẳng nên chỉ có thể nói như vậy để Hình Nhi yên lòng.

Quả là đã khiến Âu Dương Noãn khó xử, trong mắt Lâm Chi Nhiễm hiện chút ý vị thâm trường. Ánh mắt sắc bén tựa hồ như muốn xuyên qua lời nói của Âu Dương Noãn nhìn thấu tâm hồn nàng, xem trong tim nàng rốt cuộc là đang che dấu tâm tư gì!

Âu Dương Noãn không muốn nhìn ánh mắt cơ hồ như hiểu hết thái độ của Lâm Chi Nhiễm, nàng liền cúi đầu uống trà, yên lặng ngồi đợi Lâm Nguyên Hinh có thể từ từ hiểu được ý của nàng.

Lâm Nguyên Hinh nghe xong những lời này, trầm mặc thật lâu, sau rốt cục nhìn Âu Dương Noãn thở dài nói: "Noãn Nhi, nếu người được gả qua là muội thì tốt rồi. Muội nhất định có thể ứng phó, còn ta thật sự chỉ sợ làm không được...."

"Câm miệng!" Đang lúc Âu Dương Noãn kinh ngạc, Lâm Nguyên Hinh vẫn chưa nói hết Lâm Chi Nhiễm đã tức giận trách cứ, quát Lâm Nguyên Hinh ngăn lại những lời nói vô tâm của nàng ta.

Thấy biểu tình kinh ngạc của Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình. Trong mắt Lâm Chi Nhiễm là sự tức giận bị thiêu đốt mãnh liệt, hấn cố gắng áp chế, đứng dậy nhú mày nói: “Hôn nhân đại sự muội cũng dám nói hươu nói vượn. Từ hôm nay trở đi ở yên trong phủ tự xem lại bản thân, nếu bị ta phát hiện có hành vi khác thường thì sẽ đem muội nhốt lại đến khi xuất giá mới thôi!” Nói xong liền bước nhanh ra ngoài.

Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình tròn mắt nhìn nhau chốc lát rồi liền nở nụ cười. Lâm Nguyên Hình quay đầu lại nhìn Âu Dương Noãn, thấy ánh mắt nàng ủ dột, thần sắc bình tĩnh. Tuy thân hình đơn bạc, có vẻ không rõ khói lửa nhân gian, nhất phái tiên nhân chi tư. Nữ hài tử xinh đẹp yếu đuối như vậy lại một lòng muốn mưu hoa, mỗi ngày đều phải tính kế, sống cũng mệt mỏi quá. Trong lòng Lâm Nguyên Hình, lại cảm thấy thương tiếc cho Âu Dương Noãn...

....

Trong đại điện quý phủ đại học sĩ Tiền Học Anh, lúc này đang mở tiệc.

Từng món sơn trân hải vị được bung lên. Thị nữ xinh đẹp đi qua đi lại không thôi, giống như nước chảy khiến người ta không kịp nhìn.

Tiền Học Anh cầm lấy bình rượu cử ngọc hồ, tự mình rót đầy một chén cho Minh quận vương, cười nói: “Thọ yến Lão hủ, đa tạ quận vương đại giá quang lâm!”

Tiểu Trọng Hoa gật gật đầu, lông mi thật dài che đi thần sắc bên trong, khuôn mặt bình tĩnh nói: “Vốn phụ vương muốn đích thân đến nhưng đúng lúc Hoàng tổ phụ có việc triệu kiến nên mới lệnh cho ta thay người đến hạ thọ. Mong Tiền đại nhân đừng để ý!”

“Sao lại nói vậy? Có thể mời được Minh quận vương, trong lòng ta thực sự rất cao hứng!” Tiền Học Anh cười, lại giơ cao ly rượu hướng những người đang ngồi liên tục kính rượu.

Tề vương thế tử Tiểu Tử Kỳ ngồi một bên, đôi mắt như thu thủy tò mò nhìn về phía Chu vương thế tử Tiểu Thanh Huyền, rốt cục vẫn nhịn không được mà hỏi: “Vì sao không thấy Thanh Bần? Không phải hắn rất thích những trường hợp náo nhiệt như vậy sao?”

Không nhắc tới liền thôi, nhưng vừa nhắc đến, sắc mặt Tiểu Thanh Huyền liền đen lại: “Hắn nghe nói Đại tiểu thư Âu Dương gia bị thương liền nháo loạn muốn đến xem. Ta nói như vậy không hợp lễ nghĩa, hắn lại không chịu nghe nên ta đã nhốt hắn lại trong phủ!”

Tiểu Tử Kỳ:.....

Sau lúc lâu mới hắc hắc cười rộ lên, nói: “Như vậy cũng tốt, đỡ gây rắc rối!”

“Đóng cửa cũng không yên, nửa đêm còn trèo tường muốn trốn khỏi vương phủ. Kết quả bị thị vệ phát hiện kéo hắn xuống, thiếu chút nữa là té gãy chân. Bây giờ vẫn còn nằm trên giường nên không đến!”

Tiểu Tử Kỳ:

Chờ đến khi hắn vất vả lắm mới tìm được âm thanh của chính mình mới cười gượng nói: “Huynh cũng thật là. Nếu hắn muốn đi thì cứ để hắn đi, cũng không có gì không hợp lễ nghĩa. Nghe nói tên đầu gối Tiểu Tiệm Cách kia cũng phái người mang lễ vật đến!”

Trên trán Tiểu Thanh Huyền ẩn ẩn có gân xanh nổi lên, tựa hồ như đang kiệt lực nhẫn nại: “Ta là sợ hắn càn rỡ khiến tiểu thư nhà người ta sợ hãi!”

Nghĩ đến tính tình nghĩ gì làm nấy của Tiểu Thanh Bần, Tiểu Tử Kỳ gật gật đầu nói: “Bần khoản của huynh cũng đúng. Muốn dưỡng thương tốt thì nhất định phải đóng cửa mới phải!”

Dưới đài ti trúc hoãn tấu, nhóm ca cơ nhanh nhẹn khởi vũ. Nhưng thanh âm của hai người bọn họ lại từng chữ rõ ràng rơi vào tai Minh quận vương. Hắn nhớ tới gương mặt luôn bất động thanh sắc kia của Âu Dương Noãn, không tự chủ được mà hơi hơi lộ ra tươi cười.

Tiền Học Anh nhìn khách nhân đối ca múa bên dưới không hề hứng thú liền lập tức nói: “Loại dung chi tục phấn này không thể vừa mắt chư vị, không bằng đổi tiết mục khác đi!”

Nói xong nhẹ nhẹ vỗ tay, liền không biết từ đâu bay đến một mùi hương thoang thoảng, mùi hương thấm đậm lòng người. Sau đó một nữ tử mặc y phục màu đỏ chàm rãi đi xuống bậc thang, mái tóc đen nhánh vấn gọn thành búi, dung mạo xuất chúng, khí chất thoát tục. Nàng hướng mọi người hành lễ, đôi môi khẽ mở, thanh âm như kiều oanh xuất cốc: “Hương Ngọc bá kiến chư vị đại giá quang lâm!”

Tiền Học Anh một bên quan sát vẻ mặt Minh quận vương, cười giới thiệu nói: “Đây là tiểu nữ Hương Ngọc!”

Tiểu Tử Kỳ nhỏ giọng nói với Tiểu Thanh Huyền bên cạnh: “Nghe nói nữ nhi này Tiền đại nhân xem như bảo bối. Sao hôm nay lại đột nhiên để nàng ấy lộ diện?”

Tiểu Thanh Huyền cười lắc lắc đầu, nói: “Dù sao cũng không phải là cho người xem!”

Lúc này liền nghe Tiền Học Anh nói: “Tiểu nữ có biết chút đàn thuật. Đêm nay chủ động xin vì các vị mà hiến một khúc!”

Nói xong Tiền Hương Ngọc khẽ vuốt dây đàn. ‘Tinh...tinh’ liền tấu ra một mòng khúc du dương. Vốn đại sảnh đang ồn ào liền trở nên yên lặng. Đại đa số mọi người đều lộ ra biểu tình thưởng thức.

Tiểu Thanh Huyền thầm lắc đầu, nếu không có sự kiện một người múa một người đánh đàn ở yến hội ngắm hoa thì vị Tiền tiểu thư này cũng được xem như tài nghệ cao siêu. Chính là mọi người đã được thưởng thức cầm kỹ vũ đạo xuất chúng đó nên khi nghe khúc đàn này liền cảm thấy bình thường.

Tiền Hương Ngọc tay đàn tấu, duyên dáng ngẩng đầu mỉm cười. Ánh mắt không hề chớp nhìn Minh quận vương.

“Điện hạ, không biết tiểu nữ đàn như thế nào?” Tiền Học Anh dò hỏi.

“Ta chỉ là nam nhân thô kệch, không hiểu ti trúc chi đạo nên không thể đánh giá! Thật có lỗi!” Tiểu Trọng Hoa thản nhiên nói.

Tiền Học Anh cảm thấy thập phần xấu hổ. Tiền Hương Ngọc cũng nghe được những lời này, nhất thời thay đổi sắc mặt, ngón tay còn gảy trên dây đàn cơ hồ cứng lại, cầm huyền phát ra một âm thanh chói tai.

Tiền Học Anh còn muốn nói gì nữa nhưng một tên thị vệ đi lên bẩm báo, rất nhanh Tiểu Trọng Hoa liền đứng lên, cáo lỗi nói: “Tiền đại nhân, ta còn có chuyện quan trọng, xin đi trước. Cáo từ!” Nói xong liền không chút lưu luyến xoay người bước đi.

“A, điện hạ! Điện hạ!” Tiền Học Anh muốn đuổi theo nhưng ngại bỏ lại tân khách cả sảnh đường nên chỉ có thể gượng cười tiếp tục lưu lại tiếp khách.

Tiểu Thanh Huyền cùng Tiểu Tử Kỳ nhìn nhau, trong ánh mắt đều có ý cười.

Yến hội kết thúc, sau khi tiễn khách, Tiền Học Anh trở về thư phòng liền nghe thấy một trận những tiếng loảng xoảng. Hắn hoảng sợ, cuống quýt bước vào liền thấy bình hoa cổ của mình ở dưới đất, vỡ tan tành.

“Bình mai bạch ngọc của ta. Ai nha, điền ngọc hồ của ta, còn có bút lông đồng của ta...Hương Ngọc, con làm cái gì vậy? Đây đều là những thứ tốt, sao con có thể? Ai nha, mau dừng tay, dừng tay!”

Tiền Hương Ngọc không quan tâm, đem hơn phân nửa những đồ vật có giá trị trong phòng ném sạch sẽ. Cuối cùng mới thở phò phò ngồi xuống: “Ngài ấy ngay cả cái liếc mắt cũng không nhìn ta. Phụ thân, người đã đáp ứng sẽ cho ta làm Vương phi của Minh quận vương....”

Tiền Học Anh nhanh chóng bày ra bộ mặt tươi cười: “Con gái! Cho dù Minh quận vương không được thì trong kinh đô này cũng còn nhiều thiếu niên tuấn tú phong nhã...”

Tiền Hương Ngọc là con gái duy nhất của Tiền Học Anh, bởi vậy nên hắn coi như châu bảo trên tay. Nữ nhi từ từ trưởng thành, tài mạo song toàn, diễm danh lan xa, không biết có bao nhiêu người đến cầu thân.

Nhưng mà nữ nhi này rất có chủ trương, kiên trì muốn tự mình chọn vị hôn phu tương lai. Tiền Học Anh cưng chiều nữ nhi nên thường xuyên mang Tiền Hương Ngọc tham gia các yến hội đại thế gia. Nhưng cho dù nhìn thấy bao nhiêu thiếu niên tuấn tú đi nữa cũng không một ai lọt vào mắt, cuối cùng lại cố ý nhìn trúng vị Minh quận vương mới hồi kinh này.

Vì muốn cho Tiền Hương Ngọc có cơ hội tới gần Minh quận vương mà Tiền Học Anh không tiếc trở thành đại lực hỗ trợ Yến vương điện hạ. Không nghĩ rằng người phải vất vả lắm mới được thế nhưng lại không hề thân cận với Tiền Ngọc Hương. Hắn sợ nữ nhi tức giận nên liền thật cẩn thận nói: “Hương Ngọc, con cũng biết, trong kinh đô này nhìn trúng Minh quận vương rất nhiều. Danh môn thế gia trong triều có nữ tử tài mạo đều muốn tiến cử vào vị trí quận Vương phi, nhưng không nhà nào được như nguyện. Nghe nói ngay cả Thái hậu muốn tứ hôn với Dung quận chúa cũng đều bị Minh quận vương khéo léo từ chối. Con muốn phụ thân phải làm sao...”

Tiền Hương Ngọc mặt đầy giận dữ nói: “Con mặc kệ. Con nhất định phải làm Minh quận Vương phi, phụ thân phải nghĩ cách giúp con....”

“Được được được! Ta sẽ nghĩ cách!” Tiền Học Anh không ngừng gật đầu, trong lòng kêu khổ không thôi.

.....

Yến vương phủ.

Khi Tiểu Trọng Hoa bước vào thư phòng, đã sớm có người đứng chờ.

“Hoàng trưởng tôn điện hạ sao lại rảnh rỗi đến đây vậy?” Tiểu Trọng Hoa mỉm cười nói.

Nam tử kia xoay người lại, tươi cười nói: “Đuôi bạch hồ kia của người đâu? Sao lại không thấy?”

Đôi mắt phượng nhỏ dài của Tiểu Trọng Hoa hơi hơi nheo lại, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Tặng cho người khác rồi!”

“Tặng?” Tiểu Diễm sừng sốt, gương mặt lạnh lùng trong trẻo dẫn theo tia kinh ngạc: “Không phải người rất thích nó sao?”

Tiểu Trọng Hoa ngồi vào chỗ của mình, nâng ly trà lên nhìn Tiểu Diễm nói: “Điện hạ hôm nay đến đây chỉ hỏi cái này thôi sao?”

Tiểu Diễm lắc đầu, nói: “Không! Ta đến là muốn nói với người, ta mới bị hành thích!”

Mí mắt Tiểu Trọng Hoa không hề nâng, chỉ cúi đầu uống trà. Cử chỉ thong dong tao nhã. Tiểu Diễm ngạc nhiên nói: “Sao không hỏi kết quả như thế nào?”

Chương 154: Mỹ nhân tính kế

(3)

Khóe miệng Tiểu Trọng Hoa vẫn mỉm cười: “Nếu thành công thì người có thể đứng chỗ này nói chuyện với ta sao?”

Tiểu Diễn nhìn hắn, thở dài nói: "Đúng vậy, nhưng tình huống hôm nay cũng thực nguy hiểm. Ta đã sai người lục soát toàn thành, người trong đạo quán cũng đã thẩm vấn qua. Thích khách kia mấy ngày trước đến kinh đô, tự tới cửa tiến cử. Chủ gánh hát thấy hắn tài nghệ cao siêu nên liền giữ lại. Nhưng ta là cũng đêm qua mới quyết định đến đó, người nói xem không phải rất kỳ quái sao?”

Tiểu Trọng Hoa uống một ngụm trà nói: “Nếu người đã ở sẵn đó chờ người, tự nhiên biết mục đích người đến rạp hát, cũng rất rõ hành tung của người. Người hắn là nên cẩn thận người bên cạnh một chút!”

Tiểu Diễn cười cười: "Người bên cạnh ta đều được lựa chọn kiểm tra kỹ càng, đáng lẽ không có vấn đề gì. Nhưng chung quy cẩn thận mấy vẫn có sai sót a. Bất quá thích khách này cũng không phải hạng người tầm thường, dám động thủ ở trước mặt nhiều người như vậy. Nếu không phải có người giúp ta cản một chút, chỉ sợ ta không chết cũng bị thương!”

Tiểu Trọng Hoa giương mắt nhìn nhìn hắn, nói: "Người nào?"

Tiểu Diễn mỉm cười: "Trần quốc hầu phủ!”

"Trần quốc hầu phủ?" Tiểu Trọng Hoa nhẹ nhàng nhếch môi, tiếp tục

nói: “Lâm Chi Nhiễm?”

Tiểu Diễn cười nói: “Không! Là một vị công tử trẻ tuổi, chỉ là đi chung với huynh muội Lâm Chi Nhiễm thôi!”

“Hóa ra là vị trắc phi tương lai của ngươi!” Tiểu Trọng Hoa dừng một chút, lại nói: “Còn vị tiểu công tử kia là người ở đâu?”

Ánh mắt Tiểu Diễn mang ý cười nói: “Cái này ta cũng không rõ. Sao? Ngươi nghĩ đến cái gì sao?”

Tiểu Trọng Hoa rũ mắt xuống, không biết sao khi Tiểu Diễn nhắc đến một vị công tử trẻ tuổi đi cùng huynh muội Lâm gia.....điều đầu tiên hắn nghĩ đó chính là Âu Dương Noãn. Khi ngẩng đầu thì thấy ánh mắt hứng thú của Tiểu Diễn thì lại thản nhiên cười nói: “Không có!”

Tiểu Diễn hơi hơi lộ ra biểu tình thất vọng, ngón tay hắn giơ lên: “Ta vẫn cảm thấy hắn đáng để chú ý!”

“Oh!” Tiểu Trọng Hoa nhú mày, trong ánh mắt hiện lên tia khác thường: “Sắp tới đại hôn của Điện hạ rồi, chắc hắn ngươi phải rất bận rộn nhiều việc chứ? Sao còn rảnh rỗi cân nhắc người khác vậy?”

Tiểu Diễn nghe vậy thì trên mặt lộ ra nụ cười lạnh: “Hôn nhân của ta bất quá là chỉ theo ý chỉ mà thôi!”

Sinh ra ở hoàng gia, hắn chưa bao giờ mong đợi Vương phi là nữ tử mà mình chọn, chỉ cần gia tộc đối phương có lợi cho hắn là có thể, về điểm này hắn chắc chắn. Nghĩ đến đây Tiểu Diễn nhìn Tiểu Trọng Hoa, nói: “Vì sao ngươi lại cự tuyệt đề nghị của Thái hậu? Dung quận chúa khuynh quốc khuynh thành như vậy, ngươi cũng không vui sao?”

Tiểu Trọng Hoa thản nhiên thờ dài: “Mỹ nhân như vậy, thứ ta vô phúc được hưởng!”

Đáy mắt Tiểu Diễn ánh lên ý cười doanh mẫn, hắn nói: “Thái hậu vì Yến vương phi qua đời nên mới không trách cứ quá đáng, nhưng ba năm sau nếu người còn cố chấp như vậy...”

Tiểu Trọng Hoa lạnh lùng cười: “Ta không muốn, ai có thể miễn cưỡng?”

Tươi cười của Tiểu Diễn dần dần ảm đạm: “Con người trên đời này không thể tùy tâm sở dục. Sinh ra trong hoàng gia, chân tình nam nữ sớm đã bị chôn vùi. Bất quá cũng là thuận nước đẩy thuyền, làm gì còn thật lòng? Huống hồ cho dù người phải cưới nữ nhân không thích làm chính phi thì vẫn có thể nạp nữ nhân vừa ý làm trắc phi. Sao lại không chịu?”

Tiểu Trọng Hoa bỗng nở nụ cười, trong mắt ẩn ẩn có quang hoa lưu động: “Nếu ta thật lòng yêu một người, sao lại để nàng phải cúi đầu đứng dưới người khác?”

Lời này nói ra quả nhiên ngoài dự liệu của Tiểu Diễn, hắn hừ nhẹ rồi nói: “Những lời người nói cũng thật tiêu sái. Vậy thế lực trong triều thì phải làm sao? Người vẫn phải vì ta gánh vác chia sẻ!”

Tiểu Trọng Hoa nghiêm mặt nói: “Cái này cũng không khó, chỉ cần Hoàng trưởng tôn người nạp thêm nhiều trắc phi là được rồi!”

“Người...” Nếu như là người khác nói những lời này, Tiểu Diễn nhất định sẽ tức giận, nhưng đối lại là Tiểu Trọng Hoa hắn lại cảm thấy đặc biệt có ý tứ. Nghĩ lại xác thực như thế thì không khỏi cười ha hả.

....

Trấn quốc Hầu phủ.

Từ sau khi biết được chuyện Lâm Nguyên Hình sẽ gả vào phủ Thái tử, sắc mặt phu nhân Bộ binh Thượng thư Tương thị vẫn luôn âm trầm. Nhưng không biết vì sao hai ngày này tâm tình bà ta lại giống như tốt lên, chẳng những luôn ôn hoà với hạ nhân, càng hứng trí mời người đến may cho Lâm Nguyên Nhu y phục mới.

Lâm Nguyên Nhu nhìn sắc mặt vui mừng của Tương thị, nhin không được mà nói: “Mẫu thân, người không phải vẫn vì chuyện kia mà mất hứng sao? Như thế nào hai ngày nay lại thay đổi...”

“Nha đầu ngốc!” Tương thị cầm một xấp vải thêu hoa hải đường đỏ rực ướm tới ướm lui trên người Lâm Nguyên Nhu, nhẹ giọng nói: “Bọn họ có thể lên cao, bất quá cũng chỉ là dựa vào Trấn quốc Hầu phủ này mà thôi. Chờ Đại bá phụ con chết, Trấn quốc hầu này còn không phải là của phụ thân con sao? Đến lúc đó thân phận của con tự nhiên cũng không giống bây giờ, muốn loại hôn sự nào mà không được. Mẫu thân đã sớm thay con trừ tính, tuyệt đối không thua kém vị Hoàng trưởng tôn kia!”

“Mẫu thân không phải đang nói đến Minh quận vương chứ?” Trong ánh mắt Lâm Nguyên Nhu lập tức tràn đầy kinh hỷ.

“Cái gì mà Minh quận vương?” Tương thị trầm mặt xuống, “Hắn bất quá chỉ là quận vương, tương lai vị trí Yến vương còn chưa đến lượt hắn ngồi! Mẫu thân làm sao có thể mang con gả cho hắn? Huống chi Lâm Nguyên Hình đã gả cho Hoàng trưởng tôn, con chẳng lẽ lại muốn đi cùng một đường với nó?”

Lâm Nguyên Nhu sừng sốt, chớp chớp lông mi xinh đẹp, trong ánh mắt nhất thời hồ nghi: “Nay trong kinh đô người có thể so sánh với

địa vị thân phận của Hoàng trưởng tôn ngoại trừ Minh quận vương thì còn có ai? Mẫu thân không phải là đang đánh đổ nữ nhi chứ?”

Tương thị âu yếm nhìn Lâm Nguyên Hình, ngón tay chỉ chỉ trán nàng ta: “Hài tử ngốc, con chỉ thấy Minh quận vương thôi sao? Còn có Tần vương thế tử, một khi con gả qua thì chính là Thế tử phi...”

“Cái gì mà Thế tử phi chứ? Còn không phải vẫn thấp hơn Lâm Nguyên Hình sao?” Lâm Nguyên Nhu bất mãn nhìn Tương thị.

“Theo ta vào đây!” Tương thị nhìn thoáng qua chung quanh, đem nữ nhi kéo vào nội thất, lúc này mới hạ giọng, đi thẳng vào vấn đề: “Con tương lai không muốn làm Hoàng hậu sao?”

Lâm Nguyên Nhu lập tức ngậy ngẩn cả người, không dám tin nhìn chằm chằm Tương thị, như là đang nghe chuyện trên trời.

“Ngậy ngốc cái gì?” Tương thị cười rộ lên, “Hiện nay tuy nói người kế thừa ngôi vị Hoàng đế vẫn là Thái tử nhưng thân thể Thái tử luôn không tốt, cũng sẽ đoán mệnh giống như bá phu kia của con thôi. Ngôi vị hoàng đế tương lai nhất định rơi vào tay Tần vương! Nếu con gả vào Tần vương phủ làm Thế tử phi, tương lai đó chính là Thái tử phi, mười năm sau càng có thể là hoàng hậu. Con suy nghĩ một chút, đến lúc đó Lâm Nguyên Hình thì tính là gì, Trấn quốc Hầu phủ thì tính là gì? Chúng ta cũng không phải sợ...”

“Nhưng Tiểu Thiên Diệp kia âm ngoan thủ lạt, hỉ nộ vô thường. Con thực sự thấy sợ hắn...” Lâm Nguyên Nhu không tự chủ được mà nói. Trong lòng nàng ta sức quyến rũ của Minh quận vương tuần mã tiêu sai vượt xa Tần vương Thế tử âm lãnh đáng sợ. Huống chi Tiểu Thiên Diệp ngay cả liếc mắt cũng chưa từng nhìn mình, hết thảy này bất quá cũng chỉ là bản thân tự tưởng tượng mà thôi. “Hơn nữa... hắn chưa chắc đã thích con...”

Tương thị ngây người, sau một lúc lâu mới tươi cười nói: “Nói con gốc quả không sai! Con cho người của Tần vương phủ là dạng gì, nữ nhi nhà bình thường muốn gả qua đương nhiên là nằm mơ rồi. Nhưng phụ thân con nguyện trung thành với Tần vương đã lâu, muốn mang con gả qua thì có gì là không được? Huống hồ tướng mạo con như vậy, ai lại không thích chứ?”

Thấy Lâm Nguyên Nhu vẫn còn do dự, Tương thị nắm tay nàng ta nói: “Nhu nhi, con là nữ nhi thân sinh của ta, những chuyện ta làm hết thấy là muốn tốt cho con. Tuy nói lần này Đại phòng trừ tính được mối hôn sự tốt nhưng dù sao cũng chỉ là trắc phi, tương lai còn chưa nói chắc được điều gì, sao phải lo lắng? Thái vương thực lực hùng hậu, Thế tử lại tuần tú, đây là mối hôn sự tốt. Phụ mẫu đã thay con trừ tính tốt rồi...”

Tương thị còn muốn nói nhưng nha đầu đã ở bên ngoài hồi bẩm nói phủ Thái tử tặng lễ vật qua, mời bà ta cùng đến phòng khách. Tương thị hừ lạnh: “Hừ, đây là muốn khoe khoang với ta đây mà. Con đi cùng ta, không thể thua bọn họ được!”

Nghĩ nghĩ lại thấp giọng nói: “Còn chuyện này, nghe nói sau chuyện của Vương mama, Nhị cô con bị cấm túc. Ta ngày đó qua thăm, Âu Dương gia thế nhưng lại cũng không cho nhìn thấy người. Nay phụ thân con đang suy nghĩ biện pháp chu toàn, con cũng nên để ý nha đầu kia mới phải!”

Lâm Nguyên Nhu sửng sốt, sắc mặt dần theo chút nghi hoặc: “Ý của mẫu thân là...”

“Hừ, con đừng khinh thường. Nha đầu kia tuổi còn nhỏ nhưng lại rất lợi hại, Nhị cô con chính là bị nó hại!”

Lâm Nguyên Như nghe nhưng trong lòng lại không cho là đúng, thầm nghĩ Âu Dương Noãn bất quá cũng chỉ là nhà đầu trong khuê phòng, mọi thứ cầm kỳ thư họa tinh thông cũng liền thôi, tâm cơ cùng lắm cũng chỉ có chút thâm trầm, có năng lực lợi hại làm được điều gì? Nhưng nhìn thấy sắc mặt ngưng trọng của Trương thị, lời này Lâm Nguyên Như cũng không nói ra miệng.

.....

Trần thị ngồi trong phòng khách, nghe quản gia đọc danh mục lễ vật thật dài: Hồng ngọc năm mươi khối, ngọc bích năm mươi khối, kim phượng mười chỉ, kim địch điều mười chỉ, đồng châu một trăm tám mươi khóa, một pho tượng mạo tiền kim phật, kim tương san hô đỉnh vòng mười vây, san hô trụ giác mười cái, kim thủ trạc hai mươi đôi, một đôi kim hà, hồ châu hai trăm khóa, thước châu bốn trăm khóa, kế châu một trăm tám mươi khóa, trâm hoa kim liên một đôi, một đôi chúc thọ kim từng linh, thanh kim phật đầu tháp, kim tương lục bích nha lưng vân....Còn có da tụy, hải cát quý báu, chương sa, nhuyễn la...nhiều không đếm được, khiến người ta hoa cả mắt.

Trần thị luôn mỉm cười liên tục gật gật đầu. Trong lòng Âu Dương Noãn cũng vô cùng kinh ngạc. Lễ vật này, đừng nói chỉ là trác phi, ngay cả chính phi cũng không hơn thế này. Có thể thấy được Thái tử rất coi trọng Trấn quốc Hầu phủ.

“Ai nha, Đại tẩu thật có phúc khí a! Lễ vật này ta nghe được cũng đều choáng váng!” Trương thị mỉm cười bước vào, liếc mắt liền thấy Âu Dương Noãn ngồi ở một bên, tươi cười trên mặt lập tức thâm hơn rất nhiều, “Noãn Nhi cũng ở đây sao?”

“Nhị cửu mẫu!” Âu Dương Noãn mỉm cười đứng dậy hành lễ. Tươi cười trên mặt cung kính mà khiêm tốn.

“Thân thể vừa mới khỏe, sao lại chạy đến đây? Đại tẩu sẽ đau lòng a!” Tương thị ngồi xuống ghế, tiếp nhận ly trà, ung dung nói.

“Nhị cửu mẫu nói quá rồi. Noãn Nhi luôn phải nằm trên giường, có chút khó chịu nên mới cầu Đại cửu mẫu cho phép qua đây, cơ hội như vậy rất hiếm có a!” Trên mặt Âu Dương Noãn cố ý lộ ra biểu tình yêu thích cùng ngưỡng mộ.

Tương thị nhìn đại lễ vật kia, ánh mắt càng hung hiểm hơn, tươi cười trên mặt lại tỏ vẻ thân thiết: “Nói cũng đúng. Không phải ai cũng có thể gả vào hoàng gia, cũng chỉ có công hầu như nhà chúng ta mới có được phúc khí này...”

Nói xong lại thâm ý liếc nhìn Âu Dương Noãn. Ý tứ kia rõ ràng muốn nói chỉ có nữ nhi nhà chúng ta mới có thể xứng đôi với hoàng thất, người như vậy có muốn cũng không được a!

Âu Dương Noãn rũ mắt xuống khẽ cười, như là không hề nghe ra ý tứ trong đó. Trầm thị nhẹ nhàng nâng ly trà lên nói: “Nhà công hầu cũng không phải ai cũng đều có vận khí như vậy. Đâu phải ai ông trời cùng ban cho cơ hội đó đâu!”

Tương thị nghe vậy thì càng thêm buồn bực, Trầm thị đây là đang nói nữ nhi của mình cũng không có vận khí như vậy. Trong lòng Tương thị cười lạnh, nói: “Đại tẩu nói có lý!” Cứ chờ mà xem đi, chờ tương lai Tần vương kế thừa vương vị, đó chính là lúc các người phải khóc.

Không muốn cùng hai vị cửu mẫu khẩu chiến, Âu Dương Noãn lấy lý do muốn đi xem Lâm Nguyên Hình để rời đi. Từ phòng khách đi ra, xuyên qua hành lang, bọn nha đầu đều nín thở cúi đầu hành lễ. Ai cũng đều biết vị biểu tiểu thư trước mặt này không phải khách nhân bình thường mà là trái tim của Lão thái quân, là Âu Dương Đại tiểu thư tài mạo danh chấn kinh đô, người nào dám vô lễ?

Lúc Âu Dương Noãn bước xuống bậc thang, trong lúc vô tình hướng xa xa nhìn thoáng qua, đột nhiên dừng bước. Hồng Ngọc thấp giọng nói: “Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Ánh mắt Âu Dương Noãn thản nhiên nhìn một người đang cúi xuống cắt cỏ phía trước, nhìn thật lâu, trên mặt chậm rãi lộ ra tươi cười thâm ý.

Hồng Ngọc càng cảm thấy kỳ quái, nhìn chăm chăm phó dịch kia nửa ngày, cũng không hiểu người như vậy có gì đáng giá khiến tiểu thư đặc biệt chú ý...

Chương 155: Thế tử giai nhân đêm khuya gặp gỡ (1)

Ánh mắt Âu Dương Noãn vẫn dừng trên người phó dịch áo xanh kia. Bỗng dưng một bàn tay nho nhỏ bắt lấy làn váy nàng. Âu Dương Noãn cúi đầu nhìn liền thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn như quả táo xuất hiện trước mắt nàng. Đôi mắt to tròn đen láy, cái miệng nhỏ nhắn cong cong, đang cười đến thực vui vẻ: “Tỷ tỷ!”

Lâm Nguyên Tuyết kêu lên, một bên chân nhanh nhẹn bước lên lan can, đứng trước mặt Âu Dương Noãn: “Tỷ tỷ!” Nhóc con vươn tay ôm lấy cổ Âu Dương Noãn, dụi dụi vào đầu vai nàng.

“Cẩn thận, ngã xuống bây giờ!” Âu Dương Noãn vội vàng nắm lấy tay tiểu nha đầu, không nghĩ liền tác động vào vết thương, hơi hơi cau mày.

Hồng Ngọc vội vội vàng vàng ôm lấy Lâm Nguyên Tuyết, sợ nó ngã. Nhưng Lâm Nguyên Tuyết lại tựa hồ như không muốn, xoay tới xoay lui không chịu xuống.

Nhưng vào lúc này, Âu Dương Noãn cảm giác được có một ánh mắt sắc bén đang nhìn mình. Nàng ngẩng đầu liền thấy người nọ.

Hắn đứng ở đằng kia, mặc áo xanh phó dịch hạ đẳng, khuôn mặt chỉ có một nửa lộ ra dưới ánh mặt trời, bên trái có một vết sẹo như con rết thật dài, nhìn rất dữ tợn đáng sợ, lại kỳ dị khiến người ta không chuyển được tầm mắt.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua, giống như không hề lưu tâm, nàng

chỉ cúi đầu nhìn Lâm Nguyên Tuyết nói: “Muội còn không nghe lời, đừng trách tỷ tỷ mặc kệ muội nha!”

Nghe thấy âm thanh này, Lâm Nguyên Tuyết ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Âu Dương Noãn nói: “Tuyết Nhi rất ngoan. Đại ca nói tỷ tỷ bị thương....cho nên phải cẩn thận. Muội liền cẩn thận cái miệng!” Nói đến đây liền dùng cái miệng nhỏ nhắn mềm mềm hôn lên mặt Âu Dương Noãn, làm nũng nói: “Tỷ tỷ, muội rất ngoan. Đúng không?”

“Được rồi! Tuyết Nhi rất ngoan!” Âu Dương Noãn mỉm cười ôn nhu. Mặc dù không nhìn người nọ nhưng toàn thân nàng lại miễn cưỡng nhận thấy ánh mắt chuyên chú và nóng rực của hắn. Nhưng khi vừa nhắc đầu liền thấy đối phương vẫn cúi đầu, tựa hồ như đang chuyên tâm chăm sóc hoa cỏ.

“Tuyết Nhi vẫn luôn không dám quấy rầy tỷ tỷ a!” Đôi tay nhỏ bé của Lâm Nguyên Tuyết vòng qua gáy Âu Dương Noãn, giống như con mèo nhỏ nũng nịu. Ánh mắt Âu Dương Noãn không tự chủ được liền nhu hòa.

Ở trước mặt đứa nhỏ này, trên người nàng hiếm khi không mang vẻ phòng bị như vậy. Kẻ phó dịch bên kia bất giác nâng ánh mắt lên, không để ý mà nhìn chằm chằm nàng.

“Hỗn xược! Biểu tiểu thư là người người có thể nhìn sao? Mau cúi đầu xuống!” Triệu mama quản sự trong vườn quát lớn.

Tôi tớ kia nhìn Triệu mama, trong ánh mắt kia thế nhưng lại mang theo một loại sức mạnh đáng sợ, nhất thời khiến Triệu mama kinh hãi, không tự chủ được mà ngậm miệng lại.

“Tỷ tỷ, muội đói!” Lâm Nguyên Tuyết tựa đầu vào vai Âu Dương Noãn, dùng thanh âm mềm nhẹ nói.

“Cùng tỷ tỷ đến Mộng vũ lâu đi, ở đó ta có tô ca chưng đường nóng hổi cùng kẹo hồ lô, ăn ngon lắm a!” Nàng nhẹ giọng dỗ.

“Được!” Lâm Nguyên Tuyết cười trong trẻo trả lời, buông hai tay, thân mình nho nhỏ thoăn thoắt nhảy xuống, chủ động nắm lấy tay Âu Dương Noãn.

Một nha đầu trong hoa viên nhìn Âu Dương Noãn mang Lâm Nguyên Tuyết rời đi, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Vị biểu tiểu thư này đúng như thiên tiên, ta đứng trước mặt người ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Sợ thổi người bay mất!”

“Phi, phi. Nói bậy bạ cái gì đó?” Triệu mama mắt hững hờ trách cứ.

“Mọi người từ trên xuống dưới có ai là không nói đâu. Biểu tiểu thư so với Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư phủ chúng ta còn có khí phái hơn. Tương lai nói không chừng....”

Âu Dương Noãn thật là tuổi trẻ mỹ mạo, ôn nhu xinh đẹp, giống như một đóa phù dung nở rộ. Mỗi lần nhìn thấy nàng đều khiến người ta không tự chủ được mà nhớ tới Đại tiểu thư Lâm Uyển Thanh lúc đó. Chỉ là Đại tiểu thư năm đó có bao nhiêu thanh nhã cao quý thì Âu Dương Noãn lại luôn mỉm cười với mọi người, hiền hòa thân thiết bấy nhiêu.

Trong lòng Triệu mama âm thầm ca ngợi, nhưng cũng không muốn giống bọn nha đầu không biết chừng mực này nên vội vàng cướp lời: “Nói hươu nói vượn cái gì hả? Các chủ tử thường không thích bọn nha đầu lắm lời, người nên nói ít làm nhiều mới phải. Nếu còn nói lung tung ta liền kêu người bán ra ngoài. Càng ngày càng vô phép...”

Nha đầu kia liền cúi đầu, không dám hé răng.

Triệu mẹ hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ hạ nhân trong phủ sao lại không có quy củ như vậy. Nha đầu làm loạn nói huyền thuyên liền thôi, ngay cả hạ nhân cắt cỏ cũng dám nhìn chăm chăm tiểu thư tôn quý.

Triệu mama theo bản năng nhìn chung quanh tìm kiếm hạ nhân kia muốn mang hẳn giao cho tổng quản trách phạt nhưng vừa nhấc mắt liền không thấy người đâu nữa.

Bên kia, Lão thái quân tản bộ dọc theo điều lan cẩm thạch chậm rãi tản bộ, Đỗ mama thật cẩn thận đi cùng. Đúng lúc này Lão thái quân liền thấy Âu Dương Noãn đang dẫn theo một tiểu cô nương đi tới.

Ánh mặt trời chiếu xuống mái tóc đen nhánh, khuôn mặt tuyết trắng, một thân y phục nguyệt sắc của Âu Dương Noãn. Váy dài màu hồng cánh sen, trên đầu cài một đóa mẫu đơn cùng trâm điểm nhiều châu ngọc, dưới ánh mặt trời lại càng phát sáng. Lúc bước đi lấp la lấp lánh trông rất đẹp mắt.

Chỉ là....đứa nhỏ bên cạnh là ai? Lão thái quân nghi hoặc nửa ngày rồi nhìn Đỗ mama. Đỗ mama liền nhanh chóng phân phó tiểu nha hoàn dẫn Âu Dương Noãn đến.

Đến gần liền thấy bên người Âu Dương Noãn đúng là thứ nữ đích tôn Lâm Nguyên Tuyết. Lão thái quân không nghĩ tới, tiểu nha đầu vẻ mặt đỏ bừng bên cạnh ngoại tôn nữ lại là cháu gái của mình. Nhìn thoáng qua thì không khỏi cười nói: “Noãn Nhi, sao lại chạy ra đây? Thân thể vẫn chưa khỏe hẳn a!”

“Ngoại tổ mẫu, Noãn Nhi đã khỏe hẳn rồi. Không thể nằm trong phòng mãi được!” Âu Dương Noãn mỉm cười trả lời.

“Vậy sao? Mà các con định đi đâu vậy?” Lão thái quân cười tủm tỉm kéo bàn tay mềm mại non mịn của Âu Dương Noãn qua hỏi.

“Con mang Tuyết Nhi đến Mộng vũ lâu!” Âu Dương Noãn mỉm cười trả lời. Thấy tâm tình Lão thái quân không tệ liền mượn cơ hội nhắc: “Ngoại tổ mẫu, lúc trước Noãn Nhi đã có nói với người về chuyện hồi phủ...”

Lão thái quân lập tức trầm mặt xuống, lập tức rút tay về: “Trở về làm gì? Thiếu chút nữa cái mạng nhỏ của con cũng không còn. Nếu con còn xem ta là Ngoại tổ mẫu thì liền an tâm ở lại Hầu phủ, không được trở về!”

Âu Dương Noãn còn muốn nói gì nữa, Lão thái quân lại ôm lấy đầu nói: “Ai nha, ta lớn tuổi rồi, sao đầu lại choáng váng nữa rồi!”

Âu Dương Noãn sững sốt, Lão thái quân liền trừng mắt với Đỗ mama bên cạnh. Đỗ mama nhin cười, Lão thái quân cũng thật là...trước mặt người khác trang nghiêm đoan trang là vậy nhưng chỉ cần đứng trước mặt Ngoại tôn nữ này lại như tiểu hài tử, lại còn dùng mánh khóe...

"Biểu tiểu thư, có chuyện gì ngày mai nói đi. Lão nô đỡ Lão thái quân về nghỉ trước!" Đỗ mama hướng Âu Dương Noãn gật gật đầu.

Trong lòng Âu Dương Noãn thở dài, bất lực nhìn Lão thái quân rời đi. Vừa mới rời khỏi tầm mắt nàng Lão thái quân liền thở dài: “Đứa nhỏ này cũng thật khờ. Toàn gia kia không có cái gì là tốt, nó không nên cứ đòi trở về!”

"Lão thái quân, Biểu tiểu thư cũng là vì Biểu thiếu gia..." Đỗ mama nhẹ giọng nói.

“Hừ, một lòng chỉ nghĩ đến đệ đệ, quả nhiên ngay cả mạng sống cũng không cần!” Sắc mặt Lão thái quân càng khó coi. Trong mắt bà, Âu Dương Tước dù sao cũng là con của Âu Dương Trì, hơn nữa dung mạo càng lớn càng giống phụ thân. Mỗi lần nhìn trong lòng bà đều ầm ầm tức giận, vẫn luôn cảm thấy xa cách. Không giống Âu Dương Noãn thân thuộc đáng yêu, mơ hồ nhìn thấy bóng dáng nữ nhi Uyển Thanh!

"Lão thái quân, ngài cũng không thể nói những lời tức giận như vậy. Trong lòng Biểu tiểu thư ngài vẫn là quan trọng nhất. Ngài đã quên nửa tháng trước bị nhiễm phong hàn, Biểu tiểu thư biết được liền tự mình đến chăm sóc ăn uống thuốc thang, mọi thứ đều tỉ mỉ chu toàn. Đêm nào cũng ở lại không chịu rời đi, Lão nô thấy bản thân tiểu thư còn bị thương, ép trở về nhưng trời còn chưa sáng hẳn đã lại qua, mãi đến khi ngài lành bệnh mới bằng lòng về nghỉ ngơi. Ngài nói xem, ngoại tôn nữ hiếu thuận như vậy ngài đi đâu mà tìm?"

Âu Dương Noãn đúng là rất hiếu thuận, Lão thái quân tất nhiên biết. Nhưng mi tâm bà vẫn không chịu buông lỏng: “Ai, những điều người nói ta đều biết. Chỉ là...”

“Chỉ là tính tình Biểu tiểu thư đơn thuần lương thiện, trong lòng luôn lo lắng cho người khác. Lão nô có lời không biết nên nói hay không.....Lão thái quân, Lục tiểu thư chỉ là thứ xuất, chỉ là được Đại phu nhân ân điển mang về nuôi dưỡng bên cạnh. Nhưng dù sao vì địa vị của thân mẫu quá thấp mà lớn nhỏ trong phủ có ai chịu để vào mắt đâu? Cho dù là Đại thiếu gia cùng Nhị tiểu thư đối với Lục tiểu thư bất quá cũng chỉ không gây trở ngại mà thôi. Nhưng Biểu tiểu thư lại nhẫn nại làm bạn với đứa nhỏ, có thể thấy được là người tâm địa thuần lương a! Đối xử với một biểu tiểu muội còn như vậy, huống chi là huynh đệ ruột thịt? Dù sao cũng là tỷ đệ tình thâm, ngày đó lúc biểu thiếu gia đến báo tin, đôi mắt đều đã đỏ lên. Ngài quên rồi sao?”

“Tâm địa Noãn Nhi nhân hậu, thật sự là khó có được!”

Thấy Lão thái quân lộ vẻ mặt khen ngợi, Đổ mama lại nói: “Lão thái quân, ngài còn nhớ Huệ An sư thái từng nói, tương lai biểu tiểu thư còn có đại phúc khí a!”

Lão thái quân hơi hơi sừng sốt, nhớ tới lời Huệ An sư thái từng nói, không tự chủ được mà gật gật đầu: “Noãn Nhi là đứa nhỏ có tâm. Lúc trước nha đầu Uyển Thanh kia bản tính kiên cường, nói một là một, luôn lấy cứng đối cứng. Noãn Nhi thì khác, biết lấy nhu thắng cương, tương lai nhất định có thể đại tạo hóa. Cũng vì nguyên nhân này nên ta mới không muốn nó trở lại bên cạnh đôi mẫu tử lang tâm cầu phế kia. Noãn Nhi ngày một lớn, bọn họ có chủ ý gì trong lòng lão bà này rõ như ban ngày!”

“Ngài nói phải!”

Lão thái quân hừ lạnh, khuôn mặt như băng tuyết: “Âu Dương gia không nghĩ tìm người tốt cho nữ nhi, cả ngày chỉ biết thấy người sang bắt quàng làm họ. Người nghĩ rằng ta giữ nó lại bên cạnh là vì muốn nó làm bạn với lão bà này hay sao? Ta là vì muốn trù tính cho nó. Nay Ninh Nhi đã có mối hôn sự tốt, sắp tới ta phải vì Noãn Nhi tìm một người thật sự tốt!”

Đổ mama liên tục gật đầu nhưng trong lòng lại nghĩ, nay tôn nữ trong Trấn quốc Hầu phủ ngoại trừ Lâm Nguyên Ninh của đại phòng thì còn có Đại tiểu thư Lâm Nguyên Nhu của nhị phòng, Tam tiểu thư Lâm Nguyên Thiên cùng Tứ tiểu thư Lâm Nguyên Mai của tam phòng. Nhưng bốn người này cũng không phải là thân tôn nữ của bà, không hề một lòng với Lão thái quân.

Ngược lại vị Âu Dương Noãn này là nữ nhi duy nhất của Đích trưởng nữ Hầu phủ, tương lai có thể hỗ trợ tiểu thư Nguyên Ninh một tay,

giúp đỡ lẫn nhau. Hôn sự của Lâm Nguyên Hình đã định rồi, Lão thái quân lại càng vội vã muốn vì biểu tiểu thư suy tính, khó trách mãi không chịu thả người....Đỗ mama nghĩ như vậy, tươi cười trên môi càng sâu hơn.

....

Gió, nhẹ nhàng thổi. Hàng liễu bên hồ khẽ đung đưa như ca vũ mềm mại đáng yêu động lòng người. Thêm hoa sơn trà, lựu, đỗ quyên, bích đào....quyến rũ bên cạnh lại càng khiến người ta cảm thấy phiêu dật, yếu điệu. Nước trong hồ nhẹ nhẹ gợn sóng, cá chép vàng bơi qua bơi lại trong nước, tất cả tình thơ họa ý đều ẩn hiện trong đó.

Nhìn đến một màn kia trong hoa viên, Tiểu Thiên Diệp lạnh lùng cười. Âu Dương Noãn xưa nay tâm cơ thâm trầm, giỏi lợi dụng lòng người. Nay trong kinh đô từ trên xuống dưới đều bị nàng lừa, khắp nơi đều truyền lời đồn nàng tướng mạo xinh đẹp, tài hoa hơn người. Vì cứu ấu đệ mà không tiếc tính mạng, người khác còn nói rằng nàng là người thần lương nhân hậu...Nhưng trong mắt hắc, trên đời này tâm địa đen tối, nữ nhân độc miệng nhất không ai vượt qua được Âu Dương Noãn.

Tiểu Thiên Diệp gác chân, nằm trong bụi cỏ bên ngoài lương đình. Tần vương ba ngày trước nhắc nhở hắc, cố ý vì hắc muốn nạp Lâm Nguyên Nhu Trấn quốc Hầu phủ làm Thế tử phi.

Lâm Nguyên Nhu méo hay tròn hắc không thật sự chú ý. Chỉ là hắc biết Lâm Nguyên Nhu là biểu tỷ của Âu Dương Noãn. Mà hiện tại Âu Dương Noãn đang dưỡng thương ở Hầu phủ. Chỉ điểm này thôi đã khiến hắc nổi lên hứng trí, tìm cách trà trộn vào Trấn quốc hầu phủ.

Hắc tự nói với bản thân, bất quá là chỉ muốn đến nhìn xem rốt cuộc Lâm Nguyên Nhu có bộ dạng như thế nào? Nhưng thực tế hắc

không thể nói rõ trong lòng rốt cuộc là có tâm tư gì?

Không nghĩ tới, ngay ngày đầu tiên liền vừa vặn gặp Âu Dương Noãn. Bất quá xem ra, nàng căn bản không nhận ra hắn, nếu không chắc chắn đã sớm lớn tiếng kêu lên rồi. Hoặc là cố ý nhục nhã hắn một phen. Bên môi Tiểu Thiên Diệp gợi lên nụ cười lạnh, không nhận ra là tốt, thuận lợi cho hắn hành động!

Vốn quán gia sắp xếp rất tốt, phân hắn ở cùng một phòng với ba tên sai dịch khác. Nhưng hắn có thân phận gì? Sao có thể ở cùng một phòng với bọn hạ lưu này? Hắn liền dùng kế, ba người kia từng người một bị chuyển đến phòng khác, để hắn một mình độc chiếm cả gian phòng. Trừ bỏ vết sẹo trên mặt dùng để che dấu thường xuyên bị người ta đứng từ xa vây xem, chỉ chỉ trỏ trỏ thì hắn không cảm thấy bất tiện chỗ nào.

Chương 156: Thế tử giai nhân đêm khuya gặp gỡ (2)

“A Diệp!” Bên ngoài có người đang gọi hần. Mặc dù nghe thấy nhưng hần cũng không quan tâm. Chỉ là thanh âm kia nhất quyết không buông tha, lại kêu: “A Diệp!”

Tiểu Thiên Diệp nhú mày, híp mắt lại thì thấy một nha đầu quen mắt đang chống nạnh đứng ngay trước mặt.

Trên đời này người có thể khiến hần nhớ đến không nhiều lắm. Người trước mắt này cũng là gần đây hần mới biết, là thị nữ theo hầu bên cạnh Âu Dương Noãn.

Người bên cạnh Âu Dương Noãn, hần với nha đầu này có ấn tượng cũng không ngoài ý do vì nàng ta đi theo chủ tử mà hần ghét nhất.

Rốt cục cũng tìm được người rồi. Xương Bồ cười nói: “Người là A Diệp a! Tiểu thư nhà chúng ta muốn người làm một việc!”

Tiểu Thiên Diệp nhú mày, Âu Dương Noãn? Chẳng lẽ nàng đã biết mình nguy trang? Không có khả năng a, hần sau khi cải trang đã lượn qua Tần vương phủ hai vòng, ngay cả phụ thân hần còn không nhận ra, hần không tin Âu Dương Noãn có thể! Cho nên hần lạnh lùng nhìn Xương Bồ, ung dung đứng lên, cúi đầu nói: “Biểu tiểu thư có gì phân phó?”

“Đêm qua gió lớn, trước cửa Mộng vũ lâu đều là lá rụng cùng bụi bặm. Người của tiểu thư nhiều việc, nha đầu trong viện không đủ. Thật sự là việc bất ngờ nên tiểu thư nhà chúng ta đã nói với quản

gia, hắn nói phân người qua hỗ trợ. Cho nên muốn người qua đó quét dọn sạch sẽ đường vào Mộng vũ lâu!”

Bảo hắn đi quét rác? Hắn đang nghe nhầm sao? Hay là Âu Dương Noãn bị điên? Hắn, Tiểu Thiên Diệp đường đường là Tần vương thế tử thế nhưng lại bị người ta bảo đi quét dọn! Còn không chờ hắn cự tuyệt, một cái chổi đã được nhét vào tay hắn. Tiểu Thiên Diệp khó tin nhìn cái chổi.

Xương Bồ cười hắc hắc: “Vất vả cho người rồi!” Nói xong thoát cái liền không thấy người đâu nữa.

Tiểu Thiên Diệp cười lạnh, quản gia phân công là phải đi? Hắn cầm cái chổi chậm rãi đi đến cửa Mộng vũ lâu. Hắn cố sức nhẹ nhàng từng bước, duỗi thân, lấy thân thể của mình làm trung tâm, như là trước đây luyện kiếm xoay chuyển cái chổi. Lá rụng trên đất bắt đầu bị lốc xoáy cuốn vào. Như là đũa nhỏ búng bình đột nhiên không còn gai góc, ngoan ngoãn từng chút từng chút tụ thành một đống. Toàn bộ động tác của hắn giống như mây bay nước chảy, lưu loát sinh động. Giống như là múa kiếm, trên mặt ngay cả nửa giọt mồ hôi cũng không có, dễ dàng dọn sạch cả con đường.

Mộng vũ lâu, trên cửa sổ lầu hai. Âu Dương Noãn mỉm cười nhìn một màn này.

Xương Bồ tò mò hỏi: “Tiểu thư, nô tỳ cảm thấy người này có chút cổ quái a! Chúng ta có nên bẩm lên Lão thái quân hay không?”

Âu Dương Noãn nói: “Chỉ sợ chúng ta còn chưa có đi, hắn không biết đã chạy đi nơi nào, ai lại ở đó chờ người đi báo!”

Tần vương Thế tử trà trộn vào đây là vì cái gì? Đây thật sự là một vấn đề nên cân nhắc! Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Thiên Diệp đang

ng nghiêm mặt quét sạch lá rụng, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Chẳng lẽ cứ để mặc hấn ở lại nội viện như vậy?” Xương Bồ mở to mắt nhìn Âu Dương Noãn.

“Hấn tuy rằng tâm địa độc ác nhưng cũng không phải loại người kẻ minh cầu đạo. Không cần quá khắt trương. Có lẽ...”

(Kẻ minh cầu đạo: Bắt chước tiếng gà gáy rồi giả làm chó để ăn vụng)

Tiểu Thiên Diệp tâm tư quỷ dị khó lường, người ngoài khó có thể hiểu hết được. Âu Dương Noãn không khỏi thờ dài nói: “Nếu hấn muốn gây chuyện, chúng ta liền tiếp hấn tốt đến nỗi hấn không nghĩ tới mới thôi!”

“Vâng, tiểu thư!”

.....

“A Diệp, mau tỉa cây trong hoa viên một chút! Mấy cái cây này mọc dài quá rồi!”

“A Diệp, đi sửa cái lồng chim!”

“A Diệp, nước tưới hoa hôm nay chưa có. Hoa mẫu đơn này là thứ Lão thái quân yêu thích nhất, làm cây chết người lấy cái gì để đền hả?”

“A Diệp, nước trong thùng hết rồi, người nhanh đi lấy đi!”

“A Diệp, hai cái hũ này biểu tiểu thư muốn chuyển đến nhà kho....”

Khoé miệng Tiểu Thiên Diệp ngưng một tia cười lạnh, cả đời này hắn chưa từng phải nghe người khác ra lệnh làm việc! Ngay cả phụ vương muốn hắn nạp phi, cũng là thương lượng.

Hắn vẫn luôn cao cao tại thượng, vẫn hưởng thụ mọi người khúm núm sùng kính cùng e ngại. Vì sao bây giờ lại có thể tùy ý nha đầu của Âu Dương Noãn sai này sai nọ, bắt hắn quét dọn, sửa nhà, chăm sóc ngựa... Những việc này không phải Trấn quốc Hầu phủ đều có người chuyên phụ trách sao? Còn hắn chỉ là tên làm vườn sao lại bị sai đi làm?

Chờ khi hắn lấy lại tinh thần thì trong mắt mọi người hắn đã biến thành một phó dịch chăm chỉ chịu khó được coi trọng. Thậm chí có mấy người còn dám vỗ vỗ vai hắn, hoàn toàn là bộ dáng huynh đệ tốt, khen ngợi: "Hôm nay vất vả a! Không nghĩ biểu tiểu thư lại coi trọng người như vậy. Tương lai nhất định được thăng chức a!"

Bất tri bất giác hắn đã trở thành hạ nhân mặc Âu Dương Noãn sai khiến.

Mộng vũ lâu

Qua giờ Ngọ Âu Dương Noãn mới tỉnh, nàng nằm trên nhuyễn塌 đọc sách.

"Tiểu thư tỉnh rồi sao?" Hồng Ngọc ở ngoài cửa hỏi.

"Vào đi, ta dậy rồi!" Âu Dương Noãn nhìn Hồng Ngọc cầm cái khay bước vào.

Hồng Ngọc mở chung trà, mỉm cười nói: "Phòng bếp mang đến trà mút táo vàng, dưỡng vị ấm người. Nhân lúc còn nóng, Đại tiểu thư mau dùng đi!"

Âu Dương Noãn gật gật đầu, Hồng Ngọc nhìn thoáng qua bên cạnh, kỳ quái hỏi: “Nha đầu Xương Bồ kia chạy đi đâu rồi? Hôm nay cũng không thấy bóng dáng!”

“Ta bảo nàng ta đi làm mấy việc rồi!” Âu Dương Noãn cười cười, trong ánh mắt dường như có chút thâm ý.

“Tiểu thư, có phải người chán ghét tên nô tài A Diệp kia không? Nếu thực như vậy, nô tỳ có thể bẩm báo với quản gia đuổi hắn ra ngoài!” Hồng Ngọc nhớ tới Đại tiểu thư thường xuyên sai Xương Bồ đi nói với quản gia phân phó công việc cho A Diệp thì không khỏi thật lòng nói.

Âu Dương Noãn nghe vậy thì sững sốt, lát sau liền cười tươi nói: “Không, là ta cảm thấy hắn rất chịu khó lại nghe lời!”

“Tiểu thư, chắc ngài không biết, bảo hắn đi cắt cỏ hắn liền nhổ hết đám hoa lan quý báu. Bảo hắn đi tưới cây hắn lại tưới chết một chậu mẫu đơn. Bảo hắn đi sửa chuồng ngựa kết quả hắn làm rơi mái ngói dọa ngựa của Đại thiếu gia sợ hãi. Còn nữa, bảo hắn đi lấy nước, ngay cả cái thùng bị lủng cũng không biết, cả đường đi làm mất không biết bao nhiêu là nước.....Sao có thể chọn người tay chân vụng về như vậy làm phó dịch? Hắn giống như là các quý công tử, tâm cao khí ngạo, tình tình còn tệ hơn, bị quản gia nói hai câu liền đen mặt. Thật sự không biết có phải Hầu phủ cố tình đưa tới phó dịch như vậy hay không?” Hồng Ngọc hiển nhiên rất khinh thường A Diệp này.

Âu Dương Noãn nhướn mày, nghe Hồng Ngọc đang kể chiến tích vĩ đại của A Diệp, trên mặt thủy chung vẫn mang theo nụ cười.

Hồng Ngọc càng nói càng tức giận, Âu Dương Noãn lại gật đầu cười

nói: “Kỳ thật làm phó dịch so với làm công tử khó hơn nhiều. Điều này, ta nghĩ từ nay về sau hẳn sẽ lĩnh ngộ được sâu sắc!”

“Tiểu thư đang nói gì vậy?” Hồng Ngọc nghe mà có chút không hiểu.

Âu Dương Noãn cười nói: "Ta nói, quen tay hay việc. Các người sai hẳn làm việc chính là đang giúp hẳn mau chóng làm tốt bốn phận của một phó dịch. Hẳn hẳn là cảm tạ các người mới đúng!”

Hồng Ngọc chấp nhận gật gật đầu

"Tiểu thư nói phải. Nô tỳ dựa theo phân phó của tiểu thư nói với quản gia, mọi người trong phủ này có việc gì không làm được có thể phân cho hẳn, để hẳn hảo hảo rèn luyện!" Xương Bồ vừa vặn đi từ bên ngoài vào, tươi cười đến là sáng lạn khiến mắt to mày rậm càng thêm vẻ đáng yêu, “Tiểu thư, lời của người nô tỳ đã chuyển đến quản gia!”

“Tiểu thư lúc này có chuyện gì đâu?” Hồng Ngọc tò mò hỏi.

Âu Dương Noãn nhìn Hồng Ngọc, khẽ cười. Hồng Ngọc thật sự rất tò mò, nhưng lúc này Lê Hương lại tiến vào bẩm báo có Lâm Nguyên Hình đến thăm nên chỉ có thể nhin xuống, cười đi ra ngoài đón.

Lâm Nguyên Hình rất nhanh đã ôm một bàn cờ tiến vào, tươi cười như nắng khiến người xung quanh cảm thấy trước mắt liền sáng ngời: “Noãn Nhi, chúng ta chơi cờ đi!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, phân phó Hồng Ngọc thu dọn bàn, sau đó đặt bàn cờ xuống.

Lâm Nguyên Hình rất thích chơi cờ, chỉ là trình độ không cao. Chơi cờ với ai đều bị bỏ rơi, ngay cả Lâm Chi Nhiễm vừa thấy muội muội

ôm bàn cờ liền đều phải trốn. Chỉ có Âu Dương Noãn là kiên nhẫn như vậy, đánh cờ với Lâm Nguyên Hình cả mấy canh giờ, mới ngời xuống liền đã đến giờ ngủ.

Âu Dương Noãn tuy rằng kỳ nghệ xuất chúng, nhưng không biết vì sao mỗi lần chơi cờ với Lâm Nguyên Hình ba ván nàng ta có thể thắng một. Lúc đầu Lâm Nguyên Hình nghĩ rằng Âu Dương Noãn cố ý nhường mình nhưng lại không thể nhìn ra được bất cứ manh mối nào nên liền cao hứng nghĩ rằng kỳ nghệ của mình đã tăng lên.

Bên cạnh bày trà mật cùng điểm tâm màu đẹp mắt, vẻ mặt Lâm Nguyên Hình vui mừng, một bên chơi cờ một bên lấy điểm tâm yêu thích ăn. Mỗi nước cờ là một miếng điểm tâm. Bất tri bất giác một bàn điểm tâm đã hết.

Âu Dương Noãn tiếp từng bước từng bước, Lâm Nguyên Hình nhìn liền cảm thấy không ổn. Một tay chống cằm suy tư, một tay khua loạn xạ mấy con cờ chưa đánh trong hũ, nửa ngày cũng không đánh.

Âu Dương Noãn nhìn nàng, nghiêm túc nói: “Hình biểu tỳ không biết Hoàng trưởng tôn thích nhất là nữ tử tinh tế thon thả sao? Nếu tỳ cứ tiếp tục ăn nhiều, lúc xuất giá mập ra thì phải làm sao?”

“A...” Lâm Nguyên Hình đột nhiên ngẩng đầu, tay cũng lập tức thu về, “Thật vậy sao?”

Tươi cười trên môi Âu Dương Noãn sâu: “Tất nhiên!”

“Vậy giờ phải làm sao?”

Âu Dương Noãn lại hạ một nước cờ, mới cười nói: “Vậy thì nhịn đi, nhịn đến khi tỳ xuất giá mới thôi!”

“A! Không phải còn mấy tháng nữa sao? Như vậy ta sẽ bị đói chết a!” Lâm Nguyên Hình vừa nói, một bên nhìn thoáng qua nước cờ vừa hạ, lập tức kêu lên: “Noãn Nhi, muội thật giỏi hoạt a! Nước này sao có thể đi như vậy? Không được, lại lần nữa, lại lần nữa...”

Lâm Nguyên Hình một bên ồn ào, một bên liền xoa xoa cả bàn cờ: “Lúc này ta chỉ lo nói chuyện nên đã quên chơi cờ. Ván này không tính!”

“Biểu tỳ, lạc kỳ không hối hận a!”

“Ta mới không phải, đây là do muội cố ý phân tâm ta!”

“Binh bất yếm trá! Chỉ cần đạt được mục đích, dùng thủ đoạn thì có sao?” Âu Dương Noãn mỉm cười, “Cho dù có đánh mười ván nữa, hôm nay tỳ cũng đừng mong thắng được ta!”

(Binh bất yếm trá: Khi chiến tranh thì không ngại dùng mưu kế lừa dối)

“Không đâu! Ta nhất định có thể thắng!” Lâm Nguyên Hình nghiêm túc, “Chúng ta lại một ván!”

Phòng phó dịch.

Quản gia mở cửa nhìn thoáng qua Tiểu Thiên Diệp, mặt không chút thay đổi nói: “A Diệp, quét dọn phòng phó dịch, thuận tiện dọn luôn nhà xí. Xong việc thì lau sàn nhà luôn!”

Tiểu Thiên Diệp: ...

Một lát sau, trong phòng lại tĩnh mịch như cũ.

“Ta chịu đủ rồi!” Tiểu Thiên Diệp nghiêng răng nghiêng lợi nói từng chữ.

Hắn chịu hết nổi rồi! Đường đường là một Tần vương thế tử, dựa vào cái gì mà bắt hắn phải trải qua cuộc sống ti tiện này?

Chương 157: Thế tử giai nhân đêm khuya gặp gỡ (3)

Đến Trấn quốc Hầu phủ giả làm phó dịch là đã ủy khuất rồi, còn bị người ta sai tới sai lui. Hiện tại ngay cả nhà xí cũng bắt hẩn dọn, nếu truyền ra ngoài hẩn còn mặt mũi sống trên đời này sao? Còn không bằng bắt hẩn chết đi.

Khuôn mặt hẩn đanh lại, vết sẹo thật dài trên khuôn mặt tuần tú kia càng thêm đáng sợ. Trong nội tâm bùng lên một cỗ lửa giận hừng hực thiêu đốt.

Trương quản gia mỉm cười hòa ái: “A Diệp, quy củ Hầu phủ chúng ta người cũng biết. Nếu người đã ký một tháng đoản ước thì không được dễ dàng thay đổi. Nếu không sau này người đi đâu cũng khó tìm việc!”

“Cái này không cần người lo!” Trong lòng Tiểu Thiên Diệp cười lạnh, trên đời này trừ bỏ Âu Dương Noãn thì ai dám sai hẩn làm việc, nếu có chắc cũng ngại đã sống đủ rồi.

“A Diệp, đừng trách ta không cảnh cáo người. Nếu bây giờ người dám bỏ đi, chúng ta lập tức tìm người vẽ hình người, sao chép thật nhiều bản dán khắp thành. Đến lúc đó toàn kinh đô sẽ biết người là kẻ không tuân thủ chữ tín!” Quản gia chỉ lớn tiếng hơn bình thường một chút, cũng không hề nghe ra ý tứ uy hiếp nhưng đáy mắt lại nói với Tiểu Thiên Diệp rằng hẩn không nói giỡn.

“Trấn quốc Hầu phủ từ khi nào thì có quy củ như vậy?”

Quản gia nói dối không chớp mắt: “Hiện tại có!”

Trên thực tế, những lời này là do biểu tiểu thư bảo hấn nói. Quả nhiên rất hiệu quả, những lúc nhàn rỗi có thể đưa ra dọa, bọn nô tỳ thường rất sợ. Bởi vì nếu Trấn quốc Hầu phủ dán ảnh của bọn họ tương đương với việc bị ghi vào sổ đen, nhà ai cũng sẽ không muốn một nô tỳ như vậy.

Tiểu Thiên Diệp bình tĩnh như sóng mây, lạnh lùng trợn mắt nhưng đối phương lại hoàn toàn không sợ hãi, ngược lại còn nhấn mạnh khẳng định: “Nếu không tin, ngươi có thể thử xem!”

Tuy rằng Tiểu Thiên Diệp không phải lấy mặt mình để xuất hiện nhưng nếu gương mặt này bị vẽ rồi lại bị dán khắp nơi. Một khi bị người hữu tâm phát hiện, còn không biết sẽ gây ra chuyện gì.

“Được, ta làm!” Ánh mắt âm ngoan của Tiểu Thiên Diệp chợt lóe nhưng rất nhanh liền bị che dấu, bạc môi nhếch lên lần nữa: “Chẳng qua phiền người chuyển lời đến biểu tiểu thư giúp ta, một ngày nào đó nàng sẽ vì hành động sờ tác sờ vi ngày hôm nay mà hối hận!”

Trương quản gia vừa đi, Tiểu Thiên Diệp liền một cước đá mạnh vào bàn. Âu Dương Noãn đây là đang nhàm chán nên lấy hấn ra trêu đùa. Nàng đùa giỡn hấn, khiến hấn tức giận, khi hấn hậm hực nghiêng răng nghiêng lợi thì nàng lại đứng bên cạnh xem kịch vui.

Lại một lần nữa Tiểu Thiên Diệp hoài nghi, đối phương đã nhìn thấu hấn. Nhưng hấn sờ sờ vết sẹo, lập tức cảm thấy tất cả chỉ là trùng hợp. Hừ! Mặc kệ là có phải hay không, nàng đều sẽ vì hành động này mà trả giá đại giới!

....

Hoàng hôn, Lâm Chi Nhiễm trở lại Mặc ngọc đường. Trầm thị đã ngồi sẵn chờ, hần nhanh chóng tiến vào hành lễ rồi nói: “Mẫu thân hôm nay sao lại rảnh rỗi tới đây?”

Trầm thị mỉm cười nói: "Chính là đến nhìn con, tiện thể cũng có một số việc muốn thương lượng với con!"

Sau khi bọn nha đầu lục tục ra ngoài hết, Trầm thị mới nói: “Phụ thân con dặn ta một chuyện muốn nói với con...” Nói đến đây liền không nói nữa.

Lâm Chi Nhiễm nghĩ nghĩ, sắc mặt hơi đổi.

Trầm thị nhìn hần, trong mắt mỉm cười: “Lúc trước con nghĩ không muốn cưới thê nạp thiếp quá sớm, ta liền tùy con. Nhưng sắp tới muội muội con cũng xuất giá rồi, phụ thân con hôm qua nhắc tới nhắc lui. Nhiễm Nhi, con cũng nên sớm ngày thành hôn với Trịnh tiểu thư mới phải!”

Lâm Chi Nhiễm lập tức trắng mặt, lại vẫn ngồi yên không nói lời nào. Trong mắt ẩn ẩn có quang hoa lưu động, người ngoài đoán không ra hần đang có tâm tư gì.

Trầm thị cười nói: “Vị Trịnh tiểu thư xuất thân thế gia, có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhất định tương xứng với con. Mẫu thân cũng không hiểu, chẳng lẽ con có ý kiến gì với nàng sao?”

Tươi cười của Lâm Chi Nhiễm có chút xa cách: “Hôn ước là tổ phụ năm đó định ra, con đâu dám có ý kiến gì nữa!”

Trầm thị nghi hoặc nhìn hần một lát rồi nói: “Hay là con đã có ý trung nhân?”

Trong lòng Lâm Chi Nhiễm thoáng nháy dưng nhưng lại im lặng không nói tiếp.

Trầm thị thở dài, thản nhiên nói: “Cửa hôn sự này là do tổ phụ con định ra, cho dù là ta hay phụ thân con cũng không tốt để bác bỏ. Hôm qua Lão thái quân lại nhắc tới chuyện này, ta cũng thật sự không tiện nói nhiều. Nếu con không muốn lập tức thành hôn, có thể tự mình đến nói với Lão nhân gia người!”

Lâm Chi Nhiễm thản nhiên nói: "Mẫu thân yên tâm, chỗ Lão thái quân tự con sẽ đến nói với người!"

Trầm thị gật gật đầu, đứng lên tựa hồ như muốn rời đi. Nhưng đi được hai bước đột nhiên quay đầu nhìn Lâm Chi Nhiễm nói: “Có một số việc, con không nói trong lòng ta cũng rõ ràng. Tổ phụ năm đó đã sớm định ra hôn ước với đích nữ Hưng tể bá phủ đều có lý của người, chỉ cần con nhớ kỹ điểm này là được!”

Lâm Chi Nhiễm có chút lạnh nhạt nói: “Những lời này, không cần mẫu thân nói con cũng hiểu được!”

Trầm thị nhìn thần sắc hẩn, càng thấy lo lắng: “Con có phải nhìn trúng cô nương nhà khác hay không? Nếu có liền có thể nói với ta cùng Lão thái quân, chờ sau khi Trịnh tiểu thư vào cửa có thể nạp làm thiếp cũng không sao. Nếu như vị cô nương này gia thế cao, nhà chúng ta có thể hứa để nàng làm bình thiê, như vậy cũng không phải khó!”

Im lặng một lát, Lâm Chi Nhiễm mới nói: “Không có!” Xong hẩn lại bồi thêm một câu: “Trịnh tiểu thư rất tốt!”

Tuy rằng hẩn đang tươi cười nhưng Trầm thị lại nhìn không ra nửa điểm vui mừng, trong lòng càng thêm sầu lo. Không thể tiếp tục nói

với hẳn về chuyện hôn sự nên đành nói: “Thôi, con thấy khi nào muốn thì khi đó hãy làm. Mẫu thân không ép. Chỉ là hôn sự này cho dù mẫu thân không đề cập đến thì Lão thái quân cũng sẽ nhắc nhở. Con sớm có chuẩn bị đi là vừa!”

Lâm Chi Nhiễm im lặng một lát rồi nói: “Con đã biết, mẫu thân yên tâm!”

.....

Mộng vũ lâu

Đêm dài yên tĩnh, Hồng Ngọc nhẹ nhàng bước vào nội thất. Màn thủy tinh ở phía sau phát ra tiếng đing đing đang đang thanh thúy rất dễ nghe.

Âu Dương Noãn đang đứng bên cửa sổ, ánh mắt thản nhiên lạnh nhạt. Hồng Ngọc nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, nên nghỉ ngơi rồi!"

Âu Dương Noãn quay người lại, trong ánh mắt tràn đầy lưu quang. Nàng cười nói: “Không, hiện tại ta còn đang suy nghĩ!”

Hồng Ngọc thấy Âu Dương Noãn tươi cười âm đạm, nhin không được lại hỏi: “Rốt cuộc là người đang suy nghĩ cái gì? Tiểu thư vừa mới khỏe lại, đừng suy nghĩ nhiều kéo lại mệt. Đại thiếu gia ngày nào cũng phái người tới hỏi thăm mấy câu. Nếu như tiểu thư lại ngã bệnh, Đại thiếu gia lại nóng nảy!”

“Tức Nhi?” Âu Dương Noãn thấp giọng nói.

"Tiểu thư, nô tỳ đang nói Đại thiếu gia của Trấn quốc Hầu phủ!" Hồng Ngọc mỉm cười nhìn Âu Dương Noãn. Nhưng nàng lại cười nhẹ, ánh mắt lạnh nhạt, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Hay là tiểu thư khoác áo đến đầu giường đọc sách, nô tỳ thay người cầm đèn được không?” Hồng Ngọc lại nhẹ giọng nói.

“Được rồi, người lui xuống trước đi! Nếu có việc ta sẽ gọi!” Âu Dương Noãn nhẹ giọng đáp.

Hồng Ngọc nhìn nàng một cái, trong lòng mặc dù kỳ quái, lại cũng không dám hỏi, xoay người rồi đi ra ngoài. Nhưng lại sợ ban đêm Âu Dương Noãn muốn gọi người, nên liền lấy cái ghế nhỏ, chêm đèn ngồi ngoài cửa. Thỉnh thoảng lại nhìn vào nội thất, luôn chuẩn bị tinh thần để Âu Dương Noãn có thể gọi bất cứ lúc nào.

Hôm nay vốn là Xương Bò trực đêm, nhưng Hồng Ngọc vẫn không chịu rời đi. Âu Dương Noãn cũng không nói gì, chỉ tùy ý cầm một quyển sách ngồi dưới đèn yên tĩnh đọc.

Đến nửa đêm, chỉ thấy ánh nến đột nhiên lập lòe rồi một âm thanh thanh thúy vang lên từ phía sau: “Âu Dương tiểu thư, trễ như vậy còn chưa đi nghỉ sao?”

Ánh mắt Âu Dương Noãn lạnh lùng, chậm rãi hiện ra tươi cười: “Thế tử gia, đã lâu không gặp!”

Dưới ánh nến, gương mặt Tiểu Thiên Diệp gần như tà mỹ, đôi mắt sáng hơi hơi híp lại lộ ra một loại ma lực không nói rõ được. Hắn đang lạnh mắt đánh giá Âu Dương Noãn, thấy trên mái tóc đen bóng như mây thật dài kia chỉ có một cây trâm với dây kết trên châu xuôi theo mái tóc. Trên người là y phục bằng vải đay màu phấn hồng, dung nhan như ngọc, ánh mắt tinh lạng, trong vẻ ôn nhu lại toát lên sự hoa lệ thanh tao, càng thêm mê người vô cùng.

Cổ họng hắn có chút nóng căng thẳng, giống như có chút buồn bực

khó hiểu. Hắn cười mà đáy mắt lại lạnh hơn: “Người quả nhiên đã sớm nhận ra ta đến đây!”

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Còn ai chán ghét ta hơn ngài đâu?"

Đúng vậy, bán đứng Tiểu Thiên Diệp chính là ánh mắt quỷ dị cổ quái của hắn. Ánh mắt như vậy nàng chưa từng nhìn thấy trên người nào khác.

“Cho nên là người cố ý gây chuyện với ta?” Tiểu Thiên Diệp hừ lạnh, ánh sáng trong đôi mắt lập tức hóa thành sương tuyết.

Đôi môi Âu Dương Noãn khẽ cong lên, hồi lâu mới chậm rãi nói: “Tần vương Thế tử từ nhỏ phú quý vô song, chỉ biết xuân đến cưỡi ngựa đánh cầu, hạ đến ngồi thuyền hóng mát, thu đến phóng ngựa đi săn, đông đến lại ẩm trà thưởng mai.... Chắc không nghĩ rằng ngay cả một phó dịch cũng làm không tốt a! Cho nên ta không phải là đang đùa giỡn ngài mà chính là làm cho ngài nhìn rõ sự thật một chút!”

Tiểu Thiên Diệp lạnh lùng nhìn nàng: “Hỗn xược! Người trêu đùa ta sẽ phải trả giá đại giới, lẽ nào người không biết?”

Ánh mắt lạnh nhạt của Âu Dương Noãn dẫn theo ý cười, lời nói thập phần dịu dàng nhưng lại ẩn dấu sự sắc bén lạnh lùng: “Nếu Thế tử an phận ở trong Vương phủ thì ta làm sao có cơ hội để trêu đùa người? Người hôm nay sở tác sở vi xông vào đây chắc không phải tới cùng ta ôn chuyện chứ?”

Tiểu Thiên Diệp cười lạnh một tiếng: "Ta cũng không vòng vo nữa, người không phải rất thông minh sao? Vậy người thử đoán xem mục đích ta đến Trấn quốc Hầu phủ là gì?"

Âu Dương Noãn tùy ý đến bên cạnh chậu mẫu đơn trước cửa sổ,

mỉm cười nhìn Tiểu Thiên Diệp: “Hữu hoa kham chiết trực tu chiết, mạc đãi vô hoa không chiết chi. Thế tử đến đây là...muốn hái hoa!”

(Hai câu này được trích từ bài thơ Kim lữ y, dịch nghĩa là: hái hoa khi hoa còn nở, đừng để còn cành khô mới hái)

Trong mắt Tiểu Thiên Diệp thoáng lạnh băng: “Chuyện gì cũng đều không gạt được ngươi. Âu Dương Noãn, nữ nhân quá thông minh cũng không phải là chuyện tốt!”

Âu Dương Noãn mỉm cười, ngón tay tùy ý vãn về cánh hoa mẫu đơn: “Trấn quốc Hầu phủ gả một vị thiên kim ra ngoài, Tần vương điện hạ liền ngồi yên được sao? Chỉ là ta không nghĩ tới, Thế tử điện hạ thế nhưng lại tự mình tới!”

Lông mi dày đậm của Tiểu Thiên Diệp nhẹ nhàng run rẩy, khóe môi lại mỉm cười châm chọc: “Không sai, ta đúng là muốn xem một chút Lâm Nguyên Nhu có đủ tư cách làm chính phi của ta hay không!”

Âu Dương Noãn quay lưng về phía ánh sáng đang híp mắt lại nhìn hắn. Thần thái thản nhiên mê người, tim Tiểu Thiên Diệp không khống chế được mà đập nhanh một nhịp. Hắn nhân tiện nói: “Chỉ là thấy ngươi ta đột nhiên thay đổi chủ ý!”

Ngữ khí hắn quý dị trước nay chưa từng có, Âu Dương Noãn có chút kinh ngạc: “Đừng nói với ta là ngươi không thấy vừa lòng Nhu biểu tỷ mà lại coi trọng ta a?”

Tiểu Thiên Diệp lạnh lùng cười: "Có gì không thể?"

Âu Dương Noãn tùy ý gạt gạt tóc mai đang phủ xuống trán, mỉm cười nhìn hắn: “Điện hạ xem đây là di tình đừng luyến sao? Chỉ sợ Tần vương điện hạ sẽ không đáp ứng đâu?”

Cử chỉ nàng tùy ý, giọng điệu bình thản giống như đang nói chuyện bình thường. Cũng không hề có vẻ gì bối rối khẩn trương. Tiểu Thiên Diệp nhíu mày sau đó lại nở nụ cười: “Mấy ngày nay ta vẫn luôn nghĩ làm sao để có thể dày vò ngươi? Hiện tại rốt cục ta cũng biết, chỉ cần lấy ngươi vào phủ, về sau muốn giải quyết ngươi như thế nào là chuyện của ta. Ngươi nói chủ ý này không phải rất hay sao?”

Âu Dương Noãn ngạc nhiên, trong mắt hiện lên một tia chán ghét. Thân mình cũng không hề động, chỉ hơi nghiêng nghiêng mặt, mỉm cười nhìn hắn: “Thật sao? Đáng tiếc Noãn Nhi sẽ không làm trắc phi của người khác. Đừng nói là trắc phi, cho dù ngươi có cho ta vị trí Thế tử phi, ta cũng không thèm!”

Tiểu Thiên Diệp hắn không cần là một chuyện, bị cự tuyệt lại là một chuyện khác, hơn nữa khẩu khí lại lạnh nhạt lạnh lùng như vậy. Tiểu Thiên Diệp cười lạnh nói: “Chỉ là nữ nhi của một cái Lại Bộ Thị Lang, khẩu khí cũng thật lớn a!”

Âu Dương Noãn bình tĩnh nhìn thẳng hắn: “Thế tử, giải quyết mọi chuyện trên thế gian này không tránh khỏi ba chữ tình, lý, pháp. Về lý, Thế tử gây khó dễ khắp nơi, vô lý cực điểm. Luận pháp, Thế tử lạm sát kẻ vô tội, không để luật lệ vào mắt. Luận tình...giữa ngươi và ta ngay cả bằng hữu cũng không phải. Cho dù là ngươi cầu ta, ta cũng không gả cho ngươi!”

“Ngươi....” Trong mắt Tiểu Thiên Diệp tựa hồ như bắn ra vô số lãnh hoàng, ẩn ẩn nhảy lên lửa giận vô hạn vô biên: “Ngươi cũng biết, được gả có ta có ý nghĩa như thế nào!”

Một đôi mắt tràn đầy ánh sáng nay lại chứa lãnh ý vô hạn, Âu Dương Noãn mỉa mai: “Gả cho Thế tử gia tất nhiên là vinh hoa phú quý, thân phận cao quý. Nhưng Noãn Nhi không thích hoàng kim sùng, không

thích chén bạch ngọc, không thích hương phú quý, không thích vương hầu. Nếu như ta muốn, vị trí Thế tử phi tự nhiên sẽ là của ta. Đáng tiếc....người, ta không cần!”

Tiểu Thiên Diệp chưa bao giờ bị người nào ghét bỏ như vậy. Nhất thời then quá hóa giận, cảm xúc bình tĩnh vừa mới lấy lại lập tức bị thiêu đốt: “Được lắm! Được lắm! Âu Dương Noãn, người lại dám nói như vậy!”

Hắn tiến lên, muốn nắm lấy tay Âu Dương Noãn, lại đột nhiên cảm thấy một trận váng đầu hoa mắt, cả người ngã quỵ về phía sau.

Âu Dương Noãn mỉm cười, nâng tay chỉ vào đóa mẫu đơn: “Gốc cây mẫu đơn này hoàng hôn nở rộ, dực dương héo tàn. Đây không phải là của Hầu phủ, người thường lại sẽ không trồng. Người có biết, nó được dùng để làm gì không?”

Tiểu Thiên Diệp lập tức ngã ngồi xuống ghế, ánh mắt nghiêm nghị: “Ta đã quá coi thường người rồi!”

“Sóng to gió lớn gì Thế tử cũng đều đã trải qua. Nếu không phải quá mức xem thường nữ tử như ta, làm sao có thể rơi vào kết cục này?”

Tiểu Thiên Diệp phẫn nộ giơ tay lên, nhưng lại không thể nhúc nhích dù chỉ một chút. Âu Dương Noãn tươi cười càng sâu: “Ta khuyên ngài không cần uống phí sức lực. Nếu không có thuốc giải, Thế tử gia đừng hòng thoát thân!”

“Người muốn gì?” Tiểu Thiên Diệp lạnh lùng quét mắt nhìn nàng, bên môi nhẹ nhàng thở ra một câu.

“Ta muốn...” Âu Dương Noãn mỉm cười, nàng yên tĩnh đứng dưới ánh trăng, chìm trong hương hoa. Thanh âm réo rắt mà lại rất êm tai,

Tiểu Thiên Diệp cảm thấy nàng cách hẵn xa như vậy, trước mắt chỉ như châu mẫu đơn kia, vừa đẹp lại vừa độc.

"Có lẽ có thể đem người sửa soạn một chút, làm lễ vật tống xuất đi."
Âu Dương Noãn chính là nhẹ nhàng cười. Khóe môi cong lên trong trẻo nhưng lại rất lạnh lùng.

Ánh nến chiếu lên tay áo nàng, chiếu rọi một loại ánh sáng lóa mắt. Tiếng gió xào xạc qua lá cây, lọt vào tai hẵn. Trong nháy mắt, Tiểu Thiên Diệp cảm thấy mình như phát điên, bị nàng đùa cợt như vậy nhưng lại cũng không lập tức phản nộ phát cuồng. Hẵn hừ lạnh một tiếng: "Như vậy, cần phải hảo hảo sửa soạn mới được!"

Âu Dương Noãn nhìn hẵn, bỗng nhiên nhớ tới bốn chữ 'Mặt như quan ngọc'. Chỉ là trong nháy mắt, nàng cảm thấy ánh mắt chuyên chú như vậy thật không ổn nên liền quay đầu đi nơi khác.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh kinh hoàng của Hồng Ngọc: "Tiểu....tiểu thư? Cái này....Người này là...?"

Xương Bồ trong tay mang theo cây gậy cũng vọt vào, nhìn thấy cảnh tượng bên trong nhất thời choáng váng. Âu Dương Noãn tươi cười nói: "Không cần sợ hãi, chỉ là chúng ta có một vị khách nhân tôn quý đến thăm thôi!"

Hồng Ngọc kinh nghi bất định nhìn vết sẹo trên mặt Tiểu Thiên Diệp rồi lại nhìn vẻ mặt tươi cười của Âu Dương Noãn, nhất thời mơ màng....

Chương 158: Thế tử miễn cưỡng cười vui (1)

Sáng sớm ngày hôm sau, Lão thái quân liền bảo các vị tiểu thư trong phủ đều tập trung tại Vinh Hi đường. Đỗ mama phân phó hai nha đầu Lục Bồ và Ngọc Thược đến Xuân phân các của Lâm Nguyên Hình và Mộng vũ lâu của Âu Dương Noãn trước. Sau đó mới để cho Tô Mộc cùng Tiểu Tuyết đi các nơi khác thông báo.

Đỗ mama đi theo Lão thái quân nhiều năm như vậy nên rất hiểu tâm tư của chủ tử. Lâm Nguyên Hình là cháu ruột lại sắp gả vào phủ Thái tử nên thân phận địa vị cũng khác. Âu Dương Noãn là nữ nhi của Lâm Uyển Thanh, Lão thái quân tất nhiên cũng để nàng ở trong lòng nên hai người đó phải thông báo trước. Còn những người khác sao? Sẽ phải chờ rồi!

Trùng hợp là sáng sớm nay Lâm Nguyên Hình đến Mộng vũ lâu tìm Âu Dương Noãn nói chuyện nên Ngọc Thược liền mời hai người đi luôn.

Lão thái quân nhìn hai người một trước một sau bước vào cửa, không tự chủ được trong ánh mắt nở nụ cười: “Mau đến đây! Ta đã sai người làm cho tỷ muội các con mấy bộ xiêm y mùa xuân. Mau xem xem các con thích màu sắc gì?” Nói xong liền sai Đỗ mama mở cái rương ra.

Âu Dương Noãn không khỏi cười nói: "Lão thái quân, lúc ở nhà con đã may đủ y phục cho bốn mùa rồi. Những cái này để lại cho tỷ tỷ đi!"

Lão thái quân không đồng ý nói: “Đây là do Hầu phủ làm ra, tất nhiên

không giống với xiêm y may ở phường thêu bên ngoài!”

Lâm Nguyên Nhu lôi kéo Âu Dương Noãn cười nói: "Đây là tâm ý của Lão thái quân, Noãn Nhi không cần chối từ!" Nói xong liền nháy nháy mắt, Âu Dương Noãn cười cười gật đầu.

Trong rương có hơn mười bộ màu sắc khác nhau, có màu hồng, phấn hồng, ngân bạch, mặc tử, đỏ nhũ bạc, vàng nhạt, đủ loại màu xanh...Không bộ nào là không dùng chất liệu thượng đẳng, thêu thủ công xuất chúng. Các phường thêu chế tác xiêm y bình thường không thể sánh được.

Trong đó nổi bật nhất có bốn bộ, một bộ màu thiên thanh thêu mây trôi uốn lượn, một bộ tơ tằm nhiều màu thêu phượng hoàng, một bộ bằng vải sa tanh thêu hoa mẫu đơn đẹp đẽ quyến rũ, một bộ màu đỏ nhũ bạc thêu hoa hải đường. Trong nhất thời cả phòng tràn đầy màu sắc, sáng lạn phi thường.

Lão thái quân thấy trong mắt hai người đều toát ra thần sắc kinh ngạc thì không khỏi cười nói: “Đây chính là y phục do một vị lão mama của Thượng y cục trong cung tự tay thêu ra, bên ngoài tuyệt không tìm thấy ai có tay nghề như vậy. Tỷ muội các con chọn trước đi!”

Lâm Nguyên Hình nhìn rất thích, cầm bộ này, xem bộ kia, không biết chọn cái nào mới tốt. Cuối cùng nhìn Âu Dương Noãn nói: “Muội tới giúp ta quyết định đi!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nhìn bốn bộ xiêm y kia một lát rồi cười nói: “Hai bộ tơ tằm nhiều màu thêu phượng hoàng cùng bộ thêu mẫu đơn này lộng lẫy thanh lịch, nội liễm cao quý, rất thích hợp với khí chất của biểu tỷ. Theo ta thấy, biểu tỷ nên chọn hai bộ này!”

Hai bộ đó thật sự là rất xuất chúng, hơn nữa Âu Dương Noãn không hề có nửa điểm muốn lấy làm của riêng. Lão thái quân nhìn mà liên tục gật đầu, mỉm cười nói: “Đúng vậy, hai bộ này thực hợp với Hình Nhi. Hình Nhi, con lấy đi!”

Lâm Nguyên Hình nhìn Âu Dương Noãn rồi cười nói: “Không, hai bộ này đẹp nhất, ta không thể lấy hết. Noãn Nhi, muội thích bộ nào?”

Âu Dương Noãn nhìn ánh mắt trắng đen rõ ràng của Lâm Nguyên Hình, nơi đó hoàn toàn đều là vẻ chân thành. Rõ ràng đối phương cũng rất thích hai bộ này, Lão thái quân cũng đã lên tiếng để nàng cầm đi nhưng lại bảo mình lựa chọn một trong hai. Nữ tử như vậy, ai sẽ không thích đây?

Ánh mắt Âu Dương Noãn nhìn lướt qua hai bộ xiêm y, cuối cùng dừng trên một bộ khác màu đỏ nhũ bạc, mỉm cười cầm nó lên: “Biểu tỷ, ta thích màu này!”

“Noãn Nhi, muội....”

“Biểu tỷ, màu sắc này rất phù hợp với ta!” Màu đỏ nhũ bạc mềm mại này rất phù hợp với gương mặt trắng noãn của nàng, so với những màu sắc diễm lệ khác lại càng có vẻ thích hợp hơn.

Lâm Nguyên Hình cũng không ngăn cản nữa, gật gật đầu nói: “Vậy ta lấy hai bộ này!” Nói xong liền gật gật đầu với nha hoàn Sơn Cúc, nàng ta liền thật cẩn thận đem hai bộ xiêm y kia cầm lấy.

Lão thái quân thấy một màn như vậy liền gật gật đầu với Đỗ mama. Tươi cười trên mặt thập phần hài lòng. Hiểu được thật lòng khiêm nhượng, giúp đỡ lẫn nhau, như vậy tương lai hai hài tử này mới có thể đi xa trên một con đường. Lâm Nguyên Hình cùng Âu Dương Noãn lại chọn thêm mấy bộ nữa rồi mới cùng nhau rời đi.

.....

Phòng khách

Tương thị đang ngồi nói chuyện với Lâm Nguyên Nhu. Lâm Văn Uyên đã uyển chuyển khéo léo hướng Tần vương muốn gả Lâm Nguyên Nhu qua, Tần vương cũng đã gật đầu đồng ý hơn nữa cũng đã chọn được ngày lành tháng tốt hoàng đế tứ hôn. Cứ như vậy, nữ nhi của mình rất nhanh sẽ là Thế tử phi, Tương thị càng nghĩ càng cao hứng nên tự nhiên muốn đem tin tức này nói cho Lâm Nguyên Nhu.

“Thật sự đã định rồi?” Lâm Nguyên Nhu hỏi.

Tương thị gật gù: “Tất nhiên rồi, Tần vương đã nói, có thể giả được sao?”

Mặt Lâm Nguyên Nhu không tự chủ được có chút nóng lên, nàng xưa nay đối với Tiểu Thiên Diệp có vài phần e ngại. Nhưng dù sao hẳn cũng là Tần vương Thế tử, lại rất tuấn mỹ, nếu hôn sự đã định thì một nữ nhi như nàng cũng không thể nói cái gì nữa liền vòng vo chuyển đề tài: “Thương thế của Âu Dương Noãn đã tốt lắm rồi, sao Lão thái quân còn chưa đem nó trở về? Ở lâu trong phủ chúng ta làm gì chứ?”

Tương thị nghe vậy thì nhướn mày lên, khóe mắt mang theo lãnh ý: “Con còn nhìn chưa rõ sao? Lão thái quân đem nó về đây làm gì? Còn không phải muốn tìm cho nó một nhà tốt sao?”

“Nó?” Trên mặt Lâm Nguyên Nhu lộ ra tia cười lạnh, “Nó có phụ mẫu của mình, dựa vào đâu mà muốn Hầu phủ chúng ta phải quản?”

“Là cốt nhục của đại cô con, Lão thái quân làm sao có thể nhìn Âu

Dương gia tùy tiện gả nó đi? Nên tất nhiên là muốn ngàn chọn vạn tuyển rồi!”

Lâm Nguyên Nhu khinh bỉ: “Bất quá chỉ là nữ nhi của một Lại Bộ Thị Lang, muốn bất chấp trèo cao sao?”

Tương thị uống ngụm trà, không cho là đúng nói: “Nếu nó tài mạo bình thường, tự nhiên chỉ có thể gả đến nhà quan lại môn đăng hộ đối. Nhưng nay nó cùng Dung quận chúa kia được xưng là Song bích kinh đô, lại được Đại công chúa coi trọng. Tương lai nếu công chúa nguyện ý vì nó làm chủ, mọi chuyện liền khác!”

Lâm Nguyên Nhu như là nhớ tới cái gì, khẽ cau mày rồi lại giãn ra, cười nói: “Chuyện đó cũng chưa chắc!” Nàng ta đứng dậy đến bên cạnh Tương thị lén lút nói nhỏ: “Nhị cô không phải muốn đem nó gả vào Tô gia sao?”

Tương thị cười lạnh: “Nữ nhân kia hồ đồ, con cũng hồ đồ theo. Chỉ cần Lão bà ở Vinh hy đường kia còn sống, làm sao có thể ngồi im để Âu Dương Noãn gả cho một thương hộ?”

Tròng mắt Lâm Nguyên Nhu khẽ chuyển: “Thương hộ không được, trong kinh hậu nhân huân quý ăn chơi trác táng cũng không phải hiếm có a!” Tạm dừng một chút rồi nói tiếp: “Nay nó đang ở trong Hầu phủ chúng ta...Không bằng....”

Lời của Lâm Nguyên Nhu còn chưa nói hết nhưng Tương thị đã hiểu ý liền cắt ngang: “Việc này không cần con đưa ra chủ ý gì. Nếu làm....mà không thành công, ngược lại chọc vào sao chổi!”

“Hừ, chẳng lẽ cứ mặc kệ Âu Dương Noãn đường đường gả ra ngoài sao? Nó vẫn luôn khi dễ con!” Lâm Nguyên Nhu giận tái mặt.

Tương thị nhìn bộ dáng bất mãn của Lâm Nguyên Nhu, ngược lại nở nụ cười, vỗ vỗ tay nàng ta nói: “Ta là cứu mẫu của nó, vốn cũng không cần lo lắng cố sức đối đầu. Nhưng xem ra, nó là người có tâm kế. Nếu không muốn dưỡng hổ di họa, để tỷ đệ bọn chúng trở thành trợ lực của Đại phòng, chi bằng chúng ta tiên hạ thủ vi cường! Chỉ là....con phải chờ, để mẫu thân suy nghĩ một chút, phải làm thế nào mới tốt nhất!”

(Dưỡng hổ di họa: Nuôi cạp rồi sẽ mang họa vào thân, tương tự như câu nuôi ong tay áo của mình ý)

Trên thực tế, Âu Dương Noãn hại Lâm Uyển Như thành như vậy rồi Lâm Văn Uyên khẳng định cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua. Nay bất quá chỉ là tùy cơ ứng biến thôi, Tương thị tin, không bao lâu sau Âu Dương Noãn sẽ phải nhận lấy đau khổ!

Lâm Nguyên Nhu còn muốn nói nhưng Tương thị lại mỉm cười chỉ chỉ vào cái trán nàng ta, sắc giọng: “Con đừng nghĩ đến việc này nữa, mọi chuyện mẫu thân sẽ làm chủ. Nó không phải chế nhạo con sao, tương lai có một ngày con sẽ là Hoàng hậu, đến lúc đó mẫu thân sẽ để nó phải đập đầu nhận sai với con!”

Ánh mắt Lâm Nguyên Nhu lập tức sáng lên, nàng hận nhất chính là bộ dáng đắc ý cậy tài khinh người của Âu Dương Noãn. Tương lai có ngày mình sẽ trở thành quý nhân, đến lúc đó xem nó còn ngẩng đầu lên nữa không?

Đang nghĩ đến đó, nha đầu bên ngoài bấm báo rồi theo sau đó là Tô Mộc bước vào, nói Lão thái quân mời Đại tiểu thư đến Vinh hy đường chọn lựa xiêm y.

Lâm Nguyên Nhu nhú mày: "Đầu xuân không phải đã làm rồi sao?"

Tương thị thầm nghĩ chắc Lão thái quân một là vì Lâm Nguyên Hình mà cho làm thêm, hai là vì Âu Dương Noãn, quả nhiên là thâm ý sâu sắc. Tương thị vỗ vỗ tay Lâm Nguyên Nhu nói: “Mau đi đi!”

Lâm Nguyên Nhu hồ nghi nhìn Tương thị, đột nhiên cẩn thận nghĩ đến điểm mấu chốt, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Thời gian vừa vặn qua một tuần trà, Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình vừa mới đi đến hoa viên liền thấy Lâm Nguyên Nhu đang vội vàng mang nha đầu đi tới.

Lâm Nguyên Nhu thấy hai người, khóe miệng khẽ nhếch, trong ánh mắt lộ ra ý cười châm chọc: “Nhị vị từ đâu đi đến a?”

Lâm Nguyên Hình nhìn thoáng qua đối phương, thản nhiên cười nói: “Lão thái quân bảo chúng ta đến chọn xiêm y mùa xuân, vừa mới đi ra!”

Ánh mắt Lâm Nguyên Nhu lập tức rơi xuống người Sơn Cúc. Ánh mắt nàng ta sắc bén, nhìn thấy trên khay mấy bộ y phục đẹp đẽ, ánh mắt lập tức sầm xuống. Cuối cùng không muốn nhiều lời, vội vàng vàng mang nha đầu đến Vinh hy đường.

Lâm Nguyên Hình nhìn bóng dáng nàng ta, nhú mày: “Sao hôm nay nàng ta lại không châm chọc chúng ta vài câu?”

Ánh mắt Âu Dương Noãn giống như thu thủy, trong suốt thấy đáy. Nàng cười nói: “Nhu biểu tỷ không đến tìm chúng ta gây phiền toái, như vậy không phải rất tốt sao? Hình Nhi tỷ tỷ, ta có lễ vật muốn tặng cho tỷ. Cùng đến Mộng vũ lâu đi!”

Lâm Nguyên Hình tự nhiên sẽ không từ chối, phân phó Sơn Cúc đem y phục về trước rồi rời đi cùng Âu Dương Noãn.

.....

Vinh hi đường

Lâm Nguyên Nhu vô cùng cao hứng đi vào trong phòng, Lão thái quân đã đi nghỉ ngơi, chỉ còn lại Đổ mama. Nhìn vào rương quần áo, trên mặt Lâm Nguyên Nhu lộ ra thần sắc vui mừng, không nói hai lời liền tự mình chọn. Tươi cười trên mặt có chút hân hoan.

Thời gian ước chừng hai ly trà trôi qua, Lâm Nguyên Nhu tìm tới tìm lui trong rương, muốn tìm bộ đẹp nhất. Lát sau bỗng nhiên hỏi: “Tam tiểu thư đâu?”

Tam tiểu thư mà Lâm Nguyên Nhu nói chính là nữ nhi Tam phòng, Đổ mama nói: “Tam phu nhân mang các tiểu thư cùng ra ngoài, lát nữa mới về. Lão thái quân bảo Đại tiểu thư cứ chọn trước!”

Mấy người tam phòng tự nhiên không xứng cùng chọn lựa với mình, Lâm Nguyên Nhu gật gật đầu, tươi cười nói: “Tứ muội muội cùng Ngũ muội muội còn nhỏ, không thích hợp mặc xiêm y này. Phần các muội ấy cũng dành cho ta đi!” Nói xong liền thật sự lấy bốn bộ. Đổ mama nhìn, hơi hơi cười lạnh nhưng cũng không lên tiếng ngăn cản.

Chương 159: Thế tử miễn cưỡng cười vui (2)

Từ Vinh hi đường đi ra, Lâm Nguyên Nhu hỏi nha đầu bên người: “Những xiêm y này thế nào?”

Nha đầu Hương Tú cười trả lời: “Tiểu thư trời sinh lệ chất, mặc cái gì cũng đều đẹp!”

Lâm Nguyên Nhu gật gật đầu, nha đầu Hoa Lan lại bĩu môi nói: “Tiểu thư, những bộ này đều là chọn từ những bộ còn lại....”

Hương Tú trừng mắt nhìn Hoa Lan, nàng ta lại tức giận nói: “Vốn là như vậy mà! Vừa rồi nô tỳ đã hỏi thăm, mấy bộ đẹp nhất đều bị Nhị tiểu thư cùng Biểu tiểu thư chọn lấy. Còn lại không có người muốn mới đến phiên tiểu thư chúng ta!”

Khuôn mặt tươi cười của Lâm Nguyên Nhu nhất thời vắn vẹo, tức giận vò chặt y phục trong tay, hung tợn nhìn Hương Tú: “Đi!”

Hương Tú hoảng sợ: “Tiểu thư, đi đâu?”

“Mộng vũ lâu!”

Lúc này Âu Dương Noãn đang cùng Lâm Nguyên Hinh nói chuyện trong đại sảnh.

“Noãn Nhi, muội nói lễ vật gì?” Lâm Nguyên Hinh cầm trên tay một cái quạt tròn trắng thuần, dây kết lục sắc rủ xuống khiến cả người nàng ta phủ thêm một tầng quyến rũ.

Âu Dương Noãn mỉm cười, phân phó Hồng Ngọc tiến nội thất đem lễ vật ra. Lâm Nguyên Hình lấy mảnh vải sa mỏng ra, nhìn thấy vật bên trong hai mắt liền sáng ngời.

Trên cái khay là một đôi giày thêu, đầu hài dùng đan vũ chức liền hơi hơi nhếch lên về phía trước, sau gót thêm trang sức xúng kim màu xanh, thêu hoa văn trân thù, thân hài sức kim, ngân tuyến.

“Thật đẹp!” Lâm Nguyên Hình cầm giày thêu trong tay, ánh mắt tỏa sáng, “Đôi giày thêu này thật đẹp! Noãn Nhi, muội thật khéo tay!”

“Lần trước Hình biểu tỷ nói rất thích giày thêu nên hai ngày này muội đã làm riêng cho tỷ. Biểu tỷ có thích không?”

“Thích! Đương nhiên thích! So với ta làm còn đẹp hơn nhiều!” Đôi mắt đen nhánh của Lâm Nguyên Hình tỏa sáng. Có nữ hài tử nào mà không thích những thứ tinh xảo chứ? Bản thân Lâm Nguyên Hình cũng rất am hiểu kỹ thuật thêu, đương nhiên nhìn ra được đôi giày này thêu thủ công cực tinh xảo, tươi cười trên môi không khỏi càng thêm sáng lạn.

Đúng lúc này, hai người nghe thấy bên ngoài truyền đến một thanh âm trong trẻo: “Noãn Nhi muội muội, muội cũng thực bất công a! Có thứ gì tốt cũng chỉ đều nghĩ đến Hình Nhi. Sao chưa từng nghĩ đến ta vậy?”

Lâm Nguyên Nhu cười khanh khách bước vào, tuy là tươi cười nhưng khóe mắt lại mang theo ba phần trào phúng. Lê Hương vội vàng theo vào, vẻ mặt sợ hãi: “Tiểu thư, nô tỳ không ngăn lại được!”

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Không sao, Nhu biểu tỷ muốn đến khi nào cũng được. Người ra ngoài trước đi!”

Lâm Nguyên Hình nhíu mày, vừa định muốn nói liền thấy Âu Dương Noãn nhẹ nhàng lắc đầu.

Lâm Nguyên Nhu tự nhiên đến gần, đột nhiên thấy đôi giày thêu trong tay Lâm Nguyên Hình liền nhất thời cười nói: “Ta cứ tưởng cái gì tốt lắm, hóa ra là một đôi giày!”

Nói đến đây liền đoạt lấy: “Nhìn cũng tinh xảo a!” Nói xong liền cởi giày của mình ra rồi đi vào: “Ai nha, thật sự là vừa khéo a! Giống như là đặc biệt làm riêng cho ta vậy!”

Tuổi của nàng ta cùng Lâm Nguyên Hình không khác biệt lớn lắm nên cỡ chân cũng tựa tựa nhau, đôi giày này đi vào thực sự là vừa khéo.

“Ngươi....” Lâm Nguyên Hình không thể nhịn nổi sự vô lý của Lâm Nguyên Nhu, trong lòng rất không thoải mái, tươi cười trên mặt cũng lạnh xuống mấy phần: “Đây là Noãn Nhi tự tay làm cho ta!”

Lâm Nguyên Hình cố tình cường điệu ba từ ‘làm cho ta’ hy vọng Lâm Nguyên Nhu có thể hiểu được. Nhưng đối phương lại ngoảnh mặt làm ngơ, chẳng những thay cả đôi mà còn cố tình đi đi lại lại mấy bước trong phòng: “Thật đẹp nha. Noãn Nhi thật có thiên phú thêu thùa nha. Nếu ngươi không được sinh ra trong phủ Thị Lang thì cũng có thể làm tú nương tự nuôi sống mình được a!”

Sắc mặt Lâm Nguyên Hình càng thêm khó coi, không nghĩ rằng trên đời này lại có người da mặt dày như vậy. Chẳng những cố tình không hiểu ý ám chỉ lại còn cứ mở miệng là châm chọc. Thật sự là quá đáng!

Âu Dương Noãn vẫn duy trì nụ cười, miễn ý kiến. Lâm Nguyên Nhu

quay đầu cười nói: “Đôi giày này tặng cho ta đi. Còn phần Hình Nhi, muội lại thuê cho muội ấy đôi khác vậy!”

Sắc mặt Lâm Nguyên Hình trầm xuống, lập tức đứng dậy ngăn trước mặt Lâm Nguyên Nhu, lạnh lùng nói: “Đáng lẽ nếu tỷ tỷ thích thì tặng cho người cũng không sao. Chỉ tiếc là đôi giày này là lễ vật Noãn Nhi muốn tặng cho ta. Ta cũng không tốt nếu tùy tiện tặng cho người khác, nên mời tỷ tỷ lập tức trả lại cho ta!”

Trên mặt Lâm Nguyên Nhu hiện lên tia giận, cười lạnh nói: “Ta đang nói với Noãn Nhi. Chủ nhân còn chưa mở miệng, người lại nhàn rỗi quản làm gì? Cái gì tốt người cũng muốn lấy trước, Hình Nhi, người cũng quá vô lý rồi đấy!”

Lâm Nguyên Hình nhìn về phía Âu Dương Noãn nhưng nàng lại không hề tỏ vẻ tức giận mà chỉ cười.

“Noãn Nhi! Sao muội cái gì cũng nhường cho nàng?” Lâm Nguyên Hình quay đầu tức giận nói. Lâm Nguyên Nhu vẫn luôn ức hiếp nàng khắp nơi, hiện tại ngay cả lễ vật Âu Dương Noãn tặng nàng cũng bị Lâm Nguyên Nhu cướp đi. Trên đời này sao lại có đạo lý như vậy?

Âu Dương Noãn chậm rãi mở miệng nói: "Nhu biểu tỷ, ta cũng làm một đôi cho người. Hồng Ngọc! Mau mang đôi giày kia lại đây để tỷ tỷ thử một chút!”

Hồng Ngọc gật gật đầu: “Dạ!”

Lần này không cần nói Lâm Nguyên Hình, ngay cả Lâm Nguyên Nhu cũng lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Nhu biểu tỷ, người trước hết cởi đôi này ra đi. Vì đây là ta làm cho Hình biểu tỷ nên chiếc bên trái còn có

một chữ ‘Hình’ nho nhỏ. Người đi thật không thích hợp a!”

Khuôn mặt tươi cười của Lâm Nguyên Nhu thoáng đông cứng, nhất thời có chút ngưng ngững, không tình nguyện cười ra. Quả thực nàng ta cũng không thực sự thích đôi giày này nhưng chính là nhìn không quen Âu Dương Noãn rõ ràng là từ ngoài đến nên không muốn đối phương quá đặc ý thôi.

Chờ Hồng Ngọc mang giày mới ra, Lâm Nguyên Nhu lại một lần nữa kinh ngạc. Bởi vì đôi giày này so với đôi lúc nãy cơ hồ giống nhau như đúc. Điểm duy nhất không giống đó chính là mũi giày được khảm một viên dạ minh châu sáng long lanh, gót còn dùng tơ vàng khâu ngọc bích đính lại. Nhìn tổng so với đôi trước càng sắc sảo lóa mắt. Lâm Nguyên Nhu lần đầu tiên nhìn thấy đôi giày hao phí tâm tư như vậy!

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: "Ta đến Hầu phủ làm phiên đã lâu, hai vị tỷ tỷ lại rất chiều cố. Hầu phủ thứ gì trân quý cũng đều có, ta có tặng vật gì cũng không vừa mắt nên mới cố ý làm hai đôi giày thể hiện tâm ý. Hy vọng nhị vị đừng chê!"

Lâm Nguyên Nhu không khỏi ngẩn ra, thầm nghĩ đừng tưởng rằng dùng vật như vậy là có thể mua chuộc lòng người, nhưng ngoài miệng vẫn cười nói: “Vậy đa tạ!” Nói xong liền mỉm cười bước lên, thấp giọng nói nhỏ vào tai Âu Dương Noãn: “Người nghĩ dùng việc nhỏ này thì có thể mua chuộc ta? Người bất quá cũng chỉ là nhất thời được Lão thái quân yêu thích, còn muốn leo lên đầu ta sao? Đừng vọng tưởng!”

Âu Dương Noãn mỉm cười nhìn đối phương, giống như không hề nghe thấy.

Lâm Nguyên Nhu nhìn ánh mắt sáng của Âu Dương Noãn thì liền lớn

tiếng nói: “Vẫn là muội muội chu đáo a!” Nói xong liền đắc ý mang nha đầu rời đi.

Lâm Nguyên Hình nhìn Lâm Nguyên Nhu rời đi, thấp giọng than thở một câu: “Đúng là kỳ cục!” Rồi nhìn Âu Dương Noãn nói: “Noãn Nhi, muội cũng thật là! Hai tháng này nàng ta không biết gây khó dễ với muội biết bao nhiêu lần, muội sao còn phí công làm giày tặng nàng? Muội cũng quá dễ dãi rồi!”

Âu Dương Noãn cười: “Biểu tỷ, chỉ là một đôi giày thôi mà, cũng không có gì lớn. Tỷ tỷ để ý như vậy làm gì?”

Lâm Nguyên Hình nghĩ Âu Dương Noãn sợ phiền phức, không khỏi lắc đầu nói: “Nàng khi dễ ta cũng liền thôi nhưng không thể mặc nàng tùy ý khi dễ muội được. Về sau nếu như còn châm chọc khiêu khích như vậy, muội cứ nói cho ta biết, ta sẽ giúp muội xả giận!”

Âu Dương Noãn cầm lấy tay Lâm Nguyên Hình, trong lòng mềm mại: “Biểu tỷ, có câu nói này của tỷ Noãn Nhi vô cùng cảm kích. Tỷ yên tâm, ta sẽ không mặc người khác khi dễ. Đương nhiên cũng sẽ không cho phép bất luận kẻ nào khi dễ tỷ!”

Sắc mặt ủ dột của Lâm Nguyên Hình từ từ biến mất, tay không tự chủ được mà thêm lực nắm chặt tay Âu Dương Noãn: “Noãn Nhi!” Thanh âm không che dấu được mà run run: “Mẫu thân nói, về sau vào phủ Thái tử ai cũng không thể tin, người khác chỉ biết ghen tị hãm hại ta. Nhưng ta biết, Noãn Nhi, muội vẫn luôn giúp đỡ ta, có phải không?”

Dù là người tâm vững như thiết thì thấy Lâm Nguyên Hình tin tưởng như vậy cũng muốn động dung. Trong lòng Âu Dương Noãn nóng lên: “Hình biểu tỷ, Noãn Nhi sẽ luôn bên cạnh giúp đỡ tỷ!”

"Ta tin muội!" Thanh âm Lâm Nguyên Nhu có một loại bất lực cùng nhu nhược, "Giữa chúng ta không chỉ là lớn lên bên nhau khi còn nhỏ mà còn xem nhau như tỷ muội. Nhưng ta vẫn sợ, ta phải sợ. Ta biết ta luôn mềm yếu, tính cách lại có chút dễ xúc động. Ở một nơi như phủ Thái tử, ta....ta nhất định sẽ gặp rắc rối..."

"Hình biểu tỷ!" Âu Dương Noãn nắm chặt tay đối phương, "Có một số việc tuy không thể đoán trước được cũng như không ai có thể nắm chắc được. Nhưng Noãn Nhi hy vọng tỷ hiểu được, mặc kệ tương lai tỷ có được Hoàng trưởng tôn sủng ái hay không thì tỷ cũng vẫn là tiểu thư Trấn quốc Hầu phủ, là nữ nhi của Đại cửu mẫu, là muội muội ruột của biểu ca, cũng là biểu tỷ mà ta kính trọng nhất. Điểm này, vĩnh viễn không thay đổi, có chúng ta làm hậu thuẫn tỷ cái gì cũng không cần sợ!"

Lâm Nguyên Hình lặng lẽ nhìn nàng, trong mắt bất tri bất giác đã đọng đầy nước: "Noãn Nhi, ta hiểu. Vì những lời này của muội, cho dù không được sủng ái ta cũng sẽ liều mạng đoạt lấy một nơi có thể sống yên ổn. Tuyệt đối sẽ không liên lụy người nhà...."

Lâm Nguyên Hình ở lại Mộng vũ lâu dùng bữa xong mới trở về. Chờ nàng ta đi khuất, Âu Dương Noãn mới trở lại nội thất. Cả người Tiểu Thiên Diệp vô lực nằm úp sấp bên cạnh nhụyễn tháp. Thấy Âu Dương Noãn tiến vào thì cười lạnh nói: "Người để ta ở trong khuê phòng như vậy không sợ người ngoài tiến vào thấy được sẽ làm hỏng danh dự người sao?"

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Người bên ngoài thấy người chỉ biết người là tên tăng đồ tử xông lăm vào vào viện tiểu thư, có đánh chết trước mặt mọi người cũng là đáng. Thế tử có muốn thử một lần không?"

Tiểu Thiên Diệp lạnh lùng nhìn nàng: "Rốt cuộc là người muốn như

thế nào?”

Âu Dương Noãn trầm mặc một chút, sau đó cực kỳ nhẹ nhàng nói một câu. Tiểu Thiên Diệp chỉ mơ hồ nghe được vài từ, hẩn nhướn mày lạnh giọng hỏi: “Người nói gì?”

Âu Dương Noãn nghiêng đầu, khóe miệng hơi hơi nhếch nở nụ cười sáng lạn: “Không có gì!”

Ánh mặt trời chiếu lên khiến gương mặt tuyết trắng của nàng phủ thêm một tầng điểm sắc, đóa hải đường trên mái tóc đen nhánh càng thêm hùng hực khí thế. Đôi mắt mang theo ba phần ý cười đang thẳng tắp nhìn hẩn. Vốn trong lòng đang phần hận không thôi nhưng nhìn cảnh tượng này cũng khiến Tiểu Thiên Diệp không khỏi hơi hơi động nhưng trên mặt vẫn duy trì sự lạnh lùng.

"Tiểu thư, trang sức xiêm y đã chuẩn bị xong!" Mành được xốc lên, thanh âm thanh thúy của Xương Bồ vang lên.

Tiểu Thiên Diệp nhìn một khay toàn y phục nữ nhi khóe miệng không khỏi giật giật: “Âu Dương Noãn, ngươi muốn cởi áo tháo thắt lưng trước mặt ta sao?”

Âu Dương Noãn khẽ cười nói: “Không, là ở trước mặt ta mời Thế tử cởi áo tháo thắt lưng!”

Xương Bồ lại đến gần vài bước, Tiểu Thiên Diệp nheo mắt thấy rõ trên đó là áo màu xanh cùng váy nguyệt sắc thì mặt biến sắc: “Người muốn làm gì?”

Khóe miệng Âu Dương Noãn nhếch lên một độ cong xinh đẹp, nàng nhìn khuôn mặt bóng loáng anh tuấn của Tiểu Thiên Diệp một lần nữa, nụ cười mang theo chút gian xảo: “Đương nhiên là sửa soạn

cho Thế tử ngài rồi!”

Chương 160: Thế tử miễn cưỡng cười vui (3)

Tiểu Thiên Diệp cơ hồ không thể tin vào tai mình: “Người muốn ta mặc y phục nữ tử?”

Hai gò má hắn đỏ lên, không biết là vì xấu hổ hay vì tức giận, nhưng lại càng tôn lên màu da sáng như bạch ngọc của hắn. Âu Dương Noãn tươi cười, cúi người về phía trước, nhìn thật sâu vào ánh mắt của Tiểu Thiên Diệp: “Thế tử, ủy khuất cho ngài rồi! Xương Bò, động thủ đi!”

"Người muốn làm gì? Không được đụng vào ta!"

Xương Bò tay chân nhanh nhẹn thay bộ đồ nha hoàn vào cho Tiểu Thiên Diệp, lại tháo búi tóc, mái tóc đen nhánh lập tức xõa xuống. Xương Bò lại khéo léo vấn một kiểu tóc của nữ tử cho Tiểu Thiên Diệp. Hắn cơ hồ bị chọc tức, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Âu Dương Noãn, mau bảo nàng dừng tay!”

Âu Dương Noãn cười, sau đó khẽ lắc đầu, chỉ nói: “Không nghĩ rằng Thế tử mặc nữ trang thế nhưng lại phong tình như vậy!”

Tiểu Thiên Diệp là người cực kỳ cao ngạo, lúc này gương mặt đã đỏ lên, cảm thấy như có một ngọn lửa đang mãnh liệt thiêu đốt. Trong lòng nảy lên cảm xúc bị sỉ nhục, lại tựa hồ như muốn giữ cái gì. Chính hắn cũng không thể nói rõ, đầu tiên hắn gục xuống, không muốn để Âu Dương Noãn thấy mình mặc nữ trang sau đó lại lập tức ngẩng đầu không chút né tránh nhìn thẳng vào nàng. Lời nói ra như là cầu xin, giọng điệu lại mang theo uy hiếp: “Âu Dương Noãn, ta sai

rồi. Mong người....mong người thủ hạ lưu tình...”

Âu Dương Noãn cười ra tiếng, lại vươn hai tay, dùng tay nâng cầm hắc lên xoay trái xoay phải: “Không cần tức giận nha Thế tử! Lúc người truy sát đệ đệ của ta, có nghĩ tới thủ hạ lưu tình hay không? Lúc người chia kiếm vào người ta, có nghĩ tới thủ hạ lưu tình hay không?”

Lúc đầu ngón tay nàng chạm đến làn da hắc, trong nháy mắt tim và đầu hắc giống như co rút thật mạnh, một dòng nước ấm lạ lùng theo ngực đang run rẩy tràn ra toàn thân. Huyết mạch như căng ra, trước ngực kịch liệt nảy lên, mặt hắc đỏ lên: “Người...Người...” cả nửa ngày cũng không nói tiếp được.

Âu Dương Noãn đã buông tay ra từ lâu: “Thế tử, người thật sự quá nóng tính. Ta khuyên người vẫn là nhịn xuống mới tốt a!” Nói xong liền xoay người rời đi, thuận tiện phân phó Xương Bò: “Chuẩn bị xong thì báo ta!”

“Dạ!” Xương Bò phấn khởi mừng lên tiếng.

Chờ Xương Bò mạnh mẽ thay xong xiêm y cho Tiểu Thiên Diệp, Âu Dương Noãn mới từ bên ngoài bước vào. Nàng nhìn Tiểu Thiên Diệp, nhướn mày: “Hình như tay áo hơi ngắn!”

Xương Bò thật cao hứng nói: “Nô tỳ lấy một mảnh từ bộ khác khâu lại là được!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, lại nhìn gương mặt tức giận đến phát xanh của Tiểu Thiên Diệp, thở dài nói: “Sao ta vẫn có cảm giác còn thiếu cái gì đó?”

Hồng Ngọc từ bên ngoài vừa mới tiến vào đã bị ánh mắt giống như

muốn giết người của Tiểu Thiên Diệp làm cho toát mồ hôi còn Xương Bồ lại hoàn toàn không cảm giác được. Nàng ta thật sự suy nghĩ cả nửa ngày, nói: “Tiểu thư, còn chưa trang điểm!”

Âu Dương Noãn mỉm cười, gật đầu khen ngợi nói: "Xương Bồ người thật sự là càng ngày càng đặc lực!" Tiếp theo, nàng cười nói: "Hong Ngọc, người đi mang tráp trang điểm lại đây sửa soạn cho Thế tử một chút!"

"Tiểu thư... Tiểu thư, nô tỳ không dám" Hồng Ngọc run giọng nói. Trong ánh mắt Tiểu Thiên Diệp toát ra một loại lãnh trào.

Âu Dương Noãn nói:"Như vậy, Xương Bồ, người đi đi!" Xương Bồ nhiệt huyết tràn đầy gật gật đầu, chạy đi lấy tráp.

Sau khi mở tráp ra liền quay đầu, trên mặt lộ ra chần chờ: “Tiểu Thư, Xương Bồ sẽ không làm tốt được. Bình thường phụ trách việc này là Hồng Ngọc cùng Lê Hương!”

Lê Hương đang canh giữ bên ngoài, trong phòng chỉ có Hồng Ngọc cùng Xương Bồ. Âu Dương Noãn suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Để ta!”

Ánh mắt Tiểu Thiên Diệp hiện lên một tia tinh mang, giống như lưu tinh ló ra từ chân trời, trong nháy mắt liền không thấy đâu nữa. Hắn giật mình, cười khổ nói: “Người tốt cuộc....”

Tươi cười của Âu Dương Noãn càng thêm thân thiết hơn nói: “Sao vậy? Thế tử không tin Noãn Nhi sao?”

Tiểu Thiên Diệp: ...

Âu Dương Noãn tự mình trang điểm cho Tiểu Thiên Diệp. Tiểu Thiên

Diệp oán hận, cơ hồ như đem liệt tổ liệt tông Âu Dương gia lôi ra mắng. Âu Dương Noãn lại mỉm cười, tai diếc mắt ngơ, vẻ mặt cực kỳ chú tâm, thật sự nghiêm túc trang điểm cho hấn.

Chờ vẽ xong lông mày, Âu Dương Noãn vừa lòng gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Tiền triều có một loại loa tử đại do một nước chuyên về dầu chải tóc tiến cống, mỗi khóa trị giá mười kim, nge nói vẽ lông mày thập phần xinh đẹp. Nhưng Thế tử gia đây lại không cần mực giá trị như vậy, chỉ cần nhẹ nhàng phớt qua thôi đã được xưng như mày Viễn Sơn. Hồng Ngọc, ngươi nói có đúng không?”

Chân Hồng Ngọc nhẹ nhàng dậm dậm, một chữ cũng không nói nên lời. Thầm nghĩ ‘Đại tiểu thư a đại tiểu thư, đây cũng không phải là đang đối phó với Nhị tiểu thư. Người trước mặt là Tần vương Thế tử giết người không chớp mắt, tiểu thư sao lại có thể đùa cợt hấn như vậy?’

Âu Dương Noãn thay hấn chải lông mi, tô son. Sắc mặt Tiểu Thiên Diệp cơ hồ như không còn chút huyết sắc: “Một thiên kim khuê các như ngươi thế nhưng lại không hiểu cấp bậc lễ nghĩa vậy sao?”

Trên mặt Âu Dương Noãn lộ ra thần sắc nghi hoặc, nửa ngày sau mới lấy lại phản ứng. Tiểu Thiên Diệp đang nói nàng tùy ý đụng chạm thân thể một nam nhân thì không khỏi cười rộ lên, bảo Xương Bồ đi lấy một cái gương đồng rồi chỉ vào mỹ nhân bên trong: “Người như vậy mà cũng gọi là nam tử sao?”

Tiểu Thiên Diệp trời sinh tuấn mĩ trắng trẻo, ánh mắt lại có chút ưu sầu. Trong mắt luôn có ánh nước ẩn hiện, mà vẻ mặt cũng có một loại lạnh như băng hút người. Quả nhiên là phiêu nhiên xuất trần, thanh nhã khôn kể. Ngày thường mặc nam trang còn không biết, nay thay vào nữ trang liền biến thành một thiếu nữ xinh đẹp, đương nhiên là bỏ qua hơi thở âm lãnh nơi đáy mắt hấn.

Âu Dương Noãn khẽ cười nói: "So với Thế tử, Âu Dương Noãn ta hay Dung quận chúa thì tính là cái gì chứ? Nếu Thế tử mặc như vậy đi trên đường không biết còn khiến bao nhiêu người chết mê ngái đây?"

Tiểu Thiên Diệp nhìn khuôn mặt của mình trong gương, ánh mắt đã đỏ ngầu. Nhưng lại nghĩ thân mình không tốt nên không dám giận dữ, chỉ có thể hít sâu sợ chính mình nổi giận lại muốn giết Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn vỗ vỗ tay, nói: "Không khác biệt mấy!"

"Người làm ta thành như vậy, đến tột cùng là muốn thế nào?" Tiểu Thiên Diệp cơ hồ như nghiến chặt răng, từng chữ từng chữ một nói ra.

Âu Dương Noãn tươi cười uyển chuyển: "Thế tử sửa soạn xinh đẹp như vậy tất nhiên là phải đi ra phố rồi!"

Âu Dương Noãn lấy lý do mua giấy viết mang theo nha đầu rời Trấn quốc Hầu phủ.

Bà tử trông cửa kỳ quái nói: "Mấy ngày không thấy, nha đầu Lê Hương kia cao gầy hơn rất nhiều. Có chuyện gì vậy?" Nói xong mới cảm thấy không ổn liền nói tiếp: "Chính là, sao bỗng nhiên lại trông khỏe mạnh như vậy? Tiểu cô nương phải ăn nhiều mập mập, tương lai gả không được thì phải làm sao a?"

Trong xe ngựa Tiểu Thiên Diệp tựa tiểu phi tiểu nhìn Âu Dương Noãn: "Người không sợ ta chạy trốn sao?"

Âu Dương Noãn nghe như không hiểu, chỉ hỏi Hồng Ngọc: "Quần áo

ta phân phó có mang theo không?”

Hồng Ngọc gật gật đầu, sắc mặt cơ hồ là bị dọa đến trắng bệch nhưng vẫn lòi một bọc nặng ra.

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Thiên Diệp nói: "Mặc xiêm y của nha đầu đúng là ủy khuất cho Thế tử. Ta đã sớm chuẩn bị một bộ cẩm y xứng đôi với ngài, mời ngài thay!"

Ánh mắt Tiểu Thiên Diệp như muốn ăn thịt người nhìn Xương Bò cười hì hì đi lên giúp hắn đổi áo khoác, cũng là xuân thường nhiều màu sắc sỡ. Hắn nhăn mày nói: “Âu Dương Noãn, ngươi đang đùa sao?”

Âu Dương Noãn cười nói: "Trên đầu Thế tử vẫn thiếu một điểm nhấn!" Nói xong liền lấy một dây kết bát bảo phi thúy trong bọc quần áo ra cài lên đầu Tiểu Thiên Diệp, sau đó vừa lòng đoan trang nói: “Như vậy mới đúng là bộ dạng của một vị thiên kim khuê các!"

Tiểu Thiên Diệp hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi.

Xương Bò không sợ chết kè tai Hồng Ngọc nói nhỏ: “Đây là đang thẹn thùng sao?”

Hồng Ngọc:

Xe ngựa đi hướng phía đông, nơi này tập trung nơi ở của nhiều quan to hiển quý, cho nên vô số tửu lâu, cửa hàng bán châu báu, đồ quý hiếm...mọc lên như nấm. Người đi đường như nêm, phía cuối đường truyền đến âm thanh cầm khúc, tiếng cười nói, tiếng hét của xa mã....các âm thanh hỗn tạp, náo nhiệt, phồn hoa không nói nên lời.

Tiểu Thiên Diệp cười lạnh: “Nếu ta ở đây lớn tiếng kêu lên, người sẽ gặp phiền toái!”

Âu Dương Noãn nghiêm túc gật gật đầu nói: “Thế tử muốn cho tất cả mọi người biết, ngài nam phần nữ trang du đãng trên đường sao? Ngay cả khi ngài không cần thể diện, chỉ sợ Tần vương điện hạ cũng nuốt không trôi a!”

Ánh mắt Tiểu Thiên Diệp lại càng hung ác nham hiểm. Âu Dương Noãn lại hoàn toàn không thèm để ý, thấp giọng hỏi Hồng Ngọc: “Đều đã hỏi thăm tốt rồi chứ?”

“Đúng vậy tiểu thư, hần mỗi ngày đều ở trong này uống rượu mua vui!”

Hần? Tiểu Thiên Diệp nhíu mày, càng không hiểu trong hồ lô của Âu Dương Noãn rốt cuộc là bán thuốc gì? Nhưng rất nhanh Tiểu Thiên Diệp liền hiểu được, chỉ là lúc hần hiểu được thì cũng đã muộn.

Âu Dương Noãn dùng khăn lụa che mặt, mang theo Tiểu Thiên Diệp cùng đám người Hồng Ngọc đến tửu lâu xa hoa nhất.

Từ cửa vào, nhóm người Âu Dương Noãn thu hút vô số ánh mắt, nhưng cố tình trên mặt lại có mạng che, dung nhan như ẩn như hiện lại càng thêm hấp dẫn.

Lúc đi ngang qua một bàn rượu thịt bày đầy, cô nương đang ngồi trong lòng một gã nam tử ngẩng đầu tò mò nhìn Âu Dương Noãn. Đúng lúc Âu Dương Noãn cũng quay đầu lại, nàng nhẹ nhàng gật đầu với nàng ta.

Hồng Ngọc sợ hãi: “Nha, tiểu thư! Sao ngài lại chào hỏi người đê tiện như vậy?”

Tươi cười trên mặt Âu Dương Noãn càng sâu, cầm lấy làn váy bước lên lầu. Cả người Tiểu Thiên Diệp vô lực, Xương Bô cơ hồ như phải dốc hết sức mới dìu hần lên được.

Cô nương dưới lầu vốn thấy quần áo Âu Dương Noãn đẹp để quý giá, chỉ cho là cô nương nhà giàu đi du ngoạn, cho nên mới cố ý trêu đùa. Ai ngờ đối phương lại hướng mình gật gật đầu, nửa điểm ý tứ xem thường cũng không có thì không khỏi kinh dị nhú mày. Nàng ta liền quay đầu nhìn người trong bàn rượu cười nhẹ nói: “Cô nương đang đi lên lầu thật xinh đẹp!”

Bọn nam tử đang uống rượu, nghe câu nói này liền ngẩng đầu lên, trong đó một vị nam tử trẻ tuổi mặc hào phục màu nâu liền lập tức nhìn lên lầu hai. Nhưng lại thấy hai nữ tử trẻ tuổi quần áo đẹp để quý giá đang bị tì nữ bao vây đi vào nhã gian. Hần liền kéo lấy cô nương hát rong hỏi: “Xinh đẹp sao?”

Cô nương kia lại chỉ nhìn nam tử cười: “Tào công tử, ngài cần gì phải hỏi ta. Đi lên nhìn một cái có phải tốt hơn không?”

Tào Vinh cười nói: “Ngươi cho là ta không dám sao?”

Cô gái lại chỉ cười, nghiêng người nói: “Mời!”

Tào Vinh vừa mới uống mấy ly rượu nên ỷ vào rượu đứng lên nói: “Đi! Trong kinh đô này có mỹ nhân nào mà ta không dám nhìn sao?” Nói xong liền đứng định đi lên lầu.

Đến cửa nhã gian, hần sửa sang lại vạt áo, xong xuôi mới đi lên gõ cửa: “Tiểu thư bên trong, Tào Vinh xin cầu kiến!”

Chỉ nghe đến một tiếng ‘Mời vào’ rồi liền nhìn thấy một nha đầu dung

mạo chính tề đi ra mở cửa. Tươi cười trên mặt cũng thập phần ôn nhu: “Tào công tử, mời! Tiểu thư nhà chúng ta còn nói ngài nhất định sẽ đến!”

Cái gì? Không bị đóng sập cửa vào mặt sao? Tào Vinh sửng sốt, nhất thời có chút ngây ngốc. Đối phương khách khí như vậy, hẳn ngược lại có chút do dự không dám vào. Xương Bò nhìn hắn, lại mỉm cười: “Tào công tử sao vậy? Không dám vào sao?”

‘Vào thì vào, ai sợ ai chứ?’ Tào Vinh hất tà áo rồi bước nhanh vào trong.

Mọi người ở dưới lầu đang háo hức chuẩn bị chê cười hắn lúc này lại đang mở to hai mắt, không dám tin nhìn một màn này.

Tào Vinh đi vào, nhìn thấy sau mạng che mặt là Âu Dương Noãn thì sửng sốt, sau đó liền lộ ra biểu tình kinh hỷ: “Âu Dương tiểu thư!”

Tiểu thư nhà khác còn thường xuyên ra ngoài chọn mua trang sức này nọ nhưng Âu Dương Noãn lại rất ít khi xuất phủ. Hắn cũng chưa từng có vinh hạnh chạm mặt lần nào sau yến hội, sớm đã luôn nôn nao biết bao nhiêu lần. Lúc này đây lại đột nhiên gặp được, bảo sao hắn không vừa mừng vừa lo cho được?

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Tào công tử, mời ngồi!”

Trong lòng Tào Vinh càng thêm cao hứng, Hồng Ngọc bên cạnh lập tức đẩy ghế để hắn ngồi phía xa xa. Âu Dương Noãn chỉ vào Tiểu Thiên Diệp bên cạnh: “Vị này là....”

“A! Vị này không phải là muội muội khuyên quốc khuyên thành của tiểu thư chứ?” Ánh mắt Tào Vinh lập tức sáng lên. Vốn nghĩ Dung quận chúa cùng Âu Dương Noãn đã là mỹ nhân hiếm có trên đời này

rồi, nhưng không ngờ rằng vị cô nương này lại có dung nhan tú lệ, phong tình vạn chủng như vậy! Thật xứng được gọi là Đại mỹ nhân!

Âu Dương Noãn thấy hấn như vậy, ý cười trong lòng càng nồng đậm. Nhưng ngoài mặt lại nghiêm túc nói: “Không! Muội muội ta thân mình không tốt, ngày thường cũng rất ít khi xuất môn. Vị này là biểu tỳ của ta, tiểu thư Bộ Binh Thượng Thư Lâm Nguyên Nhu!”

Tào Vinh hơi hơi sửng sốt, nói: “Trước kia cũng từng có dịp từ xa xa gặp một lần, cảm thấy cũng thực bình thường. Không nghĩ rằng tới gần lại quá mức xinh đẹp như vậy a...”

Trong lòng Âu Dương Noãn nói ‘Người tâm khí cao ngạo như Lâm Nguyên Nhu tất nhiên sẽ không cho kẻ ăn chơi trác táng như ngươi tới gần. Bằng không ta cũng không chọn Tào Vinh ngươi’

Ánh mắt Tào Vinh vẫn dán chặt vào Tiểu Thiên Diệp, Tiểu Thiên Diệp hận không thể móc tròng mắt đối phương ra nhưng khổ nỗi hấn lại không thể mở miệng nói chuyện. Bởi vì Âu Dương Noãn đã uy hiếp, nếu hấn mở miệng nói chuyện sẽ vạch trần chuyện hấn nam phần nữ trang cho thiên hạ biết.

Nếu để người ta biết Tần vương Thế tử biến thành bộ dáng này chỉ sợ sẽ thành trò cười cho toàn thiên hạ. Vì điểm này nên Tiểu Thiên Diệp chỉ có thể nhẫn, cho dù lửa giận đã sắp thiêu đốt hấn thành tro tàn cũng chỉ có thể nhịn. Huống chi, hấn vẫn cảm thấy Âu Dương Noãn tuyệt đối không phải nữ nhân có thể tùy ý trêu đùa. Nhất cử nhất động của nàng nhất định là có dụng ý khác.

Tiểu Thiên Diệp bên này nhịn đến sắp đứt ruột, trong lòng Tào Vinh ngược lại nở hoa: “Âu Dương tiểu thư, sao Lâm tiểu thư lại không nói lời nào?”

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Biểu tỳ gần đây bị phong hàn, yết hầu có chút sưng nên nói chuyện có hơi khó khăn. Phải không biểu tỳ?"

Nói xong liền quay đầu nhìn Tiểu Thiên Diệp, ánh sáng trong mắt cơ hồ như thiêu đốt hẳn. Tiểu Thiên Diệp bất đắc dĩ phải gật gật đầu.

Âu Dương Noãn nói những lời này khiến Tào Vinh không yên lòng, nhưng vô luận hẳn nói cái gì luôn muốn nhìn Tiểu Thiên Diệp.

Kỳ thật cũng khó trách Tào Vinh, Tiểu Thiên Diệp vốn là một nam tử tuấn tú cực điểm. Nay hóa trang thành nữ tử, trừ bỏ dáng người có cao lớn hơn nữ tử bình thường thì thật sự là khuynh quốc khuynh thành, quyến rũ hồn phách người khác.

Tào Vinh thế nhưng lại bất tri bất giác nhìn đến ngây ngốc.

——— đề lời nói với người xa lạ ———

Có đồng hài hỏi ta: Vì sao đường đường là một Thế tử lại dùng phương pháp kỳ quái như vậy để tiến vào Trấn quốc Hầu phủ? Ta trả lời: bởi vì hẳn có dụng ý khác, đáp án ở chương sau.

Có đồng hài hỏi ta: Vì sao nữ chủ lại vạn năng như vậy? Ta trả lời: bởi vì ta không thích nữ chủ bị chinh phục, hề hề. Huống hồ, Âu Dương Noãn cũng không vạn năng, nhược điểm lớn nhất của nàng nằm trong tay người khác. Đáng tiếc, mọi người đều không nhìn ra.

Còn có người hỏi: Vì sao nữ chủ có thể tùy tiện xuất môn? Ta nói: nếu nữ chủ thật sự cửa lớn không ra, cửa nhỏ không lại thì các người còn được xem kịch tình cái gì? Bách hợp sao?

Các bạn nhỏ thân mến, chương này không phải nữ chủ có ý làm bại hoại thanh danh của Lâm Nguyên Nhu. Nàng không thơ ngây đến

mức nghĩ như vậy Tần vương sẽ hủy bỏ hôn sự a.

Chương 161: Thêm một phen mãnh sài (1)

Mặc dù trên mặt Hồng Ngọc vẫn cố trấn định nhưng ngón tay lại đang run rẩy mãnh liệt.

Âu Dương Noãn nhìn Tào Vinh đang chăm chăm nhìn Tiểu Thiên Diệp, làm bộ như giận dữ nói: “Tào công tử, ngươi làm gì mà nhìn chăm chăm biểu tỳ của ta vậy?”

Tào Vinh lập tức đỏ mặt, cúi thấp đầu xuống, nói: “Cái này...khụ khụ ta...” Hắn tuy rằng có chút càn rỡ nhưng cho tới bây giờ đều mở miệng chiếm chút tiện nghi. Đối mặt với thiên kim quý tộc, lại có chút bối rối không nói nên lời.

Âu Dương Noãn nhin cười, trầm mặt xuống đứng dậy, nói: “Ta còn nghĩ công tử là người quân tử. Không nghĩ rằng lại là người vô lễ như vậy!” Nói xong nàng phân phó Xương Bò nâng Tiểu Thiên Diệp dậy.

Biểu tình của Tiểu Thiên Diệp so với Âu Dương Noãn còn âm lãnh hơn. Cũng may Tào Vinh căn bản không nhìn ra, nếu hắn nhìn thấy dấu trong ống tay áo kia là một bàn tay to chỉ sợ sẽ càng kinh ngạc. Vừa thấy Âu Dương Noãn muốn đứng lên, Tào Vinh lập tức không ngừng đứng lên bồi tội: “Xin lỗi, xin lỗi! Là ta đã quá thất lễ! Ta sẽ không dám vô lễ như vậy nữa! Âu Dương tiểu thư thứ tội!”

Âu Dương Noãn nhìn hắn một cái, trong mắt hiện lên chút quỷ quái, chung quy vẫn dừng bước, một lần nữa ngồi xuống.

Tào Vinh có chút khó chịu, nếu đổi lại là một cô nương nhà bình thường thì hẳn sớm đã nhảy lên ôm lấy. Nhưng cố tình hai người này lại đều có liên quan đến Trấn quốc Hầu phủ, hẳn nhất thời không biết nên làm gì. Nghĩ đến đây, hắn thử thăm dò: “Âu Dương tiểu thư, thiên kim Trấn quốc hầu đã hứa gả cho Hoàng trưởng tôn điện hạ, không biết vị biểu tỷ này của tiểu thư có phải là vị sắp xuất giá kia không?”

“Tào công tử nói đùa rồi. Hứa hôn với Hoàng trưởng tôn là nữ nhi Đại cửu cửu ta, còn vị này là thiên kim Bộ Binh Thượng Thư, người sao lại có thể nhầm lẫn như vậy? Nếu đúng là nàng sao có thể dễ dàng xuất môn chứ?” Âu Dương Noãn mỉm cười trả lời, cũng thấy rõ ràng Tiểu Thiên Diệp cau mày lại.

Tào Vinh sừng sốt, nhất thời vui mừng quá đổi, lá gan cũng vì vậy mà lớn hơn: “Vậy....không biết phu tế (con rể) quý phủ muốn....muốn là người như thế nào?”

Sắc mặt Âu Dương Noãn có chút cổ quái: “Tào công tử, chuyện hôn nhân của nữ nhi nhà người ta sao có thể tùy tiện hỏi? Công tử cũng quá kỳ cục rồi!” Nói xong, dừng một chút rồi mới thở dài nói tiếp: “Nhắc đến cũng mới nhớ, người làm mẫu thân trên đời này đều giống nhau, đầu tiên tất nhiên là muốn dòng dõi cao quý. Hai là niên thiếu hữu vi. Ba là...”

“Ba là cái gì?” Tào Vinh vội vàng hỏi.

Âu Dương Noãn thản nhiên nhìn Tiểu Thiên Diệp một cái rồi nói: “Thứ ba, tất nhiên là nam tử phải toàn tâm toàn ý với con gái mình. Ai nha, sao ta lại cùng người nói chuyện này chứ? Truyền ra ngoài thật không tốt...”

Âu Dương Noãn ngày thường đoan trang ổn trọng, rất ít khi nói nhiều

như vậy. Tiểu Thiên Diệp lạnh lùng nhìn nàng diễn trò, trong lòng không ngừng phỏng đoán. Nàng ép hẳn dùng thân phận Lâm Nguyên Nhu gặp Tào Vinh rốt cuộc là có dụng ý gì? Nàng sẽ không ngây thơ đến mức nghĩ chỉ cần làm như vậy là có thể hủy danh dự của Lâm Nguyên Nhu, mượn cơ hội phá hoại hôn sự của Tần vương phủ chứ?

Ánh mắt Tiểu Thiên Diệp nặng nề nhìn Âu Dương Noãn nói vài câu với Tào Vinh sau đó liền bùng trà lên. Ý tứ này là muốn tiễn khách, Tào Vinh tuy rằng còn luyến tiếc mỹ nhân như vàng ngọc bên cạnh Âu Dương Noãn kia nhưng cũng biết đối phương không phải là người hẳn có thể trêu chọc nên chỉ có thể vụng trộm nhìn lại, chung quy vẫn phải nhấc chân rời đi.

“Một màn này của ngươi thật cổ quái!” Tiểu Thiên Diệp cười lạnh, “Ngươi sẽ không nghĩ rằng thiên kim Bộ Binh Thượng Thư đi ra ngoài, trong lúc vô tình cùng tiểu tử Tào gia kia gặp mặt một lần thì Phụ vương ta sẽ thay đổi chủ ý không cho nàng vào cửa sao? Nếu đây là mục đích của ngươi thì ta khuyên ngươi sớm từ bỏ đi!”

Âu Dương Noãn uống một ngụm trà, thản nhiên cười nói: "Thế tử gia thích Nhu biểu tỷ sao?"

Tiểu Thiên Diệp sững sốt, không tự chủ được nhíu mày: “Ta cùng nàng còn chưa gặp mặt, nói chi đến thích hay chán ghét. Nhưng hôn nhân hoàng gia đâu chỉ là thích hay không thích, cần gì ngươi phải hỏi?”

Âu Dương Noãn lắc đầu, còn thật sự nghiêm túc nhìn Tiểu Thiên Diệp nói: “Ta nói cũng không phải là thích tình cảm nam nữ này. Cái ta hỏi là Thế tử vừa lòng với cửa hôn sự này sao?”

Tiểu Thiên Diệp nhíu mày: “Lời này là có ý gì?”

Âu Dương Noãn khẽ thở dài, nói: “Cửa hôn sự này hẳn là Tần vương điện hạ cùng Nhị cửu cửu định ra, chẳng lẽ Thế tử không nhìn ra duyên cớ bên trong sao?”

Sắc mặt Tiểu Thiên Diệp trầm xuống: “Ta nhìn không ra!”

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Thế tử không cần dẫu, nếu người không có lòng nghi ngờ sao phải lén vào Trấn quốc Hầu phủ? Thứ cho Noãn Nhi nhiều lời, nếu người muốn gặp Nhu biểu tỳ thì thiếu gì cơ hội, sao phải chọn cách mạo hiểm như vậy? Thế tử ở trong Hầu phủ ước chừng cũng đã nửa tháng, hẳn là đã tìm được một ít thông tin hữu dụng!”

Tiểu Thiên Diệp lạnh mặt nhìn nàng, không khí trong nhĩ gian lại một lần nữa bị ngưng trệ. Nửa ngày sau, hẳn mới thở dài một hơi, nói: “Người nói không sai, xác thực ta đã tra ra Lâm Văn Uyên đã tặng cho trắc phi Trương thị của Phụ vương ta hai trăm dư khóa trân châu, thước châu ba trăm dư lạp, còn có ba khóa đại đông châu long nhãn!”

Âu Dương Noãn nghe vậy, hơi hơi nhíu mày, tựa hồ như có chút lo lắng tính chân thật trong lời nói của hắn. Một lát sau mới cười nói: “Tin tức này, chỉ sợ người phải mất không ít tâm tư mới có được!”

Tiểu Thiên Diệp cười lạnh một tiếng, vì phần lễ trọng này Lâm Văn Uyên đã tốn không ít công sức, phải qua bảy cửa tám vòng, không biết phải tốn bao nhiêu tài vật mới đưa đến tay Trương thị. Ngay cả thám tử của hắn cũng không tìm ra manh mối hắn mới hạ quyết tâm không thể không điều tra rõ.

Quan trọng nhất là, hắn rất hoài nghi, giữa Lâm Văn Uyên cùng Phụ vương tồn tại minh ước nào đó mà chỉ họ mới biết, nhưng nội dung

cụ thể là cái gì, hẳn nhất thời chưa thể xác minh được. Việc này thủy chung vẫn tồn tại trong lòng hẳn, trước đây chưa có bất kỳ ai biết, không ngờ lại bị Âu Dương Noãn nhìn ra manh mối: “Người làm sao biết được?”

Âu Dương Noãn thở dài, nói: “Lúc đầu ta nghĩ Tần vương điện hạ thực coi trọng Hầu phủ, thấy Hình biểu tỳ được hứa hôn cho Hoàng trưởng tôn nên muốn mượn thế lực của chi thứ hai, về sau mượn cơ hội giúp đỡ Nhị cửu cửu thượng vị. Nhưng sau ta lại cảm thấy, điểm này cũng không đúng lắm, trong kinh đô này các đại thế gia có thể trấn áp Hầu phủ tuy rằng không nhiều nhưng vẫn có, ông ấy không cần phải hy sinh vị trí Thế tử phi để đổi lấy sự ủng hộ của Lâm Văn Uyên. Trừ phi....trong đó có duyên cớ khác. Chỉ là, tất cả cũng chỉ là dự đoán của ta, cũng chưa có căn cứ chính xác. Nhưng ta tin, Thế tử cũng nghĩ như vậy, nếu không ngại cũng không lặng lẽ trà trộn vào Trấn quốc Hầu phủ để tìm hiểu!”

Nếu đổi lại là người khác, dùng mật thám là được. Cố tình Tiểu Thiên Diệp lại khác người, khắp nơi muốn nổi bật, làm cho Âu Dương Noãn có chút bất ngờ. Hẳn thế nhưng lại chú ý đến cửa hôn sự này như vậy, chắc chắn là có nguyên do.

Tiểu Thiên Diệp nhìn Âu Dương Noãn, khóe môi cong lên. Chính hẳn cũng không biết bộ dáng nữ trang của mình lại mang loại vẻ mặt này thực sự khiến người ta sợ hãi: “Người muốn khuyên ta giúp người ngăn cản cửa hôn sự này?”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, còn thật sự nghiêm túc nói: “Có Thế tử phối hợp, chuyện đương nhiên càng tiến triển thuận lợi!”

Tiểu Thiên Diệp cười xùy một tiếng: “Ta điên sao, làm sao có thể giúp người đối phó với Phụ vương ta?”

Âu Dương Noãn nhìn hần, ánh mắt thế nhưng lại kỳ dị toát ra một tia lưu luyến bi thương. Ánh mắt này khiến trong lòng hần nổi lên một cổ cảm xúc nổi giận, cơ hồ khó có thể áp chế. Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói: “Nếu Tần vương phi vẫn còn, chắc chắn sẽ không để Thế tử lấy Lâm Nguyên Nhu!”

Tần Vương phi, trong lòng Tiểu Thiên Diệp sớm đã thành một cây gai độc, không ngừng cọ xát tim hần rỉ máu. Vết thương này vĩnh viễn không thể lành. Trương thị nhận lễ vật của Lâm Văn Uyên, tận lực ở trước mặt Tần vương thúc đẩy cửa hôn sự này, kỳ thật đều xuất từ tư tâm tin tiện của bà ta.

Trưởng tử thứ xuất của Thái vương do Trương thị sinh ra cưới tiểu thư Chu Ngưng Tĩnh con vợ cả chi thứ hai Chu gia Tuyên thành công. Cửa hôn sự này Trương thị không biết mưu cầu bao lâu mới thành công. Quay đầu lại muốn hần lấy Lâm Nguyên Nhu nữ nhi con thứ xuất của Trấn quốc Hầu phủ, điều này chắc chắn không có hảo tâm.

Đáy lòng Tiểu Thiên Diệp cười lạnh, sự sắc bén trong ánh mắt lắng đọng xuống. Bên ngoài lại bình tĩnh nói: “Âu Dương Noãn, vô luận là nam nhân bình thường hay xuất sắc đều sẽ không thích nữ tử quá mức khôn khéo như vậy. Ta khuyên ngươi, nên dấu đi mới tốt!”

Âu Dương Noãn thờ dài, ngón tay bạch ngọc vân vê hoa thanh trà bên thành chén. Nàng yên lặng như đang thực sự suy nghĩ những lời hần nói. Sau một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, ánh mắt xa xăm: “Ta cũng nghĩ sẽ làm một nữ tử khiến người khác yêu mến. Đáng tiếc ông trời không cho ta cơ hội như vậy. Nếu cửa hôn sự này thành, đối với Trấn quốc hầu đương nhiên rất không tốt, ta cùng Tước Nhi về sau cũng sẽ không được yên ổn. Nhưng đối với Thế tử, chỉ sợ cũng không phải là chuyện gì tốt... Thế tử, những điều nên nói ta cũng đã nói, quyền quyết định cuối cùng vẫn nằm trong tay ngài!”

Tiểu Thiên Diệp suy nghĩ một lát, nâng ánh mắt lên nhìn thẳng vào mắt Âu Dương Noãn: “Được, ta đồng ý. Chỉ là ta cảm thấy, việc hôm nay ngươi làm không có khả năng ảnh hưởng đến quyết định của Phụ vương ta!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nói: “Chính vì nguyên nhân đó nên ta mới cần Thế tử trợ giúp đi nước cờ tiếp theo!”

“Vậy, một lời đã định!” Khuôn mặt vẫn luôn âm lãnh của Tiểu Thiên Diệp bỗng nhiên nổi lên ý cười thản nhiên: “Món nợ hôm nay ngươi bức ta mặc nữ trang này ta nhất định sẽ tính với ngươi!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, thản nhiên nói: "Ta chờ Thế tử. Hồng Ngọc!" Nàng nhẹ giọng kêu, Hồng Ngọc lập tức lấy ra một bọc vải, Âu Dương Noãn nói: “Trong này là nam trang. Mời Thế tử thay!”

Tiểu Thiên Diệp nhìn thoáng qua nàng rồi nói: “Giải dược đâu?”

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu, nói: "Loại này chỉ có hiệu quả ba ngày, qua ba ngày bất kể có giải dược hay không ta đều phải để Thế tử đi..."

Tiểu Thiên Diệp cắn chặt răng: "Âu Dương Noãn, xem như ngươi lợi hại!"

Âu Dương Noãn cũng không thèm để ý, đứng dậy: "Như thế, ta cáo từ trước!"

"Đứng lại!" Tiểu Thiên Diệp đột nhiên nói. Âu Dương Noãn quay lại nhìn hắn, hắn lạnh lùng nói một câu: “Âu Dương Noãn, đôi khi ta cảm thấy ngươi thực sự không giống nữ nhân!”

Âu Dương Noãn nghe những lời này, bất giác mỉm cười, nói: "Thế tử, người bây giờ cũng không giống nam nhân!"

Tiểu Thiên Diệp nghe vậy thì sửng sốt, cúi đầu nhìn mình một thân quần áo nữ tử. Lúc ngẩng đầu lên thì Âu Dương Noãn đã mang Xương Bồ cùng Hồng Ngọc yên lặng rời đi.

.....

Võ quốc công phủ

Trần Cảnh Duệ từ bên ngoài trở về, phong trần mệt mỏi tiến vào thư phòng. Vừa vào liền có người ghé vào tai hắn nói mấy câu, hắn nháo ngôn sửng sốt, sau đó biểu tình liền tốt hơn rất nhiều.

"Người ở đâu?"

"Thuộc hạ đã an bài ở...." Thanh âm dần dần không thể nghe thấy, "Công tử có muốn thuộc hạ dẫn tới đây?"

"Không, ta tự mình đến!" Trần Cảnh Duệ nheo mắt, cười lạnh nói.

Hắn đi qua hành lang dài, vòng qua hoa viên cuối cùng Trần Cảnh Duệ dừng trước gian phòng tạp dịch. Để một người đứng trước cửa canh, hắn một mình bước vào phòng. Trong gian phòng này chỉ có một cái giường cùng một cái ghế. Vách tường bên trái treo một bức tranh sơn thủy, Trần Cảnh Duệ nhắc lên, nhẹ nhàng chuyển động bên tường một chút, bên vách tường liền hiện ra một cái cửa. Đây là một vách tường giả, bên trong là một mật đạo không ánh sáng. Trần Cảnh Duệ xoay người đi vào mật đạo.

Bên trong mật đạo rất tối, đại khái đi hết thời gian nửa nén nhang đột nhiên có ánh sáng. Trước mắt liền xuất hiện một căn phòng độc lập,

trong phòng có một người đang ngơ ngác ngồi. Lúc này nghe tiếng bước chân, nhất thời liền hoảng sợ.

“Người là Vương Hoắc? Không cần khẩn trương, ta chính là Trần Cảnh Duệ!” Trần Cảnh Duệ dừng lại, thấp giọng hỏi.

Người nọ sững sốt, đột nhiên như tỉnh ngộ lại rồi quỳ mạnh xuống đất: “Tạ Đại công tử cứu mạng!” Nói xong, liền liên tục dập đầu.

Người này nhiều năm trước từng đảm nhiệm chức tham tướng cho Bộ Binh Thượng Thư Lâm Văn Uyên. Đương nhiên, khi đó Lâm Văn Uyên còn là tướng quân uy vũ xuất chinh bên ngoài.

Vương Hoắc đong đầy nước mắt nói: “Lúc này đây nếu không phải Đại công tử phái người tương trợ, ta thật sự đã chết phơi thây ngoài kia!”

Trần Cảnh Duệ gật gật đầu, trên mặt lộ ra một tia đồng tình. Chỉ là dưới ánh sáng âm u, ngược lại có chút âm trầm: “Không cần nói những lời khách sáo như vậy! Không phải người nói có nắm chứng cứ chính xác của Lâm Văn Uyên theo sao? Tình hình cụ thể là như thế nào?”

Chương 162: Thêm một phen mãnh sài (2)

Vương Hoắc lau khô nước mắt, vội vàng nói: “Năm năm trước, khi ta còn là tham tướng dưới trướng của Lâm Văn Uyên, hần phụng chỉ chinh phạt phản tướng Ngô Lập Đức. Sau khi thành công, ta cùng năm tên tham tướng khác cùng nhau kiểm kê tài vật thu được, phát hiện trăm vạn lượng bạc trong tiền khố mất đi không rõ. Vốn chúng ta cũng hoài nghi có người từ giữa bỏ túi riêng, sau khi tra xét mới phát hiện người tiếp quản tiền khố lúc trước chính là tâm phúc của Lâm Văn Uyên!”

"Chúng ta chức quan hèn mọn, vốn không nghĩ đến sẽ tham dự việc này. Chỉ là trong đó có một tên tham tướng tên là Chu Thành, hần với Lâm Văn Uyên xưa nay không vừa mắt nên mượn cơ hội viết một bản tấu chương muốn mật báo lên triều đình, cũng buộc bốn người chúng ta ký tên. Ai ngờ bản tấu chương đó lại lạc vào tay Lâm Văn Uyên..."

“Vậy bốn người kia sao rồi?”

Vương Hoắc vừa nghe, không tự chủ được mà rùng mình một cái. Trong ánh mắt lộ ra sự run rẩy khủng hoảng: “Lâm Văn Uyên nhốt mấy người chúng ta vào một phòng, phóng hỏa muốn thiêu sống....Những người khác đều bị chết cháy, chỉ có mình ta cướp được ngựa may mắn chạy thoát. Nhưng Lâm Văn Uyên chưa từ bỏ ý định, còn khắp nơi truy lùng đuổi giết ta. Ta bất đắc dĩ phải tìm một thi thể.....đem quần áo của mình cùng quan điệp đặt trên người hần, lại cố ý hủy đi gương mặt, nguy tạo bản thân bị trọng thương bỏ mạng để che mắt....”

Thi thể từ đâu mà có, chỉ sợ là Vương Hoắc vì chạy trốn mà giết một người vô tội. Nhưng Trần Cảnh Duệ căn bản cũng chẳng thêm để ý đến điểm này. Hắn lại gần đối phương, lạnh lùng nói: “Nếu người đã trốn thoát thành công, tại sao vẫn bị người đuổi giết?”

“Ta vốn mai danh ẩn tích được bốn năm, nhưng nửa năm trước, không biết Lâm Văn Uyên từ đâu biết được tin tức ta còn sống nên phái người tìm được quê cũ của ta.....Ta buộc phải chạy trốn, lần này nếu không phải có Đại công tử phái người tương trợ, chỉ sợ ta đã phải chết trong tay Lâm Văn Uyên!”

“Có chứng cứ không?”

“Có! Trong tay ta có giữ bản sao của sổ sách lúc trước! Số lượng đều được ghi lại rất rõ ràng!”

Trần Cảnh Duệ gật gật đầu, trầm tư một lát rồi lại ngẩng đầu nhìn hắn, thản nhiên nói: “Kế tiếp, người muốn làm gì?”

“Ta...ta...” Trong lòng Vương Hoắc cả kinh, ngẩng mạnh đầu lên lại thấy đôi mắt như chim ưng của Trần Cảnh Duệ đang chăm chăm nhìn mình. Trên trán hắn không tự chủ được mà rịn mồ hôi lạnh, do dự nói: “Mong Đại công tử chỉ cho ta một con đường!”

Trần Cảnh Duệ vẫn luôn bí mật tra xét sự cố xe ngựa ngày hôm đó, cuối cùng hắn truy ra hết thảy đều có quan hệ với Lâm Văn Uyên Trấn quốc Hầu phủ. Hắn biết rõ, Lâm Văn Uyên thân là Bộ Binh Thượng Thư, trong tay nắm quyền cao, cũng không phải là người dễ đối phó.

Nhưng Trần Cảnh Duệ thực sự không cam lòng dừng tay, luôn tìm kiếm nhược điểm của Lâm Văn Uyên. Phải thật vất vả lắm mới tra ra

chuyện năm năm trước này. Lúc đầu hắn còn tưởng rằng nhân chứng chuyện năm đó đều đã bị giết nhưng ông trời lại giúp đỡ hắn, thế nhưng lại khiến Vương Hoắc rơi vào tay hắn. Trần Cảnh Duệ vốn lập tức nghĩ sẽ đưa nhân chứng đến trước mặt Hoàng đế, thế nhưng quyết tâm đến trước mặt rồi hắn lại thay đổi chủ ý.

Tâm tư của Võ quốc công, phụ thân hắn trước mắt chính là kiệt lực duy trì thế cân bằng của Quốc công phủ trong triều đình. Không hề có ý định tham gia vào tranh đấu giữa phủ Thái tử cùng phủ Thái vương. Lúc trước, khi có chiến tranh, phó tướng lúc đó là Lâm Văn Uyên, đương nhiên chủ soái chính là Tần Vương!

Hiện tại, nếu hắn đem Vương Hoắc công khai thì chắc chắn trong nội bộ triều đình sẽ có một sự chấn động lớn. Đến lúc đó, phủ Võ quốc công mặc dù không muốn cũng bị ép đứng phía đối lập với Tần vương.

Lại nói, cho dù Hoàng đế có vì vậy mà trừng phạt Lâm Văn Uyên thì phủ Võ quốc công cũng không tránh được việc kết oán với Tần vương. Phụ vương vẫn luôn đa mưu túc trí, chắc chắn sẽ tình nguyện để mọi mọi hắn chịu ủy khuất cũng sẽ không đánh cược vận mệnh toàn bộ gia tộc để đối nghịch với Tần vương!

Nhưng bắt hắn phải buông thả quân cò phải vất vả lắm mới có được này, hắn lại thực sự không cam tâm! Hiện nay, chỉ có cách đem quân cò này quý không biết thần không hay đưa đến tay phủ Thái tử. Quan trọng nhất là, Võ quốc công phủ tuyệt đối không có quan hệ gì đến chuyện này mới được.

Nghĩ đến đây, Trần Cảnh Duệ liền nắm lấy cánh tay gầy trơ xương của Vương Hoắc nâng hắn dậy: “Chuyện này ta phải suy nghĩ cẩn thận. Trước hết ngươi cứ ở đây hảo hảo nghỉ ngơi, ta đều sẽ có chủ trương!”

.....

Chạng vạng ngày hôm đó, trời đổ cơn mưa. Sắc trời ngoài cửa ảm đạm, gió lớn, mưa tầm tã. Nhưng trong không khí lại oi bức dị thường, mưa to cùng nhiệt khí kết thành hơi ẩm, khiến người ta có chút khó chịu, sau lưng cũng thấm một tầng mồ hôi. Lâm Nguyên Hình có chút phiền chán nhìn mưa bên ngoài, nha hoàn bên cạnh dùng sức quạt. Nàng lắc đầu nói: “Còn chưa vào hạ, thời tiết sao đã nóng như thế này?”

Âu Dương Noãn nhìn Lâm Nguyên Hình, lại nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Có lẽ đây là lý do trời mưa!”

“Uh, nếu hôm nay mưa lớn, ta sẽ ngủ lại đây. Tỷ muội chúng ta cùng trò chuyện!” Lâm Nguyên Hình nói, trên mặt rốt cục cũng có chút cao hứng.

Âu Dương Noãn vừa muốn nói chuyện, còn chưa kịp lên tiếng liền thấy một nha đầu ôm mặt, tóc rối tung khóc lóc chạy vào. Nhìn phương hướng chạy, chắc không nghĩ tới hai vị chủ tử đều ngồi ở đại sảnh gian ngoài, nhìn thấy các nàng liền kinh hoảng, muốn lui xuống liền vừa vịn đụng phải Hồng Ngọc đang bùng trà lên. Hồng Ngọc nhất thời trách mắng: “Sao lại lỗ mãng như vậy?”

Nha đầu kia vội vàng che mặt muốn lui xuống, Âu Dương Noãn đột nhiên nói: “Là Lê Hương sao? Vào đi!”

Hồng Ngọc nhìn Lê Hương, gật gật đầu. Lê Hương nhanh chóng sửa sang lại đầu tóc, quần áo rồi mới dám bước vào phòng.

Nhìn thấy mặt Lê Hương, Lâm Nguyên Hình bỗng nhiên ngây ngẩn cả người: “Mặt ngươi làm sao vậy?”

Mắt Lê Hương bầm tím, trên gương mặt đều là dấu vết móng tay cào, vẫn còn rỉ máu, bên miệng đều là màu xanh. Âu Dương Noãn bước nhanh qua, nâng cằm nàng ta lên nhìn cả nửa ngày: “Sao lại thế này?”

Lê Hương lập tức quỳ xuống, cả người phát run, nước mắt như mưa: “Tiểu thư! Tiểu thư! Không phải nô tỳ có ý tranh chấp với ai. Là nha hoàn Hoa Lan của Nhu tiểu thư nói bậy, nô tỳ bất quá chỉ nói nàng ta hai câu. Trong lời nói vốn không hề có ý tranh chấp nhưng Hoa Lan lại đi cáo trạng với Nhu tiểu thư. Nhu tiểu thư nghe xong lại không nói hai lời liền bắt nô tỳ lại cho người liều mạng đánh....Nô tỳ....Nô tỳ oan uổng a tiểu thư!”

“Nha hoàn kia nói Noãn Nhi cái gì?” Lâm Nguyên Hình vừa nghe nói Lâm Nguyên Nhu sai người động thủ, mày lập tức nhăn lại.

Lê Hương lấm lét nhìn Âu Dương Noãn, trong ánh mắt tựa hồ có sợ hãi vô hạn: “Nhu tiểu thư nói...nói...”

Lâm Nguyên Hình đặt mạnh ly trà trong tay xuống bàn: “Nói mau!”

Lê Hương tựa hồ thập phần sợ hãi, nơm nớp lo sợ nói: “Nha đầu Hoa Lan kia mắng tiểu thư chúng ta không biết xấu hổ, cứ bám trụ ở Trấn quốc Hầu phủ mãi không chịu đi. Còn nói...còn nói....có mẫu thân sinh ra lại không có mẫu thân nuôi dưỡng...” Lúc nói đến câu cuối cùng, thanh âm mơ hồ như không còn nghe thấy.

"Im miệng!" Lâm Nguyên Hình quát một tiếng chói tai ngăn lời Lê Hương. Chuyện Đại cô mất sớm chính là chỗ đau nhất trong lòng Âu Dương Noãn. Một nha đầu như Hoa Lan thế nhưng lại dám nói những lời này, có thể thấy được Lâm Nguyên Nhu can rõ như thế nào!

"Tiểu thư! Nô tỳ là vì bất bình thay ngài! Nô tỳ bất quá chỉ muốn Hoa Lan bớt nói lung tung nhưng nàng thế nhưng lại đánh nô tỳ rồi còn bầm báo với Nhu tiểu thư..." Lê Hương nước mắt vòng quanh.

Lâm Nguyên Hình lo lắng nhìn Âu Dương Noãn, thần sắc lập tức thay đổi. Bởi vì nàng tinh tường nhận ra, mặt Âu Dương Noãn cơ hồ như không còn huyết sắc, giống như là bị đả kích thật lớn.

Lâm Nguyên Hình lập tức đi lên cầm tay nàng, ôn nhu nói: "Noãn Nhi! Noãn Nhi! Mọi người đừng tin những lời này. Các nàng chính là cố ý nói cho mọi người nghe, nếu mọi người tức giận thì đã trúng kế bọn họ rồi!" Lâm Nguyên Hình liên tục an ủi, thần sắc Âu Dương Noãn lại càng lạnh băng, đôi mắt như phát hỏa.

"Hình biểu tỳ, là ta cứ bám lấy Hầu phủ không chịu đi sao?" Âu Dương Noãn nói từng chữ từng chữ, cơ hồ như toát ra từ xương tủy.

Lâm Nguyên Hình trong lòng run lên, cơ hồ nói không ra lời. Âu Dương Noãn cười lạnh một tiếng nói: "Mẫu thân ta mất sớm, nhưng cũng không tới phiên một nha đầu bên người nàng ta tới nhục nhã! Ta cũng muốn đi hỏi nàng ta một chút, thường ngày ta nhường nhịn khắp nơi chưa đủ sao? Đến tột cùng ta đã làm gì sai? Sao lại muốn nhục nhã mẫu thân ta như vậy?"

Nói xong hàng mi dài của nàng chớp chớp, từ góc độ của Lâm Nguyên Hình có thể thấy được cảm của Âu Dương Noãn đang cắn chặt, có thể thấy được đối phương đang thực sự tức giận. Trong lòng Lâm Nguyên Hình càng thêm sầu lo, rất nhanh liền nghe Âu Dương Noãn lớn tiếng nói với Lê Hương: "Mau đứng lên đi cùng ta!"

Lê Hương nhanh chóng lau nước mắt, nghiêng ngả đứng dậy. Âu

Dương Noãn cũng không nhìn Lâm Nguyên Hình, lập tức bước nhanh ra ngoài. Hồng Ngọc cùng Lê Hương nhìn nhau, cũng nhanh chóng bước theo ra ngoài.

“Noãn Nhi, bên ngoài còn đang mưa a! Noãn Nhi, muội đừng vội, đợi ta với!” Lâm Nguyên Hình không nghĩ Âu Dương Noãn vẫn luôn ần ần cũng sẽ có lúc không khống chế được như vậy. Lâm Nguyên Hình không kịp nghĩ lại, chỉ cảm thấy Lâm Nguyên Nhu khinh người quá đáng, thế nhưng lại dám vô lễ với đại cô Lâm Uyển Thanh đã mất nhiều năm, cho nên mới hoàn toàn chọc giận Âu Dương Noãn.

Lâm Nguyên Hình vội vàng phân phó nha đầu: “Mau, mau đi bẩm báo Lão thái quân!” Nói xong liền nhanh chóng theo ra ngoài, Âu Dương Noãn đi rất nhanh. Ô trúc căn bản không che được những giọt nước mưa từ tứ phía tạt vào, đi một lát quần áo Lâm Nguyên Hình cũng đã ướt đẫm nhưng vẫn mặc kệ băng nhanh qua. Đến một đình lý trong hoa viên liền tìm được Âu Dương Noãn. Trùng hợp là, Lâm Nguyên Nhu cũng ở đó.

“Nha đầu của ngươi tốt cuộc là có nói những lời này hay không?” Thanh âm của Âu Dương Noãn lạnh băng cơ hồ khiến người ta phải đông cứng lại.

“Noãn Nhi muội muội! Hay là nha đầu của muội nghe lầm a! Hoa Lan của ta cũng không phải người không có quy củ như vậy!” Nói xong Lâm Nguyên Nhu quay đầu lại, nhìn Hoa Lan hỏi: “Hoa Lan, tốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra? Ngươi mau nói rõ ràng cho ta!”

Hoa Lan lau mặt, lau đi hai giọt nước mắt vốn không có rồi quỳ xuống nói: “Nô tỳ tất nhiên không dám! Chính là trước đó vài ngày nô tỳ có trở về nhà, thấy muội muội nhà biểu thúc đáng thương, sau khi trở về mới cảm thán vài câu!”

Nói xong, một bên dập đầu, một bên làm bộ khóc nói: “Biểu tiểu thư, ngài ngẫm lại xem, nô tỳ có thân phận gì? Sao dám nói những lời đó chứ? Vốn chỉ là cùng mấy tỷ muội nói biểu muội kia của nô tỳ đáng thương, mới ba tuổi đã mất mẫu thân. Nhưng không biết nha đầu của ngài bỗng nhiên từ đâu xông lên, chưa kịp phân trần liền đánh nô tỳ hai bạt tai! Mama trong viện nhìn không nổi nên mới giúp đỡ nô tỳ giáo huấn nàng. Nếu ngài không tin, có thể hỏi Hương Tú!”

Lâm Nguyên Nhu một bên xẹt qua tia cười lạnh, nhìn thoáng qua Hương Tú khiến nàng ta cả kinh, lập tức quỳ xuống nói: “Hoa Lan nói đúng. Chúng nô tỳ quả thực chỉ nói đến biểu muội của Hoa Lan. Nhưng Lê Hương tỷ lại nghĩ nhầm vào mình, bỗng nhiên xông lên đánh người. Thực sự khiến chúng nô tỳ không tưởng được a!”

“Nói vậy! Hết thấy chính tai ta đều nghe thấy. Các người thông đồng với nhau, đánh chết cũng không thừa nhận sao?” Sắc mặt Lê Hương trắng bệch, tay chân đều luống cuống hết lên.

Lâm Nguyên Nhu cười lạnh nói: “Noãn Nhi! Nha đầu của ta không phải là người không có lý do mà xông lên đánh người như vậy! Người đừng hiểu lầm a!”

Lời của Lâm Nguyên Nhu vừa dứt, trên trời đột nhiên vang lên tiếng sấm long trời, bọn nha đầu trong đình đều giật nảy mình. Âu Dương Noãn cười lạnh nói: “Hiểu lầm? Thương tích trên mặt Lê Hương cũng là hiểu lầm sao? Biểu tỷ dung túng ác nô đã thương người, lại còn chối bỏ trách nhiệm. Biểu tỷ đang đóng kịch cho mọi người xem sao?”

Lâm Nguyên Nhu nhướn mày, đôi mắt đẹp mang theo sự trào phúng: “Noãn Nhi không phải luôn luôn có độ nhẫn nhịn thật lớn sao? Như thế nào hôm nay lại không nhịn nổi? Bất quá chỉ là một nha đầu, có đánh chết cũng không sao, người còn muốn như thế nào? Đánh

lại người của ta sao?”

Kiều căng ngạo mạn như vậy, ngay cả Lâm Nguyên Hình cũng không thể nhẫn nại, liền tức giận nói: “Lâm Nguyên Nhu, người đừng quá đáng!”

"Hình nhi! Từ nhỏ đến lớn người nói đi nói lại cũng chỉ có câu này. Người nói không phiền, ta đây cũng không đủ kiên nhẫn để nghe. Ai, ta thật sự không rõ Bá phụ vì sao muốn gả người vào phủ Thái tử, nữ tử bên cạnh Hoàng trưởng tôn nhiều lắm. Đừng để đã không giành được sủng ái lại còn liên lụy đến nhà chúng ta cũng bị chê cười a!" Lâm Nguyên Nhu thản nhiên cười nói những câu thật chói tai.

Chương 163: Thêm một phen mãnh sài (3)

Lâm Nguyên Hình thật không nghĩ đối phương thế nhưng lại có thể nói ra những lời như vậy, nhất thời tức giận đến không nói nên lời. Đột nhiên lại nghe Âu Dương Noãn cười lạnh: “Nhu tử tử vẫn là không cần lo lắng cho người khác. Loại nữ tử dung túng nha đầu mama hành hung đả thương người xong còn mặt dày không chịu thừa nhận như ngươi, cho dù có gả vào đâu cũng sẽ không làm cho mọi người yêu thích được nha!”

“Ngươi nói cái gì?” Một Lâm Nguyên Nhu vẫn luôn kiêu căng ngạo mạn, mắt luôn cao hơn đầu thành thói quen. Âu Dương Noãn từ khi vào Trấn quốc Hầu phủ, cho tới giờ vẫn luôn tươi cười khép nép, chưa bao giờ nói châm chọc khắc nghiệt như vậy, khiến Lâm Nguyên Nhu lập tức cảm thấy bị mạo phạm thật lớn, nhất thời lạnh mặt nói: “Ta không được cũng không tới phiên ngươi quản. Một kẻ ăn nhờ ở đậu như ngươi, dựa vào cái gì mà ở đây khoa chân múa tay?”

Âu Dương Noãn lạnh lùng, u quang trong mắt chợt lóe: “Lời Nhu tử tử nói, mọi người đều nghe rõ chưa? Nhu tử tử nói ta là người ăn nhờ ở đậu. Rất tốt, những lời này cũng không phải là do nha đầu hiểu lầm a! Nhiều người ở đây đều nghe rất rõ ràng, chúng ta cùng đi hỏi Lão thái quân một chút, là người muốn giữ ta lại dưỡng thương hay là ta đến chết vẫn không chịu đi? Sau đó lại hỏi một chút, cơm mà ta ăn, đồ mà ta dùng có phải là của Nhu tử tử đây hay không?” Nói xong nàng tiến lên muốn giữ chặt tay áo Lâm Nguyên Nhu, một bộ giằng co muốn kéo người đi.

Vừa rồi đi tìm Lâm Nguyên Nhu, Âu Dương Noãn bước đi quá

nhANH, suốt đường đi tóc cũng đều đã ướt hết. Mái tóc dài đen nhánh phát tán rơi xuống, có vài sợi dính lên gò má, sắc mặt tuyết trắng, trong ánh mắt đều là áp lực phần nộ.

Lâm Nguyên Nhu không nghĩ đối phương lần này lại cường ngạnh như vậy, trong lòng cả kinh, đột nhiên có vài phần sợ hãi, giằng khỏi tay Âu Dương Noãn nói: “Ta không đi!”

Âu Dương Noãn cũng chưa bao giờ kiên trì đến thế, chỉ nghe ‘xoạt’ một tiếng, nửa tay áo của Lâm Nguyên Nhu đã bị nàng kéo rách. Lâm Nguyên Nhu cả kinh kêu một tiếng, không dám tin lạnh lùng nói: “Âu Dương Noãn! Người điên rồi sao? Vì một nha đầu mà muốn đổi đầu với ta?”

Thanh âm chói tai kia giống như búa tạ giáng vào lòng Lâm Nguyên Hinh. Nàng nhìn Âu Dương Noãn cả người cơ hồ ướt đầm, chỉ cảm thấy trong ngực bỗng nhiên có thứ gì đó không ngừng chùng xuống. Nàng tiến lên bắt lấy tay Âu Dương Noãn, thất thanh nói: “Noãn Nhi! Coi như chưa có gì, chúng ta quay về trước được không? Thân mình muội còn chưa khỏe hẳn, vạn nhất lại ngã bệnh thì phải làm sao bây giờ?”

Âu Dương Noãn trong tay nắm nửa tay áo, xiêm y ướt gần hết. Khóe miệng nàng đột nhiên dâng lên chút ý cười, thanh âm vốn ôn nhu nay lại bị sự lãnh khốc thay thế, nàng chậm rãi nói: “Cái gì ta đều có thể nhẫn nại. Nhưng nếu nàng nhục mạ mẫu thân ta, ta tuyệt đối không bỏ qua!”

Một câu này, như một đạo kinh lôi, khiến huyết sắc trên mặt Lâm Nguyên Nhu đều rút hết. Nàng ta kịch liệt khắc chế bản thân, nhưng kinh hoàng trong lòng vẫn không dứt. Lúc này Lâm Nguyên Nhu đột nhiên ý thức được, Âu Dương Noãn đang nói thật.

Nhưng sao có thể, chính mình trong phủ vẫn luôn khi dễ, nha đầu bên cạnh cũng không phải lần đầu nói những lời như vậy. Ngày thường Âu Dương Noãn nghe thấy, không phải đều nhấn xuống hay sao? Như thế nào hôm nay lại tính tình lại bộc phát như vậy?

Lúc này, hồ sen bên cạnh lương đình bị hạt mưa rơi xuống tạo vô số gợn sóng, liễu rủ theo gió ánh xuống mặt hồ như một điệu vũ. Tiếng gió càng lớn, tiếng mưa rơi lại càng lớn hơn nữa. Lâm Nguyên Hình cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua Âu Dương Noãn cố chấp như vậy, còn muốn khuyên nữa, lại nghe thanh âm lạnh lùng của Âu Dương Noãn vang lên lần nữa: “Nhu biểu tỳ, dưới chân người đi giày ta thêu, lại còn nhục mạ mẩu thân ta như vậy, là cố ý giẫm đạp lên tâm ý của ta sao? Hay là người đã quên mẩu thân ta cũng là đại cô của người? Nhục nhã người đã qua đời như vậy, không sợ bị thiên lôi đánh sao? Mời người cởi giày ra trả lại cho ta!”

Ngay lúc đó một tiếng sấm đột nhiên giáng xuống, Lâm Nguyên Nhu hoảng sợ vội vàng xoay người rời đi. Âu Dương Noãn từ phía sau đuổi theo, Lâm Nguyên Nhu sợ tới mức đi nhanh liền ngã xuống bậc thang.

“Hoa Lan! Hoa Lan!” Nàng ta lớn tiếng kêu nha đầu của mình, không quan tâm bàn chân lộ ra một nửa, mặt dính nước bùn, kêu lên: “Âu Dương Noãn, người đừng tới đây!”

Âu Dương Noãn đột nhiên đứng lại, đứng ở bậc thang lạnh lùng nhìn xuống. Trong lòng Lâm Nguyên Nhu bị ánh mắt đáng sợ kia dọa cho sợ hãi, đem giày cởi ra, cắn răng ném đôi giày về phía xa xa.

“Trả lại cho người! Ta không cần! Như vậy được rồi chứ?” Lâm Nguyên Nhu tức giận nói. Xiêm y bị mưa làm ướt hết khiến nàng ta thoát nhìn chật vật nói không nên lời.

Một tia chớp xẹt qua phía chân trời, giày thêu xinh đẹp bị ném đi, dạ minh châu bên trên dưới tia chớp lại càng chói lọi. Đôi giày bay một đường hình vòng cung rồi đáp xuống hồ sen. Nước phút chốc lại gợn sóng, lát sau chìm xuống, tất cả lại khôi phục như cũ.

Lâm Nguyên Nhu tóc tai bù xù ngồi dưới đất, gương mặt lạnh run nhìn nha đầu phía bên kia, lập tức sắc mặt dữ tợn, lạnh lùng nói: “Tiện tỳ, còn không mau lại đây dìu ta lên!”

Hương Tú cùng Hoa Lan liếc nhìn nhau rồi nhanh chóng chạy đến đỡ lấy chủ tử. Tay Hoa Lan vừa mới đụng tới cánh tay đã bị Lâm Nguyên Nhu kéo lại đánh một phát ngã xuống đất nhưng cũng không dám lên tiếng.

“Đều là do người gây chuyện!” Lâm Nguyên Nhu lúc này căn bản mặc kệ những gì Hoa Lan nói đều do chính mình bày ra mà chỉ lo tìm người phát tiết tức giận.

Đánh xong Hoa Lan lại hung hăng trừng mắt với Hương Tú. Hương Tú vội vàng cời giày của mình cho Lâm Nguyên Nhu. Hoa Lan lúc này cũng đã đứng lên, bất chấp người đầy nước bùn, cầm ô trúc vội vàng che cho Lâm Nguyên Nhu.

Lâm Nguyên Nhu oán hận nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn rồi được hai người dìu đi. Vớ trắng của Hương Tú rơi trên đất, dính đầy nước bùn, thoát nhìn càng thêm ghê người.

Lâm Nguyên Ninh ngây ngốc nhìn một màn này, kinh ngạc hơn là lúc này Âu Dương Noãn đã bình tĩnh lại. Lâm Nguyên Ninh lập tức bổ nhào vào người nàng, lớn tiếng khóc: “Noãn Nhi! Mọii làm ta sợ muốn chết!”

Cảm giác ấm áp bất chợt ủa đến, tay chân Âu Dương Noãn có chút

luống cuống. Qua lát sau mới nắm lấy tay đối phương nói: “Hình biểu tỳ, không có việc gì! Hôm nay đều là lỗi của ta, là ta đã quá mức xúc động. Dọa đến tỳ rồi!”

Trong mắt Âu Dương Noãn như có lửa thiêu đốt, phát ra ánh sáng khiến người ta sợ hãi. Nhưng thanh âm lại vô cùng ôn nhu, Lâm Nguyên Hình bị giọng điệu của nàng dọa, không tự chủ được mà gật đầu.

Hồng Ngọc lúc này mới đi tới, cười nói: "Hình tiểu thư, đừng để bị phong hàn, mau về thôi!"

Nhìn thấy Lâm Nguyên Hình nước mắt dàn dụa, thật sự đã bị dọa. Trong lòng Âu Dương Noãn không tự chủ được mà dâng lên áy náy, nàng ôn nhu nói: “Biểu tỳ, mau trở về thay quần áo đi!”

Lâm Nguyên Hình nhìn thoáng qua nha đầu vẫn còn vẽ mặt kinh sợ của mình, thấp giọng nói: “Noãn Nhi! Mọi người cũng mau trở về đi!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, lại an ủi vài câu rồi nhìn Lâm Nguyên Hình rời đi. Thẳng đến khi không nhìn rõ bóng dáng Lâm Nguyên Hình nữa mới quay đầu nhìn về hồ sen.

“Lê Hương, ủy khuất cho người rồi! Mau về bôi thuốc đi!” Âu Dương Noãn thản nhiên nói với Lê Hương phía sau.

Lê Hương cúi đầu: “Đại tiểu thư phân phó, Lê Hương chết vạn lần cũng không chối từ!”

Chuyện này Âu Dương Noãn giao cho Lê Hương đi làm chính là vì không hoàn toàn tin nhiệm nàng. Điểm này, Lê Hương rõ hơn ai hết, cho nên so với những người khác nàng sẽ liều mạng để hoàn thành tốt, để chứng minh với Âu Dương Noãn nàng rất hữu dụng....rất hữu

dụng.

Âu Dương Noãn nhìn hồ sen đã khôi phục lại trạng thái bình thường trong chốc lát rồi xoay người về Mộng vũ lâu. Bước đi của nàng thong thả mà nhẹ nhàng, nhìn không ra chút dấu vết nào.

.....

Mưa nhỏ dần. Vinh hi đường im ắng, chỉ nghe thấy tiếng nước trên mái ngói tí tách nhỏ xuống.

Thắp nến xong, các nha đầu khác mang bữa tối bày biện thật cẩn thận lên bàn rồi liền lui xuống. Lão thái quân ngồi trước bàn, im lặng nghe Đỗ mama hỏi thăm, thật lâu vẫn chưa lên tiếng.

“Người nói bọn nha đầu gây chuyện?” Lão thái quân nhíu mày.

“Dạ, vừa rồi Nhị tiểu thư phái người qua bẩm, nói đã xảy ra chuyện!”

Lão thái quân lập tức đứng lên: "Người theo ta đi xem."

Đỗ mama do dự nhìn bữa tối trên bàn: “Lão thái quân, dùng cơm xong rồi hãy đi!”

Lão thái quân lắc lắc đầu, đi đến cửa rồi lại đột nhiên dừng lại. Lúc Đỗ mama hỏi phục lại tinh thần thì đã nghe bà thờ dài nói: “Noãn Nhi làm việc gì cũng có nguyên nhân. Ta già rồi, việc này....cứ để bọn nhỏ tự mình xử lý!”

Đỗ mama nhìn thoáng qua Lão thái quân, trong lòng nghi hoặc nhưng lại không dám hỏi ra tiếng.

....

Mộng vũ lâu.

Trên bàn bày đầy thức ăn tinh mỹ, Âu Dương Noãn lại một chút cũng không động qua. Nàng chỉ lẳng lặng ngồi nhìn ra cửa, giống như đang chờ đợi điều gì đó.

Thời gian trôi qua thật lâu, mây đen ngoài cửa sổ cũng đã hoàn toàn tán đi, mưa dần ngừng. Sương mù tràn ngập cửa sổ khắc hoa, mang đến một chút cảm giác mờ ảo.

“Tiểu thư, người rất nhanh sẽ trở về thôi. Tiểu thư không cần lo lắng!” Hồng Ngọc thấp giọng nói.

Âu Dương Noãn cup mắt xuống, môi mím lại nhưng không nói ra một chữ. Chuyện hôm nay đúng là rất mạo hiểm. Về sau Lâm Nguyên Nhu biết được chân tướng cũng nhất định không bỏ qua cho nàng.

Nhưng chuyện đó thì có sao đâu, nàng cùng Nhị phòng Hầu phủ sớm đã kết thù, thêm nữa cũng như vậy mà thôi. Dù sao, khi nàng đối đầu với Lâm thị thì cũng đã thành cái gai trong mắt Lâm Văn Uyên rồi. Hiện tại hấn ẩn nhẫn không phát bất quá là vì cố kỵ nàng đang ở Hầu phủ, nếu có gì vạn nhất hấn liền không thoát khỏi can hệ mà thôi.

Trong ánh mắt Âu Dương Noãn bốc cháy một hỏa diễm kỳ dị. So với ngồi chờ chết, không bằng cấp thêm một phen sài cho chuỗi hỏa này, làm cho nó cháy lại càng vượng.

Đúng lúc này, Xương Bồ cười khanh khách từ ngoài cửa bước vào. Đôi mắt sáng trong suốt, cả người đều là nước, rất giống như vừa rơi xuống nước lên. Nhưng nàng ta lại không chút để ý, tùy ý vất vất vạt áo rồi từ trong lòng lấy ra một vật, là đôi giày thêu khảm minh châu. Hồng Ngọc nhận lấy rồi nói: “Nhanh đi lau khô người đi. Cần

thận đừng để cảm lạnh!”

Xương Bồ cao hứng hành lễ với Âu Dương Noãn rồi xoay người rời đi. Hồng Ngọc mang giày lên, đôi giày này hoa văn tinh tế tỉ mỉ, viên dạ minh châu lại thấm nước lạnh lẽo. Âu Dương Noãn chậm rãi vuốt ve, trên môi hiện lên nụ cười lạnh.

Chương 164: Nói hai ba câu định việc chung thân (1)

Đêm yến trong cung.

Nguyệt hoa như nước, đèn được giăng khắp nơi chiếu sáng cả một vùng trời. Những lệ ảnh trong cung lướt qua nhẹ nhàng.

Từ quý phi mỉm cười ngồi bên cạnh cách Hoàng hậu không xa. Nàng trang điểm ung dung quyến rũ, trang dung tinh xảo, điểm quang tỏa tứ phía. Thoạt nhìn so với tuổi thực ít hơn rất nhiều.

Yến đã qua một nửa, Hoàng đế mới khoan thai chậm rãi đi đến. Mọi người đều cảm thấy khẩn trương, nhưng khi nhìn đến Ngọc phi xinh đẹp bên cạnh thì sắc mặt không hèn mà đều hơi hơi thay đổi.

Ngọc phi mặc xuân thường màu hồng, áo ngoài thêu thien sắc nhiều loại hoa mậu điệp dài chạm đất, chỗ hơi hơi lộ ra nhất tiết tố sa quyên y. Một thân phục sức này thập phần điểm lệ, nhưng trang dung lại rất đơn giản. Một đôi hoa tai hình giọt lệ, trên cổ chỉ một chuỗi mã não nhưng từ khi Ngọc phi bước vào, mọi người đều cảm thấy đèn đuốc ảm đạm, hoa dung thất sắc cũng đủ để thấy dung mạo nàng xuất chúng như thế nào.

Hoàng đế khẽ mỉm cười, nhìn Ngọc phi hành lễ với Hoàng hậu. Triệu Hoàng hậu khoan dung mỉm cười, trong ánh mắt không hề có một chút ghen tị, hiện tại bà đã có ba người con trai, Thái tử, Yến vương cùng Chu vương. Tuổi dần tăng, bà mấy năm nay đối với những phi tử mỹ mạo đã thấy quá bình thường. Nhưng Từ quý phi bên cạnh lại nâng mắt nhìn qua, ý cười mơ hồ, ánh mắt sâu thẳm.

Diên tiền ca múa bắt đầu, không khí trong điện so với lúc nãy càng thêm trang trọng, lại thêm sòng ngăm đang dần dâng lên. Hoàng đế trước mặt tất cả mọi người để Ngọc phi ngồi ở bên cạnh ngự tọa, hai người thỉnh thoảng lại nhìn nhau trò chuyện cười đùa. Ánh mắt của các phi tử đều là ghen ghét, nhưng Hoàng hậu lại nói chuyện cùng Đại công chúa, giống như một chút cũng không để ý đến cảnh tượng này.

Từ quý phi âm thầm cắn răng, đôi mắt chậm rãi âm lãnh. Một lúc sau mới bất động thanh sắc cười nói: “Ngọc phi am hiểu âm luật, một tay tỳ bà khúc vinh quang thiên hạ. Không biết có thể tấu một khúc cho mọi người lấy cảm hứng?” Lời này bất quá chỉ là không vừa mắt Hoàng đế cùng Ngọc phi không coi ai ra gì mà thôi.

Mọi người đều che lại tươi cười bên môi, Từ quý phi mặc dù rất được sủng ái nhưng trời sinh tính hay ghen tị là chuyện mà mọi người đều biết. Sao có thể dễ dàng bỏ qua khi nhìn cảnh tượng như vậy?

Ngọc phi nháo ngôn, đầu nhẹ nhàng nâng lên, ánh mắt nhu tình như nước nhìn Hoàng đế. Khuôn mặt tuyết trắng hơi ửng đỏ, nàng thập phần hiểu được khi nào thì phải biểu hiện vẻ nhu nhược cùng yếu đuối, điều này cũng giúp nàng được sủng ái ba năm không giảm. Vì thế cũng liền có rất nhiều người nói nàng sẽ trở thành Từ quý phi thứ hai.

Nhưng trong lòng Ngọc phi rất rõ ràng, nàng sẽ không như thế, bởi vì Từ quý phi có hai người con trai là Tần vương cùng Tấn vương. Còn bản thân....thế nhưng lại không có lấy một người con.

Hơn nữa, vẫn luôn làm bạn bên cạnh Hoàng đế, nàng thật sâu biết được, một thân oai hùng này đã không thể che dấu được nội tâm

mệt mỏi sâu bên trong. Nam nhân này, đã già rồi. Có lẽ....đã không còn năng lực có thể khiến nàng có con được nữa. Cho nên, nàng muốn trong phạm vi năng lực của mình vì gia tộc giành càng nhiều lợi ích càng tốt.

Hoàng đế mỉm cười nhìn Ngọc phi gật gật đầu, vì thế Ngọc phi cũng không hề nói lời khiêm tốn nữa mà tự nhiên hào phóng bảo cung nhân cầm đàn đến, ngồi ngay ngắn chạm nhẹ vào dây đàn. Bỗng chốc mọi người cảm thấy tiếng đàn vừa cất lên, nhạc thanh như tơ, êm tai uyển chuyển. Như khóc như tố, làm lòng người không tự chủ được mà hơi hơi rung động.

Một khúc này khiến trong điện tràn ngập sự trầm mặc.

Đại công chúa dẫn đầu vỗ vỗ tay cười nói: “Quả thực là đàn hay!”

Ánh mắt Đại công chúa dừng trên người Ngọc phi, thầm nghĩ cầm kỹ của nàng cùng Âu Dương Noãn cơ hồ như tương xứng. Nhưng trong tiếng đàn của Âu Dương Noãn có một loại cảm xúc tĩnh mịch không nói nên lời. Còn tiếng đàn của Ngọc phi lại như cỏ chi vàn cỏ ngọc lan, xán xán tao nhã, không khí hòa thuận vui vẻ. Có thể thấy được Ngọc phi này rất hiểu tâm tư Hoàng đế.

Hoàng hậu gật gật đầu, trên mặt hơi hơi lộ ra khen ngợi: “Đúng vậy, cầm kỹ của Ngọc phi không ai sánh bằng. Chỉ là muội ấy quá mức khiêm tốn, rất ít khi biểu lộ trước mặt mọi người. Hôm nay chúng ta nhờ phúc của Thánh Thượng mới được thưởng thức!”

Từ quý phi nhìn móng tay vẽ kim phượng hoa nhiễm điểm lệ, vừa vịn che lại sự sắc bén lạnh lùng trong đáy mắt, khóe miệng lại thản nhiên lộ ra tươi cười không nắm bắt được.

"Hoàng hậu nương nương quá khen!" Ngọc phi khéo léo đáp lễ, trên

môi thủy chung vẫn mang nụ cười ấm áp. Như là một chút cũng không cảm giác được ánh mắt ghen ghét của nhóm phi tầ.

Trên các yến hội, các phi tử ít nhiều cũng có áp chế cùng châm chọc đối với Ngọc phi. Triệu Hoàng hậu lại một chút cũng không để ý, mỉm cười cùng Đại công chúa trò chuyện. Mãi đến khi yến hội kết thúc, Hoàng đế mang theo Ngọc phi rời đi Đại công chúa mới đứng lên, nhìn thoáng qua Từ quý phi vẫn ngồi yên chỗ cũ, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh.

Sau khi yến hội kết thúc, Hoàng đế một mình đi vào Thiên điện. Thái tử đã ở sẵn nơi này chờ, hơn nữa còn muốn bẩm báo một chuyện rất quan trọng. Sau khi nghe xong Hoàng đế đã phần nộ đến cực điểm, hàm răng cắn vào nhau kèn kẹt, gương mặt già nua kia trong nháy mắt đã trở nên vô cùng nghiêm khắc.

Hắn cảm thấy Tần vương hành động đã ngày càng quá đáng, thân là thần tử lại không chút tôn trọng đối với Thái tử. Chỉ biết tranh quyền đoạt vị, kéo bè kết cánh, bây giờ lại còn dung túng thần chức tham ô vật tư quân địch. Tần vương sở tác sở vi, nhất cử nhất động đều khiến Hoàng đế thất vọng. Hắn hận không thể triệu Tần vương vào cung ngay lập tức để trừng phạt, nhưng hắn lại nhìn đến sắc mặt tái nhợt gầy yếu của Thái tử, cuối cùng đành ngăn lại phần nộ, chỉ thản nhiên nói: “Có chứng cứ không?”

“Nhân chứng năm đó đều đã bị giết gần hết, duy chỉ có một người còn sống sót, hắn có thể làm nhân chứng. Trong tay hắn còn có một quyển sổ....”

Thái tử còn chưa nói hết, Hoàng đế đã mệt mỏi phát phát tay: “Không cần nói nữa. Những lời ngươi muốn nói, trẫm đều đã biết!”

"Phụ hoàng...." Trên mặt Thái tử ẩn ẩn có một loại chờ mong.

Hy vọng mà hắn không nói ra Hoàng đế đều biết, điều Thái tử chờ mong chính là mượn cơ hội này Hoàng đế có thể hung hăng trừng phạt Thái vương. Hoặc ít nhất cũng là giết Lâm Văn Uyên.

Hoàng đế nhìn chăm chú vào ánh sáng không ngừng lóe lên trong mắt Thái tử, phần nộ trên mặt chậm rãi biến mất. Hắn còn sống, những người con của hắn vì tranh đoạt ngôi vị này cũng đã tàn khốc kịch liệt đến người chết ta sống rồi. Điều này làm đáy lòng hắn cảm thấy phần nộ cùng nhục nhã.

Hắn biết, tương lai Thái tử cùng Tần vương vì tranh đoạt ngai vàng có khả năng sẽ diễn ra một trận huyết tinh giết chóc. Cứ nhìn vào việc chính bản thân hắn cũng đã giết thân huynh đệ mới lên ngôi cũng đủ hiểu.

Nhưng hắn vẫn như cũ kiệt lực duy trì sự yên bình giữa bọn họ, bởi vì hắn biết sự cân bằng này đối với bản thân hắn mà nói có ý nghĩa nguyện trung thành cùng an toàn. Cho nên Hoàng đế ngược lại lộ vẻ tươi cười nói: “Một người cùng một quyển sổ sách căn bản không nói lên được cái gì. Nhân chứng có thể ngụy tạo, sổ sách cũng vậy. Thái tử, người không nên dễ dàng tin vào người khác như vậy, lại càng không nên tùy tiện hoài nghi đệ đệ người!”

Sắc mặt Thái tử thoáng chốc trở nên trắng bệch, trong miệng lúng túng không thể nói. Hắn biết bản thân nên cáo lui ra ngoài nhưng phải thật vất vả lắm mới có chứng cứ xác thực này, hắn không muốn cứ như vậy dễ dàng buông tha cho Tần vương. Vì vậy hắn lớn tiếng nói: “Phụ hoàng, chuyện lúc trước cũng không phải vô tích có thể tìm ra. Nhi thần tin nhất định không chỉ có Lâm Văn Uyên, nếu không có sự ngầm đồng ý của chủ soái sao hắn dám?”

“Thái tử!” Hoàng đế mau chóng quát lên, thần sắc nghiêm nghị bảo

hắn dừng lại.

Trong ánh mắt Thái tử tràn ngập vẻ kinh sợ, trong lòng Hoàng đế khẽ thở dài. Nếu luận cường nghị Thái tử không sánh kịp Tần vương, nếu luận trí tuệ Thái tử không bằng Yến vương. Nhưng hắn lại là trưởng tử của mình, quan trọng nhất là hắn còn có một người con cực kỳ thông minh. Nghĩ như vậy, Hoàng đế thở dài, biểu tình khôi phục lại bình tĩnh: “Người lui xuống trước đi!”

Thái tử bất đắc dĩ phải lui ra ngoài, hắn nhìn biểu tình lạnh lùng của Hoàng đế liền ý thức được, tất cả mọi người đều gắt gao nhìn long ý sáng rọi trong đại điện kia.

Nhưng bọn họ lại quên rằng Phụ hoàng của mình vẫn còn sống khỏe mạnh, hắn lại cứ sầu lo mệt mỏi, nhưng điều đó không chỉ khiến hắn thêm già đi mà còn khiến hắn tăng thêm một thứ, đó chính là sự đa nghi. Loại đa nghi này làm hắn căn bản không chịu tin nhiệm bất luận kẻ nào, nhất là một thái tử như hắn.

Tiến bước Thái tử, Hoàng đế cảm thấy mệt mỏi, những lúc như vậy hắn luôn nhớ đến Ngọc phi. Cho nên rất nhanh, Ngọc phi liền được triệu đến.

Ngọc phi quả thật rất được sủng, Hoàng đế thậm chí cho phép nàng thời điểm thích hợp thì có thể ra vào ngự thư phòng. Tào Ngọc biết, chính mình còn trẻ tuổi, biết lễ, thậm chí bất tri bất giác bên trong toát ra sự non nớt trẻ con cùng thơ ngây. Trong mắt Hoàng đế đều thực đáng yêu. Mà nàng cũng biết khi nào thì nên dùng bộ dạng gì để xuất hiện.

Tào Ngọc đi thẳng vào liền thấy Hoàng đế đang ngồi một mình trước bàn cờ còn sơn mỹ ngọc, yên lặng trầm tư.

Hoàng đế chơi đùa quân cờ trong tay, trên mặt lộ chút ngượng nghịu. Mắt thấy bản thân chờ đợi đã thành khốn thú chi tranh, quân cờ trong tay không biết hạ sao cho phải. Càng nghĩ càng không khỏi tức giận: “Thật sự là buồn cười!” Hắn ném quân cờ vào trong hũ, hiên nhiên là tâm tình cực không tốt.

Ngọc phi biết tâm tình Hoàng đế không tốt, hơi hơi nghĩ rồi tiếp nhận tổ yến trong tay cung nữ tự mình dâng lên cho Hoàng đế. Hoàng đế ngẩng đầu, hơi hơi kinh ngạc. Ngọc phi mỉm cười nói: “Vừa rồi trên yến hội, bệ hạ đều không động đũa!”

Hoàng đế liền lộ vẻ tươi cười, mày cũng giãn ra rất nhiều: “Nàng thật khéo!” Nói xong hắn liền uống một ngụm, gật đầu nói: “Bản thân ta còn không lưu tâm, nàng lại đặt ở trong lòng!”

Ngọc phi mỉm cười, dịu dàng nói: “Tâm tư bệ hạ đều đặt trên muôn dân, trên đạo trị quốc. Duy chỉ có bản thân, bệ hạ lúc nào cũng ủy khuất chính mình, lại không biết nô tỳ vì ngài mà lo lắng...”

Hoàng đế tươi cười càng sâu chút, nhẹ nhàng vươn tay nắm lấy cái eo nhỏ của Ngọc phi, vui mừng nói: “Trẫm biết nàng rất hiểu lòng người!”

Ngọc phi dung sắc uyển chuyển, tươi cười quyến rũ nói: “Có thể làm bạn ở bên cạnh bệ hạ, là phúc phận của nô tỳ...”

Trong đầu Ngọc phi không tự chủ được nhớ đến khi mẫu thân tiến cung. Sau khi cho cung nhân lui xuống hết, Tào phu nhân tiến đến bên tai nàng nói nhỏ: “Thừa dịp đang được bệ hạ sủng ái, con nên vì đệ đệ mà cầu xin một mối hôn sự....”

Ý của Tào phu nhân là hy vọng Ngọc phi tìm lúc thích hợp xin Hoàng đế có thể tứ hôn cho Tào Vinh, có thể lấy được một công khanh chi

nữ.

Công khanh chi nữ.....Phụ mẫu cùng đệ đệ thật đúng là dám mơ tưởng. Tào gia là nhà như thế nào, bất quá chỉ vì nàng được sủng ái nên mới được thơm lây. Cái gọi là quốc trượng, quốc cứu bất quá cũng chỉ là danh xưng, trên đời này ai mới là quốc trượng chân chính, chỉ có phụ thân của Hoàng hậu mới có vinh hạnh như vậy.

Thế nhưng người nhà nàng lại xem chuyện này là đương nhiên. Tào Ngọc biết rất rõ ràng, Tào gia tân quý không sai nhưng trong gia thế truyền thống thì chỉ như nhà giàu mới nổi. Muốn cùng nhà công hầu kết thông gia để củng cố địa vị, đối với Tào gia có lợi, đối với bản thân mình cũng giúp ích. Nhưng địa vị Tào gia như vậy, muốn một mối hôn sự với công khanh chi nữ, chỉ sợ rất khó.

Cho nên cho tới bây giờ vẫn không dám hướng Hoàng đế nhắc đến chuyện này, vì sợ sẽ khiến Hoàng đế nghi ngờ. Nhưng đệ đệ Tào Vinh lại tự mình vào cung đem một việc nói với nàng, thế này nàng mới có chút nắm chắc. Ngọc phi nhỏ nhẹ, đem thỉnh cầu nói ra.

“Đệ đệ nàng?” Hoàng đế đem lư tổ yến đặt trên bàn, trong ánh toát ra tia soi xét.

Trong lòng Ngọc phi lập tức cảnh giác, tươi cười trên mặt cũng rất ấm áp: “Là đệ đệ Tào Vinh của nô tỳ. Bệ hạ lần trước cũng đã gặp qua!”

Hoàng đế thân nhiên hỏi: "Vì sao hắn đột nhiên muốn cầu nữ nhi Bộ Binh Thượng Thư?"

Ngọc phi biết nếu để Hoàng đế cảm thấy Tào gia là vì nhìn trúng Trần quốc Hầu phủ sau lưng Lâm Văn Uyên thì nàng nhất định không có kết quả gì tốt đẹp. Cho nên Ngọc phi khẽ mỉm cười, bất động thanh

sắc thuật lại chuyện Tào Vinh vô tình nhìn thấy Lâm Nguyên Nhu, lại bị tư phong của Nhị tiểu thư Hầu phủ mê hoặc như thế nào? Hai người lại nhất kiến chung tình ra sao?

Nam nữ quý tộc tự ý trao nhận tình ý vốn là không được phép nhưng Ngọc phi biết rất rõ tính cách Hoàng đế. Nói như vậy ngược lại càng dễ dàng đạt được hiệu quả.

Hoàng đế trầm mặc thật lâu nhìn Ngọc phi không nói một lời. Cuối cùng ánh mắt hắn dừng trên bàn cờ, sau một lúc lâu chỉ mỉm cười: “Nàng nói hai người hữu tình?” Không đợi Ngọc phi đáp lời, trên mặt đã mang theo trào phúng: “Một thiên kim Bộ Binh thượng thư lại tùy tiện cùng một nam tử này sinh tình cảm? Nàng sao có thể tin tưởng lời nói vớ vẩn như vậy?”

Chương 165: Nói hai ba câu định việc chung thân (2)

Ngọc phi sợ hãi: “Nô tỳ vốn cũng không tin, chỉ là đệ đệ ngu dốt kia của nô tỳ thế nhưng lại mang ra một đôi giày thêu....nói là...nói là vật tín ước, khiến nô tỳ không thể không tin!”

“Ngọc phi!” Hoàng đế nghe vậy cũng không ngẩng đầu nhìn đối phương, chỉ thở dài rồi im lặng thật lâu. Rốt cục mới nhẹ giọng nói: “Trẫm đã nói với nàng, trẫm còn sống ngày nào thì Tào gia sẽ an ổn ngày đó. Cho dù sau khi trẫm trăm tuổi cũng sẽ an bài thỏa đáng cho nàng. Nàng không cần phải nóng vội như vậy!”

Hiển nhiên Hoàng đế cũng không tin lý do này, rất nhanh liền hoài nghi đến lợi ích thực sự trong đó. Ngọc phi ngẩn ra, trong lòng nóng lên, nhất thời liền cảm thấy ủy khuất nhưng cũng không thể nào nhận. Bởi vì người như nàng sao lại không có tâm tư này được? Chỉ là trước mặt Hoàng đế đây là điều không thể thừa nhận!

“Bệ hạ hiểu lầm rồi! Nô tỳ đều không phải vì Tào gia, chẳng qua thấy đệ đệ một lòng say mê nên mới lưu tâm thôi!” Nước mắt của Ngọc phi chậm rãi chảy xuống, chảy qua gò má xinh đẹp, vẻ mặt áy náy cùng kinh hoàng.

“Nô tỳ cũng tự mình hiểu, Tào gia địa vị thấp kém. Lâm tiểu thư xuất thân nhà công hầu, tuy không phải nữ nhi của Trấn quốc hầu nhưng cũng là cao không thể với. Trong lòng nô tỳ vẫn luôn lo sợ, không dám thỉnh cầu với bệ hạ. Nhưng đệ đệ lại khẩn thiết cầu xin, nô tỳ thực sự thương cho một tấm si tình của hắn...”

Nói đến đây liền quỳ rạp xuống, cúi đầu nói: “Ban đầu nô tỳ nghĩ ‘Dịch cầu vô giá bảo, nan đắc hữu tình lang’ , khoảng cách gia thế cũng không thể bằng lưỡng tình tương duyệt. Như nô tỳ được làm bạn bên cạnh Bệ hạ như vậy, đó là phúc khí lớn nhất của thân nữ tử. Không nghĩ Bệ hạ lại hiểu lầm....” Nói tới đây thanh âm đã mang chút chua xót: “Nô tỳ sợ hãi, khiến Hoàng thượng khó chịu rồi!”

(Dịch cầu vô giá bảo, nan đắc hữu tình lang: Bảo vật vô giá dễ tìm, khó có được người chồng có tình cảm)

Hoàng đế sững sốt, tươi cười trên mặt ngược lại có chút nhu hòa, hần tiến lên đỡ lấy Ngọc phi, thấp giọng nói: “Đứng lên đi! Nàng không cần nghĩ nhiều, trăm không có ý gì khác!” Sau đó, hần trầm ngâm một lát lại nói: “Việc này trăm sẽ lưu ý trong lòng!”

Trong lòng Ngọc phi vui vẻ nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, nàng thật cẩn thận nói: “Nô tỳ tạ ơn bệ hạ!”

Hoàng đế cười nói: "Được rồi, không nói đến chuyện này nữa! Đến đây chơi cờ với trăm!" Hần chỉ bàn cờ rồi nói tiếp: “Trăm muốn kiểm tra nàng, bước tiếp theo nên đi thế nào?”

Ngọc phi nhìn nhanh qua bàn cờ, nói: “Bệ hạ bày mưu nghĩ kế, nô tỳ không dám vọng ngôn!”

Hoàng đế mỉm cười nói: “Không sao, nàng cứ thoải mái đánh!”

Ngọc phi lại nhìn lần nữa, cuối cùng nâng tay nhẹ nhàng cầm lấy quân cờ hạ xuống. Hoàng đế ngăn ra, sau đó đột nhiên cười to: “Hay! Hay! Nước cờ này của ái phi đúng là thâm diệu a!”

Một quân cờ này của Ngọc phi, ván cờ vốn bế tắc nhất thời được giải vây, thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh chi thế.

(Thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh: chờ mây tan hết sẽ nhìn thấy ánh trăng)

Ngọc phi khiêm tốn cười: “Bệ hạ đừng chê cười nô tỳ. Bất quá chỉ là ăn may mà thôi!”

“Khó trách người ta nói ‘Hữu ý tài hoa hoa bất phát, vô tâm sáp liễu liễu thành âm’. Ái phi lúc này chỉ vô tâm hạ cờ lại khiến trong lòng trầm được khai sáng!” Tiếng cười của Hoàng đế càng to hơn.

(Hữu ý tài hoa hoa bất phát, vô tâm sáp liễu liễu thành âm: có lòng trồng hoa hoa chẳng nở, vô tình cắm liễu liễu lại xanh)

Ngọc phi mỉm cười nhìn hắn, trên mặt vẫn biểu cảm bình tĩnh nhưng trong ánh mắt lại toát lên nghi hoặc. Chỉ là trong lúc vô tình đánh cờ, làm sao có thể khiến Hoàng đế cao hứng như vậy?

.....

Minh xa đường.

Lâm Nguyên Nhu đem mọi chuyện phát sinh hôm đó hết thảy nói cho Tương thị, còn khóc lóc nói: “Mẫu thân, người phải làm chủ cho nữ nhi!”

“Các người lui xuống trước đi!” Tương thị vẫy vẫy tay.

Sau khi mọi người rời đi hết, Lâm Nguyên Nhu càng khóc thương tâm: “Mẫu thân, nó khi dễ con không phải là đang khi dễ người sao? Mẫu thân ngẫm lại xem, nó hiện tại là tâm phúc của Lão thái quân, so với tôn nữ chân chính như chúng ta còn coi trọng hơn. Nay hạ nhân trong phủ không ai không nói Âu Dương Noãn ôn nhu đoan trang,

phong cách quý phái. Trong lòng bọn chúng có Đại tiểu thư con sao?”

“Bất quá chỉ là kẻ ăn nhờ ở đậu, còn có thể nhảy lên tận trời sao? Con không cần lo lắng!” Tương thị cười nói.

Lâm Nguyên Nhu hừ một tiếng: "Mẫu thân, không phải nữ nhi nói ngoa. Âu Dương Noãn hôm qua còn nói phụ thân là con vợ lẽ, vì sao dù chết cũng ở lại Hầu phủ không chịu đi? Vì sao không lập phủ sống riêng? Còn nói chúng ta chính là vì mơ tưởng đến vị trí Trấn quốc hầu. Mắng chúng ta mới là người chân chính không được hoan nghênh!"

Lâm Nguyên Nhu đè thấp thanh âm u oán: “Con chỉ là quá tức giận, Âu Dương Noãn nhục nhã con cũng liền thôi. Vì sao còn muốn nhục nhã phụ mẫu?”

Tương thị nhíu mày, rốt cục cũng vì tức giận mà mặt tái đi: “Nó nói như vậy thật sao?”

Lâm Nguyên Nhu đảo mắt, khẳng định nói: “Nữ nhi tuyệt không dám nói bậy. Lúc ấy hai nha đầu kia cũng ở đó, các nàng đều chính tai nghe được. Mẫu thân, con biết người khinh thường không thêm tranh chấp với nó. Nhưng Âu Dương Noãn nay được một tấc lại muốn tiến thêm một thước, muốn đi lên đầu chúng ta. Nay Đại phòng đắc thế, không biết nó lại có bao nhiêu đắc ý. Mẫu thân, sao người có thể mặc nó tùy ý càn rỡ như vậy?”

Tương thị lạnh nhạt nói: "Con muốn ta động thủ?"

Lâm Nguyên Nhu từ chối cho ý kiến, chỉ là nói tiếp: “Mẫu thân, chuyện Âu Dương Noãn cuồng ngôn như vậy chúng ta tạm thời bất luận. Nó đúng là tuổi trẻ mỹ mạo, Lão thái quân lại thiên vị như vậy,

chỉ sợ tương lai còn chưa chờ con gả cho Thái vương Thế tử, nó ngược lại được đặt lên cao....”

Tương thị sừng sốt, trong miệng không tự chủ được mà cười lạnh: “Nó muốn dùng sắc đẹp!”

“Nữ nhi biết bây giờ nói chuyện đó có hơi sớm. Chỉ là...” Lâm Nguyên Nhu thở dài, “Chỉ là nó bình thường xinh đẹp lại giỏi tâm kế. Chỉ cần Lâm Nguyên Hinh gả cho Hoàng trưởng tôn, nó đi theo hưởng chút quang, không lo không thể gả cho Thân vương Thế tử...”

Nói xong liền nhìn thoáng qua thần sắc Tương thị, vừa ngoan độc vừa nhẫn tâm. Ngoài mặt lại làm ra vẻ không yên: “Kỳ thật nữ nhi còn có câu không dám nói với mẫu thân. Âu Dương Noãn ngày hôm qua còn nói, mẫu thân đúng là nữ nhi nội các gia, nhưng bất quá cũng chỉ là...” Nói một nửa liền không nói nữa.

Trong lòng Tương thị khẽ động, lập tức hỏi: “Là cái gì?”

Lâm Nguyên Nhu nói: “Mẫu thân, nó nói...người bất quá chỉ là thứ nữ!”

Thần sắc Tương thị lập tức đại biến, hung tợn nói: “Nó dám nói như vậy?”

Lâm Nguyên Nhu gật gật đầu, tựa hồ thập phần lo sợ nghi hoặc: “Âu Dương Noãn còn nói, phụ thân chỉ là thứ xuất, mẫu thân cũng vậy. Cho nên thân phận của con tự nhiên cũng....”

Nói tới đây Tương thị liền gật hết mọi thứ trên bàn xuống đất vỡ tung tóe, thập phần tức giận nói: “Nha đầu láo xược!” Mặt mày cao ngạo rốt cuộc nhịn không được mà phẫn hận.

Trong lòng Tương thị thì nỗi khổ lớn nhất chính là thân phận thứ xuất, đã vậy phu quân cũng là con vợ lẽ. Âu Dương Noãn quả là khinh người quá đáng. Bị tức giận che mắt khiến bà ta bất chấp nụ cười lạnh bên khố môi Lâm Nguyên Nhu, đi đi lại lại trong phòng.

Lâm Nguyên Nhu không ngừng cố gắng nói: "Nó tâm nhãn độc ác cũng liền thôi, đằng này lại có nhiều người bệnh vực. Mẫu thân ngẫm lại xem, Lâm Chi Nhiễm đối với nó quả là ngàn y trăm thuận, Lâm Nguyên Hình cũng cứ hai ba ngày lại chạy đến Mộng vũ lâu, quả nhiên là như ma với quỷ. Nếu cứ tùy ý mặc kệ nó, không phải chúng ta không còn nơi để sống yên ổn sao?"

Những lời này thực thực giả giả, rõ ràng ăn khớp với thực tế khiến Tương thị tin tưởng không hề nghi ngờ.

"Ta đang nghĩ tại sao ở Âu Dương gia tốt đẹp làm Đại tiểu thư không chịu, ngược lại chạy đến trước mặt Lão thái quân trang ngoan làm gì? Hóa ra là có dã tâm!" Tương thị cắn môi, đuôi mắt đã lộ ra sự sắc bén.

Lâm Nguyên Nhu bồi thêm: "Mẫu thân, Âu Dương Noãn không chỉ có dã tâm, tính tình còn cực kỳ xảo hoạt. Có nó trong phủ này một ngày, chúng ta phải trăm ngàn cẩn thận ngày đó!"

Tương thị gật gật đầu, đang muốn nói thêm thì thấy Lâm Văn Uyên đột nhiên nổi giận dùng dùng đi từ bên ngoài vào.

Tương thị nhú mày, ý bảo Lâm Nguyên Nhu không cần nói nữa rồi rất nhanh liền thay đổi khuôn mặt tươi cười: "Lão gia, hôm nay sao lại trở về sớm như vậy?"

Lâm Văn Uyên cũng không thèm để ý, đi thẳng đến bàn ngồi xuống, nhìn thấy dưới đất đầy mảnh sứ vỡ, sắc mặt càng thêm âm trầm,

lạnh lùng nói: “Làm cái gì vậy?”

Tương thị nhìn thoáng qua cười nói: “Chỉ là Nhu Nhi nói sai, trong lòng thiếp không vui nên mới...”

Lâm Văn Uyên tràn ngập tức giận trừng mắt nhìn Lâm Nguyên Nhu, ánh mắt kia như có vô vàn oán độc. Lâm Nguyên Nhu hoảng sợ, không biết mình đã làm gì chọc giận phụ thân.

Tương thị thấy tình hình không ổn, thần sắc có gắng hòa hoãn, giọng điệu cũng thập phần ôn nhu, dịu dàng: “Hôm nay lão gia làm sao vậy? Nữ nhi lại không hiểu được, làm sao phải khó chịu như vậy?”

“Làm sao à? Hừ!” Ánh mắt Lâm Văn Uyên u lãnh nhìn chằm chằm Lâm Nguyên Nhu, ánh mắt kia cực kỳ đáng sợ: “Có người đến cầu hôn nữ nhi tốt của ngươi!”

“Thật tốt quá! Thái vương nhanh như vậy đã liền cầu hôn a!” Tương thị vừa muốn cao hứng, đột nhiên suy nghĩ một chút rồi không tự chủ được mà nhíu mày: “Không đúng...hôn sự của Thế tử không phải đợi Bộ hạ tứ hôn sao?”

“Là Tào gia!”

“Người nào của Tào gia?”

“Tào Vinh! Là đệ đệ của ái phi Ngọc phi mà đương kim Thánh thượng sủng ái!” Câu này của Lâm Văn Uyên, cơ hồ như thoát ra từ kẽ răng.

“Điều này sao có thể?” Lâm Nguyên Nhu kinh hô một tiếng. Tào gia sao có thể hướng mình cầu hôn? Chuyện này quả thực không thể tưởng tượng được!

“Thiếp còn nghĩ là chuyện gì khiến Lão gia tức giận, hóa ra là chuyện này. Tên Tào Vinh đó sao có thể xứng với Nhu Nhi của chúng ta. Lão gia tìm lý do từ chối là được, còn sợ không tìm được lý do sao?” Mày Tương thị giãn ra, mang theo ý cười nói.

“Nói thì dễ. Ta vẫn phải cân nhắc, suy nghĩ cẩn thận...”

Tương thị mở to hai mắt nhìn trượng phu của mình. Bà ta nhớ rõ, không lâu trước đây Lâm Văn Uyên còn cười nhạo Tào gia kia bất quá là y vào quan hệ mới có thể bay lên. Giọng điệu thập phần xem thường, sao khẩu khí hôm nay lại có chút thay đổi?

“Lão gia làm sao vậy?”

“Sau lưng Tào gia dù gì cũng có Ngọc phi làm chỗ dựa. Chúng ta muốn cự tuyệt, dù sao cũng không thể tùy tiện tìm lý do nào đó được!”

“Chuyện đó có đáng gì? Bất tự không hợp, tề đại phi ngẫu....Còn nhiều lý do mà!” Lâm Nguyên Nhu đột nhiên sâu kín nói một câu.

(Tề đại phi ngẫu: chỉ người từ hôn cho rằng dòng dõi hoặc địa vị thấp kém)

Trên mặt Tương thị vẫn tràn đầy tươi cười nhưng không chạm đến ánh mắt: “Phụ mẫu nghị luận hôn sự, chỗ nào cho cô nương chưa xuất giá như con nói chuyện? Còn không mau lui ra!”

Lâm Nguyên Nhu nhìn thoáng qua sắc mặt âm trầm của phụ thân liền đứng dậy hành lễ rồi đi ra ngoài.

Chương 166: Nói hai ba câu định việc chung thân (3)

"Không dễ dàng như vậy. Tào Vinh mặc dù ngu xuẩn nhưng phụ mẫu hẳn lại không như vậy. Nếu không nắm chắc, bọn họ căn bản cũng không dám đến cửa. Ta chỉ sợ....bọn họ sớm đã có chuẩn bị!"

Tương thị không cười, nghiêm túc nói: "Vậy Lão gia nhanh đi khẩn cầu Tần vương, mau chóng xin Bệ hạ tứ hôn!"

"Đúng là nữ nhân, ánh mắt thiện cận!" Lâm Văn Uyên phát tay áo: "Người nghĩ rằng ta không nghĩ đến sao? Chính là Tần vương điện hạ mấy ngày gần đây liên tục bị Bệ hạ khiển trách, lại không rõ nguyên nhân vì sao? Như vậy sao ngài ấy có thể mạo hiểm? Ai, đều là do nữ nhi của người không tốt, không có việc gì cũng chạy loạn bên ngoài khiến bọn tăng đồ tử như vậy nhìn đến. Đúng là đòi phong bại tục!"

Lâm Văn Uyên cũng không biết, đôi giày thêu của Lâm Nguyên Nhu đã nằm trong tay Tào Vinh. Nếu biết chỉ sợ hẳn đã bị tức chết.

"Cái này sao có thể trách Nhu Nhi được? Chắc là trên yến hội ngắm hoa của Đại công chúa có không ít người, bị hắn nhìn thấy lúc đó cũng không biết chừng?" Tương thị nhíu mày lại: "Tần vương không được, cũng có thể để người khác nhắc với Bệ hạ. Từ quý phi là mẫu thân thân sinh của Tần vương, không bằng xin bà ấy mở lời...."

"Không ổn, không ổn!" Lâm Văn Uyên chấp tay sau lưng, đứng ở nơi đó liên tục lắc đầu.

“Có gì không ổn? Đây chính là thiên đại hảo sự, nếu lão gia không hạ quyết tâm sớm, lúc Bệ hạ nổi lên tâm tư thì vị trí Thế tử phi này có thể đã không còn là của nữ nhi chúng ta rồi!”

Trong ánh mắt Lâm Văn Uyên phút chốc lóe lên ánh sáng, rất nhanh liền biến mất. Còn đang chậm rãi lắc đầu, Tương thị tức giận, dùng ngữ điệu trầm thấp dồn dập nói: “Người giả cầm giả điếc cái gì? Rõ ràng trong lòng đều hiểu được, chính là không chịu nói, còn buộc ta phải nói....Đại phòng cùng Nhị phòng chúng ta luôn như nước với lửa. Lão thái quân kia hết sức giữ lấy tính mạng của đại ca. Đem Nhu Nhi gả qua, từ nay về sau có Tần vương to lớn phía sau chống lưng, làm gì cũng dễ dàng hơn. Chẳng lẽ người muốn ở vị trí Bộ Binh Thượng Thư cả đời?”

Lâm Văn Uyên nhìn Tương thị, ánh mắt khôn khéo lóe ra không chừng. Hắn do dự, lúc này mở miệng có phải là thời cơ tốt nhất hay không: “Chờ một thời gian nữa! Chờ một thời gian nữa!”

Tương thị lập tức không khống chế được tức giận, một tay chỉ vào Lâm Văn Uyên, tức giận đến nói không ra lời. Lại đột nhiên ngồi xuống ghế, lạnh lùng nói: “Tùy người! Nay ngay cả cháu gái kia của người cũng leo lên đầu chúng ta cười nhạo, nói người và ta đều là thứ xuất thì Nhu Nhi cũng không thể cao quý được! Hừ, Người còn muốn để nhà chúng ta chịu bao nhiêu chê cười, người còn muốn mẹ con ta thừa nhận bao nhiêu nhục nhã! Đồ nam nhân vô dụng! Sớm biết như thế ta lấy trâu lấy ngựa cũng sẽ không lấy người!”

Lâm Văn Uyên quay mạnh người lại, đôi mắt đỏ ngầu vì tức giận. Đột nhiên cuồng nộ vọt đến trước mặt Tương thị hung hăng nắm cổ áo kéo bà dậy rồi nhanh chóng cho hai bạt tai.

Tương thị lập tức sợ ngây người, bà ta tuy rằng là thứ nữ nhưng do mẹ cả không có nữ nhi thân sinh nên liền đem mình nuôi dưới gối.

Từ khi còn nhỏ đến nay, cũng không có ai dám động đến một ngón tay.

Tương thị nhất thời giận dữ, nhưng nhìn thoáng qua Lâm Văn Uyên liền sửng sốt. Trên mặt Lâm Văn Uyên tràn ngập phần hận, ba chữ con vỢ lẽ đối với hắn phi thường đau đớn. Gương mặt hắn cơ hồ bị phần nỘ kích thích đến vắn vẹo, thở dốc, toàn thân hơi hơi phát run.

Chốc lát sau, lửa giận của Tương thị lập tức hạ xuống. Bà ta chậm rãi đến trước mặt trượng phu, nhẹ nhàng lôi kéo vạt áo hắn, nhỏ giọng kêu lên: “Văn Uyên, khi không nổi giận, là thiếp sai rồi...”

Lâm Văn Uyên nhìn bà ta, ánh mắt lạnh cứng, một chữ cũng không nói. Tương thị khóc: “Đều tại tiện nhân Âu Dương Noãn kia làm ta tức giận. Nó cười nhạo nữ nhi của chúng ta, khi dễ nhục mạ nó khiến trong lòng thiếp khó chịu a!”

"Âu Dương Noãn! Âu Dương Noãn! Nó dám nói như vậy?" Lâm Văn Uyên chậm rãi bình tĩnh lại, sắc mặt càng thêm tái nhợt. Trong ánh mắt âm trầm tựa hồ như có lửa thiêu đốt: “Người nhìn đi, rất nhanh ta sẽ khiến cho nó không thể nói ra những lời như vậy nữa!”

Tương thị ngẩng mạnh đầu, kinh hãi nhìn Lâm Văn Uyên....

.....

Đối với Trấn quốc hầu Lâm Văn Long, Âu Dương Noãn sớm đã không có ấn tượng nhiều. Nàng chỉ nhớ rõ, tính cách Đại cửu cửu này thập phần ôn hòa, phong cách làm việc cùng Lão Hầu gia cương trực công chính giống nhau.

Lúc nàng còn rất nhỏ luôn thích đem nàng ôm vào trong ngực, dạy nàng đọc bảng chữ mẫu, đối với nàng yêu thương cơ hồ vượt qua

nữ nhi thân sinh Lâm Nguyên Hình. Nàng biết trong đó có bao nhiêu chân tình.

Nhưng mà mãi đến khi nàng bị thương nặng cũng không thể tái kiến, điều này đủ để thấy được bệnh của ông thực sự rất nặng. Nhưng mà mười bốn tháng sáu là thọ yến Trấn quốc hầu, ông bắt buộc phải tham dự. Cái này không chỉ vì danh dự Trấn quốc Hầu phủ, cũng là vì biết tận sâu đã bắt đầu khởi động sóng ngầm.

Mười hai tháng sáu, Trấn quốc Hầu phủ mời một vị Thái y trong cung tới. Lúc này đây, Lão thái quân dẫn theo Âu Dương Noãn cùng đến Tĩnh tâm các.

Tĩnh tâm các là nơi Lâm Văn Long dưỡng bệnh, Âu Dương Noãn dìu Lão thái quân đi tới, lại không biết bên trong Tĩnh tâm các sâu như vậy. Hai người phải đi qua tầng tầng lớp lớp cửa mới đến nội thất. Vừa vào bên trong, đã ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc, nặng nề khiến tâm tình người ta chuyển lãnh.

Trầm thị bước ra, đột nhiên thấy Âu Dương Noãn, ánh mắt hơi hơi chớp động. Lão thái quân vỗ vỗ tay an ủi, Trầm thị thở dài, cuối cùng không nói gì thêm. Âu Dương Noãn đối với sự chần chừ của Trầm thị như không thấy, chỉ thấp giọng thỉnh an rồi cùng Lâm Nguyên Hình đứng chờ.

Cuối cùng mặt sau một tầng yên la sa tướng, chúc quang chuyển nhu, chiếu ra một bóng người. Thái y cách màn che bắt mạch cho Lâm Văn Long, mặt khác hỏi thăm bệnh tình.

Thái y hỏi nhóm tỳ nữ hầu hạ bệnh tình của Lâm Văn Long, hỏi rất rõ ràng, lại cầm phương thuốc cũ lên xem. Lúc đi ra sắc mặt ngưng trọng, thật lâu sau chưa nói gì.

Lâm Nguyên Hình ở bên nhìn mà kinh hãi, Trầm thị nhíu mày, Lão thái quân lại mệt mỏi, giống như hoàn toàn không thèm để ý. Một màn này khiến trong lòng Âu Dương Noãn dâng lên một dự cảm không lành.

Trầm thị bước nhanh đi lên, Âu Dương Noãn chỉ nhìn thấy trên người bà hỗn độn lay động. Trong lòng không khỏi thờ dài, quan tâm quá sẽ bị loạn. Đại cử mẫu hoàn toàn không để ý đến dáng vẻ thường ngày, có thể thấy được tâm tư toàn bộ đặt lên Đại cử cử. Trầm thị vội vàng: “Lý thái y, tình hình như thế nào? Ông cứ nói thật!”

Lý thái y lộ vẻ muốn nói lại thôi: “Cái này....Hầu gia ỷ lại vào được thạch quá lâu, thuốc tằm thường đối với bệnh đã không có hiệu quả. Ta chỉ có thể cho mấy phương thuốc ôn trung bổ dưỡng, nhưng thân thể Hầu gia đã hư tổn, cũng khó chống đỡ lâu dài. Một khi tổn hại đến tâm phế....” Trên trán thái y không tự chủ mà chảy mồ hôi, không dám đem hung ngôn nói ra.

“Có thể giữ được bao lâu?” Trong phòng đang cực kỳ yên tĩnh, đột nhiên nghe một câu này của Lão thái quân không khỏi khiến người ta lạnh sống lưng.

Trầm thị bất chấp kiêng kỵ, luôn mãi truy vấn: "Mời ngài cứ nói thẳng!"

Thái y lo sợ không yên nói: "Nhanh thì ba tháng, chậm nhất là một năm!"

Trong lòng mọi người tuy có chuẩn bị nhưng vẫn như là sét đánh ngang tai.

Chỉ có Lão thái quân, thờ một hơi thật dài. Ngử thanh không còn nghe rõ chậm rãi truy vấn: “Không còn biện pháp khác sao?”

Lý Thái y luôn mãi trầm tư, chung quy là lắc lắc đầu.

Trong phòng lập tức lâm vào trầm lặng, Âu Dương Noãn không nói được một lời. Ám ảnh che đầy thần sắc trên mặt khiến nàng giờ phút này yên tĩnh như một pho tượng trong bóng đêm.

Nàng tính kế được lòng người lại tính không được thiên mệnh, mọi chuyện cùng kiếp trước đều giống nhau. Chung quy không thể tránh được Đại cửu cửu sớm thệ...giống như một bàn tay vô hình, bóp chặt lấy cổ nàng khiến nàng khó chịu cũng không thể nói ra được.

Ngay lúc này, Lâm Nguyên Hình gắt gao cầm lấy tay Âu Dương Noãn. Chặt đến mức như muốn khám vào tay nàng, Âu Dương Noãn nhìn lại thấy đối phương miễn cưỡng cười với mình, trong mắt đã có nước mắt rơi xuống.

Âu Dương Noãn cứng đờ, tay chân lạnh lẽo, khắp cả người giống như bị kim châm, đau tận xương cốt. Lại chảy không ra một giọt máu khi phải nhẫn nhịn nhìn tươi cười thống khổ kia. Thân nhân sinh ly tử biệt, đủ để đau thấu tâm can, Lâm Nguyên Hình cười như vậy càng khiến nàng thêm lo lắng.

Tỳ nữ áo xanh đi ra, khuôn mặt nghiêm túc: “Lão thái quân, phu nhân! Hầu gia mời hai vị vào!”

Lão thái quân gật gật đầu với Trầm thị, Trầm thị vội vàng lau nước mắt, sửa sang tóc hơi rối bên thái dương rồi mới cùng mọi người đi vào.

Màn nhẹ nhàng được vén lên, rốt cục Âu Dương Noãn cũng được gặp Lâm Văn Long nằm trên giường không dậy nổi. Ông nằm trên giường, cũng không đến nỗi hấp hối như nàng nghĩ, ngược lại còn tươi cười. Chỉ là sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, ánh mắt nhìn quanh

mặt mọi người rồi dừng lại trên người Âu Dương Noãn, vấy vấy tay: “Con là Noãn Nhi?”

Âu Dương Noãn đứng ở tại chỗ, thế nhưng lại quên mình hẳn là nên đi qua. Lâm Nguyên Hình nhẹ nhàng đẩy tay: “Noãn Nhi, cha ta gọi muội!”

Âu Dương Noãn ngẩn ra, không biết vì sao lúc đi qua hai chân như nhũn ra. Ánh mắt Lâm Văn Long phút chốc sáng ngời, như là tinh hỏa sắp tắt vụt sáng lần cuối. Sau đó liền vươn tay nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng, tươi cười trên mặt thực bình thản: “Con cùng Thanh Nhi rất giống nhau!”

Một câu này khiến cho Trầm thị không tự chủ được mà nhìn Lão thái quân. Phu quân cùng tiểu cô là huynh muội ruột thịt, lớn lên bên nhau từ nhỏ, tình cảm cực kỳ tốt. Lão thái quân để Noãn Nhi tới gặp Lâm Văn Long là muốn an ủi chàng sao?

Hai tay Lâm Văn Long thực thon dài, đầu ngón tay hơi hơi chai, nghĩ đến ông cũng từng cầm bút viết chữ, lúc này lại gầy yếu như vậy. Huyết mạch ẩn hiện dưới da thịt tái nhợt. Âu Dương Noãn cầm tay ông, chỉ cảm thấy bàn tay lạnh lẽo, hơn nữa lại mềm nhũn không có khí lực...

Ánh mắt Lâm Văn Long toát ra một tia thương đau, thật lâu sau mới run giọng mở miệng: “Đứa nhỏ đáng thương!”

Âu Dương Noãn nghe ông nhắc đến tên mẫu thân, còn nói mình đáng thương, trong lòng một cỗ lưu nhiệt chợt nảy lên, đáy mắt lộ vẻ đau thương. Nàng hung hăng cắn môi, đến khi nếm được vị mặn mới ý thức được nước mắt rơi xuống từ khi nào. Thấy Lâm Văn Long nàng không tự chủ được nhớ tới Lâm Uyển Thanh. Thanh âm ghen ngào đã không còn kiềm chế được, mọi ẩn nhẫn đều uổng công.

“Cửu cửu...” Thanh âm Âu Dương Noãn vỡ vụn, nghẹn ngào, ướn dẫm nước mắt. Từng câu từng chữ đều là thống khổ, nghe mà xót xa.

Tâm Lâm Chi Nhiễm vẫn một mực yên lặng đứng đó bỗng nhiên bị kích thích. Trong mắt trong lòng hẳn đều là nước mắt của nàng, nàng thế nhưng lại bị thương như vậy? Lâm Chi Nhiễm đi lên muốn nâng nàng dậy nhưng Âu Dương Noãn lại đột nhiên cả kinh phát tay hẳn đi.

Lúc này, trí tuệ của nàng, bình tĩnh cùng kiêu ngạo bỗng hóa thành bọt nước. Nàng thất kinh, trong ánh mắt thương xót của Lâm Văn Long nàng như chật vật hiện rõ bản chất, dường như nàng vẫn chỉ là một tiểu cô nương yếu đuối.

Lâm Văn Long cười cười, nhưng chỉ đủ khí lực để môi hơi nhếch, trong ngực kịch liệt phập phồng. Ông kịch liệt nhịn vị tanh nồng như muốn trào ra xuống, sau đó cố gắng nỗ lực vươn tay sờ sờ đầu nàng, giống như là vuốt ve một đứa nhỏ: “Đừng khóc!”

Chỉ một câu nói như vậy khiến Lâm Nguyên Hình lập tức gục xuống bên giường, nắm chặt tay áo Lâm Văn Long: “Phụ thân!” Nước mắt của nàng so với Âu Dương Noãn còn tùy ý hơn, giống như hết thủy bị thương đều khóc ra.

“Không được khóc!” Đúng lúc này mọi người nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Lão thái quân vang lên. Âu Dương Noãn đột nhiên cả kinh, theo bản năng quay đầu, kinh ngạc nhìn Lão thái quân.

“Còn ra bộ dạng gì nữa? Mau lau khô nước mắt đi!” Ánh mắt Lão thái quân tối đen, mang theo một loại nghiêm khắc khiến người ta kinh hãi.

Đây là lần đầu tiên Lão thái quân đối với nàng nghiêm khắc. Âu Dương Noãn hiểu, bởi vì nàng đã quá luống cuống. Thân là một danh môn khuê tú, cho dù Thái Sơn có đổ xuống cũng không thể lớn tiếng khóc, điều này không chỉ liên quan đến dáng vẻ mà còn là khí độ cùng kiêu ngạo của nữ tử thế gia.

Âu Dương Noãn yên lặng lau khô nước mắt rồi lôi kéo Lâm Nguyên Hình đứng qua một bên. Nước mắt Lâm Nguyên Hình vẫn còn chảy nhưng cũng không dám phát ra âm thanh gì.

“Chi Nhiễm, con lại đây!” Ánh mắt Lâm Văn Long quuyến luyến dừng lại trên người Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình một lát cuối cùng nhìn Lâm Chi Nhiễm, nhẹ giọng nói.

Nước mắt Trầm thị đọng đầy trong mắt nhưng lại không dám rơi xuống. Lão thái quân cũng đã lệnh cho tất cả mọi người lui ra ngoài để phụ tử bọn họ nói chuyện.

Khi đi ra nội thất, Âu Dương Noãn mơ hồ nghe Lâm Chi Nhiễm nói ‘Thái tử, Yến vương, Lâm Văn Uyên....’ giống như mũi nhọn lọt vào tai. Âu Dương Noãn hơi hơi lấy lại bình tĩnh, bước nhanh ra ngoài.

Nói xong những lời nên nói, Lâm Văn Long đột nhiên hỏi: “Hôn ước của con thì sao?”

Lâm Chi Nhiễm ngưng thần nhìn phụ thân, gương mặt hiện lên mâu thuẫn, cực kỳ nhỏ. Lâm Văn Long mỉm cười nói: “Cả đời ta, không thể nhận lấy trách nhiệm của chính mình!”

Mặt Lâm Chi Nhiễm trắng toát, thần sắc dần nhuộm bi thương. Cảm thấy những lời phụ thân nói giống như con dao đâm thẳng vào ngực hần, rõ ràng đã thấy vết thương nứt ra, máu chảy lênh láng nhưng

Lâm Văn Long lại không thấy được, chỉ mỉm cười nói tiếp: “Đáp ứng ta, con nhất định phải làm được!”

Lâm Chi Nhiễm chậm chạp không trả lời. Lâm Văn Long đột nhiên bình tĩnh nhìn hắn, ánh mắt càng trở nên nghiêm khắc, giống như ẩn dấu vài thập niên rồi đột nhiên bùng ra, chiếu thẳng vào mắt. Trong nháy mắt kia đầu Lâm Chi Nhiễm nhẹ nhàng hạ xuống. Hắn không phải sợ uy thế của phụ thân mà vì hắn biết rõ, người trước mắt này đã không còn nhiều thời gian nữa rồi.

“Dạ!” Hắn nghe thấy thanh âm của mình vang lên thật rõ, nhưng lại lạnh lẽo giống như không từ yết hầu của chính hắn vọng ra.

Chương 167: Âu Dương Noãn cự hôn (1)

Sau khi từ Tĩnh tâm các về, Lâm Chi Nhiễm đóng cửa ở trong Mặc ngọc đường chừng ba ngày. Lâm Nguyên Hình trong lòng lo lắng, hai lần tới cửa đều bị khéo léo từ chối. Lâm Nguyên Hình không biết rốt cuộc phụ thân đã nói gì với đại ca, trong lòng nghi hoặc cùng sầu lo. Mỗi khi như vậy nàng đều đi đến Mộng vũ lâu.

"Noãn Nhi, muội nói xem rốt cuộc phụ thân đã nói gì với đại ca? Vì sao huynh ấy lại khác thường như vậy?" Lâm Nguyên Hình mặc xuân thường xanh ngọc thêu hoa, mái tóc đen dài nhẹ nhàng vấn lên, trên búi tóc chỉ có một phượng sai ngọc bích trong suốt, thoát nhìn thập phần xinh đẹp động lòng người. Chỉ là vẻ mặt lại mang theo sự lo lắng hoang mang không nói nên lời.

Âu Dương Noãn ngồi bên cửa sổ, mặc xuân thường xanh nhạt, cổ áo thêu một đoá ngọc lan màu trắng. Cả người chìm trong ánh nắng, mang theo hơi thở thanh lệ động lòng người. Nàng vốn đang đánh đàn, nghe vậy cũng không trả lời, chỉ thản nhiên khảy dây đàn, từ đàn cổ phát ra âm thanh êm tai, từ đầu ngón tay bạch ngọc của nàng phát ra khúc nhạc.

"Noãn Nhi, sao muội không trả lời?" Lâm Nguyên Hình nhíu mày, nghi hoặc trong mắt càng sâu. Âu Dương Noãn khẽ cười, khúc nhạc đã đi vào đoạn kết, du dương chậm rãi nhu hòa, mang theo hơi thở phong cách cổ xưa. Nàng ngẩng đầu nhìn Lâm Nguyên Nhu, hơi hơi ngâm:

Đầu ngã dĩ mặc cô, báo chi dĩ quỳnh cư. Phỉ báo dã, vĩnh dĩ vi hảo

dã.

Đầu ngã dĩ mộc đào, báo chi dĩ quỳnh dao. Phỉ báo dã, vĩnh dĩ vi hảo dã.

Đầu ngã dĩ mộc lý, báo chi dĩ quỳnh cửu. Phỉ báo dã, vĩnh dĩ vi hảo dã.

(Người cho ta mộc qua, ta lấy quỳnh cửu đáp tặng lại. Nào phải vì báo đáp thế thôi, chỉ mong giao tình mãi bền lâu!

Người cho ta trái mộc đào, ta lấy quỳnh dao đáp tặng lại. Nào phải vì báo đáp thế thôi, chỉ mong giao tình mãi bền lâu!

Người cho ta trái mạn, ta lấy quỳnh cửu đáp tặng lại. Nào phải vì báo đáp thế thôi, chỉ mong giao tình mãi bền lâu!)

Trong lòng Lâm Nguyên Hình khẽ động, nhớ tới ý tứ hàm xúc của bài thơ này, bất giác mở miệng: “Muội nói là, cha ta nói chuyện hôn sự của đại ca?”

Nghĩ nghĩ rồi lại lắc đầu nói: “Điều đó không có khả năng, hôn ước của đại ca sớm đã định. Nếu phụ thân quả thực nhắc đến sao huynh ấy lại mất hứng?”

Tiếng đàn trong tay Âu Dương Noãn dừng một chút, Lâm Nguyên Hình nhìn, nàng lại rũ mắt xuống nhẹ giọng thở dài: “Điểm này, ta cũng đoán không ra!”

Lòng người khó đoán, cho dù nàng đoán ra được tâm tư của Đại cửu cửu lại chưa chắc đoán được vì sao Lâm Chi Nhiễm mất hứng. Dù sao Đại cửu cửu cũng yếu dần, vướng bận trong lòng khó tránh là hôn sự của các con. Nhưng Lâm Chi Nhiễm thì sao? Vì sao lại mất

húng?

Đúng lúc này, Hồng Ngọc xốc màn lên, tiến vào bấm báo: “Đại công tử tới thăm tiểu thư!” Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình nhìn nhau, trong ánh mắt đều chứa nghi hoặc.

Lâm Chi Nhiễm từ bên ngoài bước vào, vẫn cầm y ngọc quan như trước, diện mạo hiên ngang. Thân ảnh dưới ánh nắng có vẻ phá lệ cao lớn. Lại không biết vì sao, khuôn mặt tuần dật so với trước đây lại chứa thật nhiều tâm sự.

Lâm Nguyên Hình đứng lên, nhìn đại ca của mình. Nhưng không biết vì sao nhất thời không biết nói gì.

Lâm Chi Nhiễm thản nhiên nhìn muội muội, trong ánh mắt toát ra sự ôn nhu: “Mới vừa gặp mẫu thân, người đang tìm muội khắp nơi!”

Lâm Nguyên Hình vừa định muốn nói gì, ngữ thanh của Lâm Chi Nhiễm đã có chút mệt mỏi: “Mau đi đi!”

Lâm Nguyên Hình vẫn đứng tại chỗ, không tự giác nhìn Âu Dương Noãn. Sắc mặt vẫn như thường, chỉ là trong ánh mắt cũng giống như nàng, hơi hơi lộ ra nghi hoặc. Lâm Nguyên Hình cũng không phải ngốc, nàng biết đại ca có chuyện muốn nói với Noãn Nhi, trong lòng không hiểu sao dâng lên một ý niệm kỳ quái.

Nhưng mà ý niệm này lại khiến nàng có chút kinh hoàng, cho nên cố gượng cười rồi bước nhanh ra ngoài. Lúc đi qua bức rèm, nháy mắt theo tay Hồng Ngọc đang buông màn xuống, lặng lẽ quay đầu thì thấy Lâm Chi Nhiễm đã đến bên cạnh Âu Dương Noãn. Trong lòng Lâm Nguyên Hình cả kinh, cơ hồ cảm thấy bản thân như vừa phát hiện ra bí mật, bước chân rào bước nhanh hơn ra ngoài.

“Noãn Nhi, chuỗi đàn này muội dùng có thích không?” Lâm Chi Nhiễm nhìn Âu Dương Noãn, đôi mắt đen hiện lên tia phức tạp. Ngữ khí lại rất lạnh nhạt, đến nỗi không một ai nghe được chút tình ý bên trong.

Đây là đàn hải nguyệt thanh huy, là danh cầm tiền triều. Thân đàn khắc bốn chữ Hải nguyệt thanh huy. Tạo hình phức tạp tuyệt đẹp, nước sơn sắc ánh sáng ngọc cổ xưa, ở giữa hình vòng cung, minh khắc tinh chỉnh sinh động, kim huy ngọc chấn, tráng lệ vô cùng. Tiếng đàn lại vang dội từng thấu dù có cổ vận, phải là người có khả năng đàn phi phàm mới đánh được.

Âu Dương Noãn nhìn tay Lâm Chi Nhiễm dừng ở trên huyền cầm liền tự nhiên thu hồi tay lại, cười nói: “Đương nhiên, đa tạ ý tốt của biểu ca. Kiếm được chuỗi đàn này, chỉ sợ huynh đã phải tốn không ít tâm tư?”

Quả như vậy, chuỗi đàn được làm bằng gỗ đàn hương đỏ, khắc hoa văn hoa lá, mài thành sáu mặt, treo dây tua bằng tơ màu vàng, chế tác vô cùng tinh xảo.

Lâm Chi Nhiễm cúi đầu, ánh mắt chuyên chú dừng trên mặt đàn, sau đó là mười sáu chữ dùng thể chữ lệ khắc lên hai bên thân đàn ‘Cự hác nghênh thu. Hàn giang ẩn nguyệt. Vạn lại du du. Cô đồng tấp liệt’. Hắn thấp giọng nói: “Bất quá là biểu đạt tâm ý thôi!”

Âu Dương Noãn chấn động, cảm thấy trong lời nói của hắn có ý khác. Nháy mắt nghĩ đến sự khác thường mấy ngày trước cùng biểu hiện lúc này của hắn, trong lòng không khỏi cả kinh, cơ hồ như muốn lập tức đứng lên. Nhưng nàng lại cố gắng kiềm chế, trên mặt miễn cưỡng lộ chút tươi cười thản nhiên: “Biểu ca vì Tước Nhi tìm một danh cầm, lại đối với ta ưu ái như vậy. Tỷ đệ chúng ta thật sự khắc sâu trong lòng!”

Lời này thập phần khách khí xa cách, Lâm Chi Nhiễm ngưng thần nhìn nàng. Trong mắt có lưu quang hiện lên, dường như hấn cũng đang kịch liệt đấu tranh. Tay không tự giác nâng lên, giống như là muốn vuốt vuốt tóc mai đang xõa xuống trán nàng.

Âu Dương Noãn ngẩn ra, cảm giác như máu nóng dâng lên trong lòng, mặt cũng liền đỏ lên. Cảm thấy xung quanh yên tĩnh, gió ngấu nhiên thổi qua, cơ hồ như có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim đập của đối phương. Âu Dương Noãn như đột nhiên hiểu được điều gì đó, ngay tại thời điểm đó, nàng theo bản năng nhẹ nhàng tránh đi tay hấn.

Lâm Chi Nhiễm cực kỳ thông minh cũng cực kỳ kiêu ngạo. Hấn nhìn ra Âu Dương Noãn có ý né tránh, cũng hiểu được kiêng kị của nàng. Tay cách nàng một tấc, thật lâu, chung quy vẫn hạ xuống, nắm lại thành quyền.

Thanh âm Âu Dương Noãn thập phần trong trẻo nhưng cũng rất lạnh lùng, mang theo hàn ý khó nắm lấy: “Trịnh tiểu thư ôn nhu khéo léo, là người có tài danh. Rất xứng với biểu ca!”

Nàng muốn dùng giọng điệu dịu dàng để nói những lời này, bởi vì nàng hiểu được tâm ý của Lâm Chi Nhiễm. Nàng tuy là cảm kích nhưng lại tuyệt đối không thể nhận, cả đời này không thể. Trùng sinh lại, nàng đã sớm không thể chỉ suy nghĩ cho bản thân nên thanh âm phát ra lại trở nên lạnh đi rất nhiều.

“Muội quả nhiên đã đoán được!” Ánh mắt Lâm Chi Nhiễm khi nhìn nàng càng thêm vài phần quyến luyến cùng si ý, nhưng chung quy hấn vẫn kịch liệt dè xuống, “Nhưng ta chưa từng gặp qua nàng, cũng không thích nàng!”

“Nhưng hai người sớm đã có hôn ước, nàng nhất định là thê tử của huynh!”

Thanh âm Âu Dương Noãn đã khôi phục lại như trước, lãnh ý vừa rồi giống như tự Lâm Chi Nhiễm tưởng tượng ra. Hắn gật gật đầu, trong lời nói pha chút tự giễu: “Là thê tử Tổ phụ định cho ta, không phải là nữ tử mà ta yêu!”

Lâm Chi Nhiễm từ trước đến nay đều lý trí thông minh, mọi sự hắn đều liệu được trong tay. Âu Dương Noãn chưa bao giờ nghe qua hắn dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện.

Nhưng nàng nghe, lại chậm rãi sinh ra chút hối hận. Kỳ thật nàng nên sớm phát hiện. Hắn với nàng vốn là người thân, là huynh muội, là minh hữu, hắn từ khi nào lại nổi lên tâm tư đó với nàng? Có lẽ nàng căn bản không nên đến Trấn quốc Hầu phủ dưỡng thương. Thời gian tiếp xúc lâu, hắn thế nhưng lại...

Âu Dương Noãn nhìn hắn, ánh mắt lạnh nhạt: “Nếu biểu ca có nữ tử mà mình thích, sau này có thể nạp nàng làm thiếp!”

Ánh mắt Lâm Chi Nhiễm đột nhiên chuyển lạnh: “Nàng, tuyệt đối sẽ không làm thiếp thất!”

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng ‘Oh’ một tiếng rồi lại thở dài: “Như vậy chỉ có thể nói huynh cùng nữ tử đó không có duyên phận!”

Lâm Chi Nhiễm nhìn nàng giọng điệu bình thản, trong lòng hắn nổi lên sự cố chấp: “Ta sẽ từ hôn với Trịnh gia!”

Từ hôn? Trong lòng Âu Dương Noãn nháy dưng, trong mắt ẩn ẩn có chút khiếp sợ. Thật sâu trong đôi mắt hắn phản chiếu lại bóng dáng nàng, nàng yên lặng cả nửa ngày.

Tính cách Lâm Chi Nhiễm nàng rất hiểu, khát vọng của hấn nàng cũng hiểu. Từ hôn với Trịnh gia sẽ có hậu quả gì, hấn nhất định đoán trước được. Nhưng hấn vẫn nói ra những lời này....cho dù tâm như thiết thạch nhưng trong lòng nàng cũng bởi vì sự kiên định quyết tâm này mà sinh ra chút lo lắng.

Đã trải qua một kiếp Tô Ngọc Lâu vô tình, đối với nam tử Âu Dương Noãn đã không còn muốn để trong mắt. Hôn nhân với nàng mà nói chỉ là nấc thang để tương lai có thể bước lên. Bản thân như vậy nàng sớm đã không thể gánh lấy tấm chân tình này.

Nàng quyết tâm, trên mặt ngược lại lộ ra tươi cười: “Xem ra biểu ca thực sự thích nữ tử kia. Sau khi từ hôn huynh muốn cưới nàng làm vợ sao?”

Lâm Chi Nhiễm bình tĩnh nhìn nàng, ánh mắt vô cùng chuyên chú: “Đúng vậy, ta muốn cưới nàng!”

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng cười, nhưng nụ cười lại chẳng hề chạm tới đáy mắt: “Ta thực thương hại cho nữ tử kia!”

Ánh mắt Lâm Chi Nhiễm đánh lại, cơ hồ có chút luống cuống: “Tại sao?”

“Bởi vì biểu ca không phải thật tâm yêu nàng mà là đang hại nàng!”
Âu Dương Noãn ngừng dừng lại, nghiêm túc nhìn Lâm Chi Nhiễm: “Yêu chi quá độ tất có hại. Biểu ca dùng sai phương pháp rồi!”

Lâm Chi Nhiễm nhìn nàng, lẳng lặng nói: "Ta sai lầm rồi sao?"

Âu Dương Noãn gật gật đầu, khẳng định nói: "Biểu ca từ chối của hôn sự với Trịnh gia, lại cưới người khác làm thê tử sẽ có ba cái hại.

Thứ nhất là vô duyên vô cớ từ hôn, những lời đồn nhảm sẽ nổi lên tứ phía. Trấn quốc Hầu phủ chính trực phong tiêm lãnh nhất định không thể để người ta chê cười. Hai là nam tử bạc tình từ hôn khiến nữ tử rất dễ bị hoài nghi. Biểu ca, nếu huynh từ hôn Trịnh gia, người khác có lẽ sẽ không quá mức nói huynh nhưng lại sẽ hoài nghi vị Trịnh tiểu thư kia. Nói nàng đức hạnh không đủ hoặc nhiễm bệnh hiểm nghèo....nếu không tại sao lại bị từ hôn? Ba là vô cớ từ hôn, lớn nhỏ bất hòa, Đại cửu cửu thân nhiễm trọng bệnh, Lão thái quân tuổi tác đã cao, cho dù không nói ngoài miệng nhưng cũng sẽ đối với vị nữ tử mà biểu ca ái mộ kia sẽ tồn tại ngăn cách. Huynh muốn để nàng vừa vào cửa liền lâm vào cục diện bị cô lập, xa lánh cùng mọi người bàn tán xôn xao sao? Nếu huynh thật sự yêu nàng, khi đối diện mà nàng phải chịu ấm ức chẳng phải là một loại tổn thương rất lớn hay sao?”

Ánh mắt Lâm Chi Nhiễm dần lạnh xuống, khóe môi lại vẫn mím cười như trước: “Noãn Nhi, muội thật thông minh những cũng quá mức lạnh bạc. Ta không rõ, muội cái gì cũng đều nhìn ra, lại còn nói những lời như vậy?”

Trong lòng Âu Dương Noãn chấn động, trên mặt tuy rằng vẫn mang theo nụ cười nhưng khuôn mặt thanh lệ lúc này giống như mặt trời bị mây che khuất. Nàng nhìn Lâm Chi Nhiễm, chậm rãi lắc đầu: “Biểu ca, ta là vì tốt cho huynh, tốt cho Hầu phủ và cũng vì tốt cho nữ tử kia. Nếu Đại cửu cửu vẫn khỏe mạnh, tâm ý của biểu ca tự nhiên sẽ được thành toàn. Khát vọng của huynh tự nhiên cũng có thể từ từ đạt được. Nhưng nay cửu cửu thân nhiễm bệnh trầm kha, nguy hiểm cận kề. Thứ cho Noãn Nhi nói lời ngỗ nghịch, một khi cửu cửu không còn, biểu ca lại phạm vào đại sai, như vậy đại phòng tất nhiên sẽ bị cướp tước vị, nó cuối cùng sẽ rơi vào tay ai là ý của bề trên. Nếu Thánh Thượng để Lâm Văn Uyên kế thừa tước vị, đến lúc đó huynh sẽ như thế nào? Huynh vừa nói thật lòng yêu vị tiểu thư kia, vậy huynh có năng lực cho nàng cái gì? Là thân phận cố Trấn quốc Hầu gia đã tuột khỏi tay sao?”

Chương 168: Âu Dương Noãn cự hôn (2)

Lâm Chi Nhiễm yên lặng nắm chặt tay, trong mắt phủ thêm một tầng sương mù: “Muội nói đúng, ta cái gì cũng không cho nàng được!”

Nếu hắn cự tuyệt cửa hôn sự này, một khi Hưng tể bá phủ hỏi tội thì sẽ tổn hại đến thanh danh hắn. Khi đó có lợi nhất chính là Lâm Văn Uyên, điều này hắn rõ hơn ai hết.....Hắn hơi hơi nhắm mắt ngưng thần một lát rồi đột nhiên mở mắt: “Ta có thể khiến Trịnh gia chủ động từ hôn!”

Nhất thời trong phòng cơ hồ là một mảnh tĩnh mịch, ngực Âu Dương Noãn nặng nề nóng lên. Cổ họng hơi hơi phát đau, một câu cũng không nói ra được. Lâm Chi Nhiễm nhìn Âu Dương Noãn, ánh mắt lạnh lùng. Nhưng tâm ý của hắn lại không hề cách trở rơi thẳng vào lòng nàng. Nàng biết đối phương đang nghiêm túc.

Lâm Chi Nhiễm từ trước đến nay không phải là người lỗ mãng, nếu hắn nói có thể khiến Trịnh gia từ hôn thì chắc chắn sẽ có biện pháp, cũng nhất định nắm chắc. Tình huống nào có thể khiến Hưng tể bá phủ buộc phải đường đường từ hôn? Trừ phi là danh dự nữ nhi bại hoại....

Nàng biết Lâm Chi Nhiễm cũng không phải kẻ nhân từ, nếu hắn quyết định làm liền nhất định sẽ làm đến cùng không lưu luyến. Nếu đổi lại là một nữ tử khác, có người vì mình không tiếc vi phạm đạo nghĩa lương tâm, làm việc nghịch đức thì sẽ vui sướng không thôi. Nhưng hắn lại không biết, những lời hắn nói khiến cho nàng cảm thấy khổ sở, khiến nàng không thể đứng thẳng.

Tâm tư quay lại, khoảnh khắc rõ ràng. Lúc trước Tô Ngọc Lâu không phải vì muốn lấy Âu Dương Khả mà thiết kế bẫy hãm hại nàng sao? Chỉ là thủ đoạn của chúng quá độc ác, thế nhưng lại muốn lấy đi tính mạng nàng.

Nếu Lâm Chi Nhiễm quả thực làm loại chuyện này thì cùng Tô Ngọc Lâu có gì khác biệt? Nàng ngay cả khi có lãnh huyết vô tình cũng không đến mức khiến một nữ tử vô tội dẫm vào vết xe đổ của mình.

Âu Dương Noãn chậm rãi ngồi xuống, trên người từng trận rét run. Âm thanh khàn khàn, nặng nề nói: “Biểu ca muốn tính mạng Trịnh tiểu thư sao?”

Ánh mắt Lâm Chi Nhiễm sáng như tuyết như đao, nhưng không hề do dự nói: “Vì người trong lòng, ta cũng là bất đắc dĩ!”

Bất đắc dĩ? Vì người trong lòng các ngươi là có thể bức tử một nữ tử vô tội? Âu Dương Noãn cười: “Biểu ca thứ cho Noãn Nhi nhiều lời. Biểu ca có từng hỏi qua vị nữ tử kia, ý của nàng như thế nào chưa?”

Ánh mắt trầm tĩnh của Lâm Chi Nhiễm phút chốc như bùng tỉnh, hần nhìn chăm chăm nàng, nói từng chữ một: “Nếu ta có tâm, nàng sẽ gả cho ta!”

Hần thế nhưng lại nắm chắc như vậy. Âu Dương Noãn quay đầu nhìn về phía bức rèm che đang khẽ lay động trong gió. Liềm ảnh thật mạnh kia, giống như một viên khóa nước mắt, lặng yên không tiếng động chảy xuống, nàng tùy ý nắm lấy vạt áo mình, chậm rãi nói: “Nàng không muốn!”

Lâm Chi Nhiễm ngẩn ra, hàn ý trong mắt càng nhiều. Âu Dương

Noãn đứng mạnh dậy. Trong mắt nàng có lệ quang trong suốt, thanh âm lại kiên định vô cùng: “Nếu Noãn Nhi là nữ tử kia, nhất định sẽ không hy vọng hôn nhân của mình còn chưa thành đã dính phải điềm xấu!”

Trên khuôn mặt Lâm Chi Nhiễm dần dần hiện lên một tầng kiêu sắc: “Xem ra, một Trấn quốc Hầu phủ nho nhỏ vẫn không vừa mắt biểu muội!”

Âu Dương Noãn bình tĩnh ngẩng đầu nhìn chăm chú vào hắn: “Hoàn toàn ngược lại. Trấn quốc Hầu phủ cùng Lão thái quân luôn ở trong lòng ta, so với Âu Dương gia còn hơn gấp trăm lần. Chính là vì quý trọng, ta mới không thể dễ dàng phá hỏng tiền đồ của biểu ca, hủy đi kỳ vọng của mọi người!”

Lâm Chi Nhiễm nhẹ nhàng mà nở nụ cười, nụ cười kia mang theo mấy phần tự giễu, hiển nhiên là cũng không tin.

Âu Dương Noãn nhìn hắn, nói những lời phát ra từ nội tâm: “Nếu vị nữ tử mà biểu ca thích kia vô tâm lo lắng, có thể cầu được lòng một người, bạch thủ không phân phụ thì so với vinh hoa phú quý, danh lợi địa vị chưa chắc khiến nàng động tâm. Nhưng nếu trên vai nàng còn gánh nặng khác, trong lòng còn có điều khác quan trọng hơn tình thì tất nhiên sẽ không thể nhận tâm ý này của biểu ca. Có thể được biểu ca ưu ái, nếu nàng biết được chắc chắn sẽ cảm động trong lòng. Nhưng trên đời này không chỉ có tình cảm nam nữ mà còn có tình huynh muội, tình thân nhân. Nếu biểu ca thực sự trân trọng nàng, xin biểu ca hãy trân trọng nàng như trân trọng Hình biểu tỷ!”

Lâm Chi Nhiễm không nói tiếp nữa, hắn đã biết rõ lựa chọn của Âu Dương Noãn. Tình ý của hắn, nàng không chút do dự mà cự tuyệt. Sự kiêu ngạo khiến hắn không thể nói được điều gì nữa, hắn chỉ có

thể rời đi. Chỉ có thể rời đi!

Âu Dương Noãn nhìn bóng dáng thẳng tắp của Lâm Chi Nhiễm. Nàng nhẹ nhàng, nhẹ nhàng thở dài một hơi. Nếu có thể gả cho Lâm Chi Nhiễm, nàng tin hẳn sẽ trân trọng nàng, có lẽ nàng sẽ không lặp lại bị kịch như lúc trước nữa.

Nhưng...đã muộn rồi, mọi chuyện đã quá muộn rồi. Ở trong lòng nàng, sớm đã không còn nữ nhi tình trường, chỉ có hận ý cũng hững hờ. Mộng hồi đêm khuya, chung quy cũng khó mà quên được.

Trong phòng, Hồng Ngọc đứng lặng yên không tiếng động. Nàng tuy không tính là quá thông minh nhưng đoạn hội thoại giữa tiểu thư cùng Đại thiếu gia nàng nghe có thể hiểu được. Nàng nghe thấy tiểu thư thở dài, không khỏi cúi thấp đầu, trong mắt ẩn chứa một chút thương hại cùng đồng tình: "Tiểu thư, nếu người gả đến Hầu phủ, bên trên còn có Lão thái quân che chở cho người, ngày tháng trôi qua nhất định vui vẻ!"

Âu Dương Noãn vô thanh vô tức cười: "Không! Cục diện hiện tại mới là tốt nhất đối với chúng ta!"

Lâm Nguyên Hình gả vào phủ Thái tử, Lâm Chi Nhiễm cũng phải tìm một hôn sự môn đăng hộ đối. Dương kim Thánh Thượng vô cùng tin cậy coi trọng Hưng tể bá, nếu Lâm Chi Nhiễm cưới ái nữ của hắn tất nhiên rất có lợi cho tiền đồ tương lai. Mà Lâm Chi Nhiễm khẳng định cũng hiểu được điểm này, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn nàng.

Bình tĩnh xem xét nàng không phải không cảm động nhưng càng cảm động càng nên vì đại cục mà lo lắng, vì đối phương mà lo lắng. Giữa bọn họ, chỉ có thể giúp đỡ lẫn nhau, quyết không thể tự hủy tường thành. Mặt khác Lâm Chi Nhiễm là người dã tâm bừng bừng, nếu nàng thật sự đáp ứng hắn, tương lai khó đảm bảo hắn sẽ không

hối hận. Đến lúc đó trong lòng hãn nàng sẽ có vị trí gì?

Mà hiện tại nàng cự tuyệt hẳn, bởi vì không chiếm được hẳn ngược lại đối với nàng có thể lưu lại chút quyến luyến. Một chút quyến luyến này, cho Tước Nhi, cho mình ước giữa bọn họ đều có lợi mà không hại. Âu Dương Noãn vỗ về chậu hoa lan mới đổi bên cửa sổ, lặng yên khẽ cười.

Lâm Nguyên Hình vốn tưởng rằng mình vừa biết được bí mật trong lòng huynh trưởng. Nhưng ngoài dự kiến của nàng, sau khi Lâm Chi Nhiễm đến Mộng vũ lâu, khi trở về lại khôi phục bình thường. Trong lòng nàng nghi hoặc, càng để ý huynh trưởng cùng Âu Dương Noãn khi nói chuyện, ý đồ muốn tìm ra chút dấu vết nghiệm chứng suy đoán của mình.

Nhưng mà Lâm Chi Nhiễm vẫn như thường lệ, vẫn thường xuyên lui tới. Đối với Âu Dương Noãn vẫn thân thiết, hiền hòa như với muội muội ruột....Duy chỉ có một điểm không giống, chỉ khi đại ca nhìn Âu Dương Noãn, trong mắt nhiều hơn một tầng ấm áp, lại giống như đang kịch liệt nhẫn nại khiến Lâm Nguyên Hình cảm thấy như lâm vào mê vọng thật sâu.

.....

Mười bốn tháng sáu. Thọ yến Trấn quốc hầu

Một ngày này trước cửa Trấn quốc Hầu phủ ngựa xe như nước, người đến người đi, lễ vật như nước nổi liền không dứt. Các đại vương phủ, hào môn thế gia đều phái người đến chúc thọ.

Không chỉ có như thế, ngay cả Hoàng đế cũng phái Hoàng trưởng tôn đến, thánh ân mệnh mông không nói, trong số những lễ vật mang đến còn có một viên minh châu hi thế, tiền đồ xán lạn khiến người ta

hoa mắt. Hoàng đế còn truyền lời nói Hoàng gia đã đoạt đi một viên minh châu của Trấn quốc Hầu phủ cho nên muốn trả lại cho Lâm Văn Long một viên. Nhất thời, mọi người đều dùng ánh mắt hâm mộ để nhìn gia chủ.

Đại sảnh, Hoàng trưởng tôn thân hoa phục, mỉm cười nói: “Hầu gia, viên minh châu hi thế này do một tiểu quốc phía nam hải vực tiến cống. Phụ hoàng thập phần trân ái, hôm nay lại ban cho quý phủ đủ thấy người rất quan tâm Hầu gia!”

Sắc mặt Lâm Văn Long tái nhợt, khí độ phong tư không chút nào giống với Lâm Văn Uyên mặt lạnh như sương một bên. Hắn đứng lên cung kính cúi bái: “Xin điện hạ yên tâm. Lâm gia nhất định không phụ thánh ý!”

Tân khách chật cả sảnh đường, vui vẻ nói cười. Ai cũng không biết Lâm Văn Long bệnh đã nguy kịch, nhiều nhất chỉ cố được một năm nữa. Cho nên bọn họ cao giọng đàm tiếu, tán thưởng liên tục, vì vận khí tốt của Lâm gia mà hâm mộ ghen tị không thôi.

Khóe miệng Lâm Văn Uyên nhếch lên nụ cười lạnh, ánh mắt hắn dừng trên vân vàng bao quanh viên minh châu cười nhẹ nói: “Chắc huynh trưởng có lẽ cũng biết lai lịch của minh châu này. Thế gian sớm nghe tin đồn, Nam Hải có một bộ tộc giao nhân, sống dưới nước như cá, mắt có thể khóc ra châu ngọc. Hi thế minh châu này từ tiểu quốc phía nam tiến cống, rất có khả năng chính là giao châu a!”

Hoàng trưởng tôn nghe vậy thì mỉm cười: “Lâm Thượng Thư nói rất đúng, viên này đúng là giao nhân lệ, là minh châu hiếm thấy trên đời!”

Minh quận vương đang ngồi uống rượu một mình, cũng không tham gia đàm luận cùng người khác. Chỉ là khi Lâm Văn Uyên đột nhiên

nói đến nước mắt giao nhân thì đôi mắt đen của hắn nổi lên chút gợn sóng, rất nhanh liền biến mất.

Lâm Văn Uyên cười cười: “Lão thái quân vẫn luôn thích minh châu, châu bảo trân quý trong phủ đều đã có. Chỉ còn thiếu giao nhân lệ này, không bằng đem vật phẩm này đến nội viện mở tiệc để các phu nhân thưởng thức một phen?”

Phàm là lễ vật Hoàng đế ban thưởng thì gia chủ đều xem như bảo bối mà giữ, người ngoài muốn nhìn một chút cũng là việc khó. Nên khi nghe được lời Lâm Văn Uyên, mọi người đều gật đầu khen ngợi.

Lâm Văn Long hơi hơi nhú mày, cảm thấy đối phương có thâm ý khác. Nhưng nhất thời không nhìn ra được điểm khác biệt nên chỉ cười nói: “VẬY LIỀN ĐƯA ĐI ĐI. CHỈ LÀ ĐÂY LÀ VẬT THÁNH THƯỢNG BAN TẶNG NÊN TRĂM NGÀN LẦN PHẢI CẨN THẬN!”

Giao nhân lệ được đưa đến nội viện, những người khác liền ngồi xuống tiếp tục uống rượu. Lâm Văn Uyên cười hướng Hoàng trưởng tôn kính rượu, bất động thanh sắc nói: “Huynh trưởng hưu nhược, không thể uống rượu. Cho nên ta thay huynh ấy kính Hoàng trưởng tôn!”

Hoàng trưởng tôn nhìn đối phương một cái, trong mắt xẹt qua lãnh ý, tươi cười trên mặt lại rất bình thản: “Sao Lâm thượng thư lại nói vậy? Một ly này ta nên kính ngươi mới phải. Dù sao...tương lai Hầu gia cùng ta đều là người một nhà!”

Hắn nói những lời này, nhưng không giơ chén lên, hiển nhiên là có ý châm chọc. Lâm Văn Long sắp trở thành nhạc phụ của Hoàng trưởng tôn, còn Lâm Văn Uyên ngươi là gì? Dựa vào cái gì muốn hắn đến kính rượu?

Ánh mắt Lâm Văn Uyên hơi tối lại, nhưng nụ cười vẫn đúng mực như cũ. Chén rượu trong tay không dấu vết buông xuống, trên mặt cũng nhìn không ra vẻ mặt xấu hổ.

Lâm Văn Long biết, nếu bất kính với Hoàng trưởng tôn, vô luận thế nào cũng không được cho nên thản nhiên cười nói: “Nhị đệ quá lo lắng rồi. Ta mặc dù có chút hư nhược nhưng một vài ly rượu không phải là không thể uống!”

Nói xong liền bưng ly rượu kính Tiểu Diễm một ly. Chén cạn, Lâm Văn Long liền hướng nha hoàn một bên gật đầu, nha hoàn kia liền rót đầy.

Lâm Văn Uyên lúc này lại đứng lên, mặt đầy xuân phong: “Hôm nay ngồi đây đều là khách quý, để ta tự mình vì các vị châm một ly!” Nói xong hẩn nhận lấy bầu rượu trong tay nha hoàn, cười nói: “Mọi người chắc không biết, rượu Hầu phủ chúng ta cũng có rất nhiều điển cố!”

“Oh! Thượng thư đại nhân không ngại nói thử xem!” Tiểu Thiên Diệp một thân đậm tử hoa phục hơi hơi nhướn mày nói, bộ dáng tựa hồ như rất hứng thú. Hôm nay hẩn thay mặt Tần vương đến chúc thọ, cho nên cũng ngồi ở chủ bàn.

Lâm Văn Uyên tươi cười thực ôn hòa, chậm rãi rót cho Tiểu Thiên Diệp một ly rượu, sau đó đem ly rượu hai tay đưa qua rồi mới cười nói: “Lúc trước Hoàng hậu sở sinh, nơi ở cũ của ngài đột nhiên có một kim phượng bay ra, nhân giai kỳ chi, dự vì kim phượng tỉnh. Việc này mọi người đều sớm đã nghe thấy!”

Mọi người đều gật đầu, Lâm Văn Uyên lại chậm rãi rót cho Tiểu Trọng Hoa một chén, nói: “Nước giếng này như cam tuyền, thuần ngọt vô cùng, hương khí bốn phía, sau người ta lấy dùng để chưng

rượu. Nghe nói rượu được chưng ra mùi thơm ngào ngạt khiến lòng người say mê!”

Duẩn quận vương Tiểu Thanh Bần bị nhốt ở nhà mấy ngày, hôm nay phải thật vất vả lắm mới cầu được Chu vương phi thả ra. Đang nghĩ tới muốn vụng trộm tiến vào nội viện gặp Âu Dương Noãn nên nghe đến đó liền không kiên nhẫn được mà nói: “Những chuyện này mọi người đều đã sớm biết! Kim phượng kia tỉnh lại sau mười năm khô héo, nước rượu kia cũng vì vậy mà có, có phải không?”

Tiểu Thanh Bần thiên tính ngay thẳng, những lời này nói ra lại mang theo trào phúng thản nhiên. Tiểu Thanh Huyền hung hăng trừng mắt nhìn hắn, lúc quay mặt lại đã mang theo tươi cười: “Ngài không cần quản hắn, mời tiếp tục!”

Đúng lúc này người bên ngoài tiến vào bẩm báo nói Yến vương sai người tới muốn gặp Minh quận vương. Tiểu Trọng Hoa hơi hơi nhíu mày, đứng dậy hướng mọi người cáo lễ rồi nhanh bước ra ngoài.

Lâm Văn Uyên cũng không thêm để ý, tươi cười trên mặt cũng không chút thay đổi. Hắn thuận thế rót mấy ly rượu cho vài vị hoàng thân quốc thích. Chậm rãi rót hết một vòng: “Mọi người chỉ biết chỗ kim phượng bay ra lại không biết nó bay về phương nào. Tục truyền nói, kim phượng này bay đến một tòa thiên sơn uống một ngụm nước suối bên trong, rồi hóa thành một pho tượng giống như phượng hoàng. Nước suối này sau lại được người ta dùng để cất rượu, so với nước giếng lúc trước lại càng ngọt lành hơn, dùng để cất rượu cũng càng thêm hương thuần!”

Hắn cong thân mình lên, thuận thế đem móng tay ngón út tay phải khẽ chạm vào ly rượu bên cạnh, để cho bột phấn trong móng tay vô thanh vô tức rơi vào bên trong. Nhân thể đem ly rượu đưa cho Lâm Văn Long, thập phần tự nhiên giống như trong lòng hắn vốn đã luyện

tập qua vô số lần.

Dưới mắt tất cả mọi người, cả sảnh đường toàn khách nhân, ai cũng không thể nghĩ được Lâm Văn Uyên hấn lại dám xuống tay. Hết thảy chẳng qua là vì hấn không muốn chờ đợi, cho dù là một năm hay là mấy tháng. Nếu chờ Lâm Chi Nhiễm cưới nữ nhi Trịnh gia, đại phòng đã có trưởng tử kế thừa tước vị. Đến lúc đó vị trí Hầu gia này còn đến lượt hấn sao?

Trong lòng Lâm Văn Uyên kịch liệt suy nghĩ, dùng thanh âm bình tĩnh nói: “Loại rượu đó chính là thứ mà hôm nay mọi người đang dùng, nổi danh khắp nơi. Chiếm vị trí thứ nhất xuân mỹ dự!”

Mọi người gật gật đầu, càng thêm phần cẩn thận thưởng thức ly rượu trong tay.

Lúc này Hoàng trưởng tôn liền bùng chén hướng Lâm Văn Long kính: “Hầu gia, ta kính ngài một ly!”

Lâm Văn Uyên nghe vậy thì tươi cười càng sâu, hấn cũng bùng ly rượu hướng người bên cạnh kính rượu, khóe mắt lại đảo qua Lâm Văn Long đang bùng chén uống một hơi cạn sạch. Tảng đá trong lòng hấn rốt cục cũng được hạ xuống.

Chương 169: Âu Dương Noãn cự hôn (3)

Tiệc rượu qua nửa ngày, Tiểu Thanh Bần như đột ngột nghĩ ra ý tưởng: “Nghe nói trong thư phòng Hầu gia có một bức sơn thủy đồ năm đó lão Hầu gia tự tay vẽ. Không biết ta có vinh hạnh được thưởng thức hay không?”

Tiểu Thanh Huyền thầm nghĩ ‘người không phải là muốn mượn cơ hội đi nội viện nhìn Âu Dương Noãn sao? Sao lại tìm ra lý do vụng về như vậy? Ai chẳng biết người không thích thơ văn, cũng không yêu thi họa, hỏi như vậy không phải khiến người ta càng nghi ngờ sao?’.

Nghĩ như vậy hắn liền thở dài nói: “Thi họa của Lão Hầu gia, quả thật là tuyệt diệu. Không biết chúng ta có phúc được thưởng thức hay không?”

Sắc mặt Lâm Văn Long càng tái nhợt, thân thể tựa hồ như có chút không chống đỡ được. Nhưng vẫn cười nhẹ nói: “Có gì không thể? Người đâu, mau mang bức tranh kia đến đây!”

“Hầu gia không cần khách khí như vậy, chúng ta tự mình đi là được!”
Tiểu Thanh Bần mặt đầy cao hứng đứng lên.

Tiểu Thanh Huyền không khỏi thở dài một hơi, cũng lập tức đứng dậy nói: “Hầu gia không cần lo lắng, chúng ta sẽ không tùy ý đi loạn đụng chạm nữ quyến đâu!”

Lâm Văn Long nhìn thoáng qua Tiểu Diễn, biểu tình có chút vi diệu. Tiểu Diễn thế nhưng cũng đứng lên nói: “Nếu đã như vậy, không

bằng các vị trưởng bối cứ ở đây uống rượu. Mời Lâm công tử dẫn chúng ta đến thư phòng là được!”

Hắn tuy rằng đã quen ứng phó với những loại trường hợp như vậy nhưng trong lòng đối với Lâm Văn Uyên khí thế bức người thật sự vô cảm. Cho nên hắn cũng đứng lên, tỏ vẻ bản thân cũng muốn đi.

Lúc này, các vị thân vương đều phái người tới đưa lễ nhưng vẫn chưa trình diện. Lợi dụng lúc Hoàng trưởng tôn nói tất cả đều đứng lên: Tần vương Thế tử Tiểu Thiên Diệp, Tấn vương Thế tử Tiểu Lăng Phong, Chu vương Thế tử Tiểu Thanh Huyền, Duẫn quận vương Tiểu Thanh Bần...

Tiểu Diển nhìn Tiểu Trọng Hoa vừa quay lại chỗ ngồi, cười nói: “Người đi cùng chúng ta chứ?”

Đôi mắt đen của Tiểu Trọng Hoa xẹt qua ý cười đậm nhạt, cực tĩnh sâu kín nhìn thoáng qua Lâm Văn Uyên đang ngồi, khóe môi mỏng hơi hơi nhếch: “Hoàng trưởng tôn có hứng, ta tất nhiên muốn đi!”

.....

Trong nội viện, Lâm Nguyên Hình thân là đích nữ Trấn quốc hầu vốn nên tham dự trò chuyện với chư vị phu nhân, tiểu thư. Nhưng tất cả mọi người đều biết nàng sắp gả vào phủ Thái tử nên cũng không bắt buộc nàng nhất định phải ngồi.

Chỉ là nàng một mình ngồi hơn một canh giờ liền cảm thấy thập phần phiền muộn, nha đầu vừa mới nói Biểu tiểu thư đến liền cao hứng đi ra ngoài đón.

Âu Dương Noãn một thân y phục lụa trắng thêu hoa thược dược màu hồng, váy dài bên trong màu đỏ thẫm càng thêm nổi bật. Trên

mái tóc là phượng sai có dây kết đan giọt điểm thúy, bên trên còn có một con phượng ba đuôi, thoát nhìn so với ngày thường càng thanh lệ hơn.

Lâm Nguyên Hình lôi kéo tay nàng nói: “Nữ hài tử phải như vậy! Nhìn với có không khí vui vẻ, muội ngày thường đều mặc y phục màu sắc đậm mạc. Ta nói muội mặc y phục rực rỡ lại càng đẹp hơn!”

Âu Dương Noãn nhìn Lâm Nguyên Hình, mỉm cười: “Biểu tỳ cứ lấy muội ra chọc! Tỳ một thân xuân thường bằng vài sa tanh thêu mẫu đơn này mới là đẹp nhất a!”

Lâm Nguyên Hình hôm nay mặc xuân thường thêu mẫu đơn nhiều màu mà Lão thái quân ban tặng lần trước, bên trong mặc váy hoa văn kim trúc điệp màu xanh ngọc ấm áp. Đai lưng bên hông dùng tơ tằm thượng hạng kết những bông hoa thủy tinh thất lại, thoát nhìn mỹ mạo đoan trang lại thêm nét quyến rũ vô cùng.

Lâm Nguyên Hình nghe Âu Dương Noãn nói vậy, trong lòng không khỏi buồn bực: “Không thể đi ra ngoài, xinh đẹp thì cũng có ích gì chứ?”

Âu Dương Noãn cười nói: "Ai nói không thể ra? Đại cửu mẫu mời gánh hát nổi tiếng nhất kinh thành đến biểu diễn, ta đang muốn mời biểu tỳ cùng đến xem đây!"

Hai mắt Lâm Nguyên Hình sáng ngời: “Thật sao?”

Âu Dương Noãn gật gật đầu: “Lão thái quân nói nội viện đều là các phu nhân tiểu thư. Mọi người cũng muốn tỳ đi ra gặp mặt một chút!”

Lâm Nguyên Hình đỏ mặt, gặp mặt là giả, muốn mượn cơ hội này trêu chọc nàng mới là thật. Chính nàng cũng đang cảm thấy quá

phiền muộn nên liền gật đầu nói: “Được!”

Ra khỏi viện, hai người đi đến cầu gỗ giữa hồ sen, Lâm Nguyên Hình phân phó nha đầu lui ra rồi mới cười lôi kéo tay Âu Dương Noãn: “Noãn Nhi, hẳn rốt cuộc đã nói chuyện gì với muội?”

Âu Dương Noãn biết nàng đang nói chính là Lâm Chi Nhiễm, thầm nghĩ Lâm Nguyên Hình quả nhiên vẫn hoài nghi. Nhưng trên mặt lại cố tình làm ra vẻ nghi hoặc: “Ai là hẳn?”

Lâm Nguyên Hình ‘ai nha’ một tiếng rồi cười: “Muội đừng giả ngốc, ta đang nói đại ca!”

Âu Dương Noãn thản nhiên nhướn mày: “Biểu ca sao? Huynh ấy cố ý phân phó ta mấy câu để ta nói với tỷ!”

Lâm Nguyên Hình sửng sốt: "Nói cái gì?"

Âu Dương Noãn khẽ cười nói: "Biểu ca nói sau khi gả đi, nếu Hoàng trưởng tôn khi dễ tỷ, tỷ có thể trở về....nói với chúng ta. Cho dù hẳn có là Hoàng trưởng tôn nhưng Hầu phủ chúng ta cũng không phải loại người có thể khi dễ a..."

Lời còn chưa nói xong, Lâm Nguyên Hình đã nũng nịu quát: “Đừng nói lung tung, hẳn sẽ không khi dễ ta!”

“Oh! Biểu tỷ đau lòng sao? Ta đây chưa nói gì a!” Âu Dương Noãn tựa tiểu phi tiểu nhàn Lâm Nguyên Hình khiến mặt đối phương thoát đỏ hồng lên.

Chợt nghe có người ở sau lưng trào phúng cười nhạo: “Hừ, làm sao một thiên kim tiểu thư lại nghị luận sau lưng như vậy? Thực sự là muốn gả đến phát điên rồi, cũng không sợ bị người khác nghe thấy

lại chê cười các người không có gia giáo sao?”

Từng câu, từng câu châm biếm sắc nhọn rơi vào tai hai người: “Còn chưa gả qua liền đã nghĩ mình là chính phi của Hoàng trưởng tôn sao? Sau lưng nghị luận về nam nhân, đúng là không biết xấu hổ!”

Hai người quay đầu nhìn lại, hóa ra là Lâm Nguyên Nhu mang theo nha hoàn đứng cách đó không xa. Nàng ta áo ngắn phía ngoài thêu hoa hồng đối xứng, phía trong mặc váy dài màu hồng phấn vẽ sơn thủy. Trên đầu là trâm cài hồng phỉ hình giọt châu, trâm vân chân trăn đang thịnh hành.

Nàng ta đang ngưng mắt nhìn hai người, trong mắt là sự trào phúng cùng khinh thường, giọng điệu mang theo sự châm chọc không hề che dấu.

Lâm Nguyên Nhu xa xa đi tới, nhìn thấy Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Nhu sóng vai đứng. Một người minh diễm chiếu, một người ôn nhu thân thiết. Một người rực rỡ như mặt trời mọc, một người lại sáng tỏ như hạo nguyệt hừng đông. Cố tình hai người lại tình cảm tốt như thế, luôn như hình với bóng, sao có thể không khiến Lâm Nguyên Nhu tức giận, cho nên mới không chút do dự mà châm chọc.

“Nhu biểu tỷ!” Âu Dương Noãn đem hờn giận trong lòng ẩn sâu tận đáy, hóa thành nụ cười.

“Tỷ tỷ? Âu Dương Noãn, người không cần giả mù sa mưa. Ta là nữ nhi duy nhất của phụ mẫu ta, từ khi nào lại nhảy ra một muội muội như người chứ?”

Lâm Nguyên Nhu vẫn không chút lưu tình nào mà nói tiếp: “Người tốt nhất nên thức thời, sớm rời khỏi Hầu phủ chúng ta một chút. Nếu không, đừng trách ta không khách khí!”

Lời vừa nói xong, cũng không chút che dấu vẻ hèn mọn trong mắt. Kiếp trước Lâm Nguyên Nhu cũng không thích nàng, Âu Dương Noãn rất rõ điểm này. Nhưng kiếp này lại càng ghét hơn, nàng biết mình càng nổi bật khiến người khác chú ý càng khiến Lâm Nguyên Nhu kỵ hận. Có lẽ trong mắt nàng ta, Âu Dương Noãn vốn thấp hơn một bậc, tốt nhất là nàng phải bị vùi trong bụi đất nàng ta mới vừa lòng.

“Người nói ta cái gì cũng đều thôi, ta cũng không thèm so đo với người. Nhưng người không có tư cách đuổi Noãn Nhi đi. Trấn quốc Hầu phủ này cũng không phải của người!” Lâm Nguyên Hinh tiến lên trước vài bước, hai mắt híp lại, từng chữ nói ra nghiêm nhiên là tư thái bảo vệ Âu Dương Noãn.

“Người...” Thái độ cùng giọng điệu của Lâm Nguyên Hinh chưa từng cường ngạnh như thế. Lâm Nguyên Nhu giống như bị giật mình, đầu tiên là ngây ngốc sững sốt, sau đó sắc mặt liền trắng bệch. Thẹn quá hóa giận tiến lên đẩy mạnh Lâm Nguyên Nhu: “Đừng chắn ta!”

Lâm Nguyên Hinh vốn đang đứng mé bên cầu, bởi vì không kịp đề phòng nên thân mình lao đảo, tay theo bản năng nắm lấy lan can. Nhưng lại chụp hụt, cả người mất đà liền rơi xuống. Âu Dương Noãn nhanh tay xông lên bắt kịp tay nàng: “Biểu tỳ!”

Lâm Nguyên Nhu hoảng sợ, hiển nhiên thật không ngờ Lâm Nguyên Hinh lại dễ dàng bị ngã như vậy, nhất thời sợ đến ngây dại.

Âu Dương Noãn quay đầu lớn tiếng nói: "Còn không mau tiến lên giúp đỡ!"

Nàng dùng hết toàn lực muốn kéo Lâm Nguyên Hinh lên. Nhưng nháy mắt thoáng thấy bờ bên kia có một đám người đã phát hiện hết

thấy mọi chuyện phát sinh bên này. Người đi đầu kia....chính là Hoàng trưởng tôn Tiểu Diễn.

Trong lòng Âu Dương Noãn khẽ chuyển, cố ý hạ giọng nói: “Mau buông tay!”

Lâm Nguyên Hình đang muốn giữ chặt tay Âu Dương Noãn để đi lên, lại đột nhiên cảm thấy khí lực trên tay đối phương buông lỏng. ‘Bùm’ một tiếng, nàng liền rơi xuống hồ, trong lòng nhất thời kinh hoàng luống cuống, nước hồ lạnh lẽo lập tức trào vào mũi miệng. Lâm Nguyên Hình kịch liệt ho khan, cơ hồ như muốn rút hết hô hấp, thân mình chậm rãi chìm xuống hồ. Đang lúc nàng cố tự cường trấn định, nháy mắt muốn bơi nổi lên thì liền có một đôi tay hữu lực gắt gao ôm trụ lấy nàng cùng nổi lên.

“Lâm tiểu thư! Lâm Nguyên Hình!....” Có người vỗ nhẹ vào hai má nàng, sốt ruột kêu lên.

Lâm Nguyên Hình chậm rãi mở mắt, cố gắng cười cười với nam tử trước mắt: “Ta không sao...”

Nhưng ánh mắt của nàng không hề dừng lại trên khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng của Tiểu Diễn mà ngược lại nhìn Âu Dương Noãn bên cạnh. Lâm Nguyên Hình đột nhiên hiểu được, vừa rồi vì sao Âu Dương Noãn lại muốn buông tay.

Thân mình Lâm Nguyên Hình lạnh run, Tiểu Diễn liền cởi áo choàng của mình bao lấy nàng. Sắc mặt Âu Dương Noãn trắng bệch, nắm lấy tay Lâm Nguyên Hình nói: “Biểu tỳ, đều tại ta không tốt. Nếu sức của ta lớn hơn một chút...”

Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tiểu Diễn đảo qua khuôn mặt tái nhợt của Lâm Nguyên Hình, trong mắt hiện lên tia thương tiếc.

Hắn lại nhìn đến Âu Dương Noãn bên cạnh, tựa hồ có chút giật mình.

Lâm Nguyên Hình vốn không có chuyện gì, bởi vì nàng biết bơi: “Ta không sao...” Sắc mặt tuy rằng tái nhợt nhưng cũng hiểu được dụng ý của Âu Dương Noãn.

Lâm Chi Nhiễm vội vàng đuổi tới, bỗng nhiên giận tái mặt lớn tiếng quát Lâm Nguyên Nhu: “Người thật quá đáng, thế nhưng cứ nhiên dám đẩy chính muội muội của mình xuống hồ!”

Tất cả mọi người đều lạnh lùng nhìn Lâm Nguyên Nhu, bọn họ từ xa xa thấy có hai vị thiên kim nên vì kiêng kị mà chỉ có thể đứng ở bờ bên kia, chờ sau khi các nàng rời đi mới qua cầu. Nhưng không ngờ lại có thể tận mắt chứng kiến Lâm Nguyên Nhu đẩy Lâm Nguyên Hình xuống hồ. Thiên hạ thế nhưng lại có vị thiên kim điêu ngoa như vậy, thật sự là đáng chê cười.

Lâm Nguyên Nhu nhìn thấy trên cầu nháy mắt có rất nhiều hoàng tôn hậu duệ quý tộc, đường huynh thế nhưng lại trừng mắt nhìn mình, sớm đã sợ tới mức lạnh run, lúng túng không phát ra được âm thanh.

“Ta....ta không phải cố ý!” Lâm Nguyên Nhu không nghĩ tới bản thân vẫn luôn duy trì hình tượng đoan trang hiền dịu trước mặt mọi người hoàn toàn mất hết. Nhất thời mắt đỏ tai hồng, trong lòng âm thầm mắng Âu Dương Noãn chết tiệt. Nếu không phải nó không nắm chắc Lâm Nguyên Hình thì cũng sẽ không lâm vào cục diện này!

“Không, chuyện này không nên trách tỷ tỷ...” Sắc mặt Lâm Nguyên Hình hơi hơi hồng, khuôn mặt còn vương nước, dưới ánh mặt trời lại càng sáng lóng lánh, dưới mái tóc như mây lại càng nổi bật. Trong nháy mắt đem sự thanh lệ của Âu Dương Noãn cùng sự xinh đẹp

của Lâm Nguyên Nhu đều đè ép xuống, “Không liên quan đến Nhu tỷ tỷ, là do ta không chú ý nên mới không cẩn thận rơi xuống hồ!”

Tiểu Thanh Bần giật mình: “Nhưng...vừa rồi chúng ta đều nhìn thấy rõ ràng...”

“Thật sự không liên quan đến Nhu tỷ tỷ, là tự ta không cẩn thận!” Lâm Nguyên Hình ôn nhu nói xong liền cúi đầu xuống thật sâu.

Tiểu Diễn hơi hơi kinh ngạc nhìn Lâm Nguyên Hình, không nghĩ rằng nàng chẳng những không mượn cơ hội cáo trạng, đã vậy còn thay Lâm Nguyên Nhu che dấu. Nàng thế nhưng lại là nữ tử rộng lượng như vậy, trong nhất thời mọi người đều dùng ánh mắt khiển trách nhìn Lâm Nguyên Nhu.

“Biểu ca, ta đưa biểu tỷ đi thay xiêm y!” Âu Dương Noãn lên tiếng, phá vỡ thế giằng co.

Lâm Chi Nhiễm gật gật đầu, nói: “Mau đi đi!” Nói xong liền lạnh lùng nhìn Lâm Nguyên Nhu, nàng ta sợ hãi, giống như có mũi nhọn sau lưng, cũng nhanh chóng rời đi.

Âu Dương Noãn đỡ lấy Lâm Nguyên Hình đi qua mọi người, Lâm Nguyên Hình nửa dựa vào người nàng, bộ dáng vẫn có chút khiếm nhược, lại càng tăng thêm vài phần yếu đuối.

Sóng mắt Tiểu Thiên Diệp lưu chuyển, khoé miệng cười nhạt, nhưng lại ẩn ẩn lộ ra chút tà khí, cười thầm nói: “Thật đúng là một chút cơ hội cũng không bỏ qua a!”

Khi hắn nói những lời này Âu Dương Noãn đã không chớp mắt đi ngang qua. Khi đi qua Tiểu Trọng Hoa, nàng mỉm cười nói: “Thỉnh quận vương nhường đường một chút!”

Trên mặt Tiểu Trọng Hoa dẫn theo vài phần ý cười không rõ, kim tuyến thêu hoa văn rực rỡ trên cẩm y đẹp đẽ kia lại càng phát sáng rực rỡ. Lúc nàng đi qua, hắc hơi hơi nghiêng thân mình, mi gian phong kinh vân đậm, đôi mắt kia so với liệt hoả còn nóng hơn, chỉ một cái liếc mắt đã liền thấm nhuần hết cả.

Chương 170: Phần trư cật lão hổ (1)

(Phần trư cật lão hổ: giả heo ăn hổ, ý nói giả yếu để lừa kẻ khác. Kế thứ 20 trong 36 kế của Binh pháp Tôn Tử)

Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình trở về, giúp đỡ đối phương thay đổi xiêm y, sau đó cho nha hoàn lui rồi tự mình chải đầu cho Lâm Nguyên Hình.

Tuy rằng Âu Dương Noãn nói muốn tự mình làm nhưng nha hoàn nửa điểm cũng không dám rời đi. Vừa rồi các nàng bị người của Đại tiểu thư ngăn lại phía sau cho nên không thể tiến lên cứu Lâm Nguyên Hình. Nếu sau này phu nhân Hầu gia truy cứu, các nàng có một trăm cái mạng cũng không đền đủ.

Cho nên lúc này làm sao dám lơ là, vì thế Sơn Cúc cầm hộp trang điểm, Đào Thiên cầm son bột nước, Lan Phi dâng trà, Tiểu Trúc nhanh tay nhanh chân mang điểm tâm tinh xảo lên, trong phòng nhất thời y hương tấn ảnh, cấm tú vờn quanh.

Lâm Nguyên Hình ngồi trước gương đồng, trên vai khoác một khăn thêu hoa hồng chuyên dùng khi chải đầu. Âu Dương Noãn cầm lược, tự mình vấn tóc cho Lâm Nguyên Hình.

“Vừa rồi, nha đầu muội là cố ý. Cũng không có thời gian nói trước với ta một tiếng, hù ta muốn chết!” Lâm Nguyên Hình ai nha nói.

Cặp mắt đen nhánh của Âu Dương Noãn hơi hơi động, nhưng không mở miệng, vẫn hết sức chăm chú chải chuốt sợi tóc của Lâm Nguyên

Hình.

“Muội nói thật cho ta biết, từ khi nào thì muội nhận thấy những người đó đứng bên kia? Còn có...còn có người đó...”

Người đó này tất nhiên là Hoàng trưởng tôn. Âu Dương Noãn mỉm cười, cúi xuống tráp trang sức chọn một trâm cài trâm châu, châu xuyên thật dài rũ xuống. Âu Dương Noãn nhẹ nhàng đem nó ướm thử lên tóc Lâm Nguyên Hình, chỉ cảm thấy quá mức đẹp để quý giá, liền bỏ lại trâm cài.

Sau đó lấy một trâm khổng tước kết hoa thủy tinh nhiều màu thay thế. Khi Lâm Nguyên Hình nói chuyện, dây xuyên thủy tinh nhiều màu trên mái tóc đen nhánh khẽ rung, nhìn thật phần chói mắt.

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: “Biểu tỷ đừng suy nghĩ nhiều quá, ta đâu biết bọn họ đứng nơi đó. Lại sao có thể lường được Hoàng trưởng tôn cũng ở đó? Biểu tỷ, Noãn Nhi cũng không phải thần a!”

“Vậy sao muội lại buông tay?” Lâm Nguyên Hình ngạc nhiên hỏi.

“Biểu tỷ, tỷ biết bơi a! Nếu ta cứ vẫn lôi kéo không buông, tình thế nửa vời này chẳng phải càng khó coi hơn sao?”

Lâm Nguyên Hình: ...

Nha đầu bên cạnh đều cười rộ lên, Lâm Nguyên Hình tức giận trừng mắt với các nàng, mọi người lập tức cúi đầu nín thở. Lâm Nguyên Hình nheo mắt, đánh giá Âu Dương Noãn từ trên xuống dưới: “Hừ, ta nghe rõ ràng muội nói ta buông tay, bây giờ còn muốn gạt ta!”

Âu Dương Noãn cười mà không đáp, nhìn mỹ nhân trong gương, trên mặt hơi hơi nghi hoặc: “Biểu tỷ, có phải gần đây tỷ béo lên hay

không?”

Lâm Nguyên Hình sừng sốt, biểu tình lập tức khẩn trương, nghiêm túc nhìn trong gương nửa ngày mới nói: “Thật sao?”

Âu Dương Noãn phì cười, lấy tay chỉ vào gương: “Vừa rồi ta dùng sức kéo tỳ, cơ hồ dùng khí lực toàn thân cũng kéo không được. Cái này không phải do béo ra thì là gì?”

“Nói bừa!” Quạt tròn trong tay Lâm Nguyên Hình đánh thật mạnh vào tay Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn ai nha một tiếng rồi nói: “Như người ta nói tâm lý vui vẻ thoải mái thì sẽ béo lên. Biểu tỳ phải lập gia đình tự nhiên có nhiều tâm sự. Thật không ngờ vẫn có thể béo lên a!”

“Muội còn nói nữa!” Lâm Nguyên Hình mặt đỏ lên, đứng dậy muốn bắt lấy Âu Dương Noãn, hai người cười chạy quanh phòng.

Nếu lúc ấy Lâm Nguyên Hình không ngã xuống, để mọi người thấy tỳ muội tranh chấp, cho dù tất cả đều do Lâm Nguyên Nhu sai thì người khác cũng sinh ra ấn tượng không tốt với Lâm Nguyên Hình. Biện pháp tốt nhất chính là để cho nàng triệt để trở thành người bị hại.

Chuyện hôm nay tuy rằng có mạo hiểm thì cũng là Binh hành hiểm chiêu. Ngay cả khi có thể nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần vận dụng thích đáng cũng có thể khiến cho mọi người sinh ra chán ghét với Lâm Nguyên Nhu, lại vừa khiến Hoàng trưởng tôn đối với Lâm Nguyên Hình có ấn tượng tốt. Chỉ là những điều này Âu Dương Noãn cũng không tính nói ra.

Hai người đang cười cười nói nói, nha đầu bên ngoài liền tiến vào bẩm báo: “Nhị phu nhân cùng đại tiểu thư đến!”

Lâm Nguyên Hình ném thật mạnh chiếc quạt tròn lên bàn trang điểm, thần sắc nhất thời âm trầm xuống. Khi Âu Dương Noãn cũng đang trầm ngâm thì Lâm Nguyên Hình lạnh lùng nói: “Ta thật sự muốn nghe bọn họ còn gì để nói?”

Lúc bước vào Tương thị tươi cười, Lâm Nguyên Nhu lại hơi vắn vẹo, cơ hồ như có chút áy náy. Tương thị vừa tiến vào liền lôi kéo tay Lâm Nguyên Hình, nhìn từ trên xuống dưới nửa ngày, mùi phần là bộ dáng sầu lo: “Hài tử ngoan, dọa ta sợ muốn chết. Còn sợ con có gì thương tổn chứ?”

Nói xong giọng điệu cũng không hề hoảng loạn, hốc mắt lại đỏ: “Lão thái quân cùng Đại tẩu đều đang tiếp khách nhân, lát nữa mới tới. Ta liền đến trước, với lại chuyện này cũng là do Nhu Nhi của ta không tốt, làm khổ con!”

Vừa rồi bị đẩy xuống hồ, trong lòng Lâm Nguyên Hình khó tránh có chút khúc mắc. Biểu tình của Âu Dương Noãn lại hoàn toàn như không để trong lòng, cung kính đứng một bên nghe bọn họ nói chuyện.

Tương thị trừng mắt với Lâm Nguyên Nhu phía sau: “Còn không mau bồi tội với muội muội!”

Lâm Nguyên Nhu tựa hồ như thập phần áy náy lấy khăn tay lau đi nước mắt vốn không tồn tại, tràn đầy hối lỗi nói: “Hại muội muội rơi xuống nước, là do tỷ tỷ không đúng. Hy vọng muội đại nhân đại lượng, đừng so đo với ta, ta ở đây tạ lỗi với muội!”

Chính bản thân Lâm Nguyên Nhu đã thừa nhận, lại còn tới cửa xin lỗi. Áp lực cùng lửa giận trong lòng Lâm Nguyên Hình tự nhiên không phát được, nàng nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Âu Dương Noãn rồi

hít sâu một hơi, mỉm cười nói: “Tỷ tỷ nói gì vậy? Chỉ là tỷ muội nói với nhau vài câu mà thôi. Tự ta không cần thận rơi xuống nước, cũng là chuyện không lường trước được. Tỷ tỷ sao phải tự mình đến xin lỗi, làm ta thấy thật khó xử...”

Tương thị cười nói: “Cũng là Hình Nhi nhân hậu, nếu đổi lại là người khác chỉ sợ không dễ dàng tha thứ. Nhu Nhi, từ nay về sau người không bao giờ được tùy hứng như vậy nữa! Người là tỷ tỷ, Hình Nhi là muội muội, các người đều là nữ nhi Hầu phủ, mới chân chính là người một nhà. Nha đầu từ bên ngoài đến không cùng một đường, đừng tin lời của mấy kẻ tiểu nhân mà gây bất hòa giữa thân tỷ muội!” Nói xong liền liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn vẫn trầm mặc bên cạnh.

Âu Dương Noãn nghe vậy liền ngẩng mạnh đầu, Lâm Nguyên Nhu đắc ý nhìn nàng nhưng lại thấy Âu Dương Noãn tươi cười: “Nhị cửu mẫu ngồi xuống nói chuyện đi!” Rồi nói với Sơn Cúc: “Nhanh đi châm trà, sao lại đứng ngây ngốc như vậy!”

Thấy Sơn Cúc lên tiếng đáp vâng rồi nhanh chóng bước đi, Tương thị sừng sốt, Lâm Nguyên Nhu cắn chặt khớp hàm. Âu Dương Noãn cư nhiên dám sai sử nha đầu của Lâm Nguyên Hình, đã vậy Lâm Nguyên Hình lại chỉ tươi cười, cơ hồ như một chút dị nghị cũng không có. Hành động này muốn nói rõ với các nàng, ở đây ai mới là người ngoài.

Mặc kệ Tương thị có tâm tư gì nhưng bà ta dù sao cũng là trưởng bối của hai người, làm chuyện đến tạ lỗi với tiểu bối như vậy đã là chuyện khó có được. Các nàng có tức giận thì cũng chỉ có thể đè nén xuống mời Tương thị cùng Lâm Nguyên Nhu ngồi xuống, lại dâng lên mấy món điểm tâm tinh xảo. Âu Dương Noãn cười nói: “Các phu nhân, tiểu thư đều ở phòng khách, cửu mẫu lại đến đây, không biết có tiện không?”

Mặt mày Tương thị xẹt qua tia dị sắc, tươi cười lại thập phần ôn hòa: “Bên kia đang biểu diễn hí khúc, thật sự cũng hơi ồn ào. Ta cũng là mượn lý do đến đây tìm chút thanh tĩnh!”

Nếu bà ta đã nói như vậy tất nhiên là muốn ở lại. Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình nhìn nhau, ánh mắt đều lộ vẻ kỳ quái, lại chỉ có thể kiềm chế, nhẫn nại cùng hai người bọn họ nói chuyện. Ở ngoài mặt thập phần bình thản, thân thiết...

Thời gian qua đi, không khí chậm rãi dịu xuống. Lâm Nguyên Nhu cũng không nói những câu châm chọc khiến người ta chán ghét. Ngược lại cứ hai ba câu lại nâng cao Lâm Nguyên Hình, cũng không quên một câu Âu Dương Noãn, thập phần khiến người ta yêu thích.

Kỳ thật nếu nàng ta không cố ý gây chuyện thì cũng là một mỹ nhân khiến người ta yêu thích. Âu Dương Noãn vừa nghĩ như vậy chợt nghe Tương thị nói: “Nhu Nhi, không phải người nói có mang theo lễ vật bồi tội sao?”

Lâm Nguyên Nhu lấp bắp nói: “Ta sợ hai vị muội muội ghét bỏ, không chịu nhận lấy!” Nói xong phân phó Hương Tú bên cạnh: “Đem lễ vật ta chuẩn bị cho hai vị muội muội xem!”

Hương Tú cầm khay tiến lên, Lâm Nguyên Hình do dự một lát rồi liền vươn tay mở tấm vải đỏ bên trên. Hóa ra là hai túi hương, một cái dùng tơ vàng thêu mẫu đơn, một cái dùng tơ bạc thêu sen xanh, phía dưới đều dùng dây kết châu báu, nhìn thập phần đáng yêu.

“Túi hương này trước đây ta thêu, vốn nghĩ sẽ tặng cho hai muội muội nhưng lại vẫn chưa có cơ hội. Sau này ta lại nhìn thấy Lão thái quân đối tốt với các người, trong lòng không tránh có chút ghen tị nên mới nhất thời hồ đồ làm sai chuyện. Nay ta biết ta đã sai rồi, cũng muốn đem túi hương tặng cho hai muội, tuy rằng không đáng

giá nhưng cũng là tự tay ta làm. Muội muội đừng giận ta nữa, chúng ta sau này sẽ chung sống hòa thuận, được không?” Lâm Nguyên Nhu nói thực đáng thương, đôi mắt hạnh vệt sáng, trong suốt mang theo chút lệ quang.

Lâm Nguyên Hình kinh ngạc nhìn Lâm Nguyên Nhu, còn đối phương lại tràn ngập chờ mong nhìn mình. Lâm Nguyên Hình nhìn túi hương kia, do dự một chút rồi nói: “Nếu là tự tay tỷ tỷ làm, tự nhiên muốn giữ lại. Chúng ta cũng không dám nhận, tỷ vẫn nên giữ lại đi!”

Tương thị liếc mắt với Lâm Nguyên Nhu, nàng ta liền hiểu ý, lập tức đứng lên, chân thành đem túi hương thêu mẫu đơn kia đến trước mặt Lâm Nguyên Hình: “Muội muội không chịu nhận, chính là không tha thứ cho ta!”

Nói xong liền chủ động cởi túi hương trên người Lâm Nguyên Hình xuống, tiện tay giao cho Sơn Cúc bên cạnh, sau đó lại tự mình đeo túi hương mới vào. Lâm Nguyên Hình bị hành động này làm cho kinh ngạc, không thể tưởng tượng được Lâm Nguyên Nhu thế nhưng lại hạ mình đến mức này!

Ánh mắt Lâm Nguyên Nhu sáng trong suốt, môi khẽ nhếch, biểu tình thập phần cố chấp, căn bản là một bộ dáng không chịu bị cự tuyệt.

Tương thị cũng cười nói: “Tỷ muội tình thâm, như vậy mới đúng! Ta nhìn thấy các người như vậy, cũng yên tâm!”

Lâm Nguyên Nhu thấy Lâm Nguyên Hình không cự tuyệt nữa, nhận lấy túi hương mới lộ ra tươi cười, nhìn Âu Dương Noãn nói: “Noãn Nhi, người cũng nhận cái này đi. Hương phấn này cũng là tự tay ta làm a!”

Âu Dương Noãn nhìn nụ cười của Lâm Nguyên Nhu, biểu tình thán

nhiên, quay mặt nhìn túi hương trên khay, không lộ hỉ giận. Lâm Nguyên Nhu lập tức cắn môi, tựa hồ như có chút tổn thương lòng tự trọng.

Lâm Nguyên Hinh cũng không muốn tình hình quá căng thẳng, dù sao nàng ta cũng hy vọng Âu Dương Noãn có thể ở lại Hầu phủ làm bạn với mình thêm một thời gian. Cho nên liền nhẹ nhàng giặt ống tay áo Âu Dương Noãn, nàng nhìn đối phương một cái rồi chậm rãi tươi cười, cũng là tứ lượng bạt thiên cân nói: “Nếu đã như vậy, thì cung kính không bằng tuân mệnh!” Nói xong nàng liền để Hồng Ngọc nhận lấy túi hương.

(Tứ lượng bạt thiên cân: bốn lượng địch ngàn cân)

Nàng tuy rằng không có đeo nhưng là vẫn nhận lấy. Tương thị cười khế, trong cặp mắt sắc sảo kia lóe ra vô số khôn khéo cùng lợi hại: “Như vậy mới tốt!”

Nói xong thì đứng lên nhìn Lâm Nguyên Nhu nói: “Tỷ muội các người cứ ngồi nói chuyện, ta đi trước. Đi trong hoa viên dạo một vòng!” Nói xong khế thâm ý nháy mắt với Lâm Nguyên Nhu, rồi khế mỉm cười cầm lấy tay nha đầu rồi đi.

Âu Dương Noãn nhìn bóng dáng Tương thị, hơi hơi trầm ngâm một lát mới cười nói: “Hai vị tỷ tỷ ngồi nói chuyện, ta đi một lát rồi sẽ quay lại!”

Nói xong liền đứng dậy, làm bộ phải rời đi. Lâm Nguyên Nhu cũng lập tức đứng lên: “Đợi chút!” Ngữ khí thể nhưng lại có chút vội vàng luống cuống.

Âu Dương Noãn nhìn Lâm Nguyên Nhu cười, trong lòng nàng ta khế lộp bộp, nhất thời không biết nói gì.

Âu Dương Noãn làm bộ như không phát hiện ra vẻ khác thường của Lâm Nguyên Nhu, kỳ quái hỏi: “Nhu biểu tử, tử làm sao vậy?”

“Noãn Nhi...muội muốn đi đâu?”

Tương thị cố ý muốn Lâm Nguyên Nhu trong thời gian này một chút cũng không rời Âu Dương Noãn. Thế nhưng bây giờ nàng đứng dậy đi, vạn nhất kế sách bất thành, chẳng phải hỏng đại sự rồi sao?

Trong lòng Lâm Nguyên Nhu nghĩ vậy, ánh mắt lại càng vội vàng. Âu Dương Noãn thu hết vào mắt, ánh mắt có chút trầm xuống.

Chương 171: Phần trư cật lão hổ (2)

Âu Dương Noãn cười khiêm tốn, không nhanh không chậm nói: “Vô công bất thụ lộc! Ta nhận lễ vật của biểu tỹ, tất nhiên cũng phải có lễ vật đáp lại!”

(Vô công bất thụ lộc: không có công lao thì không nhận bổng lộc)

Trở về Mộng vũ lâu? Nháy mắt mặt Lâm Nguyên Nhu liền trắng bệch, lập tức mở miệng nói: “Có gì quan trọng đâu mà Noãn Nhi phải tự mình đi, cứ để nha đầu bên người về lấy là được rồi!”

Âu Dương Noãn tươi cười lại càng ôn nhu: “Vật này thập phần trân quý, bọn nha đầu tay chân vụng về, vạn nhất làm hỏng thì rất đáng tiếc!” Nhìn sắc mặt Lâm Nguyên Nhu càng thêm cổ quái thì cười nói: “Nhu biểu tỹ hình như sợ ta đi mất, có lý do gì sao?”

Lâm Nguyên Nhu dù sao cũng còn trẻ, xử sự không bằng Tương thị thủ đoạn khéo léo đưa đẩy. Nghe xong lời này thì sững sốt, cố gắng cả buổi mới nặn ra nụ cười tự nhiên: “Ta...ta...ta chỉ là mới vừa hòa hảo với hai muội nên tự nhiên muốn nói nhiều hơn một chút!”

Âu Dương Noãn nhìn thần sắc đối phương, hơi hơi gật đầu, cố ý lấy túi hương từ tay Hồng Ngọc thưởng thức. Quả nhiên nhìn thấy sắc mặt Lâm Nguyên Nhu hơi hơi thay đổi, nàng cười nhẹ tựa hồ như không phát hiện ra điều gì, lại đem túi hương đưa cho Hồng Ngọc, nói: “Nếu biểu tỹ muốn giữ ta lại nói chuyện, ta cũng không đi nữa. Hồng Ngọc, người đem cái tráp gỗ cây tử đàn trong phòng ta mang qua đây!”

Lúc Âu Dương Noãn nói chuyện thì đưa lưng về phía Hồng Ngọc, bàn tay khẽ bóp bóp túi hương, làm ra một ký hiệu kỳ quái. Hồng Ngọc hiểu ý, nhanh chóng gật đầu, cung kính nói: “Dạ!”

Lâm Nguyên Nhu lúc này mới nhẹ nhõm thở ra một hơi. Lâm Nguyên Hình ngồi bên cạnh nhìn, trên mặt cũng không biểu lộ vẻ ngạc nhiên.

Lâm Nguyên Nhu vốn cũng không muốn để Hồng Ngọc rời đi, nhưng lại cảm thấy người cần chân chính đề phòng chính là Âu Dương Noãn giao hoạt nên cũng không quá để ý Hồng Ngọc.

Âu Dương Noãn cũng không vạch trần Lâm Nguyên Nhu, chỉ dịu dàng nhìn Lâm Nguyên Hình nói: “Hình biểu tỳ, túi hương này...”
Nàng chủ động đi ra phía trước, đảo mắt qua Lâm Nguyên Nhu vẫn ngồi yên không nhúc nhích, nửa điểm cũng không lộ ra bộ dáng lo lắng, lúc này mới ngừng chân, đoan trang nói: “Đúng là rất đẹp!”

Sau đó ba người cùng ngồi uống trà, lát sau liền nhìn thấy Hồng Ngọc bưng tráp tiến vào, cung kính dâng lên cho Lâm Nguyên Nhu. Lâm Nguyên Nhu có thứ gì tốt mà chưa từng nhìn qua, nàng ta căn bản sẽ không để vào mắt, lúc này tùy ý nhìn một cái hai mắt ngược lại càng sáng ngời: “Noãn Nhi, muội muốn tặng ta cái này sao?”

Trong tráp là một đoá mẫu đơn bằng thủy tinh trong suốt dùng để cài đầu, sáng rọi, rung động lòng người. Ngay cả khi Lâm Nguyên Hình đã nhìn thấy rất nhiều trang sức đẹp đẽ, quý giá nhưng khi nhìn thấy đoá mẫu đơn này thì hai mắt không khỏi sáng ngời.

Âu Dương Noãn cười nói: “Phải, đoá hoa này cài lên đầu không những rất giống hoa thật, lại còn có thể tản mát mùi hương thơm ngát khiến lòng người say mê. Không biết Nhu tỳ tỳ có thích không?”

Lâm Nguyên Hình liền hớn hờ cười tươi: “Thích! Làm sao có thể không thích được chứ?” Nhưng khi thấy Âu Dương Noãn đang mỉm cười nhìn mình thì lập tức bày ra gương mặt rụt rè, lệnh cho Hương Tú nhận lấy. Bộ dáng kia như là sợ Âu Dương Noãn đổi ý.

“Biểu tỳ không ngại cài thử lên chứ?”

Tròng mắt Lâm Nguyên Nhu vừa chuyển, nhìn Âu Dương Noãn nói: “Noãn Nhi cũng đeo túi hương ta tặng lên người đi!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, phân phó Hồng Ngọc đem túi hương mang tới rồi tự đeo vào hông. Lâm Nguyên Nhu không nghi ngờ gì nữa, cũng đem mẫu đơn cài lên tóc, lại cố ý đi vào nội thất nhìn vào gương đánh giá một lúc mới lộ ra bộ dáng vừa lòng.

Lâm Nguyên Hình càng nhìn càng thấy kỳ quái, không biết Âu Dương Noãn muốn làm cái gì? Túi hương kia cũng không phải thứ gì đáng giá, vì sao lại dùng mẫu đơn thủy tinh quý trọng để đáp lễ?

Hồng Ngọc khẽ liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn, rồi cười nói: “Tiểu thư! Lúc nô tỳ đi vào thì gặp Trịnh mama, nói là Lão thái quân muốn mời các tiểu thư cùng đi ẩm yến!”

“Cái này....không được thỏa đáng lắm!” Lâm Nguyên Nhu từ trong nội thất đi ra, nghe vậy liền nói: “Hình nhi sắp xuất giá rồi, nếu đi ra ngoài đụng phải ai ngược lại không tốt. Chi bằng chúng ta cứ ở lại đây nói chuyện cũng được!”

Lời này dĩ nhiên là muốn giữ Âu Dương Noãn lại, như vậy càng khiến người ta thêm nghi hoặc. Lâm Nguyên Hình suy nghĩ một lát rồi khẽ cười nói: “Ta ở lại đây, hai người cứ đi đi!”

Tương thị nói qua, khi nào bố trí xong mọi việc sẽ đến thông báo.

Lâm Nguyên Nhu lo lắng bây giờ vẫn còn sớm, đang muốn nói thêm thì liền thấy Âu Dương Noãn nâng cánh tay Lâm Nguyên Nhu, cười nói: “Đều là nội quyến, không sao đâu! Hình biểu tỳ đi cùng chúng ta đi!”

Biểu tình Lâm Nguyên Nhu hơi hơi cứng đờ, liền không nói gì nữa.

Yến hội của chư vị phu nhân, tiểu thư được đặt trong hoa viên, vốn là vừa nghe diễn vừa ăn uống nói chuyện. Sau đó Lão thái quân nói hát diễn xướng đầu đầu nên mọi người liền ngừng diễn, ngồi một chỗ nói chuyện.

Âu Dương Noãn mới tới gần đã nghe trong hoa viên truyền đến tiếng cười nói xôn xao. Nàng đi qua hai chậu đình hương, rồi lại xuyên qua hoa chi liền nhìn thấy một nhóm tiểu thư mỹ mạo trẻ tuổi ngồi trong vườn hoa, bất giác khiến người ta hoa cả mắt.

Thấy ba người Âu Dương Noãn vừa đến, sóng mắt Từ Minh Hi nam an công phủ khẽ đảo, quạt tròn sa mỏng vẽ mẫu đơn nhẹ nhàng phe phẩy, cười nói: “Hôm nay yến khách, ba vị là chủ nhân gia a! Sao chớp mắt lại không thấy đâu, thật khiến người ta tò mò!”

Lâm Nguyên Nhu sừng sốt, nhất thời trên mặt có chút hồng. Sợ đối phương tiếp tục truy vấn nên nhanh chóng nói: “Không phải đã đến đây rồi sao?”

Chu Ngưng Bích hưng trí dạt dào, còn không giấu được mà khen ngợi: “Các người tới chậm, chúng ta vừa được thưởng thức giao nhân châu Thánh Thượng ban cho Hầu gia. Thật tiếc các người lại không được nhìn thấy, vật kia quả thực là rất đẹp, bóng loáng, ban ngày cũng phát sáng rực rỡ. So với những viên minh châu mà ta từng thấy thì đẹp hơn rất nhiều, thật sự là bảo vật hiếm có....”

Từ Minh Hi liền chê cười nàng ta: “Chuyện đã qua lâu người còn nhớ mãi không quên, người cũng thật là!”

Âu Dương Noãn nghe đến đó liền nhìn về phía Hồng Ngọc, Hồng Ngọc không dấu vết gật gật đầu với nàng. Trong lòng nàng nhất thời hiểu ra, đáy mắt không tự chủ được lộ ra tia cười lạnh.

Lâm Nguyên Hình cùng Âu Dương Noãn một trước một sau ngồi xuống. Lâm Nguyên Nhu bên cạnh vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn. Lúc này Thôi tiểu thư bên kia cười hướng nàng ta ngoắc ngoắc, ý bảo cùng qua đây ngồi nhưng Lâm Nguyên Nhu lại làm như không thấy, ngược lại nhìn Âu Dương Noãn nói: “Ta ngồi cùng hai người!”

Lời vừa thốt ra liền khiến các tiểu thư cảm thấy kỳ quái, ai cũng biết Đại phòng cùng Nhị phòng Trấn quốc hầu phủ tranh đấu nhiều năm không ngớt, quan hệ giữa Lâm Nguyên Nhu cùng Lâm Nguyên Hình cũng không vừa mắt, sao đột nhiên lại trở nên tốt như vậy?

Ngồi ở chính vị, Lão thái quân đang cùng vài vị phu nhân công hầu nói chuyện. Tựa hồ như có chút lơ đãng đảo mắt qua nơi này, Chu thái quân bên cạnh hỏi: “Sao hôm nay không thấy Tam phu nhân đâu?”

Trầm thị nhìn thoáng qua ánh mắt Lão thái quân vừa chuyển đến mấy vị tiểu thư, thay bà trả lời: “Lão thái thái Mạnh gia vừa mới qua đời nên Tam lão gia đã mang theo Tam phu nhân cùng tử nữ về chịu tang. Hôm nay cũng tính trở về gấp nhưng không kịp!”

Bên này, đối với đề nghị của Lâm Nguyên Nhu, Lâm Nguyên Hình cười nói: “Ở đây đã chật chỗ rồi, tỷ tỷ qua bên Thôi tiểu thư ngồi đi!”

Tươi cười trên mặt Lâm Nguyên Nhu lập tức cứng đờ, trong lòng

vừa âm thầm mắng Lâm Nguyên Hình vừa phẫn nộ qua bên kia ngò.

Các vị tiểu thư cũng chỉ kinh ngạc trong nháy mắt, rất nhanh liền ngò cùng một chỗ nói chuyện cười rộ lên. Lúc Chu Ngưng Bích nói đến chuyện thàng trước Trần Lan Hình của Võ quốc công phủ xuất giá thì bên ngoài đột nhiên xôn xao.

Trịnh mama từ bên ngoài hoa viên tiến vào, sắc mặt có chút âm trầm, ngữ thanh lại hơi loạn: “Lão thái quân, Nhị lão gia dẫn theo rất nhiều khách nhân đến đây. Còn có...còn có không ít thị vệ!”

Nghe vậy trên mặt Tương thị lộ ra tươi cười không dễ phát hiện, trong miệng lại oán trách nói: “Lão gia đây là đang muốn làm gì? Nơi này đều là nữ khách, lão gia lại mang nhiều nam tử như vậy tiến vào. Chẳng phải là không đúng quy củ sao?”

Trầm thị lạnh lùng nhìn bà ta, cao giọng nói: “Không bằng mời Nhị đệ chờ một chút, để cho các vị phu nhân cùng tiểu thư tránh mặt trước!”

“Một người cũng không được đi!” Ngay lúc này đột nhiên nghe thấy một đạo âm thanh nghiêm khắc truyền đến từ đó không xa.

Âu Dương Noãn vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Lâm Văn Uyên đang hùng hùng hổ hổ dẫn đầu, phía sau hắn là sắc mặt ngưng trọng của mấy người Hoàng trưởng tôn, sau nữa thế nhưng lại có vô số thị vệ mang theo bội kiếm.

Chúng vị tiểu thư nào đã thấy qua cảnh tượng như vậy, Chu Ngưng Bích vốn đang nói chuyện cả kinh run lên, chén hoa trong tay không khống chế được mà rơi xuống. Những người khác không khỏi nghị luận, khe khẽ nói nhỏ, không biết đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Một mảnh hỗn độn rối tung, Âu Dương Noãn bùng ly rượu lên. Lâm Nguyên Hình lôi kéo tay áo nàng, thấp giọng nói: “Noãn Nhi, muội nói xem đã xảy ra chuyện gì?”

Âu Dương Noãn mỉm cười, chủ động vì Lâm Nguyên Hình mà châm một ly, ánh mắt trong suốt nói: “Rượu hoa này được làm từ hơn mười loại hoa cỏ trân quý, trải qua ngàn ngày chưng cất mới có được. Mấy trăm đóa hoa tươi cũng chỉ cất được vài giọt, Biểu tỷ trăm ngàn lần đừng lãng phí a!”

Lâm Nguyên Hình bị vẻ mặt bình tĩnh của Âu Dương Noãn cuốn hút, trong lòng vì vậy mà yên tâm hơn.

Lâm Nguyên Nhu đứng một bên nhìn, cười lạnh một tiếng ‘Các người cứ tranh thủ thưởng thức khi còn có thể đi!’

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Nơi này nhiều nữ khách như vậy, người sao có thể vô lý làm loạn ở đây?” Lão thái quân trầm mặt xuống, thanh âm nghiêm khắc.

Lâm Văn Uyển hướng Lão thái quân tạ lỗi sau đó lớn tiếng nói với các vị phu nhân, tiểu thư: “Làm phiền các vị rồi. Chuyện là hôm nay Thánh Thượng ban cho Hầu phủ một viên minh châu, vừa rồi Đại ca có sai người mang tới cho các vị thưởng thức. Nhưng khi mang về thì phát hiện minh châu đã bị đánh tráo. Vừa rồi ta đã phong tỏa tiền viện, các nam khách đã có kiểm tra qua nhưng không phát hiện. Như vậy minh châu nhất định ở sau hậu viện!”

Hắn liếc mắt nhìn mọi người chung quanh, nói từng chữ từng chữ một: “Nhất định là ở trên một người nào đó đang đứng đây!”

“Vớ vẩn!” Chu lão thái quân Định xa công phủ nhất thời giận dữ, “Ý của người nói chúng ta trộm sao?”

Lão thái quân vội nói: “Lão tử tử đừng tức giận! Văn Uyên, người cũng quá làm càn rồi! Ngồi ở đây có rất nhiều người là trưởng bối của người, có chuyện gì cũng không đến phiên người hồ ngôn loạn ngữ! Đại ca người đâu?”

Khóe miệng Lâm Văn Uyên lộ ra tia lãnh ý, biểu tình trên mặt cũng lạnh nhạt: “Lão thái quân, Đại ca vừa rồi ầm rượu, thân mình có chút không khỏe nên đã đi nghỉ ngơi cho nên việc này ta sẽ chủ trì. Các vị phu nhân, tiểu thư! Viên minh châu này là do Thánh Thượng ban cho, quý trọng vô cùng, vừa mới đưa vào phủ đã bị trộm. Lấy trộm Thánh vật không phải tội nhỏ, nếu vị tiểu thư nào nhất thời thấy thích mà cầm lên xem thì hiện tại nhân dịp này mau chóng trả về. Bằng không nếu như để ta tìm được trên người nào, một khi bẩm báo lên Bệ hạ thì chuyện liền không còn đơn giản như vậy nữa!”

Các vị phu nhân tiểu thư nhìn qua hoa viên bị bao vây chặt như nêm cối, sắc mặt liền hoảng sợ. Các nàng tất nhiên không thể tưởng được, chỉ là thưởng thức một viên minh châu lại xảy ra chuyện này.

Lâm Văn Uyên lúc này liền không nhanh không chậm nói: “Nếu mọi người đều nói không có....vậy thứ cho ta phải lục soát. Nếu đến lúc đó điều tra viên minh châu ở trong tay ai thì đừng trách Lâm gia vô tình!”

Tất cả mọi người đều cả kinh, tội danh trộm cắp Thánh vật là tội lớn, ở đây ai có thể gánh vác nổi? Trong nhất thời, ngay cả Chu thái quân mặt đầy giận dữ vừa rồi cũng không nói gì nữa.

Nghe đến đây, Chu Ngưng Bích vụng trộm nói nhỏ với Chu Ngưng Ngọc: “Ta bất quá là chỉ sờ sờ hạt châu kia, bọn họ sẽ không trách tội lên người ta chứ?”

Tươi cười của Chu Ngưng Ngọc có chút ngẩn ra: “Cái này....không thể nào!”

“Chu tiểu thư cần gì lo lắng! Người nên lo lắng chính là tặc nhân kia kia!”

Lâm Nguyên Nhu ôn hòa nói xong liền nghiêng đầu liếc mắt về phía hai người Âu Dương Noãn. Nhưng nàng lại làm như không nghe thấy, chỉ cúi đầu thưởng thức rượu hoa.

Lâm Văn Uyên lại cao giọng nói: “Nếu đã như vậy, nếu có gì đặc tội mong các vị thứ lỗi!” Hắn nói xong cũng không chờ mọi người kịp nói gì liền hướng thị vệ nháy mắt, những người đó liền bắt tay vào điều tra.

Chương 172: Phần trư cật lão hổ (3)

Lão thái quân ném mạnh ly rượu xuống đất, ‘ba’ một tiếng thanh thúy vang lên, mảnh nhỏ văng khắp nơi. Bọn thị vệ giật mình dừng lại, Lão thái quân quát: “Lớn mật! Trấn quốc Hầu phủ là chỗ nào? Có thể cho người nói soát liền soát sao? Đang ngồi đây đều là nữ khách, người dám động thủ một cái xem!”

Đang ngồi đây không phải là phu nhân công hầu thì cũng là thiên kim quý tộc, sao có thể để nam tử tới gần? Lâm Văn Uyên cũng không hoảng, lạnh lùng nói: “Vậy mời các vị đi vào nội thất để nha đầu soát người là được!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Lâm Chi Nhiễm đang đứng trong đám người liền lạnh lùng nói: “Đang ngồi đây đều là phu nhân tiểu thư cao quý cành vàng lá ngọc, sao có thể để người tay chân vụng về đụng vào? Yêu cầu của Nhị thúc có chút quá đáng, thúc cho rằng nữ quyến ở đây là tặc nhân, nếu bị người ngoài biết được Hầu phủ vô lễ như vậy, sau này ai còn dám đến đây làm khách?”

Lâm Văn Uyên mỉm cười, không chút hoang mang nói: “Minh châu này là bị trộm ở Hầu phủ, nếu Thánh Thượng truy cứu tội danh khinh miệt thánh ý, đến lúc đó ai sẽ chịu đây?”

Âu Dương Noãn nghe vậy cười lạnh. Hóa ra là thế? Hóa ra Lâm Văn Uyên có chủ ý như vậy! Hắn vẫn luôn tâm tâm niệm niệm tước vị, nhưng đại phòng có con trai, tước vị Hầu gia sao có thể dễ dàng đến lượt hắn?

Chỉ có đại phòng phạm tội bị đoạt tước vị, hãn mới có cơ hội leo lên vị trí Trấn quốc hầu. Vật Hoàng đế ban tặng, chắc chắn phải cả đời cung phụng gìn giữ nhưng ngay hôm ban cho lại bị mất, như vậy ít nhất đại phòng cũng sẽ mắc tội danh bảo quản không tốt. Phạt nặng hay nhẹ đều ở một ý niệm của Hoàng đế, đến lúc đó cho dù như thế nào thì người có lợi vẫn là hãn.

Hoàng trưởng tôn Tiểu Diễn nhíu mày nói: "Lâm Thượng Thư, người hôm nay xử sự như vậy, xác thực là không ổn!"

Lâm Văn Uyên giống như sớm đoán được Tiểu Diễn sẽ phản đối liền bày ra vẻ trầm ngâm rồi nói: "Nếu như vậy....thì đành tìm biện pháp khác vậy. Người đâu, mang chó săn lại đây!"

Mọi người nghe vậy liền thất sắc nhìn nhau.

Tiểu Thiên Diệp cười lạnh không nói, hãn mơ hồ đoán được Lâm Văn Long muốn diễn trò gì. Chỉ là lúc này hãn chỉ nghĩ mọi chuyện trước mắt bất quá là vì ông ta nhắm đến tước vị mà thôi.

Tiểu Thanh Bần nhẹ giọng hỏi Tiểu Thanh Huyền: "Đại ca, người xem làm sao bây giờ?"

Tiểu Thanh Huyền nhìn thoáng qua biểu tình đậm bạc của Minh quận vương rồi thản nhiên nói: "Chờ!"

Bọn nha hoàn bận rộn, vội vàng bày biện ghế ngồi. Những nam khách tôn quý bị Lâm Văn Uyên mời đến xem vở kịch này đều ngồi cách xa nhóm nữ khách, cơ hồ tạo thành thế giằng co.

Tiểu Diễn tuy rằng còn mang theo ý cười thản nhiên nhưng trong ánh mắt đã lạnh như băng: "Người nói xem, đây là định bày trò gì?"

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa hơi hơi hiện lên vẻ trào phúng thần nhiên:
“Cái này...Hoàng trưởng tôn có thể đi hỏi Lâm thượng thư đại nhân!”

Qua một tuần trà, chó săn liền được dẫn vào, là một con chó cao gần nửa người, lông đen nhánh. Lâm Văn Uyên vỗ vỗ tay, thị vệ liền đem cái tráp từng đựng viên minh châu đến cho nó ngửi. Sau một lúc lâu, liền theo mùi của viên minh châu đi tìm.

Cái mũi của con chó đi qua mỗi vị tiểu thư rồi đột nhiên hung mãnh kêu lên với Chu Ngưng Bích, nàng ta kinh hô một tiếng, cơ hồ như muốn té xỉu. Chu Ngưng Ngọc bên cạnh nhanh chóng giải thích: “Tỷ ta từng chạm qua minh châu kia, chắc là vẫn còn vương hương khí!”

Mọi người liền cười vang, Tiểu Thanh Bần thấy Chu Ngưng Bích hoa dung thất sắc liền nhất thanh cười lớn khiến Chu Ngưng Bích hung tợn nhìn chăm chăm.

Tiểu Thanh Huyền đẩy đẩy tay hấn, nhắc nhở hấn phải có chừng mực. Tiểu Thanh Bần thề lưởi, tỏ vẻ bản thân thực vô tội, nhưng lại nhịn không được mà cười càng lớn hơn.

Lúc chó săn đến bên người Âu Dương Noãn, tiếng sủa lại càng lợi hại hơn. Lâm Văn Uyên lạnh lùng cười, trong lòng Tương thị vui mừng. Lâm Nguyên Nhu cố gắng kiềm chế tươi cười trên mặt, cố ý kinh hô: “Đây là có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ minh châu ở trên người người?”

Chó săn vẫn không ngừng sủa với Âu Dương Noãn, Tương thị làm bộ như vô tình phát hiện ra cái gì, thất thanh nói: “Noãn Nhi, con chó kia hình như là hướng bên hông người mà sủa?”

Lâm Nguyên Nhu giống như bắt được nhược điểm trí mạng của Âu

Dương Noãn liền lộ ra tươi cười tàn nhẫn. Lâm Văn Uyên đến trước mặt Âu Dương Noãn, ngạo mạn nói: “Noãn Nhi, bên hông người đeo cái gì?”

Âu Dương Noãn mỉm cười, từ từ nói: "Đây là túi hương hôm nay Nhu tử tử tặng cho ta!"

Lâm Văn Uyên nhíu mày nhìn Lâm Nguyên Nhu một bên, nàng ta cao giọng nói: “Đúng vậy, ta tặng hai túi hương, một cái cho Hình Nhi, một cái cho Noãn Nhi. Chỉ là, sao con chó lại chỉ sủa với Noãn Nhi?”

Ánh mắt hoài nghi của mọi người đều dừng trên người Âu Dương Noãn. Ánh mắt kia từng đợt từng đợt mang đến cảm xúc không rõ khiến lòng người cảm thấy lạnh lẽo. Tiểu Thanh Bần mở đầu nói: “Các người nhìn nàng như vậy làm gì? Âu Dương tiểu thư tuyệt đối không phải kẻ trộm!”

Thanh âm vang vọng trong hoa viên tĩnh mịch khiến Tiểu Thanh Huyền lập tức có ý niệm muốn đánh cho đệ đệ bất tỉnh. Lâm Văn Uyên cười lạnh nói: “Chỉ đơn giản là túi hương sao? Ta thấy Noãn Nhi người vẫn nên đem túi hương này trình ra đi!”

Lâm Nguyên Hình nghe vậy thì quá sợ hãi, túi hương này là do Lâm Nguyên Nhu đưa, thế nhưng lại nháo ra chuyện mất trộm mình châu. Lâm Văn Uyên lại khí thế bức người, một loạt sự kiện này tất cả đều có liên hệ với nhau. Nàng đột nhiên ý thức được, tất cả mọi chuyện đều đã được an bài!

Lâm Nguyên Hình cầm lấy cánh tay Âu Dương Noãn, hoảng loạn trong lòng thông qua ngón tay nắm chặt lấy. Âu Dương Noãn nhìn đối phương trấn an, ngược lại ngẩng đầu đứng lên, thản nhiên nói: “Nói như vậy là Nhị cửu cửu hoài nghi ta trộm sao?”

Lão thái quân tức giận nói: "Lâm Văn Uyên! Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?"

“Chỉ là đề phòng vạn nhất thôi! Nếu Noãn Nhi trong lòng không có quỷ thì để ý làm gì? Phải chủ động đem túi hương ra mới phải!” Lâm Văn Uyên hoàn toàn không để ý đến Lão thái quân đang phẫn nộ, từng bước ép sát, một bàn tay đã công khai đến trước mặt Âu Dương Noãn.

Cánh tay này, to lớn, đầy vết chai sạn của người thường xuyên tập võ, mang theo một loại sức mạnh không đạt được mục đích thì không bỏ qua. Âu Dương Noãn nhìn, chỉ mỉm cười nói: “Nhị cửu cửu, túi hương này là do Nhu biểu tỳ đưa, cửu cửu nói những lời này chẳng phải hoài nghi cả tỳ ấy sao?”

Ánh mắt Lâm Văn Uyên tựa như đao khắc lên người Âu Dương Noãn: “Lễ vật đã đeo lên người ngươi, chẳng lẽ người khác còn có thể động tay?”

Lâm Văn Uyên sớm đã có chuẩn bị, thiết kế sẵn một cái bẫy, giờ chỉ còn chờ nàng nhay xuống. Một khi kiểm tra trong túi hương đeo trên người có viên minh châu thì tội danh trộm cắp liền được chứng thực.

Cho dù ở Hoàng đế nơi đó có miễn cưỡng thoát tội thì thanh danh cũng bị hủy. Minh châu nếu đã ban cho Trấn quốc Hầu phủ, giữ gìn nó là bổn phận của Lâm Văn Long. Đến lúc đó Tần vương lại nhúng tay vào gán tội danh không giữ gìn thánh vật an toàn, coi thường Thánh ý. Nếu Hoàng đế trách tội xuống thì có mười Lâm Văn Long cũng không chịu nổi trách nhiệm.

Nhìn Lâm Văn Uyên bày ra vẻ mặt khiến người ta sợ hãi thì Âu Dương Noãn lại chỉ nhẹ cười ra tiếng: “Nhị cửu cửu sao phải tức

giận như vậy? Muốn xem liền xem đi!” Nói xong liền cởi túi hương tùy ý đưa cho Lâm Văn Uyên.

Lâm Văn Uyên cười lạnh, cầm túi hương trong tay xem xét, nhưng rồi bỗng nhiên lại sững sờ tại chỗ: “Cái này....chuyện này sao có thể?”

Hắn luống cuống như vậy bởi vì trong túi hương chỉ có một đoá hoa Ngọc Lan trắng sao khô, còn lại....cái gì cũng không có.

Lâm Văn Uyên không dám tin đem túi hương xem đi xem lại mấy lần. Càng xem sắc mặt càng trắng, Lâm Nguyên Nhu bên kia cũng bước nhanh tới, cùng nhau lật đi lật lại túi hương.

Bên trong túi hương này quả thật từng có viên minh châu, tất nhiên sẽ còn lưu lại mùi. Chó săn này cũng vì vậy mà sủa, nhưng bọn họ lại không nghĩ rằng bên trong cái gì cũng không tìm được, không hoảng mới lạ.

“Không đúng....nhất định là có a!” Lúc Lâm Nguyên Nhu buột miệng nói xong mới phát hiện ánh mắt mọi người đều đang nhìn mình, nhất thời liền đỏ mặt, nói: “Ý ta là, nếu chó săn sủa lợi hại như vậy thì chắc là phải có vấn đề!”

“Soát xong rồi!” Âu Dương Noãn thản nhiên nhìn Lâm Nguyên Nhu, ánh mắt sắc bén dị thường. Nhìn thấy trán nàng ta đã thấm mồ hôi lạnh thì cười nói: “Nhị cửu cửu, như vậy có thể chứng minh ta trong sạch chưa?”

Lâm Nguyên Hình vẫn còn xem xét túi hương kia, cơ hồ như mỗi sợi tơ cũng muốn lôi ra nhưng lại vẫn không tìm thấy gì. Đúng lúc này, chó săn đột nhiên giãy khỏi tay thị vệ hướng thẳng vào Lâm Nguyên Nhu. Nàng ta không chút phòng bị, cả người bị ngã xuống đất, nhất

thời hết lên. Tất cả mọi người nhìn một màn này đều sợ ngây người.

"Phụ thân! Cứu mạng! Cứu mạng a!"

Chó săn liều mạng hướng lên đầu Lâm Nguyên Nhu, cơ hồ đem mái tóc như mây đều lôi rối mù. Mọi người bỗng nhiên đều cười vang, cười còn lớn hơn Chu Ngưng Bích lúc nãy, cơ hồ như mất hết dáng vẻ thiên kim quý tộc.

Lâm Nguyên Nhu kinh hô không ngừng, Tương thị cũng kinh hoảng thất sắc. Lâm Văn Uyên muốn hét lớn ra lệnh cho chó săn kia buông ra! Hương Tú cùng Hoa Lan lập tức đến dìu Lâm Nguyên Nhu mới lao đảo đứng lên.

Bởi vì toàn bộ búi tóc đều xoắn tung nên tất cả trang sức trên đầu cũng đều rơi xuống đất. Chó săn kia lại sủa một tiếng, muốn chạy qua. Cũng may thị vệ chặt chẽ giữ lại, nếu không lại dọa mọi người. Chỉ là cứ như vậy, ánh mắt mọi người đều nhìn xuống đất. Bỗng nhiên Chu Ngưng Bích kinh hô: "Mọi người xem!"

Lâm Nguyên Nhu đang cúi đầu sửa sang lại quần áo, đột nhiên nghe thấy mọi người kinh hô. Nàng ta ngẩng đầu, hoàn toàn hồ đồ, không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Vì sao tất cả mọi người đều dùng ánh mắt hèn mọn kỳ dị như vậy để nhìn mình?

Lâm Nguyên Nhu ngây ngốc nhìn theo ánh mắt của bọn họ nhìn xuống đất liền thấy bên trong đồng trang sức có một đoá mẫu đơn thuỷ tinh bị đập nát. Một viên minh châu bất ngờ lăn ra, lẳng lẳng nằm dưới ánh mặt trời, tản mát ánh sáng nhu hoà đẹp mắt.

"Chuyện này sao có thể?" Lâm Nguyên Nhu tóc tai bù xù, cơ hồ như luống cuống lớn tiếng kêu lên. Sao có thể? Rõ ràng mình đã thật cẩn thận đặt nó vào trong túi hương, sao có thể xuất hiện ở đây?

“Là nàng! Là nàng tặng ta hoa thủy tinh này!” Lâm Nguyên Nhu kinh thanh nói, chỉ vào Âu Dương Noãn.

Tiểu Diễn đột nhiên lạnh lùng nói: “Lâm thượng thư, nữ nhi nhà ngươi vừa rồi đẩy phi tử tương lai của ta xuống hồ không nói. Bây giờ còn nổi điên như vậy, ngươi định cứ mặc kệ cho phép nàng làm càn sao? Đây là quy củ gia giáo nhà ngươi sao?”

Lâm Văn Uyên cùng Tương thị liếc mắt nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra biểu tình kinh hãi. Lâm Văn Uyên nháo ngôn lập tức phản ứng lại, lớn tiếng quát: “Còn không mau đỡ lấy tiểu thư các ngươi!”

Hương Tú cùng Hoa Lan lập tức bước hết, dùng hết sức nắm lấy cánh tay Lâm Nguyên Nhu, khiến nàng ta tỉnh táo lại. Tương thị bước nhanh đến trước mặt Lâm Nguyên Nhu, lạnh lùng nói: “Nhu Nhi!”

Lâm Nguyên Nhu rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, nàng ta chỉ vào Âu Dương Noãn nói: “Là ngươi tặng ta hoa thủy tinh! Là ngươi oan uổng ta!”

Âu Dương Noãn nghe vậy thì sửng sốt, nhất thời lộ ra thần sắc ủy khuất. Lâm Nguyên Ninh tức giận nói: “Nhu tử tử sao lại nói vậy? Ngươi tặng chúng ta túi hương, chúng ta liền đáp lễ ngươi một đoá mẫu đơn thủy tinh, chính là muốn biểu đạt tâm ý. Bây giờ xảy ra chuyện, sao lại trách lên người Noãn Nhi?” Nàng một câu hai câu đều nói chúng ta, như vậy không chút do dự đứng cùng một chiến tuyến với Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn cho tới bây giờ đều là đơn độc đối mặt với kẻ thù, loại thế cục này bất cứ ai tham gia vào cũng sẽ bị hoài nghi. Thế nhưng Lâm Nguyên Ninh lại không chút do dự liền đứng bên cạnh

mình, một dòng nước ấm chảy trong lòng Âu Dương Noãn. Nàng cầm lấy tay Lâm Nguyên Hình, ngẩng đầu đối diện với Lâm Văn Uyên: “Lẽ vật đã đeo lên người, chẳng lẽ người khác còn có cơ hội động tay sao? Lời này vẫn còn văng vẳng bên tai, như thế nào khi đổi lại là Biểu tỷ, Nhị cứu cứu liền lật lọng?”

Lâm Văn Uyên không nghĩ tới những lời mình nói thế nhưng lại bị Âu Dương Noãn dùng để chống lại mình, nhất thời tức giận xanh mặt nói: “Người nói ta thiên vị nữ nhi của mình?”

Lúc này chỉ nghe Lão thái quân cười lạnh một tiếng, nói: “Noãn Nhi là khách ta mời đến, người lại cứ như vậy oan uổng nó. Đến khi bắt được tội phạm rồi, người còn muốn chống chế bất thành. Lâm Nguyên Nhu là nữ nhi của người, đúng là kẻ trộm còn kêu bắt trộm. Người còn làm Bộ Binh thượng thư cái gì, bắt trộm cái gì?”

Trong lời nói kia có chứa hàn ý, cơ hồ khiến Lâm Văn Uyên căng thẳng, da đầu run lên. Tội danh trộm thánh vật không phải nhỏ, nếu Thánh Thượng trách tội xuống hấn tuyệt đối không chịu nổi. Hấn lạnh lùng nhìn qua Lâm Nguyên Nhu, thật nhanh liền quyết định bỏ xe giữ tướng!

Lâm Nguyên Nhu thấy ánh mắt âm lãnh của phụ thân nhìn chằm chằm mình cơ hồ sợ tới mức hai chân mềm nhũn.

Lúc này thanh âm của Tương thị vang lên phía sau: “Lão gia, thiếp xin được nói ra suy nghĩ của mình!”

——— đề lời nói với người xa lạ ———

Chương này vẫn còn chút nghi vấn, chương sau sẽ giải đáp.

Có đồng hài hỏi ta, sao Lâm Văn Uyên không ở riêng và vì sao có thể

kế thừa tước vị?

Ở xã hội lúc bấy giờ, càng là hào môn quý tộc thì việc ở riêng sẽ bị coi như gia tộc bất hoà, tượng trưng cho sự sắp lộn bại chứ không phải là như mọi người nhìn trong tiểu thuyết con vợ lẽ đều phải phân ra. Đối với gia đình bình dân, nếu cha mẹ đồng ý thì có thể ra ở riêng, nếu lão nhân lưu lại di ngôn nói không thể ở riêng thì sẽ không được tùy tiện phân ra.

Chế độ kế thừa phong tước phát triển đến giai đoạn nhất định, trình tự kế thừa bình thường là trưởng tử nhất đích, trưởng tôn nhất đích....xong rồi mới đến chi thứ 2...Nên dựa theo trình tự thì Lâm Chi Nhiễm đứng trước Lâm Văn Uyên. Nhưng nếu Lâm Chi Nhiễm đại phòng phạm vào đại sai, phía dưới lại không có con trai, như vậy Hoàng đế có quyền đem tước vị truyền cho đứa nhỏ chi thứ hai. Quan trọng nhất là, ta là tác giả, ta có bàn tay vàng, ha ha ha

Chương 173: Ai là trư ai là hổ

(1)

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Tương thị, sắc mặt bà ta trắng bệch, môi cắn đến cơ hồ muốn bật máu, thắt lưng lại thẳng tắp. Nhìn thấy bà ta như vậy, Lão thái quân nheo đôi mắt tinh anh lại, Trầm thị âm thầm lắc đầu.

Lâm Văn Uyên giận tím mặt nói: “Cút xuống, ở đây không tới phiên người nói chuyện!” Hắn biết Tương thị vì Lâm Nguyên Nhu mà cái gì cũng nói ra được, sợ bà ta nói cái gì liên quan đến mình.

Tương thị bước nhanh qua, đem Lâm Nguyên Nhu cơ hồ như không còn năng lực phản kháng bảo hộ phía sau. Tiếp theo ngẩng mạnh đầu, ưỡn ngực lớn tiếng nói: “Chuyện này hết thảy đều do ta làm, không liên quan đến Nhu Nhi. Các người có gì thì cứ nhắm vào ta là được!”

Mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, không dám tin nhìn Tương thị.

Tương thị lạnh lùng nhìn Lâm Văn Uyên, vợ chồng nhiều năm ngay trong nháy mắt kia bà ta đã biết trượng phu sẽ đổ hết thảy lên đầu nữ nhi. Nhu Nhi mới bao nhiêu tuổi, nếu hôm nay thực sự bị gán tội danh trộm cắp, không nói đến Thánh Thượng có trách tội hay không thì thanh danh của Nhu Nhi cùng hoàn toàn bị huỷ, cả đời này coi như xong!

Nghĩ đến đây Tương thị hung hăng trừng mắt nhìn Âu Dương Noãn, giống như hết thảy đều do đối phương tạo nên, hận không thể ăn tươi nuốt sống Âu Dương Noãn.

Lâm Nguyên Hình bị ánh mắt kia khiến trong lòng lo sợ nghi hoặc, trực giác nắm chặt tay Âu Dương Noãn, trong lòng lo lắng không thôi. Âu Dương Noãn lại lạnh lùng nhìn các nàng, trong ánh mắt u lãnh kia mang theo một loại hàn ý khắc vào xương cốt.

Đúng lúc này, Lâm Chi Úc từ trong đám người chạy đến, quỳ rạp trước mặt Tương thị, khóc không thành tiếng nói: “Mẫu thân! Muội muội phạm lỗi, sao người phải gánh lấy chứ?”

Tính tình Lâm Chi Úc ôn hoà yếu đuối, ngày thường có chuyện gì vợ chồng Lâm Văn Long cũng chưa bao giờ nói với hắn, cho nên ngay cả hắn cũng đều nghĩ Lâm Nguyên Nhu trộm viên minh châu kia. Lúc này nhìn thấy Tương thị lao ra gánh tội thay hắn cơ hồ như không còn hồn phách, lập tức chạy ra ôm lấy chân váy Tương thị.

Hoàng trưởng tôn Tiểu Diễn ho nhẹ một tiếng: “Lâm phu nhân, chúng ta biết người đau lòng ái nữ nhưng cũng không thể như vậy!”

“Có nghe thấy hay không, mau rút qua một bên. Lại đi che chở nghiệt nữ này, ngay cả lời ta người cũng không nghe nữa phải không?”

Sắc mặt Lâm Văn Uyên xanh mét, trong mắt hắn, hắn còn có hai con trai, nữ nhi thì tính là gì? Bỏ đi Lâm Nguyên Nhu là lựa chọn tốt nhất cho nên hành động của Tương thị hắn thấy thật ngu xuẩn.

Tương thị lạnh lùng nhìn trượng phu, nửa điểm cũng không có ý lùi bước, ngược lại còn giương giọng nói với mọi người: “Minh châu này xác thực là ta lấy, vì đề phòng bị mọi người phát hiện ta mới cố ý dấu lên người Nhu Nhi. Những lời ta nói từng chữ đều là thật, tuyệt không có ý che dấu cho ai!”

Lâm Văn Uyên nghe vậy thì hỏn hển, tức giận chỉ vào Tương thị nói: “Tiện nhân! Người nói thêm câu nữa thử xem!”

Lúc này Lão thái quân liếc mắt nhìn Tương thị, thản nhiên nói: “Cái gì nên nói, cái gì không nên nói tự bản thân người suy nghĩ đi. Trộm cắp bảo vật mà Thánh Thượng ban thưởng là tội lớn, người cũng biết những lời người nói sẽ mang đến bao nhiêu phiền phức? Cho dù chúng ta không đành lòng mang người đi chịu tội, chỉ sợ về sau trong nhà cũng không thể chấp chứa người. Thượng thư phu nhân này người còn làm được sao?”

Những lời này thập phần nghiêm khắc, như đang muốn cảnh cáo Tương thị. Trên mặt Tương thị lại càng trở nên lạnh lùng: “Lão thái quân, cái gì nên nói cái gì không nên nói ta đều rõ hơn ai khác. Chuyện là do ta làm, cùng Nhu Nhi không có quan hệ. Các người ngấm lại xem nàng chỉ là một cô nương, làm sao có lá gan cùng mưu lược để đi trộm bảo vật? Ai lại nghe lời nàng? Rồi nàng lại làm sao có đủ tâm cơ để giấu kín bảo vật?”

Nói xong thê lương cười: “Ta vốn nghĩ sẽ không có sai lầm, không ngờ vẫn bị phát hiện! Nhu Nhi là nữ nhi thân sinh của ta, ta không thể trơ mắt nhìn nàng bị liên lụy vì ta!”

Tiểu Thanh Bần ngạc nhiên nhìn một màn này, lặng lẽ hỏi Tiểu Thanh Huyền bên cạnh: “Chuyện này...chuyện này rốt cuộc là làm sao?”

Tiểu Thanh Huyền thản nhiên lắc đầu, ánh mắt dừng lại trên người Lâm Nguyên Nhu đang lã chã chực khóc, rồi lại nhìn đến gương mặt đầy kiên cường của Tương thị, yên lặng nửa ngày không nói gì.

Mẫu thân thương yêu tử nữ là tình cảm thân thành tha thiết trong thiên hạ. Tiết mục này quả nhiên khiến người ta cảm động. Đáng tiếc

nếu không phải Âu Dương Noãn nàng đem Lâm Nguyên Nhu cùng tha xuống nước chỉ sợ người hôm nay bị ép đến không còn đường đi là nàng. Cho nên hai người kia một chút cũng không đáng được đồng tình.

Âu Dương Noãn lẳng lặng nhìn một màn này, sắc bén trong ánh mắt dần dần lan ra, cuối cùng chỉ còn lại lạnh lùng không nói nên lời.

Lâm Chi Úc sợ mọi người tin lời Tương thị liền lớn tiếng nói: “Mẫu thân! Con biết người yêu thương muội muội, nhưng ai làm thì người đó chịu. Mẫu thân thay muội muội gánh tội là muốn bảo vệ muội ấy, vậy còn ta cùng đệ đệ thì sao? Chúng ta cũng là con thân sinh của người a, mẫu thân muốn nhà chúng ta phải làm sao?”

Tình thế cấp bách hấn cơ hồ như sắp rơi nước mắt. Nói xong hấn liều mạng dập đầu với Tiểu Diễn ánh mắt ngưng trọng đang ngồi một bên, cao giọng nói: “Điện hạ, mẫu thân ta bất quá chỉ là nhất thời hồ đồ mới nói lung tung mà thôi. Chuyện không phải do người làm!”

Nói xong hấn lại đẩy mạnh Lâm Nguyên Nhu: “Mau thừa nhận là do người làm đi! Đừng liên lụy đến mẫu thân!”

Lâm Nguyên Nhu không nghĩ ngay cả ca ca ruột cũng không chịu bảo vệ mình nên liền khóc lớn, hoàn toàn không để ý đến dáng vẻ thiên kim danh môn.

Nhìn toàn gia này, phụ thân vì vội vã bảo vệ bản thân mà không lưu tình quân pháp bất vị thân. Mẫu thân đau lòng vì ái nữ, tình nguyện gánh lấy tội danh. Trưởng tử hiếu thuận liều mạng đem tội danh gán cho muội muội. Nữ nhi lại vì tư lợi, chỉ biết khóc lóc nỉ non.

(Quân pháp bất vị thân: pháp luật không bênh tình thân)

Tiểu Trọng Hoa nhìn một màn này, chỉ cảm thấy trào phúng không nói nên lời. Ánh mắt hắn lại lạc đến Âu Dương Noãn đang lẳng lặng ngồi đằng kia, dần dần mang theo sự trầm tư.

Lâm Nguyên Nhu gắt gao giữ chặt váy Tương thị, lệ rơi đầy mặt: “Mẫu thân, người nhất định phải cứu ta a! Nhất định phải cứu ta a!”

Tương thị xác thực rất trân trọng nữ nhi, nhưng còn có lý do trọng yếu khác, đó chính là bà ta hiểu nữ nhi của mình còn hơn Lâm Văn Uyên. Nếu bà ta không đứng ra, tính cách Nhu Nhi như vậy sớm hay muộn sẽ vì bảo vệ chính mình mà đem mọi người đều cắn lấy.

Một khi chuyện như vậy, bà ta chỉ có thể đứng ra gánh vác. Nếu để Lâm Nguyên Nhu nói ra người đứng sau làm chủ là Lâm Văn Uyên thì nhị phòng coi như xong, đến lúc đó hai người con trai của mình cũng không có kết cục tốt. Điểm này Tương thị so với bất cứ ai đều hiểu rõ, cho nên bà ta lớn tiếng nói: “Ta không phải nói lung tung, ta có chứng cứ!”

Bà ta nhìn thoáng qua trưởng tử đang cực kỳ bi thương, trong miệng thản nhiên nói: “Lúc ấy minh châu được đưa đến, các vị phu nhân tiểu thư đều tranh nhau xem xét nên ta liền tìm cơ hội đem nó cùng hạt châu trên đôi hoa tai không khác biệt lắm đánh tráo. Các vị phu nhân tiểu thư căn bản không phân biệt được thật giả, cho dù có nhìn ra, ai cũng không dám nghi ngờ nó là giả!”

Tương thị hít sâu một hơi rồi nói tiếp: “Tiếp theo ta đem minh châu gói trong khăn tay, để tránh dính mùi hương của nó. Sau đó ta cùng Nhu Nhi đi đến Xuân phân các cùng Hình Nhi, Noãn Nhi uống trà nói chuyện phiếm khoảng nửa canh giờ. Ta vốn nghĩ sẽ đem minh châu giấu ở đâu đó, sau khi khách nhân về hết ta sẽ tìm cơ hội lấy lại. Nhưng không nghĩ rằng người quá nhiều, ta không tiện xuống tay, không còn cách nào khác ta liền mang minh châu quay lại yến hội.

Sau ta lại thấy Thôi tiểu thư khen mẫu đơn thuỷ tinh của Nhu Nhi thập phần xinh đẹp, hơn nữa còn muốn nhìn kỹ. Ta liền để cho nha đầu Ngụy Tử mượn cơ hội đem mình chấu dấu vào trong mẫu đơn...”

Thôi tiểu thư hoảng sợ, vừa rồi nàng quả nhiên muốn nhìn kỹ hoa mẫu đơn kia. Chỉ tiếc Lâm Nguyên Nhu sợ nàng làm hỏng nên chỉ cầm quơ quơ trước mặt một lát mà thôi, căn bản không cho nàng đụng tới.

Nghe Tương thị nói vậy, nàng mới nói: “Vừa rồi xác thực ta có thấy một nha đầu đến nói chuyện cùng Lâm tiểu thư. Nhưng cụ thể nói gì, làm gì ta cũng không nghe không thấy rõ!”

Đó là lúc nha đầu Ngụy Tử phụng mệnh đến xác nhận với Lâm Nguyên Nhu xem Âu Dương Noãn nửa đường có rời đi hay không? Thực tế căn bản không phải đi giấu mình châu, phu nhân làm vậy bất quá là vì muốn làm cho Đại tiểu thư thoát tội mà thôi....Ngụy Tử sợ tới mức té trên mặt đất, dập đầu không thôi.

Tương thị nhìn mọi người đều đang lộ ánh mắt hoài nghi, lạnh lùng nói: “Người lúc ấy giúp ta thay đổi bảo châu, ta đều có thể...chỉ ra!”

Lúc đó thật sự bà ta tự mình vụng trộm thay đổi bảo châu, toàn bộ quá trình đều tự bà ta ra mặt.Lâm Nguyên Nhu ở bên ngoài không có tham dự, sẽ không ai có thể chứng minh.

Trong lòng Lâm Văn Uyên nhẹ thở ra, ánh mắt thuỷ chung vẫn lạnh lùng, một câu cũng không nói. Lão thái quân thở dài một hơi, nói: “Nhu Nhi, mẫu thân ngươi nói đúng chứ?”

Lâm Nguyên Nhu không yên nhìn thoáng qua Tương thị, xoa xoa nước mắt, thấp giọng nói: “Là...là thật!”

Lâm Chi Úc nhìn mọi chuyện phát sinh, nhất thời tức giận nhìn chằm chằm Lâm Nguyên Nhu, như là muốn rạch một đường trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta. Lâm Nguyên Nhu sợ hãi lui về phía sau, Lâm Chi Úc cực đoan phần nộ nói: “Nói hươu nói vượn! Người làm sao dám để mẩu thân gánh tội thay hả?”

“Câm miệng!” Lâm Văn Uyên xông lên cho Lâm Chi Úc một cái tát thật mạnh, “Người mau cút xuống cho ta. Nếu dám nói thêm câu nào nữa ta liền đuổi khỏi gia môn!”

Tiểu Diễn thản nhiên nói: “Lâm thượng thư, quý phu nhân đã thừa nhận tội danh. Là ngài tự nói trộm cắp thánh vật là tội lớn. Ngài xem, chuyện này phải xử trí như thế nào?”

“Ta....” Ánh mắt Lâm Văn Uyên nhìn thoáng qua ánh mắt lạnh nhạt của Tương thị, trên trán cơ hồ thấm đầy mồ hôi, nói không ra lời.

Vốn hắn dự định bảo châu mất đi, đại phòng sẽ phải chịu tội danh bảo quản không tốt, còn mình thì tự tay bắt được hung thủ, vì Hầu phủ lập công chuộc tội. Thật không ngờ cuối cùng lại bắt được chính thê tử của mình.

Hắn nhìn một vòng chung quanh, chỉ cảm thấy biểu tình của mỗi người đều mang theo sự lạnh lùng cùng cười nhạo. Hắn biết, những người này đều đang chờ đợi để chê cười mình, cho nên hắn không thể ngã quỵ. Tuyệt đối không thể.

Nghĩ đến đây hắn trừng mắt nhìn Tương thị nói: “Ta làm gì có lỗi hay nợ gì người? Người thế nhưng lại làm ta mất mặt như vậy!”

Vừa nói hắn vừa đá một cước thật mạnh khiến Tương thị ngã xuống đất, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi chảy ròng ròng. Tay ôm hông lạnh

lòng nói: “Lão gia, người đánh chết ta đi! Ta gặt người làm chuyện này là ta không đúng. Nhưng vì sao ta làm vậy người không nghĩ tới sao? Ta gả đến đây lâu như vậy, liền vì người chỉ là thứ xuất nên mọi người trong Trấn quốc Hầu phủ này đều xem thường chúng ta, vị trí Hầu gia cũng không đến phiên người ngồi. Hôn nhân tử nữ cũng kém đại phòng một bậc. Cho dù phải làm bất cứ việc gì khiến những người xem thường ta phải xấu mặt, ta cũng có thể làm!” Tương thị nói xong những lời cuối, thanh âm đã gân như là thép.

Âu Dương Noãn hơi hơi nhắm mắt, bà ta nói như vậy làm người ta nghĩ đơn giản chỉ vì bà ta xuất phát từ phần hận nên mới cướp mình châu nhằm vào đại phòng.

Như vậy cho dù không thể rửa sạch hàm nghi cho Lâm Văn Uyên thì cũng sẽ khiến mọi người không có cách nào đem việc này đổ cho hắn, Nhị phòng có thể được an toàn. Nữ nhi của bà ta cũng mới được an toàn.

Người làm sai chuyện là Tương thị, cho dù có chút ảnh hưởng đến thanh danh Nhị phòng thì cũng tốt hơn nhiều việc Lâm Nguyên Nhu đem tất cả mọi người cùng chết!

Lâm Văn Uyên hiển nhiên cũng hiểu ý Tương thị liền muốn quân pháp bất vị thân định hung hăng giáo huấn một chút. Vừa nâng chân lên, Lâm Chi Úc đã lao ra bảo vệ Tương thị: “Phụ thân! Không được, không phải mẫu thân sai a!”

Tương thị dùng sức đẩy hắn: “Người mau tránh ra! Đừng vì ta mà chọc giận phụ thân người!”

Lâm Chi Úc cũng không tránh, trợn mắt nhìn Lâm Văn Uyên: “Phụ thân muốn đánh thì đánh chết con đi! Ta tuyệt đối không thể trơ mắt

nhìn người đánh mẩu thân!”

Tương thị cùng Lâm Nguyên Nhu ôm nhau khóc thành một đoàn, Lâm Chi Úc liều mạng dập đầu. Lão thái quân nhìn một màn này, trong lòng đã chán ghét đến cực điểm nhưng ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc, thanh âm lạnh lùng nói: “Tất cả đều im hết cho ta! Các người đang làm gì hả? Nơi này có nhiều khách nhân như vậy, thật sự muốn mất hết thể diện sao?”

Tươi cười của Chu thái quân bên cạnh có chút sâu xa khó hiểu: “Lâm thượng thư, thê tử của người phạm vào đại sai, lúc này nên xử trí thế nào?”

Lâm Văn Uyên cắn răng: "Không nhọc mọi người lo lắng, chính ta sẽ mang nàng đến quan nhai! Để nàng tự thừa nhận tội danh trộm cắp thánh vật!"

Tiểu Diễn cười nhẹ, nói: "Phu nhân dù sao cũng có thân phận quý trọng, làm vậy có chút không thỏa đáng. Chi bằng mời Lâm Thượng Thư tạm thời nhốt phu nhân lại, ta đi cầu xin Hoàng tổ phụ tận lực khoan thứ cho lỗi lầm của phu nhân. Ngài xem như vậy có được không?"

Để Hoàng trưởng tôn đi còn không biết hẳn sẽ nói ra cái dạng gì? Lần này đúng là đã tự lấy đá đập vào chân mình. Sắc mặt Lâm Văn Uyên càng trở nên khó coi, nhưng lại không thể phản đối nên chỉ có thể sai người dẫn Tương thị rời đi.

Chuyện đến nước này, khách nhân cũng đều muốn đứng dậy cáo từ. Sắc mặt Lão thái quân thập phần bi thương: “Gây ra loại chuyện này, nhà chúng ta cũng không còn mặt mũi giữ các vị lại. Như Vân, đưa các vị phu nhân tiểu thư trở về!”

Trầm thị đứng lên, trên mặt vẫn duy trì nụ cười khéo léo, tiễn các vị phu nhân tiểu thư rời đi.

"Noãn Nhi....." Lâm Nguyên Hình nhìn thấy mọi người bên ngoài đều đã đi rồi, thế này mới run rẩy hỏi Âu Dương Noãn: "Bên trong túi hương kia...."

Chương 174: Ai là trư ai là hổ

(2 + 3)

Âu Dương Noãn nhìn đối phương, không chút để ý hỏi ngược lại:
“Biểu tỷ không phải đã đoán ra được rồi sao?”

“Đúng vậy, thật sự là khinh người quá đáng! Nhị phòng ngày thường đã đủ hoành hành, nay lại muốn đem tội danh trộm cướp vu oan cho muội! Thật sự là đáng giận! Hừ, nay bọn họ trước mặt nhiều người như vậy gặp hạn, thật sự là thống khoái!”

Lâm Nguyên Hình cẩn thận suy nghĩ, không khỏi nở nụ cười: “Muội cũng thật thông minh! Có thể đoán ra được túi hương kia có vấn đề! Mà, làm sao muội lại đoán được?”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: "Ta ban đầu chỉ nghĩ Lâm Nguyên Nhu đẩy tỷ trên cầu kia chỉ là vì cho hả giận. Hiện tại nghĩ lại chỉ sợ là đã sớm tính kế rồi. Đầu tiên là Lâm Nguyên Nhu đến khiêu khích, tiếp theo bọn họ sẽ mượn cơ hội tự mình tới cửa xin lỗi, cố ý tặng túi hương cho chúng ta!"

"Điều này sao có thể? Nàng ta tuyệt đối sẽ không muốn mất mặt trước mọi người a!"

Âu Dương Noãn thản nhiên cười nói: "Là vì nàng đoán chắc chúng ta nhưng lại tính không ra bọn người Hoàng trưởng tôn cũng xuất hiện bờ bên kia. Đây là ngoài ý muốn. Tỷ ngẫm lại xem, từ khi nhận lấy túi hương, Lâm Nguyên Nhu liền theo ta từng bước không rời, thậm chí còn không cho phép ta rời khỏi tầm mắt. Còn với tỷ thì không sao cả, vừa rồi khi ta cố ý chạm vào túi hương của tỷ, Lâm Nguyên Nhu cũng

không có nửa điểm phản ứng. Khi đó ta càng thêm tin tưởng, túi hương tặng cho ta có vấn đề!”

Nói xong nàng nhìn thoáng qua Hồng Ngọc, Hồng Ngọc mỉm cười thấp giọng nói: “Lúc tiểu thư đem túi hương cho nô tỳ, liền ra dấu bảo nô tỳ kiểm tra cẩn thận. Còn thừa dịp không ai chú ý liền tìm một hạt châu trên tay nô tỳ thay thế. Nô tỳ liền đoán tiểu thư muốn mượn cơ hội để nô tỳ đem thứ bên trong trao lại cho Nhu tiểu thư, nên liền theo phân phó trở về lạng lẽ đem minh châu trong túi hương dùng sợi tơ xuyên gắn trong mẫu đơn. Như vậy mới tránh được một kiếp, nếu không bọn họ bắt người, phát hiện minh châu trên người tiểu thư, khi đó mới thật sự nguy hiểm!”

Âu Dương Noãn cười lạnh nói: "Trong cả quá trình, Lâm Nguyên Nhu chỉ lo nhìn ta chăm chăm, nhưng lại không phòng bị người khác. Nếu như nàng ta đề phòng cả Hồng Ngọc thì một ván này có khả năng ta liền thất bại!”

Lâm Nguyên Hình không khỏi lộ vẻ sợ hãi than: "Ta thật sự là không thể tưởng được! Noãn Nhi, sao muội biết trong túi hương kia là minh châu?”

Âu Dương Noãn lắc đầu, nói: "Không! Ta cũng không biết trong túi hương là cái gì. Ta chỉ phân phó Hồng Ngọc đem thứ trong túi hương đó đổi cấp cho Lâm Nguyên Nhu. Biểu tỳ ngấm lại xem, bọn họ xem chúng ta như cái đinh trong mắt, nay bỗng nhiên lại thân thiết như vậy chắc chắn là có ý đồ. Ta làm sao có thể khinh địch mà tin tưởng nàng như vậy?”

“Vậy vì sao vừa rồi muội không đem hết thảy nói ra?” Lâm Nguyên Hình tiếp tục truy vấn: “Nếu muội đem tất cả nói ra chẳng phải có thể chứng thực tội danh của bọn họ sao?”

“Không có chứng cứ ta không thể tùy tiện mở miệng. Huống chi....để chính bà ta đứng ra thừa nhận tội danh trộm cắp không phải tốt hơn sao?”

Oán, hận, sợ....những cảm xúc đó lúc này trên mặt Âu Dương Noãn hóa thành tươi cười thản nhiên.

Lâm Nguyên Hình mặc dù cảm thấy Âu Dương Noãn đang cười nhưng bên trong lại ẩn chứa một loại bi thương, không tự chủ được vươn tay cầm lấy tay nàng: “Tóm lại, muội không có việc gì là tốt rồi!”

Trong lòng đột nhiên xuất hiện một nỗi lo lắng, Âu Dương Noãn gật gật đầu trấn an đối phương. Đúng lúc này một nha đầu đi tới cười nói: “Biểu tiểu thư, Đại phu nhân mời ngài cùng qua bên kia!” Âu Dương Noãn gật gật đầu, nhìn Lâm Nguyên Hình rồi xoay người rời đi.

Lúc này đại bộ phận nữ quyến đã rời đi, còn mấy người Hoàng trưởng tôn tốp năm tốp ba đứng nói chuyện. Khi Âu Dương Noãn đi qua bọn họ Tiểu Thanh Bần liền muốn tiến lên nói vài câu nhưng lại bị Tiểu Thanh Huyền kéo qua một bên.

Đúng lúc này có người đột nhiên chắn trước mặt Âu Dương Noãn, nhẹ giọng nói: “Lúc này, Âu Dương tiểu thư là vì Lâm phu nhân mà thương tâm sao?”

Âu Dương Noãn không nghĩ tới Tiểu Trọng Hoa thế nhưng lại lên tiếng, nàng cố gắng khắc chế nét mặt, thản nhiên nói: “Ngài nói xem, Lâm phu nhân là cửu mẫu của ta, người gặp chuyện không may, ta tất nhiên thương tâm!”

Nàng hơi hơi hé mắt, tận lực không chạm vào ánh mắt hắn. Long mi thỉnh thoảng hơi động, vẻ mặt mềm mại, mềm mại giống như một

đứa nhỏ: “Làm phiền quận vương lo lắng!”

Thanh âm Tiểu Trọng Hoa có một tia khó thể nắm bắt: “Vì sao ta cứ cảm thấy chuyện hôm nay cùng Âu Dương tiểu thư có liên quan?”

Trong mắt hắc ẩn ẩn hiện ra u quang khiến Âu Dương Noãn có cảm giác như bản thân bị xé ra khiến đối phương nhìn rõ nội tâm nàng. Nàng cúi đầu thường thức những lời hắc nói, ý tứ là hắc đã sinh ra hiềm nghi với nàng. Âu Dương Noãn mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Là do quận vương suy nghĩ nhiều quá thôi!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn gương mặt thanh lệ của Âu Dương Noãn, hắc khẽ thở dài giống như gió mát lành thổi qua, nhỏ giọng nói: “Mặc kệ nàng vì lý do gì mà muốn làm như vậy, nhưng...” Hắc lắc đầu: “Phải cẩn thận một chút!”

Âu Dương Noãn nhướn mày, hơi hơi lộ ra thần sắc nghi hoặc. Tiểu Trọng Hoa nhìn thoáng qua gương mặt âm trầm của Lâm Văn Uyên đang hướng lại đây. Trong nháy mắt Âu Dương Noãn liền hiểu được ý tứ của hắc.

Nàng nhú mày ức chế xúc động, khóe môi vẫn là nụ cười như có như không: “Người không tính toán làm hại hổ, hổ nào có ý đã thương người. Nếu như người cứ cố chấp muốn nhử rằng mãnh thú, rốt cuộc một ngày nào đó nó sẽ khiến người bị thương!”

Ý cười nàng mơ hồ, tao nhã mà tự nhiên, đang chân thành nhìn hắc. Trong đôi mắt ẩn ẩn có đốm lửa sáng ngời.

Khoảng cách hai người không tính là gần nhưng hương thơm trên người nàng vẫn sâu kín như cũ từng đợt từng đợt thấm vào tâm can. Thái dương hắc co rút đau đớn, ánh mắt của nàng như con dao sắc bén lại lạnh lùng, mang theo một loại xâm nhập mãnh liệt khiến Tiểu

Trọng Hoa không khỏi ghé mắt.

Không chờ hấn trả lời, Âu Dương Noãn đã bước qua, cử chỉ như mây bay nước chảy lưu loát sinh động hành lễ nhẹ với hấn rồi không nửa phần lưu luyến rời đi. Hấn không tự chủ được mà quay đầu, xa xa nhìn nàng, hơi hơi xuất thần.

Lúc nàng nói chuyện thanh âm thực ôn nhu nhưng lại không hề có độ ấm. Chính như lòng của nàng, giống như vĩnh viễn không ấm áp được.

Trầm thị tiễn nữ khách xong, đang quay đầu an ủi Lâm Nguyên Nhu, mắt thấy Âu Dương Noãn đến thì cười nói: “Noãn Nhi, tỷ tỷ ngươi cứ khóc không ngừng, mau qua đây giúp ta khuyên nhủ nàng!” Nói xong liền đầy tâm ý nhìn Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn khẽ nhìn Lâm Nguyên Nhu đang chăm chăm trừng mắt với mình, trong suốt nở nụ cười, đôi mắt cong cong, bộ dáng thập phần ngây thơ nhu hòa: “Nhu tỷ tỷ đừng thương tâm. Nhị cửu mẫu phạm sai lầm, quay đầu chúng ta nghĩ cách xử lý tốt là được. Ngươi cứ thương tâm như vậy cũng vô ích, ngược lại còn khiến bản thân mệt mỏi!”

Lâm Nguyên Nhu lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, gương môi cười, châm chọc nói: “Âu Dương Noãn, ngươi thật sự là có thủ đoạn!”

Âu Dương Noãn ủy khuất, tựa hồ như đang tận lực nhẫn nhịn: “Tỷ tỷ nói gì vậy? Sao lại trách muội? Ai...ta thật sự không biết bản thân làm gì sai đắc tội với tỷ. Cho dù ta có chỗ nào vô tình đắc tội cũng xin tỷ xem như muội muội còn nhỏ không hiểu chuyện mà bỏ qua, không nên trách muội!”

“Ngươi!” Lâm Nguyên Nhu mạnh mẽ hướng Âu Dương Noãn xông

đến. Xương Bồ vẫn luôn yên lặng đứng phía sau Âu Dương Noãn bước lên nắm lấy bả vai nàng ta.

Âu Dương Noãn mỉm cười, nhẹ nhàng tới gần, chậm rãi nâng tay sửa sợi tóc rối loạn trên đầu Lâm Nguyên Nhu. Người ngoài xa xa nhìn chỉ thấy một bộ dáng tỷ muội tình thâm: “Ta muốn là người...”

Nhìn đôi mắt đang phần hận vô cùng của Lâm Nguyên Nhu, Âu Dương Noãn nheo mắt lại, nhẹ giọng nói: “Giả khổ giả sở thì sẽ không có việc gì sao? Hay người nghĩ dựa vào mẫu thân người thì chuyện có thể nhanh chóng qua đi?”

Lâm Nguyên Nhu đột nhiên trợn to hai mắt, như là hoảng sợ vô hạn. Âu Dương Noãn cười khế rồi mềm nhẹ bỏ thêm một câu: “Phần trư cật lão hổ, chỉ bằng người sao?”

Lâm Nguyên Nhu không dám tin nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn. Giống như là lần đầu nhìn thấy nàng. Âu Dương Noãn phỉu nhẹ mấy vết bầm trên người Lâm Nguyên Nhu rồi nói: “Tỷ tỷ, từ nay về sau tỷ hãy học cách ngoan ngoãn một chút!” Nói xong liền nhìn Xương Bồ: “Buông ra đi!”

Xương Bồ thả tay, Lâm Nguyên Nhu lập tức ngã ngồi trên ghế, ánh mắt gắt gao nhìn Âu Dương Noãn như cũ. Nhưng lần này là hàm chứa sợ hãi vô hạn.

Đúng lúc này, một nha đầu vội vàng từ bên ngoài tiến vào, lập tức lệt đầy mặt quỳ xuống trước mặt Trầm thị. Âu Dương Noãn xa xa nhìn lại, thấy nha đầu kia vừa mới nói mấy câu, tươi cười trên mặt Trầm thị lập tức tiêu biến.....

Chỉ trong nháy mắt, tâm Âu Dương Noãn chợt trầm xuống. Đó là đại nha đầu của Tĩnh tâm các.

Âu Dương Noãn không tự chủ nhìn Lâm Văn Uyên phía xa xa, đã thấy đối phương hướng mình tươi cười. Loại tươi cười này âm lãnh, độc ác khiến người khác không nhìn được mà da đầu run lên.

Âu Dương Noãn đột nhiên tỉnh ngộ lại, hóa ra....hóa ra không chỉ là nội viện, chỗ Đại cửu cửu Lâm Văn Uyên cũng hạ thủ. Nàng chỉ lo thoát thân, lại không nghĩ tới đối phương thế nhưng lại có bước tiếp theo.

Trong nháy mắt, nàng nắm chặt tay, chỉ cảm thấy hàn băng phô thiên cái địa trực diện đánh úp lại, từ tâm đến thân, tính cả hồn phách cũng đều lạnh lẽo.

Vội vàng tiến vào cửa Tĩnh tâm các, ngày xuân lạnh lạnh sáng tươi bên ngoài hoàn toàn tương phản với nội thất yên tĩnh âm đạm bên trong khiến Âu Dương Noãn rung mình một cái.

Nàng bước nhanh vào trong, chợt nghe tiếng khóc không thể ức chế của Lâm Nguyên Hình rấm rứt truyền đến. Nàng không khỏi luống cuống tay chân, cứ thế mất đi sự bình tĩnh vốn có.

“Người vẫn còn thờ, khóc lóc cái gì....” Lão thái quân nghiêm khắc quát lớn, bà nhìn chung quanh liếc mắt một vòng tất cả mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người San Hô: “Rốt cuộc là như thế nào?”

San Hô quỳ xuống, sợ hãi hồi bẩm: “Sáng nay Hầu gia vẫn còn rất tốt. Nhưng sau khi trở về từ yến hội, bỗng nhiên nói khó thờ, ngực đau, đầu óc choáng váng. nô tỳ lập tức mời đại phu đến, ông ta nói.....nói tình hình Hầu gia rất nghiêm trọng. nô tỳ liền đi hồi bẩm Đại phu nhân...”

Lão thái quân nhìn trên giường, khuôn mặt Lâm Văn Long vắn vẹo, hô hấp dồn dập, toàn bộ thân mình như co thành một đoàn. Đại phu còn đang bắt lại mạch, Lão thái quân cách màn kêu lên: “Đại phu?”

Màn nhẹ vén lên, đại phu đi ra nói: “Lão thái quân!”

Lão thái quân nhìn hẩn, mày nhíu chặt lại: “Sao rồi?”

“Chứng bệnh này tới quá đột ngột, lại không giống với bệnh cũ....Lão phu nhất thời cũng không có cách nào....” Đại phu khó khăn nói.

Trầm thị sầu lo, bất chấp dáng vẻ, lo lắng hỏi: “Đột ngột là như thế nào? Buổi sáng vẫn còn tốt, ngài mau nghĩ biện pháp a!”

Ban đầu Thái y trong cung đã kê đơn thuốc, hơn nữa còn cam đoan chỉ cần dựa theo đơn thuốc đúng giờ dùng thì ít nhất ba, bốn tháng tới không có vấn đề gì. Lúc đó hôn sự của Lâm Nguyên Nhu cùng Lâm Chi Nhiễm cũng không bị ảnh hưởng. Nhưng bây giờ...

Lâm Chi Nhiễm cười lạnh: “Chuyện này thật sự là kỳ quái, phụ thân vẫn đang tốt đẹp tham dự yến hội, quay về liền ngã xuống. Lại còn thống khổ không chịu nổi như vậy....”

Đôi mắt hẩn đều hồng lên, trong thanh âm lại phá lệ nghiêm nghị. Hẩn dừng một chút rồi tiến lên vài bước, nhìn thẳng vào Lão thái quân nói từng chữ một: “Lão thái quân, con hoài nghi có người động tay!”

Trầm thị kinh hãi nhìn hẩn, trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời.

Lâm Chi Nhiễm nói tiếp: “Phụ thân ra đi, hôn sự của con cùng muội muội đương nhiên phải trì hoãn. Người đó dụng tâm như vậy, thật sự

độc ác không tưởng được!”

Đối với một người đã sắp chết, Lâm Văn Uyên còn ngoan độc như vậy. Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy trong đầu vô số âm thanh ầm ầm vang lên, liên tục liên tục ập vào đầu nàng không còn chỗ trống.

Lâm Nguyên Hình chần chờ nói: "Nhưng mà trên yến hội có nhiều khách nhân như vậy. Thức ăn nước uống đều phải trải qua kiểm tra, tại sao có thể có độc?”

Lâm Chi Nhiễm lạnh lùng nở nụ cười: "Cẩn thận mấy cũng có sai sót! Người bên ngoài chung quy vẫn có lúc sơ sẩy!”

Lão thái quân nhìn chằm chằm Đại phu: “Thật sự là trúng độc?”

Đại phu không chắc nói: “Cái này...thứ cho lão phu kiến thức hạn hẹp. Thật sự nhìn không ra nguyên nhân. Giống như...không phải trúng độc!”

Trước ngực Âu Dương Noãn như bị khoét rỗng đau đớn, nàng chậm rãi mở miệng, bởi vì đau đớn, thanh âm có vài phần khàn khàn: “Đại phu, cứu cứu còn có thể chống đỡ được bao lâu?”

Đại phu nhìn thoáng qua Lâm Văn Long còn nằm trên giường, bất đắc dĩ lắc đầu.

Đứa con thân sinh có thể lập tức mất đi, Lão thái quân rốt cục cũng không chịu nổi nữa, cố gắng quay sang bên cạnh, cắn răng nói: “Đi mời Hoàng trưởng tôn đến đây!”

Lâm Nguyên Hình gắt gao cắn môi, ngực phát đau mãnh liệt, hai vai

run run.

Lâm Văn Long có thể chống đỡ bao lâu?

Có lẽ là một canh giờ. Cũng có thể là ngay lúc này, sẽ chết.

Âu Dương Noãn biết, tử thần đang ngày càng gần Lâm Văn Long. Nàng giống như nhìn thấy một bóng đen âm trầm, dần dần che đi tất cả ánh sáng trước mắt khiến nàng không thể nhúc nhích.

Nàng bắt buộc bản thân phải trấn định lại, nhưng thân thể vẫn không nhin được mà phát run rất nhỏ. Nàng nhẹ giọng nói: “Lão thái quân, ý người là....”

Lão thái quân lại nhìn phía ngoài cửa sổ, hơi hơi nhắm mắt nói: “Hiện tại chờ một chút!”

Chờ? Bây giờ cừu cừu vẫn còn thời gian để chờ sao? Âu Dương Noãn nhìn về phía giường, từng trận rên rỉ thống khổ đánh thẳng vào tai. Trong ánh mắt nàng xẹt qua một tia không đành lòng.

Tiểu Diễn rất nhanh đã tới. Nhưng khiến người ta kinh ngạc hơn là, bên người hần thể nhưng còn có Tiểu Trọng Hoa.

Sắc mặt Minh quận vương như thiên ngọc, đáy mắt như hồ sâu. Hần bước nhanh vào, nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn rồi đến thẳng giường, cẩn thận xem xét bệnh trạng Lâm Văn Long.

Lát sau, hần quay đầu, sắc mặt trầm xuống: “Hầu gia bị trúng độc một loại thảo dược!”

Thanh âm hần trầm thấp, rất trầm, lại mang theo một loại chắc chắn tự tin.

Lâm Nguyên Hình kinh ngạc nhẹ giọng nói: “Chẳng lẽ thật sự là Nhị thúc....” Nói được một nửa liền tự giác bản thân lỡ lời, liền cắn môi. Sắc môi trắng bệch ban đầu lúc này lại thêm một mảng màu đỏ.

Tiểu Diễn nhìn Lâm Nguyên Hình, cúi đầu nói: “Đừng lo, ta sẽ nghĩ cách!”

Lâm Nguyên Hình nhìn vào mắt hắn, chỉ cảm thấy cặp mắt vốn trong trẻo lạnh lùng đó lúc này lại phá lệ mang theo sự thân thiết nhẹ nhàng, không hề che dấu.

“Người đâu, mau mang Nhị tiểu thư trở về!” Trầm thị lau nước mắt, trầm giọng nói.

Lâm Nguyên Hình rất nhanh sẽ gả vào phủ Thái tử, ở lại đây lâu sẽ không được thỏa đáng. Nhưng Tiểu Diễn lại nâng tay ngăn cản: “Việc cấp bách, mọi việc đều có ngoại lệ. Không cần quá để ý!” Nói xong hắn lại nhìn Tiểu Trọng Hoa: “Người xác định?”

Tiểu Trọng Hoa gật gật đầu, nhìn mọi người nói: “Sau tai Hầu gia có một điểm đỏ. Nếu ta không nhìn lầm thì đó là phấn hoa một loại thực vật, tên là phiên mộc. Loại phấn hoa này mỗi khi đến mùa xuân sẽ theo gió phiêu tán khắp nơi. Người bình thường hít phải thì sẽ không có chuyện gì, nhưng nếu là người thân thể suy nhược liền sẽ đau đầu chóng mặt, cuối cùng vì hít thở không thông mà chết. Thực tế mà nói thì đây chỉ là một loại phấn hoa bình thường, không thể nói rõ là độc dược nên dùng ngân châm thì không thể nghiệm ra. Nhưng thân thể Hầu gia suy nhược như vậy, chỉ cần dính một chút thì sẽ mất mạng!”

“Làm sao có thể? Nếu thật sự như vậy, lão phu sao lại chưa từng thấy qua?” Đại phu kinh ngạc nói.

Tiểu Trọng Hoa nhìn hấn, thản nhiên nói: “Thực ra rất ít người biết đến tác dụng của loại phấn hoa này. Trong quân doanh từng có không ít binh sĩ bị thương vì hít phải loại phấn hoa này mà chết. Người bình thường tuyệt đối không thể nhận biết được, lại càng không hiểu được cách sử dụng!”

“Là hấn! Nhất định là hấn!”

Hoài nghi trong lòng Lâm Chi Nhiễm đã được xác định, hấn nhanh chóng xoay người bước nhanh ra ngoài. Lão thái quân lớn tiếng nói: “Mau trở lại cho ta!”

Thế nhưng Lâm Chi Nhiễm lại nửa điểm cũng không để ý. Ngay lúc đó một bóng người nhanh nhẹn chặn trước mặt hấn: “Biểu ca! Huynh không có chứng cứ, cứ như vậy mà đi tìm hấn cũng vô dụng!”

Thanh âm Âu Dương Noãn rất lạnh, lạnh đến gần như là vô tình. Nhưng bên trong dường như hơi hơi phát run, trong mắt cũng hàm chứa nước mắt, chỉ có Lâm Chi Nhiễm đang đứng rất gần nàng mới có thể thấy được.

Hấn nhìn thật sâu vào mắt nàng, cơ hồ như bị đau xót trong đó đã động...Cuối cùng hấn hít sâu một hơi, rất nhanh liền quay người lại lớn tiếng nói: “Minh quận vương, ngài có biện pháp gì không?”

Tiểu Trọng Hoa nhìn thoáng qua sắc mặt tuyết trắng, lần đầu tiên mất đi bình tĩnh trước mặt người khác của Âu Dương Noãn, lẳng lặng nói: “Hầu gia thân mình quá suy yếu, đã không còn phương pháp cứu mạng. Chỉ có thể dùng cỏ linh chi ngàn năm để duy trì!”

“Vậy có thể duy trì được bao lâu?” Lão thái quân ngưng thanh hỏi, trong ánh mắt hàm chứa bi thương sâu sắc.

“Nhiều nhất là mấy ngày....!” Tiểu Trọng Hoa nói được một nửa, gương mặt thấy thần sắc Âu Dương Noãn càng thêm tái nhợt, lời còn chưa nói cũng không tính nói nữa.

“Vài ngày?” Ngón tay Lão thái quân càng nắm chặt, nhanh đến mức bàn tay bắt đầu run nhè nhẹ. Cuối cùng phía cuối móng tay cũng không chịu được lực ‘tách’ một tiếng bị bẻ gãy.

Âm thanh này thật nhẹ nhưng lại giống như tiếng sấm nổ vang đánh thẳng vào ngực Âu Dương Noãn khiến nàng đau đớn. Nàng bước nhanh đến bên người Lão thái quân: “Ngoại tổ mẫu, người hãy bảo trọng...”

Trầm thị bên kia đang dồn dập phân phó nha đầu đi lấy cò linh chi ngàn năm đến. Lão thái quân mệt mỏi lắc đầu rồi đột nhiên ngừng mạnh đầu trịnh trọng thi lễ với Tiểu Diễm. Hắn liền hoảng sợ vội hỏi: “Ngài có gì cứ nói thẳng là được rồi, không cần làm vậy!”

Lão thái quân nhẹ nhàng cười, tươi cười kia lại giống như hồ nước bị đóng băng vạn năm, hàn khí lan vào trong mắt: “Cầu điện hạ trước tiên nhanh chóng tổ chức hôn lễ!”

Hôn lễ? Lâm Nguyên Hình ở một bên nghe vậy. Trong mắt đau đớn chợt lóe, chỉ cảm thấy ngay cả hô hấp cũng đều có hương vị chua xót chần mạnh nơi yết hầu, khàn khàn nói: “Lão thái quân! Phụ thân sinh tử chưa biết, con sao có thể....”

Âu Dương Noãn đúng lúc bắt được cánh tay đối phương, ngăn không cho nàng ta nói tiếp.

Tiểu Diễm trầm tư một lát rồi trịnh trọng gật gù đầu với Lão thái quân: “Ngài yên tâm. Bên phía Thánh Thượng, ta sẽ tự mình đi nói!”

Hôn kỳ phải do khâm thiên giám hạch chuẩn, một khi đã đính hạ thì là đại sự không thể tùy ý sửa đổi. Tiểu Diễn hứa hẹn như vậy, nhất định là đã có chuẩn bị để vượt qua hết thảy khó khăn.

Âu Dương Noãn nhìn nam nhân này, lần đầu tiên đối với hôn nhân của Lâm Nguyên Hình có một chút tin tưởng.

“Như thế, ta đây xin bái tạ!” Lão thái quân không để ý Tiểu Diễn ngăn trở, lại thi lễ.

Trầm thị thật cẩn thận mở miệng: “Trịnh gia nơi đó...”

Âu Dương Noãn nghe vậy, trong lòng tuy rằng cũng kinh nhảy một chút nhưng lại cẩn thận hơn quan sát vẻ mặt của Lâm Chi Nhiễm. Nhưng vẻ mặt hắn lại thập phần lạnh nhạt, dường như chuyện đó cùng hắn không có nửa điểm vấn đề.

Tiểu Diễn nói: “Trịnh gia....ta sẽ nhờ người đức cao vọng trọng đi nói tốt một chút!”

Sinh tử phụ thân, nhưng nơi này ưu tiên lo lắng không phải làm sao để trị liệu mà là làm sao để kéo dài thời gian một chút, nhanh chóng tổ chức hôn sự cho nữ nhi.

Lâm Nguyên Hình tuy rằng có thể hiểu được nhưng tình cảm là không thể nào che dấu cho nên không khỏi cảm thấy bi thương. Nàng dùng khăn tay che mặt, cúi đầu lặng lẽ khóc.

Lòng Âu Dương Noãn cũng tràn đầy bi thương, nhưng ánh mắt lại không một gợn sóng. Nàng nhẹ nhàng đến bên cạnh Lâm Nguyên Hình, không tiếng động đem đối phương ôm chặt.

Cha mẹ mất đi, con cái phải túc trực bên linh cữu. Cứ như vậy Lâm Nguyên Hình gả vào phủ Thái tử, Lâm Chi Nhiễm lấy Trịnh tiểu thư không thể không hoãn. Đây là vấn đề thực tế, Âu Dương Noãn so với ai khác đều rõ ràng.

Những chuyện này hết thảy là âm mưu của Lâm Văn Uyên, càng là như thế càng không thể để âm mưu của hắn được thực hiện. Nghĩ đến đây nàng mấp máy môi, nỗ lực duy trì thanh âm bình tĩnh: “Biểu tỳ, ta đưa tỳ về....”

Lâm Nguyên Hình mê man nhìn nàng một cái, mờ mịt lắc lắc đầu. Âu Dương Noãn thở dài cũng không hề khuyên bảo.

“Vậy...thù của phụ thân? Chẳng lẽ tùy ý hung thủ nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật?” Lâm Nguyên Hình kìm lòng không đậu mà hỏi.

Ánh mắt Lão thái quân kiên định nói: “Chuyện này.....Tuyệt đối phải xem như gặp chuyện không may!”

Trầm thị không dám tin nhìn Lão thái quân: “Ngài muốn mặc kệ sao?”

“Phải!” Lão thái quân trầm ngâm một lát, sau đó quyết đoán nói tiếp: “Chuyện này không có bằng chứng, ai có thể chứng minh là do hắn làm? Nếu lúc này truy cứu khiến hắn chó cùng rứt giậu, chỉ sợ hôn sự của Nhiễm Nhi, Hình Nhi cũng bị hắn phá hư!” Lão thái quân mặt mang ưu sắc.

Mắt Lâm Chi Nhiễm lộ ra hàn quang: “Tổ mẫu muốn qua loa áp chế việc này, cứ như vậy khiến phụ thân uống mạng?”

Thanh âm Lão thái quân lạnh lùng: “Chuyện này phải ghi tạc trong lòng, một ngày nào đó sẽ tính với hắn!”

Từ Tĩnh tâm các đi ra, tất cả mọi người đã không còn tâm tư để nói chuyện. Âu Dương Noãn đi cuối cùng, lúc đi xuống bậc thang đột nhiên bước hụt, thiếu chút nữa là ngã. Một cánh tay đứng lúc đỡ lấy nàng: “Cẩn thận!”

Tiểu Trọng Hoa vốn đi phía trước lại quay lại giúp đỡ nàng. Mắt Âu Dương Noãn thẳng tắp nhìn hắn, đột nhiên mỉm cười. Lần này không hề có uyển chuyển thản nhiên, có chăng chính là vài phần bi ai.

Tiểu Trọng Hoa sững sốt, nhẹ giọng nói: “Nàng.....Chỉ là cứu cứu mà thôi, nhưng lại bị thương đến thế sao?”

“Quận vương, hôm nay ngài không phải đã thấy được tình cảnh của ta sao? Nếu không phải ta tỉnh táo, hiện tại người bị giam giữ chờ xử lý bên kia chính là ta! Thân bại danh liệt cũng là ta, ta từng giờ từng khắc luôn phải đối mặt với đám sai lang này bất cứ lúc nào, ngài không phải cũng thấy sao?”

Nói xong nàng rũ mắt xuống, lông mi thật dài che đi ánh mắt, thế nhưng vẫn không ngăn được nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống, chậm rãi thấm vào vạt áo nàng, biến mất như chưa từng tồn tại.

“Nàng muốn ta làm gì cho nàng?” Trong lòng Tiểu Trọng Hoa nóng lên một chút, ánh mắt nhìn nàng lại bình thường.

“Nếu tương lai có một ngày có thể báo thù cho cứu cứu. Ta mong quận vương có thể đứng ra làm chứng!”

Tiểu Trọng Hoa chậm rãi thu tay lại, giương như có chút không thể tin mà bật cười: “Nàng quả nhiên đối với ta có sở cầu khác!”

Hắn chớp mắt nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn, mày không khỏi

nhúu lại chặt hơn. Đôi mắt đen híp lại, nhưng vẫn không dấu được tinh quang như cũ: “Cầu Hoàng trưởng tôn không phải tốt hơn sao?”

Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói: “Không! Người tìm ra được nguyên nhân là ngài. Chuyện này, chỉ ngài mới có thể làm!”

Ánh sáng lạnh trong mắt lập tức chuyển động, nhưng Tiểu Trọng Hoa lại nở nụ cười: “Muốn ta giúp nàng, hãy cho ta một lý do thuyết phục!”

“Ta cũng không có lý do nào có thể thuyết phục ngài. Bất quá chỉ là xin ngài rủ lòng thương hại mà thôi!”

Âu Dương Noãn liền lẳng lặng nhìn hắn. Rồi lại rũ lông mi xuống, nước mắt lại lần nữa chảy xuống. Lần này Tiểu Trọng Hoa lại thấy rõ ràng nó chảy xuống thấm vào y phục đẹp đẽ của nàng. Giống như một bàn tay vô hình, mơ hồ bóp lấy ngực hắn.

Âu Dương Noãn nghe thấy rõ ràng thanh âm của Tiểu Trọng Hoa nói: “Ta đáp ứng nàng!”

“Ta sẽ nhớ kỹ nợ quận vương một ân tình!” Âu Dương Noãn ngẩng đầu, thanh âm thập phần nhẹ nhàng từ tốn. Trong ngữ điệu thậm chí không có chút phập phồng, nhẹ nhàng băng quơ nói xong giống như đây là một chuyện rất bình thường.

“Ta đáp ứng, vì đây là lần đầu tiên nàng rơi lệ trước mặt ta!” Căn cứ vào việc sớm biết nàng là có ý đồ khác. Tiểu Trọng Hoa mỉm cười: “Nếu vì bản thân, nàng sẽ không cầu. Trấn quốc Hầu đối với nàng thực sự quan trọng vậy sao?”

Âu Dương Noãn chậm rãi lắc đầu, cả người run run, không thể kiềm chế nói: “Ngài không hiểu...”

Rất nhiều năm về sau, hắc đều nhớ rõ vẻ mặt khi nàng nói những lời này, cũng nhớ rõ ba chữ kia.

”Tương lai, ta nhất định sẽ biết!” Hắc cười cười rồi xoay người rời đi.

Đêm đó, Tiểu Diễn đi suốt đêm tiến cung. Ngày hôm sau, ba đạo thánh chỉ liên tiếp được ban xuống.

Sắc phong Lâm Nguyên Hình đích nữ Trấn quốc Hầu làm trắc phi của Hoàng trưởng tôn, ngay lập tức tiến hành hôn lễ.

Nghe thấy Trấn quốc Hầu bệnh nặng, Hoàng trưởng tôn thỉnh cầu sắc phong trưởng tử Lâm Chi Nhiễm kế thừa tước vị. Chuẩn tấu.

Tứ hôn Tào Vinh cùng Lâm Nguyên Nhu nữ nhi Lại Bộ Thị Lang, tùy ý thành hôn.

Ba đạo thánh chỉ này vừa ra, toàn kinh đô chấn động.

— — — — — đề lời nói với người xa lạ — — — — —

Có người hỏi, vì sao Thượng Thư đại nhân ngu xuẩn như vậy?

Trả lời: Lâm Văn Long vừa chết, Lâm Chi Nhiễm sẽ kế thừa tước vị, hắc chờ không được.

Có người hỏi, vì sao hắc có lá gan lớn dám hạ độc như vậy?

Ta nói: Thật ra đó không phải là độc mà là phấn hoa. Phấn hoa thì có thể nói là gió thổi vào, mọi người hiểu chưa?

Còn nữa, đây không phải tiểu thuyết lịch sử, tình tiết nhân vật đều là

hư cấu. Không cần quá truy cứu vấn đề hợp lý hay không hợp lý.
Hahaha

Chương 175: Sát kê hách hầu (Giết gà dọa khỉ) (1)

Thọ an đường.

Âu Dương Noãn một đường đi tới. Xa xa còn có tiểu nha hoàn hành lễ.

Vừa vào cửa nàng liền thấy Lý Nguyệt Nga ngồi ở trên chiếc ghế nhỏ bên giường cùng Lý thị nói chuyện.

Lý thị vừa thấy Âu Dương Noãn tiến vào, sắc mặt tuy rằng vẫn âm trầm nhưng hiển nhiên ánh mắt đã giãn ra rất nhiều. Liền hướng nàng vẫy tay nói: “Mau tới đây!”

Lý Nguyệt Nga lập tức đứng lên, vẻ mặt tươi cười: "Đại tiểu thư!"

Âu Dương Noãn mỉm cười với đối phương, bộ dạng thập phần hiền lành. Nàng tiến đến ngồi bên giường, Lý thị liền kéo lấy tay nàng tươi cười nói: “Đi vấn an Lão thái quân về sao? Thân mình ngài ấy vẫn khỏe chứ?”

Âu Dương Noãn nhu hòa nói: "Lão thái quân vẫn tốt. Làm phiền tổ mẫu lo nghĩ rồi!"

“Ai...Mới chớp mắt Đại cứu cứu con đã đi được hai năm. Lão thái quân người đầu bạc tiến kẻ đầu xanh, thật sự là đau lòng. Cũng may tử nữ đích tôn đều rất có tiền đồ, nghe nói Đại biểu huynh của con còn thể hiện rất tốt trước mặt Thánh Thượng, hơn nữa muội muội hần còn là trắc phi mà Hoàng trưởng tôn sủng ái. Lão thái quân cũng

coi như được an ủi phần nào!” Lý thị cảm thán nói, ánh mắt khôn khéo tràn đầy hâm mộ.

“Tổ mẫu nói phải!” Âu Dương Noãn cúi đầu, lông mi thật dài che đi lệ quang trong suốt, thần thái vẫn bình thản. Nhưng hai bàn tay trong tay áo đã gắt gao nắm chặt, tim đập mạnh mẽ.

Trong mắt Lý thị, Lão thái quân phúc lộc song toàn, phú quý khôn kể. Nhưng làm hiểu được nỗi đau lão niên tang tử của ngoại tổ mẫu?

Lý thị vẫn không phát hiện, còn tiếp tục cảm thán: “Lại nói Đại cửu cửu con cũng là người phụ thân có tâm. Thẳng đến khi hôn sự của nữ nhi đều thành rồi mới nhắm mắt, cũng thực khó có được!”

Lông mi Âu Dương Noãn khẽ động, nàng chỉ cười nhẹ nói: “Phải! Tuy nói trong vòng trăm ngày cũng có thể vội vàng tổ chức hôn sự. Nhưng Trấn quốc hầu phủ cũng không phải có thân phận bình thường, nói ra rồi cuộc cũng không ổn. Nếu Đại cửu cửu đi sớm, hôn sự của biểu ca cùng biểu tỷ cũng bị trì hoãn ba năm. Cái này cũng xem như là sự quan tâm cuối cùng cửu cửu dành cho bọn họ!”

Lý thị gật gật đầu, nói: “Vẫn là Ngoại tổ mẫu con có phúc khí a! Bất quá cháu gái của ta rồi cuộc cũng không còn nhỏ nữa a!” Nói xong ánh mắt của bà dừng lên người Âu Dương Noãn, ánh mắt đục ngầu cong lên: “Nguyệt Nga, người nói có đúng không?”

Âu Dương Noãn rất nhanh cũng đã đến tuổi. Cũng có ý nghĩa là nàng trong mắt Lý thị cũng trở nên có giá trị hơn.

Lý di nương nhìn về phía Âu Dương Noãn, nàng vẫn ngồi ở kia, ánh mắt buông xuống. Lông mi dày đen che đi ánh mắt sâu thẳm, khuôn mặt trắng như bạch ngọc thế nhưng tròng mắt lại tối đen như mực. Rõ ràng nàng đang cười nhưng ánh mắt lại âm trầm khác thường.

Lý di nương cười nói: “Đây là tự nhiên. Đại tiểu thư nhà chúng ta trình nhân nhã tĩnh, ý vị vô song. Tài mạo như vậy, đừng nói là quan lại bình thường, cho dù là Vương phi cũng có thể a!”

Đối với loại chuyện nửa nịnh hót nửa thăm dò này Âu Dương Noãn chỉ cười nhẹ. Hai gò má xanh ngọc mang theo vàng sáng mỏng manh, thoạt nhìn có chút then thùng, trên thực tế đáy mắt lại là vẻ lo lắng. Nàng không dấu vết cười nói: “Tổ mẫu cùng di nương cả ngày chỉ biết trêu chọc con. Hai người còn nói như vậy nữa, ta sẽ không nói chuyện cùng hai người nữa!”

“Được, được, được! Không nói, không nói nữa! Con đỡ phải then thùng!” Lý thị cười vỗ vỗ tay nàng. Lúc này mới chuyển hướng nói Lý di nương: “Vừa rồi người nói đến đâu rồi? Nói tiếp đi!”

Thần sắc Lý di nương liền trở nên xun xoe, lập tức tươi cười đoan trang nói: “Lão thái thái, ngài cũng biết phu nhân từ sau chuyện kia lòng dạ vẫn luôn không thuận. Mấy ngày nay lại càng huyền não lớn hơn, thường xuyên ầm ĩ muốn gặp Nhị tiểu thư...”

Sau khi Âu Dương Hạo chết, vì muốn cảnh cáo Lâm thị, cũng là vì trấn an Âu Dương Noãn nên Âu Dương Trì liền nhốt Lâm thị trong Phúc thụ viện. Hơn nữa còn thường xuyên phái người trông coi. Sau khi Lâm thị thành thật yên ổn được ba tháng thì liền thu mua nha đầu trông cửa phái người truyền tin ra ngoài cho Lâm Văn Uyên.

Nhưng tất cả mật tin lại đến tay Lý thị, bà thập phần tức giận liền sai người đóng hết cửa chính cửa sổ, chỉ chừa một ít khe hở đón ánh sáng. Cửa lớn của Phúc thụ viện còn bị khóa lại, nghiêm khắc quy định không có sự cho phép của Lý thị, Lâm thị không thể ra vào cửa lớn, chỉ có thể đi lại trong phòng.

Âu Dương Trì ban đầu muốn vị trí Lại Bộ Thượng Thư cho nên mới trăm phương nghìn kế lấy lòng Lâm Văn Uyên. Tính để qua một thời gian thì sẽ thả Lâm thị, nhưng từ sau khi Lâm Chi Nhiễm kế thừa tước vị Trấn quốc hầu thì không biết vì sao Lâm Văn Uyên lại bị Hoàng đế ghẻ lạnh.

Liêu Xa lên chức thế nhưng mãi cũng không có tin tức, Âu Dương Trì thấy tình hình không ổn liền không bao giờ đề cập đến chuyện thả Lâm thị nữa. Cho nên bà ta chỉ có thể tiếp tục ở trong Phúc thụ viện.

Lúc này lại nghe được Lý di nương nhắc đến Lâm thị, trên mặt Âu Dương Noãn vẫn đậm mạc như trước, chỉ có đôi mắt tinh anh sâu không thấy đáy, lại giống như ánh mặt trời lưu chuyển.

“Nó muốn nháo thế nào thì mặc kệ nó!” Thanh âm Lý thị buồn bực vang lên, một chút sự thương hại cũng không có.

“Nhưng bắt đầu từ hôm qua phu nhân đã không chịu ăn. Còn nói... còn nói...” Lý di nương đáp ứng. Trong ánh mắt có chút không yên, nhìn Lý thị rồi lại lặng lẽ nhìn sang Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn lại tựa hồ như không nghe nàng nói chuyện, sóng mắt dừng ở làn khói lượn lờ từ hương dăng lên, hãy còn thần thờ. Ngoài cửa sổ gỗ đàn khắc hoa lê một tia sáng mặt trời vờn nhẹ trên gò má, khóe miệng lại thêm vài phần ý cười. Nhưng khi Lý di nương nhìn kỹ thì lại không thấy đâu, giống như chưa bao giờ tồn tại.

Lý thị cao giọng hỏi: “Nói cái gì?”

Trên mặt Lý di nương lập tức lộ ra thần sắc sợ hãi: “Nói là muốn cho toàn kinh đô này biết, Lão thái thái muốn.....muốn ngược đãi chủ mẫu Âu Dương gia đến chết!”

“Làm càn!” Lý thị ném ly trà, nước trà lập tức đều đổ trên mặt đất, bắn cả vào làn váy màu tím nhạt của Lý di nương. Nàng ta nhanh chóng cúi đầu, vừa khéo che lại tươi cười bên môi.

“Mấy ngày rồi chưa ăn cơm?” Sau khi ném ly trà, Lý thị đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Lý di nương sững sốt, có chút ngoài ý muốn nói: “Có một ngày!”

“Oh? Nó đây là đang muốn lên mặt chủ tử, hay là chê đồ ăn mang đến không tốt?”

“Cái này...” Lý di nương gục đầu xuống.

Đúng thật nàng có cắt xén cơm canh của Lâm thị, có khi còn cố ý để bọn họ đưa đồ ôi thiu. Nhưng Lý Nguyệt Nga nàng thật sự hận thấu đối phương, cơm thiu thì thế nào? Nàng không bỏ thạch tín vào đã là cố gắng lắm rồi!

“Đúng là bị thói xấu phá hư rồi. Ta nhìn nó ăn no chống đỡ, giờ đói vài ngày cũng tốt!” Lý thị cười lạnh nói, trong đôi mắt xẹt qua một tia u lãnh quang mang.

“Lão thái thái, chuyện này chỉ sợ không ổn...” Lý di nương rõ ràng là thật cao hứng, nhưng lại cố nhíu mày nói.

“Có cái gì không ổn?”

“Vạn nhất phu nhân thật sự chết đói, truyền ra ngoài thì không được hay lắm! Quan trọng nhất là ngài giao cho ta chiếu cố phu nhân, trách nhiệm này ta thật sự đảm nhận không nổi a!” Lý di nương thử thăm dò Lý thị.

Lý thị lạnh lùng nói: “Lo lắng này của người....Người yên tâm, vô luận nó xảy ra chuyện gì người cũng không cần phải chịu trách nhiệm!”

Âu Dương Noãn nghe vậy, quay đầu nhìn Lý di nương, trên mặt còn lộ chút tươi cười thản nhiên. Lý Nguyệt Nga cảm thấy dường như bị ánh mắt trong trẻo lạnh lùng này nhìn thấu, tươi cười trên mặt lập tức có chút ngưng ngừng...

Phúc thụ viện

Lâm thị nằm ở trên giường, hai mắt nhắm chặt. Nghĩ đến bữa trưa bọn họ đưa thức ăn như cho heo thì trong lòng lại càng hận đến cực điểm, nghiến răng kèn kẹt. Từ hôm qua đến giờ bà ta đã nằm trên giường một ngày, ngoại trừ uống chút nước, một miếng cơm cũng chưa ăn.

Nha đầu Tranh Nhi đến gần bên giường, thấp giọng nhỏ nhẹ khuyên nhủ Lâm thị: “Phu nhân, ngài trăm ngàn lần phải chú ý thân thể, ngày sau còn dài. Hay là vì Nhị tiểu thư, ngài cũng nên ăn một chút!”

Lâm thị chán ghét xoay người vào trong, căn bản không để ý đến Tranh Nhi. Trong lòng Tranh Nhi không yên nhưng cũng không dám đi.

Đúng lúc này bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng động lớn, cửa phanh một tiếng bị mở ra.

Âu Dương Khả hùng hổ xông vào, nhìn Tranh Nhi đang đứng bên giường, Lâm thị vẫn nằm ở đó không nhúc nhích liền đi lên cho Tranh Nhi một cái tát thật mạnh: “Bảo người hầu hạ mẫu thân ta, người lại làm như thế nào hả? Sao lại để mẫu thân thành cái dạng này?”

"Nhị tiểu thư bớt giận! Nô tỳ... Nô tỳ cũng là không còn cách nào khác..."

Tranh Nhi phịch một tiếng quỳ xuống đất, cúi đầu nơm nớp lo sợ giải thích.

Nay phu nhân cùng Nhị tiểu thư đều mất thế, nhưng vẫn là chủ tử, ảnh hưởng vẫn còn.

Lâm thị còn sống một ngày thì chính là phu nhân của Âu Dương gia, nàng ta chỉ là một nha đầu sao dám khó dễ? Nay bất quá luẩn quẩn trong lòng là Lâm thị không chịu ăn cơm thôi.

Lúc này Trình mama phụ trách trông coi bên ngoài liền chạy vào, thấy tình hình này liền lập tức thay đổi sắc mặt: "Nhị tiểu thư, ngài mau ra ngoài đi. Lão thái thái biết được thì thật không hay!"

Âu Dương Khả nhướng mày lên, thanh âm lạnh lùng nói: "Người muốn đi báo cho bà ấy?"

Trình mama sừng sốt, nhất thời khó xử: "Nhị tiểu thư, lão nô không phải cố ý muốn đối nghịch với ngài. Chỉ là Lão thái thái thật sự có phân phó...."

"Hừ, Trình mama không cần dọa ta. Lão thái thái nơi đó nếu người không đi nói thì căn bản bà ta không biết được. Chỉ là không biết người có chịu giúp mẫu tử chúng ta hay không?"

Sắc mặt Âu Dương Khả hơi hơi dịu đi, nhìn Hạ Tuyết bên cạnh nói: "Đi! Đem lễ vật cho Trình mama!"

Hạ Tuyết lập tức đưa ra một túi gấm thêu hoa sen, Trình mama làm

bộ khó xử không chịu nhận lấy. Hạ Tuyết lại cứ nhất định nhét vào tay, bà ta ngượng ngùng cười, âm thầm ước lượng. Nhị tiểu thư gần đây ra tay càng ngày càng ít, xem ra rất nhanh liền không rỉ ra được chút nước.

Bà ta nghĩ như vậy nhưng trên mặt lại tươi cười nói: “Nhị tiểu thư, ngài có gì thì nói nhanh nhanh. Ngài cũng biết Lão thái thái rất nhanh sẽ biết....!”

“Được rồi! Được rồi! Người mau ra ngoài đi, ta có lời muốn nói với mẫu thân!” Âu Dương Khả chán ghét phất phất tay.

Trình mama ra ngoài, nha đầu một bên nhanh miệng hỏi: “Mama, sao ngài không lôi Nhị tiểu thư ra ngoài. Nếu Lão thái thái biết, chúng ta sẽ bị trách phạt....”

“Người thì biết cái gì!” Trình mama cười lạnh, chủ tử tranh đấu cùng bọn nô tỳ không có quan hệ nhiều lắm. Lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, vạn nhất có ngày phu nhân xoay người được thì sao? Để cho người khác một đường lui cũng là để cho bản thân một đường lui. Bà ta mới không hiểu biết vậy!

Lâm thị nghe thấy thanh âm của Âu Dương Khả, vẫn làm bộ như không có phản ứng. Mãi đến khi Trình mama đóng cửa đi ra ngoài rồi mới xoay người từ trên giường ngồi dậy: “Khả Nhi!”

“Mẫu thân!” Âu Dương Khả xông lên nắm chặt lấy tay Lâm thị, “Con nghe nói người không chịu ăn cơm, sao lại vậy? Lúc trước không phải người nói với con núi xanh vẫn còn, sợ gì không có củi đốt. Mẫu thân không nghĩ cho bản thân thì cũng hãy nghĩ cho Khả Nhi. Nếu như người có chuyện gì, những người đó không biết còn ức hiếp con như thế nào nữa....”

“Người nhìn ta xem, chỉ sợ cách cái chết cũng không còn bao lâu!” Lâm thị lạnh lùng bỏ lại một câu, ánh mắt nhìn Âu Dương Khả cũng không còn từ ái như trước.

Âu Dương Khả chấn động, từ sau khi Âu Dương Hạo chết, trong lòng Lâm thị đối với nàng vẫn luôn có ngăn cách. Điểm này bản thân Âu Dương Khả rất rõ. Chỉ là từ khi Lâm thị bị nhốt, địa vị của nàng trong nhà cũng vì vậy mà tuột dốc không phanh. Cho nên nàng nghĩ, chỉ khi Lâm thị chấn chỉnh tinh thần mới khiến mình thoát khỏi khốn cảnh này.

Nghĩ như vậy Âu Dương Khả liền nói: “Mẫu thân, người không phải ngại cơm canh không tốt sao? Con có mang đồ ăn đến!” Nói xong liền phân phó Hạ Tuyết đem hộp thức ăn lên.

Thế nhưng Lâm thị lại không thèm nhìn tới, đẩy qua một bên: “Ta không muốn ăn!” Nói xong liền nâng mắt nhìn Âu Dương Khả: “Lần trước ta phân phó người đi lập cho Vương mama một bài vị. Người đã làm chưa?”

Âu Dương Khả sững sốt, nhất thời có chút nghẹn lời: “Con...con....” Trong lòng nàng Vương mama chẳng qua chỉ là nô tài, chết rồi thì thôi, có gì đặc biệt hơn người khác. Sao đáng giá để hoang phí tiền bạc như vậy?

Nhưng mắt thấy Lâm thị giận tái mặt, lập tức nói: “Mẫu thân, người cũng biết nay ngoại trừ trong phủ, Lão thái thái cũng không cho con ra ngoài. Thật sự là không còn cách nào!”

Nghe vậy sắc mặt Lâm thị lại càng âm lãnh hơn. Giờ phút này bà ta, hai mắt trũng xuống, thâm quầng, người chỉ còn da bọc xương. Thoạt nhìn không có mấy phần hơi thở người sống. Âu Dương Khả nhìn liền tiếp tục khuyên: “Mẫu thân, người phải cố chống đỡ. Nếu

cửu cửu nhìn thấy, không biết sẽ đau lòng bao nhiêu a!”

“Người thấy huynh ấy? Hẳn phải người đến cứu chúng ta sao?” Lâm Thị vừa nghe đến Lâm Văn Uyên hiển nhiên là rất phấn khởi. Tuyệt vọng trong lòng cũng lập tức tiêu tan, kìm lòng không đậu mà hỏi đối phương.

Chương 176: Sát kê hách hầu (Giết gà dọa khỉ) (2)

“Không gặp, nhưng cừu cừu phải người đưa tin qua đây!” Âu Dương Khả biết đã đạt được mục đích liền nhanh chóng lấy từ trong tay áo một phong thư: “Mẫu thân, xem xong thì nhanh chóng đốt đi!”

Ngón tay gầy khô của Lâm thị cầm lấy, như là bắt được ngọn cỏ cứu mạng, nhanh chóng đọc. Sau khi xem xong liền thở ra một hơi, mi tâm cũng chậm rãi buông lỏng: “Ý của cừu cừu người là muốn ta nhẫn nại, nhẫn nại thêm chút nữa, hẳn nhất định sẽ nghĩ cách cứu chúng ta!”

Âu Dương Khả vừa nghe, tinh thần liền tỉnh táo, dùng sức gật đầu nói: “Mẫu thân, cừu cừu nói đúng. Chờ cậu thay chúng ta làm chủ, mẫu thân tự nhiên có thể xoay người. Đến lúc đó chúng ta sẽ khiến cho Âu Dương Noãn không chịu nổi!”

“Nhưng cũng phải nói, những lời này của cừu cừu người chẳng qua là muốn ta yên tâm. Nếu thật sự có năng lực, sao không thể đem Nhị tẩu từ trong miếu ra?”

Nghĩ đến đây, trong mắt Lâm thị nổi lên hận ý: “Ta thật sự đã quá coi thường đại tỷ của người, tâm cơ thủ đoạn mọi thứ đều không thua ai. Quả như ác quỷ đầu thai muốn lấy mạng chúng ta, nó ở đây khiến ta người không ra người ma không ra ma. Ở Trấn quốc Hầu phủ ba tháng liền đã đem Nhị tẩu tống vào miếu hối lỗi, lần hối lỗi này cũng đã qua hai năm. Quả nhiên là lợi hại!”

Chuyện minh châu bị trộm, Âu Dương Khả nghe nói Lâm Văn Uyên

sợ Hoàng đế trách tội. Nên chung quanh đều lo chu toàn không nói, còn không thể không mang Tương thị vào miếu hối cải. Đã qua hai năm cũng không dám đón về.

Âu Dương Khả nghĩ đến đây, không tự chủ được trong lòng phát lạnh: "Mẫu thân, Nhị cửu mẫu trộm Thánh vật, nghe nói Thái vương cũng đi cầu tình bằng không chính là tội chết. Nhưng vậy vẫn là nhẹ rồi!"

"Nhẹ? Nếu thật sự nhẹ Hoàng đế kia sao còn đem biểu tỳ người chỉ hôn cho Tào Vinh. Tào gia là nhà như thế nào? Đây chính là trừng phạt. Đây là Hoàng đế đổi biện pháp để trút giận!"

Lâm thị nghiêng răng nghiêng lợi nói, đầu ngón tay run lên: "Cửu cửu người nay cũng phải chịu lạnh nhạt. Bằng không sao huynh ấy có thể trơ mắt nhìn ta bị khi dễ. Người đúng thật là hồ đồ!"

"Mẫu thân, hay là người hạ mình đi van cầu Lão thái thái, xin bà ấy thả người ra trước rồi nói sau!"

Điều Âu Dương Khả mong đợi nhất chính là Lâm thị được thả ra. Bởi vì có như vậy Tô phu nhân mới tới cửa, Âu Dương Khả nàng cũng mới có cơ hội nhìn thấy Tô Ngọc Lâu. Chỉ là tâm tư này, nửa điểm Âu Dương Khả cũng không dám biểu lộ ra ngoài.

"Cầu bà ta? Bà ta hận không thể đem ta tẽ nát uy cầu mới hài lòng!"

"Mẫu thân, sẽ không nghiêm trọng như vậy đâu! Lão thái thái có lẽ là nhất thời tức giận quá mà thôi. Cảm thấy mất mặt trước mặt người khác. Chờ khi hết giận liền thả mẫu thân. Nếu như Lão thái thái thật sự muốn mạng của người vì sao không ra tay? Hiện tại không phải có rất nhiều cơ hội sao?"

Lâm thị cười lạnh: “Người nghĩ như vậy sao? Hừ! Nha đầu người thực sự là không có đầu óc. Đây là vì có người còn chưa muốn ta chết!”

"Ai?" Âu Dương Khả giật mình kinh ngạc nhìn Lâm thị. Hạ Tuyết bên kia gục đầu xuống, giống như không nghe thấy gì.

“Đại tỷ tốt của người!” Sắc mặt Lâm thị càng vàng như nến, thoát nhìn thập phần đáng sợ, “Nó không muốn ta chết, là sợ quá tiện nghi cho ta! Bằng không, đưa chén độc dược, ba thước lụa trắng, chết như thế nào không phải là chết. Nó muốn giữ lại cái mạng của ta là muốn ta từng chút từng chút chết dần chết mòn, đúng là quá độc ác! Còn lão già ở Thọ an đường kia, sớm biết bà ta ngoan độc như vậy, ta phải sớm giết bà ta!”

Lâm thị nghiêng răng nghiêng lợi tức giận, Âu Dương Khả nghe đến xuất thần....

Lý thị đột nhiên đến, bọn mama nha đầu trông coi trong Phúc thụ viện nơm nớp lo sợ, quỳ rạp một đám trên đất, ngay cả đầu cũng không dám nâng.

“Rất tốt! Đúng là mẫu tử nữ hiếu a! Thật khiến người ta cảm động!” Lý thị không lập tức vào cửa mà đứng bên ngoài nghe một lúc. Nghe được Lâm thị nghiêng răng nghiêng lợi oán hận. Lý thị quay đầu nhìn thoáng qua sắc mặt bình thản không gợn sóng của Âu Dương Noãn. Thế này mới không nhanh không chậm nói.

Lâm thị nghe một câu như thế, sắc mặt lập tức thay đổi. Thân thể Âu Dương Khả không tự chủ được mà run run.

“Ta đúng là đã quá coi thường các người. Vốn tưởng rằng nơi này thật sự thanh tịnh, ai ngờ mẫu tử các người đều đoàn tụ ở đây a....”

Lý thị lạnh lùng nhìn chăm chăm Lâm thị, trên mặt hiện lên ý cười trào phúng: “Dọc đường đến đây ta còn cân nhắc, có phải do đồ ăn đưa đến quá kém hay không mà khiến người nói ta ngược đãi người!”

Lâm thị vừa muốn mở miệng, đột nhiên nhìn thấy Lý Nguyệt Nga cùng Âu Dương Noãn phía sau Lý thị, ánh mắt liền trở nên ngoan độc như muốn cắn xé hai người.

Lý Nguyệt Nga cố ý tránh ánh mắt bà ta. Âu Dương Noãn lại nâng mắt lên, tựa tiểu phi tiểu nhìn Lâm thị, giống như là đang thưởng thức sự thống khổ cùng chật vật của đối phương lúc này.

“Tổ mẫu, cầu xin người tha thứ!” Âu Dương Khả thấp giọng nói, “Là con...con nghe nói thân thể mẫu thân không tốt, giống như là lâm trọng bệnh nên mới nhất thời nóng vội xông vào. Không nghĩ rằng....”

“Không nghĩ rằng mẫu thân người không bị ta ngược đãi đến chết, đúng không?” Lý thị nhìn thoáng qua Âu Dương Khả mặc xuân thường, mặt mày tinh xảo. Nghĩ rằng người cũng quá lớn mật, cư nhiên dám chạy đến nơi này, “Các người ở đây thương lượng chuyện tốt gì? Có phải đang nói làm sao khiến ta chết sớm một chút, để mẫu thân người có thể được thả ra, đúng không? Mau nói ta nghe một chút!”

Âu Dương Khả nhìn thoáng qua thần sắc âm trầm của Lý thị, càng sợ hãi: “Cháu gái không có. Cháu gái tuyệt không có nửa điểm ý tứ rửa Lỗ thái thái....”

“Câm miệng!” Lý thị lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng ta, trong thanh âm không có một tia nhân tình vị nhân, “Cánh người cứng rồi, ghét

bỏ ta ở trong này vướng tay vướng chân, ước gì ta chết đi! Hừ, người cùng mẫu thân người cũng không phải là thứ gì tốt, là tiện nhân vong ân phụ nghĩa!”

Lý thị càng nói càng tức giận, nhanh tay cho Âu Dương Khả một cái tát thật mạnh.

Âu Dương Khả ôm mặt, trong lòng cảm thấy nhục nhã không nói nên lời. Nàng ta phần hận cúi đầu xuống, không dám lên tiếng.

Trong lòng Lâm thị hận thấu Lý thị, cười lạnh nói: “Lão thái thái, ngài rốt cuộc muốn xử lý mẫu tử ta như thế nào? Là đánh chết hay là cách nào khác, ngài cứ thoải mái nói ra!”

Ánh mắt Lâm thị sắc bén, giọng sáng lại. Rõ ràng là bà ta chắc chắn đối phương không dám làm thế.

Lý thị không nghĩ rằng đã đến nước này mà Lâm thị còn dám ăn nói bừa bãi như vậy liền chỉ thẳng mặt Lâm thị mà mắng to: “Đều là do tiện nhân người dạy hư cháu gái ta!”

Lý thị nhắc tay muốn đánh Lâm thị, không nghĩ rằng bà ta lại không những không xin khoan dung tha thứ, cũng không trốn tránh. Ngược lại ưỡn ngực, nâng đầu đón nhận bàn tay của mình.

Lý thị tức giận đến cả người phát run, cả người lão đảo lung lay như sắp đổ. Bên môi Âu Dương Noãn liền ngưng một nụ cười lạnh, vội vàng đỡ lấy Lý thị, nhẹ giọng nói: “Tổ mẫu, có gì từ từ nói là được. Trăm ngàn lần đừng tức giận, cẩn thận sức khỏe!”

Nhìn thấy bộ dạng thống khổ này của Lâm thị, Âu Dương Noãn đột nhiên dâng lên một loại ý niệm, cứ như vậy dồn bà ta vào chỗ chết. Loại ý niệm này từ khi phát sinh liền giống như hạt giống độc được,

từ từ nảy nở trong đáy lòng nàng. Độc khí tràn ngập, thấm thấu toàn thân, khát vọng khiến ngay cả trái tim cũng phát đau đớn.

Nhưng nàng lại nhìn thoáng qua Âu Dương Khả bên cạnh, không tự chủ được mà mỉm cười. Mới chỉ là bắt đầu mà thôi, tương lai Lâm thị sẽ biết. Những thống khổ mà hiện tại bà ta phải chịu bất quá chỉ như muối bỏ biển mà thôi. Chuyện khiến con người ta đau khổ nhất bà ta còn chưa được nếm qua....

Nghĩ đến đây, Âu Dương Noãn khe khẽ thở dài, trong giọng nói khó có thể che dấu vẻ u sầu: “Mẫu thân, người cũng đừng đối đầu với tổ mẫu nữa. Mẫu thân rõ ràng là đang muốn tức chết Lão nhân gia người a, đây chính là đại bất hiếu!”

"Đại bất hiếu? Ta là kế mẫu của ngươi, lại là dì ruột của ngươi, ngươi lại đối với ta thế nào? Ngươi mới là đại bất hiếu!" Lâm thị không e ngại nói, ánh mắt âm trầm.

Nhìn Lâm thị, hận ý trong mắt Lý di nương hóa thành hàn băng. Thế nhưng giọng điệu lại thập phần mềm mại: “Phu nhân, ngài đây là làm sao vậy? Không nên cứ cứng đầu đối với Lão thái thái. Ngài cũng biết Vương mama là nô tài bên cạnh mình, bà ta phạm vào lỗi lớn như vậy, Lão thái thái chỉ phạt trượng lễ bà ta, cũng không hề trách tội ngài. Phu nhân nay oán hận Lão thái thái lại còn quả trách Đại tiểu thư, đây là tội gì?”

Lâm thị nhìn Lý Nguyệt Nga kiêu my, trong lòng càng ghen ghét khó nhịn, phun một ngụm nước miếng. Lý Nguyệt Nga kinh hô, lui về sau nửa bước, liên thanh nói: “Phu nhân, phu nhân...”

“Người đâu!” Lý thị nhìn Lâm thị, nhớ tới vừa rồi nó thanh thanh kêu mình là lão già kia, còn nói muốn giết chết mình, không khỏi càng thêm tức. Lý thị vừa kêu, bốn mama đã nhanh chóng bước vào.

“Kéo phu nhân xuống, đánh bốn mươi trượng thật mạnh!” Lý thị chỉ vào Lâm thị, hung tợn nói với Trương mama.

“Chuyện này....” Trương mama có chút do dự.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua Lâm thị rồi thản nhiên nói: “Tổ mẫu, người xem có phải là phạt hơi nặng hay không?”

Lý thị oán hận nhìn Lâm thị, nói: “Một đứa con dâu rửa ta chết sớm, có đánh chết cũng không đáng tiếc. Các người còn chưa động thủ?”

Trương mama cả kinh, nhanh chóng sai người kéo Lâm thị ra ngoài.

Lý thị mệnh lệnh: “Đánh trong đại viện. Bảo toàn bộ người trong Phúc thụ viện đến đây, để bọn chúng ở trong này đứng nhìn!”

Âu Dương Khả sợ hãi cả người phát run, ngay cả một chữ cũng không dám nói, thậm chí cũng không dám cầu tình.

Lâm thị nhìn nàng ta, cảm thấy trong lòng hoàn toàn tuyệt vọng, bà ta lạnh lùng nói: “Ta dù sao cũng là phu nhân Âu Dương gia, cái Lão thái thái đánh không phải là ta mà là mặt mũi của Âu Dương gia các người a! Bà hãy suy nghĩ thật kỹ, đừng để đến lúc đó lại hối hận!”

Lý thị sửng sốt, lập tức có chút do dự. Đúng lúc này, Âu Dương Noãn thấy trong tay Lâm thị có một trang giấy. Nàng nhẹ nhàng đẩy Lý di nương, nàng ta lập tức phản ứng, nhanh chóng bước lên đoạt lấy. Dĩ nhiên là thư của Lâm Văn Uyên, Lý di nương nhìn thoáng qua, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc kinh ngạc. Lý thị lạnh giọng hỏi: “Viết cái gì?”

Lý di nương vẻ mặt khó xử, nửa ngày sau mới nhẹ giọng nói: “Là...là

Lâm Thượng Thư muốn phu nhân tạm thời nhẫn nại. Nói rất nhanh sẽ có biện pháp thả phu nhân ra ngoài....Đến lúc đó sẽ tính sổ với chúng ta....”

Kỳ thật Lâm Văn Uyên đang nói Âu Dương Noãn nhưng Lý di nương lại cố ý đem câu này xóa đi. Quả nhiên Lý thị nghe xong càng giận đến cực điểm: “Được lắm! Vốn ta không nghĩ làm hại người, ngược lại người lại nghĩ tìm ta tính sổ. Được, được! Đây là tự người chuốc lấy! Trương mama, người còn ngây ngốc đứng đó làm gì, còn không mau đem ra ngoài!”

Lâm thị vốn tưởng rằng vừa rồi dọa được Lý thị, không nghĩ đối phương thế nhưng hạ nhẫn tâm đánh mình trước mặt hạ nhân. Cứ như vậy, cho dù sau này có đắc thế thì ở trước mặt những người này cũng không thể ngóc đầu lên được. Bà ta lớn tiếng kêu lên: “Đợi đã!”

“Người còn gì để nói?”

“Ta sai rồi. Con dâu thực xin lỗi ngài. Ta chỉ là đói quá nên mới hờ đồ, đầu óc không được rõ ràng nên mới nói lung tung. Lão thái thái, cầu ngài nể tình ta hầu hạ ngài nhiều năm mà tha cho ta đi! Về sau ta không dám nữa!” Lâm thị phịch một tiếng quỳ xuống đất, nước mắt thi nhau chảy xuống, thái độ lập tức mềm xuống.

“Sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước còn làm những chuyện đó làm gì. Hiện tại mới biết cầu xin tha thứ. Muộn rồi! Trương mama, mau kéo ra ngoài!”

Lâm thị nghe vậy, nhất thời cảm giác được toàn thân không có chỗ nào không run rẩy. Ngay cả lực phủ ngũ tạng cũng như đang nháy lên trong người. Tuy rằng bà ta cật lực giãy dụa vẫn bị bốn mama mạnh mẽ kéo ra ngoài.

Ngoài cửa, Lâm thị bị bốn mama trói nằm sấp, váy ngoài được vén lên, dùng sức đánh thật mạnh. Lý thị bắt toàn bộ hạ nhân đều phải đứng nhìn, bà muốn cảnh cáo mọi người, phàm là người đối nghịch với bà thì tuyệt đối không có kết cục tốt.

Lý di nương nghe tiếng côn đánh cùng tiếng kêu thảm thiết của Lâm thị, trên mặt không tự chủ cười lạnh. Nàng ta nhìn thoáng qua Âu Dương Khả vẫn còn quỳ, thầm nghĩ ‘đúng là một kẻ ngu dốt, nếu không phải Đại tiểu thư có phân phó, thư kia có thể đến được tay người sao?’

Lý thị vừa được xả được ngum ác khí cho nên đối với Âu Dương Khả cũng không còn căm giận như vậy. Chỉ lạnh lùng nhìn rồi thấp giọng quát lớn: “Còn không cút ra ngoài!”

Âu Dương Khả như được đại xá, lập tức đứng lên chạy nhanh ra ngoài. Bởi vì quá vội vàng nên bước đi khập khiễng, thập phần buồn cười.

Âu Dương Noãn lại hiểu được hết thảy. Lâm thị thực thông minh, bà ta vừa rồi kêu ngạo như vậy là vì dời sự tức giận của Lý thị, không muốn Lý thị giận chó đánh mèo lên Âu Dương Khả.

Nhưng một tấm chi tâm này của bà ta một chút nữ nhi cũng không cảm nhận được. Chỉ sợ nàng ta hôm nay đến không phải vì vấn an mẫu thân mà là vì chính nàng ta.

Chương 177: Sát kê hách hầu (Giết gà dọa khỉ)

Khi ra khỏi Phúc thụ viện, Lâm thị vẫn giãy dụa, nhìn Âu Dương Noãn liều mạng kêu: “Nha đầu độc ác! Người sẽ không được chết tử tế! Người sẽ không được chết tử tế a!”

Lâm thị một bên kêu, trong miệng lại không ngừng phun ra máu. Âu Dương Noãn cúi mi ngưng mắt, vẫn là mỉm cười lại giống như là thản nhiên. Nàng đi qua, ý cười bên môi dần dần sâu sắc hơn.

Trở về Thọ an đường, Lý thị cơ hồ một hơi uống hết nửa ly trà mới thở ra. Vừa định nói gì với Âu Dương Noãn nhưng lúc này Ngọc Mai liền tiến vào, trong tay là bái thiếp vàng, tươi cười trên mặt thập phần sáng lạn.

Ngọc Mai hành lễ rồi cung kính đem bái thiếp dâng lên nói với Lý thị: “Lão thái thái, trác phi Hoàng trưởng tôn đem bái thiếp đến cho Đại tiểu thư. Nói muốn mời tiểu thư đi dự tiệc!”

Lý thị vừa nghe, mày vốn đang nhíu chặt lập tức giãn ra. Nét mặt già nua cười như một đóa hoa, mở miệng nói: “Xem ta này, đều bị bọn chúng làm cho tức giận hồ đồ rồi. Noãn Nhi, con mau đi chuẩn bị một chút, trăm ngàn lần đừng để lỡ giờ!”

Yến hội phủ Thái tử không phải người bình thường có thể đi. Trong lòng Lý thị thập phần cao hứng, bà ẩn ẩn có một ý niệm, cháu gái mình tương lai vô cùng có khả năng dựa vào Hoàng trưởng tôn lên như điều gặp gió. Đến lúc đó, Âu Dương gia cũng có thể được hưởng phúc theo.

Nghĩ đến đây, Lý thị cảm thấy có điều nên nhắc nhở Âu Dương Noãn một chút. Bà liền nhìn thoáng qua Trương mama, Trương mama lập tức đuổi bọn nha đầu ra ngoài.

Lý thị nhanh chóng nói: “Noãn Nhi, có câu này Tổ mẫu không biết có nên nói hay không?”

Âu Dương Noãn ngồi bên cạnh, hai tay tùy ý gác lên đầu gối. Đáy mắt trong trẻo không nhìn ra được nàng đang nghĩ gì. Nàng nhìn Lý thị nói: “Tổ mẫu, người với con có gì không thể nói được đâu!”

Chén trà trong tay Lý thị xoay tròn, bà nhìn Âu Dương Noãn, có chút suy nghĩ nói: “Con cùng biểu tỷ, tình cảm vẫn luôn rất tốt?”

Âu Dương Noãn sững sốt, lập tức nhẹ nhàng gạt đầu.

Lý thị híp mắt, thần sắc càng ôn hòa. Nhưng Âu Dương Noãn lại cảm thấy những gì Lý thị muốn nói không hề đơn giản như vậy.

Lát sau Lý thị lại chậm rãi nói: “Lâm tiểu thư đã gả qua được hai năm, đến nay vẫn chưa có tin tức gì. Chuyện này, Noãn Nhi con chắc cũng biết!”

Âu Dương Noãn ngẩng mạnh đầu, bất ngờ đối diện với ánh mắt Lý thị. Âu Dương Noãn liền rũ mắt xuống, tránh đi ánh mắt đối phương. Lòng nàng trong nháy mắt liền nhảy dựng lên.

“Ai... Bên cạnh Hoàng trưởng tôn, mỹ nhân vô số. Cho dù là được ân sủng thì cũng là nhất thời. Thân là nữ nhân, trong tương lai thứ có thể dựa vào lâu dài, cũng chỉ có đứa nhỏ!” Lý thị giống như cảm thán, lại giống như nhắc nhở nói.

Hai năm nay, Âu Dương Noãn càng ngày càng trở mã xinh đẹp thanh lệ. Ngay cả Lý thị đôi khi thấy gương mặt này còn hoảng hốt, hướng chi là nam nhân. Hoàng trưởng tôn cũng là nam nhân! Bà không tin, lúc nào cũng nhìn thấy cô nương xinh đẹp như vậy hẳn sẽ không động tâm.

Nghĩ như vậy, nháy mắt hơi thở Lý thị trong nháy mắt ngưng trệ. Nhưng rất nhanh liền cười rộ lên: “Con thường xuyên ra vào phủ Thái tử, cũng nên làm bạn nhiều với biểu tỷ con. Khuyến nàng nhiều một chút, suy nghĩ thoáng một chút. Đứa nhỏ sao? Rồi một ngày nào đó sẽ có...” Lý thị nhìn Âu Dương Noãn, tươi cười trên mặt lại càng thân thiết.

Âu Dương Noãn cúi đầu xuống, che lại sự chán ghét trong đôi mắt. Thần thái vẫn cung kính: “Dạ...”

Lý thị sợ nàng nghe mà không rõ, lại mỉm cười nói: “Không phải biểu tỷ mời con mới đi. Nếu quan hệ đã tốt như vậy, chỉ cần là con muốn đi thì khi nào đi cũng có thể...”

Âu Dương Noãn vẫn thản nhiên lên tiếng như trước. Lý thị nhìn vẻ mặt nàng, thật sự đoán không ra tâm tư, không tự chủ được mà nheo mắt lại nói: “Ai...So với biểu tỷ, con còn muốn xuất sắc hơn nhiều. Đáng tiếc a! Nhà chúng ta kém hơn với người ta, khiến đứa nhỏ tốt đẹp như vậy phải chịu ủy khuất!”

Ánh mắt Âu Dương Noãn u tĩnh, huỳnh nhiên hàm quang, môi nhếch lên ý cười: “Không! Có thể sinh ra ở Âu Dương gia, có tổ mẫu cùng phụ thân quan ái như vậy đã là điều may mắn của Noãn Nhi!”

“Noãn Nhi, con thật sự nghe không hiểu tổ mẫu muốn nói gì sao?” Lý thị không tin Âu Dương Noãn thông minh như thế lại nghe không hiểu, “Con không cảm thấy bất bình cho bản thân sao?”

Ánh mắt Lý thị, như lão hồ ly đang tính kế. Âu Dương Noãn dưới ánh mắt đó, chậm rãi cúi đầu, trầm mặc một lát rồi nói: “Noãn Nhi ngu dốt, mong tổ mẫu thứ tội!”

“Ta thấy con thật sự là hồ đồ rồi. Cũng không biết bắt lấy cơ hội tính toán cho bản thân!” Vòng ngọc trên tay Lý thị lạch cạch đụng trên ghế. Thanh âm không lớn nhưng khiến Trương mama nhất thời nín thở, cúi đầu không dám nhìn hai vị chủ tử.

Nhất thời, trong phòng yên tĩnh, ngay cả tiếng hô hấp cũng nghe rõ ràng. Chung quy Lý thị lại không tức giận, còn đột nhiên cười khẽ một tiếng, nhìn Âu Dương Noãn nói: “Tỷ đệ các con, ta vẫn tận tâm hết sức che chở. Những người khi dễ các con, ta đều vẫn giúp đỡ trừng trị xả giận. Noãn Nhi, tổ mẫu đối với con không có yêu cầu gì khác. Chỉ hy vọng con biết báo đáp ân đức!”

Thanh âm này hoàn toàn ôn hòa, nhưng Âu Dương Noãn nghe vào tai lại vô cùng lãnh khốc vô tình. Lão phụ nhân trước mắt này, mái tóc đã nhuộm màu sương, khóe mắt đã có dấu chân chim, tâm tâm niệm niệm vẫn là vinh hoa phú quý, leo lên cành cao....

Trong lòng Âu Dương Noãn cười lạnh, đây là tổ mẫu của nàng. Đây chính là mục đích chính mà hôm nay Lý thị trừng phạt Lâm thị. Đối tốt với nàng, cũng là cảnh cáo nàng, Lý thị có thể nâng một người lên trời, cũng có thể làm cho người kia rơi xuống tan xương nát thịt.

Kiếp trước, Âu Dương Noãn không có giá trị lợi dụng, Lý thị căn bản khinh thường cho nên không hề phí tâm tư như vậy. Nhưng hiện tại, bộ mặt từ ái của Lý thị đã hoàn toàn xé bỏ, chỉ còn lại sự ích kỷ cùng lãnh khốc.

Âu Dương Noãn cắn môi, chậm rãi đứng dậy, quỳ xuống dưới chân

Lý thị, thấp giọng nói: “Cháu gái hiểu. Xin tổ mẫu yên tâm!”

Lý thị gật gật đầu, cười đem nàng nâng lên: "Thật là một đứa trẻ ngoan!" Nói xong liền thỏa mãn cười khẽ một tiếng.

Âu Dương Noãn cũng nhẹ nhàng cười, ý cười hết sức ôn nhu. Bàn tay trong tay áo nắm chặt, nháy mắt tay nàng nóng lên, giống như có lửa nóng chậm rãi đốt cháy, cơ hồ như muốn bóp nát ngón tay.

.....

Tần vương phủ.

Khi Lâm Văn Uyên tiến vào thư phòng, Thái vương đang chơi đùa với một con vẹt lông xanh. Thấy Lâm Văn Uyên, Tần vương thản nhiên liếc nhìn một cái.

“Vương gia, cầu ngài khai ân!” Lâm Văn Uyên quỳ mạnh xuống đất.

Tần vương lạnh lùng nhìn hắn, cũng không mở miệng. Nhưng ngực Lâm Văn Uyên lại bị ánh mắt kia làm cho cứng lại. Hắn rất rõ, người trước mắt này không phải là người mà hắn có thể tùy tiện hồ lộng.

Tần vương từng bình định loạn dân, quyết chiến sơn hác, thống soái hơn mười vạn đại quân rong ruổi. Chiến công hiển hách không phải chỉ là lời đồn, cho nên tâm tư người này sớm đã không thể không cân nhắc.

Quả nhiên, sắc mặt Tần vương vẫn rất bình thản: “Văn Uyên, chỉ là mấy quân cờ mà thôi! Không cần để ý như vậy!”

“Điện hạ, nếu ngài không quản, thiên hạ sẽ đại loạn a!” Lâm Văn Uyên cầu xin, “Thái tử truy xét năm thuộc hạ đắc lực của ta. Hoàng

Thượng lúc ấy liền sai người kiểm chứng, cũng là Thượng Ngọc Lũy, liền cách chức toàn bộ a!”

Thái vương sớm đã biết tin tức này, nhưng trên mặt lại không thấy được một chút tức giận: “Được rồi, người đứng lên trước đi!” Tần vương nhú mày, ôn hòa nói.

“Vương gia, năm người kia đều là tùy tùng theo Vương gia nhiều năm, trung thành và tận tâm. Nếu không phải do tiểu nhân ngăn cản thì bọn họ đều muốn đến khấu kiến Vương gia, cầu ngài ra mặt làm chủ a!”

Lâm Văn Uyên lớn tiếng nói, thấy trên mặt Tần vương không rõ hi vọng. Nhất thời không biết trong lòng đối phương đang nghĩ gì nên chỉ có thể kiên trì quỳ ở đó không chịu đứng lên.

“Người muốn quỳ thì cứ quỳ đi. Thiên hạ này là của Hoàng thượng, ngài đã quyết định chuyện đó người muốn ta phải làm sao bây giờ? Thay bọn họ cầu tình? Lần này nếu không phải chúng làm việc quá mức cầu thả, thì cũng sẽ không đến mức rơi vào tay lão đại!” Tần vương nói lão đại, tất nhiên chính là Thái tử.

Tần vương nói một không nói hai, nếu hắn đã nói như vậy chính là sẽ không quản chuyện này. Lâm Văn Uyên vô cùng thất vọng muốn nói thêm nhưng hắn lại phát phát tay: “Người không nói ra ta cũng biết. Người vốn không phải vì cầu tình cho bọn chúng mà đến đây. Người sợ bước tiếp theo Hoàng thượng sẽ nhắm vào người...”

“Điện hạ, nếu trong lòng ngài đã rõ ràng, ta cũng sẽ không vòng vo nữa. Tiểu nhân theo ngài đã nhiều năm chinh chiến nam bắc, có quân công ngày hôm nay đều nhờ một tay điện hạ dẫn dắt. Nhưng ngài cũng biết, trên người ta khắp nơi đều là vết thương, để dân chúng được sống trong an bình ta cũng đã dốc hết tâm sức. Nhưng

Thánh Thượng lại hỏi báo ta như thế nào? Hạ mặt chỉ đem thê tử của ta nhốt vào am ni cô, lại đem nữ nhi của ta gả cho tên ăn chơi trác táng nổi tiếng nhất kinh đô. Tào gia là cái gì, Tào Vinh lại có thân phận gì? Đem ta biến thành trò cười toàn kinh đô chưa đủ, nay Thái tử lại từng bước ép sát, cơ hồ muốn triệt hết những người bên cạnh ta. Điện hạ, hoàng gia muốn bức ta phản sao?”

“Câm miệng!” Tần vương nghe vậy sắc mặt cũng không thay đổi, nhưng chén bạch ngọc đang cầm trên tay ‘ba’ một tiếng lớt qua trán Lâm Văn Uyên.

Hắn tuy đau đớn nhưng lại bất chấp, lớn tiếng kêu: “Điện hạ!”

Tần vương hô hấp thật mạnh, đột nhiên nhìn thẳng Lâm Văn Uyên, đôi mắt đen lại càng thêm u ám lạ thường: “Văn Uyên, ngươi sao có thể hồ đồ như vậy? Ta đã sớm nói với ngươi, tĩnh một chút, an tâm chờ đợi. Nhưng ngươi lại cứ nóng vội như vậy, động thủ sớm nên mới bị phụ hoàng phát hiện. Hiện tại bất quá cũng chỉ là một đợt sóng nhỏ, ngươi lại liên kinh hoàng mất bình tĩnh. Ngươi như vậy, có còn là tướng quân uy vũ theo ta vào sinh ra tử trước đây nữa hay không?”

Lâm Văn Uyên chấn động mạnh, không dám tin nhìn chằm chằm Thái vương. Đã bao nhiêu năm nay, điện hạ chưa từng nhắc lại cách xưng hô này. Trong lòng hắn run lên, không tự chủ được mà cúi đầu xuống.

Vẻ mặt Tần vương ẩn đầy bóng ma bên trong, nhìn không rõ ràng: “Quay về đi! Phải hiểu rõ cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Nếu vẫn không rõ thì đừng bao giờ đến đây nữa!”

Trong lòng Lâm Văn Uyên run rẩy, cuồn cuộn hận ý trong đầu mấy ngày nay lập tức bị những lời này làm cho bùng tỉnh. Hắn đột

nhiên ý thức được, chính mình để ý tước vị Trần quốc hầu như vậy, ở trong mắt Tần vương lại không đáng nhắc đến.

Chỉ cần đi theo ngài đánh hạ giang sơn, đừng nói hầu tước, tương lai phong vương cũng có khả năng. Thê tử có thể lấy lại, nữ nhi cũng có thể có lại, các nàng thì tính là gì? Có thể nào vì lợi hại nhất thời mà phát cuồng....

Bản thân hần lúc trước, thật sự là quá gấp nên mới có thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy. Sau một lúc lâu, hần cúi thấp đầu, trầm giọng nói: “Tiểu nhân hiểu, xin điện hạ yên tâm. Từ hôm nay trở đi, thuộc hạ sẽ không hồ đồ như vậy nữa!”

Chương 178: Tân cừu thù cũ trong phủ Thái tử (1)

Xe ngựa Âu Dương gia được phủ kín bằng một mảnh áng mây như cầm tú. Dây kết trên xe cùng phong linh hơi hơi đong đưa trong gió, phát ra âm thanh đĩnh đang êm tai.

Tâm tư Lý thị, Âu Dương Noãn đương nhiên hiểu được. Nhất là khi nhìn thấy xe ngựa, loại dự cảm này càng thêm chính xác.

Âu Dương Tước nhìn xe ngựa, trong ánh mắt lộ ra tia kinh dị. Lập tức nhìn tỷ tỷ: “Tỷ, đây là...?”

Âu Dương Noãn mặc y phục bình thường màu lục đơn giản. Làn váy mềm mại lay động như gợn sóng, trên đầu chỉ có một cây trâm triền chi bạch ngọc, mặt trên khảm một viên ngọc bích càng tôn thêm khuôn mặt thanh lệ, mềm mại như liễu, cả người toát ra sự tươi mát thanh nhã tự nhiên.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua Âu Dương Tước nay đã là một thiếu niên tuấn tú, khẽ cười nói: “Tước Nhi, đây là tâm ý của Tổ mẫu, không cần nghĩ nhiều!”

Nói xong liền nắm lấy tay Hồng Ngọc đỡ lên xe. Âu Dương Tước nghĩ nghĩ, sắc mặt cũng chậm rãi giãn ra, bước nhanh lên ngựa, một đường song song cùng xe ngựa đến phủ Thái tử....

Âu Dương Noãn đến rất sớm nên trước cửa xe ngựa còn chưa nhiều. Nàng được người dẫn qua hành lang gấp khúc, bên cạnh trồng rất nhiều liễu xanh đang đón gió khẽ đung đưa. Âu Dương

Tước đã được dẫn ra phòng trước uống trà, Âu Dương Noãn được dẫn vào nội viện.

Chậm rãi đi qua hoa viên, đã gần đến Mặc hà trai của Lâm Nguyên Hinh. Mặc hà trai nằm ở sườn tây phủ đệ, phía trước là hồ nước dập dềnh, trong hồ trồng vô số hoa sen.

Mùa hè hoa nở rực rỡ như một bức tranh xa hoa đang cuộn tròn bỗng chốc được bày ra trước mắt Âu Dương Noãn, vô số hương thơm ngào ngạt phiêu tán thấm vào từng hơi thở. Âu Dương Noãn chậm lại, bởi vì nàng thấy Lâm Nguyên Hinh đang dựa vào lan can phía trước thưởng thức.

Âu Dương Noãn thấy đối phương, không tự chủ được mà trên mặt hiện chút tươi cười. Nha đầu Sơn Cúc bên cạnh Lâm Nguyên Hinh thấy nàng lập tức nhẹ giọng nhắc nhở Lâm Nguyên Hinh vẫn đang xuất thần.

Lâm Nguyên Hinh liền nhìn lại. Vừa thấy Âu Dương Noãn, trên mặt lập tức toát ra thần sắc vui sướng. Đứng dậy bước nhanh tới.

Âu Dương Noãn mỉm cười hành lễ, Lâm Nguyên Hinh bất đắc dĩ cười cười. Từ khi trở thành trắc phi của Hoàng trưởng tôn liền không thể tùy ý giống như ngày xưa nữa.

“Đứng lên đi!” Lâm Nguyên Hinh mỉm cười phất nhẹ tay. Đợi đến khi vào Mặc hà trai nàng liền lập tức nắm lấy tay Âu Dương Noãn kéo vào nội thất.

Trong Mặc hà trai, ánh mắt trời xuyên qua màn đỏ thẫm chiếu vào trong khiến nội thất phá lệ sạch sẽ sáng sủa. Trên án mây một bên chưng ba lọ hoa sen thanh nhã, ánh sáng tiên nghiê, mùi hương thoang thoảng khiến người ta thoải mái không thôi.

“Ta đoán muội sẽ tới thăm ta!” Hai người ngồi xuống, trên mặt Lâm Nguyên Hình không che dấu được sự vui mừng.

Hai năm qua, cứ cách nửa tháng nàng lại mời Âu Dương Noãn tới bầu bạn. Nhưng Âu Dương Noãn lại tuân thủ nghiêm ngặt các lễ nghi, hoặc là khi tới tham gia yến hội, hoặc là cùng Trầm thị đến. Cứ như vậy, mời mười lần Âu Dương Noãn may ra mới đến được hai lần.

Đào Thiên đang cầm khay đi lên, bên trong là trà Giang Nam tiến cống. Trong chén bạch ngọc lá trà như trở nên trong suốt, hương trà bay khắp phòng. Mặc dù chưa uống nhưng chỉ ngửi thấy mùi hương thôi cũng khiến người ta biết hương vị của nó ngon như thế nào.

Nhưng Lâm Nguyên Hình lại sớm đối với những thứ này không mấy quan tâm, trên mặt vẫn hàm chứa sự cô đơn.

“Biểu tỳ, nếu đại cửu mẫu thấy tỳ như vậy, sẽ lại nhắc nhở a!” Âu Dương Noãn cười lắc lắc đầu, thanh âm như mặt nước êm ả. Nhưng lại mang theo sự ôn nhu khó phát hiện.

Lâm Nguyên Hình nhướng mày, ánh mắt trong suốt: “Đó là vì mẫu thân căn bản không biết. Ta sống qua ngày ở đây như thế nào!”

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua Sơn Cúc, nhìn thấy nàng ta đã nhanh chóng đuổi hết bọn nha đầu ra ngoài, hơn nữa còn nhẹ nhàng buông màn xuống. Lúc này nàng mới nhìn Lâm Nguyên Hình nói: “Biểu tỳ, Hoàng trưởng tôn đối với tỳ không tốt sao?”

“Không, chàng đối với ta rất tốt. Thế nhưng đối với ai cũng tốt như vậy!” Lâm Nguyên Hình nhìn Âu Dương Noãn. Trong ánh mắt tĩnh lặng không nói nên lời khiến trong lòng Âu Dương Noãn cả kinh.

Lâm Nguyên Hình nhớ tới lúc Chu Chỉ Quân được gả đến. Bản thân nàng lặng lẽ đi vào tân phòng xem lễ, ba bình phong khắc hoa sơn nhũ, gương đồng, ánh nến đỏ. Chúc quang đỏ rực như ánh nắng chiều, nàng thấy được một tân nương tử một thân lễ phục màu đỏ.

Trên mái tóc đen nhánh của tân nương đội mũ phượng vàng rờn, trước ngực thêu lông lấy phức tạp. Màu đỏ hoa mĩ kia khiến người ta hoa mắt, khi đó nàng mới hiểu được đối phương cùng bản thân khác nhau. Là chính phi, Chu Chỉ Quân có thể mặc lễ phục màu đỏ, còn mình cho dù lễ phục có thể hoa lệ nhưng lại không thể là màu đỏ. Màu sắc khiến người ta hoa mắt này chính là đại biểu cho địa vị không ai có thể lay động được.

“Noãn Nhi, ta nói thật với muội. Hai năm nay bên người hấn đã có một chính phi, một trắc phi, bốn thị thiếp, còn có không ít mĩ nhân do quan viên các cấp đưa tới!” Lâm Nguyên Hình mỉm cười, uống một ngụm trà, từ từ nói: “Hấn thân là Hoàng trưởng tôn, mưa móc tất yếu cũng phân đều. Một tháng đến Mặc hà trai, chung quy không đến vài lần....”

Lúc Lâm Nguyên Hình nói những lời này, giọng điệu không hề có bi thương, có chăng chỉ là thản nhiên. Ngược lại khiến Âu Dương Noãn không khỏi ngạc nhiên.

Âu Dương Noãn nhìn nội thất bài trí tinh xảo, xa hoa, nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ được Hoàng trưởng tôn ưu ái là chuyện tốt. Nhưng ở trên cao tất sẽ có tiểu nhân kị hận. Hấn làm như vậy đối với tỷ cũng là một loại bảo vệ. Chính là cử chỉ lời nói chung quy cũng có chân tình, nếu không nơi tỷ tỷ ở cũng không phải là Mặc hà trai. Bố trí trong viện cũng không phải tinh xảo hoa lệ nhất nhì phủ Thái tử!”

Lâm Nguyên Hình khẽ cười nói: “Muội xưa nay thông minh nhạy bén,

tuy không phải đoán được toàn bộ nhưng cũng không kém bao nhiêu. Hoàng trưởng tôn tuy rằng không thường xuyên đến nhưng đối với ta thập phần chiếu cố!”

Nàng nghĩ nghĩ, sau đó mỉm cười, vẻ mặt đã giãn ra rất nhiều: “Noãn Nhi, đừng nói chuyện của ta nữa. Qua năm sau muội cũng đến tuổi cập kê, đã có tính toán gì chưa?”

Âu Dương Noãn hơi hơi sững sốt, không nói một lời.

Lâm Nguyên Hình lại không để ý, cười nói tiếp: “Muội có tổ mẫu cùng phụ thân, vốn không cần ta lo lắng. Nhưng tính tình bọn họ như vậy, làm sao có thể thật lòng suy nghĩ cho muội? Bản thân muội còn phải nghĩ làm sao tìm cho mình một con đường tốt!”

Nói tới đây, Lâm Nguyên Hình đột nhiên nghiêm túc nhìn Âu Dương Noãn: “Muội muốn gả vào hoàng thất sao?”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Biểu tỷ, muội không có suy nghĩ đó!”

Lâm Nguyên Hình nhìn nàng, ánh mắt đen láy trong suốt: “Noãn Nhi, muội mấy lần đến đây, Hoàng trưởng tôn cho dù bận rộn cũng sẽ ghé qua. Muội không thấy được Hoàng trưởng tôn thực sự yêu thích muội sao?”

Âu Dương Noãn không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh nói: “Tỷ tỷ, tỷ còn nhớ chuyện Tổ mẫu để hai người chúng ta lựa chọn xuân thường hay không?”

Lâm Nguyên Hình không biết vì sao đột nhiên nàng lại nhắc đến chuyện này, trên mặt có chút nghi hoặc. Âu Dương Noãn thản nhiên nói tiếp: “Lúc trước những bộ xuân thường đó thập phần xinh đẹp,

Noãn Nhi cũng rất thích. Nhưng tỷ tỷ cũng thích, phàm là những thứ tỷ thích, ta tuyệt đối sẽ không đụng vào!”

Lâm Nguyên Hình sừng sốt, trong mắt hiện ra tia cảm động, chậm rãi nói: “Noãn Nhi, những lời vừa rồi ta nói cũng không phải là để thử muội. Giữa ta và muội hà tất phải đề phòng. Tâm tư của muội ta đều hiểu được. Ta biết, nếu muội thực sự gả vào thì nhất định sẽ giúp đỡ ta. Nhưng ta cũng không hy vọng muội gả cho hần!”

Trong mắt Âu Dương Noãn hiện ra vẻ tươi cười. Lúc này nàng chỉ nghĩ Lâm Nguyên Hình xuất phát từ sự cự tuyệt của một nữ tử. Nhưng lại nghe Lâm Nguyên Hình nói tiếp: “Noãn Nhi, Hoàng trưởng tôn cho dù thực sự yêu thích một nữ nhân nhưng cũng sẽ không vì người đó mà liều lĩnh. Nam nhân như hần căn bản không có biện pháp sưởi ấm tâm của muội, cũng không có cách nào mang đến hạnh phúc cho muội. Quan trọng nhất là, ta đã rơi vào đầm lầy này cho nên không hy vọng muội cũng rơi vào!”

Âu Dương Noãn kinh ngạc nhìn Lâm Nguyên Hình, trong lòng cảm xúc quay cuồng. Tươi cười trên mặt kia trong nháy mắt tất cả đều không còn, nàng lại một lần nữa ý thức được, vị biểu tỷ thơ ngây bản tính lương thiện này lại dễ gần và đáng yêu như vậy. Nghĩ đến đây Âu Dương Noãn không tự chủ được mà vươn tay cầm lấy tay đối phương.

Tâm tư Hoàng trưởng tôn, Âu Dương Noãn cũng cảm giác được. Mỗi lần nàng đến thăm, hần đều đã ở Mặc hà trai. Lúc đầu nàng còn tưởng là ngẫu nhiên nhưng sự ngẫu nhiên này lại càng nhiều khiến nàng liền hiểu được.

Chính là hần chẳng qua cũng chỉ cùng các nàng nói hai ba câu chuyện cười. Đại đa số đều ngồi phía xa xa, chỉ lẳng lặng xem xét, ngược lại khiến nàng không thể nói ra lời cự tuyệt.

Bình tĩnh mà xem xét, theo thân phận của nàng thì có thể được gả cho Hoàng trưởng tôn là đường đi rất tốt.

Nhưng cho dù là vì biểu tỹ, nàng cũng không muốn. Các nàng ở trên đời này là nhân thân có thể dựa vào, nàng không muốn phiêu lưu mạo hiểm mất đi.

Huống chi, Lâm Nguyên Hình nói không sai, nam nhân như Hoàng trưởng tôn có thể thích một nữ tử, thưởng thức một nữ tử đã là rất khó rồi nói chi đến chuyện chuyên sủng nịch cùng yêu thương. Cứ như vậy, đệ đệ nàng chẳng qua cũng chỉ là một thân đệ trong vô số nữ tử của hắn mà thôi. Vậy thì có năng lực chiếm được mấy phần quan tâm?

Cho nên, đối với Âu Dương Noãn, Hoàng trưởng tôn không phải là sự lựa chọn tốt nhất.

“Ta thường xuyên mời muội đến đây, ngoài việc muốn trò chuyện còn có lý do khác. Ta muốn tất cả mọi người đều biết muội là biểu muội thân cận của ta, tương lai muội có gả ra ngoài, có danh Hoàng trưởng tôn, ai cũng không dám khi dễ muội!” Lâm Nguyên Hình nghiêm túc nói. Y phục màu tím thêu phượng hoàng rạng rỡ sáng lên nhưng so với ánh sáng trong mắt nàng lại càng kém xa.

Âu Dương Noãn cười thập phần ôn hòa, trong mắt hiện lên vẻ ôn nhu thản nhiên không dễ phát hiện: “Những điều đó Noãn Nhi đều hiểu được. Đạ tạ biểu tỹ quan tâm!”

Lâm Nguyên Hình quan tâm lo lắng cho mình, nàng sao lại không rõ? Cũng vì nguyên nhân đó nên nàng mới không muốn vào phủ Thái tử....

“Lâm phi, đã đến thời gian nhập yến!” Sơn Cúc nhẹ giọng nhắc nhở.

Lâm Nguyên Hình mỉm cười đứng lên nói với Âu Dương Noãn:
“Chúng ta đi thôi, đừng để đến muộn!”

Hai người sóng vai mà đi, vừa đi vừa thưởng thức cảnh trí. Đi qua các đình đài lầu các, ngọc kiều nằm ngang, tinh xảo phú quý khác xa bình thường. Lúc đi qua núi giả, Lâm Nguyên Hình lại đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn về phía trước.

Âu Dương Noãn theo ánh mắt của Lâm Nguyên Hình nhìn lại thì thấy Dung quận chúa. Nàng ta hôm nay mặc áo ngắn ngoài màu hồng, váy dài ngân bạch vẽ hoa văn bảo tượng, cả người giống như một gốc bích đào hoa động lòng người đang mỉm cười đứng dưới một gốc liễu nói chuyện với một nam tử. Lúc này, váy dài trên người đón gió lay động như gợn sóng càng khiến nàng ta thêm nổi bật.

Âu Dương Noãn chỉ nhìn thoáng qua liền nhận ra nam tử hoa phục kia là Hoàng trưởng tôn. Nàng lo lắng nhìn Lâm Nguyên Hình, đã thấy đối phương biểu cảm bình tĩnh, tươi cười trên môi thập phần đầm đìa.

Sóng mắt Dung quận chúa như doanh thủy, không cười mà lại như đang cười, mềm mại quyến rũ. Tiểu Diễn đối mặt với mỹ nhân như vậy, tất nhiên cũng đã vận dụng hết sự kiên nhẫn. Hai người đang thân mật nói chuyện, nhưng bỗng nhiên lại bị một tiếng thở nhẹ cắt đứt: “Điện hạ!”

Dung quận chúa sững sốt, nàng hơi hơi nâng tay thì thấy hai nữ tử trẻ tuổi đứng bên núi giả.

Nháy mắt, tươi cười của Tiểu Diễn càng sâu. Dung quận chúa nhìn, trên mặt cũng tự nhiên lộ ra tươi cười. Ánh mặt trời chiếu lên khuôn

mặt nàng khiến nụ cười của nàng cũng như tỏa sáng, chói mắt khiến người ta không nhìn thẳng được.

Nhất thời, Âu Dương Noãn liền sâu sắc cảm giác được, ánh mắt sáng ngời của Lâm Nguyên Hình dần ảm đạm.

Tiểu Diễn đã bước nhanh tới, nhìn Lâm Nguyên Hình cười nói: “Hình Nhi đến đây!”

Nói xong lại nhìn Âu Dương Noãn bên cạnh, trong mắt hiện lên tia vui sướng: “Âu Dương tiểu thư, tiểu thư cũng thật khó mời tới! Hình Nhi vẫn luôn ngóng trông lại không dễ dàng mời đến a!”

Chương 179: Tân cừu thù cũ trong phủ Thái tử (2)

Đáy mắt hắc tựa hồ có loại quỷ quái khó hiểu. Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Điện hạ trân trọng biểu tỷ, thật sự khiến người khác hâm mộ!”

Mày Tiểu Diễn hơi hơi nhăn lại, hiển nhiên đối với câu trả lời tránh nặng tìm nhẹ này không quá vừa lòng. Nhưng hắc biết rõ hiện tại không phải lúc nói chuyện nên chỉ cười cười nói với Lâm Nguyên Hình: “Hình Nhi, nàng giúp ta tiếp đón Dung quận chúa. Phòng khách đã đến rất nhiều khách nhân, ta đi ra trước!”

Lâm Nguyên Hình mỉm cười cung kính hành lễ: “Dạ!”

Lúc này Dung quận chúa liền bước lên mỉm cười nói: “Hoàng trưởng tôn không cần lo lắng. Ta cùng Lâm phi và Âu Dương tiểu thư đã sớm quen biết!”

Tiểu Diễn liền nhìn nàng ta gật gật đầu, lại thật sâu nhìn Âu Dương Noãn một cái rồi xoay người bước nhanh. Dung quận chúa lại cười nói: “Hai vị, đã lâu không gặp!”

Tươi cười trên môi Lâm Nguyên Hình thực bình thản, nhưng lại không có chút nào không chu toàn: “Dung quận chúa ở trong cung, tất nhiên bình thường không thể gặp được. Có thể có cơ hội mời ngài đến làm khách quý, là vinh hạnh của chúng ta!”

Ý cười Dung quận chúa chân thành, mặt mày sáng ngời khiến người đối diện động tâm. Nàng ta mỉm cười nói: “Đây cũng là Thái Hậu sợ

ta ở trong cung lâu ngày phiền muộn cho nên mới đặc biệt cho phép ta xuất cung. Nhưng thật sự không nghĩ có thể gặp Âu Dương tiểu thư ở đây!”

Âu Dương Noãn cười nói: "Quận chúa chê cười rồi! Ta chỉ là đến để góp vui thôi!"

Dung quận chúa như có như không cười: “Không biết Âu Dương tiểu thư có đến dự hôn lễ của Lan Hinh hay không? Đáng tiếc nàng gả đến nơi ngàn dặm xa xôi....Đúng rồi, trước đó vài ngày nàng có gửi cho ta một phong thư....”

Nói tới đây đột nhiên ngừng lại, tựa tiểu phi tiểu nhìn Âu Dương Noãn.

Đôi mắt Âu Dương Noãn trong suốt, cười nhẹ: “Quận chúa nói đùa rồi. Ta chân không ra khỏi nhà, sao có thể đến tham dự? Cũng may Trần tiểu thư tuy rằng gả xa nhưng nghe nói phu gia đối đãi rất tốt, cái này cũng coi như là gả vào chỗ tốt. Chỉ là không biết trong thư Trần tiểu thư nói gì?”

Âu Dương Noãn mỉm cười, ánh mắt giống như vô tình đảo qua đối phương: “Chắc sẽ không nói đối với hôn sự này không hài lòng a?”

Dung quận chúa hơi hơi sững sốt nhưng cũng không chút biến sắc, cười tươi như hoa: “Âu Dương tiểu thư nói đùa rồi, có cô nương nào dám bất mãn với phu gia mình gả vào đâu?” Nàng ta ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ Âu Dương tiểu thư biết nội tình gì?”

Âu Dương Noãn mỉm cười, nói: "Quận chúa cùng Trần tiểu thư quan hệ tốt còn không biết. Huống chi ta cùng nàng mới có duyên gặp mặt vài lần, làm sao có thể biết được chuyện gì? Nghe Quận chúa nói vậy khiến cho Noãn Nhi cũng thấy tò mò!"

Lâm Nguyên Hình ở một bên yên lặng nghe, có chút trầm tư. Lúc này Âu Dương Noãn giống như nhàn thoải, thản nhiên nói: “Lại nói, hôn nhân đại sự chính là phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn. Vừa lòng cũng tốt, không hài lòng cũng vậy, tuyệt không có ai tự quyết định, càng không có ai có thể mưu cầu cho mình. Dung quận chúa, ngài xem ta nói đúng không?”

(Phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn: lệnh của cha mẹ, lời của người mai mối. Kiểu như cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy ý)

Dung quận chúa lập tức cảnh giác, có chút rung mình, một lát sau trấn tĩnh lại, mới chậm rãi nói: “Âu Dương tiểu thư quả thật có tri thức hiểu lễ nghĩa, tú ngoại tuệ trung. Những lời nói ra khiến người ta không thể chê được!”

Âu Dương Noãn giống như giật mình nói: “Chỉ là nghe thấy Quận chúa nói đến Trần tiểu thư, ta không nhịn được mới cảm khái vài câu mà thôi!”

Dung quận chúa ngưng mắt nhìn Âu Dương Noãn, biết rõ đối phương vạch trần chuyện vừa rồi mình có ý định tiếp cận Hoàng trưởng tôn. Nhưng lại không thể phát tác, mọi cảm xúc đều hóa thành một nụ cười thản nhiên: “Âu Dương tiểu thư nay danh chấn kinh đô, tự nhiên không lo không tìm thấy người thích hợp a!”

Còn Kha Dung nàng lại không như vậy, năm này nàng đã mười tám, cho dù không muốn cũng không thể không vì bản thân mà suy tính. Dựa theo thân phận, nếu vào phủ Thái tử, cho dù là Chu Chỉ Quân cũng phải thoái vị. Cho nên, nàng cố ý tiếp cận Tiểu Diễn thì có gì sai?

Âu Dương Noãn an hòa mỉm cười nói: "Thân là nữ tử đúng là không

dễ dàng, làm chuyện gì cũng phải cẩn thận đủ bề. Nếu bước sai một bước thì chính là vạn kiếp bất phục, cho nên....càng nóng vội lại càng phải cẩn thận!”

Lâm Nguyên Hình hơi hơi động dung: "Noãn Nhi nói đúng! Hết thảy đều do trời định, không phải người muốn thế nào thì sẽ được như vậy!" Nói xong liền nhìn Dung quận chúa, ánh mắt mỉm cười.

Dung quận chúa khẽ run lên, thế nhưng lại cúi đầu. Nàng làm sao không biết? Nàng làm sao thường nguyện ý? Thái Hậu hứa với nàng một hứa hẹn, khiến nàng chờ đợi vài năm, nhưng hiện tại nàng chờ không nổi nữa.

Hôm nay hai người bọn họ nói những lời đó tất có ý, chính là Kha Dung nàng tài mạo như vậy nếu phải gả cho một nam nhân bình thường nàng làm sao có thể cam tâm?

.....

Ba người cùng tới yến hội, đã thấy không ít khách nhân. Dung quận chúa đến ghế của mình ngồi, Lâm Nguyên Hình mỉm cười nhìn Âu Dương Noãn, chỉ chỉ chỗ ngồi một bên ý bảo Âu Dương Noãn ngồi chỗ kia. Còn nàng thì tới bên cạnh Hoàng trưởng tôn ngồi xuống.

Âu Dương Noãn từ xa nhìn lại thì thấy bên cạnh Tiểu Diễn là một mỹ nhân mi như thủy vũ, da như tuyết trắng, khuôn mặt tú lệ, khí chất xuất chúng. Nổi bật nhất là trâm cài tinh xảo trên mái tóc đen nhánh dường như đang phát sáng.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, nàng ta hoàn toàn để mặt mộc, trên mặt một chút son phấn cũng không có. Âu Dương Noãn liền lập tức nhận ra vị này chính là Chu Chỉ Quân, chính phi của Tiểu Diễn.

Lúc này nàng ta lẳng lặng ngồi bên cạnh Tiểu Diễm, mọi người liền chỉ cần nhìn liền thấy khí chất thuần nhã, dung sắc kinh người.

Nếu nói Dung quận chúa là mẫu đơn diễm lệ trong hoa viên thì Chu Chỉ Quân giống như u lan trong cốc.

Mãi đến khi gả cho Hoàng trưởng tôn, thường theo trượng phu tham gia các yến hội mọi người mới kinh hô, hóa ra Chu gia lại có một tiểu mỹ nhân như thế, lại cứ dấu trong nhà nhiều năm không để người khác thấy như vậy. Quả nhiên là khiến mọi người kinh ngạc than lên.

Nhìn Lâm Nguyên Nhu lẳng lẽ ngồi dưới Chu Chỉ Quân, ngẩng đầu cúi đầu đều là nụ cười vi liễm. Âu Dương Noãn không biết tâm tình lúc này rốt cuộc là vui hay buồn, chỉ cảm thấy trong lòng mờ mịt như ánh trăng bị mây che khuất.

Một nữ tử tốt như vậy, nay gả vào hoàng gia lại chỉ có thể từng bước cẩn thận mà sống, không dám có chút ý vượt mặt, thậm chí luôn phải xem sắc mặt của chính phi để làm việc. Nếu biểu tỳ có thể được gả vào một nhà bình thường, vậy thì....

Lúc Âu Dương Noãn vẫn còn thất thần, đột nhiên một đôi mắt trong suốt xuất hiện trước mặt nàng: “Âu Dương tiểu thư!”

Thanh âm Tiểu Thanh Bần thập phần kinh hỷ, bộ dáng kia giống như đi trên đường đột nhiên nhìn thấy người quen. Mười phần là nhiệt tình khiến Âu Dương Noãn nhất thời không biết phải phản ứng sao cho tốt, sợ sự lạnh nhạt quá mức sẽ làm tổn thương vị quận vương trẻ tuổi này.

“Âu Dương tiểu thư, ta biết lần này nhất định tiểu thư sẽ đến!”

Tiểu Thanh Bần rất kích động, đang muốn nói tiếp thì chợt nghe một thanh âm chầm chọc nói: “Duẩn quận vương! Không phải Chu vương thúc quản người rất chặt, bắt người phải học tập tốt sao?”

Lỗ vương thế tử Tiểu Tiệm Cách thập phần thân thiết ôm bả vai Tiểu Thanh Bần. Mày nhướn lên dẫn theo ba phần kiều ngạo: “Sao có thể rảnh rang chạy đến đây tìm Âu Dương tiểu thư thể hiện ân cần?”

Tiểu Thanh Bần âm thầm bĩu môi, cái gì mà thể hiện ân cần? Hắn vừa nói được một câu thì tên này cũng đã chạy đến rồi. Hắn ngay cả một câu hỏi thăm thân thiết cũng chưa nói được a.

Lần trước hắn tiếp cận Âu Dương Noãn cũng bị tên này phá đám, một mạch kéo nàng đi chơi cờ. Sau lại còn mang Tiểu Trọng Hoa đến, bây giờ cư nhiên còn xuất hiện ở đây, đúng là âm hồn bất tán mà!

Tiểu Tiệm Cách mặc kệ sắc mặt âm trầm của Tiểu Thanh Bần, tướng mạo oai hùng mang theo mấy phần tươi cười: “Âu Dương tiểu thư, đã lâu không gặp!”

Lời mở đầu này với Tiểu Thanh Bần cơ hồ giống nhau như đúc. Âu Dương Noãn bị sự thú vị của bọn họ chọc cười nhưng phải nhin lại, chỉ hơi hơi gật đầu.

"Âu Dương tiểu thư rất ít khi xuất phủ, ngay cả các yến hội cũng không thường tham gia. Vậy ngày thường ở trong phủ tiểu thư lấy cái gì tiêu khiển?" Tiểu Thanh Bần không cam lòng yếu thế, đẩy tay Tiểu Tiệm Cách, còn nghiêm túc hỏi.

Âu Dương Noãn mỉm cười, vừa muốn trả lời liền nghe Tiểu Tiệm Cách cười nói: “Nghe nói thân mình tiểu thư không được tốt lắm, không biết có phải không được thoải mái chỗ nào hay không?”

Hai năm qua, vết thương của nàng giờ chỉ còn lại dấu vết nhàn nhạt, nhưng thân thể cũng không còn khoẻ mạnh như trước nữa, trở nên rất sợ lạnh. Cho nên mùa đông nàng cơ hồ như không bước chân ra khỏi phủ. Âu Dương Noãn cười nói: “Chỉ là ít bệnh cũ, không có gì lớn. Làm phiền Thế tử lo lắng rồi!”

“Nữ hài tử không ra khỏi cửa cũng là điều nên làm. Huống chi Âu Dương tiểu thư cũng đã đến tuổi cập kê, ra ngoài khiến bọn đẳng đồ tử chú ý cũng không tốt!” Tiểu Thanh Bân nhanh chóng cướp lời.

“Âu Dương tiểu thư phải cố gắng điều dưỡng thân thể mới tốt. Ta có một gốc nhân sâm ngàn năm khả ngộ bất khả cầu, rất bổ dưỡng cho thân thể. Hơn nữa, ở biệt viện ngoại ô của ta còn có ôn tuyền, ngâm mình ích khí bổ thần, dưỡng thân kiện thể, hộ phu mỹ nhan. Nếu Âu Dương tiểu thư muốn, có thể cùng tổ mẫu tiểu thư qua ở một thời gian....”

(Khả ngộ bất khả cầu: ý nói chỉ gặp khi có duyên, không thể cưỡng cầu)

Tiểu Thanh Bân vừa đưa ra đề nghị, Tiểu Tiệm Cách đã lạnh mặt: “Duẫn quận vương người cũng quá xấu xa rồi. Thế nhưng lại dám mời tiểu thư chưa xuất giá nhà người ta đến ở biệt viện của người, truyền ra ngoài thì sẽ thế nào? Người không phải là đang cố ý phá hoại thanh danh của Âu Dương tiểu thư đấy chứ?”

“Tiểu Tiệm Cách, nói chuyện với người càng ngày càng chán ghét. Ta nói mời Âu Dương lão phu nhân cùng đi, nếu ta có ý đồ khác, hà tất phải làm vậy? Huống hồ biệt viện của ta, cho Âu Dương tiểu thư mượn cũng là chuyện của ta, có quan hệ gì đến người? Dù sao ta cũng là người rảnh rỗi không có chuyện gì làm, nhưng Lỗ vương thế tử người lại không giống a! Lỗ vương gần đây không phải thường

xuyên phân việc cho người xử lý sao?”

Tiểu Thanh Bần cười lạnh nói: “Người còn không đi làm chuyện của người, ta cùng Âu Dương tiểu thư nói chuyện thì có quan hệ gì đến người? Người không nên cứ đứng lì ở đây, không biết bản thân chướng mắt lắm sao?”

Mắt thấy hai người sắp cãi nhau đến nơi, Âu Dương Noãn nhanh chóng mỉm cười: “Ý tốt của quận vương ta xin nhận. Chỉ là đại phu nói thân thể ta hư nhược, không thể thiện thêm tiến bổ. Nhân sâm ngàn năm kia là bảo vật, không cần lãng phí uống công. Còn về ôn tuyền ở biệt viện, nếu có cơ hội ta sẽ đi. Đa tạ ngài quan tâm!”

Xương Bồ nói nhỏ với Hồng Ngọc: “Bọn họ đều muốn lấy lòng tiểu thư a!”

Hồng Ngọc liếc nhìn Xương Bồ một cái, lần đầu tiên gật đầu đồng ý. Trên mặt Xương Bồ nhất thời lộ ra thần sắc khát khao.

Thấy Âu Dương Noãn cự tuyệt, trên mặt Tiểu Thanh Bần không khỏi lộ ra thần sắc thất vọng. Tiểu Tiệm Cách lại vui mừng quá đổi, mỉm cười nói: “Nghe nói thư pháp của tổ phụ Lâm phi, lão Hầu gia lúc đó thiên hạ có một không hai. Bút tích lưu lại có một quyển bản thảo kết tinh cả đời thư pháp của lão Hầu gia. Chỉ tiếc lần trước ta từng hướng Hầu gia lấy ra đánh giá nhưng lại biết nó đã không nằm trong Hầu phủ. Ta có muốn cũng không thấy được!”

Tiểu Tiệm Cách nói Hầu gia, chính là Lâm Chi Nhiễm. Ánh mắt Âu Dương Noãn không khỏi chớp động, nhẹ giọng hỏi: “Thế tử đang nói ‘Hán trung tập’ sao?”

“Phải, phải!” Tiểu Tiệm Cách quan sát thần sắc Âu Dương Noãn: “Ta vẫn luôn muốn tìm, Âu Dương tiểu thư đã từng xem qua sao?”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, cười nói: “Bản gốc mặc dù đã mất đi nhưng chỗ ta vẫn còn có một bản viết tay. Nếu thế tử thích ngày khác ta sẽ bảo Tước Nhi đưa đến quý phủ!”

“Chuyện này sao có thể? Không nên không nên! Đó là bản mà tiểu thư yêu thích, ta sao có thể ngang nhiên đoạt đi thứ yêu thích của người khác?” Tiểu Tiệm Cách liên tục xua tay, “Vẫn là ta nên tự mình đến bái phỏng, vừa khéo có chút vấn đề về thư pháp muốn thỉnh giáo tiểu thư!”

Hắn không chịu nhận lấy bản sao, ngược lại muốn chủ động đến thỉnh giáo. Rõ ràng chỉ là mượn cớ, muốn tiền dần đến từng bước. Tiểu Thanh Bần thấy tình hình không ổn, không khỏi có chút sốt ruột, vội hỏi: “Ta cũng muốn thỉnh giáo Âu Dương tiểu thư!”

Lời này vừa thốt ra, ngay cả Âu Dương Noãn cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Kinh đô ai chẳng biết Tiểu Thanh Bần cái gì cũng đều có thể thích, chỉ duy nhất chán ghét việc đọc sách viết chữ. Hắn là cũng nhất thời lạnh miệng mà nói sai, liền mặt đỏ tai hồng, nói không nên lời.

Xương Bồ cười hắc hắc, chớp chớp mắt, cẩn thận nói nhỏ bên tai Hồng Ngọc: “Duẩn quận vương đang nói dối kia!”

Hồng Ngọc: “.....”

Náo nhiệt bên này, Tiểu Lăng Phong ngồi phía xa xa thu hết vào mắt. Khuôn mặt vẫn luôn mang tươi cười càng thông dong thích thú. Hắn nhìn Tiểu Thiên Diệp nói: “Âu Dương tiểu thư của người rất được hoan nghênh a! Người không lo lắng sao?”

Tiểu Thiên Diệp uống một ngụm rượu: “Người đang nói đùa gì vậy?”

Nàng ta âm hiểm độc ác như vậy, xach giày cho ta cũng không xứng!”

Sau đó hắn cười chỉ vào nữ tử mỹ mạo bên cạnh Tiểu Lăng Phong nói: “Ta thấy Thế tử phi của ngươi so với Âu Dương Noãn cũng không kém bao nhiêu a!”

Chương 180: Tân cừu thù cũ trong phủ Thái tử (3)

Ngồi bên cạnh Tiểu Lăng Phong là chính phi của hắn. Cháu gái đích trưởng nữ Võ tể quốc công Triệu Phương Nghi. Lúc này nghe được Tiểu Thiên Diệp nhắc đến mình liền khẽ cười nói: “Ta làm sao có thể so sánh với Âu Dương tiểu thư? Nàng tuy rằng ít xuất phủ nhưng lại là mỹ nhân số một số hai kinh đô. Ngay cả Dung quận chúa, vài năm trở lại đây cũng đều có chút không theo kịp!”

Tiểu Lăng Phong không khỏi cười nói: “Nàng đừng nghe hắn nói bừa. Hắn nhìn thấy hai người kia đi thể hiện ân cần, trong lòng ăn phải dấm thối!”

Tiểu Thiên Diệp lại cười: “Thôi, thôi! Nếu ngươi vẫn cứ nói như vậy, ta cũng không còn cách nào khác!”

“Thiên Diệp, cũng phải nói, nếu ta là người ta tình nguyện tuyển một nữ tử ôn nhu sẵn sàng. Còn vị trong lòng người này thoát nhìn nhu nhược nhưng tâm địa so với nam nhân còn kiên cường hơn. Thật sự là không đáng yêu a!” Tiểu Lăng Phong tươi cười đến là bốn cột.

“Nữ nhân yếu đuối mềm mại không hấp dẫn. Càng là nữ tử kiên cường, càng khiến người ta cảm thấy thú vị. Chẳng lẽ không đúng sao?”

Tiểu Lăng Phong cười to nói: “Nhìn xem, mới nói hai ba câu người liền thú nhận a! Người chậm chạp không chịu nạp chính phi, còn không thừa nhận là cố ý chờ nàng sao? Không phải ta nói chơi với người, nhưng chỉ sợ vị Âu Dương tiểu thư này trong lòng có chủ ý

chắc chắn không để ý đến một Thế tử như ngươi đâu!”

Nói xong hắn thâm ý nhìn vị trí chính giữa kia liếc mắt một cái. Tiểu Thiên Diệp cũng nhìn theo hướng ánh mắt hắn. Nhưng lại thấy ánh mắt Tiểu Diễn cũng đang thản nhiên nhìn Âu Dương Noãn, tựa hồ như rất chú ý.

Tiểu Thiên Diệp rũ mắt xuống, uống một ngụm rượu rồi mới chậm rãi nói: “Nàng sẽ không coi trọng Tiểu Diễn!”

Chỉ nói một câu như vậy liền âm thầm quay đầu. Mạnh mẽ ức chế mong muốn biết hướng ánh mắt của Âu Dương Noãn. Uống rượu ngon cũng chỉ cảm thấy mát mát, tư vị gì cũng đều không cảm nhận được.

Đúng lúc này từ phía sau, Minh quận vương Tiểu Trọng Hoa mặc y phục màu xám, đầu đội quần quan vàng ròng, thân dài ngọc lập, phong thần xuất chúng đang chậm rãi từ bên ngoài bước vào. Trong một ngày đầy ánh nắng như vậy lại càng lóa mắt, lập tức dẫn đến vô số ánh mắt.

Ánh mắt Tiền Hương Ngọc nhẹ nhàng vừa chuyển, nhìn theo Tiểu Trọng Hoa, trên mặt có vô hạn si vọng, ánh mắt nửa điểm cũng không rời.

Thôi tiểu thư thanh thúy cười một tiếng, ngón tay trắng nõn tinh tế cầm chiếc quạt mỹ nhân phe phẩy rồi nhẹ giọng nói: “Minh quận vương quả nhiên tuấn dật thiên hạ hiếm có. Khó trách Tiền tiểu thư nhìn đến ngây người!”

Tiền Hương Ngọc phục hồi lại tinh thần, lập tức đỏ mặt. Các tiểu thư bên cạnh đều cười rộ lên.

Từ Minh Hi cũng cười: “Tiền tiểu thư tính tình thật là thẳng thắn a!”

Nơi này toàn nữ tử coi trọng Minh quận vương, nhưng không một ai không có quy củ nhìn chăm chăm nam nhân như vậy. Trong lòng Từ Minh Hi nghĩ vậy nhưng miệng lại âm thầm nói: “Nghe nói có một lần Minh quận vương đi dự tiệc, Tiền tiểu thư ở trước mặt mọi người đàn tấu một khúc. Thật sự là xuất phát từ một mảnh chân tình si tâm a!”

Thôi tiểu thư ra vẻ kinh ngạc ‘A’ một tiếng, hoa tai thúy ngọc liễu diệp nhẹ nhàng đung đưa. Lập tức dùng khăn tay che lại tươi cười bên môi nói: “Tiền tiểu thư thật sự là si tình a!”

Tiền Hương Ngọc hừ lạnh một tiếng, lơ đãng nhìn đi nơi khác.

Đúng lúc này, Hoàng trưởng tôn Tiểu Diễn vỗ vỗ tay, yến hội liền bắt đầu.

Một cô nương lập tức ôm đàn tỳ bà từ sau màn đi ra, nhẹ nhàng ngồi trên ghế. Âu Dương Noãn nhìn qua, lại chỉ có thể thấy ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng kích thích cầm huyền liền nghe thấy thủy sắc hoa âm theo ngón tay chậm rãi phát ra. Khúc tỳ bà kia xa xưa trong sáng, lượn lờ lay động, làm say lòng người.

Nếu nói riêng về đàn tỳ bà thì cô nương này đàn cũng không phải quá tuyệt diệu, nhưng khi nàng cất giọng hát, lại giống như gió nhẹ thổi qua hồ sen. Tươi mát uyển chuyển, thập phần êm tai. Lại có một loại xao tình phá mỹ ngọc khiến người ta khi nghe giống như mọi lỗ chân lông trên người đều giãn nở, ôn ôn lạnh lạnh thoải mái không nói nên lời.

Âu Dương Noãn ngưng thần lắng nghe, chỉ cảm thấy cuộc đời chưa từng được nghe qua thanh âm nào tuyệt diệu như thế.

“Nàng là Diệu Âm, nữ sĩ nổi danh khắp kinh đô. Nghe nói ngay cả người của giáo phường Tư Linh cũng còn kém xa!”

Thôi tiểu thư nhỏ giọng nói với Âu Dương Noãn, nàng liền gật gật đầu: “Tiếng ca quả không giống người thường!”

Đúng lúc này, Tiền Hương Ngọc liền hô nhỏ một tiếng: “Các người mau nhìn kia!”

Trên ghế phía đối diện, một gã nam tử thế nhưng lại thất hồn lạc phách, không để ý lễ nghi đứng dậy. Ngay cả đũa rơi trên đất cũng không biết, chỉ lo để ý hướng Diệu Âm mà nhìn chăm chăm.

Tất cả mọi người đều giật mình nhìn hắn. Âu Dương Noãn chỉ nhìn thoáng qua liền nhận ra người này là Tào Vinh. Nàng theo bản năng nhìn thoáng qua mỹ nhân ngồi bên cạnh hắn, quả nhiên là Lâm Nguyên Nhu một thân y phục mây tía vẫn nước lã ba.

Diệu Âm biểu diễn xong liền đứng dậy hành lễ. Tào Vinh đột nhiên nghiêng ngả lão đảo đi qua. Sắc mặt Lâm Nguyên Nhu đột nhiên đại biến, nhanh chóng kéo hắn lại. Lúc này hắn mới đứng lại, trên mặt lộ ra thần sắc do dự.

Tiểu Diễn nhìn Tào Vinh, thần nhiên cười nói: “Tào công tử làm sao vậy?”

Tào Vinh nhìn thoáng qua Diệu Âm, có chút lắp bắp. Diệu Âm cũng kín đáo liếc mắt đưa tình với Tào Vinh, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt lạnh băng của Lâm Nguyên Nhu, mặt liền trắng bệch.

Thấy tình hình này, Tiểu Diễn cười cười nói: “Tào công tử muốn nói gì cứ nói, đừng ngại!”

Tào Vinh vững tâm, lớn tiếng nói: “Vị Diệu Âm cô nương này là chỗ thân tình của ta. Ta sớm nên nạp nàng làm thiếp, đáng tiếc phu nhân lại không cho phép. Cho nên vẫn khiến nàng phải chịu ủy khuất, hôm nay vừa khéo xin Hoàng trưởng tôn thành toàn!”

Lời vừa thốt ra, sắc mặt Lâm Nguyên Nhu cơ hồ đỏ đến muốn xuất huyết. Cảm thấy vô cùng khó xử, sớm biết nam nhân này không phải là thứ gì tốt đẹp nhưng không nghĩ rằng hắn căn bản không phải là người. Trong trường hợp này có thể nói ra lời vô sỉ như vậy, hắn hại nàng biến thành trò cười của toàn kinh đô này.

Tiểu Diễn biết Trấn quốc Hầu phủ phân tranh, sớm có tâm muốn thay Lâm Nguyên Hinh xả giận nên liền cười nói: “Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, quý phu nhân sao có thể không đồng ý? Triều đại nào có quy củ như vậy?”

Dứt lời liền mang đến một trận cười vang. Nam khách cười Tào Vinh vô năng, nhóm nữ khách đều che lại cười nhạo bên môi.

Lâm Nguyên Nhu xưa nay tâm cao khí ngạo, cuối cùng lại phải gả cho trượng phu như vậy. Trước mặt mọi người cùng con hát này đầu mày cuối mắt không nói, thế nhưng lại còn ở trước mặt mọi người không giữ cho thê tử một con đường sống, thật sự khiến Lâm Nguyên Nhu mất thể diện.

Lâm Nguyên Nhu lạnh lùng nói: “Điện hạ có điều không biết. Diệu Âm cô nương vẫn còn tiết tỵ, ta sao có thể tùy ý phu quân lấy một nữ tử như vậy vào cửa?”

Lâm Nguyên Hinh vẫn luôn trầm mặc không nói, lúc này liền nhìn Tiểu Diễn rồi thản nhiên cười nói: “Nếu đã như vậy, ta hôm nay cũng nên vì tỷ phu làm chút chuyện. Nếu Nhu tỷ tỷ lo lắng nữ tử này có

thân phận thấp kém, không bằng Điện hạ hủy bỏ tiện tịch của nàng, ban cho Tào gia làm thiếp. Như vậy chẳng phải đẹp cả đôi đường hay sao? Không biết ý của điện hạ thế nào?”

Âu Dương Noãn mỉm cười, ngẫm lắc đầu, ai nói Hình biểu tỳ không biết khi dễ người khác như thế nào sao? Đây không phải là làm rất tốt sao?

Tiểu Diễn vui vẻ nói: "Chủ ý này rất hay!"

Lâm Nguyên Nhu bên kia đứng mạnh lên, rất muốn phát giận nhưng chung quy vẫn không dám, chỉ có thể mạnh mẽ nhịn xuống, cắn môi cơ hồ muốn bật máu.

Nhưng mà lúc này, Chu Chỉ Quân một bên lại thản nhiên nói: “Điện hạ là có ý tốt, ta cũng vui cho Tào gia. Nhưng lời của Lâm phi, ta cảm thấy có chút không ổn!”

Tiểu Diễn sững sốt, không tự chủ được nói: “Có chỗ nào không ổn, nàng nói thử xem!”

Chu Chỉ Quân nói: “Xuất thân của Diệu Âm cô nương, vô luận như thế nào cũng là có chút không thể diện. Vừa rồi Lâm phi nói muốn hủy bỏ tiện tịch của nàng, như vậy nàng liền có thể danh chính ngôn thuận phụng dưỡng Tào công tử. Làm một nô tỳ chỉ sợ đối với nàng đã là một ân điển ít có được, chuyện này vốn cũng là chuyện tốt rồi. Nhưng nếu trực tiếp ban cho nàng làm thiếp, Tào phu nhân lại không đồng ý, như vậy ý tốt của điện hạ chẳng phải đã ảnh hưởng đến mối quan hệ tốt đẹp của một đôi phu thê sao? Quan trọng nhất là thiên hạ này luôn coi trọng đạo lý quý làm chính thê, tiện làm thiếp thất. Thân phận gì thì nên có địa vị gì, thiết nghĩ sẽ không vì sự cao hứng nhất thời của điện hạ mà đảo lộn, mở ra một tiền lệ không tốt. Lời của thần thiếp có chút lỗ măng, xin điện hạ thứ tội!”

Mấy câu đó bề ngoài là nói Diệu Âm cố nường nhưng trên thực tế là đang nói Lâm Nguyên Hình. Là đang muốn nhắc nhở đối phương chỉ là một trắc phi, lúc nào cũng không được quên thân phận của mình.

Âu Dương Noãn nghe được, trong lòng thoáng trầm xuống, không tự chủ mà nhìn Lâm Nguyên Hình, chỉ thấy một đôi mắt đẹp của Lâm Nguyên Hình hơi hàm chứa lệ ý, đang cúi đầu xuống.

Một ý niệm trong đầu vừa chuyển đã nghe Tiểu Diễm cười nói: “Chỉ Quân nói đúng, nếu đã như vậy liền huỷ bỏ tiện tịch của nàng. Còn sau này làm tỳ hay làm thiếp....” Hắn nhìn Lâm Nguyên Hình, sau đó mỉm cười: “Liền do Tào công tử tự mình quyết định đi!”

Tào Vinh đắc ý ngồi xuống, cả người Lâm Nguyên Nhu tựa hồ như đều cứng ngắc. Thần sắc kiêu ngạo vốn có chậm rãi trở nên đờ đẫn, nàng ta theo bản năng nhìn phía xa xa, vừa vịn thấy ánh mắt bình tĩnh của Âu Dương Noãn.

Trong lòng Lâm Nguyên Nhu hơi hơi động, hạ giọng nói với Tào Vinh: “Nếu chàng đáp ứng với ta một chuyện, ta sẽ đồng ý để Diệu Âm vào cửa!”

Tào Vinh sừng sốt, nhất thời lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Hắn theo ánh mắt Lâm Nguyên Nhu nhìn lại liền thấy dung sắc thanh lệ thoát tục của Âu Dương Noãn, nhất thời liền cảm thấy phần nộ.

Chính là do nữ tử kia, làm hại hắn nghĩ Lâm Nguyên Nhu là đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, trăm phương nghìn kế mới cầu được Hoàng thượng tứ hôn.

Nhưng khi xốc khăn voan đỏ lên, phát hiện tất cả chỉ là một âm mưu. Người mình lấy vào cửa căn bản không phải là đại mỹ nhân gì mà là

một ngụ dạ xoa! Nghĩ đến đây, hấn nheo mắt lại, hung hăng nhìn Âu Dương Noãn nói: “Nàng muốn gì, ta đều đáp ứng!”

Lâm Nguyên Nhu nhìn vẻ bình tĩnh hoàn toàn không biết gì của Âu Dương Noãn, tươi cười trên mặt chậm rãi trở nên lãnh khốc. Hai năm nay nàng vẫn luôn tìm cách trả thù, nay....chính là thời cơ tốt nhất.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyên Nhu liền cười lạnh: “Như vậy, hết thấy đều nghe ta phân phó...”

.....

Nhóm nữ khách tiếp tục ẩm yến, nhóm nam khách theo thường lệ tham gia trận đấu bắn tên.

Âu Dương Tước mỉm cười nhìn Âu Dương Noãn, rồi đứng dậy xuống đài, vãn cung thử lực dãn. Lập tức rút ba mũi tên dài, tra vào cung, giương lên bắn liền ba phát. Thôi tiểu thư ngẩng đầu, cả kinh nói: “Ba tên cùng trúng hồng tâm!”

Mọi người nhất thời đều nhìn bằng ánh mắt kinh dị. Năm đó không ít công tử tiểu thư đều tham gia yến hội của Âu Dương gia, mọi người đều nhớ rõ bộ dạng kéo cung không nổi của Âu Dương Tước. Ai cũng không thể nghĩ được, mới chỉ hai năm ngắn ngủi, tài bắn cung của hấn thế nhưng lại biến hoá như vậy.

Từ Minh Hi cũng không khỏi tán thưởng: “Âu Dương thiếu gia tuổi còn nhỏ, lại có tài bắn cung như vậy. Thực sự khiến mọi người nhìn bằng cặp mắt khác xưa!”

Tiền Hương Ngọc chậm rãi uống rượu, đôi mắt có một tia lãnh ý chua ngoa: “Chỉ tiếc xuất thân thường thường, so với hậu duệ quý

tộc còn kém xa!” Dứt lời còn cố ý liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn một cái.

Âu Dương Noãn căn bản không xem sự trào phúng của đối phương vào trong mắt. Chỉ nhìn chăm chăm Âu Dương Tước trên đài, nhìn Âu Dương Tước phi tên rời cung, hướng hồng tâm phía xa xa bay đến.

“Trung!” Mỗi một thanh âm vang lên giống như mũi tên bay vào lòng nàng, mang đến một trận lại một trận vui mừng.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào Âu Dương Tước tuổi còn nhỏ mà đã cực kỳ xuất sắc này. Ai cũng không nhìn đến, lúc này có một người lên đài, buông dây cung, chỉ nghe ‘suru’ một tiếng, cung tiễn giống như lưu tinh, hung hổ thẳng hướng Âu Dương Noãn mà đi...

Chương 181: Yếu hội nguy cơ tứ phía (1)

Tên kia lao tới như mãnh thú vừa nhanh lại vừa mạnh, căn bản không cho người ta cơ hội né tránh. Nói thì chậm mà diễn ra lại nhanh, chỉ nghe một gào thét vang lên.

“Đinh!”

Hồng Ngọc kinh hô, Âu Dương Noãn vừa rồi chỉ kịp cảm thấy một trận hàn khí đánh úp vào, căn bản không có cơ hội né tránh. Giây lát thấy hàn quang kia loé lên rồi cắm xuống bàn, ly rượu bị mũi tên bắn nát, rượu bắn tung toé khiến y phục nàng thấm ướt một mảng.

Nàng nhìn thoáng qua đồng hồ hỗn độn trên bàn, phía dưới mũi tên dài là một khối ngọc bội đã dập nát, sắc mặt không hề thay đổi. Nếu không có khối ngọc bội này ngăn lại thì vừa rồi mũi tên này sẽ xuyên thủng đầu nàng.

Mọi người mắt thấy một màn này, chỉ cảm thấy kinh hồn chưa định. Hơn nữa cả nửa ngày cũng không phản ứng được đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

Tiểu Diễn giận tím mặt, lập tức đứng lên, phẫn nộ quát: “Người nào dám lớn mật như vậy?”

Mọi người nghe vậy đều nhìn lên trên đài, đã thấy hơn mười người đang đứng, ai cũng cầm cung tiễn, biểu tình trên mặt đều là vô tội hoặc kinh ngạc. Nhất thời không biết rốt cuộc là do ai bắn.

Lâm Nguyên Nhu nhìn xa xa, oán độc trong mắt đàn đầy thất vọng. Nàng ta theo bản năng nhìn Tào Vinh, ánh mắt kia sắc bén như mũi tên muốn xuyên thủng hắn.

Chẳng trách Lâm Nguyên Nhu phần nộ, bởi vì chỉ thiếu một chút nữa thôi, rõ ràng chỉ thiếu một chút nữa thôi. Nếu động tác của hắn có thể nhanh hơn một chút thì bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản được.

Cho dù Âu Dương Noãn không chết thì mặt cũng bị huỷ. Đáng tiếc, thế nhưng lại thất bại ngay trong gang tấc.

Âu Dương Tước ném cung tiễn, chạy nhanh qua, mặt đầy kinh hoảng: “Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?”

Âu Dương Noãn thản nhiên nhìn hắn, khẽ gật đầu: “Ta không sao, không cần lo lắng!”

Sau đó nàng chỉnh đốn trang phục đứng dậy, hướng Tiểu Trọng Hoa thi lễ: “Âu Dương Noãn tạ Minh quận vương ra tay cứu giúp!”

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa thật sâu, trên mặt không nhìn ra chút tự đắc: “Âu Dương tiểu thư không cần đa lễ, chỉ là đúng dịp mà thôi!”

Tiền Hương Ngọc nhìn thấy cảnh tượng này, thầm hận mũi tên kia sao không phải bắn về phía mình, bằng không cũng có thể cùng Minh quận vương nói chuyện.

Khối ngọc bội bị vỡ kia chính là ngọc nhất đẳng chạm thành, ánh sáng màu xanh nhạt ôn nhuận. Vô giá như vậy bị huỷ đi thật đáng tiếc.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua rồi mỉm cười: “Quận vương quá

khiêm tốn rồi. Nếu không có khối ngọc bội này....” Hai gò má của nàng có lẽ là bị nắng chiếu vào nên hơi hơi phấm hồng: “Thì Âu Dương Noãn có khả năng đã bỏ mạng. Chỉ là ngọc bội của quận vương đã bị huỷ....”

Nàng còn muốn nói tiếp thì chợt nghe Tiểu Diễm cười nói: “Ta có một khối ngọc bội so với cái này không kém bao nhiêu. Lần sau mang tới cho Minh quận vương là được, Âu Dương tiểu thư không cần tự trách!”

Chu Chỉ Quân nghe vậy, mày hơi hơi cau lại, rất nhanh liền khôi phục tươi cười như cũ.

Tiểu Lăng Phong bên kia nhìn bàn tay đang nắm thành quyền của Tiểu Thiên Diệp, cười nói: “Thiên Diệp, lần này ngươi tính sai rồi. Nếu việc cứu mỹ nhân này có thể do ngươi làm thì đoạt được trái tim mỹ nhân chẳng phải rất dễ dàng sao?”

Hắn nói được một nửa, lại thấy sắc mặt xanh mét của Tiểu Thiên Diệp. Bàn tay vốn nắm chặt bây giờ cũng đã buông ra, ôm lấy ngực, sắc mặt hết sức khó coi.

Tiểu Lăng Phong gấp giọng nói: “Ngươi làm sao vậy? Bệnh lại tái phát sao?”

Tiểu Thiên Diệp chậm rãi lắc đầu, từ trong áo lấy ra một bình sứ, đổ ra hai viên thuốc sau đó tựa hồ như rất khổ khổ nuốt xuống. Lúc này mới chậm rãi thở ra một hơi, nói: “Không sao!”

Hắn nhìn Âu Dương Noãn, khắc kia như chỉ mảnh treo chuông, tim hắn đập nhanh mãnh liệt, cho nên động tác trên tay cũng chậm nửa nhịp. Nếu không....

Thanh âm Tiểu Diễn ngay lúc này liền trầm ổn vang lên, dẫn theo mấy phần âm lãnh: “Người đâu, đem tất cả mũi tên trong túi của mọi người cẩn thận kiểm tra cho ta. Nhất định phải tra ra mũi tên này rốt cuộc là vì sao lại bay đến đây?”

Không khí yến hội lập tức trở nên khẩn trương, tất cả mọi người có chút không biết làm sao nhìn một màn này, không biết nên nói gì cho phải!

Lúc này Chu Chỉ Quân liền cười nhẹ: “Điện hạ không cần khẩn trương như vậy. Nơi này đều là khách quý, nếu có người cố ý làm sao một khối ngọc bội liền có thể ngăn cản. Có thể thấy được chỉ là nhất thời bất trật hướng, chỉ là vô tình mà thôi. Cũng may Âu Dương tiểu thư không sao, nếu tiến thủ của vị khách lỗ mãng này khiến nàng bị thương chỉ sợ Lâm phi có phải liều mạng cũng nhất định phải bắt được!”

Lỗ mãng? Chỉ sợ không đơn giản như vậy, nhất định là cố ý. Nơi này là phủ Thái tử, người nào dám lỗ mãng làm càn?

Lời của Chu Chỉ Quân rõ ràng muốn nói chuyện này chỉ là chuyện nhỏ không ảnh hưởng đến toàn cục, không cần kinh hãi trách cứ ai hết.

Lâm Nguyên Hình nghe được thì đột nhiên ngẩng mạnh đầu, con ngươi sáng trong suốt như bảo thạch, ẩn ẩn có chút ảm đạm lưu động. Vừa muốn nói gì lại thấy Âu Dương Noãn nhìn mình cười rồi lớn tiếng nói: “Ngài nói đúng, chỉ là vô tình mà thôi. Nhưng cũng phải nói thật đúng là quá may mắn. May mắn người bắn tên này là hướng vào ta, nếu là ngọ thương Hoàng trưởng tôn hoặc là hai vị phi tử, đó mới là chuyện lớn!”

Chỉ mấy câu đơn giản, liền bất động thanh sắc nói cho người khác.

Một là tiền thủ này chưa chắc hướng vào mình, nói không chừng là mượn cơ hội có ý đồ ám sát tân khách.

Hai là vị Chính phi của Hoàng trưởng tôn này hoàn toàn vì bản thân không phải người bị hại nên mới có thể nói nhẹ nhàng bằng quơ như vậy, cũng không thêm để ý truy cứu. Quả nhiên, mọi người đều nhìn Chu Chỉ Quân, ánh mắt đều có chút vi diệu.

Hoàng trưởng tôn nhíu chặt mày, mặc dù không tin có người dám ở trong phủ ám sát mình. Nhưng cũng đối với trường hợp tên tiền thủ phá rối yến hội này nổi lên mấy phần chán ghét.

Chu Chỉ Quân lại mỉm cười, chậm rãi châm một ly rượu, rượu mát lạnh được rót vào trong chén bạch ngọc, sáng lạn sinh huy. Nàng ta đứng dậy, đưa đến trước mặt Âu Dương Noãn, tươi cười xinh đẹp đoan trang: “Âu Dương tiểu thư, mời người đến làm khách nhưng lại khiến người bị kinh hách như vậy. Đúng là sơ sót của chúng ta. Chén rượu này, xem như là an ủi người!”

Thanh âm của Chu Chỉ Quân mặc dù trong trẻo nhưng lại lạnh lùng như hàn băng. Cũng lại mang theo ý cười nồng đậm khiến người ta có cảm giác thập phần thân thiết dễ nghe.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua Lâm Nguyên Hình thì thấy ý cười bên môi đối phương ẩn ẩn có tia ưu sắc. Nàng biết, Lâm Nguyên Hình là đang lo lắng cho mình.

Âu Dương Noãn mỉm cười, lúm đồng tiền trên má so với nắng ngày hè còn minh diễm lóa mắt hơn: “Âu Dương Noãn thân phận thấp kém, sao dám trách cứ ngài?”

Nói xong liền cầm lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Chu Chỉ Quân dung sắc xuất chúng, tâm kế lại thâm trầm, Hình biểu tỹ chỉ sợ....Âu Dương Noãn chỉ nghĩ như thế, giương mắt lại thấy Chu Chỉ Quân ý cười trong suốt nhìn mình. Ánh mắt như bảo thạch hắc diệu, âm thầm tràn đầy lưu quang, ôn nhu nói: “Âu Dương tiểu thư thật sự là người có ý. Chúng ta chắc là rất hợp ý a!”

Hợp ý sao? Âu Dương Noãn âm thầm cười lạnh, chỉ một chút giao tiếp ngắn ngủi nàng liền đã biết, Chu Chỉ Quân trước mắt này với nàng là cùng một loại người.

Nếu không có Lâm Nguyên Hình, các nàng có khả năng trở thành bằng hữu. Đáng tiếc, cho dù là thân phận cùng lập trường, các nàng nhất định không thể có ngày đó.

Dung quận chúa thủy chung vẫn trầm mặc không lên tiếng, nhìn một hiệp đấu bất động thanh sắc này mà đánh giá hai người. Môi khẽ cười, yến hội này thật sự là rất có ý tứ...

Lâm Nguyên Hình nhìn thoáng qua sắc mặt hơi hơi có chút trắng bệch của Âu Dương Noãn, cắn chặt răng, trầm giọng nói: “Điện hạ, bắn tên quá mức nguy hiểm. Nơi này nữ quyến lại nhiều, không cẩn thận làm ai bị thương chúng ta sẽ khó ăn nói. Người xem có nên thay đổi trò khác không?”

Hoàng trưởng tôn gật gật đầu, nói: “Vậy liền đổi thành trò ném thẻ vào bình rượu đi!”

Trên các yến hội, ném thẻ vào bình với bắn tên đều được mọi người yêu thích như nhau. So với bắn tên thì ném thẻ vào bình có thể khiến mọi người có thể lễ nhượng cùng cung kính lẫn nhau, đề xướng lấy tranh chấp quân tử là gốc, đồng thời cũng khiến cả thể xác lẫn tinh thần đều thoải mái. Có tác dụng làm yến hội trở nên vui vẻ phong phú hơn, hơn nữa chư vị tiểu thư cũng đều có thể tham gia. Cho nên

cái này tất nhiên là được tất cả mọi người đều đồng ý.

Nha đầu rất nhanh liền cầm bình tinh mỹ ngọc lên, bình cao một thước hai tấc, gáy dài bảy tấc, bán kính hai tấc. Thả ném vào bình rượu là dùng tên, nhưng bỏ đi đầu mũi tên.

Hoàng trưởng tôn mỉm cười: "Vừa rồi các công tử đã bắn tên trước, lần này để các vị tiểu thư chơi trước đi!"

"Để ta!" Từ Minh Hi đứng lên, nhận lấy tên từ tay nha đầu. Nhắm ngay vị trí, cổ tay nhẹ nhàng run lên, tên lao đảo bay đi. Khoảng cách tên rơi so với bình ngọc là hơn một trượng, mọi người liền cười to. Từ Minh Hi cũng đoan trang cười nói: "Vẫn thiếu chút nữa!"

Tiền Hương Ngọc tinh tế cầm một mũi tên, như lơ đãng nhìn về phía cái bình. Chỉ nghe 'phanh' một tiếng, mũi tên bay thẳng vào bình, mọi người đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Các tiểu thư ném thẻ vào bình, không quan trọng có trúng hay không. Mà là lúc chơi trong cảnh xuân tươi mới, khuôn mặt xinh đẹp. Điểm này trong lòng các tiểu thư đang ngồi đây đều rất rõ ràng. Cho nên mọi người đều không thèm để ý thắng thua, ngược lại ai đi lên ném thẻ cũng chỉ xem như là để tiêu khiển.

Tên cuối cùng nằm trong tay Dung quận chúa, thấy nàng mỉm cười, đưa tay hơi hơi vừa nhắc, lấy đã cách xa mười bước đem tên nhắm vào bình. Khoảng cách này đúng là có chút ngoài dự liệu của mọi người, Thôi tiểu thư kinh hô: "Như vậy sao có thể trúng được!"

Nhưng chỉ nghe 'phanh' một tiếng, mũi tên bay thẳng vào bình, hơn nữa lực đạo lại lớn khiến bình ngọc nghiêng ngả quay tròn mấy vòng.

Nhất thời, mọi người đều kinh ngạc nhìn Dung quận chúa. Khuôn mặt vốn rất xinh đẹp của nàng nay lại càng tỏa sáng hơn. Nàng hướng Hoàng trưởng tôn, thản nhiên cười nói: “Điện hạ thấy thuật ném thẻ của ta như thế nào?”

Tiểu Diễn chỉ liếc mắt một cái liền gật gật đầu nói: “Kỹ thuật của quận chúa đúng là rất tốt. Ở đây chỉ sợ không có tiểu thư nào có thể vượt qua được!”

Dung quận chúa hạ thấp người: “Khiến điện hạ chê cười rồi!”

Các tiểu thư bên cạnh thấy Kha Dung xuất sắc như vậy, trong lòng không ít thì nhiều cũng có ghen tị, không biết là ai đó thấp giọng nói: “Lời này cũng hơi quá sớm a! Âu Dương tiểu thư vẫn chưa ném!”

Lúc này mọi người mới nhớ tới Âu Dương Noãn, liền nhìn đến chỗ nàng ngồi nhưng chỉ thấy hai nha đầu.

Thấy mọi người đều lộ thần sắc giật mình, Xương Bồ cười hì hì nói: “Vừa rồi y phục của tiểu thư bị rượu làm ướt nên đã theo Lâm phi đi thay y phục mới!”

Mọi người gật gật đầu, cũng không truy vấn nữa, lại bắt đầu ném thẻ. Chư vị nữ tử đang ngồi, Chu Chỉ Quân như u lan trong cốc, khí chất thoát tục. Dung quận chúa kiều diễm tuyệt sắc, khuynh quốc khuynh thành. Đôi mắt Từ Minh Hi sáng thiện lành, diệu ngữ liên châu. Thôi tiểu thư yên tĩnh thanh nhã, tài hoa hơn người. Tiền Hương Ngọc eo nhỏ như bó, ôn nhu vô cùng....

Các vị thiên kim đang ngồi, không phải tư chất xuất chúng thì cũng là dung nhan như ngọc đều khiến lòng người say mê. Trong nhất thời tuy rằng có chút tiếc hận thiếu mất một vị Âu Dương Noãn thanh lệ bức người nhưng cũng qua rất nhanh. Ngay cả Tiểu Thanh Bân vẫn

luôn để ý Âu Dương Noãn, lúc này cũng đều xem ném thẻ đến quên hết thấy.

Mặc hà trai vốn là chỗ ở Tiểu Diễn dành riêng cho Lâm Nguyên Hình. Tuy rằng cảnh sắc đẹp đẽ, tao nhã nhưng bởi vì chỗ này ở sườn tây cho nên tương đối yên tĩnh, ít có người qua lại.

Âu Dương Noãn biết, loại này an bài không chỉ có sự kính trọng đối với Trấn quốc Hầu phủ, mà đối với Lâm Nguyên Hình còn là một sự bảo vệ. Nơi càng nhiều người thì càng có nhiều chuyện thị phi.

Lâm Nguyên Hình nhìn Âu Dương Noãn một thân y phục mới, áo khoác ngoài màu trắng thêu mẫu đơn, váy dài nguyệt sắc khiến một Âu Dương Noãn thanh lệ thoát tục, lung linh tinh xảo phô bày vô cùng nhuần nhuyễn, lại càng thêm phong lưu phiêu dật.

Lâm Nguyên Hình gật gật đầu nói: “Ngày đó lúc làm bộ này ta có nói, nếu Noãn Nhi mặc thì so với ta càng đẹp hơn, cho nên ta vẫn luôn giữ lại không mặc. Không ngờ hôm nay có thể phát huy tác dụng!”

Âu Dương Noãn nhìn Lâm Nguyên Hình đang ngồi trên ghế, tay khế gác lên bàn, ống tay áo khế rũ xuống, trong lòng thập phần mềm mại, nhẹ giọng nói: “Biểu tỳ nên ở bên cạnh điện hạ, cứ sai người đưa muội đi thay là được rồi!”

Lâm Nguyên Hình ngăn ra: “Bên cạnh hần đã có Chu Chỉ Quân rồi!”

Âu Dương Noãn sừng sốt, lập tức thản nhiên cười nói: "Quên đi. Biểu tỳ không muốn, chúng ta sẽ không đi nữa. Chúng ta ở trong này nói chuyện!”

Lâm Nguyên Hình nghe vậy trong mắt đã có một tia mát mẻ thật sâu: “Hôm nay muội cũng đã nhìn thấy vị chính phi kia. Phong thái của

nàng, ta vạn lần cũng không hơn!”

Rồi lại mỉm cười: “Tuy rằng ta vào phủ trước nàng ba tháng nhưng nay trong lòng Hoàng trưởng tôn, vị trí của nàng càng ngày càng tăng. Có một chuyện, còn chưa truyền ra bên ngoài, nàng ta đã mang thai được hai tháng!”

Âu Dương Noãn cả kinh, bất giác ngăn ra: "Đứa nhỏ?"

Chương 182: Yếu hội nguy cơ tứ phía (2)

Lâm Nguyên Hình hơi hơi cúi đầu, che lại cảm xúc bên trong ánh mắt: “Phải. Sau khi bệ hạ biết, đã ban thưởng cho không ít!”

Thần sắc Âu Dương Noãn ảm đạm, nàng nhìn Lâm Nguyên Hình. Trong lòng cảm thấy bi thương, biểu tỷ rõ ràng vào cửa trước Chu Chỉ Quân nhưng cố tình nàng ta lại có thai trước. Nếu đổi lại là người khác, trong lòng cũng nhất định rất khó chịu: “Biểu tỷ, tỷ phải nghĩ thoáng một chút. Tỷ còn trẻ, lại khỏe mạnh, tương lai nhất định sẽ có đứa nhỏ của mình!”

Lâm Nguyên Hình thở dài, từ từ nói: “Hy vọng là như thế. Hoàng trưởng tôn rất hậu đãi Trấn quốc Hầu phủ, tất nhiên cũng sẽ không bạc đãi ta. Chỉ là nàng ta đang có thai nên không thể xử lý mọi việc công bằng!”

Âu Dương Noãn dừng một chút: “Biểu tỷ không có lòng tin như vậy sao?”

“Ta bất quá chỉ là cảm khái mà thôi!” Lâm Nguyên Hình cười nói: “Ta hiểu mọi lo lắng cho ta. Nhưng tất nhiên cũng sẽ không bởi vì ta không sinh được đứa nhỏ mà người khác cũng vậy!”

Lúc nàng nói chuyện, minh châu trên trán cài lóe ra ánh sáng ôn nhuận.

Âu Dương Noãn nhíu mày nói: “Ta cùng vị chính phi này gặp sơ qua vài lần, cũng chưa tiếp xúc nhiều. Nhưng hôm nay thấy mỗi lời nói cử

chỉ của đối phương cũng đủ thấy người này dụng tâm sâu, tỷ phải cẩn thận!”

Lâm Nguyên Hình ôn nhu tươi cười, nhẹ nhàng nói: “Ta cho tới bây giờ đều vẫn luôn cẩn thận. Không làm gì phạm lỗi, chắc nàng ta cũng không tìm ta gây sự. Noãn Nhi, muội không cần quá lo lắng!”

Chuyện nếu đơn giản như vậy thì tốt rồi. Trấn quốc Hầu phủ vẫn luôn được coi trọng, địa vị Lâm Nguyên Hình lại gần ngang bằng với Chu Chỉ Quân. Hơn nữa lại vào cửa sớm hơn mấy tháng, cho nên đối với Chu Chỉ Quân là một sự uy hiếp rất lớn.

Nếu Chu Chỉ Quân thiện lương ôn hòa, hai người có thể đồng hiệp trợ lực cho Hoàng trưởng tôn. Nhưng hôm nay xem ra Chu Chỉ Quân tâm cơ thâm trầm, rất khó nắm bắt, chỉ sợ cũng là người không phải đơn giản....Cứ như vậy, tình cảnh Lâm Nguyên Hình liền thập phần khó khăn.

Nhưng những lời này Âu Dương Noãn cũng không thể nói với biểu tỷ ôn hòa lương thiện này được.

Nàng ngừng một lát rồi lẳng lặng hỏi: “Biểu tỷ với Thái tử phi quan hệ thế nào?”

Lâm Nguyên Hình sững sốt rồi lập tức nở nụ cười: "Ta nghe lời muội nói, đối với Thái tử phi vô cùng cung kính hiếu thuận, người cũng rất thích ta. Hơn nữa ta vào cửa sớm hơn Chu Chỉ Quân nên đối với chính phi, Thái tử phi cũng vừa lòng ta hơn vài phần!"

Đáy lòng Âu Dương Noãn nhẹ nhàng thở ra một hơi, gật đầu nói: “Biểu tỷ, có Thái tử phi thay tỷ làm chủ, trong phủ này hàng ngày trôi qua cũng không quá khó khăn. Chỉ là tỷ nên đề phòng Chu Chỉ Quân nhiều hơn!”

Không biết vì sao nàng vẫn cảm thấy biểu tỳ đến nay không có đứa nhỏ có quan hệ đến Chu Chỉ Quân. Có lẽ bởi vì.....nàng cùng Chu Chỉ Quân đều là hạng người tâm ngoan thủ lạt. Nếu nàng ở vị trí của đối phương cũng tuyệt đối không cho phép trắc phi có thai trước mình.

“Noãn Nhi, lời muội nói ta đều hiểu được! Lúc trước....” Lâm Nguyên Hinh nhìn thoáng qua chung quanh, nhẹ giọng nói: “Mẫu thân cũng từng hoài nghi. Chỉ là Mặc hà trai ngoại trừ những người ta mang từ Hầu phủ đến thì những người khác không có tư cách bước vào nội thất. Tất cả ăn mặc chúng ta cũng đều đã kiểm tra qua, thật sự không tìm ra được nguyên do. Ta nghĩ....có thể chính ta phúc bạc mới mãi không có đứa nhỏ!”

Nói tới đây, tay vốn đang đùa nghịch chậu hoa lan trên bàn, chỉ nghe ‘tạch’ một tiếng thân hoa đã gãy làm đôi.

Thanh âm đó trong căn phòng yên tĩnh đột nhiên thập phần ghê người. Lâm Nguyên Hinh giật mình, bất đắc dĩ nở nụ cười khổ.

Âu Dương Noãn im lặng một lúc lâu, lẳng lặng nhìn Lâm Nguyên Hinh, nhất thời không biết nói gì cho phải. Chẳng lẽ muốn nàng nói, so với việc ngồi đây nghi kỵ người khác có thể hay không xuống tay với mình thì không bằng đánh úp đối phương trước?

Chuyện như vậy, Âu Dương Noãn có thể làm một nghìn lần một vạn lần. Nhưng trước mặt Lâm Nguyên Hinh một chữ nàng cũng không nói được.

Đúng lúc này, nha đầu tiến vào bẩm báo: “Lâm phi, Hoàng trưởng tôn đang tìm ngài. Mời ngài mau trở lại yến hội!”

Âu Dương Noãn cười nói: "Một khi đã như vậy, biểu tỳ mau đi đi!"

Lâm Nguyên Hình nhìn nàng, kỳ quái nói: "Noãn Nhi không đi cùng ta sao?"

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Không! Ta cảm thấy nơi đó tranh luận ầm ĩ, muốn ở đây nghỉ ngơi một lát!"

Lâm Nguyên Hình nghĩ đến một màn vừa rồi, tưởng rằng nàng bị dọa liền nhẹ nhàng gật đầu, dặn nói: "Được rồi! Chỉ đừng ở lại quá muộn. Mọi yên tâm, Tước Nhi ta sẽ chiếu cố!"

Âu Dương Noãn cười gật đầu rồi tự mình tiễn Lâm Nguyên Hình ra cửa. Lúc này trở lại mới cẩn thận đánh giá căn phòng. Ngăn cách giữa nội thất và ngoại thất là gỗ quý khắc hoa lê, hoa hải đường, bố trí thập phần lịch sự tao nhã.

Nàng tinh tế quan sát mỗi một vật phẩm, vẫn luôn suy nghĩ nhưng mãi không đoán ra Chu Chỉ Quân rốt cuộc hạ thủ như thế nào.

Đúng lúc này ánh mắt của nàng rơi xuống một bức tranh Quan âm ngoài chính đường ngoại thất. Nhìn thấy Quan âm ôn hòa hiền lành, tư thái tuyệt đẹp, nàng không tự chủ mà dừng lại, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Đào, bức họa này do biểu tỳ tự cầu đến sao?"

Tiểu Đào sừng sốt, lập tức đáp: "Hồi biểu tiểu thư, Lâm phi mãi vẫn chưa có tin, chúng nô tỳ cũng thập phần sốt ruột. Nghe Lan Chi nói rất nhiều nữ tử vì khẩn cầu trời ban cho con cái nên đến Thủy nguyệt am trung cầu, nghe nói rất linh nghiệm. Vì vậy Lâm phi cũng đi, hơn nữa còn xin được bức Quan âm này về!"

"Uh!" Âu Dương Noãn gật gật đầu, không hề đặc biệt chú ý bức họa kia.

Nhưng khi nàng đi qua mấy bước lại đột nhiên quay đầu. Ánh mắt như mũi tên nhìn thẳng bức họa kia. Tiểu Đào hoảng sợ: “Biểu tiểu thư, ngài làm sao vậy?”

“Lư hương này là đàn hương?” Âu Dương Noãn đột nhiên hỏi.

Tiểu Đào sợ hãi: “Đúng vậy, cũng là mang về từ Thủy nguyệt am!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nói: “Lấy bức họa này xuống, cho ta nhìn một chút được không?”

Phía sau đột nhiên có một đạo âm thanh nam tử vang lên: “Âu Dương tiểu thư thích thi họa như vậy sao?”

Trong lòng Âu Dương Noãn nhảy dựng, người xuất hiện phía sau....Nàng lập tức quay lại vén áo quỳ gối hành lễ: “Điện hạ!”

Tiểu Diễn thân dài ngọc lập, thần thanh khí sáng: “Không cần đa lễ!”

Lâm Nguyên Hình rõ ràng đã trở lại yến hội, Hoàng trưởng tôn sao có thể xuất hiện ở trong này? Chẳng lẽ vừa rồi chỉ là thủ đoạn khiến biểu tỷ rời đi sao?

Âu Dương Noãn hơi hơi nâng mắt nhìn phục sức của hắn, Tiểu Diễn tựa hồ như là phát giác, cười nói: “Đúng là ta đã sai người mời Hình Nhi rời đi!”

Trong lòng Âu Dương Noãn trầm xuống, lúc có Lâm Nguyên Hình thì không sao. Nhưng một mình nàng cùng Hoàng trưởng tôn gặp mặt thật sự không ổn, vì vậy nên nàng lui xa hai bước, cúi người hạ thấp giọng nói: “Nếu biểu tỷ đi rồi, Noãn Nhi cũng không tiện ở lâu. Noãn Nhi xin phép trở lại yến hội trước!”

Tiểu Diễn nhìn nàng, trong ánh mắt như có thâm ý: “Nàng không muốn ở một mình với ta sao?”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Đúng là có chút không tiện!”

Tiểu Diễn không nghĩ rằng sẽ bị đối phương thẳng thừng cự tuyệt, không khỏi có chút hơi hơi sững sốt rồi lập tức cười nói: “Ta chỉ là....nhớ tới có từng gặp nàng bên ngoài. Khi đó nàng mặc nam trang, ta còn tưởng rằng nàng là một mỹ thiếu niên!”

Thần sắc Âu Dương Noãn vẫn thập phần lạnh nhạt, trong mắt từ đầu đến cuối có một loại thản nhiên xa cách: “Phải! Lần đó cũng có biểu tỳ, cũng là lần gặp mặt đầu tiên của ngài cùng tỳ ấy!”

Nàng kiệt lực tránh quan hệ với mình. Tiểu Diễn tất nhiên cũng nghe ra được nhưng vẻ mặt vẫn ôn hòa như cũ: “Nghe nói lúc trước Âu Dương tiểu thư ở lại Trấn quốc Hầu phủ là vì dưỡng thương. Không biết hiện tại thân mình đã tốt hơn chưa?”

“Làm phiền điện hạ lo lắng, ta đã tốt hơn nhiều!” Âu Dương Noãn cung kính nói xong liền muốn cáo từ.

Tiểu Diễn sao có thể để nàng rời đi dễ dàng như vậy. Hắn liếc mắt nhìn Quan Âm đồ kia rồi mỉm cười hỏi: “Noãn Nhi còn chưa gả đi đã nghĩ muốn cầu phúc đồ này sao?”

Hắn thế nhưng lại gọi nàng là Noãn Nhi. Lời này đã tỏ rõ thái độ vô cùng thân thiết. Âu Dương Noãn khẽ nhíu mày, lui về sau từng bước: “Điện hạ, xin ngài tự trọng!”

Tiểu Diễn có chút ngăn ra, vẫy tay cho bọn nha đầu lui ra ngoài, khẽ cười nói: “Ta cũng không hề giấu cột. Nếu như nàng nguyện ý, ta lập

tức sẽ hướng bộ hạ xin phong nàng làm trắc phi. Cùng Hình Nhi thân phận ngang bằng!”

Trắc phi? Trong lòng Âu Dương Noãn nhảy dựng, không dám tin nhìn chăm chăm Tiểu Diễn. Nàng thật không ngờ, nam nhân này cũng dám quang minh chính đại đưa ra yêu cầu này với nàng.

Âu Dương Noãn lạnh lùng nhìn hắn một cái, nói: “Điện hạ, Âu Dương Noãn không thể so với biểu tỷ xuất thân cao quý, không dám trèo cao!”

Tiểu Diễn ánh mắt lạnh lùng nói: “Nàng cũng biết, nếu ta không có ý tôn trọng ngươi thì căn bản không cần đến hỏi. Ta có thể trực tiếp xin bộ hạ tứ hôn. Ta đến hỏi ngươi trước bất quá là vì nể mặt Hình Nhi mà thôi!”

Tiểu Diễn là Hoàng trưởng tôn, quyền cao chức trọng. Hắn muốn dạng nữ nhân nào mà không được, chỉ cần hắn mở lời đối phương tự nhiên ngoan ngoãn đến bên cạnh hắn.

Thậm chí còn không cần hắn mở miệng đã có người tranh nhau nịnh bợ, lấy lòng hắn. Tiểu Diễn nói với nàng như vậy, chính là xem nàng như một đóa hoa tươi, đơn giản vì xinh đẹp nên mới được hắn nhìn trúng, muốn mang vào hoa viên chỉ để một mình hắn thưởng thức.

Thích như vậy, nửa điểm sự tôn trọng cũng không có. Âu Dương Noãn càng nghĩ càng tức giận, nàng lạnh lùng nói: “Điện hạ, nếu ngài muốn hỏi ý kiến Âu Dương Noãn thì ta chỉ có thể trả lời, ta không muốn!”

Tiểu Diễn không nghĩ rằng sẽ nhận được đáp án như vậy. Hắn chưa từng bị nữ nhân nào cự tuyệt, có chút kinh ngạc hỏi: “Tại sao?”

Âu Dương Noãn nghiêm mặt, trịnh trọng thi lễ rồi nhẹ giọng nói: “Bên cạnh điện hạ đã có chính phi đoan trang xinh đẹp cùng biểu tỳ hiền lành đáng yêu, nên cũng không cần đến Âu Dương Noãn. Quan trọng hơn là ta cùng biểu tỳ tình cảm rất tốt cho nên không hy vọng tương có ngày phản bội lại thứ tình cảm này!”

Tiểu Diễn sững sốt, lập tức cười nói: "Chính là bởi vì tình cảm của các nàng tốt. Nàng và Hình Nhi cùng nhau bầu bạn bên cạnh ta không phải rất tốt sao?”

Âu Dương Noãn hơi hơi lắc đầu, đôi mắt đen trong suốt đã có lệ quang thản nhiên: “Không, một khi trở thành phi tần của điện hạ có rất nhiều chuyện cùng lựa chọn sẽ thân bất do kỷ. Âu Dương Noãn không hy vọng sẽ có một ngày như vậy, lại càng không hy vọng nhìn thấy vẻ mặt đau lòng cùng thất vọng của biểu tỳ!”

Tiểu Diễn nhìn chằm chằm nàng, trong mắt thế nhưng lại càng kiên định: “Nếu ta bằng mọi cách phải có được nàng?”

Âu Dương Noãn nghe vậy, trên mặt lập tức nở rộ một nụ cười tươi thản nhiên, thế nhưng trong thanh âm lại toát ra sự hàn băng: “Nếu thật sự như thế, Âu Dương Noãn tình nguyện tự hủy khuôn mặt!”

Lúc nói xong những lời này, nàng liền rút cây trâm ngọc trên đầu xuống nhắm ngay mặt mình rạch xuống. Tiểu Diễn kinh hoàng, động tác nhanh chóng nắm chặt lấy cổ tay nàng, gắt gao, kinh hồn chưa định.

Tiểu Diễn khó tin nhìn Âu Dương Noãn, ngay khi nàng rút trâm ngọc, hấn cơ hồ nghĩ nàng nhắm đến mình. Cũng may kịp thời phát hiện phương hướng không đúng nên mới lập tức ra tay. Nếu chậm một chút thôi, chỉ sợ khuôn mặt xinh đẹp này của Âu Dương Noãn đã để lại một vết sẹo đáng sợ rồi. Nữ tử cứng rắn, tàn nhẫn như vậy hẳn

vẫn là lần đầu gặp.

Âu Dương Noãn nhìn chằm chằm ánh mắt Tiểu Diễm, gần từng chữ: "Điện hạ, ngài coi trọng Âu Dương Noãn bất quá cũng là dựa vào khuôn mặt này. Nếu nó bị hủy điện hạ còn có thể cầu Hoàng đế bệ hạ tứ hôn sao?"

Khi nàng nói ần ần để lộ một loại quyết tâm, một loại cương liệt cơ hồ khiến tâm ý kiên định vừa rồi của Tiểu Diễm dao động.

Hắn thật không ngờ, Âu Dương Noãn thế nhưng lại có dũng khí như vậy, không chút do dự muốn hủy đi khuôn mặt mình. Nếu hắn chậm một nhịp, cô gái thanh lệ thoát tục này sẽ cứ như vậy mà bị hủy dung....

Tiểu Diễm tức giận nói: "Cho dù là muốn cự tuyệt ta, cũng không cần dùng thủ đoạn kịch liệt như thế. Thân thể phát phu, thụ chi phụ mẫu, nàng làm như vậy chẳng phải sẽ khiến bọn họ thương tâm sao?"

(Thân thể phát phu, thụ chi phụ mẫu: Thân thể tóc da là do cha mẹ ban cho)

Chương 183: Yếu hội nguy cơ tứ phía (3)

Âu Dương Noãn từng chút từng chút rút cổ tay khỏi tay Tiểu Diễn, lộ ra tươi cười thản nhiên. Giống như xuyên qua sương mù dày đặc đón lấy ánh nắng mặt trời, nhưng lại khiến người ta không dám nhìn thẳng. Nàng chậm rãi nói: “Chỉ cần điện hạ không cưỡng cầu nữa, Âu Dương Noãn tự nhiên sẽ bảo trọng. Tuyệt đối sẽ không làm ra hành động tự hại mình như vậy nữa!”

Tiểu Diễn lạnh lùng nhìn nàng: "Cái này là đang uy hiếp ta sao?"

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng lắc lắc đầu: "Không, điện hạ cũng không phải loại người dựa vào quyền quý bức ép người khác. Ngài quyền cao chức trọng, chí hướng rộng lớn. Ngài càng có thể hiểu được, ép buộc giữ lại một nữ tử vô tâm tương đương với giữ lại một mỹ nhân đầu gối. Như vậy thì có gì vui vẻ!"

Tiểu Diễn lui ra phía sau từng bước, gương mặt trong trẻo lạnh lùng có một tia ngạo nghễ: “Nàng xác định sẽ không hối hận?”

“Âu Dương Noãn tuyệt đối sẽ không hối hận!” Nàng nhẹ giọng, lại kiên quyết nói.

Tiểu Diễn gật gật đầu, chậm rãi nói: “Nàng đi đi!”

Âu Dương Noãn lại thi lễ, lập tức đi ra ngoài. Lúc đi đến cửa, đột nhiên quay đầu lại nói: “Điện hạ có lòng thương hoa tiếc ngọc, không bằng hãy dành cho người trước mắt đi...”

Thân hình Tiểu Diễn hơi khựng lại, rồi quay đầu nhìn lại thì thấy đối phương đã mở cửa bước nhanh ra ngoài.

Chờ nàng đi qua hoa viên, lúc này mới nhớ ra bức họa kia còn chưa lấy xuống. Trong lòng hơi hơi chấn động, cũng muốn quay lại lấy nhưng lại sợ gặp mặt Tiểu Diễn.

Nếu hấn muốn nàng, nàng tất nhiên không thể cự tuyệt, Âu Dương gia cũng không cho phép nàng cự tuyệt. Cho nên nàng phải làm hấn mất đi ý niệm này trong đầu. Nếu không, nàng cũng không cần dùng thủ đoạn kịch liệt như vậy!

Nàng vừa nghĩ vừa đi, cứ thế đi qua cầu nổi, bụi hoa vi sắc, bất tri bất giác thế nhưng lại đi sâu vào trong hoa viên.

Nơi này cách Mặc hà trai rất xa, chung quanh yên tĩnh không một tiếng động, không một bóng người. Giày thêu dẫm lên đá cuội trên đường nhỏ cùng với làn váy lướt qua hoa cỏ thấp bé một bên phát ra tiếng sần sật nho nhỏ.

Âu Dương Noãn có chút lạnh người, vừa rồi vì tránh bị mọi người chú ý nên nàng đã để lại Hồng Ngọc cùng Xương Bồ trên yến hội. Vốn là nha đầu Mặc hà trai sẽ hộ tống nàng đi nhưng lại bị Hoàng trưởng tôn đuổi ra ngoài....

“A....” Bỗng nhiên sau gốc cây tùng truyền đến âm thanh một nữ tử. Âu Dương Noãn dừng bước, lập tức nhíu mày.

Một bên núi giả, một nữ tử tuổi còn trẻ đang dựa vào núi đá, thở gấp liên tục, kêu lên: “A...a...vừa mới....nạp một tiểu mỹ nhân....như thế nào còn mặt mũi tới tìm nô tỳ....Trong phòng Lâm phi hôm nay tới phiên ta trực....a...ta...ta lập tức phải trở về...!”

Nam tử cũng thở hổn hển nói: “Nàng quản nhiều như vậy làm gì?...Hiện tại mặc kệ là ai đến đây....ta cũng không để ý...”

Nói xong bàn tay luồn vào bên trong y phục nữ tử, sờ soạng từ trên xuống dưới.

Âu Dương Noãn vốn chẳng quan tâm đến chuyện không liên quan đến mình. Nhưng vừa muốn bước đi lại đột nhiên cảm thấy thanh âm nữ tử này có chút quen thuộc. Quen thuộc khiến lòng nàng lập tức cảnh giác.

Nữ tử kia lạnh giọng cười, lắc mông trốn tránh. Nam tử kia lại mạnh mẽ ôm lấy: “Lan Chi tốt của ta, tâm can bảo bối của ta. Nàng mau chiều ta đi!” Nói xong liền rút đai lưng nữ tử.

Lan Chi...cái tên này khiến đầu Âu Dương Noãn lập tức nổ tung, mang đến từng trận lạnh lẽo. Lan Chi....rõ ràng là một trong bốn đại nha đầu của Hình biểu tỷ. Nàng vốn muốn rời đi, nhất thời liền dừng lại.

Lan Chi hừ lạnh, một tay đẩy hắn ra: “Bày trò. Tào công tử, ngài đã có kiều thê lại có mỹ thiếp. Trước đây ngài đã từng đáp ứng với ta, tương lai sẽ nạp ta làm thiếp. Thế nhưng hiện tại cũng không nói ra!”

Nam tử đang nói chuyện không thể nghi ngờ đúng là Tào Vinh. Hắn ngượng ngùng cười nói: “Lan Chi của ta, nàng đừng vội. Chỉ cần làm việc tốt cho ta, tương lai ngày lành sẽ đến!”

Lan chi hiển nhiên là không tin: "Nhị phu nhân đưa ta đến bên cạnh Nhị tiểu thư vốn là vì giám sát nàng. Nhưng hiện tại hai vị tiểu thư đã xuất giá, lại không sống chung, các người cần gì phải xuống tay với nàng như vậy? Chẳng lẽ cùng người nọ có liên quan?" Nói xong, đột nhiên biến đổi thanh sắc: “Là Chu....”

Tào Vinh bước lên phía trước ôm Lan Chi, chỉ trời thề: “Nha đầu ngọc, nay cũng là ủy khuất nàng tạm thời làm nha đầu theo sát Lâm Nguyên Hình. Tương lai tự nhiên sẽ có cái hữu dụng, về phần có lại nàng đừng hỏi gì cả!”

Mười ngón tay Lan Chi vuốt vuốt ngực Tào Vinh, dịu dàng nói: “Chỉ sợ đến lúc đó chàng lại quên ta!”

“Làm sao có thể? Ta tất nhiên muốn cùng nàng nắm tay cả đời, mãi không chia lìa. Nếu như có chút vi phạm lời thề, ta sẽ bị thiên lôi đánh, chết không được tử tế!”

Âu Dương Noãn nghe đoạn hội thoại này, đang giữa hè nhưng lại có cảm giác như bị ngâm trong băng tuyết.

Những ý niệm nhanh chóng chuyển trong đầu, Hình biểu tỷ vẫn luôn tin cậy người bên cạnh nhưng lại không thể tưởng tượng được Lan Chi vẫn luôn hầu hạ từ nhỏ hóa ra lại là người mà Tương thị phái đến.

Chắc chắn Lan Chi là người động tay động chân lên Hình biểu tỷ. Ban đầu nàng chỉ nghĩ việc này có liên quan đến Chu Chỉ Quân, nhưng hiện tại xem ra, ngay cả phu thê Lâm Nguyên Nhu thế nhưng cũng đều có liên quan...

“Được, ta sẽ không hỏi. Dù sao có hỏi chàng cũng không nói. Nhưng có một câu hỏi nhất định chàng có thể trả lời, bức họa kia rốt cuộc là có vai trò gì?” Lan Chi dịu dàng nói.

“Được, được, được. Nói cho nàng cũng không sao. Bức Quan Âm kia là mời người có chuyên môn vẽ, bên trong mực nước có pha một loại thuốc bột. Sau khi Lâm Nguyên Hình treo lên, mỗi ngày lại đốt lư

hương, nửa ngày sau độc tính trong tranh gặp hương khí sẽ dần lan ra. Người sống trong đó, thường xuyên hít phải khí này. Lúc đầu chỉ là thân thể suy yếu, không thể thụ thai, lâu ngày....sẽ thành bệnh bất trị....”

Cổ họng Âu Dương Noãn chợt lạnh, lảng lảng đứng tại chỗ không nhúc nhích. Ngay lúc này đột nhiên Lan Chi kêu lên: “Có người!”

Âu Dương Noãn đột nhiên cả kinh, bỗng nhìn thấy hồ nước cạnh núi giả có bóng mình khắc lên. Nàng còn chưa kịp lui về sau, một vật lạnh lạnh đã vô thanh vô tức kề sau gáy.

Tào Vinh cười lạnh nói: “Hóa ra là người quen. Âu Dương tiểu thư.....đã lâu không gặp a!”

Lan Chi sợ hãi sửa lại y phục, run giọng nói: “Biểu....biểu tiểu thư....” Nàng ta thập phần sợ hãi nhanh chóng nắm lấy tay áo Tào Vinh: “Làm sao bây giờ?”

“Làm sao?” Trên mặt Tào Vinh lộ ra thần sắc hung ác: “Cái chuôi dao này cũng không phải vật bài trí. Nếu Âu Dương tiểu thư không cẩn thận kêu lên, thanh dao này trong tay ta cũng sẽ không cẩn thận mà cắt đứt yết hầu ngươi. Ngươi có thể thử xem!”

Âu Dương Noãn giận quá hóa cười, thân mình không chút sứt mẻ: “Sao phải dọa ta? Các ngươi ở trong này vụng trộm, nơi này vừa hẻo lánh lại không có người qua lại, đương nhiên sẽ không sợ có người!”

Nói tới đây nàng liền lớn tiếng quát: “Lan Chi, nếu ngươi thật tâm thích Tào công tử tự nhiên có thể cầu Hình biểu tỳ làm chủ hứa gả ngươi cho hắn, làm gì phải ở trong này lén lút? Truyền ra ngoài chẳng phải ngay cả thanh danh của Hình biểu tỳ cũng bị ảnh hưởng?”

Quả nhiên là vô lễ đến cực điểm!”

Lan Chi thấy đối phương mạnh mẽ, thần sắc nghiêm nghị, lại chỉ nói mình cùng người khác vụng trộm. Nửa điểm cũng không nhắc đến chuyện mình phản bội chủ tử, lập tức nghĩ rằng Âu Dương Noãn không nghe được. Sắc mặt lập tức tốt lên rất nhiều, ôn nhu nói: “Biểu tiểu thư nói phải.... Tất cả đều là lỗi của nô tỳ. Hy vọng ngài đại nhân đại lượng, tha cho nô tỳ lần này. Về sau nô tỳ sẽ không dám nữa!”

Âu Dương Noãn lạnh lùng nói với Tào Vinh: “Còn không mau buông ra!”

Tào Vinh sửng sốt, Lan Chi níu lấy tay hắn cầu xin: “Mau buông biểu tiểu thư ra đi!”

Dù sao chỉ cần Âu Dương Noãn không nghe được những lời quan trọng thì Lan Chi nàng vẫn có biện pháp ứng phó.

Tào Vinh do dự buông tay, chỉ là ánh mắt nhìn Âu Dương Noãn vẫn có chút oán hận như trước.

Âu Dương Noãn ép buộc bản thân trấn tĩnh, hơi hơi mỉm cười: “Lan Chi, nếu ngươi cùng Tào công tử tình đầu ý hợp, ta sẽ cầu xin biểu tỳ cầu tình, để biểu tỳ ban người cho hắn. Chỉ là tương lai thế nào thì phải xem tạo hoá của người!”

Lan Chi vâng lời nói: “Đa tạ ý tốt của biểu tiểu thư. Chỉ là nô tỳ luyện tiết Nhị tiểu thư, muốn ở lại làm bạn với người một thời gian. Chờ đến lúc thích hợp, nô tỳ sẽ tự mình bẩm báo với nàng!”

Âu Dương Noãn thản nhiên gật gật đầu, lạnh nhạt nói: “Tào công tử, ngươi cũng mau quay lại yến hội đi. Hiện tại mọi người đều đang tìm ngươi khắp nơi!” Nói xong nàng liền xoay người đi thẳng ra ngoài.

Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước, năm bước....Lúc bước đến bước thứ tám, phía sau đột nhiên có một trận gió thổi qua, cánh tay nàng liền bị Tào Vinh gắt gao bắt lấy.

Trong lòng nàng nhảy dựng, lúc quay đầu đã mang theo phần nộ: “Tào công tử làm gì vậy? Không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao? Người sao dám vô lễ như vậy?”

Lan Chi vội vàng bước nhanh lên: “Tào công tử, mau buông biểu tiểu thư ra. Người làm gì vậy?”

“Vô lễ?” Hắc lạnh lùng nói: “Người hại ta phải lấy mụ dạ xoa kia, suốt ngày phải vì nàng mà mệt mỏi. Giữa người và ta còn có món nợ cần phải tính!”

Thần sắc Âu Dương Noãn hơi đổi, sắc mặt càng thêm âm trầm, thản nhiên nhìn lại hắc: “Chuyện đã qua lâu rồi, người cũng đã là biểu tỷ phu của ta. Nếu vì chuyện lúc trước mà làm ảnh hưởng đến hoà khí, không phải là rất không đáng sao?”

Âu Dương Noãn đang nói chưa chỉ, thần sắc Tào Vinh đột nhiên đại biến, cả giận nói: “Nữ nhân độc ác! Người có biết biểu tỷ chết tiệt của người là dạng gì không?”

Hắc phun một ngụm nước miếng xuống đất: “Sớm biết như vậy, ta có đến già không lấy được vợ cũng không lấy nàng! Người mau nói cho ta, người đem mỹ nhân kia dấu đi nơi nào rồi?”

Âu Dương Noãn sừng sốt, đột nhiên ý thức được người hắc nói là Tiểu Thiên Diệp. Nhất thời không biết nên khóc hay cười, chỉ nói: “Nếu người buông tay ra, ta sẽ tìm vị nữ tử kia đến giao cho người!”

“Không cần!” Hắc tới gần nàng, khoé môi cong lên một tia ngoan ý, “Có đại mỹ nhân như ngươi ở đây, ta cần gì phải đi nơi khác tìm?”

Trong đôi mắt hắc tràn ngập ác ý: “Trước kia ta đúng thật là ngu ngốc, thế nhưng lại không dám chạm vào một đầu ngón tay của ngươi, còn bị ngươi chơi xỏ một vố!”

Nói xong hắc nói với Lan Chi: “Nha đầu ngươi hồ đồ rồi, ngươi đừng tưởng rằng nàng dễ đối phó. Ta dám chắc những lời chúng ta nói vừa rồi đều bị nàng nghe thấy, nhưng lại cố ý giả vờ cái gì cũng không biết để lừa gạt chúng ta để nàng rời đi!”

“Thật sao?” Lan Chi kinh nghi bất định, đột nhiên nhớ tới khi còn ở Trấn quốc Hầu phủ, mấy lần Lâm Nguyên Nhu vài lần đến gây chuyện đều bị Âu Dương Noãn xử lý, nhất thời liền tin vào lý do thoái thác của Tào Vinh.

Nếu đã bị bọn họ phát hiện, Âu Dương Noãn cũng không vòng vo nữa, nàng lạnh lùng hỏi: “Lan Chi, Hình biểu tỳ tin tưởng ngươi như vậy, ngươi vì sao lại phản bội nàng?”

“Ta?” Lan Chi cười lạnh, lơ đãng ngẩng cao đầu, để lộ đường cong chiếc cổ duyên dáng: “Mỹ mạo của ta so với các tiểu thư kia chẳng kém bao nhiêu, chỉ tiếc từ nhỏ chỉ là một nha đầu. Vốn Nhị phu nhân bảo ta giám sát tiểu thư, ta còn cảm thấy không đành lòng. Nhưng sau khi qua đây, nàng thế nhưng lại muốn gả ta cho một quán gia, ta vì sao phải gả cho một quán gia? Ta là nha đầu hồi môn của nàng, nàng lại dám không chịu cho ta cơ hội xuất đầu! Ta đi hầu hạ Hoàng trưởng tôn tắm rửa, nàng lại quở trách. Người khác cũng châm biếm ta si tâm vọng tưởng! Phi! Nếu nàng thực sự lo lắng cho ta, nên để ta trở thành thị thiếp của điện hạ! Vì sao phải gả ta cho một hạ nhân đê tiện? Ta phản bội nàng, bất quá là muốn cho thế gian này bớt đi một kẻ giả nhân giả nghĩa mà thôi!”

Vì bản thân một mực thấy người sang bắt quàng làm họ, thế nhưng lại dám hồ ngôn loạn ngữ. Âu Dương Noãn cắn môi, nắm chặt tay: “Người thế nhưng lại vì vậy mà muốn mạng của biểu tỷ?”

“Đến lúc này còn muốn lo cho người khác. Âu Dương tiểu thư thật sự là không sợ chết a!” Tào Vinh cười lạnh, tâm niệm vừa động bàn tay làm càn muốn sờ vào mặt Âu Dương Noãn...

Chương 184: Cắt lưỡi, biến thành thái giám (1)

Âu Dương Noãn nghiêng đầu tránh tay hắn, lạnh lùng nói: “Tào công tử, người đừng quên đây là nơi nào. Có thể tùy người làm càn sao?”

Tào Vinh nao nao, đôi mắt có chút do dự, rất nhanh liền che dấu: “Nơi này hẻo lánh không người qua lại, nếu người chết ở đây cũng liền xong hết mọi chuyện. Sau đó ta cứ việc không có gì trở lại yến hội, chẳng lẽ còn có người hoài nghi đến ta sao?”

“Ta là người như thế nào, còn người là loại người gì?” Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói: “Người giết ta, Trấn quốc hầu nhất định sẽ không tha cho người. Lâm phi cũng sẽ cầu Hoàng trưởng tôn làm chủ cho ta, người chẳng phải lập tức sẽ đắc tội với hai người không thể đắc tội sao? Ngọc phi, tỷ tỷ người nhận được thánh sủng, trong cung có không ít người oán hận, người không sợ bọn họ tra ra được sao? Nghĩ lại, Tào gia các người cũng thật vất vả mới đi được đến ngày hôm nay. Nếu người động thủ với ta, những vinh hoa phú quý vốn có chẳng phải đều chảy xuống biển hết sao?”

Lòng Âu Dương Noãn thoáng trầm xuống, cố gắng trấn định nói: “Nếu người không tin, có thể thử xem!”

Tào Vinh sững sốt, ngón tay nhất thời cứng ngắc, hơi có chút do dự.

Trong lòng Lan Chi thập phần sợ hãi, vừa rồi còn nghĩ Âu Dương Noãn không biết chuyện mình hãm hại Lâm Nguyên Hinh, còn không thèm để ý mà để nàng rời đi.

Nhưng hiện tại không giống, đối phương đã biết hết chân tướng, theo quan hệ giữa nàng với Lâm Nguyên Hình, tương lai sao có thể dễ dàng buông tha?

Khẳng định là không. Tội danh hãm hại chủ tử chỉ có một con đường chết. Lan Chi nhanh chóng cầm tay áo Tào Vinh: “Không! Tuyệt đối không thể tha cho nàng! Nàng cùng Lâm Nguyên Hình tình cảm rất tốt, nhất định sẽ nói ra hết mọi chuyện. Đến lúc đó chúng ta ai cũng không thoát được!”

Tào Vinh nghe vậy đáy mắt chợt hiện lên tia hung hăng, hắn nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn, bắt đầu nhanh chóng tự hỏi. Hắn sớm đã có ý với Âu Dương Noãn nhưng lại nể hà đối phương giao hoạt, hắn vẫn chưa có cơ hội thân cận. Lần này là một cơ hội khó có được mới khiến nàng rơi vào tay mình.

Nếu hiện tại chiếm lấy, sau đó vô thanh vô tức giết chết nàng, trực tiếp chìm xuống hồ, ai sẽ phát hiện được? Cho dù có người thật sự truy cứu thì yển hội này nam nhân nhiều như vậy, còn có thể từng bước từng bước điều tra ra được sao?

Nhất thời trong đầu Tào Vinh chuyển qua vô số ý niệm, trong ánh mắt đã xuất hiện tà ý.

Âu Dương Noãn phát hiện ánh mắt hắn thập phần quỷ dị, mơ hồ phát hiện ra ý đồ của hắn. Nàng liền cảnh giác, nhưng lúc này sau lưng là núi đá, trước mặt con dao sáng như tuyết, nàng tiến lui đều không được!

Trong lúc giằng co ngăn ngủi, Tào Vinh đã hạ quyết tâm. Rõ ràng không làm thì thôi, mà đã làm thì làm đến cùng! Làm rồi nói sau!

"Tào thiếu gia, mau giết nàng!" Lúc này, Lan Chi đẩy nhanh Tào Vinh.

Ý niệm trong lòng vừa động, nhưng ở trước mặt Lan Chi hấn vẫn thấy có chút xấu hổ. Hấn không buông dao xuống nói: “Ta còn có chút việc, người đi về trước đi!”

Lan Chi sửng sốt, lập tức đoán ra được ý đồ của Tào Vinh. Nàng ta nhìn Âu Dương Noãn, trên mặt ẩn ẩn có sự ghen tỵ: “Âu Dương tiểu thư đúng là rất xinh đẹp, nhưng Tào công tử đừng quên giờ là lúc nào. Việc này không nên chậm trễ, phải nhanh chóng giết nàng mới tốt. Bằng không nháo lên gặp chuyện không may thì phải làm sao?”

Tào Vinh liếc mắt nhìn Lan Chi rồi cười nói: “Đừng ở đó ăn dấm chua bậy bạ. Trong lòng ta nếu không có người thì tội gì phải mượn cơ hội này tới gặp người? Đều là vì tiện nhân Âu Dương Noãn này làm hại ta phải cưới mụ dạ xoa kia, nay bất quá là do ta không nuốt nổi cục tức này nên mới muốn đòi nợ thôi. Lan Chi, hôm nay người chỉ cần thành toàn chuyện tốt của ta, sau này ta nhất định sẽ không cô phụ người!”

“Nhưng...” Lan Chi vẫn còn chút do dự. Nàng chỉ là muốn vì bản thân mưu cầu tiền đồ tốt, đối với Tào Vinh cũng không nói rõ được là thích cỡ nào.

Hướng hồ Âu Dương Noãn lập tức cũng sẽ chết cho nên đối với nàng cũng không có uy hiếp gì lớn. Nàng do dự bất quá là sợ trì hoãn thời gian, ảnh hưởng đến toàn bộ kế hoạch.

Nhưng nàng cũng biết Tào Vinh không phải là kẻ biết phân biệt phải trái, cho nên chỉ đành cắn răng nói: “Được, nô tỳ ở bên ngoài canh cho công tử! Ngài nhanh nhanh một chút!” Nói xong liền bước nhanh đến cuối núi giả đứng.

Tào Vinh quyết tâm, một tay đẩy Âu Dương Noãn vào núi giả, quăng

đao qua một bên, rảnh tay liền nhanh chóng cởi y phục của nàng.

Chỉ nghe ‘xoạt’ một tiếng, thắt lưng bên hông đã bị hấn tự tay cởi bỏ. Thanh âm kia rất nhỏ nhưng lại giống như một tiếng sét, đánh thẳng vào đầu óc Âu Dương Noãn.

Nàng hiểu rõ sắp tới sẽ phát sinh chuyện gì, làm cho nàng ghê tởm chính là đôi môi đang có ý đồ liếm lên cổ nàng, bàn tay bẩn thỉu đang ôm lấy thắt lưng nàng.

Âu Dương Noãn thê lương, theo bản năng muốn cắn đứt đầu lưỡi mình, nhưng lại không thể làm được. Nàng do dự, nàng thể nhưng lại do dự!

Nếu bây giờ nàng cứ thế chết đi, ai sẽ nói hết sự thật cho Hình biểu tỳ, ai sẽ che chở bảo vệ Tước Nhi. Lâm thị, Âu Dương Khả sẽ lại có cơ hội xuất đầu, cừu hận kiếp trước....cừu hận của nàng...

Âu Dương Noãn bừng tỉnh, nàng kịch liệt phản kháng muốn thoát khỏi Tào Vinh. Nhưng hấn lại càng ôm chặt, hấn cảm giác được nữ tử trong lòng đang giãy dụa. Nàng thể nhưng lại giống như phát điên, vừa đánh vừa đá hấn.

Nhưng Tào Vinh nào có sợ, loại dục vọng liều lĩnh không ngừng bành trướng khiến hấn vượt qua thiên tính nhát gan. Nếu đã đến nước này, hấn liền không bao giờ có thể lùi bước được nữa.

Hấn mặc cho Âu Dương Noãn ở trong lòng không ngừng giãy dụa, dấm dáp, hấn nhếch miệng cười: “Người nên cảm thấy may mắn vì có tướng mạo xinh đẹp nên mới được sống lâu thêm một chút, bằng không ngay lập tức sẽ lấy mạng người!”

Giờ khắc này Âu Dương Noãn giống như bị ngâm trong nước sông

lạnh băng, như con độc xà cuốn lấy thân thể. Không thể nhúc nhích, một cảm giác đáng ghét vô cùng. Lúc này lòng của nàng chỉ còn khiếp sợ....

Nàng hết sức phẫn nộ, nàng nắm chặt khớp tay, móng tay ra sức cào cấu vào da thịt Tào Vinh, trước mắt liền thấy máu tươi rỉ ra từ những vết cào...

Tào Vinh chế trụ cổ tay nàng rồi bẻ ngoặt ra sau lưng, hấn dùng sức rất lớn. Âu Dương Noãn cơ hồ nghe thấy tiếng răng rắc phát ra từ cổ tay, giống như bị vỡ vụn. Nàng ẩn nhẫn, nhưng hai mắt đã có lệ quang.

Tào Vinh vừa muốn đắc ý, lại cảm thấy trên vai truyền đến đau đớn, hóa ra Âu Dương Noãn đang ra sức cắn bờ vai hấn. Răng nanh trắng nõn kia ra sức ghim sâu vào, giống như dã thú, hung tợn cắn, tựa hồ như muốn cắn nát hấn thành những vụn nhỏ.

Tào Vinh đau đớn vặn vẹo, tay hấn nắm lấy tóc Âu Dương Noãn, giống như muốn bứt hết tóc của nàng xuống mới hả giận. Nàng không thể không ngửa đầu, tay Tào Vinh càng ra sức kéo, trong lòng nàng phút chốc bị sự tuyệt vọng hoàn toàn bao phủ.

Đột nhiên, nàng cảm thấy sức lực kia đột nhiên buông lỏng, cả người Tào Vinh đứng thẳng bất động rồi ngã quỵ xuống. Trong lòng Âu Dương Noãn buông lỏng, có người đến sao?

Nàng mở to mắt, đúng là có người đến, đập vào mắt nàng là vẻ mặt cuồng nộ của Tiểu Thiên Diệp.

Âu Dương Noãn hoàn toàn ngây ngẩn cả người, chỉ cảm thấy Tiểu Thiên Diệp giống như là nổi cơn điên. Biểu tình trên mặt khiến người ta sợ hãi, dường như chỉ giết người thôi cũng không khiến hấn bình

tĩnh lại.

Nàng kinh ngạc nhìn đối phương một cước đá văng Tào Vinh đang ngất xỉu qua một bên, bước nhanh tới gần nàng.

Ngay sau đó, một ngoại bào mềm nhẹ vây quanh người nàng. Sau đó nháy mắt hắn liền kéo nàng vào lòng: “Không sao rồi!”

Âu Dương Noãn muốn nói chuyện, nhưng chỉ cảm thấy cả người run rẩy, một chữ cũng không nói được.

“Bây giờ mới biết sợ sao? Nếu ta đến chậm một bước...” Tiểu Thiên Diệp ngừng lại, chiếc mũi cao của hắn gần trong gang tấc. Đôi mắt như xuân thủy tràn đầy sầu lo.

Âu Dương Noãn không biết, hiện tại nghĩ lại Tiểu Thiên Diệp vẫn còn thấy sợ. Một màn kia suýt chút nữa làm trái tim hắn như ngừng đập. Nếu như chậm một chút.....Hắn nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ đó, không muốn tưởng tượng nữa.

Cầm hắn vừa vặn để trên trán nàng, hô hấp của hắn mang theo sự ấm áp đảo qua tóc nàng, tay hắn vỗ vỗ lưng nàng như dỗ dành trẻ con.

Giờ khắc này, hắn ôm lấy nàng, hoàn toàn bất chấp lập trường khác biệt, cũng bất chấp việc nàng có bao nhiêu chán ghét hắn.

Bỗng nhiên hắn đột nhiên cảm thấy có chút ẩm ướt lạnh băng, từng giọt từng giọt thấm vào ngực hắn, giống như xuyên thấu y phục, chảy vào lòng hắn.

Hắn cứng người, nhìn nước mắt Âu Dương Noãn đang không ngừng chảy xuống, chậm rãi nói: “Có ta ở đây, ai cũng không thể khi dễ

nàng. Cho nên không cần sợ, ta tuyệt đối sẽ không để bất luận kẻ nào biết được chuyện hôm nay!”

Âu Dương Noãn cố hết sức đem những chữ trong lời nói của hấn hợp lại thành ý nghĩa đang lộn xộn trong đầu. Ánh mắt mờ mịt chậm rãi khôi phục bình tĩnh.

Nháy mắt nàng liền không do dự đẩy Tiểu Thiên Diệp ra. Ánh sáng mặt trời chiếu lên thân thể nàng, mâu quang lưu chuyển, lộ ra ánh sáng khó có thể nắm bắt.

Tiểu Thiên Diệp thể nhưng lại không dám nhìn nàng, quay đầu che miệng ho khan một tiếng: “Mau sửa sang lại xiêm y một chút!”

Tiểu Thiên Diệp quay lưng đi, Âu Dương Noãn cúi đầu sửa soạn lại chỉnh tề. Thậm chí mỗi một nếp nhăn trên váy cũng vuốt lại cẩn thận. Mà nàng hơi hơi nhăn lại, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

“Thế tử, áo choàng này trả lại cho ngài!”

Nàng rút cục cũng mở miệng, đem áo choàng trả lại cho hấn. Tiểu Thiên Diệp xoay người nhận lấy, thấy vẻ mặt nàng đã khôi phục sự bình tĩnh lạnh nhạt như xưa, hấn không tự chủ được hỏi: “Bây giờ nàng muốn xử lý như thế nào?” Hấn chỉ chỉ vào Tào Vinh đang nằm trên đất.

Chuyện liên quan đến danh dự của Âu Dương Noãn, tuyệt đối không thể để bất luận kẻ nào biết chuyện vừa rồi. Nhưng cứ như vậy mà buông tha cho Tào Vinh, Tiểu Thiên Diệp tất nhiên không cam lòng.

“Thế tử cảm thấy sao?” Thanh âm Âu Dương Noãn nhẹ đến mức không nghe ra được cảm xúc gì, lại lạnh lẽo đến mức khiến Tiểu Thiên Diệp không khỏi nổi gai ốc. Nhưng hấn cũng nghe thấy được

trong đó đang kiệt lực che dấu một chút run rẩy.

Nàng không thể nói với bất luận kẻ nào, vì bảo vệ danh dự nữ tử. Chỉ có thể cắn răng nuốt xuống.

“Liền như vậy mà quên đi sao?” Tiểu Thiên Diệp chăm chăm nhìn nàng, giọng điệu phá lệ âm lãnh.

Thần sắc Âu Dương Noãn giống như một mặt nước yên tĩnh, không một gợn sóng. Khẩu khí của nàng khi cất lên, nhẹ nhàng ngay cả một chút phập phồng cũng không nghe thấy. Nhưng lại ẩn ẩn mang theo một loại hận ý mãnh liệt: “Buông tha hắn?”

Khuôn mặt thanh lệ của nàng bỗng hiện lên ý cười quỷ dị, nói từng chữ một: “Thế tử, xin ngài hãy cắt lưỡi hắn!”

Tiểu Thiên Diệp cả kinh, không rõ lắm nên cứ nhìn nàng. Âu Dương Noãn trong suốt nhìn hắn, trong đó rõ ràng có một tia cầu xin khiến người ta thương xót: “Xin Thế tử giúp ta!”

Tiểu Thiên Diệp im lặng không nói, chỉ nhìn nàng. Sau đó trịnh trọng gật đầu, thậm chí cũng không hỏi vì sao. Xoay người nhặt thanh đao, nâng cầm Tào Vinh lên, mạnh mẽ xẹt qua một đường.

Tào Vinh vốn đang hôn mê cũng bừng tỉnh, kinh sợ kêu lên, trong miệng máu tươi đang chảy ròng ròng, bò trên đất ư ư không thôi.

Tiểu Thiên Diệp hừ lạnh, lại hung hăng bước đến cố ý dùng chân nghiền qua bàn tay Tào Vinh. Hắn làm sao chịu được một cước như vậy, hơn nữa trong miệng lại đau nhức khó nhin, ánh mắt trợn ngược, lại hôn mê bất tỉnh.

“Như vậy được chưa?” Con người ngăm đen âm trầm của Tiểu

Thiên Diệp không hề chớp nhìn Âu Dương Noãn, trên mặt lộ ta tươi cười.

Cắt lưỡi, Tào Vinh không có cách nào hồ ngôn loạn ngữ, hắn vừa rồi còn cố ý giẫm tay phải Tào Vinh, một chút kia, phỏng chừng là không dùng được nữa....

Nói tóm lại, tra tấn như vậy đối với một nam nhân mà nói thì cũng xem như là một sự trừng phạt nghiêm trọng.

Tiểu Thiên Diệp thấy Âu Dương Noãn cúi đầu nhìn Tào Vinh, trong mắt thần sắc vô chừng. Hắn đi qua lấy tay huých huých tay nàng, nói: “Chúng ta đi thôi!”

Khoảng cách quá thân cận, sức nóng trên cánh tay như lửa có thể thiêu đốt người khác, hơi thở ấm áp khẽ lướt qua tai nàng. Âu Dương Noãn lui về phía sau từng bước, trên mặt không tự chủ được mà hơi hơi trắng bệch: “Chờ chút, còn một người nữa!”

Tiểu Thiên Diệp nhíu mày, bước nhanh ra sau núi giả kéo đến một người: “Vừa rồi sợ ả kêu to nên ta đã đánh bất tỉnh. Kết quả giống như không cẩn thận đụng trúng....”

Lúc này hắn đột nhiên buông lỏng tay, nhìn Lan Chi, trên mặt không khỏi hơi lộ ra kinh ngạc. Trên đầu Lan Chi máu chảy thật nhiều, hiển nhiên là bị đập mạnh vào vách đá.

Tiểu Thiên Diệp thử xem người còn thở không rồi nhíu mày nói: “Thực vô dụng, thế nhưng lại chết đi!”

Âu Dương Noãn nhìn vết thương trên đầu Lan Chi, vẻ mặt đăm đăm, ánh mắt có chút hoảng hốt, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Những chuyện phát sinh trước mắt giống như nửa phần cũng không nhìn thấy. Làn da nàng vốn trắng, lúc này không biết vì sao hai má hơi hơi phỉếm hồng, chỉ là ánh mắt vẫn tối đen như mực, nhìn có chút hoảng sợ.

"Đừng nhìn, người chết có gì đáng nhìn!" Tiểu Thiên Diệp kỳ quái nói.

Âu Dương Noãn cả kinh, sau đó hạ quyết tâm. Nàng bước nhanh lên cúi người quệt máu dính bên miệng Tào Vinh sau đó cẩn thận bôi lên môi Lan Chi. Rồi lại cạy miệng nàng ta, đem máu bôi lên răng.

Lúc nàng làm những chuyện này, vẻ mặt nàng cực kỳ lạnh lùng, nửa điểm cũng không sợ hãi. Ngược lại khiến Tiểu Thiên Diệp không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

Thiên kim bình thường không phải thấy người chết đều thất kinh sao? Còn nàng vì sao lại lạnh lùng như vậy? Động tác lại còn rất trấn định?

Cho dù hần thông minh cỡ nào cũng không thể tưởng được. Âu Dương Noãn cái gì cũng có thể sợ, nhưng duy chỉ có người chết là không sợ. Bởi vì nàng đã chết qua một lần rồi!

"Người rớt cuộc là đang làm cái gì?" Tiểu Thiên Diệp khó hiểu hỏi.

Âu Dương Noãn ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau. Tiểu Thiên Diệp chỉ cảm thấy trong đôi mắt đẹp kia là một mảnh hư vô lạnh băng.

Chương 185: Cắt lưỡi, biến thành thái giám (2)

Âu Dương Noãn cũng không trả lời, ngược lại cúi đầu, dùng sức xé vạt áo trước của Lan Chi. ‘Xoẹt’ một tiếng thân thể trắng nõn tinh tế của Lan Chi lộ ra.

Tiểu Thiên Diệp một màn trước mắt này, đột nhiên hiểu được. Hắn mỉm cười, dùng chân đem đầu lưỡi đâm đũa máu kia một cước đá đến bên cạnh Lan Chi.

Nhưng vẫn còn cảm thấy không đủ giống, hắn liền cầm lấy đao xẹt qua xẹt lại khiến nó trông giống như là bị răng người cắn đứt mà không phải là bị đao chém thành hai đoạn.

Trong mắt Âu Dương Noãn lộ ra oán hận thật sâu, nàng trừng mắt nhìn đem oán hận mãnh liệt hóa thành nụ cười thản nhiên rồi cúi người nghiêm túc hành lễ với Tiểu Thiên Diệp: “Đa tạ Thế tử hôm nay ra tay cứu giúp. Ngày sau nếu có thể, Âu Dương Noãn nhất định sẽ hồi báo ân đức của ngài!”

Đây là lần đầu tiên nàng dùng vẻ mặt ôn hòa như vậy nói chuyện với hắn. Ngược lại khiến Tiểu Thiên Diệp có chút không quen.

Dung mạo tuấn tú của hắn ngạo nghễ dưới ánh nắng, lại có chút hoang mang. Lúc này nhìn hắn không giống như là Tần vương Thế tử âm độc tàn nhẫn trong miệng người khác mà giống như trẻ con hơn.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua tình cảnh nơi này, khẽ cau mày:

“Thế tử, ngài có thể giúp ta một việc nữa không?”

Tiểu Thiên Diệp chỉ nhìn thoáng qua liền hiểu được suy nghĩ của nàng: “Người yên tâm, ta sẽ chuyển bọn chúng đến nơi thích hợp!”

Nơi đó, đương nhiên có thể ẩn nấp, nhưng lại càng có thể dễ dàng bị phát hiện.

Âu Dương Noãn gật gật đầu, lại hành lễ với Tiểu Thiên Diệp, nhẹ giọng nói: “Đa tạ Thế tử!”

Tiểu Thiên Diệp mỉm cười, ánh mắt trời chiếu lên mặt hắn, tươi cười như thuần nhiên như một đứa trẻ. Được Âu Dương Noãn tạ ơn, hắn giống như tiểu hài tử nhận được kẹo đường, ngay cả hai mắt cũng đều sáng lên.

Âu Dương Noãn ngẩn ra, chỉ cảm thấy dù là ai lúc này nhìn thấy Tiểu Thiên Diệp đều không thể tin được người này chính là Tần vương Thế tử thủ đoạn tàn nhẫn.

Có lẽ, từ lần đầu tiên gặp mặt bọn họ đều lưu lại ấn tượng với đối phương quá kém, cho nên mới khó hòa thuận sống chung.

“Nhớ rửa sạch máu trên tay!” Tiểu Thiên Diệp ngừng một lát rồi nhắc nhở.

Âu Dương Noãn gật đầu, xoay người bước nhanh rời đi. Nàng cố gắng tránh đi qua những nơi nhiều người, vội vàng trở lại Mặc hà trai.

Nha đầu Tiểu Đào hoảng sợ, nhanh chóng đón lấy, nói: “Biểu tiểu thư đi đâu vậy? Vừa rồi Lâm phi đã sai người tới hỏi!”

Âu Dương Noãn dừng bước, mở lòng bàn tay cho Tiểu Đào xem, nhả nhỏ nói: “Ta đi đến góc thấy hoa mẫu đơn đẹp liền muốn đến gần thưởng thức. Không ngờ lại đứng không vững, thiếu chút nữa là bị ngã, cũng may ta ôm lấy trụ hành lang nên mới không có việc gì. Chỉ là tay vẫn bị xây xát một chút, người đi lấy nước đến thay ra rửa sạch một chút!”

Tay Âu Dương Noãn đúng là có bị xây xát, là do núi giả làm trầy da. Nhưng máu trên tay không phải của nàng, điểm này, nàng tuyệt không thể để ai biết.

Tiểu Đào gật gật đầu, nhanh chóng chạy đi. Lúc quay lại không những bụng chậu nước mà còn mang thêm cả thuốc trị thương.

Đúng lúc này lại nghe thấy tiếng cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, Âu Dương Noãn kinh hãi, từ ghế đứng mạnh lên. Khi nhìn thấy người bước vào là Lâm Nguyên Hình mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lâm Nguyên Hình thấy Âu Dương Noãn vẫn còn trong phòng, cũng mới nhẹ nhõm thở ra: “Sao muội vẫn chưa quay lại yến hội?”

Vừa nói lại thấy vết thương trên tay Âu Dương Noãn, nhất thời liền kinh hô: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Âu Dương Noãn mỉm cười, lại giải thích đơn giản mọi chuyện một lần như nói với Tiểu Đào.

Trên mặt Lâm Nguyên Hình lộ vẻ trách cứ, nhận lấy khăn tay Tiểu Đào đưa, tự mình băng bó cho Âu Dương Noãn. Trên khăn có thấm một chút rượu, có chút lạnh lạnh, như có như không mùi cam thơm mát.

Lâm Nguyên Hình oán trách nói: "Cũng may là chỉ bị trầy một chút.

Nữ hài tử, nếu để lại sẹo thì phải làm sao?”

Tươi cười của Âu Dương Noãn lại càng sâu, mang theo chút cảm động nói: “Biểu tỷ, tỷ đối với ta thật tốt!”

Lâm Nguyên Hình cười lắc lắc đầu: “Muội vẫn luôn trầm ổn, hôm nay sao đột nhiên lại giống một đứa nhỏ như vậy?”

Âu Dương Noãn nở nụ cười, nhưng cũng chỉ cười cười. Sâu thẳm trong đôi mắt đen hiện lên chút bi thương mà bất luận kẻ nào cũng không thấy được.

Nàng nhìn thoáng qua bức Quan âm kia rồi cười nói: “Biểu tỷ, tổ mẫu vẫn luôn muốn ta vẽ một bức Quan âm tử độ. Đáng tiếc ta tìm thật lâu rồi cũng không tìm được bức nào có khuôn mặt đặc biệt hiền hòa....Hay là tỷ cho ta mượn bức này làm mẫu để ta vẽ một bức?”

Lâm Nguyên Hình sừng sốt, lập tức nói: “Muội muốn thì cứ lấy đi, ta sẽ đến Thủy nguyệt am xin bức khác!”

Âu Dương Noãn vội vàng nói: “Không cần! Bồ Tát biểu tỷ thành tâm thành ý mời đến, sao có thể tùy ý đưa cho người khác. Sau khi vẽ xong ta sẽ mang trả lại!”

Lâm Nguyên Hình gật gật đầu, nói với Tiểu Đào: “Nếu như vậy, Tiểu Đào, ngươi hãy giúp biểu tiểu thư thu thập một chút rồi đưa ra xe ngựa Âu Dương gia. Chờ biểu tiểu thư đi thì sẽ mang về luôn!”

Tiểu Đào liền vâng lời, lập tức lấy bức họa kia xuống, cẩn thận cuộn tròn cất vào trong hộp. Trong lòng Âu Dương Noãn mới thở ra một hơi: “Biểu tỷ, chúng ta trở lại yến hội đi!”

Lâm Nguyên Hình lúc này mới nhớ đến chuyện quan trọng, vội vàng

lôi kéo Âu Dương Noãn đứng lên: “Nhanh, chúng ta đi nhanh một chút! Thái tử phi cũng đến!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Vậy đừng trì hoãn nữa, chúng ta đi nhanh một chút!”

Hai người đi đến hoa viên liền thấy phía trước Thái tử phi đang bị một đám người vây quanh đi tới. Hai người liền nhanh chóng quỳ gối.

"Đứng lên đi!" Thái tử phi mỉm cười, vẫy vẫy tay với các nàng, "Hình Nhi, mang biểu muội con qua đây để ta nhìn một chút!"

Trên mặt Lâm Nguyên Hình lộ ra tươi cười sáng lạn, thái độ lập tức cung kính tiến lên đỡ lấy tay Thái tử phi.

So với Hoàng trưởng tôn, nàng ở bên cạnh Thái tử phi nhiều hơn cho nên so với người bên ngoài cũng có vẻ thân thiết hơn.

Lâm Nguyên Hình giới thiệu Âu Dương Noãn: “Vị này là biểu muội của thần thiếp! Là Âu Dương Noãn, thiên kim Lại bộ Thị Lang!”

Khuôn mặt Thái tử phi đoan trang, ánh mắt nhu hòa, thoạt nhìn không xa cách như quý phu nhân cao cao tại thượng mà giống như một mẫu thân bình thường hơn. Cùng với Đại công chúa cao ngạo quý phái thì là hoàn toàn đối lập.

Thái tử phi còn thật sự đánh giá Âu Dương Noãn: “Đứa nhỏ này đúng là xinh đẹp!”

Lúc này, sắc mặt Tiểu Diễn lại thập phần lạnh nhạt, cũng không thèm nhìn tới Âu Dương Noãn, thản nhiên nói: “Mẫu phi, phía trước chính là thập bát học sĩ. Mọi người đều đang chờ!”

Thái Tử Phi kỳ quái nhìn hẩn một cái, rồi lại nhìn Âu Dương Noãn từ ái cười: “Đứa nhỏ, ngươi cũng đến, liền cùng chúng ta đi xem!”

Âu Dương Noãn cúi đầu lên tiếng, ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn nàng. Mang theo dò xét, ghen tị, cũng có hâm mộ....tóm lại đều là ánh mắt phức tạp.

Thập bát học sĩ là hoa trà cực phẩm thiên hạ độc nhất vô nhị. Trên một gốc cây nở mười tám đóa hoa, mỗi một đóa màu sắc khác nhau. Màu đỏ, hồng nhạt, màu tím, màu lam, màu xanh....Đóa nào cũng là nhan sắc thuần khiết, hơn nữa hình dạng cũng khác nhau, lại rất đặc biệt, khi nở thì cùng nở, tàn cũng cùng tàn. Thật sự có thể xem là kỳ cảnh, mọi người nhìn thấy đều chặc chặc lấy làm lạ.

Loại hoa trà này rất khó nuôi, khắp thiên hạ cũng chỉ có một chậu này.

Chu Chỉ Quân mỉm cười thập phần khéo léo: “Thái tử phi, nghe nói ngài rất thích hoa trà nên Chỉ Quân cũng từ nơi khác tìm được một chậu. Tuy rằng kém hơn chậu thập bát học sĩ này nhưng cũng là cực phẩm!”

Nói xong liền vỗ vỗ tay, nha đầu liền bùng ra một chậu hoa. Chu Chỉ Quân cười nói: “Chậu này gọi là Bát tiên quá hải. Một gốc có tám đóa hoa, nhan sắc khác nhau. Loại hoa trà này thập phần khó cầu, phải dùng thời gian hai năm rưỡi mới có thể bám vào đất. Năm thứ ba mới ra nhụy, mà hoa nở chỉ vón vện đúng hai ngày!”

Thái tử phi mỉm cười, đôi mắt ẩn chứa tươi cười ý vị sâu xa. Ánh mắt sáng ngời nhìn Chu Chỉ Quân: “Thực không khéo, ta cũng vừa nhận được một chậu. Là Hình Nhi hai ngày trước đã tặng cho ta!”

Dứt lời liền sai người đem chậu kia ra. Mọi người vừa thấy, quả nhiên đều là tám đóa hoa khác nhau cùng nở rộ, sáng lạn phi thường.

Chu Chỉ Quân nhìn bồn hoa kia, đáy mắt u ám như có ánh lửa lưu động. Sau một lát lại mỉm cười nói: “Đúng là thực khéo. Nhưng đáng tiếc chậu này chỉ là bát bảo trang, cũng không phải là Bát tiên quá hải trân quý!”

Dung quận chúa khẽ cười nói: “Hai chậu này có gì khác nhau sao?”

Chu Chỉ Quân cười nói: “Mọi người nhìn chậu của ta xem, một đóa màu đỏ tía này là Lý Thiết Quả, đóa hoa màu trắng này là Hà Tiên Cô. Chỉ khi có hai màu này thì đó mới là Bát tiên quá hải chân chính!”

Mọi người đều nhìn sang chậu của Lâm Nguyên Hinh, quả nhiên thiếu mất hai màu này, không khỏi đều gật đầu.

Lâm Nguyên Hinh sững sốt, lập tức lộ ra vẻ mặt thẹn thùng: “Thái tử phi, thực xin lỗi....Con không nghĩ tới....”

Nàng nơi nơi tìm kiếm hoa trà trân phẩm, muốn khiến cho Thái tử phi cao hứng nhưng cũng không ngờ lại xuất hiện khác biệt như vậy.

Âu Dương Noãn nhìn Chu Chỉ quân, khóe miệng gợi lên một tia cười lạnh. Thái tử phi yêu hoa trà mọi người đều biết, sao có thể không nhận ra sự khác biệt giữa hai chậu này?

Trong lòng Chu Chỉ quân tất nhiên cũng rõ ràng điểm này, chỉ là ở trước mặt mọi người, muốn tìm cái để áp chế Lâm Nguyên Hinh mà thôi. Đây là lời mà nàng ta không thể không nói, cũng là chuyện mà không thể không làm!

Quả nhiên, chỉ nghe thấy Thái tử phi thân nhiên nói: “Thật ra chuyện đó cũng không sao, quan trọng là tâm ý!”

Thái tử phi so với bất kỳ ai, bao nhiêu sóng to gió lớn đều đã vượt qua. So với Chu Chỉ Quân tâm cơ thâm trầm thì lại càng thích Lâm Nguyên Hình ôn nhu thiện lương hơn.

Như vậy tương đương với việc nói giúp cho Lâm Nguyên Hình. Về mặt Chu Chỉ Quân vẫn bình thản như trước, Tiểu Diễn không tự chủ được mà vỗ vỗ tay đối phương. Chu Chỉ Quân mỉm cười, không hề có chút oán giận, Tiểu Diễn nhìn không khỏi khẽ gật đầu.

Nhưng vào lúc này Tiểu Thiên Diệp từ sau núi giả chậm rãi bước lại, mỉm cười đứng bên cạnh Tiểu Lăng Phong.

Tiểu Lăng Phong kỳ quái nhìn hắn, vừa muốn hỏi hắn đã chạy đi đâu thì Tiểu Thiên Diệp lại nhìn thoáng qua xung quanh, hỏi: “Tiểu Trọng Hoa đâu?”

“Người cũng không phải không biết, hắn là nhân vật lớn cỡ nào. Sớm đã rời đi trước rồi...” Tiểu Lăng phong trả lời.

Đột nhiên một tiếng thét chói tai vang lên. Tiểu Diễn biến sắc, trầm giọng quát lớn: “Mau đi qua xem rốt cuộc là có chuyện gì?”

Hôm nay từng chuyện từng chuyện không ngừng phát sinh khiến hắn cảm thấy buồn bực không thôi. Bây giờ không biết lại còn xảy ra chuyện gì nữa.

Rất nhanh, Tào Vinh đã bị mọi người ba chân bốn cẳng trói chặt lại, đưa đến trước mặt Thái tử phi.

“A! Chuyện này là sao?” Lâm Nguyên Nhu thất kinh hỏi nhưng không

ai trả lời. Bởi vì sắc mặt mọi người lúc này đều thay đổi.

Một mama quỳ xuống: “Bẩm Thái tử phi, vừa rồi có người phát hiện người này ngất xỉu ở phía sau núi giả. Bên cạnh còn có một nha đầu đã chết, bên trên núi giả có vết máu của nha đầu kia...”

Bà ta nhìn thoáng qua Thái tử phi, sau đó có chút không yên nói: “Là nha đầu Lan Chi của Lâm phi!”

Nói xong vỗ vỗ tay liền có người nâng Lan Chi lại. Nhưng sợ quấy nhiễu đến mọi người nên đứng ở phía xa xa. Chỉ là cảnh tượng kia cũng rất dọa người, Thôi tiểu thư hét lên một tiếng rồi cả người ngã về sau.

Lâm Nguyên Hình không dám tin nhìn thi thể của Lan Chi, lại nhìn Tào Vinh đang bị trói chặt, kinh thanh nói: “Cái này....rất cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Vẻ mặt ôn hòa của Thái tử phi lập tức khẩn trương, bà chỉ vào Tào Vinh, thanh âm vô cùng lãnh khốc: “Mau! Dùng nước hắt hắt tỉnh lại!”

Chương 186: Chặn đường thông báo

Một chậu nước lạnh dội từ đầu xuống chân, lạnh lẽo đến tận xương. Tào Vinh bừng tỉnh, trừng to mắt liền mơ hồ thấy một đám người.

Sắc mặt Tiểu Diễn hoàn toàn thay đổi, thanh âm lạnh lùng: “Nói! Người sao lại ở chỗ này? Người đã làm gì nha đầu kia?”

Tào Vinh sống chết muốn nói chuyện nhưng lưỡi lại bị cắt, câu nói hàm hồ, sắc mặt xám trắng. Hai chân run run, nước nở nói không ra, lại không thể động đậy nên tròn mắt tìm kiếm Lan Chi, hy vọng nàng ta đến giải thích.

Nhưng Lan Chi bây giờ đã là một cỗ thi thể, căn bản không có ai lại thay hấn bẩm báo hết thảy.

Một mama nói: “Điện hạ, nhất định là người này nhân lúc nhiều người trà trộn vào muốn kinh bạc Lan Chi. Nhưng nàng liễu chết không theo, ác tặc này cứ liều mạng xông vào mới bị Lan Chi cắn đứt lưỡi. Lúc bọn nô tỳ phát hiện Lan Chi thì thấy miệng nàng đầy máu, xiêm y cũng đều hỗn độn, trên người còn có rất nhiều vết trầy xước!”

Lâm Nguyên Nhu từ lúc phát hiện thi thể kia là nha đầu Lan Chi thì liền lập tức lạnh người. Trái tim cũng đập thành thịch, thanh âm bén nhọn tựa hồ như muốn phá tung màng nhĩ: “Không cần nói hươu nói vượn. Chẳng qua chỉ là một nha đầu, hấn cho dù muốn chỉ cần đi ra ngoài kiếm đại cũng có cả tá chứ cần gì phải dùng đến loại thủ đoạn này. Chuyện này nhất định là do người khác vu hãm!”

Lâm Nguyên Hình cũng không biết Lan Chi phản bội chủ tử, chỉ nghĩ Tào Vinh lăng nhục nha đầu của mình, hơn nữa còn dồn vào chỗ chết. Trong lòng tức giận đến cực điểm, quỳ mạnh xuống đất, trầm giọng nói: “Thái tử phi, Lan Chi là nha đầu bên người thần thiếp, cùng nhau lớn lên từ nhỏ. Tuy rằng chỉ là nô tỳ nhưng tình cảm lại không giống bình thường. Ta còn nghĩ hứa gả nàng cho một nhà tốt, để nàng có chỗ dựa vào. Không nghĩ tới tuổi còn quá trẻ đã gặp phải chuyện này. Hôm nay nếu ta cứ mặc nàng chết không minh bạch như vậy, người khác chắc chắn sẽ cảm thấy đường đường là phủ Thái tử nhưng lại không có biện pháp che chở cho một nô tỳ. Hình Nhi cầu Thái tử phi làm chủ cho Lan Chi!”

Nô tỳ là tài sản của chủ nhân, Lan Chi là nha đầu hồi môn của Lâm Nguyên Hình, không có hộ tịch riêng. Ở trong phủ Thái tử, nếu như Tào Vinh nhìn trúng Lan Chi, có thể mở lời xin Hoàng trưởng tôn. Nếu hấn cùng Lâm Nguyên Hình đồng ý thì phải đến thị thực ra công khoán, dẫn nghiệm bản thân rồi lập văn khoán mới có thể dẫn người đi.

Còn Tào Vinh trong lúc chưa có sự đồng ý chủ nhân đã ngang nhiên vũ nhục nha đầu phủ Thái tử, không chỉ làm tổn hại đến tài sản của phủ, quan trọng hơn là trước mặt mọi người làm mất hết thể diện phủ Thái tử.

Cho dù Thái tử phi có ôn hoà hiền hậu bình thản cũng không thể không tức giận. Bà tự tay nâng Lâm Nguyên Hình dậy, an ủi: “Hình Nhi, ngươi đứng lên trước đi! Người này ngay cả phủ Thái tử cũng dám làm xằng làm bậy, quả nhiên là to gan lớn mật. Người yên tâm, ta sẽ không tha cho hấn đâu!”

Khuôn mặt trắng bệch của Lâm Nguyên Hình có chút do dự nhưng vẫn thuận theo gật đầu, rồi lập tức đứng lên.

Âu Dương Noãn lặng lẽ đi đến cầm tay nàng liền cảm thấy đầu ngón tay lạnh lẽo. Trong lòng Âu Dương Noãn thoáng trầm xuống, biểu tỷ không biết Lan Chi đã phản bội mình, còn vì nha đầu này mà thương tâm, thực sự là rất không đáng!

Đủ loại ánh mắt dừng trên người Lâm Nguyên Nhu, đồng tình có, hèn mọn có, cười nhạo có, ngạc nhiên có. Lúc này Lâm Nguyên Nhu hận không thể một cước đá chết tên trượng phu hại mình mất mặt này.

Nhưng nàng ta không thể! Thậm chí không thể ở trước mặt mọi người để lộ sự không tin Tào Vinh nên đành cắn răng nói: “Thái tử phi, Tào Vinh tuy rằng cả gan làm loạn nhưng chắc chắn không dám vô lễ như vậy! Cầu Thái tử phi ân điển tra rõ việc này, cho hắn một lời công đạo!”

Miệng Tào Vinh đầy máu, nói cũng không nói được chứ đừng nói gì đến việc giải thích. Hắn hung tợn nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn đang đứng trong đám người, trong lòng thật sự hận đến cực điểm.

“Nhốt hắn lại trước, sau đó chờ ta báo lại với Hoàng tổ phụ rồi sẽ xử trí!” Hoàng trưởng tôn cũng không để ý tới Lâm Nguyên Nhu, chỉ phất phất tay, nói không chút lưu tình.

Nhìn Tào Vinh giãy dụa, bị hạ nhân mạnh mẽ lôi đi, toàn bộ phủ Thái tử lúc này liền lâm vào tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng thốn thức nhưng cũng không biết là của ai.

Sắc mặt Lâm Nguyên Nhu lập tức trắng bệch như tờ giấy. Nàng ý thức được, Hoàng trưởng tôn làm vậy nhất định đã không chịu bỏ qua. Cứ như vậy, chẳng phải nàng sẽ....

Lâm Nguyên Nhu nhanh chóng nhìn thoáng qua Chu Chỉ Quân, nhưng đối phương lại làm như không nhìn thấy, một chút biểu hiện khác thường cũng không có.

Nguyên Nhu nhanh chóng cúi đầu, cẩn thận suy tư một lát, sau đó liền lộ ra vẻ mặt xấu hổ, hướng mọi người cáo từ.

Hoàng trưởng tôn lạnh nhạt nhìn Lâm Nguyên Nhu một cái. Biết rõ đối phương là đi về xin Ngọc phi ra mặt nhưng cũng không ngăn cản, chỉ nói: “Nếu Tào phu nhân sốt ruột trở về, chúng ta cũng không tiện giữ lâu. Xin cứ đi tự nhiên!”

Lâm Nguyên Nhu đi nhanh như bay, làn váy bị gió nhẹ khẽ tung. Nàng ta vừa rời đi, trong đám người liền truyền đến từng trận nói nhỏ khe khẽ.

“Trước kia nghe nói Tào gia có một người con ngỗ nghịch, ta còn tưởng rằng bất quá chỉ là có chút phong lưu đa tình. Thật sự không ngờ lại là tên biến thái như vậy!”

“Đúng vậy! Thật sự là quá mất mặt!”

“Đã cưới được thiên kim Bộ Binh Thượng Thư lại còn cơ thiếp thành đàn, vậy mà cư nhiên còn dám trêu chọc người trong phủ Thái tử. Đúng là không ra thể thống gì hết! Cũng may hôm nay Thái tử tiến cung, nếu không còn không biết là sẽ tức giận như thế nào!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Tào gia lần này cũng không có gì tốt đẹp rồi!”

“Hừ, nói nhỏ chút! Trong cung kia còn có một Ngọc phi a! Nói không chừng người ta thổi chút gió, Bệ hạ lại tha cho hắn cũng không biết chừng....”

Thái tử phi nghe mấy lời bàn tán nhỏ nhen này lại càng lộ ra vẻ mặt mệt mỏi: “Ta mệt rồi!”

Chu Chỉ Quân vội vàng tiến lên: “Mẫu phi, con đưa ngài trở về!”

Thái tử phi thản nhiên nói: “Không cần, người phải ở lại tiếp đón khách nhân!”

Nói xong liền nhìn thoáng qua Lâm Nguyên Hình một bên, giống như lơ đãng nói: “Hình Nhi, người lại đây!”

Lập tức ánh mắt mọi người đều nhìn Chu Chỉ Quân, nàng lại chỉ mỉm cười ôn nhu nói với Lâm Nguyên Hình: “Nếu đã như vậy, đành nhờ Lâm phi rồi!”

Nói xong liền cười nhìn mọi người: “Phía trước còn có mấy chậu hoa trà cực phẩm. Mời các vị đi theo ta!”

Mọi người hiểu ý cười cười, liền bước theo.

Âu Dương Noãn nhìn Chu Chỉ Quân bình thản mỉm cười phía xa xa, nhớ tới bức Quan âm đồ tại chính đường, chỉ cảm thấy trong lòng từng đợt phát lạnh.

Lúc này Lâm Nguyên Hình lại lôi kéo tay nàng, Âu Dương Noãn hơi hơi giật mình, Lâm Nguyên Hình kỳ quái nói: “Nha đầu ngốc, suy nghĩ cái gì vậy? Thái tử phi đang nói với muội kìa!”

Âu Dương Noãn sững sốt, quay đầu nhìn về phía Thái tử phi thì thấy đối phương mỉm cười nhìn mình: “Hài tử, người cũng cùng đi đi!”

Thái tử phi ở trong tập hiền quán, một đường đi vào, những tảng đá mặt trơn bóng cơ hồ có thể chiếu soi mặt người. Giữa một loạt bức

tường tuyết trắng bóng loáng là một bức tranh chữ tĩnh tâm.

Phía trước cửa sổ không giống với phòng nữ tử thông thường để khung thêu...mà ngược lại để một thư án. Bên trên giấy Tuyên thành thượng đẳng tùy ý phô tán, bên cạnh là cây thanh ngọc dùng để treo bút.

Khiến người khác chú ý nhất chính là trên giá sách phía sau để rất nhiều nghiên mực. Cẩn thận nhìn lại, ngoại trừ những màu thịnh hành trong giới quý tộc như Đoan nghiên, Hấp nghiên, Thao hà nghiên, Trùng nê nghiên.....còn có những nghiên mực các gia đình bình thường dùng như nghiên ngọc, nghiên đồ sơn, nghiên đồ gốm, nghiên đồng....Đếm sơ cũng phải có hơn mười loại.

Dưới cửa sổ hướng nam còn có tháp dương phi lim vân vàng, trên mấy án tháp biên còn để một lọ sứ Thanh Hoa, bên trong cắm mấy cành hoa lan.

Toàn bộ căn phòng bày trí tao nhã tinh xảo, lịch sự khiến lòng người cảm thấy thoải mái.

Lâm Nguyên Hình thấy Âu Dương Noãn lộ ra kinh ngạc thì mỉm cười nói: “Thái tử phi rất thích thư pháp, còn rất thích sưu tầm nghiên mực. Trên đời này có bao nhiêu loại nghiên mực, cơ hồ đều tập trung ở đây!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, cười nói: “Khó có ai có được nhã hứng như Thái tử phi!”

Thái tử phi hứng thú cầm một nghiên mực bằng ngọc, cười nói: “Thái tử công vụ bận rộn, Hoàng trưởng tôn cũng đã thành gia. Còn ta nhàn rỗi không có việc gì, nhưng thật sự lại rất thích sưu tầm mấy thứ này. Người đừng nhìn nghiên mực nhỏ nhỏ này mà xem thường,

bên trong chứa đựng học vấn rất lớn. Ta lúc đầu cảm thấy thú vị liên dạng nào cũng sưu tầm. Sau Thái tử lại nói với ta muốn chọn hiện thai, muốn xem tài chất của nghiên mực, công nghệ, chữ khắc trên đồ vật!”

Thái tử phi mỉm cười, giống như nhớ tới cái gì đó, bà nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve nghiên mực, cảm giác dưới từng ngón tay nhắn mịn tinh tế, vẻ mặt rất ôn nhu.

Thái tử phi buông nghiên mực, nâng mặt lên nhìn một nghiên mực khác: “Cái này là đoan thạch!”

Bà vừa nói vừa nhẹ nhàng gõ một: “Các người nghe thử xem, âm thanh nó phát ra đẹp như mộc thanh, ngổa thanh thứ chi, kim thanh vì hạ. Cho nên cái này là nghiên mực Đoan Khê thượng đẳng. Nếu là hấp nghiên thì thanh âm thanh thúy!”

Lâm Nguyên Hình mặc dù vẫn mỉm cười nghe Thái tử phi nói nhưng trên mặt không khỏi lộ ra biểu tình hoang mang. Nàng vĩnh viễn cũng không rõ, vì sao Thái tử phi lại mê luyện thứ mà thoát nhìn không có gì xuất chúng này, còn với những châu báu vàng ngọc người khác đưa đến lại không hề hứng thú. Điểm này, không chỉ có nàng cảm thấy kỳ quái mà ngay cả Hoàng trưởng tôn cũng hoang mang.

Âu Dương Noãn nhìn Thái tử phi, chỉ cảm thấy lúc bà nói về nghiên mực vẻ mặt rất ôn nhu. Nàng mơ hồ đoán rằng có lẽ mấy thứ này cùng Thái tử có liên hệ nào đó. Càng có khả năng....mấy thứ này trong mắt Thái tử phi chính là tượng trưng cho lúc tuổi trẻ phu thê ân ái.

Theo Âu Dương Noãn được biết, bên cạnh Thái tử có vô số cơ thiếp xinh đẹp, ngoài thời gian dành cho chính sự thì tất cả còn lại đều tiêu hao lên bọn họ.

Còn đối với vị Thái tử phi này, cũng chỉ có sự kính trọng, nhưng cho đến tận hôm nay bà vẫn nhớ rõ những lời đối phương từng nói qua. Gả vào hoàng gia, rốt cuộc là may mắn hay vẫn là bi ai?

Thái tử phi phục hồi lại tinh thần, mỉm cười nhìn các nàng: “Sao tự nhiên ta lại nói đến mấy thứ này? Chắc là các ngươi cũng không thích nghe đâu?”

Âu Dương Noãn cười nói: “Không. Tiểu nữ cảm thấy, Thái tử phi sưu tầm được nhiều như vậy chắc là cũng tốn không ít tâm tư!”

Thái tử phi nhẹ nhàng gật gật đầu, để nghiên mực lại chỗ cũ. Trong thanh âm có một sự trống vắng mơ hồ: “Thứ ta có chính là thời gian!”

Nói tới đây bà đột nhiên nhìn Lâm Nguyên Hình nói: “Đừng ở đây với ta nữa, ngươi nên đến bên cạnh Hoàng trưởng tôn. Mau đi đi!”

Lâm Nguyên Hình vẫn đứng tại chỗ, trên mặt có chút do dự.

Chương 187: Chặn đường thông báo (2)

Gió nhẹ nhàng thổi, mang theo chút mùi hoa thắm lạnh lùa vào người Thái tử phi. Bà nhìn Lâm Nguyên Hình xinh đẹp, không hiểu vì sao lại đột nhiên thờ dài: “Hình Nhi, ngươi là chủ nhân yến hội. Vừa rồi nha đầu của ngươi xảy ra chuyện, ngươi đưa ta về cũng liền thôi. Nếu thật sự còn không xuất hiện, người khác sẽ lại lấy ngươi làm đề tài nói chuyện. Giữ lại Âu Dương tiểu thư ở đây trò chuyện với ta là được rồi, ngươi cứ đi đi!”

Lâm Nguyên Hình sững sốt, lập tức hiểu được, cúi đầu nói: “Dạ!”

Nàng mơ hồ đoán được Thái tử phi muốn nói chuyện riêng với Âu Dương Noãn, trong lòng không khỏi lo lắng. Nhưng cũng không tốt để nói thêm cái gì, chỉ có thể an ủi nhìn Âu Dương Noãn rồi chậm rãi đi ra ngoài.

Thái tử phi nhìn Âu Dương Noãn, ánh mắt thực ôn hòa, nhẹ giọng nói: “Hài tử, ngươi vừa rồi chớp mắt với ta, là muốn nói riêng với ta cái gì sao?”

Âu Dương Noãn gật gật đầu. Chính phi Hoàng trưởng tôn có thai, địa vị cùng tính mạng của Lâm Nguyên Nhu sẽ bị uy hiếp. Mà điều này bất quá chỉ là một góc bóng ma trong gia tộc hoàng thất.

Ngay cả Chu Chỉ Quân có tâm ngoan thủ lạt thì cũng là vì đũa nhỏ của chính mình. Thắng làm vua thua làm giặc, không thể nói rõ ai đúng ai sai, bất quá đều chỉ vì sinh tồn mà thôi.

Thái tử phi là nữ chủ nhân chân chính của phủ Thái tử, có một số chuyện, có một số lời thật sự không cần cũng không nên giấu diếm bà. Âu Dương Noãn cố nén trự cảm xúc cuồn cuộn trong lòng, quyết tâm, quỳ mạnh xuống đất, nhẹ giọng nói: “Cầu Thái tử phi cứu biểu tỳ!”

Thái tử phi ngẩn ra, thần sắc vốn ôn nhu cũng chậm rãi biến mất. Bà đến gần Âu Dương Noãn nói: “Ngươi có biết bản thân đang nói gì không?”

Âu Dương Noãn gian nan nín thở, thanh âm trầm tĩnh như dòng nước đóng băng, nàng bình tĩnh nói: “Hôm nay Âu Dương Noãn ngẫu nhiên phát hiện ra, trong Mặc hà trai có một bức Quan âm tử đồ. Nước mực dùng để vẽ cực kỳ cổ quái, nếu hít vào thường xuyên, lâu dài có thể mất mạng!”

Ngực Thái tử phi căng cứng, cơ hồ nhin không được mà biến sắc: “Cái gì?”

Âu Dương Noãn nghiêm mặt nói: "Âu Dương Noãn đối thư pháp thập phần yêu thích, đối các loại mực cũng hiểu rõ. Màu mực bức họa kia tiên diễm hơn bình thường, trong đó có một màu nâu mang theo vân son. Đây là điều cực kỳ hiếm thấy cho nên tiểu nữ mới nổi lên nghi ngờ. Nếu Thái tử phi không tin, có thể nghiệm chứng!”

Ánh mắt Thái tử phi chợt lạnh: “Những lời của ngươi ngày hôm nay, rốt cuộc là có mục đích gì?”

Âu Dương Noãn nâng mặt lên, cười nhẹ. Chỉ là thanh âm có chút nặng nề: “Tiểu nữ biết, nếu nói với Thái tử phi, ngài nhất định sẽ hoài nghi ta có mục đích riêng. Nhưng so với chuyện đó ta lại càng quan tâm đến bình an của biểu tỳ hơn. Bức tranh này là biểu tỳ cầu ở Thủy nguyệt am mang về, nếu ngài thực sự hoài nghi mục đích của ta, có

thể đi điều tra người đứng sau là ai! Chắc chắn không thể nào không để lại chút dấu vết nào!”

Thái Tử Phi nghe vậy thì chấn động, yên lặng nhìn Âu Dương Noãn nửa ngày.

Âu Dương Noãn thẳng lưng, vẻ mặt quật cường. Đáy lòng Thái tử phi trở nên âm đạm, khẽ thở dài rồi bỗng nhiên cúi đầu rầu rĩ nói một câu: “Âu Dương tiểu thư, người rất tốt!”

Âu Dương Noãn nhất thời không thể hiểu ý. Thái tử phi thở dài: “Người đã nói thật với ta. Tốt lắm!”

Âu Dương Noãn cúi đầu: “Thái tử phi đánh giá cao. Nếu hôm nay không phải biểu tỳ bị hại, ta sẽ không làm điều thừa!”

Thái tử phi ý vị nhìn nàng, trong đôi mắt đã thêm phần lạnh lẽo. Khuôn mặt trở nên nghiêm khắc: “Loại này không quan trọng kỹ xảo, bất quá chỉ là bình thường mà thôi!”

Âu Dương Noãn gợn gàng dứt khoát nói: "Đây vốn là gia sự của Hoàng trưởng tôn, không đến lượt một người ngoài như ta xen vào. Nhưng Hình biểu tỳ cùng Âu Dương Noãn tình như tỷ muội, ta thật sự không đành lòng nhìn biểu tỳ lâm vào tuyệt cảnh. Xin Thái tử phi hãy quan tâm tỷ ấy nhiều hơn!”

Ngón tay Thái tử phi nhẹ nhàng mơn trớn vòng mã não trên cổ tay, giống như không chút để ý nói: “Đây là do biểu tỳ người bảo người nói sao?”

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Thái tử phi, ngài có thể hoài nghi ta nhưng không nên hoài nghi biểu tỳ. Nàng không phải người như vậy!”

Thần sắc Thái tử phi hòa hoãn: “Phải, ta không nên hoài nghi nàng. Hình Nhi là đứa nhỏ đơn thuần, cũng vì nguyên nhân đó nên ta mới thích nàng. Ta đã sớm nói với Hình Nhi, nàng tuy rằng có hiếu tâm với ta nhưng tâm tư này cũng nên đặt vào Hoàng trưởng tôn, đặt vào những việc, những người sau hậu viện. Nhưng nàng đúng là vẫn còn nhỏ tuổi, không thể lĩnh hội được điểm này. Âu Dương tiểu thư, người nói có đúng không?”

Âu Dương Noãn rũ mắt xuống: “Biểu tỷ cũng có tâm tư của nàng. Làm cho Thái tử phi vui vẻ là tâm nguyện của Hoàng trưởng tôn, nàng vì phu quân phân ưu cũng là bổn phận. Còn nữa, bên người Hoàng trưởng tôn còn có Chính phi cùng các thị thiếp khác, cũng sẽ không cô đơn nếu thiếu nàng. Ngược lại bên cạnh Thái tử phi, biểu tỷ nói thường xuyên được ngài chỉ điểm dạy bảo, nàng học được rất nhiều điều!”

Thái tử phi nghiêm túc nhìn Âu Dương Noãn, thần sắc đã trở nên ôn hòa: “Hài tử ngoan, mau đứng lên đi!”

Âu Dương Noãn càng thêm khiêm tốn, chậm rãi đứng lên: “Đa tạ Thái tử phi!”

Thái tử phi cười lắc lắc đầu, nói: "Người chọn nói cho ta biết mà không phải là Hoàng trưởng tôn, chẳng qua là do cảm thấy hấn ngoài mặt xử lý sự việc công bằng nhưng thực chất lại yêu thích Chu Chỉ Quân hơn. Còn với Hình Nhi tôn trọng cùng trân trọng chỉ là xuất phát từ sự tôn trọng đối với Trấn quốc Hầu phủ mà thôi, có phải không?”

Trong mắt Âu Dương Noãn mơ hồ có chút sợ hãi nhưng thanh âm lại rất bình tĩnh: “Tiểu nữ không dám!”

Thái Tử Phi đột nhiên cười ha hả: "Có cái gì không dám? Đứa nhỏ Diển Nhi này ta rất hiểu. Không chỉ là hấn mà nam nhân đều như thế, đều có chút ham thích mới mẻ. Chỉ Quân dung mạo cùng tâm cơ đều hơn Hình Nhi rất nhiều, lại vào trễ hơn nàng, nay còn có thai. Hấn để ý quan tâm hơn cũng là điều khó tránh khỏi!"

Nguyên nhân vì Chu Chỉ Quân đang có thai, không có khả năng bị trừng phạt nên Âu Dương Noãn mới không nói chuyện này cho Lâm Nguyên Hình.

Biểu tỳ tâm tư đơn thuần, quá mức thiện lương, vạn nhất biết được chuyện này, cho dù có thể chịu hạ oán hận nhưng lời nói cử chỉ cũng khó đảm bảo không bị Chu Chỉ Quân nhìn ra manh mối.

Nếu không phải đã chết qua một lần, Âu Dương Noãn làm sao có thể hiểu hết chân lý của một chữ nhẫn. Nhẫn nại, nhẫn nhịn đến mức trong lòng như có lợi trảo hung hăng cào xé cùng lôi kéo, từng chút từng chút đau đớn nhưng cũng sẽ vẫn mỉm cười ôn nhu với kẻ thù. Cho đến một ngày, một kích tất trúng đem đối phương chết không có chỗ chôn.

Nếu hiện tại nói hết cho Lâm Nguyên Hình, sẽ khiến nàng sinh ra cảnh giác. Sau đó vạn nhất nàng không thể nhịn xuống oán giận, như vậy sẽ có hậu quả gì?

Cho nên Âu Dương Noãn vẫn mãi cân nhắc, cuối cùng lựa chọn Thái tử phi. Bà có lẽ để ý đứa nhỏ trong bụng Chu Chỉ Quân lại càng để ý an bình cùng thể diện hoàng thất gia tộc.

Lúc này, Âu Dương Noãn trầm mặc. Trong giọng nói nói có một loại lạnh bạc, cũng có một loại bi ai của người từng trải. Bên trong thanh âm hàm chứa sự lạnh lẽo, xuyên thấu qua da thịt thấm vào lòng người. Âu Dương Noãn bình tĩnh nhìn đối phương, mang theo khẩu

khí khẩn cầu: “Thái tử phi, ngài...”

Thái tử phi híp mắt lại, trên mặt vẫn là thần sắc ôn hòa vô hại nhưng đáy mắt lại lóe ra ánh sáng rét lạnh: “Phủ người khác ta không biết, còn trong phủ Thái tử không chấp nhận được những thứ hại người này!”

Âu Dương Noãn yên lòng, chỉ cần Thái tử phi ra mặt chỉ Chu Chỉ Quân, nhất định có thể khiến đối phương thu liễm một chút. Trước khi sinh ra trưởng tử, Lâm Nguyên Hình sẽ có một đoạn ngày tháng an toàn.

Thái tử phi lại nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn, thẳng đến khi lòng nàng hơi nảy lên mới mỉm cười nói: “Khi Chỉ Quân chưa gả vào phủ Thái tử, ta cũng từng gặp qua. Đứa nhỏ này tính tình ôn nhu trầm tĩnh lại ngại ngùng. Chẳng qua biểu tỷ người vào cửa trước, lại khiến ta rất thích, đã đứng vững trong phủ rồi nên nàng khó tránh khỏi có chút gập....Nhìn ra bên ngoài, nam nhân có tranh đấu của bọn họ, nữ nhân cũng có thế giới của mình. Đừng nói đến phủ Thái tử, cho dù chỉ là nhà bình thường thì tranh đấu giữa thê thiếp cũng rất gay gắt. Phàm là dính đến địa vị chính thê, dính đến quyền lực, người nào không đánh cược cả bản thân, không tiếc sử dụng mọi thủ đoạn. Ủy khuất của Hình Nhi bất quá chỉ vừa mới bắt đầu...”

Khóe mắt Thái tử phi ẩn ẩn có chút mất mát, nhưng giọng điệu lại rất bình thản mà xa cách. Cho dù là cả thân đang phẫn nộ cũng vẫn thản nhiên không dấu vết. Bình tĩnh như vậy, chung quy cũng là đã trải qua nhiều biến cố.

Âu Dương Noãn nghe, lại như bị đánh một cái thật mạnh vào ngực. Chu Chỉ Quân muốn tính mạng biểu tỷ, dữ dội và tàn nhẫn. Nhưng trong mắt Thái tử phi chỉ như thủ đoạn tranh chấp nơi hậu viện. Chỉ cần địa vị bị uy hiếp thì sẽ đoạt tính mạng người....

Âu Dương Noãn hơi hơi cúi đầu, nói: “Xin Thái tử phi yên tâm. Biểu tỳ tuyệt đối sẽ không biết chuyện này. Lại càng không vì vậy mà làm ảnh hưởng đến hòa khí với chính phi!”

“Đứa nhỏ này thông minh như vậy, khó trách Trưởng công chúa lại thích người. Hai năm nay mỗi khi có yến hội, nàng đều mang theo người!”

Thái tử phi nói đến một nửa lại cố ý dừng lại. Nhưng Âu Dương Noãn lại lẳng lặng đứng, cũng không tiếp câu chuyện. Thái tử phi không nhìn được mà truy vấn một câu: “Ta cũng rất kỳ quái, vì sao nàng lại thích người như vậy?”

Âu Dương Noãn thản nhiên cười: “Công chúa thường nói, nếu nữ nhi của mình có thể bình an lớn lên thì cũng sẽ giống như ta. Cho nên tiểu nữ nghĩ đây chính là nguyên nhân công chúa coi trọng ta!”

Thái tử phi lại nhìn nàng, còn nghiêm túc gật gật đầu: “Con mắt nhìn người của Đại công chúa ta công nhận. Lúc trước ta chỉ nghĩ người chẳng qua là cố ý lấy lòng để có thể tiến thân. Nhưng hôm nay xem ra, người khác xa với hạng người đầu cơ mà ta tưởng tượng trước đây!”

Những lời của Âu Dương Noãn hôm nay, quả thực là rất mạo hiểm. Nhưng nàng lại vì Lâm Nguyên Hình mà hoàn toàn không để ý. Cho nên câu thừa nhận này của Thái tử phi là hoàn toàn xuất phát từ chân tâm. Âu Dương Noãn tất nhiên nhận ra, nhưng nàng chỉ lẳng lặng cúi đầu.

Từ tập hiền quán đi ra, trong mắt Âu Dương Noãn đã là một mảnh hàn đàm thủy tĩnh, hờ hững, vững vàng mà lại sâu thẳm, đã hoàn toàn che đi cảm xúc bên trong....

Yến hội kết thúc, Âu Dương Tước đã đứng chờ trước xe ngựa. Thấy Lâm Nguyên Hình tự mình tiễn Âu Dương Noãn chậm rãi bước ra liền nhanh chóng hành lễ rồi nói: “Tỷ tỷ, chúng ta về thôi!”

Chương 188: Chặn đường thông báo (3)

Âu Dương Tước mơ hồ cảm thấy trong phủ Thái tử này mỗi người đều kỳ quái. Nhất là chuyện trong hoa viên hôm nay, hẳn vẫn cảm thấy có gì đó không thích hợp nhưng lại không thể nói rõ có vấn đề chỗ nào.

Lâm Nguyên Hình mỉm cười, nói: "Noãn Nhi, mau về đi!"

Âu Dương Noãn gật gật đầu, xoay người rời đi. Lâm Nguyên Hình đột nhiên gọi nàng lại.

Âu Dương Noãn sững sốt, Lâm Nguyên Hình đột nhiên giữ chặt tay nàng. Trong mắt đã có nghi ngờ: "Noãn Nhi, muội....có chuyện gạt ta phải không?"

Âu Dương Noãn hít sâu một hơi, tiến lên một bước, cũng dùng sức nắm chặt lấy tay Lâm Nguyên Hình, nói từng chữ: "Biểu tỳ, ta không thể lúc nào cũng ở cạnh tỳ. Tỳ phải cẩn thận!"

Nói xong nàng liền xoay người, nhanh chóng lên xe. Ngay một khắc màn hình xe buông xuống, Lâm Nguyên Hình thế nhưng lại nhìn thấy trong mắt nàng ẩn ẩn lệ quang.

Sơn Cúc cũng nghe được những lời này, không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: "Lâm phi, ngài không thấy là, biểu tiểu thư càng trở nên kỳ lạ sao?"

Lâm Nguyên Hình nhìn xe ngựa rời đi. Nếu có thể nàng hy vọng Âu

Dương Noãn đừng thay đổi, nhưng thật sự đã thay đổi rồi. Từ một tiểu cô nương nhát gan trước kia, hiện tại đã biến thành một thiếu nữ thanh lệ tuyệt tục. Đã từ một người yên lặng không thường nói chuyện thành một cô nương tâm cơ thâm trầm.

Lâm Nguyên Hình thản nhiên nói: “Mặc kệ Noãn Nhi biến thành người gì, đều là muội muội tốt nhất của ta. Điểm này, vĩnh viễn sẽ không thay đổi!”

Lúc nói xong câu cuối cùng, thanh âm gần như không còn nghe rõ. Hai mắt cũng đã muốn đỏ lên. Sơn Cúc nghi hoặc mở to hai mắt, không rõ rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Nguyên Hình thiện lương, nhưng không ngu xuẩn. Nàng biết, Âu Dương Noãn sẽ không vô duyên vô cớ xin mượn bức họa kia. Trong đó nhất định có nguyên do. Chỉ sợ Lan Chi chết, cũng có quan hệ....

Xe ngựa Âu Dương gia chạy qua khu náo nhiệt, đến một góc Âu Dương Tước đột nhiên hạ lệnh ngừng lại.

Hồng Ngọc nhắc mình xe, Âu Dương Noãn thấy Âu Dương Tước sắc mặt cổ quái nhìn về phía trước.

Nàng nhú nhú mày nhìn theo ánh mắt hẩn thì thấy phía trước cách xe ngựa một trượng, Tiểu Thiên Diệp đang nhàn nhã đứng.

Thấy Âu Dương Noãn xốc mình lên, liền nhẹ nhàng gạt đầu. Tuy rằng trên mặt hẩn không có biểu tình gì khác thường nhưng tư thế này lại tinh tường cho thấy hẩn chuyên môn đi trước từng bước, lúc này đang chờ Âu Dương Noãn.

“Tỷ tỷ, đừng để ý đến hẩn, chúng ta phải trở về....” Âu Dương Tước đối Tiểu Thiên Diệp vẫn không có hảo cảm. Lúc này nhìn thấy đối

phương, cố ý hạ giọng nói với Âu Dương Noãn.

Trong nháy mắt Âu Dương Noãn có chút do dự, nhưng lát sau nàng vẫn thản nhiên lắc đầu: “Không, ta đi qua nói vài câu!”

“Ta đi cùng....”

Câu này chỉ nói được một nửa liền thôi. Vì Âu Dương Noãn nhẹ nhàng nhìn hắn một cái.

Hắn lập tức hiểu được, tỷ tỷ không hy vọng mình cùng đi. Cho nên hắn giục ngựa lui ra sau vài bước, không nhiều lời nữa.

Xương Bồ muốn đi theo lại bị Hồng Ngọc kéo lại: “Tiểu thư nếu cần người đi theo, tất sẽ có phân phó. Người thật ngốc!”

Âu Dương Noãn bước thẳng đến Tiểu Thiên Diệp, hắn nhìn nàng đến gần, sắc mặt có chút lạnh nhạt. Đôi mắt như xuân thủy mang theo một loại cảm xúc kỳ dị.

Âu Dương Noãn đến cách hắn ba bước thì dừng lại, lẳng lặng nói: “Thế tử tìm ta có việc?”

Tiểu Thiên Diệp không đáp, im lặng một lát rồi nhìn thẳng vào mắt nàng nói: “Ta vừa rồi suy đi nghĩ lại một chuyện!”

Âu Dương Noãn nhìn hắn, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Tiểu Thiên Diệp như là nói cho nàng nghe, lại giống như đang tự lầm bầm: “Ta vì sao lại muốn cứu người? Khi ở bãi săn, người chọc tức ta, còn hại ta phát bệnh, thiếu chút nữa là mất mạng. Sau đó lại bức ta phần nữ trang, hại ta mất hết thể diện. Theo đạo lý thường mà nói, ta phải hận người mới đúng. Vì sao lại muốn cứu người?”

Khi hắn nói, trong mắt không chứa một tia tạp chất, trong sáng như gương, chỉ là có chút hoang mang: “Người có thể trả lời ta vấn đề này không?”

Âu Dương Noãn hơi hơi lắc đầu, cười nhẹ: "Nói thật, người làm như vậy cũng khiến ta rất khó hiểu. Nếu hôm nay người đứng nhìn hết thấy mà không ra tay cứu giúp ta cũng không trách người. Mà người cũng không có trách nhiệm cùng nghĩa vụ phải cứu ta. Có lẽ bây giờ Thế tử đang hối hận!"

“Ta cứu người là vì ta nghĩ phải làm như vậy. Cũng không có gì là hối hận hay không!” Tiểu Thiên Diệp đột nhiên cắt ngang lời nàng.

Trong lòng Âu Dương Noãn run lên một chút, trên mặt lại vẫn mang nụ cười: “Nếu Thế tử không hối hận, còn cần gì phải hỏi tại sao?”

Tiểu Thiên Diệp cúi đầu, im lặng không nói.

Nếu nói đến nguyên nhân thật sự thì giữa hai người trừ bỏ một chút khúc mắc bên ngoài thì cũng không có huyết hải thâm cừu gì.

Quan trọng nhất là hắn đột nhiên phát hiện, một loại cảm xúc rất kỳ quái. Tựa hồ như là vì bản thân rất coi trọng Âu Dương Noãn, coi trọng đến mức sẽ vì nàng mà nổi giận, thậm chí còn bất kể hậu quả vì nàng xả giận.

Loại mua bán lỗ vốn này hắn vậy mà cũng làm. Nếu không phải đột nhiên phát điên thì chỉ có một nguyên nhân mà hắn không muốn thừa nhận. Hắn biết rõ, nhưng lại không muốn thừa nhận.

Âu Dương Noãn cười cười, tiếp tục nói: “Ta phải đi rồi!”

Tiểu Thiên Diệp lại đột nhiên tiến lên, dùng tốc độ cực nhanh nói: “Âu Dương Noãn! Ta đoán....là vì ta thích nàng!”

Trong lòng Âu Dương Noãn chấn động mãnh liệt, trong đôi mắt Tiểu Thiên Diệp toàn hình ảnh phản chiếu của nàng. Dường như muốn chạm vào lòng người, khiến lòng của nàng toàn bộ rối thành một đoàn.

“Ta thích nàng!” Hắc nghiêm túc nói.

Nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của Âu Dương Noãn, hắc còn bổ sung: “Người trong lòng, ta nhất định phải có bằng được!”

Âu Dương Noãn nhìn hắc, thật lâu sau mới đề thấp âm thanh nói: “Nhưng Thế tử có nghĩ tới hay không? Ta căn bản không thích ngài!”

“Ta sẽ cố gắng khiến cho nàng thích ta!”

“Nếu cố gắng cũng vô dụng?”

“Không có khả năng!”

“Thế tử, lập trường của ta và ngài khác nhau. Rất nhiều chuyện không phải cứ ngài muốn là có thể....”

“Ta không quan tâm!”

Cặp mắt như xuân thủy của Tiểu Thiên Diệp cực kỳ giống những hạt cát mềm nơi đáy nước, mềm mại khiến người ta muốn chìm vào. Nhưng những lời hắc nói lại tràn ngập kiên định: “Ta không cần nàng đồng ý. Một ngày nào đó....nàng sẽ là của ta!”

Âu Dương Noãn nhìn hắc, đột nhiên nhớ đến thịnh yến năm đó.

Nàng lặng lẽ che mặt, đứng sau Lâm thị nhìn thấy Tô Ngọc Lâu.

Lúc ấy, nàng không cần soi gương cũng có thể biết mặt mình đang đỏ bừng, còn nhỏ nhẹ nói: “Mẫu thân, Tô công tử thực tuấn lãng!” Cúi đầu giống như đang mê man nói, sợ là ngay cả bản thân cũng không nghe rõ.

Sau này, nàng rốt cục cũng được như nguyện trở thành thê tử của Tô Ngọc Lâu. Khi đó, nàng lần đầu tiên biết hoá ra một người có thể tràn đầy vui mừng cùng khoái hoạt như vậy.

Tô Ngọc Lâu....cũng không phải không có lúc nàng ôn nhu.

Nhớ tới khoảng thời gian lúc trước, giống như mộng nhưng lại khiến nàng lúc nào cũng cảm thấy không thở nổi. Sau này lại như thế nào?

Hắn sớm ruồng bỏ nàng, mặc nàng táng thân dưới nước sông lạnh băng.

Phu quân trước đây biến thành hung thủ giết chết nàng. Hận như vậy, ngày đêm dày vò nàng.

Nàng với Tiểu Thiên Diệp căn bản không phải là người cùng thế giới. Giữa bọn họ có khoảng cách quá lớn, lập trường, gia tộc.

Nàng đã phạm sai lầm một lần, tuyệt không lựa chọn một mối hôn nhân không được chúc phúc.

Không hận, không oán đã là kết cục tốt nhất giữa bọn họ, cần gì phải cầu nhiều hơn.

Nghĩ đến đây, nàng không chút lưu luyến bước nhanh rời đi, lên xe ngựa.

Tiểu Thiên Diệp nhìn xe ngựa chậm rãi biến mất, sắc mặt âm trầm.

“Thế tử, chúng ta về thôi!” Thị vệ trưởng Huyền Cảnh ẩn từ một nơi bí mật gần đó thấp giọng hỏi.

Tiểu Thiên Diệp hừ lạnh: “Âu Dương Noãn....Nàng tưởng như vậy là có thể đẩy ta ra sao? Đâu có dễ dàng như vậy!”

(Note: Chính thức đối xung hô giữa Tiểu Thiên Diệp với nữ chủ nhé. Anh ấy đã tỏ tình rồi đấy. He he)

— — — — — đề lời nói với người xa lạ — — — — —

Có đồng hài nói với ta: Nữ chủ thật không thông minh, kết thật nhiều kẻ thù.

Kỳ thật trên đời này có rất nhiều người đều không phải chán ghét lẫn nhau mới đấu đến người chết ta sống. Tỷ như Âu Dương Noãn với Chu Chỉ Quân, các nàng thậm chí còn có chút thương thức lẫn nhau. Nhưng vấn đề là các nàng đứng ở trận doanh đối đầu, vĩnh viễn cũng không thể làm bằng hữu. Cũng giống như Tào Vinh và Lâm Nguyên Nhu nay đứng cùng với nhau. Người như vậy, vốn chính là địch nhân, cũng là kẻ thù. Hai người này, rõ ràng rất khác nhau.

Còn có đồng hài hỏi ta, cắt lưỡi thì hắn có thể viết chữ. Kỳ thật đừng lo, nếu Tào Vinh thừa nhận mình vũ nhục Âu Dương Noãn thì cho dù có thể huỷ đi thanh danh của nữ chủ nhưng hắn cũng chỉ có một con đường chết. Hắn sẽ không ngốc như vậy. Quan trọng hơn là, tay hắn cũng đã bị Tiểu Thiên Diệp đâm gãy...haha...

Chương 189: Nàng không lấy chồng, ta không cưới (1)

Ngọc phi đi vào ngự thư phòng, liếc mắt liền nhìn thấy Hoàng đế. Hắn cũng đang nhìn nàng nhưng vẻ mặt không còn là sự ôn nhu như ngày xưa. Hắn đột nhiên cầm một quyển tấu chương, hung hăng ném xuống chân nàng.

Hoàng đế vẻ mặt tức giận nói: "Tào gia thật sự là dám cả gan làm loạn!"

Ngọc phi giật mình, phịch một tiếng quỳ mạnh xuống: "Bệ hạ?"

Hoàng đế trừng mắt nhìn Ngọc phi, hừ lạnh nói: "Tào gia các người dạy con thật tốt a! Cứ nhiên dám chạy đến phủ Thái tử dâm nhục nha hoàn, đây là đang coi rẻ uy nghiêm của hoàng gia sao?"

Ngọc phi khó tin mở to hai mắt, vừa quỳ vừa lết lên mấy bước đến chân hoàng đế cầu xin: "Đều là phụ mẫu thần thiếp dạy con không tốt, khiến Vinh Nhi phạm vào tội lớn. Xin bệ hạ hãy trị tội thần thiếp, tha cho hắn đi! Van cầu bệ hạ!"

Hoàng đế cũng không thèm nhìn, hạ lệnh với thái giám: "Truyền chỉ!"

Ngọc phi quỳ bên cạnh hắn khóc hô: "Van cầu ngài, Bệ hạ! Xin hãy trị tội thần thiếp, tha cho Tào Vinh...."

Ngọc phi sớm đã nhận được tin tức, muốn cầu xin Hoàng đế tha thứ cho Tào Vinh. Nhưng hành động của Thái tử còn nhanh hơn, đã sớm viết một bức tấu chương dâng lên. Cứ như vậy, tội của Tào Vinh sẽ

rất lớn.

"Truyền chỉ!" Thanh âm của Thái giám có chút chói tai bỗng chốc vang lên, cắt ngang lời nói của Ngọc phi: "Mang Tào Vinh giao cho từ tam tư hội thẩm, nghiêm trị không tha!"

Tam tư hội thẩm? Trời ạ, đó là những người phạm trọng tội mới bị như vậy. Đa số không phán tử hình thì cũng là lưu đầy.

Ngọc phi nghe vậy thì gắt gao bắn lấy long bào của Hoàng đế, gương mặt xinh đẹp cũng đã hoàn toàn vắn vẹo. Nàng nhanh chóng liếc mắt nhìn đại thái giám Đại Đức mà Hoàng thượng tín nhiệm nhất.

Bình thường Đại Đức nhận được không ít từ chỗ Ngọc phi nên cũng không thể làm như không nhìn thấy: "Bệ hạ, Tào công tử tuy rằng có chút phong lưu nhưng tuyệt đối không dám miệt thị thiên gia. Chuyện này chắc là có hiểu lầm gì đó!"

"Hiểu lầm? Chẳng lẽ Thái tử lại đi oan uổng hắn sao?" Sắc mặt Hoàng đế trầm xuống.

Đại Đức nhìn Ngọc phi, thấy đối phương đang dùng ánh mắt cầu xin nhìn mình. Nghĩ đến khối ngọc vô giá mà đối phương đưa cho mình thì đành kiên trì nói tiếp: "Lúc chuyện xảy ra thì Thái tử đang ở trong cung. Lúc trở về mới nghe bẩm báo lại chuyện này. Nói vậy cũng chưa chắc là đã tra rõ hay chưa?"

"Đúng vậy, Bệ hạ! Đệ đệ thiếp tuy rằng lớn gan nhưng tuyệt đối sẽ không dám mạo phạm uy nghiêm thiên gia a!" Ngọc phi bi thương nói.

"Nghe nói lúc ấy là Hoàng trưởng tôn chủ trì yến hội. Nhiều người

đến như vậy, ai biết có phải có người vu oan cho Tào công tử....”

Lời còn chưa dứt, Hoàng đế đã quay mạnh người lại, ‘bốp’ một tiếng thật lớn, Hoàng đế đã cho Đại Đức một cái tát thật mạnh.

Đại Đức bị đánh một cái lão đảo cả người rồi lui về sau vài bước, phịch một tiếng nhanh chóng quỳ xuống, liên tục dập đầu.

Đại Đức luôn được Hoàng đế coi trọng, ở trong cung là người có địa vị. Cho nên nhất thời thái giám cung nữ, cũng bao gồm cả Ngọc phi đều cả kinh trừng mắt, sắc mặt thoáng cái trắng bệch.

“Vô liêm sỉ! Người nói Hoàng trưởng tôn vu oan cho hấn sao? Tào gia là cái gì? Đáng giá để Hoàng trưởng tôn phải vu oan cho hấn sao?”

“Vâng, vâng! Là nô tài vô liêm sỉ! Xin bệ hạ thứ tội!”

Mặt Đại Đức đã sưng đỏ lên, cả người run run: “Nô tài đáng chết! Xin bệ hạ thứ tội!”

Hoàng đế cười lạnh một tiếng nói: "Người nói không sai. Vốn là trên yến hội, trước mặt bao nhiêu người như vậy bắt được Tào Vinh, bằng chứng như núi. Trẫm đã hạ thánh chỉ lệnh tam tư hội thẩm, nghiêm trị không tha! Người lại còn dám nói này nói nọ, cái này gọi là nội giám thảo luận chính sự, vu tội hoàng tộc! Thái tử cùng Hoàng trưởng tôn có thân phận gì mà một tên cầu nô tài như người cũng dám phỉ báng? Phản nghịch!”

"Nô tài không dám, nô tài có tội! Nô tài có tội a!"

Đại Đức ý thức được, Hoàng đế tuy rằng rất đa nghi nhưng ở trước mặt mọi người cũng sẽ không tùy tiện nghi ngờ Thái tử.

Hơn nữa hoàng đế đặc biệt sủng ái Hoàng trưởng tôn. Bản thân hấn vốn là chỉ cầu tình cho Tào Vinh nhưng lại vô tình phạm vào đại sai!

Hoàng đế lạnh lùng nói: "Người đâu! Kéo hấn ra ngoài, đánh một trăm trượng. Xem sau này hấn còn dám nói năng bậy bạ nữa hay không?"

Thị vệ canh cửa cùng bọn Thái giám đều không dám chậm trễ, nhanh chóng tha Đại Đức ra ngoài.

Sắc mặt Ngọc phi thoáng cái trắng bệch, chuyện xảy ra như vậy khiến nàng đột nhiên ý thức được mọi chuyện sẽ rất tồi tệ.

Nhưng lời còn chưa kịp nói đã nghe hoàng đế lạnh lùng nói: "Hậu cung không thể tham gia vào chính sự. Ngày thường cho người chút mặt mũi người liền không thấy rõ mình là ai, cư nhiên càng ngày càng làm càn. Dám ở trước mặt trẫm liền dám vọng nghị triều chính! Người đâu, mau truyền chỉ xuống, phạm là hậu cung can dự triều chính, bài tử dưng ở các cửa cung. Dám vọng nghị triều chính, lập tức xử trảm!"

Từ ngự thư phòng trở về, sắc mặt Ngọc phi đã xanh mét, toàn thân run lẩy bẩy. Cung nữ lo lắng đến gần, muốn đỡ lấy liền bị đẩy mạnh, cơ hồ ngã ngửa ra.

Ngọc phi bước nhanh vào trong, dùng sức ném mạnh chậu hoa cúc, chậu hoa lập tức bay đi đập mạnh vào cột trụ sơn đỏ trong điện. Nhất thời mảnh sứ vỡ, đất, hoa, lá trở thành đồng hỗn độn.

Các cung nữ nhìn thấy một Ngọc phi ngày thường hỷ nộ không đổi sắc nay lại phát cuồng như vậy thì mồ hôi chảy ra như suối. Tất cả đều quỳ rạp xuống đất không dám thở mạnh, trong điện bỗng chốc

tĩnh mịch.

“Tiểu súc sinh!” Ngọc phi thật sự là đã tức giận đến cực điểm, đột nhiên thấy trước mắt đen lại rồi ngã quỵ về phía sau.

May mà cung nữ nhanh chóng đỡ lấy mới không có thương tổn gì nghiêm trọng. Có cung nữ nhanh chóng lấy hương an thần, Ngọc phi hít sâu một hơi, đầu óc tức giận mới dần thanh tỉnh.

"Nương nương....."

Cung nữ nhẹ nhàng vuốt ngực rồi dìu Ngọc phi ngồi xuống ghế, từ từ khuyên nhủ: “Thân thể ngài là quan trọng nhất, xin nương nương hãy bảo trọng!”

Người bên cạnh vội vàng lấy khăn tay, nhẹ nhàng lau mặt cho Ngọc phi. Cả người Ngọc phi dựa vào ghế, thở dốc. Qua một lúc lâu tức giận tràn ngập lồng ngực mới dần tiêu, cuối cùng đọng lại là một mảnh hoảng loạn.

“Tiểu Thanh.....Sau lưng ta không có gia tộc chống lưng, ở trong cung vốn từng bước rất khó khăn. Bọn họ thân là người nhà của ta, đã không trù tính cho ta thì thôi, hiện tại lại còn chọc vào tai họa như vậy. Người cũng biết, tiểu súc sinh kia thế nhưng lại dám đi đâm nhọc nhọc đầu phủ Thái tử, kết oán với Đông cung, ở trước mặt Bệ hạ giáng một đòn thật mạnh vào Tào gia....Phụ thân thế nhưng còn cầu ta ra mặt, bọn họ thật sự nghĩ ta cái gì cũng có thể làm được sao?”

Tiểu Thanh bị Ngọc phi hỏi cho sững sờ, nhất thời không biết trả lời sao cho phải.

Nàng đến hầu hạ Ngọc phi đã ba năm, thời gian cũng không tính là lâu nhưng trong ba năm đó, nàng chỉ thấy vị sủng phi này vì lấy lòng

Bệ hạ mà thủ đoạn trăm biến.

Vĩnh viễn đều là thiên kiều bá mị, vui vẻ hoạt bát. Bao năm qua nàng chưa từng thấy qua Ngọc phi tiều tụy cảm khái, yếu đuối thương tâm như vậy. Nhìn thấy Ngọc phi lúc này, Tiểu Thanh không khỏi hoảng hốt giật mình, cảm giác cực kỳ xa lạ.

"Nương nương, người tính...." Tiểu Thanh hỏi nửa câu, lại thấy không ổn nên liền nuốt trở về.

Ngọc phi cắn răng suy nghĩ nửa ngày, sắc mặt do dự không chừng, cũng không có người dám thúc dục dò hỏi.

Thời gian ước chừng một ly trà qua đi, Ngọc phi mới phân phó: "Đem mọi thứ trong điện thu dọn sạch sẽ. Việc ngày hôm nay, nghiêm lệnh không được truyền ra ngoài!"

Trầm ngâm một lát rồi lại bổ sung: "Từ hôm nay trở đi, lệnh cho tất cả phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, cũng không thể tùy ý xuất nhập. Người ngoài cung tới, cáo bệnh không gặp!"

Tiểu Thanh chần chờ hỏi: "Còn phía lão gia bên kia?"

"Bao gồm cả phụ thân ta!" Ngọc phi đau đớn nhưng cũng rất kiên quyết: "Phụ thân cũng là người ngoài, không có chỉ thì không gặp!"

Tiểu Thanh nhẹ giọng nói: "Nương nương, nhưng Tào thiếu gia...."

Ngọc phi nhìn Tiểu Thanh, đang muốn nói chuyện thì một cung nữ chạy vào nói: "Nương nương, vừa rồi có người bẩm báo Tào phu nhân quỳ gối ngoài cửa cung. Ngài có muốn gặp hay không?"

"....Bảo người trở về đi. Ta hiện tại.....không muốn gặp ai...." Ngọc

phi nhắm mắt, thanh âm mệt mỏi.

Tào phu nhân là mẫu thân thân sinh của Ngọc phi, bà đến nhất định là vì chuyện của Tào Vinh.

Bọn họ nghĩ nàng là sủng phi nhưng lại không biết trong cung bao nhiêu ánh mắt đang nhìn nàng chằm chằm. Lần này đắc tội không phải ai khác mà lại là Thái tử! Sau lưng Thái tử chính là Hoàng hậu!

Mà Từ quý phi cũng rất mong nắm được nhược điểm của nàng. Nàng nay chỉ cần nói một câu thôi cũng có thể lâm vào cục diện vạn kiếp bất phục!

Ngọc phi thở dài, ngửa đầu nhìn hoa sen được điêu khắc tinh tế trên tường, thở dài một hơi thật sâu.

.....

Tào gia sớm đã loạn thành một đoàn, Lâm Nguyên Nhu lạnh mặt ngồi một bên. Tám thiếp của Tào Vinh cùng hơn mười nha đầu thông phòng ngồi cùng một chỗ, khóc khóc nháo nháo, loạn hết cả lên.

Tào Vừa giống như kiến bò trên chảo nóng đi tới đi lui trong đại sảnh. Một chút chủ ý cũng không nghĩ ra được, lại thấy mấy người đang khóc lóc ồn ào thì trong lòng phát hỏa.

Hắn tức giận quát: “Đều câm miệng hết cho ta. Khóc cái gì mà khóc, người còn chưa chết đâu!”

Mắng xong hắn thở dốc ngồi xuống ghế, trừng mắt nhìn Lâm Nguyên Nhu. Thầm nghĩ từ ngày đầu tiên nữ nhân này vào cửa, Tào Vinh đã liên nháo muốn hưu thê.

Sau này hai người suốt ngày vì chuyện tranh giành giữa thê thiếp mà huyên náo đến gà bay chó sủa. Đi dự tiệc trong phủ Thái tử Tào Vinh lại mạo phạm hoàng quyền, nữ nhân này thế nhưng lại không ở bên cạnh mà tự mình trở về. Lâm Nguyên Nhu thật sự là sao chổi mà!

“Phu nhân đã về!” Lúc này một nha đầu tiến vào hồi bẩm.

Mọi người vừa nghe đều tràn ngập chờ mong nhìn hướng cửa. Tào phu nhân vội vàng đi vào, Tào Vừa lập tức tới đón: “Sao rồi!”

Tào phu nhân nản lòng lắc đầu: “Ngọc Nhi không chịu gặp! Nó nói, từ nay về sau nó không có người đệ đệ này nữa!”

Mặt Tào Vừa nhất tời đỏ lên, trong lòng lộp bộp. Lòng bàn tay cũng rịn đầy mồ hôi. Nhất thời nhin không được, nổi giận nháy dựng lên: “Đồ nữ nhi bất hiếu! Đồ vô dụng! Ngay cả đệ đệ ruột cũng đều thấy chết mà không cứu!”

Tào Vừa liên tục mắng, càng mắng càng không chịu nổi. Cơ hồ muốn đem Tào Ngọc mắng đến cầu huyết phún đầu. Lúc này hắn đã hoàn toàn quên rằng cả nhà họ nhờ phúc của Tào Ngọc mới có được vinh hoa phú quý của ngày hôm nay.

(Cầu huyết phún đầu: mắng té tát, mắng xối xả)

Đến cuối cùng hắn hung tợn phun một bãi nước miếng vào người Lâm Nguyên Nhu: “Ngươi là đồ sao chổi! Chính vì ngươi vào cửa, nhà chúng ta mới gặp nạn thế này!”

Chương 190: Nàng không lấy chồng, ta không cưới (2)

Lâm Nguyên Nhu đứng mạnh lên, đang muốn phản bác lại bị ánh mắt đáng sợ của Tào Vừa chặn lại.

Nàng ta hít sâu một hơi rồi nói: “Phụ thân, người trước hết hãy bớt nóng giận. Chuyện này ngoài Ngọc phi thì vẫn còn biện pháp khác!”

Tào Vừa sừng sốt liền nói: “Người có biện pháp gì?”

Lâm Nguyên Nhu đảo mắt nhìn xung quanh. Tào Vừa liền hạ lệnh cho tất cả mọi người lui xuống, đóng hết tất cả các cửa.

Xong việc mới quay đầu, vẻ mặt chờ mong nhìn đối phương.

Lâm Nguyên Nhu cười lạnh một tiếng: "Phụ thân con đã viết một tấu sớ, muốn Hoàng thượng trừng phạt Tào gia thật nặng! Nói Tào gia dung túng con trai làm càn, bên ngoài là thương tổn tỳ nữ nhưng thực chất lại là muốn nguy hại Thái tử, dao động nền tảng quốc gia!"

“Cái gì? Người vừa nói cái gì? Cái này không phải là muốn tru di cửu tộc sao? Cái đồ độc phụ, người cư nhiên dám làm ra chuyện này. Vinh Nhi là trượng phu của người, người hại chết hắn còn chưa đủ, còn muốn cả nhà chúng ta cũng tuần táng theo sao?” Tào phu nhân vừa nghe liền nhất thời nóng nảy, mặt trắng bệch chỉ thẳng mặt Lâm Nguyên Nhu, cơ hồ thở không ra hơi.

“Phụ thân, mẫu thân! Tào Vinh không nên nết nhưng dù sao cũng là trượng phu của ta, ta sao có thể trơ mắt nhìn hắn chết? Hai người

hãy nghe ta nói, phụ thân ta đã nói đương kim Bệ hạ thông minh oai hùng, có thể mưu thiện đoạn nhưng lòng nghi ngờ lại rất nặng. Phụ quân tùy ý làm bậy, phong lưu phóng đãng, khi nhục nha đầu, tội danh này Bệ hạ đương nhiên tin, cũng nhất định sẽ trừng phạt hẳn thật nặng!"

Nói xong liền nhìn hai người Tào Vừa mới nói tiếp: "Nhưng hai người đừng quên, cha ta là thuộc hạ của Thái vương. Nếu đem chuyện này liên tưởng đến chi tranh giữa Thái tử cùng Thái vương thì Bệ hạ nhất định sẽ nghi ngờ. Chỉ cần tấu sớ kia đến tay Bệ hạ, ông ấy nhất định sẽ nghi ngờ người của Thái tử muốn mượn cơ hội này thị uy với Thái vương nên mới xuống tay với Tào gia. Cứ như vậy, phụ quân ngược lại có thể thoát tội!"

Tào Vừa nheo đôi mắt đỏ ngầu, suy nghĩ một hồi mới hiểu được: "Chủ ý hay! Quả là chủ ý hay! Nhu Nhi, ngươi hãy thay ta đa tạ Lâm đại nhân!"

Lâm Nguyên Nhu thản nhiên cười, trong lòng lại nghĩ nếu như không phải nể mặt mình thì phụ thân sao có thể phí tâm tư giúp Tào gia thoát nạn.

Đúng là một đám vô dụng, gặp chuyện chỉ biết rối hết cả lên, nửa điểm chủ trương cũng không có. Đúng là lũ ngu xuẩn!

Mười ngày sau, quả nhiên Hoàng đế hạ chỉ đánh Tào Vinh một trăm bản tặc, bắt đóng cửa suy nghĩ nửa năm. Việc này khi mở đầu thì thật lớn nhưng khi kết thúc cũng thật nhẹ nhàng.

Người không biết chuyện còn nghĩ là do Ngọc phi, nhưng thật không ngờ Bộ Binh Thượng Thư Lâm Văn Uyên mới là người đứng sau màn sấm to mưa nhỏ này.

Khi Hồng Ngọc đem tin tức này nói cho Âu Dương Noãn, nàng chỉ gật gật đầu nói: “Chuyện hôm nay không được truyền ra ngoài!”

Hồng Ngọc cúi đầu: “Dạ!”

Nửa năm trước, Âu Dương Noãn đã gả Lê Hương ra ngoài. Bên cạnh chỉ để lại hai người Hồng Ngọc cùng Xương Bờ.

Xương Bờ khó hiểu nhìn Âu Dương Noãn, vừa muốn lên tiếng thì Hồng Ngọc liền giữ chặt tay áo, thấp giọng nói: “Hôm nay là ngày giỗ của phu nhân!”

Xương Bờ sửng sốt, lập tức gật gật đầu. Không hề nhiều chuyện nữa, thành thành thật thật cúi đầu, theo sau Âu Dương Noãn bước vào đại điện.

Lúc đến đây dâng hương, Âu Dương Noãn không kinh động đến bất cứ ai. Còn tự mình lấy tế phẩm mang theo đặt trước bài vị của Lâm Uyển Thanh sau đó dập đầu, kính hương. Nhất cử nhất động đều vô cùng thành kính.

Hồng Ngọc cùng Xương Bờ cũng dập đầu dâng hương, Âu Dương Noãn mỉm cười, thản nhiên nói: “Các người đi ra ngoài trước đi, ta muốn ở cùng mẫu thân một lát!”

Hồng Ngọc cùng Xương Bờ nhìn nhau rồi theo lời lui ra, nhưng cũng không dám đi xa nên đứng dưới cây ngô đồng trong sân lẳng lặng nhìn.

Không biết qua bao lâu, Xương Bờ đột nhiên kinh hô một tiếng. Hồng Ngọc liền nhìn theo ánh mắt nàng ta, liền thấy một thiếu niên hoa phục từ trên tường nhảy xuống. Mái tóc dài tung bay theo gió, sắc mặt hơi hơi tái nhợt nhưng cũng không thể dấu đi sự tuần tú cực

hạn, cũng không che dấu được lệ khí trong ánh mắt.

Tần vương Thế tử?

Hồng Ngọc giật mình, ngay khi định hét lên liền có một người dùng kiếm dài đặt lên yết hầu hai người. Xương Bồ giãy dựa muốn kêu to thì thấy Tần vương Thế tử thoáng cái đã vọt đến trước mặt, nhoẻn miệng cười: “Các người là người của nàng, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời thì ta sẽ không giết!”

Nói xong hắn phát phát tay: “Không cần lo lắng, ta chỉ muốn nói chuyện với tiểu thư nhà các người mà thôi!”

Trong đại điện, Âu Dương Noãn không hề phát giác hết thảy phát sinh bên ngoài.

Mấy ngày nay, trong ngực nàng thủy chung có một ngọn lửa cứ chực bùng lên. Nàng biết, đó là cừu hận. Cừu hận thâm sâu như vậy bị nàng đè chặt vào chỗ sâu nhất trong lòng.

Mặc dù Lâm thị đã không thể gây ra sóng gió, Âu Dương Khả bị tật suốt đời nhưng bọn họ vẫn sống tốt, sống khỏe. Còn Lâm Uyển Thanh thì lại đã chết, Âu Dương Noãn từng ngây thơ đơn thuần cũng đã chết.

Hồi lâu, đột nhiên có tiếng bước chân rất nhỏ.

Âu Dương Noãn cả kinh, người kia vẫn đứng phía sau nàng, nhẹ giọng nói: “Vì sao ở trong này một mình?”

Âu Dương Noãn mạnh quay đầu thì thấy Tiểu Thiên Diệp đang mỉm cười nhìn nàng. Nụ cười so với ánh dương bên ngoài càng chói mắt hơn.

“Là vì ngày giỗ của mẫu thân nên không vui sao?” Tiểu Thiên Diệp ngồi xuống cạnh nàng, “Tâm tình không được tốt?”

Hắn....cư nhiên biết hôm nay là ngày giỗ của Lâm Uyển Thanh.

Khiếp sợ trong lòng chợt lóe rồi biến mất, Âu Dương Noãn lập tức lắc lắc đầu, chỉ cần muốn thì có gì là không tra được!

Huống chi cái này cũng không tính là gì bí mật. Ngày này hàng năm nàng đều đến Trữ quốc am dâng hương.

“Ta biết bây giờ nàng rất buồn!” Tiểu Thiên Diệp khẽ thở dài, “Nhưng trên đời này không chỉ có mình nàng có mẫu thân. Cũng không phải chỉ có mình mẫu thân nàng đã chết....”

Âu Dương Noãn nói không nên lời. Lúc này nàng không biết phải nói gì mới tốt.

“Không cần không vui. Chuyện này cũng chỉ là chuyện bình thường, không cần quá để ý.....Nàng, ta về sau cũng phải chết!”

Tiểu Thiên Diệp cúi đầu xuống, thanh âm cực kỳ nhu hòa: “Cười lên đi, nàng cười rộ lên rất đẹp!”

Tiểu Thiên Diệp vươn tay, vỗ vỗ bả vai của nàng, tựa hồ như đang an ủi.

Nhưng ngoài dự kiến của hắn, thân thể Âu Dương Noãn lại hơi hơi phát run. Tiểu Thiên Diệp ngừng một lát rồi đột nhiên ôm nàng vào lòng.

Âu Dương Noãn chấn động, nàng không nghĩ Tiểu Thiên Diệp sẽ có

hành động thất lễ như vậy, cũng liền nhất thời không kịp đẩy ra.

Lực tay Tiểu Thiên Diệp dần tăng thêm, ôm cũng trở nên càng ngày càng gấp. Dường như muốn đem nữ tử này chặt chẽ bao trong ngực.

Hắn không biết loại dục vọng mãnh liệt muốn giữ lấy nàng từ đâu mà đến, nhưng chỉ cần hắn nghĩ đến Âu Dương Noãn một chút cũng không thích hắn thì liền cảm thấy nản lòng.

Đối với nữ nhân không có tình cảm với mình, biện pháp giải quyết tốt nhất chính là phân rõ giới hạn với nàng, cố gắng không đụng mặt nhau.

Như vậy qua một thời gian nữa thì cho dù không thể hoàn toàn quên được thì phần tình cảm này cũng sẽ nhạt dần.

Nhưng hắn cũng thật sâu biết được bản thân không phải là loại người dễ dàng buông tay.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần hắn muốn đều sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào mà tính toán. Mặc kệ là phải trả giá như thế nào, chỉ cần có được thì hắn bất chấp.

Càng là thứ không chiếm được, hắn càng nôn nao khó nhịn, khát vọng như vậy, cơ hồ như một tảng đá thật lớn cứ đeo mãi trong lòng hắn, khiến hắn không thể thở nổi.

“Thế tử, như vậy thật không hợp lẽ nghĩa!”

Âu Dương Noãn thoáng bình phục tâm tình, ngồi thẳng người, dùng sức đẩy hắn ra, thản nhiên nói: “Ngài không nên xuất hiện ở trong này!”

“Trên đời này có cái gì không nên sao? Ta nghĩ, đã tới rồi thì mặc kệ là Trữ quốc am hay Âu Dương phủ, cho dù là hoàng cung, chỉ cần ta muốn gặp nàng thì nhất định phải gặp được!” Tiểu Thiên Diệp vẫn nhìn nàng như cũ, ánh mắt hơi hơi chớp động.

“Nhưng ta không muốn gặp ngài. Mời ngài đi cho!” Âu Dương Noãn lạnh lùng.

Nàng biết, chỉ có thể chặt đứt tư tình của Tiểu Thiên Diệp. Nếu nàng không muốn mang đến phiền toái cho cả mình và đối phương thì đây là biện pháp tốt nhất.

Tiểu Thiên Diệp không nghĩ nàng lại cố chấp như vậy, nhất thời lòng tự trọng bùng phát liền đứng dậy đi ra ngoài.

Nhưng đi đến cửa, khi hẩn quay đầu lại liền thấy hai mắt Âu Dương Noãn đỏ lên. Tiểu Thiên Diệp lập tức trở lại ngồi xuống bên cạnh nàng: “Mặc kệ nàng có nói gì, lúc này ta sẽ không rời đi!”

Âu Dương Noãn cắn cắn môi: “Ta không sao, ngài cứ yên tâm!”

“Đừng khóc nữa!” Ánh mắt Tiểu Thiên Diệp nhìn nàng, khẽ cau mày. Ánh mắt như xuân thủy khiến Âu Dương Noãn nhin không được mà lòng khẽ nháy dưng.

“Nàng khiến ta rời đi, là vì muốn khóc một mình, có phải không? Ngay cả khóc cũng phải trốn một góc, Âu Dương Noãn, nàng không mệt sao? Vì sao lại phải sống mệt mỏi như vậy? Có gì mà không thể nói với người khác? Nàng nói ta biết, nàng là người hay chỉ là một hình nhân vải, sẽ không khóc không cười, tất cả hỉ nộ ái ố đều là giả?”

Âu Dương Noãn nhếch môi, mặc dù có ý cười nhưng lời nói lại rất trong trẻo lạnh lùng: “Người nói đúng, ta chỉ là hình nhân mà thôi. Sẽ không yêu, không có tình, cũng không hề có một chút thân tình nào!”

Tiểu Thiên Diệp sửng sốt, nhìn ánh mắt tịch mịch trong trẻo lạnh lùng của nàng thì không tự chủ được mà vươn tay ra. Đầu ngón tay hần rất lạnh, giống như một khối bạch ngọc, lạnh lạnh mềm nhẹ phất qua. Âu Dương Noãn hơi hơi động, khẽ tránh đi.

“Nàng đã từng nói, tương lai nếu ta cần, nàng sẽ hồi báo sự tương trợ của ta?” Tiểu Thiên Diệp thu tay lại, trên mặt không có một chút tức giận. Mà chỉ mang theo ý cười ôn nhu, không chớp mắt nhìn nàng.

Nhưng ánh mắt hần lại cuồng nhiệt, chính sự cuồng nhiệt này đã tiết lộ bản tính của hần: “Những lời này, nàng chỉ nói suông thôi sao?”

Chương 191: Nàng không lấy chồng, ta không cưới (3)

Hắn ngồi đó, quay lưng lại với cửa, dương quang ngoài điện chiếu lên người hắn khiến nàng không nhìn rõ mặt.

Chỉ là vài giây ngắn ngủi nhưng lại đánh thẳng vào lòng Âu Dương Noãn, khiến nàng hơi hơi chấn động: “Thế tử muốn ta làm gì? Chỉ cần không nguy hại đến Tước Nhi, không trở ngại đến Trấn quốc Hầu phủ thì ta đều có thể đáp ứng!”

Tiểu Thiên Diệp mỉm cười, thản nhiên nói: “Âu Dương Noãn, nàng quá coi thường ta rồi. Nếu ta muốn xuống tay với Âu Dương Tước hay Hầu phủ thì sẽ lợi dụng nàng sao? Hôm nay ta chẳng qua chỉ muốn nàng....đi theo ta đến một nơi!”

Tiểu Thiên Diệp tựa hồ như sớm có chuẩn bị, thậm chí đã chuẩn bị nam trang cho Âu Dương Noãn: “Yên tâm, ta sẽ không bán nàng đâu! Mau thay đi!”

Nàng từng buộc hắn phần nữ trang, nay hắn lại bức nàng mặc nam trang. Ý tứ sâu xa trong đó, thật đúng là không thể nói rõ.

Nghe thấy Tiểu Thiên Diệp nói muốn một mình đi ra ngoài, Huyền Cảnh cùng bọn thị vệ phía sau đều cả kinh.

“Điện hạ...” Huyền Cảnh liền nói, “Ngài thân phận tôn quý, nếu có gì sơ suất, chúng thuộc hạ gánh không nổi!”

Tiểu Thiên Diệp cười nhẹ, đôi mắt hắc ám, dưới ánh mặt trời lại có

tiếng lượng bức người: “Được rồi, được rồi! Tốt nhất là đứng cách xa ta một chút, đừng để ta nhìn thấy các người!”

Mọi người đều cảm như hén, Huyền Cảnh lộ ra vẻ mặt khó xử.

Từ trong đại điện bước ra, Âu Dương Noãn đã thay nam trang. Ngay cả tóc cũng đều búi gọn, đội ngọc quan.

Tiểu Thiên Diệp thú vị nhìn nàng, nheo mắt lại tựa tiểu phi tiểu nói: “Như vậy không phải rất tốt sao?”

Hồng Ngọc cùng Xương Bồ sốt ruột nhìn Âu Dương Noãn, nàng hướng hai người gật gật đầu, ý bảo không cần lo lắng. Sau đó nói với Tiểu Thiên Diệp: “Thế tử, xin đừng thương tổn nha đầu của ta!”

Tiểu Thiên Diệp mỉm cười nhìn nàng, ý cười sáng lạn, ấm như xuân phong: “Yên tâm đi. Lúc quay lại, đảm bảo các nàng sẽ không mất một sợi tóc nào!”

.....

Vốn tưởng rằng chỉ là đi lung tung một chút, lại không nghĩ rằng Tiểu Thiên Diệp lại lôi kéo Âu Dương Noãn đi vào một thiên điện rất nhỏ sâu trong Trữ quốc am. Thiên điện này ngược lại không một bóng người dưng hương, hết sức lạnh lẽo.

Khi Âu Dương Noãn đang sững sờ thì Tiểu Thiên Diệp đã lôi kéo nàng đến trước một bài vị.

Nàng vẫn đứng như cũ, thì hần đã dưng hương, quỳ xuống, cầu khẩn.

Hương khói bay lên như một đám sương, mờ hồ che đi mặt mũi hần.

Âu Dương Noãn nhìn bài vị mạ vàng kia, đúng là cố Tần vương phi! Nàng đột nhiên hiểu được mấy lời nói ý tứ kia của Tiểu Thiên Diệp.

Tiểu Thiên Diệp quỳ gối trước bài vị của Tần vương phi, quay đầu nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn bên cạnh, hai tay tạo thành chữ thập rồi nói với bài vị: “Mẫu thân, nữ tử này là người mà con muốn lấy làm Thế tử phi. Người xem, có phải rất xinh đẹp hay không?”

Âu Dương Noãn im lặng không nói. Sau một lúc lâu mới khẽ giọng nói: “Thế tử, ở trước mặt cố Vương phi, ngài không nên tùy tiện nói bừa!”

Tiểu Thiên Diệp lại làm như không nghe thấy, tiếp tục nói: “Mẫu thân, con rất thích nàng!”

Ngừng một lát, lại giống như là vô tình cười nói: “Chẳng qua là nàng....dường như rất chán ghét con!”

Dứt lời liền khe khẽ thở dài, ánh mắt dừng trên mặt Âu Dương Noãn.

Nếu nói Tiểu Thiên Diệp và Âu Dương Noãn có điểm gì chung thì chính là cả hai đều mất mẫu thân từ nhỏ, sống trong đàn sói, tình cảnh gian nan.

Hắn tính cách bạo ngược như vậy chẳng qua là vì từ nhỏ đã phải đấu đá tranh dành....

Nàng đối với hắn, hình như có chút quá mức lạnh lùng. Nghĩ vậy, trong đôi mắt Âu Dương Noãn có chút lo lắng, rồi nàng đột nhiên bật cười. Mặt mày sáng ngời như họa: “Đứng lên đi, không phải Thế tử nói muốn ra ngoài đi dạo sao?”

Thanh âm của nàng, lộ ra một sự thoải mái mà chính nàng cũng không cảm nhận được.

Tiểu Thiên Diệp đứng lên, vỗ vỗ tro bụi trên người, tựa hồ như đã đạt được mục đích, hướng bài vị cười nói: “Mẫu thân, con đi trước, lần sau lại đến thăm người!”

Ra khỏi Trữ quốc am, trên đường hai người xuống núi có bày mấy cái sạp nhỏ bán hàng. Chủ hàng rao lên: “Hai vị thiếu gia, qua đây mua bùa hộ mệnh đi! Bảo đảm gia đình bình an....”

Tiểu Thiên Diệp sửng sốt, khi xoay người nhìn Âu Dương Noãn thì hai mắt sáng lên: “Mua một cái đi!”

Trên quầy hàng nho nhỏ bày đủ loại bùa hộ mệnh. Có bùa viết gia đình bình an, có cái viết vinh hoa phú quý, có cái viết đề tên bảng vàng, có cái viết mừng đón quý tử....

Không có cái nào không phải mong ước tốt đẹp, khiến người ta nhìn liền cảm thấy tâm tình cũng vui vẻ theo.

Bán bùa hộ mệnh là một tiểu nữ hài, nhìn thấy Tiểu Thiên Diệp cùng Âu Dương Noãn thì tươi cười lại càng ngọt ngào sáng lạn: “Hai vị mua bùa hộ mệnh đi! Bùa đề tên bảng vàng này rất linh nghiệm, Trạng nguyên tiền nhiệm cũng là mua bùa ở đây đó!”

Tiểu Thiên Diệp hứng trí hỏi: “Còn những cái gì nữa?”

Ánh mắt tiểu cô nương chuyển chuyển, nói: “Nếu không thì lấy cái cầu nhân duyên này đi! Cái này cũng rất linh!”

“Nhân duyên?” Tiểu Thiên Diệp nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn, lộ ra tươi cười thâm ý.

Âu Dương Noãn nhìn tươi cười của hắn, trong lòng chấn động. Đại khái....trên đời này không có nữ tử nào có thể ngăn lại nụ cười của mỹ nam tử như vậy.

Huống chi, khi hắn nói chuyện với nàng, đều luôn cẩn thận như vậy, ôn nhu như vậy. Quả thực khiến nàng hoài nghi, Tiểu Thiên Diệp này có phải là ma đầu giết người không chớp mắt trước kia hay không?

“Đề tên bảng vàng ta không cần. Ta muốn một cái đoàn tụ sum vầy!”

Tiểu cô nương gật đầu nói: “Hai đồng!”

Tiểu Thiên Diệp nhú mày, trên người hắn chưa bao giờ mang túi tiền, càng đừng nói đến đồng tiền.

Hắn nhìn bùa hộ mệnh thấp kém trong tay, mỉm cười, đem khối ngọc bội xanh thẫm đặt vào tay tiểu cô nương: “Ta lấy cái này đổi!”

Tiểu cô nương hoảng sợ, ngay cả khi chưa từng được nhìn thấy ngọc nhưng cũng biết thứ này thập phần trân quý. Lúc ấy liền sợ tới mức rút tay, liên tục xua xua.

Âu Dương Noãn lắc đầu, cảm thấy Tiểu Thiên Diệp hành động như vậy rất giống trẻ con.

Nàng lấy từ trong lòng ra một hạt châu, nói với tiểu cô nương: “Cầm cái này đi!”

Tiểu cô nương vô cùng vui mừng, vừa muốn nhận lấy liền bị Tiểu Thiên Diệp chen ngang: “Bảo người cầm ngọc bội này thì cầm đi. Lát nữa tự nhiên sẽ có người đến trả tiền cho người. Không được cầm thứ gì của người này!”

Tiểu cô nương sừng sốt, ủy ủy khuất khuất cầm ngọc bội. Dùng ánh mắt lạ lùng nhìn Tiểu Thiên Diệp, nghĩ rằng công tử này bộ dạng tuấn lãng sao có thể hung hăng như vậy?

Âu Dương Noãn bật cười: "Vì sao của ta lại không được?"

Tiểu Thiên Diệp nhìn mắt nàng, nghiêm túc nói: "Nhũ mẫu ta từng nói, nếu không phải tự tay mình mua thì sẽ không linh!"

Âu Dương Noãn sừng sốt, ngạc nhiên nhìn hắn gắt gao nắm chặt bùa hộ mệnh trong tay.

Tiểu Thiên Diệp cũng không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của nàng, thanh âm nhẹ nhàng, nghe không ra cảm xúc gì: "Âu Dương Noãn, chuyện nàng chán ghét ta có thể thay nàng làm. Người nàng hận ta có thể thay nàng giết. Nàng muốn che chở Âu Dương Tước ta liền sẽ bảo vệ hắn cả đời bình an. Nàng muốn vinh hoa phú quý ta sẽ thay nàng đi tranh. Cho dù có là vị trí Hoàng hậu, ở trong mắt ta cũng không xa, cũng không thể không thành. Gả cho ta, có gì là không tốt chứ?"

Ngữ khí hắn cực kỳ bình thường nhưng trong ánh mắt lại có lưu luyến vô tận, gần như chỉ dành cho một mình Âu Dương Noãn.

Ánh mắt như vậy, lời hứa như vậy, cho dù nàng tâm như thiết thạch thì cũng không cầm lòng được mà khẽ rung động.

Gả cho Tiểu Thiên Diệp thì có gì không tốt?

Nàng cự tuyệt hắn là vì Trấn quốc Hầu phủ, vì Lão thái quân, vì Hình biểu tỳ. Đối với bản thân nàng mà nói, Thái tử hay Tần vương, ai làm hoàng đế thì có quan hệ gì với nàng? Thiên hạ thương sinh, lê dân

xã tắc, quốc thái dân an thì có quan hệ gì với nàng?

Nói cho cùng, thứ nàng quan tâm cũng chỉ có ít ỏi mấy người mà thôi. Nàng chỉ nghĩ như vậy, không tự chủ được mà kinh ngạc nhẹ giọng nói: “Đáng tiếc chúng ta lại đứng ở hai đầu khác biệt.....”

“Chỉ cần nàng có thể bước tới!” Tiểu Thiên Diệp cắt ngang lời nàng, ánh mắt sáng giống như ánh mặt trời chói mắt.

Mặc kệ tâm tư hắc quỷ dị khó lường như thế nào, hành vi tàn nhẫn bạo ngược ra sao. Ít nhất thời khắc này, Âu Dương Noãn biết hắc đang thật lòng.

Cho dù là nữ nhân nào, nghe được những lời như vậy cùng đều sẽ động tâm. Cho dù là Âu Dương Noãn, cũng như thế.

“Ta có thể sao?” Lời của nàng chỉ nói một nửa liền tự giác bản thân lỡ lời. Nàng liền gắt gao cắn chặt môi, sắc môi hồng nhuận phút chốc cũng đỏ lên.

“Vì sao không thể? Nàng là vì sống cho người khác sao?” Thanh âm Tiểu Thiên Diệp hơi hơi rung động, vẻ mặt cực kỳ chuyên chú.

“Âu Dương gia nàng cũng không hề đứng hẳn về bên nào. Phụ thân nàng còn liên tiếp ngầm hướng phụ thân ta giao hảo. Nếu như ta muốn lấy nàng làm chính phi, hắc nhất định sẽ không cự tuyệt. Hoàng tổ phụ cùng phụ vương, ta nhất định có thể giải quyết được. Những chuyện đó, nàng không cần lo lắng!”

Hắn nói như vậy lại khiến Âu Dương Noãn nở nụ cười: “Thế tử nắm chắc như vậy, ta nhất định phải đáp ứng sao?”

Tiểu Thiên Diệp nhướng mày lên, trong đôi mắt hiện lên tia lệ khí:

“Không đáp ứng cũng phải đáp ứng! Các hoàng tử hoàng tôn trong kinh đô này đại đa số đều đã lập chính phi còn nàng tuyệt đối sẽ không cam tâm làm tiểu thiếp. Chưa lập chính phi, bất quá cũng chỉ còn mấy người mà thôi. Nếu nàng không đồng ý, những người khác nàng cũng đừng mong gả. Nàng không lấy chồng, ta không lập phi, chúng ta cứ chậm rãi chờ, chờ đến khi nàng đáp ứng mới thôi!”

Trên đời này chắc chắn không có ai bá đạo hơn Tiểu Thiên Diệp. Nhưng không biết vì sao, nghe thấy những lời như vậy Âu Dương Noãn lại không thể phản bác được câu nào....

Chương 192: Vĩnh vì lệ quỷ nhiều thế hệ dây dưa (1)

Hơi thở phất qua tai Âu Dương Noãn, nàng nhìn thẳng mắt hấn. Đôi mắt hấn trong suốt, không hề có ý che dấu tâm tư.

Âu Dương Noãn lẳng lặng nhìn hấn, không nói được lời nào. Xoay người đi xuống núi.

Không gật đầu, cũng không lắc đầu chứng minh nàng đã có chút xao động. Khóe miệng Tiểu Thiên Diệp gợi lên một nụ cười yếu ớt, bước nhanh theo nàng.

Chân núi Trữ quốc am có một hồ nước thông ra bên ngoài. Đi theo con sông này nhanh hơn so với đi bộ. Tiểu Thiên Diệp sớm đã an bài một chiếc thuyền, đang lẳng lặng đậu bên hồ. Thân thuyền có khắc văn vân cuốn, tinh xảo vô cùng, hai bên buồng rèm màu lam nhạt.

Đi vào khoang thuyền, ghế cùng bàn trà đều dùng gỗ cây tử đàn quý hiếm. Mặt trên cắm điểm bày vô số trân châu bảo thạch, ngay cả ban ngày cũng phát sáng chói mắt.

Trên bàn trà để bình rượu mạ vàng. Trong khoang để hai ba bình hoa đào, hương khí thoang thoang vương vít quanh người.

Âu Dương Noãn thế nhưng lại không nhìn đến bài trí tao nhã mà phú quý bức người này. Nàng hãy còn ngồi trên ghế, dựa vào cửa sổ, xuất thần nhìn cảnh sắc bên ngoài hồ.

Từ trong thuyền nhìn ra, bao quanh hồ là rừng cây xanh um tươi tốt.

Nước hồ trong suốt như tẩy, yên tĩnh lạ thường.

Nàng lẳng lẳng ngồi đó, thần sắc bình thản nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ tịch mịch.

Tiểu Thiên Diệp bỗng nhiên có cảm giác không thể nào tới gần nàng, lại không biết loại cảm giác này từ đâu mà có?

Trên bàn vốn bày rất nhiều mút hoa quả cùng điểm tâm, Âu Dương Noãn lại không thèm nhìn. Tiểu Thiên Diệp mỉm cười, nhẹ vỗ tay.

Sau rèm, lập tức có bốn nha đầu dung sắc xuất chúng nối đuôi nhau vào. Ba người đi trước đều cầm hộp, còn nha đầu sau cùng lại cầm khay, bên trên khay là hai cái chén bạc, thìa cùng đũa làm từ ngà voi, thập phần tinh xảo.

Tiểu Thiên Diệp vẫy tay, một nha đầu tiến lên. Hắn tự mình mở cái hộp thứ nhất ra rồi cười nói: “Đi lâu như vậy rồi, chắc nàng cũng đã đói bụng. Mau nếm thử xem!”

Khi lên núi dâng hương, nàng phải dậy từ giờ Sửu, đến giờ dần thì xuất phát, giờ mẹo mới tới nơi nên căn bản không có thời gian dùng bữa sáng, chỉ dùng một chút cháo loãng. Đi lâu như vậy, nàng thực sự cũng hơi đói bụng.

Âu Dương Noãn quay đầu nhìn Tiểu Thiên Diệp, hắn thoạt nhìn tính tình bất hảo, thực tế lại là một nam nhân thận trọng tinh tế, rất khó khiến người ta chán ghét.

Tiểu Thiên Diệp mỉm cười nói: “Đây là thịt anh đào nổi danh nhất Tần vương phủ!”

Trong bát bạch ngọc, thịt anh đào được vo viên như mã não, đậu

xanh biếc bài trí xung quanh càng thêm tôn lên màu đỏ tươi của thịt. Tựa như một mâm trái anh đào vừa mới hái khiến người ta thèm thường.

Âu Dương Noãn thử một miếng, liền gật đầu mỉm cười nói: “Tinh xảo như vậy, thật sự là phí không ít tâm tư!”

Tiểu Thiên Diệp gật gật đầu nói: “Làm món này cũng không có gì khác. Quan trọng nhất là chuẩn bị trái đào tươi, cùng thịt quỳ nhuyển vào nhau. Thêm chút nước rồi đun trên lửa nhỏ ước chừng bốn canh giờ thịt mới có thể ngấm, mùi anh đào mới có thể tỏa ra!”

Anh đào là loại quả cực kỳ đắt, nhà bình thường căn bản không thường có. Cho dù là Âu Dương phủ, bất quá cũng chỉ có thể nhắm nháp thưởng thức. Nhưng Tần vương phủ lại dùng để chế biến thức ăn, xa xỉ như vậy thật khiến người ta ghen tị.

Âu Dương Noãn thấy Tiểu Thiên Diệp nói đến giống như chỉ là một món ăn thông thường, hiển nhiên không đem hoa quả quý báu như vậy để trong lòng thì không khỏi khẽ mỉm cười lắc đầu.

Tiểu Thiên Diệp thấy thần sắc nàng cổ quái thì hỏi: “Làm sao vậy?”

Âu Dương Noãn cười nói: "Không có gì. Chỉ là nhớ tới từng có một thi nhân tiền triều dùng thơ để miêu tả anh đào. Hắn nói ‘Lục hành hành, mấy khóa anh đào diệp để hồng’. Chỉ là thịt anh đào này, nên đổi lại mới hay!”

Tiểu Thiên Diệp mỉm cười nói: “Đúng vậy, theo ta thấy nên đổi thành ‘Lục hành hành, mấy khóa anh đào diệp thượng hồng’ thì thỏa đáng hơn!”

Hai người nhìn nhau cười, bên trong lời nói dường như có vài phần

ăn ý. Trong mắt Tiểu Thiên Diệp quang hoa lưu chuyển không chớp mắt nhìn Âu Dương Noãn.

Nàng sừng sốt, lập tức hơi hơi ngó qua, giống như rất hứng thú, nhẹ giọng nói: “Trong cái hộp thứ hai là gì vậy?”

Tiểu Thiên Diệp nhìn Âu Dương Noãn, góc nhìn nghiêng của nàng rất đẹp. Ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào càng thêm phần thanh lệ, thanh âm của nàng rất thấp lại uyển chuyển. Thanh động như nước mùa xuân, lúc này sóng nước màu lam chiếu lên cảm y của nàng càng thêm quyến rũ. Hắn hơi hơi điều chỉnh hô hấp, cười nói: “Là canh tuyết nhĩ hạt sen!”

Lần này, ngay cả Âu Dương Noãn cũng không khỏi có chút kinh ngạc. Tuyết nhĩ là một loại ngân nhĩ, nhưng mà đương thời nó có giá trị cực quý mà lại rất hiếm có trên thị trường.

Muốn mua được tuyết nhĩ, ít nhất phải mất hai trăm lượng bạc. Mà cho dù là người có tiền nguyện ý tiêu tiền thì cũng chưa chắc tìm được thứ tốt nhất. Bởi vì tuyết nhĩ tốt nhất thường là cống phẩm đưa vào cung.

“Hạt sen này là từ Mân Châu ngàn dặm xa xôi vận chuyển tới, rất khó có được. Cho nên phải dùng với tuyết nhĩ mới xứng. Nàng mau nếm thử xem!”

Tiểu Thiên Diệp tự tay đem thìa cho Âu Dương Noãn, nàng nhẹ nhàng uống một ngụm liền cảm thấy mùi thơm ngát mũi, ẩn ẩn có mùi hoa lê thoang thoảng. Nàng hỏi: “Trong canh này có nước hoa lê?”

“Đúng vậy, là nước hoa lê. Dùng để tăng thêm mấy phần tiên vị thôi!”

Tiểu Thiên Diệp lơ đãng trả lời rồi tùy tay mở hộp thứ ba ra. Khói nóng liền bay ra, hương khí mát lạnh nhàn nhạt, hóa ra là cá chưng. Tiểu Thiên Diệp múc một chén, ôn nhu nói: “Nàng nếm thử xem!”

Ánh mắt hần sáng trong suốt, mờ hồ mang theo ý tứ lấy lòng. Đại khái là Tần vương Thế tử chưa bao giờ làm mấy chuyện như là lấy lòng người khác nên ngay cả bản thân hắn cũng không chú ý giọng điệu của mình có bao nhiêu kỳ quái.

Âu Dương Noãn không tự chủ được muốn thờ dài, nhưng lại cảm thấy không ổn nên chỉ có thể gượng cười, nhận lấy chén nhỏ cúi đầu nhấp nháp.

Một lát sau, không khỏi mở to hai mắt. Âu Dương gia cũng là phú quý, từ nhỏ đến lớn các loại cá quý hiếm nàng cũng từng ăn qua không biết bao nhiêu lần.

Nhưng mà cá này nàng vừa thử một miếng chỉ cảm thấy tan ngay trong miệng, ngay cả xương cũng lưu hương. Con cá này thật sự là mỹ vị khó có được, đúng là nàng chưa bao giờ được thưởng thức qua.

“Đây là cá trân châu, sinh trưởng ở thương hà cách kinh đô hai ngàn dặm. Thương hà là một nơi rất kỳ quái, nơi đó mưa quanh năm, nước sông lạnh lẽo thấu xương. Nhìn xa xa mặt hồ như đóng băng, loại cá này chỉ sinh trưởng trong thương hà, dựa vào nước sông để sinh tồn. Một khi rời khỏi nước thì liền chết, nếu dùng nước bình thường nấu cá đã chết này thì mùi vị rất khó ăn. So với hương vị của cá bình thường còn kém xa!”

Âu Dương Noãn sững sốt, lập tức có chút giật mình nói: "Nếu rời nước lập tức liền chết thì làm sao từ nơi xa xôi như vậy vận chuyển

đến kinh đô?”

Tiểu Thiên Diệp cười nói: "Cái này cũng không khó, chỉ cần khi vận chuyển chúng thì mang theo ít nước sông nơi đó là được. Chỉ là nước chảy là lưu động, mới mẻ, một khi rời nguồn nước liền thành nước lạng. Cho nên cách vận chuyển nước cũng cần phải đổi mới, có chút phiền toái thôi. Nếu nàng thích ăn, về sau ta sẽ thường xuyên phái người đưa đến quý phủ!"

Trong lòng Âu Dương Noãn chấn động, đột nhiên liên tưởng đến hành động kỳ lạ hôm nay của Tiểu Thiên Diệp ẩn ẩn có một mục đích. Tựa hồ như muốn nói cho nàng biết, Thái vương phủ quyền thế thật lớn, lại phú quý mà người bình thường khó mà tưởng được....

Chỉ vừa suy nghĩ như vậy, sắc mặt Âu Dương Noãn liền đổi, thanh âm cũng có chút lạnh nhạt: "Thế tử không cần khách khí như vậy! Âu Dương gia bất quá chỉ là quan lại bình thường, những thứ quý trọng như vậy thật sự vô phúc hưởng thụ!"

Tiểu Thiên Diệp sửng sốt, trong mắt xẹt qua tia bi thương. Nhưng hắn che dấu cực nhanh, cơ hồ chỉ vừa lóe lên liền khôi phục lại như cũ. Nếu là người khác nói với hắn như vậy, chỉ sợ hắn đã sớm tức giận.

Nhưng khi Âu Dương Noãn nói như vậy, hắn thế nhưng lại không hề tức giận. Chỉ là hai tròng mắt chột chuyển, khuôn mặt tuấn mỹ bỗng nhiên có ý cười: "Âu Dương Noãn, nàng đây là đang sợ bị ta đả động, cho nên mới cố tình nói như vậy?"

Lần này đến lượt Âu Dương Noãn sửng sốt, khuôn mặt hiện lên vẻ kỳ dị. Vừa như vui lại cũng không giống, vừa như giận nhưng cũng không phải, khiến người khác đoán không ra trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì.

Mắt Tiểu Thiên Diệp vừa chuyển, lập tức dùng giọng điệu ôn nhu dị thường: “Ta cũng không có ý gì khác, nàng không cần nghĩ nhiều!”

Nói xong hắn đột nhiên cao giọng: “Người đâu!”

Lập tức liền có nha đầu bước nhanh tiến vào, cung kính chờ hắn phân phó. Tiểu Thiên Diệp chỉ vào tô cá nói: “Mang xuống đi!”

Nha đầu hiểu ý, bưng đi xuống.

Tiểu Thiên Diệp giơ ly rượu lên, rót một ly rồi thản nhiên nói: “Biết nàng không tiện uống rượu, đây là hoa nhưỡng, uống vào sẽ không say!”

Âu Dương Noãn trầm mặc không nói, chỉ nhìn ánh sáng lưu động trong chén bạch ngọc kia, da đầu có chút run lên.

Sắc mặt Tiểu Thiên Diệp liền thay đổi, cười lạnh nói: “Nàng sợ ta động tay động chân gì sao?”

Hắn nói như vậy rồi nhanh chóng bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch. Sau đó thấp giọng nói: “Âu Dương Noãn, nàng cũng quá coi thường ta rồi. Tiểu Thiên Diệp ta tuy rằng không nhiều thủ đoạn, nhưng cũng không dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy!”

Lời này nghe vào trong tai, chạy nhanh vào trong ngực, dần dần biến thành dao nhỏ đâm vào tim nàng.

Âu Dương Noãn rốt cục cũng thở ra, nàng nâng mắt nhìn Tiểu Thiên Diệp, nhẹ giọng nói: “Thế tử hiểu lầm rồi. Ta không có ý như vậy!”

Tiểu Thiên Diệp bỗng đứng nhích người lại gần, khoảng cách rất

gần, hô hấp của hắn thẳng tắp thổi vào cần cổ Âu Dương Noãn khiến nàng không khỏi run rẩy.

“Nếu ta muốn nàng thì có thể cầu Bệ hạ tứ hôn, đến lúc đó nàng dù có phản đối cũng không thể không theo. Nhưng ta lại không làm như vậy, nàng có biết vì sao không?”

Ba phần ý cười nhạt nhẽo nổi lên, lời nói cực kỳ kiên định, “Ta muốn người, thì phải từ thân thể cho tới trái tim đều thuộc về ta. Nếu chỉ chiếm được người, bất quá cũng chỉ là ham muốn thể xác, có gì đáng chú?”

Hắn không ngại mà nói thẳng như vậy lại khiến Âu Dương Noãn tỉnh táo lại. Nàng mỉm cười: “Tâm ý của Thế tử, Âu Dương Noãn đều hiểu được. Chỉ là ta không rõ, ta có chỗ nào đáng giá để ngài phải lo lắng như vậy?”

Nét cười bên môi Tiểu Thiên Diệp dần thu lại, hắn nhìn nàng nói: “Nàng thật sự không biết?”

Âu Dương Noãn cũng không đáp lời, chỉ bình tĩnh nhìn lại hắn.

Tiểu Thiên Diệp đột nhiên nở nụ cười, không thể tự mình. Nhưng lại không nhìn được mà ho khan. Sau một lúc mới nói: “Đúng vậy, mỹ nhân trên đời này không hiếm, chưa chắc không thể tìm được người tốt hơn nàng. Nhưng vì sao ta vẫn chỉ nhìn trúng một mình nàng chứ?”

Đáp án này có đôi khi ngay cả chính hắn cũng đều cảm thấy mê hoặc.

Lúc này nha đầu đã mang hộp thức ăn quay lại. Tiểu Thiên Diệp như là hoàn toàn quên lời vừa mới nói. Chỉ vào cái chén ngọc bích nhỏ

nói: “Vừa khéo. Vẫn là con cá kia, chẳng qua là bỏ hết xương cốt cùng vây vảy, nện vào đậu hủ làm thành canh cá!”

Hắn nói đến là đơn giản, canh cá cũng rất khó phanh chế đồ ăn. Phải bỏ hết toàn bộ xương cá, chỉ chừa lại thịt, sau đó nhồi vào đậu hủ tươi mới, lửa cùng gia vị đều rất quan trọng.

Âu Dương Noãn cầm thìa thử một ngụm. Tiểu Thiên Diệp cười nói: “Có phải rất ngon hay không?”

Chương 193: Vĩnh vì lệ quỷ nhiều thế hệ dây dưa (2)

Âu Dương Noãn gật gật đầu, tươi cười có vài phần chân ý.

Nụ cười này khiến Tiểu Thiên Diệp rung động, hần nhẹ giọng nói:
“Con cá này còn có một loại cách dùng kỳ diệu. Nghe nói người sống
bên bờ sông thường xuyên dùng nó để xem bói, nghe nói cực kỳ linh
nghiệm!”

Vừa nói xong hần liền vỗ vỗ tay, nha đầu vẫn chờ bên ngoài liền
mang ngọc điệp tinh xảo tiến vào.

Bên trên phủ một khăn lụa trắng noãn. Tiểu Thiên Diệp tự mình xốc
khăn lên, Âu Dương Noãn liền nhìn thấy xương cá bên trong.

“Dưới mang tai loại cá này có một đoạn xương ngắn, đó là thứ dùng
để xem bói!”

Tiểu Thiên Diệp chỉ vào xương cá hình dạng giống như cây quạt kia,
mỉm cười: “Xương cá này còn có tên riêng, gọi là tiểu tiên nhân!”

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua xương cá, chỉ thấy các bộ phận
xương cốt khác trên người con cá đều lược nhuyển một ít.

Bên dưới thập phần bằng phẳng, có thể khiến nó đứng thẳng. Nhìn
kỹ lại, hóa ra là hình dạng của một chiếc thuyền buồm nho nhỏ.

“Ném xuống ba lượt, nếu như có thể có một lượt xương cá này đứng
thẳng thì liền chứng minh nguyện vọng của nàng có thể thành sự

thật!”

Hắn mỉm cười, nhắm mắt một lát, như là cầu nguyện. Sau đó dùng chiếc đĩa ngà voi kẹp lấy xương cá, ném xuống mặt bàn.

Xương cá nằm ngang, Tiểu Thiên Diệp nhíu mày, lại ném xuống hai lần nữa. Xương cá này căn bản vẫn nằm xuống, đôi mắt Tiểu Thiên Diệp thoáng cái liền sầm nảo.

Tuy rằng hắn chỉ cố ý dùng nó để đùa vui, nhưng qua ba lần mà xương cá vẫn không đứng thẳng, dù sao cũng khiến hắn mất hứng.

Âu Dương Noãn cười lắc lắc đầu, nói: "Xem ra nguyện vọng của Thế tử khó có thể trở thành sự thật rồi!”

Tiểu Thiên Diệp cười lạnh: “Chưa chắc!”

Nói xong hắn liền liên tục ném mạnh xuống. Bốn, năm, sáu lần....nhưng không một lần thành công.

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng cười, mang theo vẻ tinh nghịch của tiểu hài tử, nói: “Không bằng để ta thử xem!”

Nói xong nàng tiếp nhận xương cá nha đầu đưa qua, nhẹ nhàng ném mạnh xuống dưới. Xương cá kia rơi xuống đất, cũng vẫn không đứng thẳng.

Trong đôi mắt đen như được điểm nước sơn của Tiểu Thiên Diệp mang theo ý cười ôn nhu chưa bao giờ gặp: “Lần này xem như nàng thay ta ném!”

Trong nháy mắt xương cá nằm xuống, dung sắc Âu Dương Noãn hơi thay đổi. Khuôn mặt của nàng không tự chủ được mà hiện lên vẻ

bi ai.

Tiểu Thiên Diệp giống như là bị dụ dỗ, đã quên mất những lời muốn nói, từng chút từng chút nhích lại gần hơn.

“Thế tử!”

Cơ hồ như ngay khi môi hắn sắp hạ xuống, Âu Dương Noãn đột nhiên né qua, lên tiếng kêu.

Tiểu Thiên Diệp từ trong hoảng hốt tỉnh lại. Âu Dương Noãn thản nhiên nói tiếp: “Đến bờ rồi!”

Nói xong nàng liền đứng lên đi ra ngoài.

Tiểu Thiên Diệp nhìn bóng dáng nàng phiêu phiêu cứ thế biến mất, đem ly rượu trong tay phải thả xuống. Chén rượu này sớm đã bị hắn làm cho vỡ vụn.

Ngón tay thon dài dần buông lỏng, ly rượu cũng theo đó phân ra sáu bảy mảnh. Mảnh sứ vỡ mong manh, dưới ánh mặt trời càng thêm lóng lánh cứ thế rơi xuống mặt hồ xanh biếc.

“Xử tử kẻ vừa rồi chọn xương cá!” Hắn đứng lên, âm trầm nói.

Lúc đối mặt với Âu Dương Noãn, vẻ mặt vẫn luôn hòa nhã kia giờ phút này tất cả đều biến mất không thấy đâu. Giống như là chưa từng tồn tại.

“Dạ!”

Nha đầu Hà Nghiên khẩn trương cúi đầu, nàng đi theo Tiểu Thiên Diệp nhiều năm nên biết rõ tâm tình chủ tử lúc này đang cực kỳ

không tốt. Lúc này nếu ai lên tiếng ngăn cản, kết cục nhất định là cực thảm.

Bên bờ bên kia là Bình Thành cách kinh đô không xa, trong thành người đến người đi, thập phần náo nhiệt.

Âu Dương Noãn không có nói nữa, từ trên thuyền bước xuống. Nàng tựa hồ như liền lâm vào trầm mặc, Tiểu Thiên Diệp cũng không thúc giục. Hai người cứ như vậy chầm chậm đi tới, như là bằng hữu đi du ngoạn.

Lúc này, một đám công tử hoa phục từ trong tửu lâu chậm rãi bước ra, đang cao đàm khoát luận: “Ô huynh thiếu niên trượng nghĩa, tài cao khí hào, là nhân tài khó có được! Khoa thi cử này, tiền đồ vô lượng a!”

“Chư vị huynh trưởng quá khen, Tô mỗ chỉ như....”

Mới nói được một nửa, chợt thấy một nữ tử bất thành linh chạy tới, giữ chặt vạt áo của một công tử trong đó, run giọng nói: “Tướng công...Ta là Yên Nương a, mau cứu ta....”

Tất cả mọi người đều sửng sốt, đều nhìn kỹ Yên Nương này. Chỉ cảm thấy nàng dung mạo xinh đẹp, mặt mày quyến rũ. Trước ngực một mảnh trắng mịn, ẩn ẩn lộ chút phong cảnh, thất lưng màu trắng, váy đào đỏ, ti thao phấn lam. Cổ áo cùng tay áo đều thêu hoa mẫu đơn đang nở rộ, hai bên vạt áo là hoa lục sắc lạn thiêu đỏ mắt người. Cả cơ thể tản mát ra một loại khởi lệ chói mắt.

Chỉ vừa liếc mắt một cái, Tiểu Thiên Diệp bên này đã liền nhú mày, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi thôi!”

Nữ tử này chắc chắn không phải nữ tử đảng hoàng. Âu Dương Noãn

liếc mắt một cái liền nhìn ra, nàng ta cùng nữ tử phiêu hương Hồng Tụ lâu là cùng một loại người.

Âu Dương Noãn hơi hơi nhú mày, đứng ở dưới hành lang một bên, nhưng lại không có ý bước đi. Đơn giản vì trong đám công tử hoa phục kia có một gương mặt quen thuộc, nhưng lại là gương mặt mà Âu Dương Noãn thống hận vô cùng.

“Nhìn thấy không, Yên Nương lại tới đây tìm Thám hoa lang Chương Minh nha. Thật sự là không biết xấu hổ a!”

“Đúng vậy! Mọi người đều nói không biết nàng, nàng cư nhiên còn không biết xấu hổ như vậy!”

“Nữ tử thanh lâu sao? Hóa ra là vậy!”

“Ai, các người có từng nghe tin này chưa? Nghe nói Yên Nương này đi theo Chương Minh vào kinh đi thi, tự bán mình vào thanh lâu mới có thể giúp đỡ Chương Minh lên làm Thám hoa lang đấy!”

“Nếu đã vào thanh lâu thì cũng không nên đến tìm người ta nữa. Nghe nói Chương công tử sắp cưới thiên kim Sử gia Lại Bộ Lang Trung rồi!”

Trong đám người khe khẽ nói nhỏ, một chữ cũng không sót đều truyền hết vào trong tai Âu Dương Noãn.

Trên mặt Yên Nương đều là lệ, gắt gao nắm chặt lấy vạt áo Chương Minh, ai thanh cầu: “Tướng công, thân phận ta như vậy đã không dám cầu làm thê tử. Chỉ cầu ngài giúp ta chuộc thân, để ta làm nô tỳ cũng được....”

Chương Minh kia một thân cảm y phong độ, vốn đang cùng mọi

người nói chuyện, tươi cười đầy mặt.

Nhưng lúc này sắc mặt đại biến, một phen đẩy Yên Nương ra, lạnh lùng nói: “Người là ai? Sao dám vô lễ như vậy?”

Rõ ràng, hẳn không muốn nhận Yên Nương.

Yên Nương lo lắng không yên đầy mặt. Mặt như phù dung lập tức trắng bệch, thê lương như vậy, khiến hơi thở phong trần trên người nàng thoáng chốc biến mất vô tung.

Yên Nương run giọng nói: “Tướng công, người....người....”

Yết hầu nàng cơ hồ như nghẹn lại, một chữ cũng không nói nên lời, như là không thể tin Chương Minh lại bạc tình như vậy.

Bọn công tử hoa phục lúc này đều đứng bên cạnh, mắt lạnh nhìn Chương Minh.

Thân là Thám hoa lang, thế nhưng ở trên đường lớn cùng một nữ tử phong trần lôi kéo, ngôn từ hành vi lại có chút ám muội. Loại chuyện này đương nhiên là làm người ta khinh thường.

Trong ánh mắt Chương Minh lúc này sự trào phúng hèn mọn càng phát ra giần dữ, giựt mạnh tay Yên Nương ra rồi ra vẻ tức giận nói: “Nữ tử hạ lưu cũng dám kêu ta tướng công. Nói! Là ai sai người đến vu khống cho ta, làm tổn hại thanh danh của ta?”

Bọn hoa phục công tử đang đứng cùng Chương Minh cũng vội vàng khuyên giải, miệng nói xong nhưng trên mặt lại không che dấu thần sắc hèn mọn. Hèn mọn này có bảy phần là dành cho Chương Minh liều chết không nhận kia, còn ba phần dành cho Yên Nương tự cam hạ lưu.

Ánh mắt như vậy, giống như đòn roi, từng đợt từng đợt quất lên người Yên Nương. Thẳng đến khi làm nàng ngây ngẩn cả người, trong nhất thời lung lay như sắp đổ.

Nàng ta tự lẩm bẩm nói: “Ta hầu người đọc sách, dùng thân thể của ta để người có thể tham gia khoa cử....Người nói một khi đỗ đạt rồi, sẽ dùng kiểu tám người nâng đến rước ta qua cửa....ha ha....hóa ra đây là hồi báo của người sao?”

Nàng càng nói âm thanh càng cao, đến cuối cùng đã dẫn theo một tia thê lương.

Chương Minh không hề để ý tới, nói với những người khác: “Chúng ta đi thôi, đừng để ý mù đàn bà điên này!”

Yên Nương vẫn không cam lòng, chạy theo bọn họ một đoạn thì mất sức, té ngã trên mặt đất.

Vào lúc này đột nhiên có ba gã nam tử chạy đến. Yên Nương vừa nhìn thấy ba người kia thì nhất thời sắc mặt đại biến, xoay người bỏ chạy.

Ba người kia liền đuổi sát theo sau, vừa chạy vừa quát, thấy Yên Nương lại ngã xuống đất thì liền đá mạnh vào người nàng ta, trong miệng vẫn mắng không dứt. Chỉ một lát liền không ít người dừng chân xem náo nhiệt.

“Cho người trốn này! Cho người trốn này!” Nam tử cầm đầu kia vè mặt dữ tợn, một thân áo ngắn không gài cúc vừa mắng vừa đá vào người Yên Nương.

“Chương Minh!” Yên Nương thê lương hô lên, người đã bị đánh ngã

lăn dưới đất nhưng vẫn giãy dụa đứng lên muốn đi hỏi cho rõ ràng.

Nhìn thấy tình hình này, đám người vây xem bắt đầu xôn xao bất an. Còn đồng tình tội nghiệp cho Yên Nương, nhưng cũng không dám ai đứng ra giúp đỡ.

Bọn người kia là địa đầu xa nơi này, ai dám chọc đến bọn hần chứ?

Tiểu Thiên Diệp thấy một màn như vậy, trong lòng cũng không một chút động dung, chỉ thấp giọng hỏi: “Nàng muốn cứu người sao?”

Âu Dương Noãn lúc này hung hăng buông tay, ngón tay không nhịn được mà run run, sắc mặt trắng bệch.

Người đáng thương trên đời này nhiều lắm, nàng không thể quản cũng quản không được.

Nhưng khi nàng nhìn Yên Nương, lại thoáng như thấy bản thân kiếp trước. Chương Minh a Chương Minh, người tàn nhẫn tuyệt tình, đối với nữ tử cuồng dại yêu người thế nhưng lại có thể thấy chết không cứu.

Âu Dương Noãn không tự chủ được mà bước lên hai bước rồi đột nhiên dừng lại. Bởi vì đã có người nhanh chân hơn nàng, cả người tựa hồ như rất cương trực.

Lúc này, Yên Nương nhìn thấy một đôi giày cấm xuất hiện trước mặt mình, nhất thời kinh hỉ ngẩng đầu lên.

Nhưng người mở miệng cứu người cũng không phải Chương Minh nàng tâm tâm niệm niệm mà là Tô Ngọc Lâu.

Mặt hần bình tĩnh, âm thanh lạnh lùng: “Dừng tay! Trên đường đánh

nữ tử, các người thật sự là không để vương pháp vào mắt mà!”

Chương Minh sửng sốt, nhanh chóng lôi kéo Tô Ngọc Lâu: “Tô huynh, người đừng quản chuyện người khác. Chúng ta còn có một bữa yến nữa!”

Tô Ngọc Lâu lạnh lùng hất tay hăn ra, sắc mặt lạnh nhạt giống như băng sương: “Chương huynh, vì tình bằng hữu ta phải nhắc nhở người một câu, bội tình bạc nghĩa sao có thể là người quân tử?”

Chương Minh sửng sốt, chợt then quá hóa giận nói: “Người cũng tin nữ tử thanh lâu này hồ ngôn loạn ngữ sao? Tô huynh, ta thật sự không biết ả ta!”

“Từ nay về sau, Tô Ngọc Lâu ta không có vị bằng hữu như người nữa! Tự giải quyết cho tốt đi!”

Nói xong, Tô Ngọc Lâu cũng không thèm nhìn Chương Minh, hung hăng nói với ba nam nhân kia: “Còn không mau thả người?”

Nam tử kia không giận mà còn cười nói: “Tiểu bạch kiểm, ta khuyên người rút ra xa một chút. Người dám nói thêm câu nào nữa, ngay cả người Lão tử cũng đánh!”

Tô Ngọc Lâu bỗng nhiên cười nhẹ: “Người có thể thử xem!”

Nam tử kia cùng hai người phía sau liếc mắt nhìn nhau, rồi đánh mạnh một quyền.

Nhưng mà một quyền này lại bị Tô Ngọc Lâu thoát nhìn vẫn như trước nhanh nhẹn bắt lấy. Không thấy rõ động tác như thế nào, dùng sức quật mạnh, nam tử kia lập tức té xuống đất.

Nhất thời giận tím mặt, đang muốn sai hai tên kia xông lên thì liền thấy một vật gì đó nện mạnh xuống mặt. Hấn lập tức nhảy dựng lên, cầm vật kia muốn vút đi nhưng đột nhiên lại sửng sốt, mở tay ra thì thấy hóa ra là một khối vàng. Nhất thời hai mắt mở to, cứng lưỡi, bộ dạng rất buồn cười.

Tô Ngọc Lâu cười lạnh một tiếng, nói: “Tiền chuộc thân của cô nương này, ngày mai người có thể tìm đến Tô phủ trong kinh đô lấy. Tô Ngọc Lâu ta xin đợi đại giá. Chỉ là từ nay về sau, không được gây khó dễ nàng nữa!”

Lửa giận của nam tử kia từ khi nhìn thấy thỏi vàng kia thì một khắc đã tan thành mây khói. Liên tục cười nói: “Vâng, vâng! Tiểu nhân tuân mệnh!”

Người xung quanh đều tán thưởng: “Trời ạ! Công tử này thực tuấn tú, tâm địa lại rất tốt a!”

“Thế này mới gọi là quân tử gặp chuyện bất bình rút dao tượng trợ a! Chỉ là không biết hắn là ai vậy?”

“Ngay cả hắn mà người cũng không biết sao? Là công tử Tô gia thủ phủ Giang Nam! Là tài tử nổi danh kinh đô đấy! Khoa cử này hắn đứng đầu đấy!”

Tô Ngọc Lâu thản nhiên cười cười, giống như không chú ý đến nghị luận của bọn họ. Đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm giác được một tầm mắt cực âm lãnh đang chiếu vào hắn.

Hắn xa xa nhìn lại, cách đó không xa có hai nam tử trẻ tuổi đang đứng. Trong đó có một người mắt ngọc mày ngài thập phần thanh tú, trên người mặc y phục hồ lam, bên hông ti thao màu bạc phần phật bay lên.

Chỉ là ánh mắt kia cực kỳ bạc tình, như mang theo một loại lãnh ý đáng sợ. Thấy Tô Ngọc Lâu nhìn lại đây, đôi mắt như đao nhỏ kia lập tức hiện lên ý cười như có như không, giống như trào phúng lại giống như hận ý, không thể nhầm được.

Tô Ngọc Lâu chấn động, lập tức nhận ra chủ nhân của ánh mắt kia. Ánh mắt này thường xuyên xuất hiện trong giấc mộng của hắn, hắn làm sao có thể quên được.

Lúc này hắn đột nhiên quên hết thầy quanh mình, bước nhanh qua nhưng mà một vị công tử khác lại kéo hắn lại, liên thanh nói: “A, Tô huynh muốn chạy đi đâu vậy?”

Tô Ngọc Lâu phải thật vất vả mới thoát khỏi đám người kia, nhưng đã không còn thấy bóng dáng người nọ đâu nữa.

Đi trên đường, Tiểu Thiên Diệp sang sảng cười, dùng một loại vẻ mặt ôn nhu nhẹ nhàng gọi Âu Dương Noãn: “Nàng làm sao vậy? Vì sao nãy giờ không nói gì?”

Âu Dương Noãn hé mở đôi môi, nhẹ giọng nói: “Ta chỉ cảm thấy, ác nhân trên đời này đều làm như vĩnh viễn đều là lương thiện vô cùng!”

Tiểu Thiên Diệp mỉm cười nói: “Trên đời này nào có nhiều người tốt như vậy. Một màn này, chính là phá hoại gia đình, chẳng qua là phải xem đúng mà thôi!”

Âu Dương Noãn mỉm cười, không có trả lời.

Tiểu Thiên Diệp tiếp tục nói: “Chuyện bất bình trên đời này nhiều như vậy, ta còn chưa có cũng như chưa từng nghĩ sẽ quản. Không có

năng lực bảo vệ bản thân, chết cũng không đáng tiếc!”

Âu Dương Noãn lập tức dừng lại, nhẹ giọng nói: “Oh, chết không đáng tiếc? Kẻ yếu thì nên chết sao?”

Ánh mặt trời chiếu lên mặt Tiểu Thiên Diệp, trên khuôn mặt tươi cười kia nhìn không thấy một chút nhân từ, lời nói ra cũng vô cùng ngoan độc: “Lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu. Chương Minh tuy là Thám hoa lang khoa trước nhưng chẳng qua cũng chỉ là hạng người a dua nịnh nọt. Yên Nương tự mình nhìn người không tốt, trách ai được?”

(Lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu: bụng dạ hẹp hòi không phải là quân tử, hành sự không tàn bạo không phải trượng phu)

Những lời này là sự thật, nhưng nó lại như là một cây đao cứa vào lòng nàng, mang đến từng trận đau đớn kinh người.

Âu Dương Noãn nghe vậy chỉ mỉm cười, nụ cười hàm chứa lãnh ý không nói nên lời: “Thế tử nói phải!”

Hai người thông thả vừa đi vừa ngừng, vậy mà thoáng chốc cũng đi đến cửa thành. Lại thấy phía dưới chân thành có rất nhiều người vây quanh, đang chỉ chỉ trên thành lâu nói cái gì đó.

Âu Dương Noãn ngẩng đầu liền thấy một nữ tử mặc y phục sắc hồng đang đứng trên thành.

Vốn vì khoảng cách quá xa nên không thấy rõ mặt, chỉ thấy được y phục bay phấp phới. Nhưng y phục này lập tức khiến nàng liên tưởng đến một người, nhất thời trong lòng giống như thấm một tầng nước lạnh, lạnh đến thấu xương.

Nàng kia thê lương kêu lên: “Ta vốn là nữ tử trong sạch. Chương Minh hại cả đời ta, sống không thể chính tay đâm người phụ bạc. Tình nguyện chết không thể siêu sinh, vĩnh viễn thành lệ quỷ, đây đưa suốt kiếp!”

Nói xong, nàng kia từ chỗ cao nhất trên tường thành gieo mình xuống. ‘Phịch’ một tiếng ngã xuống, máu đỏ kia nhất thời lan ra giống như một đóa hồng đang nở rộ khiến đám người đang vây quanh thét lên chói tai.

Phản ứng đầu tiên của Tiểu Thiên Diệp chính là che chắn trước người Âu Dương Noãn, không muốn để nàng thấy tình cảnh đáng sợ này.

Nhưng mà hắn chung quy vẫn chậm một bước, giống như là một tình cảnh quen thuộc, khiến thần trí Âu Dương Noãn thoáng chốc toàn bộ bị xé rách. Cừu hận cùng tuyệt vọng cứ thế tràn ra, bóp chặt lấy yết hầu nàng.

Cái chết rõ ràng hiện ra trước mắt, đau khổ tích tụ lâu ngày hóa thành vô số độc xà không ngừng cắn xé Âu Dương Noãn. Nháy mắt thấy một màn như vậy, có một loại đau đớn không thể ức chế xé rách toàn thân nàng mà bùng ra. Đau như vậy, dĩ nhiên lại quen thuộc đến đáng sợ khiến Âu Dương Noãn đột nhiên che mặt, phút chốc lệ đã rơi đầy.

Tiểu Thiên Diệp bắt lấy tay nàng, chỉ cảm thấy đôi tay kia không có chút độ ấm. Lạnh như một khối băng cơ hồ khiến tim hắn nháy mắt cũng lạnh lẽo, hắn gấp giọng nói: “Nàng rốt cuộc là làm sao vậy?”

Hắn không hiểu, vĩnh viễn cũng không hiểu được cái chết của Yên Nương đã khơi gợi bao nhiêu cơn sóng trong lòng Âu Dương Noãn.

Sóng như vậy, đủ để khiến những nỗ lực của hắn ngày hôm nay hóa thành hư ảo.

Hắn còn muốn hỏi nhưng cuối cùng Âu Dương Noãn cũng không chịu được nữa, đẩy mạnh tay hắn ra. Tiểu Thiên Diệp nhất thời sửng sốt, lập tức vươn tay kéo lấy nàng, Âu Dương Noãn liều mạng giãy dụa, xoay người bước nhanh đi.

Huyền Cảnh xa xa nhìn một màn này, lập tức hạ lệnh: “Nhanh đi bảo vệ Thế tử!” Nói xong liền bước nhanh hướng hai người chạy đi.

Tiểu Thiên Diệp bước nhanh đuổi theo, nhưng người vây quanh lại giống như thủy triều ào ào bốn phương tám hướng ủa đến.

Hắn lập tức bị đám người vây quanh bao phủ. Hắn vươn tay ra muốn nắm lấy bả vai Âu Dương Noãn nhưng tay hắn lại bị đám người chặt chội đẩy ra.

Người càng ngày càng nhiều, quả thực giống như tập hợp, tranh nhau muốn xem thi thể nữ nhân trên đất. Ai ai cũng đều muốn được mục sở thị cảnh tượng thảm thiết này.

Tiểu Thiên Diệp cũng không buông tay, trong đám người không ngừng tìm kiếm Âu Dương Noãn.

Lúc hắn đến được gần nàng, một khắc quan trọng kia đột nhiên một người trong dòng người đem hắn cùng Âu Dương Noãn tách ra.

Hai người cứ thế buông tay nhau ra, hắn trơ mắt nhìn Âu Dương Noãn biến mất trước mặt mình.

Âu Dương Noãn bị dòng người đẩy qua một bên, nàng nâng mắt lạnh lùng nhìn hướng cửa thành. Nhìn đám người, trước mặt tựa hồ

như hiện lên hình ảnh lúc bản thân bị trầm sông. Cử chỉ nhất thời cơ hồ như điên rồ, cho đến khi bên tai đột ngột vang lên: “Thật sự là người?”

Thanh âm cũng không lớn nhưng lại tràn đầy kinh hỷ, Âu Dương Noãn nghe thấy liền quay đầu, cùng người nọ nhìn nhau đối diện.

Giờ phút này, ánh mặt trời chói chang, vậy mà Âu Dương Noãn lại cảm thấy rét run cả người. Nàng nhìn nam tử càng lúc càng tới gần kia, trong đôi mắt như có sóng ngầm mãnh liệt, ngón tay không tự chủ được mà co lại.

“Không nghĩ tới ta còn có thể nhìn thấy người!”

Tô Ngọc Lâu y phục hết sức đẹp đẽ quý giá, môi cong lên, thần thái sang sảng. Hắn đang chậm rãi đến gần nàng, giống như là đang đến gần mộng đẹp, ánh mắt mang theo sự vui sướng: “Âu Dương tiểu thư!”

Chương 194: Nhị tiểu thư phục khởi (1)

Âu Dương Noãn nhìn Tô Ngọc Lâu, trên mặt mang theo tia kỳ dị.

Tô Ngọc Lâu lần đầu tiên đứng cách nàng gần như vậy, không tự chủ được mà có chút biểu tình mất tự nhiên.

Lát sau, hắn rốt cục khôi phục trấn định, nhìn ánh mắt tràn đầy nhu hòa của nàng, khóe miệng hơi hơi mỉm cười.

Âu Dương Noãn nhìn hắn, nhẹ nhàng nở nụ cười. Có thể khiến hắn lộ ra biểu tình như vậy cũng không phải chuyện dễ dàng. Đoán chừng đời này hắn còn chưa từng ở trước mặt nữ tử nào dùng thanh âm mềm nhẹ như vậy để nói chuyện.

Kiếp trước, hắn tuy rằng đối đãi với nàng ôn nhu, nhưng trong ánh mắt chưa từng có kinh hỷ cùng vui mừng như vậy. Hắn sẽ không phải là thích nàng chứ?

Âu Dương Noãn nhìn hắn, cười đến vân đạm phong khinh.

Tô Ngọc Lâu hỏi: “Âu Dương tiểu thư sao lại đến chỗ này?”

Hắn nhìn nhìn phía sau nàng, kỳ quái nói: “Sao bên cạnh lại không mang theo nha đầu nào?”

Hai năm nay nàng hết ở Trấn quốc Hầu phủ dưỡng thương thì lại chỉ ở trong Âu Dương phủ. Trừ phi là tất yếu nếu không thì rất ít khi xuất môn.

Hắn cơ hồ hao hết tâm tư cũng không có biện pháp tiếp cận nàng. Nhưng thật không ngờ hôm nay trên đường lại có thể gặp.

Càng kỳ quái hơn là thiên kim quý tộc như nàng khi xuất môn tất nhiên là phải tiền hô hậu ủng, làm sao có thể ngay cả một nha đầu hầu hạ cũng không có?

“Hôm nay là ngày giỗ của mẫu thân, ta đến Trữ quốc am để bái tế. Sau lại cảm thấy tâm tình phiền muộn nên liền đi ra ngoài dạo một chút. Vừa rồi hơi khát nên đã bảo mấy người Hồng Ngọc đi lấy nước!” Âu Dương Noãn nhẹ nhàng băng quơ trả lời.

Tô Ngọc Lâu thấy nàng một thân nam trang thì nghi ngờ. Nhớ tới vừa rồi thấy nàng đứng cùng một nam tử trẻ tuổi thì đoán được nàng có điều giấu diếm, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Nhưng hắn tâm cơ thận trọng, điểm này rất nhanh liền quên đi, mỉm cười: “Âu Dương tiểu thư vừa rồi có phải bị dọa hay không?”

Âu Dương Noãn ngẩn ra, lập tức ý thức được hắn đang nói đến chuyện của Yên Nương.

Nàng nhìn thoáng qua hướng cửa thành, nhẹ giọng nói: “Đúng là có chút đáng sợ!”

Tô Ngọc Lâu chậm rãi nói: “Đúng vậy, thật đáng tiếc cho vị cô nương đó!”

Đáng tiếc? Yên Nương chết, ở trong miệng Tô Ngọc Lâu lại chỉ là đáng tiếc.

Âu Dương Noãn cưỡng chế sự chán ghét cùng trường hận mãnh liệt

trong lòng, lẳng lặng nói: “Không có gì đáng tiếc. Thiện có thiện báo, ác có ác báo. Không phải là không báo, mà là vì thời cơ chưa tới mà thôi!”

Thần sắc Tô Ngọc Lâu cũng xem như chấp nhận, nghiêm nghị nói: “Âu Dương tiểu thư nói rất đúng. Bạc tình bạc nghĩa như Thám hoa lang nhất định sẽ bị báo ứng!”

Trên khuôn mặt Âu Dương Noãn liền hiện lên tươi cười: “Chỉ hy vọng là thế!”

Tô Ngọc Lâu im lặng nhìn Âu Dương Noãn nửa ngày, lại nhẹ giọng nói: “Âu Dương tiểu thư, hai năm nay mẫu thân ta vì ta trù tính rất nhiều mối hôn sự. Nhưng mặc kệ là tiểu thư nhà ai cũng đều không hợp tâm ý của ta. Những lời này ta vốn không nên nói với người, nhưng ta cuối cùng vẫn mong người hiểu được. Ta chỉ hy vọng....người có thể ở bên cạnh ta....”

Vốn hấn vẫn không hết hy vọng, giáp mặt nói ra được những lời như vậy, chỉ sợ là tự cho mình rất cao. Cho rằng chỉ cần hấn thích, người khác nhất định sẽ nguyện ý. Trong lòng Âu Dương Noãn lạnh lùng cười, không đáng quan tâm.

Tô Ngọc Lâu ngóng nhìn Âu Dương Noãn, nhẹ giọng nói: “Ta biết Tô gia không thể xứng với Âu Dương gia, nhưng ngoại trừ điều đó ra, ta có tự tin so với các công tử nhà công hầu kia càng xứng đôi với người hơn...”

Âu Dương Noãn lạnh lùng ngắt lời hấn: “Tô công tử, người nói xong chưa? Ta cần phải về rồi!”

Tô Ngọc Lâu sững sốt, trên mặt nhất thời hiện lên vẻ bi thương: “Người vì sao ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không cho ta? Chẳng

lẽ người thật sự chán ghét ta như vậy sao?”

Âu Dương Noãn nhìn thẳng hấn: “Ta không chán ghét người. Nhưng người cũng không nên lỗ mãng đứng đàm luận với một nữ tử như vậy. Đây chính là người đang phóng túng bản thân, cũng là bất kính đối với ta!”

Tô Ngọc Lâu sững sốt, lập tức ôn nhu nói: “Người mất hứng bởi vì ta ăn ngay nói thật sao? Nhưng bình thường ta không có cơ hội tiếp cận người, những lời đó chính là muốn người hiểu được, ta là thật tâm thích người! Ta cũng là lần đầu tiên đi thỉnh cầu một tiểu thư. Ta biết, ngoài ta người có thể có lựa chọn tốt hơn. Nhưng người nguyện ý nghe theo sự sắp đặt của cha mẹ, nghe theo lời bà mối lựa chọn một nam nhân mà bản thân không biết sao? Người tin rằng hấn sẽ yêu thương, che chở, cùng người tình đầu ý hợp, cử án tề mi sao? Ta lại không giống, ta có tự tin, so với những nam tử kia đều tốt hơn. Âu Dương tiểu thư, nếu người hiểu ta thì sẽ biết những lời ta vừa nói, từng câu từng chữ đều là lời thật lòng!”

Bây giờ những lời này hấn đúng là vẫn còn nói ra....Kiếp trước hấn cũng nói như vậy mới có thể khiến Âu Dương Noãn then thùng nhất gan, chân không ra khỏi cửa cảm động.

Kiếp này hấn cũng muốn dùng những lời lẽ này để cảm động nàng, thật sự là buồn cười. Âu Dương Noãn lạnh lùng nói: “Ô công tử, người có biết mình đang nói cái gì không?”

Tô Ngọc Lâu nhìn chăm chăm nàng, giọng điệu thập phần nghiêm túc: “Tiểu thư có lẽ không biết, phụ thân ta từ đầu tới cuối cũng chỉ có một mình mẫu thân ta. Ta cam đoan nhất định cũng sẽ đối xử với người như vậy, toàn tâm toàn ý một lòng. Ta tin rằng thứ này những gia đình môn đăng hộ đối với Âu Dương gia tuyệt đối không thể cho được!”

Hắn bước tới gần, ánh mắt như lửa lại như băng, chiếu ra cuồn cuộn cảm xúc trong lòng hắn: “Gả vào nhà công hầu, tất nhiên là môn đăng hộ đối, phu vinh thê quý. Nhưng người có biết mình sẽ phải sống qua những ngày tháng như thế nào không? Trượng phu của người sẽ nạp thiếp, ngay cả khi hắn không muốn thì những quy củ cùng lợi ích cũng buộc hắn phải làm như vậy!”

Hắn thờ dài rồi lại nói tiếp: “Âu Dương Noãn, ta biết người khác với những tiểu thư quý tộc kia. Người nguyện ý trải qua những ngày tháng tranh đấu không ngớt này sao?”

Vợ chồng hòa thuận, ân ái đến đầu bạc. Tô Ngọc Lâu biết là mọi nữ tử trong thiên hạ trong lòng đều muốn nhưng lại không dám nói yêu cầu này ra ngoài miệng. Bởi vì các nàng một khi đề xuất sẽ bị người ta nói là đàn bà đánh đá, phạm vào đại kỵ.

Nếu đổi lại là những người khác nói với Âu Dương Noãn những lời này, nàng ngay cả không mấy tin nhưng cũng sẽ động tâm. Nhưng cố tình lại là hắn.

Kiếp trước hắn dùng hứa hẹn như vậy để lấy lòng nàng, lừa gạt nàng, khiến nàng nghĩ hắn nhất định sẽ tuân thủ lời hứa, cả đời trân trọng nàng.

Thử nghĩ mà xem, nếu một nam tử thực sự có thể cả đời không nạp thiếp, cùng thê tử ân ái đến già chẳng phải so với vinh hoa phú quý sẽ càng khiến người ta động tâm hơn sao?

Nhất là.....đối với một nữ tử đơn thuần. Nhưng mà năm đó Âu Dương Noãn thật không ngờ, Tô Ngọc Lâu quả thật không hề nạp thiếp mà trực tiếp muốn đổi thê, còn muốn bức chết nàng.

Nghĩ đến đây, Âu Dương Noãn thu liễm sự chán ghét trong mắt, thản nhiên nhìn hắn: “Tô công tử, những lời này người không nên nói với ta. Mà có nói cũng không có ích gì, hôn sự của ta đều không phải do ta làm chủ. Hy vọng người hiểu được điểm này, không cần lại làm những điều vô ích!”

”Người không tin ta?” Tô Ngọc Lâu ngẩn ra, sắc mặt trắng bệch.

“Không! Người có làm được hay không thì không có quan hệ gì đến ta!” Âu Dương Noãn nhìn thẳng hắn, gần từng tiếng nói.

“Người...!”

Tô Ngọc Lâu hít sâu một hơi, sắc mặt âm trầm dọa người, hắn lạnh lùng nói: “Âu Dương Noãn, ta không nghĩ rằng người lại là nữ tử thực dụng như vậy!”

Vốn trong mắt Tô Ngọc Lâu không chút do dự tin tưởng lời nói dối của hắn, hạ thấp lấy cầu cùng hắn cộng khổ uyên minh chính là lương thiện. Còn cự tuyệt yêu cầu của hắn thì chính là nữ tử trực lợi. Đúng là đáng buồn cười!

”Âu Dương Noãn, ta sắp tham gia khoa cử lần này. Đến lúc đó ta sẽ cho người hiểu được, người có bao nhiêu sai lầm!”

Tô Ngọc Lâu dù sao cũng là một nam nhân có lòng tự trọng rất mạnh, hắn lại không thể chịu đựng được ánh mắt lạnh nhạt của Âu Dương Noãn. Hắn xoay người, nhanh chóng rời đi.

Khoa cử sao? Âu Dương Noãn cười nhẹ nhìn bóng dáng hung hăng rời đi của hắn. Hóa ra hắn lại có chủ ý như vậy!

Đáng tiếc Âu Dương gia cũng không phải là Tri phủ trong kịch, Âu

Dương Noãn nàng cũng không phải là thiên kim Tri Phủ có mối tình thắm thiết với thư sinh. Càng đừng nói đến Tô gia căn cơ còn thấp, cho dù hắc đầu Trạng Nguyên thì thế nào?

“Xem ra, vị Tô công tử này cũng là người theo đuổi nàng?”

Chương 195: Nhị tiểu thư phục khởi (2)

Phía sau đột nhiên truyền đến một thanh âm lạnh lùng, Âu Dương Noãn quay đầu liền thấy Tiểu Thiên Diệp đang đứng phía sau.

Biểu tình hắn lúc này có chút âm trầm, nhìn thấy Âu Dương Noãn quay đầu thì khẽ cười: “Hắn đang muốn nhân kỳ khoa cử này mà thoát khỏi thân phận con thương nhân?”

Ngữ khí Âu Dương Noãn lạnh nhạt: “Tô công tử văn thái phong lưu, muốn đỗ Trạng Nguyên thì cũng không có gì khó!”

Tiểu Thiên Diệp như bị khiêu khích, còn thật sự nghiêm túc quan sát vẻ mặt Âu Dương Noãn. Ánh dương chiếu lên khuôn mặt nàng mang theo một loại sắc thái kỳ dị khiến hắn nhất thời không phân biệt được lời này rốt cuộc là khen ngợi hay vẫn là châm chọc.

Chỉ là...vừa rồi nhìn thấy nàng cùng Tô Ngọc Lâu sánh vai đứng, tựa hồ như muốn nói gì đó. Hắn không khống chế được sắc mặt thanh hàn, nhanh mím môi, nhíu mày.

Ý nghĩ kia tựa hồ như dây kết muốn phủ lên hô hấp cùng nhịp tim hắn, một khắc kia hắn nghĩ thiếu chút nữa bệnh cũ lại tái phát.

Khi hắn đang lo lắng không thôi cho nàng thì nàng lại ở đây cùng nam nhân khác nói nói cười cười, bộ dáng rất thoải mái. Cho nên hắn không tiến lên, chỉ đứng sau quan sát.

Cũng may Âu Dương Noãn nói chuyện với Tô Ngọc Lâu so với khi

nói chuyện với hắn còn muốn lạnh lùng hơn mười phần, nếu không hắn đã không thể cam đoan Tô Ngọc Lâu hôm nay có thể an toàn rời đi!

“Thế tử cũng biết lần này quan chủ khảo là ai sao?” Âu Dương Noãn tựa hồ như lơ đãng hỏi.

“Là Trương Tứ Duy....”

Lời vừa nói ra Tiểu Thiên Diệp đột nhiên ý thức được cái gì, giọng điệu lạnh thêm vài phần: “Người này nhiều lần đảm nhiệm biên tu, hàn lâm học sĩ, lại bộ thị lang, lễ bộ, lại bộ thượng thư. Hiện tại là Đại học sĩ, quan trọng nhất là hắn xuất thân từ thương gia buôn muối!”

“Chính vì như thế, nói vậy Đại học sĩ đối với Tô công tử càng thêm vài phần thiện cảm. Cứ như vậy phần thắng của hắn tự nhiên sẽ hơn người khác ba phần!” Âu Dương Noãn nói như vậy, trên mặt mang theo tươi cười thản nhiên.

Tiểu Thiên Diệp nhìn nàng chăm chăm, sáng giọng nói: “Trừ bỏ bộ mặt gạt người kia, ta không nhìn ra hắn có chỗ nào hơn người!”

Hắn tự tự toàn tâm, trong giọng nói có sự ghen tuông không thềm che dấu.

Âu Dương Noãn định thần mỉm cười: "Thế tử, Tô công tử này cũng không chỉ có khuôn mặt mà thôi. Hắn còn được xưng danh là Giang Nam đại tài tử. Điểm này, Thế tử còn chưa biết sao?"

Nghe nàng khen Tô Ngọc Lâu như vậy, biểu tình của Tiểu Thiên Diệp càng thêm khó coi. Trong mắt hàn ý lạnh lùng lướt qua, có chút hờn giận nói: “Sao vậy? Nàng rất hiểu hắn sao?”

Âu Dương Noãn nhin cười, còn nghiêm túc nói: “Điều này sớm đã lan truyền khắp nẻo trong kinh đô, chỉ cần lưu tâm một chút liền biết. Thế tử ngài mắt cao hơn đầu, tất nhiên sẽ không để một con thương nhân vào trong mắt. Lại nói, từ xưa anh hùng nhiều đau khổ, cho tới bây giờ hoàn khổ thiếu vĩ nam. Đừng nói đến Đại học sĩ, ngay cả Đại đô đốc Vương Hiền cũng xuất thân từ gia đình thương nhân, đều là thông qua thi cử để làm quan. Làm sao Thế tử chắc chắn Tô công tử sẽ không là Vương đô đốc thứ hai?”

Tiểu Thiên Diệp nhìn qua nàng, trong đôi mắt Âu Dương Noãn cất giấu đầm nước trong suốt. Nàng nở nụ cười, Tiểu Thiên Diệp cũng mỉm cười, nói: “Nàng cũng biết, khả năng của Vương Hiền không phải người tầm thường có thể sánh được. Tô Ngọc Lâu thì tính là gì? Cũng dám so sánh sao?”

Âu Dương Noãn lắc đầu: "Ta nói chỉ là có khả năng thôi. Dù sao Tô công tử...."

Tiểu Thiên Diệp lạnh mặt, trầm giọng nói: “Được rồi! Đừng ở trước mặt ta nhắc tới người không có tên tự. Ta không thích!”

Nháy mắt đó Âu Dương Noãn đã nhìn ra trong mắt Tiểu Thiên Diệp cảm xúc chán ghét mãnh liệt.

Nàng rũ mắt xuống, khẽ cười. Tô Ngọc Lâu! Chỉ sợ ngươi lần này tham gia khoa cử, đường đi có chút không thông thuận rồi!

Có một số việc, không cần tự mình động thủ cũng có được hiệu quả tốt nhất, sao lại không làm chứ?

Tiểu Thiên Diệp nhìn nàng, không muốn tiếp tục đề tài này nữa, ngược lại nói: “Vừa rồi vì sao đột nhiên nàng lại chạy đi?”

Tô Ngọc Lâu hỏi nàng có phải sợ hãi hay không, nhưng Tiểu Thiên Diệp lại hỏi nàng vì sao đột nhiên lại chạy đi. Nghe thì không có gì khác biệt mấy nhưng bản chất lại khác nhau, ít ra Tiểu Thiên Diệp còn biết nàng không phải xuất phát từ sợ hãi.

Âu Dương Noãn vẫn mỉm cười như trước, thản nhiên nói: “Uyên ương chức trụ dực song phi. Cuối cùng lại không thể bay, ngược lại còn rơi vào kết cục hồng nhan bạc mệnh....Ta chỉ là có chút cảm thán mà thôi!”

(Uyên ương chức trụ dực song phi: đây là một câu thơ trong bài Tứ trưng cơ, có nghĩa là uyên ương dật cánh muốn cùng bay)

“Chẳng qua là đặt lòng tin vào người không phải của mình mà thôi. Còn nữa, bản thân nàng ta cũng tham lam, nếu như nàng ta chỉ cầu vợ chồng ân ái không cầu phu thê phú quý thì có lẽ hôm nay trượng phu tuy không phải là Thám hoa lang nhưng vẫn còn ân ái bên cạnh. Cũng không đến mức phải lưu lạc đến bước đường này!” Tiểu Thiên Diệp lạnh nhạt nói.

Trong mắt Âu Dương Noãn phủ một tầng sương lạnh, nàng chậm rãi nói: “Làm việc thiện chưa chắc có thể được chết già. Không biết khi đứng trên thành cao kia, nàng ta có hối hận hay không? Cho nên Kinh Phật mới nói ‘Nhất thiết ân ái hội, vô thường nan đắc cửu. Sinh thể đa ưu sự, mệnh nguy vu thần lộ. Do ái cố sinh ưu, do ái cố sinh bố. Nhược ly vu ái giả, vô ưu hựu vô bố’. Quả thực là như thế!”

(Dịch nghĩa: Mọi ân oán đời này. Đều vô thường chóng phai. Cõi thế nhiều khổ não. Đời người như sương mai. Do yêu sinh sợ hãi. Do yêu sinh ưu phiền. Kẻ nào lìa chữ ái. Tâm mới được an nhiên)

Ngay một khắc đó, Tiểu Thiên Diệp đột nhiên hiểu được ý tứ của nàng. Đây là nàng đang cự tuyệt hẳn, tuy rằng uyển chuyển nhẹ

nhàng nhưng hấn lại nghe rất rõ ràng.

Cùng lúc đó hấn như nghe thấy tim mình như bị rách, ngay sau đó hấn dường như cảm nhận được máu đang từ từ chảy ra. Máu trong tim hấn.

Hấn mang Âu Dương Noãn trở về, suốt đường đi đều trầm mặc. Nhìn nàng bước lên xe ngựa Âu Dương gia, rồi nhìn nàng buông mình xe xuống.

Âu Dương Noãn thủy chung vẫn không nói một câu, tựa hồ như thật sự mất hết hứng thú, bao gồm cả những việc hôm nay mà hấn cố gắng làm.

Tiểu Thiên Diệp đứng bên ngoài, chậm rãi gần từng tiếng nói: “Âu Dương Noãn, nàng muốn ta chết tâm? Tuyệt đối không có khả năng đó!”

Nói xong hấn liền quay đầu ngựa, nghênh ngang rời đi.

Xương Bồ lú lười nói: "Vị Thế tử này, cũng quá bá đạo a! Đúng là quá đáng, làm sao hấn có thể vô lễ như vậy? Tiểu thư, ngài trăm ngàn lần không cần để ý đến hấn!"

Hồng Ngọc lo lắng nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Âu Dương Noãn: "Tiểu thư...."

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu, hơi hơi nhắm mắt nói: “Đi thôi!”

Âu Dương Noãn vào xe ngựa đã đổi lại y phục. Quay về Âu Dương phủ điều đầu tiên nàng làm là tới Thọ an đường thỉnh an Lý thị.

Vừa vào viện lại thấy Ngọc Mai đi đến, sắc mặt tựa hồ có chút kỳ

quái.

Hồng Ngọc nhỏ giọng hỏi Ngọc Mai: “Sao vậy?”

Ngọc Mai ghé vào tai nhẹ giọng nói mấy câu, Hồng Ngọc lập tức ngây ngẩn cả người: “Thật sao?”

Ngọc Mai gật gật đầu, Hồng Ngọc lập tức bước nhanh đến bên cạnh Âu Dương Noãn: “Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư đến!”

Âu Dương Khả? Từ khi Lâm thị bị cấm túc, nàng ta thế nhưng một lần cũng không ló mặt tới Thọ an đường.

Âu Dương Noãn mơ hồ cảm thấy có chút vấn đề nhưng trên mặt vẫn hết sức bình thản, nói: “Đi vào trước đã!”

Ngọc Mai cúi người, cung kính thay nàng xốc màn. Âu Dương Noãn bước vào liền thấy Âu Dương Khả đang quỳ trước mặt Lý thị thút thít khóc.

Lúc này Lý thị nhìn thấy Âu Dương Noãn, trên mặt nhất thời hiện vẻ tươi cười: “Noãn Nhi trở lại rồi sao! Mau đến xem muội muội con, nó muốn bồi tội nên quỳ ở trong này không chịu đứng lên! Con mau khuyên nhủ nó đi!”

Âu Dương Khả mặc y phục mộc mạc màu hồng nhạt, trên đầu chỉ có hai cây trâm nhỏ, mặt mày bi thương, trang dung đơn giản. So với Nhị tiểu thư Âu Dương gia diễm lệ ngày xưa như là hai người khác biệt.

Âu Dương Noãn khẽ cười nói: "Muội muội làm sao vậy? Sao lại quỳ ở đây? Mau đứng lên đi!"

Âu Dương Khả nhìn Âu Dương Noãn, khóc lóc nói: “Tỷ tỷ, trước đây đều do muội không đúng, là do ta còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, chộc giận tổ mẫu cùng phụ thân. Lại còn càn quấy, khắp nơi gây chuyện với tỷ tỷ. Bây giờ muội đã biết mình sai rồi, cầu tỷ tỷ đại nhân đại lượng tha thứ cho Khả Nhi!”

“Muội muội sao lại nói những lời này? Giữa thân nhân thì làm gì có cừu hận!”

Trong lòng Âu Dương Noãn lạnh lẽo, tươi cười trên mặt lại càng thâm thiết: “Có gì thì đứng lên rồi nói!”

Nói xong liền bước lên nâng Âu Dương Khả dậy.

Âu Dương Khả vẫn quỳ trên mặt đất không chịu đứng lên, ngẩng mặt lên như hoa lê trong mưa, đáng thương quay đầu nhìn Lý thị: “Tổ mẫu, tất cả đều là do Khả Nhi không tốt. Khả Nhi đã làm người thất vọng, về sau con không dám như vậy nữa!”

Lại quay thân, dập đầu trước Âu Dương Noãn: “Tỷ tỷ, trước kia tất cả đều là lỗi của muội. Muội sai rồi, mong tỷ tỷ đừng so đo!”

Âu Dương Noãn nâng mắt lên nhìn Lý di nương đang đứng một bên xem kịch, lại cười nói: “Di nương, còn không mau giúp ta nâng muội muội dậy. Một mình ta không đủ sức, muội muội thân mình lại không tốt, sao có thể quỳ lâu được?”

Lý Nguyệt Nga sừng sốt, lập tức tươi cười muốn đi lên nâng Âu Dương Khả nhưng lại bị một bàn tay ngăn cản: “Làm sao dám phiền Di nương, để nô tỳ đến là được!”

Nói xong, nữ nhân này liền nâng Âu Dương Khả lên, Âu Dương Khả tin cậy ngã vào người đối phương. Khóc đến muốn ngất đi, bộ dáng

hối hận đến cực điểm.

Ánh mắt Âu Dương Noãn liền rơi lên người phụ nhân đột nhiên xuất hiện này, tươi cười lạnh lùng nói: “Nhuế mama, ngươi đã trở lại!”

Phụ nhân được gọi Nhuế mama kia thoát nhìn mới hơn ba mươi tuổi, vẫn còn trẻ tuổi quyến rũ. Đôi mắt sáng ngời, cái mũi thẳng, môi đỏ, miệng rộng, nhìn qua rất quyết đoán.

Bà ta đem Âu Dương Khả giao cho Hạ Tuyết bên cạnh dìu lấy rồi lập tức quỳ rạp xuống đất, dập đầu nói: “Dạ phải! Nô tỳ bái kiến Lão thái thái, Đại tiểu thư!”

Âu Dương Noãn nhìn Âu Dương Khả, cười nói: “Khả Nhi, ta nhớ Nhuế mama ba năm trước đã hồi hương rồi mà...”

Âu Dương Khả sửng sốt, tựa hồ có chút không yên nói: “Tỷ tỷ, vốn nha đầu Thu Nguyệt cùng Đông Hà bên cạnh ta đều lần lượt phạm sai lầm, hiện tại bên cạnh ta chỉ còn Hạ Tuyết cùng mấy tiểu nha đầu không hiểu chuyện. Cho nên ta mới muốn Nhuế mama trở lại, mama là vú nuôi của ta, theo ta từ nhỏ!”

Nói xong nhìn Lý thị cầu xin: “Tổ mẫu....Xin người đừng đuổi Nhuế mama đi!” Toàn bộ là một bộ dáng lo lắng.

Lý thị nhìn Âu Dương Khả, thản nhiên nói: "Nhuế mama làm việc thỏa đáng. Nếu như nàng đồng ý tới hầu hạ ngươi, ta cũng yên tâm. Được rồi, ngươi hôm nay cũng mệt rồi, mau về đi!”

Nói xong liền vẫy vẫy tay, một bộ dáng không muốn nhiều lời.

Âu Dương Khả mắt nước mắt lưng tròng dẫn Nhuế mama cáo từ. Âu Dương Noãn nhìn bóng dáng đối phương liền lâm vào trầm tư.

Âu Dương Khả hôm nay xuất hiện là vì đem Nhuế mama sớm đã trở về quê lưu lại, hay vẫn là diễn xuất để được Lý thị tín nhiệm?

Còn có Lý thị, rõ ràng đã từ bỏ Âu Dương Khả, hiện tại vì sao lại tổn tâm tư trên người nàng ta? Trong đó rốt cuộc là có duyên cớ gì?

Hoặc là nói Âu Dương Khả lựa chọn thời cơ như hôm nay để diễn trò, có thực sự khiến Lý thị thương cảm hay không?....Liên tiếp các câu hỏi thoáng hiện trong đầu Âu Dương Noãn.

Lý di nương nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn, ôn nhu nói: “Lão thái thái, ta có một câu không biết có nên nói hay không?”

Lý thị cười nói: “Sao vậy? Người với ta có cái gì là không thể nói đâu!”

Lý di nương lộ vẻ mặt lo lắng: “Lão thái thái, cái tính tình kia của Nhị tiểu thư...không biết còn gây là loại chuyện gì? Ngài dễ dàng tha thứ cho nàng như vậy, sau này có thể....”

Lý thị nghiêm nghị nói: “Người sao có thể nói vậy? Nàng vẫn chỉ là một đứa nhỏ, ban đầu chỉ là vì có một mẫu thân hồ đồ. Hiện tại nàng cũng đã biết sai lầm, cũng không đi theo mẫu thân gây chuyện nữa. Nguyệt Nga, người là trưởng bối của nàng, càng phải nên biết bao dung mới đúng, sao lại cứ giữ mãi chuyện trước kia làm gì? Noãn Nhi, con nói xem có đúng không?”

Lý thị gắt gao nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn, tựa hồ muốn tìm dấu vết gì đó.

Ngữ khí Âu Dương Noãn hoà hoãn: “Tổ mẫu nói phải. Biết sai có thể sửa là chuyện tốt. Muội muội tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, làm

sai chút chuyện là điều không thể tránh được. Chỉ cần muội ấy nhận sai là được. Còn nữa, Tổ mẫu cũng đã tha thứ cho Khả Nhi, chúng ta còn có cái gì không thể tha thứ chứ?”

Chương 196: Nhị tiểu thư phục khởi (3)

Trong mắt Lý thị hiện lên vẻ thất vọng, lại gật gật đầu, trên mặt lộ vẻ khen ngợi: “Noãn Nhi nói đúng, nên như thế!”

Lý di nương còn chưa từ bỏ ý định, lại nhìn thấy Lý thị hơi hơi khép mắt lại, tựa hồ như thật sự mệt mỏi. Lý di nương không dám nói nữa, đành cùng Âu Dương Noãn lui ra ngoài.

Đi ra Thọ an đường, Lý di nương nhìn thần sắc đoan trang của Âu Dương Noãn, thật cẩn thận nói: “Nhị tiểu thư thật đúng là lợi hại. Ở trước mặt Lão thái thái quý khi vừa đến giờ Ngọ liền đổi được sự tha thứ. Nghe nói Nhuế mama xưa nay là người tháo vát thông minh, không biết lúc này đây trở về tính kế gì? Đại tiểu thư, ngài trăm ngàn lần phải để tâm mới được!”

Âu Dương Noãn nghe vậy thì nhíu mày: “Nhuế mama vốn là vú nuôi của muội muội, quan hệ vô cùng tốt. Nếu không phải lúc trước trượng phu đột nhiên mất đi, bà ta cũng sẽ không chạy về quê giữ đạo. Nay trở lại cũng là chuyện đương nhiên. Lý di nương, nếu tổ mẫu đã muốn mở lòng, chuyện này chính là ván đã đóng thuyền, di nương làm gì phải nghĩ nhiều chứ?”

Lý di nương cười nói theo: “Đại tiểu thư, ta cũng là vì ngài mà suy nghĩ a! Ngài ngẫm lại xem, từ khi phu nhân bị cấm túc Nhị tiểu thư cũng hận thấu ngài. Theo tính cách nàng thì tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ. Hôm nay nàng cúi đầu khóc sụt sùi, nếu là thành tâm ăn năn thì thực tốt. Nếu không phải như vậy, chỉ sợ bên trong có ý đồ....”

Âu Dương Noãn tựa tiểu phi tiểu nhìn đối phương: “Oh, di nương cảm thấy như thế sao?”

“Tất nhiên rồi. Đại tiểu thư có điều không biết, sáng nay khi ngài vừa xuất môn dâng hương. Chân trước vừa đi, sau lưng Nhị tiểu thư đã liền tới quỳ trước cửa Thọ an đường. Lão thái thái lúc đầu còn không chịu gặp, nàng liền quỳ không chịu đứng dậy. Kêu một cái nước mắt liền rơi như mưa, cùng phu nhân đúng là không giống. Khóc rất thương tâm, Lão thái thái nhìn thật sự đáng thương nên mới cho vào cửa. Ta thấy thời gian cũng thật đúng lúc, dường như được tính toán rất kỹ!”

Lý Nguyệt Nga nói mấy câu, thấy Âu Dương Noãn không đáp liền lại nói: “Đại tiểu thư, ta vào cửa muộn, lại e ngại thân phận nên không tốt để quản nhiều. Tiểu thư xem chuyện này rất lạ!”

Âu Dương Noãn vuốt vuốt tóc không đáp, sau đó chỉ cười nói: “Di nương vất vả rồi!”

Nói xong quay lại phân phó Hồng Ngọc: “Đem sớ châu phật hôm nay chúng ta cầu được ở Trữ quốc am mang lại đây cho di nương!”

Lý di nương sững sốt, lại nghe Âu Dương Noãn cười nói: “Châu phật này là do đại sư niệm, nghe nói thập phần linh nghiệm. Ta cố ý cầu cho di nương sớm sinh quý tử!”

Lý Nguyệt Nga cười nói: “Cái này làm sao dám! Thật sự đa tạ Đại tiểu thư!”

Âu Dương Noãn nghiêm túc nhìn đối phương: “Muội muội tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện. Nhứt mama lại vừa trở về, Lê Hương viện còn phải làm phiền di nương tốn ít tâm tư!”

Lý di nương nghe, nhất thời hiểu ý, trên mặt lại bất động thanh sắc. Hai người nói thêm vài câu nhàn thoai rồi mới xoay người rời đi.

Hồng Ngọc nhìn hết thấy, lo lắng nói: “Đại tiểu thư, không biết lần này có phải Nhị tiểu thư thật tâm sửa đổi hay không?”

Trên mặt Âu Dương Noãn hiện lên vẻ giễu cợt: “Nàng? Chỉ sợ giang sơn dễ đổi, cái nết đánh chết không chữa!”

“Lão thái thái cũng quá rộng lượng rồi, như vậy liền tha thứ cho Nhị tiểu thư. Chẳng phải là tự tìm phiền toái sao?” Hồng Ngọc nhú mày, Xương Bò bên cạnh gật đầu như gà mổ thóc.

Âu Dương Noãn nhìn Thọ an đường, ngữ điệu ôn tĩnh nhưng không dấu được lãnh ý: “Đến ngươi còn hiểu được, chẳng lẽ tổ mẫu còn không rõ sao?”

Bên trong chuyện này, Âu Dương Khả diễn một vở tuồng hối hận, nhưng muốn làm vậy thì Lý thị cũng phải đồng ý xem nàng ta diễn mới được. Vấn đề quan trọng là Lý thị làm vậy là có mục đích gì? Đến tột cùng là vì sao?

Thời gian dùng bữa tối, ngoài ý muốn Âu Dương Khả lại xuất hiện trong đại sảnh. Thay y phục ở nhà màu lam nhạt, vẫn là bộ dạng trắng trong thuần khiết, đôi mắt hồng hồng. Một mặt gần như là khiếp sợ, sợ người khác ghét bỏ, mười phần là điềm đạm đáng yêu.

Âu Dương Tước nhìn nàng ta, sắc mặt chậm rãi thay đổi, hẩn quay đầu nhìn Âu Dương Noãn, liền thấy tỷ tỷ đang mỉm cười đứng lên: “Muội muội mau qua đây!”

"Phụ thân, con muốn hầu hạ người cùng tổ mẫu dùng cơm!"

Âu Dương Khả chỉ mỉm cười nhìn Âu Dương Noãn. Lập tức nhìn Âu Dương Trì đang ngồi trên vị trí chính vị, trong mắt toát ra càng nhiều kinh hoàng giống như chấn kinh miễn tử, lại có vẻ luống cuống không biết phải nên làm gì lúc này.

Âu Dương Trì sừng sốt, lập tức nhìn về phía Lý thị. Lý thị tươi cười, nói: “Nếu đều đã đến đây thì liền cùng nhau ăn đi!” Nói xong liền cầm đũa.

Nếu Lý thị đã lên tiếng thì Âu Dương Trì cũng liền gật đầu nói: “Ngồi xuống đi!”

Âu Dương Khả rất khiêm tốn ngồi ở vị trí thấp nhất, thần sắc bất an không yên. Lúc nào cũng nhìn sắc mặt Lý thị cùng Âu Dương Trì, lại không quên tươi cười lấy lòng tỷ đệ Âu Dương Noãn.

Âu Dương Khả điềm đạm đáng yêu như vậy quả thực khác xa với bộ dáng kiêu ngạo ương ngạnh trước đây. Âu Dương Tước không tự chủ được mà nhướn mày.

Âu Dương Noãn thay Âu Dương Khả gấp một miếng cá Bát Bảo, ôn nhu nói: “Muội muội, ăn nhiều một chút!”

Đây là món mà Âu Dương Khả ghét nhất, nếu là ngày xưa nhất định sẽ không thềm chạm vào.

Nhưng hiện tại Âu Dương Khả lại cười gấp miếng cá cho vào miệng, tươi cười ngọt ngào: “Đa tạ tỷ tỷ!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, ánh mắt thuận thế nhìn Nhuế mama phía sau. Lại thấy đối phương một mực cúi đầu, mắt nhìn mũi thì không khỏi hơi hơi lộ ra tia cười lạnh.

Âu Dương Trì nhìn tỷ muội các nàng hòa thuận thì gật gật đầu nói: “Thế này mới đúng. Khả Nhi, trước đây ngươi thực sự là không hiểu chuyện, hiện tại biết sai rồi?”

“Nữ nhi biết sai rồi! Sau này sẽ không dám tái phạm nữa!”

Âu Dương Khả ghen ngào đứng lên, đôi mắt to hồng hồng, bên trong toàn là nước. Cũng là bộ dáng không dám khóc, ngược lại càng khiến người ta thêm không nỡ. Đầu vai gầy yếu hơi run run: “Xin phụ thân tha thứ cho con!”

Âu Dương Trì hừ lạnh một tiếng, vừa muốn nói chuyện thì nghe Lý thị cười nói: “Nhìn người kia, ăn cơm thì hãy vui vẻ mà ăn. Giáo huấn nữ nhi thì đến nơi khác!”

Nói như vậy tức là đã thay Âu Dương Khả giải vây, lại làm Âu Dương Trì hiểu được thái độ của mình. Quả nhiên Âu Dương Trì thản nhiên nói: “Nếu Lão thái thái đã lên tiếng những chuyện trước kia sẽ không nhắc đến nữa. Ngươi từ nay về sau phải biết sai mà sửa!”

Từ đầu tới cuối Âu Dương Noãn đều tươi cười ôn nhu nhìn Âu Dương Khả.

Còn Lý Nguyệt Nga cùng Vương Kiều Hạnh thì lại nhìn chăm chăm Âu Dương Khả như người xa lạ, ánh mắt mườì phần kinh ngạc.

Sau khi dùng cơm xong, mọi người đều tự trở về. Âu Dương Tước lôi kéo Âu Dương Noãn tựa hồ như muốn nói gì đó.

Âu Dương Noãn lại không giải thích với hắn cái gì, bởi vì nàng biết có một số việc chung quy phải chính hắn lĩnh ngộ ra mới tốt. Nếu bữa cơm hôm nay hắn cái gì cũng không nhìn ra được thì nàng có

nói thêm gì cũng vô dụng.

Tối đến Âu Dương Khả tới Noãn các bái phòng.

Âu Dương Noãn sai người dâng trà, ôn nhu hỏi: “Muội muội tới tìm ta là có chuyện gì?”

“Khả Nhi tới thỉnh tội với tỷ tỷ!” Nói xong, Âu Dương Khả liền hướng Âu Dương Noãn quỳ xuống, dập mạnh đầu.

“Đã nói không trách muội muội, sao đang êm đang đẹp lại như vậy?”

Âu Dương Noãn lập tức nâng Âu Dương Khả dậy. Nhưng nàng ta cũng không chịu, mạnh mẽ dập đầu ba lần mới miễn cưỡng đứng dậy ngồi lên ghế gỗ cây tử đàn hoa văn lưu vân. Lại vẫn là bộ dáng khốc lóc không ngừng.

Phương mama một bên nhìn thần sắc kia của Âu Dương Khả, trong lòng thập phần chán ghét nhưng lại chỉ có thể cười nói: “Nhị tiểu thư trăm ngàn lần đừng khóc nữa. Nếu từ trong này khóc sưng mắt chạy ra ngoài, người nào không biết còn tưởng Đại tiểu thư khi dễ ngài a!”

Nhuế mama cười nói: “Phương mama quá lời rồi. Chẳng qua chỉ là tình cảm tỷ muội tốt mà thôi. Người khác cho dù thấy cũng sẽ không nói huyên thuyên, Âu Dương gia cũng không có loại hạ nhân không hiểu chuyện như vậy!”

Phương mẹ sừng sốt, nghiêm túc đánh giá Nhuế mama, thấy đối phương đang mỉm cười nhìn mình thì nhất thời lâm vào trầm mặc.

Âu Dương Khả nức nở nói: “Mấy ngày nay Khả Nhi luôn suy nghĩ, trước đây là do bản thân quá mức tùy hứng làm bậy, thế nhưng lại dám nói những lời bất kính với tỷ tỷ. Hiện tại nhớ đến thập phần hối

hận, cũng may tỷ tỷ khoan dung độ lượng, có thể tha thứ cho muội muội. Bằng không trong lòng ta từ nay cũng không được an bình!”

Âu Dương Noãn nhìn đối phương một cái rồi cười nói: “Muội muội chẳng qua là thiên tính thẳng thắn mà thôi, sao có thể nói là tùy hứng làm vậy?”

Lời của nàng khiến Âu Dương Khả thực kích động, nàng ta đỏ mặt, vội vàng nói: “Muội muội ở Lê Hương viện suy nghĩ lâu như vậy, miệng lưỡi cũng trở nên vụng về, ngay cả nói cũng không xong. Chỉ mong tỷ tỷ đừng ghét bỏ ta, dạy bảo ta nhiều một chút, sau này khi gặp khách sẽ không thất lễ!”

Vẻ mặt của Âu Dương Khả giống như là đứa nhỏ nóng lòng muốn thể hiện trước mặt người lớn. Khi nói những lời này, ánh mắt vô cùng chân thành, một chút cũng không giống như đang giả bộ.

Xương Bồ nhìn chằm chằm Âu Dương Khả, thầm nghĩ quả thực ứng với câu ‘không gặp ba ngày, liền phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa’. Từ sau khi vị Nhuế mama này đến, công lực nói dối không đổi sắc của Nhị tiểu thư quả nhiên tăng cao a!

Thấy Âu Dương Noãn mỉm cười không nói, Âu Dương Khả cúi đầu: “Khả Nhi biết, nay bản thân đã tàn phế, ai cũng sẽ không thích. Ta cũng không dám có chút hy vọng xa vời, lại càng không dám cùng tỷ tỷ tranh đoạt cái gì. Chỉ hy vọng tương lai có một con đường có thể đi. Nếu còn bị cấm túc như vậy nữa, cả đời ta cũng liền bị hủy. Tỷ tỷ hãy coi như là thương hại ta, phàm có yến tiệc xã giao gì xin đừng quên ta, như vậy là đã đủ lắm rồi!” Ngữ khí vô cùng thê lương.

Âu Dương Noãn thản nhiên nhìn nàng ta, cười nói: “Chúng ta là tỷ muội, có chuyện tốt ta tất nhiên không quên người. Khả Nhi sao phải lo lắng?”

Âu Dương Khả liền liếc mắt nhìn Nhuế mama, bà ta lập tức lấy ra một bức tranh rồi cười nói: “Đại tiểu thư, đây là Nhị tiểu thư phải mất nhiều tâm tư mới tìm được, nói muốn tặng cho ngài!”

Âu Dương Noãn chỉ nhìn thoáng qua liền nhận ra bút tích của ngoại tổ phụ: “Đây là....”

Âu Dương Khả cười đến là ôn nhu: “Đây là bức tranh Lên núi đêm tuyết. Là năm đó Trấn quốc hầu ngẫu nhiên ở một chùa miếu vẽ lại, do trụ trì kia bảo quản hơn ba mươi năm nay. Nay giao lại cho tỷ tỷ, cũng coi như châu về hợp phố!”

(Châu về hợp phố: ý chỉ những thứ quý giá không mất được, trước sau gì cũng sẽ quay về với chủ của nó)

“Muội muội thật sự là đã vất vả rồi!”

Muốn tìm bức họa này không biết phải hao phí bao nhiêu tâm tư. Âu Dương Khả thế nhưng lại có thể hiểu tâm nguyện của nàng. Âu Dương Noãn khẽ mỉm cười, vuốt ve bức họa, lộ ra bộ dáng thập phần sung sướng.

Âu Dương Khả làm như thở dài một hơi nhẹ nhõm nói: “Tỷ tỷ thích là tốt rồi!”

Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo. Hồng Ngọc cùng Phương mama liếc nhìn nhau, đều thấy được trong mắt đối phương tràn đầy đề phòng.

(Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo: Vô duyên vô cớ tỏ ra ân cần thân thiết, không phải làm chuyện gian trá thì cũng là trộm cắp)

“Tỷ tỷ, nay tỷ thường qua lại với tiểu thư nhà nào? Có từng tham gia các yến hội không? Ta đã lâu không ra khỏi cửa, cũng không biết các nàng có còn nhớ ta hay không?” Âu Dương Khả nhìn thần sắc đoan trang của Âu Dương Noãn, giọng điệu có chút rụt rè.

Âu Dương Noãn vẫn thân thiết mỉm cười: “Muội muội nếu đã ra Lê Hương viện thì cũng nên ra ngoài nhiều một chút. Mọi thứ cũng giống như trước kia thôi!”

Âu Dương Khả mỉm cười, có vẻ ngại thẹn nói: “Tỷ tỷ nói phải, ta vẫn nên ra ngoài nhiều một chút!”

Âu Dương Noãn nhìn về phía chân Âu Dương Khả, lại tựa hồ như lơ đãng rời đi, ánh mắt mang theo thương tiếc, nhẹ nhàng nói: “Muội muội nghĩ thoáng là tốt rồi!”

Sắc mặt Âu Dương Khả liền trắng bệch, lập tức cúi đầu, bàn tay vò chặt khăn tay.

Lúc này ánh mắt Âu Dương Noãn nhẹ nhàng đảo qua Nhuế mama, đôi mắt mang theo lưu quang ngàn chuyển trăm hồi.

Chương 197: Võ quốc công phủ tới cửa cầu hôn

Sau khi Âu Dương Khả rời đi, Phương mama lạnh lùng nhìn bóng dáng nàng ta rồi quay đầu nói với Âu Dương Noãn: “Đại tiểu thư, theo lão nô thấy Nhị tiểu thư lần này nhất định có mục đích. Ngài trăm ngàn lần phải cẩn thận!”

Âu Dương Noãn cười nhẹ: “Là thật tâm ăn năn hay vẫn là cố lộng huyền hư, chỉ cần thử một lần thì liền rõ!”

Đôi mắt Phương mama sáng ngời, liền thấy Âu Dương Noãn vẫy vẫy tay với Xương Bồ rồi nói nhỏ mấy câu. Xương Bồ gật gật đầu, nhanh chóng rời đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Vương Kiều Hạnh liền ngăn cản Âu Dương Khả đang trên đường đến Thọ an đường.

Hôm nay Âu Dương Khả mặc y phục vàng nhạt thêu hoa mai, trên mái tóc đen nhánh là một thúc phát bạch ngọc. Toàn thân toát lên vẻ thuần khiết trong sáng, cùng với nữ tử diễm lệ ngày xưa hoàn toàn là hai người.

Kiều Hạnh cười đến hiền lành: “Nhị tiểu thư sao lại ăn mặc đậm mạc như vậy, ta đứng xa xa nhìn còn không nhận ra ngài a?”

Âu Dương Khả nhìn thoáng qua Nhuế mama bên cạnh, vội vàng cười nói: “Di nương không cần lấy ta ra đùa. Nay ta còn đang tự ngẫm, vô duyên vô cớ ăn mặc diễm lệ, làm sao còn có bộ dáng tự ngẫm lỗi lầm?”

Vương Kiều Hạnh cười cười: “Nhị tiểu thư thật sự là khiêm tốn! Ngài vốn danh chính ngôn thuận là thiên kim tiểu thư quý tộc, làm sao có thể mộc mạc như vậy? Chẳng phải sẽ khiến người ngoài chê cười sao?”

“Ta nói những lời trong lòng thôi!” Âu Dương Khả vội vàng nói.

“Ta cũng chỉ nói chơi thôi. Nhị tiểu thư không cần khẩn trương như vậy!”

Nói đến đây, Vương Kiều Hạnh lại thở dài một tiếng, trên mặt là thương tiếc vô hạn: “Tâm tư Nhị tiểu thư sao ta lại không rõ chứ?”

Nói xong còn liếc đôi mắt xinh đẹp đánh giá Âu Dương Khả: “Phu nhân bị cấm túc lâu như vậy, mẫu thân đang phải chịu khổ. Nếu đổi lại ta là Nhị tiểu thư thì cũng không có tâm tình trau chuốt. Với lại ta dù sao cũng là từ viện phu nhân ra, trong lòng còn nhớ kỹ ý tốt của phu nhân cho nên mới muốn nói với Nhị tiểu thư vài câu. Không biết ngài có chê cười ta dám xen vào chuyện của người khác?”

Âu Dương Khả nhìn đối phương, trong ánh mắt hiện lên vẻ sắc bén rồi nhanh chóng biến mất. Tươi cười nói: “Di nương muốn nói cái gì?”

Vương Kiều Hạnh bước đến gần, đè thấp âm thanh nói: “Nhị tiểu thư, đây không phải là ta muốn nói. Hiện tại thể hiện yếu thế mặc dù có tác dụng nhất thời, cũng thành công khiến Lão thái thái thương tiếc nhưng không thích hợp dùng lâu dài. Đại tiểu thư thủ đoạn độc ác, người một mặt yếu thế sẽ chỉ làm nàng ta thêm kiêu ngạo. Đến lúc đó, người dẫn đầu chịu khổ sẽ là người!”

Ánh mắt Âu Dương Khả khẽ động: “Lời này của di nương ta không

hiếu. Hiện tại ta là thật tâm ăn năn, chứ có phải cố ý yếu thế đâu?”

Vương Kiều Hạnh cười cười, ra vẻ bí hiểm, thấp giọng nói: “Nhị tiểu thư, ta xem ngươi như người một nhà, cũng vì tốt cho ngươi nên mới nói như vậy. Có chỗ nào không đúng, xin tiểu thư đừng lấy làm phiền lòng!”

Âu Dương Khả cười nói: “Di nương không cần lại vòng vo, có gì cứ việc nói thẳng!”

Vương Kiều Hạnh nhìn Nhuế mama một cái rồi nói: “Không biết Nhị tiểu thư có thể để hạ nhân lui xuống trước không?”

Âu Dương Khả không chút do dự lắc đầu: “Nhuế mama là người thân cận nhất của ta, có gì cứ nói trước mặt nàng!”

Nhuế mẹ cúi đầu, ngay từ đầu đã không nói một lời, giống như một nha hoàn đầu gối vậy.

Tươi cười trên mặt Vương Kiều Hạnh thu lại, nghiêm mặt nói: “Nếu Nhị tiểu thư đã nói thế, ta cũng xin nói thẳng. Nhị tiểu thư, nay tình cảnh của ngươi cũng không mấy khả quan. Phu nhân bị nhốt trong Phúc thụ viện chịu khổ, Lý di nương chỉ thị hạ nhân ngày ba bữa nhưng chỉ đưa cơm một bữa. Cuộc sống của phu nhân nay còn không bằng một nha đầu hạ đẳng nhất. Lão thái thái cùng lão gia đều chỉ biết Đại tiểu thư, đã vậy nàng còn có một đệ đệ tương lai kế thừa gia nghiệp để dựa dẫm. Hơn nữa bọn hạ nhân trong phủ thấy tiểu thư không có mẫu thân làm chỗ dựa, đi đứng lại bất tiện nên trong lòng đều coi thường ngươi....”

Nói tới đây, Vương Kiều Hạnh liên tục lắc đầu, tràn đầy dáng vẻ lo lắng: “Nói thật, ở trong phủ tiểu thư còn có thể trông cậy vào ai? Có chăng chỉ là bản thân mà thôi! Ngài trăm ngàn lần phải mưu tính cho

bản thân, đừng để Đại tiểu thư lấn át, bằng không chỉ sợ ngay cả đất cắm dùi cũng không có. Nếu tiểu thư nguyện ý, ta có một biện pháp có thể giúp ngài!”

Âu Dương Khả sửng sốt, trong ánh mắt lập tức toát ra thần sắc căm hận. Mối thù trong lòng thiếu chút nữa cũng nói ra miệng, Nhuế mama vừa đúng lúc cười nói: “Nghe di nương nói kìa, những lời này giống như là muốn châm ngòi bất hòa giữa các tiểu thư vậy? Đại tiểu thư là thân tỷ tỷ của Nhị tiểu thư, làm sao có thể hại nàng được? Di nương nói như vậy, ngược lại khiến cho người ta cảm thấy người dụng tâm kín đáo a!”

Vương Kiều Hạnh cười lạnh một tiếng, tiếp tục đề thấp thanh âm nói: “Nhuế mama, người đang hoài nghi ta sao? Người cũng không ngần ngại xem, trong phủ ta cùng Lý di nương như nước với lửa, Đại tiểu thư cũng không xem ta vào mắt, ta còn có thể trông cậy vào ai? Chẳng qua chỉ là muốn tìm một đồng minh mà thôi, nếu người ngay cả ta cũng không tin thì còn có thể tin cậy người nào khác?”

Nói xong trong ánh mắt hiện lên chút oán độc, thanh âm trở nên âm trầm vô cùng: “Nhị tiểu thư, người đối với Đại tiểu thư một mực cúi đầu nhưng nàng có từng tỏ vẻ gì với ngài chưa? Con người Đại tiểu thư, ngài so với ta còn hiểu hơn. Nếu nàng thật sự là người lương thiện, sao phu nhân có thể biến thành dạng này? Nếu tiểu thư vẫn một mặt giấu tài không hành động, nàng sớm muộn gì cũng ra tay. Đến lúc đó kêu trời không thấu, kêu đất chẳng hay, chẳng lẽ ngài muốn sống qua ngày tháng như vậy sao? Nếu như thế thì không bằng hợp tác với ta....”

Âu Dương Khả nghe đến nhập thần, đối với những lời của Vương Kiều Hạnh đã muốn tin ba phần.

Nhưng bỗng nhiên, Nhuế mama lại đề cao âm thanh nói: “Di nương,

ta biết người là vì tốt cho tiểu thư. Nhưng người nói những lời như vậy thật sự rất không đúng!”

Một tiếng quát chói tai như vậy khiến Vương Kiều Hạnh giật mình, nàng ta cả giận nói: “Àm ỉ cái gì? Ta chẳng qua là có ý tốt...”

Lời còn chưa nói xong, Nhuế mama đã không dấu vết đẩy Âu Dương Khả một cái. Nàng ta lập tức cả kinh, nhất thời lấy lại phản ứng, lớn tiếng nói: “Di nương, ta không biết người nói những lời này là có dụng ý gì? Nhưng ta nói cho người hay, ta tin tưởng Lão thái thái, tin tưởng tỷ tỷ. Lão thái thái tuy rằng đối với ta nghiêm khắc nhưng tất cả cũng là vì tốt cho ta. Lúc ta bị cấm túc, tất cả mọi thứ sinh hoạt hằng ngày chưa từng gián đoạn. Tỷ tỷ lại đoan trang thiện lương, biết phân biệt phải trái, tuyệt đối không phải là người tâm tư khó lường như lời người nói!”

Nói đến đây còn làm bộ như nuối tiếc: “Ta biết trước đây mình sở tác sở vi quá đáng, nay ta cũng đã biết sai, tuyệt đối không phạm sai lầm, không dám ghen tị với tỷ tỷ. Ta chỉ là muốn bọn họ tha thứ cho ta, có thể chỉ bảo ta để ta không bao giờ làm loạn nữa. Lão thái thái cùng tỷ tỷ khoan dung độ lượng như vậy, nhất định sẽ đối xử tốt với ta. Nếu di nương ở trước mặt ta còn nói bậy một lần nữa, ta sẽ trở về bẩm báo phụ thân đuổi người đi!”

Vương Kiều Hạnh tức giận đến mặt tái như gan heo, căm hận nói: “Nhị tiểu thư, ta tất cả là vì tốt cho người a!”

Đúng lúc này, Âu Dương Noãn đang đỡ Lý thị theo hành lang đi tới, phía sau còn không ít mama nha đầu.

Vương Kiều Hạnh nhìn thấy, lập tức tươi cười, hành lễ: “Thỉnh an Lão thái thái, Đại tiểu thư!”

Lý thị xưa nay thập phần chán ghét Vương di nương kiêu my này, cho nên chỉ lạnh lùng nhìn nàng ta, ánh mắt thập phần lãnh khốc.

Vương Kiều Hạnh rung mình một cái, theo bản năng nhìn về phía Âu Dương Noãn, nhìn thấy đối phương mỉm cười với mình thì không khỏi trấn định, cung kính hành lễ xong thì cáo lui.

Sắc mặt Âu Dương Khả lập tức đỏ lên, hoang mang rối loạn nói: “Lão thái thái...ta....”

Lý thị gật gật đầu, cười nói: “Tuy ta không nghe thấy Vương di nương nói gì khiến người tức giận nhưng vừa rồi lại nghe lời trong lòng người! Tổ mẫu thật sự cao hứng. Hải tử ngoan, mau tới đây!”

Nói xong lền vẫy vẫy tay với Âu Dương Khả, nàng ta lập tức nở nụ cười, chạy nhanh qua bên cạnh Lý thị, một bộ dáng vui mừng.

Âu Dương Noãn lạnh mắt nhìn, không lên tiếng. Vương Kiều Hạnh nói những lời đó, tất cả đều do nàng bày mưu.

Nhưng ngoài ý muốn nàng lại nghe Âu Dương Khả nói những lời như vậy. Những lời này cũng thật đúng lúc, giống như là biết Lý thị sẽ đến....

Ánh mắt Âu Dương Noãn dừng trên người Nhuế mama, hơi hơi nở nụ cười. Nhuế mama này, đúng là người thú vị.

Từ ngày đó, Âu Dương Khả mỗi ngày đều đến Thọ an đường thỉnh an. Cùng Lý thị nói chuyện trời ấm lạnh, nói đến ẩm thực hằng ngày, lại đến bí quyết dưỡng sinh.

Cả người ôn nhu khéo léo, giọng nói nhỏ nhẹ, cơ hồ thay đổi thành một người hoàn toàn khác.

Duy chỉ có một điểm kỳ quái, chính là Âu Dương Khả tuyệt đối không đề cập đến Lâm thị. Thậm chí ngay cả hỏi cũng không, giống như đã hoàn toàn quên đi.

Âu Dương Noãn thu hết vào mắt, cũng không thể hiện thái độ gì. Gió êm sóng lặng được hai ngày, qua hôm sau Trương mama đột nhiên đến Noãn các, vừa vào cửa liền cười nói: “Đại tiểu thư, Chu lão thái quân cùng Tam phu nhân nhà Định xa công đến. Lão thái thái bảo ngài qua đó xem!”

Âu Dương Noãn không khỏi nhú nhú mày, Định xa công phủ cùng Âu Dương gia xưa nay ít qua lại. Chu lão thái quân thân phận cao quý, có chút xem thường Lý thị, sao đột nhiên lại đến bái phỏng?

Lúc này Thọ an đường thập phần náo nhiệt, Âu Dương Noãn đứng ngoài màn chợt nghe thấy tiếng cười sang sảng của Tam phu nhân: “Lão thái quân đã sớm muốn đến bái phỏng nhưng vẫn chưa có cơ hội!”

“Đúng vậy! Quý phủ cùng chúng ta chỉ cách nhau hai dãy phố. Nên qua lại nhiều mới phải!” Lý thị cười.

Lại nghe tiếng Tam phu nhân: “Sớm nghe nói Đại tiểu thư có viết một bức trăm thọ đồ, được gọi là chân truyền của Lão trấn quốc hầu! Đây là thật chăng?”

Lý thị ha ha cười: “Đừng nghe bên ngoài đồn bậy. Tuổi Noãn Nhi còn nhỏ, làm sao có thể có bản lĩnh so sánh với Lão Hầu gia? Chẳng qua chỉ là miễn cưỡng có thể nhìn thôi!”

Lời nói khiêm tốn, nghe vào lại ẩn ẩn hàm chứa kiêu ngạo. Chu lão thái quân cười nói: “Lão thái thái khiêm tốn rồi. Các tiểu thư trong

kinh đô này, nếu chân chính luận về công dung ngôn hạnh thì đại tiểu thư quý phủ cũng là số một, số hai a!”

Lý thị đang định tiếp lời thì Ngọc Dong cười nói: “Lão thái thái, Đại tiểu thư đến!”

“Mau vào đi!” Lý thị cười đáp.

Âu Dương Noãn mỉm cười với Ngọc Dong rồi bước vào. Chu lão thái quân một thân áo choàng thêu hoa văn phúc thọ cát tường, váy màu xanh ngọc đang mỉm cười nhìn Âu Dương Noãn. Trước đây Âu Dương Noãn cũng đã từng gặp qua đối phương ở Trữ quốc am cho nên cũng không quá xa lạ.

Âu Dương Noãn hành lễ rồi nhìn Tam phu nhân dung mạo đoan trang, khí chất cao quý. Tam phu nhân mặc váy thêu hoa hồng, viền chỉ bạc. Vạt trái phải áo choàng ngoài đều thêu mẫu đơn đang nở rộ lộng lẩy, đeo khuyên tai kim thạch xanh. Phụ nhân này là phu nhân Nhị phòng Chu gia. Nói cách khác chính là thím của Chu Chỉ Quân.

Nhìn thấy Âu Dương Noãn, Tam phu nhân lập tức nở nụ cười: “Ai nha, ta vốn nghĩ rằng Chỉ Quân nhà ta đã là khó tìm trên đời này, ai ngờ Âu Dương gia còn giấu một cô nương thanh lệ như vậy trong nhà!”

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng hành lễ với Tam phu nhân, Chu lão thái quân cười nói: “Đó là do người chưa chịu nhận thức. Ta đã sớm nói với người, Đại tiểu thư Âu Dương gia nổi tiếng như thế nào!”

“Là ta kiến thức hạn hẹp a!” Nói xong Tam phu nhân tinh tế đánh giá Âu Dương Noãn, tươi cười trên mặt có vài phần ái muội, nói một câu không đầu không đuôi: “Khó trách, khó trách!”

Lời vừa nói ra Âu Dương Noãn tuy rằng vẫn đang cười, nhưng ý cười lại không chạm đến mắt.

Nàng đột nhiên ý thức được, lần bài phỏng này không hề đơn thuần. Âu Dương Noãn nhìn Lý thị, cười nói: “Tổ mẫu, ngài gọi cháu gái tới là....”

Lý thị nở nụ cười nói: “Mang tấm bình phong mấy hôm trước con thêu lại đây cho Chu thái quân xem!”

Âu Dương Noãn sững sốt rồi lập tức cười đáp: “Dạ!”

Nàng nhẹ giọng phân phó Hồng Ngọc, vừa quay đầu lại nhìn thấy Tam phu nhân tươi cười nhìn mình, trong lòng không khỏi càng thêm hoài nghi.

Một lát sau Hồng Ngọc liền mang đến tấm bình phong cao nửa thước tiến vào.

Chu lão thái quân nheo mắt nhìn, chỉ thấy bình phong có màu son vàng óng ánh, ung dung đại khí. Tam phu nhân không khỏi đứng lên, tinh tế đoán trang đánh giá bình phong.

Trên tấm bình phong là một vị thọ tinh tươi cười hiền hòa đang cầm thọ trượng, có vẻ hòa ái dễ gần. Bên trên thọ trượng còn dặt một trái đào tiên.

Kỳ lạ nhất là bức đồ thọ tinh này không phải là tranh vẽ mà là từ ba chữ ‘Phúc’, ‘Lộc’, ‘Thọ’ lấy hình thức hội họa tạo thành.

Ngay ngắn ở giữa là chữ ‘Phúc’, tiên hạc cùng mây bay bên trái chữ ‘Phúc’. Thọ tinh cầm thọ trượng bên phải chữ ‘Phúc’. Hai chữ ‘Lộc’, ‘Thọ’ giấu trong chữ ‘Phúc”, cấu tứ thập phần xảo diệu.

Tam phu nhân không tìm được mà than lên: “Lão thái quân, người xem! Trong bức họa này tiên hạc, thọ tinh, thọ trượng, đào mừng thọ một khối, thật sự là rất độc đáo!”

Chu lão thái quân nhìn, không khỏi vừa lòng gật gật đầu, cười nói: “Đúng vậy, tâm tư thật khéo!”

Chu lão thái quân thầm nghĩ trong lòng, cũng may người Trấn quốc Hầu phủ gả vào phủ Thái tử không phải là Âu Dương Noãn. Nếu không theo tài hoa của nàng, chỉ sợ Chỉ Quân phải phí rất nhiều tâm tư mới áp chế được đối phương!

Lý thị cũng không biết tâm tư Chu thái quân, chỉ cười nói: “Các người xem, các bức tranh trên bình phong này đều do Noãn Nhi tự vẽ. Còn cố ý mời sư thầy đến để chiếu họa hình dáng!”

Mọi người nháo ngôn, không khỏi càng thêm cẩn thận đáng giá. Trên các viền bình phong điêu khắc hoa sen, mẫu đơn, chim khách, hoa mai như ý cát tường lần lượt thay đổi giao nhau khiến tấm ván gỗ mỏng manh đơn điệu bao quanh bình phong trở nên rất sinh động.

Dưới chân bình phong có ba khoảng trống. Khoảng trống thứ nhất có sáu tranh vẽ, điêu khắc có hoa, hồ điệp, tường vân tinh xảo khác biệt.

Khoảng trống thứ hai có tám tranh vẽ, diện tích chỗ này không lớn nhưng lại điêu khắc mười nữ tử xinh đẹp, người hoặc thêu hoa, hoặc bắt bướm, có người lại đọc sách hoặc ngắm trăng, hình thái khác nhau, sinh động chân thật.

Khoảng trống thứ ba cũng có sáu tranh vẽ, điêu khắc sư tử, phượng hoàng, hoa cỏ khiến cả tấm bình phong trông trầm ổn mà tràn ngập

linh khí.

Tam phu nhân lại trầm trồ hết lời khen ngợi Âu Dương Noãn, nhưng Âu Dương Noãn vẫn duy trì nụ cười thản nhiên khiêm tốn. Nàng luôn cảm thấy, lúc này người Chu gia đến thực kỳ quái.

Chương 198: Võ quốc công phủ tới cửa cầu hôn (2)

Xem xong bình phong, Âu Dương Noãn cũng liền lui ra. Nàng nhìn thoáng qua Hồng Ngọc, Hồng Ngọc lập tức hiểu ý xoay người nhanh chóng rời đi.

Nhìn Âu Dương Noãn rời đi, Tam phu nhân mới cười cười: “Lão thái thái, kỳ thật hôm nay chúng ta vô sự bất đẳng tam bảo điện! Võ quốc công phủ, chắc Lão thái thái cũng biết, đó chính là nhà công hầu phú quý nhất đẳng. Phu nhân Võ quốc công nhờ cậy Lão thái quân nhà ta lo liệu cho Đại công tử bên đó một mối hôn sự. Lão thái quân nghĩ mãi, trong kinh đô này cô nương xứng đôi với Đại công tử cũng không nhiều. Cuối cùng liền nghĩ đến Đại tiểu thư nhà ngài!”

(Vô sự bất đẳng tam bảo điện: không có việc cầu thì không lên chùa tam bảo. Trong hoàn cảnh này ý nói là có chuyện nên mới đến bái phỏng)

Đại công tử Võ quốc công phủ? Nói vậy chính là Trần Cảnh Duệ.

Lý thị vừa nghe đến Võ quốc công phủ thì trong đầu liền nhảy dựng lên. Từ sau chuyện của Trần Lan Hình, bà vẫn luôn ngầm đề phòng Võ quốc công phủ này, sợ người ta trút giận lên đầu Âu Dương gia.

Chỉ là Lý thị ngàn tính vạn tính cũng không ngờ rằng Trần gia sẽ thay Trần Cảnh Duệ nhắc tới chuyện kết thân.

Nghĩ như vậy nhưng Lý thị vẫn mỉm cười: “Tam phu nhân đang nói đùa sao? Ta nghe nói, Trần gia đại công tử đã có vị hôn thê a!”

Chu lão thái quân vẫn còn thông thả uống trà, Tam phu nhân tựa hồ như đã sớm có chuẩn bị, cười nói: “Lão thái thái nói phải! Ta cũng không dám gạt ngài, đúng là đại công tử xác thực đã định việc hôn nhân, chính là tiểu thư Nam an công phủ. Đáng tiếc vị tiểu thư này phúc khí quá mỏng, bị bệnh nhiều năm vẫn không thuyên giảm, chung quy cũng không qua khỏi. Haizzz, lại phiền hà đến đại công tử. Lẽ ra dựa vào điều kiện của hần, tuyệt đối đến tuổi này rồi mà lại chưa cưới vợ. Tất cả duyên cớ cũng là vì vị Từ tiểu thư này, không đâu lãng phí thời gian!”

Lý thị thần sắc phức tạp nhìn Tam phu nhân, do dự một lát rồi mới chậm rãi nói: “Chuyện này là ý của phu nhân Võ quốc công sao?”

Tam phu nhân cười nói: “Đó là tất nhiên. Phu nhân Võ quốc công nói là vô tình nhìn thấy Âu Dương tiểu thư. Thấy nàng ôn nhu đáng yêu, tài mạo lại càng song toàn liền động tâm tư. Chỉ tiếc lúc ấy vị Từ tiểu thư vẫn còn nên Trần phu nhân cũng chỉ là tự ngẫm vậy thôi. Nhưng hiện tại Từ tiểu thư không còn nên cầu Lão thái quân nhà ta làm mai...”

Lý thị nghe vậy thì nhất thời nhăn mặt, Chu thái quân liền trách mắng: “Người nói gì vậy? Võ quốc công phủ có tình có lý, lúc trước Từ tiểu thư bệnh nặng, Nam an công cảm thấy có lỗi nên đã chủ động muốn từ hôn. Thế nhưng Võ quốc công phủ lại kiên quyết không chịu, quả quyết không có đạo lý hối hôn dễ dàng. Haizzz, đáng tiếc cho Từ tiểu thư, người tốt như vậy lại không có phúc khí được gả qua!”

Tam phu nhân vội hỏi: “Đúng vậy, đúng vậy! Lão thái quân nói phải! Vừa rồi ta nói quá nhanh nên không được rõ ràng. Xin Lão thái thái không nên trách tội!”

Sắc mặt Lý thị thoáng hòa hoãn, giọng điệu có phần lạnh nhạt: “Hôn sự của Trần công tử, thật là biến đổi bất ngờ, trong lòng ta cũng rất đồng cảm. Chỉ là yêu cầu này của ngài quá đột ngột, ta thực sự có chút ngoài ý muốn. Huống hồ cửa hôn sự này một mình ta cũng không thể quyết định được, chung quy cũng nên bàn bạc lại với phụ mẫu nàng một chút!”

Tam phu nhân cười nói: “Lão thái thái, cửa hôn sự này ngài cũng nên suy xét một chút. Địa vị Võ quốc công phủ, tiền đồ của Trần công tử là hiển hách phú quý, ngài có đốt đèn lồng cũng tìm không ra a!”

Lý thị ôn hoà nói: “Chu phu nhân nói phải. Chỉ là ta rất yêu thương Noãn Nhi, nếu chỉ nhìn địa vị của Võ quốc công phủ cùng tiền đồ của Trần công tử mà cứ thế đem người gả qua, chẳng phải người ta sẽ nói Âu Dương gia ta tham phú quý sao?”

Chu lão thái quân hạ chén trà xuống, thản nhiên cười nói: “Lão thái thái nói phải, hôn nhân của tôn nữ đương nhiên là muốn ngàn chọn vạn tuyển, ngài lo lắng cũng là điều tất nhiên. Chỉ là thời gian cũng không thể quá dài, Từ tiểu thư vừa mất vài ngày, trên cửa Võ quốc công phủ đã bị bà mối san bằng. Không biết có biết bao nhiêu người muốn đem cô nương nhà mình đề bạt với Trần công tử. Nhà ta cũng có hai nữ nhi con vợ cả, một gả vào phủ Thái tử, đứa còn lại thì quá nhỏ. Còn những nha đầu khác đều là thứ xuất, căn bản không xứng với địa vị Võ quốc công phủ. Bằng không cũng đã không tới phiên ngài ở đây từ từ suy nghĩ a!”

Lời này rõ ràng là nói Võ quốc công phủ nguyện ý kết thân cùng Âu Dương gia là đã là cho nhà người mặt mũi thật lớn rồi. Nếu người còn không mau nắm lấy, cơ hội đi qua rồi sẽ không quay lại nữa.

Lý thị cũng là người thông minh, chỉ nghe một nửa liền hiểu. Thầm nghĩ nữ nhi nhà người là chính phi của Hoàng trưởng tôn, sao đến

lượt nữ như nhà ta muốn gả vào nhà công hầu thì bị cho là trèo cao?

Trong lòng Lý thị bức bối không vui, chỉ là ngại mặt mũi Chu lão thái quân nên không dám nói cái gì. Chỉ có thể ngượng ngùng nói: “Được rồi, chuyện này chúng ta nhất định sẽ sớm có câu trả lời!”

Ngọc Mai lúc này tiến vào đổi trà, liền nghe được hết thảy. Trong lòng kinh ngạc nhưng ngoài mặt không để lộ chút biểu hiện, cúi đầu lui ra ngoài.

Nói chuyện thêm một lát, Chu lão thái quân liền đứng dậy cáo từ. Lý thị tự mình tiến ra cửa lớn, lúc trở về sắc mặt đã có chút âm trầm, nhìn Trương mama nói: “Đi, đi mời lão gia đến đây! Nói ta có chuyện quan trọng cần bàn bạc!”

Trương mama đáp vâng rồi nhanh chóng rời đi nhưng Âu Dương Trì sau khi dùng bữa trưa đã có người mời đi ra ngoài.

Âu Dương Trì xác thực là không có trong phủ, hẳn lúc này đang ngồi trong phủ Võ quốc công.

Hôm nay là thọ yến của Võ quốc công, quốc công phủ đãi yến hội, các bộ Thượng Thư, quyền quý tất cả đều mời đến. Cổ kiệu của các quan viên này dừng đầy ngoài đường cái. Trong sảnh giảng đèn kết hoa, bố trí đổi mới hoàn toàn, thoát nhìn sáng sủa, khí phái vạn phần.

Âu Dương Trì uống rượu, ẩm yến, xem kịch rồi liền cùng mọi người đứng dậy cáo từ. Võ quốc công lại nhìn hắn mỉm cười, thấp giọng nói: “Âu Dương Thị Lang đừng đi. Hôm nay Liêu Thượng Thư không tới, ta có một chuyện muốn nhờ Thị Lang ngày mai chuyển cáo cho hắn. Mời ngài lưu lại một lát!”

Nghe xong lời này, Bộ Binh Thượng Thư Lâm Văn Uyên nhìn thoáng

qua Võ quốc công. Cố gắng áp chế một bụng hồ nghi, xoay người rời đi cùng những người khác.

Lúc này chỉ còn lại Âu Dương Trì đang tràn đầy buồn bực theo Võ quốc công vào thư phòng.

“Quốc công gia, ngài có gì muốn chuyển cáo, ngày mai ta sẽ chuyển lời với Liêu Thượng Thư. Mời ngài cứ nói!” Âu Dương Trì cẩn thận đánh giá Võ quốc công. Đối phương là quốc công gia, còn hẳn chỉ là một Lại Bộ Thị Lang, tất nhiên là đắc tội không nổi rồi!

Võ quốc công Trần Phong mỉm cười: “Cái đó chẳng qua chỉ là lý do mà thôi. Kỳ thật ta có việc muốn nói với Âu Dương Thị Lang!”

Âu Dương Trì bụng đầy hoài nghi, không biết đối phương có gì muốn nói. Trần Phong thản nhiên cười: “Một tháng trước, ta phụng chỉ ra ngoài kinh thành làm việc. Kết quả ở cửa thành ta gặp một nữ tử mang theo một tiểu hài muốn ra khỏi thành. Binh lính thủ thành kiểm tra thì phát hiện nàng là ca kỹ một thanh lâu đang bỏ trốn nên liền giữ các nàng lại. Nữ tử này sợ bị bắt trở về nên ngăn trước kiệu của ta kêu oan. Đại khái đem ta thành Kinh Triệu Doãn....”

Lời Trần Phong nói nửa thật nửa giả, cũng không nói bọn binh lính đến tột cùng làm thế nào phát hiện ra nàng. Âu Dương Trì mới chỉ nghe đến đó thì trong đầu liền ‘oành’ một tiếng, mặt trở nên trắng bệch.

Trần Phong lạnh mắt nhìn, thấy bộ dáng như muốn xỉu của Âu Dương Trì thì liền cười nói: “Âu Dương Thị Lang, nữ tử này tên là Khấu Nhi, trong lòng nàng còn ôm một nữ hài khoảng bảy tuổi. Theo như lời nàng nói thì đứa nhỏ này là con nàng cùng một vị quan lại. Nhưng phụ thân đứa nhỏ lại không thừa nhận, chỉ cho nàng chút tiền bảo nàng về quê sinh sống!”

Nhìn sắc mặt Âu Dương Trì càng ngày càng trắng bệch, Trần Phong lạnh lùng nói: “Âu Dương Thị Lang, nam nhân này vứt bỏ cốt nhục thân sinh, thật sự là rất không nên! Người nói, có phải không?”

Trên đầu Âu Dương Trì toát mồ hôi hột, trong nhất thời không trả lời được. Hắn sửng sốt một lát mới cố gắng trấn định, cười khổ nói: “Có lẽ là hắn có nỗi khổ...”

Trần Phong biến sắc, thanh âm đột nhiên trở nên nghiêm khắc: “Không chỉ như vậy! Đứa nhỏ kia sinh tháng giêng bảy năm trước, khi đó đang là hiếu kỳ Thái hoàng Thái Hậu. Đang trong thời gian quốc tang mà lại qua lại với nữ tử thanh lâu, đã vậy còn khiến nàng hoài thai. Sau đó lại nhẫn tâm vứt bỏ cốt nhục thân sinh, khiến bọn họ phải lưu lạc bên ngoài. Tội danh như vậy, một khi để bề trên nghe thấy, quan viên này không chết cũng bị lột da!”

Âu Dương Trì chỉ cảm thấy trời đất như quay cuồng, trước mắt tối sầm, hai chân mềm nhũn, suy sụp ngã ngồi trên ghế. Thì thảo nói: “Đừng nói nữa! Đừng nói nữa! Là ta, là ta sai! Là ta có tội, đều là lỗi của ta!”

“Haizzz, Âu Dương Thị Lang, khi nàng ta một mực khẳng định người là kẻ phụ bạc, phạm vào đại sai, ta ban đầu còn hoài nghi. Ai ngờ thế nhưng thật sự là người! Người sao có thể làm ra loại chuyện hồ đồ này được? Người làm vậy bảo ta phải giải quyết thế nào cho phải?”

Trần Phong thấy Âu Dương Trì rất nhanh đã thừa nhận thì sắc mặt dịu xuống, thở dài một hơi. Bộ dạng tựa hồ như thập phần tiếc hận.

“Quốc công gia, ngày mai ta sẽ dâng sớ thỉnh tội!” Âu Dương Trì cắn răng nói.

Trần Phong thở dài: “Cứ như vậy, tiền đồ của người cứ thế hồng hết. Làm không tốt chỉ sợ ngay cả tính mạng cũng không đảm bảo. Ta sao có thể nhẫn tâm như thế?”

Âu Dương Trì sửng sốt, lập tức quan sát vẻ mặt của Trần Phong. Trong lòng nhanh chóng dấy lên một tia hy vọng: “Quốc công gia..., ngài có thể cho ta một con đường?”

Trần Phong mỉm cười nói: “Âu Dương lão đệ, thành thật nói cho người. Nếu ta muốn mạng người thì đã sớm dâng sớ buộc tội, cần gì phải chờ đến hôm nay! Ta hôm nay tìm người đến, là vì muốn cho người biết, trong lòng ta vẫn nghĩ cho người. Bằng không ta cũng sẽ không giúp người tạm thời trấn an nữ tử kia!”

Trong thời gian quốc tang ra vào thanh lâu đã là tội lớn. Đã vậy còn vứt bỏ cốt nhục thân sinh, càng khiến mọi người gièm pha.

Một khi Thánh thượng biết được, chắc chắn sẽ cách chức vắn tội, thậm chí còn có khả năng mất đầu.

Nhưng Võ quốc công lại vì hấn che dấu chuyện này, rốt cuộc là có mục đích gì? Âu Dương Trì nhìn Trần Phong đang mỉm cười, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh đã muốn ướt đẫm lưng áo.

Âu Dương Trì ủ rũ về nhà, vừa đến cửa liền có người báo Lão thái thái phái người đến mời. Hấn miễn cưỡng vực dậy tinh thần, thay thường phục rồi đến Thọ an đường.

Lão thái thái mệt nên đang tựa vào đầu giường nhắm mắt nghỉ ngơi. Nghe Âu Dương Trì đi vào liền lập tức mở to mắt: “Về rồi sao?”

“Dạ, con đã về! Không biết Lão thái thái có chuyện gì cần bàn bạc?”

“Hôm nay Chu lão thái quân thay Võ quốc công phủ đến hỏi Noãn Nhi cho Trần Cảnh Duệ!” Lý thị nheo mắt nhìn Âu Dương Trì, chậm rãi nói.

Âu Dương Trì cả kinh, ngồi trên ghế nói được nửa lời. Liên tưởng đến hôm nay Võ quốc công sở tác sở vi, trong lòng nhất thời từng đợt bồn chồn.

Lý thị không thấy được hần khác thường, còn tiếp tục nói: “Hôn sự của Noãn Nhi, chúng ta ban đầu còn chưa có lựa chọn tốt. Nhà bình thường quả quyết sẽ không tuyển, tốt nhất chính là gả cho Thế tử hoặc quận vương mới không ủy khuất Noãn Nhi!”

Nói tới đây, khóe miệng Lý thị dâng lên một tia châm chọc: “Võ quốc công phủ đúng là công hầu nhất đẳng, so với Trần quốc Hầu phủ cũng không kém hơn bao nhiêu. Chỉ là Noãn Nhi của chúng ta tài mạo song toàn, danh chấn kinh đô, tương lai không chừng còn có con đường tốt hơn. Theo ta thì căn bản không cần vội vã quyết định!”

Kỳ thật trong lời ẩn ý của Lý thị Âu Dương Trì hiểu được. Hần đương nhiên cũng muốn Âu Dương Noãn leo lên hoàng thất.

Nhưng nay bóng dáng hoàng thất còn chưa thấy được, bản thân hần lại bị Võ quốc công bắt được nhược điểm lớn như vậy. Nếu lần này cự tuyệt, chỉ sợ hậu quả sẽ không chịu nổi.

Âu Dương Trì nghĩ đến đây, mơ hồ đoán được hết thảy đều là cái bẫy Võ quốc công phủ dành cho hần. Nhưng đối với hần mà nói, ngay cả khi biết đó là cái bẫy cũng không thể không chui vào.

Nghĩ đến đây, hần đành cười nói: “Tâm tư Lão thái thái, con tất nhiên hiểu được. Chỉ là mấy ngày gần đây, trong lòng con cũng luôn cân nhắc. Hoàng thái tôn mặc dù tốt, nhưng lại đứng nơi đầu gió. Các đại

vương phủ khác mặc dù cũng cường đại nhưng tranh đấu tương lai còn chưa biết sẽ như thế nào? Chúng ta vốn là nhà phú quý, làm gì phải sốt ruột leo lên? Vạn nhất làm không tốt, cả nhà đều bị cuốn vào!”

Hắn quan sát nét mặt Lý thị rồi mới nói tiếp:”Võ quốc công phủ lại không giống, sau bọn họ luôn có Thái Hậu chống lưng, lại là nhà chồng Đại công chúa. Thái độ luôn trung lập, ai thượng vị cũng không dễ dàng lung lay được đến nhà họ. Thấy thế nào cũng là hào môn số một số hai kinh đô. Trần Cảnh Duệ lại là trưởng tử quốc công gia, tương lai sẽ kế thừa tước vị. Nghe nói Liêu huynh sớm có ý muốn gả nữ nhi qua nhưng người ta lại xem không vừa mắt, cố tình lựa chọn Noãn Nhi. Đây cũng xem như là phúc khí của nó, đến lúc đó gả qua sau này Noãn Nhi có thể trở thành phu nhân quốc công....”

Lý thị kinh ngạc, lạnh giọng cắt ngang lời Âu Dương Trì: “Người đứng là hồ đồ! Chẳng lẽ người đã quên chuyện Trần Lan Hình Võ quốc công phủ bị bắt gả xa rồi sao? Chuyện đó tuy nói không có quan hệ trực tiếp đến nhà chúng ta, nhưng cũng khó chắc chắn bọn họ không tính lên đầu chúng ta! Bọn họ đường đường là quốc công phủ, có khuê nữ nào không lấy được, vì sao không không lại chạy đến nhà chúng ta chủ động cầu thân? Vạn nhất bọn họ muốn trả thù thì sao? Dù sao cũng không thể lấy hạnh phúc cả đời của Noãn Nhi ra làm trò đùa!”

Nói thì rất dễ nghe, nhưng thực tế Lý thị chỉ là luyện tiếc một quân cờ mình đã tỉ mỉ bố trí cuối cùng lại chỉ rơi vào một nhà công hầu mà thôi.

Nguyên nhân là vì luyện tiếc tiền đồ cảm tú nên mới không chịu đem Âu Dương Noãn gả qua. Âu Dương Trì run giọng nói: “Lão thái thái, ngài từ chối rồi sao?”

Lý thị nhú mày nói: “Ta đương nhiên không quá mức cự tuyệt. Chỉ nói Noãn Nhi nhà chúng ta còn nhỏ, muốn chờ một thời gian nữa!”

Âu Dương Trì hàm hồ nói: “Lão thái thái, cửa hôn sự này ta thấy vô cùng tốt. Ngài cũng liền gật đầu đi....”

Lý thị vừa nghe, giận tím mặt nói: “Ta nói với người nhiều lời như vậy đều vô ích có phải không? Cái này đều là vì tốt cho nhà chúng ta, có một khuê nữ tài mạo như vậy người không nghĩ đem nàng vào phủ Thái tử còn muốn cứ như vậy gả ra ngoài. Người hồ đồ đến điên rồi sao?”

Dưới tình thế cấp bách Lý thị thế nhưng lại lỡ lời nói ra ba chữ Phủ thái tử. Nhất thời liền tự giác bản thân lỡ lời, sắc mặt đều thay đổi.

Cũng may Trương mama vừa biết chủ tử muốn nói chuyện quan trọng nên sớm đã cho bọn nha đầu lui hết. Bằng không để người khác nghe được Lý thị có tâm tư này chỉ sợ sẽ nguy hiểm.

Âu Dương Trì cả người chấn động, phịch một tiếng quỳ mạnh xuống, vẻ mặt hối hận nói: “Lão thái thái bớt giận. Ta làm vậy cũng là vì không còn cách nào khác a!....”

Trương mama đứng sau màn, chỉ mờ mờ nghe được vài từ thanh lâu, thứ nữ...Tiếp theo chợt nghe âm thanh chén trà bị ném vỡ vụn, sau đó là âm thanh của những cái tát.

Trương mama kinh hồn táng đảm, Lão thái thái nhiều năm rồi không tức giận lớn như vậy....

Lão gia đến tột cùng là đã làm sai cái gì mà chọc Lão thái thái tức giận như vậy? Qua hơn nửa canh giờ, trong phòng rốt cuộc cũng yên

tĩnh.

Trương mama lớn gan đi vào liền thấy trên sàn nhà đầy mảnh sứ vỡ. Lý thị mặt đầy u ám, Âu Dương Trì nơm nớp lo sợ quỳ trên đất. Trong lòng Trương mama trầm xuống, Lý thị lạnh giọng quát: “Còn không mau thu dọn sạch sẽ!”

Lý thị dù sao cũng thập phần quan tâm. Bà biết giữ lại Âu Dương Noãn tất có cơ hội leo lên hoàng thất. Nhưng chuyện cũng chưa đâu vào đâu, thành hay bất thành cũng đều rất khó nói trước. Cho dù thành, nếu không cẩn thận làm sai thì cũng là phiền toái lớn.

Võ quốc công phủ trong kinh đô là thế gia công hầu nhất đẳng. Mặc kệ họ vì lý do gì mà muốn cưới Âu Dương Noãn thì cửa hôn sự này đối với Âu Dương gia tuyệt không có hại.

Huống chi Trần Cảnh Duệ luận về văn hay võ mọi thứ đều xuất sắc, tương lai kế thừa quốc công phủ là chuyện đương nhiên.

Sau khi giận dữ, Lý thị bình tĩnh suy tính thiệt hơn, liền gật đầu đồng ý. Âu Dương Trì sợ Lý thị thay đổi chủ ý liền lập tức phái người đi Định xa công phủ báo cho Chu lão thái quân để Võ quốc công phủ nhanh chóng đến nạp lễ.

Mà bên này, Hồng Ngọc biết được tin tức Chu lão thái quân tới cầu thân từ chỗ Ngọc Mai. Nhất thời sắc mặt đại biến, chạy nhanh về Noãn các, đem mọi chuyện nói cho Âu Dương Noãn.

“Tiểu thư! Ngài mau chóng nghĩ cách a!”

Hồng Ngọc rất sốt ruột nhưng Âu Dương Noãn lại không nói một lời, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hồng Ngọc: “Người nói xem Trần gia vì sao lại muốn thú ta?”

Trong lòng Hồng Ngọc lộp bộp. Đúng vậy, Trần gia đại công tử đối với tiểu thư rất oán hận, vì sao lại tới cửa cầu thân....

Chương 199: Phong sạ khởi, xuy trứu nhất trì phong thủy

(Đây là hai câu trong bài thơ Yết kim môn của Phùng Duyên Kỳ, tạm dịch: Gió chợt thổi, sóng nước ao xuân gợn nổi)

Vinh hy đường Trấn quốc Hầu phủ.

Lão thái quân dùng xong chén canh hạt sen mới hỏi: “Hai ngày nay trong phủ không có chuyện gì chứ?”

Đỗ mama cung kính khom người nói: “Hồi bẩm Lão thái quân, chỗ Hầu gia hết thấy đều ổn. Chỉ là Nhị lão gia bên kia, ngài cũng biết từ sau khi Tào cô gia xảy ra chuyện, trong lòng ngài ấy vẫn luôn không thoải mái cho nên có xử trí vài hạ nhân....”

Lão thái quân cười lạnh nói: “Tính cách hắn vẫn không ra gì. Hừ! Tiểu tử Tào Vinh kia gieo gió gặt bão, đánh mấy chục trượng là vẫn còn nhẹ!”

Đúng lúc này bên ngoài truyền đến một trận thanh âm ồn ào. Đỗ mama bước nhanh ra ngoài, Lão thái quân chỉ nghe thấy thanh âm ì ì thấp.

Nửa ngày cũng không thấy Đỗ mama tiến vào thì không khỏi nhúu mày. Một lát sau Đỗ mama cầm một phong thư tiến vào, sắc mặt cũng không còn thoải mái như lúc nãy.

Lão thái quân nhận lấy phong thư, vừa đọc sắc mặt liền thay đổi, cười lạnh một tiếng nói: “Cái lão bà Âu Dương gia chết tiệt kia, muốn

đem ngoại tôn nữ của ta gả ra ngoài sao?”

Đỗ mama thật cẩn thận nói: “Lão thái quân, vừa rồi người Biểu tiểu thư phái tới nói là Chu lão thái quân Định xa công phủ mở lời. Lão thái quân cùng ngài ấy luôn có quan hệ tốt, sao chuyện này ngay cả chút tin tức cũng không tiết lộ trước cho người biết?”

Lão thái quân hơi hơi nhắm mắt, thở dài một tiếng nói: "Chúng ta tuy rằng quan hệ tốt nhưng đều có lập trường cùng tính toán riêng. Nếu là quang minh chính đại, ai cũng không trách được bà ấy. Chỉ là, chuyện này bà ấy làm thật sự rất không ổn!"

Đỗ mama nhìn sắc mặt Lão thái quân, không khỏi an ủi nói: “Biểu tiểu thư cũng đã đến tuổi cập kê, ngày thường lại xuất sắc, khó đảm bảo không khiến người khác nhớ thương. Nghe nói nửa năm nay, canh thiếp trong kinh đô này không ngừng đưa đến Âu Dương gia. Âu Dương Lão thái thái đều để dưới lư hương trong phòng, dưới lư hương kia từng tầng từng tầng không biết bao cho kể. Nhưng mặc kệ là ai đến nói, Lão thái thái đều chưa từng mở lời. Lão nô còn nghĩ là có dự tính khác, nhưng sao lần này lại liền gật đầu?”

(Canh thiếp: là lá thiếp ghi tên tuổi. Theo phong tục hôn lễ xưa, khi bắt đầu dạm hỏi thì nhà trai nhà gái trao đổi canh thiếp của hai người để đính ước với nhau)

Lão thái quân mở choàng mắt, thanh âm lạnh lùng nói: “Điểm này đúng là kỳ quái. Trong thư Noãn Nhi cũng muốn ta xem hư thực, việc này không nên chậm trễ. Đỗ mama, người cầm bài thiếp của ta đi mời thầy bói nổi tiếng nhất kinh đô đến đây! Cứ nói ta có chuyện quan trọng cần thương lượng!”

“Dạ!” Đỗ mama nhanh chóng rời đi.

Võ quốc công phủ nhận được tin tức, ba ngày sau liền phái người đến nạp thái.

Dựa theo quy củ, sau khi nạp thái, hai bên đều mời thầy bói đến xem bát tự hợp hay không. Thông qua bói toán xem hai bên có tương khắc hay không, rồi có nên kết thành phu thê hay không?

Nhưng cái này chẳng qua chỉ là làm theo trình tự thôi, chung quy thường là không có trường hợp ngoài ý muốn xuất hiện.

Người Âu Dương gia mời đến chính là người nổi danh nhất kinh đô này. Nghe nói phàm là nhà phú quý có hỷ sự đều mời hẳn, bởi vì vị tiên sinh này xem tướng số như thần, xem đâu trúng đấy.

Tiên sinh trong tay cầm một cái chuông, vừa đi vừa lắc. Sau khi vào Trương mama liền tự mình châm trà, hẳn uống một ngụm rồi cười nói: “Lão thái thái có việc gì cứ hỏi, bất luận là mệnh trì hay hôn nhân, ta đều có thể tính. Chỉ có một cái, ta không nịnh hót, nếu có chỗ không ổn ta liền sẽ nói thẳng nên mong Lão thái thái đừng trách!”

Lý thị cười nói: “Phải như vậy mới tốt!” Rồi nhìn Lý di nương cười nói: “Cũng tính toán cho người một chút!”

Lý di nương nở nụ cười, liền báo sinh thần của Lý thị trước. Vị tiên sinh này bấm ngón tay tính toán rồi nói phúc thọ song toàn.

Lý di nương cũng báo sinh thần của mình, tiên sinh liền nói có tướng vượng phu ích tử.

Lý thị cười tươi, cảm kích nói: “Tiên sinh, kỳ thật mục đích hôm nay mời ngài đến không phải là xem cho chúng ta, mà là muốn hỏi về hôn sự của tôn nữ!”

Lý thị nhìn thoáng qua Ngọc Mai, nàng ta liền bưng một cái khay gỗ sơn đỏ đến. Trên mặt giấy viết ngày sinh thần của Trần Cảnh Duệ cùng Âu Dương Noãn.

Lý thị tuy rằng đã hạ quyết tâm đem Âu Dương Noãn gả qua nhưng vẫn hy vọng Trần Cảnh Duệ tương lai có thể thăng quan tiến chức nhanh nên liền nói: “Tiên sinh, người xem tiền đồ tương lai của hần thế nào?”

Tiên sinh kia liền lẩm nhẩm niệm bát tự một lần, lại ho khan hai tiếng rồi nói: “Oh, mệnh cách này thực ra vô cùng tốt. Hai hoàng kim, hai trọng thủy, kim thủy tương sinh, bất di bất dịch, là con cháu hầu môn phú quý từ nhỏ. Là con trưởng tử, lại có văn xương phụ tá, phú quý lộc tài. Theo tính toán của ta tương lai hần chắc chắn là một vị đại thần nội các, tiền đồ vô lượng, tiền đồ vô lượng a!”

Lý thị gật gật đầu, cười nói: “Tiên sinh quả là lợi hại, liếc mắt một cái liền biết hần xuất thân hầu môn!”

Lý di nương nhú mày nhìn vị tiên sinh này, không khỏi hỏi: “Tiên sinh, chẳng lẽ ngài còn có gì chưa nói sao?”

Tiên sinh thờ dài nói: “Haizzz, vị công tử này mệnh chủ cửu cung, mệnh cách mặc dù tốt nhưng cũng cực cứng rắn. Mặc kệ là lấy người nào, thì ít nhất cũng có ba người thôi!”

Lời còn chưa dứt, mặt Lý thị đã trắng bệch nói: “Tiên sinh thấy rõ chứ, sao có thể nói như vậy?”

Tiên sinh lạnh lùng nói: “Lão thái thái, ta theo trên chiếu mệnh mà nói. Vị công tử này nếu lấy vợ, không tới một năm rưỡi, tân nương kia chắc chắn sẽ mất mạng. Ngài hãy nhớ kỹ lời ta nói, nếu có nửa chữ không đúng, ngài có thể tới cắt lưỡi của ta!”

Lý thị nhất thời tức giận đến sắc mặt xanh mét, ngay cả mama nha đầu bên cạnh cũng sợ đến ngây ngời. Nhưng không dám trước mặt chủ tử nói huyền thuyên, chỉ dám vụng trộm trao đổi ánh mắt, thăm nghĩ xem ra cửa hôn sự này không ổn rồi!

Lý di nương ngạc nhiên nói: "Tiên sinh, lời này của ngài là có ý gì? Một tân nương tử đang êm đẹp sao lại chỉ sống được không quá một năm rưỡi. Ngài nói cũng không thể nói một nửa, nhất định phải nói rõ ràng một chút a!"

Vị tiên sinh lộ vẻ mặt khó xử, nói: "Đây là vẫn còn nhẹ, nếu vị tiểu thư này mệnh cách nhẹ thì đừng nói là một năm rưỡi, chỉ sợ còn chưa qua cửa đã hương tiêu ngọc vẫn!"

Lý thị sùng sốt, lập tức nhớ tới vị hôn thê trước đây của Trần Cảnh Duệ vẫn còn rất trẻ đã chết. Sắc mặt nhất thời trở nên khó coi, liền dâng chút vàng bạc rồi tiễn vị tiên sinh kia đi.

Hơn nửa ngày, chính sảnh Thọ an đường đều là một mảnh tĩnh mịch.

Lý di nương nhìn thần sắc Lý thị, nhẹ giọng nói: "Lão thái thái, cửa hôn sự này chỉ sợ không thể kết. Nhân lúc hai nhà còn chưa định hôn, ngài có phải hay không...."

Lý thị ho khan một tiếng thật mạnh, gượng cười nói: "Nguyệt Nga, người tuổi còn trẻ, sao còn mê tín hơn một lão nhân gia như ta? Chỉ là một thầy bói thì hiểu biết bao nhiêu, bắt quá chỉ là mở miệng nói lung tung. Nếu hắc có bản lĩnh có thể nhìn ra cát hung sinh tử của người khác, sao có thể chỉ làm một thầy tướng số bên đường? Sao không có ai cho rằng là thần tiên hiện phàm? Cho dù là sự thật, mệnh đại công tử phủ Võ quốc công cứng rắn thì mệnh của Noãn

Nhi nhà ta lại quý giá, nhất định có thể chế trụ hẳn! Huống chi lão gia cũng đã đáp ứng người ta rồi, hiện tại chỉ vì tin mấy lời đó mà đi trả lễ cho người ta, chỉ sợ lại rước thêm chê cười!”

Lý di nương cười cười nói: “Nhưng Lão thái thái, cho dù nói thì nói vậy nhưng cũng không thể lấy tính mạng đại tiểu thư ra làm trò đùa....”

“Cái gì mà lấy tính mạng Noãn Nhi ra làm trò đùa? Di nương người đau lòng, tổ mẫu như ta liền không đau lòng sao?”

Lý thị đột nhiên nổi cơn giận, cảm thấy ngực ầm ầm có chút khó chịu, không kiên nhẫn nói: “Thầy bói kia bắt quá chỉ là đoán mò mà thôi. Đây cũng là chuyện không thể xác định. Người cũng không ngẫm lại, Võ quốc công phủ người ta là gì? Nếu Trần Cảnh Duệ có thể kế thừa tước vị, Noãn Nhi gả qua cũng xem như là không chịu thiệt!”

Lý di nương ngoài mặt chỉ khuyên bảo vài câu. Giữ lại một đại tiểu thư lợi hại như vậy ở trong nhà, nàng ta cũng cảm thấy sợ hãi.

Âu Dương Noãn gả đi, sống cũng tốt mà chết cũng không sao, với Lý Nguyệt Nga nàng thì không có nửa điểm quan hệ. Nàng ta nghe xong lời Lý thị thì cuống quýt liên tục nói phải.

Lý thị nhìn sắc mặt không dấu được tia vui mừng của Lý di nương, làm sao không biết trong lòng nàng ta nghĩ gì.

Lý thị thầm cười lạnh, trên mặt lại thản nhiên nói: “Trở về thì tiện ghé Noãn các, nói với Noãn Nhi từ nay về sau đừng đi ra ngoài. Nó cũng nên chuẩn bị đồ cưới đầy đủ là vừa!”

“Dạ!”

Ở Noãn các, Âu Dương Noãn đang ngồi ngoài hiên thêu, Hồng Ngọc nhẹ giọng nói: “Đại tiểu thư, nô tỳ đã đi hỏi thăm, vị tiên sinh kia vừa mới ra khỏi phủ!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, Phương mama suy nghĩ một lát mới thấp giọng nói: “Đại tiểu thư, Lão thái thái sẽ vì vậy mà thay đổi chủ ý sao?”

Âu Dương Noãn vuốt vuốt đóa mẫu đơn đang thêu giờ, tựa tiểu phi tiểu nói: “Tổ mẫu là người mê tín. Phàm là do các thầy nói thì tổ mẫu tuyệt đối không có đạo lý không tin. Nếu như vì vậy mà từ chối cửa hôn sự này thì tốt, còn nếu không.....”

Âu Dương Noãn không nói hết. Nếu bằng không chỉ sợ sau lưng cửa hôn sự này có vấn đề.

Lý thị tình nguyện hy sinh quân cờ dù biết trước có nguy hiểm vẫn không chịu từ hôn, chỉ có một lý do đó chính là Âu Dương gia không thể không chấp nhận.

Nhưng nguyên nhân cụ thể là gì mới khiến cho Lý thị buông bỏ quân cờ có thể giúp Âu Dương gia leo lên quyền quý? Đây chính là vấn đề mà Âu Dương Noãn suy nghĩ mãi cũng chưa ra.

Lúc này một nha đầu bước đến bẩm báo: “Đại tiểu thư, Lý di nương cầu kiến!”

Lý di nương bình thường sớm muộn gì cũng đều đến Thọ an đường vấn an, còn nếu không có việc thì cũng sẽ không tới Noãn các.

Âu Dương Noãn biết Lý di nương vừa rồi đã ở Thọ an đường. Nhưng thầy xem tướng vừa đi thì nàng ta cũng liền đi, đây là sự trùng hợp hay vẫn là cố ý.

Trong lòng Âu Dương Noãn vừa động, lúc đang suy nghĩ thì Lý di nương đã bước vào sân.

Lý di nương một thân thượng sam màu hồng, mặt hợp sắc lý sấn, váy thêu kim tuyến phù dung cùng bách hợp. Trên tóc một kim đáp hàm châu, nhìn có thêm vài phần kiều diễm.

Thấy nàng ta tiến lên đoan trang hành lễ, Âu Dương Noãn liền cười gọi một tiếng Lý di nương.

Lý di nương bước nhanh vài bước, đến gần Âu Dương Noãn, cảm thán nói: “Ai nha, mẫu đơn này thật là đẹp. Hồ điệp đậu trên cũng rất sống động, Đại tiểu thư thêu làm gì vậy?”

Âu Dương Noãn nhanh chóng thêu mũi cuối cùng, cười nói: “Là một chiếc khăn tay!”

Trên mặt Lý di nương lộ ra tươi cười dịu dàng: “Kỹ năng thêu thừa của Đại tiểu thư càng ngày càng tốt!”

Âu Dương Noãn cười nhẹ: “Di nương quá khen rồi. Kỹ năng thêu của Noãn Nhi vẫn nhờ có di nương chỉ điểm lúc trước!”

Lý di nương cũng cười: “Nay ta bận việc trong phủ nên có lơ là việc thêu thừa, hiện tại chỉ sợ không bì nổi với Đại tiểu thư!”

Âu Dương Noãn nói: “Biết di nương bận rộn, không biết hôm nay đến đây có gì muốn chỉ giáo?”

Lý di nương chăm chú nhìn Âu Dương Noãn, nàng mặc váy dài san hô màu hồng, đường viền màu xanh thanh nhã, châu ngọc trên mái tóc đen nhánh phát sáng dưới ánh mặt trời. Dịu dàng cười tựa hồ

như có thâm ý vô hạn.

Chương 200: Phong sạ khởi, xuy trứu nhất trì phong thủy (2)

Trong lòng Lý Nguyệt Nga hơi hơi chấn động, cảm giác như tâm tư mình đã thật cẩn thận che dấu đã bị đối phương nhìn thấu. Không tự chủ được mà thêm vài phần trịnh trọng nói: “Đại tiểu thư, ngài là người thông minh, ta cũng không ngại ăn ngay nói thật. Chuyện Võ quốc công phủ cầu thân, Lão thái thái đã muốn đáp ứng rồi, hôm nay còn mời một vị tiên sinh đến để xem bát tự. Kết quả vị tiên sinh này nói Trần đại công tử có mệnh khắc thê. Nếu ngài gả qua đó chỉ sợ tính mạng sẽ gặp nguy. Nếu như là ngày xưa Lão thái thái chắc chắn sẽ vì vậy mà từ chối. Dù sao nếu ngài có cái gì vạn nhất thì hôn sự với Võ quốc công phủ có đặt lên cũng vô dụng. Ta cũng khuyên can mãi, nhưng Lão thái thái lại nói không thể để người ngoài nói phủ chúng ta thất tín, nên sống chết không chịu từ hôn!”

Trong lòng Âu Dương Noãn trầm xuống, lập tức khẳng định phán đoán ban đầu của mình. Chỉ sợ trong lòng Lý thị cũng không muốn nhưng lại không thể không đồng ý. Âu Dương gia nhất định có nhược điểm gì đó nằm trong tay người khác.

Nhưng Lý thị chỉ là một Lão thái thái chân không ra khỏi phủ, ngày thường cũng chưa từng đắc tội với ai, căn bản sẽ không có nhược điểm để người ta nắm được. Trừ phi là Âu Dương Trì....

Âu Dương Noãn vẫn đang suy tư, Lý di nương cẩn thận nhìn sắc mặt nàng: “Đại tiểu thư, Lão thái thái còn cố ý bảo ta đến nói với ngài, để ngài từ nay về sau đừng xuất môn, chuyên tâm ở trong phủ chuẩn bị

đồ cưới!”

Âu Dương Noãn âm thầm tức giận, trên mặt lại bất động thanh sắc nói: “Đa tạ ý tốt của di nương, Noãn Nhi hiểu được!”

Sau khi tiễn Lý di nương, Hồng Ngọc mới thấp giọng nói: “Tiểu thư, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Có Lý thị cùng Âu Dương Trì đồng ý, hơn nữa Trần Cảnh Duệ phủ Võ quốc công thoát nhìn không có vấn đề gì, cửa hôn sự này thấy thế nào cũng rất tốt. Cho dù là xin Lão thái quân giúp đỡ chỉ sợ cũng không tìm được lý do gì để thoái thác.

Thế cục hiện tại đối với Âu Dương Noãn thập phần bất lợi. Nàng lắc lắc đầu, sợi xuyên châu trên trâm cài ngực đưa phát ra tiếng đing đang nho nhỏ. Trên mặt nàng hiện lên nụ cười lạnh không dễ phát hiện: “Đi thôi, chúng ta đến Thọ an đường!”

“Đại tiểu thư, lão nô biết ngài không đồng ý cửa hôn sự này. Nhưng hôm nay, ngài không thể hồ đồ phạm sai lầm được!” Trong lòng Phương mama quỳnh lên, bất chấp tôn ti trực tiếp ngăn cản.

Âu Dương Noãn vỗ nhẹ tay trấn an đối phương, thấp giọng nói: “Hôn sự của nữ nhi đều theo lệnh của phụ mẫu, nghe lời của bà mối, nào có đạo lý chính mình quyết định. Ta không phải đi tìm tổ mẫu lý luận, mama yên tâm!”

“Vậy tiểu thư cũng đồng ý...”

Âu Dương Noãn rũ mắt xuống, không trả lời.

Thọ an đường.

Âu Dương Noãn còn chưa có vào nội viện, Ngọc Mai đã thấp giọng nói: “Nhị tiểu thư đang ở bên trong!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, cũng không vội đi vào. Lúc này Lý thị đang dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần. Âu Dương Khả yên tĩnh đứng bên cạnh, trên mặt không có son phấn, trên đầu không mang châu ngọc. Chỉ mặc một chiếc váy xanh biếc, sắc mặt tuyết trắng cùng ánh mắt ủy khuất lại càng thêm thêm đậm đáng yêu.

Âu Dương Khả nhỏ nhẹ nói: “Tổ mẫu, Khả Nhi thêu đôi giày kia không biết có hợp tâm ý của ngài không?”

Lý thị mở mắt nhìn nàng ta một cái, trong ánh mắt là thần sắc thản nhiên: “Nhìn cũng biết là tốn không ít tâm tư!”

Trong phòng Lý thị có tranh thêu trân quý nào mà không có, Âu Dương Khả đưa đôi hài kia ngay cả nhìn cũng không thèm liếc cho hạ nhân nhận lấy.

Âu Dương Khả ôn nhu yếu ớt nói: “Tổ mẫu, ta biết kỹ năng thêu của tỷ tỷ xuất chúng cho nên tuyệt không dám so sánh với tỷ tỷ. Ta chỉ là muốn thể hiện chút tâm ý với ngài, ta tự mình hiểu được bản thân công dung ngôn hạnh đều không bằng tỷ tỷ. Nhưng ta cũng là nữ nhi Âu Dương gia, tương lai ta cũng sẽ liều mạng vì mặt mũi của ngài, tuyệt đối sẽ không thua kém tỷ tỷ. Xin tổ mẫu đừng ghét bỏ Khả Nhi!”

Lý thị sùng sốt, hơi có chút ngoài ý muốn: “Ta vẫn nghĩ ngươi là đứa nhỏ hồ đồ, không nghĩ rằng ngươi còn có thể nói được những lời này. Haizzzz, lẽ trọng là tâm ý, không ở vật chất. Còn về phần tâm tư của ngươi, trong lòng ta đều hiểu được. Ngươi yên tâm, chờ hôn sự của tỷ tỷ ngươi hoàn tất, ta cũng sẽ tính toán cho ngươi một mối nhân duyên tốt. Nhà công hầu thì không nói, nhưng nhà phú quý thì sẽ được. Ngươi không cần quá lo lắng!”

Đối mặt với Lý thị dường như có thể nhìn thấu mình, Âu Dương Khả không tránh được có chút kích động, lúng ta lúng túng nói: “Tổ mẫu, cháu gái chỉ muốn hiếu thuận với ngài, không có ý gì khác....”

“Không cần phải nói!” Lý thị tựa tiểu phi tiểu nói: “Mẫu thân hồ đồ của người đắc tội với ta, nhưng ta sẽ không ghi tạc lên người người. Người cũng là cháu gái của ta, chẳng lẽ ta còn muốn nhìn người ngây ngốc ở trong phủ cả đời? Nói ra chẳng phải Âu Dương gia chúng ta sẽ bị mất mặt!”

Trong mắt Âu Dương Khả toát ra thần sắc vui mừng, trong miệng lại nói: “Khả Nhi đều dựa vào tính toán của tổ mẫu!”

Trên mặt Lý thị mặc dù có tươi cười thản nhiên nhưng đáy mắt lại có tia không kiên nhẫn.

Âu Dương Khả muốn tính tâm kế bà, chỉ sợ còn non lắm. Không có bản lĩnh còn cư nhiên muốn học Noãn Nhi, thật sự là không biết tự lượng sức mình. Không từ mà biết, bản lĩnh hỷ nộ không đối sắc vẫn còn thua xa vạn dặm.

Âu Dương Khả xoa xoa khóe mắt vốn không tồn tại nước mắt, bộ dáng giống như thập phần cảm động. Chớp chớp mắt lại nghe Ngọc Mai hồi bẩm: “Lão thái thái, Đại tiểu thư tới thỉnh an ngài!”

Thỉnh an? Trong lòng Lý thị đoán Âu Dương Noãn hẳn là vì hôn sự mà đến. Trong lòng không hờn không giận, giọng điệu cũng là ôn hòa: “Để nó vào đi!”

Âu Dương Noãn chậm rãi bước vào, đầu tiên là thỉnh an Lý thị sau đó mới nhìn Âu Dương Khả cười nói: “Muội muội cũng đến sao?”

Âu Dương Khả cười cười: “Muội có làm cho tổ mẫu một đôi giày nên muốn mang đến cho người!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, làm bộ như nghe không hiểu ý tứ của nàng ta, ngược lại cười nói với Lý thị: “Lão thái thái, vài ngày trước Hình biểu tỳ có xem tấm bình phong ta thêu muốn mời ta lại thêu một tấm. Biểu tỳ muốn tặng cho Thái tử phi. Chỉ là không biết muốn thêu cái gì nên có mời ta đến phủ Thái tử nói chuyện. Không biết....”

Lý thị trầm ngâm một lát, nói: "Vốn là muốn con ở nhà thêu là được, nhưng người phủ Thái tử cũng không tiện lui tới đây. Người đi đi!" Ngẫm lại thì bồi thêm một câu: “Đi sớm về sớm!”

Lý thị tuy rằng đã định hôn sự của Âu Dương Noãn, biết leo lên hoàng thất đã vô vọng. Nhưng cũng thật rõ ràng biết, Trắc phi của đương kim Hoàng trưởng tôn là biểu tỳ của Âu Dương Noãn. Nàng lại có quan hệ thân thiết với Trấn quốc Hầu phủ, dây dưa này vô luận là như thế nào cũng không nên đoạn tuyệt. Cho nên Lý thị cũng không quá ngăn trở, chỉ là dặn dò vài câu rồi thôi.

Âu Dương Khả nghe thì yếu điệu nhìn Âu Dương Noãn: “Tỷ tỷ, tỷ muốn đến phủ Thái tử sao?”

Âu Dương Noãn hơi hơi nhú mồm, cười nói: “Muội muội không phải đã vừa nghe rồi sao?”

Mắt Âu Dương Khả sáng rực lên, quay đầu mong chờ nhìn Lý thị, tựa hồ như cực kỳ hâm mộ: “Tổ mẫu, không biết trong phủ Thái tử như thế nào? Ta thật sự cũng muốn mở rộng tầm mắt một chút....”

Lời này rõ ràng là muốn Lý thị bảo Âu Dương Noãn mang nàng ta đi. Lý thị thầm nghĩ phàm là nhà có nữ nhi đều muốn dẫn đi mở mang một chút nhưng một người bị tật còn có ý muốn leo lên quyền quý?

Còn không phải không mặt mũi đi ra ngoài dọa người sao?

Nghĩ đến đây lửa giận trong lòng Lý thị bốc lên, nhưng phải miễn cưỡng cười nói: “Thời tiết nóng, người thân thể mới vừa khỏe lên, vẫn nên ở nhà nghỉ ngơi đi!”

Âu Dương Khả sừng sốt, nhìn thoáng qua Nhuế mama bên cạnh, khẩn trương nói: “Cháu gái ở Lê Hương viện lâu nên cũng thật buồn chán, cho nên muốn đi ra ngoài một chút!”

Lý thị nói: "Tỷ tỷ người phải đi gặp Trắc phi của Hoàng trưởng tôn, cũng không phải đi chơi, sao có thể mang theo người? Huống hồ thân thể người vẫn chưa khỏe hẳn, nếu ra ngoài gặp gió lại bị bệnh, chẳng phải sẽ làm ta đau lòng hay sao? Nữ hài tử không cần tùy tiện xuất môn, ở nhà tu thân dưỡng tính nhiều mới tốt!”

Âu Dương Khả nghe được liền buồn bực, cơ hồ muốn lập tức mở miệng cáo từ nhưng lại không dám. Thấy Nhuế mama liếc mắt nhìn mình thì liền cố gắng nhịn xuống.

Trong lòng Âu Dương Noãn cười lạnh, vốn Lý thị muốn dùng Âu Dương Khả để áp chế nàng. Hiện tại cảm thấy nàng rất nhanh sẽ gả đi nhưng giá trị lợi dụng của Âu Dương Khả cũng liền không lớn như vậy a!

Ngày hôm sau dùng xong bữa, Âu Dương Noãn đến Thọ an đường từ biệt Lý thị rồi lên xe ngựa, đến phủ Thái tử.

Mặc hà trai bố cục độc lập, phòng ngoài nội thất đều giống như một ngôi nhà bình thường. Âu Dương Noãn còn chưa đi vào đã thấy Lâm Nguyên Hình đứng ở cửa, thấy nàng phía xa xa liền vẫy vẫy tay.

Không biết vì sao, hai mắt Âu Dương Noãn liền nóng lên. Cảm xúc

nặng nề trong lòng nhất thời nhẹ đi rất nhiều, nàng bước nhanh như chạy tiến lên cầm lấy tay Lâm Nguyên Hình.

Lâm Nguyên Hình nhú mày, tỉ mỉ nhìn Âu Dương Noãn rồi mới miễn cưỡng cười nói: “Hoàn hảo! Ta còn lo lắng Lão thái thái nhà muội không chịu thả người. Cũng may bà ta còn cố kỵ phủ Thái tử, không đến mức quá quản thúc muội!”

Âu Dương Noãn dịu dàng tươi cười: “Biểu tỷ, muội hết thấy đều tốt, tỷ đừng lo lắng!”

Vừa nói chuyện hai người vừa sóng vai đi vào nội thất.

Hai người vừa mới ngồi xuống, Sơn Cúc đã liền dâng trà nhưng lát sau lại thấy Đào Thiên bê một khay nhỏ tiến vào. Lâm Nguyên Hình kỳ quái nói: “Đây là cái gì? Ta không phân phó chuẩn bị cái này a!”

Đào Thiên quỳ gối hành lễ, vẻ mặt có chút cổ quái: “Đây là canh bảo nguyên, chính phi nói không có khẩu vị, điện hạ liền phân phó phòng bếp làm riêng canh này cho chính phi bồi bổ. Chính phi nói một mình uống không hết nên liền phân ra cho mỗi phòng một ít!”

Âu Dương Noãn nhìn Đào Thiên dâng lên, trên mặt Lâm Nguyên Hình tuy còn mang theo tươi cười nhưng trong ánh mắt lại cực kỳ âm đạm: “Noãn Nhi, canh bảo nguyên này là bí phương dưỡng nhan trong cung, gồm có năm loại nguyên liệu lang ngư, thịt bò, giò, gia đáp, táo đỏ. Rất là mỹ vị, muội nếm thử xem!”

Âu Dương Noãn nghiêm túc nhìn đối phương, ôn nhu nói: “Biểu tỷ, trong lòng tỷ không vui?”

Lâm Nguyên Hình sừng sốt, lập tức thở dài một hơi nói: “Noãn Nhi, đã hai tháng rồi Hoàng trưởng tôn không bước vào phòng ta nữa

bước!”

Âu Dương Noãn chấn động: "Vì sao?"

Lời vừa ra khỏi miệng nàng lập tức hiểu được: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Nguyên Hình miễn cưỡng đè nén bi thương trong lòng, thản nhiên nói: “Không có gì, ta vẫn tốt!”

Lâm Nguyên Hình nói xong, trên mặt tuy vẫn mỉm cười nhưng nước mắt lại không nhịn được mà rơi xuống, vừa vắn rơi vào chén canh nóng hổi trên bàn.

Sơn Cúc thấy tiểu thư nhà mình khóc, nhất thời không khắc chế được lòng cảm phần: “Biểu tiểu thư, ngài không biết đâu, chủ tử là bị người ta tính kế!”

Tính kế? Ánh mắt Âu Dương Noãn trầm xuống: “Sơn Cúc, có chuyện gì?”

Trong mắt Sơn Cúc cơ hồ như muốn phun hỏa: “Nửa tháng trước, thân mình chủ tử không khỏe, liền mời đại phu đến chẩn trị. Không ngờ lại chẩn trị ra hỷ mạch, chủ tử rất cao hứng liền bẩm báo với Hoàng trưởng tôn cùng Thái tử phi. Bọn họ cũng rất vui mừng, đưa tới không biết bao nhiêu đồ trân quý để chủ tử dưỡng thai. Ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng phái Thái y đến xem an mạch, nhưng Thái y lại nói chủ tử căn bản không có thai. Lúc đầu Thái tử phi cùng Hoàng trưởng tôn không có trách cứ gì mà chỉ an ủi chủ tử, nói chuyện chẩn đoán nhầm là cũng có khả năng. Nhưng mấy ngày gần đây trong phủ lại đột nhiên truyền ra tin đồn, nói chủ tử là vì tranh giành tình cảm. Hoàng trưởng tôn cho dù không tin lại cũng không thể không làm ra bộ dáng không quan tâm tiểu thư để cho người

khác nhìn!”

Âu Dương Noãn nghe vậy, trong lòng không khỏi rung mạnh, quả thực không thể tin được vào tai mình: “Biểu tỳ, chuyện này vì sao Lão thái quân và ta lại không được biết?”

Lâm Nguyên Hình cắn môi, nói: "Chuyện này... Hoàng trưởng tôn đã hạ lệnh không cho phép bất cứ ai nhắc đến nữa. Kỳ thật đại ca cũng đã sớm biết, nhưng Lão thái quân tuổi đã già, loại chuyện này thực sự không nên nói với người, ngay cả muội huynh ấy cũng không nói....”

Âu Dương Noãn lập tức đứng lên, ánh mắt cơ hồ như bốc hỏa: “Biểu tỳ, nhất định là có người cố ý khiến tỳ tưởng mình mang thai. Sau đó lại vạch trần hết thảy, chỉ chứng tỳ có ý dựng nên để tranh giành tình cảm. Người đáng chết nhất chính là tên đại phu chần lăm kia, nhất định là hắn nhận được lợi nên mới hãm hại tỳ!”

Lâm Nguyên Hình không khỏi cười lạnh: “Đại phu này là người mà phủ Thái tử dùng đã nhiều năm nên cực kỳ được tin cậy, chưa bao giờ phát sinh loại chuyện này, có thể thấy được người sau lưng kia lần này hạ trọng bản. Cứ như vậy không chỉ Hoàng trưởng tôn nảy sinh lòng nghi ngờ với ta, ngay cả Hoàng hậu nương nương trong cung nhất định cũng sẽ đối với ta có hiềm khích. Chu Chỉ Quân quả nhiên tâm ngoan thủ lạt!”

Ngay từ đầu Âu Dương Noãn cũng nghĩ là Chu Chỉ Quân, nhưng cẩn thận ngầm nghĩ lại tựa hồ có gì không đúng....

Âu Dương Noãn nghĩ nghĩ, từ từ ngồi xuống: “Biểu tỳ, ta cảm thấy chuyện này không phải do Chu thị gây nên. Tỳ nghĩ lại xem, tạm thời không nói đến Hoàng hậu trong cung, Thái tử phi trong phủ mấy năm này có thủ đoạn nào mà chưa từng gặp qua. Loại chuyện này cũng

để dàng bị người khác vạch trần, theo địa vị của tỷ cùng nàng ta thì nếu chuyện bị phát hiện người bị nghi ngờ đầu tiên là nàng ta. Ta cảm thấy Chu Chỉ Quân sẽ không ngu xuẩn làm loại chuyện bất lợi cho mình như vậy!”

Lâm Nguyên Hình nghe thì không khỏi sửng sốt. Nghĩ nghĩ rồi chậm rãi gật gật đầu nói: “Muội nói đúng, nếu nàng ta làm thì xác thực có chút mạo hiểm. Trong phủ nhiều nữ nhân như vậy, có người ở sau lưng giở trò quỷ cũng là điều khó tránh khỏi. Ta sẽ từ từ tra!”

Âu Dương Noãn an ủi nói: "Việc đã đến nước này biểu tỷ cũng không cần quá sầu lo. Thái tử phi cùng Hoàng trưởng tôn đều là người thông minh, bọn họ cũng chỉ làm bộ tư thái trừng trị tỷ, cũng không phải thật sự tin chuyện này. Khi tỷ tra kẻ giở trò sau lưng cũng nên cẩn thận Chu Chỉ Quân. Cho dù chuyện này không phải một tay nàng bày ra nhưng nhất định có ngầm trợ giúp....”

Âu Dương Noãn còn chưa nói xong, Lâm Nguyên Hình đã vực dậy tinh thần, vẻ mặt cũng kiên định hơn: “Ta hiểu được. Mặc kệ sau lưng là ai giở trò, bọn họ muốn lật đổ ta cũng không dễ dàng như vậy! Nay trong phủ ta đã sớm đứng vững, cho dù Hoàng trưởng tôn không sủng ái thì ta vẫn là trắc phi đường đường chính chính, là con dâu Thái tử phi sủng ái nhất, điểm này vô luận là như thế nào cũng không thay đổi. Noãn Nhi, muội không cần lo lắng thay ta!”

Nói xong lại có chút lo lắng nhìn Âu Dương Noãn: “Thật ra chuyện của muội Lão thái quân đã phái người đến nói cho ta biết. Trần Cảnh Duệ cùng muội sớm có hiềm khích, lần này khẳng định là bọn họ không hề có ý gì tốt. Muội yên tâm, ta nhất định sẽ cầu xin Hoàng trưởng tôn nghĩ cách cho muội!”

Lâm Nguyên Hình bất ngờ dừng lại, kinh ngạc nhìn hồ sen ngoài cửa sổ. lát sau định thần lại thì thản nhiên nói: “Ta tuyệt đối không để

muội phải gả cho một nam nhân muội không vừa ý!”

Âu Dương Noãn nhất thời im lặng rồi lập tức nói: “Chuyện này, ta có thể nghĩ biện pháp khác!”

Dưới tình huống như hiện nay, để Lâm Nguyên Hình đi cầu Hoàng trưởng tôn, thật sự không phải thời cơ tốt. Nàng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác....Hơn nữa nàng ần ần cảm thấy, những chuyện liên tiếp tới này giống như là đã sớm có dự mưu.

Lâm Nguyên Hình cũng đã đứng lên: "Không, Minh quận vương còn ở trong phủ, chờ hấn đi rồi ta sẽ đi gặp Hoàng trưởng tôn!"

“Minh quận vương đang ở trong phủ?”

Âu Dương Noãn lặp lại một câu, trong đầu cũng nhanh chóng xoay chuyển một ý niệm. Nàng cúi đầu trầm tư một lát rồi ngẩng mạnh đầu nhìn Lâm Nguyên Hình nói: “Biểu tỷ, ta có một cách, chỉ là muốn tỷ hỗ trợ một tay!”

Lâm Nguyên Hình sững sốt, mờ mịt nhìn Âu Dương Noãn.

Hoàng trưởng tôn cùng Minh quận vương đi đến hoa viên, đột nhiên nghe được tiếng đàn. Mặc dù khoảng cách hơi xa, nghe cũng không rõ ràng nhưng âm vận thanh linh khiến người ta có cảm giác siêu phàm thoát tục.

Hoàng trưởng tôn sững sốt, lập tức hỏi người hầu bên cạnh: “Là ai đang đánh đàn? Quả thực rất phù hợp với cảnh sắc!”

Người hầu bước nhanh rời đi, lát sau quay lại bẩm báo: “Điện hạ, tiếng đàn truyền đến từ Mặc hà trai!”

Minh quận vương ngửa đầu lắng nghe một lát rồi thản nhiên nói:
“Khúc đàn này, có vài phần quen thuộc!”

Đúng lúc này khúc nhạc đã xảy ra biến hóa, trở nên uyển chuyển, động lòng người. Mang theo một phần triền miên, xót xa không nói nên lời.

Hai người nhìn nhau rồi liền bước đến gần Mặc hà trai, đột nhiên bên trong truyền đến tiếng ca mềm nhẹ của nữ tử: “Huyền minh nguyệt dĩ tự chiếu hề, tố thanh dạ ư động phòng. Viện nhã cầm dĩ biến điệu hề, tấu sầu tứ chi bất khả trường. Ân lưu chủ dĩ khước chuyển hề, thanh ấu diêu nhi phục dương. Quán lịch lãm kỳ trung tháo hề, ý kháng khái nhi tự ngang. Tả hữu bi nhi thù lệ hề, thế lưu ly nhi tòng hoành!”

(Đây là trích từ bài thơ Trường môn phú của Tư Mã Tương Như, dịch nghĩa: Trăng sáng soi chiếu, đêm dài dần hết nơi thâm cung. Gảy khúc đàn thanh nhã giải sầu, nhưng lại không thể gảy được lâu. Khúc đàn chuyển theo âm chủ ai oán, tiếng lúc nhẹ nhàng lúc dâng cao. Suốt khúc đàn, ý mạnh mẽ trào dâng. Những người hầu xung quanh cũng rơi lệ, nước mắt chảy dọc ngang.)

Tiếng đàn lúc này lại réo rắt như rên rỉ, giống như vì sự đau lòng của chủ nhân mà tiếng đàn biến điệu. Mà tiếng hát của nữ tử kia tuy rằng không quá hay nhưng lại tràn đầy tình cảm, khiến người ta không khỏi động tâm.

“Hốt tâm mị nhi mộng tưởng hề, phách nhược quân quân chi tại bàng. Dịch ngụ giác nhi vô kiến hề, hồn vương vương nhược hữu vong. Dạ mạn mạn kỳ nhược tuế hề, hoài uất uất kỳ bất khả tái canh. Đạm yển kiển nhi đãi thụ hề, hoang đình đình nhi phục minh. Thiếp nhân thiết tự bi hề, cứu niên tuế nhi bất cảm vong!”

(Cùng trích từ bài thơ trên, dịch nghĩa: Vừa chớp mắt lại mộng tưởng, hồn phách như ở cạnh quân vương. Hoảng sợ tỉnh dậy lại không còn thấy nữa, tinh thần như vừa đánh mất gì. Đêm dài đằng đẳng như năm, nhớ nhung sâu uất khôn nguôi. Hết đi lại đứng chờ trời sáng, bình minh dần sáng bừng. Thần thiếp trộm tự buồn tủi, đến già chẳng bao giờ quên người.)

Từng câu từng chữ đều nói lên nỗi buồn ly biệt, ai ai oán oán nhưng một chút hận cũng không có, toàn bộ đều tràn đầy tình ý.

Trong lòng Tiểu Diễn không khỏi rung động, trên mặt lộ chút suy tư.

Đi qua núi giả liền thấy hai nữ tử ngồi trong đình ngoài hồ nước trong Mặc hà trai. Người hát là Lâm Nguyên Hình, còn người ngồi đánh đàn là Âu Dương Noãn.

Ánh mắt Tiểu Diễn dừng trên người Âu Dương Noãn một lát rồi rất nhanh liền chuyển qua Lâm Nguyên Hình. Thấy nàng sắc mặt tái nhợt, thân hình gầy yếu, mặc dù không diễm lệ nhưng yếu đuối như vậy cũng khiến người ta thực động tâm.

Lâm Nguyên Hình cũng đang nhìn Hoàng trưởng tôn. Im lặng, mang theo một chút mong đợi như có như không. Tiểu Diễn kinh ngạc, rốt cuộc cũng bất chấp Âu Dương Noãn chú ý, liền bước nhanh lên phía trước, nói: “Hình Nhi, thân mình nàng không khỏe sao?”

Lâm Nguyên Hình nhanh chóng quỳ gối, thổ khí như lan: “Đa tạ điện hạ quan tâm, Hình Nhi vẫn tốt!”

Tiểu Diễn dịu dàng dậy: “Không cần đa lễ!”

Nói xong liền nhìn Âu Dương Noãn: “Hôm nay Âu Dương tiểu thư cũng đến sao? Hai người sao lại hứng trí ca hát ở đây?”

Lâm Nguyên Hình cười nhẹ, nói: "Chúng thần thiếp chỉ là muốn giết thời gian mà thôi, không ngờ lại quấy rầy đến điện hạ! Đúng rồi, hôm nay Noãn Nhi là đưa mẫu bình phong đến, điện hạ có muốn nhìn một cái hay không?"

Tiểu Diễn nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn đang cúi đầu, gật gật đầu nói: "Được, ta qua xem một chút!"

Lâm Nguyên Hình hơi hơi siết tay, ánh mắt như thu thủy, Tiểu Diễn không tự chủ được mà tiến lên cầm lấy tay nàng: "Đi thôi!"

Hai người bọn họ cùng đi vào chính sảnh Mặc hà trai, để lại Tiểu Trọng Hoa đứng ngoài lương đình. Hắn thấy Âu Dương Noãn vẫn đứng bên trong thì ánh mắt dần theo ý cười: "Âu Dương tiểu thư, đã lâu không gặp!"

Âu Dương Noãn khẽ gật đầu với hắn rồi liền bước xuống, đột nhiên dưới chân như bước hụt, Tiểu Trọng Hoa nhanh tay nhẹ nhàng đỡ lấy nàng, cười nói: "Hình như đây là lần thứ hai!"

Âu Dương Noãn tuy rằng cố ý dẫn bọn họ đến nhưng lại không cố ý trượt chân. Nàng hơi ngẩn ra, lập tức dùng lực nhưng làm sao cũng không thoát khỏi tay Tiểu Trọng Hoa: "Quận vương, ngài nói vậy là có ý gì?"

Thanh âm Tiểu Trọng Hoa thực bình thản, lại ẩn ẩn có mỉm cười: "Không phải Âu Dương tiểu thư cố ý dẫn dụ ta đến sao?"

"Ta chẳng qua chỉ là muốn tác hợp cho biểu tỷ cùng Hoàng trưởng tôn mà thôi. Quận vương tự mình đa tình rồi!" Âu Dương Noãn thản nhiên nói.

Tiểu Trọng Hoa nhìn vào mắt nàng, chỉ cảm thấy con ngươi như bảo thạch, đen bóng như mực. Lưu quang bao quanh như ẩn như hiện, có một loại ý nhị đặc biệt không nói nên lời, khiến người khác không tự chủ được mà bị hấp dẫn.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều không nói lời nào.

Ánh mắt chuyên chú của hắn dần dần có hơi chút quá đáng, Âu Dương Noãn hơi nghiêng mặt.

Tiểu Trọng Hoa chỉ cảm thấy trong lòng giống như có gì đó cào nhẹ hơi tê dại, sinh ra một cảm giác kỳ lạ. Hắn hơi hơi trấn định tinh thần, nói: “Nàng muốn cái gì?”

“Ta không muốn gả cho Trần Cảnh Duệ!” Âu Dương Noãn chậm rãi nói từng chữ một, không chút nào giấu diếm.

Tiểu Trọng Hoa ngẩn ra, nghe ba chữ Trần Cảnh Duệ khiến hắn không nhìn được mà nhú mày: “Hắn cầu hôn nàng?”

Âu Dương Noãn đột nhiên ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt của Tiểu Trọng Hoa. Nháy mắt, nàng liền lộ ra tươi cười: “Chuyện ngày đó, quận vương là người rõ nhất. Ngài hắn là biết, hắn không hề có thiện ý!”

Tiểu Trọng Hoa nâng mắt lên, thần sắc có chút vi diệu: “Âu Dương gia đáp ứng rồi?”

Âu Dương Noãn gật gật đầu. Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa xẹt qua lãnh ý, nhưng cũng chỉ ngẩn ngui trong chớp mắt, nhanh đến mức khiến người ta không thể phát hiện được: “Xem ra là do đối phương có nhược điểm của lệnh tôn trong tay!”

Mi Âu Dương Noãn nhẹ nhàng run rẩy: “Đúng vậy!”

Tiểu Trọng Hoa bình tĩnh nhìn đối phương, ngữ thanh lãnh trầm: “Việc này rất khó giải quyết!”

Âu Dương Noãn thi hành đại lễ với Tiểu Trọng Hoa: “Quận vương, xin ngài hãy giúp ta!”

Thật lâu không nghe thấy Tiểu Trọng Hoa trả lời, Âu Dương Noãn cho dù trấn định, trong lòng cũng không tránh khỏi hơi loạn.

Tuy Tiểu Trọng Hoa là nhất hệ của Hoàng trưởng tôn nhưng hẳn không nghĩ nhúng tay vào chuyện này nàng cũng không còn cách nào khác. Nếu như vậy, nàng liền chỉ có thể phá phủ trầm châu.

(Phá phủ trầm châu: đập nổi chìm thuyền, quyết đánh đến cùng. Dựa theo điển tích Hạng Vũ mang quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)

Chương 201: Giải quyết dứt khoát (1)

Tiểu Trọng Hoa nhìn Âu Dương Noãn, nói: "Nàng đang sốt ruột?"

Dù là Âu Dương Noãn tâm cơ thâm trầm, luôn trấn định cũng không khỏi ngẩn ngơ.

Người này đang nói gì vậy? Đáp ứng thì đáp ứng, không đáp ứng thì nói không đáp ứng, sao lại hỏi người ta đang sốt ruột, bồn chồn? Chuyện chung thân đại sự của nữ tử, nàng có thể không lo lắng sao?

Âu Dương Noãn nhìn vị Minh quận vương bề ngoài lạnh lùng tuấn mỹ này, tươi cười có chút gượng gạo: "Ta chỉ là một nữ tử khuê các hiểu biết hạn hẹp, tất nhiên là sốt ruột, lo lắng!"

Nàng nói xong còn cầm lấy trái cây trên bàn đưa lên miệng cắn cắn.

Tiểu Trọng Hoa sừng sốt, con cháu hoàng thất thế gia từ nhỏ đã bị nghiêm khắc quản thúc, hỉ nộ không đổi sắc, lúc tình cảm chân chính biểu lộ ra ngoài là rất ít.

Nhất là tính cách của Yến vương, cả ngày không mấy buông thả nói cười, mặt mày lạnh băng. Cho nên từ đại ca cho tới đệ đệ, mọi người ai cũng luôn bày ra bộ mặt lạnh lùng, biểu hiện sự bí hiểm của con cháu hoàng thất.

Đối với điểm này, Tiểu Trọng Hoa lãnh hội thật sâu. Hắn suy bụng ta ra bụng người, kiên trì cho rằng người luôn bình tĩnh, gặp chiêu tiếp chiêu như Âu Dương Noãn thì chắc chắn cũng là người tâm cơ sâu

không lường được.

Nhưng không nghĩ rằng lúc nàng nghe hắn nói, khóe mắt hơi hơi nhướn lên, hai mắt lộ ra chút kinh ngạc. Thoạt nhìn có pha vài phần đáng yêu.

Nhìn lại thì nàng không hề kém Dung quận chúa khuynh quốc khuynh thành, dung mạo còn có chút thanh lệ, hấp dẫn ánh mắt người khác hơn.

Tiểu Trọng Hoa nhìn biểu tình của nàng, bất giác mỉm cười: “Chuyện này, nàng vì sao lại phải bỏ gần tìm xa?”

Không đi cầu Hoàng trưởng tôn mà lại tìm đến hắn, không phải là đi đường vòng sao?

Âu Dương Noãn trừng mắt, không đáp mà hỏi lại: “Nghe nói Thái Hậu bức quận vương làm cho thật nhanh, sợ là nóng vội hôn sự với Dung quận chúa a?”

Tiểu Trọng Hoa nở nụ cười: “Nàng sao biết ta không muốn lấy Kha Dung?”

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu, nghiêm túc nói: “Nếu quận vương thực sự nguyện ý, thì có thể đính hôn trước, tại sao còn kéo dài năm này qua năm khác? Quan trọng nhất là Thái Hậu xưa nay sủng ái Dung quận chúa, nếu người có tâm an bài thì đừng nói vị trí quận vương phi, chỉ sợ vị trí chính phi của Hoàng trưởng tôn cũng không phải là chuyện gì khó khăn. Nay quận vương đang trong thời gian hiếu kỳ, Thái Hậu dù có tâm cũng không thể tứ hôn. Nhưng còn có những người khác!”

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Vì sao Thái Hậu lại không tứ hôn cho

người khác mà lại để Dung quận chúa cứ mãi chờ đợi như vậy?”

“Còn gì nữa? Tiếp tục nói đi!” Ngữ khí Tiểu Trọng Hoa từ từ mềm nhẹ, thực sự không phải là ảo giác. Bởi vì lúc này giọng điệu nghe qua có vài phần bất đắc dĩ, không như ngày thường mặc dù là đang cười nhưng cũng tràn đầy xa cách hững hờ.

“Nay chân chính nắm quyền trong triều là hai vị Vương gia. Một là Tần vương, người còn lại là Yến vương!” Âu Dương Noãn ho nhẹ một tiếng, cười nói: “Minh quận vương! Thái Hậu sủng ái Dung quận chúa không phải là giả, thế nhưng lại càng thích Tần vương điện hạ hơn! Ngài nói có đúng hay không?”

Đối với đánh giá của nàng, Tiểu Trọng Hoa chỉ cười mà không nói.

Âu Dương Noãn thấy hắn không hề có biểu hiện tức giận thì mới thả lỏng, hơi hơi ngừng một lát, trong đôi mắt giấu một tia giảo hoạt. Từ một góc độ khác bắt đầu duyệt thuật: “Ngài là người am hiểu lòng người ít có trên đời. Nếu Dung quận chúa gả vào Yến vương phủ thì đối với Yến vương và ngài mà nói thì đều là chuyện khó xử. Ta nghĩ điện hạ ngài cũng không hy vọng người bên gối quá mức thân cận với Thái Hậu!”

Nghe nàng nói từng lời từng chữ, đều tựa hồ như cùng hôn sự của nàng không có quan hệ. Nhưng Tiểu Trọng Hoa cũng có thể hiểu được ý của nàng. Hắn trầm mặc thật lâu, mâu quang dưới ánh mắt trời càng phát sáng lợi hại.

Mãi đến khi hắn rũ mắt xuống, lông mi hơi hơi rung động, mới tựa tiểu phi tiểu lên tiếng: “Đây là lý do nàng tới tìm ta?”

Âu Dương Noãn nhìn hắn, nhất thời không nghĩ hắn lại hỏi một câu như vậy. Nàng tới tìm hắn còn có thể vì sao? Tất nhiên không thể là

vì nữ tử ôm ấp tình cảm hy vọng anh hùng cứu mỹ nhân a....Cái này, hẳn thật đúng là dám nghĩ.

Tiểu Trọng Hoa nói xong câu đó thì cúi đầu thờ dài, phảng phất như nhìn thấu hết thấy tính toán của nàng. Lời nói đặc biệt chậm, đặc biệt nhẹ, từng chữ từng chữ tiến thẳng là tâm khảm nàng, không chút lưu tình nào vạch trần nàng: “Ta muốn từ chối cửa hôn sự này tự nhiên ta sẽ có biện pháp khác. Vì sao không nên để nàng cùng Trần Cảnh Duệ kết thân?”

Quả nhiên nàng chỉ nói vài câu hẳn liền hiểu được ý tứ của nàng. Âu Dương Noãn nửa điểm quẫn bách cũng không có, ngược lại cười tươi: “Năng lực của quận vương ta tất nhiên biết. Chỉ là gần đây tâm tư Dung quận chúa tựa hồ như không còn đặt lên người quận vương nữa....Nếu như quận chúa thuận lợi gả vào phủ Thái tử, tương lai sẽ là một phiền toái lớn, có phải không? Huống chi, cho dù ngài có biện pháp thì có thể nhất lao vĩnh dật sao?”

Tiểu Trọng Hoa nhướn mày lên, bên môi lại nhếch lên một nụ cười: “Oh?”

Hắn giúp nàng, đồng thời cũng hoàn toàn giải quyết phiền toái là Dung quận chúa. Đối với hắn, đối với Hoàng trưởng tôn, đối với nàng đều là chuyện tốt. Làm gì mà phải lộ ra gương mặt như là mẹ kế như vậy? Trong lòng Âu Dương Noãn âm thầm đánh giá Tiểu Trọng Hoa.

Trong đôi mắt thâm thúy của Tiểu Trọng Hoa nhất thời dâng lên cảm xúc không rõ lý do. Ngữ khí cũng đã hòa hoãn xuống: “Bình thường Âu Dương tiểu thư hay đọc cái gì?”

Âu Dương Noãn sững sốt, không nghĩ rằng suy nghĩ vị Minh quận vương này lại thay đổi nhanh như vậy.

Nàng nheo mắt, cơ hồ hoài nghi nam nhân trước mặt này đến tột cùng là nghe có hiểu những lời nàng nói từ nãy đến giờ hay không? Là do nàng nói mông lung không rõ? Hay hắc căn bản nghe mà lại không hiểu được? Hoặc là hiểu hết nhưng lại cố ý làm bộ như không hiểu?

“Âu Dương tiểu thư bình thường hay đọc cái gì?” Tiểu Trọng Hoa hỏi lại một lần nữa.

Âu Dương Noãn lần này rốt cuộc cũng tin là mình không có nghe lầm. Minh quận vương điện hạ thật sự là đang hỏi một vấn đề không liên quan....

Nàng hơi hơi nhướn mày, không tự chủ được mà nghiêm túc nhìn hắc. Lại phát hiện hắc cũng đang nghiêm túc đánh giá nàng, bốn mắt nhìn nhau. Giống như là khơi mào, nháy mắt liền bùng lên ngọn lửa lạnh lùng, bất tri bất giác ẩn ẩn có giao phong.

Âu Dương Noãn nở nụ cười: "Chẳng qua chỉ là...."

“Nếu là nói dối, vậy thì khỏi cần nói!” Khóe mắt Tiểu Trọng Hoa ánh lên một chút bốn cột, giọng điệu mặc dù nhẹ nhưng lại có vài phần trầm thấp.

Âu Dương Noãn nghiêng nghiêng đầu, nói chi tiết: “Chẳng qua chỉ là một ít sách sử!” Có gì khó nói đâu?

Lần này là lời nói thật, Tiểu Trọng Hoa mỉm cười: “Nàng đọc sách sử sao? Đọc ‘Sử giám’ chưa?”

Âu Dương Noãn đáp: “Đã đọc xong. ‘Lại thư’ của tiền triều cũng đã đọc xong!”

Tiểu Trọng Hoa lại hỏi: “Lạc trần đồ?”

Hai người một hỏi một đáp đã nói không ít chuyện xưa trong lịch sử, tựa hồ như cùng chuyện hiện tại không hề có quan hệ. Nhưng cẩn thận nghe lại thì phát hiện ẩn giấu trong đó không ít phép ẩn dụ.

Hồng Ngọc cùng Xương Bô đứng bên ngoài đình, một chút cũng nghe không hiểu hai người này đang bí hiểm so cái gì?

Trong lòng Âu Dương Noãn rõ ràng rất sốt ruột nhưng lại chỉ có thể nhẫn nại chậm rãi trả lời từng câu hỏi của hắn.

Đúng lúc này Sơn Cúc tiến đến: “Biểu tiểu thư, Thái tử phi cùng Chính phi hoàng trưởng tôn đến. Mời tiểu thư qua cùng qua nói chuyện!”

Âu Dương Noãn sừng sốt, lập tức nhìn Tiểu Trọng Hoa, nàng đang đợi đáp án của hắn.

Đôi mắt đen tuyền của Tiểu Trọng Hoa đã khôi phục lại bình tĩnh vốn có, tựa như hồ nước không một gợn sóng, không có y luân, hoàn toàn nhìn không ra một cảm xúc gì: “Nếu đã như vậy, ta đây cáo từ trước!”

Âu Dương Noãn không tự chủ mà hơi hơi nhếch lên phía trước.

Tiểu Trọng Hoa giống như là biết được động tác cực nhỏ này của nàng, đột nhiên quay đầu, đôi mắt thâm trầm hơi hơi có ý cười. Nhưng hắn không hề giải thích, chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu, môi mỏng cong thành một nụ cười, ngữ điệu như là trấn an: “Nàng yên tâm đi!”

Sơn Cúc nghi hoặc nhìn bóng dáng Minh quận vương, đang ngờ ngác không hiểu hắn nói gì thì nghe Âu Dương Noãn nhẹ nhàng nói:

“Chúng ta đi thôi!”

Trong Mặc hà trai, ngoại trừ Thái tử phi còn có hai vị trắc phi của Thái tử là Thạch thị cùng Trữ thị. Chu Chỉ quân cũng đến, sắc mặt hồng nhuận, khí sắc vô cùng tốt, mặc y phục rộng rãi nhưng cũng không che được cái bụng đang lớn dần.

Bốn thị thiếp của Hoàng trưởng tôn cũng tới, chỉ là không có tư cách ngồi xuống nên đứng một bên làm trang trí mà thôi.

Thái tử phi thấy Âu Dương Noãn thì liền tươi cười nói: “Âu Dương tiểu thư, mau qua đây. Lại ngồi bên cạnh ta!”

Tất cả mọi người nhìn về phía Âu Dương Noãn, nàng mỉm cười cúi đầu thi lễ với các nàng. Cả người có vẻ nhu hòa khoan thuận, lúc nói chuyện như một ngọn gió xuân, mềm nhẹ thổi qua khiến người ta cảm thấy thực thoải mái.

So với Thạch thị thì Trữ thị được Thái tử yêu thích hơn. Hơn nữa tính tình hoạt bát, lại được sủng ái nên liền lên tiếng nói: “Vị này là Âu Dương tiểu thư? Thật sự là trời sinh thanh tú a!”

Thạch thị cười nói: "Còn không phải sao? Sớm đã nghe danh nhưng lại vô duyên diện kiến. Người làm cho Thái tử phi một túi hương thật tinh xảo, kỹ năng thêu rất tốt!”

Trữ thị nghe vậy thì cẩn thận đánh giá, trong mắt tựa hồ như có chút nghi hoặc, lại cười nói: “Nhìn Âu Dương tiểu thư tuổi này thực sự có chút giống đại tiểu thư Trấn quốc Hầu phủ năm đó!”

Thái Tử Phi cười gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, mẫu thân Âu Dương tiểu thư chính là đại tiểu thư Trấn quốc Hầu phủ!”

Trữ thị sững sốt rồi liền cười nói: "Hóa ra là vậy, trách không được lại trông giống nhau như vậy. Mẫu thân người năm đó cũng là mỹ nhân nổi danh khắp kinh đô, tài mạo song toàn, tính tình uyển chuyển hàm xúc. Xuất thân lại tốt, không biết có bao nhiêu bà mối đến đập cửa. Ngay cả Yến...." Nói tới đây như là đột nhiên nhớ đến cái gì, lập tức im bặt.

Chuyện năm đó Thái tử phi cũng mơ hồ biết một chút, bà hơi hơi nhíu mày cười nói: "Xem các người kìa, chỉ lo hỏi chuyện, cũng chưa cho đứa nhỏ lễ gặp mặt!"

Âu Dương Noãn nghe thấy Trữ thị nhắc tới mẫu thân nàng thì trong lòng đã nổi lên nghi hoặc. Hơn nữa Thái tử phi tựa hồ như không muốn nhắc đến đề tài này.

Nàng nhất thời cảm thấy trong này nhất định có ẩn tình, chính là ngại trong đây nhiều người nên chỉ có thể khẽ mỉm cười, làm bộ như không nghe thấy.

Thạch thị tặng một vòng tay phỉ thúy ngũ bức. Trữ thị tặng một vòng cổ ngọc bích, lại tựa hồ như ngượng ngùng vì vừa rồi nói lỡ nên lấy ra trâm cài ngọc lưu ly bát bảo đưa cho nàng.

Âu Dương Noãn nhận lấy lễ vật, lại cùng các nàng ngồi nói chuyện thêm một lát thì liền đứng dậy cáo từ. Lâm Nguyên Hình cũng đứng lên theo, tự mình tiễn nàng ra cửa.

Trong phòng Thạch thị cười tủm tỉm nói với Thái tử phi: "Nếu có thể mang đứa nhỏ xinh đẹp như vậy về nhà thì thật tốt!"

Nghe câu này thần sắc Tiểu Diễn lập tức thay đổi, ánh mắt sâu thẳm lúc này liền nhìn Âu Dương Noãn đang đứng nói chuyện với Lâm Nguyên Hình trong sân.

Thái tử phi sừng sốt, lập tức cười nói: “Xem muội lòng tham không đáy kìa. Tiểu mỹ nhân trên đời này đều muốn mang về trong nhà a!”

Thạch thị biết những lời này chỉ là vui đùa cho nên một chút cũng không để trong lòng.

Nhưng Tiểu Diễm lại bất động thanh sắc rũ mắt xuống, con ngươi bị lông mi che khuất, phá lệ thâm u ửu ám, cất dấu gợn sóng vô tận: “Ngài nói đùa rồi. Chỉ sợ Âu Dương tiểu thư lòng dạ cao, không vừa mắt phủ Thái tử mới phải!”

Nói xong hần tựa hồ như không có hứng trí nói chuyện nên liền đứng dậy cáo từ. Chu Chỉ Quân nhìn bóng dáng Tiểu Diễm rời đi, tươi cười đáy mắt lập tức trầm xuống.

Thạch thị không hiểu bị Tiểu Diễm cho ghen một chút, hồi lâu mới dịu xuống. Trữ thị vội vàng hòa giải: “Đúng vậy, cũng không biết tương lai Âu Dương tiểu thư sẽ gả cho nhà nào?”

Chu Chỉ Quân cười nói: “Tiểu thư xinh đẹp như vậy, gả vào nhà ai đều là phúc khí!” Nói xong, tươi cười trên mặt trở nên sâu xa khó hiểu.

Lúc này Lâm Nguyên Hình vừa vặn từ bên ngoài tiến vào, Chu Chỉ Quân liền cười nói: “Vừa vặn nhắc đến, có một chuyện vui. Võ quốc công phủ nhờ cậy tổ mẫu ta đến quý phủ Âu Dương đại nhân làm mai, Lâm phi có biết không?”

Quả nhiên chuyện này có liên quan đến Chu Chỉ Quân. Tâm tư Lâm Nguyên Hình thay đổi thật nhanh, ngoài miệng đã nói: “Là vậy sao? Ai nha, nếu ngài không nói ta cũng không biết đâu! Cũng không đúng lắm, vì nếu chuyện này thành thì Lão thái quân cũng nên báo với ta

một tiếng. Nhưng lâu như vậy không thấy tin tức gì sợ là không đáp ứng rồi. Ngài không biết đâu, Âu Dương Lão thái thái rất sủng ái vị biểu muội này của ta, còn muốn giữ nàng lại bên cạnh hai năm nữa!”

Biểu tình của Lâm Nguyên Hình chân thành là thế, giọng điệu cũng thật nghiêm túc: “Còn nữa, mặc kệ là chuyện có thành hay không thì cũng không nên nói lung tung. Cho dù là đính hôn cũng còn có thể hủy, huống chi còn chưa biết bát tự có hợp hay không?”

Biểu cảm trên mặt Lâm Nguyên Hình thập phần ôn hòa nhưng mà lời này lại liền ngăn được miệng Chu Chỉ Quân.

Ý Lâm Nguyên Hình là nếu Chu Chỉ Quân đem chuyện không có truyền đi khắp nơi thì sẽ trở thành người ba hoa.

Chu Chỉ Quân âm thầm cười lạnh, chậm rãi nói: “Lúc đến thăm ta mẫu thân có ngẫu nhiên nhắc đến chuyện này. Ta còn nói là tám phần là đã thành....”

Thái tử phi nhìn hai người có qua có lại đến là náo nhiệt, liền chớp mắt, chỉ lẳng lặng ngồi uống trà. Không nói lời nào, trong lòng lại khe khẽ thở dài.

Chương 202: Giải quyết dứt khoát (2)

Minh quận vương vừa ra khỏi phủ Thái tử liền có người hầu đến bẩm báo nói Thái Hậu có chỉ, mệnh hẩn tiến cung.

Hẩn hơi hơi trầm tư liền lệnh cho thị vệ bên người mang theo một phong thư đi đến phủ Đại công chúa rồi thay y phục tiến cung.

Thái cực cung, ngói lưu ly màu cam, cung tường màu đỏ, lan can bạch ngọc, nước hồ xanh biếc, mẫu đơn tao nhã khiến nó nổi bật, phá lệ lộng lẫy.

Mặt trời hướng đông chiếu qua cửa sổ, ánh nam điện một mảnh thông hoàng. Long tiên hương trong các kim lô lượn lờ từng đợt từng đợt khói mỏng chậm rãi bay vào những nơi sâu nhất trong điện càng thêm trầm tĩnh ngưng hương.

Trong đại điện có một chiếc giường, mảnh mỏng manh bao quanh, phía trên được phủ kín bởi một lớp nhuyễn trảo thêu mẫu đơn. Thái Hậu dựa trên gối đệm cũng thêu mẫu đơn phú quý nửa nằm nửa ngồi.

Dung quận chúa lấy ra một cái tẩu thuốc, hai cây đèn châm lửa thay phiên nhau đặt dưới tẩu thuốc. Nàng đem thuốc đặt vào tẩu, châm lửa đốt đèn sau đó nửa quỳ trên đất lấy tay nâng đèn lên đưa tới trước mặt Thái Hậu.

Cung trang trên người Dung quận chúa sáng ngời, tóc búi kiểu nhất tự, trâm cài trên tóc nhẹ nhàng đưa theo từng động tác của

nàng. Ở trong không gian toàn cung nữ, ngũ quan nàng có vẻ thập phần xinh đẹp, phá lệ hút mắt.

Thái Hậu dùng miệng ngậm đầu tẩu, sau khi Dung quận chúa đốt lửa thì nhẹ nhàng hít vào rồi nhả ra làn khói lượn lờ trong không khí. Thuốc này làm từ cực vân ti cao cấp nhất ở phía nam, nửa chút tạp chất cũng không có. Hít một hơi thắm nhập tâm tỳ, thanh nhã thoải mái.

Sau khi tiến vào, Minh quận vương liền hành lễ với Thái Hậu. Tóc hắc được búi gọn gàng, trên khuôn mặt tuấn lãng là hai hàng lông mày xéo, đôi mắt sâu thẳm đen láy có chút u ám. Dưới sống mũi cao là bạc môi mang theo nụ cười vừa đủ lại có chút nhạt nhẽo.

Thái Hậu vẫy vẫy tay ý bảo Dung quận chúa đem tẩu đặt qua một bên, tự mình uống một ngụm trà. Sau đó mở miệng giống như mỉm cười, lại giống như cảm khái: “Trọng Hoa đến rồi sao? Ai gia đã lâu không thấy ngươi rồi! Thời gian trôi qua cũng thật nhanh, chớp mắt mà mẫu phi ngươi đã đi được hai năm!”

Minh quận vương thản nhiên đáp lời: “Vâng, Thái Hậu!”

Màn che thúy chức kim tú trong điện che đi ánh nắng chói chang bên ngoài, chiếu lên mặt Thái Hậu một quang ảnh mờ mờ.

Thái Hậu nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Tiểu Trọng Hoa, khe khẽ thở dài: “Hai năm qua ngươi đều kiên trì không chịu nạp thê, thậm chí ngay cả định hôn cũng không muốn. Phần tâm hiếu này thực sự là khó có được. Mẫu phi ngươi trên trời thấy được cũng sẽ cảm thấy vui mừng. Chỉ là qua một thời gian nữa thì hiếu kỳ của ngươi cũng liền hết, còn không tính nạp chính phi sao?”

Tiểu Trọng Hoa mỉm cười, đang muốn nói chuyện thì bỗng nhiên

ngoài đại điện vang lên một tiếng thông báo: “Hoàng thượng giá lâm!”

Hoàng đế bước nhanh vào, tươi cười ấm áp: “Mẫu hậu!”

Thái Hậu mỉm cười. Ánh mắt lại lạc đến trên người đại công chúa sau lưng Hoàng đế, ý cười trên mặt đột nhiên hơi hơi trầm xuống. Bà vừa triệu Tiểu Trọng Hoa thì người bên kia cũng liền tới đây, thật là vừa khéo.

Đại công chúa hành lễ rồi liền ngồi xuống ghế gỗ cây tử đàn một bên. Sau đó mỉm cười nói: “Nơi này của Hoàng tổ mẫu thật náo nhiệt, là đang có chuyện vui gì sao?”

Thái Hậu cười nhẹ: “Chỉ là đã lâu không gặp Trọng Hoa nên mới triệu hân vào cung ai gia ngồi một chút!”

Hoàng đế cùng đại công chúa cũng đều đã ở đây nên Thái Hậu cũng không kiêng dè nữa mà nói thẳng: “Hoàng thượng, Trọng Hoa là tôn nhi người sủng ái nhất. Hôn sự của nó sao người cũng không quan tâm?”

Ánh mắt Hoàng đế dừng trên người Tiểu Trọng Hoa. Lại nhìn đến Dung quận chúa đang mỉm cười cúi đầu đứng bên cạnh, hơi hơi nhúm mày.

Đại công chúa cười tươi nói: “Xem Hoàng tổ mẫu nói kìa. Hiếu kỳ của Hoa Nhi còn chưa hết, sao người phải gấp như vậy? Không phải còn hơn nửa năm nữa mới hết sao?”

Sắc mặt Thái Hậu trầm xuống: “Cái gì mà còn hơn nửa năm? Cho dù là chưa thành thân thì cũng phải định hôn trước mới phải!”

Tiểu Trọng Hoa khẽ mỉm cười nâng mắt lên, không chút hoang mang nói: “Thái Hậu, hiếu kỳ chưa hết đã định hôn. Có thủ chế của vi tổ, Trọng Hoa sao dám?”

(Thủ chế: để tang ba năm)

Hoàng đế gật gật đầu, nói: "Theo quy củ của Đại Lịch, đúng là chưa từng có tiền lệ này!"

Thái Hậu lập tức ngây ngẩn cả người, bà nhìn Hoàng đế lại nhìn đại công chúa. Ánh mắt từ từ lạnh xuống.

Lại nói, Hoàng đế là do một tay bà nuôi lớn. Tuy rằng không phải con thân sinh nhưng vẫn luôn kính cẩn nghe theo. Nhưng mấy năm gần đây, hấn thế nhưng lại làm rất nhiều chuyện khiến bà không vui.

Đại công chúa nâng chén trà lên, che đi ý cười không rõ hàm xúc bên môi, thoải mái nói: “Trọng Hoa, là Hoàng tổ mẫu quan tâm hôn sự của ngươi. Chỉ là vì hiếu kỳ còn chưa hết, cho dù là còn một ngày cũng không thể dễ dàng hứa hôn. Bằng không nếu truyền ra ngoài người ta lại nghĩ là do ngươi chờ không nổi. Đương nhiên trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng. Nhắc mới nhớ, Dung quận chúa năm nay cũng đã mười tám. Hoàng tổ mẫu! Thanh xuân của nữ tử có hạn, ngài trăm ngàn lần đừng chậm trễ nàng a!”

Trên mặt Dung quận chúa không nhìn ra nửa điểm hờn giận, trên môi vẫn là tươi cười lộ vẻ khiêm nhường đúng mực. Nhưng trong lòng đã dâng lên lo lắng.

Thái Hậu mỉm cười: "Nàng từ nhỏ đã theo bên người ta, làm việc khéo léo thỏa đáng, trầm ổn hào phóng. Ta cũng vì vậy mà nhất thời nửa khắc cũng không rời được đứa nhỏ này nên muốn giữ nàng lại hai năm nữa!"

Đại công chúa buông chén trà, ngược lại thở dài một hơi: “Thật ra đã nhiều ngày qua ta có nghe nói một chuyện, chỉ là không biết có nên nói hay không?”

Hoàng đế bật cười: “Đứa nhỏ này, từ khi nào thì bắt đầu học chiêu thừa nước đục thả câu?”

Khóe môi đại công chúa cong lên mềm mại: “Trong kinh đô này mỗi người đều nói. Trong thư phòng Đại công tử Võ quốc công phủ cất giấu một bức họa mỹ nhân. Tiểu mỹ nhân trong tranh đang nhanh nhẹn khởi vũ, thân hình uyển chuyển, tuyệt vời vô cùng...”

Dung quận chúa sững sốt, nhìn đại công chúa đang tươi cười sâu xa khó hiểu, trong lòng nhất thời nổi lên dự cảm không tốt.

Quả nhiên, Hoàng đế tựa hồ như thật sự có hứng thú, truy vấn: “Vậy sao? Tiểu tử Trần gia kia nhất định là cất giấu tranh của người trong lòng! Đó là tiểu thư nhà nào?”

Đại công chúa sâu kín cười, nhìn về phía Thái Hậu, ánh mắt như nhìn thấu lòng người: “Là Dung quận chúa!”

Tiểu Trọng Hoa nghe liền cặp mắt, che đi ý cười bên trong. Bức họa kia vốn để ở trong phủ Đại công chúa, nhưng hiện tại lại nằm trong thư phòng của Trần Cảnh Duệ.

Chỉ là hắn cất giữ bức họa kia là vì mỹ nhân trong tranh hay vì người vẽ mỹ nhân ai có thể vì hắn biện bạch? Đối với loại tâm tư vừa hận vừa yêu Âu Dương Noãn này, có lẽ ngay cả bản thân Trần Cảnh Duệ cũng không thể nói rõ ràng.

Dung quận chúa kinh ngạc ngẩng đầu, muốn phản đối nhưng khi

nhìn thấy khuôn mặt của Thái Hậu thì nhất thời kinh sợ cúi đầu, không dám nói nửa chữ.

Thái Hậu không giận, ngược lại còn cười nói: “Sao lại là Dung Nhi? Nàng luôn ở trong cung cùng ta, làm sao người bên ngoài có thể dễ dàng nhìn thấy? Trên đời người giống người cũng bình thường, có lẽ là tiểu thư nhà khác cũng nên!”

Đại công chúa nâng mắt lên nhìn Dung quận chúa rồi cười khế: “Trên một lần yến hội ngắm hoa, ta từng mời quận chúa khởi vũ. Có lẽ khi đó Trần công tử nhìn thấy liền động tâm tư. Huống chi yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Dung quận chúa đang lúc thanh xuân, phong tư tuyệt tục, Trần công tử ái mộ cũng là điều bình thường!”

Sau đó cũng không hề nhìn lại Dung quận chúa mà tiếp tục nói: “Bệ hạ, Võ quốc công phủ dòng dõi cao, vị công tử Trần gia này lại thập phần tuấn lãng oai hùng. Đối với người có tình, Hoàng thượng có nên thành toàn một đoạn giai thoại này không?”

Yến hội ngày đó, Trần Cảnh Duệ vẫn chưa trình diện. Hắn bất quá chỉ là sau đó mới biết Âu Dương Noãn có một bức họa làm kinh diễm đương trường nên mới cho người chiêu mộ về mà thôi. Nhưng chuyện này đại công chúa lại hoàn toàn bỏ qua.

Sắc mặt Dung quận chúa lập tức trắng bệch, định mở miệng nói chuyện nhưng hiện tại nàng có thể nói gì đây? Lúc trước nàng phẫn nộ vì Minh quận vương không chịu đem nàng đặt trong mắt nên mới ở trước mặt mọi người phô diễn tài nghệ. Ai ngờ lại lạc đến chuyện này, hiện tại hối hận vô cùng, ngay cả người cũng bắt đầu phát run.

Thái Hậu gượng cười nói: “Cái gì mà giai thoại? Chỉ là thiếu niên hồ đồ đùa giỡn thôi. Đúng là không hiểu chuyện, nếu truyền ra ngoài thì danh dự của Dung Nhi cũng bị hao tổn!”

Tiểu Trọng Hoa lại thản nhiên nói: "Hoàng tử phụ! Nói đến thì Trần gia cùng Dung quận chúa còn có một đoạn tình cảm. Tối hôm đó Trần tiểu thư cố ý đem xe ngựa của mình tặng cho Dung quận chúa. Kết quả trên đường trở về lại gặp thổ phỉ, bị kinh hách rất lớn. Cũng may Võ quốc công phủ hộ vệ đông nên mới không xảy ra chuyện lớn!"

Hắn chỉ nói nhẹ nhàng băng quơ nhưng từng chữ từng chữ lại đánh mạnh vào lòng Dung quận chúa.

Vốn Hoàng đế còn có chút chần chờ nhưng khi nghe xong những lời này, nhất thời liền gật đầu nói: "Đây cũng xem như là một loại duyên phận. Vậy ta sẽ tứ hôn cho Dung quận chúa cùng vị đại công tử Trần gia này!"

Sắc mặt Thái Hậu đột nhiên thay đổi, bà lạnh lùng nhìn Hoàng đế, đại công chúa cùng Tiểu Trọng Hoa, cơ hồ như muốn nhìn thấu lòng mỗi người.

Nhưng lời Hoàng đế như kim ngọc, một khi hắn đã nói tứ hôn thì liền không còn đường vặn hỏi. Cho dù là Thái Hậu cũng không thể bác bỏ lời nói của Hoàng đế trước mặt mọi người. Nghĩ đến đây hộ giáp bạch ngọc lưu ly trên ngón tay bị nắm chặt 'cạch' một tiếng rơi trên đất.

Hoàng đế không nhìn đến, ngược lại mỉm cười nhìn Tiểu Trọng Hoa: "Nếu hôm nay ngươi đã tiến cung thì liền theo trẫm. Thế cớ lần trước trẫm cuối cùng cũng phá giải được rồi!"

Nói xong lại nhìn về phía Thái Hậu: "Mẫu hậu còn có phân phó gì nữa không?"

Thái Hậu cố gắng kiềm chế tức giận cười nói: “Được rồi, Trọng Hoa đi theo Hoàng thượng đi!”

“Dạ!” Tiểu Trọng Hoa đứng dậy, mỉm cười.

Sau khi Hoàng đế rời đi, Đại công chúa nhìn Dung quận chúa, nhoen miệng cười rồi cũng cáo lui.

Bọn họ vừa đi, tươi cười nhợt nhạt trên môi Thái Hậu liền vụt tắt. Ánh mắt dần trở nên thâm trầm, đem ly trà đặt mạnh qua một bên, giận tái mặt nói: “Còn không quỳ xuống!”

Dung quận chúa liền quỳ xuống, mặt đã trắng bệch, kinh hách vạn phần.

“Người đã biết sai chưa?” Thái Hậu lạnh giọng hỏi.

Dung quận chúa cắn môi: “Thái Hậu, Dung Nhi biết sai rồi!”

Thái Hậu vốn vẫn luôn trầm tĩnh nay đã cực kỳ phẫn nộ: “Ta ngày thường dạy bảo người như thế nào? Người đường đường là một quận chúa thế nhưng lại cùng bọn tiểu thư lỗ mãng kia hồ nháo. Người cũng biết ngay từ đầu đã bị người khác lợi dụng?”

Trong lòng Dung quận chúa cả kinh, cúi đầu xuống thật thấp, cũng không dám nói nửa câu. Trận này đến tột cùng là Đại công chúa lợi dụng nàng hay vẫn là Hoàng Thượng nổi lên lòng nghi ngờ nên liên thủ với đại công chúa đối phó Thái Hậu? Còn Minh quận vương Tiểu Trọng Hoa, hẳn trong chuyện này sắm vai gì?.

Dung quận chúa càng nghĩ càng giận, cơ hồ muốn cắn nát môi. Trù tính của Thái Hậu, tâm tư của nàng, tất cả đều xong hết rồi: “Thái Hậu, chỉ sợ là bọn họ liên thủ với nhau....”

Thái Hậu nghe cả buổi không nói gì, cuối cùng bất đắc dĩ nâng chén trà lên. Cung nữ bên cạnh cuống quýt nói trà lạnh, muốn thay chén khác. Nhưng Thái Hậu lại không nghe, uống sạch một hơi. Bởi vì uống gấp nên bị sặc, các cung nữ liền giạt nẩy mình đồng thời quỳ xuống dập đầu thỉnh tội.

Thái Hậu không thềm quan tâm, đặt chén trà xuống, ngừng ho nhìn Dung quận chúa quỳ dưới đất nửa ngày không nói.

Một mặt bà cảm thấy lời của Dung quận chúa quả thật có lý, mặt khác lại cảm thấy hình như bản thân đã già rồi, thiếu đi sự quyết đoán năm đó, ngay cả một việc nhỏ này cũng trở nên do dự không quyết.

Nếu năm đó bớt cố kỵ đi một chút, mạnh mẽ bức Tiểu Trọng Hoa cưới Dung Nhi thì chuyện đâu có nháo thành như vậy. Cứ mãi do dự, lo lắng thái quá nên mới bị hai vãn bối đùa giỡn. Chung quy lại thua mất một chiêu a....

Sau khi trở về Tiểu Trọng Hoa đến một gian phòng phía sau, bên trong thờ phụng bức họa của Yến vương phi. Bài vị của Yến vương phi đã được cung phụng ở chính trạch, nơi này chỉ là nơi của riêng hần, giữ lại cho Từ cô cô người đáng tin cậy nhất bên cạnh mẫu phi phụng dưỡng.

Trong phòng có một cái bồ đoàn nho nhỏ. Trên bàn bày mõ, lư hương, hoa, nến, đăng vô tận, trái cây. Trên góc còn có một cuốn kinh phật. Từ cô cô quỳ trên bồ đoàn, thần sắc thâm trầm túc mục. Trong tay đang cầm hương vái.

(Bồ đoàn: cái gối tròn làm bằng cỏ, dùng để các vị tăng quỳ lên cho êm mà tụng kinh)

Tiểu Trọng Hoa chậm rãi đến gần, cũng không quấy rầy Từ cô cô. Hắn nhìn bức họa của Yến vương phi, thấp hương, hành lễ.

Hắn quỳ trên gối đệm, hai tay chắp thành chữ thập, thì thảo tự nói: “Mẫu phi, con lại gặp được nữ nhi của dì Thanh. Nàng rất thông minh cũng rất mỹ lệ. Chỉ là người nói di đoan trang nhàn nhã, tài văn chương tung hoành nhưng ta lại cảm thấy nữ nhi không giống dì mà ngược lại còn có chút gian xảo!”

Từ cô cô đối với lời nói của Minh quận vương có chút run sợ, lập tức nói: “Quận vương, ngài nhìn thấy tiểu thư Âu Dương gia sao?”

Tiểu Trọng Hoa gật gật đầu, nói: “Hôm nay nhìn thấy ở phủ Thái tử!”

Từ cô cô gật gật đầu, trong ánh mắt không biết vì sao lại có lệ quang: “Đứa nhỏ này từ nhỏ đã không có mẹ ruột chiếu cố. Lúc còn sống Vương phi nhiều lần muốn nhìn nàng nhưng lại ngại thân phận nên không thể gặp. Khi người mất vẫn luôn nói, năm đó là người có lỗi với Uyển Thanh tiểu thư!”

Tiểu Trọng Hoa không trả lời, chỉ đứng lên xoay người nhìn mái cong cao trác bên ngoài, hành lang khúc khuỷu. Hắn chậm rãi nói: “Cô cô, ta đã đáp ứng mẫu phi chiếu cố đứa nhỏ của dì Thanh. Ta sẽ làm được!”

.....

Noãn các

Phương mama lặng lẽ kêu Hồng Ngọc mang một chén canh tổ yến đến, nói: “Tiểu thư, ngài vừa từ phủ Thái tử về, nhất định rất đói bụng, mau ăn một chút gì đi!”

Nhưng Âu Dương Noãn lại xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, trang sách trong tay mãi không lật. Phương mama phải gọi đến hai lần nàng mới hồi phục lại tinh thần, ho nhẹ một tiếng nói: “Ta không đói!”

Phương mẹ than nhẹ một tiếng, khổ sở nói: “Tiểu thư đang lo lắng chuyện gì lão nô đều biết. Chỉ là chuyện này muốn lo cũng lo không được, chi bằng tiểu thư hãy nghỉ thoáng một chút!”

Âu Dương Noãn thản nhiên cười nói: “Mama, chuyện kia ta đều đã có tính toán. Người không cần lo lắng!”

Nói xong, nàng cúi đầu suy tư. Tiểu Trọng Hoa hẳn là hiểu được ý của nàng. Nhưng cho dù là vậy thì chuyện này cũng chỉ thành được một nửa. Nửa còn lại đó là nhược điểm trong tay Trần Cảnh Duệ...

Chương 203: Khó nhất ứng thừa ân mỹ nhân (1)

Đêm đó ánh trăng màu ngân bạch chiếu sáng mỗi ngõ ngách trong tiền viện, hoa trong viện nở rộ, mùi hương thơm ngát phiêu đẳng trong không khí.

Bởi vì chuyện ban ngày nên trong lòng Âu Dương Noãn có chút không yên. Nàng đứng ở dưới hành lang, ngửa mặt nhìn trời. Không khỏi có chút ngạc nhiên phát hiện, giờ này hôm trước mây đen giăng đầy, giống như là sắp mưa lớn. Lúc này mây đen tan hết, sao sáng đầy trời, lấp lánh chiếu sáng sân viện.

Nàng lẩm bẩm: “Mọi người đều nói tất cả do trời định, ta lại không tin sức người không thể xoay chuyển!”

Đột nhiên bên ngoài viện vang lên một tiếng động nhỏ. Âu Dương Noãn ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy dưới ánh trăng một bóng dáng đứng trên tường viện, thân hình thon dài, tay áo tung bay.

Hắn mỉm cười, từ trên tường nhảy xuống đất không một tiếng động, vài sợi tóc hất qua má bạch ngọc, ánh mắt như xuân thủy, dưới ánh trăng lại càng thêm tuấn tú cực hạn.

Chỉ cần liếc mắt một cái Âu Dương Noãn liền nhận ra nam tử này. Khí thế kiêu ngạo này không thể nghi ngờ chính là Tiểu Thiên Diệp thân phận cao quý.

Mà chỉ cần nghĩ cũng biết, ngoại trừ hắn còn ai dám lớn gan đêm hôm khuya khoắt đến trèo tường phủ Lại Bộ Thị Lang. Càng đừng

nói đến phải vượt qua tầng tầng lớp lớp để đến Noãn các.

Xương Bồ đứng sau thở nhẹ một tiếng nhưng lại bị Âu Dương Noãn quyết đoán ngăn lại: “Không có việc gì, người lui trước đi!”

Nàng nói xong lại hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Thiên Diệp. Nếu không phải trong viện này đều là người của nàng thì một nam tử đêm hôm khuya khoắt trèo tường vào viện nàng, nếu truyền ra ngoài chẳng phải thanh danh nàng sẽ bị hủy diệt để sao?

Hắn lững thững đi đến trước mặt nàng, khóe miệng có ý cười nhợt nhạt, đôi mắt như nước không hề có chút áy náy nhìn Âu Dương Noãn đang trừng mắt, nương theo ánh trăng mà đánh giá nàng: “Càng nhìn càng thấy xinh đẹp!”

Hắn cười nói, trên mặt không hề có ý khinh bạc mà ngược lại đều là tán thưởng.

Âu Dương Noãn nhìn về phía hắn, đôi mắt màu đen của Tiểu Thiên Diệp dưới ánh trăng lại càng rạng rỡ, ẩn ẩn có thể nhìn thấy bóng nàng bên trong.

Nàng không giận mà cười nói: “Thế tử đêm hôm khuya khoắt viếng thăm, không biết là có chuyện gấp gì?”

Dưới ánh trăng, đôi mắt trong suốt của nàng khẽ lay chuyển, tươi cười kiều diễm như nắng khiến Tiểu Thiên Diệp không khỏi ngẩn ra. Hắn làm bộ như không phát hiện sự tức giận dưới nụ cười ấy: “Ta có cái này cho nàng!”

Nói xong hắn giơ ra một cái tráp, sau đó mở nắp, nhất thời một mảnh chói lọi chiếu vào mắt Âu Dương Noãn. Trong tráp toàn là châu báu, Âu Dương Noãn ngẩn ra, lập tức nhíu mày nói: “Đây là ý gì?”

“Ta đã đến rất nhiều tiệm nhưng đều cảm thấy những đồ trang sức ở đó không xứng với nàng. Cho nên ta tự mình chế một ít, mỗi một thứ đều là duy nhất trên đời này!”

Hắn tùy ý cầm lấy một trâm cài khảm đá màu xanh biếc, nghĩ nghĩ rồi lại bỏ lại. Sau đó cầm một cái trâm khác chạm rồng mẫu đơn tinh xảo, đưa đến trước mặt nàng, bộ dáng lấy lòng: “Thích không?”

Lý thị cũng từng cho nàng một tráp châu báu, nhưng chỉ cần nhìn một chút Âu Dương Noãn cũng liền biết so sánh với châu báu mà Tiểu Thiên Diệp đưa thì cái của Lý thị bất quá chỉ là những thứ nữ hài tử thích đang thịnh hành mà thôi.

Nàng tùy ý cầm lấy một khối ngọc lục bảo thạch sáng rực, nhìn khối ngọc trong suốt có thể nhìn thấu bên trong liền biết đó là bảo thạch cực phẩm.

Âu Dương Noãn tựa tiểu phi tiểu nói: “Thế tử, bảo thạch quý trọng như vậy, một tiểu thư Lại Bộ Thị Lang hẳn là sẽ không xứng. Ngài là đang muốn khiến ta bị người khác hoài nghi sao?”

Tiểu Thiên Diệp không chớp mắt nói: “Vậy để ta giữ lại. Về sau sẽ có lúc lại mang đến!”

Âu Dương Noãn ngăn ra, không nghĩ rằng hắn có thể nói chuyện không kiêng dè gì như vậy không khỏi khiến người ta tưởng tượng.

Tầm mắt Tiểu Thiên Diệp dừng ở trên gáy nhỏ nhắn mềm mại của nàng, hơi dừng một chút rồi liền lấy một đôi hoa tai bảo thạch màu lam trong suốt, trơn bóng. Hắn đột nhiên tiến lại gần nàng, nhẹ nhàng cười: “Đôi hoa tai này rất xứng với nàng, đeo vào ta xem xem!”

Âu Dương Noãn hoảng sợ, lưng bỗng nhiên đụng vào cột hành lang. Cử chỉ thân mật bất ngờ như vậy khiến sâu trong lòng nàng có chút hỗn loạn, nàng cuống quýt nói: “Không dám làm phiền Thế tử!”

Tiểu Thiên Diệp không nói gì nữa, cũng không bước lại gần chỉ cầm hoa tai chậm rãi đưa qua.

Âu Dương Noãn không chịu nhận, hấn lại cứ cố chấp nhìn nàng, dường như hấn sẽ không rời đi nếu nàng không nhận lấy.

Nàng nhìn hoa tai bảo thạch trong tay hấn, đột nhiên phát hiện màu sắc dưới ánh trăng có biến hóa. Dường như trong màu lam có hồng quang đang chậm rãi lan ra, nàng không khỏi sửng sốt nói: “Đây là...”

“Đây là ngọc lục bảo có công dụng trừ tà. Một lần trong lúc vô ý chạm vào tay nàng, phát hiện tay nàng rất lạnh. Thái y nói nếu đeo loại ngọc này trên người thì có thể khai thông khí huyết, đối với người hư nhược, tay chân lạnh lẽo rất tốt!”

Âu Dương Noãn nhìn vào mắt hấn, có chút hoảng hốt. Hấn cũng cầm lấy tay nàng, đem chúng đặt vào.

Hai người đứng rất gần, gần đến mức hấn cơ hồ có thể thấy vành tai trắng nõn của nàng hơi hơi phỉm hồng. Ánh mắt sâu thẳm giống như có chút xấu hổ, một loại cảm giác vi diệu kỳ lạ dâng lên trong trái tim hấn. Ánh mắt không tự chủ được mà dừng trên lông mày, lông mi, mũi rồi dừng lại ở đôi môi. Phút chốc hấn có chút si ngốc ngẩn ngơ.

Nàng hơi hơi dùng sức muốn rút tay khỏi tay hấn nhưng hấn lại một lần nữa bắt lấy. Lực đạo tuy không lớn nhưng lại có một khí thế ương ngạnh không thể làm trái.

Cuối cùng nàng đành khuất nhục ngẩng đầu, nhìn trực tiếp vào mắt hắn. Đáy mắt hắn cũng không chút che dấu tình quang như lửa nóng lại như thâm cốc không đáy.

Ánh mắt cuồng vọng lớn mật như vậy, không chút nào che dấu tình cảm khiến lòng Âu Dương Noãn trở nên phức tạp. Vừa xấu hổ đồng thời lại cảm thấy ảo não, nàng độc ác trừng mắt nhìn hắn, lực đạo trên tay cũng tăng lên.

“Mau buông ra, ta nhận là được chứ gì!” Nàng nhanh chóng nói.

Tiểu Thiên Diệp có chút không đành lòng mà buông tay nàng ra, Âu Dương Noãn xem như là đã nhận lễ vật của hắn. Nhưng Tiểu Thiên Diệp lại đứng nguyên như cũ, đem nàng vây lại giữa hắn và cột trụ hành lang.

Âu Dương Noãn nhướn mày: “Còn muốn gì nữa?”

Hắn nhìn nàng bất lực, ôn nhu nói: “Noãn Nhi, nói chuyện với ta đi!”

“Ai cho phép người gọi ta như vậy?” Cả tâm cả đầu nàng cùng nóng lên, chỉ cảm thấy nhiệt khí thoáng chốc đã lan ra hai má. Nàng không hề biết dưới ánh trắng sắc hồng lại càng thêm mê người.

“Không cần ai cho phép, ta thích thì ta gọi!” Hắn nhìn nàng, bình tĩnh: “Khi nào thì nàng mới có thể thích ta như ta thích nàng?” Ngực khí có chút bất mãn ai oán.

Âu Dương Noãn bị hắn chọc cho tức giận, khuôn mặt đỏ lên rồi lại trắng bệch vì tức giận: “Ta không muốn nói chuyện với người không hiểu lý lẽ. Tiểu Thiên Diệp, đã khuya rồi, ta muốn nghỉ ngơi. Mau tránh ra!”

Tiểu Thiên Diệp vô lại cười nói: “Vẫn còn sớm, nói chuyện cùng ta thêm lúc nữa!”

Cùng Âu Dương Noãn nói chuyện, nhìn sắc mặt hồng nhuận còn cố giữ vẻ bình tĩnh của nàng thực sự là chuyện rất thú vị.

Tên Tiểu Thiên Diệp là kẻ vĩnh viễn không thể hiểu theo lẽ thường. Âu Dương Noãn cắn môi, nhìn Tiểu Thiên Diệp nói: “Người đây là đang lấy thân phận Thế tử ra lệnh cho ta sao? Hay là lấy thân phận bằng hữu để yêu cầu ta?”

Tiểu Thiên Diệp mỉm cười, trong mắt hiện lên một tia狡 hoạt, nói: “Có gì khác nhau sao?”

Âu Dương Noãn nói: “Nếu là lấy thân phận Thế tử ra lệnh cho ta thì dù có là phải ngồi cùng Thế tử đến hừng đông, Âu Dương Noãn cũng không thể không tuân lệnh. Nhưng đó chỉ là theo mệnh mà thôi, một chút vui vẻ cũng không có. Còn nếu người lấy thân phận bằng hữu yêu cầu ta, nếu đã là bằng hữu sao có thể không lo lắng đêm khuya không nghỉ ngơi sẽ ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe của ta?”

Tiểu Thiên Diệp nghiêm túc nhìn Âu Dương Noãn, nghe từng lời từng chữ nàng nói thì không khỏi mỉm cười.

Hắn sớm đã nghĩ thê tử hắn không nhất định có dung nhan tuyệt thế, cũng không nhất định tinh thông mọi thứ cầm kỳ thi họa. Thậm chí nàng còn có thể không có các phong phạm của một vị thiên kim khuê các, nàng có thể xảo quyết,狡 hoạt, có thể tâm ngoan thủ lạt, có thể sử dụng thủ đoạn với hắn.

Nhưng nàng nhất định phải có cá tính, phải kiên cường, có thể chạm

vào tim hần. Hần không xác định bản thân có thể tìm được một nữ tử như vậy hay không? Thậm chí có một thời gian rất dài hần hoang mang, hần nghĩ sẽ không sao cả, hần lấy nữ tử gì cũng được.

Nhưng giờ khắc này, Noãn Nhi của hần đã đứng ngay bên cạnh hần. Khiến hần cảm thấy, bình thường như vậy đã là đủ rồi. Thực sự như vậy là đủ rồi. Hần nhẹ giọng cười nói: “Chớ để quá phận!”

Nói xong, hần vươn tay gõ nhẹ vào chóp mũi nàng, như là cảnh cáo. Thoáng chốc trong đôi mắt lóe lên ánh sáng không rõ: “Hôm nay ta đến còn có chuyện nghiêm túc muốn hỏi nàng!”

Nói là chuyện nghiêm túc nhưng hần lại nói nhẹ nhàng giống như đang giỡn dành tình nhân. Khẩu khí này khiến Âu Dương Noãn có chút khó hiểu, mơ hồ không biết trong hồ lô của hần rốt cuộc bán thuốc gì?

“Có phải nàng có chuyện gì gạt ta hay không?” Tiểu Thiên Diệp nhìn nàng cười đến là tà khí.

Âu Dương Noãn sừng sốt, lập tức theo bản năng nói: "Người đang nói cái gì vậy?"

Tiểu Thiên Diệp giấu ý cười khổ nơi đáy mắt, theo sự hoang mang của nàng càng thêm sâu sắc. Đôi mắt đen lóe ra vàng sáng không có ý tốt, ngữ điệu cực nhạt không nhìn ra hỉ nộ ái ố: “Noãn Nhi, đừng xem ta như kẻ ngốc!”

Âu Dương Noãn rũ mắt xuống, lông mi như vũ điệu. Sâu trong đôi mắt xẹt qua một chút u ám, bất đắc dĩ nhẹ nhàng hít sâu: “Ta không hiểu người đang nói gì!”

Theo bản năng nàng che dấu chuyện Võ quốc công phủ cầu thân.

Theo hiểu biết của nàng về Tiểu Thiên Diệp thì chỉ cảm thấy nếu hắc biết việc này chỉ sợ sẽ khiến có sóng lớn. Chỉ là theo quyền thế của hắc, thì có năng lực dấu diếm được mấy ngày?

Tiểu Thiên Diệp nghe vậy thì im lặng một lát, dường như không hề truy cứu mà chỉ mỉm cười: “Không nói cũng được. Noãn Nhi, ta phải đi rồi!”

Nói xong hắc liền buông tay, Âu Dương Noãn sững sốt. Nàng cảm thấy biểu hiện lúc này của hắc cực kỳ dị.

Hắc xoay người rất nhanh nhưng không rời đi mà chỉ lẳng lặng nói: “Ta hy vọng nàng biết, mặc kệ là ta làm cái gì, cũng đều vì nàng!”

Âu Dương Noãn sững sốt đứng nguyên chỗ cũ cả nửa ngày. Mãi đến khi Hồng Ngọc đi ra ngoài tìm, phát hiện sắc mặt nàng trắng bệch, hai tay siết chặt thì liền lo lắng gọi: “Tiểu thư?”

Âu Dương Noãn chậm rãi quay đầu, trong mắt có chút phức tạp khó hiểu: “Ta không sao! Mau vào thôi!”

.....

Võ quốc công phủ.

Từ khi biết chuyện Âu Dương gia đồng ý, trong lòng Trần Cảnh Duệ liền vừa hưng phấn vừa kích động. Vừa rồi đang ở bên ngoài hắc nhận được tin tức phu thân mệnh hắc về gấp. Hắc nghĩ Âu Dương gia đưa canh thiếp đến, liền thúc ngựa chạy nhanh trở về.

Về đến cửa hắc lập tức sai bước vào đại sảnh, khi thấy rõ tình cảnh bên trong thì liền sững sốt.

Đang ngồi trong đại sảnh là Thái giám Chu Khang của tư lễ giám. Theo sau ngoại trừ bốn tiểu thái giám thì còn có mười cấm vệ.

Trong chính sảnh, nam nữ Trần gia đều tập hợp đông đủ. Trần lão thái quân, phụ thân, mẫu thân cùng những người khác. Ai ai cũng mặc y phục mới, khuôn mặt cung kính, không ai dám thở mạnh.

“Đại công tử đã về! Vậy bắt đầu tuyên chỉ đi!” Chu Khang hất góc áo đứng dậy.

Lão thái quân cùng Võ quốc công quỳ xuống, những người còn lại cũng nhanh chóng quỳ theo.

Không biết vì sao, khi nhìn thấy ánh mắt tươi cười có chút quỷ dị của Chu Khang, trong lòng Trần Cảnh Duệ dấy lên dự cảm không tốt. Hắn nhịn không được hít sâu một hơi, tâm tình lúc này mới bình tĩnh lại, hắn nhanh chóng quỳ xuống nghe chỉ.

“Kha Dung nữ nhi Trung sơn vương Kha Kính quá cố, xuất thân danh môn, ôn lương cung kiệm, bản tính thùy mị. Nay tứ hôn cùng trưởng tử Võ quốc công phủ Trần Cảnh Duệ, chọn ngày lành tháng tốt chuẩn bị thành hôn. Khâm thờ!”

Võ quốc công Trần Phong cùng phu nhân nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương sự khủng hoảng. Hóa ra hết thảy trù tính của bọn họ thế nhưng đều ở dưới mí mắt của Hoàng đế...

Mãi đến khi tiến bước Thái giám tuyên chỉ, Trần Cảnh Duệ mới chậm rãi đứng lên. Ánh mắt hắn lãnh khốc vô tình, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, từng chữ từng chữ nói với Trần Phong: “Phụ thân! Chúng ta đều bị lão thất phu Âu Dương Trì kia lừa dối. Hắn giả vờ đáp ứng hôn sự, chẳng qua là muốn bình ổn chúng ta. Nếu không phải hắn giờ trò quỷ làm sao có thể vừa khéo Hoàng đế cố tình ban Dung

quận chúa cho ta!”

(Thất phu: chỉ người đàn ông tầm thường, ngu dốt, hèn kém)

Trần Phong còn chưa kịp phản ứng, Trần Cảnh Duệ đã muốn tức giận nói: “Cha, ai chẳng biết Dung quận chúa kia là ong bướm. Thái Hậu chính là muốn dùng nàng để lung lạc Minh quận vương. Vậy mà Hoàng đế thế nhưng lại đem nàng đến cho ta!”

Trần Phong đen mặt: “Cảnh Duệ, ngươi điên rồi sao? Dám hồ ngôn loạn ngữ như vậy!” Sau đó lập tức lệnh cho tất cả mọi người lui ra ngoài.

“Không! Không! Ta rất thanh tỉnh. Ta có lấy ai thì cũng không cần ả đàn bà dâm đãng!” Trần Cảnh Duệ nhìn mọi người trong đại sảnh, không khỏi cười lạnh nói.

“Ngươi câm miệng lại cho ta!” Trần Phong run rẩy, hung hăng quát lớn.

Nhưng Trần Cảnh Duệ lại lạnh lùng thốt lên: “Chẳng sợ là ta, Võ quốc công phủ cũng không muốn loại nữ nhân này....”

Trần Cảnh Mặc nhìn đại ca lúc này như đang giương đao, thật sự hoảng sợ.

Trần Phong giận dữ, nắm lấy cổ áo Trần Cảnh Duệ, trong ánh mắt hừng hực liệt hỏa. Có vẻ vô cùng hung ác, đáng sợ.

Trần Cảnh Duệ nhìn tay phải đang nắm chặt của phụ thân, lườm trước ông sẽ hung hăng đánh hấn một quyền. Nhưng hấn lại không hề e ngại, chỉ cười lạnh nhìn Võ quốc công.

Nhưng tay Trần Phong dường như chỉ đến một nửa thì lại như thế nào cũng không thể đánh xuống. Ông đã đồng ý với đề nghị của Định xa công phủ, tương đương với việc ngằm đứng về phía Hoàng trưởng tôn. Mặt khác cửa hôn sự với Âu Dương gia cũng rất có giá trị lợi dụng.

Vốn mọi việc hết sức thuận lợi nhưng cuối cùng lại bị chỉ tứ hôn của Hoàng đế phá hư. Dung quận chúa bất quá chỉ là danh hiệu không có đất phong, không có mẫu tộc che chở, sau lưng chỉ có Thái Hậu đã già. Bên trong còn có nhiều phiền toái không thể nói rõ....

Trong lòng Trần Phong cũng tức giận không kém Trần Cảnh Duệ, nhưng bọn họ có thể làm thế nào? Kháng chỉ sao?

“Quỳ xuống!”

Đúng lúc này Trần lão thái quân cầm lấy chén trà trên bàn, hung hăng hắt lên người Trần Cảnh Duệ đồng thời lạnh lùng quát lớn.

Trần Cảnh Duệ rùng mình một cái, cơ hồ bị nước kia đẩy lùi tức giận. Hắn không tự chủ được mà nhanh chóng quỳ rạp xuống đất.

Trần lão thái quân chỉ vào hắn, trầm giọng quát, từng câu từng chữ khiến hắn không dám ngẩng đầu: “Ngươi là thứ vô dụng! Không có nhãn lực, không hiểu chuyện! Ngày xưa ta dạy bảo ngươi những gì ngươi quên hết rồi sao? Mới gặp chút chuyện liền thiếu kiên nhẫn như vậy, ngươi xứng đáng là con cháu Trần gia sao?”

Trần Cảnh Duệ ngây ngẩn cả người. Tổ mẫu vẫn luôn ôn hòa từ ái, luôn tràn ngập chờ mong nhìn hắn lúc này lại giống như núi lửa phun trào, mắng to: “Ta nói cho ngươi hay, mặc kệ ngươi nghĩ như thế nào thì đó cũng là quận chúa. Cho dù không muốn cũng phải lấy về, hơn nữa còn phải đối xử thật tốt!”

Trên đầu, mặt, người Trần Cảnh Duệ đều ướt đẫm. Mới đầu còn kinh ngạc như gà gổ, sau đó vì quá xấu hổ mà mặt đỏ bừng. Cuối cùng lại khôi phục sự bình tĩnh.

Hắn vừa rồi nổi giận bất quá là vì nhớ tới những người đó ngằm nghị luận Dung quận chúa. Bọn họ vô số lần ở trước mặt hắn nói vị quận chúa này đối với Minh quận vương a dua, cùng Hoàng trưởng tôn mặt mày đưa tình....Hắn không thể chịu được khi phải lấy một nữ nhân như vậy.

Nhưng lúc này hắn đột nhiên thanh tỉnh, hắn chậm rãi quét mắt nhìn biểu tình khác nhau của mọi người xung quanh. Hắn cười lạnh một tiếng, sau đó đứng dậy bước nhanh ra ngoài.

Võ quốc công phu nhân lo lắng nhìn hắn, Trần Phong xua xua tay: “Mặc kệ hắn!”

Trần Cảnh Duệ âm trầm trở lại thư phòng, Trần Cảnh Mặc phải chạy nhanh mới theo kịp. Nhìn thấy sắc mặt đại ca thì liền khuyên: “Đại ca, quận chúa cũng là một mỹ nhân. Huynh có gì mà không hài lòng chứ?”

Trên khuôn mặt tuần tú của Trần Cảnh Duệ lộ ra nụ cười lạnh, nặng nề ngồi vào ghế: “Đáng tiếc hành động của nàng không biết kiềm chế!”

Trần Cảnh Mặc lắc lắc đầu, thở dài nói: “Có gì nghiêm trọng đâu, bất quá chỉ là náo động một chút thôi. Ban đầu huynh muốn lấy Âu Dương Noãn về không phải là vì mỹ danh đại mỹ nhân danh chấn kinh đô sao? Hiện tại thay đổi một mỹ nhân khác, có gì là không tốt? Sao phải để ý người khác nói gì?”

Người khác nói sao? Hắn tận mắt nhìn thấy xe ngựa Dung quận chúa dừng ở cửa sau phủ Thái tử. Nếu là quang minh chính đại, sao phải đi vào từ cửa sau? Quả thực là buồn cười, cư nhiên lại được gả vào Trần gia!

Trần Cảnh Duệ càng nghĩ, sắc mặt lại càng khó coi: “Không nói đến ta không hề hứng thú với Kha Dung tàn hoa bại liễu ai cũng có thể lấy làm chồng. Người nghĩ rằng ta lấy Âu Dương Noãn là vì thích nàng sao?”

Ánh mắt Trần Cảnh Mặc tràn ngập hoài nghi nhìn Trần Cảnh Duệ. Hắn thật sự không rõ, vì sao đại ca đối với Âu Dương Noãn lại chấp nhất như vậy?

Đối với đệ đệ ngu dốt này Trần Cảnh Duệ cắn chặt răng như muốn phát tác nhưng cuối cùng lại không thể không ỉn nhẫn. Mãi một lúc sau hắn mới mở miệng: “Chuyện này nếu trù tính thất bại cũng liền thôi. Chỉ là trong lòng ta không thoải mái, nàng cũng đừng tưởng có thể vừa lòng đẹp ý!”

Nói xong trên mặt hắn lộ ra tươi cười lãnh khốc. Trần Cảnh Mặc nhìn thấy thì liền nhíu mày.

Đúng lúc này một hộ vệ đột nhiên hoang mang rối loạn chạy vọt vào thư phòng: “Đại thiếu gia! Đại thiếu gia....Hai người kia....hai người kia không thấy đâu nữa.....”

Trần Cảnh Mặc sửng sốt, không hiểu chuyện gì cho nên liền nhìn Trần Cảnh Duệ.

Đối phương đứng mạnh lên, sắc mặt càng lo lắng, mày nhíu chặt lại. Biểu hiện khiến người ta sợ hãi chưa từng có: “Người nói cái gì?”

Thị vệ kia quỳ rạp xuống đất, cả người run run. Hắc cũng đang không rõ, dưới mắt những thủ vệ tinh anh của Trần gia, hai người kia sao có thể đột nhiên biến mất không dấu vết như vậy. Trên đời này thế nhưng lại có chuyện khiến người ta ngạc nhiên như vậy!

Chương 204: Khó nhất ứng thừa ân mỹ nhân (2)

Chính sảnh Noãn các.

Hương thơm mát lạnh từ trong hương đỉnh lượn lờ thoát ra, thấm vào ruột gan. Hồng Ngọc cùng Xương Bồ đều im lặng đứng ở một bên.

Ngoài cửa sổ tiếng gió rít gào, thổi vào khiến màn rung động. Hồng Ngọc liền bước đến cẩn thận đóng cửa sổ lại rồi lại cúi đầu im lặng đứng một bên.

Âu Dương Noãn không tin nhìn Âu Dương Tước: "Đệ nói là phụ thân có thiệp bên ngoài?"

Âu Dương Tước gật đầu, đôi mắt thâm thúy của thiếu niên như hàn tinh đêm thu: "Tỷ tỷ, người của biểu ca đã điều tra được, nữ tử này xuất thân thanh lâu, còn sinh được một nữ nhi. Dựa theo ngày sinh tính ra thì đứa nhỏ này được hình thành khi đang là hiếu kỳ của Thái hoàng Thái hậu. Phụ thân lúc này gặp phải phiền toái rất lớn!"

Khi hắn nói đến Âu Dương Trì, trong ánh mắt có ánh sáng lạnh hiện lên.

Âu Dương Noãn không trả lời mà chỉ trầm mặc. Một lúc lâu sau nàng mới thở dài một hơi, thì thảo lắm bầm. Ngay cả trong hô hấp cũng tràn đầy hương vị chua xót. Từng câu từng chữ đều khàn khàn, lạnh lẽo: "Ta chỉ là....vì cảm thấy tiếc hận cho mẫu thân!"

Người sao lại gả cho một nam nhân như vậy? Vì sao? Nam nhân này chẳng những hại chết Lâm Uyển Thanh, mà mười mấy năm qua chưa từng che chở cho nàng cùng Tước Nhi dù chỉ một ngày.

Cái này cũng xem như thôi đi, nhưng hắn lại còn vì sai lầm của bản thân mà hy sinh cả cuộc sống của nữ nhi. Được! Được lắm! Phụ thân như vậy, đúng là phụ thân tốt nhất trên đời này rồi! Tốt đến mức khiến nàng không còn lời nào để nói.

“Tỷ tỷ, ta nghe nói Thánh Thượng đã hạ chỉ ban hôn xuống Võ quốc công phủ. Có khả năng Trần Cảnh Duệ sẽ thẹn quá hóa giận, hắn nhất định sẽ lấy chuyện này để hả giận!”

Sắc mặt Âu Dương Tước có chút do dự: “Đáng tiếc biểu ca không có biện pháp điều tra ra hắn giấu người ở đâu! Bằng không chúng ta có thể tiên hạ thủ vi cường!”

Âu Dương Noãn nhìn hắn, chậm rãi nói: “Tìm được rồi cũng vô dụng. Đệ chớ quên, nữ tử này từng ở thanh lâu, những người nơi đó có khả năng đều từng gặp qua phụ thân. Đến lúc đó tang chứng vật chứng đầy đủ, ông ta không thể thoát tội, còn khiến Âu Dương gia cũng bị liên lụy!”

Trong đầu Âu Dương Tước nhanh chóng suy nghĩ: “Hay là....chúng ta có thể xin người hỗ trợ áp chế Võ quốc công phủ!”

Hô hấp của Âu Dương Noãn có chút dồn dập, chung quy vẫn cắn chặt răng, lắc đầu nói: “Không ổn!”

Âu Dương Trì ích kỷ bạc tình, nàng sớm đã biết. Nhưng hắn lại to gan lớn mật như vậy khiến nàng thật không ngờ. Huống chi muốn áp chế Võ quốc công phủ, tuyệt đối không phải chuyện dễ.

Âu Dương Tước thật sự nhịn không được, đứng mạnh lên nắm chặt lấy tay Âu Dương Noãn: “Tỷ tỷ, chúng ta rời khỏi kinh đô được không? Không cần lo cho người phụ thân chỉ biết tư lợi kia, trong lòng ông ta căn bản không có chúng ta, sao tỷ phải ở đây vì lỗi lầm của hắn? Hết thấy đều không liên quan đến chúng ta!”

Nhìn ánh mắt trong suốt, vẻ mặt chờ mong Âu Dương Tước, Âu Dương Noãn có chút sửng sốt, trong lòng nhất thời hơi hơi động. Tước Nhi nói đúng, phụ thân như vậy không đáng để nàng phải lo nghĩ. Để Võ quốc công phủ hoàn toàn đả kích hắn, đối với tỷ đệ nàng coi như là hoàn toàn được giải thoát.

Nhưng đột nhiên trước mắt nàng hiện lên hình ảnh Lâm Uyển Thanh trước khi qua đời còn tha thiết căn dặn. Rồi lại đến gương mặt Tô Ngọc Lâu khiến người ta oán hận. Bỗng nhiên lại đến gương mặt tươi cười của Lâm Nguyên Hình. Khoảnh khắc đó trong đầu nàng thế nhưng lại vang lên những lời Tiểu Thiên Diệp nói tối hôm qua....

Tâm tình nhất thời phức tạp khôn kể. Nàng biết đề nghị này rất rất tốt. Nhưng nàng còn rất nhiều thứ không thể buông bỏ. Quan trọng nhất là nàng không phải không nghĩ buông nhưng lại không thể buông.

Vì vậy nàng chậm rãi nhưng lại kiên định lắc đầu, nàng bắt lấy tay Âu Dương Tước mỉm cười nói: “Tước Nhi, rời đi đệ cũng chỉ là một thiếu niên bình thường. Những thứ Âu Dương gia cho đệ đều vứt bỏ hết, toàn bộ đều phải làm lại từ đầu. Đệ nguyện ý sao?”

Âu Dương Tước gật gật đầu, vừa trịnh trọng lại vừa nghiêm nghị: “Ta nguyện ý! So với việc phải đứng nhìn tỷ tỷ không vui còn tốt hơn nhiều!”

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng lắc lắc đầu: "Những thứ đó có thể đệ

đều không cần. Nhưng ngoại tử mẫu thì sao? Người thân của chúng ta trong Trấn quốc hầu phủ thì sao? Đệ đều không cần?”

Âu Dương Tước cắn môi, ánh mắt đen láy nhanh chóng hiện lên tia quyết tuyệt: “Chỉ cần tử tử sống tốt, ta đều có thể không cần!”

Ánh mắt Âu Dương Noãn thoáng chấn động. Ngay khắc đó nàng hơi nhíu mày, trên mặt lướt qua chút do dự nhưng dường như ngay lập tức lại lạnh nhạt như cũ. Tự nhiên như một hồ nước yên tĩnh: “Đệ có thể nhưng ta không thể! Phương mama từng nói khi mẫu thân qua đời đã khiến Lão thái quân thương tâm thất vọng. Cho nên người hy vọng ta có thể được hạnh phúc, không dẫm lên vết xe đổ của mẫu thân!”

Nàng thờ dãi rồi nhìn thật sâu vào mắt Âu Dương Tước: “Tước Nhi, đệ ngẫm lại xem. Nếu chúng ta rời đi, chẳng lẽ cứ thế mặc kệ những người thương yêu chúng ta mà không quan tâm? Còn những kẻ hãm hại chúng ta, chẳng lẽ bọn chúng sẽ để yên cho chúng ta sao? Cứ ngồi đây nghĩ việc chạy trốn, không bằng chúng ta hãy ngẫm lại xem phải sống thế nào cho tốt, khiến cho kẻ thù của chúng ta phải trả giá đại giới chẳng phải càng thống khoái hơn sao? Đây mới là chuyện mà một nam tử hán nên lo lắng, suy nghĩ!”

Âu Dương Tước yên lặng nghe, bên môi mang theo một chút cười khổ. Hắn nhìn tử tử, từ từ trong mắt dâng lên một sự sắc bén khó có thể diễn tả, như kiếm lại như đao: “Tử tử, mặc kệ tử quyết định thế nào, ta đều bên cạnh tử!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, vừa muốn nói chuyện thì một nha đầu tiến vào bẩm báo: “Đại tiểu thư, lão gia mời ngài đến thư phòng!”

Âu Dương Noãn cùng Âu Dương Tước nhìn nhau, Âu Dương Tước nhanh chóng nói: “Tử tử, ta đi cùng tử!”

Tay hắn đang nắm lấy tay nàng có hơi run run nhưng thanh âm lại vô cùng kiên định. Âu Dương Noãn gật gật đầu: “Được!”

Âu Dương Trì ở trong thư phòng đi tới đi lui, đứng ngồi không yên.

Âu Dương Noãn đứng ở cửa, nhìn thấy vẻ mặt hắn thì trên mặt không khỏi lộ ra tia cười lạnh. Chờ Âu Dương Trì nhìn qua thì trên mặt nàng đã là nụ cười ôn nhu kính cẩn.

Âu Dương Trì thấy Âu Dương Noãn mỉm cười đứng ở cửa thì không khỏi sửng sốt. Nay Âu Dương Noãn trở mã thân hình yếu điệu, tóc đen da trắng, vừa ôn nhu đáng yêu lại đoan trang tao nhã. Trông nàng cùng Uyển Thanh có chút tương tự nhau như vậy khiến hắn có chút ngoài ý muốn.

Nhìn nữ tử trước mặt, hắn không khỏi có chút hoảng hốt. Người khác đều nghĩ Uyển Thanh muốn gả cho hắn, ngay cả bản thân hắn cũng từng nghĩ chắc nàng nhìn trúng tài văn chương của mình.

Nhưng không ai biết, sau khi thành hôn Uyển Thanh đối với hắn lạnh nhạt. Sự lạnh nhạt này luôn làm đáy lòng hắn sinh ra một loại cảm hận cùng không cam lòng.

Âu Dương Noãn mỉm cười hành lễ với hắn, Âu Dương Trì nhanh chóng dìu nàng dậy, cười nói: “Đứng lên đi!”

“Tạ ơn phụ thân!” Trên mặt Âu Dương Noãn mang theo tươi cười thản nhiên, nhìn qua rất nhu thuận dịu ngoan.

Âu Dương Trì nhìn thoáng qua nữ tử đứng sau lưng Âu Dương Noãn, đành phải chặn lại nôn nóng trong lòng, cố ý thản nhiên hỏi Âu Dương Noãn: “Con mấy ngày nay làm những gì?”

Hắn bình thường căn bản sẽ không hỏi nhiều hay quản nhiều chuyện của Âu Dương Noãn. Chẳng qua là vì hôm nay có chuyện quan trọng cần nàng hỗ trợ nên mới muốn nói thêm vài câu cho thân cận.

Âu Dương Noãn cười nói: "Hồi phụ thân, biểu tỷ muốn nữ nhi thêu một bức bình phong. Hai ngày nay đang đẩy nhanh tốc độ, hy vọng sẽ không chậm trễ thọ yến của Thái tử phi!"

Nghe thấy ba chữ Thái tử phi, hai mắt Âu Dương Trì sáng lên, hắn vội hỏi: "Hắn là con nên đi lại nhiều đến phủ Thái tử?"

Quả nhiên là đã vào vấn đề chính, Âu Dương Tước đứng ở một bên, lạnh lùng nhìn phụ thân mình tự xưng tự họa. Trong lòng cười lạnh, hắn đột nhiên hiểu được nguyên nhân tỷ tỷ không đi. Kỳ thật ở lại nhìn trên dưới toàn gia này trên lui dưới chui chẳng phải rất thú vị sao?

Âu Dương Trì gọi Âu Dương Noãn vào thư phòng chắc là đã nghe được tin tức hoàng đế tứ hôn, lo lắng Võ quốc công phủ đem chuyện của hắn phá hư nên muốn Âu Dương Noãn cầu Hoàng trưởng tôn nghĩ biện pháp. Đã vậy lại còn muốn mang bộ dáng phụ thân tốt, đến là buồn cười.

Âu Dương Tước nhìn Âu Dương Noãn, đã thấy trên mặt đối phương bình tĩnh tươi cười. Hắn ý thức được, trong lòng tỷ tỷ sớm đã không còn sự tôn trọng cùng kính yêu đối với người phụ thân này rồi. Cho nên nàng cũng sẽ không thương tâm hay thất vọng vì ông ta. Nghĩ như vậy hắn cong môi, chậm rãi tươi cười.

Âu Dương Trì chà xát hai tay vào nhau, rồi đột nhiên trừng mắt nhìn Âu Dương Tước: "Sao ngươi cũng ở đây?"

Âu Dương Tước cười nhẹ: "Bẩm phụ thân, con đang ở Noãn các cùng tỷ tỷ nói chuyện. Nghe bảo phụ thân có việc triệu kiến, sợ người có gì phân phó nên cũng liền đi theo đến đây!"

Âu Dương Trì sửng sốt, không nghĩ Âu Dương Tước nói vậy còn muốn ở lại khiến hắn không biết nên làm như thế nào để đuổi nhi tử ra ngoài.

Đúng lúc này Tôn quản gia bước nhanh vào, khom người nói: "Lão gia, đêm qua đột nhiên có người tặng một cái thùng lớn đến. Nô tài vốn không dám nhận nhưng người mang đồ đến lại nói đây là do một người bạn đặc biệt của lão gia tặng!"

Ông ta vừa nói vừa cẩn thận quan sát biểu tình trên mặt Âu Dương Trì, cuối cùng nói: "Đêm qua đã quá muộn nên nô tài không dám quấy nhiễu lão gia nghỉ ngơi, kiên trì nói với đối phương không thể nhận. Ai ngờ bọn họ lại đem thùng này đặt ở cửa sau rồi đi mất. Nô tài lo lắng sáng ra có người nhìn thấy lại nhiều chuyện nên đành tự chủ trương cho người nâng vào!"

"Cho ta sao?" Trên mặt Âu Dương Trì lộ ra thần sắc nghi hoặc, lập tức nghĩ đến là loại người nào lại mang lễ vật kỳ quái như vậy. Hắn phát phát tay: "Nâng vào đi!"

Âu Dương Noãn nhìn hai tôi tớ cường hãn nâng một thùng gỗ lớn đen ngòm vào. Hai người kia mặt thờ hồng hộc, đầm đìa mồ hôi, giống như một muốn tắt thở.

Trên mặt thùng quả nhiên viết chức danh Âu Dương Thị Lang. Không biết vì sao, lòng nàng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác kỳ quái....Nếu thùng này thật sự đưa vào từ đêm qua, chỉ sợ là có liên quan đến Tiểu Thiên Diệp.

Thùng không khóa nhưng lại bị giấy niêm phong phong kín không hề hở. Âu Dương Trì nhíu mày, hồi lâu mới hỏi: “Trong này là cái gì?”

Tôn quản gia nói: “Không có phân phó của ngài, chúng nô tài không dám mở!”

“Được rồi! Tất cả lui xuống trước đi!”

Tôn quản gia cùng bọn hạ nhân liền rời đi. Âu Dương Noãn cười nói: “Phụ thân, chúng con cũng cáo từ trước!”

Âu Dương Trì nhìn thùng kia rồi tùy ý gật gật đầu.

Âu Dương Noãn cùng Âu Dương Tước liền một trước một sau rời khỏi thư phòng. Âu Dương Tước không ngừng quay đầu nhìn xung quanh, hẳn cảm thấy tò mò, rốt cuộc trong cái thùng này có gì?

Trong thư phòng, Âu Dương Trì mở thùng ra, ngay trong khoảnh khắc nhìn thấy thứ bên trong sắc mặt hắn lập tức trắng bệch, hét thảm lên một tiếng.

Tỷ đệ Âu Dương Noãn mới đi tới sân, nghe tiếng hét liền nhìn nhau rồi quay đầu chạy nhanh vào thư phòng. Vừa vào cửa liền thấy Âu Dương Trì đang xụi lơ trên mặt đất, sợ tới mức mặt không còn giọt máu. Toàn thân hắn đang không ngừng phát run, thậm chí có thể nghe thấy tiếng hai hàm răng của hắn va chạm vào nhau.

Âu Dương Tước nhận thấy không thích hợp liền đi lên phía trước. Hắn cũng không khỏi hoảng hốt, trong thùng không phải vàng bạc châu báu gì mà là hai xác người.

Một là của nữ tử trẻ tuổi, cái còn lại là của một tiểu cô nương.

Âu Dương Noãn cũng hết sức kinh hoàng, mặt cắt trắng bệch như tờ giấy.

Chương 205: Vinh thăng kim chi ngọc điệp (1)

“Người này là....”

Âu Dương Tước lẩm bẩm, nói đến đây hắn liền dừng lại. Bởi vì rất nhanh hắn liền ý thức được người trong thùng một là nữ tử thanh lâu kia, người còn lại chính là muội muội cùng cha khác mẹ với hắn.

Hai người thế nhưng đã chết! Họ cứ như vậy mà chết trước mặt hắn.

Đến tột cùng là ai? Là ai đã giết bọn họ?

Là ai còn cư nhiên đưa đến Âu Dương phủ?

“Mau về thôi!” Âu Dương Tước nghe thấy Âu Dương Noãn nói như vậy. Lúc nàng nói chuyện, vẻ mặt hết sức kỳ dị khiến Âu Dương Tước không dám nhìn.

Âu Dương Noãn càng chạy càng nhanh, qua cửa hông chạy ra ngoài nhưng không đi hướng bắc về Noãn các mà lại chạy đến Ánh nguyệt lâu ở phía nam.

Âu Dương Tước biến sắc, rất nhanh liền đi theo nàng. Vài lần muốn nắm lấy tay nhưng đều bị Âu Dương Noãn hất ra, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Ánh nguyệt lâu là chỗ ở của Lâm Uyển Thanh năm đó. Lúc Lâm Uyển Như được gả đến, Âu Dương Trì muốn thu dọn chỗ này để bà ta ở. Nhưng Lâm Uyển Như lại vì tỏ vẻ kính trọng, tình nguyện ở lại

Phúc thụ viện.

Lúc ấy Âu Dương Noãn cũng giống như mọi người, đều vì hành động của bà ta mà rất cảm động. Nhưng bây giờ nghĩ lại, chẳng qua chỉ là một hành động vừa được mỹ danh vừa không phải ở trong viện cũ của người khác. Có năng lực khiến người khác cảm động, chịu khuất phục. Thật sự là tính toán tốt.

Ánh nguyệt lâu tuy không có người ở nhưng vẫn được quét dọn rất sạch sẽ. Nhóm nha hoàn thấy Đại tiểu thư đến, nhất thời sắc mặt thay đổi, kinh sợ đi theo phía sau.

Âu Dương Noãn lại cửa phòng đóng chặt kia một lúc lâu mới thản nhiên nói với đám người phía sau: “Các người lui xuống đi!”

Mọi người vụng trộm dò xét thần sắc của nàng, không dám lên tiếng nữa, rồi không tiếng động cùng nhau rời khỏi Ánh nguyệt lâu.

Sau khi tất cả mọi người lui ra ngoài, Âu Dương Noãn mới bình tĩnh trở lại. Nàng chậm rãi đẩy cửa đi vào, nhưng lại không tiến vào nội thất, chỉ là ngồi trên ghế phòng ngoài mà lúc trước Lâm Uyển Thanh vẫn thường ngồi.

Ngay tại khoảnh khắc nhìn thấy một màn kia, lòng nàng đột nhiên như bị vật nhọn hung hăng đâm vào, cực kỳ đau đớn.

Ánh nắng buổi trưa qua cửa sổ khắc hoa văn bảo tượng chiếu lên người Âu Dương Noãn. Qua một lúc lâu nàng mới đột nhiên phát hiện cả người mình đều lạnh lẽo đến đáng sợ.

Nàng muốn cười, nhưng lại không thể cười được, chỉ có thể đè xuống âm thanh nghẹn ngào không biết là khóc hay cười. Nàng thì thào tự nói: “Là hấn....”

Nàng biết, chuyện hôm nay nhất định là do Tiểu Thiên Diệp làm. Nàng vẫn hy vọng hắn không biết việc này, nhưng hắn đã biết.

Tiểu Thiên Diệp bất thường tùy hứng, bạo ngược vô tình, tâm tư hắn còn có ý niệm giết người. Lúc trước nàng gạt hắn là vì có một loại dự cảm, một khi hắn nhúng tay vào chuyện này, tuyệt không có đạo lý chết già.

Nhưng đến hôm nay, nàng lại không thể nói là hắn sai rồi. Bởi vì chỉ cần hai người kia còn sống một ngày thì đều có thể mang đến hậu họa, tùy lúc có khả năng có người sẽ lấy các nàng làm nhược điểm để uy hiếp.

Biện pháp giải quyết tốt nhất chính là khiến hai người kia biến mất không chút dấu vết. Cho dù nàng chưa từng động tay nhưng không thể phủ nhận từ sâu trong đáy lòng nàng cũng hy vọng hai người kia chưa từng tồn tại....Nhưng mà, nàng thật sự không muốn bọn họ chết đi.

Nói nàng thơ ngây cũng được, ngu xuẩn cũng thế. Nàng từ đầu đến cuối đều cho rằng nếu có thể đem hai người đến một nơi không ai tìm được thì chuyện có thể bình ổn. Nhưng nàng cũng biết làm như vậy chỉ giải quyết được phần ngọn.

Âu Dương Noãn dần buông lỏng, nghiêng đầu dựa vào bàn trà lạnh lẽo, gỗ cây tử đàn được da thịt ấm áp thấm vào, dần dần ấm hơn. Nhưng sau đó lại lạnh lẽo như trước, tựa hồ như bất luận là bao lâu đều không thể trở nên ấm áp. Nước mắt một chút lại một chút rơi trên mặt bàn.

Cũng không biết qua bao lâu, ẩn ẩn bên tai truyền đến âm thanh quần áo sột soạt. Âu Dương Noãn không động đậy, vẫn gục vào bàn

như trước.

Sau một lát, một đôi tay từ phía sau bao lấy Âu Dương Noãn, nàng cảm thấy bờ ngực sau lưng cũng không rộng lớn nhưng lại rất ấm áp. Thật lâu sau Âu Dương Tước mới nói: “Tỷ tỷ, không cần thương tâm!”

Thanh âm hần thực kiên cường, Âu Dương Noãn mơ hồ cảm thấy mê vống. Khi nào thì đệ đệ nàng đã có thể an ủi nàng? Hoặc là, nam tử trời sinh vốn lý trí hơn?

Âu Dương Tước nhẹ nhàng ôm lấy tỷ tỷ, chậm rãi nói: “Khi còn nhỏ, hay thậm chí là hiện tại đệ đều nghĩ, nếu mẫu thân còn sống mà ở bên cạnh chúng ta sẽ tốt biết bao nhiêu? Bờ vai của người tuy rằng không rắn chắc nhưng sẽ vì chúng ta mà che mưa chắn gió, không để những thứ dơ bẩn bên ngoài ảnh hưởng đến chúng ta. Cho dù người cái gì cũng không làm đệ cũng sẽ cảm thấy có thứ để dựa vào....Như vậy thì tốt biết bao!”

Hắn thở dài một hơi rồi nói tiếp: “Nhưng rồi đệ biết, mẫu thân không thể trở về. Đệ chỉ có tỷ tỷ mới là người quan trọng nhất. Cũng giống như trong lòng tỷ, đệ là người quan trọng nhất. Đúng không?”

“Nếu đã như vậy thì không cần phải thương tâm. Hai người kia cùng chúng ta không có quan hệ. Thậm chí sự tồn tại của họ đối với chúng ta là một loại uy hiếp!”

“Không cần vì họ mà khổ sở, một chút cũng không cần!”

Lời nói của Âu Dương Tước lãnh khốc vô tình nhưng lại có một giọt nước mắt nóng hổi chảy xuống thấm vào áo Âu Dương Noãn. Nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Tước Nhi, tỷ tỷ hiểu!”

.....

Hai mươi bốn tháng bảy là sinh thần của Thái tử phi.

Trang viên ngoại ô kinh đô của phủ Thái tử đã sớm chuẩn bị đã sớm chuẩn bị du thuyền. Các nữ quyến đều mặc y phục tiên diễm đi theo Thái tử phi lên thuyền, ngắm cảnh chúc thọ.

Tòa biệt viện này gọi là Vũ sơn trang. Nghe nói lúc trước là do Yến vương thiết kế. Mỗi khi đến mùa mưa, mưa phùn mênh mông. Từ xa xa nhìn lại giống như viển sơn trong nước, mơ hồ ảo mộng trong đám sương mù, giống như tiên cảnh.

Kỳ lạ nhất là, trong sơn trang còn có một thác nước, thác nước này chảy xuống hồ. Nguồn nước nối thẳng với hồ nước lớn nhất ngoại ô kinh đô, ở trong sơn trang cũng có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách.

Sơn trang tuyệt đẹp như vậy, không biết là đã hao phí biết bao tâm tư cùng tài lực.

Nhưng sau khi Yến vương xây dựng xong, không biết vì sao lại chuyển giao cho Thái tử. Vì vậy nữ quyến phủ Thái tử thường xuyên đến đây mỗi khi hè tới.

Nam khách đều ở trong sơn trang tham gia ẩm yến, nữ quyến thì theo Thái tử phi lên thuyền du ngoạn.

Thời tiết hơi nóng bức theo ánh mặt trời chiếu rọi xuống, đại đa số trên mặt nữ quyến đều có mồ hôi chảy ra. Ai ai cũng lấy khăn tay ra chấm nhẹ, sợ làm mất đi lớp trang diễm.

Lâm Nguyên Hình dựa vào Âu Dương Noãn, cảm thấy thân thể man

mát dễ chịu. Nàng cố ý sờ tay đối phương thì không khỏi ngạc nhiên: “Noãn Nhi, mọi một chút cũng không nóng sao?”

Âu Dương Noãn mặc váy dài bích ti, trên đầu vai thêu đóa hoa trắng noãn. Màu sắc bắt đầu từ cổ áo gần như trong suốt nhưng càng đậm dần, đến tay áo thì đã là một màu trắng thuần túy.

Hoa lớn hoa nhỏ thêu trên sam bạc, lụa thưa tùy hứng. Lúc này ánh nắng đang vờn qua lông mi nàng, giống như cánh bướm đang nhẹ nhàng dừng trên đôi mắt nàng, thập phần diễm tĩnh.

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Ta không sợ nóng, nhưng mùa đông lại cực kỳ sợ lạnh!”

Hồng Ngọc nhẹ giọng nói: “Lâm phi không biết đâu, tiểu thư rất sợ lạnh. Nếu hiện tại là mùa đông, tiểu thư nhất định tránh ở trong phòng không chịu ra đâu!”

Lâm Nguyên Hình mặc giá tử y đẹp dễ sang trọng, tóc được vấn gọn lên cao, thêm kim phượng lông lánh điểm thúy làm điểm nhấn. Khuôn mặt nàng xinh đẹp như ánh nắng, dung sắc ảm đạm bất tri bất giác thêm một tầng diễm lệ.

Chỉ là diễm lệ như vậy cùng với Hoàng trưởng tôn đã không còn bao nhiêu liên hệ. Bởi vì nàng đã sớm hiểu ra.

Nghe thấy Hồng Ngọc nói, Lâm Nguyên Hình nở nụ cười. Từ khi gả vào phủ Thái tử, chỉ ở trước mặt người nhà nàng mới có thể nở một nụ cười chân chính xuất phát từ nội tâm: “Nếu vậy, chẳng phải hạ đến có thể ôm Noãn Nhi như ôm khối băng làm mát sao?”

Lúc này hai người đã tiến vào khoang thuyền, đại đa số nữ quyến đã ở đây. Trong khoang thuyền lấp lánh ánh nước do mặt trời phản

chiếu, ở chính giữa phòng đặt một cái bàn làm từ gỗ tử đàn điêu khắc thụy thú phi điều. Mặt bàn được khảm một khối phỉ thúy, viền bàn được mạ vàng sơn son đẹp để quý giá. Trên bàn đặt một lò hương chạm rồng, trên đỉnh còn tinh tế khắc hoa mẫu đơn tinh xảo mà lộng lẫy.

Trên toàn bộ cửa sổ khoang thuyền đều để thất thái ngọc lưu ly, ánh mặt trời từ ngoài chiếu vào cơ hồ khiến người ta cảm thấy đẹp đến hoa mắt. Bên cạnh cửa sổ để tử gỗ có các khoang hình lục giác, bên trong để các loại hoa lan.

Như vậy xem ra trong khoang thuyền các thứ bài trí lớn nhỏ đều đẹp để quý giá tuyệt luân khiến người ta phải than lên.

Đẹp để quý giá như vậy có phải có chút không ổn hay không? Âu Dương Noãn nhìn Lâm Nguyên Hình bên cạnh, đối phương lại khẽ cười nói: “Thực xa xỉ phải không? Nhưng mà bất quá cái này cũng không phải do phủ Thái tử làm mà là do Yến vương thúc thiết kế. Năm đó ngay cả bộ hạ cũng nói thúc ấy xưa nay tiết kiệm, khó có lúc xa xỉ, không biết là trúng gió gì.....”

Sau đó lại nói tiếp: “Kỳ lạ hơn là Vũ sơn trang cùng thuyền làm xong không bao lâu thì Yến vương thúc đem tặng cho Thái tử. Trải qua nhiều năm như vậy, thuyền này đã trải qua tu sửa hoàn thiện không ngừng. Nhưng mà mỗi một lần đều tự Yên vương thúc kiểm soát, cũng không mượn tay người khác....”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, chuyện này đúng là kỳ quái. Lễ vật đã ra khỏi cửa thì chính là của người khác, Yến vương lại mỗi lần đều tự phụ trách tu sửa, không khỏi có chút tận tâm....

Sau khi các nàng vào khoang, nha đầu mọi người mang đến đều được dẫn đi, bên trong khoang tự nhiên có người hầu hạ.

Thái tử phi ngồi ở chính vị, mặc xiêm y thêu trang hoa. Tay áo cùng áo trong hơi lộ ra đường viền màu hồng sa. Tay áo cũng thêu tinh xảo phức tạp, một tay gác lên thành ghế, một tay để nơi đầu gối, tư thái đoan trang nhưng cũng toát lên vẻ nghiêm nghị.

Đang ngồi bên cạnh cũng mặc y phục tương tự là Đại công chúa, khi nhìn thấy Âu Dương Noãn thì hơi hơi lộ vẻ tươi cười.

Chu Chỉ Quân đã có thai bảy tháng ngồi dưới Thái tử phi, một thân quần áo ngân bạch vẽ hoa mẫu đơn. Khoác ngoài là một áo choàng mỏng màu hồng nhạt, trên đầu mang trâm cài hoa lê, châu lạc thật dài đóng đưa hai bên gò má. Trong tay cầm quạt lụa vẽ hoa thược dược nhiều màu nhẹ nhàng phe phẩy. Khuôn mặt có chút mập mạp vì mang thai khiến thần sắc lại một loại quyến rũ, phá lệ bắt mắt.

Những nữ khác khác đều ngồi ở hai bên, cùng uống trà trò chuyện.

Lâm Nguyên Hình mang theo Âu Dương Noãn tiến lên hành lễ, Thái tử phi ôn hòa: “Không cần đa lễ, mau ngồi xuống đi!”

Âu Dương Noãn ngẩng đầu, lại thấy đại công chúa đang ý vị nhìn mình thì hơi hơi sửng sốt. Lâm Nguyên Hình liền kéo nàng ngồi xuống một bên.

Các nàng vừa ngồi xuống liền có một nữ tử trẻ tuổi hướng các nàng tiếp đón. Nàng mặc y phục thêu trăm điệp màu hồng, trên tóc đen nhánh là kim trâm bảo thạch, dây kết tinh tể xuôi theo mái tóc. Mặc dù không đặc biệt xinh đẹp nhưng mặt mày lại rất ôn hòa, khiến người ta cảm thấy rất dễ gần.

Lâm Nguyên Hình vừa nhìn thấy đối phương liền lập tức tươi cười: “Đại tẩu!”

Nữ tử này chính là Trịnh Vinh Hoa thê tử của Trấn quốc hầu Lâm Chi Nhiễm.

Trịnh Vinh Hoa gật đầu, cười nói: “Lâm phi an hảo. Mẫu thân cũng muốn đến nhưng Chiêu Nhi ằm ỉ quần lấy người, cho nên bảo ta tới xin lỗi ngài cùng Thái tử phi một tiếng!”

Lâm Hoa Chiêu là trưởng tử của Lâm Chi Nhiễm, năm nay còn chưa đầy một tuổi, trời sinh phấn điêu ngọc mài rất đáng yêu. Lâm Nguyên Hinh liền cười: “Mẫu thân mỗi lần đến đều nhắc tới Chiêu Nhi. Nghe nói đứa nhỏ này rất hoạt bát. Đại tẩu hôm sau mang thằng bé đến đây ta nhìn một chút!”

Nhắc tới nhi tử, trên mặt Trịnh Vinh Hoa đều là hân hoan. Nói được vài câu thì đột nhiên khẽ cười nói với Âu Dương Noãn: “Đúng rồi, biểu ca muội nhờ ta mang đến cho muội một khối ngọc ấm. Đến mùa đông mang theo rất ấm áp!”

Trịnh Vinh Hoa tính tình hào sảng cho nên tầm nhìn cũng rất thoáng, rất có phong phạm tiểu thư khuê các. Nàng biết rõ trượng phu đối với vị tiểu biểu muội này có một phần tình cảm đặc biệt.

Nhưng nàng lại cảm thấy, mặc dù trong lòng người ấy thích nhưng Âu Dương Noãn cũng tuyệt đối không gả cho hắn. Nếu đã như vậy, làm gì phải để ý? Huống hồ tuổi trẻ ai mà không có một phần tình hoài bí ẩn, nếu đã qua rồi nàng cần gì phải truy dẫn khiến trượng phu không vui.

Từ khi gả vào Trấn quốc Hầu phủ giữa vợ chồng mặc dù không quá ngọt ngào ân ái nhưng cũng là tương kính như tân, cho nhau kính trọng. Như vậy thì liền đã trọn đủ.

Cho nên khi Trịnh Vinh Hoa nói những lời này, hoàn toàn xuất phát từ chân tâm, cũng không có một tia hờn giận cùng thử ý.

Âu Dương Noãn tất nhiên nhìn ra được phần nhiệt tình này. Cho nên có chút sững sốt rồi lập tức mỉm cười nói: “Đa tạ biểu tẩu lo lắng!”

Đúng lúc này Chu Chỉ Quân bên kia tay vuốt bụng, khẽ a một tiếng.

Thái tử phi thân thiết hỏi: “Làm sao vậy?”

Chu Chỉ Quân khẽ cười, tựa hồ như có chút ngượng ngùng, xấu hổ nói: “Không có việc gì, chỉ là đứa nhỏ trong bụng có chút bướng bỉnh!”

Chu đại phu nhân bên cạnh lập tức bật cười: “Lần này khẳng định là một nam hài nhi a!”

Liền ngay cả Chu lão thái quân ổn trọng cũng không dấu được vẻ vui sướng: “Đúng vậy, nhìn bộ dáng này thật sự là một nam hài!”

Thái tử phi tuy rằng không thực thích Chu Chỉ Quân nhưng đối với đứa nhỏ cũng thực chờ mong. Nhìn thấy tình hình này thì không khỏi mỉm cười: “Hy vọng có thể như cát ngôn của nhị vị!”

Trịnh Vinh Hoa không tự chủ được mà nhìn Lâm Nguyên Hinh, liền thấy nàng đang nghiêng đầu nói chuyện với Âu Dương Noãn, tựa hồ như nửa điểm cũng không để ý đến chuyện bên này nên mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Đại công chúa mỉm cười, ánh mắt thản nhiên đảo qua Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn lúc này đang cầm trà đản, lông mi cong dày rủ

xuống, đoan trang như băng tuyết khắc thành, mang theo một sự bình thản đến kỳ lạ. Nàng nhận thấy được ánh mắt của Đại công chúa, cũng liền nâng mắt lên nhưng dường như đối phương cũng đã dời mắt khiến nàng cảm thấy hơi kỳ quái.

Chương 206: Vinh thăng kim chi ngọc điệp (2)

Ánh nắng ngoài cửa sổ đã bắt đầu nóng lên, trong hồ xa xa gần gần mấy loại vụn chu hoa sen. Hồ nước hơi hơi sóng sánh, hoa sen cũng khẽ rung động, cảnh tượng đẹp không sao tả xiết.

Đúng lúc này Đại công chúa lại đứng lên, có chút tùy ý nói: “Trong khoang oi bức, ta ra ngoài một lát!”

Lập tức có các vị tiểu thư nói muốn cùng đi, ánh mắt đại công chúa đảo quanh: “Không cần, Âu Dương tiểu thư theo ta là được rồi!”

Đại công chúa thích Âu Dương Noãn đã là chuyện mà mọi người đều biết. Trong những trường hợp như vậy cũng không che dấu sủng ái, bởi vì bà căn bản còn không thèm để ý đến cái nhìn của người khác.

Quả thật như vậy, thân phận của bà căn bản cũng không cần để ý. Ánh mắt mọi người hoặc ghen tị hoặc hâm mộ đều dừng trên người Âu Dương Noãn. Nàng lại chỉ mỉm cười đứng lên, cùng đại công chúa đi ra ngoài.

Trong khoang nhất thời lâm vào im lặng kỳ dị. Mãi đến khi Thái tử phi cười hỏi Chu thái quân thì các vị nữ quyến mới một lần nữa bắt đầu uống trà nói chuyện. Giống như một màn vừa rồi chưa từng phát sinh.

Đại công chúa mang theo Âu Dương Noãn ra khoang thuyền, đứng cạnh mạn thuyền nhìn cảnh trí bên ngoài.

Lúc này hương hoa sen tràn ngập trong không khí, ánh phản chiếu của điện thai lâu các bên hồ thấp thoáng, dập dềnh dưới hồ theo làn gió.

Đại công chúa nhìn tình cảnh trước mắt, thật lâu không lên tiếng. Mãi đến khi trong lòng Âu Dương Noãn nổi lên nghi hoặc thì bà mới chậm rãi nói: “Thành Quân của ta, ánh mắt của nó với người rất giống nhau. Đầu trắng đen rõ ràng, thông minh lanh lợi!”

Âu Dương Noãn đang sững sốt thì đã nghe đại công chúa nói tiếp: “Chỉ là nếu người thực sự là nữ nhi của ta liền sẽ không lớn lên thành như vậy!”

Đào cô cô cúi đầu, trên mặt mặc dù vẫn bình thản nhưng trong lòng lại khẽ thở dài một hơi.

Nếu Âu Dương Noãn là nữ nhi của Đại công chúa thì sẽ không phải sống thật cẩn thận, luôn nơm nớp lo sợ. Công chúa sao có thể để cho nàng chịu một chút ủy khuất nào!

Âu Dương Noãn trong lòng lo sợ cùng nghi hoặc nhưng lại không mở lời. Chỉ là không nghĩ tới, đại công chúa đột nhiên vươn tay ra. Nàng có chút hơi hơi sững sốt, bàn tay kia đã đột nhiên cầm chặt lấy bàn tay nàng.

"Công chúa... Điện hạ!"

“Chuyện Võ quốc công phủ, người ngay cả thoáng qua cũng chưa từng nhắc tới trước mặt ta, là vì chuyện đặc thù không tiện nói hay vẫn là có nguyên nhân khác?”

Âu Dương Noãn mất tự nhiên nhìn Đào cô cô một cái, thấy bà đứng đằng kia cũng không lên tiếng đành đơn giản mà nói thẳng: “Hồi bẩm

điện hạ, tiểu nữ dành được chút ưu ái của ngài đã là may mắn lắm rồi. Nên không muốn bởi vì chút liên lụy này khiến điện hạ nghĩ tiểu nữ tiếp cận ngài là vì lợi ích, lại càng không muốn ngài gặp phiền phức!”

“Là không muốn ta gặp phiền phức sao?” Ý cười trên mặt Đại công chúa càng sâu, đột nhiên lại nhẹ nhàng thờ dài: “Vừa mới nói người giống Thành Quân của ta. Hiện tại xem ra lại giống ta nhiều hơn. Ta không thích dựa vào người khác, lại càng không muốn phải nhìn sắc mặt người khác mà sống, có thể tự mình giải quyết chuyện của mình là tốt nhất. Đây mới là đúng đắn. Noãn Nhi, ta thích tính cách này của người!”

Lúc nói đến đây ánh mắt Đại công chúa đã tràn ngập từ ái. Âu Dương Noãn nghĩ đến nữ nhi duy nhất của đối phương chết đi như vậy trong lòng bất tri bất giác sinh ra càng nhiều đồng tình, đối với bà cũng là xuất phát từ sự thân cận thiết tâm.

Đại công chúa tựa hồ như nhớ tới cái gì, vỗ vỗ tay nàng rồi lập tức buông ra. Sau đó bước lên trước vài bước, nhìn xa xa, thanh âm của bà dường như cũng truyền đến từ xa xa: “Noãn Nhi, chuyện bệ hạ tứ hôn cho Duẫn quận vương, người cũng biết?”

Hoàng đế tứ hôn Duẫn quận vương Chu vương cùng Tam tiểu thư Chu gia nhà Tuyên thành công phủ. Chuyện này Âu Dương Noãn có nghe thấy. Cho nên nàng liền nhẹ nhàng gật gật đầu, trước mắt không tự chủ được mà hiện lên ánh mắt của thiếu niên kia.

Tiểu Thanh Bần từng theo đuổi nàng ước chừng hai năm. Nay sợ là cũng bị Chu Ngưng Bích kia cuốn lấy.

Nhớ tới chuyện này bên môi Âu Dương Noãn không khỏi lộ ra tươi cười.

“Nhưng đứa nhỏ Thanh Bần này lại không biết tốt xấu. Chẳng những kháng chỉ cự hôn còn náo loạn muốn đến Chu gia từ hôn. Chu Ngưng Bích không chịu nổi nỗi nhục này nên cũng náo loạn muốn tự sát.....Việc này, người có lẽ không biết?”

Âu Dương Noãn lập tức sửng sốt, ngạc nhiên.

“Sau đó tiểu tử này bị phụ vương hắt trối lấy bắt tiến vào tân phòng. Nghe nói mãi cho đến hôm nay đều cùng Chu Ngưng Bích phân phòng mà ngủ. Tình cảm thật sự không tốt....Người cũng biết hẳn là vì ai?”

Âu Dương Noãn nghe xong những lời này, thật lâu sau không nói gì. Ánh mắt lạnh lợi của thiếu niên kia, nói thích xong nàng vẫn nghĩ đối phương bất quá là còn trẻ nên đùa giỡn. Lại không nghĩ rằng hẳn thế nhưng lại thực sự nghiêm túc, còn dám cãi lại lời hoàng đế.

Nói đến thì là do nàng coi nhẹ tâm ý của hắn....Trong lòng Âu Dương Noãn chấn động, trên mặt lại không mấy may biểu lộ tâm tình. Nàng chỉ cười nhẹ, giống như không hề biết nói: “Mặc kệ là Duẫn quận vương vì ai, tương lai có ngày ngài ấy sẽ hiểu rõ!”

Hiểu được hẳn cùng nàng là không có khả năng, hiểu được ý trời là không thể làm trái.

Đại công chúa nở nụ cười: "Ta biết, người không coi trọng đứa nhỏ kia. Nhưng thật ra hẳn rất thật tâm!"

Âu Dương Noãn nhất thời có chút giật mình, nàng tuy rằng xem nhẹ tâm ý của Tiểu Thanh Bần nhưng lại chưa bao giờ có nửa điểm coi nhẹ hắn. Nàng luôn luôn vì người của mình mà tính toán, nhưng Tiểu Thanh Bần chưa bao giờ và cũng không phải người nàng lựa chọn.

Bởi vì nàng hiểu rõ được nhân sinh của hắc tử cùng nàng hoàn toàn đối lập. Vận mệnh của nàng là muốn báo thù, sau đó che chở đệ đệ bình an sống tốt.

Còn cuộc đời của hắc tử quá mức trong sáng. Giống như cuộn cẩm tú dài, vừa mới biết được một góc. Có rất nhiều thứ hắc tử không biết cũng có khả năng không bao giờ biết, nàng không thể cứ thế phá hủy.

Quan trọng nhất là, mỗi lần nhìn thấy Tiểu Thanh Bân, nàng đều không tự chủ được mà nghĩ đến Tư Mã Nhi. Một thiếu niên trong sáng giống như đệ đệ nàng, thứ hắc tử ái mộ nhất quả chỉ là một thứ tốt đẹp ngoài ý muốn. Như vậy rất nguy hiểm, nàng thà rằng kính nhi viễn chi.

Âu Dương Noãn thân nhiên nói: "Tiểu nữ tự biết thân phận. Tuyệt đối sẽ không có suy nghĩ không an phận, càng đừng nói đến việc xem nhẹ Duẫn quận vương!"

Hương hoa sen trong veo thoang thoảng, vô thanh vô tức lượn lờ quanh quần chớp mũi, khiến người ta say mê.

Đại công chúa nhìn phiến lá sen xanh mướt, ánh mắt hơi hơi động, bà lại đột nhiên đổi đề tài: "Noãn Nhi, sơn trang này là do Yến vương xây dựng. Thế nhưng lại tặng cho Thái tử, người có biết vì sao không?"

Trong lòng Âu Dương Noãn khẽ động, trên mặt cũng là một mảnh mờ mịt. Nàng nhẹ nhàng lắc đầu.

Đại công chúa thở dài, gương mặt tinh xảo không biết từ khi nào phủ thêm một tầng mây đen: "Bởi vì năm đó họ cùng thích một nữ tử."

Sau khi bị hạ biết được thập phần tức giận. Người nữ tử này vì tránh cục diện huynh đệ tương tàn nên đã thừa dịp Yến vương xuất chinh, Thái tử trị thủy. Cả hai người đồng thời ở kinh đô mà nhanh chóng giả cho người khác. Sau khi Yến vương trở về liền tỉ mỉ thiết kế sơn trang này tặng cho Thái tử. Sơn trang này chắc là lễ vật mà hắn muốn tặng cho người trong lòng. Bất quá chuyện này đã qua rất nhiều năm, thập phần bí ẩn. Ngay cả ta lúc trước cũng không biết....Hiện tại nghĩ lại, nữ tử này thực thông minh. Nếu nàng không chịu giả đi, chỉ sợ sẽ bị hạ xử tử, thậm chí sẽ liên lụy toàn bộ gia tộc!”

Nói tới đây, Đại công chúa đột nhiên nhìn Âu Dương Noãn, cười nói: “Noãn Nhi trời sinh mỹ mạo như vậy, tương lai chỉ sợ cũng sẽ dẫn đến vô số tranh đoạt. Không bằng ngươi trực tiếp nói cho ta biết, ngươi thích ai ta sẽ làm chủ giả ngươi cho hắn. Như vậy có thể tiêu miễn người khác tranh đoạt....”

Âu Dương Noãn kinh ngạc nhìn đại công chúa, cảm thấy hôm nay những lời bà nói rất kỳ quái. Như thế nào đang êm đang đẹp lại nhắc đến chuyện hôn sự của nàng....Ấn ý trong đó....

Đại công chúa nhìn biểu tình của nàng, trong ánh mắt toát lên một tia ấm áp, làm như trấn an nói: “Mỹ mạo cùng tài hoa không chỉ mang đến sự ái mộ của người khác, mà càng có khả năng mang đến mối họa vô tận. Noãn Nhi, ta hy vọng ngươi hiểu được điểm này!”

Âu Dương Noãn khẽ run lên nhưng vẫn mỉm cười cúi đầu nói: “Dạ!”

Trong lòng nàng lúc này đã phức tạp không thể nói rõ, những lời đại công chúa nói hôm nay rốt cục là có ý gì? Là nhắc nhở nàng đừng giống Dung quận chúa thích thể hiện bản thân quá đáng, hay là muốn.....

Đại công chúa nhìn thần sắc nàng, trong ánh mắt có một loại thương tiếc thản nhiên. Nhưng trong miệng lại cười nói: “Bất luận là như thế nào, ta nhất định sẽ che chở cho ngươi. Hiện tại, ta muốn ra phòng khách phía sau nghỉ ngơi. Ngươi có đi cùng ta không?”

Tầng thứ hai chính là khoang dành cho khách quý nghỉ ngơi. Âu Dương Noãn lắc lắc đầu: “Tiểu nữ sẽ không quấy rầy điện hạ nghỉ ngơi!”

Đại công chúa cười gật đầu, khi cười khóe mắt có những nếp nhăn như đuôi cá, nói Âu Dương Noãn ở lại ngoài này cẩn thận.

Nhưng nàng lại cảm thấy trong nụ cười kia lại có một tia đau thương cùng quyền đãi không rõ khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Đại công chúa được Đào cô cô dìu đi, Âu Dương Noãn không nghĩ sẽ trở lại khoang thuyền đầy oanh yến kia. Nàng theo mạn thuyền lững thững bước đi, vô thức đã đi đến đuôi thuyền.

Cảnh đẹp trước mắt cơ hồ khiến người ta kinh dị, lá sen bao quanh trong hồ lớn như trăng tròn, phản chiếu khắp mặt nước một màu xanh lục.

Bỗng nhiên một cái thuyền mộc nhỏ rẽ nước mà đi, nháy mắt nước trong hồ liền gợn sóng. Trên thuyền là một nam tử, khi Âu Dương Noãn đang sửng sốt, người nọ đã nhanh chóng đến gần, cười khanh khách nhìn nàng.

Âu Dương Noãn nhìn chằm chằm người trước mặt, nhất thời không biết là giận hay vẫn là kinh.

“Sao? Thấy ta liền mất hứng?” Trong đôi mắt Tiểu Thiên Diệp như có lưu tinh xẹt qua. Khóe môi mím cười, từ trong lòng lấy ra một bó sen

ném qua cho nàng.

Âu Dương Noãn theo bản năng giơ tay tiếp nhận, lại bị bọt nước trên cánh hoa vương lên mặt. Thoáng chốc mùi hương vẫn vít quanh mũi.

Nàng nhìn hắn, lại vẫn không nói lời nào. Chỉ lẳng lặng dùng một loại ánh mắt xa lạ nhìn hắn.

"Vì sao không nói lời nào?" Tiểu Thiên Diệp có chút ngăn ra. Ánh mắt tràn đầy cảm xúc không che dấu: "Nàng đều đã biết?"

Âu Dương Noãn gật đầu: "Thế tử đao to búa lớn như vậy, ta muốn không biết cũng khó!"

Tiểu Thiên Diệp nhú mày: "Nàng đang tức giận!"

Âu Dương Noãn lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Thế tử làm như vậy cũng là vì ta. Ta không có tư cách tức giận!"

Tiểu Thiên Diệp cười lạnh: "Nhưng nàng chính là đang tức giận. Vì sao? Bởi vì ta đã giết người? Nàng cũng biết, nếu để hai người kia sống thì vĩnh viễn giữ lại mối họa. Trên đời này chỉ có người chết mới không tiết lộ bí mật!"

Ngữ khí khi hắn nói đến chuyện này như là một điều đương nhiên, một chút ít áy náy cũng không có.

Xác thực như thế, mặc kệ là hắn hay là hoàng tôn công tử khác, tất cả bọn họ đều đã được giáo dục như vậy. Giết cỏ không giết tận gốc, vĩnh viễn đều lưu lại hậu họa.

Âu Dương Noãn gật đầu vị thán: "Phải, chỉ có người chết mới không thể tiết lộ bí mật. Nhưng ta cũng không cầu Thế tử hỗ trợ, ngại vì sao

phải quản chuyện như vậy?”

Hắn nhìn nàng chăm chăm, mâu quang như ánh nắng xẹt qua mặt nàng: “Bởi vì nếu ta mặc kệ nàng giải quyết, nàng tất nhiên sẽ nhân từ nương tay lưu lại mầm tai họa này!”

Âu Dương Noãn trầm mặc mà chống đỡ, lát sau mới hồi phục lại mỉm cười như cũ: “Vậy đa tạ Thế tử!”

Biểu tình trên mặt Tiểu Thiên Diệp vẫn đậm phong khinh, hắn giống như đang nói một chuyện không liên quan đến mình: “Giữ lại bọn họ, sẽ gây ra chuyện. Ta không thể mạo hiểm như vậy, lại càng không thể mất đi nàng!”

Âu Dương Noãn nghe thấy hắn nói, trong lòng hơi hơi động. Nhưng lại thản nhiên nói: “Thế tử quá lời rồi!”

Hắn vì nàng mà làm như vậy nhưng nàng có năng lực gì để hồi báo hắn đây! Nàng nhẹ thở dài chỉ để bản thân mình nghe thấy, trầm giọng nói: “Mặc kệ như thế nào, ta cũng phải đa tạ ngài!”

Tiểu Thiên Diệp thầm nghĩ điều ta làm cho nàng không chỉ có một chuyện này. Hắn vì ngăn chặn cảm kích giả không biết đã phải giết bao nhiêu người mới chân chính giải quyết được chuyện này.

Nhưng hắn biết rõ, Âu Dương Noãn sẽ không cao hứng nghe mấy thứ này. Hắn rũ mắt xuống, vạt áo bên cạnh hồ bị nước thấm ướt, cảm xúc có khuynh hướng gần như trong suốt. Thanh âm cũng dần thấp xuống, như hồ nước: “Những chuyện này đều là ta nguyện ý làm, cũng không cần nàng cảm ơn ta!”

Ngay cả khi không đồng ý cách làm của hắn nhưng nội tâm Âu Dương Noãn cũng có sự cảm động không hiểu.

Vừa muốn nói, lúc này nàng lại nhìn thấy bóng dáng kia chậm rãi tới gần, cơ hồ như che đi ánh sáng trước mắt nàng, không thể nhúc nhích.

Hô hấp hẳn gần trong gang tấc, hương hoa mơ hồ lượn lờ trong không gian. Cũng khó có thể tưởng tượng được, thời tiết đang rất nóng mà nàng lại khẽ phát run.

Tiểu Thiên Diệp sửng sốt, trong thanh âm phủ một tầng băng tuyết, giống như kinh ngạc lại giống như tức giận: “Nàng sợ ta?”

Âu Dương Noãn còn chưa trả lời, lại bỗng nhiên nghe thấy tiếng có người đến.

Nàng nhất thời bối rối, vội vàng muốn cách xa hẳn một chút. Lại bởi vì nóng vội không nhận thấy được, dưới chân đột nhiên mềm nhũn trơn trượt. Cả người khuynh về phía trước, không cẩn thận chạm vào thứ gì ấm áp, lập tức ngã vào lòng hắn.

Âu Dương Noãn kinh hãi cơ hồ kêu không ra tiếng, một lòng muốn nhảy ra khỏi yết hầu. Nàng vội vàng thối lui từng bước.

Tiểu Thiên Diệp ngạc nhiên, đến khi lấy lại được phản ứng, đôi mắt nheo lại như hồ ly. Hắn mỉm cười nói: “Hóa ra là không phải sợ, mà là do nhớ nhung yêu thương ta đến vậy!”

Âu Dương Noãn nhất thời xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng, cơ hồ bị biểu tình vô lại kia của hắn tức chết. Thế nhưng lúc này bên kia đã truyền đến âm thanh: “Noãn Nhi, Noãn Nhi! Mọi người ở đâu vậy?”

Là Lâm Nguyên Hình! Nàng nóng vội, nhắm mắt hô nhỏ, âm thầm kêu khổ. Vạn nhất bị người khác phát hiện ở cùng Tiểu Thiên Diệp,

nàng không muốn bị người khác nghĩ cùng hắc có tư tình. Đến lúc đó nàng phải đối mặt với biểu tở nàng như thế nào?

Trong lúc đó Tiểu Thiên Diệp đã nhảy nhanh xuống thuyền, công phu trong nháy mắt, người khác đã không thấy tăm hơi hắc đâu. Âu Dương Noãn hơi hơi sửng sốt.

Lâm Nguyên Hình lúc này đã tới gần, kinh hỷ phát hiện ra nàng: “Muội ở đây a! Mau quay về thôi, Bệ hạ phái người đến truyền chỉ!”

Cả người Âu Dương Noãn cơ hồ bị đối phương lôi kéo, nàng theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua lại căn bản không tìm ra bóng dáng Thế tử Tần vương. Đến tột cùng là hắc ẩn thân ở ngoài thân thuyền hay là ẩn nấp trong đám lá sen. Nàng cũng không có cách nào biết được...

Lâm Nguyên Hình kỳ quái hỏi: “Hoa sen này...”

Âu Dương Noãn lặng lẽ đem hoa sen dấu phía sau người, cười nói: “Vừa rồi nhìn thấy một nha đầu hái nên ta liền lấy đến đây!”

Lâm Nguyên Hình gật gật đầu, cũng không nghi ngờ, nhanh chóng lôi kéo Âu Dương Noãn vào khoang thuyền.

Vào trong khoang, người đến truyền chỉ là thái giám tư lễ giam Chu Khang. Nhưng khiến người ta kinh ngạc hơn là, bên cạnh hắc còn có Minh quận vương một thân hoa phục, mặt như quan ngọc. Hắc nhìn Âu Dương Noãn, ánh mắt mỉm cười.

Khoang thuyền này không lớn, bởi vì sự xuất hiện của Minh quận vương mà đột nhiên sáng ngời hắc lên.

Chu Khang đang cầm thánh chỉ, vẻ mặt túc mục.

Đại công chúa cũng đã tới, lúc này liền nhìn Âu Dương Noãn, mỉm cười, nụ cười kia tựa hồ như rất có thâm ý.

Chu Khang chính là thay mặt Hoàng đế đến để ban lễ vật cho Thái tử phi. Chỉ là hắn còn mang theo một đạo thánh chỉ.

Mọi người sau khi bái phục liền nghe Chu Khang thanh âm đầy nhịp điệu truyền chỉ: “Âu Dương Noãn nghĩa nữ của Đại công chúa. Dục linh sông ngân, bẩm huấn thiên nhân, huệ hải thanh thực, lan nghi uyển thuận, duyên thưởng thôi ân, nghi thêm vinh vu canh mộc. Phong làm Vĩnh An quận chúa!”

Ý chỉ này truyền xong, tất cả mọi người đang quỳ đều ngẩng đầu cả người. Ngay cả Âu Dương Noãn cũng thế, Hoàng đế tứ phong thế nhưng lại lấy phương thức hí kịch hóa như vậy, ngay tại đây liền truyền đến.

Quy của các đời, cho dù là nữ nhi thân sinh của công chúa cũng không có phong hào, trừ phi là được hoàng đế ban cho... Vĩnh An quận chúa do chính Bệ hạ sắc phong, đây là loại vinh quang cỡ nào.

Cái này không dễ dàng như một lời thu nhận nghĩa nữ của Đại công chúa. Được hoàng đế tứ phong liền tương đương với việc chính thức cho làm con thừa tự. Từ nay về sau, cho dù là Lý thị hay Âu Dương Trì đều không có tư cách quyết định hôn sự của nàng.

Sau khi dập đầu tạ ơn Âu Dương Noãn nhìn về phía đại công chúa, liền thấy đối phương mỉm cười nhìn mình, cũng không có một câu giải thích.

Một đoàn người ai cũng đều mở to mắt, cứng lưỡi. Kết quả vẫn là Lâm Nguyên Nhu phản ứng nhanh hơn một chút. Nàng hưng phấn

nắm chặt tay Âu Dương Noãn, thấp giọng nói: “Noãn Nhi, lần này muội đã trở thành kim chi ngọc điệp rồi nhé!”

Chương 207: Người làm lần đầu, ta làm mười lăm (1)

Đạo thánh chỉ đột ngột này khiến cho tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Tiền Hương Ngọc vốn vẫn yên lặng ngồi ẩm trà từ khi nhìn thấy Minh quận vương sắc mặt liền thay đổi. Nàng ta liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn, ngũ quan ngược sáng cất dấu sự âm trầm không nói nên lời.

Tất cả mọi người cười chúc mừng Đại công chúa cùng Âu Dương Noãn, biểu tình thập phần chân thành. Chỉ là cảm xúc trong mắt lại khác nhau.

Âu Dương Noãn bất quá chỉ là nữ nhi của một Lại bộ Thị Lang, trong nháy mắt lại thành hòn ngọc quý trên tay Đại công chúa, Thánh thượng còn ban riêng phong hào Vĩnh An quận chúa, thân phận liền lập tức không giống như trước.

“Bệ hạ sắc phong quận chúa, Âu Dương tiểu thư, thật sự là vận khí tốt hiếm thấy a!”

Tiền Hương Ngọc lạnh mắt nhìn Âu Dương Noãn. Nàng ta tiến lên trước mặt nàng, giống như là đang cùng nàng hàn huyên: “Oh, đúng rồi! Âu Dương tiểu thư, không biết tiếp theo ngươi tính làm gì?”

Nàng ta chớp mắt mấy cái, trong lời nói ít nhiều mang ý tứ giễu cợt khiến người khác không thể bỏ qua: “Có phải tiếp theo muốn gả vào hoàng thất hay không?”

Trường hợp như vậy, bị người khác đổ kị là điều không thể tránh khỏi. Âu Dương Noãn hít sâu một hơi, cười duyên dáng nhìn vị thiên kim phủ đại học sĩ trước mặt này: “Tiền tiểu thư, ta chưa bao giờ có ý niệm như vậy trong đầu. Chỉ sợ người có ý nghĩ như vậy là người mới đúng!”

"Người....!"

Tiền Hương Ngọc không tin Âu Dương Noãn thế nhưng lại phản bác. Miệng nàng ta giật giật, tựa hồ còn muốn nói tiếp thì thật không ngờ lúc này có thêm một người tiến vào khoang thuyền, tươi cười đầy mặt cất cao giọng nói: “Hoàng tử, biết người lại có thêm một nữ nhi, ta đặc biệt đến chúc mừng!”

Mọi người đều khiêm tốn lễ độ quỳ xuống, cùng đồng thanh: “Thỉnh an Thái tử điện hạ!”

Âu Dương Noãn cũng quỳ gối, nhưng lặng lẽ giương mắt lên nhìn. Chỉ thấy vị này năm đó từng thiêu đốt bao nhiêu trái tim nữ nhân, nam tử thôn mỹ nay đã lớn tuổi nhưng khuôn mặt cùng ngũ quan vẫn giữ lại sự anh tuấn khi thanh niên. Thân thể cũng còn rất khỏe mạnh hào sảng, béo gầy vừa phải, mạnh mẽ hữu lực.

Lúc này hẳn một thân thường phục, ngoại trừ một khối ngọc bên hông thì không còn phụ tùng quý giá nào khác. Mặt khác lại khiến người ta cảm thấy ung dung nhàn nhã.

"Đứng lên đi!" Thái tử phát phát tay, ánh mắt dừng trên người Tiểu Trọng Hoa, cười nói: “Phụ vương người quán hội nhàn hạ, ta mời như vậy hẳn cũng không đến. Lần khác ta phải đặc biệt tự mình đi mời Lão lục!”

“Phụ vương nói nhất định sẽ đến nhưng sáng sớm lại bị Bộ hạ triệu

tiến cung!” Tiểu Trọng Hoa cười giải thích.

Thái tử gật gật đầu, ánh mắt nhìn về phía nhóm nữ hài tử trong khoang thuyền. Sau đó lại hỏi: “Người nào là nữ nhi của Hoàng tử?”

Lâm Nguyên Hình liền đẩy Âu Dương Noãn, nàng hơi hơi sững sốt sau đó lập tức tươi cười, trong suốt hướng Thái tử thỉnh an. Tay áo của nàng rũ xuống, làn da như ngọc trắng noãn lại càng tăng thêm ba phần thanh lệ.

Thái tử nhìn gương mặt tinh tế bạch khiết, cằm đầy, mắt hạnh thật to, mi cong dài thì nhìn không được mà hỏi một câu: “Người là nữ nhi nhà ai?”

Âu Dương Noãn lẳng lẳng trả lời: “Gia phụ là Lại bộ Thị Lang Âu Dương Trì!”

Thái tử hỏi như vậy chỉ sợ đạo thánh chỉ này của Hoàng thượng ngay cả hắn cũng không biết. Nếu không nhất định đã sớm phái người điều tra trên dưới Âu Dương gia đến nhất thanh nhị sở, sao có thể giáp mặt mới hỏi.

Thái tử nghe vậy thì có chút biến sắc, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại: “Hóa ra là hắn!”

Thái tử nhìn qua Đại công chúa, đối phương lại chỉ mỉm cười, nhìn không ra chút khác thường. Tâm tình hắn cũng lập tức trở nên phức tạp.

Hắn lại hỏi Âu Dương Noãn: “Trước đây sao chưa từng nhìn thấy người?”

Trong lòng Âu Dương Noãn thầm nói, ‘phủ Thái tử lớn như vậy, ngay

cả mình có thường xuyên đến, thì cũng là nữ quyền. Sao có thể tùy tiện được nhìn thấy Thái tử?’

Chỉ những lời này lại không thể nói với Thái tử nên nàng mỉm cười nói: “Điện hạ sự vụ bận rộn, cho nên mới chưa thấy qua!”

Tiểu Trọng Hoa nở nụ cười, lúc Âu Dương Noãn nói chuyện hắn luôn quan sát nàng. Những lúc nàng nói dối ánh mắt đều sẽ chớp một cái, có thể thấy được đều không phải xuất phát từ chân tâm.

Thái tử xác thực là chưa từng gặp qua Âu Dương Noãn, nếu đã gặp qua khẳng định sẽ không thể không nhớ được. Cũng may nàng chỉ nói Thái tử công vụ bận rộn chứ không phải là đã gặp mà không nhớ kỹ, nếu nàng trả lời như vậy liền đã thật sự nói dối.

Chuyện Hoàng đế sắc phong Âu Dương Noãn làm quận chúa cũng do Tiểu Trọng Hoa ở phía sau thúc đẩy. Hắn ban đầu cũng lo lắng nghĩ sẽ giải quyết triệt để nhược điểm kia của Âu Dương Trì.

Nhưng thật sự không muốn xuống tay, huyết tinh như vậy rất không tốt để che dấu, giải quyết hòa bình không phải tốt hơn sao? Chỉ cần biến Âu Dương Noãn thành nữ nhi của Đại công chúa thì cho dù Lại bộ Thị Lang rơi đài nàng cũng còn một mẫu thân là công chúa. Đến lúc đó muốn che chở cho Âu Dương Tức cũng không phải việc khó.

Tiểu Trọng Hoa ngồi bên cạnh chậm rãi uống trà, không hề phóng tầm mắt nhìn Âu Dương Noãn. Chỉ là vẫn chú ý đến động tĩnh bên kia như trước.

Lúc này tất cả mọi người đã ngồi xuống, Thái tử phi nhường chính vị lại cho Thái tử. Âu Dương Noãn đứng ở một bên cùng bọn họ nói chuyện. Những người khác mặt mang tươi cười, tâm mang ý xấu đứng nghe.

Lại nói Hoàng thất mới là chủ tử, những người khác dù xuất thân cao quý tới đâu cũng chỉ là tôi tớ. Mọi người nhìn Âu Dương Noãn thân phận tương đương nay phút chốc liền biến thành thành viên hoàng thất, trong lòng hâm mộ, ghen tị, hận khăng định là không thiếu. Chỉ là ai dám biểu hiện ra ngoài dù chỉ một chút thì chính là chán sống rồi.

Thái tử thật sự nghiêm túc nghe Âu Dương Noãn nói chuyện, cũng hỏi không ít vấn đề. Mấy vấn đề này cũng là năm đó hắn từng hỏi qua Lâm Uyển Thanh, nay lại bất tri bất giác đem ra hỏi Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn từ tốn trả lời. Thái tử vừa nghe liền có chút giật mình. Hắn vốn nghĩ rằng nha đầu kia là nữ nhi của Uyển Thanh, dung mạo lại tương tự như vậy thì tính tình chắc cũng giống nhau.

Nhưng không nghĩ rằng nha đầu này cùng Uyển Thanh thanh cao không giống nhau. Năm đó hắn có hứng hỏi nhiều thêm vài câu, Uyển Thanh liền mặt lạnh không thèm nhìn. Nay nha đầu kia nói chuyện rất có kiến giải, tính tình lại thập phần ôn hòa. Quả thực cùng Lâm Uyển Thanh khác nhau một trời một vực.

Kỳ thật điều này cũng không khó lý giải. Lâm Uyển Thanh là hòn ngọc quý trên tay phụ thê Lão Hầu gia, ngày thường lại mỹ mạo có tài, tất nhiên không cần phải cẩn thận khắp nơi.

Nhưng Âu Dương Noãn lại sống trong đàn sói, nếu chỉ một khắc không cẩn thận thôi liền bị ăn không còn xương cốt, làm sao còn mạng để thanh cao?

Hoàng trưởng tôn cũng không biết chuyện năm đó, hắn chỉ nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn. Thăm nghĩ nha đầu này thật sự là

người trong ngoài không đồng nhất. Lúc cự tuyệt hẳn rất chính nghĩa, đảo mắt lại cười nói yển yển giống như chưa từng phát sinh chuyện gì. Xem ra nàng thật sự không để lời hăn nói trong lòng.

Thấy một màn như vậy, khóe môi Tiểu Trọng Hoa gợi lên chút tươi cười, mày hơi hơi nhíu lại. Nha đầu kia thật sự rất được, xem Hoàng trưởng tôn như là không khí.

Tiếp theo hăn cười đến là khoái trá, trên mặt nha đầu kia đã bắt đầu rịn mồ hôi. Nơi này nhiều người nhìn chăm chăm nàng như vậy, nàng thật sự đứng không nổi nữa. Đây cũng là tất nhiên. Hàm ý trong ánh mắt của những người này rất phức tạp, nàng là chống không được.

Thái tử phi hiển nhiên cũng phát hiện Thái tử đối với Âu Dương Noãn ôn hòa dị thường. Bất quá bà cũng không hiểu được nguyên căn sâu trong đó, bởi vì Âu Dương Noãn xác thực khiến người ta yêu thích. Thái tử phi liền mở miệng thay nàng giải vây: “Điện hạ, ngài đừng khiến đứa nhỏ này sợ hãi nữa. Mau mau thả người a! Không thấy Hoàng tử đang trừng mắt nhìn ngài sao?”

Đại công chúa mỉm cười nói: "Về sau đều là người một nhà, làm gì phải sốt ruột như vậy? Về sau lại có cơ hội nói chuyện!"

Mọi người nghe vậy lại sửng sốt, thầm nghĩ đúng là như thế a, chỉ cần hoàng gia chân chính thừa nhận vị quận chúa này thì Âu Dương Noãn liền không bao giờ còn là thiên kim quan gia bình thường nữa.

Một thiên kim mỹ mạo đa tài danh môn cùng một quận chúa được hoàng thất coi trọng hoàn toàn có ý nghĩa khác nhau. Nhất thời ánh mắt mọi người đều tập trung vào Âu Dương Noãn, hơn nữa còn thêm vài phần suy tính cùng đánh giá.

Tiền Hương Ngọc tràn đầy ghen tị nhìn Âu Dương Noãn bị mọi người vây quanh, thấp giọng nói: “Có gì tốt mà đặc ý chứ? Chẳng qua chỉ là nghĩa nữ mà thôi!”

Từ Minh Hy đang đứng rất gần, nghe được lời này thì không khỏi phe phẩy cây quạt trên tay, lạnh lẽo cười nói: “Nghĩa nữ cũng chia làm nhiều loại. Như trường hợp này là do Bệ hạ sắc phong, sẽ chân chính là quận chúa hoàng thất. Thân phận tương xứng với Dung quận chúa. Mà không, có lẽ còn hơn một chút!”

Thái tử nhìn thấy không ít ánh mắt quý dị của mọi người phía sau, không khỏi mỉm cười nói: “Yến hội hôm nay thực náo nhiệt. Ta không đến còn không biết, các tiểu thư xinh đẹp khắp kinh đô này đều được mời đến!”

Lời này nói ra, giống như bây giờ mới phát hiện một nhóm tiểu cô nương như hoa như ngọc đang đứng đây.

Thái Tử Phi nở nụ cười: “Đúng vậy, tiểu thư các nhà đều ở đây. Thật sự là cảnh đẹp ý vui, thần thiếp nhìn các nàng liền thấy cao hứng, trong lòng cũng rất thoải mái!”

Thái tử biết ở trước mặt mọi người quá chú ý đến Âu Dương Noãn kỳ thật không phải chuyện tốt, hơn nữa bây giờ nàng còn ở nơi đầu gió. Cho nên hắn vẫy vẫy tay để Âu Dương Noãn lui xuống, bắt đầu hỏi các tiểu cô nương khác một hai câu.

Đến Tiêu Minh Hi hắn liền hỏi nhiều hơn vài câu, giọng điệu cũng càng thêm ôn hòa: “Ngươi là người nhà Nam an công phủ? Thân thể tổ phụ ngươi gần đây thế nào?”

Từ Minh Hi cười nói: “Tạ điện hạ quan tâm! Thân mình tổ phụ vẫn còn cường tráng!”

“Còn các ca ca của người thì sao? Bá phụ người đến Minh Châu nhậm chức có hay gửi thư về không?”

Từ Minh Hi cười trả lời từng câu hỏi. Chúng tiểu thư Thái tử đều hỏi như nhau, duy chỉ có nàng ta là hỏi nhiều hơn mấy câu, cái này cũng đủ khiến người khác chú ý rồi.

Chu Chỉ Quân nhìn Từ Minh Hi không dấu nổi vẻ tươi cười thì trong lòng cười lạnh. Từ gia là nhà mẹ đẻ Từ quý phi, cho nên cùng Thái tử thập phần không vừa mắt. Chú ý như vậy dường như là Thái tử cố ý.

Đúng lúc này, nha hoàn bẩm báo thuyền đã cập bờ, mời mọi người dờn bước lên bờ. Mọi người đều đứng dậy, vây quanh bọn người Thái tử cùng rời đi.

Lâm Nguyên Hình thừa dịp người khác không chú ý, lặng lẽ nói với Âu Dương Noãn: “Noãn Nhi, lúc này thật hãnh diện!”

Âu Dương Noãn cười nói: "Biểu tỳ, nào có chuyện dễ dàng như vậy. Ta chỉ là nghĩa nữ của đại công chúa mà thôi!"

Lâm Nguyên Hình sắc giọng: "Nha đầu này, muội là thật sự không hiểu hay là giả vờ không hiểu? Thành nghĩa nữ của công chúa, tiền đồ tương lai đã khác trước. Tiểu thư nhà bình thường nghĩ cũng không cần nghĩ!"

Âu Dương Noãn thở dài, nói: “Đạo lý này làm sao ta không rõ! Bất quá là có lợi cũng có hại thôi!”

Chương 208: Người làm lần đầu, ta làm mười lăm (2)

Lâm Nguyên Hình sừng sốt, chột nói: “Muội nói cũng phải! Tương lai hôn sự của muội tất nhiên là do bề hạ chỉ hôn. Nhưng điều này cũng có lợi, hiện tại muội là nghĩa nữ của Đại công chúa, phần vinh quang này đi đến thế nào còn không sợ, phu gia muội cũng không dễ dàng động đến muội!”

Âu Dương Noãn tinh tế cân nhắc những lời này, trong lòng nhẹ nhàng thở dài một hơi. Lần này coi như trong họa được phúc đi.

“Đang nói cái gì vậy?” Đột nhiên một đạo thanh âm của nam tử chen ngang đối thoại của hai người.

Âu Dương Noãn nhìn thấy người đến là Tiểu Diễn thì liền rũ mắt xuống, không thèm nhắc lại.

Lâm Nguyên Hình cười nói: “Điện hạ không đi cùng Thái tử, sao lại chạy đến đây?”

Hoàng trưởng tôn nhìn thoáng qua Thái tử đang bị mọi người vây quanh phía trước, cười khổ nói: “Ta thật ra cũng muốn đi cùng nhưng lại bị mọi người đẩy ra!”

Lâm Nguyên Hình mặt mày đều mang nét cười, ôn nhu đáng yêu: “Như vậy ngài cũng nên đi cạnh Chu tỷ tỷ!”

Hoàng trưởng tôn cười nói: “Bên người nàng có người hầu hạ rồi. Ta đến đi cùng các người!”

Nói xong, hắn nhìn Âu Dương Noãn nói: “Bức Quan Âm đồ trong phòng Lâm phi là người vẽ sao?”

Âu Dương Noãn thản nhiên cười nói: "Là ta nhất thời nổi hứng bêu xấu rồi, không thể so sánh với nơi thanh nhã. Mong điện hạ chớ trách tội!"

Sau khi bỏ bức Quan Âm đồ bị tẩm độc kia đi, nàng đã vẽ riêng một bức khác đưa qua.

“Khó trách họa pháp cùng bức ban đầu không giống nhau!” Tiểu Diễn mỉm cười, vẻ mặt thực ôn hòa.

“Nghe nói người am hiểu nhất là sơn thủy, trong phòng ta cũng thiếu một bức họa. Không biết người có thời gian vẽ cho ta một bức?”

Âu Dương Noãn sừng sốt, thấp giọng nói: "Điện hạ. Tranh ta vẽ thật sự chỉ ở mức xem được mà thôi. Nghe nói chính phi am hiểu nhất chính là thi họa, không bằng...."

Tiểu Diễn không cho là đúng, chỉ cười nói lại: “Tranh của nàng chú trọng sắc thái tiên diễm huy hoàng. Thư phòng lại là nơi thanh tĩnh, tranh của nàng sẽ không thích hợp!”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: "Tiểu nữ là nữ nhi ngoại thần, nếu tặng tranh cho ngài sẽ dẫn đến tin đồn không hay!"

Tiểu Diễn ngẩn ra, lập tức mỉm cười chăm chú nhìn nàng: “Sao lại còn nói vậy? Nay người là nữ nhi của đại cô, thì liền là biểu muội của ta. Cho dù có vẽ cho ta một bức tranh, ai có thể nói được gì? Người tìm mọi cách từ chối, căn bản là không muốn vẽ sao?”

Lâm Nguyên Hình e sợ Tiểu Diễn giận chó đánh mèo lên Âu Dương Noãn nên vội hỏi: “Sao muội ấy lại không muốn chứ? Chỉ là do sợ điện hạ ghét bỏ thôi!”

Nói xong liền khế đẩy Âu Dương Noãn: “Điện hạ nhất định sẽ coi trọng, muội lần sau vẽ một bức mang tới là được. Sau đó ta sẽ đề lên một bài thơ, như vậy xem ai còn nói được cái gì!”

Âu Dương Noãn hơi hơi hạ thấp người, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Tiểu nữ đã lâu không vẽ, sợ làm bẩn mắt điện hạ!”

Sắc mặt Tiểu Diễn dần trầm xuống.

Lâm Nguyên Hình vừa muốn ngắt lời, Thái tử phi bên kia lại phái người đến truyền. Trong lòng nàng lo lắng, chỉ là không thể biểu hiện ra ngoài. Cho nên chỉ có thể dùng ánh mắt nói Âu Dương Noãn phải cẩn thận rồi bước nhanh đi.

Bất tri bất giác Âu Dương Noãn cùng Tiểu Diễn đã đứng cuối cùng sau đám người. Âu Dương Noãn nhướn mày, bước chân không tự chủ được mà đi nhanh hơn.

"Âu Dương Noãn, ngươi đang tránh ta?"

Tiểu Diễn nhìn như là có chút không để ý. Đôi mắt thâm thúy hình như có đám lửa sáng ngời, vô danh lạnh lạnh như mạch nước ngầm có thể phun trào bất cứ lúc nào, “Xem ra ngươi muốn trèo cao hơn!”

Tim Âu Dương Noãn đập nhanh: “Điện hạ, không biết lời ấy của ngài là có ý gì?”

Trong lòng Âu Dương Noãn rõ ràng kinh ngạc nhưng lại không thể không đè thấp âm thanh. Mặt mày biểu tình thản nhiên, giống như là

nghe mà không hiểu.

"Ta nói rồi, ta thích ngươi, muốn nạp ngươi vào phủ. Nhưng ngươi lại hết lần này đến lần khác cự tuyệt ta. Lúc ấy ngươi từng nói qua là không muốn biểu tởn ngươi thương tâm. Bây giờ xem ra, chỉ sợ là có nguyên do khác!"

Lời này của Tiểu Diễn có chút quá đáng. Khuôn mặt Âu Dương Noãn bao phủ một tầng hàn sương, cũng không lên tiếng.

Tiểu Diễn lạnh lùng cười, sự ăm ắp vừa rồi tất cả đều biến mất: "Sắc phong lần này, Minh quận vương ra lực rất lớn. Ngươi nói xem, hẳn vì sao phải giúp ngươi?"

"Điện hạ! Người Minh quận vương giúp không phải là ta, chính là vì trường công chúa mà thôi. Chuyện này ngài đã hiểu lắm rồi!"

"Oh? Là ta hiểu lắm sao?" Tiểu Diễn lạnh nhạt cười, "Trọng Hoa không phải là người thích xen vào việc của người khác!"

"Ta cùng với Minh quận vương chỉ là bè nước gặp nhau. Ngài ấy căn bản không cần phải giúp ta. Thật sự là Hoàng trưởng tôn điện hạ ngài đã hiểu lắm rồi!" Nói đến chữ cuối cùng, Âu Dương Noãn cơ hồ như nói ra từng chữ.

"Trả lời ta, đến tột cùng là ngươi muốn một người phu quân như thế nào?" Tiểu Diễn hiển nhiên cũng không tin, nhưng cũng không tiếp tục đề tài đó nữa. Ngược lại chỉ nhẹ nhàng hỏi, như là lời thì thầm giữa tình nhân, có vẻ ái muội nói không nên lời.

Lúc này, bọn họ đã xuống thuyền, khoảng cách cùng mọi người càng ngày càng gần. Gió thổi mấy sợi tóc Âu Dương Noãn. Mắt Tiểu Diễn trong trẻo nhưng lạnh lùng bỗng nhiên mang theo mấy phần ôn nhu,

nhưng vè mặt lại vô tình đánh thẳng vào lòng người.

“Người nay là nữ nhi của đại cô. Vị biểu huynh này đương nhiên muốn quan tâm một chút đến chuyện chung thân đại sự của người. Người không ngại mà trả lời thật lòng chứ?”

Âu Dương Noãn rũ mắt xuống, chậm rãi nói: “Nếu có thể, ta hy vọng được gả cho một người thích hợp!”

“Người thích hợp?” Trong đôi mắt Tiểu Diễn hiện lên tia thần sắc phức tạp, rũ mắt che đi cuộn sóng bên trong. Khẽ cau mày, lặp lại.

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Đúng vậy, gả cho một người vừa ý được người thân chúc phúc, sống an ổn qua ngày. Đây không phải đều là mong muốn trong lòng của mọi nữ tử hay sao?”

Đời trước nàng nghĩ gả cho Tô Ngọc Lâu liền có thể cả đời sống cuộc sống an ổn hạnh phúc. Cuối cùng lại thành một hồi chê cười, cả đời này nàng đương nhiên muốn ngàn chọn vạn tuyển tìm một mối hôn sự có lợi lẫn nhau.

“Cái gọi là thích hợp là thứ khó nhất trên đời này!”

Mặt mày Tiểu Diễn đột nhiên ảm đạm, trong thần sắc có nghi ngờ, hần hơi lui về sau mấy bước. Bất quá chỉ là trong nháy mắt, sắc mặt liền khôi phục sự bình tĩnh: “Ta sẽ vì tốt cho người mà lưu ý!” Nói xong liền đi thẳng.

Đúng lúc này, Âu Dương Noãn đột nhiên phát hiện, Tiểu Trọng Hoa không biết từ khi nào thế nhưng lại đứng cách bọn họ mấy bước.

Trên khuôn mặt cực kỳ tuấn tú là một mảnh trầm tĩnh. Dưới ánh mặt trời, cả người hần thoát nhìn có khí chất trầm ổn giống như một khối

cổ ngọc ôn nhuận sáng bóng. Mê người dù không đẹp mắt, hàm súc, cứ thế âm thầm tỏa ra sáng rọi độc đáo.

Nhìn biểu tình kia của hắn, hắn là đã nghe được đoạn hội thoại giữa nàng và Hoàng trưởng tôn.

Vẻ mặt Âu Dương Noãn kinh ngạc, Tiểu Trọng Hoa lại lạnh nhạt nhìn nàng. Như là rất có thâm ý, về sau liền cười chờ nàng bước qua.

Trong lòng Âu Dương Noãn âm thầm kêu khổ, hôm nay nếu không có Thái tử đến thì người bị mọi người vây quanh chắc chắn sẽ là Tiểu Diễn cùng Tiểu Trọng Hoa. Hai người bọn họ cũng sẽ không có cơ hội một người lại một người tìm nàng đến gây phiền toái.

"Đa tạ quận vương tương trợ!" Âu Dương Noãn không thể tránh né, chỉ có thể lập tức bước lại gần hắn, cười nói.

Tiểu Trọng Hoa bình tĩnh, trong bình tĩnh lại có chút bộ dáng thông dong, con ngươi đen nhánh như có như không nhìn nàng: "Không cần đa lễ. Người nàng nên cảm kích hắn là đại cô. Người vừa nghe nói nàng gặp chuyện khó khăn liền lập tức tiến cung. Có rất nhiều chuyện, ta không tiện mở miệng, tất cả người đều thay nàng giải quyết. Bao gồm cả hôn sự với Võ quốc công phủ, cũng bao gồm cả chuyện Bệ hạ sắc phong ngày hôm nay!"

Âu Dương Noãn đương nhiên hiểu được ý tốt của đại công chúa. Nhưng Tiểu Trọng Hoa cũng có trợ giúp một tay, nàng liền ngắn gọn nói: "Mặc kệ như thế nào, ân tình của hai vị, Âu Dương Noãn sẽ ghi nhớ trong lòng!"

"Đại cô nói, nàng cái gì cũng đều muốn dựa vào chính mình!" Tiểu Trọng Hoa lưỡng lưỡng bước lên phía trước, lại ý vị thâm trường quay đầu nhìn nàng một cái, mày thoáng nhíu lại.

Sau đó lại bất động thanh sắc giãn ra, chỉ để ý tiếp tục bước về phía trước: “Chỉ là dựa vào bản thân mình không phải cứ cậy mạnh mà được!”

Âu Dương Noãn nghe vậy, âm thầm thở dài một hơi. Nàng không phải không có ý nghĩ dựa vào người khác, chỉ là đến thời điểm mấu chốt, người nàng tin tưởng nhất chỉ có bản thân mình.

“Một kiếp này, xác thực là đã được giải, nhưng cũng không phải một mình ta giải!” Tiểu Trọng Hoa liếc mắt nhìn nàng một cái, trong con ngươi đen hiện lên vẻ u ám, thâm trầm không nhìn ra cảm xúc, “Hoặc là nói, ngoài mặt là ta giải nhưng trên thực tế công của một người khác cũng không thể không nhắc!”

Âu Dương Noãn nghe vậy, trong lòng nhảy dựng lên, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi. Nàng hơi hơi co rúm lại: “Quận vương đang nói gì vậy? Ta thực sự có chút hồ đồ!”

“Nàng nay đã là quận chúa, nhược điểm của Âu Dương Thị Lang nếu nằm trong tay người khác, tuy rằng không thể gây thương tổn đến nàng nhưng cũng sẽ đưa tới chút phiền phức!”

Nhìn biểu tình của Âu Dương Noãn, Tiểu Trọng Hoa cười nhẹ: “Người nào đó không biết mất bao nhiêu khí lực mới có thể rút được cái gai độc trong lòng Âu Dương thị lang ra. Điều ta làm bất quá chỉ là đem tàn dư cuối cùng giải quyết thôi!”

Âu Dương Noãn nghe liền hiểu được “người nào đó” là chỉ Tiểu Thiên Diệp. Nhưng Tiểu Trọng Hoa cũng gần như là cười nhẹ, cũng không tính truy cứu.

Nàng có chút run sợ, nhất thời trong khoảng thời gian ngắn còn

không rõ vì sao hắn muốn nhắc đến chuyện này. Theo tính cách của hắn, cho dù là biết cái gì cũng sẽ tỏ vẻ như không biết.

“Nàng nay là nữ nhi của đại cô. Mọi người đều biết đại công chúa cùng Thái tử lui tới chặt chẽ. Từ nay, ánh mắt mọi người đều nhìn nàng chăm chăm. Bất luận người nọ là có thật tình hay không, nàng cũng nên có cách giải quyết ổn thỏa!”

Tiểu Trọng Hoa sâu kín thờ dài, đôi mắt nhìn như bình tĩnh thanh đạm, ẩn chứa phong thái nội liễm: “Hơn nữa, về sau nếu có gì phiền toái thì có thể tìm đại cô. Hiện tại người là mẫu thân của nàng, không còn là người ngoài nữa!”

Âu Dương Noãn kinh ngạc gật gật đầu, nhìn hắn thâm trầm đột nhiên liền hiểu được ý đồ của hắn.

Hắn biết rõ chuyện Tiểu Thiên Diệp làm. Tất nhiên cũng đoán được nàng cùng đối phương có chút lui tới, nhưng lại không nói ra. Vừa giữ lại cho nàng một đường sống, mặt khác lại gián tiếp nhắc nhở nàng, không cần cùng Tần vương Thế tử đi lại thân mật, miễn lại chọc vào phiền toái.

Còn nói nàng về sau gặp chuyện khó khăn, hoàn toàn không cần thông qua Tiểu Thiên Diệp, đại công chúa có thể giải quyết được.

Hắn giống như biết mỗi một suy nghĩ của nàng, khiến nàng có cảm giác mỗi lần đứng trước mặt hắn đều không thể che dấu được bản thân. Tiểu Trọng Hoa, hắn mang nhược điểm của người khác tính dẫn đo đúng chỗ như thế, thật sự là một nam nhân đáng sợ.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, hắn cùng Tiểu Thiên Diệp có điểm nào đó giống nhau. Tỷ như, bọn họ đều là người mà nàng không thể nắm trong tay.

Đây cũng chính là lý do mà nàng chưa bao giờ liệt bọn họ vào lựa chọn của mình. Người mà nàng cần là một nam nhân nàng có thể nắm trong lòng bàn tay.

Chương 209: Người làm lần đầu, ta làm mười lăm (3)

Thực hiển nhiên, hai người kia, không phải là lựa chọn tốt nhất.

Tiểu Thiên Diệp muốn là tim của nàng, vì thế không tiếc đạn tinh kiệt lo hao hết tâm tư.

Mà Tiểu Trọng Hoa nàng lại hoàn toàn không biết đối phương muốn cái gì.

Từ điểm này liền thấy hấn so với Tiểu Thiên Diệp càng đáng sợ hơn.

Âu Dương Noãn nghĩ đến đây liền hơi hơi rũ mắt xuống, dây kết hoa tai thật dài cũng nhẹ rũ xuống, tư thái ôn nhu. Thanh âm như phủ một tầng sương: “Ta hiểu được!”

Tiểu Trọng Hoa cười nói: “Ta không có ý gì khác, nàng không cần đa tâm. Kinh đô này rất nhiều thiên kim tiểu thư, nếu nói tâm tư trầm tĩnh, không ai có thể vượt qua nàng. Chỉ là cây cao tất đón gió, bất luận là chuyện gì đều phải cẩn thận. Nhất là mấy ngày nay nàng lại nổi bật như vậy, dễ dàng bị người khác đổ kỵ!”

Trong lòng Âu Dương Noãn chấn động, cúi đầu tinh tế suy nghĩ những lời hấn nói. Bất hòa trong lòng cũng dần giảm xuống, ngược lại sinh ra chút gợn sóng ôn nhu.

Nàng nhẹ nhàng nói: “Đa tạ quận vương nhắc nhở!”

.....

Trong đình Uyển ngọc, Tiểu Thiên Diệp cùng Tiểu Lăng Phong đang ngồi uống rượu.

“Được rồi, đừng uống nữa!” Tiểu Lăng Phong đè chặt tay đang cầm ly rượu của Tiểu Thiên Diệp, “Trên yến hội nhiều người như vậy, người muốn người khác nhìn thấy rồi chê cười sao?”

Tiểu Thiên Diệp vẫn nâng ly rượu trước mặt, tự châm tự uống.

Thật vất vả mới nhìn thấy được nàng nhưng nàng lại không có nửa điểm cao hứng. Hắn biết nàng trách hắn lãnh khốc vô tình, thậm chí lúc hắn chạm vào nàng. Hắn thế nhưng lại phát hiện thân thể nàng hơi hơi phát run.

Điều này khiến hắn hiểu được một sự thật, nàng sợ hắn! Lần đầu tiên hắn hao tổn tâm tư theo đuổi một nữ nhân. Vốn tưởng rằng trong lòng nàng, hắn ít nhiều cũng có chỗ đứng.

Nhưng không nghĩ rằng hắn với nàng lại bị một động tác của nàng đánh trở lại như cũ. Quyết tuyệt như vậy, không giữ lại chút đường sống, không muốn tin nhưng đây lại là sự thật.

Tuy rằng sau này hắn dùng nụ cười che dấu nhưng lại không thể lừa được chính mình. Một khắc kia trong lòng hắn như bị thương.

Nàng thế nhưng lại sợ hắn! Chẳng một câu trách cứ, cũng không có nửa vế giận dữ lại càng chứng minh chuyện nàng sợ hắn. Điều đó khiến hắn giận dữ.

Tiểu Thiên Diệp lấy tay ấn ngực, nơi đó ẩn ẩn đau. Hắn nói với nàng chỉ vì muốn nàng được an toàn mà thôi.

Cho dù được quay lại một lần nữa, hắn cũng không thể không trừ bỏ những người đó. Tiểu Thiên Diệp lại ngửa đầu uống cạn.

Tiểu Lăng Phong nhìn hắn, trong ánh mắt tràn đầy sự khó hiểu: “Ta không hiểu, ngươi chẳng qua là vì không phục mà thôi. Chẳng lẽ ngươi thật sự coi trọng nàng? Loại nữ tử này, ngoại trừ khuôn mặt thì rốt cuộc có chỗ nào tốt? Trong kinh thành còn nhiều nữ nhân tài mạo song toàn, ngươi muốn dạng nào mà chẳng được. Làm gì mà cứ khư khư một người như vậy?”

Tiểu Thiên Diệp buông cái chén, thật lâu sau, vẻ mặt tựa hồ có chút buồn rầu: “Ta cũng không rõ, sao ta lại chỉ thích nàng?”

Hắn cũng từng tự hỏi qua chính mình vì sao. Nhưng như thế nào cũng không tìm ra nguyên nhân, cũng không nghĩ ra được đáp án. Chỉ có thể nói hắn bị quỷ ám đến giải thích.

Tiểu Lăng Phong cười: “Đi đêm lắm có ngày gặp ma. Vẫn là nữ quỷ khó chơi!”

Tiểu Thiên Diệp gật đầu: “Ta cũng nghĩ vậy!”

Hắn là người tâm ngoan thủ lạt. Nếu sớm biết có ngày hôm nay thì lúc trước khi ở trong bãi săn hắn nhất định sẽ không chút do dự mà giết chết nàng. Triệt để trừ đi hậu hoạn, cũng miễn cho hôm nay hắn phải khổ sở.

Uống rượu xong hắn ghé vào bàn cười, đáy mắt có một chút bi thương: “Trong lòng ta sợ hãi!”

Tiểu Thiên Diệp bề ngoài thập phần phong nhã, thoạt nhìn có chút hơi tùy hứng. Thủ đoạn làm việc lại cực kỳ lợi hại, mỗi một bước đi đều rất thận trọng, tính tình càng trầm ngoan không nhìn rõ nông

sâu.

Ngay cả Tần vương cũng có chút kiêng kỵ hần, ngày xưa còn chưa bao giờ thấy hần mất mát như thế. Tiểu Lăng Phong có chút sửng sốt, không biết nói gì cho phải.

“Ta sợ bản thân có cố gắng như thế nào, nàng cũng không thích ta!”
Tiểu Thiên Diệp có chút cô đơn.

Tiểu Lăng Phong cảm thấy kinh hãi, hần đột nhiên ý thức được, huynh đệ lớn lên cùng mình từ nhỏ bất tri bất giác đã có chút biến hóa.

Lúc trước Tiểu Thiên Diệp giết người ngay cả ánh mắt cũng không chớp, hiện tại lại vì chút kháng cự của Âu Dương Noãn mà cảm thấy mất mát...

Hần đã không còn là Tần vương Thế tử không có tình cảm như trước nữa. Tim hần đã bị người khác lấy đi, không bao giờ thuộc về hần nữa.

“Tần vương thúc đã bắt đầu có động tĩnh, sớm muộn gì cũng bắt người lập phi!” Tiểu Lăng Phong chậm rãi nói: “Người chắc là hiểu rõ lập trường của Âu Dương Noãn, hai người không có khả năng!”

Tiểu Thiên Diệp đặt bầu rượu xuống, đột nhiên đứng lên cười lạnh nói: “Ta không tin, trên đời này không có gì là không thể. Chỉ cần ta tình nguyện, nàng đồng ý thì có gì là không thể!”

.....

Thọ yến Thái tử phi hữu kinh vô hiểm cứ thế trôi qua. Âu Dương Noãn hồi phủ, báo lại tin tức cho Lý thị.

"Người nói cái gì?" Lý thị lập tức sửng sờ. Một lúc lâu sau mới gian nan nói: "Người nói bệ hạ sắc phong người là Vĩnh An quận chúa?"

Âu Dương Noãn gật gật đầu, trong lòng đối với phản ứng của Lý thị có chút không nắm chắc. Lý di nương một bên đã trở nên khẩn trương, khiếp sợ cũng lại kinh ngạc khó tin.

Âu Dương Khả mặc dù cực lực áp chế nhưng cũng không được, khuôn mặt vì ghen tị mà trở nên vặn vẹo.

Tươi cười của Lý thị lập tức trở nên sâu thẳm: "Ông trời phù hộ, đây thật sự là chuyện tốt. Từ nay về sau có danh quận chúa này, còn sợ tương lai không có tiền đồ tốt sao? Noãn Nhi, đứa nhỏ này quả nhiên là có phúc. Chẳng những có thể giải ưu trong nhà, tương lai còn có thể giúp cho phụ thân cùng đệ đệ. Thật tốt quá, thực sự là rất tốt!"

Lý thị vui mừng ra mặt khiến Âu Dương Noãn có chút sửng sốt. Sau liền lập tức hiểu được, chỉ sợ tổ mẫu đem danh hiệu quận chúa này như thêm một nấc thang để tương lai được lên cao hơn. Cũng chỉ sợ đã quá mức cao hứng mà nhất thời quên đi, hôn sự của nàng không bao giờ có khả năng bị họ an bài nữa.

Nhưng nàng cũng không tính nói ra, vẫn hỏi han Lý thị mấy câu như thường lệ rồi trở về Noãn các. Một ngày này phải ứng phó với nhiều người nhiều chuyện, nàng đã muốn mệt chết rồi.

Âu Dương Tước đang ở Noãn các chờ nàng, hơn nữa còn nói cho nàng một tin tức ngoài dự đoán.

Tô Ngọc Lâu đã xảy ra chuyện.

Sau hội thi Tô Ngọc Lâu ở kinh đô này rất tỏa sáng, trong khoảng

thời gian ngắn trở thành khách quen trong các phủ hào môn thế gia.

Mỗi người đều nói hần có tướng Trạng Nguyên. Ở thi đình Hoàng đế tự mình khảo nghiệm chữ vị học sĩ tài ba, quả thực đối với Tô Ngọc Lâu càng thêm tán thưởng. Cũng khâm điểm hần đứng đầu kỳ thi.

Ai ngờ lúc này Ngự Sử Cửu Duyên lại thượng tấu, tố cáo chủ khảo thi hội Trương Tứ Duy, nói hần nhận hối lộ làm rối kỷ cương.

Nhất thời toàn kinh đô chấn động.

Các triều vua, thi hội ba năm một lần áp dụng di lục đẳng phong chế. Đối với bài thi đều tiến hành niêm phong, thống nhất giao cho quan sao chép, rồi lại phân cho sinh sao chép tiến hành sao chép bài thi của các sĩ tử lại một lần.

Sao chép xong lại giao cho quan đọc đối chiếu với bài thi của các sĩ tử lại một lần. Sau khi xác định không có sai sót gì mới chuyển cho quan chấm thi. Mới bắt đầu chấm bài thi, bình cuốn, lựa chọn chờ khác đốt. Theo lý mà nói thì rất khó xuất hiện gian lận.

Nhưng có một sĩ tử Giang Nam gọi là La Đồng bỏ ra một số tiền lớn thu mua chủ khảo Trương Tứ Duy. Ước định bài thi thứ nhất sẽ dùng chữ “Phu” để kết thúc, bài thi thứ hai chữ “Hĩ”, bài thi thứ ba dùng từ “Bãi”, cuối cùng là dùng từ “Bảo kiếm”.

Kết quả Trương Tứ Duy quả thực chọn trúng người này làm cố sĩ. Lúc chuyện xảy ra, hần còn ở trên thi đình, đúng lúc đang dạt dào đắc ý lập tức bị tấu chương này của Ngự Sử đánh vào địa ngục.

Hoàng đế lập tức triệu kiến nội các đại thần, các bộ chờ nghị việc này. Trải qua kiểm chứng, phát hiện chuyện đúng là như vậy.

Hoàng đế giận tím mặt, trên triều phán trăm Trương Tứ Duy cùng La Đồng, lập tức hành quyết. Cũng giáng chức bảy người giám thí ngay tại chỗ.

Vốn việc này cùng Tô Ngọc Lâu không hề có quan hệ, nhưng lại không may hấn cùng tên La Đồng kia là đồng hương, hơn nữa cũng qua lại thân mật. Nhất thời vị trí Trạng Nguyên của hấn liền bị hoài nghi.

Tuy rằng không có chứng cứ chứng minh hấn cùng La Đồng hối lộ giám khảo nhưng dưới cơn thịnh nộ của Hoàng đế hấn vẫn bị tước công danh.

Hơn nữa còn lệnh cưỡng chế suốt đời không được tham gia khoa khảo. Cứ như vậy giấc mộng bước vào còn đường làm quan của Tô Ngọc Lâu xem như hoàn toàn bị cắt đứt.

Âu Dương Noãn nghe xong tin tức này, giống như là có chút sợ mà run lên. Nhưng chớp mắt bên môi lập tức xuất hiện tươi cười.

Trên đời này có thể làm chuyện ngoan độc như vậy cũng chỉ có người kia, lại cố tình hấn mỗi lần đều có thể tìm được nhược điểm của đối thủ.

Hấn không chỉ là độc ác mà còn rất sâu sắc. Khiến Tô Ngọc Lâu cả đời không thể tham gia khoa cử, so với muốn mạng còn khó chịu hơn.

Hơn nữa đây cũng chỉ là mới bắt đầu thôi, theo tính cách của Tiểu Thiên Diệp thì Tô Ngọc Lâu tuyệt đối không có hoa quả tốt để ăn.

Người ta làm lần đầu, còn nàng làm mười lăm mới chỉ là dẹt hoa trên gấm. Âu Dương Noãn đứng lên, mỉm cười nói: “Hong Ngọc, chúng ta

nên tới Lê hương viện thăm muội muội một chút!”

Chương 210: Nhị tiểu thư sắc đảm bao thiên (1)

(Sắc đảm bao thiên: háo sắc đến tận trời, chắc ý nói là bị sắc đẹp làm mờ mắt)

Mới đến cửa Lê hương viện liền nghe tiếng khóc liên miên không dứt.

Âu Dương Noãn vừa mới vào sân, Nhuế mama liền đi lên đón, mặt đầy tươi cười nói: “Đại tiểu thư đã tới, để nô tỳ vào trong thông báo!”

Âu Dương Noãn tươi cười giữ tay đối phương lại, nói: “Nhuế mama sao lại khách khí thế? Ta đến viện muội muội, sao phải thông báo? Vẫn là ta cùng người đi vào đi thôi!”

Nhuế mama muốn rút tay về nhưng Âu Dương Noãn lại mỉm cười. Trong lòng bà ta nhảy lên, cúi đầu: “Dạ!”

Trước khi Nhuế mama rời đi, trong phủ từ trên xuống dưới đối với phu nhân cùng Nhị tiểu thư đều là tán thưởng không dứt. Nhắc tới Đại tiểu thư đều như là không có người này tồn tại.

Nhưng bất quá chỉ qua hai năm ngắn ngủi, lúc bà quay lại, đánh giá của mọi người với Âu Dương Khả cùng Âu Dương Noãn lại hoàn toàn khác biệt.

Phải nói rằng dạng tiểu thư vừa sinh ra đã là danh môn khuê tú được mọi người hâm mộ như Âu Dương Khả có thể nói là thuận buồm xuôi gió. Trong mắt Âu Dương Khả, bọn nô tỳ cùng mình là người của hai

thế giới.

Thậm chí còn không được xem như người, cho nên nàng ta đối với hạ nhân bên cạnh rất xem thường cùng hờ hững. Càng không có khả năng chủ động quan tâm xem hỉ nộ ái ố cùng suy nghĩ của bọn họ.

Ngược lại Nhuế mama phát hiện, Âu Dương Noãn xuất thân so với Âu Dương Khả còn cao quý hơn lại không phải vậy.

Âu Dương Noãn luôn ôn hòa thân thiết, luôn tươi cười với mỗi người. Bởi vậy mà hạ nhân trong phủ đều ấn tượng tốt với nàng.

Nhuế mama hiểu rõ, tuy rằng lời nói của bọn nô tỳ không có chút trọng lượng nhưng lại là nơi mà những tin tức trọng yếu được truyền ra.

Âu Dương Noãn đối với hạ nhân không hề keo kiệt, thái độ lại hòa nhã khiêm tốn, đúng là phi thường đa động lòng người.

Âu Dương Noãn nay lại là tâm phúc của Lão thái thái, tâm tính lại an hòa nên nàng cũng là đối tượng nịnh bợ của mỗi người. Như thế nàng liền có được một mạng lưới tin tức rộng rãi, chỉ sợ mọi nhất cử nhất động trong Lê Hương viện cũng truyền đến tai nàng đầu tiên.

Trong lòng Nhuế mama rất cả kinh nhưng cũng chỉ có thể âm thầm thở dài.

Vào phòng liền thấy Âu Dương Khả mặt đỏ tai hồng, đầu tóc rối tung, trong tay đang giơ cao cây phát trần, đánh liên tiếp lên người Hạ Tuyết đang quỳ dưới đất.

Mama nha đầu bên cạnh cũng đều quỳ xuống, cúi đầu không dám hé

răng.

Âu Dương Khả vừa đánh vừa hung tợn nói: “Người cả ngày ở trước mặt ta hồ ngôn loạn ngữ. Cái gì mà Tô công tử không bao giờ có thể ngóc đầu lên? Lời này mà người cũng dám nói ra sao?”

Lời còn chưa dứt, đã tùy tay cầm một bình hoa sứ men xanh dùng sức ném xuống đất. Mảnh vỡ văng tứ tung khiến mọi người đều né tránh. Hạ Tuyết che mặt, sợ tới mức khóc rống lên.

“Muội muội làm sao vậy? Sao lại tức giận đến như vậy?”

Âu Dương Khả nhìn thấy Âu Dương Noãn đứng ở cửa, nhất thời ngây ngẩn cả người. Ngượng ngùng không biết như thế nào cho tốt, phất trần trong tay cầm cũng không được mà buông cũng chẳng xong.

Âu Dương Noãn đi lên phía trước, cầm lấy cây phất trần, thấp giọng khuyên: “Tức giận thì cũng liền thôi. Nhưng trăm ngàn lần đừng làm tay bị thương!”

Hạ tuyết không dám ngẩng đầu, chỉ ô ô nức nở, không dám khóc lớn.

Âu Dương Khả nhìn Nhuế mama bên cạnh một cái, sau đó miễn cưỡng mỉm cười hành lễ: “Đa tạ tử tử quan tâm. Chỉ là một nha đầu không hiểu chuyện, ta đang giáo huấn nàng mà thôi!”

Âu Dương Noãn lập tức có chút kinh ngạc, nàng chỉ vào Hạ Tuyết nói: “Nha đầu kia vẫn luôn hiểu quy củ, hôm nay phạm vào đại sai gì mà chộc người tức giận như vậy?”

Hạ Tuyết chẳng qua là đem tin tức Tô Ngọc Lâu gặp chuyện không may nói cho Âu Dương Khả biết. Còn nói một câu tiền đồ của Tô

công tử chỉ sợ là xong rồi nên Âu Dương Khả mới nổi trận lôi đình.

Nàng ta đem mọi lời dạy của Nhuế mama tất cả đều quên hết, giữ chặt lấy Hạ Tuyết trút giận. Chỉ là những lời này cũng không thể để cho Âu Dương Noãn biết. Âu Dương Khả sợ hãi nói: “Nàng làm vỡ ngọc bồ phi thúy của tỷ tỷ tặng, ta tức giận nên mới giáo huấn nàng!”

Âu Dương Noãn cười cười, cũng không truy hỏi, tự mình dìu Hạ Tuyết lên nói: “Được rồi, chủ tử người chỉ là nhất thời tức giận nên mới trách phạt. Mau đi xuống đi!”

Hạ tuyết lúng ta lúng túng nhìn thoáng qua Âu Dương Khả, thấy ánh mắt đối phương như đao nhỏ xẹt qua liền giật mình, nói: “Dạ!”

Nói xong liền vung trộm lau khô nước mắt rồi lui xuống.

Âu Dương Noãn nhìn mọi người chung quanh mỗi người một biểu tình liền nói: “Ta hôm nay đến tìm muội muội trò chuyện. Các người mau thu dọn một chút rồi lui xuống trước đi!”

Nhuế mama nhìn nha đầu trong Lê Hương viện yên lặng không tiếng động thu dọn mảnh vỡ rồi từng người một đi ra ngoài thì trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Bà ngàn vạn lần không thể ngờ được, nha đầu trong Lê Hương viện này đều răm rắp nghe theo lời của Âu Dương Noãn.

Như vậy sợ không chỉ là Lê Hương viện, mà trong thời gian hai năm gần gũi này toàn bộ hạ nhân của phu nhân sắp xếp trong phủ đều đã bị đổi.

Âu Dương Khả mặc thượng sam vàng nhạt, váy dài nguyệt sắc, trên tai là hoa tai minh nguyệt thật dài. Dáng người thoát nhìn thướt tha,

mi thanh mục tú, chỉ là búi tóc hơi rối tung, sắc mặt còn đỏ vì vừa rồi nổi giận.

Nàng ta nhìn Âu Dương Noãn, ánh mắt tàn nhẫn vừa rồi đều biến mất không dấu vết, chỉ còn lại chút tươi cười sợ hãi.

Nha đầu mang trà nước cùng điểm tâm, Âu Dương Khả chu đáo ngồi một bên cùng nói chuyện với Âu Dương Noãn. Nàng nhìn đối phương bộ dáng mảnh mai đáng yêu, bên ngoài nhìn vào tuyệt không thể nghĩ được đây là người vừa rồi còn ngoan độc đánh nha đầu.

Âu Dương Noãn nói mấy câu chuyện phiếm, giống như là vô tình nhắc tới một chuyện: “Muội muội, muội nghe Lý di nương nói gì chưa? Hai ngày nay Đại phu nhân Trương gia Thái Bình hầu đã đến phủ chúng ta!”

“Thái bình hầu Trương gia?” Âu Dương Khả nhất thời sửng sốt, không biết vì sao đối phương lại chủ động nhắc đến chuyện này.

Nhuế mama gắt gao nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn, muốn từ trên mặt nàng nhìn ra chút gì đó nhưng lại không thu hoạch được gì.

Âu Dương Noãn nói nửa câu rồi cầm chén trà lên uống.

Phương mama nhìn chủ tớ hai người đều lộ thần sắc giật mình thì cười nói: “Trương đại phu nhân cùng Tương vương phi tình cảm rất tốt. Nghe nói nửa năm trước còn thay Nhị công tử Tương vương gia đến Thôi gia cầu thân. Kết quả Thôi gia không đáp ứng, còn chế nhạo Trương đại phu nhân một hồi a!”

“Thôi gia? Là Thôi U Nếu tỷ tỷ sao?” Âu Dương Khả chần chờ hỏi.

“Không phải! Là nữ nhi thúc phụ nàng, Thôi U Lan. Trước kia chúc thọ Lão thái thái cũng có đi theo. Chính là không hay nói chuyện nên tiểu thư mới không chú ý đến thôi!”

Trong đầu Âu Dương Khả lập tức hiện lên một nữ tử dáng người gầy nhỏ, tư sắc bình thường. Trên mặt nhất thời lộ ra kinh ngạc: “Tương vương sao có thể bỏ qua Thôi tỷ tỷ là chọn nàng? Nói ra thì Thôi U Lan kia cũng thập phần bình thường, nói chuyện lại có chút lắp bắp. Phụ mẫu không có thể lực, nắm được mối hôn sự tốt như vậy hẳn là phải cao hứng mới đúng. Nghe lời Phương mama nói, tựa hồ như là cự tuyệt....Đây là có chuyện gì?”

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Đó cũng là đương nhiên. Muội muội không biết, thực ra thân thể vị Nhị công tử Tương vương kia không được tốt...."

"Thân thể không tốt?" Mặc kệ có tật xấu gì, sau khi thành niên chung quy cũng đường đường là thân phận quận vương. Làm sao Thôi gia có thể cự tuyệt? Chuyện này nói như thế nào cũng đều không thông a.

"Nhị tiểu thư! Nô tỳ nghe nói Nhị công tử Tương vương là một người không hiểu chuyện...." Phương mama cười nói, giống như đang nói chuyện nhàn thoai nhà người ta.

“Lời này là có ý gì?” Âu Dương Khả sững sốt một chút.

“Theo nô tỳ biết, Nhị công tử là một đứa nhỏ si ngốc, năm nay đã mười lăm tuổi mà ngay cả đi cầu cũng không thể cưỡi quần a!”

Âu Dương Khả sững sốt, hóa ra Nhị công tử Tương vương trời sinh ngu dốt, bị quản thúc không được xuất môn. Việc này nàng cũng từng nghe nói nhưng lại không biết si ngốc đến mức này.

"Điều này sao có thể?" Nhuế mama cũng kinh ngạc nói.

"Nhuế mama, chuyện này ai lại đi nói bừa. Người ra ngoài hỏi thăm mà xem, không ít người biết chuyện này đâu!" Phương mama tươi cười, nói chắc chắn.

Nhị công tử này vẫn là tâm bệnh của Tương vương, bởi vì hắn si ngốc từ nhỏ nên những nhà môn đăng hộ đối đương nhiên không chịu đem nữ nhi gả qua.

Còn ra ngoài mua một nữ tử nhà bình dân thì sợ mất mặt Vương phủ. Vì vậy mới nghĩ tìm một cô nương nhà quan lại bình thường hoặc có chút tỳ vết. Nào ngờ vẫn bị Thôi gia cự tuyệt.

Âu Dương Khả bừng tỉnh đại ngộ: "Ta hiểu rồi. Thôi gia nhất định nghe được tin gì nên mới cự tuyệt Tương vương. Nhà bọn họ cũng thật ghê gớm, nếu là nhà bình thường cho dù không muốn cũng không dám dễ dàng cự tuyệt như vậy a! Dù sao cũng là Tương vương phủ...."

Khóe miệng Âu Dương Noãn nhẹ nhàng nhếch lên: "Muội muội nói không sai. Chỉ là Thôi gia dù sao cũng là Hàn lâm phủ, rốt cuộc vẫn còn có chút thanh quý, tất nhiên là sẽ không chịu. Nếu đổi lại là nhà khác nhất định là không thể từ chối rồi!"

"Đúng vậy! Nhị tiểu thư ngài không biết, nói đến hôn sự của vị Thôi U Lan tiểu thư kia, cũng là biến đổi bất ngờ a!" Phương mama cảm thán.

"Đại tiểu thư nói Thôi gia kia thanh quý, chẳng qua cũng là vì ghét bỏ Nhị công tử Tương vương si ngốc kia thôi. Lần trước Thôi U Nếu không phải còn oán giận với ngài nói biểu muội nàng đoạt đi hôn sự

của mình sao?”

Âu Dương Khả giật mình không che dấu, từ khi nào thì trong kinh đô đã xảy ra nhiều chuyện như vậy. Nàng thế nhưng lại hoàn toàn không biết gì cả. Nghĩ như vậy liền cười cười nói: “Phương mama, vừa rồi người nói là Thôi U Lan đoạt hôn sự của U Nể tử tử. Chuyện này là như thế nào?”

Sắc mặt Âu Dương Noãn hơi trầm xuống, thanh âm mát lạnh lãnh triệt nói: “Mama, người hồ đồ rồi sao? Nói một chút cũng liền thôi đi, sao có thể đem chuyện của Thôi tử tử ra để tiêu khiển?”

Phương mama vội vàng xin lỗi, vẻ mặt sợ hãi.

“Tử tử trách mama làm gì! Là ta muốn nghe. Giữa tử muội chúng ta có gì là không thể nói chứ!” Âu Dương Khả buồn cười nói, vẻ mặt đều là thơ ngây. Chỉ là một chút thơ ngây này, trong mắt Âu Dương Noãn lại cực kỳ buồn cười.

Là ai diễn trò cho ai xem, trong đầu mỗi người đều hiểu được.

Lông mi thật dài của Âu Dương Noãn hơi hơi hạ xuống, giọng điệu trầm thấp pha lẫn chút thờ dãi: “Nói đến mới nghĩ, Thôi tử tử cũng thật sự là đáng thương. Vốn Thôi hàn lâm muốn gả Thôi tử tử cho Tam thiếu gia nhị phòng Chu gia Tuyên thành công phủ. Nghe nói vị tam thiếu gia kia rất tốt, người lại tao nhã, cùng Thôi tử tử rất xứng đôi. Đây cũng là một mối hôn sự vô cùng tốt. Đáng tiếc trong một buổi ẩm yến ở Thôi gia, Thôi tử tử bởi vì kiêng dè nên không tham gia. Thôi U Lan liền mượn cơ hội này tiếp cận vị Chu tam thiếu gia kia, không ngờ cứ thế đoạt đi mối hôn sự này!”

“A?” Tâm Âu Dương Khả một lần nữa bị đánh động. Chần chờ một chút liền hỏi: “Thôi U Lan tướng mạo cùng tài hoa đều kém xa biểu tử

nàng, Chu tam công tử xuất thân danh môn lại có học thức, sao có thể bị nàng lừa chứ?”

Âu Dương Noãn thở dài một hơi, nhưng cũng không chịu nói thêm gì nữa. Âu Dương Khả đối với chuyện này rất tò mò, nhưng đối phương không chịu nói nên nàng cũng không thể làm gì.

Chương 211: Nhị tiểu thư sắc đảm bao thiên (2)

“Đúng rồi, vừa nãy tỷ tỷ nói Trương đại phu nhân cũng đến phủ chúng ta?”

Âu Dương Khả rất nhanh đem chuyện này suy nghĩ một lần, lập tức nghĩ tới điểm này. Nhanh chóng nhìn Nhuế mama, sắc mặt hai người đều hơi hơi thay đổi.

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, cùng tổ mẫu nói chuyện một hồi lâu. Sau đó còn cùng dùng bữa trưa!”

Sắc mặt Nhuế mama càng trở nên khó coi, Âu Dương gia tổng cộng chỉ có hai tiểu thư vừa độ tuổi. Âu Dương Noãn nay đã là quận chúa, giá trị con người liền đã khác, Lý thị căn bản sẽ không động đến nàng.

Như vậy chỉ còn lại Âu Dương Khả....Nếu là trước kia, Lý thị có thể sẽ do dự nhưng nay Âu Dương Khả không có mẫu thân che chở, chân lại có tật. Chỉ sợ Lão thái thái còn ước gì đem nàng đẩy đi sớm sớm, làm gì còn lo lắng tân lang có phải là kẻ gốc hay không.

Nghĩ đến đây Nhuế mama thử thăm dò nhìn về phía Âu Dương Noãn: “Đại tiểu thư, theo ngài Trương đại phu nhân đến đây, có phải là nhắc lại chuyện xưa hay không?”

“Nhắc lại chuyện xưa?” Âu Dương Noãn hơi hơi nhú mày, tựa hồ như rất kinh ngạc: “Ai nha, chẳng lẽ người đang nói hôn sự sao? Chuyện này, ta còn chưa nghĩ đến điểm này. Hẳn là....Không thể

nào!”

Trong ánh mắt Âu Dương Khả cũng lộ vẻ không dám tin. Nàng biết Âu Dương Noãn không phải nói dối. Trương đại phu nhân thật sự đã đến Âu Dương phủ, còn về phần tới làm gì, bây giờ còn phải hỏi sao?

Âu Dương Noãn biết rõ lời nói của mình khiến lòng đối phương nổi lên cuộn sóng nhưng trên mặt cũng không để lộ nửa điểm. Chỉ mỉm cười nói: “Muội muội yên tâm! Lão thái thái yêu thương muội như vậy, tuyệt đối sẽ không gả người cho một kẻ gốc đâu!”

Khi nàng nói như vậy, trong ánh mắt hơi hơi lộ ra mỉm cười thâm ý khiến người ta phải cân nhắc.

Nhìn sắc mặt khó coi của Âu Dương Khả, Âu Dương Noãn tựa hồ như nhớ tới cái gì mà thờ dãi: “Nói đi cũng phải nói lại, thân là nữ tử thì hôn sự đều do cha mẹ sắp đặt. Nữ nhi như chúng ta không thể tự làm chủ, cho dù thật sự phải gả cho kẻ gốc thì có năng lực gì thay đổi? Cũng may Trương vương gia dòng dõi cao, gả qua cũng không tính là ủy khuất....”

“Tỷ tỷ nói gì vậy? Nếu phải lấy chồng, dòng dõi cao ta không thêm để ý, nhưng nhất định phải là một người tốt nhất. Ngoại hình, tài năng không thể thiếu được. Về phần gia tư phú hậu thì phải xếp sau!” Âu Dương Khả thuận miệng.

Nói xong thì mặt nhất thời liền đỏ lên, nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn như sợ đối phương sẽ bắt lỗi lời mình.

Âu Dương Noãn như là nghe mà không hiểu, sắc mặt vẫn không thay đổi: “Nghe muội muội nói vậy, là muốn gả cho một tài tử?”

Sắc mặt Âu Dương Khả càng đỏ, trong ánh mắt hàm chứa tia thử ý: “Tỷ tỷ, nếu ta phải lấy chồng, xác thực muốn gả cho một tài tử. Người ngấm lại xem, nam tử như vậy tất nhiên không tầm thường. Ta tuy rằng văn vẻ không tốt nhưng nghe người ta ngâm thơ văn cũng thấy rất lọt tai. Nếu gả cho tài tử, chàng đọc sách dưới đèn, ta ngồi bên cạnh yên lặng lắng nghe, đây chính là tâm nguyện của ta. Còn công tử nhà cao cửa rộng lại nếu không hợp ý, ta cũng không vừa mắt!”

Điểm này, so với kiếp trước giống nhau như đúc. Kiếp trước Lâm thị không biết chọn cho Âu Dương Khả bao nhiêu người, thế nhưng nàng ta lại chỉ nhìn trúng một công tử thương hộ đệ tiện khiến Lâm thị rất tức giận.

Âu Dương Noãn cười rộ lên, nói: “Hóa ra là muội muội thích thư sinh, tương lai không chừng lại là phu nhân Trạng Nguyên a! Thật đáng mừng!”

Âu Dương Khả bị một câu này gợi lên tâm tư, nghĩ đến Tô Ngọc Lâu vừa bị đoạt danh Trạng Nguyên nhất thời có điểm hận Âu Dương Noãn nói chuyện quá lợi hại. Chính mình thế nhưng bất tri bất giác bị người ta cuốn vào, liền không dám hé răng.

Lúc này Hồng Ngọc nhẹ giọng nhắc nhở thời gian không còn sớm. Âu Dương Noãn liền đứng lên nói: “Oh, ta cũng nên trở về rồi. Muội muội nghỉ ngơi sớm đi!”

Âu Dương Khả cũng liền đứng dậy, một lần nữa mang về mặt tươi cười tiễn người đến tận cửa.

Sau khi quay lại liền trầm mặt quát lớn với Hạ Tuyết: “Nhanh đi hỏi thăm một chút, Trương đại phu nhân nói chuyện gì với Lão thái thái? Đúng rồi, còn tìm hiểu một chút chuyện của Thôi U Lan là như thế

nào?”

Hạ Tuyết cúi đầu đi, Nhuế mama lo lắng nhìn bóng dáng Âu Dương Noãn, trong lòng luôn luôn có một cảm giác kỳ quái. Đại tiểu thư hôm nay đến, là vì nhắc nhở Nhị tiểu thư Lão thái thái có ý gả muốn gả nàng cho một kẻ ngốc sao?

Đại tiểu thư từ khi nào thì có lòng tốt như vậy? Nhưng nếu thật sự Nhị tiểu thư phải gả cho Nhị công tử Tương vương, như vậy cả đời này coi như hủy.

Nhuế mama cảm thấy, mặc kệ Âu Dương Noãn xuất phát từ dụng tâm gì, chuyện này cũng nhất định phải điều tra rõ ràng.

Hạ Tuyết đi ra ngoài chừng hai canh giờ, Âu Dương Khả đều ở trong phòng đứng ngồi không yên.

Đợi đến khi Hạ Tuyết trở về liền chửi bới một phen, hơn nửa ngày Nhuế mama mới khuyên can được. Hạ Tuyết quỳ trên mặt đất, từng chút từng chút đem tin tức nghe được báo cho chủ tử.

“Trương đại phu nhân ở trong phòng Lão thái thái nói chuyện, tất cả mọi người đều bị cho lui xuống. Ai cũng không biết hai người nói chuyện gì. Chỉ biết là trưa đó Lão thái thái rất cao hứng, còn giữ Trương đại phu nhân ở lại dùng bữa. Dùng cơm xong, Lão thái thái còn tiến đến tận cửa!”

“Đồ vô dụng!” Chừng đó thì so với tin tức Âu Dương Noãn tiết lộ cũng không có sai biệt.

“Còn chuyện của Thôi tiểu thư kia là như thế nào?”

Hạ Tuyết nói: “Vị Thôi tiểu thư kia cố ý làm bộ như thân mình không

khỏe, cố ý ngã xuống trước mặt Chu tam thiếu gia. Nàng ta nói mình có mang bệnh trong người, tim đau không thở nổi. Chu tam thiếu gia tưởng thật nên đã có lòng tốt nâng nàng ta dậy, sau đó mới đi tìm người giúp. Ai ngờ khi người khác đến, Thôi tiểu thư lại nói với mọi người bị Chu tam thiếu gia khi dễ. Vốn mọi người không tin nhưng trong tay nàng lại cầm ngọc bội của hắn. Còn nói nếu Chu gia không tới cửa cầu hôn thì sẽ treo cổ ở cửa lớn Chu gia, để mọi người trong kinh đô biết Chu gia bội bạc, khi dễ thiếu nữ nhà người ta. Tam phòng Chu gia vốn rất lợi hại nhưng không thể để người khác nắm được điểm yếu. Nhị phu nhân Chu gia không còn cách nào khác liền đem hôn sự vốn muốn kết với Thôi U Nể chuyển qua Thôi U Lan!”

“Hóa ra là như vậy! Thôi U Lan này đúng là không biết xấu hổ. Chưa qua cửa đã khiến mẹ chồng cùng phu quân chán ghét, tương lai sao có thể sống yên!” Nhuế mama lạnh lùng nói.

Thế nhưng Âu Dương Khả lại lẩm bẩm: “Nhưng nữ tử như nàng nếu không dùng chút thủ đoạn thì sao có được mối hôn sự tốt!”

“Nhị tiểu thư, ngài hồ đồ rồi sao? Đây cũng không phải chuyện đùa a! Thế gia danh môn trong kinh đô này ai cũng đều biết chuyện, vị Thôi tiểu thư này làm vậy tương lai cũng đừng nghĩ có thể ngẩng đầu lên làm người!”

“Hừ, chỉ cần có thể gả cho người trong lòng, ngay cả không thể ngẩng đầu lên thì sao? Dù gì cũng không phải ở trong một nhà, có gì phải sợ?”

Âu Dương Khả bình thường đều nghe lời Nhuế mama, nhưng hôm nay lại cố chấp ngoài ý muốn.

Nhuế mama thở dài nói: “Nhị tiểu thư, ngài trước hết đừng gấp. Nô tỳ đoán đại tiểu thư sẽ không có lòng tốt nhắc nhở ngài như vậy đâu,

khẳng định là có nội tình khác. Ngài đừng bị mấy câu nói của khích bác của nàng lừa!”

Nhưng Âu Dương Khả lại cúi đầu không nói lời nào. Hạ Tuyết vụng trộm nhìn vẻ mặt của nàng. Nhuế mama phát giác liền hung hăng trừng mắt, Hạ Tuyết lập tức cúi đầu, lặng lẽ đi ra ngoài.

Hạ Tuyết vừa đi đến sân viện, chợt nghe Nhuế mama đứng cạnh cửa sổ hô: “Hạ Tuyết! Đến phòng bếp mang canh hạt sen của Nhị tiểu thư lại đây!”

Hạ Tuyết vội vàng lên tiếng rồi bước nhanh ra khỏi viện.

Đi ra khỏi Lê Hương viện, Hạ Tuyết đi thẳng đến phòng bếp. Vào phòng thì lớn tiếng nói: “Triệu mama, canh hạt sen của Nhị tiểu thư đâu?”

Triệu mama cười khanh khách trả lời: “Vốn là phải làm nhưng vừa khéo Lão thái thái phân phó làm cháo nấm tuyết cho nên mới trì hoãn vài canh giờ. Người vào đây ngồi chờ một chút!” Nói xong liền đón Hạ Tuyết vào.

Bóng người vốn đi theo Hạ Tuyết nhìn thấy mới lặng lẽ rời đi. Hạ Tuyết từ phòng bếp nhìn thoáng qua rồi cười lạnh một tiếng, quay đầu nói với Triệu mama: “Người thay ta nhìn một chút!”

Triệu mama cười nói: “Lão nô hiểu, cô nương yên tâm!”

Hạ Tuyết đi qua phòng bếp, từ cửa hông nhỏ đi ra ngoài, hướng đến Noãn các mà đi.

Hồng Ngọc sớm đã đứng ở cửa chờ, một đường dẫn vào nội thất.

Hạ Tuyết vừa vào cửa liền quỳ gối trước Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn tự mình nâng nàng ta dậy: “Có bị thương nặng không?”

Hồng Ngọc kéo ống tay áo Hạ Tuyết nói: “Tiểu thư ngài xem, Nhị tiểu thư đánh Hạ Tuyết không phải một hồi đâu, nhất định là mượn nàng trút giận, đánh đến mức nhìn không ra người!”

Trên người Hạ Tuyết một mảng xanh một mảng tím, nhìn thấy rất ghê người. Âu Dương Noãn nhíu mày, cười lạnh nói: “Nó càng ngày càng không giống nữ tử!”

Sau đó lập tức gọi Xương Bồ: “Đi lấy thuốc đến đây!”

Trong ánh mắt Hạ Tuyết xẹt qua tia thống hận, nói: “Nô tỳ vẫn đi theo Nhị tiểu thư, bình thường vẫn bị đánh. Có khi còn đánh gãy cả một cây chổi lông gà. So ra thì hôm nay cũng không tính là cái gì. Nô tỳ đều đã quen rồi!”

Âu Dương Noãn thở dài, lúc này Xương Bồ đã cầm hộp thuốc đến, bôi cho Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết nhìn Âu Dương Noãn nói: “Đại tiểu thư, Nhuế mama trong lòng đã có nghi ngờ. Vừa rồi bà ta còn phái người đi theo nô tỳ đến phòng bếp, cũng may nô tỳ sớm có phòng bị. Nếu bị phát hiện, chỉ sợ lại gây phiền toái cho Đại tiểu thư!”

Nhuế mama xác thực là rất khôn khéo, Âu Dương Noãn hơi hơi trầm ngâm, một lát sau mới nói: “Sau này cẩn thận một chút, đừng để lộ hành tích!”

“Dạ!” Hạ Tuyết gật đầu, sau đó lập tức nói: “Đại tiểu thư, theo nô tỳ

thấy thì hôm nay tâm tư Nhị tiểu thư đã có chuyển động!”

Âu Dương Noãn cũng không hề vui mừng như Hạ Tuyết chờ mong. Yên lặng một lát, mới nói: “Nhuế mama thực khôn khéo, có bà ta ở Lê Hương viện thì luôn bó tay bó chân!”

Hạ Tuyết cười nói: “Đại tiểu thư không cần quá lo lắng. Theo nô tỳ thấy, Nhị tiểu thư nay bất quá chỉ mà muốn mượn kế sách của Nhuế mama để xuất đầu thôi. Cũng không có mấy phần thiệt tình!”

Phương mama nhướn mày nhẹ nhàng cười lạnh, nói: “Đại tiểu thư, ngài vì sao phải nhắc nhở nàng chuyện Trương đại phu nhân? Cứ để Lão thái thái thúc đẩy cửa hôn sự này không phải tốt hơn sao?”

Trong mắt Âu Dương Noãn lóe ra ánh sáng kỳ dị, lắc đầu nói: “Đáng tiếc, Lão thái thái sẽ không đáp ứng!”

”Không đáp ứng? Vì sao?” Phương mama giật mình nói.

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Phụ thân còn trông cậy vào Nhị cửu cửu nói tốt vài câu trước mặt Tần vương, cho nên mới giữ lại vị trí chính thê của Lâm thị. Mặt khác nếu vội vàng đem nữ nhi gả cho một tên ngốc, ông ta không sợ người khác nói hấn vì leo lên quyền quý mà ngay cả nữ nhi cũng bán sao? Âu Dương gia còn cần mặt mũi. Mà cho dù là bán ông ta cũng sẽ bán thân không biết quý không hay, sẽ không làm cuộc mua bán lỗ vốn!”

Nàng dừng một chút, sau đó mềm nhẹ nói: “Hạ Tuyết, tính tình Âu Dương Khả nếu không có Nhuế mama khắc chế thì nhất định sẽ gặp rắc rối. Người hiểu chưa?”

Hạ tuyết ngẩn người, chợt hiểu ra, khóe miệng nhếch lên: “Dạ, nô tỳ hiểu!”

Chương 212: Nhị tiểu thư sắc đảm bao thiên (3)

Sáng sớm ba ngày sau, Hạ Tuyết vẫn như thường lệ chải đầu cho Âu Dương Khả.

Âu Dương Khả nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp của mình trong gương, sắc mặt lại có chút không tốt: “Người mau nhìn giúp ta nhìn trên đầu một chút, sao lại ngứa như vậy? Có phải có nhọt hay không? Sao ta sờ không thấy?”

Hạ Tuyết áp chế cười lạnh trong lòng, lấy tay vạch tóc lộ da đầu ra rồi ra vẻ kinh ngạc nói: “Ai nha, sao có thể như vậy?”

Đầu Nhuế mama hôm qua ngứa cả một đêm, trong lòng thực không thoải mái nhưng chỉ cau mày đứng một bên phân phó bọn nha đầu bưng nước ấm vào để Âu Dương Khả rửa mặt.

Lúc này nghe thấy tiếng của Hạ Tuyết thì nhất thời tức giận: “Có chuyện gì?”

Bà ta bước nhanh tới, hung hăng trừng mắt với Hạ Tuyết sau đó nhìn lên đầu Âu Dương Khả.

Vừa nhìn thấy thì lập tức giật mình, sau đó hung hăng cho Hạ Tuyết một bạt tai: “Bảo người hầu hạ tiểu thư, người lại làm gì hả? Sao trên đầu tiểu thư lại như vậy? Việc nhỏ này cũng làm không tốt, giữ người lại làm gì?”

Hạ Tuyết bưng mặt, không dám nói lời nào. Âu Dương Khả nhú mày

nói: “Rốt cuộc là chuyện gì? Vì sao lại ngứa như vậy?”

Nhuế mama không yên nói: “Tiểu thư, đây là chấy rận a! Đang bình thường, cũng lại không tới gần nha đầu hạ đẳng, sao lại bị lây chứ?”

Chấy rận? Âu Dương Khả sững sốt, lập tức giận tím mặt.

Nữ tử nhiễm chấy rận rất khó trừ tận gốc, chẳng những ngứa ngáy khó nhin mà trên tóc hay da đầu cũng sẽ bởi vì trứng của chúng mà kết từng mảng trắng. Muốn có bao nhiêu ghê tởm thì có bấy nhiêu.

Đầu tóc của nàng bình thường luôn được tỉ mỉ nuôi dưỡng, người khác ngay cả chạm vào một chút nàng cũng luyến tiếc. Hiện tại lại có chấy rận, cứ như vậy chẳng phải là tội lớn rồi sao?

Nhuế mama khó thở, quay lại liền cho Hạ Tuyết một cái tát nữa: “Đồ vô dụng, còn không mau đi nấu thảo dược để tiểu thư gội đầu!”

Nói xong dĩ đành Âu Dương Khả: “Tiểu thư đừng lo lắng quá, gội vài lần, lại dùng dầu sơn trà chải đầu thì sẽ không ngứa nữa!”

Đúng lúc này tiểu nha đầu đang hầu hạ một bên trừng mắt, chỉ vào Nhuế mama: “Mama, trên đầu ngài cũng có!”

Nhuế mama vừa nghe, không dám tin bay tới gương đồng soi. Trên da đầu thế nhưng thật sự có rất nhiều mảng trắng nhỏ, bà ta hoảng sợ, nhất thời nghẹn lời.

Âu Dương Khả đứng mạnh lên, sắc mặt trắng xanh: “Mama, hóa ra là người. Người sao lại mang thứ bẩn thỉu này vào viện ta? Còn không mau cắt ra ngoài!”

Nhuế mama căn bản không biết tại sao lại vậy. Bà ta hầu hạ trong

phòng tiểu thư, ngày thường tự nhiên chú trọng vệ sinh. Thật sự là nghĩ không ra đến tột cùng là lây từ đâu?

Bà ta làm sao có thể nghĩ đến, Hạ Tuyết động tay động chân lên cái gối đầu?

Âu Dương Khả tuy rằng xem Nhuế mama là vú nuôi mà không đánh mắng nhưng cũng đuổi đến viện khác. Còn nói nếu trên đầu không hết chảy rận thì kiên quyết không được lại gần.

Kể từ đó, Nhuế mama ít nhất cũng có mười ngày nửa tháng không được nhìn thấy Âu Dương Khả.

Bà ta luôn mãi cầu tình nhưng Âu Dương Khả đều kiên quyết không nghe. Không làm được gì nên đành thu dọn đồ đạc đến chỗ khác, chờ khi trừ hết chảy trên đầu mới được vào trong phòng hầu hạ.

Trước khi đi còn hung hăng mắng bọn hạ nhân, yêu cầu bọn họ trong viện phát sinh chuyện gì phải báo cho bà ta. Xong rồi mới rời đi.

Hạ Tuyết nhìn bóng dáng của Nhuế mama, khóe miệng lộ ra tia cười lạnh.

.....

Đêm tại Tào phủ.

Tào Vinh từ khi lười bị cắt, nói chuyện trở nên mơ hồ không rõ. Lại bị Tiểu Thiên Diệp thiếu chút nữa đá hồng chỗ kia, hơn nữa còn bị Hoàng đế cấm chửi. Trong lòng vừa e ngại vừa sợ liền yên ổn trốn trong nhà một thời gian.

(Lời của chế: Há há, hóa ra anh Diệp không chỉ dẫm gãy tay mà còn

dầm gầy cái ấy của hấn)

Sau này mọi chuyện đều đã sóng êm gió lặng, Hoàng đế cũng không có ý truy cứu lại. Tâm tư cũng vì vậy mà lung lay.

Từ khi chỗ kia của hấn không nghe lời, hấn bắt đầu điên cuồng tìm kiếm biện pháp trị liệu khắp nơi.

Không biết mời bao nhiêu danh y, uống bao nhiêu thuốc, ngay cả ngự y trong cung cũng đều mời tới nhưng vẫn không thấy tốt lên.

Hấn vẫn không từ bỏ ý định, một lần lại một lần kiên trì thử. Nhưng hấn lại không thể trước mặt những người thiếp của hấn mà mất hết tôn nghiêm nên chỉ có thể bức bách Lâm Nguyên Nhu đến làm.

Hấn cảm giác được bàn tay mềm mại của Lâm Nguyên Nhu đang không ngừng xoa nắn dục vọng yếu đuối của mình.

Nhưng bàn tay mềm mại lại lạnh như băng khiến hấn đau đớn, hấn kiệt lực chịu đựng. Hấn cố gắng cố vũ bản thân nhớ tới hùng phong ngày xưa, hấn nỗ lực, nỗ lực....

Quả thực kích tình đã chậm rãi đến, hấn không hề run run, cũng không cảm thấy rét lạnh.

Nhưng mà ngay lúc hấn nỗ lực như vậy, đột nhiên lại tiết ra....Ngay cả chính hấn cũng ngửi được mùi đồi bại kia. Hấn biết hấn vẫn làm không được, hấn xong rồi.

Lâm Nguyên Nhu ngồi dậy, đẩy mạnh nơi nào đó vẫn còn run rẩy không thôi của Tào Vinh. Nàng đã không thể nào chịu đựng được loại tra tấn ngày qua ngày như vậy nữa. Sắc mặt lập tức trở nên xanh mét: “Người tránh ra, đừng chạm vào ta! Người là đồ phế vật!

Mau cút đi! Cút ra ngoài! Về sau không được làm dơ giường của ta...”

Lâm Nguyên Nhu phần nộ khiến cho Tào Vinh cảm thấy vô cùng xấu hổ. Hắn như một con chó chạy ra khỏi cửa, đá mạnh một cước vào gã sai vặt đứng ở góc tường.

"Gia, ngài đừng nóng giận a! Nô tài đã giúp ngài hỏi thăm qua, có biện pháp có thể làm cho ngài đứng lên!"

Tào Vinh trừng mắt to nhìn chằm chằm gã sai vặt tên gọi Đồng Mộc, đối phương về mặt chân thành: “Gia, nô tài có bằng hữu là một vị phương sĩ. Hắn luyện đan rất có công hiệu....Ngài có muốn thử....”

Tào Vinh hung tợn trừng mắt nhìn đối phương, ánh mắt kia như là đang nói nếu không hiệu quả thì sẽ giết người. Đồng Mộc sợ hãi: “Ngài yên tâm, nô tài tuyệt đối không dám nói dối. Linh hay không linh, ngài thử xem sẽ biết!”

Tào Vinh gật gật đầu, sau một lúc lâu lại hàm hồ nói: "Âu... Dương....."

Lời hắn nói, người khác đều không nghe rõ, duy chỉ có tên sai vặt này lại rất rõ ràng. Hắn lập tức nói: “Chủ tử yên tâm! Động tĩnh bên Âu Dương gia nô tài vẫn chú ý. Nếu Âu Dương tiểu thư kia ra khỏi phủ, nhất định sẽ đến bẩm báo với ngài!”

Trong mắt Tào Vinh tràn đầy cừu hận, tâm tình phập phồng lên xuống, phải thật lâu sau mới có thể bình tĩnh lại. Cho nên hắn hoàn toàn xem nhẹ mũi nhọn lạnh lùng trong mắt Đồng Mộc, bỏ qua nguy hiểm ngay tại bên người.....

Noãn các

Âu Dương Noãn mặc thượng sam màu xanh nhạt thêu trăm điệp vờn hoa. Áo trong màu vàng nhạt cùng váy dài thêu lan bạch ngọc. Trên đầu chỉ có một cây trâm hoa có vài dây kết tinh tể. Thoạt nhìn tươi mát tao nhã, thập phần bình thản.

Nàng đang dựa vào nhụyễn tháp đọc sách. Chợt thấy Hồng Ngọc tiến vào bẩm báo: “Đại tiểu thư, Hạ Tuyết truyền tin tức đến!”

“Nói đi!” Âu Dương Noãn lật một trang sách, cũng không ngẩng đầu lên.

"Nhị tiểu thư thừa dịp Nhuế mama không ở đây nên đã lệnh cho Hạ Tuyết nghĩ cách mang thư ra khỏi phủ!"

“Oh?” Âu Dương Noãn nâng mắt, chậm rãi ngồi thẳng dậy, nói: “Đưa cho Tô Ngọc Lâu?”

“Tiểu thư đoán thực chuẩn. Nhị tiểu thư viết liên tiếp ba phong thư, đều là muốn mời Tô công tử gặp mặt. Nhưng hắn lại không chịu nhận, hoàn toàn không để ý đến!”

Âu Dương Noãn cười lạnh một tiếng, nói: “Muội muội vẫn không hết hy vọng à!”

“Phải, hôm nay Nhị tiểu thư lại viết bốn phong thư muốn Hạ Tuyết truyền ra ngoài. Chính là theo nô tỳ thấy, cũng không mấy nắm chắc. Tô công tử từ sau án làm rối kỷ cương liền thập phần uể oải. Nghe nói Tô phu nhân cũng tính hồi Giang Nam. Lúc này hắn còn tâm tình đâu mà quan tâm đến nữ nhi tình trường!”

Âu Dương Noãn nghe đến đó thì khẽ cười nói: “Hắn không có tâm tình, chẳng phải là đã lãng phí một tấm chân tình của muội muội sao?”

Chúng ta phải nghĩ biện pháp thành toàn cho bọn họ một đôi hữu tình mới phải. Người đi nói với Hạ Tuyết, để nàng truyền cho Tô Ngọc Lâu một lời, nói Nhị tiểu thư nói nàng có tâm noi theo Nữ Anh. Chính là không biết Tô công tử có cho cơ hội hay không?”

(Ai muốn hiểu thêm về Nữ Anh thì hỏi Google nhé: Nữ Anh cùng chị là Nga Hoàng đều được gả cho đế Thuấn. Nói vậy các bạn hiểu ý sâu xa trong câu này rồi chứ, Âu Dương Noãn muốn dụ Tô Ngọc Lâu đến gặp mặt Âu Dương Khả)

Hồng Ngọc sừng sốt, nói: "Tiểu thư, nói như vậy chẳng phải là...."

Âu Dương Noãn nhìn dương quang sáng rỡ ngoài cửa sổ, nói: "Miệng sinh ra trên thân thể nàng. Nàng muốn nói gì hay đồng ý cái gì cùng ta không có quan hệ! Người đã hiểu chưa?"

Hồng Ngọc rất nhanh liền hiểu được, gật gật đầu nói tiếp: "Hạ Tuyết còn nói lúc này Nhị tiểu thư hẹn, là muốn thừa dịp cùng Lão thái thái đi Thủy Nguyệt am lễ Phật tìm cơ hội gặp Tô công tử..."

Âu Dương Noãn cười nói: "Đi cùng Lão thái thái mà cũng dám hồ lộng. Nha đầu kia quả nhiên là sắc đảm bao thiên a!"

Hồng Ngọc cười nói: "Nhị tiểu thư là bị Thôi tiểu thư dẫn dắt a!"

Âu Dương Noãn hơi hơi mỉm cười: "Âu Dương Khả đúng là đã hận ta tận xương. Cảm thấy ta nhất định khắp nơi nhằm vào nàng. Cố tình mấy ngày nay ta vẫn không có hành động, mới có chỗ lơ lửng khiến chúng ta nắm được!"

Nàng cười lạnh nói: "Chúng ta mượn cuồng dại của nó diễn một trò hay!"

Hồng Ngọc nhẹ nhàng nói: "Tiểu thư đã có tính toán?"

"Không sai!" Âu Dương Noãn ngoắc ngoắc tay ý bảo Hồng Ngọc đến gần, thì thầm vài câu.

Hồng Ngọc nghe xong mỉm cười: "Quả nhiên là diệu kế. Chúng ta sẽ chờ cho những người đó tự nhận lấy hậu quả đi!"

Chương 213: Diêm vương đến đòi mạng (1)

Trước ngày dâng hương một ngày, Âu Dương Noãn bị thương ở chân.

Phương mama phái người nói với Lão thái thái, Lý thị nghe nói Âu Dương Noãn bị thương thì vội vàng mời đại phu xem qua rồi kê đơn tiêu sưng, làm tan máu tụ.

Đại phu đi rồi, Lý thị ngồi bên giường nhìn mắt cá chân sưng lên của Âu Dương Noãn. Vẻ mặt đều là trù mến, cả giận nói: “Đang tốt sao lại sưng lên thế này?”

Quay đầu tức giận trách mắng Phương mama cùng Hồng Ngọc: “Các người hầu hạ như thế nào hả?”

Tất cả nha đầu mama nghe vậy thì quỳ xuống dập đầu nói: “Xin Lão thái thái trách phạt!”

Âu Dương Noãn vội vàng nói: "Không liên quan đến bọn họ. Là lúc đi qua hoa viên không cẩn thận!"

Lão thái thái nhíu mày: "Người bình thường đều thực cẩn thận, như thế nào đang yên lành lại bị thương như thế này? Haizzzz, trăm ngàn lần đừng lưu lại tật xấu gì, giống như muội muội người thì liền hỏng rồi..."

“Tổ mẫu, sẽ không sao đâu! Không phải đại phu đã nói chỉ là vết thương nhỏ thôi sao?” Âu Dương Noãn cười trấn an nói.

Lý di nương cũng cười nói: "Đúng vậy. Quận chúa phúc khí lớn, chỉ là chút thương nhỏ nhất định không có gì đáng ngại. Lão thái thái cứ yên tâm!"

Lý di nương nói cũng thực thuận, Âu Dương Noãn ngẩng đầu nhìn đối phương một cái.

Bất luận các nàng nói cái gì, sắc mặt Lý thị vẫn không tốt lên.

"Tổ mẫu, ngài đừng trách tỷ tỷ. Là ta đột nhiên kêu nên mới hại tỷ tỷ ngã xuống bậc thang!"

Âu Dương Tước mặc một thân ti chất lam bào, đai lưng dắt tiểu đao. Tóc đen được búi gọn, gương mặt trắng như ngà voi hơi đỏ ửng. Một đôi mắt sáng ngời như sao. Hắn kế thừa tướng mạo xuất chúng của phụ mẫu, khi không cười thoát nhìn trên mặt cũng như đang mỉm cười.

Lão thái thái luyến tiếc không muốn trách cứ tôn tử, nhưng lại không thể không nói một câu nên liền sẵn giọng nói: "Ngươi nha, lớn như vậy rồi còn cùng tỷ tỷ ngươi hồ nháo. Cũng may lần này không nặng lắm, nếu như thật sự có chuyện, xem người làm sao đền nữ nhi cho đại công chúa!"

Lúc nói những lời này, giọng điệu của Lý thị thực chua. Âu Dương Noãn trở thành quận chúa, nghiêm khắc mà nói thì đã có phong hào thì chính mình nhìn thấy nàng cũng phải hành lễ.

Cũng may Âu Dương Noãn chưa bao giờ so đo, bình thường làm gì thì giờ vẫn vậy khiến cổ nước chua trong lòng Lý thị không nhảy lên tận trời. Nhưng toan khí không thoát ra được, cuối cùng vẫn là cứ dăm ba ngày lại phiên giáo một chút.

Âu Dương Noãn cười nói: "Tổ mẫu nói đùa rồi! Tước Nhi tuổi còn nhỏ, bướng bỉnh một chút cũng là bình thường. Ta sao lại không hiểu điều đó chứ?"

Lý thị cười nói: "Người đó. Cứ chiều hần đi, không biết tương lai còn chiều hần thành bộ dạng gì nữa?"

Sau đó lại trách cứ tôn tử: "Từ nay về sau không được lỗ mắng như vậy nữa!"

Âu Dương Tước cúi đầu nói: "Tổ mẫu dạy phải. Tất cả đều là lỗi của tôn nhi. Về sau sẽ không lặp lại nữa!"

Lý thị gật đầu nói: "Noãn Nhi hôm nay bị kinh hách. Sáng mai không cần đi theo dâng hương, ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe!"

"Dạ, đa tạ tổ mẫu!" Âu Dương Noãn mềm mại đáp lời.

Nhìn Lý thị bị mọi người vây quanh đi ra ngoài, Âu Dương Tước nhin không được nở nụ cười.

Âu Dương Noãn trừng mắt nhìn hần, hần nửa điểm sợ hãi cũng không có, bước nhanh tới ghé vào giường. Khóe miệng nhếch cao lên: "Tỷ tỷ, như vậy liền không cần đi dâng hương nữa!"

Âu Dương Noãn mỉm cười, nói: "Đúng vậy. Chỉ là phiền hà đệ đang êm đẹp lại bị mắng một phen!"

Âu Dương Tước cười đến híp cả mắt: "Ta không sao! Nhưng là tỷ, cứ giả bộ chút là được rồi, sao phải làm mình bị thương thật chứ? Bị thương chỗ này phải dưỡng thương ít nhất cũng tám ngày a! Lại rất khó chịu!"

Phương mama một bên cười nói: “Đại thiếu gia, ngày dâng hương không thể tùy tiện đổi. Nếu Đại tiểu thư nói không đi, chính là bất kính với thần linh! Ngài không thấy Lão thái thái còn cố ý mời đại phu mà mình tín nhiệm tới sao? Ngài nghĩ Lão thái thái để qua mặt được sao?”

Âu Dương Tước lắc đầu, cười nói: "Tỷ tỷ làm việc quá cẩn thận rồi. Hiện tại tỷ là quận chúa, bọn họ có thể ép buộc tỷ sao?"

Âu Dương Noãn khẽ cười nói: “Thân phận quận chúa đúng là rất cao. Nhưng dù sao cũng xuất thân từ Âu Dương phủ, nếu truyền ra ngoài ta vừa được lên cao đã không vừa mắt với Tổ mẫu. Như vậy đối với chúng ta không hề có lợi!”

Âu Dương Tước gật gật đầu, thân thiết hỏi: “Tỷ còn đau nữa không?”

"Đừng lo, chỉ hơi đau một chút thôi. Vừa mới đắp thuốc nên đã đỡ hơn nhiều!"

Thực tế vết thương vẫn có chút ẩn ẩn đau nhức. Âu Dương Noãn là không muốn Âu Dương Tước lo lắng nên mới nói như vậy. Như nhớ ra điều gì, nàng liền vội vàng nói: “Ngày mai còn phải đi học, trở về nghỉ ngơi sớm đi!”

Âu Dương Tước thuận theo gật gật đầu, đứng lên đi được vài bước rồi đột nhiên đứng lại quay đầu nói với Âu Dương Noãn: “Tỷ, còn có một việc rất kỳ quái. Gần đây ở cửa chúng ta có mấy người cứ thập thò, mỗi lần nhìn thấy ai liền trốn. Có một lần thiếu chút nữa ta đã bắt được một người, đáng tiếc lại để hắn chuồn mất. Theo ta thấy thì hình như có ai đó phái người theo dõi chúng ta. Nếu tỷ xuất môn thì phải cẩn thận một chút!”

Âu Dương Noãn nghe vậy, trong ánh mắt hiện lên tia sắc bén lạnh lùng nhưng trên mặt lại chỉ cười nói: “Ta nay bị thương ở chân, thời gian tới cũng không muốn xuất môn. Đệ yên tâm đi!”

Âu Dương Tước thế này mới yên tâm mà rời đi, Hồng Ngọc nhìn bóng dáng hắn rồi lo lắng hỏi Âu Dương Noãn: “Đại thiếu thư, đại thiếu gia nói có lý. Người xem có phải nên phái người đi điều tra một chút?”

Âu Dương Noãn cười lạnh một tiếng: “Không cần tra ta cũng biết là ai. Người ngấm lại xem, Tào Vinh ăn nhiều đau khổ như vậy, lại ngại thân phận hiện nay của ta mà không thể phát tác. Áp lực luôn khiến hắn muốn tìm người xả giận. Hồng Ngọc, từ hôm nay trở đi, phải thêm người bảo vệ Tước Nhi!”

“Đại thiếu gia nơi đó không phải người đã bỏ ra khoản tiền lớn thuê hộ vệ rồi sao? Hơn nữa hắn nay hành sự cũng rất cẩn thận, tạm thời sẽ không có vấn đề gì. Nhưng chỗ chúng ta vẫn nên sớm có chuẩn bị!” Hồng Ngọc vẫn lo lắng không yên.

Nếu Tào Vinh đã không chịu buông tay, nàng cũng không ngại đáp lại hắn một phần đại lễ. Chính là nuốt có trôi hay không, thì phải xem bản lĩnh của hắn đến đâu.

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng cong môi, giống như hoa độc chậm rãi nở, hàm chứa hàn khí.

Đêm đến, trời bỗng dưng đổ mưa. Âu Dương Noãn không ra ngoài dùng bữa tối nên cũng không cần trang điểm. Trên tóc chỉ có một cây trâm hoa mai trong suốt, vài sợi vương trên trán, khẽ đung đưa theo gió.

Màn trướng xanh nhạt vén lên một nửa, một nửa khác thì buông

xuống. Âu Dương Noãn dựa vào đầu giường đọc sách. Hồng Ngọc ngồi dưới đèn thêu thùa, trong phòng mơ hồ nghe được tiếng nước mưa nhỏ xuống ngoài hành lang. Không gian thật phần an tĩnh.

Tiểu Thiên Diệp theo đường cũ trèo tường tiến vào, một đường né qua nhóm mama tuần tra ban đêm, lặng lẽ đi vào Noãn các.

Khóe mắt hẩn như có như không quét tới góc sân, liếc mắt liền thấy một nha đầu đang ngồi bên bếp lò, một mùi thuốc nồng đậm bốc lên.

Tiểu Thiên Diệp sững sốt, nhanh chóng vòng ra phía sau phòng Âu Dương Noãn, nhẹ nhàng gõ cửa sổ.

Âu Dương Noãn nghe thấy tiếng gõ ngoài cửa sổ, không tự chủ được mà nhăn mày lại. Hồng Ngọc giật mình, hiển nhiên là cũng nghe thấy được.

Âu Dương Noãn bảo Hồng Ngọc đến mở cửa, Tiểu Thiên Diệp lập tức nhảy vào. Đôi mắt sáng rỡ của hẩn như ánh sáng khiến trong phòng thoáng chốc cũng sáng lên.

Ngay giờ khắc này, Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy trời đất yên tĩnh không tiếng động, thời gian như bị ngừng lại. Chỉ có tươi cười của hẩn mới là thứ sống động duy nhất, lòng nàng nao nao, sau đó liền nở một nụ cười.

“Thế tử xem nơi này của ta như là cái chợ, muốn đến khi nào thì liền đến sao?” Đôi mắt sáng của Âu Dương Noãn mới nhìn tưởng như giận dữ, nhưng khi nhìn kỹ lại mới thấy hơi hơi mỉm cười.

Hồng Ngọc cúi đầu, chắc là vì trời mưa nên giày Tiểu Thiên Diệp hơi ẩm ướt, trên đất hãy còn đọng nước. Thế nhưng hẩn dường như lại không có cảm giác, hỏi Âu Dương Noãn: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Âu Dương Noãn sửng sốt, nhanh chóng dùng khăn che chân lại, nhíu mày nói: “Không sao, chỉ là trật chân mà thôi!”

Hai mắt sáng ngời của Tiểu Thiên Diệp chợt lóe, tay chân lập tức có chút luống cuống khẩn trương. Hắn bước nhanh qua, tiến lên bắt lấy cổ chân nàng. Lo lắng hỏi: “Rốt cuộc là làm sao vậy?”

"Mau buông tay! Sao ngươi dám vô lễ như thế?" Âu Dương Noãn không dự đoán được hắn đột nhiên làm vậy. Chi hung hăng trừng mắt với hắn, hai mắt giống như phát hỏa, tay đuổi ra hung hăng đánh tới.

Tiểu Thiên Diệp bất ngờ không kịp phòng, nhẹ nhàng buông chân nàng ra rồi lui về sau. Hắn bật cười nói: “Hung hãn như vậy, xem ra là không có việc gì!”

Hồng Ngọc lập tức đi qua che chắn trước người Âu Dương Noãn, thanh âm lạnh lùng: “Mời Thế tử ra ngoài!”

Tiểu Thiên Diệp sửng sốt, lập tức nhìn chăm chăm Hồng Ngọc. Biểu tình tựa tiểu phi tiểu: “Một nha đầu nho nhỏ cũng dám ngăn đón trước mặt ta?”

Hồng Ngọc cúi đầu xuống, thân mình hơi hơi phát run nhưng nửa bước cũng không chịu thoái nhượng. Nhất thời trong phòng lâm vào thế giằng co.

Cuối cùng, Tiểu Thiên Diệp đột nhiên nở nụ cười, buông tay nói: "Ta không có ác ý, không cần khẩn trương như vậy. Nếu không cho ta xem, ta đi ra ngoài cũng được!"

Nói xong, làm bộ muốn xoay người. Hồng Ngọc thế này mới hơi

buông lỏng. Nhưng ai ngờ Tiểu Thiên Diệp bất ngờ vòng qua người Hồng Ngọc, mạnh mẽ xốc khăn lên, nhất thời lấp bắp kinh hãi: “Mắt cá chân sao lại sưng lên như vậy?”

Còn chưa chờ Âu Dương Noãn trả lời, hắn đã rất nhanh lấy ra lọ thuốc mỡ trong người, thân thiết nói: “Ta tùy thân mang theo chỉ có thuốc này. Mau dùng đi, ngày mai ta lại mang thuốc trị thương tốt hơn đến cho!”

Âu Dương Noãn sửng sốt, dường như đã quên phải tức giận. Kỳ quái nhìn bình sứ kia: “Sao trên người người lại mang cái này?”

“Người muốn ta chết nhiều lắm! Ta không thể không đề phòng lỗ như!” Tiểu Thiên Diệp khẽ nhú mày, nhưng vẫn là cười nói.

“Lọ này của người là kim sang dược, là thuốc trị thương ngoài da. Ta bị thương bên trong, không thích hợp dùng. Người giữ lại đi!” Âu Dương Noãn cũng không cầm lấy lọ thuốc mà chỉ nói như vậy.

Tiểu Thiên Diệp cười đến là đáng yêu: “Không có gì đáng ngại. Trong lọ này là thuốc quý trong cung, có công hiệu tiêu sưng, lưu thông máu. Nói chung so với dược trong phủ nàng tốt hơn nhiều!”

Âu Dương Noãn thấy hắn kiên trì, cũng không cự tuyệt nữa mà ôn ngôn nói với hắn: “Người ở trong nội thất nói chuyện thực không tiện. Mời đi ra ngoài chờ một chút, ta sửa soạn một lát rồi ra!”

Tiểu Thiên Diệp cười sáng lạn, lộ ra hàm răng trắng noãn tinh tế. Lại có chút bướng bỉnh trẻ con nói: “Dược, ta chờ ở bên ngoài!”

Nhìn hắn đi ra ngoài, Âu Dương Noãn mới thở ra một hơi. Nhìn Hồng Ngọc trán đầy mồ hôi lạnh thì không khỏi cười nói: “Làm sao vậy?”

Hồng Ngọc thật sâu hít một hơi: “Tiểu thư, ngài đừng nhìn vị Thế tử cười hi hi ha ha với ngài mà coi thường. Nô tỳ cảm thấy hắc thật là đáng sợ!”

Âu Dương Noãn suy nghĩ một chút. Bỗng dưng nhớ tới lúc mới gặp Tiểu Thiên Diệp, khi hắc tức giận muốn giết tỷ đệ nàng. Bất giác nghiêng đầu mỉm cười: “Không cần sợ, không sao!”

Hồng Ngọc thay áo ngoài hoa văn hình thoi nguyệt sắc, váy dài màu thiên tử cho Âu Dương Noãn. Lại vấn lại tóc, rồi dùng dây bạch ngọc quấn lại. Sau đó thật cẩn thận thay giày thêu, mới đỡ nàng ra ngoài.

Chương 214: Diêm vương đến đòi mạng (2)

Chân Âu Dương Noãn vừa chạm xuống đất liền truyền đến một trận đau nhức. Nàng cố nén mới không lộ ra vẻ mặt thống khổ. Khập khiễng đi từng bước một ra ngoài, cố làm dáng vẻ tự nhiên ngồi xuống, nhìn về phía Tiểu Thiên Diệp đang tùy ý tựa vào tháp mỹ nhân: “Để ngài đợi lâu rồi!”

Tiểu Thiên Diệp nhìn Âu Dương Noãn, mỉm cười nói: “Nàng không cần phải trang điểm lại. Ở trước mặt ta cứ tùy ý một chút là tốt rồi!”

Âu Dương Noãn sừng sốt, lập tức nở nụ cười: “Cấp bậc lễ nghĩa không thể không có!”

Tiểu Thiên Diệp nhú mày: “Ta nửa đêm trèo tường vào, cũng không tính là khách nhân chân chính gì. Cho nên nàng cũng đừng miễn cưỡng bản thân, cứ làm sao thoải mái là được rồi. Rõ ràng là chân rất đau, chịu đựng như vậy không khó chịu sao?”

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng than thở: “Nếu không phải Thế tử đột nhiên tới, ta cần gì phải mệt mỏi bản thân!”

Tiểu Thiên Diệp bật cười: “Nói như thế, tất cả đều là lỗi của ta? Sao nàng không nói là do mình bận khoản quá nhiều chuyện, cái gì cũng đều không buông bỏ được?”

Hắn nhìn Âu Dương Noãn, trong lòng có một loại đưa tình ôn nhu lặng lẽ rất nhỏ mà chính hắn cũng không phát hiện ra: “Nhưng nếu nàng thật sự là người lo lắng đủ đường thì lúc trước chỉ sợ đã giết

chết ta. Nghiêm túc mà nói thì ta còn phải cảm ơn nàng lúc trước đã cứu ta một mạng. Cũng không để mặc kệ ta chết!”

Âu Dương Noãn nghĩ đến lúc Tiểu Thiên Diệp phát bệnh thì mỉm cười: “Kỳ thật ngày đó ta rất muốn làm như vậy. Chẳng qua là ngại thân phận mà thôi!”

Nàng ngưng thần suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Bây giờ còn có chút hối hận!”

Tiểu Thiên Diệp chậm rãi lộ ra ý cười ôn nhu, giống như tiểu hài tử vạch trần được tâm tư người khác. Ý cười kia mang theo chút ngượng ngùng, lại có chút bồn chồn. Ánh mắt như gợn sóng, khoe môi nhọn nhạo mở ra: “Bây giờ hối hận cũng đã muộn!”

Ánh mắt hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, hai mắt lấp lánh. Gương mặt tuần mĩ mang theo cảm tình, nhưng trắng sáng đêm hè, trong suốt chiếu thẳng vào lòng nàng.

Ánh mắt kia khiến lòng nàng kìm không đậu mà mềm xuống, thoáng dừng một chút, nàng thảng thốt nói: “Thế từ tối nay đột nhiên xuất hiện, là có việc gấp gì sao?”

Tiểu Thiên Diệp cười xùy một tiếng, nói: “Nàng thật sự là biết cách giết phong cảnh a! Đúng thế, hôm nay vốn là có chuyện nên mới tìm nàng. Ngày mai nàng muốn đi Thủy nguyệt am dâng hương sao?”

Âu Dương Noãn nghe vậy, mày hơi hơi nhướng lên. Môi cũng dẫn theo ý cười, lẳng lặng nghe hắn nói.

Tiểu Thiên Diệp ngắn gọn nói: “Tào phu nhân cùng trụ trì Thủy nguyệt am kia có giao hảo. Tào Vinh nếu muốn mai phục ở đó là chuyện rất dễ dàng!”

“Nếu đổi lại là một người khác, nay nàng đã có tôn vị quận chúa hẳn nên cúp đuôi lại mà sống. Còn phải sợ nàng đến tìm hấn hỏi tội nữa. Nhưng hấn lại là một tên ngu xuẩn, sự kiện lần trước hấn ghi hận lên nàng, tâm tâm niệm niệm muốn trả thù. Lần này xem như là một cơ hội tốt!”

Âu Dương Noãn cúi đầu, vẻ mặt ngược lại rất bình tĩnh: “Thế tử chắc chắn như vậy, là có người ở Tào gia sao?”

“Đúng vậy! Hấn truyền tin tức đến nói Tào Vinh nghe được tin ngày mai nàng muốn đi Thủy nguyệt am nên đã an bài động thủ!” Tiểu Thiên Diệp nhíu mày.

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nói: “Như vậy mới tốt!” Cùng phán đoán của nàng thì không kém bao nhiêu.

“Nàng lại có chủ ý quái quỷ gì đây?” Tiểu Thiên Diệp hơi hơi nhướng mày, có chút đoán không ra ý tưởng của nàng.

“Đa tạ ý tốt Thế tử đến nhắc nhở. Chỉ tiếc ngày mai ta không đi được!” Âu Dương Noãn rũ mắt xuống nhìn thoáng qua.

"Không đi?" Hai mắt Tiểu Thiên Diệp cũng theo ánh mắt nàng dừng trên cổ chân. Chợt sáng khoái cười: “Tốt, như thế rất tốt!”

“Thế tử bố trí người bên cạnh Tào Vinh là giám sát hấn sao?” Bất ngờ Âu Dương Noãn hỏi một câu, ánh mắt nhìn Tiểu Thiên Diệp.

“Đúng là không thể giấu được nàng! Đúng vậy, ta còn an bài để Tào Vinh dùng kim đan, thời gian ngắn xem như có thể hưởng lạc chốn khuê phòng. Nhưng sớm muộn gì cũng có một ngày....Hấn sẽ mất sức mà chết!”

Ngũ khí Tiểu Thiên Diệp khẳng định mà hiền hòa. Hồng Ngọc đứng bên cạnh nghe mà không khỏi run sợ. Chỉ cảm thấy vị Thế tử bề ngoài tuấn tú này nội tâm thật đáng sợ. Bất động thanh sắc cũng có thể khiến một người mất mạng.

Âu Dương Noãn cười, thoáng chốc u ám nơi đáy mắt cũng lóe sáng: “Biện pháp xảo quyết như vậy cũng chỉ có Thế tử mới nghĩ ra!”

Tiểu Thiên Diệp cười nói: “Nếu là độc dược tầm thường thì quá tiện nghi cho hần rồi. Đối phó với loại háo sắc này thì phải lấy độc trị độc mới tốt!”

Hồng Ngọc nhìn tiểu thư cùng vị Thế tử gia này thoải mái nói chuyện tự nhiên như vậy, trong lòng lại càng lo sợ nghi hoặc. Không rõ tiểu thư vẫn luôn ôn hòa làm sao có thể giao tiếp với loại ma vương đáng sợ này?

Nhưng nhìn hai người bọn họ ẩn ẩn có một không khí hài hòa cổ quái. Giống như trời sinh đã như thế.

Thật lâu sau, Âu Dương Noãn phát phát sợi tóc rũ xuống thái dương, cúi đầu nói: “Cứ như vậy, ván cờ này liền xong rồi!”

Hồng Ngọc nghe mà không hiểu, đang lúc nghi hoặc thì lại nhìn thấy Tiểu Thiên Diệp cười rộ lên như hiểu rõ. Trong lòng lại thêm kỳ quái....

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Khả nghe nói chân Âu Dương Noãn bị thương không thể đi cùng thì thiếu chút nữa không thể khống chế vui mừng lộ trên nét mặt. Kế hoạch của nàng đúng là càng ít người đi càng tốt.

Mà Âu Dương Noãn tâm tư tinh tế đối với Âu Dương Khả mà nói thì là một sự phiền toái lớn. Cho nên nàng ta tỉ mỉ trang điểm cùng Lý thị lên xe ngựa.

Đến Thủy nguyệt am, Lý thị cùng Âu Dương Khả xuống ngựa. Trụ trì Tịch Tùy tươi cười đầy mặt ra nghênh đón, theo phía sau là hai tiểu đồ đệ.

Lý thị khách khí cùng trụ trì nói hai câu. Tịch Tùy lại nhìn Âu Dương Khả rồi cười nói: “Chắc chắc, Lão phu nhân thực sự là có phúc khí a! Vị tiểu thư này cùng ngọc nữ Bồ Tát trước mặt này rất giống nhau!”

Âu Dương Khả từ sau khi đi khắp khiêng liền không ra khỏi cửa. Người bình thường bên ngoài không thấy nàng cũng liền dần quên nàng đi. Cho nên vị trụ trì Tịch Tùy này nghĩ Âu Dương Khả trước mắt này chính là vị Âu Dương Noãn đại tiểu thư Âu Dương gia trong truyền thuyết.

Lý thị cười nói: "Không dám. Không dám!"

Vừa nói, người một bên liền tiến hô hậu ủng đi vào am. Đi qua phật Di Lặc là một nơi thật lớn, ở giữa dùng đá xây thành đường. Bên đường toàn là trúc, từng khóm từng khóm trúc xanh.

Bên trong còn có đủ loại đào, hạnh, tùng. Dưới gốc thương đài vi nhuận, bướm trắng bay đầy, thậm chí còn nuôi hai tiên hạc. Thoạt nhìn có vài phần ý tứ thế ngoại đào nguyên.

Nếu so sánh với Trữ quốc am hùng vĩ thì Thủy nguyệt am bất quá chỉ là một tòa tiểu am. Chỉ là do Trữ quốc am cách kinh đô quá xa, so ra thì không ít quý nhân quan to vẫn nguyện ý đến Thủy nguyệt am. Cho nên nơi này hương khói thập phần nghi ngút.

Âu Dương Khả một đường dìu Lý thị đi, mười phần là bộ dáng hiểu thuận vô cùng. Cả đường vừa đi vừa nói, nhất thời đã đi lên bậc thang. Tới phật điện Chúc Tề Minh dăng hương còn có mấy ni cô khoác áo cà sa đang gõ mõ.

Lý thị liền đoan trang quỳ xuống nệm, bái phật. Sau đó lại mệnh Âu Dương Khả có thể làm lễ.

Bái phật xong, Lý thị tựa hồ như bình thường đi tới thiện phòng nghe Tịch Tuy giảng kinh, phân phó Âu Dương Khả đến sương phòng chờ. Còn dặn bảo riêng không được đi loạn, rồi phân phó hai nha đầu đi theo.

Trong thiện phòng, Tịch Tuy cùng Lý thị nói vài câu rồi liền đứng lên nói: “Lão thái thái hôm nay muốn ở lại dùng bữa. Ta phải tự mình đến phòng bếp phân phó bọn họ chuẩn bị mấy thức ăn chay!”

Lý thị chính là rất thích người khác cung kính nâng bà lên cao nên nghe như vậy liền cười gật gật đầu.

Tịch Tuy đi ra ngoài, hướng đến phòng bếp, trên đường lặng lẽ gọi một tiểu đồ đệ thân cận: “Người dẫn Âu Dương tiểu thư tới sương phòng hậu viện đi!”

Tiểu ni cô gọi Thần Diệu dạ vâng rồi bước nhanh đi.

Âu Dương Khả ở trong am lũng thững đi, đi đến một gốc cây lằng già thì giống như tùy ý sờ lên đầu. Đột nhiên kinh hô: “Kim quán của ta đâu? Sao lại không thấy đâu nữa?”

Ngọc Dong cùng Ngọc Mai được Lý thị phái theo Âu Dương Khả liếc nhìn nhau. Ngọc Mai cười nói: “Nhị tiểu thư đã đánh rơi ở đâu?”

“Ai nha, ta cũng không biết. Chắc là khi xuống xe ngựa đã làm rơi. Vậy phải làm sao bây giờ? Cây trâm này là tổ mẫu ban cho ta, nếu tìm không được....”

Âu Dương Khả lộ thần sắc lo lắng, vẻ mặt không yên nhìn hai người: “Hạ Tuyết là đứa tay chân vụng về. Bằng không thỉnh nhị vị tỷ tỷ giúp ta tìm một chút!”

Trên mặt Ngọc Dong lộ ra thần sắc chần chờ, hiển nhiên là rất bất an: “Nhưng Lão thái thái đã phân phó, để bọn nô tỳ theo tiểu thư...”

Âu Dương Khả buồn cười nói: “Có làm sao đâu! Là ta mời các người hỗ trợ. Tổ mẫu biết cũng sẽ không trách tội. Huống chi nơi này là am ni cô, lại không có người ngoài, sợ gì chứ? Các người mau đi đi!”

Ngọc Dong còn muốn nói gì nữa nhưng Ngọc Mai lại lặng lẽ kéo kéo tay áo. Ngọc Dong sửng sốt, lại nghe Ngọc Mai cười nói: “Nếu đã như vậy, bọn nô tỳ liền men theo đường cũ tìm. Nhị tiểu thư trăm ngàn lần đừng chạy loạn, bọn nô tỳ đi rồi sẽ quay lại!”

Nói xong liền kéo Ngọc Dong đang ngây ngốc đi.

Chương 215: Diêm vương đến đòi mạng (3)

Âu Dương Khả nhìn thấy hai người rời đi, lúc này mới không che dấu thần sắc lo lắng, không yên lòng nhìn chung quanh. Hạ Tuyết phía sau cúi đầu, lặng lẽ che đi cười lạnh bên môi.

Âu Dương Khả đang sốt ruột, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân phía sau. Nhất thời vui vẻ quay đầu nhưng lại nhìn thấy Thần Diệu đầu đầy mồ hôi đang chạy đến: “Âu Dương tiểu thư!”

Âu Dương Khả trong lòng thực không kiên nhẫn nhưng trên mặt vẫn tươi cười: “Sao vậy tiểu sư cô, có chuyện gì sao?”

Đôi mắt Thần Diệu hơi vòng vo rồi cười nói: “Trụ trì sợ ngài không biết đường nên bảo ta dẫn tiểu thư đến sương phòng phía sau nghỉ tạm!”

Sương phòng hậu viện? Âu Dương Khả sửng sốt, lập tức hỏi: “Bình thường khách nhân đều đến đó nghỉ sao?”

Thần Diệu cười nói: “Khách nhân bình thường của Thủy nguyệt am thì không được. Bên trong đều là nữ khách, tiểu thư yên tâm!”

Âu Dương Khả cũng nghĩ như vậy, nàng nghĩ Tô Ngọc Lâu tự nhiên sẽ có biện pháp tiến vào. Chỉ là hấn dù sao cũng là nam nhân, sẽ không tốt nếu nghênh ngang xuất hiện trong Thủy nguyệt am. Nếu đã đến đây, người nhất định sẽ ở sương phòng.

Nghĩ như vậy nên Âu Dương Khả liền tươi cười nói: “Vậy thỉnh sư

phụ dẫn đường!”

Thần Diệu dẫn Âu Dương Khả vào hậu viện, thấy bên trong viện là một loạt sương phòng, cũng thập phần yên tĩnh, giống như không có ai ở.

Thần Diệu cùng Âu Dương Khả vào sân rồi chỉ vào một gian trong đó: “Mời tiểu thư vào! Bên trong sẽ có người hầu hạ trà nước. Sự phụ còn có việc tìm tiểu ni, tiểu ni xin đi trước!”

Âu Dương Khả trong lòng hơi rối bời, thế nhưng lại không chú ý tới vẻ mặt kỳ dị của Thần Diệu.

Thủy nguyệt am này ngoài mặt thì ra vẻ đạo mạo nhưng trên thực tế lại chất chứa dơ bẩn. Đặc biệt là trụ trì tham tài hảo lợi, nên bọn ni cô phía dưới cũng liền học theo.

Tào Vinh có thể thu mua Tịch Tuy, Âu Dương Noãn tất nhiên cũng có thể khiến cho Diệu Thần trung thành theo nàng. Bất quá chỉ là bộ ngựa bắt ve, chim sẻ chờ sẵn phía sau mà thôi.

“Người ở bên ngoài chờ đi!” Âu Dương Khả nhìn thấy bóng người chợt lóe trong phòng, nhất thời không kịp được sung sướng. Nhanh chóng phân phó Hạ Tuyết.

“Dạ!” Hạ Tuyết cúi đầu đáp, liền thành thật thủ ở trong sân.

Lúc này trong mắt Âu Dương Khả chỉ có Tô Ngọc Lâu. Nàng ta bước nhanh vào phòng, vừa đi vào đã bị một người ôm mạnh lấy.

Trong lòng Âu Dương Khả vui mừng như điên, nhưng vừa ngẩng đầu liền trợn tròn mắt. Người này sao có thể là Tô Ngọc Lâu tuấn mỹ tuyệt luân, rõ ràng là Tào Vinh trượng phu của biểu tỷ mà.

Tào Vinh cũng ngây ngẩn cả người, hấn nghĩ người vào là Âu Dương Noãn, không nghĩ rằng lại là người khác.

Ngày Lâm Nguyên Nhu xuất giá, Âu Dương Khả từng nhìn thấy vị tỷ phu này qua tấm sa liêm. Lúc ấy còn vì biểu tỷ được gả cho một người như vậy mà tiếc hận, ai ngờ giờ phút này bị hấn ôm lấy, nhất thời không chút nghĩ ngợi mà hét ầm lên.

Tào Vinh nhanh chóng bịt miệng rồi hung hăng cho Âu Dương Khả một bạt tai. Hấn vốn nghĩ rằng bị lão ni cô Tịch Tùy kia lừa. Nhưng sau lại đột nhiên nhớ tới Âu Dương Noãn từng nói với hấn nàng có một muội muội mỹ mạo tuyệt luân.

Nói như vậy, Âu Dương tiểu thư hôm nay đến đây chính là người này. Hấn hung hăng nhìn chăm chăm Âu Dương Khả, thầm nghĩ diện mạo này mà cũng được nói là mỹ mạo tuyệt luân sao? Nhìn cũng chỉ như bát cháo loãng buổi sáng mà thôi.

Nhưng mà trước mặt hấn đột nhiên thoáng hiện gương mặt thanh lệ thoát tục của Âu Dương Noãn. Một cổ cừu hận cùng phẫn nộ như lửa dâng lên trong lòng hấn.

Tào Vinh thở hỗn hển, trên mặt cơ hồ như vẩn vọ, một thanh âm vang lên trong lòng hấn: “Âu Dương gia không có nổi một thứ tốt đẹp, ai tới cũng đều giống nhau!”

Lý thị ở thiện phòng nghe giảng kinh đến giờ ngọ, khi chuẩn bị đi dùng bữa thì phái Trương mama ra ngoài tìm Âu Dương Khả.

Lúc này, Âu Dương Khả mới thất hồn lạc phách bước ra sương phòng. Thấy Hạ Tuyết còn canh giữ ở cửa thì sắc mặt nhất thời trắng xanh, không hỏi rõ phải trái đã đi lên đánh cho Hạ Tuyết lão đảo: “Đồ

vô dụng!”

Hạ tuyết lập tức cúi đầu, thanh âm sợ hãi: “Tiểu thư, ngài làm sao vậy?”

“Người....người vừa rồi không nghe được cái gì sao?”

Hạ tuyết kinh ngạc nói: “Tiểu thư không phải vào bên trong nghỉ tạm sao? Nô tỳ cái gì cũng không nghe thấy!”

Âu Dương Khả đột nhiên thất thanh khóc rống lên.

Bỗng bên ngoài sân truyền đến một trận xô xao, Ngọc Mai đột nhiên đi vào, đầu đầy mồ hôi nhìn Âu Dương Khả nói: “Ni cô trong am này đúng là quá không hiểu chuyện, sao dẫn Nhị tiểu thư đến đây cũng không báo một tiếng? Lão thái thái đang gấp vô cùng tìm khắp nơi. Cũng may nô tỳ vừa rồi nhìn thấy tiểu ni cô kia mới biểu tiểu thư ở trong này. Nhị tiểu thư thật sự hù chết nô tỳ mà. Mau mau theo nô tỳ trở về!”

Âu Dương Khả thấy người đến là Ngọc Mai thì nhất thời sợ tới mức tay chân luống cuống, cả người cơ hồ như bị Ngọc Mai kéo đi.

Vào thiện phòng, Lý thị nhíu chặt mày nhìn chằm chằm Âu Dương Khả: “Chạy đi đâu?”

Âu Dương Khả ấp úng nói không ra lời, trong ánh mắt tràn đầy kinh hoàng. Ngọc Mai cười nói: “Lão thái thái không cần sốt ruột. Nhị tiểu thư là đến sương phòng nghỉ tạm!”

Lý thị gật gật đầu, hừ lạnh một tiếng, cũng không tiếp tục truy vấn.

Hôm đó trở lại Lê Hương viện, Âu Dương Khả thất hồn lạc phách.

Mặt trắng bệch, cả người như đánh mất linh hồn.

Trong lòng Hạ Tuyết biết rất rõ nhưng lại ra vẻ như không biết gì. Vừa khéo Nhuế mama lo lắng, lại chạy tới vấn an Âu Dương Khả, lời kéo bọn nha đầu lại hỏi chuyện.

Vừa nghe nói Âu Dương Khả bị bệnh liền lập tức bất chấp kiêng kỵ chạy vào phòng, sờ trán cũng không thấy nóng. Nắm tay, lại thấy lạnh như băng. Nhuế mama cả kinh: “Nhị tiểu thư, ngài làm sao vậy?”

Âu Dương Khả không nói một lời, chỉ mở to hai mắt. Vừa nhìn thấy Nhuế mama thì bỗng nhiên khóc òa lên, thống thiết nói một câu: “Xong rồi, tất cả đều xong rồi!” Nói xong lời này lại gào khóc.

Nhuế mama nghi hoặc, nhưng mặc kệ có gắng hỏi thế nào Âu Dương Khả sống chết cũng không chịu nói lý do.

Đang lúc giằng co lại nghe thấy nha đầu bẩm báo Âu Dương Noãn đến. Nhuế mama cắn răng, nhất thời lau khô nước mắt của Âu Dương Khả, vội vàng nói: “Chết rồi, diêm vương đến đây. Tiểu thư, mặc kệ ngài có ủy khuất gì cũng phải nhịn hết. Không được để lộ trước mặt Đại tiểu thư a!”

Âu Dương Noãn đi rất chậm, bởi vì chân nàng vẫn còn bị thương. Tuy rằng nhờ thuốc Tiểu Thiên Diệp đưa tới mà vết thương đã đỡ phân nửa. Chính là ở trước mặt người khác, nàng vẫn bước đi thực vất vả.

Vừa vào cửa Phương mama liền cười nói: “Nhị tiểu thư, đại tiểu thư nghe nói thân mình ngài không được thoải mái nên muốn đích thân tới thăm ngài đây!”

Âu Dương Khả vội vàng lau nước mắt, đứng lên nói: “Tỷ tỷ....”

Âu Dương Noãn ngồi xuống ghế, nhìn thoáng qua Âu Dương Khả, nhìn thấy mắt nàng ta đại ra vô hồn, lại còn đỏ hồng, mặt thì lại trắng bệch. Nửa điểm kiều căng điều ngoa lúc xưa cũng không thấy.

Âu Dương Noãn ngậm cười lạnh, nhưng trên mặt lại thân thiết hỏi: “Muội muội làm sao vậy? Đang khỏe mạnh đi dâng hương, sao nói không khỏe liền không khỏe thế này?”

Âu Dương Khả nào dám nói cái gì. Rõ ràng trong lòng hận Âu Dương Noãn thấu xương nhưng lại sợ bị nhìn ra manh mối nên chỉ có thể gượng cười nói: “Chỉ là nhiễm chút gió độc. Nghỉ ngơi một chút là tốt rồi!”

Âu Dương Noãn hé miệng cười, nói: “Vậy thì tốt rồi. Muội muội trở về hơi muộn nên không gặp được Tô lão gia cùng Tô phu nhân. Bọn họ ở đây vừa mới rời đi!”

“Người Tô gia sao?” Âu Dương Khả kinh ngạc, không kịp được mà hỏi: “Sao có thể? Tổ mẫu không có trong phủ, mẫu thân cũng....”

Nói được một nửa liền không dám nói tiếp. Lâm thị đã bị giam lỏng, Tô phu nhân đến tìm ai? Lại làm sao có thể ngồi đến bây giờ mới đi?

Âu Dương Noãn cũng không hề nóng vội, nàng nâng chén trà lên nhấp một ngụm sau đó mới chậm rãi nói: “Bọn họ biết phụ thân cùng kinh triệu doãn Chu đại nhân giao hảo, là cố ý tìm riêng phụ thân cầu tình. Bọn họ muốn nhờ phụ thân cứu Tô công tử!”

“Tô công tử?” Âu Dương Khả lập tức trợn mắt cứng lưỡi, bất chấp oán hận mãnh liệt với Âu Dương Noãn mà run giọng hỏi: “Tô công tử làm sao vậy?”

Nhuế mama vừa thấy Âu Dương Khả thế nhưng lại dễ dàng bị người ta nắm lấy thì chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn Âu Dương Khả. Đáng tiếc nàng ta lại hoàn toàn không để ý tới, chỉ mở to hai mắt nhìn Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn chính là đang chờ câu hỏi này. Nàng ra vẻ tiếc hận thở dài nói: “Muội muội không biết, Tô công tử thật sự là đáng thương a!”

“Rốt cuộc là làm sao?” Âu Dương Khả thập phần khẩn trương, gấp đến độ mặt đều đã đỏ lên.

Nhưng thấy vẻ mặt Âu Dương Noãn tựa tiểu phi tiểu thì nhất thời mới phát hiện bản thân luống cuống. đành cầm chén trà đã nguội lạnh lên uống một hơi, lúc này mới có thể định tâm lại.

“Haizzzz....” Trong thanh âm Âu Dương Noãn thập phần tiếc hận, “Ta cho đến bây giờ cũng chưa từng nghe qua loại chuyện đáng sợ như vậy. Quan sai phát hiện dưới giường trong phòng Tô công tử ở khách điểm có một nữ thi. Nghe nói nàng kia là ca cơ trong thanh lâu!”

Ca cơ là người mà Âu Dương Noãn đã sớm an bài, là nữ tử trẻ tuổi một thanh lâu mang bệnh cấp tính. Chỉ cần làm khám nghiệm tử thi thì tự nhiên sẽ biết ca cơ chết cùng Tô Ngọc Lâu không có quan hệ.

Chỉ tiếc là ngay cả khi không có liên quan thì Tô Ngọc Lâu cũng không có khả năng toàn thân trở ra. Kinh triện doãn nhất định phải xao Tô gia một nét bút, cũng dễ dàng khiến hắn không thể trở ra.

Hồng Ngọc cúi đầu không nói gì. Kỳ thật trong lòng cảm thấy rất kỳ quái, bọn họ hao hết tâm tư mới tìm được nữ thi. Vốn có một bình

rượu chứa độc nhưng Âu Dương Noãn lại không dùng. Cố tình để nữ tử kia nhiễm bệnh mà chết, cứ như vậy chẳng phải Tô Ngọc Lâu cuối cùng cũng được thả ra sao?

Chính là Âu Dương Noãn không nói, Hồng Ngọc cũng đoán không ra trong lòng nàng đến tột cùng là đang nghĩ gì.

”Người nói bậy!” Âu Dương Khả như bị sét đánh, lông mi dựng thẳng lên, con ngươi như bắn ra hàn quang khiến người ta phải sợ hãi.

Nhuế mama nhanh chóng đi lên bắt lấy tay Âu Dương Khả, bắt buộc nàng ta phải tỉnh táo lại.

Nhưng Âu Dương Khả lại giận dữ, hất mạnh tay Nhuế mama. Bà ta thất tha thất thểu bị đánh lui vài bước, gương mặt liền bắt gặp Âu Dương Noãn đang cười lạnh nhìn mình. Trong lòng Nhuế mama giật mình, nhanh chóng quỳ xuống.

Ánh mắt Âu Dương Khả như bốc hỏa, chiếu thẳng vào Âu Dương Noãn. Đúng lúc này, Xương Bồ nhanh nhẹn đứng chắn trước mặt chủ tử, nói: “Nhị tiểu thư! Ngài muốn làm gì?”

Sắc mặt Âu Dương Khả xanh mét hô lên: “Âu Dương Noãn, ngươi nói dối!”

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Ta cần gì phải nói dối! Tô gia cùng nhà chúng ta không có quan hệ, lúc dùng bữa tối phụ thân còn chê cười một hồi, nói ra cho chúng ta giải khuây. Không nghĩ rằng muội muội lại tức giận lớn như vậy....Nay kinh triệu doãn đại nhân bởi vì chuyện này phát sinh ngay dưới mí mắt mình nên không muốn để lộ ra. Liền đem Tô công tử lên lút bắt lấy điều tra. Muội muội trăm ngàn lần đừng nóng giận, trách ta thẳng tính dấu không được chuyện gì. Người cũng đừng đi hỏi lại.....”

Chương 216: Hôn sự lửa sém lông mày

“Không có khả năng!” Ánh mắt Âu Dương Khả đăm đăm, sắc mặt phi thường đáng sợ.

Âu Dương Noãn nhìn Âu Dương Khả, giống như đang nhìn đến nữ tử bi thương năm đó liều mạng cầu xin trượng phu....

Lúc trước nàng có bao nhiêu đau, hôm nay Âu Dương Khả cũng phải nhận lấy bấy nhiêu. Mà không, nàng muốn Âu Dương Khả phải đau gấp trăm, gấp ngàn lần. Tâm phải đau như dao cứa, đứt từng khúc ruột.

Trong lòng nàng cười lạnh, mi tâm ẩn ẩn hận ý nhưng tươi cười trên mặt lại ôn nhu dị thường: “Có phải sự thật hay không, muội muội cứ đi hỏi phụ thân liền sẽ biết!”

Âu Dương Khả còn chưa chờ nàng nói xong đã liền xông ra ngoài, bước chân khập khiễng vì vậy mà cũng trở nên rõ ràng chân thực.

Nhuế mama hoảng sợ nâng mắt nhìn, đang muốn đứng lên đuổi theo ra ngoài liền nghe thấy một âm thanh lạnh lùng quát lớn: “Quỳ xuống!”

Nhuế mama thẳng lưng, nhướng mày lên bỗng nhiên cười lạnh nói: “Đại tiểu thư, nô tỳ dù sao cũng là người của Lê Hương viện. Còn chưa tới phiên ngài sai khiến ta!”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: "Ta làm sao dám sai khiến mama.

Chẳng qua là ta có một câu muốn nói mà thôi. Đồng nhi thực sự rất nhu thuận, nữ hài tử đáng yêu như vậy nên có được một tương lai tốt đẹp. Nhuế mama, người nói xem có đúng không?”

Vừa nghe lời này, trong lòng Nhuế mama nhất thời chấn kinh. Đồng nhi là nữ nhi duy nhất và cũng là đứa nhỏ mà bà ta yêu nhất.

Trong đầu Nhuế mama xoay chuyển vô số ý niệm, cuối cùng chấp tay nói: “Xin đại tiểu thư tha thứ!”

Âu Dương Noãn đứng lên rồi chậm rãi đi ra ngoài. Lúc này nàng không muốn được ai dìu đi. Váy dài như mây bay nhẹ nhàng phất qua mặt đất, nàng chậm rãi bước xuống bậc thang đi ra ngoài.

Nhiều năm trước, nàng từng xem Âu Dương Khả như là muội muội ruột, tình yêu thương cũng xuất phát từ thật tâm. Phàm là những thứ nàng có, thì nhất định Khả Nhi kia cũng có ít nhất một phần.

Có khi nàng chỉ có một phần thôi nhưng nếu Âu Dương Khả muốn nàng cũng không do dự mà đưa cho đối phương.

Khi đó nàng thật sự nghĩ, có muội muội ôn nhu đáng yêu như vậy, lại có kẻ mẫu ôn nhu sẵn sóc là chuyện may mắn nhất trên đời. Sau đó thì sao? Họ đã làm gì để đáp lại tấm chân tình của nàng....

Lồng đèn dọc hành lang nhẹ lay động trong gió, giống như quỹ ảnh trong không gian yên tĩnh đậm đặc khiến trong lòng từng đợt rợn người.

Âu Dương Noãn ngẩng đầu nhìn những chấm nhỏ trên bầu trời phía xa xa, khẽ cười: “Phải hảo hảo chiếu cố Nhị tiểu thư, không được để muội ấy thiếu một cọng tóc nào!”

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Noãn vừa rửa mặt chuẩn bị ăn sáng liền thấy Âu Dương Tước kích động xông vào, mặt đầy hưng phấn: “Tỷ, ta vừa nghe nói một chuyện!”

Âu Dương Noãn đang cầm chén tổ yến, nhẹ nhàng khuấy khuấy nói: “Chuyện gì mà cao hứng vậy?”

Ánh mắt Âu Dương Tước như tỏa sáng: “Đêm qua không biết Âu Dương Khả phát điên cái gì mà chạy đến thư phòng phụ thân náo loạn một hồi. Còn muốn phụ thân đi cứu Tô Ngọc Lâu kia, phụ thân tất nhiên là không thèm để ý. Âu Dương Khả sau khi trở về liền đòi tự tử!”

Âu Dương Khả thất cổ tự tử đương nhiên là vì uy hiếp Âu Dương Trì. Chính là nàng ta không nghĩ đối phương lại ý chí sắt đá, cho nên có uy hiếp cũng chỉ vô ích.

Âu Dương Noãn hơi hơi nhướn mày, thản nhiên mỉm cười nói: “Được cứu rồi?”

Âu Dương Tước sừng sốt, lập tức nói: “Sao tỷ biết?”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Trong viện nhiều người như vậy, tất nhiên sẽ không để nó chết. Huống hồ nếu thật sự đã chết, hiện tại ta còn có thể an ổn ngồi đây dùng bữa sáng sao?”

Hai mắt Âu Dương Tước sáng long lanh, còn hơi có chút tiếc hận nói: “Nghe nói nàng ta đuối hết mama nha đầu đi, tự mình lặn lẽ buông hết rèm cửa. Sau đó xếp hai cái ghế chồng lên nhau, rồi cởi đai lưng của mình xuống, đứng lên ghế treo lên xà nhà. Nhưng Âu Dương Khả thật sự là quá ngu dốt, chỉ để ý đưa đầu vào vòng mà không biết cái vòng quá nhỏ, miễn cưỡng thắt chặt vào cổ. Nàng ta không nhận được đau đớn, giãy dụa khiến cả ghế và người rơi xuống

kinh động đến bọn nha đầu bên ngoài....Tỷ nói xem nàng ta đây là tội gì?”

"Tội gì? Vì Tô Ngọc Lâu, cho dù thật sự phải chết Âu Dương Khả cũng cam tâm tình nguyện!"

Chuyện này đêm qua Âu Dương Noãn đã biết. Âu Dương Khả phân phó Hạ Tuyết đứng ở một nơi bí mật gần đó, chỉ chờ nàng ta thất cố liền nhảy ra cứu. Còn phải lớn tiếng kêu cứu dụ mọi người đến.

Âu Dương Noãn buông chén tổ yến, đứng lên nói: “Chỗ tổ mẫu chắc cũng đã nhận được tin tức. Chúng ta cũng đến xem sao!”

Hai người vừa tới cửa Lê Hương viện liền nhìn thấy không ít mama nha đầu đứng ngoài hành lang. Lúc đến gần mới thấy Ngọc Mai đang đứng nói chuyện với Nhuế mama ở cửa.

Ngọc mai vừa nhìn thấy Âu Dương Noãn liền bước nhanh đến nói: “Đại tiểu thư đã tới!”

“Uh!” Âu Dương Noãn gật gật đầu.

Đang nói chuyện thì thấy Lý thị được Trương mama dìu từ trong phòng đi ra, vẻ mặt âm trầm: “Nhuế mama, từ hôm nay trở đi, nếu nó muốn thất cố thì mặc kệ, không cần để ý đến nó!”

Bà một bên phân phó Nhuế mama đang quỳ dưới đất, một bên nhìn Âu Dương Noãn, chậm rãi nói: “Noãn Nhi, coi như muội muội ngươi đã chết đi. Ngươi không cần phải vào, mau về đi!”

Âu Dương Tước chần chờ nói: "Tổ mẫu, không phải vừa nói đã được cứu sao?"

Lý thị dừng bước, thân mình bất động, chỉ xoay mặt lại nói: “Loại này căn bản không cần cứu. Mở miệng đều là Tô công tử, còn không bằng để nó chết đi cho sạch sẽ. Còn sống tỉnh lại chỉ thêm mất mặt!”

Âu Dương Noãn nghe vậy liền ôn nhu nói: “Tổ mẫu, muội muội còn sống là tốt rồi. Muội ấy tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, ngài đừng tức giận. Qua vài ngày nữa là tốt rồi!”

Lý thị nhú mày, cười lạnh: “Nó sớm đã bất trị!”

Âu Dương Noãn cười nói: "Tổ mẫu, ngài độ lượng khoan dung. Chỉ cần người vẫn còn hơi thở thì không thể không để ý cứu chữa. Được hay không được là do số mệnh, do ông trời. Còn chữa hay không là chuyện của con người a! Nhà chúng ta như vậy, lại ở trong kinh đô đông đúc này, có nửa điểm gió thổi cỏ lay mọi người đều sẽ biết. Muội muội nào loạn như vậy, nếu chúng ta mặc kệ để muội ấy chết, truyền ra ngoài thì danh tiếng của tổ mẫu cùng phụ thân sẽ không được dễ nghe!”

Lý thị nghe nàng nói, không khỏi suy nghĩ một chút. Trên mặt cũng đầy ưu sắc, thở dài nói: “Khả nghi là tôn nữ của ta, nào có đạo lý ta không yêu thương nó? Nhưng nó lại cứ tâm tâm niệm niệm cầu cha người cứu Tô Ngọc Lâu kia. Đúng là bị quỷ ám rồi. Ta cũng là do nhất thời quá tức giận nên mới hồ đồ nói mặc kệ nó đi tìm cái chết. Haizzzz....hiện tại phải làm sao bây giờ?”

Âu Dương Noãn trầm ngâm một lát, nhẹ giọng nói: “Tạm thời chờ một thời gian đi tổ mẫu. Chúng ta tạm thời bình ổn muội muội, nói Tô Ngọc Lâu phụ thân đã nghĩ biện pháp. Còn chuyện gì thì chúng ta sẽ nói sau!”

Để cho vị công tử cao quý như Tô Ngọc Lâu ở trong ngục nếm thử tư vị làm tù nhân chẳng phải rất thú vị sao.

Lý thị càng nghĩ, càng cho là đúng liền gật đầu.

Âu Dương Tước nghe vậy liền hướng Âu Dương Noãn cười tươi lộ ra hàm răng trắng như tuyết. Hiển nhiên là rất cao hứng.

Âu Dương Noãn ngằm bóp chặt tay hăn, nhắc nhở hăn không được đắc ý vênh váo. Âu Dương Tước đau méo mặt nhưng cũng không dám lên tiếng, chỉ ngẩng đầu lên nhìn trời.

.....

Đào mất mà đã hai tháng trôi qua, cũng đã đến lễ trưởng thành của Âu Dương Noãn.

Trời còn chưa sáng, Âu Dương Noãn đã thức dậy tắm rửa thay quần áo. Tắm rửa xong, Phương mama cầm khăn thêu hoa lau khô tóc cho Âu Dương Noãn.

Nhìn mái tóc dài đen nhánh như thác nước buông xuống, thập phần tú lệ đẹp mắt, không kìm được mà cảm thán: “Lão nô còn nhớ lúc đại tiểu thư mới sinh ra chỉ nhỏ như con mèo con. Vậy mà chớp mắt đã lớn thành một cô nương rồi. Phu nhân trên trời nhìn thấy không biết sẽ vui đến nhường nào!”

Âu Dương Noãn nhìn trong mắt Phương mama ẩn ẩn lệ quang, trong lòng cũng đong đầy cảm xúc. Không tự chủ được mà vươn tay, nắm thật chặt lấy tay Phương mama.

Lúc này. Hồng Ngọc cầm khay gỗ tiến vào. Bên trong là hoa phục chinh tề sớm đã được chuẩn bị. Xương Bồ nhẹ nhàng cầm lấy hoa phục, nhất thời than lên.

Đó là váy điệp y màu tím thêu trăm hoa, đường viền màu nguyệt sắc. Hạ điều cùng vạt áo trước là hoàng ngọc cùng hoa lan, thu, cúc. Thoạt nhìn trang trọng thanh lịch, ánh sáng quang hoa. Đây chính là y phục do tú nương giỏi nhất trong cung được đại công chúa mời đến, phải hao phí ba tháng trời tỉ mỉ làm ra.

Mọi người thay nàng mặc hoa phục, Âu Dương Noãn nhìn bản thân trong gương, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Trong trí nhớ của nàng, lễ trưởng thành như vậy đã từng có một lần, bởi vì dung mạo có tỳ vết, tự biết xấu hổ cho nên lễ trưởng thành năm đó làm thập phần đơn giản, hoàn toàn không có tác phong của một vị thiên kim Lại Bộ Thị Lang.

Hôm nay, mọi thứ đều đã khác. Lễ trưởng thành của nàng do đại công chúa tự mình chủ trì, Thái tử phi là khách quý. Vừa mới hôm qua thôi, nữ quyến các đại danh môn vọng tộc trong kinh đô đều đưa lễ thiệp tới.

Đơn giản là vì nay nàng đã là Vĩnh An quận chúa Thánh thượng thân phong, là nữ nhi của đại công chúa. Đã không ai còn dám khinh nàng, nhục nàng, tiện nàng nữa!

Âu Dương Noãn bước trên thảm đỏ bày đến đại sảnh, tà áo dài quá đất quét phía sau, dịch chuyển theo từng bước đi của nàng, lôi kéo ánh mắt của mọi người. Nàng quỳ trên tấm đệm trong đại sảnh, chấp tay, cúi lạy thật sâu.

Lúc này, ngồi trong đại sảnh đều là nữ quyến hiển quý trong kinh đô, các nàng nhìn Âu Dương Noãn, ánh mắt đều có tia nghi hoặc. Vốn có thể ở trong phủ công chúa tổ chức lễ trưởng thành, như vậy không phải càng thêm quý phái sao? Vì có gì lại phải ở trong một Âu Dương phủ nhỏ nhỏ này?

Những người ở đây chỉ có mình Âu Dương Tước là hiểu được suy nghĩ của Âu Dương Noãn. Tỷ tỷ làm như vậy, tất cả là vì hấn, cũng là vì muốn bảo chứng với tổ mẫu....

Trong ánh mắt Âu Dương Khả tràn ngập oán hận cùng ghen tỵ. Chính là sắc mặt có chút hơi hơi trắng bệch, hô hấp tựa hồ như thập phần tiều tụy. Hạ Tuyết đứng một bên nhìn, hơi hơi nhíu mày.

Lễ bắt đầu.

Trưởng công chúa ngồi ở chính vị, bà một thân y phục đỏ thắm hoa văn phức tạp, thoát nhìn đẹp đẽ quý giá mà lại đoan trang. Chỉ có cái cằm cao cao hiện ra sự cương nghị.

Nhìn Âu Dương Noãn hành lễ, đại công chúa mỉm cười đứng lên đi đến chậu nước bên cạnh, cúi người rửa tay. Sau đó lại bước đến tự mình thay Âu Dương Noãn chải đầu, bỏ đi sự ngây thơ chất phác ấu nhĩ, để nàng tương lai trưởng thành, mong ước sau này cuộc sống thuận lợi, không bị ngăn trở.

Có đại công chúa ở đây, Lý thị cùng Âu Dương Trì đều chỉ có thể ngồi một bên, càng không ai nhắc đến Lâm thị.

Lão thái quân ngồi bên cạnh nhìn một màn này, trước mắt không tự chủ được mà hiện lên cảnh lễ trưởng thành của Lâm Uyển Thanh năm đó. Trong lòng tự nhiên có một loại áp lực không được cảm hoài.

Lúc này Lâm Nguyên Hình đã cầm cái lược lên, đại công chúa nhận lấy sau đó tự tay vấn tóc cho Âu Dương Noãn. Nói câu cầu phúc cổ xưa: “Lệnh nguyệt cát nhật, thủy gia nguyên phúc. Khí nhĩ ấu chí, thuận nhĩ thành đức. Thọ khảo duy kỳ, giới nhĩ cảnh phúc!”

(Ý nghĩa: Ngày lành tháng tốt, theo ý tổ tiên, vứt bỏ những ý nghĩ trẻ dại, giúp người nên người. Trải qua lần sinh nhật này, người sẽ gặp nhiều may mắn hạnh phúc)

Thái tử phi đứng một bên thấy rõ trong mắt Đại công chúa hơi hơi ngần ngại. Bà biết lúc này Đại công chúa nhất định là đang nhớ đến nữ nhi của mình.

Trong lòng Thái tử phi không khỏi thở dài nhưng trên mặt vẫn trấn định như thường, tiến lên đem kim quan bội tương hồng lam lục bảo thạch toàn châu tứ điệp cài lên búi tóc Âu Dương Noãn.

Đèn cao chúc rục rỡ, ở chính đường là một cô nương vấn tóc theo kiểu vân kế vụ hoàn, yếu điệu thướt tha, hoa mỹ khiến người ta thất thần.

(Vân kế vụ hoàn: Google nhé!)

Kết thúc buổi lễ, đại công chúa cầu lệ mỉm cười, không hề chớp mắt nhìn Âu Dương Noãn.

Chương 217: Hôn sự lửa sém lông mày (2)

Âu Dương Noãn nao nao, đại công chúa với nàng vốn không có liên hệ nhưng ở thời khắc mấu chốt lại vươn tay ra với nàng. Ân tình như vậy, vô luận thế nào cũng không thể báo đáp. Hốc mắt của nàng không tự chủ được mà hơi ươn ướt, thật lòng bái tạ.

Bàn tay mềm mại của Đại công chúa nâng nàng dậy, nhu hòa cười nói: “Hài tử ngốc!”

Sau khi tiễn khách, Đại công chúa, Thái tử phi cùng Lâm Nguyên Hình cố ý lưu lại.

Lý thị rất biết điều, thấy mọi người ngồi đây đều là những người quyền cao chức trọng cho nên bản thân ở nơi nào đó rất là xấu hổ. Đơn giản phân phó Âu Dương Noãn vài câu rồi trở về Thọ an đường.

Đôi mắt sáng của Lâm Nguyên Hình nhìn gương mặt trong trẻo của Âu Dương Noãn, cười nói: “Noãn Nhi bình thường đã rất xinh đẹp, nhưng vừa rồi nhìn thấy muội đi vào, ngay cả ta cũng đều nhìn đến ngây người. Ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh a!”

“Đúng vậy, con với mẫu thân rất giống nhau. Mà không, con còn xinh đẹp hơn!” Lão thái quân cảm thán nói.

Đại công chúa cũng không nhịn được mà cười: “Lão thái quân nói không sai. Vị ngoại tôn nữ này của ngài quả thực thanh lệ đáng yêu, khiến người ta không nhịn được mà yêu thích!”

Trong nháy mắt, lão thái quân phải áp chế cảm hoài trong lòng, trên mặt lộ ra sự thoải mái: “Công chúa lại nói đùa rồi. Nàng nay đã là nữ nhi của ngài rồi!”

Đại công chúa cười tươi như hoa: “Có lời này của ngài, ta lại càng yên tâm!”

Âu Dương Noãn mỉm cười nhìn các nàng. Mỗi người ở đây, đối với nàng đều bao hàm thiện ý cùng trân trọng, khiến tim nàng vốn lạnh như băng cũng cảm động thật sâu. Cho nên nàng hướng mọi người thi lễ rồi nghiêm túc nói: “Trong lòng Noãn Nhi, sẽ vĩnh viễn khắc ghi sự trân trọng của chư vị!”

Đại công chúa kéo tay nàng qua rồi cười nói: “Nếu con thực sự coi ta là mẫu thân thì không nên nói những lời này!”

Lúc này Thái tử phi lại tò mò hỏi: “Noãn Nhi cùng mẫu thân rất giống nhau sao?”

Đại công chúa nhìn đối phương, sắc mặt có chút cổ quái, cuối cùng lại cười nói: “Đúng vậy, nhưng khí chất của hai người lại khác hẳn nhau!”

Lão thái quân khe khẽ thở dài: “Nếu luận tài hoa thi thư, có vẻ mẫu thân Noãn Nhi vẫn hơn một chút. Nhưng nếu nói về tâm tư linh động thì Thanh Nhi lại không bằng. Nếu không thì cũng không lạc đến kết cục ngày hôm nay!”

“Lão thái quân, đại cô đã mất lâu như vậy. Ngài cần gì phải cảm hoài như vậy!” Lâm Nguyên Hình có chút lo lắng nhìn Đại công chúa.

Nhưng đại công chúa lại ưu nhiên thở dài: “Nếu lệnh thiên kim còn tại thế, Noãn Nhi cũng không phải vất vả như vậy!”

Sau rồi lại nói tiếp: “Nhưng từ nay về sau, đã có ta che chở cho nàng. Xin lão thái quân yên tâm!”

Lão thái quân cảm thấy được an ủi liền cười nói: “Noãn Nhi tuy rằng thông minh nhưng tâm tư lại quá sâu. Ta lớn tuổi rồi, thật sự không mãi để ý được. Nhưng mà nay đứa nhỏ này có phúc khí, về sau có đại công chúa dạy bảo ta cũng liền yên tâm!”

Thái tử phi nhẹ cười: “Kỳ thật cũng là lão thái quân lo lắng nhiều. Tương lai đại công chúa tìm cho Noãn Nhi một phu quân tốt hưởng phúc là được!”

Hôn sự trước mắt chính là lửa sém lông mày. Trong lòng Âu Dương Noãn có chút bất đắc dĩ. Lâm Nguyên Hinh lại cười nói với nàng: “Noãn Nhi đã trưởng thành. Chuyện này còn muốn nắm chặt mới tốt!”

Âu Dương Noãn không nói lời nào, chỉ mỉm cười nhìn vòng tay của Lâm Nguyên Hinh. Vòng tay kia trong suốt, được chế tác thủ công tinh xảo nhìn vẫn như bản chất vốn có.

Lâm Nguyên Hinh thấy nàng nhìn tay mình, hơi hơi cúi đầu, cũng liền hiểu được. Hai người trao đổi ánh mắt không cần nói cũng hiểu.

Vòng tay bảo thạch quý báu như vậy, là trân phẩm Thánh thượng ban cho Hoàng trưởng tôn. Hiện tại lại nằm trên tay Lâm Nguyên Hinh, có thể thấy được biểu tỳ đã lấy lại được sự sủng ái. Trong lòng Âu Dương Noãn, rốt cục cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tiến bước mọi người xong, Âu Dương Noãn lập tức đi Thọ an đường.

Nàng vừa đi đến trong viện liền thấy Ngọc Mai trong tay bưng một chén canh bạc hà. Trong lòng nàng thoáng động, nhẹ giọng hỏi: “Lão thái thái không thoải mái sao?”

Ngọc Mai gật gật đầu, nói: "Dạ! Vừa rồi Nhị tiểu thư có đến đây. Lão thái thái nói hai câu đã thấy nóng trong người, nên nô tỳ làm chút trà lạnh để Lão thái thái bình tâm tĩnh khí!"

Âu Dương Noãn sừng sốt, rồi nhẹ giọng nói: “Để ta mang vào!”

Âu Dương Noãn vén rèm lên rồi đi vào liền thấy Lý thị xanh mặt ngồi trong phòng. Âu Dương Khả quỳ ở một bên, sắc mặt trắng bệch.

Âu Dương Noãn mang trà đặt trên bàn, nhìn về mặt giận dữ của Lý thị liền nhẹ giọng nói: “Tổ mẫu làm sao vậy? Vì sao lại tức giận?”

“Người hỏi nó đi!” Lý thị chỉ vào Âu Dương Khả, “Đúng là không biết xấu hổ!”

Lý di nương chế trụ mừng thầm trong mắt, sắc mặt lại đầy ưu sầu: “Khó trách Lão thái thái tức giận như vậy. Nhị tiểu thư quả thực không biết bị làm sao. Mấy ngày trước bỗng nhiên đến cầu Lão thái thái. Nói muốn tự cầu hôn sự, Lão thái thái hỏi tiểu thư coi trọng ai. Nào ngờ nàng thế nhưng lại nói là Tô công tử!”

Lý di nương ngừng một chút, tựa hồ như hơi khiếp sợ: “Lão thái thái nghe vậy liền tức giận. Ta cũng là nghe Lão thái thái nói nên mới biết được, Tô công tử nay còn ở trong ngục. Nếu Nhị tiểu thư gả qua, chẳng lẽ không phải, chẳng lẽ không phải...!”

Nói đến đây liền thở dài: “Haizzz, Nhị tiểu thư nghe Lão thái thái không chịu, chẳng những hai ngày nay tuyệt thực, còn mỗi ngày rầu rĩ không vui, người cũng tiều tụy. Hôm nay lại chạy tới nói chuyện

này nữa!”

Lý thị hừ lạnh, trầm giọng nói: “Còn muốn gả cho con cái thương nhân rẻ mạt, nó rõ ràng là muốn cho toàn kinh đô chê cười chúng ta mà!”

Âu Dương Noãn hàm chứa thương tiếc, nhìn Âu Dương Khả nói: “Muội muội hồ đồ rồi sao? Người như vậy mà cũng muốn gả!”

Năm đó, Lâm thị cũng từng nói qua lời này trước mặt tất cả mọi người, một chữ cũng không thiếu. Nhưng sau lưng lại khen nàng không ham quyền quý, chỉ cầu chân tình, chọn đúng người mình thương.

Nay Âu Dương Khả cũng chọn được người trong lòng, chỉ tiếc Lâm thị không ở đây, không thể tận mắt nhìn thấy trò vui.

Âu Dương Khả ngẩng mạnh đầu, hơi thở hỗn loạn: “Mắt nhìn người của tỷ tỷ như vậy làm sao hiểu được Tô công tử không giống người bình thường cỡ nào. Ở trong mắt ta, mọi người quyền quý trong kinh đô này cũng không ai hơn chàng! Các người đều nói nữ nhi gia nên gả cho đệ tử quan lại, nhưng ta lại nhìn không vào mắt!”

“Khả Nhi, người càng ngày càng không hiểu quy củ. Sao có thể hô to gọi nhỏ với tỷ tỷ người?”

Lý thị lạnh lùng nói: “Cho dù như lời người nói thì sao? Hắn không giống người thường thì như thế nào? Hắn xuất thân từ con thương nhân đê tiện, người cho dù gả cho hắn cũng sẽ bị người khác chê cười!”

"Tổ mẫu!" Đôi mắt Âu Dương Khả trừng to, vẻ mặt đều là căm hận: “Cái gì mà nhạo báng chê cười? Chẳng lẽ ta gả cho một đệ tử quan

lại thì không bị chê cười sao? Các người căn bản không phải vì ta, các người là vì mặt mũi của mình. Nói cái gì mà bị người ta chê cười? Chỉ cần ta theo hẩn về Giang Nam, còn có ai chê cười ta chứ?”

Âu Dương Khả là một cô nương chưa xuất giá, nói những lời này đã là vô lễ đến cực điểm.

Trên mặt Âu Dương Noãn mang theo ý cười mờ mờ: “Khả Nhi, muội nói năng bậy bạ cái gì vậy? Nữ nhi nói những lời này mà không thấy xấu hổ sao?”

Âu Dương Khả lớn tiếng nói: "Ta chính là thích hẩn, không thể không gả cho hẩn!"

Lý di nương muốn khuyên bảo, chỉ nghe rầm một tiếng, Lý thị đã gạt chén trà xuống đất. Khuôn mặt đều biến thành màu tím, bà đứng mạnh lên, cơ hồ là vọt tới trước mặt Âu Dương Khả, hung hăng đánh mạnh xuống.

Âu Dương Khả bị đánh cơ hồ lão đảo, quỳ không vững, cuối cùng ngã sấp xuống ghế gỗ lim bên cạnh. Nhất thời máu chảy đầy đầu.

Lý di nương kinh hô: “Lão thái thái!”

“Lôi xuống! Còn không mau lôi xuống!” Lý thị tức giận đến cả người phát run, vẻ mặt phẫn hận.

Trong mắt Lý thị, Âu Dương Khả đã trở thành một cây gai độc. Đối với những gì làm bại hoại gia môn Âu Dương gia, Lý thị đều căm thù đến tận xương tủy.

Hạ Tuyết nhìn Âu Dương Noãn, trên mặt lộ vẻ do dự. Âu Dương

Noãn hơi hơi gợi môi lên, thần nhiên nói: “Không nghe Lão thái thái nói gì sao? Mau dìu Nhị tiểu thư trở về, tìm một đại phu đến xem cho muội ấy!”

Hạ Tuyết lên tiếng đáp vâng rồi liền cùng nha đầu bên cạnh nâng Âu Dương Khả đi ra ngoài. Âu Dương Khả hấp hối, nghiêng đầu, cả người đều dựa vào người khác mới đi được.

Lý di nương một bên nhìn Âu Dương Khả sắc mặt vàng như nến, trong lòng hơi hơi vừa động, trên mặt lộ ra thần sắc nghi hoặc, ngẩng đầu cười nói: “Vương đại phu hôm nay đến bắt mạch bình an, ngay tại cách vách. Mời đại phu bên ngoài cũng mất một thời gian, chi bằng để ông ta đi!”

Lý thị lạnh lùng nói: “Trên đầu nó còn vết thương, như vậy chẳng phải khiến người khác chê cười sao?”

Lý di nương mỉm cười: "Trên đầu chỉ bị thương ngoài da thôi, bảo nha đầu trước hết băng bó lại một chút là tốt rồi. Thật ra ta sợ Nhị tiểu thư luẩn quẩn trong lòng lại nháo ra chuyện không hay. Không ngại mời Vương đại phu chẩn mạch, kê mấy đơn an thần, như vậy Nhị tiểu thư sẽ không còn nháo như vậy nữa!"

Âu Dương Noãn ngưng mắt nhìn Lý Nguyệt Nga, hơi hơi cảm thấy kỳ quái. Theo lý mà nói, Lý di nương hận Lâm thị thấu xương, đối với nữ nhi thân sinh của bà ta tự nhiên sẽ sinh ra chán ghét. Sao hôm nay đột nhiên lại có lòng tốt như vậy?

Lý di nương thấp giọng nói: "Lão thái thái, thần thái của Nhị tiểu thư nếu để người ngoài nhìn thấy được chỉ sợ lại đoán lung tung. Không bằng mời đại phu xem cách mạnh, chỉ nói với hấn đó là di nương trong phủ!"

Lý thị gật gật đầu, liền để cho Trương mama đi theo kiểm soát.

Qua hơn nửa canh giờ, Trương mama đột nhiên mang theo Vương đại phu đến.

Lý thị hơi hơi sừng sốt, ánh mắt tự nhiên có ba phần kinh ngạc.

Lý di nương lại như là nghiệm chứng phỏng đoán trong lòng, cười nói: “Vương đại phu, tình hình di nương nhà chúng ta....”

Vương đại phu nghĩ Âu Dương Trì vừa nạp thêm người mới liền vui vẻ nói: “Vị di nương này, ta còn phải chúc mừng Lão thái thái!”

Lão thái thái nhất thời khó hiểu: “Oh? Lời này là sao?”

Vương đại phu nói: "Là hỉ mạch!"

“Hỉ mạch?” Phệt châu trong tay Lý thị lạch cạch lập tức rơi xuống đất, sợi dây thừng nhưng lại bị đứt, hạt châu vương vãi, một vài viên lăn đến chân Âu Dương Noãn.

Chương 218: Hôn sự lửa sém lông mày (3)

Âu Dương Noãn chỉ nhìn chăm chăm Vương đại phu, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh không dễ phát hiện.

Âu Dương Khả thế nhưng lại mang thai? Chuyện này đúng là nằm ngoài dự kiến của nàng.

Vốn nàng chỉ muốn Âu Dương Khả thất thân với Tào Vinh, sau đó được gả cho Tô Ngọc Lâu. Đến lúc thích hợp sẽ đem chuyện này lộ ra cho người nhà Tô gia biết, để Âu Dương Khả cũng nếm thử mùi vị bị người ta vũ nhục hồng hạnh vượt tường.

Nhưng thật không ngờ....Âu Dương Khả thế nhưng lại mang thai đứa nhỏ của Tào Vinh. Chuyện này thật đúng là vừa khéo.

“Không sai. Chúc mừng Lão thái thái sắp được ôm tôn tử!” Vương đại phu tuy cảm thấy biểu tình của Lý thị có chút kỳ quái nhưng cũng chỉ cho rằng bà đang rất vui, cho nên vẫn mỉm cười trả lời.

Không ngờ Lý thị chậm rãi đứng lên, nhìn chăm chăm Vương đại phu khiến ông ta có chút không biết làm sao. Thật lâu sau Lý thị đột nhiên hừ lạnh một tiếng rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Vương đại phu khó hiểu nhìn, chỉ thấy sau khi Lý thị giận dữ ra khỏi phòng, bọn nha đầu cũng lần lượt đi theo.

Lý di nương bước nhanh theo, Âu Dương Noãn lại áy náy nhìn Vương đại phu cười nói: “Vất vả cho ngài rồi. Phương mama! Người

đưa Vương đại phu ra ngoài đi!”

Vương đại phu bị Phương mama đưa ra ngoài, Âu Dương Noãn yên lặng nhìn chăm chăm bóng dáng đối phương. Vẫn không mở miệng nói chuyện, Hồng Ngọc cẩn thận nói: “Đại tiểu thư, Lão thái thái đây là....”

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng nở nụ cười: "Người nói xem!"

Chạng vạng, Âu Dương Trì từ bên ngoài theo mang lễ vật của Lâm Văn Uyên trở về. Từ khi Lâm thị bị thất sủng, Lâm Văn Uyên không ba thì năm ngày lại mang tới vài thứ. Âu Dương Noãn biết, hẳn đây là đang nhắc nhở Âu Dương Trì, có hẳn ở đây, sẽ không dễ dàng động đến Lâm thị.

Âu Dương Trì mang đến cho Lý thị xem. Âu Dương Noãn ngồi một bên. Trên bàn là một chuỗi ngọc phật, một cái bình hoa cổ, còn có một số thứ gì đó....

“Hoa tai phi thúy là Lâm Văn Uyên tặng riêng cho Khả Nhi, nói là Tần vương ban cho hẳn....”

Trong lòng Âu Dương Trì kỳ thật không được thoải mái, bởi vì hẳn biết Lâm Văn Uyên đây là đang mượn tay Tần vương cảnh cáo mình. Nhưng hẳn lại không thể không giả bộ như đang cao hứng, nhìn mọi người xung quanh rồi nói: “Sao lại không thấy Khả Nhi đâu? Đợi lát nữa rồi gọi nó đến cùng dùng cơm!”

Sắc mặt Lý thị trầm xuống: “Không cần, mấy ngày nay thân thể nó không được tốt!”

Âu Dương Trì sững sốt: "Đứa nhỏ này từ nhỏ thân mình rất tốt, sao gần đây lại yếu ớt như vậy?"

Hắn nghĩ nghĩ sau đó nói với Lý di nương: “Ta cũng đã mấy ngày nay không gặp Khả Nhi, đi gọi nó đến đây!”

Lý di nương đứng không nhúc nhích, vẻ mặt thoáng cái có chút khẩn trương. Lý di nương nhìn thoáng qua thần sắc Lý thị, không dám đáp lời.

Âu Dương Noãn cầm lấy ly trà, chỉ lẳng lặng uống.

Âu Dương Trì nhăn mày lại, nói: “Nàng có nghe thấy không?”

“Dạ!” Lý di nương hoa dung thất sắc, tuy rằng mặt có chút ngượng nghịu nhưng vẫn miễn cưỡng đáp ứng.

Âu Dương Trì nhìn thoáng qua lễ vật trên bàn, nghĩ đến sự uy hiếp của Lâm Văn Uyên, khẩu khí hắn có chút dịu xuống: “Quên đi, nó có bệnh, đừng ép buộc. Ta đi xem!”

Trong mắt Lý di nương lộ ra một chút vui mừng nhưng trên mặt lại có chút kinh hoàng: “Không cần, không cần! Nhị tiểu thư vẫn rất tốt!”

Trong lòng Âu Dương Trì càng thêm nghi ngờ: “Vừa rồi nói có bệnh, như thế nào bây giờ lại rất tốt?”

Trong lòng Lý di nương cười lạnh, trên mặt lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Lý thị không thể che dấu lửa giận trong lòng, thanh âm mang theo tia lãnh liệt: “Trì nhi, ta có lời muốn nói với ngươi. Đi theo ta!”

Hồi lâu sau, Âu Dương Trì từ phòng khách nhỏ đi ra. Vẻ mặt đã đầy mây mù, trực tiếp hướng đến Lê Hương viện.

Lý di nương nhìn sắc mặt hắc không đúng, lặng lẽ nói với Âu Dương Noãn: “Đại tiểu thư, có muốn đi qua nhìn một chút không?”

Thần sắc Âu Dương Noãn vẫn như bình thường, khoe môi nhẹ nhàng cong lên: “Mời di nương dời bước, ta tự nhiên cũng sẽ tương bồi!”

Âu Dương Trì chậm rãi bước đi, đến cửa Lê Hương viện, hắc nhìn thoáng qua, chỉ thấy nha đầu mama trong viện đều cúi đầu. Trong viện một mảnh tĩnh mịch: “Cút, tất cả đều cút ra ngoài!”

Mama nha đầu hai mặt nhìn nhau, lập tức bước nhanh ra khỏi Lê Hương viện.

Âu Dương Trì nhìn cửa phòng đang đóng chặt, nhất thời tức giận, hai ba bước đi lên đá mạnh một cước văng cửa phòng.

Lúc này Âu Dương Khả đang nằm trên giường, Âu Dương Trì giận không thể át nhìn chăm chăm. Sau đó nắm lấy cổ áo Âu Dương Khả túm mạnh kéo xuống giường, dùng sức ném nàng ta xuống đất.

Âu Dương Khả đột nhiên té trên mặt đất, nhìn thấy bộ dạng hung hăng của Âu Dương Trì thì nhất thời hoảng sợ: “Cha....”

Âu Dương Trì cả giận nói: "Đừng gọi ta là cha! Cái thứ không biết liêm sỉ, làm mất hết thể diện của ta!"

Âu Dương Khả khóc kêu: "Phụ thân, ta biết sai rồi. Ta thật sự biết sai rồi! Cầu người tha cho ta, tha cho ta!"

Ánh mắt Âu Dương Trì hung ác: "Nói! Tạt chủng này là của ai?"

Âu Dương Khả co rụt lại, Âu Dương Trì đã giơ bàn tay lên: “Nói hay

không?”

Âu Dương Khả phát run: “Ta...ta...”

Lý Nguyệt Nga đứng ở ngoài cửa, miễn cưỡng vui sướng khi người khác gặp họa nhưng trên mặt lại ưu sầu: “Lão gia, có gì thì từ từ nói! Ngài không nên động thủ a!”

“Từ từ nói? Nó làm ra loại chuyện xấu hổ này thì còn gì để nói!” Âu Dương Trì lộ gân xanh, hai mắt đỏ lên.

Môi mỏng Âu Dương Noãn mang theo mỉm cười xa cách, mày liễu cũng hơi giơ lên: “Muội muội, khó trách muội lại vì Tô công tử mà cầu tình. Haizzz, sao muội lại ngốc như vậy?”

Âu Dương Khả như được một câu này nhắc nhở, cả người chấn động, sắc mặt cũng trắng hơn ba phần. Trong đầu vô số ý niệm hiện lên, cơ hồ trong nháy mắt đã hạ quyết tâm.

Âu Dương Khả bổ nhào xuống chân Âu Dương Trì, dùng sức cầu xin: “Phải, đứa nhỏ này là của chàng. Phụ thân, phụ thân! Cầu người hãy nể tình ta, nể tình ngoại tôn của người mà cứu hần. Xin người hãy cứu hần, thành toàn cho chúng ta!”

Âu Dương Trì cười lạnh, nói: "Thành toàn cho các người? Nghĩ đến là hay. Ta sẽ khiến hần chết trong lao ngục, đứa nhỏ này người cũng đừng mong giữ lại!”

Nói xong liền nâng chân lên, muốn đá văng Âu Dương Khả nhưng đột nhiên một âm thanh lạnh lùng vang lên: “Phụ thân! Người hãy nghĩ đến Nhị cửu cửu, nếu hần biết, còn không biết sẽ tức giận đến thế nào?”

Âu Dương Trì sửng sốt, quay đầu nhìn khuôn mặt bình tĩnh của trưởng nữ, lại cúi đầu nhìn Âu Dương Khả nước mắt nước mũi tùm lum. Phần nộ bụng chân xuống rồi mạnh tay đẩy tay Âu Dương Khả đang ôm lấy chân hắn, lạnh lùng nói: “Nhốt lại!”

Âu Dương Khả nhìn Âu Dương Trì quay người bước đi, nhất thời hoảng thần. Ở phía sau đưng phải cạnh bàn, kêu lên một tiếng.

Lý di nương nhẹ nhàng phát phát tay liền có mama tiến lên khóa cửa, ngăn cách tiếng kêu thê lương của Âu Dương Khả phía sau.

Thọ an đường.

Lý thị vẻ mặt âm trầm ngồi trên ghế, Âu Dương Trì đi qua đi lại, đột nhiên quay đầu nói: “Lão thái thái, phải làm sao bây giờ?”

Lý thị thở dài nói: "Nha đầu mất nết này, đúng là oan nghiệt mà. Ta ban đầu nghĩ cứ để nó chết nhưng nó hiện đang mang thai, chết đi chính là một xác hai mạng. Vạn nhất Lâm Văn Uyên lấy chuyện này đến hỏi tội, chúng ta sẽ không nói được lời công đạo. Còn cứ mặc nó sinh đứa trẻ ra, một cô nương chưa xuất giá đã có con, chúng ta còn mặt mũi nào nữa, như vậy tuyệt đối không thể. Nếu trừ bỏ đứa nhỏ khi đang ở trong bụng, làm không tốt sẽ chết người. Cho nên chỉ còn cách tìm một mối hôn sự rồi mau chóng gả nó đi!"

Lời này nghe ra ý Lý thị là muốn gả Âu Dương Khả cho người khác. Âu Dương Noãn nghe vậy thì mỉm cười nói: “Tổ mẫu, cháu gái mạn phép xin được nói mấy câu, xin người trăm ngàn lần đừng trách tội. Nếu chúng ta mang Khả Nhi đang có thai gả ra ngoài, chỉ sợ cũng không phải là biện pháp hay. Tổ mẫu cùng phụ thân cứ nghĩ xem, Khả Nhi vừa vào cửa liền sinh đứa nhỏ, ngày tháng đều không đúng, vậy phu gia sao có thể không trách tội? Không nói Khả Nhi cả đời này bị hủy, nhà chúng ta cũng sẽ bị cười nhạo!”

“Vậy bây giờ phải làm sao?”

Âu Dương Noãn trầm ngâm suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Cũng may Khả Nhi bây giờ nhìn không giống đang mang thai, không bằng diễn giả làm thực, để Khả Nhi thành hôn với Tô công tử. Như vậy vừa thành toàn cho bọn họ vừa có thể bảo vệ được thanh danh. Đứa nhỏ này là của Tô gia, nói vậy chắc bọn họ cũng không để ý, phương án này là tốt nhất!”

“Noãn Nhi, ta sao chưa từng nghĩ đến? Nhưng hiện tại hấn còn ở trong ngục....” Lý thị vì sợ thanh danh Âu Dương gia bị hủy nên cũng đã vắt óc suy nghĩ cách áp chế chuyện này.

Âu Dương Noãn cắt ngang lời đối phương: “Tổ mẫu, người trước hết đừng gấp. Theo cháu gái thấy thì việc này cũng không khó. Nghe nói Tô công tử kia cũng là vô tội bị liên lụy trong án mạng này, cũng không phải chân chính hại người. Nếu phụ thân gật đầu, hướng vị kinh triệu doãn đại nhân kia cầu tình, nhanh chóng thả Tô công tử ra rồi để bọn họ thành hôn, việc này liền được giải quyết!”

Nói đến đây nàng khe khẽ thở dài rồi nói: “Ta biết, dòng dõi Tô gia thấp nhưng muội muội cũng có tật, hơn nữa cửa hôn sự này chung quy cũng là ý của muội ấy. Như vậy, bên phía Nhị cửu cửu cho dù có nháo loạn một chút nhưng chuyện này dù sao cũng là gạo đã nấu thành cơm!”

Âu Dương Trì cho dù phẫn nộ, tức giận cũng không thể không gật đầu. Hấn trầm tư một lát rồi nói: “Lão thái thái, Noãn Nhi nói đúng. Chỉ có như vậy mới có thể bình ổn chuyện này, cũng có thể bảo vệ thanh danh nhà chúng ta. Việc này không nên chậm trễ, ta sẽ đi tìm kinh triệu doãn đại nhân, xin hấn hỗ trợ thả Tô Ngọc Lâu ra. Tháng sau liền để bọn chúng thành thân. Sau đó để hấn mang Âu Dương

Khả về Giang Nam, vĩnh viễn cũng đừng trở lại. Ta xem như không có nữ nhi này!”

Âu Dương Noãn lạnh mắt nhìn phụ thân thiết diện vô tư này, trong lòng cười lạnh không ngừng.

Năm đó nàng cũng từng kiên quyết phải gả cho Tô Ngọc Lâu, Âu Dương Trì ngại Lão thái quân không dám làm gì nàng, chính là hung tợn nói ra một câu này.

Hiện tại phảng phất như sự kiện năm đó lại tái diễn, chỉ là thiếu đi một người trước mặt từ mẫu, sau lưng là rắn độc Lâm thị.

Từ phòng đi ra, Lý Nguyệt Nga nghi hoặc nhìn Âu Dương Noãn: “Đại tiểu thư, sao không mượn cơ hội này đuổi Nhị tiểu thư ra khỏi phủ?”

Âu Dương Noãn nhìn đối phương, trên mặt nở một nụ cười mềm nhẹ: “Di nương sao lại nói vậy? Khả Nhi là muội muội tốt của ta, ta tất nhiên phải quan tâm muội ấy nhiều hơn!”

Lý di nương không chút để ý cười, chợt có quang điểm nhu hòa nhẹ nhàng lướt qua mặt: “Gả đến Giang Nam xa xôi, cũng vừa là tâm ý của Nhị tiểu thư. Cũng rất thuận tiện!”

Âu Dương Noãn thản nhiên cười, dây kết trên trâm cài ngực đưa va chạm vào nhau nghe sột soạt, lại có ánh sáng lấp lánh: “Di nương cảm thấy như thế sao?”

Bên môi nàng lập tức hiện lên ý cười có chút xa vời như mây khói xuân hàn, không thềm nhắc lại, nhẹ nhàng rời đi.

Lý Nguyệt Nga nhìn theo bóng lưng nàng, mãi đến khi làn váy biến mất nơi gấp khúc, vẻ nghi hoặc trên mặt thật lâu vẫn chưa tán....

.....

Ngày hôm sau, bên ngoài lại truyền đến tin tức làm người ta kinh ngạc. Tần vương Thế tử quý ở ngoài ngự thư phòng, cầu hoàng đế tứ hôn....

Chương 219: Thiên tượng khác thường, hôn sự nan an

Ánh nắng sau giờ Ngọ đã bớt chút nóng bức, xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng ánh vào ngực thư phòng.

Đại công chúa nổi giận đùng đùng lập tức đi vào, cho lui hết cung nhân, lớn tiếng nói: “Bệ hạ, nữ nhi của ta không thể gả cho Thiên Diệp!”

“Oh!” Hoàng đế buông tấu chương trong tay xuống: “Tin tức truyền nhanh vậy sao?”

Đại công chúa hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm Hoàng đế: “Phụ hoàng, xin ngài hãy cự tuyệt thỉnh hôn của Thiên Diệp!”

Lời này vừa nói ra, trong ngực thư phòng thật lâu sau vẫn yên lặng không tiếng động.

Hoàng đế nhẹ nhàng thưởng thức cái chặn giấy ngọc bích trong tay, không nói gì, sắc mặt trầm tĩnh như nước, nhìn không ra cảm xúc dao động nào. Chỉ có đôi tinh quang lóng lánh, sau một lúc lâu hẳn mới nhẹ nhàng cười, nhìn công chúa nói: “Như Nguyệt, nhiều năm rồi con chưa từng kích động như vậy!”

“Phụ hoàng!” Ánh mắt đại công chúa lạnh như băng, “Cầu người đáp ứng thỉnh cầu của ta!”

Ánh mắt Hoàng đế lợi hại như bảo khắc mang theo mũi nhọn thật sâu đảo qua gương mặt của đại công chúa: “Như Nguyệt, người thật

là hồ đồ. Mau trở về suy nghĩ lại rồi hãy đến nói chuyện với trẫm!”

Đại công chúa vẫn không nhúc nhích, thanh âm lãnh liệt: “Phụ hoàng, trừ phi người đáp ứng từ chối cửa hôn sự này. Nếu không hôm nay ta tuyệt không từ bỏ!”

Thân mình Hoàng đế hơi hơi run lên, mũi hơi phập phồng, hô hấp dần nặng nề.

Thái giám Đại Đức, người duy nhất được ở lại liền cuống quýt mang trà lên: “Bệ hạ xin bớt giận!”

Hoàng đế liếc mắt nhìn hẩn một cái rồi miễn cưỡng uống một ngụm trà. Tinh quang trong mắt đảo quanh, cực lực áp chế tức giận trong lòng: “Đừng nói là Vĩnh An quận chúa, cho dù đó là công chúa của trẫm thì cũng do ta quyết định hôn sự. Khi nào thì đến phiên người xen vào?”

Ánh mắt cương nghị của đại công chúa nhìn Hoàng đế, ánh sáng châu ngọc phản chiếu trên khuôn mặt càng làm tăng thêm lãnh khí: “Phụ hoàng, nhiều năm trước người cũng đã từng nói qua những lời này!”

Rất nhiều năm qua đại công chúa chưa từng nhắc đến chuyện năm đó. Hoàng đế sững sốt, lập tức có chút hờ hững: “Người không vừa lòng cửa hôn sự này, chung quy cũng là có lý do. Trẫm cũng sẽ không vì một câu nói của người liền bác bỏ ý tốt của đứa nhỏ Diệp nhi này!”

Đại công chúa chỉ cảm thấy phần nộ chất chứa trong ngực, liều lĩnh mãnh liệt đang không ngừng bành trướng, giống như vạn mã chồm đến không ngớt. Kiệt lực đem toàn bộ khí lực nhịn xuống, chậm rãi nói từng chữ một: “Không sai, Thiên Diệp xác thực thông minh có

khả năng. Nhưng nay xem ra, hấn thực tại thông minh qua đầu. Quyền thế của Tần vương đã một tay che trời, vậy mà lòng tham của hấn vẫn không đủ. Còn cố ý giật giây nhĩ tử đến cầu ban hôn. Nếu hấn thực sự có tâm, vì sao phải đợi đến khi ta thu Noãn Nhi làm nghĩa nữ mới đến cầu. Không biết chừng sau lưng còn có mục đích....”

Đại công chúa không nói hết, chỉ nén giận nhìn Hoàng đế.

Sắc mặt Hoàng đế đại biến, lạnh lùng nói: “Câm miệng! Không được nói bậy!”

Đại công chúa chậm rãi đoan chính y phục, rồi quỳ xuống nói: “Phụ hoàng, xin người hãy cân nhắc. Dã tâm của Tần vương thực sự rất lớn! Thiên Diệp mưu tính thâm sâu. Nếu hấn thực sự cưới nữ nhi của ta, ta tất sẽ bị bọn họ quản chế khắp nơi. Chẳng phải Tần vương sẽ bước lên ngôi vị Hoàng đế hay sao?”

Hoàng đế nghe vậy thì sửng sốt, tay phải xiết chặt chén trà trong tay khiến nước trà sóng sánh ra ngoài.

Mắt nhìn thấy nước vương vào y phục mới chậm rãi đem chén trà đặt lại trên bàn. Nước trà xanh biếc thấm vào quần áo dưới ánh trắng nhất thời có vài phần thừa thớt.

Đại công chúa không thềm nhìn tới, chỉ yên lặng không nói.

Hoàng đế giận quá hóa cười, nhìn đại công chúa nói: “Được lắm! Được lắm! Người thật sự là lời gì cũng dám nói!”

Đại công chúa quỳ gối trên nền gạch cứng, đầu gối ầm ầm đau. Bà lẳng lặng ngẩng đầu nói: “Phụ hoàng, ta không đồng ý cửa hôn sự này không phải bởi vì ta không thích Tần vương Thế tử. Ta phản đối,

là vì không thể cổ vũ dã tâm của người khác, rối loạn hoàng tộc Đại Lịch!”

Hoàng đế lạnh lùng nhìn đại công chúa, nói: "Ta cho đứa nhỏ kia vinh quang, nó cũng nên làm gì đó để hồi báo ta. Người nói Tần vương mưu đồ làm phản, trẫm liền đem Vĩnh An quận chúa ban cho Thiên Diệp. Trẫm muốn nhìn xem, bọn họ sẽ làm phản như thế nào?"

Đây là muốn Âu Dương Noãn trở thành quân cờ mà Hoàng đế đặt ở Tần vương phủ. Cũng là muốn phủ công chúa cùng Tần vương phủ kiềm chế lẫn nhau.

Cũng giống như Thái Hậu muốn đem Dung quận chúa gả cho Tiểu Trọng Hoa. Hoàng đế cũng nghĩ muốn có một người có thể tùy lúc nắm giữ hướng đi của Tần vương phủ trong tay.

Tiểu Thiên Diệp thật sự là tâm tư rất sâu, hẳn đã nhìn trúng thời cơ này. Lại càng nhìn trúng tâm tư Hoàng đế.

Trong lòng đại công chúa một mảnh lạnh lẽo, trên mặt dần trở nên bi thương: “Ta nửa đời sống trong đau khổ. Thật vất vả mới nhận được một nghĩa nữ nhu thuận ân cần, chỉ hy vọng nàng có thể thường xuyên ở bên cạnh ta. Rồi sau đó tìm cho nàng một vị hôn phu, cả đời sống trong bình an, yên lành vui hưởng phúc quận chúa. Ta không thể đứng nhìn nàng làm một quân cờ trong âm mưu của người khác. Vạn mong phụ hoàng thành toàn cho nữ nhi!”

Hoàng đế nhíu mày, nói: “Trên đời này chuyện không như ý không mười thì cũng tám chín chuyện. Sống trong hoàng gia, chuyện đó lại càng nhiều. Tuy rằng còn chưa chính thức hạ chỉ nhưng trẫm đã đáp ứng hôn sự này rồi. Người bây giờ muốn trẫm đổi ý sao?”

Cổ họng đại công chúa nghẹn ngào, trong thanh âm đã có một tia

kiên cường cùng lo lắng, lớn tiếng nói: “Phụ hoàng, chỉ cần một ngày chưa hạ chỉ, cửa hôn sự này cũng không được tính!”

Hoàng đế nghe vậy bộ dáng vẫn như thường, chính là ánh mắt lạnh lùng không giống người bình thường, lạnh như băng. Bỗng dưng hắc khoan khoái cười, nhìn đại công chúa nói: “Như Nguyệt, mặc kệ người nói cái gì trăm cũng sẽ không thay đổi tâm ý!”

Đại công chúa càng thêm giận, nhưng cũng không biết phải nói gì nữa. Đành đứng lên, phẩy tay áo bỏ đi.

Ra ngự thư phòng, đại công chúa lập tức nói khẽ với Đào cô cô đang đứng chờ bên ngoài: “Phái người truyền tin đến Yến vương phủ. Mau!”

.....

Cung Thái Cực.

Lúc Hoàng đế đến, Thái Hậu ngồi trên chính vị, Hoàng hậu, Từ quý phi ngồi bồi bên cạnh. Ngọc phi cùng tân tấn vài vị mỹ nhân cũng tùy thị ở bên. Mọi người đều châu vây thùy vòng, trang điểm xinh đẹp.

Thái Hậu thân thiết cười nói với Hoàng Hậu: “Nghe nói Thiên Diệp hướng Bệ hạ thỉnh tứ hôn. Việc này là thật sao?”

Hoàng Hậu liếc nhìn Từ quý phi, chột nhẹ nhàng cười rồi chậm rãi đáp: “Hồi mẫu hậu, đúng là có chuyện này!”

Sóng mắt Thái Hậu chột lóe, ý cười trên mặt không thay đổi: “Đứa nhỏ này càng lớn càng bướng bỉnh, cái gì cũng đều dám nói!”

Đem hết thảy nghe vào trong tai, Hoàng đế cười xốc thù liêm ngọc

lưu ly lên rồi bước vào trong: “Mẫu hậu, Thiên Diệp đã lớn như vậy rồi, ngài còn chỉ xem hắn như tiểu hài tử a! Lần này trẫm thấy hắn là thật sự nếu không phải Vĩnh An quận chúa thì không cưới!”

Dứt lời làm như không chút để ý nhìn Hoàng Hậu. Hoàng Hậu chỉ cười nhẹ, từ chối cho ý kiến.

Tần vương phủ muốn mượn Âu Dương Noãn quản thúc đại công chúa, Tiểu Thiên Diệp có thật tâm hay không ai sẽ để ý chứ?

Từ quý phi lấy khăn che lại ý cười bên môi, lúc ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Hậu, mắt đẹp liền mang theo một chút trào phúng. Bà ta hơi hơi dương môi, ý cười chậm rãi lan ra.

Thái Hậu chậm rãi nói: “Tiểu tử gia hồ nháo, sao có thể coi là thật? Lúc tiên đế gia còn tại, năm đó Hưng Bình quận chúa náo loạn muốn gả cho con trai một quận vương. Tiên đế gia nhất định không chịu, cuối cùng chỉ một mối hôn sự khác. Nàng đầu tiên là huyền náo đến trời long đất lở, sau được gả cho người như ý cuộc sống lại không tốt. Cho nên hôn nhân đại sự phải để các trưởng bối làm chủ, chỗ nào đến lượt một tiểu hài tử như hắn mở miệng làm loạn!”

Lời nói đơn giản nhưng trong đó cơ hồ toát ra khí thế bức người. Từ quý phi nhìn Thái Hậu liền biết bà không đồng ý cử hôn sự này. Thái Hậu vẫn muốn từ Võ quốc công phủ chọn một nữ tử gả vào Tần vương phủ.

Lúc đầu người Thái Hậu chọn là Trần Lan Hinh, cố tình Trần Lan Hinh lại phải gả gấp. mấy ngày trước Thái Hậu lại triệu đích nữ Nhị phòng Võ quốc công phủ Trần Lan Mẫn tiến cung, có thể thấy được người này là lựa chọn tiếp theo.

Đối với Thái Hậu mà nói, chỉ có đem Tần vương phủ nắm chặt trong

lòng bàn tay mới có thể vừa lòng.

Từ quý phi nhàn nhạt cười, ánh dương ngoài cửa sổ chiếu vào. Trâm ngọc thạch trên đầu dường như càng thêm phát sáng rạng rỡ.

Thái Hậu ngồi thẳng dậy, cũng không vội vàng, thần sắc nghiêm nghị. Chính là nếp nhăn nơi khóe mắt cùng vẻ mặt túc mục làm người ta vô thức thấy sợ hãi. Ngữ khí không nóng không lạnh: “Nghe nói vị Vĩnh An quận chúa kia thông minh mỹ mạo. Thiên Diệp để ý cũng là chuyện bình thường!”

Nói tới đây ánh mắt liền chuyển: “Người khác thì cũng liền thôi nhưng Tần vương phủ dù sao cũng không phải nơi bình thường. Lại càng không phải loại người nào cũng có thể làm Thế tử phi. Từ khi Vĩnh An quận chúa nhận được ân phong, ai gia còn chưa có cơ hội gặp qua. Cũng không biết phẩm hạnh đạo đức thế nào? Sao có thể tùy tiện chỉ hôn cho Thiên Diệp?”

Thái Hậu nhận lấy chén trà cung nữ dâng lên, tay áo xanh nhạt nhẹ nhàng buông xuống.

Hoàng đế cười nói: “Mẫu hậu lo lắng nhiều rồi. Vĩnh An chẳng những đức hạnh, lại mỹ mạo ôn nhu, lan tâm ngọc chất. Lúc trước nàng còn tự tay viết một bức trăm thọ đồ, ngài lúc đó chẳng phải còn khen nàng hiếu tâm sao?”

Khóe miệng Từ quý phi nhẹ nhếch lên, bộ dáng như tĩnh tâm lắng nghe, trên thực tế trước ngực đã phủ một tầng mờ hôi.

Thái Hậu nhẹ nhàng buông chén trà trong tay xuống, lại nhẹ nhàng nói với Hoàng Hậu bên cạnh: “Ai gia dù sao nhiều năm cũng không hỏi chuyện. Theo Hoàng Hậu thấy cửa hôn sự này như thế nào?”

Hoàng hậu không chút hoang mang nói: "Bệ hạ nói đúng! Vĩnh An quận chúa tú ngoại tuệ trung, nhân thực dịu dàng, cùng với Tần vương Thế tử có thể nói là trai tài gái sắc. Chính là nàng vừa mới được phong hào, chỉ sợ đại công chúa còn luyện tiếc nữ nhi nhanh như vậy đã phải xuất giá!"

Ôn cần cấp bậc lễ nghĩa như vậy, lại ôn nhu trả lời khiến Thái Hậu thoải mái nói không nên lời, mỉm cười đầy mặt.

Trận giao phong bất động thanh sắc này, Ngọc phi yên lặng không nói gì. Nàng nâng ánh mắt lên, nhìn thoáng qua. Từ quý phi tươi cười, như có như không ẩn hiện trên khuôn mặt đăm đăm. Không biết vì sao, Ngọc phi đột nhiên cảm thấy rùng mình.

Thật lâu sau, Hoàng đế mới thản nhiên nói: "Hôn sự có thể định trước, về sau xuất giá là được!"

Khuôn mặt Thái Hậu dị thường sáng ngời, trong miệng ngân nga cảm thán: "Hoàng đế, người có từng hỏi qua ý của đại công chúa chưa? Nàng dù sao cũng là mẫu thân của Vĩnh An. Việc này cũng muốn nàng đồng ý mới tốt!"

"Mẫu hậu lo lắng thực chu toàn. Chính là sinh ra ở hoàng gia, sao có thể tùy tâm sở dục? Đừng nói đến quận chúa, nữ tử dân gian có mấy người có thể lựa chọn phu quân cho mình? Hướng chi với thân phận địa vị, tướng mạo phong độ của Thiên Diệp nàng sao tìm được điểm nào không vừa ý? Như Nguyệt là người thức đại thể, lại thật tâm yêu thương Vĩnh An, nên chuyện này nàng cũng sẽ không phản đối!"

Hoàng đế tươi cười đến vân đạm phong khinh, nhưng giọng điệu lại không thể nghi ngờ, không thể phản bác.

Thái Hậu biết rõ hẩn tránh nặng thì nhẹ, sắc mặt càng thêm trầm

xuống.

Chương 220: Thiên tượng khác thường, hôn sự nan an (2)

Đúng lúc này trong đại điện đột nhiên vang lên: “Hoàng tổ mẫu, cửa hôn sự này Nguyệt Nhi tất nhiên là tán thành!”

Mọi người đều nâng mắt nhìn, đã thấy đại công chúa cười khanh khách đi vào.

Trong mắt Hoàng đế xẹt qua một tia ngoài ý muốn, hơi có chút thần sắc kinh ngạc.

Thái Hậu trầm ngâm, tinh quang trong mắt lưu chuyển giống như có thể nhìn thấu đại công chúa: “Sao? Người đồng ý cửa hôn sự này?”

Đại công chúa nhìn Hoàng đế, hơi hơi mỉm cười: “Thái Hậu minh giám. Vĩnh An dù sao cũng là nữ nhi của ta!”

Nói đến đây liền ngưng lại một chút, đón nhận ánh mắt Thái Hậu: “Nói đến công dung ngôn hạnh, Vĩnh An không thua kém bất luận kẻ nào. Thái Hậu không cần sầu lo, nếu ngài thực sự lo lắng có thể triệu nàng tiến cung nhìn tận mắt!”

Sắc mặt Thái Hậu khẽ biến, ánh mắt lợi hại đảo qua vẻ mặt của Đại công chúa, thần sắc đã có vài phần không vừa lòng: “Buổi trưa người còn nói như thế nào? Hiện tại sao lại thay đổi?”

Đại công chúa cười nói: "Ban đầu ta phản đối cửa hôn sự này, đúng

là luyện tiếc nữ nhi sớm phải gả ra ngoài. Nhưng nghe Phụ hoàng nói xong, ta lại suy nghĩ lại. Phụ hoàng là vua một nước, phải lo lắng cho triều đình đến mất ăn mất ngủ. Ta là trưởng nữ của phụ hoàng, có thể phụng dưỡng bên cạnh đã là chuyện không dễ dàng. Nay chính là hy vọng Hoàng thượng có thể hài lòng toại nguyện, thiên nhan thường triển, sao có thể bác bỏ tâm nguyện của người?”

Đại công chúa cân nhắc một hồi rồi nói: “Chỉ cần Phụ hoàng xem trọng cửa hôn sự này, ta còn cái gì lo lắng đâu?”

Mày Hoàng đế hơi hơi giãn ra: “Như vậy là tốt nhất. Lập tức liền sai người soạn chỉ!”

Đại công chúa cúi đầu kính cẩn nói: "Vâng!"

Trên mặt Hoàng đế rớt cuộc cũng vừa lòng tươi cười.

Đúng lúc này, bên ngoài cung hồi bẩm nói Huệ An sư thái Trữ quốc am yết kiến.

Hoàng đế sừng sốt, theo bản năng nhìn về phía Thái Hậu, nhưng trong mắt đối phương cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Đại công chúa cười nói: “Là ta mời sư thái đến, vì muốn xem bát tự cho hai đứa nhỏ. Xem xem nhân duyên có mỹ mãn hay không!”

Hoàng đế như có như không liếc mắt nhìn đại công chúa, tựa tiểu phi tiểu nói: “Trẫm tự mình tứ hôn, tất nhiên là cảm tú lương duyên. Người sao lại cũng học theo tục lệ này?”

Đại công chúa cúi mắt cười nói: “Vĩnh An nay là nữ nhi của ta. Ta cũng là lo lắng cho nàng một chút thôi!”

Trên mặt Thái Hậu hơi lộ ra tươi cười nói: “Nếu đã như vậy, cứ nghe thiên ý một chút xem thế nào. Tuyên sư thái vào đi!”

Huệ An sư thái từ từ đi vào, sắc mặt hiền hòa. Bà hành lễ với mọi người, ánh mắt hơi ngưng trên trên người đại công chúa một lát. Lập tức lại dường như không có chuyện gì mở miệng thỉnh an.

Đại công chúa cười nói: “Cũng không có chuyện gì khác. Chỉ là muốn mời sư thái ngài vì Vĩnh An cùng Tần vương Thế tử xem số mệnh một chút thôi!”

Huệ An sư thái cung kính nói: “Vâng!”

Hoàng đế mỉm cười nhìn một màn này, hắn đột nhiên hiểu được Đại công chúa vì sao lại đến đây. Chỉ tiếc thủ thuật này, ở đây căn bản không có tác dụng.

Kết quả, đương nhiên là không tốt, hơn nữa là rất không tốt. Huệ An sư thái đầy tiếc hận: “Mệnh số của hai vị này thực không xứng đôi. Nếu cứ nhất quyết phối hôn, chỉ sợ trong cung sẽ có tai họa phát sinh!”

“Thiên ý không thể trái. Nếu là đại hung, xin Bệ hạ hãy vì hai đứa nhỏ mà suy nghĩ. Hãy bỏ ý niệm này đi!” Ánh mắt Đại công chúa sắc quắc, trầm giọng nói.

Từ quý phi nhìn không ra cảm xúc, vẫn hơi hơi mỉm cười như trước, ôn nhu nói: “Sư thái, không phải ngài là thuyết khách của Đại công chúa đấy chứ?”

Hoàng đế cười xùy một tiếng, nói: “Quả thực là lời nói vô căn cứ!”

Đại công chúa biến sắc: “Phụ hoàng!”

Hoàng đế lạnh lùng nói: “Đường đường là công chúa hoàng gia thế nhưng lại nghĩ ra loại biện pháp vụng về này. Như Nguyệt, người thật sự là làm trầm thất vọng!”

Từ quý phi hơi lộ thái độ khinh miệt: “Công chúa! Lời của Bệ hạ là kim ngọc ngôn. Người vẫn không nên bướng bỉnh như vậy!”

Hoàng hậu khẽ lắc đầu, đại minh châu trên trâm phượng chín đuôi phát sáng. Trong miệng thản nhiên nói: “Bệ hạ, là trời không theo nhân nguyện mà thôi. Ngài cần gì phải tức giận!”

Thái Hậu có chút suy nghĩ, nói: “Làm sao là trời không chịu theo nhân nguyện? Chỉ sợ là Hoàng đế muốn nghịch lại ý trời a!”

Lời vừa nói ra, trong đại điện lập tức yên tĩnh. Mọi người ai cũng mang suy nghĩ riêng, Hoàng đế cũng mặt trầm như nước.

Trong ngự thư phòng, Đại Đức đã soạn tốt Thánh chỉ: “Bệ hạ, ý chỉ tứ hôn bây giờ ban xuống sao?”

Ngọc phi ôn nhu hầu hạ một bên, Hoàng đế đang muốn gật đầu. Đúng lúc này trên trời đột nhiên vang lên tiếng sấm. Ngay lập tức thanh âm ‘răng rắc’ vang lên, kinh thiên động địa.

Ngay cả toàn bộ hoàng cung cũng bị chấn động rung rung. Ngay sau đó là một tiếng nổ vang mãnh liệt phô thiên cái địa, tiếng động kia cơ hồ không phải là tiếng sấm, mà là thanh âm như bầu trời bị xé rách.

Một trận gió mãnh liệt, như cuồng phong phần nộ, báo hiệu một trận mưa lớn sắp rơi xuống.

Lúc này nhìn ngoài điện, ngói lưu ly đều như bị gió thổi lạch cạch

như tiếng rên rỉ. Sắc trời chuyển đen như đáy nồi.

Hoàng đế nhất thời ngây ngẩn cả người, mà Đại Đức đã sợ tới mức ngây người như phỗng từ lâu.

Ngọc phi cả kinh, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch, hai tay run run, cái khay nhất thời rơi xuống. Mọi thứ đều rơi xuống vỡ nát, nước trà chảy róc rách.

Đại Đức lúc này mới tỉnh lại, vội vàng phân phó cung nữ thu dọn sạch sẽ.

Ngọc phi run giọng nói: "Bệ hạ! Buổi chiều vẫn còn tốt, sao đến chạng vạng thời tiết lại đột nhiên trở nên đáng sợ như vậy?"

Hoàng đế tùy ý quăng tấu chương qua một bên, ôm chầm lấy Ngọc phi nói: "Không sao? Chỉ là trời mưa thôi mà. Có gì phải sợ đâu?"

Ngọc phi nhìn ngoài cửa sổ, lòng còn sợ hãi nói: "Sấm sét này thật là đáng sợ...."

Hoàng đế gật gật đầu, có chút suy nghĩ nói: "Đúng là có một chút...."

Ngọc phi nhìn thoáng qua thánh chỉ ban hôn còn chưa kịp ban ra, ần ần cảm thấy thời tiết hôm nay biến hóa rất đúng lúc....

Trong lòng Tào Ngọc, đương nhiên không muốn Âu Dương Noãn vốn có hiềm khích với Tào gia gả vào Tần vương phủ, như vậy đối với Tào gia không hề có lợi...

Thời gian qua nửa chén trà, tiếng mưa rơi nhỏ dần. Bỗng một thái giám hướng bên này chạy qua, thất thanh kêu: "Không hay rồi. Mau lấy nước qua Yến tử các. Mau lên!"

Hoàng đế nhướng mày, Đại Đức chạy nhanh ra ngoài. Lát sau trở về, vẻ mặt may mắn: “Bệ hạ, Yến tử các bị cháy. Nhưng đã bị mưa lớn dập lửa!”

Hoàng đế gật gật đầu, trên mặt có một tia kinh ngạc không dễ phát hiện. Còn chưa kịp nói chuyện, ngay sau đó lại là một tiếng sấm lớn nữa vang lên, tựa hồ như muốn nổ tung cả ngự thư phòng.

Ngói lưu ly bên trên lạch cạch, Ngọc phi lập tức nhào vào lòng Hoàng đế, sợ tới mức cả người đều phát lạnh: “Bệ hạ, thiên tượng khác thường, trong cung lại có cháy. Có phải là bởi vì...”

Tào Ngọc dừng một chút, rồi khẩn trương nói: “Sur thái từng nói hôn sự này là đại hung....”

Hoàng đế lạnh lùng nói: “Được rồi. Sao ngay cả nàng cũng tin tưởng vào loại lời nói vô căn cứ này?”

Vừa dứt lời, lại có hai tiếng sấm thật lớn nổ vang, cửa sổ ngự thư phòng bật tung, cũng thổi bay các tấm màn.

Hoàng đế thủy chung vẫn gắt gao cau mày nhìn chằm chằm thánh chỉ trên án. Hắn tuyệt đối không tin lời Huệ An sư thái, càng không tin đến diềm xấu. Cửa hôn sự này nhất định phải làm.

Đúng lúc này, mưa bên ngoài nhỏ dần rồi ngừng lại, tiếng sấm cũng dần xa đi. Hoàng đế thở dài một hơi, khôi phục lại thần sắc vốn có. Bỗng một gã thái giám tiến vào bẩm báo: “Bệ hạ, bên ngoài có một cung nữ bị sét đánh chết!”

Hoàng đế sửng sốt, trong đôi mắt thản nhiên có chút kinh nghi. Lúc này, Đại Đức đã mang thánh chỉ đi đến cửa, một chân đã bước ra

ngoài lại đột nhiên nghe Hoàng đế lớn tiếng quát: “Đứng lại!”

Đại Đức lo sợ nghi hoặc nhìn Hoàng đế, chỉ nghe thấy thanh âm trầm thấp: “Cửa hôn sự này.....Dừng lại đã!”

Phủ công chúa.

Đào cô cô dùng ánh mắt ra hiệu, toàn bộ nha đầu hầu hạ đều lui ra ngoài.

Đại công chúa tiếp nhận chén trà nhưng cũng không uống, chỉ thoáng nhấp một ngụm. Đuôi lông mày nổi lên ưu sắc: “Việc này có thể thành sao?”

“Huệ An sư thái nói cửa hôn sự này không tốt, nhưng tất nhiên Hoàng tổ phụ sẽ không tin. Nay có thiên tượng tự nhiên có thể chứng minh....”

Tiểu Trọng Hoa nâng chén trà, nhẹ nhàng xuất thần nhìn hương trà bay lượn. Một lát sau mới nói tiếp: “Cho nên, cô cô không cần lo lắng!”

Đại công chúa gật gật đầu, lại uống một ngụm trà, cảm thấy từ yết hầu đến tâm phế đều dễ chịu: “Được như vậy thì tốt!”

Nghĩ nghĩ lại hỏi: “Nhưng sao người biết sẽ có thiên tượng khác thường?”

Tiểu Trọng Hoa mỉm cười, ánh mắt thâm trầm: “Ba ngày trước đại nhân Khâm thiên giám làm khách ở Yến vương phủ, trong lúc vô ý đã để lộ tin tức. Chính là hần mấy tháng trước vì tin tức lũ lụt từ phía nam truyền đến mà đã bị Hoàng tổ phụ hung hăng mắng một trận. Lúc này cũng không thập phần nắm chắc nên đã không nói. Chẳng

qua cũng chỉ là đúng dịp mà thôi!”

Đại công chúa ‘uhm’ một tiếng rồi nói: “Đây cũng coi như là may mắn!”

Tiểu Trọng Hoa bỗng nhiên cười: “Mãi đến hôm nay mới cầu Hoàng tổ phụ tứ hôn, có thể thấy được hắc giấu diêm thực sự kỹ!”

Khóe miệng Đại công chúa hơi hơi giơ lên: “Đúng vậy! Lúc trước Thái Hậu nói chuyện này ta còn không tin. Cũng may, ta không tình nguyện, Thái Hậu so với ta càng không tình nguyện hơn. Nơi đó còn có một vị Trần tiểu thư chờ làm Thế tử phi a!”

Tiểu Thiên Diệp dù sao cũng không phải kẻ đơn giản. Hắc đột nhiên thỉnh cầu tứ hôn, sóng chột cuộn khi đang yên bình khiến mọi người trở tay không kịp.

Nếu không phải Thái Hậu sớm biết được tin tức thì chờ đến khi Đại công chúa biết chuyện thì hết thảy đều đã muộn.

Đại công chúa trầm tư một lát rồi nói: “Mặc kệ là như thế nào, ta sẽ không để Noãn Nhi biến thành vũ khí để Tần vương áp chế ta!”

Tiểu Trọng Hoa nheo mắt lại, trong con ngươi u ám có một đạo ánh lửa thiêu đốt lại có ánh sáng phức tạp: “Tần vương có lẽ nghĩ vậy. Nhưng còn Tiểu Thiên Diệp, chỉ sợ là có quyết định khác!”

“Cũng may biện pháp của ngươi tới đúng lúc. Nếu trễ một bước, chỉ sợ có cản cũng không cản nổi!”

Đại công chúa cũng không thêm để ý Tiểu Thiên Diệp là thật tâm hay vẫn là giả ý. Chỉ nhẹ nhàng nói như vậy, giống như là đang nhẹ nhàng thờ ra.

Tiểu Trọng Hoa nghe vậy thì im lặng không nói. Bởi vì ánh sáng bên ngoài quá mờ, cho nên ánh nến trong phòng trở nên sáng ngời, bóng dáng hắt kéo dài chiếu lên cửa sổ giấy.

Trong đáy mắt hắt vẫn phức tạp như cũ, mà đáy lòng bất tri bất giác đã bị một loại cảm xúc kỳ dị bao phủ.

Hắn đột nhiên muốn biết, Âu Dương Noãn đến tột cùng là nghĩ như thế nào?

Nàng có biết Tiểu Thiên Diệp sẽ làm vậy hay không?

Hoặc là, nàng có đồng ý hay không?....

Chương 221: Thiên tượng khác thường, hôn sự nan an (3)

Noãn các.

Ngoài cửa sổ mưa dần ngưng, Hồng Ngọc bên một chậu hoa nhài mới thay đi tường vi đã muốn héo rũ bên cửa sổ, rồi cười nói: “Tiểu thư, hoa nhài này nở có đẹp không?”

Âu Dương Noãn cười: “Rất đẹp!”

Hồng Ngọc buông chậu hoa xuống, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Âu Dương Noãn thì hơi có chút không yên lòng hỏi: “Sáng hôm nay Đại công chúa phái người đến truyền tin, là muốn tiểu thư sớm có chuẩn bị tâm lý. Thế nhưng tiểu thư lại giống như không có việc gì, đây chính là chuyện liên quan đến đại sự cả đời a!”

“Gấp thì cũng có lợi ích gì? Hôn sự của ta, tự nhiên có những người đó quan tâm!”

Âu Dương Noãn lấy ra một cây kéo nhỏ, chậm rãi bỏ đi những lá vàng. Không ngẩng đầu lên mà hỏi: “Bên ngoài có tin tức gì không?”

Hồng Ngọc lắc lắc đầu, nói: “Gió êm sóng lặng!”

Âu Dương Noãn thản nhiên ‘Oh’ một tiếng: “Vậy thì không cần lo lắng!”

Hồng Ngọc vẫn không thôi lo lắng: “Tiểu thư, vạn nhất Bệ hạ....”

Cây kéo trong tay Âu Dương Noãn dừng một chút, lập tức răng rắc một tiếng, một cành cây khô rớt xuống. Ngữ khí không hiểu vì sao lại thêm một tầng lãnh ý: “Bây giờ không đến, sau này sẽ không có Thánh chỉ!”

Hồng Ngọc khó hiểu, Âu Dương Noãn nhìn cành khô vừa bị bỏ đi, nhẹ giọng nói: “Cửa hôn sự này, đại khái có vài người sẽ không đồng ý. Tiểu Thiên Diệp đương nhiên cũng hiểu được thời cơ tốt nhất còn chưa đến. Nhưng hắn vẫn nói ra, người cảm thấy hắn là vì sao?”

Hồng Ngọc nhớ tới ánh mắt như xuân thủy kia của Tiểu Thiên Diệp, lắc lắc đầu nói: “Nô tỳ đoán không ra tâm tư của vị Thế tử gia này!”

Âu Dương Noãn chỉ mỉm cười không nói, trong lòng khẽ thở dài.

Nam nhân này, là muốn hạ một mắt lên người nàng. Mặc kệ tứ hôn thành công hay không, ai còn dám nhắc đến hôn sự của nàng trước mặt Hoàng đế. Làm vậy chẳng phải là muốn công khai đối nghịch với Tần vương sao?...

Người này, hình như đem nàng trở thành xương, bất chấp tất cả liếm trước một ngụm. Thật đúng là hành vi vô lại.

Đúng lúc này, Xương Bồ tiến vào bẩm báo: “Đại tiểu thư! Phúc Thụy viện truyền tin tức đến, nói phu nhân hai ngày nay không ăn cơm. Đòi nhất định phải gặp Lão thái thái bằng được!”

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Vậy sao? Lão thái thái nói như thế nào?”

Ánh mắt Xương Bồ sáng long lanh, vui vẻ mơn mởn nói: “Lão thái thái nói mời đại tiểu thư đến xem!”

Âu Dương Noãn hơi hơi nhướn mày: “Nếu đã như vậy, chúng ta cùng đến đó xem!”

Phúc thụ viện

Mama giữ cửa cười lấy lòng mở cửa cho Âu Dương Noãn. Nàng vừa bước vào đã nghe một cỗ hơi thở khó nhọc.

Lâm thị ngồi ở đầu giường, quần áo chỉnh tề nhưng khuôn mặt lại tiều tụy, ánh mắt lạnh lùng.

Thấy Âu Dương Noãn, bà ta cười lạnh: “Người đến xem ta đã chết hay chưa sao? Thật ngại quá, làm người thất vọng rồi!”

Âu Dương Noãn thản nhiên mỉm cười: “Nữ nhi tất nhiên là muốn mẫu thân sống lâu thật lâu, tiếp tục hưởng phúc khí này a!”

Mắt Lâm thị vốn xéch, lúc này mắt gầy đi khiến ánh mắt càng thêm sắc bén: “Người có gì mà đắc ý, chẳng qua là thiết kế hãm hại ta!”

Nói xong càng như phát giận đứng lên: “Không chỉ như thế, người còn hãm hại Khả Nhi! Người muốn đem Khả Nhi gả cho Tô Ngọc Lâu có phải không? Người nói xem, mẫu tử chúng ta rốt cuộc đã làm gì người mà người lại muốn đối phó với chúng ta như vậy?”

Lâm thị càng nói càng kích động, liền đứng mạnh lên hướng Âu Dương Noãn lao tới.

Xương Bồ nhanh chóng đẩy mạnh Lâm thị ra. Hai mama liền đè chặt Lâm thị xuống, bà ta vẫn giãy dụa không ngừng: “Đồ tiểu tiện nhân độc ác!”

Xem ra Lý di nương đã dùng hôn sự của Âu Dương Khả đến kích thích Lâm thị....Âu Dương Noãn phát phát tay, nói với những người khác: “Nơi này chỉ cần Hồng Ngọc cùng Xương Bồ ở lại, những người khác đều lui ra đi!”

Mọi người liếc nhìn nhau, liền nhanh chóng thả Lâm thị rồi lui ra ngoài.

Vừa rồi Lâm thị tựa hồ như dùng hết khí lực, bụng lại rỗng đã lâu nên giờ có chút không thể đứng dậy: “Âu Dương Noãn, đến tột cùng là vì sao ngươi lại đối xử với chúng ta như vậy?”

Âu Dương Noãn cười lắc đầu: “Ngươi vĩnh viễn đều như thế, không biết bản thân đã làm sai chỗ nào. Mẫu thân ta vì sao mà chết? Tước Nhi như thế nào lại rơi xuống nước? Trương Văn Định là ai đã sai khiến đến hãm hại ta? Tô Ngọc Lâu vì sao lại xuất hiện trong Âu Dương phủ? Xe ngựa của ta bỗng nhiên bị tập kích. Vương mama không tiếc lấy tính mạng đem cái chết của Âu Dương Hạo vu hãm cho ta. Từng chuyện từng chuyện đều rất rõ ràng, ngươi năm lần bảy lượt muốn giết hại ta. Thậm chí không tiếc lợi dụng tính mạng nhi tử của mình. Ngươi nghĩ, những chuyện này ta không biết sao?”

Thần sắc Lâm thị đại biến, ngược lại còn khinh miệt nói: “Đó là do ngươi cản đường Khả Nhi, đương nhiên phải chết!”

Âu Dương Noãn nở nụ cười: "Vậy hiện tại ta cũng muốn đáp lễ mẫu thân một câu, các ngươi cũng như vậy thôi!"

Lâm thị nhướn mày, hô hấp khó nhọc: “Tiện nhân! Ngươi cho là đem Khả Nhi gả xa liền xong rồi sao? Một ngày nào đó nó nhất định sẽ báo thù!”

Âu Dương Noãn tiến gần đến Lâm thị, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy,

người cho là Âu Dương Khả chỉ đơn giản là bị gả cho con thương nhân xa xôi vậy là xong sao?”

Tay trái Lâm thị nhanh nắm chặt tay phải mình, như là muốn khắc chế co rút, lớn tiếng trách mắng: “Người đến tột cùng là muốn nói cái gì?”

Tươi cười trên mặt Âu Dương Noãn lại càng dịu dàng, nàng chậm rãi nói: “Khả Nhi muội muội đang mang thai, Lý di nương không có nói gì sao?”

Lâm thị như bị sét đánh, thân thể bắt đầu không thể khống chế mà run lên, ánh mắt tràn đầy vẻ không dám tin nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng nở nụ cười, nụ cười chân thành tha thiết, lại như có chút khinh đạm hiểu vân. Vẻ mặt dần trầm xuống, từ từ nói: “Còn có một việc mà ngay cả Lý di nương cũng không biết. Chính là đứa nhỏ này không phải là con Tô Ngọc Lâu, người nói xem chuyện này có phải là rất thú vị hay không?”

Không nhìn ánh mắt hoảng sợ của Lâm thị, Âu Dương Noãn sâu kín thở dài: “Động phòng hoa chúc, Tô công tử phát hiện tân nương không còn hoàn hảo thì sẽ như thế nào? A! Đúng rồi! Hắn còn sẽ được làm phụ thân sớm, chắc chắn sẽ thực vui vẻ a!”

Lâm thị đã phẫn nộ đến cực điểm, cơ hồ có chút điên cuồng, thanh âm vô cùng thê lương: “Người điên rồi! Người là đồ điên!”

Lâm thị giơ tay lên, nháy mắt bàn tay kia nhắm đến mặt Âu Dương Noãn. Nàng một phen gắt gao giữ chặt lấy cổ tay bà ta, mỉm cười nói: “Mẫu thân ngài thật sự là nóng vội, nữ nhi còn chưa nói xong đâu. Đứa nhỏ này là cốt nhục của Tào gia, Tào Vinh bởi vì lạm dụng

kim đan nên rất nhanh sẽ mất mạng. Qua vài năm, nếu Tào gia biết họ có một đứa nhỏ lưu lạc bên ngoài. Người nói xem họ sẽ phản ứng như thế nào? Một khi náo đến dư luận xôn xao, Tô gia còn có chịu vì mặt mũi mà che dấu nữa hay không?”

Lâm thị kinh nghi mà sợ hãi, liều mạng vươn tay ra, Âu Dương Noãn lại càng nắm chặt. Cờ hồ ở trên cánh tay trắng xanh của Lâm thị hằn vài vết máu.

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng cười, trong ánh mắt lại ẩn ẩn có lệ quang cùng hận ý mãnh liệt.

Gương mặt Lâm thị vì phần nộ cùng kinh sợ mà vặn vẹo đáng sợ: “Người thật nham hiểm độc ác...”

Âu Dương Noãn liên tục cười lạnh: "Độc ác? So với mẫu thân thì ta đã muốn khách khí hơn rất nhiều rồi. Ngay thời điểm sinh Âu Dương Hạo, người đáng lẽ đã chết đi. Nhưng ta lại cứu người một mạng, người có biết vì sao không?”

Sâu trong ánh mắt kia, Lâm thị thấy được sự hận ý khắc cốt.

Âu Dương Noãn nhả từng chữ một: “Bởi vì ta muốn người tận mắt nhìn thấy nữ nhi mình yêu thương nhất từng bước từng bước đi vào địa ngục, nhìn nàng từ từ bị hủy diệt. Như vậy trong lòng người mẫu thân như người nhất định sẽ rất vui vẻ, rất vui vẻ a!”

Âu Dương Noãn lại gần Lâm thị hơn: “Mẫu thân nói xem, như vậy chẳng phải là chuyện đau đớn nhất trên đời này hay sao?”

Lâm thị sợ hãi thét chói tai, vang vọng khắp Phúc Thụy viện.

Tôi tớ liếc nhìn nhau, nhưng vẫn không dừng chân, cũng không có ai

nhiều chuyện thềm nhìn một cái.

“Mẫu thân vẫn là nên nghỉ ngơi cho khỏe, hôn lễ của muội muội còn cần người tham dự a!”

Lâm thị kịch liệt giãy dụa, đột nhiên vươn tay trái muốn bắt lấy làn váy của Âu Dương Noãn nhưng cũng chỉ phí công.

Vài lần không được liền vô lực buông xuống, hé miệng nửa ngày không nói được câu nào. Muốn đứng lên nhưng cả người không còn sức động đậy.

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Mẫu thân, người hai ngày nay không chịu ăn cơm nhưng nước thì vẫn uống! Chỉ sợ còn uống rất nhiều a!"

“Nước....nước....” Bất luận Lâm thị mở miệng lớn như thế nào, thanh âm cũng không phát ra được, đè ép trong cổ họng.

“Mẫu thân yên tâm, nữ nhi sao có thể hại người chứ? Lý di nương chẳng qua thấy người thân mình không tốt nên mới phí một ít tâm tư thôi. Cho nên trong nước này.....”

Âu Dương Noãn từ trên cao nhìn xuống Lâm thị đang quỳ rạp trên mặt đất, thản nhiên cười nói: “Nữ nhi tất nhiên sẽ không nhìn ngài chết. Ta còn phải dâng cho ngài một phần đại lễ nữa a!”

Nói xong, nàng nhẹ nhàng nhìn Hồng Ngọc, Hồng Ngọc liền mở cửa ra. Hai người một trước một sau bước vào.

Hai người kia mặc áo ngoài màu xanh, y phục bên trong màu nguyệt sắc. Khi Lâm thị nhìn thấy rõ dung mạo hai người thì đồng tử không tự chủ được mà co rút lại, giống như nhìn thấy quỷ.

“Thu Nguyệt chắc ta không cần phải giới thiệu. Người này là ấu muội Ngưng Hương của Chu di nương. Ngài xem, có phải nàng rất giống Chu di nương không? Đúng là như từ một khuôn khắc ra. Lúc trước ngay cả ta nhìn cũng phải giật mình a!”

Âu Dương Noãn tươi cười dịu dàng nhưng lại lạnh thấu xương như hàn băng: “Từ nay về sau, để hai người bọn họ ở trong này chiếu cố ngài, ngày đêm không rời!”

Chương 222: Chuyện xấu kinh tâm động phách (1)

Từ Phúc Thụy viện đi ra, trong không khí giống như lan tràn một loại hơi thở lạnh như băng khiến tay chân Âu Dương Noãn đều trở nên lạnh lẽo.

Lâm thị hoàn toàn gục ngã, nữ nhân này nhiều năm sống kiêu ngạo trong Âu Dương gia như vậy, lại bị nàng thiết kế vứt bỏ hết thảy, chỉ có thể còn chút hơi tàn mà sống.

Với tính cách của Lâm thị thì sống mà thống khổ như vậy thì còn không bằng chết đi.

Cũng vì nguyên nhân này mà Âu Dương Noãn mới giữ lại mạng sống cho Lâm thị, để bà ta từ từ trải qua cuộc sống thống khổ sống không bằng chết.

Âu Dương Noãn thần nhiên như sương mù, lúc này đã là hoàng hôn. Cây cối trong viện được mưa tưới mát, lá cây vốn không mấy tươi tốt cũng bắt đầu sống lại.

Nàng thở dài nhẹ nhõm, thời tiết đã bắt đầu lạnh rồi.

Trở lại Noãn các, Phương mama đứng ở đầu hành lang cầm đèn lồng. Thấy Âu Dương Noãn trở về, cũng không nói tiếng nào chỉ cùng nàng vào phòng, thay nàng cởi áo khoác, gấp gọn lại.

Sau đó dìu nàng lên giường, Phương mama nhận lấy chén trà trong tay Hồng Ngọc, cúi người nhìn Âu Dương Noãn, khẩu khí có chút

trách cứ nói: “Tiểu thư, người sao lại không nói cho nô tỳ biết rốt cuộc người đã làm gì chứ?”

“Mama, những lời này là có ý gì?”

“Tiểu thư, người không lừa được lão nô đâu. Nô tỳ nhìn người lớn lên từ nhỏ, ai có thể hiểu tiểu thư hơn ta? Phúc Thụy viện bên kia, là do tiểu thư động thủ. Vừa rồi nhìn sắc mặt người nô tỳ liền hiểu, ta còn nghe thấy Hồng Ngọc cùng Xương Bồ lặng lẽ nghị luận. Nếu sớm biết người phải làm như vậy, ta nhất định sẽ ngăn cản!”

“Đúng vậy, hết thảy đều là an bài của ta. Bao gồm cả hôn sự của Âu Dương Khả, còn có Lâm thị đột nhiên bị trúng gió!” Âu Dương Noãn nói thẳng, bàn tay ở dưới chân lặng lẽ nắm chặt.

Nàng biết có một số việc không nên để Phương mama biết. Bởi vì mặc dù bà sẽ đồng ý nàng phản kích nhưng sẽ không đồng ý dằng dụa thủ đoạn âm độc như vậy: “Mama cho rằng ta đã làm sai rồi sao?”

“Tiểu thư, lão nô không biết. Nhưng lúc người trở về tâm trạng giống như chẳng mấy vui vẻ. Lão nô còn nhớ rõ năm người tám tuổi có nuôi một con chó nhỏ. Kết quả Nhị tiểu thư nhìn thấy thích thú liền mạnh mẽ ôm đi. Con chó kia không cẩn thận cắn nàng ấy, Lâm thị không nói hai lời liền cho người giết. Khi đó tiểu thư khóc rất thương tâm. Từ đó nô tỳ biết tâm địa của người rất lương thiện, sẽ không thể làm ra được loại chuyện ngoan độc!”

Nói tới đây lại có chút ghen ngào: “Nay tiểu thư trở nên như vậy, tất cả đều là bị Lâm thị bức. Chỉ là tiểu thư, việc này người không nên tự mình làm, cứ nói với lão nô là được! Miễn làm dơ tay tiểu thư!”

Nói xong liền thay Âu Dương Noãn kéo cổ áo kín lại.

Phương mama tuy rằng đang dần lớn tuổi, nhưng ý nghĩ của bà lại rất đơn giản. Phàm là người mình yêu thương gặp nguy hiểm thì liền có thể liều mạng, quyết không để lương tâm cản trở.

Bà tự tay dưỡng dục Âu Dương Noãn, cho dù nàng muốn đi giết người phóng hỏa, bà cũng sẽ thay nàng chuẩn bị dao cùng lửa.

Đúng lúc này, Xương Bồ đi vào lặng lẽ nói nhỏ với Hồng Ngọc hai câu. Hồng Ngọc gật gật đầu, rồi tiến lên bẩm báo: “Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư lặng lẽ đút lót vàng cho đại phu, muốn bỏ đi đứa nhỏ trong bụng!”

Âu Dương Noãn nghĩ nghĩ, còn chưa kịp nói chuyện liền đã nghe Phương mama lạnh lùng nói: “Người nói với đại phu, toàn bộ đổi thành thuốc an thai. Lại đi phân phó Hạ Tuyết, phái người trông coi Nhị tiểu thư ngày đêm không rời!”

Hồng Ngọc lên tiếng trả lời rồi rời đi, Phương mama cười lạnh nói: “Muốn bỏ đi đứa nhỏ sao? Nào dễ dàng như vậy!”

Nghe được lời của Phương mama, Âu Dương Noãn cảm giác được ấm áp. Hơn nữa đệm chăn ấm nóng cũng khiến cả người nàng như ấm hẳn lên.

Trái tim của nàng cũng bình thản lại, trận rét lạnh vừa rồi giống như lập tức đều tan thành mây khói.

Ít nhất còn có người bên cạnh nàng, tin tưởng nàng, mặc kệ nàng làm cái gì cũng nguyện ý ủng hộ, như vậy là đủ rồi!

.....

Hai tháng sau

Âu Dương Khả một thân hỷ phục đỏ tươi dập đầu bái biệt mọi người của Âu Dương gia.

Khăn voan che đi ánh mắt nàng, hồng y rộng thùng thình che đi cái bụng đã hơi hơi nhô ra, cũng ngăn cách biểu tình vắn vẹo của Lâm thị đang ngồi trên đại đường.

Lâm thị kiệt lực muốn phát ra âm thanh, nhưng làm sao cũng không thể nói được một câu đầy đủ.

Thân thể mất cân bằng không ngừng lung lay, mỗi khi muốn ngã đều được hai nha đầu bên cạnh đỡ lấy.

Nhưng mỗi lần bị các nàng đụng vào, trong ánh mắt Lâm thị lại toát ra vẻ hoảng sợ như gặp quỷ.

Khách nhân đến đưa tiễn rất ít, chỉ có ít ỏi vài thân tộc. Nhưng biểu tình của mọi người đều có chút vi diệu, bởi vì hôn sự này thật sự là quá mức ngoài dự đoán của mọi người, khiến bọn họ cảm thấy có chút bất ngờ.

Khi Tô Ngọc Lâu bị nhốt vào ngục, mọi người đều nói hắn sẽ không còn cơ hội xuất đầu. Nhưng hiện tại người khác đều nói hắn vận khí tốt, bởi vì thiên kim Lại Bộ Thị Lang nhìn trúng hắn. Hơn nữa còn khiến hắn được miễn tai ương lao ngục.

Cách tầng tầng lớp lớp rèm che, Âu Dương Noãn nhìn bà mỗi năm lấy tay Âu Dương Khả.

Trên người nàng ta là hỷ phục màu đỏ, màu đỏ đến chói mắt. Bên môi Âu Dương Noãn không tự chủ được hiện lên nụ cười.

Người Tô gia biết Tô Ngọc Lâu được nuông chiều từ bé nên nếu bị bắt giam vào ngục, hẳn sẽ không sống qua được mấy ngày. Cho nên khi Âu Dương Trì đưa ra yêu cầu này, bọn họ liền không chút do dự mà gật đầu.

Dù sao tiền đồ của Tô Ngọc Lâu cũng xem như đã bị hủy hoàn toàn. Mặc kệ hắn không làm gì cũng đã bị người ta gán cho tội danh kẻ tình nghi giết người.

Bọn họ đối với hôn nhân của hắn cũng không mấy chờ mong. So với việc chạy ngược chạy xuôi cầu tình chi bằng đáp ứng yêu cầu của Âu Dương Trì.

Dù sao Âu Dương Khả cũng là đích nữ của Lại Bộ Thị Lang, lại muốn gả đến Tô gia mang tiếng xấu đã là tin đại mừng. Ít nhất khi đón dâu, người nhà Tô gia còn nghĩ vậy.

Thân là tân lang Tô Ngọc Lâu lại thực không tình nguyện, nhưng hắn vẫn gật đầu.

Bởi vì hắn không bao giờ muốn quay lại trong phòng giam tối tăm dơ bẩn kia nữa. Chỉ cần hắn miễn được tai ương lao ngục, cho dù phải lấy heo hắn cũng lấy.

Ít ra Âu Dương Khả còn tốt hơn heo một chút, Tô Ngọc Lâu một thân hồng bào, mặt như quan ngọc khi tới đón dâu tự khuyên giải an ủi chính mình.

Chẳng qua trong lòng hắn vẫn cất giấu hoài nghi, hắn bị người ta hãm hại phải vào tù, tiếp theo là Âu Dương Khả tựa như đáng cứu thế xuất hiện. Có chuyện trùng hợp vậy sao? Hay có chẳng tất cả đều là do Âu Dương Khả muốn gả cho hắn mà cố ý thiết kế?

Ngoài cửa phủ, bọn nha đầu ném quả đồng tiền vỏ cứng từ trong rổ ra không trung hoặc nhét vào tay bọn trẻ nhỏ đứng vây quanh.

Thế nhưng trường hợp này đối với quan lại trong kinh đô thật sự là rất keo kiệt, nửa điểm không khí vui mừng cũng không có.

Trong mắt mọi người hoặc kinh ngạc phỏng đoán, hoặc là sự hèn mọn.

Âu Dương Khả ngồi trên kiệu hoa, mặt mày dưới hỉ khăn không tự chủ được mà nhú lại thật nhanh.

Hôm nay tổ mẫu Lý thị cáo ốm không ra, phụ thân Âu Dương Trì mặt mày từ đầu tới cuối không thay đổi.

Hôn lễ này là nàng ta trăm phương ngàn kế cầu đến, nhưng nay lại thấy con đường phía trước mờ mịt không biết làm sao?

Bởi vì Âu Dương Trì đã từng nói qua, một khi gả ra ngoài liền không bao giờ còn là nữ nhi Âu Dương gia nữa, về sau sống hay chết không còn liên quan.

Âu Dương Khả nắm chặt cái hòm trong tay, bên tai vang đến tiếng pháo đột ngột liền giật mình sợ hãi.

Trong lòng thầm nghĩ, nàng nên che lấp với người nhà chồng về cái thai đã được bốn tháng này như thế nào đây?

Nhìn bóng dáng Âu Dương Khả, Lâm thị a...a... kêu lên. Nhưng lại không ai nghe hiểu bà ta đang nói gì.

Lâm thị liều mạng quơ tay, kiệt lực muốn ngăn cản Âu Dương Khả

xuất giá.

Trong ánh mắt Thu Nguyệt hiện lên vẻ chán ghét, cố ý mặc kệ bà ta. Lâm thị không giữ được thăng bằng nên liền ngã quỵ xuống khiến mọi người đều kinh dị nhìn.

Âu Dương Trì hừ lạnh một tiếng, nói: “Còn không mau đưa về! Thật mất mặt xấu hổ!”

Tô gia đón Âu Dương Khả đến biệt viện, sau đó bái đường ở nơi nào đó rồi lập tức khởi hành trở về Giang Nam.

Đội ngũ rước dâu đi rồi, Âu Dương Noãn trở lại Noãn các, vừa cùng Phương mama nói hai câu thì Hồng Ngọc liền tiến vào nói: “Tiểu thư, Lâm phi đến!”

Âu Dương Noãn ngẩn ra, vội hỏi: "Sao Biểu tỷ lại đột nhiên đến đây? Mau mời vào!"

Thân mình Lâm Nguyên Hình vẫn đơn bạc như trước nhưng khí sắc lại rất tốt. Âu Dương Noãn nhìn thấy liền muốn hành lễ liền bị ngăn cản, Lâm Nguyên Hình trêu ghẹo nói: “Noãn Nhi hiện tại là quận chúa, hành đại lễ như vậy ta không chịu nổi a!”

Hai người cười dài rồi lại nói: “Nơi này cũng không phải là phủ Thái tử, mấy nghi thức phiền phức này tất cả đều miễn đi!”

Âu Dương Noãn dìu Lâm Nguyên Hình cùng ngồi xuống ghế rồi cười nói: “Tỷ tỷ sao lại đột nhiên đến đây? Có chuyện gì cứ phân phó hạ nhân qua nói một tiếng, ta qua phủ Thái tử là được!”

Lâm Nguyên Hình cười, khí chất uyển chuyển hàm xúc, nhẹ giọng nói: “Hài tử ngốc, ta bình thường không thể đi ra ngoài, sớm đã buồn

muốn chết. Hôm nay là mượn lý do Âu Dương Khả xuất giá mới xin Thái tử phi đến đây!”

Âu Dương Noãn tự mình bùng trà đến rồi lại cười nói: “Tâm tình phiền muộn thì nên ra ngoài nhiều một chút. Nếu biểu tỳ thích, ngày khác ta đi cùng tỳ đến Trữ quốc am dâng hương?”

Nhắc tới Trữ quốc am, Lâm Nguyên Hình đột nhiên nhớ tới tin đồn kia, không tự chủ được mà hơi nhú mào. Thấp giọng nói: “Hôm nay ta đến là còn có chuyện muốn hỏi muội. Chuyện Tần vương Thế tử xin ban hôn muội có biết không?”

Lâu như vậy cũng là lần đầu tiên có người trực tiếp hỏi nàng, Âu Dương Noãn sững sốt, lập tức gật gật đầu nói: “Có nghe thấy sơ qua!”

Trong mắt Lâm Nguyên Hình xẹt qua tia sắc bén: “Hắn thật sự là to gan lớn mật, ngay cả muội cũng dám tính kế! Cũng may Đại công chúa nhất quyết không chịu, Bộ hạ cũng không thể không nể hà. Bằng không muội đã phải thật sự nhảy vào hố lửa rồi!”

Nghe thấy Lâm Nguyên Hình hình dung Tần vương phủ là hố lửa, trong lòng Âu Dương Noãn khẽ thở dài. Nhưng tươi cười trên mặt vẫn không thay đổi: “Biểu tỳ không cần lo lắng, mẫu thân sẽ không đáp ứng!”

Lâm Nguyên Hình gật gật đầu, nói: "Không chỉ đại công chúa. Lão thái quân, đại ca, thậm chí là phủ Thái tử cũng sẽ không đồng ý của hôn sự này!”

Âu Dương Noãn biết rõ đáp án sẽ như vậy nhưng vẫn cảm giác được một loại phiền muộn khó hình dung quét qua toàn thân.

Hôn sự của nàng, có rất nhiều người quan tâm, đồng nghĩa cũng liền bị họ chú ý cùng chế ước.

Đại công chúa tìm người thông báo với nàng, cũng đơn thuần là thông báo mà thôi. Cũng không hỏi qua nàng có vừa lòng cửa hôn sự này không?

Ngay cả Âu Dương Noãn cũng hiểu được, ý kiến của nàng không quan trọng. Mà điều quan trọng là, tất cả mọi người đều biết Tiểu Thiên Diệp cùng nàng không hề xứng đôi.

Nàng giống như đang đứng giữa ngã tư. Có lẽ nàng đối với vị Thế tử khi thì quái đản thô bạo khi lại xảo quyệt đáng yêu kia có rất nhiều hảo cảm cùng một chút động tâm.

Nhưng một chút này không đủ để nàng chống đỡ cũng như cho nàng đủ dũng khí. Nàng không muốn lại giẫm lên vết xe đổ.

“Noãn Nhi, muội đang suy nghĩ gì vậy? Ta đang nói chuyện với muội đấy, muội không nghe sao?”

Âu Dương Noãn ngẩn ra, lập tức phục hồi lại tinh thần, mỉm cười nói: “Muội vẫn đang nghe!”

“Hôm nay ta đến còn có một tin tức quan trọng muốn nói với muội, ta đang mang thai!”

Ánh mắt Lâm Nguyên Hình lóe sáng, tay nhẹ nhàng ôm lấy bụng, tư thế cực kỳ trân trọng.

Chương 223: Chuyện xấu kinh tâm động phách (2)

Trong lòng Âu Dương Noãn nhảy lên, lập tức vì tin vui bất ngờ này mà không tự chủ được lộ ra tươi cười: “Biểu tỷ, thật tốt. Thật sự rất tốt!”

Lâm Nguyên Hình hơi hơi ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt như hạt sương, cúi đầu khẽ nói: “Ta sợ lại nhầm lẫn nên đã cố ý tìm nhiều đại phu đến xem, đều nhận được kết luận giống nhau. Ta thật sự đã mang thai! Lần này là thật!”

Thanh âm của Lâm Nguyên Hình có một loại vui sướng cùng áp lực mơ hồ. Loại vui sướng này nàng không thể biểu lộ trước mặt người khác, sợ bộ họ nghĩ nàng đắc ý nên chỉ dám ở trước mặt Âu Dương Noãn nói câu này mà thôi.

Âu Dương Noãn cười nói: "Từ sau khi chính phi hạ sinh nữ nhi, phủ Thái tử bức thiết cần một nam hài tử. Nếu biểu tỷ có thể hạ sinh trưởng tử, tương lai địa vị tất nhiên không gì đánh đổ nổi!"

Lâm Nguyên Hình sừng sốt, lập tức thản nhiên lắc lắc đầu: "Nay ta đã không còn cầu điều đó. Ta chỉ cầu có thể bảo vệ đứa nhỏ trong bụng được an toàn!"

Âu Dương Noãn thành khẩn nói: "Đúng vậy. Chính tháng mười ngày đứa nhỏ mới được sinh ra, khoảng cách từ đây đến đó còn dài, biểu tỷ nhất định phải cẩn thận một chút. Haizzz, tỷ giờ đang mang thai, sao có thể chạy đi nơi nơi như vậy?"

Lâm Nguyên Hình mỉm cười, bưng chén trà lên nói: “Dù sao thì cũng an toàn hơn trong phủ Thái tử!”

Khi nói những lời này, tươi cười của nàng lạnh nhạt mà thương cảm. Lâm Nguyên Hình chống cằm nhìn mấy cành hoa mai trong bình, tự nói: “Hiện tại nghĩ lại, nếu có thể gả cho một gia đình bình thường, có lẽ ngày tháng trôi qua đối với ta có thể sẽ tốt hơn được một chút!”

Lời nói vô tâm nhưng lại lộ ra vô số chua xót trong lòng. Âu Dương Noãn không khỏi biến sắc, chỉ là bất giác rồi liền mỉm cười điềm tĩnh: “Tỷ tỷ sao lại nói như vậy? Người khác trăm phương nghìn kế muốn gả vào hoàng thất mà không thể. Huống chi nay tỷ còn có đứa nhỏ, mọi chuyện tương lai đều chưa thể nói trước được điều gì. Hiện tại tỷ nên nghĩ thoáng, vui vẻ dưỡng thai cho tốt!”

Lâm Nguyên Hình cười cười: “Kỳ thật ta cũng không làm gì được, tính tình không đủ kiên cường, lại còn gả vào nơi như vậy. Nay ta chỉ hy vọng Noãn Nhi có thể có một người hợp tâm ý, đừng lại giẫm vào vết xe đổ của ta. Cho nên ta mới phản đối muội gả vào Tần vương phủ như vậy. Một khi muội gả qua, đừng nói nảy sinh hiềm khích với Đại công chúa cùng Lão thái quân, liền ngay cả tự bảo vệ bản thân ở Tần vương phủ cũng khó. Nơi đó....so với phủ Thái tử còn phức tạp hơn gấp trăm ngàn lần!”

Âu Dương Noãn gắng nở nụ cười có chút nhạt nhẽo: “Biểu tỷ, những lời này tỷ không nói ta cũng hiểu được!”

Lâm Nguyên Hình cười nói: "Chỉ cần muội hạnh phúc, ta liền cao hứng!”

Âu Dương Noãn nắm những ngón tay lạnh lẽo gầy gầy của Lâm Nguyên Hình, khẽ cười nói: “Biểu tỷ yên tâm, ta nhất định sẽ hạnh phúc. Biểu tỷ cũng vậy, có Thái tử phi lại có đứa nhỏ trong bụng,

phúc khí của tỳ còn được lâu dài!”

Lâm Nguyên Hình vuốt vuốt tóc, ý vị thâm trường cười: “Phải, lúc trước muội nói với ta những lời này, ta còn có điều không hiểu. Nhưng nay tất cả ta đều đã hiểu được. Hoàng trưởng tôn sự vụ bận rộn, hẳn cũng không có bao nhiêu tâm tư để lãng phí trên người nữ nhân. So với tranh giành sủng ái của hắn, còn không bằng thân cận với Thái tử phi rồi sinh được một nam tử thì mọi chuyện tất sẽ tốt!”

Âu Dương Noãn cười cười, cũng không nói tiếp mà chỉ hỏi: “Nghe lời biểu tỳ nói, Hoàng trưởng tôn gần đây bề bộn nhiều việc sao?”

Lâm Nguyên Hình gật đầu: “Bệ hạ bị bệnh. Hoàng trưởng tôn ở luôn trong cung thị tật!”

"Bệ hạ bị bệnh?" Ánh mắt Âu Dương Noãn hơi hơi ngừng lại.

Lâm Nguyên Hình cười nói: “Hoàng trưởng tôn nói Bệ hạ chỉ bị nhiễm phong hàn, không cần sầu lo!”

Không biết vì sao, trong lòng Âu Dương Noãn ẩn ẩn dâng lên một dự cảm không tốt. Nhưng nhìn khuôn mặt nhu hòa của Lâm Nguyên Hình, nàng đành âm thầm đem bất an trong lòng nhịn xuống: “Biểu tỳ nói phải, Bệ hạ là thiên tử, tự nhiên sẽ gặp dữ hóa lành!”

Hoàng cung.

Hoàng đế nửa nằm nửa ngồi trên giường, tinh thần quặng đái lật xem mấy bản tấu chương. Thỉnh thoảng phát ra một trận cười lạnh.

Lúc này, thái giám cung nữ hầu hạ tất cả đều cúi đầu đứng đó, ngay cả thớ cũng không dám thớ mạnh, sợ quấy nhiễu đến vị cửu ngũ chí tôn này.

Hoàng đế nhìn vài lần, đột nhiên lạnh lùng khép tấu chương lại. Hai mắt phút chốc trợn to, lập tức hiện lên chút hàn quang lạnh lạnh: “Đều là lũ phế vật. Chỉ biết thương tấu, cũng không ai dám đảm nhận trách nhiệm!”

“Xin Hoàng tổ phụ bớt giận, tôn nhi đã chọn được người thích hợp!”
Hoàng trưởng tôn trầm tĩnh nói.

Hoàng đế nhíu mày: “Người nhìn trúng ai?”

Hoàng trưởng tôn nhẹ nhàng quỳ xuống, trình trọng nói: “Nay đông xuân tới là lúc lũ lụt nguy hiểm nhất. Một khi hà đạo vỡ đê, chẳng những trăm ngàn dân chúng trôi giạt khắp nơi, mà còn liên lụy tới quốc khố mất đi một khoản thu, tiêu tốn thêm một khoản chi, đây chính là làm lung lay nền tảng quốc gia. Huống chi Nam Chiếu luôn như hổ rình mồi chúng ta, hằng năm đều nung nấu ý đồ xâm chiếm, đây cũng là một mối họa lớn. Chuyển này đi một là vì trị thủy, hai là tìm hiểu tình hình Nam Chiếu. Chuyện này là chuyện trọng đại, vì để đảm bảo chắc chắn an toàn, con tự mình đi là thỏa đáng nhất!”

Hoàng đế trong lòng thở dài. Loại chuyện này, vốn Thái tử nên đi mới đúng. Nhưng Thái tử....cũng không đủ khả năng để đảm đương trọng trách như vậy. Cho nên Hoàng trưởng tôn mới không thể không đi trước.

Hoàng đế trầm ngâm một lát rồi nói: “Như vậy cũng tốt!”

Dường như Hoàng đế chỉ hờ hững phun ra một câu này, lập tức mệt mỏi nhắm mắt lại: “Người tuổi còn quá nhỏ, gánh nặng như vậy vốn không nên giao cho người. Chính là người trong triều có thể dùng quá ít, người có thể tin nhiệm lại càng ít. Người yên tâm, đến Thương Châu có thể làm gì thì cứ làm, đừng lo hậu cố chi ưu. Kinh

đô có ba đại doanh nên sẽ không có ai ăn no rảnh rồi đến tìm phiền toái. Nhưng để phòng ngừa vạn nhất, đến lúc đó trăm vẫn có một nước cờ rất tốt. Về phần những người khác....”

(Hậu cố chi ưu: Ý nói những nỗi lo lắng về gia đình, người thân, những nỗi lo lắng cá nhân của những người làm việc lớn)

Hoàng trưởng tôn vẫn nghiêm túc nghe nhưng trong lòng lại thầm nghĩ, ba đại doanh đóng quân gần kinh đô có năm vạn quân mã, từ xưa chỉ dùng để bảo vệ xung quanh kinh đô.

Nếu là bị người có ý định tính kế, chưa chắc có thể đủ đảm bảo an toàn. Hoàng đế tựa hồ như đã quá mức tin tưởng bọn họ, đây cũng không phải là chuyện tốt.

Chỉ là nhìn biểu tình của Hoàng đế, những điều hắc nghĩ không thể nói ra. Nếu hiện tại hắc nói ra, Bệ hạ có tin tưởng hay không là một chuyện, còn chưa biết trong cái nơi gọi là tâm phúc của Hoàng đế này có người của Tần vương hay không?

Hoàng trưởng tôn trái lo phải nghĩ, rốt cục nói: “Hoàng tử phụ....”

Đúng lúc này, trong điện bỗng vang lên một đạo âm thanh ôn nhu: “Bệ hạ, thuốc đã được chuẩn bị xong!”

Tiểu Diễn cả kinh, quay mạnh đầu liền thấy Ngọc phi cầm áo thêu mười con sư tử chơi tú cầu, váy dài như lưu tinh, ống tay áo mỏng manh giống như mây tía nơi chân trời.

Nàng đang chén thuốc đen sánh chậm rãi tiến đến, ôn nhu nói: “Châu Thái y vừa mang thuốc đến. Bệ hạ hãy uống khi còn nóng!”

Tiểu Diễn nghe vậy, không thể không đứng lên nhẹ giọng nói: “Bệ hạ

dùng thuốc đi. Ta cũng nên sớm trở về chuẩn bị!”

Hoàng đế phát phát tay, hắt liền nhanh chóng lui ra ngoài.

Hôm nay, Thánh chỉ hạ Hoàng trưởng tôn đảm nhiệm chức vị giám sát Ngự sử, nửa tháng sau đi Thương Châu khai thông hà đạo.

Nhất thời lời đồn đãi nổi lên, triều thần một mặt nghị luận vị Hoàng trưởng tôn tuổi trẻ đầy hứa hẹn này. Một mặt đầy lòng nghi ngờ với mục đích đi lần này của hắn.

Tiểu Diễn ngồi trong chính phòng Mặc hà trai, lẳng lặng nhìn Lâm Nguyên Hình đề thơ trên bức sơn thủy đồ Âu Dương Noãn mang đến.

Tiểu Diễn là do một tay hoàng đế bồi dưỡng, có thể nói là văn võ song toàn, cá tính trầm tĩnh. Ở trường săn hắn là một thợ săn dũng mãnh.

Nhưng xuống ngựa, hắn lại thích ngâm thơ, thích hoài cổ, thích cầm kỳ thi họa, cũng thích nữ nhân xinh đẹp.

Hắn thuộc loại nam nhân theo đuổi sự hoàn mỹ, đồng thời cũng là người có dục vọng chinh phục mãnh liệt.

Cho nên hắn luôn bất động thanh sắc tiêu diệt đối thủ trên triều, mà mỗi một nữ nhân bên cạnh hắn cũng đều là tốt nhất.

Với Tiểu Diễn mà nói, Chu Chỉ Quân là hoa lan, Lâm Nguyên Hình là hải đường kiều diễm nuôi dưỡng trong phủ Thái tử.

Duy nhất không chiếm được Âu Dương Noãn. Hơn nữa điều khiến hắn cảm thấy khó chịu nhất chính là mỗi lần nhìn Lâm Nguyên Hình

hắn luôn không tự chủ mà tìm kiếm hình bóng Âu Dương Noãn trên gương mặt nàng.

Kết quả hắn luôn thất vọng, vẻ đẹp của Lâm Nguyên Hình như vẻ đẹp của bạch ngọc không tỳ vết, lộ ra một loại kiều mỹ. Ánh mắt nàng luôn mang vẻ xấu hổ khiếp nhurợc, mỗi một đường nét đều khiến người ta sinh ra một cảm giác ôn nhu, giống như thán tư Giang Nam.

Còn Âu Dương Noãn, trên mặt nàng luôn mang theo tươi cười nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy hàn băng. Bề ngoài thoát nhìn như lửa nhưng đến gần rồi mới phát hiện nội tâm nàng lạnh đến mức có thể khiến người ta đóng băng.

Nhưng chính loại lạnh như băng này lại làm hắn cảm thấy hứng thú, muốn hiểu được trong lòng đối phương đến tột cùng là đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng bất luận là hắn làm cái gì, lạnh nhạt cũng vậy mà nhiệt tình cũng thế, Âu Dương Noãn đều giống như không nghe không thấy, không có chút động tĩnh gì. Thật đúng với một câu thứ không chiếm được là thứ tốt nhất, hiện tại Tiểu Diễn cảm nhận sâu sắc điều này.

Lâm Nguyên Hình dừng bút, nâng ánh mắt trong veo lên nhìn Tiểu Diễn: “Lần này, điện hạ đi bao lâu?”

Thanh âm của nàng như oanh thanh yến ngữ, hết sức dễ nghe.

Tiểu Diễn lắc lắc đầu: “Tạm thời còn chưa biết!”

Lâm Nguyên Hình nói: "Có cần thiết chuẩn bị cho điện hạ chút gì đó không?"

Chương 224: Chuyện xấu kinh tâm động phách (3)

Tiểu Diễn khoát tay: “Chuyện này đã có Chỉ Quân lo liệu, nàng không cần lo lắng!”

Lâm Nguyên Hình mỉm cười, trên mặt cũng không có chút mất mát gì. Trải qua cuộc sống này hai năm, nàng đã biết bản thân mình nên sắm vai gì nên liền ôn nhu nói: “Hy vọng điện hạ sớm ngày trở về!”

Tiểu Diễn nhẹ nhàng băng quơ trả lời: “Nàng không cần lo lắng, nhiều nhất cũng không quá ba tháng!”

Lông mi thật dài của Lâm Nguyên Hình khẽ rung động: “Ba tháng, trong mắt người khác có lẽ không lâu lắm, nhưng trong mắt thiếp nó lại dài như ba mươi năm. Lúc điện hạ không ở đây, thiếp sẽ vô cùng nhớ ngài!”

Tiểu Diễn nở nụ cười, hần dần dần phát hiện, tuy dung mạo Lâm Nguyên Hình không bằng Chu Chỉ Quân nhưng lại dịu dàng, hiểu ý lòng người hơn.

Hần vươn tay nắm lấy tay nàng nói: “Nha đầu ngọc, đừng suy nghĩ nhiều, cứ dưỡng thai cho tốt. Đứa nhỏ này thật sự rất quý giá a!”

Trong nụ cười của Lâm Nguyên Hình có chút e lệ: “Cái gì mà quý giá với không quý giá? Điện hạ cũng không phải lần đầu làm phụ thân, sao lại cao hứng như vậy?”

Tiểu Diễn ôm bả vai nàng nói: “Đứa nhỏ của chúng ta, người bên

ngoài sao có thể so được?”

Nghĩ đến Âu Dương Noãn nhắc nhở mình nhanh chóng sinh hạ trưởng tử, Lâm Nguyên Hình nhìn cây vạn niên thanh đặt trên bàn phía xa xa, mỉm cười nói: “Điện hạ yên tâm, thiếp nhất định sẽ sinh cho ngài một đứa nhỏ khỏe mạnh!”

Tiểu Diễn cười nói: "Như vậy mới đúng. Nàng phải nhớ rõ, cái gì cũng không cần lo lắng, chỉ cần bình an sinh hạ nhi tử của ta là được!”

Đột nhiên, bên ngoài vang lên một trận tiếng bước chân dồn dập. Ngay sau đó người đó thở dốc hô: “Điện hạ, điện hạ!”

Ánh mắt Tiểu Diễn vẫn nhìn Lâm Nguyên Hình như cũ, dùng giọng điệu trầm ổn đáp: “Chuyện gì?”

Thanh âm ngoài cửa có chút vội vàng: “Hoàng thượng truyền chỉ dụ, Lữ Lật Thương Châu nghiêm trọng. Mời điện hạ nhanh chóng khởi hành!”

Lâm Nguyên Hình rút tay ra khỏi tay Tiểu Diễn, mềm nhẹ nói: “Điện hạ, ngài vẫn nên nhanh chóng đi đi!”

Tiểu Diễn chậm rãi đứng dậy: “Chờ ta về!”

Nói xong hắn cất bước ra ngoài, tay vừa đẩy cửa một trận gió mang theo hạt tuyết thổi tới. Tiểu Diễn nhìn trời, lẩm bẩm: “Tuyết rơi rồi!”

Lữ Lật Thương Châu mãnh liệt, không thể trì hoãn thêm một ngày. Ngay sau khi Thánh chỉ hạ, Hoàng trưởng tôn lập tức khởi hành đi nhậm chức. Chính phi cùng văn võ bá quan cùng nhau đưa tiễn Hoàng trưởng tôn khởi hành.

Mà Lâm Nguyên Hình chỉ có thể ở trên thành lâu yên lặng đưa tiễn hắt. Âu Dương Noãn phủ thêm áo choàng cho Lâm Nguyên Hình, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Biểu tỳ, nơi này gió lớn, chúng ta mau trở về đi!”

Lâm Nguyên Hình cười nói: "Muội nói xem, ta đứng ở đây điện hạ có thể nhìn thấy không?"

Noãn gật đầu, nói: "Tất nhiên là nhìn thấy. Cho dù không thấy cũng sẽ có người nói cho điện hạ!"

Tươi cười của Lâm Nguyên Hình dần theo ba phần tịch sát: “Vậy là tốt rồi!”

Âu Dương Noãn dìu Lâm Nguyên Hình lên xe ngựa, nhìn thấy xe ngựa chạy đi rồi mới lên xe ngựa của mình.

Lúc bước vào đã thấy một người ngồi sẵn ở đây chờ nàng.

Màn bị xốc lên, hạt tuyết như hạnh hoa đầu mùa thổi vào áo Tiểu Thiên Diệp.

Hắn nhìn nàng cười, đôi mắt đẹp sáng ngời ấm áp. Âu Dương Noãn theo bản năng buông màn xuống, ngăn cách tầm mắt bên ngoài.

“Hong Ngọc, người cùng Xương Bồ ngồi sau xe ngựa đi!”

“Vâng!”

Bên ngoài không có gì ngoài gió tuyết, bên trong xe có chậu than ấm áp. Trong ánh mắt Tiểu Thiên Diệp như có lửa nhảy lên.

Từ sau khi hấn xin chỉ ban hôn, hai người đã không còn gặp mặt. Nhưng ngay lúc này khi hấn xuất hiện, ánh mắt Âu Dương Noãn liền ngưng trệ, nàng thi lễ với Tiểu Thiên Diệp.

Hấn chau mày, lập tức vươn tay: “Nàng làm gì vậy?”

Âu Dương Noãn cũng không đứng dậy, chỉ ngẩng đầu lên khế cười, lời nói thản nhiên: “Cái này là ta nợ ngài!”

Tiểu Thiên Diệp hoảng thần, nói: “Ta không hiểu nàng đang nói cái gì?” Chỉ bướng bỉnh muốn nâng nàng dậy.

Âu Dương Noãn lẳng lặng nói: “Thế tử đều hiểu được. Kỳ thật cho tới nay ngài và ta bất quá chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau. Không, phải nói Thế tử đối với ta là một tấm chân tình. Nhưng ta chẳng qua là chỉ lợi dụng ngài thôi!”

“Nàng đang nói cái gì vậy?” Tiểu Thiên Diệp giống như không hiểu lời nàng.

Nhưng trong mắt không tự chủ được mà hiện lên thần sắc thất vọng, Âu Dương Noãn thấy trong mắt hấn có một tia cầu xin.

“Lợi dụng cũng được mà thật tình cũng thế. Ta không thêm để ý!” Tiểu Thiên Diệp ngơ ngác sững sốt nửa ngày. Sau một lúc lâu hấn mới chậm rãi khom người, cầm lấy tay nàng đan chặt vào tay hấn.

“Nàng không phải muốn một người có thể che chở đệ đệ sao? Còn muốn rời khỏi Âu Dương gia? Những điều đó ta đều có thể giúp nàng làm được!”

Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy trong linh hồn hấn như có hỏa diễm, buộc nàng cũng bốc cháy.

Nhưng nàng biết, nàng không thể, tuyệt đối không thể. Bởi vì một khi dẫn lửa thiêu thân, hồn phách của nàng sẽ chỉ ở trong liệt hỏa trần trọc rên rỉ, không thể thoát ra được.

Chuyện cho tới bây giờ, không phải không nghĩ yêu, mà là không thể yêu.

Âu Dương Noãn vừa kinh lại còn sợ, ngay cả đầu ngón tay cũng hơi run run.

Cuối cùng không thể ức chế dùng sức tránh đi, khí lực lớn khiến Tiểu Thiên Diệp hơi nghiêng qua một bên.

“Những người bên cạnh ta cũng không cho phép ta và ngài ở cùng một chỗ....”

Âu Dương Noãn chậm rãi quay sang. Con người nhẹ nhàng hạ thấp, lông mi khẽ run, miệng nói cơ hồ như không thể nghe thấy âm thanh: “Chỉ có thể trách, chúng ta không có duyên phận!”

Đúng lúc này, Tiểu Thiên Diệp đột nhiên nhíu mày, tay ôm ngực, hơi thở dốc. Âu Dương Noãn nhìn hắn, không khỏi cả kinh: “Thuốc của ngài đâu?”

Nàng nói xong, tay đã theo bản năng tìm kiếm bình sứ trên người hắn nhưng ngay sau đó lại bị tay hắn cầm lấy.

Tiểu Thiên Diệp vẫn không nói, Âu Dương Noãn cũng yên lặng.

Tay Tiểu Thiên Diệp dùng sức cầm lấy, Âu Dương Noãn vẫn chậm rãi rút tay ra.

Tay hắn dùng sức lại dùng sức nhưng cuối cùng chỉ có thể nắm lấy ống tay áo nàng. Gắm vóc lạnh hoặt, giống như cầm lấy cát, nghĩ muốn giữ chặt nhưng cuối cùng lại không thể nắm được gì.

Âu Dương Noãn nhìn hắn, tươi cười lạnh nhạt nhưng lại cực đẹp: “Điện hạ, những lời nên nói ta đều đã nói rõ ràng. Từ nay về sau, mong ngài đừng đến tìm ta nữa!”

“Trừ phi là chết....” Tiểu Thiên Diệp cười, lại như đao: “Nếu không, nàng nhất định phải đến bên cạnh ta....”

Dứt lời, con ngươi hắn giống như hai giọt sương, trong veo nhưng lại lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi.

Không biết vì sao, nhìn biểu tình nghiêm túc của Tiểu Thiên Diệp, trong lòng Âu Dương Noãn dâng lên cảm giác sợ hãi.

Hắn là nam nhân sẽ không cho phép người khác được cự tuyệt. Đây chính là nguyên nhân lớn nhất khiến nàng không thể nói ra những lời trong lòng.

Cũng như rất nhiều chuyện nàng không muốn xin hắn giúp đỡ, chính bởi vì nàng biết thủ đoạn của hắn rất độc ác. Khi hắn nóng lên, quả nhiên là cái gì cũng có thể làm ra được.

Âu Dương Noãn không tự chủ được mà thở dài: “Điện hạ, ngài không nên làm ta khó xử!”

Thần sắc Tiểu Thiên Diệp thoáng dịu xuống: “Nàng không cần sợ ta. Cho dù trong bất cứ tình huống gì ta tuyệt đối cũng không làm tổn thương đến nàng. Chính là ta cũng không nghĩ sẽ buông tay!”

Nói tới đây, hắn đột nhiên nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn: “Còn

một việc quan trọng nhất. Trước mắt thế cục kinh đô bất ổn, về sau không có chuyện thì đừng dễ dàng xuất môn như hôm nay. Nếu Lâm Nguyên Hinh lại mời, nàng cũng đừng để ý tới. Qua lại quá thân cận với bọn họ, đối với nàng tuyệt không có lợi!”

Âu Dương Noãn ngẩn ra, ánh mắt đột nhiên nổi lên hàn ý: “Lời này của Điện hạ là có ý gì?”

Tiểu Thiên Diệp thản nhiên nói: "Nàng là người thông minh, rất nhiều chuyện ngay cả khi ta không nói nàng cũng có thể hiểu được. Một tháng trước Minh quận vương đã đi Tây Nam luyện binh. Thực ra luyện binh là giả, đi trấn áp phản loạn mới là thật. Hôm nay Tiểu Diễm lại đi Thương Châu, điều này có nghĩa gì, nàng nên hiểu rõ hơn so với người khác!”

Trên mặt Âu Dương Noãn lộ ra tia dị sắc: “Ngài nói những ngày gần đây sẽ có náo động lớn?”

Ánh mắt Tiểu Thiên Diệp tĩnh lặng nhìn nàng: “Không nên hỏi. Không biết cái gì đối với nàng là điều tốt nhất!”

Âu Dương Noãn nhìn hắn, trong lòng bắt đầu khuấy động những cảm xúc phức tạp: “Thế tử, ngài vội vã tới khuyên ta giữ khoảng cách với phủ Thái tử, chẳng lẽ không sợ ta đem những lời ngài nói hôm nay tiết lộ ra ngoài sao?”

Tiểu Thiên Diệp thản nhiên nở nụ cười: "Phụ vương ta làm việc quyết đoán, thủ đoạn chém tận giết tuyệt. Nếu chuyện bại lộ, cũng không phải chỉ hai người chết là có thể đủ để giải quyết. Nếu nàng không muốn nhìn Hầu phủ cùng Thái tử phủ máu chảy thành sông thì vẫn nên giữ im lặng!”

Âu Dương Noãn bị một câu này làm cho sắc mặt trắng bệch, nhưng

cuối cùng vẫn gượng cười nói: “Thế tử đừng nói đùa. Thân mình Bệ hạ vẫn còn kiện Khang, hết thấy đều như bình thường....”

Nói tới đây nàng đột nhiên nhớ đến cái gì, sắc mặt liền đại biến, ánh mắt ôn hòa vừa rồi lập tức trở nên lạnh như băng.

Hoàng đế, Yến vương, Tần vương, Thái hậu, còn có các thế lực hoặc ngoài sáng hoặc trong bóng tối khác khiến cho thế cục hiện nay rắc rối phức tạp khó có thể đoán trước được.

Lòng nàng dần lo lắng vô tận, lúc này nếu tính sai một bước liền rơi vào kết cục mãn bàn giai thâm.

(Mãn bàn giai thâm: ý chỉ việc chỉ cần đi sai một nước cờ, toàn bộ ván cờ sẽ thua. Chỉ cần phạm một sai lầm nhỏ sẽ khiến toàn cục thất bại)

Quan trọng nhất là Tần vương đa mưu túc trí, sao có thể tùy tiện ra tay? Ông ta tất nhiên là phải hoàn toàn nắm chắc.

Nhưng điều này sao có thể, Thái tử cùng Yến vương còn ở kinh đô, Thái vương sao có thể chọn lúc này làm thời cơ động thủ?

Chương 225: Mỹ nhân dẫn dụ thích khách (1)

Từ lúc Tiểu Diễn rời kinh, chỉ ngần ngừ hai tháng, tình hình kinh đô không những không chuyển biến tốt mà thậm chí đang không ngừng chuyển biến xấu.

“Minh quận vương tây chinh bình loạn, Hoàng trưởng tôn xuất kinh trị thủy, Thái tử ngoài ý muốn té ngựa, Yến vương đột nhiên gặp chuyện, Chu vương làm Bệ hạ tức giận bị cấm túc....”

Âu Dương Noãn lẩm bẩm từng biến cố phát sinh gần đây, hơi có chút kinh cụ.

Mặc dù không muốn nhưng nàng không thể không thừa nhận, thủ đoạn của đối phương rất cao minh. Mỗi một bước gần như đánh vào tử huyệt đối phương khiến người khác không kịp phản ứng, hoàn toàn như trong mộng.

Thận trọng như vậy, kỹ càng tính kế lòng người như vậy đến tột cùng là ai đang ở đâu khống chế ván cờ này?

Có lẽ đây thực sự là loạn cục, mỗi người đều dựa theo kế hoạch của mình tiến hành bố trí.

Tuy rằng nàng không biết Tần vương rốt cuộc đã chuẩn bị được đến đâu nhưng có thể khẳng định nếu thật sự kinh thành đại loạn, như vậy phía trước chính là vực sâu vạn trượng.

“Tiểu thư, nước tắm đã chuẩn bị xong!”

Âu Dương Noãn bị lời này khiến cho cả kinh, mới bưng tỉnh nói:
“Được rồi, mang vào đi!”

Hai gã sai vặt cúi đầu nâng thùng gỗ đưa đến dưới hành lang, sau đó bốn mama nhận lấy nâng vào phòng.

Trong phòng sớm đã chuẩn bị vài dầu, mấy mama nhẹ nhàng hạ xuống. Trên bồn tắm kia điêu khắc hoa hải đường tinh xảo thanh lịch.

Xương Bồ từ từ rót nước ấm vào thùng, toàn bộ cả phòng liền bao phủ một tầng hơi nước, hương khí thoang thoảng lượn lờ tinh tế.

Không gian yên lặng, chỉ có tiếng nước ào ào chảy vào thùng gỗ. Hồng Ngọc cùng mấy đại nha đầu khác bưng khay gỗ vào, bên trong để bố khăn, bồ kết...

Thực ra Âu Dương Noãn rất sợ nước, đây có lẽ là do biến cố của kiếp trước khắc sâu vào tâm trí nàng. Ngoại trừ một năm kia nàng nhảy xuống nước cứu Tước Nhi cùng một lần trốn chạy sự truy đuổi của Tiểu Thiên Diệp thì nàng sẽ không dễ dàng tới gần hồ nước.

Chính là nàng không dám nói với người khác, càng không muốn để bất luận kẻ nào biết. Cho nên nàng vẫn luôn kiệt lực áp chế không để người khác phát hiện.

"Các người đều đi ra ngoài đi. Ta tự mình làm là được rồi!" Âu Dương Noãn nói với Hồng Ngọc.

Hồng Ngọc sớm đã biết rõ thói quen tắm một mình của Âu Dương Noãn nên lập tức nói: "Bọn nô tỳ ở ngoài cửa, tiểu thư có chuyện gì gấp cứ trực tiếp phân phó!"

Tuy là đã vào đông nhưng trong phòng có đốt than, lại có hơi nóng của nước khiến trán Âu Dương Noãn không tự chủ được mà rin một tầng mồ hôi. Nàng vừa muốn cởi áo khoác, đột nhiên có một bàn tay bịt kín miệng nàng.

“Không cần sợ!”

Bên tai truyền đến thanh âm cổ đẽ thấp của một nam nhân, tựa hồ như còn mang theo chút thở dốc khó áp chế. Như là nỗ lực bài trừ thanh âm yếu ớt, bàn tay đang che miệng nàng có chút ẩm ướt, mang theo một mùi hương kỳ quái: “Là ta!”

“Minh quận vương?” Trong lòng Âu Dương Noãn đột nhiên cả kinh, dùng sức gỡ bàn tay đang che miệng mình ra.

Đột nhiên cảm thấy bên miệng mạc danh kỳ diệu một cỗ hương vị huyết tinh.

Nàng kinh ngạc xoay người, quả nhiên thấy Tiểu Trọng Hoa mi phong nhanh tức, thần sắc lạnh lùng thì không khỏi kêu nhỏ một tiếng: “Ngài làm sao có thể....”

Thế nhưng tiếp theo là nàng ngây ngẩn cả người. Tiểu Trọng Hoa một thân thường phục bạc màu, càng tôn thêm thân hình cao to của hắn.

Trong y phục tầm thường lại hiện lên hơi thở hào sảng hiếm có. Tóc đen không cài, tùy ý tán loạn, có vẻ thực hỗn độn. Cùng với vị Minh quận vương trấn định thông dong trước đây đúng là một trời một vực.

Lúc này hắn đang dùng tay che đi nửa vai trái của mình, hạ giọng nói: “Thực có lỗi, dọa đến nàng rồi!”

Hắn buông bàn tay kia ra, lập tức lộ ra vết thương ghê người, màu đỏ dường như thấm hết ống tay áo hắn.

“Ngài bị thương?” Âu Dương Noãn hoảng sợ hỏi.

Thấy Tiểu Trọng Hoa gật đầu, Âu Dương Noãn cũng không hề hỏi nhiều liền thay hắn xử lý sơ qua một chút. Hơn nữa cẩn thận lau mặt mình vô tình bị dính máu.

Thực lòng nàng quan tâm đến an nguy của Tiểu Trọng Hoa, không chỉ vì hắn từng vài lần vươn tay tương trợ. Quan trọng nhất là sự tồn tại của hắn đối với cục diện chính trị kinh đô, đối với Thái tử, đối với Trấn quốc Hầu phủ đều có ý nghĩa vô cùng trọng yếu. Cho nên nàng không thể ngồi nhìn hắn chết ở đây.

“Ở đây không có kim sang dược nên chỉ có thể băng bó đơn giản như vậy thôi!” Âu Dương Noãn nói.

“Không sao, là ta thất lễ!” Thanh âm Tiểu Trọng Hoa, có mang theo vài phần áy náy.

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Nếu chờ đến khi ta cõng hết y phục điện hạ mới mở lời thì đó mới thật sự thất lễ!"

Thần sắc Tiểu Trọng Hoa nhất thời kinh ngạc, cặp mắt xuống không biết đáp lại như thế nào.

Âu Dương Noãn thở sâu, hắn đột nhập vào khuê phòng của mình, nàng không phải không tức giận.

Nhưng chính là nàng biết Noãn các là nơi thanh tĩnh và an toàn nhất Âu Dương phủ. Hắn chỉ có ở trong này mới không bị người ta phát

hiện, hưởng hồ cho dù hấn có đi nơi khác cũng không ai dám chứa chấp.

Nhưng dù sao nàng cũng là thiên kim khuê các, vừa rồi còn chuẩn bị đi tắm. Vạn nhất nàng không bảo những người khác ra ngoài, hấn cũng không hiện thân. Vậy chẳng phải nàng sẽ bị hấn nhìn thấy hết sao?....

Được rồi, cái này cũng không có gì. Cùng lắm thì trên đầu chữ nhấn là một cây đao, cái chuôi đao này cũng không tính là hung hấn, nàng có thể chịu được.

(Chữ nhấn được ghép bởi hai chữ: đao và tâm. Chữ đao ở trên, chữ tâm ở dưới)

Âu Dương Noãn áp chế hờn giận trong lòng, nói: “Điện hạ không cần hiểu lầm, ta cũng không có ý gì khác!”

Nàng thở dài một hơi rồi nói tiếp: “Chính là ngài đang yên lành đột nhiên chạy đến đây làm gì? Ngài có biết chủ soái xuất chinh chưa có chỉ đã hồi kinh sẽ có kết cục gì không? Nếu chuyện này rơi vào tai Hoàng đế....”

Tiểu Trọng Hoa hơi hơi lắc đầu, chi tiết nói: “Ta ở Lâm Châu đã hơn một tháng không nhận được tin tức gì từ kinh đô. Từ bên ngoài nhìn vào mọi thứ đều bình thường như trước, nhưng càng yên tĩnh lại càng khiến người ta cảm thấy kỳ quái, không phải sao? Hơn nữa bên người ta cũng có không ít kẻ rục rịch, người nào cũng đều muốn mượn thời cơ đoạt đi tính mạng ta. Ta ở ngàn dặm xa xôi còn như thế, vậy rất rõ ràng tình thế ở kinh đô còn khẩn trương hơn!”

Hai câu này tuy nhiên vô cùng đơn giản, nhưng việc xảy ra đều là thật.

Âu Dương Noãn hơi cân nhắc một chút, nàng nghĩ tới một điểm mấu chốt khác, nhin không được mở miệng hỏi: “Đúng rồi, ngài làm sao vào được thành? Thủ vệ tất cả các đại môn phiệt trong kinh đô này đều đã thay đổi không ít, ngài không sợ bị họ nhận ra sao?”

“Ta tự có biện pháp của ta. Ngay cả khi Tần vương đã khống chế kinh đô, cũng không đến mức có thể một tay che trời!”

Khi Tiểu Trọng Hoa nói như vậy, trong thanh âm cũng ôn nhu hơn: “Nàng yên tâm, ta đã trà trộn theo một chiếc xe đi vào từ cửa tây, vốn mọi chuyện đều rất thuận lợi. Đáng tiếc lúc đến Yến vương phủ vấn an phụ vương, tin tức lại bị lộ nên mới bị truy đuổi!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, không tự chủ được hỏi tiếp: “Yến vương điện hạ bị thương có nặng không?”

Tư thái nàng như hoa lan vừa nở khiến hắn hơi thất thần: “Rất nặng. Một đao kia cơ hồ như xuyên thấu ngực ông!”

Rất nặng là nặng như thế nào? Nặng đến mức không đứng dậy nổi, hay đã đến mức hấp hối?

Âu Dương Noãn muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng nàng cũng biết hiện tại không phải lúc nên hỏi.

Nàng quay đầu nhìn mặt nước không gợn sóng trong thùng, rồi cuộc hạ quyết tâm: “Không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm phủ Thái tử, Trấn quốc Hầu phủ, thậm chí là nơi này của ta. Mà tin tức ngài trở lại kinh đô e là đã đến tai Tần vương, chỉ sợ ngay lập tức sẽ có người tra soát toàn thành. Ngài không thể ở lại đây, nhất định phải nghĩ cách để ngài ra ngoài!”

“Âu Dương tiểu thư đúng là thiện tâm, tình nguyện bất chấp hiểm nguy tới cứu ta!” Tiểu Trọng Hoa chăm chú nhìn nàng một lát rồi thản nhiên nói.

Âu Dương Noãn lắc đầu thở dài: "Nếu được sinh ra trong gia đình bình dân, ta cũng sẽ không vô duyên vô cớ vướng vào chuyện có quan hệ đến sinh tử này. Nhưng cũng là quận vương có vận khí tốt, đến lúc đó đừng làm cho ta bồi một cái mạng mới phải!"

“Đó là tất nhiên. Đại ân của tiểu thư đêm nay, ta nhất định ghi nhớ trong lòng!”

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt nàng chỉ có sầu lo, ánh mắt hẩn lại rất trấn định.

Nếu có thể, Âu Dương Noãn cũng không muốn tham dự vào chuyện này. Nhưng tình huống hiện tại, có thể cho phép nàng chỉ lo cho bản thân sao?

Tần vương nay chính là đang tìm cơ hội tốt nhất, chờ thời cơ đến, hẳn sẽ làm gì phủ Thái tử? Sẽ làm gì Hầu phủ?

Cho dù hẳn cùng Âu Dương gia không có hiềm khích, nhưng Lâm Văn Uyên cùng Âu Dương Noãn nàng thì sao? Tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt!

Đúng lúc này bên ngoài đã có không ít người xông vào Âu Dương phủ.

Quản gia nghe thấy tiếng ồn ào nên dẫn người đuổi tới cửa, đã thấy trong hoa viên không biết từ khi nào đã đứng đầy một đội binh lính.

Nam tử đứng đầu khuôn mặt lạnh lùng, thân hình cao lớn. Bên mặt

trái còn có một vết sẹo thật dài, thoát nhìn như hung thần ác sát.

Binh lính thuộc hạ của hắn đang cùng nhóm mama giữ cửa viện lớn tiếng với nhau. Nghe giọng điệu của bọn họ, hình như là muốn lục soát hoa viên.

Tôn quản gia cau mày bước nhanh lên: “Các người là ai, còn không mở to hai mắt nhìn cho rõ ràng! Đây là quý phủ Lại Bộ Thị Lang, cũng không phải nơi cho các người tẩu dã. Nếu còn không mau cút đi, để đến lúc lão gia nhà chúng ta báo lên Thánh thượng trị tội các người thì đừng có hối hận!”

Gã quan quân đầu lĩnh kia hừ lạnh, liếc mắt liền có hai tên binh lính bước lên bắt lấy Tôn quản gia. Hắn nhất thời cả kinh, vừa định lớn tiếng kêu hộ vệ bên cạnh đi lên cứu nhưng còn chưa kịp mở miệng thì đã bị người ta trói lại, bịt miệng vứt trên đất.

Gã quan quân kia lạnh lùng nói: “Chúng ta phụng chỉ truy lùng thích khách. Ai giám cản trở, giết không tha!”

Noãn các.

Hồng Ngọc nghe thấy bên ngoài ầm ầm truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, không tự chủ được mà nhú mày nhìn Xương Bồ nói: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Xương Bồ sừng sốt, lập tức lấy lại phản ứng: “Ta ra ngoài xem!”

“Khoan đã, có chút gì đó không thích hợp. Quan sát tình hình rồi nói sau!” Phương mama phát tay.

Đúng lúc này, bên ngoài ầm ầm truyền đến một âm thanh quát nạt: “Tra rõ ràng cho ta! Người nhất định ở trong này!”

Tiếp theo là thanh âm lấy lòng của một kẻ nào đó: “Tướng quân, lúc này nô tài thấy rất rõ ràng, người nọ trèo tường vào hậu viện nhà này. Như vậy trong chốc lát hẳn không thể chạy xa được!”

Xa xa lại truyền đến tiếng động lớn xôn xao:

“Bắt được rồi! Bắt được rồi!”

“Mau trói lại!”

“Đi! Đi mau!”

Quan quân cao giọng nói: “Mau đưa người qua đây!”

Trong thanh âm đều tràn ngập vui mừng.

Chương 226: Mỹ nhân dẫn dụ thích khách (2)

Trong phòng, Âu Dương Noãn đột nhiên đứng lên nhìn Tiểu Trọng Hoa: “Ngài không đi một mình?”

Tiểu Trọng Hoa lắc đầu, hạ giọng nói: "Không, người bọn họ bắt được không phải người của ta!"

Âu Dương Noãn nhíu mày, chợt nghe đến bên ngoài có người hét lớn: “Cút qua một bên! Đây không phải người ta muốn tìm. Tra lại một lần nữa, mỗi một phòng đều phải lục soát!”

"Dừng tay!" Thanh âm khiển trách của Âu Dương Trì truyền đến.

Tiếp theo đó là thanh âm của Âu Dương Tước: “Lớn gan! Các người xông vào phủ chúng ta làm xằng làm bậy, là muốn tạo phản sao?”

Quan quân cầm đầu lạnh lùng nói: “Thứ lỗi! Chỉ sợ cho dù nơi này của người có là vương phủ, cũng phải tuân theo ý chỉ của Thánh Thượng. Phủ các người nếu tư tàng thích khách thì chính là khi quân phạm thượng. Đây chính là tội chết!”

"Người luôn mồm nói có Thánh chỉ, vậy Thánh chỉ kia đâu? Thánh chỉ ở đâu?" Âu Dương Tước cười lạnh.

“Đây là khẩu dụ của Thánh thượng!” Thanh âm của viên quan quân nọ không hề yếu thế.

"Làm càn!" Âu Dương Trì phát hỏa: “Người là ai? Là người của

doanh nào? Thượng tranh là ai? Ai cho người lá gan lớn như vậy, dám mang theo vài tên lỗ mãng giả truyền thánh chỉ, xông vào nội viện phủ ta lại còn bịa đặt tội danh. Sao? Các người muốn vu hãm trung lương, vu oan giá họa?”

Quan quân kia tựa hồ như nghẹn lời, bị Âu Dương Trì lớn tiếng quát khiến hắn có chút quẫn bách. Ngử khí vốn kiêu ngạo cũng dần hòa hoãn xuống: “Thị Lang đại nhân, ta là phụng lệnh Tần vương rà soát toàn thành truy lùng thích khách. Con đường này một một nhà ta đã đều lục soát qua, ngay cả thủ phủ đại nhân cũng không trừ. Ngài sao phải khó xử chúng ta, có gì muốn hỏi cứ đến hỏi Tần vương đi!”

“Người khẳng định?” Âu Dương Trì nhất thời bị nghẹn.

Âu Dương Tước bên cạnh cười lạnh nói: “Nếu thật sự Tần vương điện hạ có lệnh, sao không thấy ngài ấy tự mình mang binh? Người rõ ràng là sợ bị nhìn ra, có ý lung lạc, nói hươu nói vượn! Còn nữa, cho dù người thật sự dưới trướng Tần vương, cũng không có quyền điều tra thủ phủ quan viên. Nếu muốn soát, mang thánh chỉ đến đây!”

“Thánh chỉ ở đây!”

Ngay khi hai bên đang giằng co thì một người mặc quan bào tiến đến, Âu Dương Trì quay đầu vừa thấy liền nhíu mày: “Lâm huynh!”

Người tới đúng là Bộ Binh Thượng Thư Lâm Văn Uyên, hắn cung kính hướng thái giám một bên hành lễ. Thái giám kia liền tuyên đọc ý chỉ của Hoàng đế.

Thần sắc Âu Dương Trì lại càng khó xem, chính là không thể phát tác đành gượng cười nói: “Hóa ra là ý chỉ của Thánh thượng thật!”

“Âu Dương huynh chớ trách. Ta cũng là vì Hoàng thượng phân ưu.

Gần đây Yến vương gặp chuyện, Hoàng thượng ăn không ngon ngủ không yên hạ lệnh toàn thành truy bắt thích khách. Hôm nay có người mật báo nói trên đường gặp thích khách, Tần vương điện hạ vì muốn bắt được hung thủ nên đã lập tức tiến cung hướng Bệ hạ xin ý chỉ, chỉ còn chờ bắt người nữa thôi. Âu Dương huynh vẫn nên tạo điều kiện thì hơn!” Lâm Văn Uyên đem thánh chỉ giơ cao lên.

Tươi cười trên mặt Âu Dương Trì có mang chút hoài nghi, lại vẫn phải lui về phía sau: “Vậy xin cứ tự nhiên. Nhưng ta phải nói trước một câu, nếu đến lúc đó cái gì cũng không soát được....”

“Ta đây tất nhiên sẽ bồi tội với Âu Dương huynh! Người đâu, lục soát!” Lâm Văn Uyên lạnh lùng phát tay.

Rất nhanh binh lính liền tra xét mọi ngõ ngách, một lúc lâu sau quan quân cầm đầu bẩm báo với Lâm Văn Uyên: “Không có!”

Lâm Văn Uyên cười cười thu liễm vẻ mặt thị uy ban nãy nhưng ánh mắt lại âm trầm khó dò.

Ngay lập tức hẩn tựa hồ như phát hiện có gì đó không thích hợp, đôi mắt chim ưng lợi hại lộ ra quang mang thâm thúy.

Hẩn thông thả đi mấy bước, nhìn như không chút để ý nói: “Âu Dương huynh, còn chỗ nào chưa lục soát nữa không?”

Âu Dương Trì nhíu mày: "Phủ của ta chỉ có như vậy, có chỗ nào chưa tra. Hay là đại nhân hoài nghi trong phủ ta còn có mật đạo, mật thất bí mật gì đó? Nếu người hoài nghi, liền dùng hết khả năng của mình đi tìm đi!”

"Ha ha ha..." Lâm Văn Uyên cười to vài tiếng: “Âu Dương huynh thật sự là biết nói đùa. Mật đạo sao? Thật ra ta không nghĩ đến nó, chẳng

qua là viện của Âu Dương tiểu thư còn chưa tra a!”

“Cửu cửu, ngài nói như vậy thật sự là rất không ổn!” Âu Dương Tước bỗng nhiên giận tái mặt, chen ngang nói: “Theo như ý cửu cửu, các người ở trong này tìm không được người liên muốn chạy đến phòng tỷ tỷ ta sao? Hừ....khuê phòng thiên kim tiểu thư sao có thể nói tùy tiện vào liên vào? Ở đâu có đạo lý như vậy?”

“Ta tất nhiên sẽ quản thúc thuộc hạ, không để bọn họ quấy nhiễu Noãn Nhi!” Lâm Văn Uyên lạnh lùng nói.

“Phụ thân, không thể tùy tiện bọn họ làm xằng làm bậy. Nếu tỷ tỷ bị bọn họ làm cho kinh hách, chúng ta sẽ không có cách nào nói lời công đạo với Đại công chúa!” Âu Dương Tước nhắc nhở nói.

“Đúng vậy, Noãn Nhi là cô nương chưa xuất giá. Nếu ta thực sự để người làm như vậy, ngày mai ta không còn mặt mũi nào đi ra ngoài gặp người khác!”

Khó có khi Âu Dương Trì lại kiên cường như vậy. Không chỉ bởi vì nay hắn xem Âu Dương Noãn như hi thế trân bảo nâng niu trong tay, sợ tổn hại đến khuê danh khiến nàng không tìm được mối hôn sự tốt.

Quan trọng nhất là Âu Dương Noãn hiện là Vĩnh An quận chúa, không cẩn thận sẽ đắc tội với Đại công chúa, cho nên hắn không chút thoái nhượng nói: “Như vậy, mời các người lập tức rời đi!”

Trên mặt Lâm Văn Uyên có chút ngoài ý muốn, hắn thật không ngờ Âu Dương Trì luôn luôn nhu nhược hiện tại lại kiên cường như vậy.

Quan quân đầu lĩnh là tướng quân Tả Lệ dưới trướng Tần vương, hắn thấp giọng nói bên tai Lâm Văn Uyên: “Thượng Thư đại nhân! Tần vương đã nghiêm lệnh hôm nay sống phải thấy người, chết phải

thấy xác. Nếu hôm nay tay không trở về như thế này, chúng ta sẽ không thể ăn nói với Tần vương!”

Lâm Văn Uyên nhíu mày lại, nhìn chăm chăm Âu Dương Trì, cân đo lợi hại một chút rồi lập tức cười lạnh, giơ tay lên với bọn binh lính: “Tra! Đi vào tra! Ta không tin, hắn còn có thể trốn!”

“Các người dám!” Âu Dương Tước nhanh chóng che chắn trước cửa Noãn các.

Lâm Văn Uyên liếc mắt, Tả Lệ liền lạnh lùng nói: “Âu Dương công tử, thất lễ!”

Âu Dương Tước lạnh lùng nhìn hắn, nửa điểm ý tứ nhường đường cũng không có. Tả Lệ liền rút trường kiếm ra, chỉ thẳng vào Âu Dương Tước.

Trên người Âu Dương Tước không có vũ khí liền tùy tay rút kiếm bên hông từ binh lính một bên chặn lại kiếm của Tả Lệ. Nháy mắt, hai người đã giao thủ.

Tả Lệ vốn tưởng rằng Âu Dương Tước chẳng qua chỉ là một tên công tử ăn chơi trác táng. Lại không ngờ đối phương công phu không hề kém cạnh mình, thậm chí còn có chút linh hoạt hơn.

Duy chỉ có một điểm đó là kinh nghiệm thực chiến của đối phương quá ít, nên chỉ qua vài hiệp hắn mới có thể khống chế được đối phương. Tả Lệ lại cũng không có ý dừng lại.

Âu Dương Tước thấy Tả Lệ từng bước ép sát, không khỏi nổi lên sát ý, không chút lưu tình nào chém xuống Tả Lệ.

Trước mắt Tả Lệ đột nhiên cảm nhận được một trận gió lạnh lợi hại

đánh úp xuống, hấn vội vàng né tránh nhưng trên trán vẫn cảm thấy đau xót như bị cái gì đâm trúng. Hấn nhất thời bị dọa toát mồ hôi lạnh, hấn che trán lui xuống từng bước.

Nếu một đao vừa rời của Âu Dương Tước không thoáng dừng một chút thì cái đầu này của hấn đã bị một thiếu niên mới lớn này xẻ làm đôi.

Hơn nữa sát khí nồng đậm như vậy, khiến Tả Lệ luôn xông pha ngoài chiến trường không khỏi kinh hãi.

Hấn thật sự là đã quá coi thường tiểu công tử một thân cẩm y, nhìn như thư sinh này. Ai có thể nghĩ một thiếu niên thanh tú như vậy, khi ra tay lại rất quyết liệt, giống như quyết sống chết đến cùng.

“Âu Dương Tước, ngươi muốn kháng chỉ sao?” Lâm Văn Uyên biết tình hình không ổn liền lớn tiếng quát lớn.

Âu Dương Trì sợ con trai độc nhất bị thương liền vội vàng đi lên giữ chặt Âu Dương Tước: “Tiểu súc sinh, còn không mau dừng tay!”

Âu Dương Tước nhìn chằm chằm thánh chỉ trong tay Lâm Văn Uyên, không tự chủ được nắm chặt quyền, ánh mắt tối đen hiện lên sát ý mãnh liệt.

Lâm Văn Uyên thầm nghĩ tiểu tử này từ khi nào thì trở nên đáng sợ như vậy, không khỏi [i]sắc lệ nhi nội nhĩm[i] nói: “Tất cả đều xông vào cho ta!”

(Sắc lệ nhi nội nhĩm: bề ngoài oai hùng mà bên trong hèn nhát)

Đúng lúc này, Âu Dương Noãn quyết định xõa búi tóc, cởi y phục, chỉ mặc một cái yếm cùng váy lót. Nàng lạnh lùng nói với Tiểu Trọng

Hoa: “Ngài mau núp đi!”

Đồng thời nàng hướng ra cửa nói: “Hong Ngọc, Xương Bồ! Hai người các người tiến vào đi!” Ngay sau đó nàng liền nhanh chóng bước vào bồn tắm.

Hong Ngọc cùng Xương Bồ liếc nhìn nhau, rất nhanh liền vào phòng, sau đó lập tức đóng chặt cửa lại.

Bên ngoài, Tả Lệ cười lạnh nhìn Âu Dương Tước, sau đó dẫn đầu xông vào Noãn các.

Mama, nha đầu trong viện đều dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn hắn.

Sắc mặt Tả Lệ không chút thay đổi, nhanh chóng hướng phòng chính đi đến.

Lúc này cửa phòng đang đóng chặt, không chút tiếng động, chỉ nghe thấy tiếng bước chân sần sật của hắn vang lên càng khiến nơi này thêm yên tĩnh vạn phần.

Trong không khí phiêu tán hương thơm khiến người ta dần dần cảm thấy khó có thể hình dung. Tả Lệ hoàn toàn cẩn thận, hắn biết thân phận nữ tử trong phòng không tầm thường. Cho nên lúc này hắn khom người xuống lớn tiếng báo danh: “Mặt tướng phụng mệnh làm việc. Mong tiểu thư thứ tội!”

“Kẻ nào lớn gan như vậy? Dám xông vào khuê phòng của tiểu thư!” Một nữ tử hét lớn, đẩy mạnh cửa bước ra.

Thoáng nhìn bên trong, Tả Lệ chỉ thấy một bóng dáng mảnh khảnh phía sau bình phong. Xương Bồ đã chạy ra, chặn tầm mắt của hắn rồi hung tợn nói: “Người là ai mà dám làm càn như thế?”

Nháy mắt, Âu Dương Noãn trong phòng đã vội vàng phủ thêm áo khoác, chỉ còn mái tóc đen ướt sũng nước.

“Mong tiểu thư thứ tội!” Tả Lệ không chút để ý tới nha đầu mày rậm mắt to trước mặt này mà chỉ giương giọng nói với vào trong phòng: “Tiểu thư, xin ngài hãy dời bước để chúng ta điều tra trong phòng một chút!”

Âu Dương Noãn cười lạnh một tiếng, nàng bước ra tấm bình phong, gió lạnh đập vào mặt, thổi bay mái tóc đang ướt sũng nước.

Hạ nhân trong viện kinh hãi quỳ xuống, Phương mama vội vàng la lên: “Đại tiểu thư, ngài sao có thể đi ra ngoài này như vậy?”

“Thấy Vĩnh An quận chúa, còn không mau quỳ xuống!” Xương Bồ lớn tiếng trách cứ.

Chương 227: Mỹ nhân dẫn dụ thích khách (3)

Trong viện còn có vài tên nam tử mình mang giáp, hông đeo bội kiếm. Tả Lệ vừa thấy Âu Dương Noãn liền kinh ngạc cả người, thế nhưng lại quên mất phải cúi đầu lảng tránh, ánh mắt thẳng tắp dừng trên mặt nàng.

Sau một lúc lâu hắn mới hồi phục lại tinh thần, dẫn đầu quỳ gối xuống. mấy người phía sau cũng lập tức quỳ xuống, thiết giáp lóe ra hàn quang lạnh như băng lại phát ra âm thanh ma sát đáng sợ.

Âu Dương Noãn không giận mà ngược lại còn cười, âm thanh lạnh lùng: “Xin hỏi tướng quân muốn truy bắt thích khách nào?”

“Mặt tướng phụng chỉ truy bắt thích khách ám sát Yến vương!”

Không biết vì sao, hắn ở trước mặt Âu Dương Noãn sẽ không tự chủ được mà có một loại cảm giác xấu hổ. Tả Lệ nhú mày, hạ thấp thanh âm, giọng điệu cũng không còn cường ngạnh như vừa rồi.

Âu Dương Noãn cười nhẹ, nói: “Yến vương gặp chuyện đã từ nửa tháng trước, thích khách chỉ sợ đã sớm ra khỏi thành. Sao tự nhiên hiện tại lại chạy đến viện ta tìm? Ngươi là đang hoài nghi thích khách cùng ta có quan hệ, hay vẫn là cảm thấy kẻ đó là do Đại công chúa phái đi?”

Tả Lệ lập tức mặt đỏ tai hồng, cúi người dập đầu thật mạnh: “Quận chúa thứ tội, mặt tướng tuyệt đối không có ý đó!”

“Không có ý đó? Nếu như không có vì sao hông còn đeo kiếm, thân còn mặc giáp xông vào nơi này? Người là muốn giết người sao?”

Âu Dương Noãn đang nói, thì thấy Lâm Văn Uyên đã bước vào sân, “Hay là cứu cứu muốn để cho những người này xông vào phòng của ta, hủy đi danh tiết của ta?”

Lâm Văn Uyên thấy Âu Dương Noãn tóc đen đều đang ướt sũng thì nhất thời sửng sốt. Hiển nhiên cũng không nghĩ tới Âu Dương Noãn vừa rồi là đang tắm, lập tức có chút khó xử, trừng mắt liếc Tạ Lệ một cái rồi ngượng ngùng cười nói: “Noãn Nhi không bị hoảng sợ chứ? Người yên tâm, chúng ta chỉ muốn tìm phạm nhân, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến người!”

Âu Dương Noãn cười nhẹ, lưu quang lạnh lùng trong mắt hiện lên: “Nhị cứu cứu, phủ chúng ta không có người các người muốn tìm, các người lại cứ cố tình xông vào viện các quấy nhiễu nội quyền! Các người hãy nói xem phạm nhân kia đến tội cùng là có bộ dáng cao thấp béo gầy thế nào? Tốt nhất là các người hãy nói cho thật rõ ràng! Nếu không lại tùy tiện bắt một tội tở trong viện nói là thích khách, sau đó tố cáo ta tội danh chứa chấp tội phạm, ta sẽ gánh không nổi a! Nếu nghiêm trọng hơn một chút, các người nói kẻ đó là thích khách liền tiền trăm hậu tấu, như vậy là chết không đối chứng, cả nhà ta từ trên xuống dưới sẽ bị gán tội danh ám sát!”

Âu Dương Noãn ngừng một chút, nhìn thoáng qua Lâm Văn Uyên rồi nói tiếp: “Lại nói, ta thật sự không rõ, Nhị cứu cứu hiện tại đã quyền cao chức trọng, cần gì phải vất vả chạy đi khắp nơi như vậy. Thậm chí ngay cả phủ ngoại chất nữ của mình cũng không tin nổi, truyền ra ngoài chẳng phải khiến người ta chê cười sao?”

Lời này thật sự quá mức công kích, Lâm Văn Uyên đen mặt, nhin không được liền mắng to: “Noãn Nhi ăn nói cho cẩn thận! Ta chỉ

phụng chỉ làm việc, làm sao có nửa điểm tư tâm, người cũng không nên ngậm máu phun người!”

“Oh? Thật không?” Âu Dương Noãn nhẹ nhàng cười: “Bệ hạ đang mắc bệnh, những người này lại mạnh mẽ xông vào phủ ta. Thật ra ta cũng muốn hỏi một chút, thánh chỉ này rốt cuộc là được ban từ trước hay bước chân những người này vẫn nhanh hơn một chút? Nếu trước khi thánh chỉ được ban xuống, những người này đã xâm nhập vào phủ, vậy chỉ có thể nói là tùy tiện điều động binh mã trong quân. Tội danh như vậy, Nhị cứu cửu có thể gánh nổi sao?”

Âu Dương Noãn đoán không sai, Thánh chỉ là Tần vương vừa mới tiến cung xin được. Mà Tả Lệ sợ Tiểu Trọng Hoa chạy trốn, sớm đã bước vào Âu Dương phủ một bước.

Lâm Văn Uyên bị nàng hỏi cho ngẩn ra, chợt cười nói: “Mặc kệ là như thế nào, hiện tại Thánh chỉ của Bệ hạ đã ban xuống. Noãn Nhi nghi ngờ như vậy, chẳng lẽ trong phủ này có gì sao?”

Âu Dương Noãn lạnh lùng nói: "Kháng chỉ là tội chết. Việc này không hỏi rõ ràng đã để những người này chạy vào khuê phòng của ta, danh tiết bị hao tổn ta cũng vẫn không còn mặt mũi nào để gặp người khác, như vậy ta cũng chỉ còn một con đường chết. Một khi đã như vậy, ta còn gì phải sợ đâu!”

Lúc này đến phiên Lâm Văn Uyên giận dữ: “Người....”

Tả Lệ vươn tay ra đỡ hấn, liếc mắt nhìn Âu Dương Tước đang đứng bên cạnh nhìn chăm chăm bọn họ, lại liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn sắc mặt bình tĩnh. Về mặt bọn họ đều đang ám chỉ, bọn họ căn bản không lo lắng sẽ bắt được người nào, chính là bọn họ cảm thấy đi vào điều tra khuê phòng nữ tử thập phần sỉ nhục.

Điều này khiến Tả Lệ có chút do dự, chỉ sợ nếu hãn thật sự không tìm được người ở đây....

Nhưng thám tử không phải đã nói truy đuổi người chạy vào đây sao? Hay là tất cả mọi người trong Âu Dương gia đều đang giả vờ?

Lúc này Âu Dương Noãn hơi hơi vươn tay ra, thản nhiên nói: “Nếu cừu cừu muốn tra thì liền đi vào tra đi. Chẳng qua là nếu đến lúc đó cái gì cũng không tìm thấy, ta sẽ đem chuyện này bẩm báo thật chi tiết với Đại công chúa. Chẳng sợ nháo đến Bệ hạ nơi đó, ta tin mẫu thân cũng sẽ cho ta lời công đạo!”

Tình hình nhất thời lại rơi vào thế giằng co, Lâm Văn Uyên do dự đứng ở trong sân.

Nếu như đi vào mà không tìm được người, Âu Dương Noãn thì cũng liền thôi. Nhưng phía sau nàng lại còn có một vị đại công chúa làm chỗ dựa. Nay Tần vương đang ở trong thời khắc mấu chốt, nếu hiện tại đánh rần động cỏ, chỉ sợ thất bại trong gang tấc.

Đột nhiên, một đạo thanh âm tràn ngập lãnh trào phá vỡ tĩnh mịch trong viện: “Ở đây có chuyện gì vậy?”

Tả Lệ sửng sốt, lập tức quỳ xuống: “Thỉnh an Thế tử!”

“An cái gì mà an!” Tiểu Thiên Diệp phong trần mệt mỏi, như là vừa mới lập tức xuống ngựa, trong tay vẫn nắm roi ngựa, đánh vào không trung một cái: “Các người ở trong này âm ỉ cái gì?”

Một tay kéo Tả Lệ đến gần, thấy đầu đối phương toàn là máu, da đầu còn bị tróc một mảnh thì không khỏi giận dữ: “Ta không phải đã phân phó rồi sao? Ai cũng không được phép xông vào đây. Đem lời nói của ta như gió thoảng bên tai sao?”

Tả Lệ sợ hãi nhìn Tiểu Thiên Diệp nói: “Điện hạ xin bớt giận. Là Tần vương điện hạ....Ngài....”

Hắn nhìn Lâm Văn Uyên, đối phương lập tức tươi cười nói: “Thế tử, chúng ta chỉ phụng mệnh làm việc mà thôi!”

"Phụng mệnh làm việc? Phụ vương ta bảo các người đi điều tra thích khách, các người lại chạy đến viện Vĩnh An quận chúa âm ỉ lên. Trong mắt các người còn có tôn ti trật tự sao?"

Lâm Văn Uyên nỗ lực nói: "Mật báo nói thích khách đang ở trong này. Là thánh chỉ của Bệ hạ nói phải tra!"

“Điều tra? Các người nhiều người đứng trong này như hổ rình mồi như vậy, là điều tra hay là hù dọa người khác?”

Tiểu Thiên Diệp càng nói càng giận, giơ roi lên đánh vào người Tả Lệ: “Thích khách? Thích khách cái gì? Sao ta không nghe nói?”

Tả Lệ bị trúng một roi, lại càng thêm sợ hãi, lập tức đập đầu nói: “Là thích khách ám sát Yến vương. Thuộc hạ còn chưa kịp bẩm báo với Thế tử.....Là thuộc hạ sơ sẩy. Xin Thế tử bớt giận!”

Âu Dương Noãn đứng trên bậc thang, thản nhiên nói: “Thế tử không cần tức giận! Vốn Lệ tướng quân nói muốn điều tra thích khách trong phủ ta, lúc vào lục soát trong viện ta, tỷ nữ có nói ta đang tắm nhưng những người này lại không nghe, còn phá cửa muốn xông vào. Tước Nhi vì lo sợ cho thanh danh của ta nên mới cản trở Lệ tướng quân. Tiếp theo Nhi cửu cửu đưa thánh chỉ tới yêu cầu tra xét, nhưng ta dù sao cũng là một cô nương chưa xuất giá, cứ mặc một đám nam tử xa lạ xông vào sân như vậy rốt cuộc vẫn không ổn nên mới ngăn cản bọn họ! Hiện tại xem ra, Tả tướng quân cùng Nhi cửu cửu không

nghĩ đây là viện của ta nên mới vô lễ như vậy. Chẳng qua cũng chỉ là hiểu lầm mà thôi!”

Tiểu Thiên Diệp sửng sốt, lập tức nhìn phía nàng. Âu Dương Noãn cũng đang nhìn hắn, lông mi đen dài phủ bóng che đi đôi mắt đẹp khiến người ta mơ màng. Khuôn mặt tuyết trắng giống như vì hơi nóng của nước vẫn còn vương lại mà hơi ửng đỏ.

Ánh mắt cực nóng của Tiểu Thiên Diệp dừng lại trên mặt nàng, nháy mắt cảm thấy như hoa đào nở rộ dưới bầu trời, cánh hoa tung bay. Bình thường hắn chỉ thấy khuôn mặt nàng thanh lệ, chưa từng gặp bộ dáng phong tình rực rỡ như vậy. Nhất thời hắn có chút ngẩn nhìn đến ngẩn ngơ.

Lát sau, hắn chậm rãi thán một hơi, giọng điệu vẫn rất âm trầm: “Vậy là tốt rồi! Nếu Tả Lệ vô tâm chi thất, hôm nay còn chưa tính. Tả Lệ! Mau thỉnh tội với quận chúa. Mau trở về!”

Răng nanh Tả Lệ cơ hồ cắn chặt, cúi đầu nói: “Thuộc hạ nhất thời lỗ mãng, xin quận chúa đại nhân đại lượng bỏ qua cho ta!”

Âu Dương Noãn thản nhiên nhìn hắn, từ chối cho ý kiến.

Tiểu Thiên Diệp lạnh mắt nhìn Lâm Văn Uyên: “Thượng Thư đại nhân, cho dù là phụ vương ta xin được ý chỉ đi bắt người. Trên Thánh chỉ cũng không nói Bộ Binh Thượng Thư cùng đi khắp nơi. Ngài đây là ăn no không có việc gì làm sao?”

Sắc mặt Lâm Văn Uyên trầm xuống, lại ngại thân phận Tiểu Thiên Diệp không dám phát tác, chỉ có thể khoanh tay đứng một bên, lập tức lộ ra tươi cười hòa ái: “Đây đều là hiểu lầm....Hiểu lầm thôi! Thế tử chớ tức giận, ta cũng chỉ ngẫu nhiên gặp phải chuyện này. Tất cả cũng là vì Hoàng thượng phân ưu thôi!”

Tiếp theo liền quay đầu nói: “Tất cả đều trở về đi...” Nói vậy nhưng ánh mắt hẩn vẫn hướng phòng Âu Dương Noãn dò xét.

Âu Dương Noãn không hề để ý tới bọn họ, trực tiếp phân phó Hồng Ngọc: “Đi các nơi tra hỏi rõ ràng, có người nào bị thương không? Có cái gì quý trọng bị phá hỏng không? Còn nữa, đến xem tổ mẫu nơi đó có bị quấy nhiễu hay không? Có chỗ nào bị hư hại, cần tu sửa lại không?”

Nghe đến đó, Âu Dương Tước không tự chủ được che môi cười.

“Tuân lệnh!” Hồng Ngọc nhanh chóng đáp lời.

Âu Dương Noãn thấy sắc mặt Lâm Văn Uyên lập tức thay đổi khi vừa nghe lời này, không khỏi cười lạnh nói: “Để cứu cứu còn biết mà bồi thường....”

Lâm Văn Uyên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nói: “Ai nha, không còn sớm nữa. Ta cũng nên trở về hướng Tần vương phục mệnh. Ngày khác lại đến quấy rầy!”

Nói xong liền bỏ lại những người khác, bước nhanh ra ngoài.

Tiểu Thiên Diệp cười nhìn Âu Dương Noãn, lại nghe nàng nói: “Mời Thế tử trở về, ta không tiễn!”

Nàng xoay người bước vào trong phòng, cửa phòng đóng mạnh trước mặt tất cả mọi người.

Tiểu Thiên Diệp vì cuối cùng bị Âu Dương Noãn quẳng cho một câu nên liền tức giận. Lúc đi ra khỏi Âu Dương phủ, cơn giận vẫn chưa tiêu, nhảy lên ngựa, lạnh lùng nhìn thoáng qua Tả Lệ.

Da đầu Tả Lệ run lên, liền nói: “Thế tử, nơi này cách nói đóng quân của thuộc hạ không xa. Hay Thế tử ghé qua nghỉ một lát!”

“Chỗ nào cũng đều không đi!” Tiểu Thiên Diệp chỉ roi ngựa vào mặt Tả Lệ: “Hồi Tần vương phủ!”

Chương 228: Trong mệnh ai là người cuồng dại

Từ lúc Âu Dương Noãn từ trong nước bước ra, tuy rằng trên người còn mặc xiêm y nhưng vẫn lộ ra làn da trắng nõn.

Nhất thời thân thể điểm lệ mang theo nụ hoa nở rộ khiến trước mắt Tiểu Trọng Hoa như muốn nổ tung. Ánh mắt hắn bị làn da bạch ngọc kia hấp dẫn, phải thật vất vả mới chặt vật né tránh.

“Không sao rồi, xuất hiện đi!” Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói.

Tiểu Trọng Hoa giật mình, mới từ nội thất đi ra. Nháy mắt thấy Âu Dương Noãn, vẫn cảm thấy hào quang điểm lệ kia chiếu vào hắn khiến hắn mê man như cũ.

Đôi mắt trầm tĩnh, lưng gầy mảnh khảnh, hai đồi núi ẩn hiện sau lớp áo văn phong tình kiều diễm khiến lòng hắn bồi hồi không thôi. Cả người dính đầy bọt nước, lưng trắng nhu hòa dưới ánh trăng phá lệ khiêu khích.

Khuyên tai xanh biếc đung đưa nhẹ quanh cần cổ trắng nõn mỗi lần nàng chuyển động, nàng nâng mắt lên, đôi môi hồng nhuận như hoa sen nở rộ: “Bọn họ đều đi cả rồi!”

Tiểu Trọng Hoa gật gật đầu.

Sau một lúc lâu, Âu Dương Tước gõ cửa, vừa nhìn thấy Tiểu Trọng Hoa thì nhất thời hoảng sợ: “Tỷ tỷ....sao ngài ấy lại ở đây?”

Âu Dương Noãn khẽ thở dài: “Minh quận vương bị người ta truy đuổi đến đây. Người này có lẽ chính là Nhị cứu cửu của chúng ta!”

"Lâm Văn Uyên? Ông ta muốn làm gì?"

“Khiến người ta phát hiện Âu Dương phủ tư tàng thích khách, cái này sẽ là tội danh gì?”

“Nhưng Minh quận vương không phải thích khách!” Âu Dương Tước thất thanh nói.

“Dưới tình huống như vậy, ta có phải thích khách hay không đều không quan trọng. So với việc tự tay bắt một chủ soái chưa có chỉ của Hoàng đế đã tự động hồi kinh như ta thì cũng giống như giết chết thích khách không cần bẩm báo!” Tiểu Trọng Hoa chậm rãi nói. Trong ánh mắt thế nhưng không hề có một chút bối rối, hiển nhiên là đã sớm đoán được tâm tư đối phương.

“Khó trách hấn lại khí thế bức người như vậy. Thứ nhất là muốn giết Minh quận vương lĩnh công với Tần vương điện hạ. Hai là có thể đem tội danh vu oan cho chúng ta!” Âu Dương Tước nghĩ tới điểm mấu chốt trong đó, sắc mặt không tự chủ mà trầm xuống.

Hắn rất nhanh liền đi ra ngoài, phân phó hạ nhân đi ra ngoài nghe ngóng.

Một lát sau nhận được tin tức liền chạy vào: “Người gác cổng cũng nói từ buổi sáng đã có người lén lút rình rập quanh phủ. Xem ra bọn họ sớm đã có chuẩn bị!”

Trong lòng Âu Dương Tước cảm thấy kỳ quái, nửa tháng trước toàn bộ kinh thành vẫn gió êm sóng lặng. Chẳng lẽ, chỉ nửa tháng ngắn ngủi liền thật sự có biến động lớn như vậy?

Đúng lúc này, Xương Bồ sắc mặt trắng bệch bước nhanh vào: “Đại tiểu thư, không hay rồi. Toàn thành đã giới nghiêm!”

Âu Dương Tước bước hai ba bước đi qua, quát: “Nói rõ ràng một chút, cái gì giới nghiêm?”

Xương Bồ nói: "Vừa rồi nô tỳ nghe mama quản sự nói, trên đường khắp nơi đều là quân sĩ. Nghe nói toàn thành đã giới nghiêm!"

Quả nhiên là giới nghiêm toàn thành. Âu Dương Noãn cùng Tiểu Trọng Hoa trao đổi ánh mắt. Đồng thời trong lòng nàng cũng run sợ, đóng quân trong kinh đô có hai vạn cấm quân, bảo vệ xung quanh bên ngoài có ba đại doanh sở hữu năm vạn tinh binh.

Nếu Tần vương giả mạo chỉ dụ của vua điều động cấm quân trong thành, trong thời gian ngắn chỉ cần đóng cửa thành thì cho dù trong thành phát sinh chuyện rung trời chuyển đất, bên ngoài cũng sẽ không có cách nào can thiệp.

“Ông ta đã bắt đầu hành động....” Âu Dương Noãn thì thào tự nói một câu, thấy sắc mặt Âu Dương Tước cũng trắng bệch liền quay đầu phân phó Xương Bồ: “Phân phó xuống dưới, từ hôm nay trở đi cao thấp trong phủ đều phải giữ vững vị trí của mình. Không có mệnh lệnh của ta thì không được phép tùy ý xuất nhập, mặc kệ bên ngoài có bao nhiêu động tĩnh cũng không được để ý tới. Hiểu chưa?”

Xương Bồ liên tục gật đầu, rất nhanh đã chạy ra ngoài. Mà Âu Dương Tước lại kinh ngạc đứng im thật lâu, mãi sau mới vất vả bật ra một câu: “Thật sự là đã thay đổi....”

Âu Dương Noãn cùng Tiểu Trọng Hoa đều không nói. Tiểu Trọng Hoa lo lắng vì triều đình, còn Âu Dương Noãn lại lo lắng cho an nguy

của mấy người Lão thái quân.

Từ khi Thái tử té ngựa bị thương, phủ Thái tử liền không có bất cứ tin tức nào truyền tới. Hoặc là nói phủ Thái tử đã bị nghiêm mật theo dõi, hoặc là Thái tử thực sự bị thương nặng.

Cho dù là lý do gì thì tình cảnh của Lâm Nguyên Hình lúc này cũng không hề lạc quan. Trong lòng Âu Dương Noãn như có bóng ma, nhất thời không thể nắm bắt rõ ràng.

Lúc này, trong kinh đô đã cực kỳ loạn, trên đường cái dân chúng đi lại cùng cấm quân một thân giáp trụ như hung thần ác sát hình thành sự đối lập.

Các cửa hàng buôn bán đều đóng kín cửa, mà những người không có chỗ ở tất cả đều lui đến dưới các mái hiên.

Người người dùng ánh mắt thất kinh nhìn kỵ sĩ cưỡi ngựa chạy như điên. Trong lòng không ít người đều dâng lên một ý niệm trong đầu....Hoàng triều này, chắc không phải là sắp đổi chủ chứ?

Lý do toàn thành giới nghiêm rất đường hoàng, là vì truy bắt thích khách ám sát Yến vương. Còn có người nói, cả việc Thái tử té ngựa cũng là do cùng một nhóm người.

Cứ như vậy thích khách không chỉ ám sát thân vương, càng có hiềm nghi mưu nghịch.

Nhưng những người có tâm sẽ phát hiện ra nghi vấn, nếu là truy bắt thích khách vì sao người phụ trách không phải là kinh triệu doãn, mà là thủ lĩnh cấm quân?

Nhưng đối mặt với đao lạnh như băng, không ai dám nói lên nghi vấn

này.

Binh lính không quan tâm, từng nhà đều tra xét. Thậm chí ngay cả phủ các vị đại nhân trong triều cũng khó được miễn.

Rất nhiều quan viên tự đề cao thân phận, không cho phép sĩ bång nhập phủ kiểm tra, nhưng trong tay thủ lĩnh cấm quân có Thánh chỉ, Hoàng đế nói vô luận người nào cũng phải kiểm tra. Tình hình trong kinh đô nhất thời lâm vào hỗn loạn.

Khi mọi người ở ngoài cung hoảng sợ lo lắng cho an nguy thì Thái Hậu lại nhàn nhã, giống như căn bản không hề biết ngoài cung đã hỗn loạn.

Buổi chiều, tuyết lớn rơi dày, từng lớp từng lớp tuyết trắng thả xuống như kéo dài không dứt. Chung quanh đã trắng xóa một mảnh, kim bích huy hoàng đều bị tuyết trắng bao phủ, có vẻ phá lệ yên tĩnh.

Trong cung Thái Hậu lung kháng hỏa long, lại đốt bốn chậu than, dùng loại than thượng đẳng nhất, không hề có khói bụi, khi cháy nửa điểm tiếng động tí tách cũng không có.

Kha Dung ban đầu đi vội vã nên giày bị tuyết bên ngoài làm cho ẩm ướt, vừa lạnh vừa khó chịu. Vào điện ấm áp hơn trên lửa nóng, sau một lúc lâu mới trở lại bình thường.

“Dung Nhi thỉnh an Thái Hậu!” Kha Dung cung kính quỳ xuống hành lễ.

Thái Hậu ngẩng đầu, thấy Kha Dung mặc áo choàng lông chim đỏ thẫm, dung nhan diễm lệ như ngọc. Cổ áo làm từ lông chồn bạc thật dày, thanh âm mềm nhẹ khiến người nghe cảm thấy rất thoải mái. Thái Hậu không khỏi cười nói: “Bình thân. Người có chuyện gì quan

trọng sao? Tuyết lớn thế này còn tiến cung!”

Thanh âm Thái Hậu âm trầm, giống như nước biển vào đông thâm trầm lạnh lẽo. Kha Dung cúi đầu: “Mong Thái Hậu ân điển. Sau khi thành hôn, nô tỳ không thể thường xuyên hầu hạ ngài, mỗi ngày chỉ có thể khẩn cầu ngài an khang cát tường. Hôm nay trời lạnh, nô tỳ lo lắng chân ngài lại trở đau nên mới tiến cung thỉnh an!”

Thái Hậu khẽ thờ dài: “Hài tử ngọc, chỉ cần người sống tốt, cho dù không ở trước mặt ai gia hầu hạ thì có làm sao. Phu quân người đối xử với người tốt chứ?”

“Vâng, Trần gia đối đãi với nô tỳ rất tốt!” Kha Dung lặng lẽ gật đầu xuống, thản nhiên nói.

Khi nàng nói những lời này thực vi diệu, Thái Hậu trầm mặc một lát liền cười nói: “Có một số việc người không nói, ai gia cũng hiểu được. Người yên tâm, một ngày còn có ai gia, Trần gia vẫn phải đối xử thật tốt với người!”

“Dạ!”

Thái Hậu có chút suy nghĩ nhìn Kha Dung nói: “Người hãy thành thật nói cho ai gia, hôm nay rốt cuộc là vì chuyện gì mà tiến cung?”

Kha Dung ôn nhu nói: “Thái Hậu, Dung Nhi hôm nay đến là vì bên ngoài xảy ra chuyện rất lớn. Nói là muốn bắt thích khách, nơi nơi huyền náo ồn ào. Cấm quân ngay cả phủ đệ quan viên cũng đều lục soát. Thái Hậu, ngài xem...”

Trong mắt Thái Hậu ánh lên hàn quang, ngược lại tươi cười vẫn ôn nhu như trước: “Sao? Quấy nhiễu đến Võ quốc công phủ sao?”

“Cái này thì không phải. Bọn họ dù sao cũng nể mặt Thái Hậu mà vẫn có chút khách khí!”

Thực tế Võ quốc công phủ sớm vì thế sự mà phát bệnh. Sẽ không tốt nếu Kha Dung cứ khoanh tay đứng nhìn liền muốn tiến cung từ chỗ Thái Hậu xem hướng gió.

“Người cũng trở nên hồ đồ rồi, đi theo bọn người không hiểu chuyện kia hồ nháo. Loại chuyện này còn cần ai gia quản sao?”

Đôi mắt Thái Hậu khẽ híp lại: “Mặc cho bọn chúng ầm ĩ, chỉ cần ai gia vẫn vững, người còn gì phải lo lắng?”

Cả người Khả Dụng chấn động, có chút không dám tin nhìn Thái Hậu. Bà ta nói như vậy rõ ràng là đã sớm biết, hơn nữa còn thể hiện thái độ ngầm đồng ý....

Dứt lời, Kha Dung cũng không dám nói gì nữa, chỉ cùng Thái Hậu ngồi nhàn thoai một lát rồi lập tức đứng dậy cáo từ.

Kha Dung rời đi, Thái Hậu suy nghĩ trong chốc lát rồi hô: “Người đâu!”

“Có nô tài thưa Thái Hậu!” Thái giám Ngô An Quốc nhanh chóng tiến đến bên cạnh, khom người.

“Sáng mai, người đến Võ quốc công phủ một chuyến!”

“Tuân lệnh!” Trên mặt Ngô An Quốc lộ ra tia nghi hoặc, “Không biết Thái Hậu có gì muốn phân phó?”

“Người mang theo hộp nhân sâm của Tần vương gia dâng lên cho ta đến Võ quốc công phủ!”

Thái Hậu chậm rãi đứng dậy, đi vào phòng phân phó hai cung nữ mở rương lấy mấy thứ quý giá. Lại lấy mấy khúc vải, rồi bảo Ngô An Quốc đến phủ nội vụ lấy hai trăm lượng vàng ban cho Võ quốc công phủ.

Ngô An Quốc lại hỏi: “Ngoài thỉnh chỉ của chủ tử, khi gặp Dung quận chúa có cái gì cần nói nữa không thưa Thái Hậu?”

Thái Hậu thản nhiên phân phó: "Người hãy nói với Dung Nhi, qua vài ngày nữa thời tiết ấm áp ta sẽ đón nàng vào cung ở hai ngày!"

Chương 229: Trong mệnh ai là người cuồng dại (2)

“Vâng!”

Ngô An Quốc thầm nghĩ người vừa rời ở trong này ngài lại không nói cái gì? Những lời này rốt cuộc là có ý gì?

Chính là nhìn thấy sắc mặt Thái Hậu, hắn không dám hỏi, chỉ cúi đầu tuân mệnh.

Noãn các.

Lúc trong lòng phiền loạn, Âu Dương Noãn sẽ luyện chữ. Hôm nay cũng thế.

Hồng Ngọc dùng thìa đồng lấy nước bỏ vào nghiên mực, sau đó lấy thỏi mực nhẹ nhàng xoay tròn. Sau khi cảm giác được thỏi mực hơi ngấm nước mới tăng thêm lực, nhất thời mùi mực lan tỏa, tiếng thỏi mực xoay tròn trên nghiên mực nhẹ nhàng phát ra âm thanh sần sật.

Âu Dương Noãn cũng không quan tâm Minh quận vương bên cạnh, giống như hắn không hề tồn tại. Nhẹ nhàng viết một chữ ‘Tĩnh’ lên tờ giấy trắng muốt.

Tiểu Trọng Hoa cười nhẹ, đứng một bên nhìn nàng luyện chữ.

Tay Âu Dương Noãn thanh lệ vung bút, tự tự cốt cách thanh kỳ, bút họa quyền rũ phong tình khiến người ta giật mình.

Tiểu Trọng Hoa nhìn nhìn nói: “Nàng luyện đã rất nhiều năm?”

“Đúng vậy, rất nhiều năm. Ngày đêm khổ luyện!” Thanh âm của Âu Dương Noãn thực bình thản.

“Vì sao phải vất vả như vậy?”

“Vì bình tâm tĩnh khí!” Âu Dương Noãn lại viết tiếp một chữ ‘Lệ’

“Trong lòng nàng có oán hận, điều này ta đã sớm biết. Chính là ta không biết là oán hận như thế nào mà có thể khiến ngay cả trong tiếng đàn của nàng cũng mang theo hận ý!”

Âu Dương Noãn lướt bút một chút, khẽ cười nói: “Quận vương hiểu lầm rồi, trong lòng ta không hề có oán hận!”

“Nàng nói lời này vô cùng giả dối!” Tiểu Trọng Hoa thấp giọng nói: “Ta sẽ không nhìn lầm!”

Bút trong tay Âu Dương Noãn không tự chủ được mà ngừng lại, tim có chút đập nhanh và loạn nhịp.

Nàng nhìn chén trà bằng sứ Thanh Hoa, lá trà xanh biếc chìm nổi di động, nhiệt khí chậm rãi lan ra, dường như muốn xua đi khí lạnh bao quanh.

Nàng nhẹ nhàng cười nói: “Bất luận là như thế nào, việc này cùng quận vương ngài không có quan hệ!”

Lư hương trên án đốt thỉnh hương, làn khói mỏng lượn lờ trong không gian. Đột nhiên cửa sổ ở hướng bắc bị gió thổi tung, gió lạnh ùa tới. Mấy tờ giấy trên án bị thổi bay, vang lên chút âm thanh rào rào nho nhỏ.

Hồng Ngọc lặng lẽ thay đổi trà nóng rồi lại lui qua một bên, trong phòng lại càng thêm tĩnh lặng.

“Phụ vương đối xử với mẫu thân ta rất tốt. Đối với người rất kính trọng nhưng cũng rất lạnh nhạt!” Tiểu Trọng Hoa đột nhiên nói một câu không đầu không cuối.

“Nhưng từ lúc ta còn nhỏ, khi biết nhận thức, ta chưa từng thấy mẫu thân tươi cười. Từ cô cô nói, lúc mẫu phi hạ sinh đại ca, phụ vương vừa mới từ chiến trường trở về. Nhưng phụ vương lại không hỏi phủ thăm người mà liền đi Trấn quốc Hầu phủ vấn an lão Hầu gia. Mẫu phi biết, phụ thân không phải muốn gặp lão Hầu gia mà là muốn đi thăm mẫu thân nàng. Lúc mới biết, trong lòng mẫu phi nghĩ không thông, liền khóc lóc ngày đêm. Thậm chí còn không quan tâm đến đại ca vừa mới sinh ra, lúc phát hiện thì đại ca đã bị người khác hạ độc thiếu chút nữa là chết oan uổng. Sau này tuy rằng miễn cưỡng cứu được nhưng đã để lại di chứng, tổn thương vào tâm phế. Mẫu phi vì việc này mà nảy sinh hiềm khích với dì Thanh. Phụ vương ta hai lần hướng Bệ hạ thỉnh hôn, đều bị mẫu phi bí mật cản trở!”

Trong tay Âu Dương Noãn vốn đã nâng chén trà lên, nhưng khi nghe Tiểu Trọng Hoa nói liền ngẩng mạnh đầu, không dám tin nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn. Đôi mắt đen láy, trong suốt khiến Tiểu Trọng Hoa có thể nhìn thấy chính mình trong đó.

Tiểu Trọng Hoa tiếp tục nói: "Mẫu phi vẫn luôn cảm thấy phụ vương là vì dì Thanh mà bất hòa với người, cho nên trong lòng luôn mang oán hận. Sau này mẫu phi mới biết được...là lão Hầu gia sớm đã muốn hứa gả dì Thanh cho phụ vương. Nhưng lúc ấy cục diện chính trị bất ổn, Bệ hạ vì muốn trấn an Giang Nam nên mới hạ chỉ mẫu phi xuất thân từ một gia tộc quyền thế ở Giang Nam gả cho phụ vương. Khi người biết bản thân sai cũng đã quá muộn. Khi đó Bệ hạ lại biết

chuyện Thái tử điện hạ cùng phụ vương đồng thời yêu say đắm dì Thanh. Nhìn thấy tai họa sắp phát sinh, dì Thanh vì bảo vệ thân tộc nên mới nhanh chóng muốn gả cho phụ thân nàng. Mọi chuyện chính là như thế!”

Âu Dương Noãn nghe từng lời Tiểu Trọng Hoa nói, ngực cảm thấy căng thẳng. Tay bắt tri bắt giác đã buông lỏng, ‘choang’ một tiếng, chén trà rơi xuống vỡ nát.

Nước trà nóng bỏng đều hắt lên trên bàn, Hồng Ngọc không khỏi kinh hô một tiếng. Âu Dương Noãn chợt phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy trên bàn nước trà, lá trà, giấy một mớ hỗn độn.

Hồng Ngọc vừa muốn xông lên, đã thấy Tiểu Trọng Hoa sải bước nhanh tới. Hắn kéo khuỷu tay Âu Dương Noãn, thay nàng vén cao tay áo. Trên cánh tay tuyết trắng đã bị bỏng đỏ lên, càng nhìn càng thấy ghê người. Hắn nhíu mày, quay đầu phân phó Hồng Ngọc: “Nhanh đi lấy thuốc trị bỏng!”

Hồng Ngọc lấy thuốc đến thật nhanh, lại thật cẩn thận nhìn Minh quận vương.

Khoảng cách giữa Tiểu Trọng Hoa và Âu Dương Noãn rất gần, chỉ cảm thấy một mùi hương sâu kín đánh úp lại, quanh quẩn khiến hắn có chút say mê.

Lúc này hắn mới cảm thấy không ổn, liền buông tay rồi nói với Hồng Ngọc: “Người tới đây bôi thuốc đi!”

Hồng Ngọc gật gật đầu, rất nhanh bôi thuốc mỡ vào tay Âu Dương Noãn. Sau khi bôi xong, Âu Dương Noãn cau mày buông tay áo xuống: “Ta không sao, người ra ngoài trước đi!”

Sắc mặt của nàng rất tái nhợt, lúc nói những lời này một chút huyết sắc trên môi cũng biến mất. Tiểu Trọng Hoa không nghĩ những lời đó lại khiến nàng chấn động lớn như vậy.

Hồng Ngọc sững sốt, nhanh chóng cúi đầu lặng lẽ lui ra ngoài.

“Ngài nói đều là sự thật?” Âu Dương Noãn chăm chú nhìn biểu hiện của Tiểu Trọng Hoa. Chuyện này làm sao có thể?

Nhưng vẻ mặt của hắn, rõ ràng không phải là đang nói dối.

“Mẫu phi nói, là người có lỗi với dì Thanh. Nếu không phải vì mẫu thân, phụ vương cũng sẽ không bị bắt thành hôn với một nữ tử mình không yêu. Cũng sẽ không phải trơ mắt nhìn người trong lòng giả cho người khác, lại càng không cần phải nhìn người đó ôm hận mà chết. Từ khi dì Thanh giả vào Âu Dương phủ, phụ vương hơn phân nửa thời gian cũng không chịu ở lại kinh đô. Mẫu phi cũng vì vậy mà càng thêm áy náy, nhưng người một khi đã đi đến bước này thì liền không còn đường thối lui. Chỉ đành trơ mắt nhìn sai lầm, đi một bước lại càng sai, lại càng không còn đường lui!”

“Cái gì mà sai lầm? Như vậy có thể giải thích sao? Phụ vương người nếu đã không thể bảo vệ mẫu thân ta, vì sao còn đến gần người? Nếu mẫu phi người oán hận vì sao không tìm phụ vương người mà lại ghi hận trên người mẫu thân ta? Đây là cái bất đắc dĩ của các người sao?”

Tâm Âu Dương Noãn run lên nhè nhẹ, thanh âm cơ hồ có một tia giận dữ.

Nàng vốn là một người lý trí, nhưng nàng cũng không phải là người có bản tính lãnh huyết.

Mỗi lần nhắc đến chuyện của Lâm Uyển Thanh, nàng sẽ mất bình tĩnh như vậy, khí thế trở nên bức người.

“Đời người vốn có nhiều điều bất đắc dĩ. Khiến chúng ta dù không muốn buông xuống cũng phải nhẫn tâm buông tay!”

Trong lòng Tiểu Trọng Hoa hơi hơi động, chớp mắt giọng điệu đã lại lạnh nhạt như cũ: “Đối với mẫu phi ta mà nói, cho dù sống trong phú quý cả một đời nhưng chẳng qua cũng chỉ là một người ôm mối thương tâm, có ý nghĩa gì chứ? Người nói người có lỗi với dì Thanh, nhưng ta lại không thấy vậy. Bởi vì người không nợ bất luận kẻ nào!”

Thật lâu sau, Âu Dương Noãn cũng không nói gì. Mãi đến khi ngay cả Tiểu Trọng Hoa cũng nghĩ nàng sẽ không nói nữa thì nàng lại đột nhiên cười lạnh: “Phải, mẫu phi người tự nhiên là vô tội, mẫu thân ta bị trừng phạt mới là đúng tội. Ngoại tổ phụ ta cũng là người hồ đồ, sao có thể hứa gả nữ nhi cho một nam nhân không có chính kiến như phụ vương người? Ông ta cho dù không hạnh phúc, sống trong thống khổ nhưng chung quy vẫn còn sống. Đối với mẫu phi vô tội của người, bà ta lại muốn thừa nhận trượng phu tùy hứng làm bậy dẫn đến hậu quả, cái này chẳng lẽ không phải lỗi sao?”

Trong thanh âm Âu Dương Noãn bất tri bất giác mang theo sự đau đớn ngay cả bản thân nàng cũng không nhận thấy.

Một giọt nước mắt trong suốt chảy dọc gò má tuyết trắng rơi xuống cổ áo màu xanh, nháy mắt liền không thấy đâu nữa.

“Mẫu phi ta từng nói, đời người ngắn ngủi như vậy, có thể cùng người trong lòng sánh bước mới không tính là cô phụ. Nhưng có thể vui vẻ gả cho người mình thích, cuối cùng còn muốn có một kết quả tốt đẹp thật sự là quá khó khăn. Sai lầm của mẫu phi chính là chờ đợi một thứ vốn không thuộc về mình, cướp đi trượng phu vốn là của

người khác. Nhưng đáy lòng người vẫn luôn tin tưởng, nguyện ý hết lòng. Chỉ tiếc phụ vương ta lại không cho mẫu phi cơ hội, trong lòng ông ấy từ đầu đến cuối đều chỉ có một mình dì Thanh!”

Thanh âm Tiểu Trọng Hoa bình lặng, như là ngưng kết một tầng sương. Có chút ngưng trọng lại có chút thờ dãi: “Kỳ thật nàng nói không sai, trong chuyện này dì Thanh cùng mẫu phi ta, một người bắt đắc dĩ bị bắt, một người vô tội không biết. Hai người đều không sai, lại đều sai lầm. Nhưng cả hai người cũng đều vì sai lầm của mình mà phải trả giá. Người sai lầm nhất chính là phụ vương ta!”

Hắn ngẩng đầu nhìn Âu Dương Noãn, trong đôi mắt u ám xẹt qua tia đau đớn: “Đêm qua ta đi gặp phụ thân, ông nói với ta, ông hận bản thân năm đó không đủ dũng cảm. Nếu ông có thể bỏ qua nhiều điều bắt đắc dĩ như vậy, kiệt lực lớn tiếng nói muốn lấy dì Thanh thì có lẽ hiện tại mọi chuyện đã khác!”

Cổ tay Âu Dương Noãn ần ần rát, trong lòng lại đau như dao cứa. Nàng thấp giọng nói: “Nữ tử trên đời này, chỉ thật tâm hy vọng người kia nguyện ý cho nàng hạnh phúc. Đáng tiếc nam nhân lại không giống như vậy, tâm bọn họ quá lớn, quá xa, quá sâu. Vĩnh viễn cũng không có biện pháp cho nữ nhân của mình một hạnh phúc. Điều này rất đúng, đúng với Yến vương phi, với mẫu thân ta, với tất cả nữ tử trên đời này!”

Nhưng cầu được người một lòng, bạc đầu không chia là lưu truyền đã rất nhiều năm nhưng có mấy ai có thể chân chính đạt được?

Tiểu Thiên Diệp luôn nói có thể vì nàng mà làm mọi thứ, nhưng hắn có thể làm đến đâu? Vì nàng mà từ bỏ Thái vương? Hắn có thể buông tay dễ dàng sao?

Hắn từng nói, chỉ cần nàng vươn tay, chỉ cần nàng có thể bước đến

bên cạnh hắn nhưng vì sao lại không phải là hắn buông bỏ tất cả mà bước về phía nàng?

Bởi vì hắn yêu nàng, sẽ mong nàng ruồng bỏ thân phận của mình, bỏ lại tất cả mà cùng hắn bên nhau sao? Yêu như vậy, hắn có thể cho nàng cả đời không?

Hắn là Thế tử của Tần vương, hắn cũng cần thân tộc duy trì lợi ích. Âu Dương Noãn sao không rõ tình cảnh của hắn, chỉ là từ đáy lòng nàng vẫn có chút chờ đợi....

Chương 230: Trong mệnh ai là người cuồng dại (3)

Kiếp trước nàng cũng từng có chấp niệm như vậy, nhưng cuối cùng lại chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, si tâm vọng tưởng mà thôi.

Kiếp này, nàng không có con đường nào khác, cũng không có biện pháp khác, duy chỉ có tâm cơ, chỉ có đấu tranh.

Không hy vọng, không chờ đợi như vậy mới có thể đổi lấy một chút bình an.

Thứ nàng xem trọng nhất đó chính là thân nhân bình an. Cho dù không vì chính mình cũng là vì bọn họ.

Âu Dương Noãn đột nhiên nhẹ nhàng nói: “Chiếc thuyền trong biệt viện của Thái tử, là vì mẫu thân ta sao?”

Tiểu Trọng Hoa khẽ cười: "Phải, là vì dì Thanh mà làm. Ta vì thường thấy mẫu phi âm thầm rơi lệ nên từng một lần muốn đốt chiếc thuyền kia!"

Âu Dương Noãn nâng mắt lên, ánh mắt như có một tia ngoài ý muốn. Người bình tĩnh lý trí như Minh quận vương mà trước đây cũng sẽ làm loại chuyện xúc động như vậy sao?

Tiểu Trọng Hoa ngưng thần nhìn nàng, có chút thờ dãi nói: “Vì việc này mà phụ vương đã phạt ta quỳ trong từ đường ba ngày ba đêm. Mẫu phi quỳ xuống cầu xin, ông cũng không chịu tha thứ. Vì thế trong

lòng ta cũng từng có suy nghĩ hy vọng trên đời này không bao giờ tồn tại người tên Lâm Uyển Thanh này....”

Hắn tự giễu: “Sau khi dì Thanh qua đời, mẫu phi ta vài lần muốn gặp nàng nhưng lại đều không thể, người nói thân phận không tiện. Nhưng ta biết, mẫu phi là không dám gặp nàng, bởi vì sâu trong lòng người vẫn luôn cảm thấy áy náy. Nếu không phải vì phần áy náy này thì người cũng không mất sớm như vậy. Trước khi đi, người nói với ta phải dùng hết khả năng thay người chiếu cố nàng. Đối với một người vốn ghét dì Thanh từ đáy lòng, ta cũng từng chán ghét nàng, thậm chí còn không muốn đến gặp nàng!”

Hắn nhìn Âu Dương Noãn, đôi mắt thâm thúy, ánh mắt lạnh lùng gần như có chút vô tình: “Thực là có lỗi!”

Âu Dương Noãn sửng sốt, có chút ngạc nhiên. Tiểu Trọng Hoa như là không nhìn thấy biểu tình của nàng, thản nhiên nói: “Ta tặng nàng đuôi sói trắng, là vì ta nghĩ đến mẫu phi. Ta bất quá là muốn thay người biểu đạt ý xin lỗi. Mãi đến khi ta nhìn thấy nàng ở phủ Đại công chúa, thấy nàng đối với mọi người ý cười oanh yên. Nhưng bên trong tiếng đàn lại hàm chứa vô vàn oán hận, ta mới biết được cuộc sống của nàng cũng không hề tốt....”

Hắn dừng lại, rồi không nói thêm gì nữa.

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng thở dài: “Những lời này điện hạ có thể không cần nói cho ta biết!”

Tiểu Trọng Hoa cười cười, ánh mắt xuyên qua cửa sổ nhìn tuyết rơi trong viện nói: “Ta sợ nếu hiện tại không nói, nàng sẽ vĩnh viễn không biết. Nếu tương lai nàng ngẫu nhiên biết được, cũng sẽ chỉ oán hận mẫu phi ta. Ta cuối cùng là vì một phần lòng riêng, không muốn mẫu phi vĩnh viễn lòng mang áy náy!”

Lời này đã có chút ý tự thương hại, tâm Âu Dương Noãn hơi hơi trầm xuống. Tiểu Trọng Hoa nói như vậy, có phải chứng minh thế cục nay đã rất xấu?

Ngay khi không gian chìm vào tĩnh lặng, Âu Dương Tước đột nhiên bước nhanh từ bên ngoài vào. Cả người đều dính bông tuyết, người còn ở trong sân đã liền cao hứng nói: “Tỷ tỷ! Đệ tìm cho tỷ một đồ chơi mới!” Vừa nói vừa bước nhanh vào phòng.

Trên áo khoác, mũ trùm đầu đều dính đầy tuyết. Trên tay cầm một cái lồng chim tinh xảo, bên ngoài đều là đồng đỏ giám kim. Một con vẹt cả người xanh biếc, cái mỏ hồng hồng ở trong lồng đập cách.

Mỗi lần Âu Dương Tước lung lay cái lồng, đôi cánh kia cũng liền đập, mang đến một trận gió nhẹ.

Âu Dương Noãn sững sốt, lại đột nhiên cầm lấy tay Âu Dương Tước nói: “Tay làm sao vậy?”

Âu Dương Tước rút tay về, nói: “Không sao, lúc đuổi theo nó, không cẩn thận bị cào. Không sao đâu!”

Âu Dương Noãn trừng mắt nhìn hắn một cái, nhẹ nhàng thay hắn cởi mũ, áo choàng đưa cho Hồng Ngọc đi ra ngoài phủi tuyết.

Bên trong Noãn các đốt huân lô, vốn trên mặt Âu Dương Tước cũng dính tuyết. Vào phòng ấm áp, tuyết đều tan ra khiến trên mặt ướt át.

Thay xong xiêm y, Xương Bồ mang khăn nóng đến, Âu Dương Noãn thế nhưng lại tự tay lau mặt cho Âu Dương Tước. Vừa lau vừa sáng giọng nói: “Thật là đứa nhỏ khờ, vì một con chim mà biến mình thành bộ dạng chật vật như vậy!”

“Vừa rồi ra ngoài không cẩn thận, biết thế nào tỷ cũng cần nhần!” Âu Dương Tước hồn nhiên không thèm để ý, cao hứng nói.

Nhưng chỉ trong chớp mắt lại hạ giọng nói: “Quận vương, ta đã tìm hiểu qua. Hiện tại không phải thời điểm thích hợp để đi ra ngoài, bên ngoài đang tra xét rất gắt gao!”

Tiểu Trọng Hoa gật gật đầu, ánh mắt dừng trên lồng chim kia, thản nhiên tươi cười.

Âu Dương Tước hơi hơi sừng sốt, trong ấn tượng của hắn, Tiểu Trọng Hoa là một người luôn lạnh như băng. Từ khi nào lại có một mặt khác ôn hòa như vậy?

Âu Dương Tước không tự chủ mà nhìn Âu Dương Noãn, lại thấy tỷ tỷ đem khăn nóng đưa cho Xương Bò.

Trong khi bọn họ nói chuyện, tay Âu Dương Noãn đã nhẹ nhàng cầm lấy lồng sắt, đang xoay xoay trước mặt.

Hắn nhất thời có chút nghi hoặc, không phân biệt được Minh quận vương rốt cục là nhìn lồng chim hay vẫn là nhìn Âu Dương Noãn...

Con vệt này thập phần dịu ngoan, Âu Dương Noãn dùng đầu ngón tay khẽ vuốt vuốt đầu nó, không khỏi nói: “Thật thú vị!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng. Trước khi Âu Dương Tước bước vào, khuôn mặt nàng vẫn luôn biểu hiện bình tĩnh, thậm chí là có chút lạnh lùng. Chỉ khi nhìn thấy đệ đệ nàng mới như thay đổi thành một người khác, như minh châu phát sáng, rạng rỡ. Lúm đồng tiền như hoa mai nở rộ, thanh lệ chói mắt, cùng với nụ cười xã giao với hắn như hai người khác nhau.

“Tuyết thật lớn a!” Hồng Ngọc từ ngoài cửa bước vào, nhẹ nhàng hô một tiếng.

Âu Dương Tước xoay người nhìn ngoài cửa sổ, cười nói: “Tỷ tỷ, tuyết càng rơi càng lớn!”

“Thật sao?” Âu Dương Noãn cũng đi đến trước cửa sổ, chỉ thấy trong viện đã bị bao phủ một tầng sương mù.

Bông tuyết bay đầy, trên tảng đá, bậc thang cũng phủ một lớp tuyết. Âu Dương Noãn nhìn tuyết trong viện, lẳng lặng nói: “Tước Nhi, vệt này đệ cầm về nuôi đi!”

Âu Dương Tước sững sốt: “Tỷ tỷ, tỷ không thích sao?”

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu: “Không phải không thích, nhưng nó là do người khác một tay nuôi dưỡng. Cho dù đệ đối với nó tận tâm thế nào nó cũng sẽ không nhận thức đệ là chủ nhân, chung quy sẽ có một ngày nó sẽ bỏ lại đệ để bay về với chủ nhân chân chính!”

Âu Dương Tước có chút mờ mịt nhìn về phía Tiểu Trọng Hoa. Hắn căn bản không biết phải tính như thế nào.

Ngược lại, hô hấp của Tiểu Trọng Hoa có chút cứng lại, nháy mắt nàng nói câu kia hắn liền hiểu được. Không chỉ hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của Âu Dương Noãn, càng hiểu được nàng vì sao muốn làm như vậy.

Nếu nhất định sẽ có ngày rời xa, còn không bằng ngay từ đầu không có một chút tình cảm nào.

Hắn đối với nàng cảm thấy rất hiếu kỳ, vì sao một cô gái thiên chân

rực rỡ lại có thể biến thành bộ dáng này? Ngay cả dù chỉ là một con chim rời đi, nàng phảng phất đều không thể chấp nhận. Cái này rốt cục là vô tình hay vẫn là quá nặng tình?

Âu Dương Tước tràn ngập nghi hoặc mà cầm vệt về. Âu Dương Noãn nhìn bóng dáng hắn, lúc lâu sau vẫn không lên tiếng.

Tiểu Trọng Hoa ở nàng phía sau nói: "Ta hôm nay mới biết được, nàng cũng sẽ có lúc cười chân thành như vậy!"

Âu Dương Noãn quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt hắn. Trong mắt ẩn ẩn có chút đau đớn, nàng chậm rãi nói: "Chân thành? Điều như vậy, ta còn có sao?"

Tiểu Trọng Hoa nghiêm túc nói: "Nàng có!"

Âu Dương Noãn cười nói: "Vì sao quận vương lại khẳng định như vậy?"

"Có lẽ nàng đã từng gặp biến cố, nhưng hiện tại những bất hạnh này đã qua đi. Những người bên cạnh nàng, Âu Dương Tước, ngoại tổ mẫu cùng biểu tỷ biểu ca của nàng đều khóc với nàng, cười với nàng, còn nói với nàng những lời thật lòng. Lúc nàng đối mặt với bọn họ, chẳng lẽ không phải là thật tâm sao?"

Âu Dương Noãn sừng sốt, bất chợt lâm vào trầm mặc.

"Sống trong hoàng gia, người xung quanh không phải sợ, nịnh hót thì chính là tính kế. Thậm chí có đôi khi ngay cả huynh đệ ruột cũng thế. Nàng so với bọn ta vẫn tốt hơn một chút!"

Khóe miệng Tiểu Trọng Hoa cong lên một nụ cười kỳ lạ: "Có lẽ nàng đang sống trong hạnh phúc, nhưng lại bị cừu hận che mắt khiến

nàng không thể nhìn rõ!”

Đồng tử Âu Dương Noãn co rút một chút, tuyết bay ngoài cửa sổ theo gió phảng phất vào đây. Mặt nàng so với tuyết còn trắng hơn.

Tiểu Trọng Hoa dường như xuyên qua ánh mắt nàng, nhìn thấu hết thảy. Âu Dương Noãn hơi rùng mình nhưng lại vẫn thông thả bước lên trước vài bước, thanh âm bình tĩnh trong suốt: “Quận vương, ngài hôm nay nói rất nhiều!”

Tiểu Trọng Hoa mỉm cười, trên gương mặt tuấn mĩ phủ thêm một tầng ấm áp: “Ta chỉ là muốn nói mà thôi!”

Tươi cười của Âu Dương Noãn dần lạnh nhạt, thanh âm cũng dần trầm thấp: “Những lời này, quận vương không cần lo lắng về sau không có cơ hội nói. Ta nhất định sẽ nghĩ cách để ngài xuất thành!”

Tiểu Trọng Hoa giật giật môi, tựa hồ như muốn nói gì nhưng chung quy lại chỉ thở dài một hơi. Mặc kệ hắn làm cái gì, nàng đều sẽ sinh ra suy nghĩ khác. Có lẽ những lời này, hắn nên cất giấu trong lòng cả đời.

.....

Sáng sớm hôm sau, xe ngựa Âu Dương gia rời khỏi phủ, Âu Dương Tước cũng cưỡi ngựa theo phía sau.

Hiện tại trên đường bị quản chế cực nghiêm, mặc kệ là xe ngựa nhà ai đều bị ngăn chặn kiểm tra.

Xe ngựa Âu Dương gia vừa mới đi được thời gian một chén trà, liền đã bị ngăn cản. Hai binh lính đi lên, lạnh lùng xem hướng bên trong xe.

Âu Dương Noãn cảm thấy Hồng Ngọc bên người kịch liệt run rẩy, nàng ta đã sợ tới mức hít thở cũng dồn dập. Âu Dương Noãn âm thầm thở dài, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt vuốt lưng nàng.

Âu Dương Noãn sẽ không cảm thấy bản thân có thể có được may mắn không bị kiểm tra. Chính là nàng dù sao cũng có thân phận quận chúa, Tần vương cũng sẽ không đến mức cùng đại công chúa trở mặt, càng không có đến ngay cả nàng cũng giết.

Nhưng vô luận thế nào, khi đối mặt với tình huống như vậy, nàng cũng có chút lo lắng.

“Người trong xe ngựa nhanh xuống xe, bọn ta muốn kiểm tra!” Một binh sĩ lớn tiếng nói.

— — — — — đề lời nói với người xa lạ — — — — —

Mục lục.

Tác giả: Tần Giản, Thời gian tuyên bố: 08/03/2012

Thế tử vội vàng chạy tới vì bảo vệ danh tiết nữ tử trong lòng, nhưng lại không biết rằng đối phương lúc này lại có tâm cơ bảo vệ địch nhân của hắn.

Tuy Âu Dương Noãn làm vậy không phải vì ái mộ Minh quận vương, mà phần nhiều là vì giữ mình cùng hồi báo sự giúp đỡ của đối phương lúc trước.

Nhưng, nhưng, đây là tình yêu sao? Tình yêu là dùng lý trí phân tích so đo lợi hại sao?

Đối với Âu Dương Noãn mà nói, hạnh phúc của đệ đệ cùng sự báo thù của mình mới là quan trọng nhất. Nhưng cũng không có nghĩa là nàng có thể tùy tiện lợi dụng sự thật tâm của người khác.

Dù nữ chủ có nguyện ý hay không thì Minh quận vương cũng đã vào phòng, nên nàng chỉ có cách che dấu Minh quận vương.

Tần vương Thế tử biết mình và nữ chủ sẽ rất khó để đến được với nhau nhưng vẫn yêu như cũ, không liên quan đến lập trường lẫn nhau.

Nữ chủ cho dù yêu cũng sẽ nhớ thương đệ đệ, ngoại tổ mẫu, biểu tỷ....Đây là những thứ nàng không thể vứt bỏ.

Một bên là Thế tử nhất mực chung tình, một bên là gánh nặng tình thân. Nếu đặt nó trên người chúng ta, đáp án cũng đã quá rõ ràng.

Tình yêu trên đời này rất nhiều, nhưng yêu oanh oanh liệt liệt rồi đi đến hôn nhân hạnh phúc lại rất ít. Vì sao?

Vì tình yêu cuồng nhiệt có thể đốt cháy tất cả nhưng sau cùng cũng biến thành than, chỉ cháy râm rỉ mới có thể kéo dài, quá mãnh liệt liền sẽ biến thành tro bụi.

Tựa như nữ chủ, kiếp trước nàng cũng yêu hết mình, đốt cháy tất cả sự nhiệt tình cùng dũng khí của nàng. Cho nên kiếp này tình yêu đối với nàng là rất xa xỉ, kỳ thật chỉ cần có tình thân là đủ rồi, sống một cuộc sống bình an vui vẻ, ai nói đó không phải là hạnh phúc? So với yêu mãnh liệt trước khi thành hôn thì từ từ bồi dưỡng tình cảm mới thích hợp với tính cách của nữ chủ.

Từ trước đến nay ta đều suy nghĩ Thế tử sẽ là nam chủ nhưng hiện tại lại đột nhiên thay đổi ý tưởng, có lẽ Minh quận vương mới là

người thích hợp nhất.

Hắn cùng Âu Dương Noãn là người giống nhau, cho dù có hảo cảm với đối phương nhưng sẽ không đặt mình vào trong tình cảm mà vĩnh viễn đều đứng bên ngoài, cao cao tại thượng phân tích rồi về sau mới quyết định bước hành động tiếp theo.

Tình yêu đều là giả, chỉ có kết quả mới là quan trọng nhất. Bọn họ cũng thật sự là lựa chọn tốt nhất của nhau, nhưng ta vẫn sẽ vì Thế tử mà đau lòng.

Ta cảm thấy sự thật lòng cùng nhiệt tình của Thế tử mới có thể sưởi ấm Âu Dương Noãn.

Mọi người đều nói Tần vương thượng vị, kết cục của Thái tử cùng Yến vương nhất định sẽ là một bi kịch. Chẳng lẽ Thái tử lên ngôi thì Tần vương cùng Thế tử sẽ có kết cục tốt sao? Các người tin tưởng sao?

Chương 231: Thành môn thất hỏa (1)

“Lớn mật! Đây là xe ngựa của Vinh An quận chúa. Ai dám xét!” Hồng Ngọc hít một hơi thật sâu, vén rèm xe tức giận nói.

“Mặc kệ là xe ngựa của ai, cũng sẽ bị kiểm tra!” Hai binh lính kia có chút sừng sốt, lập tức một người tiến đến nói.

Hồng Ngọc xanh mặt: “Các ngươi thật vô lễ!”

Lúc này Âu Dương Noãn liền trầm giọng nói: “Nếu đã như vậy thì cứ để bọn họ tra đi!”

Hồng Ngọc hừ lạnh một tiếng, nhắc mình lên. Hai binh sĩ kia ngó đầu vào nhìn nửa ngày, trong xe chỉ có Âu Dương Noãn cùng nha đầu Hồng Ngọc.

Bọn họ vừa muốn lên xe kiểm tra, Âu Dương Tuyết đã nhảy nhanh xuống ngựa, vươn tay ngăn cản: “Các ngươi định làm gì? Đây chính là xe ngựa của Vinh An quận chúa, các ngươi không muốn sống nữa sao? Nhìn qua không có người liền thôi, chẳng lẽ còn muốn đem cả xe ngựa lật lên trời. Ở đâu có đạo lý như vậy?”

“Cái này...” Một tên binh sĩ có chút ghen lời, tên còn lại ghé vào tai hắn nói vài câu.

Hắn do dự một lát rồi mới gật gật đầu nói: “Quên đi, các ngươi qua đi!”

Mành xe được buông xuống một lần nữa, xe ngựa lại xuất phát. Hồng Ngọc nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Âu Dương Noãn thản nhiên cười nói: “Chỉ cần chúng ta không ra khỏi thành, bọn họ tự nhiên sẽ không quá đáng!”

Khó khăn chân chính mới là ở cửa thành, nơi đó là nơi quan trọng.

“Đến phủ Thái tử!” Âu Dương Noãn phân phó.

Nàng muốn dẫn Tiểu Trọng Hoa đi gặp Thái tử, chỉ cần đưa hấn an toàn đến phủ Thái tử để Thái tử nghĩ cách đưa hấn xuất thành nàng cũng đã cố gắng rất lớn rồi, cũng không tính là thua thiệt hấn.

Trong xe ngựa, Hồng Ngọc mở bức tường kép rộng, lộ ra khoảng cách chật hẹp miễn cưỡng có thể chứa được một người, thấp giọng nói: “Ngài bước ra hít thở không khí đi!”

Tiểu Trọng Hoa cười cười, bởi vì y phục trên người vốn đã không thể mặc lại nên lúc này hấn đang mặc y phục nam nhân tầm thường.

Vừa vặn có một người hầu trong Âu Dương phủ so với dáng người hấn không sai biệt lắm, lại có dư thừa quần áo để thay, nếu không Âu Dương Noãn cũng không có biện pháp làm cho hấn một bộ.

Tiểu Trọng Hoa nhẹ nhàng lắc đầu: “Nay Tần vương nhất định giám sát chặt chẽ phủ Thái tử. Nàng làm vậy là rất mạo hiểm, phía trước có một con ngõ nhỏ, để ta xuống chỗ đó là được. Về sau ta sẽ tự nghĩ biện pháp!”

Âu Dương Noãn đương nhiên biết phủ Thái tử nhất định bị quản nghiêm. Nhưng trong thời điểm mấu chốt này, thế cục kinh đô như một mảnh sương mù, đặt lòng tin vào bất cứ ai cũng sẽ nguy hiểm.

Ngoại trừ Thái tử cùng Đại công chúa, nàng không thể tin tưởng bất luận kẻ nào. Đại công chúa đã nhiều ngày ở trong cung cùng Hoàng Hậu lễ Phật, hiện tại cũng chỉ có mình Thái tử....

“Thả ngài ở đây, tương đương với việc để ngài đi vào chỗ chết!” Âu Dương Noãn lắc đầu, cự tuyệt đề nghị này.

“Trước đó ta đã bố trí nhân thủ trong thành, đến lúc đó bọn họ sẽ phụ trách tiếp ứng cho ta. Nàng hãy nghe ta...”

Tiểu Trọng Hoa nhú mày, đôi mắt đen nháy cũng không nhìn nàng, sâu trong mâu quang xẹt qua ngọn lửa.

Âu Dương Noãn cũng không mắc mưu: "Nếu thực như vậy, quận vương sao phải buộc trốn vào Âu Dương phủ? Nếu ngài nghĩ không muốn liên lụy đến ta thì miễn đi!"

Tiểu Trọng Hoa nhẹ giọng thở dài một hơi, không tiếp tục.

Người khác có thể không quan tâm tính mạng quân sĩ cấp dưới, nhưng hãn lại không như vậy. Nếu không phải là bất đắc dĩ thì hãn tuyệt đối không tùy tiện bỏ qua sự an toàn của quân sĩ dưới trướng, đây là nguyên tắc của hãn.

Lần này hãn một mình một ngựa vào thành, cũng là vì càng ít người ngược lại sẽ càng an toàn hơn. Mặt khác hãn không muốn thuộc hạ lâm vào cục diện thập tử nhất sinh.

Trên đường có rất ít dân chúng qua lại, chỉ có một đội cấm quân hơn hai mươi người trong tay cầm binh khí đều nhịp đi qua. Tuy rằng không chân chính động thủ nhưng Âu Dương Noãn qua màn xe xóc lên thấy rõ tình hình giương cung bạt kiếm phía trước.

Hai tay nàng không khỏi gắt gao nắm chặt thành quyền, móng tay lập tức đâm vào da thịt, mang đến từng trận đau đớn. Nhưng đau đớn này cũng khiến nàng khôi phục thanh tỉnh.

Đến phủ Thái tử, xe ngựa cách xa cửa phủ vài chục bước thì dừng lại. Lúc này quân sĩ thủ vệ phủ Thái tử nhìn xung quanh một lát liền cao giọng hỏi: “Người nào?”

"Vĩnh An quận chúa đến thăm Thái tử phi!"

Quân sĩ kia không biết chạy đi đâu thông báo, xe ngựa dừng lại trước cửa chính khoảng nửa canh giờ.

Tiếp theo từ ngõ nhỏ bên cạnh có hơn mười quân sĩ võ trang hạng nặng, thất lưng đeo đại đao.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, dân chúng đi ngang qua không ngừng lui lại phía sau.

Âu Dương Tước bước xuống ngựa, nắm dây cương bước lên. Một người giống như tướng lĩnh đánh giá hắn từ trên xuống dưới một phen, thành linh nói: “Thái tử ngã ngựa bị thương, không muốn gặp khách lạ!”

Âu Dương Tước mỉm cười: "Tỷ tỷ của ta đến thăm Thái tử phi, mong ngài tạo điều kiện!"

Hắn âm thầm đánh giá, những người này xuất hiện trước cửa phủ Thái tử có phải đã nói lên Thái tử đã bị nghiêm mật khống chế?

“Khụ, khụ, chuyện này....” Quân sĩ cầm đầu kia nghĩ nghĩ rồi nói: “Chúng ta sẽ kiểm tra xung quanh xe ngựa!”

Vừa nói xong một đám quân sĩ vừa vô tình vừa cố ý vây quanh xe ngựa. Nhìn tình hình này, chỉ sợ là nếu có dị động liền sẽ động thủ.

Không chỉ như vậy, bên cạnh phủ Thái tử còn có một lối tắt. Rõ ràng có thể thấy được tất cả quân sĩ vũ trang hạng nặng, không khí có vẻ phá lệ ngưng trọng tức mục.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Âu Dương Tước kinh hoàng, cái loại dự cảm không ổn càng nồng đậm hơn.

Trên xe ngựa Hồng Ngọc cảm thấy lo lắng, tay phải đã nhẹ nhàng nắm thanh đao trong tay áo. Chuyện đến bây giờ nàng có chút sợ hãi, nếu những người này xúc phạm tiểu thư....

Mặc dù trên mặt Âu Dương Noãn vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng như có sóng to gió lớn. Quả nhiên, thế cục trong kinh đô đã hết sức căng thẳng.

Ám cách kia rất bí mật, từ bên ngoài nhìn vào thì không thấy được nửa điểm manh mối. Cũng giống như lần kiểm tra trước, quân sĩ cầm đầu cũng kiểm tra một phen mới cười nói: “Quận chúa, xin mời vào!”

Âu Dương Tước nhìn nhìn quân sĩ mặt không chút đổi sắc này, có chút suy nghĩ rồi chấp tay nói: “Vị đại ca này, xin đa tạ!”

Nhưng ngay khi người nọ nói cho qua, quân sĩ bốn phía lại lập tức vây chặt xe ngựa hơn, thậm chí có người còn đặt sẵn tay vào chuôi đao.

Bọn họ chỉnh tề tản ra thành hình vòng cung, khiến Âu Dương Tước đi qua bọn họ, mắt thấy tình hình càng ngày càng không đúng.

Âu Dương Tước dục ngựa đi nhanh, đem dây cương quăng cho người hầu bên cạnh, tự mình bước nhanh qua thỉnh người của phủ Thái tử đi vào thông báo.

Lúc đi qua đám binh lính, càng kiệt lực khắc chế bản thân không liếc mắt nhìn bọn họ quá nhiều.

Mỗi bước đi đều như đi trên đao, loại tình cảnh này nếu không tự mình trải qua, tuyệt đối không thể cảm nhận được sự đáng sợ trong đó.

Cũng may người của phủ Thái tử rất nhanh đã mở cửa hông đón bọn họ vào. Sau khi xe ngựa đi vào phủ Thái tử, Âu Dương Noãn mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nếu những người này lục soát kiểm tra xe ngựa, hoặc dùng đao thử thì khẳng định sẽ bị bại lộ.

Cũng may bọn họ còn có chút cố kỵ thân phận nàng, không làm quá đáng. Chỉ là cứ như vậy, Tần vương cũng sẽ nhận được tin tức, rất nhanh sẽ tìm đến đây.

Âu Dương Noãn chưa kịp đi tìm Lâm Nguyên Hình đã tới thư phòng Thái tử trước.

“Vĩnh An quận chúa Âu Dương Noãn xin cầu kiến Thái tử!”

"Vào đi!"

Thanh âm nhu hòa này Âu Dương Noãn cũng không xa lạ. Ngày đó ở trên thuyền, nàng cũng đã gặp qua vị Thái tử luôn ôn hòa đối nhân xử thế này.

Là một Thái tử, hẳn tao nhã, nhu hòa thân cận. Nhưng một Thái tử, tính cách như vậy là có đúng hay không? Đây là một câu hỏi Âu Dương Noãn không thể nào biết được đáp án.

Âu Dương Tước ở lại bên ngoài thư phòng, Âu Dương Noãn cùng Tiểu Trọng Hoa một trước một sau bước vào.

Mà người nọ đang ngồi sau bàn khi thấy Âu Dương Noãn bước vào cũng liền ngẩng đầu lên. Ánh mắt đảo qua nàng một chút rồi nhanh chóng nhíu mày, lớn tiếng chất vấn: “Nha đầu ngươi điên rồi sao? Lúc này mà còn dám chạy loạn!”

Âu Dương Noãn sững sốt, rất nhanh nghe ra ý quan tâm trong lời nói của đối phương.

Trong đầu nàng không tự chủ mà nghĩ đến lời Đại công chúa từng nói, Thái tử cùng Yến vương đều thích một nữ tử.

Nếu Tiểu Trọng Hoa nói Yến vương cả đời chỉ yêu Lâm Uyển Thanh, chẳng phải Thái tử cũng....

Âu Dương Noãn nghĩ vậy, không khỏi có chút quẩn bách, ánh mắt dừng trên người Thái tử, ôn nhu nói: “Nghe nói điện hạ bị thương, mẫu thân lại không tiện đến thăm nên liền phái ta đến đây. Ngài không sao chứ?”

Nàng nói mẫu thân tất nhiên là đại công chúa, nhưng cũng khiến Thái tử liên tưởng đến Lâm Uyển Thanh.

Hắn sững sốt, sắc mặt lập tức hòa hoãn hơn rất nhiều: “Ta không sao! Chỉ là đứa nhỏ ngươi cũng quá lớn mật. Bên ngoài loạn như vậy, ngươi sao còn chạy đến đây?”

Lúc ngã ngựa, bắt chân Thái tử bị thương, cũng không có nguy hiểm đến tính mạng. Vừa rồi thấy hắc tử hồ như đang viết cái gì, hiển nhiên là bị thương không quá nặng.

“Điện hạ, nếu ngài không bị thương thì hắc tử nên chủ trì đại cục, sao có thể tùy ý Thái vương hành động? Ngài có biết hiện tại ông ta đã phong tỏa toàn bộ kinh đô, đã khống chế sự ra vào cửa thành. Thậm chí ngay trước cửa phủ Thái tử cũng đầy nanh vuốt của ông ta!”

Thái tử đứng mạnh lên, đứng im một lúc lâu hắc tử đột nhiên cười lạnh: “Được lắm, được lắm! Trách không được ta cảm thấy bên ngoài thật sự im ắng. Hóa ra là nguyên cớ như vậy! Hắc tử dám trắng trợn như vậy, đúng là muốn tạo phản rồi!”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: "Không chỉ như thế. Điện hạ, ngày hôm qua Bộ Binh Thượng Thư mang người tới Âu Dương phủ, luôn mồm nói muốn tìm thích khách. Nhưng trên thực tế hắc tử không phải tìm thích khách mà là tìm Minh quận vương đã lặn lẽ lén vào kinh đô!”

"Ý của ngươi là, Trọng Hoa về tới kinh đô?"

Thái tử đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền kinh hãi: “Nếu như vậy thì tình thế rất là nguy hiểm, sao hắc tử lại đột nhiên chạy về? Đứa nhỏ này thật là hồ đồ! Vạn nhất xảy ra chuyện gì, sợ là ngay cả hắc tử cũng bị cuốn vào. Hiện tại người đang ở đâu?”

Tiểu Trọng Hoa mỉm cười tiến lên nói: “Thái tử điện hạ, diệt nhi ở đây!”

Vốn sự chú ý của Thái tử này giờ chỉ tập trung vào Âu Dương Noãn, đối với tùy tùng từ đầu đến cuối đều cúi mặt này không quá mức chú

ý.

Lúc này nhìn thấy tình hình liền nhất thời hoảng sợ, thời gian ước chừng nửa chén trà, Thái tử kinh ngạc không nói nên lời.

Cuối cùng lại chỉ thở dài: “Đúng vậy, phụ vương người bị thương, người trở về cũng tốt. Chỉ là hiện tại quá phiêu lưu!”

“Không biết bên cạnh điện hạ có người nào đáng tin cậy không?”
Tiểu Trọng Hoa nghe vậy, mâu sắc thâm thúy, mang theo bình tĩnh nhưng lại gọn sóng.

Thái tử lắc lắc đầu: "Lúc đầu tất nhiên là có, nhưng từ nửa tháng trước đến nay thủ hạ của ta từng người từng người gây chuyện. Ta ở trong phủ Thái tử không rời bước, phạm là tin tức bên ngoài đều dựa vào những tâm phúc này truyền lại. Nhưng gần đây ta phát hiện, trong đó có người có ý dấu diếm, phần lớn tin tức quan trọng đều không đến được tai ta. Nay chỉ sợ...."

Tuy rằng Thái tử không có nói hết nhưng Tiểu Trọng Hoa cùng Âu Dương Noãn đồng thời đều hiểu.

Nếu Thái tử đối với tình hình bên ngoài không thể nắm bắt, như vậy chỉ sợ tâm phúc truyền tin tức đã xảy ra vấn đề.

“Nay chỉ có thể đưa người ra khỏi thành trước, sau đó nghĩ biện pháp liên lạc với tam đại tướng lĩnh!”

Thái tử rút lệnh bài bên thắt lưng xuống đưa cho Tiểu Trọng Hoa, ánh mắt trịnh trọng nói: “Đành phải nhờ người rồi!”

Âu Dương Noãn nhìn Thái tử, trong lòng sầu lo. Nàng không hiểu chính trị, nhưng cũng biết thế cục hiện tại đang rất nguy hiểm.

Tiểu Trọng Hoa có thể an toàn rời khỏi thành đã là điều không dễ dàng, còn muốn tìm cơ hội truyền tin đến tam đại bản doanh, quả thực là điều không tưởng.

Không, cho dù hẳn thực sự làm được. Nhưng nay thống lĩnh tam đại doanh hẳn đã sớm nhận được tin tức hỗn loạn trong kinh đô, bọn họ lại vẫn áng binh bất động.

Trong đó tất nhiên có có duyên cớ không thể cho ai biết. Nếu như bọn họ cùng Tần vương đã đạt được thỏa thuận nào đó, như vậy Tiểu Trọng Hoa vừa đi, không khác gì đi vào miệng hổ.

Chương 232: Thành môn thất hỏa (2)

Nàng nhìn Tiểu Trọng Hoa bên cạnh, hắn cũng đang nhìn nàng. Đôi mắt trong suốt thâm thúy như một thanh kiếm, đánh thẳng vào lòng người.

Nháy mắt nàng liền hiểu được ý hắn, hắn cũng nghĩ như vậy. Chính là hắn lựa chọn phải lấy được, chẳng sợ tỷ lệ thành công chỉ có một phần vạn.

Tiểu Trọng Hoa ngừng một lát rồi đột nhiên nói: "Ta phải ngay lập tức trở về thông báo cho Hoàng trưởng tôn. Về phần tam đại doanh, còn có một người có thể hỗ trợ!"

Thái tử sững sốt, trong mắt đột nhiên xẹt qua tia dị sắc.

Âu Dương Noãn nhìn thấy vẻ mặt cổ quái của Thái tử, trong lòng hiện lên nghi hoặc. Chỉ nghe thanh âm Thái tử lạnh nhạt dị thường: "Nếu có khả năng liền để hắn đi đi!"

"Đa tạ Thái tử điện hạ!" Con người Tiểu Trọng Hoa xẹt qua tia quang mang, hắn thấp giọng nói.

Hai người kia nói chuyện về mặt thực cổ quái khiến trong lòng Âu Dương Noãn không khỏi hoài nghi.

Chỉ là nàng không phải là người tò mò, người khác không nói tự nhiên có lý do, nàng cần gì phải truy hỏi rõ ràng.

Nghĩ đến đây, nàng mỉm cười nói: “Ta đã mang Minh quận vương bình an đến cho điện hạ, cũng cần phải trở về rồi. Ta xin cáo từ, chúc quận vương thuận buồm xuôi gió!”

“Chậm đã!” Tiểu Trọng Hoa đột nhiên khoát tay, nói: “Còn chưa đến lúc Âu Dương tiểu thư công thành thân thoái!”

(Công thành thân thoái: xong việc thì rút lui. Ta thấy để dịch qua tiếng mình không hay nên để hán việt)

Vừa rồi hấn để nàng đi, nàng cũng không chịu đi. Hiện tại nàng đã hoàn thành nhiệm vụ liền nghĩ rời đi. Chỗ nào có chuyện dễ dàng như vậy?

Cho nên hấn bất động thanh sắc, đối với biểu tình thất vọng của Âu Dương Noãn làm như không thấy. Chỉ từ ánh mắt sắc bén kia nhìn thấy ý cười nhạt chợt lóe rồi biến mất.

“.....”

Một lúc lâu sau cửa lớn phủ Thái tử đột nhiên mở ra. Nha đầu mama vây quanh hai người Lâm Nguyên Hình cùng Âu Dương Noãn, lần lượt lên xe ngựa đã được chuẩn bị.

Vốn binh lính canh giữ ở cửa không dám ngăn trở, nhưng lại không thể tùy ý để các nàng rời đi liền phái người chạy đi báo tin.

Lát sau liền xuất hiện một đám cấm quân tinh nhuệ mặc giáp đen, xe ngựa phút chốc liền giống như bị cuốn trong nước lũ đen ngòm.

Mỹ kỳ danh là bảo hộ, nhưng thực chất lại là giám sát. Âu Dương Noãn phân phó phu xe không cần để ý, còn hướng cửa thành chạy tới.

Xe ngựa chạy theo hướng cửa Trình Đức, đây là một trong những tám cửa thành lớn của kinh đô. Mỗi cửa đều có tâm phúc của Tần vương quan sát.

Tướng lãnh thủ vệ Trình Đức môn là ngọc hổ tướng quân Chu Quảng Đức. Hắn tự mình giám sát binh lính kiểm tra, cho dù Tiểu Trọng Hoa võ công hơn người có ý đồ xông ra, Trình Đức môn này cũng còn có mấy ngàn binh lính. Nếu muốn đánh đứng lên kinh động Tần vương, đừng nói là người, chỉ sợ có cánh cũng trốn không thoát.

Âu Dương Tước cười cười với Chu Quảng Đức: “Chu tướng quân, trong xe ngựa là trác phi Hoàng trưởng tôn cùng Vĩnh An quận chúa, hai người muốn đi Trữ quốc am dâng hương. Mong ngài cho qua!”

Chu Quảng Đức nói: “Thật xin lỗi. Mạt tướng phụng mệnh Tần vương đến đây bắt đào phạm. Bất luận là ai đi qua cũng phải kiểm tra cẩn thận!”

Lời này hôm nay đã nghe qua vô số lần, Âu Dương Tước bất động thanh sắc, thản nhiên nói: “Thực sự là đuổi bắt đào phạm sao?”

Chu Quảng Đức cười: “Là thích khách ám sát Yến vương, đương nhiên khâm mệnh quan trọng hơn!”

Âu Dương Tước di chuyển ngựa một chút, cửa thành liền xuất hiện vô số vũ khí. Bọn họ cầm trường cung, trầm mặc dùng mũi tên chỉ vào xe ngựa, để ngăn ngừa bọn họ thành linh xảy ra biến động.

Đúng lúc này, Âu Dương Noãn vén rèm lên nói với Chu Quảng Đức: “Hôm nay là ngày hoàng đạo, chúng ta chỉ muốn đến Trữ quốc am. Nếu người muốn kiểm tra thì liền kiểm tra đi, chỉ cần không quấy

nhieu đến trắc phi của Hoàng trưởng tôn là được!”

Chu Quảng Đức gật gật đầu, trên mặt muốn biểu hiện vẻ lấy lòng nhưng lại có chút cứng ngắc: “Quận chúa yên tâm! Mạt tướng nhất định sẽ cẩn thận. Nếu không để Thế tử biết được nhất định sẽ lột da mạt tướng!”

Hắn biết chuyện Tần vương Thế tử xin Bệ hạ ban hôn, cho nên liền biểu lộ chút lấy lòng.

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: "Chu tướng quân sao lại nói vậy? Người muốn tra thì nhanh nhanh một chút, đừng làm trễ giờ dâng hương của chúng ta!”

Chu Quảng Đức quả nhiên sai người tra xét xe ngựa cùng người, mỗi một phân một hào cũng không bỏ qua. Thậm chí ngay cả bánh xe cũng muốn mở ra xem có gì khác thường không, nhưng cuối cùng cũng không thu hoạch được gì.

“Bây giờ chúng ta có thể đi được chưa?”

Lâm Nguyên Hình cau mày hỏi. Nàng nay đã có bầu năm tháng, làn váy rộng che đi cái bụng lớn đã muốn nhô ra, đứng thời gian dài đúng là có chút mệt mỏi. Cả người cơ hồ dựa vào Âu Dương Noãn cùng Sơn Cúc.

“Thật có lỗi, mong ngài chờ thêm một chút!” Chu Quảng Đức liếc nhìn binh lính bên cạnh một cái để hắn quay về mật báo rồi lập tức làm như không có việc gì nói: “Còn cần phải kiểm tra lại một lần nữa!”

Hắn nói kiểm tra lại một lần nữa, giống như là hận không thể lột y phục của mama nha đầu đi theo xem rốt cuộc là nam hay nữ mới yên tâm.

Nhìn hắn như vậy, Âu Dương Noãn lạnh mặt nói: “Chu tướng quân không chịu thả chúng ta đi, chẳng lẽ cái này cũng là mệnh lệnh của Thế tử sao?”

Chu Quảng Đức ngượng ngùng: “Quận chúa hiểu lầm rồi. Thế tử chúng ta cũng là có điều bất đắc dĩ, chuyện hôm nay chính là do mặt tướng khur khur cố chấp. Nếu quận chúa muốn trách tội, mặt tướng xin nhận. Ngài không cần vì vậy mà trách lầm điện hạ!”

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua sắc trời, trong lòng hơi hơi trầm xuống, lạnh lùng nói: “Người đang cố tình kéo dài thời gian?”

Chu Quảng Đức nói: “Mặt tướng không dám!”

Âu Dương Noãn tức giận: “Nếu không phải kéo dài thời gian, vậy người đang chờ cái gì?”

Vừa dứt lời, Âu Dương Noãn nghe được phía sau tiếng vó ngựa lộn xộn. Vô số người vây quanh Tiểu Thiên Diệp, hắn nhảy xuống ngựa. Chuyện tới trước mắt, Âu Dương Noãn thật không có gì sợ hãi, chỉ là lẳng lặng đứng ở nơi đó.

Tất cả mọi người đều đứng cách rất xa, trầm mặc nhìn chăm chú xe ngựa trong sân. Mà ánh mắt Tiểu Thiên Diệp có chút đau đớn phức tạp, giống như đang ẩn nhẫn lại như thống khổ: “Nàng đi đâu vậy?”

Âu Dương Noãn nhìn hắn, chậm rãi nói: “Đi Trữ quốc am!”

Tiểu Thiên Diệp sửng sốt, lập tức ngạc nhiên: “Đi chỗ đó làm gì?”

Sắc mặt hắn lập tức tốt lên. Người không biết còn tưởng hắn vừa rồi bị Âu Dương Noãn từ chối mới có thể để lộ biểu tình như vậy.

Âu Dương Noãn bật cười: "Chỉ là đi kính hương mà thôi!"

Tiểu Thiên Diệp hiển nhiên là không tin, hần đến gần nói: "Nàng đến tột cùng là muốn đến đó làm gì?"

Âu Dương Noãn nhìn hần, lẳng lặng nói: "Tránh nạn!"

"Nếu ta không để nàng đi?" Tiểu Thiên Diệp hơi hơi chấn động, tựa hồ như thập phần khó hiểu nhìn nàng.

Trong lòng Âu Dương Noãn thoáng chấn động, nói: "Ta không phải không trở lại. Chỉ là trước mắt thế cục kinh đô không được ổn định nên tạm thời cùng biểu tỳ ở lại đó!"

Đây là ý của Thái tử, đem Lâm Nguyên Hình đến trử quốc am cũng là có ý muốn bảo vệ con nối dòng của Hoàng trưởng tôn.

So với chính phi mà nói thì Lâm Nguyên Hình thân là trắc phi, địa vị thấp hơn nên khả năng được ra ngoài ngược lại sẽ cao hơn một chút.

Cái này bất quá cũng chỉ là cố gắng cuối cùng trước khi Thái tử cùng Tần vương chính thức trở mặt. Nhưng xem ra, cố gắng này thực phí công.

"Nơi này đã có ta che chở nàng, không sao đâu!" Tiểu Thiên Diệp bướng bỉnh nói.

"Ta hiểu được ý tốt của ngài. Chỉ là có Lâm Văn Uyên một ngày, ta liền không an tâm ở lại. Hôm qua hần xông vào phủ ta, đã có một lần liền sẽ có lần thứ hai. Ta không thể cứ như vậy tùy hần tể hại. Nhưng hần lại là tâm phúc của Tần vương, Thế tử cũng sẽ không để

ta giết hắn. So với việc chờ hắn đến lấy mạng, chi bằng ta tự mình nhượng bộ lui binh. Thế tử hôm nay không để ta xuất quan, ta cũng sẽ xông ra, muốn chém muốn giết tùy các người!”

Tiểu Thiên Diệp chấn động nhìn nàng, giống như muốn dùng ánh mắt nhìn thấu con người nàng.

Đối mặt với ánh mắt như vậy, tim Âu Dương Noãn khế đau. Nhưng càng như vậy nàng càng phải bình tĩnh nhắc nhở chính mình.

Điều này là vì an nguy của biểu tỷ cũng là vì bình an của Tước Nhi, hiện nay kinh đô không phải là nơi an toàn, tuyệt đối không thể ở lại.

Nhưng Tiểu Thiên Diệp căn bản không chịu thả các nàng đi, hắn hôm nay rốt cuộc muốn làm như thế nào?

Tiểu Thiên Diệp trầm mặc một lúc lâu, rồi bỗng nhiên nói: “Để các nàng đi!”

Chu Quảng Đức sợ hãi: “Cái này sao có thể?”

Tiểu Thiên Diệp nâng mắt lên nhìn Âu Dương Noãn: “Nàng nói đúng, nơi này rất loạn. Ta khả năng cố kỵ không thể chiếu cố nàng, không khỏi sẽ có tổn thương. Nàng đi tránh một thời gian cũng tốt, chính là ta sẽ phái người bảo vệ cho nàng!”

Là bảo vệ hay vẫn là giám sát? Âu Dương Noãn không thêm để ý, nàng gật gật đầu nói: “Vậy ta xin đa tạ thế tử!”

Cửa thành mở.

Tiểu Thiên Diệp nhìn theo xe ngựa Âu Dương Noãn rời khỏi thành. Chu Quảng Đức do dự nói: “Thế tử, vào thời điểm này sao ngài lại để

bọn họ đi ra ngoài?”

Tiểu Thiên Diệp lạnh lùng nhìn. Trong lòng Chu Quảng Đức giật mình, gượng cười nói: “Tần vương điện hạ đã có phân phó, người có liên quan đến phủ Thái tử nhất định không được ra khỏi thành!”

Tiểu Thiên Diệp cười lạnh nói: “Không cần lo lắng. Chỗ phụ vương tự nhiên đã có ta, sẽ không trách tội đến người!”

Chu Quảng Đức vừa muốn nói chuyện, liền bỗng nhiên nghe được tiếng kêu sợ hãi của mọi người. Vô số tiếng động lớn, còn có người hô to: “Phụng Thiên môn cháy rồi!”

Tiểu Thiên Diệp sửng sốt, nhanh chóng nhìn hướng bắc liền thấy cửa thành hướng đó mơ hồ phát hỏa, khói đen không ngừng bốc lên.

Đầu đường nhất thời đại loạn, vô số người sợ hãi bỏ chạy, không biết nên làm thế nào mới tốt.

“Phân phó xuống dưới, phong tỏa Phụng Thiên môn. Tập trung toàn bộ binh lực điều tra!” Tiểu Thiên Diệp trầm giọng ra lệnh.

Chu Quảng Đức gật đầu, lập tức đi rất nhanh.

Tiểu Thiên Diệp quay đầu sâu xa nhìn xe ngựa đã đi xa của Âu Dương Noãn. Hắn kéo căng dây cương, khoái mã bay nhanh như cơn gió hướng Phụng Thiên môn chạy đến...

— — — — — đề lời nói với người xa lạ — — — — —

Mục lục. Tác giả: Tần Giản. Thời gian tuyên bố: 09/03/2012

Độc chương mới của Trùng sinh cao môn đích nữ, cá nhân thích Tần thế tử. Nhưng phần tình cảm đến quá mức nhiệt liệt, đối với nữ chủ trùng sinh mà nói thì đủ để rung động đến tâm linh.

Nữ chủ trùng sinh chỉ vì báo thù, chỉ vì bảo vệ đệ đệ còn nhỏ tuổi, như vậy ý nghĩa sinh mệnh của mình lại ở đâu?

Cảm tình đối với Tần thế tử tựa như nghiệp hỏa địa ngục, trong lòng nữ chủ nghĩ nếu bỏ mặc tất cả mà trầm luân, sẽ tự làm thương chính mình.

Nhưng cũng chỉ có loại nghiệp hỏa này mới làm nữ chủ hiểu được, lần trùng sinh này ý nghĩa sinh mệnh ở đâu.

Cuộc sống cũng không cần phải quá thận trọng, cẩn thận, nếu bước đến gần người một bước, chín mươi chín bước còn lại người sẽ bước về phía ta sao?

Hy vọng Tần thế tử không chỉ có thể hiểu được yêu, càng học được thế nào để yêu.

Tình thế trước mắt rất rõ ràng, nữ chủ không có khả năng đến với Tần thế tử. Tần vương khẳng định là sẽ bị Hoàng thượng, Thái tử cùng Yến vương thu phục.

Phía trước tác giả cũng đã nói đến Minh quận vương rất nhiều. Hiện tại hẳn càng ngày càng có phong phạm của một nam chủ. Thế tử chỉ là một người qua đường trong sinh mệnh của nữ chủ ~

Chẳng qua là ta muốn nói ta không thích Minh quận vương làm nam chủ a!

Tuy rằng Thế tử thật sự không thích hợp với nữ chủ nhưng ta cảm

thấy nhân vật Thế tử này cho ta cảm giác tốt hơn so với quận vương.

Nhân vật Tiểu Trọng Hoa này, ta cuối cùng vẫn có cảm giác hấn như vật trang sức đẹp đẽ. Hấn thành nam chủ, ta thực sự có chút không mong đợi~~~

(Ta nói chứ bà tác giả này, sao Minh quận vương lại không có phong phạm của nam chủ chứ? Ngay từ cảnh đầu xuất hiện, ta đã có cảm giác mãnh liệt chỉ có Minh quận vương mới là nam chủ).

Chương 233: Quát cốt liệu độc, tráng sĩ đoạn oản (1)

(Quát cốt liệu độc: dùng dao cạo đi độc được đã thâm nhập vào xương tủy. Còn Tráng sĩ đoạn oản: tráng sĩ tự chặt cổ tay, là thành ngữ nói đến các tướng sĩ khi bị rấn cắn vào cổ tay thì phải chặt đứt tay ngăn không cho độc lan toàn thân. Là phép ẩn dụ chỉ hành động dứt khoát, không do dự)

Từ lúc xe ngựa của Âu Dương Noãn rời phủ Thái tử, Lâm Văn Uyên đã nhận được tin tức.

Hắn lập tức tự mình đi phủ Thái tử, không có lệnh của Tần vương Âu Dương Noãn căn bản không thể tùy ý ra khỏi thành.

Hắn dám khẳng định, cái này bất quá chỉ là sương mù, Tiểu Trọng Hoa nhất định vẫn còn trong phủ Thái tử.

Người có cùng suy nghĩ với hắn chính là đương kim Tấn vương Tiểu Khâm Nam. Hắn là đệ đệ ruột của Tần vương, địa vị tự nhiên không giống người thường.

Lâm Văn Uyên ở tông môn đường nhìn thấy hắn liền lập tức xuống ngựa hành lễ, Tiểu Khâm Nam mặt không đổi sắc vẫy vẫy tay: “Miễn!”

Tiểu Lăng Phong là Thế tử Tấn vương, ngoại hình rất giống phụ thân nhưng tính cách của hắn cùng vị phụ thân cao ngạo lại hoàn toàn khác nhau.

Hắn chủ động xuống ngựa nâng tay Lâm Văn Uyên, cười nói:
“Chuyện cấp bách, Tần vương thúc nay còn ở trong cung không thể ra được. Phụ vương ta vừa nhận được tin tức liền đến đây, trước hết chúng ta cứ đến phủ Thái tử xem! Nếu thật sự là Tiểu Trọng Hoa, chúng ta nhất định không được để hắn chạy thoát!”

Nhưng khi đến trước cửa phủ Thái tử, đã thấy cửa chính mở lớn giống như là đang đợi bọn họ đến vậy. Tiểu Khâm Nam lạnh lùng cười, ném roi ngựa rồi chậm rãi đi lên phía trước.

“Tấn vương đệ, đã lâu không gặp!”

Một đạo âm thanh đột nhiên vang lên, theo đó là tiếng cười sang sảng. Thái tử xuất hiện trước mặt mọi người, hắn một thân hoa phục, bên hông là khối ngọc bội lâu long dương chi, bộ dạng thanh thần phú quý.

Bấp chân bị thương thoát nhìn cũng thật nhẹ nhàng, một chút cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của Thái tử.

Hắn đứng cách xa Tấn vương cỡ mười bước chân, cao thấp đánh giá đối phương một lát, ánh mắt đột nhiên trở nên vô cùng lợi hại:
“Ta sớm đã nghe nói Tần vương mang đội tra xét đến mấy vương phủ, nghĩ rằng nơi này của ta cũng không thể may mắn tránh được. Cho nên ta đã mở cửa chờ sẵn!”

Thái tử vừa nói vừa cười lạnh: “Người cứ tự nhiên. Ta đã tập hợp chủ tử cùng hạ nhân các viện đông đủ. Mọi căn phòng trong phủ không hề có một người nào. Nếu Tấn vương lục soát mà tìm được bất luận kẻ nào, đó không phải cướp thì cũng là trộm. Cứ trực tiếp bắt đi!”

Thái tử nhấn mạnh, có chút nặng lời. Dù là Tấn vương thì trên mặt

cũng không khỏi biến sắc.

Thái tử tuy rằng yếu đuối nhưng chung quy vẫn là Thái tử của một quốc gia. Nếu Tần vương không thể thành công, người bước lên ngai vàng sẽ là Thái tử.

Không ai không muốn giữ lại một đường lui cho mình, cho dù hắn không thèm để ý điều đó nhưng thuộc hạ của hắn sẽ có bản khoán. Tấn vương nhìn nhi tử đứng bên cạnh đang mỉm cười liếc mắt một cái, hơi có chút do dự.

Thái tử nhìn sắc mặt Tấn vương, làm sao không biết trong đầu hắn đang suy nghĩ gì, lại lạnh lùng bỏ thêm một câu: “Trong phủ ta tuy rằng không có gì đáng giá, nhưng đồ vật Thái Hậu cùng Hoàng thượng ban tặng cũng không ít. Mong Tấn vương phân phó xuống dưới, lúc kiểm tra thì chú ý một chút. Vạn nhất va chạm phải cái gì, thì chính là tội mất đầu a!”

Tấn vương đột nhiên cười to hai tiếng, sau đó tiến lên vài bước, đứng trước mặt Thái tử.

Lúc này, khoảng cách giữa hai người không quá năm bước thì thấp giọng nói: “Đại ca, huynh phô trương thanh thế như vậy, là thực sự không sợ chúng ta niết tra sao?”

Hắn nhìn sắc mặt Thái tử hơi đổi thì đột nhiên xoay người nói với đám người phía sau: “Đều đã nghe thấy Thái tử nói chưa? Truyền lệnh xuống dưới, cẩn thận tìm cho ta! Đừng cô phụ hảo ý của Thái tử!”

Chỉ nghe đồng loạt một tiếng ‘Tuân lệnh’, tất cả quân sĩ đều sắp xếp đội hình hướng vào phía trong, không hề có chút do dự. Nhìn tình cảnh này, trên mặt Thái tử hiện lên chút kinh sợ.

Nhưng vào lúc này, lại nghe thấy Lâm Văn Uyên quát to một tiếng: “Thích khách ở kia, mau bắt lấy hắn!”

Mọi người đều nhìn hướng núi giả, đã thấy một bóng đen vọt đi. Vô số binh lính liền chạy qua, ngay sau đó lại nghe Tấn vương đột nhiên kêu lên sợ hãi.

Mọi người cả kinh, một người tay trái gắt gao bắt lấy Tấn vương, tay phải cầm một thanh đoản đao, trấn định tự nhiên đứng nhìn binh lính cầm quân.

Người nọ lớn giọng nói: “Tấn vương điện hạ. Người thật to gan, ngay cả phủ Thái tử cũng dám xông vào!”

Lâm Văn Uyên một thân quan phục, tay cầm trường kiếm, cảm tức chĩa vào nam tử trẻ tuổi kia: “Người là ai?”

Đang nắm chặt lấy Tấn vương là một nam tử trẻ tuổi một thân tố bào, trên áo choàng không nhiễm một hạt bụi, mũi cao môi bạc, tuấn mục sửa mi.

Tuy là bố y kinh sam nhưng không hề ảnh hưởng đến thần thái thoát tục, tất nhiên là tiêu sái huy nhiên. Ngũ quan có chút tương tự Tiểu Trọng Hoa, nhưng sự lạnh nhạt trên người hắn cùng khí chất lạnh băng của Minh quận vương lại khác hẳn nhau.

Lâm Văn Uyên ngay từ đầu hoài nghi hắn chính là Tiểu Trọng Hoa, nhưng khi nhìn kỹ lại thấy rất rõ ràng hai người khác nhau.

Nếu không phải hắn sớm biết Yến vương Thế tử thân thể hư nhược nhiều bệnh, tuyệt đối không thể là người có võ công cao cường, hẳn quả thực nghi ngờ người này chính là Thế tử Yến vương.

Chẳng lẽ người mà mật báo phát hiện căn bản không phải Tiểu Trọng Hoa mà là người trước mặt này? Bọn họ đều bị lừa dối rồi sao?

Tấn vương nhìn thế trận này, cảm thấy kinh cụ bất an hét lớn: “Mau thả ta ra!”

Hắn vừa mới nhìn thấy bóng đen này ở đằng kia, chốc lát người này đã xuất hiện phía sau mình. Còn chưa kịp phản ứng liền bị kèm chặt, có thể thấy được người này võ công sâu không lường trước được.

Nam tử sau lưng âm thầm chĩa đao vào thắt lưng Tấn vương, nói nhỏ: “Tấn vương, an phận một chút!”

Tấn vương sợ tới mức thân mình cứng đờ, nhất thời không dám động đậy.

Tiểu Lăng Phong nhìn thấy tình cảnh này, sắc mặt xanh mét, trong mắt như phun hỏa, hiển nhiên là lòng đầy căm phẫn.

Ngay lúc nước sôi lửa bỏng hắn đột nhiên chú ý đến biểu cảm của Thái tử. Biểu tình kia tựa hồ như có một loại cổ quái không nói nên lời. Hắn đột nhiên nghĩ tới một người liền thốt ra: “Người là Hạ Lan Đồ!”

Tấn vương vì thanh đoản đao sắc bén đang kề phía sau mà không nhìn rõ mặt người nọ. Lúc này nghe thấy Tiểu Lăng Phong nói, trong lòng liền cả kinh. Làm sao có thể lại là hắn?

Hạ Lan Đồ ha ha cười nói: “Trí nhớ Thế tử đúng là quá kém. Năm năm trước thịnh yến Trung thu chúng ta có gặp qua một lần. Sao đến tận bây giờ mới nhớ ra?”

Tiểu Lăng Phong vốn không xác định, dù sao vị Hạ Lan công tử này cũng không tham dự vào đấu tranh của triều đình. Cho nên lâu ngày mọi người đều quên hoàng thất còn có một người như vậy.

Nghĩ đến thân phận tri thù của người này, Tiểu Lăng Phong trầm giọng nói: “Hạ Lan công tử, chúng ta chẳng qua chỉ là đang truy bắt thích khách mưu hại Yến vương. Việc này cùng người không có quan hệ, mời người lui qua một bên, đừng can thiệp vào sự vụ triều chính!”

Hạ Lan Đồ lại thản nhiên cười nói: "Cái gì mà sự vụ triều chính? Minh quân vương là bằng hữu của ta. Người vừa nãy đã nói phụ vương hấn gặp chuyện, như vậy tất nhiên là có liên quan đến ta. Việc này ta nhất định phải quản rồi!”

Tấn vương lúc này đã lấy lại phản ứng, cười lạnh nói: “Hóa ra là người! Khi Tần vương đến mời người còn nói không lo quân cờ, hôm nay lại chủ động khiêu thượng bàn cờ. Đúng là ngu không ai bằng! Xem ra Tần vương điện hạ đã đánh giá người quá cao rồi!”

Trước khi Tần vương động thủ, từng có ý muốn lung lạc vị Hạ Lan công tử này. Hấn lại làm bộ dáng không thèm để ý, nay đột nhiên lại chạy đến phủ Thái tử.

Mà trước cửa nhiều binh lính như vậy cũng không có ai phát hiện ra hấn, người này chẳng lẽ từ trên trời rớt xuống sao?

Tấn vương càng nghĩ càng thấy tức giận, lại ngại tính mạng đang nằm trong tay hấn nên không dám khiêu khích quá đáng.

Hạ Lan Đồ lạnh nhạt nói: “Tấn vương ngài có tư cách gì nói như vậy? Nơi này có ai mà không phải là quân cờ? Quan trọng là ai thanh

tình, ai hồ đồ mà thôi!”

Tiểu Lăng Phong biến sắc, lập tức nghiêm mặt nói: “Bất luận kinh đô phát sinh chuyện gì, đều không liên quan đến Hạ Lan công tử. Sao ngươi không tiếp tục làm người ngoài cuộc?”

Hạ Lan Đồ lại cười nói: “Người không thể có số mệnh phú quý thì không thể quá cưỡng cầu. Ta vốn muốn tiêu dao tự tại hồng trần bên ngoài. Là Tần vương điện hạ không chịu bỏ qua, ba lần bốn lượt tướng bức kéo ta vào mà thôi!”

Tấn vương mặt trầm như nước, liếc mắt nhìn Hạ Lan Đồ: “Hạ Lan công tử! Nếu bây giờ ngươi bỏ gian tà theo chính nghĩa, ta liền sẽ bỏ qua chuyện này!”

Hạ Lan Đồ mỉm cười nói: “Đa tạ ý tốt của Tấn vương! Hiện tại ta đã ở trong cục diện, có chết cũng không hối hận!”

“Làm càn!” Lâm Văn Uyên giận dữ: “Ngươi chẳng qua chỉ là một kẻ áo vải, Tấn vương điện hạ đã đồng ý bỏ qua, ngươi lại lấy oán trả ơn. Quay lại đối phó với chúng ta, quả thực là không biết tốt xấu. Tiểu nhân ti bỉ như thế, thật khiến người ta muốn phỉ nhổ!”

Sau đó hần quát lớn đám binh lính: “Mau bắt nghịch tặc này lại!”

Lập tức cung tiễn đồng loạt hướng vào Hạ Lan Đồ.

Hạ Lan Đồ vẫn gắt gao giữ Tấn vương, lúc này đã đem thanh đoản đao kề vào cổ họng Tấn vương, nhẹ giọng cười nói: “Lâm đại nhân, ngươi đây chẳng phải là đang ở trước mặt nhiều người như vậy không thềm để ý đến tính mạng của Tấn vương sao?”

Tấn vương như bị mắc nghẹn nơi nào đó, kiệt lực bình tĩnh nói:

“Lâm Văn Uyên, người....”

Biểu tình Lâm Văn Uyên lập tức cứng lại, hấn cau mày nhìn Tiểu Lăng Phong, vẻ mặt khẩn trương.

Tiểu Lăng Phong cắn răng: “Người tốt cuộc là muốn làm gì?”

Hạ Lan Đồ khẽ cười nói: "Đưa chúng ta ra khỏi thành!"

Từ khi Hạ Lan Đồ xuất hiện, Lâm Văn Uyên vẫn luôn nhìn Tấn vương trong tay hấn. Trong lòng chuyển qua vô số ý niệm.

Ngay từ đầu cũng không tìm ra một đường hy vọng, muốn Hạ Lan Đồ dưới áp lực vòng vây thối lui, nhưng tự biết là không có khả năng.

Hiện tại hấn thật sự không hy vọng phải hy sinh Tấn vương, bởi Tấn vương là đệ đệ đáng tin cậy nhất của Tần vương điện hạ. Nếu để Tấn vương chết ở đây, hấn làm sao ăn nói với Tần vương điện hạ?

Lúc này, Thái tử cũng nhìn Hạ Lan Đồ, ánh mắt thập phần phức tạp. Hấn luôn không lui tới với Hạ Lan Đồ, ở thời khắc mấu chốt hấn có thể khoanh tay đứng nhìn. Thế nhưng nếu thật sự đồng ý ra tay tương trợ....

Tiểu Lăng Phong bất đắc dĩ trơ mắt nhìn thanh đoản đao của Hạ Lan Đồ đang kề trên cổ Tấn vương mang theo Thái tử đi ra ngoài.

Cấm quân một đường bị buộc lui ra bên ngoài. Tiểu Lăng Phong ra hiệu tay, một tên cấm quân liền hiểu ý.

Lâm Văn Uyên nhanh chóng suy nghĩ, hoặc là để Thái tử đi cùng Hạ Lan Đồ, hoặc là để Tấn vương hy sinh vì nghiệp lớn. Hai người này,

hắn sẽ không chút do dự mà chọn người sau.

Tần vương tuy rằng tín nhiệm hắn, nhưng vô luận thế nào cũng kém hơn huynh đệ ruột. Mà chính kiến của hắn cùng Tấn vương có nhiều khác biệt.

Nếu hắn cứ không để ý tính mạng Tấn vương, hạ lệnh tấn công, như vậy chỉ sợ khả năng sẽ có người vu hãm hắn mượn đao giết người.

Bên cạnh Tần vương có quá nhiều người muốn thay thế vị trí của Lâm Văn Uyên. Nếu bọn chúng mượn cơ hội bỏ đá xuống giếng, bản thân hắn thật sự có trăm miệng cũng không thể biện giải.

Nhưng muốn hắn bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này, mặc Thái tử chạy thoát, hắn lại không cam lòng.

Lúc này cấm quân đã mang Thái tử phi đến trước mặt mọi người. Thái tử sừng sốt, lập tức gắt gao nhú mày.

Chu Chỉ Quân sớm đã mang theo nữ nhi về Định xa công phủ, Lâm Nguyên Hình cũng được Âu Dương Noãn mang ra khỏi thành, chỉ còn lại Thái tử phi.

Không phải hắn sớm đã phân phó nàng giả làm vú già theo xe ngựa Âu Dương Noãn cùng ra khỏi thành sao? Cớ sao bây giờ còn ở đây?

Chương 234: Quát cốt liệu độc, tráng sĩ đoạn oản (2)

Thái tử trừng mắt nhìn Thái tử phi, trên mặt đối phương lại toát ra thần sắc ôn nhu: “Điện hạ! Ngài không đi, thần thiếp sao có thể đi được?”

"Ngu xuẩn!" Thái tử lạnh lùng nói. Thái tử phi không chịu đi sẽ trở thành thứ vũ khí uy hiếp hắn.

"Thái tử điện hạ, chúng ta trao đổi. Ngài hãy bảo Hạ Lan công tử lập tức thả phụ vương ta ra. Nếu không..." Tiểu Lăng Phong vừa nói, trường kiếm liền đặt lên cổ Thái tử phi.

Hạ Lan Đồi nhìn Thái tử, nhưng Thái tử lại bất vi sở động, lạnh lùng nói: “Người nghĩ rằng một Thái tử phi có thể đổi tính mạng của Tấn vương sao?”

Ngữ khí Thái tử tuy rằng nghiêm khắc, biểu tình lạnh lùng. Nhưng ánh mắt lại gắt gao nhìn thanh trường kiếm trong tay Tiểu Lăng Phong, sợ Thái tử phi mảy may bị thương.

Trong mắt Thái tử phi tràn đầy bi thương, tươi cười trên mặt lại thập phần khoái trá: “Nhiều năm tình nghĩa vợ chồng như vậy. Ta lại làm sao có thể không hiểu ngài? Ngài yên tâm, ta chẳng qua là muốn ở lại làm bạn với ngài. Nhưng nếu hiện tại ngài không cần ta, ta sẽ không gây thêm phiền toái cho ngài!”

Thái tử phi nhìn thật sâu vào mắt Thái tử, lời còn chưa dứt đã liền kề cổ vào trường kiếm của Tiểu Lăng Phong.

Nhất thời máu chảy như nước, Tiểu Lăng Phong không ngờ Thái tử phi lại làm ra hành động như vậy, lập tức giết mình.

“Trữ Lan!” Thái tử nhìn thê tử của mình máu chảy không ngừng, thân mình yếu đuối ngã xuống. Nhất thời lâm vào bi thương, cơ hồ nói không ra lời.

Hắn không rõ, Thái tử phi vì sao muốn ở lại. Vì sao trước mặt có con đường sống nàng lại chọn làm chuyện ngu xuẩn như vậy?

Trữ Lan là một nữ nhân thông minh, rõ ràng biết trong lòng hắn thê tử như nàng có cũng được mà không có cũng thế. Hắn đối với nàng không bằng một nửa so với Lâm Uyển Thanh. Nàng....vì sao còn muốn ở lại?

Đang trong thế giằng co, trong cấm quân bỗng có người kinh hô: “Mau nhìn kia!”

Cách đó không xa, trên trời bỗng nhiên dâng lên một đám khói đen, thẳng hướng lên cao khiến người ta kinh hãi.

Tiểu Lăng Phong vừa thấy, thần sắc liền đại biến nói: “Hương Phụng Thiên môn!”

Một lát sau, trong ngoài cung đều đồng thời có khói đen dâng lên. Có người cả kinh hô: “Trong cung cháy rồi!”

“Trong thành cũng có người phóng hỏa!”

Lâm Văn Uyên kinh nghi bất định, điều này sao có thể? Cửa thành cùng trong cung làm sao có thể đồng thời đều cháy?

“Tần vương điện hạ, thật sự là mưu cao kế sâu a!” Hạ Lan Đồ mỉm cười, “Thừa dịp này vào cung giết Hoàng đế, thuận tiện giết luôn Hoàng Hậu, sau đó đổ lên người kẻ khác. Như vậy ông ta có thể thuận lý thành chương đăng cơ a!”

(Thuận lý thành chương: đại ý là thuận theo tự nhiên)

“Ngươi ăn nói hồ đồ! Dừng tâm độc ác!” Lâm Văn Uyên hung hăng trừng mắt nhìn hắn, lập tức nói lớn: “Thế tử, ở đây giao cho ngài. Ta lập tức dẫn cấm vệ quân vào xem tình hình trong cung!”

Nói xong liền không đợi Tiểu Lăng Phong nói gì đã nhảy lên ngựa, quay đầu ngựa chạy vội đi. Binh lính vây quanh bọn họ một nửa theo sau Lâm Văn Uyên, gấp gáp chạy đi.

Hạ Lan Đồ giương giọng cười nói: "Đúng vậy! Phải nhanh chân lên. Trăm ngàn lần đừng để người khác thừa cơ cướp công. Nếu không màn diễn của Tần vương điện hạ mang tên hộ giá, nhưng thực chất lại là bức cung đã có thể không diễn nổi nữa a!"

Nói xong hắn siết chặt thanh đoản đao trong tay khiến Tấn vương lập tức kêu to lên.

Sắc mặt Tiểu Lăng Phong đại biến, không chút nghĩ ngợi liền cả giận nói: “Hạ Lan, ngươi mau dừng tay!”

Hạ Lan Đồ thản nhiên nói: "Thế tử, người của ta đã phóng tín hiệu, Kim ngô vệ trong Hoàng thành sẽ lập tức phát động tập kích, huyết tẩy kinh đô!"

Chẳng những Tiểu Lăng Phong, thần sắc tất cả mọi người đều đại biến.

Thái tử từ trong bị thương hơi hơi khôi phục trấn tĩnh, lạnh lùng nói: “Tiểu Lăng Phong, chắc ngươi đã nghe qua Kim ngô vệ lấy một chọi mười, lấy một địch trăm. Nếu xảy ra tử chiến, dù sao cũng có thể giết được mấy ngàn mấy vạn các ngươi, chết cũng không uổng!”

Kim ngô vệ là đội quân bí mật của Hoàng đế trong truyền thuyết, nhưng cho đến bây giờ cũng chỉ là nghe nói mà chưa có người tận mắt nhìn thấy.

Thậm chí có người còn nói đó bất quá chỉ là lời đồn, căn bản không hề tồn tại.

Huống chi Hoàng đế nay đã bị Tần vương nắm trong lòng bàn tay, chiếu chỉ phế Thái tử lập Tần vương đều đã chuẩn bị xong.

Lúc này lại đột nhiên nhảy ra Kim ngô vệ vẫn là đến bảo vệ Thái tử, sao không làm Tiểu Lăng Phong đại biến được.

Hắn lạnh lùng nói: “Kim ngô vệ không có Bệ hạ hạ chỉ tuyệt đối không thể điều động. Ngươi nay cũng dám tùy ý hạ lệnh?”

Hạ Lan Đồ lạnh lùng nói: “Thực có lỗi! Bệ hạ đã sớm giao quyền lực điều động Kim ngô vệ cho ta. Nay ngươi bị Tần vương khống chế, ta đương nhiên có quyền lực tùy ý điều động!”

Hạ Lan Đồ cười nhạt nhìn Tiểu Lăng Phong: “Thế tử, ta biết ngài là người thông minh cẩn thận, đương nhiên sẽ lấy quốc sự làm trọng. Cho dù ngươi không quan tâm sinh tử của phụ vương mình mà hạ lệnh tấn công. Nhưng nếu ngươi không giết chết ta, đại bộ phận Kim ngô vệ đều ở trong thành, những vương tôn quý tộc sẽ là mục tiêu của Kim ngô vệ. Đến lúc đó, cho dù ngươi có chiếm được kinh đô thì cũng chỉ là một tòa thành không. Ngươi cứ chậm rãi suy nghĩ đi nhưng sự kiên nhẫn của ta là có hạn, ta sẽ đếm từ một đến năm.

Nếu như qua năm, người vẫn khur khur cố chấp thì hôm nay trong kinh đô máu sẽ chảy thành sông!”

Nói xong hắn liền rõ ràng nói: “Một!”

Tiểu Lăng Phong do dự nhìn Tấn vương.

Tấn vương lạnh lùng nói: “Lăng Phong, mau bảo hắn thả ta ra!”

Thanh âm thanh thúy của Hạ Lan Đồ lại vang lên: “Hai!”

Tiểu Lăng Phong có chút do dự nhìn mọi nơi, thuộc hạ của hắn lại tâm ý nhất trí, rõ ràng ám chỉ muốn hắn thả người, cứu Tấn vương.

Hắn đương nhiên cũng nghĩ như thế, nhưng còn Thái tử? Sao hắn có thể dễ dàng thả Thái tử đi?

Hạ Lan Đồ lại nói: "Ba!"

Thanh âm hắn đậm đặc, phảng phất như mũi tên nhọn, đâm thẳng vào lòng người.

Mọi người cơ hồ đều quên hô hấp. Hạ Lan Đồ lãnh liệt nói: "Bốn!"

Tiểu Lăng Phong cắn răng: “Được! Ta thả các người đi. Nhưng người phải cam đoan, vừa ra khỏi thành liền thả phụ vương ta ra. Còn Kim ngô vệ, người cũng tuyệt đối không thể để bọn họ dính vào!”

Hạ Lan Đồ thản nhiên cười nói: "Kim ngô vệ chỉ phụ trách an toàn của Bệ hạ. Nay ta cũng không có nhận được thủ lệnh của Bệ hạ, cũng sẽ không tùy ý điều động. Chỉ cần người để chúng ta đi, ta liền đảm bảo Kim ngô vệ không giết người trong thành. Về phần Tấn

vương, ta nhất định phải mang đi. Đến nơi an toàn ta sẽ giao lại cho các người. Người yên tâm, ta cam đoan sẽ không làm tổn thương đến phụ vương người!”

Tiểu Lăng Phong không còn lựa chọn nào khác, hấn tức giận nhìn Hạ Lan Đồ, tâm niệm xoay chuyển thật nhanh nhưng vẫn không có cách nào khả thi.

Hạ Lan Đồ nhẹ đưa tay, máu trên cổ Tấn vương liền chảy xuống.

Tấn vương cảm thấy cổ họng đau đớn, không khỏi hồn phi phách tán lớn tiếng kêu: “Lăng Phong, mau làm theo lời hấn đi!”

Tiểu Lăng Phong thở dài, cuối cùng vẫn thỏa hiệp.

Thái tử lên ngựa, hộ vệ phủ Thái tử có trăm tên đi theo. Hạ Lan Đồ không kéo dài thời gian, nhanh chóng dẫn theo Tấn vương nhảy lên ngựa.

Thái tử nhớ tới Thái tử phi, vội vàng nói với Tiểu Lăng Phong: “Cả thê tử của ta nữa!”

Chỉ là một người chết mà thôi, sớm đã không còn giá trị. Tiểu Lăng Phong vẫy vẫy tay, liền có người mang Thái tử phi trả lại cho Thái tử.

Tiểu Lăng Phong nhìn chằm chằm Hạ Lan Đồ, trịnh trọng nói: " Hạ Lan Đồ! Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn! Người tâm tính cương nghị, thủ đoạn khôn khéo, ta rất bội phục. Một khi thuận lợi ra khỏi thành, hy vọng người có thể tuân thủ lời hứa, thả phụ vương ta!”

Nói xong hấn liền hạ lệnh cấm quân thu hồi vũ khí, mở đường.

Thái tử hét lớn một tiếng: "Đi!”

Hơn trăm kỵ mã cùng nhau xông xa ngoài. Tiểu Lăng Phong dục ngựa đuổi sát theo sau, những người khác cũng nhanh chóng đuổi theo.

Vó ngựa tung bay đến ngã tư, dọc theo đường đi, mọi người không ngừng kinh hô né tránh.

Hạ Lan Đồ cưỡi ngựa cao siêu, tuy rằng phải mang theo Tấn vương nhưng vẫn lướt nhanh như gió.

Tiểu Lăng Phong cùng tùy tùng cũng không dừng lại, mau chóng đuổi theo phía sau.

Thái tử sợ đi cửa thành khác sẽ sinh ra chuyện nên trực tiếp khống chế Tấn vương qua Chính Dương môn ra ngoài.

Sau khi ra khỏi thành, bọn họ vẫn không nghỉ ngơi, toàn lực chạy về phía trước, xuyên qua từng thành từng thành, lại lướt qua từng thôn từng thôn.

Dọc theo đường đi đều bị mọi người nhìn bằng ánh mắt kinh dị, mãi đến khi sau lưng không còn bóng truy binh.

Lúc này bọn họ đã tiến vào núi, Hạ Lan Đồ nói: “Mau tìm một nơi ẩn nấp, nghỉ ngơi một chút lại đi!”

Thái tử gật đầu nói: “Được!”

Nói xong liền nhìn về phía Tấn vương, thấy đối phương ngất đi thì không khỏi cười lạnh. Vừa hạ lệnh trói lại thì Hạ Lan Đồ nói: “Không cần! Ta chỉ đưa ngài đến đây. Phía trước mười dặm, đã có người của Minh quận vương tiếp ứng. Ngài cứ đi về hướng tây hội ngộ

cùng họ là được!”

"Người muốn đi đâu?" Thái tử kinh dị hỏi.

“Ta muốn mang Tấn vương trở về!”

“Đưa hắn về? Người thật sự muốn thả hắn? Loạn thần tặc tử như vậy, còn không bằng trực tiếp giết đi!” Thái tử lạnh lùng nhìn thoáng qua Tấn vương. Ở hoàng thất, loại tình cảm huynh đệ chỉ là trò cười.

Hạ Lan Đồ nói: “Nếu đã đáp ứng với Tiểu Lăng Phong, ta liền sẽ giữ lời! Hơn nữa Minh quận vương còn có việc phó thác, ta phải trở về!”

Thái tử nghĩ đến chuyện Tiểu Trọng Hoa nói muốn nhờ Hạ Lan Đồ đến điều tra tam đại doanh thì không khỏi gật đầu nói: “Trọng Hoa hiện tại đã thừa dịp trận náo động vừa rồi để ra khỏi thành?”

Hạ Lan Đồ gật gật đầu, ánh mắt lại ngưng trọng: "Phải làm được như vậy!”

Tiểu Trọng Hoa sớm biết tướng quân tam đại doanh đã phản bội, cũng không nhẫn tâm đem chuyện này nói với Thái tử đang tràn đầy hy vọng. Chỉ có thể nói hắn muốn nhờ Hạ Lan Đồ đi điều tra.

Điểm này, hắn hiểu được. Cho nên hắn cũng không muốn làm Thái tử thất vọng, chỉ quay đầu ngựa, thản nhiên nói: “Thái tử điện hạ, chúc ngài thuận buồm xuôi gió!”

Nói xong liền phi ngựa chạy theo hướng ngược lại.

.....

Trữ quốc am.

Đêm đến, Lâm Nguyên Hình vẫn ngồi trong sân, vẻ mặt sầu lo.

Đột nhiên một chiếc áo choàng phủ lên vai nàng. Lâm Nguyên Hình chấn động, ngẩng đầu nhìn lên liền thấy khuôn mặt ôn hòa của Âu Dương Noãn: “Biểu tỷ, người nên đi nghỉ ngơi sớm một chút!”

Lâm Nguyên Hình lắc lắc đầu, vẻ mặt thần thờ.

Âu Dương Noãn ngồi đối diện Lâm Nguyên Hình, ôn nhu nói: “Tỷ vẫn lo lắng sao?”

Lâm Nguyên Hình thở dài: "Đường đường là phủ Thái tử, một khắc kia cây đổ bầy khỉ tan. Lúc trước khi phú quý, mỗi người đều đến dật hoa trên gấm. Đến lúc nguy nan, không có bao nhiêu người vươn tay giúp đỡ!”

Âu Dương Noãn cười nhẹ: “Người thật tâm đối xử với mình không cần nhiều, chỉ cần một hai người cũng là đủ rồi. Biểu tỷ đừng lo lắng, bất cứ lúc nào chúng ta cũng sẽ ở bên cạnh tỷ!”

Chương 235: Quát cốt liệu độc, tráng sĩ đoạn oản (3)

Trong mắt Lâm Nguyên Hình nổi lên cảm động, lập tức lại bi thương: “Nhưng Thái tử phi thật sự rất cố chấp. Nói thế nào cũng không chịu rời đi cùng chúng ta....”

Có Tiểu Trọng Hoa, Thái tử sớm muộn gì cũng sẽ rời kinh đô. Đến lúc đó Thái tử phi sẽ trở thành gánh nặng.

Ai chạy trốn lại còn mang theo một nữ nhân yếu đuối chứ? Thái tử dù có đa tình, cũng vẫn là một chính khách, trong thời điểm mấu chốt có thể bỏ qua Thái tử phi.

Điểm này chắc chắn Thái tử phi cũng biết, nhưng vẫn kiên quyết ở lại. Không thể nhìn Thái tử phi bề ngoài yếu ớt, nhưng trên thực tế lại là người chân chính yêu Thái tử.

Nhưng Thái tử lại vẫn mãi nghĩ về Lâm Uyển Thanh đã mất, bên cạnh lại đầy mỹ nhân vây quanh liền không biết quý trọng người trước mắt....

Âu Dương Noãn thở dài, nói: "Hành động của Thái tử phi trong mắt chúng ta là cố chấp nhưng đối với bản thân lại là kiên trì. Trên đời này nếu có một người biết rõ người nào đó không để ý đến mình nhưng cũng muốn mang người đến đây, thì cũng coi như không đến!"

Nói tới đây, nàng đột nhiên sững sốt, tựa hồ như nhớ đến ai đó. Nhưng ý niệm này vừa hiện lên, đã bị nàng áp xuống.

Ngược lại nàng cân nhắc, Tiểu Trọng Hoa lần này xuất kinh, nhất định sẽ mang theo Thái tử. Dù sao Hoàng trưởng tôn cũng chỉ là hoàng tôn, không phải là Thái tử danh chính ngôn thuận. Có Thái tử vung tay hô một tiếng, đến lúc đó thanh quân lại xuất sư nổi danh.

Lâm Nguyên Hình vừa muốn nói gì đó, lại nghe thấy tiếng tiêu. Tiêu kia thổi ra khúc nhạc cao vút thê lương, như ở đâu đó xa xăm truyền đến nhập thẳng vào nội tâm. Lâm Nguyên Hình rất nhanh bị hấp dẫn, lẳng lặng lắng nghe.

Trong am cũng có nữ quyến khác đến ở, Lâm Nguyên Hình cứ nghĩ là do các nàng nhàn hạ điểm tấu.

Vẫn chưa hết kỳ quái thì một khúc đã tấu xong. Lâm Nguyên Hình tò mò hỏi: “Đây là khúc gì?”

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua phương hướng phát ra khúc nhạc, ngưng mắt nói: “Là một đoạn về bạch Lang vương tán ca!”

Lâm Nguyên Hình nhìn Âu Dương Noãn hỏi: “Sao muội biết?”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Khúc nhạc này được ghi trong Tán nguyệt tập. Là chuyện xưa nói về một Lang vương. Biểu tỷ có muốn nghe không?”

Lâm Nguyên Hình hứng trí: “Oh, là chuyện xưa gì?”

“Ngày xưa, trên thảo nguyên nọ có một con sói cái mất đi bạn tình. Nó một mình đấu với đám chó, gian nan sinh hạ ba con sói con. Vì muốn đào tạo sói con thành Lang vương, cho dù phải trả giá đại giới cũng cam lòng. Cuối cùng nó đã thành công. Nhưng nó lại bị Lang vương con giết chết!”

Lâm Nguyên Hình sững sốt, lập tức không dám tin mở to hai mắt: "Sao có thể?"

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: "Sinh linh vạn vật đều có luật của mình. Nhân có nhân đạo, sói cũng vậy. Sói mẹ khi tất yếu có thể ăn chính con của mình, hoặc vì không muốn nó chịu sự săn đuổi cùng tra tấn của kẻ thù mà có thể tự cắn đứt cổ nó. Thậm chí trơ mắt nhìn con mình trong cuộc chiến bị thương, chết đi, bị bầy sói đói khát cắn thành mảnh nhỏ cũng không vươn tay giúp đỡ. Mặc dù là cùng một mẹ sinh ra, sau khi lớn lên cũng phải tranh đấu với nhau đến chết. Mà sói con sau khi lớn lên, không giống như chúng ta nói hiếu đạo, chăm lo cho phụ mẫu. Ngược lại còn muốn nô dịch, thậm chí có thể giết chết sói mẹ. Bởi vì chỉ có con sói có gan cắn chết sói cha, sói mẹ mới có thể trở thành Lang vương..."

Lâm Nguyên Hình nghe đến ngây dại, nàng thực không thể tưởng tượng được một thế giới tàn khốc như vậy.

Lát sau mới tỉnh ngộ nói: "Thủ khúc này...." Chẳng phải đang nói đến hiện thực tranh đấu trong cung sao?

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu: "Nếu ở phương diện của chúng ta mà nói, thì thế giới của sói rất tàn nhẫn. Nhưng động vật cũng có tình cảm. Cho dù tội ác tày trời sói mẹ cũng không hề tìm kiếm bạn đời khác. Thậm chí vì đứa nhỏ có gan đối đầu quyết tử vô số trận chiến. Biểu tỳ, động vật còn như vậy huống chi là con người? Tỳ biết Hoàng trưởng tôn đang cần một trưởng tử như thế nào? Thái tử xảy ra chuyện vì sao lại bảo tỳ đi trước? Tỳ cứ tự chuốc lấy khổ như vậy, nếu đứa nhỏ trong bụng có tổn thương gì, chẳng lẽ là có lỗi với bọn họ sao?"

Mặt Lâm Nguyên Hình không tự chủ mà hiện lên chút áy náy, nàng

nghe rồi đứng lên nói: “Được! Ta nghe lời muội, bây giờ ta sẽ đi về nghỉ ngơi!”

Nha đầu bên cạnh vui mừng, nhanh chóng nâng nàng dậy.

Lâm Nguyên Hình đi rồi, Âu Dương Noãn lại đột nhiên hướng vào bóng tối nói: “Mời các hạ bước ra!”

Hạ Lan Đồ nhanh chóng hiện thân: “Tiểu thư thật sự nhìn một chút liền biết!”

Âu Dương Noãn ngược lại lui về sau, đánh giá nam tử trước mặt. Lát sau liền nói: “Các hạ là bằng hữu của Minh quận vương?”

Hạ Lan Đồ khẽ cười nói: “Xem như là vậy đi!”

Xem như? Âu Dương Noãn trầm mặc. Sau đó nàng nâng mắt nhìn chằm chằm Hạ Lan Đồ: “Minh quận vương bảo ngài đến giúp chúng ta sao?”

Hạ Lan Đồ cười nói: “Ta nợ hần một ân tình. Cho nên việc này không thể không giúp!”

Âu Dương Noãn mặc áo váy nguyệt sắc, váy dài thêu phi điều miêu hoa kim quang óng ánh. Trên làn váy có vô số tinh thạch nhỏ vụn lưu quang tràn đầy, ánh lên ánh sáng ngọc. Cùng với làn váy hoa lệ là dây kết thủy tinh trên tóc, dưới bầu trời đêm phiêu dật như sao.

Âu Dương Noãn thấy ánh mắt cổ quái của Hạ Lan Đồ, không khỏi ho nhẹ một tiếng: “Đi đường vội vã, vẫn chưa kịp thay y phục!”

Minh quận vương bảo nàng mang Lâm Nguyên Hình rời kinh nhưng không cho nàng thời gian về phủ thay y phục. Đi tránh nạn mà ăn

mặc diễm lệ như vậy đương nhiên là không ổn, trong lòng Âu Dương Noãn thở dài, thản nhiên nói: “Vừa rồi là ngài thổi khúc tiêu kia?”

Hạ Lan Đồ cười nói: "Không có ý gì khác, chỉ là vì ta thích sói. Có một lần ta ở trên núi bắn bị thương một Lang vương. Nó vẫn ương ngạnh đi lên đỉnh núi, vết máu rơi khắp đường đi. Ta đuổi theo nó một ngày, rốt cục cũng thấy nó trên đỉnh núi nhưng lại trở mắt nhìn nó nhảy xuống vách núi!"

Âu Dương Noãn nghe được thập phần ngạc nhiên sau đó lại thở dài nói: “Sói cũng có tôn nghiêm của mình, không muốn chết thê thảm!”

Hạ Lan Đồ liền nói: “Đúng vậy, đây cũng chính là điều mà ta kính nể bọn chúng!”

Người thế nhưng lại đi kính nể động vật, Âu Dương Noãn bật cười. Tiểu Trọng Hoa thế nhưng lại đưa tới một người không giống bình thường như vậy sao?

Ánh mắt Hạ Lan Đồ dừng lại trên mặt Âu Dương Noãn: “Lúc trước ta luôn cảm thấy khúc tiêu này cũng tương tự như đấu tranh tàn khốc trong hoàng thất. Hôm nay lại nghe được một lời giải thích khác, thật sự là có chút thú vị!”

Âu Dương Noãn cười nói: "Chẳng qua là muốn biểu thị yên tâm nghỉ ngơi thôi. Khiến ngài chê cười rồi!"

Nàng nhìn ánh mắt bình tĩnh của đối phương, lập tức nói: “Xin hỏi ngài vì sao lại đến đây?”

Hạ Lan Đồ không đáp mà hỏi lại: “Dưới núi có một đám sát thủ, tiểu thư cũng biết?”

Âu Dương Noãn hơi hơi dừng một chút, thở dài nói: “Tần vương chung quy vẫn không chịu buông tha cho chúng ta!”

Hạ Lan Đồ cười nói: "Nếu ta là hắn, tất nhiên sẽ không bỏ qua cho hậu duệ của Hoàng trưởng tôn!"

.....

Tần vương gấp gáp từ trong cung trở lại vương phủ, lập tức sai người đi gọi Tiểu Thiên Diệp.

Tiểu Thiên Diệp đến thư phòng, Tần vương khoát tay, hạ nhân lập tức lui xuống. Tần vương nhìn chăm chăm Tiểu Thiên Diệp rồi hỏi: “Buổi chiều hôm nay, ngươi đã làm gì?”

Tiểu Thiên Diệp trả lời: "Phụng Thiên môn bị cháy. Nhi thần mang người qua để ngăn ngừa có người thừa dịp hỗn loạn chạy ra khỏi thành!"

Tần vương gật đầu: “Làm khó ngươi còn nhớ rõ không thể để người ta thừa dịp loạn chạy ra khỏi thành. Vậy ngươi vì sao lại muốn thả Vĩnh An quận chúa cùng người của phủ Thái tử ra ngoài?”

Nói tới đây giọng điệu của Tần vương đột nhiên nghiêm nghị: “Ngươi có thân phận gì? Nay Tần vương phủ đang làm gì? Ngươi điên rồi sao? Mau quỳ xuống!”

Tiểu Thiên Diệp không chút sợ hãi. Thật lâu sau thanh âm lại lạnh nhạt: “Phụ vương sớm biết tâm ý của ta, vì sao còn phải bức ta?”

Ngữ khí Tần vương lạnh lẽo: “Vì sao? Ngươi lại dám hỏi ta vì sao? Ngươi gạt ta hướng Hoàng đế thỉnh hôn, cái này cũng liền thôi, vì khi đó Vĩnh An quận chúa còn có chút giá trị lợi dụng, cho nên ta cũng

chưa từng ngăn cản. Nhưng nay thì sao? Đại công chúa dù chết cũng không chịu, Vĩnh An thì có lợi ích gì? Người cuồng đại dốc hết sức che chở cho nó, nó sẽ hiểu cho người sao? Người vốn là một người thông minh, làm sao có thể trở nên hồ đồ như vậy? Trong thời khắc mấu chốt này, thế nhưng lại dám thả bọn chúng đi?”

Tiểu Thiên Diệp cười lạnh nói: “Phụ vương, xe ngựa đi cùng ta đã kiểm tra qua, không hề có Tiểu Trọng Hoa. Người bắt hai nữ tử không có năng lực thì có tác dụng gì chứ?”

Thanh âm Tần vương chứa đựng phần nộ vô hạn: “Hừ! Ta có mục đích của ta! Huống chi Vĩnh An rõ ràng đã lừa người, đùa giỡn người! Thiên Diệp! Người vì một nữ nhân mà luống cuống. Nay thế nhưng lại vì tư tình mà tùy hứng làm bậy, chuyện đại sự cũng không để ý!”

Tiểu Thiên Diệp bình tĩnh đáp: “Thật sự là ta đã thả bọn họ ra khỏi thành. Mong phụ vương đừng đuổi theo nàng nữa!”

Tần vương cảm thấy huyết thái dương đột nhiên đau đớn, trên trán gân xanh nổi lên, tức giận giơ tay lên.

Nhưng khi thấy hai mắt Tiểu Thiên Diệp nhìn mình, đáy mắt đau đớn tê lương, ẩn chứa sâu bên trong sự tuyệt vọng khiến hắn không tự chủ được mà nhớ đến Tần vương phi đã qua đời.

Trong lòng nhất thời mềm xuống, Tần vương buông tay nói: “Một người nếu đã có ung nhọt, không thể cứ để vậy. Phải dùng dao khoét đi da thịt nơi đó, bỏ đi căn cơ. Như vậy miệng vết thương mới có thể kết vảy!”

Hắn nhìn thần sắc Tiểu Thiên Diệp, ánh mắt lãnh liệt: “Vĩnh An chính là bệnh căn của người!”

Tiểu Thiên Diệp ngẩng mạnh đầu, Tần vương lại chậm rãi nói: “Danh môn khuê tú trong kinh đô nhiều như vậy, mặc kệ người lấy ai cũng được. Cho dù trong kinh đô không có ai khiến người vừa lòng, trong thiên hạ này có dạng mỹ nhân gì, có dạng tài nữ gì...tất cả người đều có thể chọn làm thê tử. Về phần Vĩnh An, cho dù người chọn nó, trong lòng nó cũng không có người. Người làm gì phải khẳng khẳng một mực như vậy?”

Tiểu Thiên Diệp nói: "Nữ nhân trong thiên hạ tuy nhiều, nhưng lại không phải là người ta muốn!"

Tần vương nhìn nhi tử, thanh âm có chút kinh sợ: “Nay chẳng lẽ người còn không rõ, nó chưa từng thật lòng đối xử với người. Vĩnh An chẳng qua là muốn bảo vệ bản thân, còn muốn mang bản thân ra lợi dụng người khi nó muốn bảo vệ Lâm Nguyên Hình. Nó một chút tâm tư cũng không nghĩ đến người, biết rõ người chân thành, nó thế nhưng lại đùa giỡn lợi dụng phần thật tâm này của người!”

Tần vương có chút đau lòng nói: “Người từ nhỏ đã mất mẹ, tình tính cổ quái ta đều không thềm để ý. Nếu là chuyện khác, một trăm một ngàn chuyện ta đều mặc kệ người. Nhưng người xem, người lại không bỏ xuống được như vậy, Vĩnh An chung quy cũng là gai độc trong lòng người, lúc nào cũng khiến người bị thương. Người vì nó mà một lần rồi lại hai lần hồ đồ! Nay đang đứng đầu ngọn gió, ta tuyệt đối không thể để người thua trên tay một nữ nhân!”

Tần vương không thềm để ý sắc mặt trắng bệch của Tiểu Thiên Diệp, nhẹ nhàng thở ra: “Đau dài không bằng đau ngắn. Người là con ta, càng phải biết cách cầm lên được thì cũng phải buông xuống được. Để phụ vương ta thay người chấm dứt nỗi đau này!”

Tiểu Thiên Diệp sững sốt, trong mắt lập tức như có lửa, khó tin nói:

“Người muốn làm gì?”

Tần vương bình thân nói: “Chỉ có thể quát cốt liệu độc, tráng sĩ đoạn oản!”

Trong lòng Tiểu Thiên Diệp run mạnh, thật lâu sau không nói gì.

Ngay khi Tần vương nghĩ hắc rớt cuộc cũng thông suốt thì hắc lại chậm rãi mở miệng, thanh âm mơ hồ: “Phụ vương nói đúng, Âu Dương Noãn đúng là chưa từng thật lòng, thậm chí nàng còn tính kế ta. Nhưng phụ vương, ta không còn cách nào khác, ta không thể trơ mắt nhìn nàng chết!”

Nói xong hắc bước nhanh, đẩy cửa đi ra ngoài.

Chương 236: Đêm khuya trốn chạy sát thủ (1)

Âu Dương Noãn nhanh chóng trở lại thiện phòng, phân phó Sơn Cúc lập tức mặc áo khoác cho Lâm Nguyên Hình. Nàng kỳ quái hỏi: “Noãn Nhi, muện thế này, muội còn muốn làm gì?”

Âu Dương Noãn thấp giọng nói: “Tần vương phái truy binh đến, chúng ta phải lập tức rời khỏi đây!”

“Để ta phân phó người đi nói với Huệ An sư thái một tiếng!”

“Không cần, ta đã bảo Tước Nhi đi thông báo rồi tìm nơi khác tránh đi!”

Âu Dương Noãn thay Lâm Nguyên Hình khoác thêm áo choàng.

Hai người đang nói, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng kim loại va chạm vào nhau. Âu Dương Tước chạy vọt vào: “Tỷ tỷ, nhanh lên, bọn họ đã vào sơn môn!”

Sơn Cúc sững sốt, nhanh chóng dìu Lâm Nguyên Hình chạy ra ngoài. Âu Dương Noãn vội vàng giữ lại rồi định thần hỏi: “Tước Nhi, có bao nhiêu người?”

Âu Dương Tước nhíu mày nói: “Không biết! Đệ chỉ nhìn thấy rất đông, bọn họ còn mang theo đuốc. Chắc thời gian nửa chén trà nữa sẽ đến đây!”

Lâm Nguyên Hình kinh hoàng nói: “Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Âu Dương Tước trầm giọng nói: "Tỷ tỷ, vừa rồi lúc ta đi thông báo cho sư thái, ngài nói Trữ quốc am có một đường bí mật nổi thẳng xuống núi. Mau đi theo ta!"

Âu Dương Noãn gật gật đầu, lập tức giúp đỡ Lâm Nguyên Hình chạy ra bên ngoài.

Trong đêm dài, khí lạnh giá rét tràn ngập. Vừa ra cửa liền nghe tiếng khóc la cùng tiếng binh khí từ bốn phương tám hướng vang tới, nhưng không cách nào thấy rõ cảnh vật nằm thước phía trước.

Lâm Nguyên Hình dù sao cũng là nữ tử khuê các, lại chưa bao giờ gặp qua tình cảnh này nên hai chân cơ hồ như không còn lực.

Âu Dương Noãn cùng Sơn Cúc trái phải dìu nàng liều mạng chạy về phía trước. Hồng Đào cùng với mọi người gắt gao theo ở phía sau.

Mới chạy một lúc mà tiếng chém giết cùng tiếng kêu thảm thiết tràn ngập thê lương đã càng gần hơn. Giống như Tu La dưới địa ngục, xem ra bọn họ đã lên núi.

Còn tiếng quát tháo kia thì sao? Không phải là thủ vệ phủ Thái tử thì cũng chính là những ni cô vô tội của Trữ quốc am.

Âu Dương Noãn khế cắn môi, tiếp tục dìu Lâm Nguyên Hình đi về phía trước.

Khó khăn rời khỏi Trữ quốc am, Âu Dương Noãn mới có thể thở ra.

Nhưng đột nhiên phía trước ngoài dự liệu có một chiếc xe ngựa. Một bóng người rất nhanh nhảy xuống.

Âu Dương Tước nhanh chóng che chắn trước người Âu Dương Noãn, phòng ngừa có người tổn thương nàng.

Nhưng người tới lại thấp giọng nói: “Âu Dương tiểu thư, là ta!”

"Hạ Lan Đồ?"

Âu Dương Noãn bừng tỉnh liền bước lên hai bước. Người trước mắt chính là Hạ Lan Đồ vừa mới rời đi. Xe ngựa kia cũng rất nhỏ, hiển nhiên là gấp gáp tìm được.

Hạ Lan Đồ nói: “Âu Dương tiểu thư! Xe này rất nhỏ, cứ dùng trước đi!”

Để cho những người khác đi bộ theo phía sau là được rồi.

Xe ngựa cuối cùng cũng chỉ có thể chứa Lâm Nguyên Hình, Âu Dương Noãn cùng ba nha đầu Sơn Cúc, Đào Thiên cùng Hồng Ngọc.

Âu Dương Tước cùng Hạ Lan Đồ đồng thời ngồi bên ngoài xe ngựa. Những người khác đều lặng lẽ chia nhau ra trốn.

Âu Dương Noãn vốn không muốn mang nhiều người, nhưng Hồng Ngọc lại khẳng khái đòi theo. Sơn Cúc cùng Đào Thiên cũng nhất định dù chết cũng không rời Lâm Nguyên Hình.

Lúc chạy trốn người càng nhiều càng dễ trở thành mục tiêu, nếu một mình trốn thì càng có khả năng tìm được một con đường sống.

Mấy nha đầu này tuy rằng trung tâm nhưng cũng có khả năng sẽ làm xe ngựa không chịu nổi.

Sự thật chứng minh, lo lắng của Âu Dương Noãn không phải là không có lý. Xe ngựa chạy nhanh xuống núi, chưa được nửa dặm, bánh xe đột nhiên sa vào hố. Bất luận dùng sức như thế nào, cũng không thể rút bánh xe ra.

Đang lúc giằng co chợt nghe tiếng chém giết vọt tới. Với người tập võ sẽ biết rốt cuộc đối phương có bao nhiêu nhân mã.

Hạ Lan Đồ rút trường kiếm mang tùy thân mang theo, cổ tay run lên, lấy một địch mười.

Nữ tử trên xe sớm đã bị dọa cho ngây ngốc. Âu Dương Tước cũng rút kiếm nhảy xuống xe, thuận thực đánh mấy tên chuẩn bị leo lên xe ngựa. Lúc này đã có không ít kỵ binh vây quanh xe ngựa.

Nhìn một màn này trong lòng Âu Dương Noãn lập bộp. Ngực như bị bóp lấy.

Trong nháy mắt, có người từ bên hông xe xông lên, Sơn Cúc vì bảo vệ Lâm Nguyên Hình mà bị người nọ kéo xuống.

Ngay lập tức vó ngựa kỵ binh xông tới, thay nhau giày xéo trên người nàng... Tiếng thét thê lương khiến người ta nghe mà ớn lạnh.

“Sơn Cúc!” Lâm Nguyên Hình lệ rơi đầy mặt.

Lúc này lại nghe Đào Thiên hét lên, Âu Dương Noãn vội vàng nhìn thoáng qua, thấy hai tay nàng ta cầm lấy trường kiếm, quả nhiên mũi kiếm đã đâm vào ngực.

Tên binh lính kia cười haha lên xe, rút trường kiếm rồi hướng về phía Âu Dương Noãn.

Nháy mắt kiếm chuẩn bị hạ, đúng lúc Hạ Lan Đồ đuổi tới chém.

Nhìn Sơn Cúc cùng Đào Thiên liên tiếp chết đi, Âu Dương Noãn cắn chặt răng đem Lâm Nguyên Hình bảo vệ phía sau.

Hạ Lan Đồ vọt tới xe giữ chặt cương ngựa, trường kiếm đánh xuống thật mạnh thân ngựa. Ngựa bị đau, đạp đá lung tung rồi tung vó nhảy ra khỏi hố sâu.

"Tức Nhi, nhanh lên xe!" Âu Dương Noãn lớn tiếng, Âu Dương Tức nhanh chóng đạp ngã một tên rồi nhảy lên xe.

Hồng Ngọc gắt gao nắm chặt tay áo Âu Dương Noãn, đã kinh hách đến không nói nên lời.

Trên mặt Âu Dương Tức toàn là máu, hấn lau đi, ánh mắt sáng như đuốc: "Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?"

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu. Âu Dương Tức không nói nữa, bởi vì hấn thấy thi thể Đào Thiên đã lạnh như băng. Mà Sơn Cúc cũng không còn trên xe nữa.

Hấn nhìn thoáng qua Lâm Nguyên Hình nước mắt đầy mặt, nhất thời không nói nên lời.

Đường xuống núi là một con đường nhỏ rất nguy hiểm, một bên là vách đá một bên là vực sâu.

Vốn là đường đất nhưng hiện tại nơi đây đã kết băng rất trơn, trên đầu còn vô số cự thạch, tựa hồ như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, tình hình rất nguy hiểm.

Màn xe ngựa sớm đã bị bọn truy binh xé nát, cuồng phong từ sơn

cốc phát ra tiếng rít gào thê lương, không ngừng đập vào người, không tự chủ được mà có một loại cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể bị cuốn vào sơn cốc.

Hạ Lan Đồ quay đầu dặn dò: "Cẩn thận một chút!"

Con đường này cực ít người đi, rất nhiều tảng đá bên cạnh đều đã bị gió mài mòn tạo thành những cái khe, gió thông qua những cái khe ủa ra, tựa hồ như lập tức có thể đẩy bọn họ xuống vực sâu.

Xe ngựa tiếp tục chạy về phía trước một đoạn, lại mơ hồ nghe thấy tiếng vó ngựa phía sau.

Lâm Nguyên Hình kinh hoàng nhìn Âu Dương Noãn: "Truy binh đến sao?"

Trái tim Âu Dương Noãn nhảy lên, cơ hồ không nghe thấy Lâm Nguyên Hình nói. Nàng kiệt lực trấn định bản thân, dùng sức nắm chặt tay Lâm Nguyên Hình, cố gắng nói: "Không sao đâu biểu tỳ, còn có ta ở cùng tỳ!"

Lâm Nguyên Hình nước mắt vòng quanh, một câu cũng không nói được.

Âu Dương Noãn quyết tâm, nói với Hạ Lan Đồ: "Hạ Lan công tử, chúng ta phải nghĩ biện pháp cắt đuôi bọn chúng!"

Lúc này xe ngựa đột nhiên ngừng lại, trong lòng Lâm Nguyên Hình cả kinh, cơ hồ nghĩ truy binh đã đuổi đến nơi.

Hạ Lan Đồ cũng nhảy xuống xe ngựa, đột nhiên rút trường kiếm nhắm ngay một cái khe trên tảng đá. Hắn dùng sức đâm tới, mũi kiếm chuẩn xác đâm vào khe hở kia, mấy khối đá nhỏ liền rơi xuống

tạo thành những vết nứt.

Hạ Lan Đồ nói với mọi người: “Mau đi lên phía trước!”

Âu Dương Tước ngồi vào vị trí của Hạ Lan Đồ, đem xe ngựa tránh xa phía trước một chút.

Hạ Lan Đồ mãnh liệt dùng trường kiếm đâm phá, đá trên núi liên lần, đá vụn liên rơi xuống.

Đường nhỏ rất nhanh lấp, nhưng chỉ lát sau mấy người Âu Dương Noãn liền nghe thấy âm thanh như nứt toác, đá vụn vốn nằm trên vách đá chậm rãi nghiêng rồi dần dần theo vách núi rơi xuống.

Hạ Lan Đồ lập tức hét lên: “Đi mau!”

Âu Dương Tước nâng cao roi ngựa, Hạ Lan Đồ nhảy chóng nhảy lên xe. Vừa mới chạy được không xa liền nghe thấy tiếng ầm ầm vang dội. Đất dưới chân rung chuyển, một lát sau mới dừng lại. Tiếng vang kịch liệt ở sơn dã quanh quẩn kéo dài không thôi.

Hồng Ngọc quay đầu nhìn xung quanh, con đường vốn xe ngựa nhỏ có thể miễn cưỡng đi giờ đã bị đá chắn ngang. Nếu đến đây, truy binh chỉ còn cách tìm đường khác, ít nhất cũng kéo dài được hơn một canh giờ.

Nhìn tình cảnh này, Hồng Ngọc không khỏi cao hứng nói: “Tiểu thư, chúng ta được cứu rồi!”

Âu Dương Noãn hơi hơi lắc đầu. Hồng Ngọc sừng sốt, Hạ Lan Đồ chậm rãi nói: “Chẳng qua chỉ là chặn được truy binh thôi. Thứ đáng sợ còn chưa đến, có trốn cũng trốn không được!”

Âu Dương Noãn gượng cười: “Đúng vậy! Mặc kệ phía trước có cái gì đang chờ, chúng ta đều phải bình an mang biểu tỳ rời đi!”

Xe ngựa lại chạy về phía trước một đoạn, qua sơn đạo chật hẹp tiến vào rừng. Hạ Lan Đồ đột nhiên lạnh lùng nói: “Có người!”

"Cái gì?" Lâm Nguyên Hình giật mình nhìn hẩn, phía trước là một mảnh sương mù mờ mịt, không thể thấy bất cứ cái gì.

Lát sau, vô số binh lính từ trong rừng cây tiến lên, có một người còn lớn tiếng ra lệnh: “Bắn tên!”

Lập tức hơn mười mũi tên xé gió bay ra, thẳng hướng xe ngựa lao tới.

Hạ Lan Đồ lắng nghe âm thanh truyền trong không khí, nhanh chóng chặn phía trước, khẽ nói với Âu Dương Tước: “Mau tránh vào đi!”

Tiếp theo hẩn giờ mạnh roi, mang theo xe ngựa hướng về bên trái vách núi, đồng thời trường kiếm vung lên đem mười mũi tên đang đối diện chính mình, đại đa số đều rơi vào khoảng không.

Hết lượt tên thứ nhất lại đến lượt mũi tên thứ hai.

Hàn đao trong tay Hạ Lan Đồ chợt lóe, tạo thành một đường xé gió đem mũi tên đẩy đi.

Binh lính của Tần vương đều là hữu thần xạ thủ, dù Hạ Lan Đồ có ba đầu sáu tay thì vì vừa phải chiến đấu vừa phải che chở cho những nữ tử phía sau cũng chỉ như trúng chọi đá.

Hẩn toàn lực thúc kiếm, trong mưa tên chém gãy hơn bảy mũi tên, cuối cùng một mũi tên miễn cưỡng bay xa hơn, tên xẹt qua tai trái

của hắn.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Âu Dương Noãn chấn kinh, lại không có cách nào. Những tâm cơ mưu trí trong lúc tính mạng nguy cấp này lại không có chút công dụng.

Đúng lúc này, một con ngựa kéo xe bị trúng mũi tên, rốt cục chống đỡ không được ngã về phía trước.

Hạ Lan Đồ liền dùng kiếm chặt đứt dây cương, con ngựa kia lập tức rơi xuống vực sâu, phát ra tiếng chấn động thật lớn.

Hạ Lan Đồ phải dùng khí lực toàn thân mới khống chế được con ngựa còn lại, miễn cưỡng giữ cân bằng, mang theo xe ngựa xuyên qua màn tên.

Chương 237: Đêm khuya trốn chạy sát thủ (2)

Mặt trăng ló dạng sau đỉnh núi, xe ngựa càng chạy càng chậm. Dần dần bên ngoài đã quay về yên tĩnh.

Sắc mặt Lâm Nguyên Hình đã trắng bệch, nàng từ khi chào đời đến nay chưa từng phải nếm qua loại hành hạ như vậy.

Một đêm di chuyển liên tục không ngừng đã khiến nàng sức cùng lực kiệt, nước mắt trào ra liên tục.

Âu Dương Noãn nâng Lâm Nguyên Hình dậy, để nàng nằm trong lòng mình, mang túi nước đến bên miệng, ôn hòa nói: "Uống chút nước đi!"

Lâm Nguyên Hình mệt mỏi uống hai hớp, sau đó đẩy túi nước ra.

Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói: "Kiên trì thêm một chút nữa, phía trước là chân núi. Chờ chúng ta xuống núi là sẽ không còn chuyện gì nữa!"

Không còn chuyện gì nữa? Làm sao có thể được như vậy? Đây chính là đang chạy trốn không hề có mục tiêu....

Lâm Nguyên Hình vẫn nhắm mắt không nói, lệ lại chảy xuống.

Âu Dương Noãn ngẩn ra, hỏi: "Tỷ làm sao vậy? Có phải khó chịu chỗ nào hay không?"

Nàng rất lo lắng, Lâm Nguyên Hình đang có thai, cứ như vậy đi xuống làm sao được.

Trong mắt Lâm Nguyên Hình vẫn đầy tia máu, tràn đầy bi thương nói: “Noãn Nhi, chúng ta còn có thể sống mà xuống núi sao?”

Âu Dương Noãn hơi hơi sửng sốt, Lâm Nguyên Hình gắt gao lôi kéo tay nàng, nức nở: “Noãn Nhi, Noãn Nhi! Sơn Cúc cùng Đào Thiên đều đã chết, có phải chúng ta cũng....”

Âu Dương Noãn khẽ thở dài, cũng không biết nên nói thế nào, chỉ đành vỗ nhẹ lưng đối phương, giống như đang dỗ dành một tiểu hài tử.

Lâm Nguyên Hình cứ như vậy mà nằm trong lòng nàng khóc, khóc đến chút sức lực cuối cùng cũng cạn kiệt, thiếu chút nữa là không thể hít thở được.

Âu Dương Noãn cảm nhận được sự khác thường, tay càng không ngừng vuốt ngực cùng lưng đối phương miệng không ngừng nói: “Biểu tỷ, đừng sợ, đừng sợ! Có ta ở đây!”

Lâm Nguyên Hình hô hấp mãnh, mãi mới có thể lấy lại bình tĩnh.

Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói với Lâm Nguyên Hình: “Nay thân phận của biểu tỷ đã khác, không thể yếu đuối như vậy, càng không thể bỏ cuộc. Nếu Tần vương bắt được tỷ sẽ làm lá bài để trao đổi với Thái tử, Hoàng trưởng tôn, thậm chí cả Lão thái quân cùng Hầu gia cũng phải liên lụy. Chỉ sợ đến lúc đó còn không biết phải trả giá đại giới thế nào?”

Lâm Nguyên Hình sợ hãi lắc đầu: “Nếu như vậy, ta thà rằng chết cũng không thể liên lụy đến bọn họ!”

Âu Dương Noãn ôn hòa nhìn nàng: “Không, chúng ta sẽ không bị bọn chúng bắt. Nhưng tỷ phải đáp ứng với ta, lúc nào cũng phải lấy đứa nhỏ trong bụng làm trọng, không được sợ cũng không được bị thương!”

Âu Dương Tước nhìn ý cười ôn nhu trên mặt tỷ tỷ, không khỏi âm thầm thở dài. Trong lòng chua xót, trong mắt ẩn ẩn như có lệ quang.

Vốn hắn vẫn cảm thấy chinh chiến sa trường là một loại vinh quang, nhưng ngay khi máu tươi của tên truy binh bắn lên mặt, hắn lại cảm thấy từ đáy lòng xuất hiện một loại run rẩy cùng chán ghét.

Truy binh lại đuổi đến phía sau, Hạ Lan Đồ đột nhiên dừng lại nói với Âu Dương Noãn: “Là nơi này! Các người cùng xe ngựa trốn trong rừng cây bên cạnh, ta dẫn bọn chúng đến nơi khác. Rất nhanh ta sẽ tìm đến sau!”

Nói xong, Hạ Lan Đồ rút cây sáo bên hông nhẹ thổi một tiếng, giống như là đang gọi cái gì đó.

Âu Dương Noãn vừa quay đầu liền sửng sốt, thấy Hạ Lan Đồ đang nhìn chằm chằm áo choàng của mình.

Âu Dương Noãn trấn định, đem áo choàng cởi xuống đưa cho Hạ Lan Đồ: “Hạ Lan công tử, hãy cẩn thận!”

Hạ Lan Đồ nhanh chóng khoác áo vào, sắc mặt vốn như ngọc nay lại phát ra ánh sáng khiến hắn lại thêm tuần lãng. Hắn mỉm cười nói: “Yên tâm!”

Đúng lúc này, trong đám sương mù phía trước đột nhiên chạy ra một con tuần mã cả người trắng như tuyết.

Lâm Nguyên Hình kinh ngạc nói không ra lời, Âu Dương Tước nhanh nhẹn nói: “Đây là tọa kỵ của người sao? Thật sự là một con ngựa tốt!”

“Nó là Tuyết Phách!” Hạ Lan Đồ không quay đầu, chỉ cười. Có thể thấy được, Tuyết Phách là hãn cố ý để ở dưới núi. Lúc này hãn thấp giọng nói: “Nhanh trốn đi!”

Âu Dương Tước trịnh trọng gật đầu, rất nhanh đã mang xe ngựa đi vào rừng cây. Hạ Lan Đồ cười nói: “Được rồi! Tuyết Phách, chúng ta cũng đi thôi!”

Tuyết Phách nhìn thấy chủ nhân thì thập phần hưng phấn, hai chân trước đạp trên không trung rồi lập tức lao về phía trước.

Đang chạy, trên đường bỗng nhiên xuất hiện một tấm lưới. Hạ Lan Đồ cười lạnh, tay kéo dây cương, thân mình hướng lên trên. Tuyết Phách như bay lên trời, phóng qua tấm lưới.

Lúc này phía sau truyền đến hai tiếng sáo bén nhọn, tiếp theo phía trước cũng có tiếng sáo vang ứng. Hạ Lan Đồ nhìn về phía trước, liền quyết định thật nhanh, kéo ngựa hướng vào trong núi.

P phía trước, Tiểu Thiên Diệp đã mang theo nhân mã đánh tới. Đảo mắt liền thấy được trong màn sương mù dày đặc đã tản đi không ít, hơn nữa cũng lập tức thấy có một người.

Gió thổi tung bay áo choàng người nọ, hãn sửng sốt, lập tức nhìn Tả Lệ phía đối diện đang dẫn mấy người đuổi theo. Trong lòng vội vàng: “Hãy nhìn xem phía trước là người nào?”

Mấy binh lính vừa nhìn thấy hãn, lập tức quỳ xuống, lớn tiếng báo

cáo: “Thế tử, phía trước giống như là một nữ tử!”

Trong lòng Tiểu Thiên Diệp nhảy dựng, không kịp hỏi lại liền giương tay lên: “Truy!”

Vô số kỵ xích liền vọt vào trong núi, hướng bạch mã chạy tới.

Hạ Lan Đồ không trốn không né, chỉ giục ngựa chạy nhanh. Tả Lệ đi trước, đuổi theo không bỏ.

Ngựa của Tiểu Thiên Diệp là hãn huyết bảo mã, đầu nhỏ gáy cao, bốn chân thon dài, bộ pháp nhẹ nhàng, rất nhanh đã đuổi theo Tả Lệ. Phía sau hãn, hơn mười tướng lĩnh với hơn một trăm binh lính rất nhanh bị bỏ lại.

Tả lệ hét lớn: "Đó là nghịch tặc, bắn tên!"

Tiểu Thiên Diệp trầm giọng quát: “Không được bắn!”

Tả Lệ sửng sốt, không nghĩ Tiểu Thiên Diệp đột nhiên xuất hiện trong này, nhất thời cả kinh: “Điện hạ, đây là mệnh lệnh của Tần vương!”

“Không được bắn! Nếu làm nàng mất một sợi tóc nào, ta sẽ lấy mạng của ngươi!” Tiểu Thiên Diệp tức giận, trên gương mặt đã mang theo sự độc ác.

Trong lòng Tả Lệ thâm hận. Tần vương hạ lệnh giết chết, hãn ở trong này đuổi bắt cả một đêm, thật vất vả mới sắp sửa thành công.

Mặc kệ nữ tử phía trước là Âu Dương Noãn hay là Lâm Nguyên Hình, hãn đều có thể ăn nói với Tần vương. Nhưng cố tình ngay lúc này lại xuất hiện một Tần vương Thế tử.

Binh lính lúc nhanh chóng giục ngựa đến gần, thấp giọng nói:
“Tướng quân, nàng đang hướng lên trên đỉnh núi. Nơi đó có một đạo
nhai, nàng chắc chắn không còn đường để đi!”

Đến ngọn núi, Hạ Lan Đồ đã nhìn thấy phía trước không còn đường,
là một đạo nhai vạn trượng.

Tiểu Thiên Diệp kinh hô: " Noãn Nhi! Đừng!"

Không đợi người bên ngoài có phản ứng, Tiểu Thiên Diệp đã giục
ngựa đuổi theo.

Bỗng nghe thấy Tuyết Phách hí dài một tiếng, bốn vó như bay lên,
càng lúc càng nhanh. Tới vách đá, nó không chút do dự liền phóng
người lên.

Áo choàng khổng tước rơi xuống giữa không trung, như một đạo ánh
sáng cắt qua mây mù rồi rơi thẳng xuống sơn cốc sâu không thấy
đáy.

Tiểu Thiên Diệp cả kinh, ngay khi con ngựa nhảy lên, lòng hấn như bị
đao cắt, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, lập tức ngã từ trên ngựa
xuống.

“Thế tử!”

Tả Lệ quá sợ hãi, vội vàng ghìim dây cương. Bước nhanh xuống
ngựa chạy tới bên người Tiểu Thiên Diệp.

Thấy sắc mặt hấn trắng bệch, hô hấp dồn dập liền lấy thuốc từ bên
hông Tiểu Thiên Diệp cho hấn uống.

Nhưng vào lúc này, Tuyết Phách vững vàng đáp xuống phía đối diện.

Những người khác lúc này mới đuổi đến nơi, bọn họ đều thấy được một tia chớp trắng bay qua vực sâu, khí thế như báo săn. Thật sự là phong tư khiến người ta kinh diễm.

Bọn họ chạy vội tới vách đá nhưng đều phải ghìim dây cương, không ai nắm chắc có thể nhảy với khoảng cách xa như vậy.

Hạ Lan Đồ cũng không hề trì hoãn, rất nhanh giục ngựa biến mất trong rừng cây mờ mịt.

Tả Lệ vừa muốn hạ lệnh truy kích, phó tướng lại vội vàng nói: “Tướng quân, người này âm hiểm, cố tình dẫn dụ chúng ta đến đây. Trời còn tối, đường lại khó đi, chúng ta đã tổn thất không ít binh mã. Hiện tại Thế tử còn bị thương, chúng ta vẫn nên nhanh chóng quay về bẩm báo với Tần vương!”

Giết không được ngược lại còn bị dẫn dụ, còn hại Tần vương Thế tử té ngựa, tội lớn như vậy Tả Lệ sao dám đương nổi?

Hắn nhíu mày: “Truyền lệnh xuống, vây quanh phạm vi năm trăm dặm. Phái binh lính truy bắt nơi này, cần phải tìm được nghịch tặc này cho ta!”

“Tuân lệnh!”

Người phía sau nhanh chóng vâng mệnh, đang muốn đi truyền lệnh thì Tiểu Thiên Diệp lại mở mắt, ánh mắt đáng sợ: “Ai chuẩn người đi hạ lệnh?”

“Thế tử...”

Chuyện vừa rồi quá đột ngột khiến Tiểu Thiên Diệp nhất thời đau lòng mới bị ngã xuống.

Nhưng cũng trong nháy mắt đó hắn phát hiện dưới áo choàng đó rõ ràng là thân hình của một nam tử.

Tuy rằng Tiểu Thiên Diệp vẫn còn đau nhưng cũng đã giảm bớt, hắn trầm giọng nói: “Truyền lệnh xuống, không cho phép tổn thương đến người trên núi này. Một khi phát hiện, chỉ cần bao vây. Truyền tin nói với bọn họ, cần phải lấy lễ tướng đãi!”

“Tuân mệnh, Thế tử!”

Hạ Lan Đồ theo khe núi đi xuống, ước chừng một canh giờ mới tìm được nơi xe ngựa trốn.

Âu Dương Tước nhìn thấy hắn, trên mặt lộ ra kinh hãi: “Hạ Lan công tử, người thế nào rồi?”

Hạ Lan Đồ mỉm cười, nói: "Không sao! Chỉ là vừa rồi đụng Tiểu Thiên Diệp!"

Chương 238: Đêm khuya trốn chạy sát thủ (3)

Mũi nhọn khác thường trong mắt Âu Dương Noãn hiện lên, môi giật giật. Nghĩ muốn nói gì nhưng lại không nói nên lời.

Nàng biết, Tiểu Thiên Diệp sẽ không tổn thương đến nàng. Nếu bây giờ nàng lộ diện, hẳn nhất định sẽ không để ai tổn thương đến một sợi tóc tỷ đệ nàng.

Nhưng....ánh mắt của nàng không tự chủ mà nhìn Lâm Nguyên Hình.

Hắn sẽ che chở cho nàng nhưng lại không có nghĩa vụ càng không có lập trường phải che chở cho trác phi của Hoàng trưởng tôn.

Nàng không thể mạo hiểm tính mạng của biểu tỷ....

Hạ Lan Đồ để Tuyết Phách thay thế vị trí của con ngựa bị chết kia, xe ngựa lập tức vững chắc hơn rất nhiều.

Xe ngựa chạy một đêm, đến hừng đông mới dừng lại. Phía sau đã không còn thấy truy binh.

Từ buổi tối rời đi, mọi người chưa kịp ăn gì, lại để bụng không đi đến bây giờ.

Đặc biệt là Lâm Nguyên Hình, người có mang thân thể hư nhược, đã sớm choáng váng vì mệt. Vài lần nghĩ muốn nói xe ngựa dừng lại nghỉ ngơi một lát nhưng nghĩ đến an toàn của mọi người, lời đến

bên miệng lại vẫn nhẩn nhịn trở về.

Âu Dương Tước chú ý đến sắc mặt trắng bệch của biểu tỳ, hần phát hiện bên đường có một nhà cỏ, lập tức bảo mọi người nghỉ ngơi một lát.

Hạ Lan Đồ mang ngựa dắt tới ven đường để bọn chúng ăn cỏ, sau đó dẫn mọi người vào nghỉ ngơi.

Chỗ này là nơi nông dân phụ cận dựng lên để thay phiên nhau trông coi hoa màu.

Hạ Lan Đồ tìm trong chốc lát, cuối cùng cũng tìm được mấy hũ ngói. Bên trong có một ít gạo trắng cùng dưa muối.

Âu Dương Noãn cầm lấy túi nước đổ đầy nước trong, sau đó lại cùng Hồng Ngọc ra bên ngoài tìm một ít củi.

Nhưng quay lại nhà cỏ lại đều có chút quần bách, bởi vì nơi này không có người biết nhóm lửa.

Ngay cả Hồng Ngọc dù là nô tỳ nhưng từ nhỏ lớn lên bên cạnh tiểu thư, cuộc sống hằng ngày so với nữ tử nhà bình thường còn thoải mái hơn, làm sao phải đụng tay vào chuyện bếp núc.

Hồng Ngọc vừa muốn thử, Hạ Lan Đồ đã lấy nồi đặt lên bếp, đánh lửa sau đó đổ nước vào nồi, bắt đầu nấu cháo.

Âu Dương Noãn ngồi xuống bên cạnh, nhìn Hạ Lan Đồ thuần thục nhóm lửa nấu cháo. Càng nhìn càng thấy kỳ quái, người này võ nghệ cao cường, thân phận thần bí, ngay cả việc bếp núc cũng không làm khó được hần. Lại có giao hảo với Tiểu Trọng Hoa, hần đến tột cùng là người như thế nào?

Hạ Lan Đồ cảm nhận được sau lưng như có mũi nhọn liền quay đầu lại. Vừa vặn thấy Âu Dương Noãn hai mắt sáng ngời đang mỉm cười nhìn mình.

Hắn sừng sốt, lập tức cũng nở một nụ cười nhạt nhẽo. Sau đó lại quay lại nhắc cái vung lên, lập tức mùi thơm liền tràn ra.

Bọn họ bất chấp mọi thứ, dùng chén bát thô bản múc cháo, lại lấy dưa mặn, miễn cưỡng dùng bữa.

Ăn xong, Âu Dương Noãn nhìn Hạ Lan Đồ liếc mắt một cái, chủ động mở miệng cùng hắn nói chuyện.

Bọn họ cùng xông qua quan tap, cùng bị đuổi giết, lại trong hỗn loạn cùng ngồi ăn một chỗ nhưng vẫn chưa nói với nhau mấy câu. Ai cũng mơ hồ không rõ, Lâm Nguyên Hình tận lực không nói hoặc nói ít, Âu Dương Noãn nói chuyện cũng rất cẩn thận.

Ngay khi Âu Dương Noãn muốn tìm hiểu thân phận đối phương, Hạ Lan Đồ đã nhìn được hết thảy. Hắn khẽ cười nói: "Khó trách mọi người đều nói Vĩnh An quận chúa cẩn thận. Nhưng người yên tâm, ta tuyệt đối không có ác ý!"

Da mặt Lâm Nguyên Hình vốn mỏng, nghe hắn nói như thế liền thật sự có chút trách Âu Dương Noãn đa tâm. Dù sao hắn cũng là người đã cứu mạng bọn họ, sao có thể hiểu lầm hắn chứ?

Nhưng Âu Dương Noãn lại hoàn toàn như không cảm nhận được. Trên mặt vẫn bình thản ung dung cùng Hạ Lan Đồ nói chuyện.

Hắn đúng là đã cứu bọn nàng, nhưng vẫn giữ kín thân phận, chỉ là lai lịch xuất thân, có gì không thể nói?

Hạ Lan Đồ không khỏi có điểm bội phục vị nữ tử này. Một thiên kim khuê các nếu gặp phải chuyện sinh tử này, sẽ như Lâm Nguyên Hình sợ hãi âu lo mới đúng.

Còn bình tĩnh như Âu Dương Noãn đây, thậm chí đôi lúc còn có chút lãnh khốc, trong ánh mắt đẹp đẽ kia luôn bất giác mang theo sự xem xét kỹ lưỡng đúng là vẫn lần đầu thấy.

Cũng khó trách Âu Dương Noãn hoài nghi hẳn. Dù sao trong kinh đô chưa từng có người nhắc đến một người nào là Hạ Lan công tử.

Hẳn giống như người từ trên trời đột nhiên rơi xuống, lại bất ngờ vươn tay tương trợ, đúng là khiến lòng người bất an.

Giữ trưa, bọn họ đến trấn bình gia. Kỳ thật cũng không tính là trấn gì, chẳng qua chỉ là một thôn nhỏ, một bên dựa núi, một bên là đường đi vào kinh đô.

Trong thôn nhà không ít, nhưng từ khi kinh đô xảy ra biến động, các nơi liền xuất hiện không ít đạo phi tác loạn. Càng vào sâu một chút những gia tộc quyền thế đều đóng kín cửa.

Nhà bình thường cũng không chịu cho người không có lai lịch rõ ràng như bọn họ ở. Mặt khác bọn họ lại nhiều người, nhà nào chịu cũng không thể chứa hết. May mắn thay, sau thôn có một ngôi miếu bị bỏ hoang.

Lâm Nguyên Hình thân thể suy yếu, Sơn Cúc cùng Đào Thiên lần lượt đều đã chết, chỉ còn lại nha đầu Hồng Ngọc. Hồng Ngọc việc trong việc ngoài đều phải chăm sóc bọn họ.

Hồng Ngọc đun nước ấm mang cho bọn người Âu Dương Tước bên

ngoài, Âu Dương Noãn tự mình lấy một chậu nước ấm mang đến cho Lâm Nguyên Hình lau mặt.

Lâm Nguyên Hình tuy rằng yếu đuối, nhưng cũng là người hiểu chuyện. Dù khổ dù mệt cũng cắn răng không than nửa tiếng. Điểm này, ngay cả Âu Dương Noãn cũng rất ngạc nhiên.

Một lát sau, Hồng Ngọc đột nhiên chạy vọt vào. Sắc mặt hoảng loạn: “Tiểu thư, không hay rồi. Hạ Lan công tử hôn mê rồi....”

Âu Dương Noãn sững sốt, nhanh chóng đứng lên bước ra ngoài.

Âu Dương Tước đang ở bên cạnh Hạ Lan Đồ, thấy Âu Dương Noãn đi ra, trong thanh âm có một tia run run khó kiềm chế: “Tỷ tỷ, hấn bị thương....”

Âu Dương Noãn ngồi xuống, đẩy đẩy Hạ Lan Đồ. Sắc mặt hấn tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền. Nàng kêu thế nào hấn cũng không có phản ứng. Âu Dương Noãn cúi đầu nhìn vết thương, bất giác hoảng sợ.

Lúc ấy mũi tên bắn từ phía sau hấn, xuyên qua thân thể. Mũi tên xuyên qua xương quai xanh, hấn lại lặng lẽ tự rút tên ra, còn dùng mảnh vải gấu gao bịt chặt vết thương.

Lúc này, không thể chịu được nữa nên hấn đã ngất đi. Bởi vì trên người Âu Dương Tước cũng đều là máu nên vừa rồi Âu Dương Noãn còn tưởng rằng máu trên người hấn chẳng qua đều là máu của người khác bắn vào....

Nàng chưa bao giờ gặp qua vết thương đáng sợ như vậy, càng đáng sợ hơn là người này sớm đã bị thương nhưng lại chịu đựng không nói ra.

Lúc ấy trời rất tối, bọn họ chỉ lo chạy, nằng thế nhưng lại sợ ý, không hề phát giác.

Âu Dương Noãn nhắm mắt, sinh mệnh của nàng hiển nhiên là do người trước mắt này dùng sinh mệnh của mình để giữ lấy.

Vết thương kia vẫn không ngừng chảy máu, làm sao cũng không ngừng. Nơi này lại hoang vu, biết đi đâu tìm đại phu? Chỉ sợ có tìm được đại phu, người cũng đã chết.

Nghĩ đến từ ‘chết’, trong lòng Âu Dương Noãn trầm xuống, nếu hắn thật sự chết thì phải làm sao? Không! Nàng nhất quyết không để hắn chết.

“Nơi này chỉ là thôn nhỏ, không có bệnh xá. Chúng ta đến một trấn lớn hơn tìm!” Âu Dương Noãn cắn răng nói.

“Đúng vậy!”

Phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm của Lâm Nguyên Hình. Thanh âm dị thương ôn nhu, lại thập phần kiên định: “Ta không sao! Hạ Lan công tử là ân nhân cứu mạng của chúng ta. Nếu chúng ta mặc kệ hắn bị thương, còn có thể làm người sao?”

Âu Dương Noãn trầm ngâm giây lát rồi nói: “Được rồi! Vậy chúng ta liền xuất phát đến thôn trấn tìm đại phu. Cũng nhân tiện xem cho biểu tỳ một chút!”

Xe ngựa lại tiếp tục đi về phía trước, thẳng đến chạng vạng mới đến được một thôn trấn. Mọi người lập tức hỏi y quán nổi tiếng nhất.

Đại phu kia cũng có chút năng lực, rất nhanh chẩn đoán thương thế

cũng nhanh chóng băng bó cho Hạ Lan Đào. Sau đó nói: “Cũng may đưa đến kịp, nếu không không chết cũng để lại di chứng!”

Đại phu lại xem cho Lâm Nguyên Hình, nói nàng chỉ bị kinh hách. Cả mẹ và đứa nhỏ trong bụng đều không sao. Lúc này Âu Dương Noãn mới yên lòng.

Đại phu kê đơn cho Hạ Lan Đào, được đồng nhanh chóng mang thuốc đến. Âu Dương Tước đa tạ, muốn đỡ người đi nhưng lại bị được đồng ngăn cản.

Được đồng kia vươn tay hướng hấn vẩy vẩy. Âu Dương Tước sửng sốt: “Cái gì?”

Được đồng kia nhếch môi: “Người là hồ đồ thật hay vẫn là giả vờ. Tiền a!”

Âu Dương Tước sửng sốt, lúc này mới nhớ xem bệnh phải trả tiền. Mỗi lần hấn xuất phủ, bên người đều tiền hô hậu ủng, trên người làm gì phải mang ngân lượng? Lúc trước cũng đi vội vàng, qua loa ngay cả kiện giá cũng không mang theo.

Được đồng kia thấy tình hình không tốt liền kêu lên: “Sur phụ, những người này ăn mặc đẹp để quý giá như vậy nhưng cũng vào đây mà không có ngân lượng a!”

Âu Dương Tước nghe xong, vừa vội vừa giận: "Chỉ là trên người ta không mang theo tiền. Chờ ta về tự nhiên sẽ có người mang đến trả cho người!"

Được đồng kia cười lạnh: “Muốn quyết sao?”

Đại phu vốn đã vào phòng trong, nghe thấy tiếng cãi cọ liền đi tới nói:

“Thôi, trả thuốc lại đây!”

Dược đồng kia nghe liền muốn bước qua.

Âu Dương Tước vội vàng nắm chặt, dược đồng cũng không buông tha.

Hồng Ngọc vội vàng tìm trên người, nhưng chỉ tìm được ít bạc vụn: “Cái này cho người!”

Dược đồng cầm lấy bạc, điềm nhiên nói: “Chừng này chỉ đủ xem bệnh!”

“Vậy lấy cái này làm dược phí!” Âu Dương Noãn rút cây trâm trên đầu xuống, đặt lên bàn: “Đủ chưa?”

Đại phu kia cũng gặp không ít người, thấy trên trâm dược khám một viên ngọc bích, sắc sỡ lóa mắt. Trong lòng liền biết là thứ có giá, nhanh chóng bảo dược đồng buông tay ra.

Âu Dương Tước nhìn bọn họ chăm chăm: “Cây trâm này hiện tại chúng ta tạm thời để đây. Chờ chúng ta quay lại sẽ trả tiền, các người không được bán!”

Đại phu vội vàng cầm lấy cây trâm, cười nói: “Được, được!”

Âu Dương Noãn nói: “Bảo thạch trên cây trâm này trị giá ít nhất một trăm lượng. Phí chẩn bệnh cùng dược phí chắc sẽ không vượt qua năm lượng. Người trái lại còn phải trả lại cho chúng ta chín mươi lăm lượng. Nhưng chúng ta xuất môn, cũng xem như chịu sự giúp đỡ của ngài. Ngài không cần đưa chín mươi lăm lượng, chỉ cần đưa chúng ta chín mươi hai lượng là được rồi!”

Đại phu kia vô lại nói: “Trên người ta không có sẵn bạc!”

Âu Dương Noãn cười lạnh: “Nếu đã như vậy, Tước Nhi! Đệ đi tìm một gian hiệu cầm đồ, đem cây trâm này định giá xem được bao nhiêu?”

Âu Dương Tước nhanh chóng đáp lời, sau đó muốn lấy lại cây trâm. Đại phu kia vội vàng hướng mắt liếc nhìn dư dõng, hấn nhanh chóng lấy bạc ra: “Được rồi, ta đưa cho các người là được chứ gì?”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Tước Nhi! Cầm lấy!”

Bọn họ hành tẩu không quen, trên cây trâm này lại là bảo thạch quá mức quý báu. Nếu tùy tiện tìm một tiệm cầm đồ, gặp được hành gia ngược lại sẽ dễ dàng để lộ dấu vết. Không bằng đổi cho người khác ngược lại rất tiện.

Đại phu này là người tham lam, cũng sẽ không dễ dàng lan truyền cho mọi người biết. Như vậy tương đối an toàn hơn một chút...

Có ngân lượng bọn họ liền tìm một khách điểm nho nhỏ. Dưới lầu, Âu Dương Tước đang hỏi thăm tiểu nhị, chốc lát đã trở lại phòng: “Tỷ tỷ, bọn họ nói hôm nay đã có một toán binh lính lục soát qua. Không biết là đang tìm người nào?”

Âu Dương Noãn sừng sốt, lập tức phản ứng lại. Tốc độ của truy binh sẽ không nhanh như vậy.

Trừ phi...bọn họ đang truy kích một mục tiêu khác....Là Thái tử? Hay là Tiểu Trọng Hoa?

Chương 239: Người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết (1)

Gian khách này cũng không tệ, vì muốn cho Hạ Lan Đồ được nghỉ ngơi tốt bọn họ đã muốn một gian phòng thượng đẳng.

Tuy gọi là phòng thượng đẳng, kỳ thật cũng là một tứ hợp viện nhỏ. Phòng giữa để cho khách nhân ở, bên cạnh còn có hai gian phòng để tùy tùng của khách nhân ở. Xe ngựa để ở phía sau viện.

Âu Dương Noãn để nhà giữa cho Lâm Nguyên Hình, còn nàng cùng Hồng Ngọc ở nhà kề. Một gian khác là Âu Dương Tước cùng Hạ Lan Đồ.

Âu Dương Tước mang ngựa ra chuồng, Hồng Ngọc dìu Lâm Nguyên Hình đi nghỉ ngơi. Âu Dương Noãn gọi một gã sai vặt trong viện lại nhẹ nhàng hỏi: “Ở đây có chỗ sắc thuốc không?”

Gã sai vặt kia lập tức nói: “Có, để ta thay tiểu thư đi nấu!”

“Không cần, để ta tự làm!” Âu Dương Noãn ôn hòa kiên trì: “Người thay ta đem ấm thuốc đến là được!”

Tuy rằng chạy một đêm ngoài đường nhưng cũng không chút nào hao tổn bề ngoài xinh đẹp của Âu Dương Noãn.

Hơn nữa nàng có thói quen nói chuyện nhỏ nhẹ, cùng với những nữ tử khác mà gã sai vặt gặp qua khí chất khác hẳn.

Nàng cực kỳ hòa khí đưa ra thỉnh cầu với gã sai vặt kia khiến hẳn

nhất thời đỏ mặt, nhanh chóng chạy đi.

Âu Dương Noãn xoay người vào phòng, nàng rót một ly trà nóng, để trong bồn nước lạnh một lát, cảm nhận độ ấm rồi mới đi đến bên giường. Thật cẩn thận nâng Hạ Lan Đồ dậy, chậm rãi giúp hắn uống trà.

Uống trà xong, Hạ Lan Đồ lúc này đã có chút thanh tỉnh. Hắn thở phào một hơi dài, cảm thấy thoải mái hơn, thanh âm cũng rõ ràng hơn: “Cảm ơn!”

“Người phải nói cảm ơn phải là bọn ta mới đúng. Nếu không có người, ta cùng biểu tỷ sớm đã chết trong tay Tần vương!”

Âu Dương Noãn cười, nàng đột nhiên cảm thấy kỳ thật Hạ Lan Đồ là loại người nào đều đã không còn quan trọng. Hắn dù chết cũng giữ lời hứa, dĩ nhiên không phải người ác.

Nay cho nàng đối với lai lịch của hắn vẫn còn tò mò nhưng sẽ không điều tra nữa, trừ phi là chính hắn muốn nói.

Lúc này, gã sai vặt đã cầm ấm sắc thuốc quay lại.

Hồng Ngọc đẩy cửa tiến vào, thật cẩn thận ở bên tường đốt lò. Dùng gỗ vụn bắt lửa, lại lấy một ít than khối, lửa nhanh chóng bùng hực cháy lên.

Hồng Ngọc mở gói thuốc, đổ vào ấm, lấy cái chén nhỏ đổ nước vào. Sau đó liền ngồi chờ bên cạnh.

Ánh mặt trời sau chính Ngọ đã chiếu vàng toàn bộ sân, mây mù cũng đã tan hết, đứng bên cửa sổ có thể nhìn thấy bầu trời trong xanh.

Một đám mây trắng nhàn nhã lượn lờ, những chuyện hung hiểm phát sinh vừa rồi chỉ giống như một ác mộng, sớm đã biến mất vô tung.

Âu Dương Noãn ngồi trước cửa sổ, từ trong ấm ngủ vị thuốc, không khỏi lại nhớ đến cuộc sống ở kinh đô.

Nay khi mọi chuyện đã đổi, có rất nhiều chuyện phát sinh, vinh hoa phú quý trong lòng nàng chỉ tựa như mây khói, dần dần tan vào tứ phía, biến mất không thấy.

Chỉ là nàng vẫn còn lo lắng cho an nguy của những người trong kinh đô, ngoại tổ mẫu, đại công chúa, đại cữu mẫu cùng đại biểu ca....

Tần vương mưu phản, đại công chúa nhất định sẽ không bàng quang đứng nhìn. Một khi song phương đối địch, đại công chúa nhất định sẽ gặp nguy hiểm...

Qua một hồi lâu, Hồng Ngọc đã nấu xong thuốc.

Lúc này Âu Dương Noãn mới hồi phục lại tinh thần. Hai người cố gắng nâng Hạ Lan Đồ dậy, giúp hấn uống thuốc.

Hạ Lan Đồ ngửi thấy mùi hương tản mát trên người Âu Dương Noãn, trong lòng phảng phất có chút ấm lòng.

Hấn vốn không nghĩ rằng thiên kim quý tộc như Âu Dương Noãn cũng có khả năng hạ mình tới chăm sóc người khác như vậy.

Nhìn ánh mắt trời tà tà ngoài cửa sổ, hấn bỗng nhiên thất kinh, nhân tiện nói: “Các người còn chưa dùng bữa, mau đi ăn đi. Không cần lo cho ta!”

“Không sao!”

Thời điểm này, bất chấp chuyện nam nữ cùng phòng. Âu Dương Noãn cũng không hề giả bộ, vươn tay dò xét độ ấm trên đầu hắc. Cảm thấy vẫn nóng rẫy liền lo lắng: “Người bị thương nghiêm trọng như vậy, sao lại không chịu nói với bọn ta?”

Hạ Lan Đồ bật cười: "Ta không giấu các người. Ta vốn cũng nghĩ nó không nghiêm trọng!"

"Người cũng không phải thần tiên, sao có thể không nghiêm trọng?"

Âu Dương Noãn cũng cười, liền để hắc nằm xuống, ôn nhu nói: “Ta sẽ bảo người mang cháo hầm đến cho người, người cũng ăn một chút đi!”

“Được!” Hạ Lan Đồ gật gật đầu.

Có người chăm sóc, loại cảm giác này thật là thoải mái. Hắc tạm thời có thể buông bỏ trách nhiệm, không cần lo vì chính mình cùng quan tâm đến người khác.

Tiểu Trọng Hoa nói không sai, bất luận kẻ nào tiếp xúc với Âu Dương Noãn cũng đều sẽ thích nàng. Bởi vì người sẽ không có cách nào chán ghét một người ôn nhu dịu dàng, nữ tử sẽ vì người khác mà suy nghĩ, tâm tư như vậy, giống như là đã hữu hảo nhiều năm, ôn hòa mà tự nhiên.

Lúc Hạ Lan Đồ ngủ, Âu Dương Noãn liền đi làm bạn với Lâm Nguyên Hình.

Hai người ngồi trong sân, nhìn chú chim nhỏ trước mặt không ngừng nháy nhót. Xa xa ầm ầm truyền đến tiếng nhạc trong nhạc phường, không ai đề cập tới những hung hiểm đã từng phát sinh.

Lâm Nguyên Hình thấy sắc mặt Âu Dương Noãn bình tĩnh, tươi cười vẫn như thường, trong lòng cũng hiểu được. Âu Dương Noãn kiệt lực vì nàng mà tạo một hoàn cảnh tĩnh dưỡng thoải mái, mọi ấy chính là không muốn làm mình quá mức sầu lo.

Đêm đến, Âu Dương Noãn đột nhiên mơ thấy bộ dáng lúc Tiểu Thiên Diệp nhảy từ trên tường xuống. Thực thần khí cũng thực vô lại, rất không phân rõ phải trái nhưng lại cũng ôn nhu đáng yêu. Nàng thế nhưng lại cảm thấy bản thân rất vui vẻ.

Dường như ngay lập tức, nàng liền bừng tỉnh.

Không có Tiểu Thiên Diệp, trên mặt đất chính là ánh nến chập chờn ánh xuống.

Buổi chiều, Hạ Lan Đồ từng vô ý nói qua tin tức Tiểu Thiên Diệp ngã ngựa bị thương.

Nàng không ngủ lại được, nàng cảm thấy khó chịu, chỉ nửa nằm nửa ngồi trên giường.

Nàng vẫn luôn cao ngạo có thể nhìn thấu lòng người nhưng nàng lại không thể nhìn rõ bản thân.

Sắc trời vẫn đen kịt, nàng lẳng lặng bước xuống khỏi giường, cố gắng nhẹ nhàng không kinh động đến Hồng Ngọc đang ngủ say bên nhụyển tháp.

Âu Dương Noãn tùy tay cầm lấy ngoại bào, không quan tâm không khí lạnh như băng ban đêm, mở cửa nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Không khí trong đình viện tràn ngập hơi thở an tường yên tĩnh, bên

ngoài viện tuyết rơi trắng đầy. Bầu trời đều là những bông tuyết mềm mịn nhẹ bay, tựa như mộng ảo vây quanh lấy nàng.

Âu Dương Noãn khẽ ngẩng đầu lên, cảm giác bông tuyết nhẹ nhàng phát qua mặt.

Nàng cười nhẹ, cả một đêm, nàng nửa ngủ nửa mê. Nay không khí lạnh lẽo thấm vào đầu, nàng bỗng nhiên cảm thấy cả người đều thanh tỉnh....

‘Tử sinh khiết thoát,

Dữ tử thành thuyết.

Chấp tử chi thủ,

Dữ tử giai lão!’

(Đây là bài thơ Kịch cổ 4 của Khổng Tử, dịch thơ: Sinh tử xa cách, cùng người thề nguyện. Năm tay đã hẹn, sánh bước đến già)

Đây là giấc mộng của nàng. Bình thường nhưng đong đầy tình cảm. Là điều nàng từng khát cầu cùng Tô Ngọc Lâu bên nhau đến lúc bạc đầu.

Nàng thương hấn, nàng yêu hấn nhưng nàng lại không biết, trong lòng Tô Ngọc Lâu, nàng chẳng qua chỉ là một quân cờ. Vì nàng có lợi cho Tô gia, hấn ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng nói với nàng: “Tin tưởng ta, ta sẽ làm cho nàng trở thành người hạnh phúc nhất thế gian!”

Nàng giao phó bản thân cho hấn, dành hết tình cảm cho hấn, nhưng chờ đợi nàng lại không phải hứa hẹn trọn đời. Thứ cuối cùng hấn

cho nàng, chỉ có sự lạnh lẽo của nước sông cùng sự tuyệt vọng đến cùng cực.

Hiện tại, Tiểu Thiên Diệp cũng yêu nàng. Nhưng nàng không biết hắn sẽ đối xử với nàng thế nào? Trong lòng hắn, hắn sẽ muốn nàng ở bên cạnh bầu bạn cả đời sao?

Hay là nàng chẳng qua chỉ là một nữ tử hắn không chiếm được. Cũng không phải Tiểu Thiên Diệp yêu nàng, nàng nhất định cũng phải thương hắn.

Nàng cũng không nghĩ như vậy, nhưng trong tiềm thức của nàng tựa hồ như vẫn luôn chờ đợi. Chờ đợi Tiểu Thiên Diệp nhìn rõ trong lòng hắn đối với nàng rốt cuộc là tình hay vẫn chỉ là ái mộ? Hoặc là cầu mà không thể dày vò, cũng chờ đợi chính mình nhìn rõ lòng hắn.

Nhưng trải qua đêm qua, nàng so với ngày xưa càng sâu sắc ý thức được, bọn họ tuyệt đối không có khả năng. Hóa ra mặc kệ hắn thật lòng như thế nào, đều định sẵn lập trường đối địch.

Nếu Tiểu Thiên Diệp cố chấp cưỡng cầu, có lẽ nàng chung quy cũng có thể ở bên cạnh hắn.

Nhưng nàng, nàng sẽ muốn một kết cục bị những người yêu thương xa lánh sao?

Nhân duyên do trời định, nguyệt lão se hồng loan. Nếu tên của nàng cùng người đó nhất định ở cùng trang, tơ hồng sẽ kết ngón út của nàng cùng người nọ cùng một chỗ. Mặc kệ chân trời góc biển, ở đâu nàng cũng người nọ cũng sẽ gắn bó.

Ngược lại, mặc dù đau khổ hy vọng, dụng tâm theo đuổi. Nhưng đến cuối cùng cũng chỉ là phiền nhiễu thôi.

Nàng mỉm cười, nhìn phía chân trời. Tiểu Thiên Diệp, người có thể hiểu chưa? Thiên mệnh không thể tránh được.

Trong phòng, Âu Dương Tước kỳ quái nhìn Hạ Lan Đồ ngồi bên cửa sổ, ánh mắt khác thường: “Người đang nhìn gì vậy?”

“Không có gì!” Hạ Lan Đồ thu hồi tầm mắt, ánh mắt hơi có chút mê man: “Âu Dương thiếu gia, tỷ tỷ người luôn mỉm cười như vậy sao?”

“Đúng vậy! Tỷ tỷ rất ôn nhu. Theo trí nhớ của ta, tỷ tỷ đối với người ngoài đều ôn nhu như vậy!” Âu Dương Tước vỗ vỗ gối đầu, lại lần nữa nằm xuống.

“Vậy....tỷ tỷ người chẳng lẽ không khóc sao? Nàng luôn....cười ôn nhu như vậy, chẳng lẽ nàng chưa từng thương tâm, chưa từng khóc sao?”

Âu Dương Tước kinh ngạc nhìn Hạ Lan Đồ: “Cái này....nghe người nhắc ta mới nhớ. Thật sự rất ít. Tính tình tỷ tỷ luôn điềm tĩnh ôn hòa, lại rất thông minh, không có chuyện gì là không giải quyết được. Ta rất ít khi thấy tỷ ấy khóc, cho dù có chuyện không vui cũng chỉ cười một cái liền qua đi....”

Không đúng! Hạ Lan Đồ lắc lắc đầu.

Âu Dương Noãn tuyệt đối không phải là người như thế! Nàng sẽ có lúc thương tâm, sẽ khổ sở, sẽ rơi lệ....

Chỉ là nước mắt của nàng rơi trong lòng, giữ lại chỗ mà người khác không nhìn thấy được.

Mọi người đều nghĩ nàng kiên cường, rất ôn nhu lại rộng rãi. Nhưng

trên thực tế nàng cái gì cũng không nói, đều giữ hết trong lòng.

Hạ Lan Đồ lại nhìn Âu Dương Noãn, nàng đúng là rất đẹp nhưng mà nét đẹp này cũng không phải dung mạo của nàng.

Mà là đẹp ở sự bình tĩnh, nghiêm nghị bất khuất, nhu tình như nước. Cũng là cái đẹp ở sự thông minh, như cành mai trong tuyết, hoa mai trong suốt.

Chính là, nụ cười kia bất quá chỉ là mặt nạ của nàng. Nàng thật sự là người ôn nhu, nhưng cũng là người khiến người ta tiếc hận.

Vì sao? Rốt cuộc là vì sao?

Chương 240: Người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết (2)

Vì sao luôn muốn đem tâm sự che dấu như vậy? Vì sao lại thích làm một người gánh hết bi thương? Vì sao?....

Có một số người, cho dù quen thuộc cả đời cũng không thể lý giải được. Lại có người, mặc dù chỉ mới quen biết một ngày cũng có thể mang đến cảm giác như bằng hữu đã lâu.

Hiện tại, hẳn đối với Âu Dương Noãn chính là cảm giác như vậy.

Hắn suy nghĩ rồi đẩy cửa bước ra ngoài. Âu Dương Tước không phát giác, bởi vì ban ngày quá mệt mỏi nên hắn đã ngủ thiếp đi.

Từ sau lưng, thanh âm của Hạ Lan Đồ truyền đến: "Trời lạnh, mời Âu Dương tiểu thư trở về nghỉ ngơi!"

Âu Dương Noãn không có quay đầu, nhẹ giọng nói: "Người ở đây từ lúc này!"

Hạ Lan Đồ kinh ngạc nói: "Tiểu thư đã sớm thấy ta?"

Âu Dương Noãn nhìn bông tuyết nói: "Không, là nghe thấy! Ở đây yên tĩnh như vậy, có thể nghe thấy tiếng thở của Lạc Tuyết, hướng chỉ là tiếng bước chân của công tử? Chỉ là thân mình công tử còn chưa khỏe hẳn, không nên ra đây!"

Hạ Lan Đồ cười cười, tươi cười phong thanh tế nguyệt: "Luôn nằm trong phòng không khỏi có chút bức bí. Sao Âu Dương tiểu thư còn

chưa nghỉ?”

Âu Dương Noãn vẫn không rời mắt khỏi những bông tuyết trắng mịn, trầm mặc.

Hạ Lan Đồ theo tầm mắt nàng nhìn vào không trung, chậm rãi nói: “Tuệ cực tất thương, tình thâm bất thọ. Người quá thông minh tất sẽ tự hại mình, người có tình cảm quá sâu nặng sẽ không sống được lâu. Âu Dương tiểu thư là người thông minh, chắc sẽ rõ đạo lý này hơn ta!”

Âu Dương Noãn khiếp sợ nhìn Hạ Lan Đồ, hắt lại mỉm cười, tiếp tục nói: “Buổi chiều ta vô tình nhắc đến chuyện của Tần vương Thế tử, sắc mặt Âu Dương tiểu thư liền thay đổi. Dù là trong thời khắc hung hiểm, ta đều chưa từng thấy tiểu thư biến sắc. Có thể thấy được hẳn có vị trí đặc biệt trong lòng tiểu thư!”

“Hạ Lan công tử muốn nói gì?” Âu Dương Noãn nghiêm túc nhìn Hạ Lan Đồ.

"Âu Dương tiểu thư, cuộc đời vốn đã mất đi một nửa, cả đời tìm tìm kiếm kiếm, là vì muốn tìm được một nửa khác. Có người tìm đúng rồi, cho nên đối mặt với tình quan này sẽ làm theo lý tính. Có người tìm, không biết có đúng hay không, loay hoay do dự. Cho nên đối mặt với tình quan liền mất đi tư sái ngay trước. Tiểu thư tuy rằng không nói gì nhưng ta biết đó là phiền não chuyện tình cảm, có phải không?”

Âu Dương Noãn nhìn đối phương, trên mặt lộ vẻ bất ngờ, chậm rãi nói: “Hạ Lan công tử, những điều ngươi nói ta đều biết. Chỉ là không tự chủ được mà sẽ nghĩ tới!”

Hạ Lan Đồ gật đầu cười cười: “Người càng để ý, liền càng không

được tự nhiên. Mở lòng ra một chút, mới có thể được vừa ý!”

Âu Dương Noãn ngẩn người, chợt nở nụ cười: "Hạ Lan công tử là người tiêu sái lại sâu sắc. Nhưng những người khác chưa chắc có thể làm được như công tử!”

Tươi cười của Hạ Lan Đồ lại càng sâu: “Tiểu thư là nghĩa nữ của Đại công chúa, nhưng có một số chuyện chưa chắc tiểu thư đã biết!”

Hạ Lan Đồ hít sâu một hơi rồi nói tiếp: "Từng có một người trong lúc vô ý nhìn thấy đại công chúa, từ đó về sau liền thần hồn điên huẩn không thể tự thoát ra được!”

Âu Dương Noãn nhướn mày, Hạ Lan Đồ liền cười cười: "Hắn mai danh ẩn tích vứt bỏ thân phận, cam tâm tình nguyện làm người thấp kém. Năm đó là khi đại công chúa còn chưa xuất giá, hắn liền làm thị vệ trong phủ công chúa, là hộ gia viện công chúa!”

Hạ Lan Đồ nhìn những bông tuyết nhảy múa trong không trung, dường như đang kể một câu chuyện xưa: "Khi công chúa đến Trần gia, hắn liền làm thị vệ thống lĩnh đi theo. Hắn nói hắn không có sở cầu nào khác, chỉ cần mỗi ngày được nhìn thấy công chúa liền đã cảm thấy mỹ mãn. Hắn sợ tiết lộ thân phận, bình thường rất ít khi nói. Đại công chúa lại chưa bao giờ để ý đến sự tồn tại của hắn!”

Hạ Lan Đồ có chút tiếc hận lại như có chút tự giễu: "Qua rất nhiều năm, những lời giữa hai người nói với nhau chẳng qua chỉ là chủ tử phân phó nô tài làm việc mà thôi. Vì những phân phó nhỏ bé không đáng kể đó, hắn đã ở trong phủ công chúa hơn hai mươi năm!”

Âu Dương Noãn khó nén chấn động, nói: “Thiên hạ còn có người si tình như vậy sao?”

Hạ Lan Đồ nở nụ cười: "Ta cũng từng hỏi qua hắc, hắc lại nói trong cuộc sống điều không thể cưỡng cầu chính là tình cảm. Có thể gặp được đại công chúa đã là chuyện may mắn, cũng không nhất định phải nên duyên phu thê. Cả đời hắc, được nhìn thấy đại công chúa, cùng nàng nói chuyện đã là phúc phận lớn rồi!"

Âu Dương Noãn nghĩ hắc chỉ đang nói đùa. Nhưng ánh mắt hắc lại rất nghiêm túc, chứng minh chuyện này không phải do hắc biên tạo.

Nàng thấp giọng nói: "Yêu một người tự nhiên muốn được đáp lại. Trên đời này thật sự tồn tại người không cần sao?"

"Đương nhiên tồn tại! Hắc chính là người năm đó được gọi là Võ thánh nhân, Quách Xa Thông. Chúng ta là bạn vong niên!" Hạ Lan Đồ mỉm cười.

(Vong niên: Bạn bè không phân biệt tuổi tác, ở đây ý nói là một già một trẻ làm bạn với nhau)

"Vừa rồi người nói là thị vệ thống lĩnh? Hắc chính là thị vệ ngoại lĩnh bên người mẫu thân?" Âu Dương Noãn rất nhanh liền tỉnh ngộ, "Điều này sao có thể?"

"Vì sao không thể? Nếu người thích một người, sẽ muốn làm cho người đó vui vẻ. Là vì người đó mà không phải vì bản thân người. Nếu người đó muốn ở bên cạnh ai, người sẽ trăm phương ngàn kế giúp người đó hoàn thành tâm nguyện. Tựa như Quách Xa Thông đối với công chúa si tình mà hai mươi năm cam tâm tình nguyện làm một hạ nhân. Trên đời này đúng là có tồn tại tình yêu vô tư này, cũng không có gì kỳ quái!"

Âu Dương Noãn nâng mắt lên nhìn Hạ Lan Đồ, ánh mắt hơi hoang mang: "Ta không rõ!"

Hạ Lan Đồ thản nhiên nói: "Thế nhân sở dĩ thống khổ vì cầu mà không thể có, đó là vì đối với người trong lòng có yêu cầu. Người hy vọng người đó sẽ đối xử với người như cách người đối xử với họ. Cho dù người không có, người cũng không thể nhìn thấy người đó đem tình yêu của hắn, quan tâm của hắn đặt vào người khác. Nhìn thấy người mình thích vui vẻ hạnh phúc, không phải như vậy là đã đủ rồi sao? Vì sao còn phải cầu nhiều hơn?"

Đúng vậy! Nhìn thấy người mình thích vui vẻ, không phải như vậy đã đủ rồi sao? Vì sao còn phải cưỡng cầu?

Âu Dương Noãn im lặng, chung quy vẫn chỉ thở dài một hơi.

Chuyên trên đời này đều như thế, không riêng gì tình cảm, trong đó cũng bao gồm cả cừu hận.

Cả đời này nàng hận nhất là Lâm thị cùng Âu Dương Khả, bọn họ đều đã bị báo ứng, cần gì phải mang cừu hận canh cánh mãi trong lòng?

Tô Ngọc Lâu bạc tình, cũng đã là chuyện quá khứ. Nay hắn đã không còn khả năng làm tổn thương đến nàng, nàng cũng nên mang những oán hận với hắn buông bỏ?

Nghĩ đến đây Âu Dương Noãn không tự chủ được mà nhìn Hạ Lan Đồ, khẽ cười: "Hạ Lan công tử nói đúng! Ta tin, một ngày nào đó cái gì cũng đều có thể buông bỏ!"

Mọi chuyện trên đời này thực kỳ diệu, Tiểu Thiên Diệp yêu Âu Dương Noãn nhưng lại không hiểu.

Hạ Lan Đồ không thương nàng, nhưng lại có thể đối với nàng sinh ra

một loại lý giải kỳ diệu.

Sau khi Hạ Lan Đồ trở về phòng, Âu Dương Noãn cảm thấy trên mặt có chút nóng lên. Lại ngồi thêm chốc lát, chẳng mấy chốc mà sắp đến hừng đông.

Hồng Ngọc đi ra nhìn thấy liền ối lên một tiếng, nói: “Đại tiểu thư, ngài làm sao vậy? Trời lạnh như vậy, sao lại ngồi đây?”

Âu Dương Noãn thế này mới cảm thấy trong ngực lạnh lẽo, tay chân đã sớm đông cứng liền nói: “Ta thấy trời đầy bông tuyết, nhất thời liền nổi hứng!”

Hồng Ngọc nói: "Tiểu thư mau vào phòng làm ấm đi!"

Âu Dương Noãn gật gật đầu, cùng Hồng Ngọc trở lại phòng.

Ngồi cạnh chậu than sưởi ấm một lát mới cảm thấy có cảm giác trở lại. Trong chậu than lửa cháy tí tách, từng đốm từng đốm đỏ rồi dần hóa thành tro.

Hồng Ngọc dùng cây trâm gạt bắc đèn, nghe tiếng gió thê lương ngoài cửa, gió càng thổi càng lớn liền thấp giọng nói: “Tiểu thư, trời sắp sáng rồi. Ngài mau lên giường nghỉ ngơi một lát. Ngày mai chúng ta còn phải khởi hành!”

Âu Dương Noãn nằm lại lên giường, nhưng ngủ cũng không ổn. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, tiếng gió rít gào như tiếng nước nổ bên tai.

Ngày hôm sau tỉnh giấc, tinh thần liền có chút không phấn chấn, gắng gượng ăn điểm tâm.

Hồng Ngọc liền hỏi: “Tiểu thư, ngài có phải bị nhiễm phong hàn hay không? Có phải trong người không thoải mái?”

Lâm Nguyên Hình cũng lo lắng nhìn lại. Âu Dương Noãn sợ Lâm Nguyên Hình lo lắng nên nhanh chóng nói: “Nha đầu này, ta nào có yếu ớt như vậy. Lát nữa uống bát canh gừng, tan hàn khí liền tốt lên thôi!”

Nhưng đến lúc Hồng Ngọc thu dọn hành lý, Âu Dương Noãn lại nóng lên.

Lâm Nguyên Hình thấy mặt nàng đỏ rực, nhanh chóng đi tới nắm tay nàng, thở hắt một hơi nói: “Sao người lại nóng như vậy? Ta vừa rồi thấy sắc mặt muội không tốt, muội còn không chịu thừa nhận. Nhanh nằm nghỉ một chút đi!”

Âu Dương Noãn vẫn cậy mạnh chống đỡ: “Biểu tỷ không cần lo lắng, ta không sao!”

Âu Dương Tước bước nhanh tới, nâng nàng lên: “Tỷ tỷ, những người đó còn không có đuổi theo. Tỷ mau nằm nghỉ một lát đi!”

Không còn cách nào khác, Âu Dương Noãn lại nằm lên giường. Lát sau liền mê man ngủ.

Không biết qua bao lâu, người nàng lại càng nóng rẫy, muốn tỉnh dậy nhưng không thể nào mở mắt nổi. Chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng nói chuyện.

"Đại phu, tỷ tỷ của ta thế nào? Chẳng phải chỉ là phong hàn thôi sao, sao đột nhiên lại hôn mê bất tỉnh?"

Thanh âm của đại phu có chút do dự: “Vị tiểu thư này có phải trước

kia từng bị thương?”

Âu Dương Tước cùng Hồng Ngọc nhìn nhau, đột nhiên nhớ tới lúc trước Âu Dương Noãn bị Vương mama đâm bị thương. Sắc mặt không khỏi đều thay đổi: “Đúng vậy, nhưng chỉ là ngoại thương mà thôi. Cũng đã hồi phục rất tốt!”

“Phải, ngoại thương kia vẫn chưa tổn hại đến gân cốt, nhưng vẫn để lại di chứng. Nhiều ngày qua lại quá mức mệt mỏi, hơn nữa còn bị kinh hách, tích tụ quá sâu. Khí mạch không lưu thông, lại thêm thân thể luôn thiên nhược, lúc này liền không chống đỡ nổi. Ban ngày có dương khí, nhìn không sao nhưng ban đêm bệnh tình chuyển biến đột ngột. Hiện tại ta cũng không nắm chắc....”

Nói đến đây, hắn liền ngập ngừng dừng lại.

Trong lòng Âu Dương Tước biết không ổn liền hỏi: “Sẽ nguy hiểm đến tính mạng sao?”

Đại phu thấp giọng nói: "Rất khó nói, ta cũng sẽ làm hết sức. Ta kê mấy phương thuốc, các người đứng giờ hãy cho vị tiểu thư này dùng. Bằng không chuyển thành phế tật liền rất nguy hiểm....”

Hắn nói lời này, Lâm Nguyên Hình cũng liền hiểu, tình cảnh của Âu Dương Noãn đã nguy kịch. Nàng đến bên giường, nhìn người vẫn hôn mê bất tỉnh trên giường. Bên tai Âu Dương Noãn đỏ sạm bất thường, hô hấp khi nhanh khi chậm khiến người ta rất lo lắng.

Lâm Nguyên Hình nắm chặt lấy tay Âu Dương Noãn, như là người đuối nước bắt được ngọn cỏ cứu mạng.

Noãn Nhi vẫn luôn là trụ cột trong lòng nàng, nàng không thể mất đi người muội muội này được....

Âu Dương Noãn trên giường phát ra tiếng nói nhỏ: “Buông ra! Buông ra!”

Hai mắt nàng vẫn nhắm nghiền, trên mặt bất giác lộ ra sự thống khổ vô hạn. Vươn tay muốn bắt lấy cái gì, Lâm Nguyên Hình liền nắm lấy tay nàng: “Noãn Nhi, muội làm sao vậy?”

Hồng Ngọc nhẹ giọng khẽ kêu: “Đại tiểu thư? Đại tiểu thư!”

Cả người Âu Dương Noãn đều đang run rẩy, ngực kịch liệt đập phồng, nàng đột nhiên mở to mắt, thần trí dường như đã hoảng loạn cực độ: “Nước sông rất lạnh, rất lạnh. Toàn bộ đều là máu.....Không....”

Hồng Ngọc an ủi: “Không sao, không sao! Chỉ là ác mộng thôi!”

Không, không phải ác mộng! Âu Dương Noãn hoảng sợ nhìn mọi người.

Lâm Nguyên Hình kéo tay nàng, nàng lại giằng mạnh ra, trốn vào trong chăn, bộ dáng kinh hách.

Âu Dương Noãn vẫn không ngừng nói những lời vô nghĩa, mãi đến khi tinh bì lực kiệt mới thôi.

Lâm Nguyên Hình nghe mà hoàn toàn không hiểu nàng đang nói gì, chờ khi an tĩnh lại thì đã là nửa đêm.

Hồng Ngọc chạy ra chạy vào, đại phu không ngừng châm cứu, nấu thuốc, chườm nóng.

Không lâu sau, khách điểm mang hai chậu than vào theo yêu cầu của

bọn họ, khiến trong phòng càng thêm ấm áp.

Hạ Lan Đồ đi vào phòng, hắt liếc mắt liền thấy Âu Dương Tước sắc mặt trắng bệch ngồi xuất thần.

Hắn đột nhiên thất kinh, đứa nhỏ này dù sao vẫn còn nhỏ. Nhưng khi hắn nhìn bộ dáng Âu Dương Tước cầm đao bảo hộ phía trước tỷ tỷ, hắn cơ hồ đã quên mất điểm này.

Hôm nay nhìn lại, thiếu niên sắc bén bỗng chốc lại thất côi nghèo túng, giống như người không có tim.

Chương 241: Người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết (3)

Hạ Lan Đồ đi lên, vỗ vỗ vai Âu Dương Tước, ôn hòa nói: “Âu Dương thiếu gia, đừng nóng vội. Âu Dương tiểu thư nhất định sẽ không sao!”

Âu Dương Tước ngẩng đầu nhìn hấn, sau một lúc lâu mới chậm rãi gật gật đầu.

Hạ Lan Đồ rất giỏi việc khuyên bảo người khác. Hấn đến một lát liền khuyên được Lâm Nguyên Hình trở về nghỉ ngơi.

Hấn chậm rãi nói với Âu Dương Noãn: “Âu Dương tiểu thư, ta tin tiểu thư có thể nghe được lời ta nói. Ta biết tiểu thư rất mệt, nhưng những người thân của tiểu thư đều đang cần tiểu thư. Tiểu thư không thể cứ ích kỷ như vậy, muốn cứ như vậy buông bỏ tất cả. Nếu chưa lâm vào tuyệt cảnh tiểu thư đã nghĩ buông tay, vậy sao bọn họ có thể kiên trì đi tiếp?”

Âu Dương Tước bên cạnh ngẩn ngơ một lát, hấn cúi đầu, đem mặt vùi vào hai lòng bàn tay. Trong lòng nặng như đeo đá, khiến hấn không thở nổi.

Âu Dương Noãn sốt cao, tuy ý thức mơ hồ nhưng vẫn nghe rõ ràng lời Hạ Lan Đồ nói. Nàng dùng sức siết chặt tay, buộc mình phải thanh tỉnh.

Hạ Lan Đồ nói đúng, Tước Nhi cùng biểu tỷ đều cần nàng, nàng không thể ngã xuống lúc này....

Có lẽ thuốc đại phu kê đã có tác dụng, cũng có lẽ ý chí đã chiến thắng thân thể suy yếu. Âu Dương Noãn rốt cuộc cũng tốt lên khiến mấy người Lâm Nguyên Hình mới có thể thở ra.

Do trận ốm này, bọn họ ước chừng bị trì hoãn ở thị trấn nhỏ này ba ngày. Ba ngày này cũng đủ để kinh đô phát sinh nhiều biến hóa....

Bóng đêm thâm trầm, từng đợt gió bắc thê lương xuyên qua Tần vương phủ.

Thế tử vừa trở về vương phủ liền ngã xuống. Lúc này bệnh cũ của hắn tới bất ngờ, thế tới rào rạt. Ngay cả vương cung cũng kinh động.

Thôi mama nuôi Tiểu Thiên Diệp từ nhỏ sầu lo, nhìn Tiểu Thiên Diệp sắc mặt trắng bệch nằm trên giường, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Thế tử, ngài tội gì phải vậy? Mặc kệ là vì cái gì, ngài có thể nói với nô tỳ a!”

Tiểu Thiên Diệp cũng không thèm nhìn Thôi mama khiến bà càng thêm lo lắng.

Đúng lúc này, Tần vương sai bước vào phòng, mặt đầy sương hàn.

Hạ nhân nhanh chóng bẩm báo tình hình Thế tử, trên mặt Tần vương lập tức lộ ra biểu tình tức giận: “Đúng là đứa không có tiền đồ!”

Tần vương đến bên cạnh Tiểu Thiên Diệp, cầm lấy cổ áo hắn, mạnh mẽ kéo hắn từ trên giường dậy: “Tám năm trước, có người hạ độc trong đồ ăn của ngươi, ngươi đã muốn chết nhưng bản thân ngươi chiến đấu với Diêm vương lấy lại được một mạng. Ngươi nói ngươi không muốn chết, ngươi là con trai ta. Ngươi nói có chết cũng phải chết oanh liệt. Nhưng hôm nay, ngươi xem lại chính mình đi, vì một nữ nhân mà muốn biến bản thân thành bộ dạng gì nữa?”

Thôi mama quá sợ hãi: “Vương gia?”

Tần vương chỉ vào Tiểu Thiên Diệp nói: "Người không chịu uống thuốc phải không? Được, vậy thì đừng uống! Mau rút ra ngoài cho ta, suy nghĩ thật kỹ, khi nào người buông tha nữ nhân kia thì lại đến làm con ta!”

Tiểu Thiên Diệp cười lạnh một tiếng, mặt không chút thay đổi nhìn Tần vương, nửa câu cầu xin cũng không có.

Đêm nay, Tần vương ở lại viện Tiểu Thiên Diệp, muốn xem hắn đến tận cùng khi nào thì sẽ cầu xin tha thứ?

Hai canh giờ sau, một cây nến nữa đã cháy hết. Nha hoàn nhanh chóng đến thay cây mới. Gió lạnh rít gào, ánh nến khẽ lay động.

Thôi mama cầm lấy áo choàng, nhẹ nhàng hướng ra cửa. Tần vương đột nhiên mở to mắt: “Người làm gì vậy?”

Thôi mama run run, không dám nhìn ánh mắt sắc bén của Tần vương. Nhỏ giọng nói: “Ngoài kia gió lớn như vậy, tuyết lại rơi. Thân thể điện hạ không được tốt....”

Tần vương quát: "Không được đi!"

Thôi mama quỳ xuống van xin: “Vương gia, Thế tử nếu bị lạnh sẽ phát bệnh!”

Tần vương nghiêm mặt: “Ta muốn khí lạnh khiến hắn hiểu được. Bằng không hắn vẫn chưa tỉnh!”

Trời càng lúc càng giá buốt, Tiểu Thiên Diệp cuối cùng cũng ngất đi. Thôi mama nhanh chóng phái người đi mời Thái y.

Thái y chẩn mạch cho Tiểu Thiên Diệp xong, sắc mặt ngưng trọng bẩm báo Tần vương, bệnh cũ của Thế tử tái phát, tâm mạch rất yếu, tình hình nguy hiểm.

Thôi mama biến sắc, Tần vương lại trầm mặt như nước, như là có chút bất vi sở động. Thôi mama không khỏi sốt ruột: “Nghiêm trọng lắm sao?”

Ngự y nói: "Thân mình Thế tử vẫn luôn điều dưỡng tốt, ta kê mấy phương thang thuốc, chỉ cần đúng giờ dùng....Thì không có gì trở ngại!"

Tần vương nghe nói không có gì đáng ngại liền hừ lạnh, nhanh chóng đứng dậy bước ra ngoài.

Ngự y kỳ quái nhìn Tần vương, rồi kê đơn giao lại cho Thôi mama.

Thôi mama tiến bước ngự y, quay đầu nhìn phương thuốc sau đó liền an bài người đi bốc thuốc.

Lúc này đột nhiên một bàn tay vươn tới, cướp lấy đơn thuốc, không thèm nhìn mà quăng qua một bên.

Thôi mama kinh ngạc nhìn người nọ: “Đại công tử, ngài làm gì vậy? Bệnh của Thế tử không thể trì hoãn!”

Tiểu Thiên Đức lạnh giọng nói: “Nó không cứu được hần đâu!”

Từ khi Tiểu Thiên Diệp phát bệnh bị giam lỏng, Tiểu Thiên Đức liền âm thầm cao hứng. Hần đợi nhiều năm như vậy, rốt cục cũng đợi được cơ hội này.

Tần vương tự tay chặt đứt cánh tay phải Tiểu Thiên Diệp, nhốt trong phủ. Hiện tại chính là cơ hội tốt nhất để hấn thượng vị.

Tiểu Thiên Diệp bệnh càng ngày càng nặng, thân thể kịch liệt run rẩy.

Thôi mama cả kinh, cầm lấy đơn thuốc. Tiểu Thiên Đức lại lần nữa cướp lấy nhưng Thôi mama vẫn nắm chặt không buông.

Thôi mama quỳ rạp xuống đất khóc nói: “Đại công tử, bệnh của điện hạ không thể trì hoãn. Nô tỳ van cầu ngài!”

Tiểu Thiên Đức liếc mắt nhìn hộ vệ, tên hộ vệ liền quyết tuyệt đoạt lấy đơn thuốc sau đó xé tan thành từng mảnh. Thôi mama tuyệt vọng gào khóc, quỳ rạp xuống la lớn: “Đại công tử, Thế tử sẽ mất mạng a!”

Tiểu Thiên Đức lạnh mặt hạ lệnh: “Người đâu, mau khiến bà ta im lặng cho ta!”

Lập tức liền có người lôi Thôi mama ra ngoài.

Thôi mama tuyệt vọng khóc lớn. Tiểu Thiên Diệp thân là Thế tử, nhưng cả đời này của hấn sống cũng không hề dễ dàng. Tần vương nhiều kẻ thù, bọn chúng đều đem cừu hận tính lên đầu Thế tử.

Thôi mama đã chăm sóc hấn từ nhỏ, nhìn thấy hấn luôn lo lắng sợ hãi, biết bao lần suýt mất mạng. Làm Thế tử, trắc phi cùng huynh trưởng lại luôn tính kế, ước gì sớm được nghe tin chẳng lành của hấn.

Nay bọn họ thế nhưng lại độc ác, thừa dịp Thế tử cùng Tần vương phát sinh hiềm khích liền nổi lên sát ý.

Hộ vệ không quan tâm kéo Thôi mama đi, bà lo lắng khóc, tiếng khóc

vang vọng khắp viện.

Hộ vệ cười lạnh, tiếp tục kéo đi. Nhưng đột nhiên tên hộ vệ kia khựng lại, trước ngực bị đâm xuyên qua, hai mắt trợn to, ầm ầm ngã xuống.

Tiểu Thiên Đức không dám tin nhìn một màn này, kinh hô: “Thiên Diệp, ngươi...”

Tiểu Thiên Diệp sắc mặt trắng bệch, thân mình lung lay sắp đổ, nhưng ánh mắt lại sắc bén kinh người: “Cút!”

Tiểu Thiên Đức ngẩn ra, hắn từ nhỏ đã rất e ngại đệ đệ hỉ nộ vô thường này, càng sợ hãi thân phận Thế tử của Tiểu Thiên Diệp.

Hắn nghĩ đối phương nhất định sẽ chết nên mới dám làm vậy, không nghĩ rằng Tiểu Thiên Diệp thế nhưng lại có thể đứng dậy.

Hắn nhanh chóng lấy lại phản ứng, vẻ mặt quan tâm chạy nhanh đến: “Thiên Diệp, ngươi có khỏe không....”

Lời còn chưa dứt, hắn đã kêu thảm một tiếng, ôm tay phải ngã xuống đất. Cả người không ngừng run rẩy.

Bọn hộ vệ kinh hoàng thất loát, bọn họ trơ mắt đứng nhìn chủ tử bị chặt đứt ngón tay. Lại nghe Tần vương Thế tử lạnh lùng nói: “Tiếp theo sẽ là đầu của ngươi!”

Bọn hộ vệ không dám tin nhìn Tiểu Thiên Diệp, nhanh chóng phản ứng chạy nhanh đến nâng Tiểu Thiên Đức dậy.

Đúng lúc này, từ xa xa truyền đến âm thanh: “Tần vương đến!”

Lúc Tần vương đi vào, Tiểu Thiên Đức liền chạy qua, thê lương nói: “Phụ vương, Thiên Diệp hấn....”

Hộ vệ một bên thấy hấn đau đến muốn ngất đi, cơ hồ không còn huyết sắc liền nhanh chóng bấm báo lại mọi chuyện.

"Lớn mật!" Tần vương nghe, hai mắt đỏ đậm, quát lớn một tiếng.

Trái tim Thôi mama như bị bóp nghẹt, lại thấy Tần vương đột nhiên mạnh mẽ đá một cước vào người Tiểu Thiên Đức: “Người là ai mà dám mạo phạm Thế tử?”

Tiểu Thiên Đức vốn đã đau đến mặt xanh mét, lần này cả người liền bất tỉnh.

Bọn hộ vệ hai mặt nhìn nhau, không phải nói Thế tử đã thất thế rồi sao? Nhưng sao Tần vương lại vẫn bảo vệ hấn như vậy?

“Tất cả đều cút xuống hết cho ta!” Tần vương vẫy tay, bọn hộ vệ hoảng sợ, nhanh chóng đỡ Tiểu Thiên Đức rời đi.

Lúc này Thôi mama mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại thấy Tiểu Thiên Diệp không thể chống đỡ tiếp, lại ngất lần nữa.

Tần vương nhìn nhi tử, không thể ức chế tình cảm của mình. Hấn bước lên, sờ sờ trán Tiểu Thiên Diệp, kéo chăn che kín cổ, ngồi bên giường thật lâu không nói gì.

Mọi người cũng không ai dám phát ra tiếng động nào, yên lặng nhìn hấn chăm chú.

Thuốc được nấu xong, Thôi mama nhanh chóng bùng lên. Do dự bước đến đầu giường, Tần vương liền vươn tay: “Để ta!”

Thôi mama không tin vào tai mình, hắt lại nói một câu: “Đưa thuốc cho ta!”

Thôi mama lúc này mới biết mình không nghe nhầm, cầm chén thuốc đưa cho Tần vương.

Vị Vương gia nổi tiếng tàn nhẫn này ngồi bên mép giường, nhẹ nhàng múc từng muỗng, chậm rãi đưa đến miệng con trai.

Tiểu Thiên Diệp cũng đã tỉnh lại, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng.

Tần vương giọng điệu nhu hòa nói với Tiểu Thiên Diệp: “Mau uống khi còn nóng!”

Tiểu Thiên Diệp mở miệng uống từng thìa một, Thôi mama bị nước mắt làm mờ nhòe, mau chóng quay mặt lau đi.

Tần vương thở dài, nói: "Chẳng qua chỉ là một nữ nhân, sao khiến cho người phải thương tâm như vậy?"

Nhưng khi cúi đầu nhìn đôi mắt như xuân thủy của Tiểu Thiên Diệp, tựa hồ trùng hợp với ánh mắt kia trong ký ức.

Trong đôi mắt Tần vương không tự chủ mà hiện lên vẻ ôn nhu: “Người cùng mẫu thân người tính cách giống nhau, thà chết cũng không luồn cúi, đã quyết định chuyện gì thì dù có mười tuần mã cũng không kéo lại được. Phụ vương khuyên cũng không được, trừng phạt cũng vậy. Người không chịu uống thuốc chẳng qua là muốn bức ta tha chết cho Vĩnh An. Ta đáp ứng người, nhưng ta chỉ đáp ứng tha cho một mình Vĩnh An. Đây là giới hạn cuối cùng của ta!”

Tần vương chậm rãi đứng lên, nhìn Tiểu Thiên Diệp nói: “Người làm

việc lớn không câu nệ tiểu tiết. Người vẫn luôn là người kiên định, người nên hiểu được ý của ta!”

Trong mắt Tiểu Thiên Diệp hiện lên tia lãnh khốc, hắc căn chặt rằng, lạnh lùng nói: “Nhi thần hiểu!”

Chương 242: Nhà tan cửa nát, một cây chẳng chống vững nhà (1)

Một ngày sau, trong phủ Thái tử tìm được hơn một ngàn binh khí. Ngự Sử thượng tấu Thái tử mưu nghịch, thỉnh cần hoàng đế phế Thái tử.

Tiếp theo Hoàng đế hạ chỉ truy nã Thái tử, nhưng rất nhanh liền truyền đến tin tức, Thái tử đã chạy trốn.

Hai ngày sau, Hoàng đế hạ chỉ phế Thái tử. Trong cung truyền đến tin tức Hoàng đế bởi vậy mà bệnh tình càng nặng thêm.

Năm ngày sau, Hoàng đế đột nhiên băng hà, chỉ lưu lại một di chỉ, lập Tần vương làm Tân quân.

Trong cung nhất thời một mảnh gió thảm mưa sầu, Hoàng hậu biết được tin tức này như bị sét đánh. Suy sụp ngã ngồi trên ghế, nửa ngày không nói ra lời.

Tần vương quỳ gối trước mặt Hoàng hậu, đầm ngực khóc nói: “Tuy sớm biết sẽ có kết quả như vậy nhưng khi nó thật sự xảy ra vẫn khiến người ta không đành lòng tin. Ban đầu thân mình phụ hoàng vẫn còn rất tốt, nhưng mấy ngày nay trong triều đình nhiều chuyện xảy ra, không phải giặc thì cũng là họa. Tiếp theo Thái tử lại mưu nghịch, phụ hoàng kiệt lực lo lắng, ăn không ngon ngủ không yên. Ta đúng là vô năng, nếu có thể sớm vì phụ hoàng phân ưu, cũng sẽ không đến mức như vậy!”

Hoàng hậu cố nén bi thống, lạnh lùng nhìn Tần vương: “Thân mình bệ hạ vẫn luôn kiện Khang, đang êm đẹp đột nhiên bảo bị bệnh, ngay cả ta cũng không gặp. Hiện tại đột nhiên lại băng hà, ta thật sự muốn biết, Hoàng thượng là bị bệnh gì?”

Từ quý phi che đi ý cười lạnh bên môi: “Hoàng hậu nương nương! Bệnh tình của Bệ hạ đã được Thái y viện hội chẩn. Nếu ngài không tin, có thể đi hỏi ngự y, sao phải khó xử Tần vương?”

Nói xong nhìn Tần vương nói: “Điện hạ, Hoàng thượng đã băng hà, hiện tại khóc than cũng không ích gì. Bệ hạ đi rồi, gánh nặng như vậy đè xuống, có bao nhiêu chuyện còn chờ Thái tử. Người sao có thể rối loạn chứ?”

Hoàng hậu lạnh lùng nhìn đôi mắt tử kẻ xướng người họa này. Thái tử bị bắt rời kinh, Tần vương nắm trong tay hết thảy. Hiện tại bà không thể nói thêm gì lúc này: “Gọi Trương Miện cùng Lý Nguyên vào đây!”

Trương Miện cùng Lý Nguyên là trung thư tỉnh tả hữu thừa tướng, là quan nhất phẩm, lại là lão thần tử. Nhiều năm qua rất được Hoàng đế tín nhiệm coi trọng. Phạm là đại sự trong triều đình, Hoàng đế đều theo lệ hỏi ý kiến bọn họ.

Rất nhanh Lý Nguyên cùng Trương Miện đã một trước một sau bước vào.

Tần vương để bọn họ xem qua di chỉ kia, trên mặt hai người đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Hoàng hậu hỏi bọn họ thấy chuyện này thế nào, chuyện trọng đại, Trương Miện ấp úng không dám nói thật: “Chuyện Bệ hạ băng hà, rất

nhANH sẽ được truyền xuống thần dân. Đến lúc đó chỉ sợ sẽ có náo động lớn, chúng ta sớm nên chuẩn bị phương án ứng phó tình thế nguy hiểm mới phải!”

Từ quý phi mỉm cười hỏi: " Trăm mối ngón ngang, biết phải chuẩn bị từ đâu?”

Lý Nguyên một bên liền nói: “Quốc không thể một ngày vô quân, việc cấp bách bây giờ là Tần vương điện hạ phải lập tức đăng cơ! Chỉ có như vậy mới có thể bình ổn thiên hạ!”

Tâm Hoàng hậu lập tức trầm xuống, bà nhìn thoáng qua Tần vương, lại nhìn qua Từ quý phi, trong lòng vô cùng thống hận.

Trương Miện đương nhiên hiểu ý Lý Nguyên, trong lòng cũng rất không đồng ý.

Ông nhìn thoáng qua sắc mặt mọi người, rồi nói với Hoàng hậu: “Nương nương, việc này vạn vạn không thể. Mặc dù ở phủ Thái tử tìm thấy binh khí, nhưng Thái tử lại không có ở đây để đối chất. Cứ như vậy mặc định tội danh phản nghịch là quá mức võ đoán, khó có thể đảm bảo việc bị người khác vu oan. Nếu bây giờ Tần vương lập tức đăng cơ, chỉ sợ sẽ có đại loạn!”

Lý Nguyên không chấp nhận nói: “Nương nương, nếu Thái tử thật sự vô tội, vì sao không chịu tiếp nhận điều tra liền biến mất vô tung vô ảnh? Đây chẳng phải là càng chứng thực tội danh sao? Lão thần thấy không cần chần chờ, mau chóng tuyên bố việc này, để Tần vương đăng cơ, làm yên lòng dân!”

Hai người bên nào cũng cho mình đúng, đối chọi gay gắt. Giống như đều chờ Hoàng hậu phân xử.

Hoàng Hậu nhìn bọn họ, lạnh lùng nói: “Kế thừa vương vị chính là quốc gia đại sự, há có thể vội vàng qua loa?”

Lý Nguyên có chút vội vàng nói: “Nương nương, ngài lo lắng nhiều rồi! Bệ hạ đột nhiên băng hà, sợ ý quốc gia sẽ lâm vào thế nước sôi lửa bỏng a!”

Hoàng hậu lại bất vi sở động, thái độ kiên quyết: “Không cần nói nữa, tất cả đều chờ đại táng của Bệ hạ rồi nói sau!”

Tần vương nhìn Hoàng hậu, trong mắt hiện lên tia cười lạnh.

Chờ bọn người Tần vương đi rồi, Hoàng hậu lập tức phái cung nữ tín nhiệm bên người đến Yến vương phủ cùng Chu vương phủ truyền tin.

Thái tử không ở kinh đô, trong kinh bà chỉ còn lại hai người con trai này, cũng chỉ có thể đem hy vọng ký thác trên người bọn họ.

Nửa đêm, Tần vương, Tấn vương, Sở vương, Tề vương đột nhiên xông vào điện Hoàng hậu.

Tần vương lạnh lùng nói với cung nữ: “Mau mời Hoàng hậu ra đây!”

“Không cần mời!” Vừa dứt lời, Hoàng hậu một thân y phục trắng, tao nhã ung dung bước ra.

Tần vương liếc mắt nhìn cung nữ, bọn họ liền thi lễ rồi lui ra.

Hoàng hậu cố trấn định, nhưng thanh âm đã có chút run run: “Ta chưa tuyên triệu, các người....nửa đêm tới đây làm gì?”

Tần vương lạnh lùng: “Chúng ta đến tuyển bổ di thương của Bệ hạ!”

Sắc mặt Hoàng hậu khế biến, bà có dự cảm tình hình không ổn nhưng là không đoán được bọn họ nhanh như vậy sẽ bức cung. Bọn họ mặc kệ thi cốt của phụ hoàng còn chưa lạnh.

Hoàng hậu hít sâu một hơi, ổn định cảm xúc, ánh mắt như tia sét đảo qua mọi nơi, không phát hiện hai người con của mình liền biết việc lớn bất thành. Bà khế cắn môi, cố gắng trấn định, thản nhiên nói: “Di mệnh gì?”

Tần vương quay đầu nhìn Tề vương, Tề vương đành phải kiên định, có chút muốn nói lại thôi: “Phụ hoàng có một đạo mật chỉ!”

Hoàng hậu quay đầu nhìn thẳng Tề vương, hắc không dám ngênh đón, có chút không tình nguyện nói: “Mời Hoàng hậu, tuần táng cùng người!”

Trong đầu Hoàng hậu trống rỗng, thân thể nhũn ra, suýt nữa thì lập tức ngã ngòì xuống đất.

Nhưng bà không thể ở đây yếu thế, chỉ có thể cắn răng, vươn cao thất lưng, lạnh lùng cười: “Mật chỉ? Bệ hạ ban mật chỉ khi nào? Lấy đến ta xem!”

Tề vương ghen lời không biết làm sao.

Tấn vương thấy thế, lạnh lùng nói: "Là di mệnh lúc lâm chung, không kịp viết chiếu thư!"

Trong lòng Hoàng hậu chấn động, bi phẫn đến cực điểm, rưng rưng ngửa đầu lên trời kêu: “Bệ hạ, người hãy nhìn những người con hiếu thảo này đi. Bọn chúng đang bức thần thiếp như thế nào? Người có nhìn thấy không?”

Nói xong liền quay đầu nhìn Tần vương, chậm rãi đến gần hẳn, hạ giọng bi phẫn nói: “Người cướp đi vị trí Thái tử còn chưa đủ, nay lại muốn ép chết ta?”

Tần vương cười lạnh: "Bức chết bà? Ta căn bản không thêm mạng của bà. Nhưng bà lại không an phận, còn truyền tin báo cho hai người con của mình. Bà làm như vậy, chính là muốn tạo náo động. Nói cách khác, là chính bà tự tìm đường chết!”

Hoàng hậu trầm mặc trong chốc lát liền khôi phục sự bình tĩnh, cố lấy dũng khí kiên định lớn tiếng nói: “Ta theo phụ hoàng người nhiều năm như vậy, cho dù các người không nói ta cũng luyến tiếc phải rời xa chàng, vốn cũng nghĩ sẽ theo chàng. Nhưng mà nhiều năm qua, ta tự hỏi không có bạc đãi các người, cũng chưa từng bạc đãi mẫu thân các người. Nhưng các người thì sao? Các người hời báo ta như thế nào? Được! Tốt lắm! Ta dù chết cũng sẽ biến thành lệ quý, tìm các người tính sổ!”

Tề vương nghe vậy thì thân thể không nhịn được mà run run, cảm thấy có từng trận hàn khí đánh úp lại.

Tần vương, Tấn vương, Sở vương mặt không chút đổi sắc đứng đó.

Hoàng hậu vẫn thê lương nhìn chăm chăm bọn họ. Tần vương, Tấn vương cũng không yếu thế nhìn đối diện, tình thế giương cung bạt kiếm.

Đột nhiên, Tần vương tức giận nói: “Đưa Hoàng hậu ra!”

Bọn thị vệ theo sau bọn họ liền nhanh chóng bước qua.

Tề vương đang muốn tiến lên, Tần vương liền che chắn trước người,

sắc bén nhìn hấn. Tề vương bất đắc dĩ đành phải lui ra.

Thực tế mà nói Hoàng hậu luôn khoan dung nhân từ. Chưa bao giờ khó xử qua hấn cùng mẫu phi hấn, hấn cũng không hy vọng bức tử bà.

Nhưng hấn hiện tại cũng xem như là ngồi cùng một thuyền với Tần vương, dù sao cũng không có cách nào thay đổi....

Bọn thị vệ ba chân bốn cẳng bắt lấy Hoàng hậu, bà giãy dụa khóc kêu: “Buông ra! Đồ súc sinh các ngươi!”

Lúc này một thị vệ cầm một dải lụa bước tới, Hoàng hậu liều mạng giãy dụa.

Đột nhiên dải lụa nhanh chóng tròng vào cổ bà, thị vệ mạnh mẽ dùng sức siết chặt.

Hai mắt Hoàng hậu trợn ngược lên, kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống đất.

Tề vương không đành lòng nhắm mắt lại, xoay người đi.

Tần vương rất nhanh liền đem tin tức Hoàng đế băng hà, Hoàng hậu do bị thương quá độ mà muốn tuẫn táng theo truyền ra ngoài.

Rất nhanh văn võ bá quan cả triều đều biết việc này, không ít kẻ muốn nịnh nọt tìm cơ hội leo lên tân quân, bắt đầu âm thầm liên hệ, muốn ủng hộ Tần vương lên ngôi.

Một ngày sau, hơn trăm quan viên văn võ tập trung trước cửa Tần vương phủ cầu kiến Tần vương.

Bọn họ đều nói Thánh thượng đã bằng hà, Thái vương hãy thuận theo ý trời lòng dân, mau chóng kế thừa đại thống.

Tiểu Thiên Diệp đứng ở một bên, tươi cười trên mặt thập phần lạnh nhạt.

Ban đầu hắn cũng không rõ vì sao phụ vương chuẩn bị nhiều năm như vậy, lại vẫn chậm chạp không hề động thủ. Ngược lại còn để Thái tử có cơ hội chạy khỏi kinh đô?

Hiện tại hắn mới hiểu được, để Thái tử chạy thoát chính là muốn vu cáo tội mưu nghịch, một lý do chính đáng để phế Thái tử, lập tân quân.

Mặt khác lại được văn võ bá quan đồng lòng ủng hộ, hoàn toàn hợp lý, thận trọng.

Cứ như vậy Tần vương mới là Thái tử danh chính ngôn thuận, mà Thái tử ban đầu vốn nên kế thừa đại thống lại thành một phế nhân mưu nghịch. Danh bất chính ngôn bất thuận, hết thảy đều nằm trong tính toán của Tần vương.

Tần vương ai oán nói: “Linh cữu của phụ hoàng còn chưa hạ táng, ta sao có thể....”

Lâm Văn Uyên liền nói: “Điện hạ, ngài hãy nghe chúng ta nói một câu. Chỉ có ngài đăng cơ, triều đình mới có thể lấy mệnh thiên tử hiệu lệnh thiên hạ, ngoại tộc mới không dám có ý khởi binh!”

Các đại thần đều quỳ xuống, cùng kêu lên phụ họa.

Nhưng Tần vương vẫn không lập tức đáp ứng, hắn để các đại thần dâng tấu chương. Tìm đọc tên mỗi người, lúc này đây trong triều hơn

phân nửa đều thượng tấu, nhưng lại thiếu Yến vương, Chu vương cùng Trấn quốc hầu Lâm Chi Nhiễm....

Tần vương tựa tiểu phi tiểu nhìn Tiểu Thiên Diệp, nói: “Thiên Diệp, ngươi nên hiểu hiện tại phải làm thế nào mới phải!”

Ánh mắt Tiểu Thiên Diệp trầm lãnh: “Vâng!”

Chương 243: Nhà tan cửa nát, một cây chẳng chống vững nhà (2)

Ba ngày sau, Chu vương liền ngày đêm ho khan, ăn không ngon ngủ không yên, người cũng gầy đi nhiều.

Lúc đầu Chu vương cũng không thèm để ý, bình thường ho khan, phát sốt cũng có.

Nhưng hai ngày sau ho khan lại càng nặng hơn, thế này mới cảm thấy không ổn.

Chu vương Thế tử Tiểu Thanh Huyền không dám đi mời ngự y trong cung, sợ Tần vương từ giữa động tay động chân nên đã đi mời một vị danh y trong kinh đô.

Đại phu kia vừa nhìn liền nói chỉ là phong hàn, uống mấy thang thuốc liền khỏi.

Chu vương vẫn nằm trên giường, ăn uống cũng không vào, đầu đau, tứ chi không có sức. Trước ngực, trong bụng đều như lửa đốt, nằm ở trên giường rên rỉ.

Lại qua một ngày, bệnh tình của Chu vương lại trở nên trầm trọng hơn.

Tần vương sau khi biết được đã tự mình đến thăm hỏi, mang tới rất nhiều thuốc bổ cùng dược phẩm trân quý. Còn cố ý hạ chỉ mệnh Thái

y viện phái hai ngự y tới chẩn bệnh cho Chu vương.

Ngự y đối với bệnh tình của Chu vương cũng bó tay. Tuy rằng có kê đơn nhưng lại không phải là thuốc ôn hòa, giảm đau, có uống cũng như không uống.

Đêm đến, cả người Chu vương sốt cao, chết bất đắc kỳ tử, nhất thời trong triều dậy sóng ngầm.

Yến vương bị thương nặng, Thái tử mưu nghịch, Hoàng đế băng hà, Hoàng hậu tuần táng theo. Chu vương được bách quan ủng hộ lên ngôi lại chết bất ngờ. Một loạt chuyện này chỉ vón vện xảy ra trong gần một tháng....

Mọi người trong triều đều như chim sợ cành cong, những đại thần ban đầu không ủng hộ Tần vương nay đều thượng tấu. Trong đó thậm chí còn bao gồm cả nhà mẹ đẻ chính phi Chu Chỉ Quân của Hoàng trưởng tôn.

Đáng tiếc, Tần vương thủy chung vẫn không thể thấy tấu chương của Trần quốc hầu.

Một ngày sau, Bộ Binh thượng thư Lâm Văn Uyên quân pháp bất vị thân, tố giác Trần quốc hầu Lâm Chi Nhiễm tham dự vào chuyện mưu nghịch của Thái tử. Mang tới vô số thư từ chứng minh Lâm Chi Nhiễm cùng Hoàng trưởng tôn qua lại chặt chẽ.

Đại Lý Tự dẫn người đi truy bắt Lâm Chi Nhiễm, Trần thị cả kinh không biết làm sao, kêu to một tiếng ‘Nhiễm Nhi’ rồi muốn lao qua. Mọi người đều vội vàng ngăn lại.

Lâm Chi Nhiễm không hề quay đầu, bước nhanh ra cửa. Thê tử Trịnh Vinh Hoa của hắn dường như phát điên xông qua.

Lão thái quân thấy thế liền nói: “Còn không mau đưa phu nhân trở về!”

Mọi người liền lôi Trịnh Vinh Hoa đi, nàng vẫn còn bi thương khóc không ngừng.

Sắc mặt Trầm thị đã trở nên trắng bệch: “Lão thái quân, chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Trữ lão thái quân nhắm chặt mắt rồi đột nhiên mở to mắt nói: “Lập tức mang Vinh Hoa cùng đứa nhỏ quay về nhà mẹ đẻ đi! Hiện tại giữ được ai liền hay được người đó!”

“Nhiễm Nhi phải làm sao bây giờ?”

Nước mắt Trầm thị không ngừng chảy xuống. Từ khi Âu Dương Noãn mang Lâm Nguyên Hình đột nhiên rời kinh, cũng từng phải người truyền tin để bọn họ nhanh chóng nghĩ biện pháp ra kinh đô tránh nạn.

Nhưng Lão thái quân cùng Nhiễm Nhi lại cố chấp, kiên quyết không chịu đi, mới dẫn tới họa ngày hôm nay.....

Trầm thị còn muốn nói gì nữa lại đột nhiên nhìn thấy sắc mặt Trữ lão thái quân trắng bệch, cả người rơi xuống cầu thang....

Trong viện lập tức ồn ào nhốn nháo kêu lên: “Lão thái quân!”

“Nước! Nước! Mau đi lấy nước đến đây!”

....

Lâm Chi Nhiễm bị áp giải đến Từ hình bộ, Đại Lý Tự cùng Đô Sát viện tam tư hội thẩm.

Lúc bước vào, Lâm Chi Nhiễm mặc một thân thạch thanh cát sa bào. Đôi mắt thâm thúy như hàn tinh, mắt xếch mang theo hàn quang.

Khi hắn không chịu dâng sớ ủng hộ Tần vương lên ngôi, hắn biết ông ta sẽ không bỏ qua cho mình.

Nhưng nếu thật sự dâng sớ lại tương đương vũ nhục thân phận Trấn quốc Hầu phủ. Trở thành hạng người nịnh nọt, làm bại hoại gia phong chính trực của tổ phụ.

Cho dù tạm thời có thể bảo toàn Hầu phủ nhưng sau khi Tần vương đăng cơ cũng nhất định sẽ giải quyết hắn.

“Hầu gia, ta cũng không muốn làm khó ngươi. Ngươi hãy đem việc Thái tử xui khiến mưu nghịch viết thành bản cung, ký tên điểm chỉ. Việc này coi như xong, ngươi thấy sao?” Hình Bộ Thượng Thư Hoắc Khứ Đan lạnh lùng nói.

Lâm Chi Nhiễm chậm rãi lắc đầu, lát sau liền kiên định nói: “Ta không tham gia vào việc mưu nghịch!”

Hoắc Khứ Đan mỉm cười: “Đừng nói ngươi là Hầu gia, cho dù là khâm mệnh Vương gia, bước vào nơi này của ta cũng phải phục tùng cầu xin tha thứ. Người đâu, mang hắn xuống dưới, dùng thủy hình!”

Tên lính hành hình liền mang Lâm Chi Nhiễm đi, đẩy hắn nằm ngửa xuống ghế dài, dùng dây thừng trói chân, phần eo, hai tay, gáy. Buộc cũng không quá chặt, thậm chí hắn còn có thể nhúc nhích.

Sau đó lại mang một cái thùng đồng rất mỏng, cao nửa thước đựng nước đặt trước ngực.

Đối với một người trưởng thành mà nói, thì một thùng nước khoảng ba mươi cân đặt trước ngực bình thường có thể chịu được.

Nhưng người nọ một tay giữ thùng nước, tay kia thì như tiểu hài tử ở trên mặt nước nhẹ nhàng vỗ.

Lần thứ nhất bắt đầu vỗ, Lâm Chi Nhiễm liền cảm thấy áp lực trước ngực đột nhiên tăng lên mấy lần.

Hơn nữa từng chút từng chút toàn bộ thông qua da thịt thấm thấu vào trong lồng ngực, ép đến tim hắc cũng liều mạng đập.

Lại giống bộ dáng nhất hân khiêu bất động, phổi tựa hồ như mất đi cộng năng, đến nỗi không thể hít thở được. Nhất thời hắc cảm thấy cả người khó chịu cực điểm, lại không thể nào kêu được.

Vỗ được năm mươi cái, sắc mặt Lâm Chi Nhiễm đã muốn biến thành màu đen. Hoắc Khứ Đan mỉm cười nói: “Hắc đang muốn chết. Mau ngừng lại!”

Cả người Lâm Chi Nhiễm bị kéo lên, hắc vừa ngồi dậy chỉ cảm thấy trước ngực có một cỗ tanh nồng hướng lên yết hầu, tràn ngập khắp mũi miệng. Hắc nhin không được ‘hộc’ ra một ngụm máu tươi.

Khoắc Khứ Đan cười nói: “Lâm huynh, có phải rất thống khoái hay không?”

Từ trong bóng tối Lâm Văn Uyên như một bóng ma bước ra, trên mặt ông ta lộ vẻ tươi cười nói: “Ta nhin đã rất nhiều năm rồi, cuối cùng cũng có thể nhin tiểu tử này quỳ rạp dưới chân ta. Tốt, thực sự rất

tốt! Lâm Chi Nhiễm, thủy hình này tư vị thế nào?”

Lâm Chi Nhiễm ho khan, lại nôn ra mấy ngụm máu tươi, nhưng hắt lại ngẩng đầu, sắc mặt lạnh nhạt nhìn Lâm Văn Uyên: “Lâm Văn Uyên! Người nghĩ rằng ta chết đi thì người chính là Trấn quốc Hầu? Đáng tiếc trong mắt người đời người chẳng qua chỉ là con chó của Tần vương. Hắt bảo người cắn ai người liền cắn, hắt bảo người sửa như thế nào người liền sửa thế ấy. Người chẳng qua cũng chỉ là khiêu lương tiểu sữu mà thôi!”

(Khiêu lương: nhảy nhót, ngang ngược tàn ác, dối trên gạt dưới. Tiểu sữu: thẳng hề, kẻ tiểu nhân. Câu này chắc tương đương với câu tiểu nhân đắc chí)

Sắc mặt Lâm Văn Uyên đột nhiên thay đổi, hắt liếc mắt nhìn bên cạnh, Hoắc Khứ Đan trầm mặt xuống nói: “Lâm Chi Nhiễm, người cuối cùng có chịu viết bản cung hay không? Nếu không viết ta sẽ dụng hình, ghế hùm, tiên hình, bản hình, kẹp tay. Những hình này không phải loại da thịt hào môn công tử như người có thể chịu được a! Người cần phải hiểu rõ cái gì là thức thời!”

Lâm Chi Nhiễm cười lạnh một tiếng, kiên quyết lắc đầu.

“Người đâu, dụng hình!” Hoắc Khứ Đan tức giận nói: “Trước rút móng tay hắt cho ta!”

Lâm Văn Uyên đột nhiên ngăn lại: “Chậm đã, đừng làm tay hắt bị thương. Tay phải của hắt còn phải giữ lại để biết khẩu cung! Rút tay trái đi!”

Những người đó lại đè Lâm Chi Nhiễm xuống, mạnh mẽ kéo tay trái hắt ra. Từ trong đồng dụng cụ hành hình lấy ra một cái dao nhỏ cực kỳ sắc bén, nhắm ngay đầu ngón cái của hắt kéo một chút.

Lâm Chi Nhiễm đau đến cả người run lên, thân thể đều căng cứng, trên ngón tay trái một khối da thịt bị lóc xuống.

Tiếp theo bọn họ lại nhắm móng tay hắc mà kéo, thoáng chốc toàn bộ móng tay hắc đều bị rút ra, huyết nhục mơ hồ.

Lâm Chi Nhiễm thảm kêu một tiếng liền ngất đi.

“Hắt hắc tỉnh lại!”

Một lần lại một lần dụng hình, nhưng Lâm Chi Nhiễm vẫn kiên cường cứng đầu kêu ngạo. Mặc kệ bọn họ dụng hình gì hắc cũng không nhận.

Cuối cùng Hoắc Khứ Đan cũng mất hết kiên nhẫn, trực tiếp cho người kéo bàn tay đầy máu tươi của hắc điểm chỉ. Sau đó phái người áp giải Lâm Chi Nhiễm vào ngục.

Đúng lúc này bên ngoài đột nhiên thông bẩm: “Tần vương Thế tử đến!”

Sắc mặt Lâm Văn Uyên cùng Hoắc Khứ Đan đột nhiên biến đổi, nhanh chóng đứng lên vội vàng trịnh trọng hành lễ với Tiểu Thiên Diệp: “Thế tử điện hạ!”

"Không cần đa lễ!"

Tiểu Thiên Diệp phất phất tay, giống như vô tình liếc mắt qua Lâm Chi Nhiễm, mặt không đổi sắc nói: “Phụ vương không chờ được các người tra thẩm, bảo ta đến đây đưa hắc đi....”

Trên mặt Lâm Văn Uyên lộ vẻ kinh ngạc, nói: “Loại chuyện này cứ để

vi thần xử lý trong đại lao là được rồi....”

Tiểu Thiên Diệp lạnh lùng nhìn hắn một cái, Lâm Văn Uyên lập tức liền ngậm miệng lại.

Tiểu Thiên Diệp nhìn Lâm Chi Nhiễm đang hôn mê bất tỉnh, sai người mang đi.

Lâm Văn Uyên còn lo lắng nói: “Nhưng....”

Tiểu Thiên Diệp cười lạnh một tiếng: "Lâm Thượng Thư quên thân phận của mình rồi sao?”

Lâm Văn Uyên sửng sốt, lập tức không dám lên tiếng. Hắn đột nhiên ý thức được, mặc kệ Tiểu Thiên Diệp có mục đích gì thì cũng là Tần vương Thế tử. Tương lai.....còn có thể là Thái tử. Hắn cúi đầu, trong lòng âm thầm tính toán.

Sáng sớm hôm sau, trong ngục truyền đến tin tức Lâm Chi Nhiễm sợ tội tự sát.

Nhất thời các đại hào môn thế gia trong kinh thành đều cảm như hén, nơm nớp lo sợ tiếp theo sẽ là mình.

Văn võ bá quan đều dâng sớ ủng hộ lên ngôi, Tần vương liền cùng các vị đại thần nghị định thời gian đăng cơ. Để trung thư tỉnh thảo lời công cáo khi tân đế đăng cơ, cũng làm sai người gấp gáp chế tạo quan bào của Hoàng đế.

Rất nhanh các phục sức liên quan đến việc tân đế đăng cơ đều được gấp gáp làm ra trình đến cho Tần vương.

Trong đó không riêng gì long bào của Tần vương, còn có quan phục

Thái tử của Tiểu Thiên Diệp.

Nhưng sau khi mấy thứ này được đưa đến, Tiểu Thiên Diệp không hề liếc mắt nhìn một cái.

Thôi mama một mặt tán dương lễ phục của Thái tử thực đẹp để quý giá, một mặt liền đưa ra cho Tiểu Thiên Diệp mặc thử.

Tiểu Thiên Diệp đột nhiên duỗi tay đẩy ngọc quan nam vàng ngọc kia ra.

Thôi mama có chút khó hiểu hỏi: “Thế tử, ngài làm sao vậy?”

Tiểu Thiên Diệp đáp: "Không có gì. Hiện tại ta không nghĩ sẽ mang nó!"

Lúc này, thị vệ đi vào nói: “Khởi bẩm Thế tử, người ngài chờ đã đến!”

Thôi mama sửng sốt, lại nhìn thấy người đến là Huệ An sư thái của Trữ quốc am rồi lại nghe người đó nhỏ nhẹ nói: “Ngày ấy đa tạ Thế tử che chở, ta cùng mọi người trong am mới có thể tránh được một kiếp nạn!”

Thôi mama thả lỏng, xoay người đi ra ngoài.

Tiểu Thiên Diệp nhìn chăm chú vào bóng dáng Thôi mama, rồi nói với Huệ An sư thái: “Người nọ đã được sắp xếp tốt chứ?”

Huệ An sư thái gật gù đầu, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc: “Bần ni có điều không rõ, Tần vương muốn giết Trấn quốc Hầu. Điện hạ vì sao phải trộm long tráo phụng hao hết tâm tư cứu hần?”

Trong đôi mắt của Tiểu Thiên Diệp hiện lên ý cười lạnh nhạt: “Ta

cũng không phải là người nhân từ nương tay. Tính mạng Lâm Chi Nhiễm trong mắt ta cũng không tính là cái gì, nhưng hắc đối với nàng lại rất quan trọng. Ta dù có ngu xuẩn cũng biết điểm yếu của nàng là chỗ nào!”

Cục diện chính trị biến động, triều đình thay đổi, Âu Dương Noãn cũng không quá để ý. Nhưng nàng nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho hắc nếu hắc giết người thân của nàng.

Tiểu Thiên Diệp dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Đó đã là giới hạn của ta. Từ giờ phút này, Lâm Chi Nhiễm sống hay chết hoàn toàn dựa vào năng lực của bản thân hắc. Nếu hắc có thể tránh ánh mắt của phụ vương, hắc có thể sống. Nếu không tránh được, hắc sẽ chết. Đơn giản như vậy thôi!”

Huệ An sư thái hành đại lễ: “Vâng, bản ni nhất định chuyển lời đến Lâm thí chủ!”

Chương 244: Nhà tan cửa nát, một cây chẳng chống vững nhà (3)

Xe ngựa đã bị đao kiếm chém cho rách nát, bọn người Âu Dương Noãn không còn cách nào liền mượn một chiếc xe gọi là xe tranh tử. Xe này dùng để chờ hàng hóa, cũng có thể chở người.

Vì sợ trên đường bại lộ thân phận nên tất cả mọi người đều thay phục sức hoa lệ, mặc bố y.

Lâm Nguyên Hình cùng Âu Dương Noãn từ trước đến nay đều là cầm y ngọc thực, luôn mặc những đồ làm từ vải dệt. Lúc này thay bố y, làn da nhất thời bị ma sát ầm ầm đau, nhưng cũng không ai hé lời. Cứ theo lẽ thường nhịn xuống.

Một lúc sau, Âu Dương Noãn tìm được một biện pháp. Nàng lấy y phục gấm vóc vốn có mặc trong cùng rồi đến lớp bố y, ngăn cách làn da với vải thô. Như vậy, cũng liền thoải mái hơn nhiều.

Lâm Nguyên Hình tuy rằng ở ngoài kinh đô nhưng vẫn luôn lo lắng cho những người thân trong kinh. Khi đến mỗi thành trấn sẽ hỏi thăm xung quanh tình hình trong kinh đô.

Đến ngày thứ tám, bọn họ rốt cục cũng đến một thôn trấn lớn. Lúc Hạ Lan Đồ cùng Âu Dương Tước đi tìm hiểu tin tức thì không hẹn mà cùng phát hiện bảng vàng được dán lên, Tần vương đăng cơ cũng chiếu cáo thiên hạ.

Đồng thời bọn họ còn thấy được bố cáo Trấn quốc Hầu tham gia mưu nghịch bị xử tử. Vì không muốn để Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình biết, bọn họ đành phải che dấu tin tức này.

Nhưng Âu Dương Noãn lại từ ánh mắt né tránh của Âu Dương Tước liền nhận ra có điều gì đó. Nàng biết rõ có chuyện nhưng lại không dám hỏi, không thể hỏi.

Nàng sợ mình sẽ nghe được tin tức không tốt, lại càng không muốn Lâm Nguyên Hình biết. Cho nên nàng chỉ giả vờ như không phát hiện.

Chỉ là Lâm Nguyên Hình cũng không phải ngốc. Lâu dần nàng cảm thấy có gì đó không thích hợp. Nàng biết, bọn họ có điều giấu diếm.

Hạ Lan Đồ đang ở trong phòng nghỉ ngơi, ngoài dự đoán lại nghe thanh âm tranh chấp của Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình.

Hắn nghe được Lâm Nguyên Hình dường như vô cùng kích động. Vô luận Âu Dương Noãn có khuyên như thế nào cũng không nghe, có ý muốn vào.

Kỳ thật vì muốn biết tình hình người thân trong kinh đô, Lâm Nguyên Hình không biết đã hỏi biết bao nhiêu người. Hạ Lan Đồ lại vẫn luôn vòng vo né tránh.

Hiện tại xem ra chuyện này tránh được mừng một cũng không tránh được mười lăm. Hắn suy nghĩ một lát liền mở cửa bước ra.

Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình đều đứng bên ngoài. Khuôn mặt Âu Dương Noãn tuy vẫn bình tĩnh như thường ngày nhưng đáy mắt đã có ẩn ẩn kích động.

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hạ Lan Đồ. Lâm Nguyên Hình dù rất muốn biết tình hình, trong lòng lo âu cũng đành phải nhin xuống, kiên trì đứng đằng kia.

“Tiểu phu nhân có chuyện gì vậy?”

Ở bên ngoài, Hạ Lan Đồ vẫn luôn xưng hô với Lâm Nguyên Hình là Tiểu phu nhân.

“Đúng vậy, ta muốn hỏi công tử. Gần đây có nhận được tin tức trong kinh đô....”

“Phu nhân đây là có ý gì? Nếu có, chẳng lẽ ta sẽ gạt ngài sao?” Hạ Lan Đồ mỉm cười nói.

“Không, không! Ta không có ý này....”

Lâm Nguyên Hình vội vàng giải thích, “Ta chỉ muốn hỏi một chút về tình hình của đại ca. Công tử nhất định biết điều gì đó, xin ngài đừng gạt ta!”

Âu Dương Noãn biết hôm nay đã không thể giả vờ nữa liền gật gật đầu với Hạ Lan Đồ.

Hắn hít hít rồi nói: “Trấn quốc Hầu bị phán tội mưu nghịch. Đã tự sát trong ngục...”

“Mưu nghịch?” Lâm Nguyên Hình nhất thời đứng không vững, mở miệng hỏi, dường như không rõ ý trong lời nói của Hạ Lan Đồ.

Âu Dương Noãn không tự chủ được nắm chặt tay, trong lòng nàng khiếp sợ không kém Lâm Nguyên Hình, “Tự sát...” Nàng lặp lại hai từ cuối cùng, tay chân không khỏi lạnh cóng.

Hạ Lan Đồi nhìn Lâm Nguyên Hình nước mắt như mưa, người lung lay như sắp ngã. Sắc mặt hắc không khỏi ngưng trọng: “Ta vốn định qua vài ngày nữa sẽ nói với hai người, để hai người có thể từ từ tiếp nhận!”

Nói đến đây hắc đột nhiên nâng mắt nhìn Âu Dương Noãn: “Xin hai vị hãy nén bi thương!”

“Không....” Lâm Nguyên Hình nước mắt cuồn cuộn rơi, Hồng Ngọc nhanh chóng đến đỡ.

Âu Dương Tước vốn đã ở trong phòng, chỉ là vẫn không dám lên tiếng. Nhìn thấy tình hình liền yên lặng đến cạnh cửa.

"Biểu tỳ, ta đã hỏi thăm qua. Trong phủ Thái tử tư tàng binh khí, lại tìm được thư từ Thái tử cùng Trấn quốc Hầu mưu đoạt vương vị. Nên biểu ca liền bị bắt...."

Âu Dương Tước không khỏi lau nước mắt trong hốc mắt, thì thào nói nhỏ: “Biểu tỳ, thực xin lỗi. Ta vẫn nên sớm nói với tỳ!”

“Không, không! Ca ca sẽ không, cũng không nên như vậy....”

Lâm Nguyên Hình nói năng lộn xộn, không thể tin đại ca nàng cứ thế nói chết liền chết. Từ nay về sau bỏ rơi nàng.

Nàng đột nhiên kích động quỳ trên mặt đất, ngửa mặt lên trời kêu lên: “Đại ca....”

Chỉ là không thể nói tiếp, cứ thế khóc nức lên.

Trong lòng Âu Dương Noãn vốn cũng rất khó chịu, thấy Lâm Nguyên

Hình khóc thương tâm như vậy, lại càng cảm thấy có lỗi. Nàng không thể ở trong kinh đô thời khắc cuối cùng, cho nên mới....

Nghĩ đến Lâm Chi Nhiễm, nghĩ đến đại cử mẫu Trầm thị cùng Lão thái quân giờ này còn không biết bị thống đến cỡ nào.

Bi thương ghen trong lòng Âu Dương Noãn thật lâu, cuối cùng cũng đột nhiên trào ra. Nàng kìm lòng không đậu mà khóc theo Lâm Nguyên Hình.

Hạ Lan Đồ giật mình nhìn Âu Dương Noãn, thấy nàng ghen ngào khóc. Cả người run run khàn khàn khóc, hắn không nghĩ nàng thế nhưng lại có tình cảm với Trấn quốc Hầu phủ sâu như vậy.

Cùng lúc đó, theo tiếng khóc của Âu Dương Noãn, Hạ Lan Đồ cảm thấy một cỗ áp lực đè nặng.

Buổi tối, Lâm Nguyên Hình khóc đến chết đi sống lại rốt cục cũng an tĩnh lại. Nàng nằm trên giường, hai mắt nhìn lên không trung vẫn không nhúc nhích. Vẻ mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc, không có biểu cảm, giống như một con rối gỗ.

Âu Dương Noãn ngồi ở bên cạnh, cứ như vậy ngồi bên Lâm Nguyên Hình cả đêm. Nhìn biểu tượng thương tâm, trong lòng nàng cũng bi thương. Muốn khuyên nhủ nhưng lời vừa đến miệng nàng lại nuốt trở về.

Khi rời kinh đô nàng từng phái người truyền tin đến Lão thái quân, nói bọn họ mau chóng rời kinh đô.

Từ lúc ấy trở đi nàng đối với vận mệnh của bọn họ đã có dự cảm nào đó. Bởi vì Lão thái quân quá mức kiên cường, Lâm Chi Nhiễm lại quá mức kiêu ngạo. Bởi vì bọn họ nhất định sẽ không cúi đầu trước Tần

vương.

Nhưng lúc ấy nàng không nghĩ mọi chuyện sẽ chuyển biến đột ngột như vậy.

Qua một thời gian, nàng thấy Lâm Nguyên Hình nhắm mắt lại. Dù sao Lâm Nguyên Hình cũng đã quá mệt mỏi, ở trên xe một ngày không nói, từ lúc đó đến giờ cũng không uống một ngụm nước. Hơn nữa vì chuyện của Lâm Chi Nhiễm mà thương tâm quá độ, rốt cục cũng mơ màng thiếp đi.

Âu Dương Noãn đợi Lâm Nguyên Hình ngủ sâu mới lặng lẽ đứng lên, thổi tắt nến rồi đi ra khỏi phòng.

Hạ Lan Đồ đang đứng trong sân chờ nàng. Âu Dương Noãn lẳng lẳng nhìn hắn, cũng không kinh ngạc: “Công tử phải về kinh đô?”

Hạ Lan Đồ gật gật đầu, ánh mắt khẽ biến chuyển: “Tình hình này, ta phải quay về xem sao!”

Thân phận Hạ Lan Đồ đến nay Âu Dương Noãn vẫn không biết, nhưng nàng tin đối phương nhất định không đơn giản.

Nếu hắn nói muốn quay lại kinh đô, liền tất nhiên có lý do không thể không đi. Cho nên nàng liền gật gật đầu, nói: “Đa tạ nửa tháng nay ngài đến chăm sóc, hy vọng ngài thuận buồm xuôi gió!”

Hạ Lan Đồ sừng sốt, cẩn thận quan sát biểu tình của đối phương, chậm rãi nói: “Ta nghĩ tiểu thư sẽ giữ ta lại!”

Hắn nói không sai, bọn họ thực sự cần hắn, cũng hy vọng hắn không rời đi.

Nhưng hắn vì các nàng đã làm đủ rồi, nàng không thể yêu cầu nhiều hơn. Cho nên nàng chỉ cười lắc lắc đầu.

Hạ Lan Đồ có thể cảm giác được áp lực bi thương đến từ nữ tử trước mặt này. Nhưng hắn lại không vạch trần, chỉ cười cười: “Từ đây cứ tiếp tục đi về hướng đông, đến Bình Thành, nơi đó tương đối an toàn!”

Âu Dương Noãn trầm tư một lát liền gật gật đầu nói: “Được, đa tạ ngài nhắc nhở!”

Hạ Lan Đồ xoay người, đến cửa lại đột nhiên quay đầu nhìn Âu Dương Noãn, tăng thêm giọng điệu nói: “Bảo trọng!”

"Bảo trọng!" Âu Dương Noãn cười trả lời hắn, trong lòng cũng một mảnh mờ mịt.

Hạ Lan Đồ đi rồi, con đường phía trước của các nàng dường như càng thêm xa vời.

Sau khi Hạ Lan Đồ rời đi, mấy người Âu Dương Noãn lại tiếp tục hướng đến Bình Thành.

Tuy rằng nàng rất muốn quay về kinh đô, muốn biết tình hình của Lão thái quân. Nhưng nàng chỉ có thể đè nén mong muốn này xuống, kiên nhẫn cùng Lâm Nguyên Hình tiếp tục đi về hướng đông.

Lúc này, Tiểu Thiên Diệp một mình một ngựa đã rời kinh đô, chạy về hướng đông.

Chương 245: Người lạ ngộ thân có ẩn tình khác (1)

Âu Dương Noãn đổi ngân phiếu thành mấy lượng bạc cùng mấy ngân phiếu có giá trị nhỏ hơn, cẩn thận cất đi. Trừ bỏ phí dùng trên đường đi, tất cả đều được cất cẩn thận.

Suốt đường đi màn trời chiếu đất, sắc mặt Lâm Nguyên Hình lại càng tái nhợt.

Âu Dương Noãn nhìn trong mắt gấp trong lòng. Mỗi lần đi ngang qua thôn trấn liền dùng tiền mua một con gà của thôn dân hầm canh tắm bổ cho Lâm Nguyên Hình.

Như vậy qua vài ngày, bọn họ đi qua một thôn trấn, đi qua một tòa miếu đồ nát. Nơi đó tụ tập không ít lưu dân, tất cả đều quần áo tả tơi, xanh xao vàng vọt. Mỗi lần có chiếc xe nào đi qua, bọn họ sẽ lại lao đến xin ăn.

Lâm Nguyên Hình nhìn tình hình này, trong lòng thật sự không đành lòng bảo Hồng Ngọc lấy một ít lương khô phân phát cho bọn họ.

Hồng Ngọc vừa mới với tay lấy hành lý lại bị một bàn tay vươn đến đè lại: “Không được!”

Lâm Nguyên Hình kinh ngạc nhìn Âu Dương Noãn: “Sao vậy Noãn Nhi?”

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua bên ngoài, thấp giọng nói: “Tước Nhi, mau rời khỏi đây!”

Âu Dương Tước tuy không rõ đã xảy ra chuyện gì nhưng cũng lập tức vung roi, vó ngựa nhanh chóng vọt lên phía trước, xuyên qua căn miếu đổ nát, bỏ lại những ánh mắt đói cơ hồ đỏ máu ở phía sau.

“Noãn Nhi, chỉ là một ít lương khô thôi mà!” Trong ánh mắt Lâm Nguyên Hình đều là vẻ không đành lòng.

“Vấn đề không phải là lương khô!” Âu Dương Noãn nhẹ nhàng lắc đầu.

Vừa rồi nếu bọn họ dừng lại bố thí, sẽ có khả năng càng nhiều nạn dân chạy đến.

Người đói khát, nhân cách hay đạo nghĩa gì cũng không còn quan trọng. Trên xe có thai phụ, vạn nhất bọn họ tranh cướp nhau, nàng biết phải ứng phó thế nào?

Cho nên phải cứng rắn mặc kệ những người này mới là an toàn nhất. Cho dù Lâm Nguyên Hình nói nàng vô tâm, nàng cũng không thể không làm như vậy.

Xe ngựa đi không bao lâu thì đột nhiên lại có người chặn phía trước.

Âu Dương Tước lắp bắp kinh hãi, vội vàng ghim dây cương liền thấy một nam tử trung niên đứng giữa đường, người đầy tro bụi. Vẻ mặt hết sức chật vật, xiêm y đẹp đẽ quý giá đều bị xé rách, tóc tai rối loạn như vừa bị gió thổi qua.

Hắn vừa kêu vừa vươn tay: “Ai, ai, đừng hiểu lầm! Chúng ta không phải đạo tặc. Cầu công tử ban chút thiện tâm, cho lão thái thái nhà ta quá giang một đoạn đường!”

Âu Dương Noãn xốc màn xe lên, quả nhiên nhìn thấy một lão thái thái ngồi ven đường. Đế giày màu nâu nhạt, mặt váy ô kim sắc mã, tuy rằng sắc mặt trắng bệch, tóc tai quần áo tán loạn nhưng ẩn ẩn có một loại phú quý. Bà đang vừa thở vừa dùng hai tay đấm bóp chân, bộ dáng rất mệt.

"Tước Nhi! Hỏi một chút, lão phu nhân làm sao vậy?" Âu Dương Noãn hỏi.

Âu Dương Tước nhảy xuống xe, bước lên hỏi. Nam tử trung niên bộ dáng như quán gia chạy nhanh lên nói rõ ràng.

Lát sau Âu Dương Tước quay lại nói: "Tỷ tỷ, người nọ tên là Hạ Lương, là người làm cho một thương gia ở Bình Thành, cùng lão thái thái đang trên đường về nhà thì không khéo gặp loạn binh. Xe ngựa cùng của cải của bọn họ đều bị cướp, nha hoàn mama đi theo hầu hạ cũng bỏ chạy tứ phía. Hiện tại chỉ còn lại hai người bọn họ. Hắn đỡ lão thái thái đi được một đoạn khá xa, hiện tại không thể đi nổi nữa liền ngồi trên đường xin quá giang!"

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua lão thái thái kia. Bà đã lớn tuổi, thân thể cũng không còn khỏe....

Nàng lại nhìn chăm chăm nam tử thấp bé dáng vẻ quán gia trong chốc lát, trong lòng cân nhắc rồi mới gật gật đầu, nói: "Được rồi, mời lão phu nhân lên xe đi!"

Lúc đầu Lâm Nguyên Hình còn lo lắng Âu Dương Noãn sẽ không đáp ứng, lúc này mới yên lòng.

Âu Dương Noãn nhìn biểu tình của đối phương, không khỏi mỉm cười. Ai cũng có lúc khó khăn, có thể giúp được nàng nhất định sẽ giúp. Chỉ có lúc uy hiếp đến sự an toàn của Lâm Nguyên Hình, nàng

mới phải suy nghĩ.

Hạ quản gia đỡ lão thái thái nhà mình lên xe ngựa.

Hạ lão thái thái không nghĩ tới trên chiếc xe ngựa trông tồi tàn này lại có hai tiểu thư xinh đẹp. Hơn nữa trong đó còn có một người đang mang thai, nhất thời có chút giật mình.

Âu Dương Noãn cười giải thích nói: "Tỷ muội chúng ta đang đến nương nhờ nhà họ hàng ở Bình Thành!"

Hạ lão thái thái gật gật đầu, gần đây tình hình không ổn định, nơi nơi đều có lưu dân. Thế cục ở Bình Thành tương đối an ổn, không ít người tìm đến nương tựa nên chuyện này cũng không có gì kỳ quái.

Chỉ là vị tiểu thư mới nói chuyện này cũng quá mức mỹ mạo a.

Hạ quản gia cùng Âu Dương Tuyết ngồi ở bên ngoài, một đường nói chuyện không ngừng. Oán giận bọn binh lính càn quấy, ngay cả xe của lão nhân gia cũng cướp, trong chốc lát lại nói nha đầu mama không có lương tâm, cư nhiên bỏ lại lão thái thái một mình bỏ chạy.

Âu Dương Noãn nghe, ánh mắt không tự chủ nhìn lão thái thái kia.

Dọc đường đi bà đều trầm mặc, vừa không oán giận lại cũng không mắng chửi người, tâm tình rất vững vàng. Âu Dương Noãn không khỏi cảm thấy bội phục.

Không chỉ có Âu Dương Noãn đánh giá vị lão thái thái này mà đối phương cũng lặng lẽ đánh giá các nàng.

Trong lòng Hạ lão thái thái cảm thấy kỳ quái, mặc dù Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình đều cải trang thành thường dân nhưng

bà vẫn cảm thấy khí chất trên người hai vị nữ tử này không phải bình thường.

“Các người đi Bình Thành, là muốn nương nhờ nhà người thân nào?” Hạ lão thái thái hỏi.

“Chúng ta có một cô cô gả đến Bình Thành....” Âu Dương Noãn mỉm cười, chỉ nói đơn giản.

“Các người đến từ kinh đô sao?” Ánh mắt Hạ lão thái thái thực khôn khéo.

Lời này vừa ra Lâm Nguyên Hình đã liền hoảng, cuống quýt biện giải: “Không phải, không phải....”

“Không phải?” Trên mặt Hạ lão thái thái lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lâm Nguyên Hình có điểm chột dạ, hai mắt không tự chủ mà nhìn Âu Dương Noãn, ý tứ rõ ràng muốn hỏi phải làm sao bây giờ?

Âu Dương Noãn tuy rằng rất ít nói chuyện, nhưng vẫn luôn chú ý đến nhất cử nhất động của Hạ lão thái thái.

Nàng nghe đến đó, bình tâm tĩnh khí nói: “Đúng vậy, chúng ta đến từ kinh đô. Chính là dọc đường đi có chút bị dọa sợ nên biểu tỳ ta mới nói không phải!”

“Uh, ta cũng nhìn các người không giống người bình thường!” Hai mắt Hạ lão thái thái nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình vừa nghe Hạ lão thái thái nói vậy, trong lòng không khỏi âm thầm giật mình. Hiển nhiên người này cũng rất có hiểu biết, chỉ cần liếc mắt liền nhận ra Lâm Nguyên

Hình nói dối.

“Biểu tỳ, chuyện đã đến nước này chúng ta cũng liền ăn ngay nói thật. Huống chi vị lão phu nhân này vừa nhìn liền biết là người tốt, sẽ không nói lung tung đâu!”

Trấn an Lâm Nguyên Hình xong lại quay sang nói với Hạ lão thái thái: “Hạ lão phu nhân, ta là tiểu thư quan gia trong kinh đô. Nay trong thành rối loạn, nơi nơi đều không an toàn. Phụ thân ta sợ xảy ra chuyện không hay nên bảo ta cùng biểu tỳ đến Bình Thành tìm cô cô tránh một thời gian!”

Hạ lão thái thái chỉ cười, không nói.

“Sao vậy? Ngài không tin?” Lâm Nguyên Hình sốt ruột.

“Nếu hai vị đã là tiểu thư quan gia, sao lại không đi cùng gia nhân?” Hạ lão thái thái hỏi.

Âu Dương Noãn thở dài: “Ban đầu vốn có nhiều hạ nhân đi cùng nhưng vừa ra thành liền rối loạn. Mấy chiếc xe rìi đi không nổi, xe chúng ta cũng bị bọn loạn binh cướp đi rồi. Cho nên mới phải mượn tạm chiếc xe này!”

Hạ lão thái thái nghe xong, không khỏi gật đầu. Lát sau nhin không được liền hỏi: “Nếu hai vị đã đến từ kinh đô, vậy ta muốn hỏi thăm một người?”

“Người nào?” Âu Dương Noãn hỏi lại, một mặt cân nhắc tâm tư đối phương.

“Người đó họ Trần. Hắn vốn là Lệ bộ Thượng Thư, sau lại cáo lão hồi hương. Chỉ có một nữ tử, được gả đến Trấn quốc Hầu phủ làm

phu nhân!”

Trong lòng Lâm Nguyên Hinh cả kinh, nếu không phải thấy Âu Dương Noãn xẹt qua ám chỉ bằng ánh mắt thì thiếu chút nữa là nói ra Trầm thị chính là mẫu thân của mình.

Âu Dương Noãn đương nhiên cũng thập phần kinh ngạc. Chính là nàng nhanh chóng ngăn lại khiếp sợ trong lòng, ổn định tinh thần, không nhanh không chậm nói: “Vị Lễ bộ Thượng Thư đó tên là gì?”

“Hắn là Trầm Thương!” Hạ lão thái thái chi tiết trả lời.

“Trầm đại nhân là như thế nào với ngài?” Âu Dương Noãn truy vấn, muốn từ trong lời nói tìm được chút manh mối hữu dụng.

“Phu nhân của hắn là muội muội ta!” Hạ lão thái thái thản thục nói.

“Muội muội?” Lâm Nguyên Hinh có chút kích động.

“Đúng vậy!” Hạ lão thái thái gật đầu.

“Ngài....ngài có phải họ Trương không?” Lâm Nguyên Hinh rốt cuộc cũng không che dấu được kinh ngạc, bật thốt lên.

Lời vừa ra Âu Dương Noãn liền biết hỏng rồi. Biểu tỳ tâm địa rất lương thiện, đối với người khác không có phòng bị.

Mặc kệ vị lão thái thái này có phải là người thân thật hay không, trước hết bại lộ thân phận luôn không có lợi.

“Sao ngươi biết?” Đối phương đột nhiên hỏi, Hạ lão thái thái nhất thời sững sờ.

“Ngài có phải hay không?”

“Đúng vậy, ta họ Trương, xuất thân từ Trương gia Tích Tây. Nói như vậy các vị biết sao?” Hạ lão thái thái không kịp nghĩ nhiều, trong mắt lộ ra thần sắc kinh hãi.

“Trầm lão phu nhân là ngoại tổ mẫu của ta!”

Lâm Nguyên Hình cười rộ lên, không nhin được mà nói với Âu Dương Noãn: “Muội nói xem, chuyện này đúng là quá khéo mà!”

“A! Chuyện này sao có thể?”

Hạ lão thái thái nhìn chăm chăm Lâm Nguyên Hình. Nghĩ rằng trách không được lại thấy đứa nhỏ này có chút quen mắt.

Mọi người thường nói ngoại tôn nữ sẽ giống ngoại tổ mẫu, đứa nhỏ này nhìn qua quả thực có chút giống muội muội bà. Bộ dáng thật xinh đẹp, cặp mắt to trắng đen rõ ràng cực giống muội muội khi còn trẻ, khi cười rộ lên thật khiến người khác yêu thích.

“Ngoại tổ mẫu người vẫn khỏe chứ?” Hạ lão thái thái kích động.

“Vẫn tốt, ngoại tổ mẫu vẫn khỏe!” Lâm Nguyên Hình cao hứng nói.

Hạ lão thái thái vui mừng bắt lấy tay Lâm Nguyên Hình, nhìn từ trên xuống dưới, mặt mày đều kích động, tay cơ hồ cao hứng mà run run.

Chương 246: Người lạ ngộ thân có ẩn tình khác (2)

Âu Dương Noãn nhìn, không biết vì sao trong lòng lại đột nhiên rất yên tâm.

Lão nhân gia càng coi trọng tình thân thì khả năng bán đứng bọn họ càng nhỏ.

Hơn nữa Hạ gia cùng Trần gia dù sao cũng có quan hệ họ hàng, cũng sẽ không chủ động tìm phiền phức.

“Sao có thể khéo như vậy a? Vậy hiện tại không cần đi tìm nữa, cứ trực tiếp theo ta trở về. Nhà của ta mặc dù không lớn nhưng thêm hai cô nương nữa vẫn còn dư dả!”

Hạ lão thái thái hoàn toàn xuất phát từ nội tâm, bởi vì trước khi xuất giá bà cùng vị muội muội này cảm tình rất tốt.

Nhưng sau bà lại gả cho một thương hộ, lại đến Bình Thành từ đó ít lui tới. Lúc này có thể nhìn thấy ngoại tôn nữ của muội muội, sao có thể không cao hứng?

Nhưng rất nhanh Hạ lão phu nhân lại không cười nữa, bởi vì bà đột nhiên nhớ ra. Muội muội bà chỉ có một ngoại tôn nữ, là trắc phi của Hoàng trưởng tôn....Chẳng lẽ....

Bà đột nhiên nhíu mày: “Hài tử, các người đang tránh nạn sao?”

“Đúng vậy. Chúng ta đang chạy nạn, cho nên không thể trở về quý

phủ cùng ngài. Vạn nhất mang đến phiền toái cho ngài, vậy thì thật không tốt!” Âu Dương Noãn vội vàng nói.

“Không sao!”

Hạ lão thái thái lắc đầu, vừa rồi các nàng nói đi tìm cô cô nương tựa, xem ra tất cả chỉ là nói dối.

Bà sao có thể để ngoại tôn nữ của muội muội lưu lạc bên ngoài, hưởng chi đứa nhỏ này còn đang có thai.

“Từ giờ trở đi, các người hãy theo ta. Có ta ở đây, bất luận kẻ nào cũng không động được đến các người!”

Hạ lão thái thái có mặt mũi lớn như vậy sao?

Trong lòng Âu Dương Noãn nghi hoặc, không biết vị lão thái thái này thần thông cỡ nào mà có thể hứa hẹn như vậy.

Hạ lão thái thái cười cười không nói tiếp. Nhưng phần tự tin trên khuôn mặt kia, người nhạy cảm vừa thấy liền hiểu được.

Lâm Nguyên Hình có chút do dự: “Đừng lo, chúng ta có thể tìm chỗ khác, sẽ không quấy rầy đến lão thái thái!”

Hạ lão thái thái lắc đầu: "Hài tử ngốc! Bình Thành tuy rằng an ổn nhưng hai người là nữ tử, muốn đi đâu tìm chỗ trú chân? Khách điểm sao? Đó là nơi ở của tầng lớp thấp kém, tuyệt đối không thể ở đó. Nếu nói ra ngoài mua một tiểu viện, các người hãy ngẫm lại xem, phải giải thích thân phận của mình với người ta như thế nào? Chẳng phải càng khiến bọn họ hoài nghi sao? Như vậy chi bằng các người hãy theo ta về, chỉ là không thể nói mình là thân nhân của ta. Chỉ cần nói các người trên đường đã cứu ta, là tới Bình Thành nương nhờ

nhà họ hàng!”

“Lão thái thái, phải nói người thân nào? Nếu không tồn tại người này, người khác cũng sẽ hoài nghi!” Trên mặt Âu Dương Noãn mang một tia sầu lo.

Hạ lão thái thái tâm niệm vừa chuyển liền đã có chủ ý: “Đến lúc đó hai người cứ nói mình là tỷ muội, đến Bình Thành nương nhờ thiếu phu nhân nhà họ Vương bên thành đông. Nói nàng là cô cô của hai người, bọn họ muốn tra cũng tra không đến, nhà kia nửa năm trước đã chuyển đi rồi. Hơn nữa thiếu phu nhân nhà họ vốn đến từ kinh đô, chúng ta lại che dấu tốt một chút, sẽ không khiến cho người ngoài nghi hoặc!”

Âu Dương Noãn không nghĩ tới Hạ lão thái thái này lại suy nghĩ chu đáo như vậy. Nàng không khỏi có chút cảm động, nhìn Lâm Nguyên Hinh, đã thấy đối phương nước mắt vòng quanh: “Bà bà, cảm ơn ngài!”

Hạ lão thái thái cầm lấy tay Lâm Nguyên Hinh, thấp giọng nói: “Đứa nhỏ đáng thương, nhà cao cửa rộng chưa chắc đã tốt....Lần này, làm khổ ngươi rồi!”

Xe ngựa đi tiếp một ngày đường, mãi đến nửa đêm mới đến Bình Thành. Hạ quản gia tự mình lái xe đến cửa Hạ phủ.

Kiến trúc Hạ gia không lớn nhưng khắp nơi đều rất tỉ mỉ. Khắp nơi giăng đầy đèn đuốc, xuyên qua như chúc, hết thảy các hành lang đều là các vầng sáng mỏng manh long lanh.

Hạ quản gia đi lên gõ cửa, chỉ chốc lát sau một nhóm mama nha đầu ra mở cửa.

Người đứng đầu chính là Đại phu nhân Hạ gia Mao thị. Về mặt nàng kinh sợ đứng ở cửa nghênh đón Hạ lão thái thái.

Khi nhìn thấy Lâm Nguyên Hình cùng Âu Dương Noãn đã đổi sang y phục hoa lệ thì không khỏi kinh ngạc.

Nhưng sự kinh ngạc này cũng chỉ chợt lóe mà thôi, tròng mắt dừng trên người Âu Dương Noãn: “Lão thái thái không phải xuất môn lễ Phật sao? Như thế nào lại đem ngọc nữ bên cạnh Quan Âm mang về đây? Ai nha, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy cô nương nào xinh đẹp như vậy a!”

Mao thị chắc chắn lấy làm kỳ lạ, sắc mặt Hạ lão thái thái trầm xuống: “Ta đã dạy người như thế nào? Đứng ở cửa nói chuyện, đây là đạo tiếp khách sao?”

Mao thị sừng sốt, lập tức lấy lại phản ứng, cười nói: “Cũng do ta quá vui mừng thôi! Người đâu, mau mời các vị vào trong!”

Một đường đi qua dẫn tới vô số ánh mắt tò mò, kinh diễm nhìn Âu Dương Noãn. Nàng lại không hề chớp mắt, một đường nâng Lâm Nguyên Hình vào phòng khách.

Vào trong, Hạ lão thái thái phân phó Đại phu nhân Mao thị cho người thu dọn Bích tuyền uyển để khách nhân ở.

Mao thị sừng sốt, Bích tuyền uyển là biệt viện có phong cảnh đẹp nhất. Trong phủ có không ít người từng xin Lão thái thái nhưng không thành công. Sao đột nhiên lại cho hai nữ tử lai lịch không rõ này vào ở?

Thế nhưng Mao thị vẫn cười phân phó người đi quét dọn, lại ngằm bất động thanh sắc nhìn mấy người Âu Dương Noãn chằm chằm.

Khi nhìn đến Âu Dương Tước thì Mao thị cười nói: “Vị tiểu công tử này, công tử ở lại Bích tuyền uyển cũng không tiện a!”

Hạ lão phu nhân gật gật đầu: "Thu dọn Tàng khắc lâu bên cạnh Bích tuyền uyển thu dọn một chút, để vị công tử này ở lại!"

“Vâng!”

Hạ lão thái thái lại đối với người ngoài tốt vậy sao? Trong lòng Mao thị hoài nghi, nhưng lại lo ngại nhiều người nên không dám hỏi.

Hạ lão thái thái như nhìn thấu tâm tư Mỗ thị, lạnh giọng nói: “Ba vị này là ân nhân cứu mạng của ta, nếu không có bọn họ hôm nay ta cũng không còn mạng mà về đây! Cho nên bọn họ là khách quý của ta. Truyền lệnh xuống dưới, ngày thường bất luận kẻ nào cũng không được tới quấy rầy. Nếu ai dám bất kính với bọn họ, lập tức đuổi ra khỏi phủ!”

Trong lòng Mao thị rung mình, trên mặt gượng cười nói: “Không cần lão thái thái phân phó, đó là lẽ tự nhiên a!”

Nói xong không tự chủ được mà liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn một cái rồi mới xoay người đi sắp xếp.

Thấy một màn như vậy, Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình không hện mà cùng lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra.

Hạ lão thái thái phân riêng hai nha đầu nhất đẳng, bốn nha đầu nhị đẳng, tám nha đầu tam đẳng đến Bích tuyền uyển chiếu cố Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình.

Hai nha đầu nhất đẳng Lý Ngọc cùng Mai Hương là người bên cạnh

lão thái thái. Mặt mày sáng sủa, trên người chỉ mặc y phục nha hoàn đơn giản thuần khiết, trên đầu chỉ có một cây trâm khảm ngọc châu trắng noãn.

Nha đầu Như Lan là người đại phu nhân Mao thị phái tới, trên đầu là trâm có nhiều bông hoa nhỏ. Trên khuyên tai khảm hai viên trân châu, một lớn một nhỏ.

Các nha đầu khác cũng đều khéo léo, sạch sẽ. Trên đầu là trâm mạ vàng hình thức hao hao nhau. Tay áo, cổ áo cùng viền áo đều thêu đa dạng, thứ tự nhất, nhì, tam đẳng khác nhau.

Âu Dương Noãn chỉ nhìn lướt qua hai nha đầu nhất đẳng liền đối với lão thái thái cùng Đại phu nhân Mao thị Hạ gia có một chút nhận thức. Có nhiều chủ tử, liền có nhiều nha đầu, lời này đối với nơi này là nói thì đúng là như vậy.

Ngày đầu tiên đến, Như Lan liền làm một số chuyện không lớn không nhỏ. Nàng là nha đầu chủ tử Hạ phủ phái đến, đánh giá mấy người Âu Dương Noãn từ bên ngoài đến, lại không quen biết Hạ lão thái thái nên có lòng muốn trước mặt bọn họ lập uy.

Như Lan nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn, nhìn thấy nàng đang luyện chữ. Muốn nói đôi ba câu nhưng nhìn thoáng qua bộ dáng trầm tĩnh kia, có chút khiếp đảm vô cơ nên chỉ đành nói với Hồng Ngọc: “Tỷ tỷ, ta còn có chuyện không thể rời tay. Phiên người đến phòng bên cạnh phòng Tiêu phu nhân mang một chén nước đến đây!”

Như Lan nói Tiêu phu nhân, chính là Lâm Nguyên Hình. Nàng đang có thai nên liền nói phu gia họ Tiêu.

Hồng Ngọc mỉm cười, nói: “Được!”

Trong phòng trà, một bên bếp trà là nước dùng để pha trà, lại để thêm mấy ngăn tủ dựa vào tường dùng để đựng lá trà cùng dụng cụ pha trà. Đây là nơi chuyên cung cấp trà nước cho chủ tử các viện.

Bọn nha đầu cùng mama trừ phi là có việc, nếu không sẽ không dễ dàng được vào đây.

Hồng Ngọc vừa mới đi vào liền nhìn thấy một nha đầu cao lớn khỏe mạnh đang đổ nước từ một cái thùng nhỏ vào thùng chứa nước trong phòng, nói: “Trong này là nước trong ngọc tuyến trên núi, dùng để pha trà. Như Lan tỷ tỷ nói, nước trà này rất quý giá. Trăm ngàn lần đừng để một giọt rơi ra ngoài. Người trăm ngàn lần hãy cẩn thận một chút!” Nói xong liền bước đi.

Hồng Ngọc nhìn đối phương, lại nhìn nước bên trong cơ hồ đã chạm đến miệng thùng, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Nàng sao không nhìn ra đối phương đang cố ý làm khó mình? Nói cái gì mà đừng để rơi một giọt, nước đầy như vậy, không tràn ra mới lạ.

Lửa giận trong lòng Hồng Ngọc hơi hơi nhóm lên, ngẩng đầu nhìn thấy Như Lan đang đứng bên ngoài nhìn mình, còn đặc ý cong khoe môi lên.

Trong lòng Hồng Ngọc lại càng bất mãn, muốn đi qua lý luận nhưng nàng nghĩ nghĩ liền hiểu được dụng ý của Như Lan.

Nếu nàng làm không được theo yêu cầu của Như Lan thì nàng ta sẽ khinh thường mình. Nói nàng không hiểu quy củ, đến lúc đó sẽ liên lụy chủ tử mất mặt.

Nghĩ đến đây, Hồng Ngọc cười lạnh một tiếng, đến bên cạnh tìm một cái muỗng nhỏ, sau đó cố hết sức lấy nước trong thùng đổ vào ấm

nhỏ.

Như Lan nhìn tình hình, không khỏi lắp bắp kinh hãi, liền bước vào nói: “Người làm cái gì vậy?”

Hồng Ngọc buông ấm trà, mỉm cười nhìn Như Lan: “Nếu nước này ở quý phủ trên quý như vậy liền không thể lãng phí. Chủ tử chúng ta chỉ muốn ngâm vài chén trà, không cần lấy nhiều nước như vậy!”

Nàng đem ấm trà đặt trên bếp lò: “Chừng này là đủ rồi!”

Nói xong lại phảng phất vô tình nói: “Chỉ là nước trên núi nào có trên quý như vậy đâu? Lúc tiểu thư chúng ta ở kinh đô, chỉ dùng tuyết trên hoa mai để ấm trà. Tiểu thư nói nước trên núi vị quá nặng, nếu dùng để ấm trà sẽ không còn giữ được hương vị vốn có của lá trà. Cho nên nước đó tốt nhất là dùng để mài mực thôi!”

Mặt Như Lan một mảng trắng mảng đỏ, lại không thể phản bác. Trong lòng thật sự không tin, nước suối trên núi chính là nước pha trà tốt nhất.

Bình thường chỉ có Hạ lão phu nhân mới có đái ngộ này, ngay cả đại phu nhân cũng chỉ dùng nước bình thường.

Nha đầu Hồng Ngọc kia khẩu khí cũng thật lớn, sợ chỉ là khoác lác mà thôi.

Nghĩ như vậy, trong ánh mắt Như Lan lộ ra thần sắc hèn mọn, xem thường.

Không riêng gì Như Lan nghĩ như vậy, mỗi một nha đầu được phái đến đây đều nghĩ như vậy.

Mới đầu bọn họ đều nghĩ Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình bất quá chỉ là ngẫu nhiên cứ Hạ lão thái thái mới có vận khí tốt như vậy.

Thậm chí có người còn nói các nàng không biết là từ đâu đến, giả mạo thiên kim quan gia mà thôi.

Tuy rằng Hạ lão phu nhân đã nghiêm lệnh nhưng bọn họ cũng không thật sự để trong lòng.

Chương 247: Người lạ ngộ thân có ẩn tình khác (3)

Ngay từ đầu Mai Hương cũng nghĩ như vậy nhưng khi nàng nhìn cách Hồng Ngọc hầu hạ Âu Dương Noãn, nàng đã không còn nghĩ như vậy nữa.

Bởi vì ngay ngày đầu tiên nàng tận mắt nhìn thấy Hồng Ngọc dùng khăn nóng bao tay Âu Dương Noãn lại, sau đó bùng thau đồng đến, trong đó chứa đầy nước ấm. Nhẹ nhàng đem tay Âu Dương Noãn đã được bao lại ngâm trong thau. Chờ khi nước lạnh, lại đổi lượt khác.

Cứ như vậy đổi ba lần nước, đến khi hai mặt bàn tay, các đốt ngón tay đều ấm áp, trắng hồng, mềm mịn mới bỏ khăn ra.

Loại biện pháp chú trọng chăm sóc phần tay như vậy Mai Hương quả thực mới nhìn thấy lần đầu.

Thấy những điều chưa hề thấy, nàng lại không biết phần lớn thiên kim tiểu thư quan gia trong kinh đô đều là như thế. Đại công chúa thậm chí còn dùng sữa tươi mới nhất.

Nếu chuyện này chỉ là chuyện nhỏ bình thường thì chuyện kể tiếp liền đủ để cho các nha đầu Hạ gia mở rộng tầm mắt.

Sáng sớm Hồng Ngọc lấy ra một cái tráp trang điểm cho Lâm Nguyên Hình. Cái tráp chạm rồng điêu khắc hoa hải đường phú quý, mỗi một đóa đều rất sinh động.

Bọn nha đầu hầu hạ một bên còn chưa nhìn thấy bên trong đã cảm

thấy cái tráp này đúng là tinh xảo.

Âu Dương Noãn thu hết ánh mắt của mọi người vào mắt, nàng khẽ gật đầu với Hồng Ngọc.

Hồng Ngọc liền hiểu ý mở tráp ra, thứ tự lấy ra ba cái hộp nhỏ bên trong ra.

Trong hộp thứ nhất là một đôi hoa tai ngọc, những thứ Lâm Nguyên Hinh dùng đều là trân phẩm. Cho dù Hạ gia có tiền cũng không có tư cách dùng.

Như Lan tuy rằng đi theo đại phu nhân cũng đã quen nhìn nhiều bảo vật nhưng chưa bao giờ được nhìn thấy vật như vậy.

Như Lan mở to hai mắt nhìn, cười nói: “Tiểu thư, đây là ngọc gì a? Nô tỳ chưa bao giờ gặp qua viên ngọc thuần túy như vậy!”

Âu Dương Noãn cầm lấy đôi hoa tai, nhẹ nhàng đeo cho Lâm Nguyên Hinh. Người bên ngoài nhìn vào chỉ thấy màu xanh của viên ngọc giống như màu lá cây bồ đề.

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng nói băng quơ: “Chỉ là phỉ thúy mà thôi!”

Như Lan dùng ánh mắt dò xét, muốn từ viên ngọc phỉ thúy tìm ra một chút tỳ vết. Nhưng bất luận cố gắng thế nào cũng không tìm được chút lấm tẩm nào.

Nàng ở trong viện phu nhân đã từng nhìn thấy phỉ thúy, biết vật như vậy rất quý báu nhưng phỉ thúy nếu không phải màu nhạt thì cũng là quá nhỏ.

Muốn làm được một viên đều đặn thật sự rất khó, cho nên bình

thường ngọc công phải dùng một loại tạo hình công phu tinh xảo để cố ý che đi những nơi tỳ vết.

Bởi vậy, phàm là người giỏi phân biệt ngọc chất tốt hay xấu đều lấy hình thức tự nhiên vốn có mà bình phẩm.

Hiện tại, đôi hoa tai phỉ thúy này có thể nói là tự nhiên hiếm có, là phỉ thúy cực phẩm.

“Đại phu nhân nhà chúng ta rất thích ngọc, nhưng cũng chưa từng có cái nào so được với cái này của tiểu thư a!” Như Lan tán thưởng.

Âu Dương Noãn mỉm cười, từ cái hộp thứ hai lấy ra một đôi vòng ngọc. Đôi vòng này làm từ bạch ngọc thuần liêu.

Tuy rằng không giống phỉ thúy tiên diễm lục sắc nhưng ngọc chất cứng rắn, sáng bóng óng nhuận, không hề có một chút tạp chất.

Âu Dương Noãn đem vòng ngọc đưa cho Lâm Nguyên Hình, nàng nhận lấy, yên lặng vuốt ve.

Vòng ngọc này là Hoàng trưởng tôn tặng cho nàng, nên khi nhìn thấy nó không khỏi xúc động sâu tư. Vì vậy liền bảo Âu Dương Noãn cất lại chỗ cũ.

“Sao phu nhân lại cất đi?” Trong mắt Như Lan toát ra thần sắc giật mình.

Lâm Nguyên Hình cười nhẹ: “Cái này không thích hợp để mang!”

Lời này Như Lan nghe hoàn toàn không hiểu, Hồng Ngọc liền cười giải thích: “Phu nhân đang có thai, khí sắc không tốt. Áp chế không được ngọc khí, ngược lại sẽ khiến huyết sắc kém đi!”

Nói xong lại lấy từ trong hộp thứ ba đầy châu ngọc một đôi vòng tay san hô hồng khảm bảo thạch, nhẹ nhàng đeo cho Lâm Nguyên Hinh. Quan sát một lúc mới nói: “Phu nhân đeo cái này mới thích hợp!”

Dùng phi thúy hoặc trang sức là từ ngọc có thể khiến người ta càng thêm xinh đẹp, cũng có thể khiến người mang nó lộ vẻ mệt mỏi tái nhợt.

Cho nên nữ tử hào môn quý tộc trong kinh đô khi có thai, trừ phi đối với ngọc khí có thiên vị khác, còn không bình thường sẽ rất ít đeo.

Điểm này, Như Lan sinh trưởng ở Bình Thành tất nhiên là chưa bao giờ được nghe qua.

Lúc này, Mai Hương dưng phấn, Hồng Ngọc lại cười nói: “Tiểu thư nhà chúng ta có của mình!” Liền từ trong hành lý lấy ra một hũ bạch ngọc nho nhỏ.

Mai Hương tò mò cầm lên xem, bên trong màu sắc dị thường tiên diễm, còn có một mùi hương mẫu đơn thơm ngát. So với thứ Hạ gia thường dùng thuần khiết hơn rất nhiều.

Mai Hương không tự chủ được mà nhìn bên dưới hũ, không thấy triện ấn khắc danh liền tò mò hỏi: “Đây là phấn của tiệm nào?”

Hồng Ngọc mỉm cười, cầm lại hũ phấn, dùng móng tay nhẹ nhàng quét lên mặt phấn, sau đó đem bột phấn đặt vào lòng bàn tay.

Vĩ chỉ chọn điểm từ trong chén nước một vài giọt hòa vào bột phấn sau đó dùng bàn trang điểm nhẹ nhàng phủ lên hai má Lâm Nguyên Hinh.

Chỉ qua vài chấm nhẹ hai má đã hồng hào, còn mơ hồ thoang thoảng mùi hương. Xong mới nói: “Phu nhân nhà chúng ta không dùng phấn bên ngoài, bình thường đều mời chường quầy Hạo nguyệt lâu trực tiếp đến phủ điều chế!”

Hạo nguyệt lâu? Không phải là nơi nổi tiếng số một số hai kinh đô về điều chế son phấn sao?

Số tiền mua một hộp phấn cũng đủ chi phí ăn mặc hai năm của một gia đình bình thường.

Đại phu nhân Hạ gia cũng từng muốn phái người đi mua, thế nhưng lại bị người ta nói mỗi một hộp đều đã có người đặt trước, thứ không thể bán.

Mai Hương cùng Như Lan liếc nhìn nhau, đều thấy trong ánh mắt đối phương vẻ khiếp sợ.

Nhất là Như Lan, nàng ta nhìn Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình, trong ánh mắt không tự chủ mà thêm một chút kính sợ.

Mặc kệ hai nữ tử này đến từ đâu, y phục, cách nói chuyện, thói quen sinh hoạt, cách ăn uống đều vượt xa tưởng tượng.

Như Lan ần ần cảm thấy hai người kia chỉ sợ có thân phận không tầm thường. Liên tưởng đến thái độ nghiêm túc khác thường của lão thái thái, tươi cười trên mặt Như Lan lập tức sáng lạn hẳn lên, hầu hạ cũng càng thêm tỉ mỉ dụng tâm.

Chờ Như Lan cùng các nha đầu khác ra ngoài, Lâm Nguyên Hình liền kỳ quái hỏi: “Noãn Nhi, muội hôm nay làm sao vậy? Sao đang êm đẹp tự dừng lại lấy cái tráp đó ra?”

Lúc Âu Dương Noãn xuất môn có chút vội vàng, hành lý gì đều không mang, chỉ có một thân hoa phục kia.

Những thứ này vốn là của Lâm Nguyên Hình, vì nguyên nhân đó nên mặc dù khó khăn Âu Dương Noãn cũng chưa từng có ý niệm đụng đến mấy thứ này. Hiện tại lại đột nhiên lấy ra, tự nhiên là có dụng ý khác.

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Thế nhân đều nói mắt chó nhìn người thấp. Nếu chúng ta một mắt giấu tài, vừa đánh mất thân phận lại vừa bị những người này kinh thường. Muội làm vậy, chẳng qua là muốn cảnh cáo, để bọn họ phải cẩn thận hơn thôi!”

Lâm Nguyên Hình gật gật đầu, mấy ngày nay nàng nhìn thái độ của bọn nha đầu liền hiểu được. Nếu cứ ẩn nhẫn, chỉ sợ không thể ở nơi này được quá lâu.

Lúc này, Hồng Ngọc lặng lẽ nói: “Tiểu thư, nô tỳ vừa lặng lẽ đi theo Như Lan. Quả nhiên nàng đang hướng đến viện đại phu nhân!”

Thái độ của đại phu nhân Mao thị đối với Lâm Nguyên Hình cùng Âu Dương Trước đều là ôn hòa. Nhưng đối với Âu Dương Noãn lại đặc biệt nhiệt tình. Mỗi ngày đều đến đây ngồi một lát không nói, mỗi lần đến đều nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn.

Loại ánh mắt này khiến Lâm Nguyên Hình có chút sợ hãi, nàng nghe Hồng Ngọc nói xong không khỏi nắm chặt lấy tay Âu Dương Noãn: “Ta vẫn cảm thấy ánh mắt nhìn muội của vị đại phu nhân này hết sức dọa người. Noãn Nhi, muội phải cẩn thận!”

Âu Dương Noãn nghe vậy thì sửng sốt, nghĩ tới ánh mắt quá mức nóng bỏng kia của Mao thị thì không khỏi gật gật đầu.

Buổi chiều lúc Âu Dương Tước đến liền đem những tình hình nghe ngóng được giản lược nói sơ một lần.

Âu Dương Noãn đoán không sai, Hạ gia này xác thực không phải thương hộ bình thường.

Hạ lão thái gia đã mất chẳng những ở Bình Thành nào nhiệt phồn hoa có được một số lượng lớn tửu lâu, khách điểm, thực tứ, trà phường, uyển ngự. Mà vài huyện phụ cận cũng có không ít khế đất thuộc danh nghĩa Hạ phủ.

Rất nhiều tỉnh ngoài Bình Thành cũng có vô số vật nghiệp. Hạ gia không chỉ có thức thương không đếm được, đồng thời trong dòng họ còn có tài chi sĩ hay khổng võ chi phu vào triều làm quan.

Mỗi khi hạn hán lũ lụt hoặc mùa màng thất thu liền hưởng ứng lời kêu gọi của triều đình mở kho lương cứu tế dân chúng. Danh vọng ở Bình Thành vượt xa quan viên ở đây.

Người nhà Hạ gia cũng không mấy phức tạp. Hạ lão phu nhân chỉ có hai người con trai.

Đại lão gia Hạ Thuận Quân nay là chủ Hạ gia. Đại phu nhân Mao thị các nàng đã được gặp qua.

Dưới bọn họ có một nam một nữ, trưởng tử Hạ Vũ Nhiên nghe nói là một đại phu, suốt ngày ở trong y quán không về nhà.

Nữ nhi Hạ Gia Tranh là tiểu thư khuê các điển hình, chân không ra khỏi nhà. Ngoài hai người này còn có một nghĩa tử Hạ Gia Thịnh, hiện đang giúp đỡ quản lý Hạ gia.

Dưới gối nhị lão gia Hạ Nam Bình cùng nhị phu nhân Uông thị có một

nữ nhi Hạ Gia Như, một nam tử Hạ Vũ Sinh, còn có một thứ nữ Hạ Gia Hoan.

Mấy người Âu Dương Noãn đến mấy ngày nay, Nhị lão gia Hạ gia cùng nhị phu nhân đã mang theo tử nữ về hạ thọ mẫu thân Uông thị, hiện không ở trong phủ.

“Tỷ tỷ, Hạ Vũ Sinh kia nghe nói là một tên ăn chơi. Hai tỷ nếu gặp hẳn nhất định phải tránh xa một chút. Nếu không tránh được chúng ta liền ra ngoài ở!” Âu Dương Tước nhắc nhở.

Âu Dương Noãn cười lắc lắc đầu: “Không thể nói như vậy. Chúng ta ở đây, ngược lại không dễ bị người khác chú ý. Nếu ra ngoài thuê chỗ ở, trên khế ước phải viết như thế nào? Danh chương đệ có hay không? Chỉ hỏi hai ba câu đơn giản chỉ sợ liền lộ ra sơ hở!”

Âu Dương Tước cũng biết đạo lý này nhưng vẫn còn lo lắng tên Hạ Vũ Sinh.

Nhưng Âu Dương Noãn lại không mấy chú ý đến tên ăn chơi kia. Nàng tinh tế nghĩ nghĩ, mỉm cười hỏi Lâm Nguyên Nhu: “Biểu tỷ, tỷ có thấy Hạ gia này có chút kỳ quái không?”

“Kỳ quái thế nào?”

Âu Dương Noãn hơi nghiêng đầu, hoa tai xanh ngọc cũng nhẹ nhàng lay động: “Đại lão gia cùng Đại thiếu gia đều ở bên ngoài, chúng ta tự nhiên không gặp được. Nhưng lão phu nhân nếu đã để chúng ta diện kiến đại phu nhân, vì sao lại không hề đề cập đến vị đại tiểu thư Hạ gia? Hơn nữa chúng ta ở đây đã hai ngày, đại phu nhân mỗi ngày đều ghé qua. Nhưng chưa từng mang theo vị đại tiểu thư này. Điểm này có chút không hợp lý, không phải sao?”

Âu Dương Tước nghe đến đó, ánh mắt hơi ngưng trọng, thấp giọng nói: “Tỷ tỷ, nói đến mới nhớ. Vị đại tiểu thư này đúng là có chút kỳ quái. Không riêng gì chúng ta chưa gặp qua vị Đại tiểu thư Hạ gia này. Nghe nói ngay cả bọn nha đầu trong phủ cũng chưa từng gặp qua....”

Chương 248: Mối tình sâu sắc trong Hạ gia lâu (1)

Chạng vạng, Âu Dương Noãn mới vừa đi ra Bích tuyến uyển, còn chưa đến cửa hoa viên đã thấy một con chó nhỏ lông tuyết trắng lao thẳng đến chân nàng, quấn quýt vây quanh lấy.

Đây là sủng vật Hạ lão thái thái nuôi dưỡng, Âu Dương Noãn nghe người khác gọi nó là Linh Phong.

Hồng Ngọc ngồi xổm xuống, ôm lấy nó: “Tiểu thư, con chó nhỏ này thật đáng yêu!”

Sau đó nhẹ nhàng chỉ chỉ cái mũi nó: “Có đúng không tiểu thư?”

Âu Dương Noãn mỉm cười nhìn. Linh Phong dùng miệng cạo vào quần áo Hồng Ngọc, nhưng trong giây lát nó liền dừng động tác thân thiết này lại. Lông trắng dựng đứng lên, hướng phía sau lưng Hồng Ngọc ‘gừ’ một tiếng.

Hồng Ngọc còn chưa kịp phản ứng, Âu Dương Noãn đã theo hướng nó kêu nhìn qua. Liền thấy trên hành lang cách đó không xa có một lão phụ xấu xí, mặt của người đó dưới bóng cây nên không thấy rõ lắm.

Chỉ thấy một đầu tóc bạc cùng đôi mắt trắng dã, lúc này đôi mắt ấy đang nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn.

Ngay trong nháy mắt kia, Âu Dương Noãn lắp bắp kinh hãi. Nàng cơ hồ hoài nghi mình đang nhìn thấy rốt cuộc là người hay là quỷ.

Hồng Ngọc khó hiểu quay đầu nhìn thoáng qua, nhất thời bị kinh hách. Nàng một tay ôm Linh Phong, một tay bịt lấy miệng, cả người run run, bất động.

May mắn ngoài cửa viện có một nha hoàn bước đến, còn nữ nhân kia liền quay người biến mất trong rừng cây.

"Âu Dương tiểu thư, ngài làm sao vậy?"

Người đến là nha đầu Lục La phụ trách chăm sóc Linh Phong bên cạnh lão phu nhân. Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc thất thần đang nhìn chăm chăm phía rừng cây của Âu Dương Noãn cùng Hồng Ngọc nên không tự chủ được mà hỏi.

"Tiểu thư, ngài....ngài có thấy người đó không?" Hồng Ngọc chỉ tay vào chỗ lão phụ kia vừa đứng, nửa ngày mới nói nên câu.

Âu Dương Noãn gật gật đầu, lúc này mới phát giác trong lòng bàn tay đổ mồ hôi: "Lục La, trong phủ có phụ nhân nào mặt luôn u sầu, nhìn khá đáng sợ, trên trán còn có một vết sẹo không?"

"Không có..." Lục La lộ ra biểu tình kỳ quái.

"Hay là có người nào mới tới mà người không biết?" Âu Dương Noãn nâng ánh mắt lên, nhìn chăm chăm nơi lão phụ kia biến mất.

Lục La lắc lắc đầu, buồn bực nói: "Phủ chúng ta có một số vú già thô thiển, chuyên ở phòng bếp nấu cơm, giặt đồ. Nhưng bọn họ đều bình thường, trên mặt cũng không có sẹo. Phủ chúng ta sao có thể dùng người có sẹo? Chẳng phải sẽ dọa đến chủ tử sao?"

Đây cũng chính là điều Âu Dương Noãn cảm thấy kỳ quái, mặc kệ là

nhà như thế nào, khi chọn hạ nhân đều tìm người chinh tề, sao có thể tìm một người có diện mạo đáng sợ như vậy?

Cho dù có là vú gia thô thiển cũng không có khả năng tùy tiện chạy đến hậu viện của các phu nhân, tiểu thư.

Nhưng nhìn bộ dáng Lục La, lại không giống như đang nói dối.

Âu Dương Noãn liền mỉm cười nói: "Hồng Ngọc, đem Phong Linh giao lại cho Lục La đi!"

Lục La ôm lấy Phong Linh, vui mừng cảm tạ rồi xoay người rời đi.

Hồng Ngọc nhìn Âu Dương Noãn, nói: "Tiểu thư! Chúng ta đều tận mắt nhìn thấy nữ nhân kia. Sao có thể nói là hoa mắt chứ?"

"Tất nhiên không phải nhìn lầm! Có lẽ, Hạ gia không hề thiếu bí mật!" Âu Dương Noãn cười, lại lạnh nhạt như có như không.

Bích Tuyền uyển, vào đông ánh dương vẫn thản nhiên theo cửa sổ chiếu vào, qua một lớp giấy lại mỏng manh giống như ánh sáng ngọc lưu ly.

Trên án để một pho tượng Quan Âm, tư thái ung dung, mặt mày đôn hậu. Vừa nhìn liền thấy hiền lành, từ bi phổ độ chúng sinh.

Trên ghế Lâm Nguyên Hình đang ngồi thêu yếm trẻ con, cái yếm màu đỏ quả lựu, viền dùng chỉ vàng thêu trăm tử trăm phúc đa dạng.

Mỗi một đường chỉ đều thể hiện tình cảm tha thiết của người mẹ dành cho đứa nhỏ trong bụng.

Âu Dương Noãn ngồi một bên đọc sách, còn Hồng Ngọc đi tới đi lui

sửa soạn trong phòng. Cảnh tượng an bình hài hòa.

Đúng lúc này, Hồng Ngọc đột nhiên phát hiện ngăn kéo đựng tráp trang sức hơi xê dịch một chút. Nàng kéo ra, trang sức vẫn còn nhưng chiếc khăn tay bọc trang sức lại không thấy đâu.

Hồng Ngọc hơi hơi trầm tư một lát liền quay đầu hỏi: “Tiểu thư, ngài có phân phó ai khác lấy trang sức ra sao?”

Âu Dương Noãn ngẩng đầu lên, trong mắt hơi hơi lộ ra kinh ngạc: “Không có!”

“Kỳ quái, ngăn kéo hình như bị ai đó động qua!”

Lâm Nguyên Hình mỉm cười dịu dàng, tùy ý nói: “Hồng Ngọc, có phải người mở ngăn kéo mà không nhớ không?”

Hồng Ngọc thầm nghĩ cảm thấy kỳ quái chính là điểm này. Nàng mỗi lần lấy trang sức luôn cẩn thận đóng ngăn kéo lại.

Đây là có chuyện gì? Nàng hoang mang lắc đầu, chẳng lẽ do hôm nay mệt mỏi quá nên đã sơ sót?

Âu Dương Noãn biết Hồng Ngọc bản tính trầm ổn, cho nên nghe xong những lời này cũng cảm thấy kỳ quái liền hỏi: “Thiếu cái gì sao?”

Hồng Ngọc lắc đầu: “Không có!”

Cái khăn kia cũng không phải của tiểu thư, chỉ là nàng nhận rồi nên thêu một cái thôi.

Nếu là thiếu một vật gì đó thì mới bình thường.....Đằng này thiếu

nhưng lại như chẳng thiếu thứ gì.

Cái này giống như có người đang âm thầm theo dõi hoặc là đã nổi lên nghi ngờ với các nàng.

Cuốn sách trong tay Âu Dương Noãn chậm chạp lật sang trang mới, Lâm Nguyên Hình liền cười nói: “Các người nha, chính là suy nghĩ quá nhiều. Chắc là Hồng Ngọc không đóng chặt nhưng lại quên mất!”

Lâm Nguyên Hình luôn đơn giản hóa mọi vấn đề, như vậy tất nhiên rất dễ bị lừa, nhưng đồng thời cũng ít phiền não hơn rất nhiều.

Âu Dương Noãn nghe vậy liền cười nói: “Muội cũng nghĩ như vậy!”

Hồng Ngọc còn muốn nói nữa nhưng Âu Dương Noãn lại ngậm lặc đầu, ý bảo không cần nói thêm gì nữa.

Tiểu lâu Hạ phủ đêm đến.

Mao thị một mình đi vào tiểu lâu. Sau khi cho lui phụ nhân vừa già vừa xấu trông coi ngoài tiểu lâu, thì một mình bước vào phòng.

Bên trong thấp rất nhiều đèn, chúc quang nhu hòa ấm áp, chiếu sáng toàn bộ căn phòng. Trong phòng trang trí hoa mỹ, khắp nơi xa hoa, nghiễm nhiên là khuê phòng của một tiểu thư.

Mao thị nhìn thoáng chung quanh, thử thăm dò: “Gia Tranh! Gia Tranh....”

Không ai trả lời, Mao thị thở dài, cẩn thận đóng cửa lại rồi ngồi bên cạnh bàn, lẳng lặng đợi.

Không bao lâu sau, cửa bị đẩy mạnh, trong phòng lập tức tối đen

như mực, chúc quang bị gió thổi tắt.

Mao thị cũng đã quen với điều này nên không hề giật mình mà chỉ đứng lên, gọi một tiếng: “Tranh Nhi!”

Một bóng người tiến vào, quăng vật trong tay lên bàn.

Mao thị một lần nữa đốt nến lên, trên mặt bàn rõ ràng là một chiếc khăn tay thêu mẫu đơn. Mao thị vừa muốn cầm lên xem thì lại bị một bàn tay mềm ngăn lại.

“Từ đây!”

Thanh âm khàn khàn mà lãnh khốc vô cùng khiến người ta khó mà tin được chủ nhân của nó cùng chủ nhân của bàn tay mềm nhẹ kia là cùng một người.

Mao thị nâng mắt lên, nhìn chăm chú.

“Ta muốn nàng làm thế thân của ta. Ngay lập tức, càng nhanh càng tốt. Người hãy lập tức làm giúp ta!” Thanh âm khàn khàn bỗng chốc biến thành sắc nhọn, quanh quẩn trong phòng.

Một chút khó xử cơ hồ không thể thấy xẹt qua mặt Mao thị: “Tranh Nhi, nàng là ân nhân cứu mạng của Lão thái thái. Cái này có chút....”

“Ta mặc kệ. Trước kia người nói không tìm thấy người thích hợp. Hiện tại có người lại ra sức khước từ!” Bàn tay mềm nhẹ chỉ vào cái khăn kia, quả quyết, không có phép Mao thị từ chối.

Mao thị dừng một chút, nói: "Người đừng vội, để từ từ mẫu thân nghĩ cách!"

Hôm sau, khi dùng xong bữa trưa Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình tản bộ trong sân.

Sau một lúc lâu thì thấy một nha đầu vội vã chạy tới nói với Âu Dương Noãn: “Âu Dương tiểu thư, nô tỳ là Ngọc Trâm hầu hạ bên cạnh đại phu nhân. Đại phu nhân chúng ta muốn mời ngài giúp đỡ viết một ít chữ. Ngài xem hiện tại có thời gian hay không?”

Lâm Nguyên Hình nhú mày, giữ chặt tay Âu Dương Noãn nói: “Noãn Nhi,....”

Âu Dương Noãn vỗ vỗ tay Lâm Nguyên Hình trấn an, nhẹ giọng nói: “Không sao, muội đi một chút sẽ trở lại ngay!”

Âu Dương Noãn đi theo Ngọc Trâm kia, dọc đường đi nha đầu mama đi tới đi lui, náo nhiệt vô cùng.

Nhưng vào đến nơi bên trong lại lặng ngắt như tờ, chỉ có vài nha hoàn áo xanh đứng trên hành lang.

Âu Dương Noãn cảm thấy khác thường, liền bảo Ngọc Trâm đi vào thông báo.

Ngọc Trâm vén rèm lên bước vào, rất nhanh đã đi ra: “Bên Lão thái thái có khách đến nên đã gọi đại phu nhân qua đó!”

Âu Dương Noãn nói: "Nếu đại phu nhân không ở đây, vậy ta về trước!"

Ngọc Trâm nhanh nhẹn cười nói: “Không cần, không cần! Lúc đại phu nhân đi có nói mời ngài ở đây chờ một chút. Bên trong trà, điểm tâm đều đã được chuẩn bị!”

Âu Dương Noãn ngưng thần liếc mắt nhìn quanh viện, thấy thế nào cũng không giống chính viện của đại phu nhân. Có chút giống như phòng dành cho khách nhân. Nàng càng nghĩ càng thấy kỳ quái.

Lúc này Ngọc Trâm đã bước nhanh đến: “Bên ngoài rất lạnh, tiểu thư đừng đứng ở đây. Mau vào đi thôi!”

Vừa nói vừa lôi kéo Âu Dương Noãn vào phòng sau đó liền đi ra ngoài.

Âu Dương Noãn nhìn phòng khách không có người ngoài, thầm nghĩ có lẽ bản thân đã quá đa nghi. Dù sao cũng tới làm khách nhà người ta, có một số việc cũng không nên nói thêm nhiều.

Huống chi cũng có Hồng Ngọc bên cạnh, dù sao cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra. Nghĩ vậy nàng liền kiên nhẫn ngồi xuống chờ Mao thị.

Thời gian nửa chén trà trôi qua, chợt nghe tiếng nha đầu bên ngoài vọng vào: “Mời Phương công tử vào đây chờ!”

Tiếp theo nha đầu đó liền nâng màn, một nam tử thân hoa phục bước vào.

Âu Dương Noãn cùng Hồng Ngọc đều lắp bắp kinh hãi. Hồng Ngọc nhanh chân che chắn trước người Âu Dương Noãn, ánh mắt tràn đầy cảnh giác nhìn chằm chằm nam tử trước mắt.

Nhưng không biết vì sao thân hình Hồng Ngọc đột nhiên cứng đờ. Âu Dương Noãn liền nhận ra có điều khác thường. Nàng vốn đang cúi đầu, lúc này ngẩng đầu lên nhìn người đang đứng trước mặt.

Dương quang bên ngoài cũng vừa vặn chiếu vào, hắn đang đứng

ngược sáng.

Ánh mắt của nàng nhất thời không kịp thích ứng với ánh sáng mãnh liệt, phải hơi hơi híp mắt lại mới có thể nhìn rõ diện mạo người đối diện.

Chương 249: Mối tình sâu sắc trong Hạ gia lâu (2)

Nam nhân Tiểu gia đại đa số đều nhận được những di truyền tốt đẹp, đều là cao lớn mà anh tuấn.

Nam nhân trước mặt này, rõ ràng có thể nói là cực phẩm trong cực phẩm. Mắt phượng hơi xếch, lông mày dày đậm, đôi con ngươi đen nhánh sâu không thấy đáy.

Ngay cả mũi cũng cao thẳng rõ ràng, môi mỏng hoàn mỹ. Hắn một thân vân cẩm trang hoa màu lam, thoát nhìn liền thấy phong độ, khí chất xuất chúng.

Một khắc kia, Âu Dương Noãn rất muốn hỏi một câu ‘Minh quân vương điện hạ, ngài không phải là đang ở trên chiến trường chỉ huy thiên quân vạn mã sao? Như thế nào lại vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây?’

Với lại, nếu lúc này nếu nàng không nghe nhầm thì nha đầu kia vừa rồi gọi hắn là Phương công tử?

Ánh mắt Âu Dương Noãn bất giác nổi lên ý cười vân đạm phong khinh. Đôi mắt đẹp nửa mở, lông mi cong dày đem gợn sóng xảo diệu che dấu thật sâu trong đáy mắt.

Nàng cố ý thất kinh mở miệng, sắm vai một nữ tử nhu nhược khiếp đảm: “Người nào lại lớn mật như vậy?”

Tiểu Trọng Hoa hơi nheo hai mắt lại, quang mang trong đáy mắt

khiến người ta khó có thể phỏng đoán tâm tư của hần.

Hai tay hần chấp lại thành quyền, khế cúi người xuống phía trước, mỉm cười nói với Âu Dương Noãn: “Xin thứ lỗi, đã quấy rầy đến tiểu thư!”

Thanh âm như ngọc ấm sinh hương, ôn nhuận rõ ràng. Nói xong hần lập tức bước nhanh ra ngoài, thấp giọng trách cứ nha hoàn: “Trong đại sảnh có một vị tiểu thư, người sao lại không nói trước một tiếng?”

Âu Dương Noãn ở trong phòng, ngưng thần nghe nha đầu bên ngoài liên thanh xin tha tội.

Lát sau Tiểu Trọng Hoa đã đi xa Ngọc Trâm mới đỏ mắt tiến vào, nước nở nói: “Âu Dương tiểu thư, là tiểu nha đầu bên ngoài không biết nên đã để người ngoài vào. Cũng tại nô tỳ suy nghĩ không chu toàn, ngài trừng phạt nô tỳ đi!”

Âu Dương Noãn cười nhẹ: “Ngoài ý muốn thôi. Nếu đại phu nhân vẫn chưa về, ta liền đi trước!”

Nói xong không để ý Ngọc Trâm liềm mạng giữ lại liền mang Hồng Ngọc nhanh chóng rời phòng khách.

Trên đường vẫn mơ hồ nghe thấy Ngọc Trâm đang kêu ở phía sau, nàng cũng làm như không để ý.

Tiểu Trọng Hoa vì sao đột nhiên xuất hiện ở Hạ gia? Hạ đại phu nhân vì sao lại sắp xếp để nàng cùng hần gặp mặt? Có phải bà ta đã biết thân phận của các nàng nên mới cố ý thử?

Không! Nhất định có chỗ nào đó không đúng. Nếu các nàng đã bị lộ, Tiểu Trọng Hoa cần gì phải thay đổi thân phận?

Vô số vấn đề quần quanh trong đầu Âu Dương Noãn, lặng lẽ biến thành một mớ hỗn độn.

Trở lại Bích tuyền uyển, Âu Dương Noãn vẫn không nhắc đến chuyện gặp Tiểu Trọng Hoa với Lâm Nguyên Hình.

Nàng mơ hồ cảm thấy Tiểu Trọng Hoa xuất hiện ở Bình Thành tất có sứ mệnh quan trọng.

Nhớ lại lúc hần thủ thế cúi chào nàng, Âu Dương Noãn biết có một số việc tối nay nàng có thể rõ.

Giờ Tý đêm đó Âu Dương Noãn lặng lẽ mặc ngoại bào, nhẹ nhàng đi ra cửa phòng.

Vừa mới bước ra sân liền bị một người kéo qua một bên: “Chớ có lên tiếng!”

Âu Dương Noãn nghe thấy thanh âm của Tiểu Trọng Hoa liền gật gật đầu. Lập tức lại nghe hần nói: “Sao lại ăn mặc phong phanh như vậy?”

Âu Dương Noãn còn chưa kịp nói chuyện, một chiếc áo khoác dày rộng đã bọc lấy thân thể nàng. Âu Dương Noãn hơi hơi ngạc nhiên.

“Đừng hỏi nhiều, đi theo ta!”

Âu Dương Noãn nhịn nghi hoặc xuống, đi theo Tiểu Trọng Hoa vào một tiểu lâu. Nhìn thấy bên trong ánh ánh chúc quang lay động, nàng hơi dừng một chút, nhẹ giọng nói: “Nơi này là....”

“Nàng nhìn liền sẽ rõ!”

Thanh âm của Tiểu Trọng Hoa trầm thấp, có một chút ngưng trọng không dễ phát hiện: “Lát nữa mặc kệ nhìn thấy cái gì cũng đừng sợ!”

Tiểu Trọng Hoa dẫn nàng đi đến bên ngoài một căn phòng, trong phòng ánh sáng u ám.

Từ khe hở của cửa sổ nàng thấy một thân hình yếu điệu của nữ tử che mặt ngồi trước gương đồng.

Đứng bên cạnh....rõ ràng là phụ nhân dọa người chiều hôm qua nàng cùng Hồng Ngọc nhìn thấy.

"Tiểu thư, đêm đã khuya..."

Thanh âm của phụ nhân kia thô ác khó nghe, trên người Âu Dương Noãn bỗng nhiên nổi lên một trận run rẩy.

“Tiểu thư tháo khăn che mặt để nô tỳ giúp ngài bôi thuốc!”

Nữ tử kia chậm rãi tháo khăn che mặt xuống, sau đó liền ngẩng đầu lên.

Từ vị trí của Âu Dương Noãn không thể nhìn rõ dung mạo của người đó. Nhưng nương theo một chút ánh trăng vừa ló qua mây đen, nàng thấy một gương mặt trong gương đồng.

Khi nhìn thấy đã không chỉ có kinh ngạc mà là làm cho nàng vạn phần kinh hãi, khiếp sợ.

Đây căn bản không phải là gương mặt của một cô nương tuổi trẻ mỹ mạo, rõ ràng nó vô cùng dữ tợn đáng sợ.

Không nói đến trên mặt từng đạo vết thương xiêu vẹo, thế nhưng còn có một vết sẹo thật dài cơ hồ xuyên qua toàn mặt.

Càng đáng sợ hơn là trên môi của nữ tử này không có da, lợi đỏ tươi cùng hàm răng lộ ra ngoài khiến bộ mặt càng hung ác hơn....

Âu Dương Noãn theo bản năng lui về sau từng bước, nàng thật sự không dám nhìn lại khuôn mặt đáng sợ ấy một lần nữa.

Đúng lúc này đột nhiên có một bàn tay che đi hai mắt nàng: “Sợ thì đừng nhìn!”

Thanh âm của hắn rất nhẹ, cơ hồ như là đang thì thầm, người bên trong không hề phát giác.

“Tiểu thư, thương thế của ngài đã tốt hơn nhiều rồi!” Phụ nhân kia cười nói.

"Tốt hơn nhiều? Khuôn mặt này ta đã nhìn hơn mười năm, có chỗ nào được không?"

Thanh âm của nữ tử trẻ tuổi như băng sắc nhọn, giống như một lưỡi dao xẹt qua người Âu Dương Noãn.

Ban đầu nàng chỉ cảm thấy tiếng nói kia xuyên qua khăn che mặt có vẻ thô trọc khàn khàn, nhưng hiện tại nàng cảm thấy thêm một tầng âm trầm cùng lãnh khốc.

"Tiểu thư, đại thiếu gia không phải đã nói sao? Chỉ cần ngài uống thuốc đúng giờ thương thế sẽ ngày càng tốt hơn!"

“Tốt lên sao? Vậy sao ngươi lại không dám nhìn ta? Ngươi là sợ hãi nó nên mới không dám nhìn, đúng chứ?”

Thanh âm bén nhọn khó nghe, khí thế bức người lại vang lên: “ Ta mỗi ngày đều dám nhìn vào gương, người dựa vào cái gì mà không dám nhìn?”

"Tiểu thư, ngài...."

“Hừ! Người còn sợ hãi, huống chi là Phương Hằng. Mẫu thân còn cam đoan ta nhất định có thể thuận lợi gả cho hần, mẫu thân lấy cái gì cam đoan!” Thanh âm chói tai kia cơ hồ như muốn xé rách màng nhĩ Âu Dương Noãn.

"Tiểu thư, phu nhân đã nghĩ được cách nên hôm nay mới để bọn họ thấy mặt nhau a!"

Âu Dương Noãn nghe đến cái tên Phương Hằng này đột nhiên cảm thấy nao nao. Tiếp theo lại nghe thấy phụ nhân kia nhắc đến chuyện gặp mặt thì không khỏi càng thêm ngạc nhiên.

Nàng vỗ vỗ tay Tiểu Trọng Hoa, đối phương tựa hồ như tạm dừng một lát rồi mới buông lỏng tay ra.

“Đi thôi!” Nàng dùng khẩu hình miệng nhẹ nói.

Tiểu Trọng Hoa gật đầu, hai người cùng nhau rời khỏi tiểu lâu thần bí kia...

Dưới bóng đêm, Âu Dương Noãn không búi tóc, mái tóc đen dài như thác nước buông xõa sau lưng. Dưới ánh trăng càng tôn thêm đôi mắt sáng, vẻ mặt vẫn còn khiếp đảm: “Minh quận vương, nữ tử vừa rồi là....”

“Đó chính là đại tiểu thư Hạ Gia Trang!” Tiểu Trọng Hoa nhìn thẳng

nàng, đôi mắt ôn hòa hiện lên quang mang khó có thể nhận ra.

Hạ Gia Trang? Âu Dương Noãn nghĩ đến cái tên mà hai người kia nhắc đến, không khỏi nhướn mày hỏi: “Ngài sẽ không phải là Phương Hằng mà bọn họ nhắc đến đấy chứ?”

“Đúng vậy!”

Tiểu Trọng Hoa kiên nhẫn đáp lời, trên khuôn mặt tuấn nhã hiện lên tươi cười bất đắc dĩ, ánh mắt vẫn không rời khỏi Âu Dương Noãn.

Thừa nhận cũng thực sảng khoái! Âu Dương Noãn thầm nghĩ trong lòng. Nàng không khỏi có chút kinh ngạc: “Ngài đã sớm biết ta cùng biểu tỷ ở Hạ gia?”

Tiểu Trọng Hoa lắc lắc đầu: “Không, hôm nay nhìn thấy nàng ta cũng rất bất ngờ!”

Âu Dương Noãn nghĩ nghĩ, nhiều vấn đề liên tiếp khiến nàng có chút không rõ ràng.

Qua hồi lâu nàng mới chần chờ nhẹ giọng hỏi: “Đại phu nhân cố ý dẫn ngài tới gặp ta? Mục đích là gì? Điều đó cùng hôm nay ngài mang ta đến gặp Đại tiểu thư Hạ gia rốt cục là có quan hệ gì?”

Mâu quang nhu lượng hiện lên đôi con ngươi u ám của Tiểu Trọng Hoa. Hắc khế nhếch môi, khóe môi, đuôi lông mày đều là cười khổ: “Ta lúc đầu cũng không rõ, hôm nay thấy nàng mới liên rõ. Sau khi ra khỏi phòng khách, Đại phu nhân Hạ gia nói với ta người ngồi trong phòng là nữ nhi của mình!”

"Nữ nhi?"

Âu Dương Noãn như hít phải một ngụm khí lạnh, yên lặng nhìn hần, thật cẩn thận hỏi: “Ý của ngài là Đại phu nhân nói ta là nữ nhi của mình?”

“Chính xác mà nói thì bà ta hy vọng ta xem nàng là nữ nhi Hạ gia. Sau ta có hỏi lão hạ nhân trong phủ, bọn họ đều một mực chắc chắn người trong phòng khách là Hạ Gia Trang!”

Đôi mắt đen của hần nhìn nàng liền trở nên thâm thúy dị thường. Cuối cùng chỉ bình thản khái quát một câu: “Nếu không phải ta sớm quen biết nàng khẳng định sẽ nghĩ nàng chính là Hạ Gia Trang!”

Nghe vậy tâm Âu Dương Noãn như thắt chặt lại, nàng ngừng thở hỏi: “Đại phu nhân làm vậy rốt cục là có mục đích gì?”

“Bà ta có nữ nhi, đương nhiên muốn gả ra ngoài. Nhưng Hạ Gia Trang lại biến thành bộ dạng kia, ai còn dám lấy? Đại phu nhân thương ái nữ sốt ruột nên dùng chút thủ đoạn là khó tránh khỏi!”

Tiểu Trọng Hoa nhẹ thở dài một hơi, thanh âm lại vừa trầm vừa thấp, giống như muốn nói đại phu nhân làm vậy cũng là thân bất do kỷ.

Âu Dương Noãn cười lạnh: "Thương nữ nhi sốt ruột là có thể làm ra loại chuyện bịt tai trộm chuông này sao? Mặc kệ nàng được gả cho người nào thì cũng đều là dối hôn mà thôi. Một khi nhắc khăn voan ra, còn có gì là không biết? Nếu Mao thị là thật tâm muốn tốt cho nữ nhi, sẽ làm ra loại chuyện này sao?"

Nàng liên tiếp chất vấn khiến Tiểu Trọng Hoa hơi hơi sững sốt. Hần nghĩ nghĩ lại lập tức cười nói: “Nếu ta thực sự thích nàng thì sao?”

Âu Dương Noãn đang có chút tức giận, không dự đoán được hần lại hỏi câu này.

Nàng thoáng kinh ngạc một chút, nhất thời không biết tiếp lời như thế nào.

Dưới lông mi đôi mắt Tiểu Trọng Hoa như phát ra ánh sáng mê hoặc, hắt chớp mắt lại nâng ánh mắt lên. Thanh nhẹ như gió: “Ý của ta là nếu Phương Hằng thực lòng yêu Hạ Gia Trang giả thì sao? Một khi đã dính thân, đến lúc đó có muôn vàn lý do ngoài ý muốn khiến Hạ Gia Trang bị hủy dung. Bất luận là xuất phát từ đạo nghĩa hay nhân tình, tân nương tử này Phương Hằng cũng sẽ lấy!”

Âu Dương Noãn hoàn toàn ngạc nhiên!

(Bịt tai trộm chuông: xuất phát từ điển tích cùng tên. Tên trộm đến nhà người họ Phạm ăn trộm, nhưng khi đến nơi thì mọi thứ trong nhà đều đã dọn đi cả, không có gì để lấy, chỉ còn lại một cái chuông lớn trong sân, tên trộm nghĩ: Cái chuông này có thể bán kiếm được chút tiền.

Thế là hắn nhấc lên thử nhưng nó quá nặng, không cách nào chuyển đi nổi. Hắn bèn nghĩ: Nếu đập vỡ cái chuông ra từng mảnh thì có thể đem về được, thế là hắn tìm một cái búa gỗ nhẹ một cái, nhưng âm thanh lại vang đi rất xa. “Chết rồi! nếu bị hàng xóm nghe được thì làm sao đây?”

Nghĩ thế, hắn liền bịt hai tai mình lại và gõ mạnh hơn. Người dân xung quanh nghe thấy tiếng chuông đổ xô vào nhà họ Phạm, thế là tên trộm bị bắt.

Tên trộm cho rằng mình không nghe được tiếng chuông thì người khác cũng không nghe được. BẠN NGHĨ XEM, HẮN HÀNH ĐỘNG NHƯ THẾ CÓ THÔNG MINH KHÔNG? HẮN TỰ DỐI ĐƯỢC MÌNH, NHƯNG CÓ THỂ DỐI ĐƯỢC NGƯỜI KHÁC CHĂNG!

Ý nghĩa: Khi bạn làm một việc gì sai thì nên thừa nhận, vì trước sau gì mọi người cũng đều biết việc của bạn làm. “Bị tai trộm chuông” chẳng khác gì tự mình dối mình...)

Chương 250: Mối tình sâu sắc trong Hạ gia lâu (3)

Hạ đại phu nhân sẽ khiến Phương Hằng mê muội một Hạ Gia Trang giả, chờ hôn sự đã định liền cố ý tạo một tai nạn ngoài ý muốn khiến dung mạo Hạ Gia Trang bị hủy.

Sau đó Hạ Gia Trang chân chính sẽ gả cho Phương Hằng.

Nhưng vấn đề lớn nhất lúc này là Phương Hằng là loại người như thế nào?

Hạ phu nhân dựa vào cái gì mà cho rằng đối phương nhất định sẽ không mượn lý do thoái thác cửa hôn sự này?

Trong lòng Âu Dương Noãn nhanh chóng xoay chuyển, nàng liền nghĩ tới một khả năng.

Hạ phu nhân chắc chắn Phương Hằng sẽ không cự tuyệt, trừ phi hẳn đối với Hạ gia có sở cầu khác.

Nghĩ đến đây, nàng cười khổ, chỉ cảm thấy ngực như bị một thứ gì đó chặn lại, như những sợi tơ hỗn độn lần lượt thay đổi. Trong mắt liền hiện lên một tia phức tạp khó lý giải: “Như vậy, ta có thể hỏi một chút Phương Hằng đối với Hạ gia có sở cầu gì khác sao?”

Rốt cục là mục đích gì khiến Tiểu Trọng Hoa ở thời điểm mấu chốt nhất lại buông bỏ tất cả mà chạy đến Hạ gia?

Nàng nhìn chăm chăm Tiểu Trọng Hoa, vừa vặn đối diện với ánh

sáng trên khuôn mặt hắn. Như trong bối cảnh bình thường, yên tĩnh nhưng cũng đoạt tấn quang hoa.

Tiểu Trọng Hoa không lập tức trả lời, biết càng ít đối với Âu Dương Noãn mới là an toàn nhất.

Điều không nên hỏi Âu Dương Noãn sẽ không hỏi. Nàng rất rõ điểm này nên chỉ hỏi: “Hạ lão phu nhân cũng biết điều này?”

Nếu biết, các nàng phải lập tức rời khỏi đây.

Tiểu Trọng Hoa lắc lắc đầu, nói: “Nhìn tình hình trước mắt thì Hạ lão phu nhân còn chưa biết!”

Hắn lại nói tiếp: “Chuyện này nàng có thể nói cho biểu tỷ của nàng. Bởi vì nay ta sẽ ở lại Hạ gia, dù sao cũng sẽ biết. Hiện tại nên để biểu tỷ nàng biết sẽ tốt hơn là lừa dối!”

Tiểu Trọng Hoa biết vấn đề này là Âu Dương Noãn muốn thay Lâm Nguyên Hình hỏi.

Trong đôi mắt hắn hiện lên thần sắc phức tạp, hắn rũ mắt xuống che đi lốc xoáy trong đáy mắt. Hắn khẽ cau mày, thoáng chốc liền nói: “Ta chỉ có thể nói, người đó vẫn rất khỏe cũng ở một nơi an toàn!”

Tần vương đoạt kinh đô, Hoàng trưởng tôn thờ ơ hay hắn sớm đã có đối sách?

Âu Dương Noãn khẽ nhíu mày: “Sống tốt, an toàn?”

Đối với Lâm Nguyên Hình không hề có một chút quan tâm. Âu Dương Noãn đối với con người Tiểu Diễn này đột nhiên bắt đầu sinh ra sự chán ghét mãnh liệt.

Nhưng ở trước mặt Tiểu Trọng Hoa, nàng không để cảm xúc này mảy may ảnh hưởng đến tươi cười trên môi. Nàng nhẹ giọng nói: “Ngài yên tâm, ta biết nên nói với biểu tỳ thế nào!”

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Noãn phải mất rất nhiều công sức mới làm cho Lâm Nguyên Hình hiểu được chân tướng.

Lâm Nguyên Hình suy nghĩ nửa ngày mới khẩn trương nói: “Hắn có biết tin tức của Hoàng trưởng tôn hay không?”

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu, nói: "Minh quận vương không ở cùng Hoàng trưởng tôn!"

Ánh mắt Lâm Nguyên Hình lập tức ảm đạm, Âu Dương Noãn liền cười nói: “Biểu tỳ không cần lo lắng. Không có tin tức mới là tin tốt nhất, có đúng không?”

Lâm Nguyên Hình gật gật đầu.

Lúc này một nha đầu tiến vào bẩm báo: “Lão thái thái có mời một đoàn hí kịch, muốn mời hai vị qua đó nghe hát!”

Từ chuyện hôm qua, Âu Dương Noãn đối với Hạ gia từ trên xuống dưới đều có một loại phản cảm. Lúc này đi tất sẽ gặp Hạ đại phu nhân, lúc này nàng không hề muốn gặp người này.

Nàng vừa muốn mở lời cự tuyệt, nha đầu kia liền cười nói: “Lão thái thái nói bên Nhị phu nhân đã về, muốn dẫn hai vị đến để giới thiệu một chút!”

Lâm Nguyên Hình liếc mắt ra hiệu với Âu Dương Noãn, ý bảo nàng đừng đắc tội với đối phương.

Âu Dương Noãn tất nhiên hiểu được điều này, nàng liền gật gật đầu, nói: “Được, dẫn chúng ta qua đó!”

Sân khấu đã được dựng xong, cửa lớn đối diện sương phòng mở ra. Các nàng đi vào liền thấy bên trong đã bày sẵn bàn ghế, bên trên đã chuẩn bị trái cây, điểm tâm và trà.

Hạ lão thái thái vừa nhìn thấy các nàng, lập tức cười nói: “Mau qua đây, ta giới thiệu con dâu thứ hai của ta!”

Nhị phu nhân Uông thị thoát nhìn hơn ba mươi tuổi, gương mặt hơi dài, làn da trắng nõn. Không thể nói là quá đẹp nhưng diện mạo lại khiến người ta cảm thấy thực dễ chịu.

Uông thị mặc y phục đẹp để quý giá, trên đầu châu ngọc vờn quanh, nụ cười đúng mực: “Ai nha lão thái thái, ngài tìm được một tiểu mỹ nhân ở đâu vậy?”

Nói xong liền đứng dậy lôi kéo Lâm Nguyên Hình nhìn nửa ngày, lại nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn. Lát sau mới buông tay hai người ra nói: “Ta hôm nay đúng là được mở rộng tầm mắt!”

Âu Dương Noãn hơi hơi mỉm cười, cũng không đáp lời.

Sau lưng Uông thị là hai cô nương mỹ mạo, y phục cũng hơi hoa lệ. Một xinh đẹp, một lãnh diễm.

Uông thị cười hướng Âu Dương Noãn giới thiệu hai nữ nhi của mình. Nhị tiểu thư Hạ Gia Như xinh đẹp rạng rỡ, Tam tiểu thư Hạ Gia Hoan sắc mặt lạnh nhạt.

Sắc mặt Đại phu nhân vẫn bình thản ngồi một bên, Âu Dương Noãn

cũng khách khí chào hỏi rồi đến chỗ của mình ngồi xuống.

Trong chốc lát bên trên liền mở màn, vở kịch có tên ‘Bảo tháp nhớ’

“Đây chính là đào kép Đồng Xuân nổi tiếng nhất Bình Thành, vở này cũng là sở trường của hắn. Bình thường hắn không dễ dàng mời được, vẫn là Vũ Sinh nhà chúng ta vì muốn lão thái thái cao hứng nên đã tìm mọi cách mới mời về được a!”

Nhị phu nhân nói xong, ánh mắt không dấu vết đảo qua Đại phu nhân.

Đại phu nhân thoáng như bất giác, khẽ hừ một tiếng.

Đào kép hóa trang tuấn mỹ, xướng câu giai. Phần đầu ung dung đẹp đẽ, phần sau lại ai oán thống khổ. Xoay chuyển hợp lý khiến người xem không bị khớp. Giọng hát ngọt ngào uyển chuyển, quanh co khúc chiết, không gì có thể sánh kịp.

Đúng lúc này Hạ lão thái thái đột nhiên nhẹ nhàng ‘Ai nha’ một tiếng, nói: “Tiểu sinh trên kia là ai? Sao lại nhìn quen mắt như vậy?”

Nhị phu nhân cười: “Truyền xuống dưới, bảo tiểu sinh kia tới gặp lão thái thái!”

Hí khúc cơ bản đều giống nhau, Âu Dương Noãn thật sự không mấy hứng thú. Ánh mắt của nàng giống như rất chú ý trên sân khấu nhưng tâm trí đã bay thật xa.

Không biết qua bao lâu, chỉ nghe âm thanh của chiêng trống vang lên, vở diễn đã kết thúc.

Tiếng vỗ tay nhất thời vang lên, lúc này Âu Dương Noãn mới hồi

phục lại tinh thần.

Hạ lão thái thái cho gọi riêng Đồng Xuân cùng tiểu sinh kia đến. Đồng Xuân cũng thấy bình thường, gặp mặt, đứng phía xa xa lĩnh thưởng. Sau đó liền đi xuống, dù sao nữ quyến nhiều hấn cũng không thể đến gần hơn.

Nhưng tiểu sinh kia lại thẳng tắp bước đến khiến Đại phu nhân kinh sợ: “Con hát này rất lạ!”

Tiểu sinh này thoáng chốc đã đổi một thân áo dài chất khảo cửu bạch. Làn da trên mặt non mịn, mày rậm cong, đôi mắt đen linh hoạt sinh động. Bộ dạng có thể nói là thanh tú thần kỳ.

Nhưng Hạ lão thái thái vừa nhìn thấy hấn, lập tức kinh ngạc thờ nhẹ: “Vũ Sinh?”

Hạ Gia Như vốn đứng sau Uông thị lập tức cười rộ lên, trêu chọc nói: “Đệ đệ từ khi nào lại làm tiểu sinh a?”

Nhị phu nhân hiển nhiên là cũng hoảng sợ, còn chưa kịp nói chuyện đã nghe Đại phu nhân lạnh lùng nói: “Cải trang thành con hát như vậy còn ra thể thống gì nữa? Vũ Sinh, ngươi cũng quá mất mặt rồi!”

Hạ lão thái thái hiển nhiên là rất thích Hạ Vũ Sinh nên thân nhiên liếc mắt nhìn Đại phu nhân một cái rồi nói: “Đứa nhỏ này cũng là quá hoạt bát thôi, ngươi cũng đừng quá khắt khe!”

Đại phu nhân hơi cứng lại, sắc mặt nhất thời rất khó coi.

Nhị phu nhân áp chế cười lạnh trong lòng, trên mặt lại sáng rạng rỡ: “Vũ Sinh con nha, cũng quá nghịch ngợm rồi. Không sợ làm khách nhân sợ sao?”

Hạ Gia Như ôm lấy bả vai Hạ Gia Hoan, lấy ánh mắt xem xét Hạ Vũ Sinh, mân miệng cười cười nói với Hạ Vũ Sinh: “Nhị đệ, để ta giới thiệu với đệ một chút. Đây là Tiêu phu nhân, đây là Âu Dương tiểu thư. Bọn họ tới phủ chúng ta làm khách!”

Hạ Vũ Sinh đầu tiên hướng Lâm Nguyên Hình khẽ cúi người: “Hân hạnh, hân hạnh!”

Sau đó lại chuyển hướng qua Âu Dương Noãn, ngay trong nháy mắt kia, trước mắt hắn nhất thời trở nên phá lệ tỏa sáng. Thanh âm cũng thanh thúy mượt mà hơn: “Âu Dương tiểu thư, thật hân hạnh. Không biết vở diễn vừa rồi có hay không? Làm phiền Âu Dương tiểu thư thanh thần!”

Âu Dương Noãn mỉm cười, nhưng tươi cười trên mặt cũng rất lạnh nhạt.

Hạ gia thật sự là phú quý, trà nước điểm tâm dọn lên đều có hương vị thuần chính, bề ngoài tinh xảo.

Hơn nữa Hạ Vũ Sinh ôn nhu đa tình, am hiểu lòng người. Đối với Âu Dương Noãn lại ân cần, nhìn thấy nha đầu mang đệm dựa liền vội vàng lấy khăn tay phủi đi những hạt bụi vốn không tồn tại.

Sau đó lại nhận lấy chén trà trong tay nha đầu, một bên dùng miệng thổi nhẹ, một bên lấy khăn tay quạt quạt. Bận rộn tới lui một vòng rồi mới đưa cho Âu Dương Noãn.

Quá mức rõ ràng như vậy, quả thực là lần đầu được thấy. Cơ hồ khiến Âu Dương Noãn hoài nghi Hạ gia này đến tột cùng là có gia giáo gì mà có thể dưỡng ra loại kỳ ba này?

Nàng cưỡng chế nghi hoặc quay cuồng trong lòng, thản nhiên cười nói: “Biểu tỳ, không phải tỳ nói thân mình không được khỏe sao? Chúng ta về trước đi!”

Chương 251: Gặp lại Tiểu Thiên Diệp (1)

Đại Lịch năm thứ ba mươi lăm, Thái vương đăng cơ.

Ngày thứ ba sau khi đăng cơ liền phái quan viên đi Thương Châu truy bắt phản nghịch Thái tử cùng Hoàng trưởng tôn.

Nhưng quan viên kia vừa đến Thương Châu liền bị quan quân trông giữ thành Thương Châu giết sạch.

Tần vương giận dữ, tập kết mười vạn đại quân. Từ đại tướng Cao Bình thống quân, rất nhanh ở gần Thương Châu dàn trận.

Hoàng trưởng tôn thu hết vào mắt, bất động thanh sắc.

Dựa theo kế hoạch của Tần vương, lúc trăng lặn chính là thời điểm lợi lỏng nhất của Thương Châu, bọn họ sẽ từ phụ cận Thương Châu đánh vào. Vừa hạ thành Thương Châu vừa truy bắt Thái tử cùng Hoàng trưởng tôn....

Ai ngờ ngay trước đêm tuyên bố mệnh lệnh, một ngàn kỵ binh tinh nhuệ mặc y phục quân Tần vương xông thẳng vào doanh trại của Cao Bình. Giết chết thủ vệ, lại phóng hỏa đốt trại.

Đồng thời khắp nơi rải lời đồn, nói Hoàng trưởng tôn sớm đã chuẩn bị một trăm vạn đại quân, rất nhanh sẽ tới.

Binh lính vốn định nghỉ ngơi dưỡng sức để ngày hôm sau xung phong vào trận địa liền mơ màng tỉnh dậy, tay không đối mặt với kỵ

binh vũ trang đầy đủ.

Nơi nơi bốc cháy cùng đao thương vụt tới, đợi đến khi lấy lại tinh thần thì đội kỵ binh đã biến mất không thấy bóng dáng.

Đang lúc kiểm tra nhân số thương vong, đội kỵ binh bí mật này thế nhưng lại xuất hiện. Binh lính vốn kinh hồn chưa định dưới tình huống này cũng liền không chống đỡ được.

Cao Bình trong cơn giận dữ đã nhanh chóng tập kết quân đội tiến công Thương Châu.

Nhưng thật không ngờ Tiểu Diễn lại ngang nhiên dẫn theo hai mươi vạn đại quân giữa đường bày sẵn trận địa đón địch.

Cao Bình lúc này mới ý thức được hai mươi vạn tướng sĩ vốn ở Tây Nam luyện binh này đã đến Thương Châu.

Trong tình thế trước sau đều bị giáp kích, thiết kỵ của Cao Bình tổn thất hơn một nửa, chạt vật chạy trốn qua hai bên.

Tiểu Diễn nhận thấy đúng thời cơ, lấy chiếu thư thảo phạt mưu nghịch cùng Thái tử đang mai phục trong thành nội ứng ngoại hợp. Vừa đoạt được thành, thừa thắng xông lên liên tục thế như chẻ tre công chiếm mười tám thành trì phụ cận Thương Châu.

Tần vương tức giận, tập hợp năm mươi vạn đại quân, đổi tướng lãnh tâm phúc Tạ Chính.

Trận này chính thức mở ra cuộc chiến đoạt vị, chiến tranh bắt đầu rất nhanh. Nhưng nó cũng thập phần thảm khốc đáng sợ, vô cùng thảm thiết.

Toàn bộ đất nước lâm vào chiến tranh, chiến trường chủ yếu ở phía nam. Còn Bình Thành an phận ở phía đông, trừ bỏ gia tăng cảnh giới ở ngoài thành thì những chuyện khác nhất thời không bị ảnh hưởng.

Tin tức cuộc chiến được truyền đến, Âu Dương Tước lập tức ngồi không yên. Âu Dương Noãn thu hết vào mắt lại ngẫm lắc đầu.

Hồng Ngọc làm cao tía tô mời Âu Dương Tước tới thưởng thức. Lâm Nguyên Hình nhìn thấy bộ dạng không yên lòng của Âu Dương Tước liền có chút kỳ quái hỏi: “Tước Nhi làm sao vậy? Sao trông lại phiền muộn như vậy? Có chuyện gì sao?”

Âu Dương Tước nâng mắt lên nhìn Âu Dương Noãn, lại cúi đầu, cầm lấy một miếng cao tía tô nhưng cũng không đưa vào miệng.

“Cao tía tô này Hồng Ngọc phải làm mất hai canh giờ, đệ không ăn chẳng phải rất lãng phí sao?” Lâm Nguyên Hình thú vị nhìn hắn, không khỏi cười nói.

Âu Dương Tước lại nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn, ánh mắt đen láy hạ xuống, vẫn không nói một lời.

Lâm Nguyên Hình cũng theo ánh mắt hắn nhìn qua Âu Dương Noãn, chậm rãi cười nói: “Hài tử ngốc, nam tử hán có gì cứ nói thẳng, sao lại ấp a ấp úng như vậy?”

Âu Dương Noãn nghe vậy liền biết Lâm Nguyên Hình bóng gió nói giúp hắn. Nàng cười nhẹ: “Có nghe thấy không? Lời biểu tỳ nói đệ phải nhớ kỹ. Nam tử hán đại trượng phu sao lại có thể yếu đuối? Như vậy giống như có lớn mà không có khôn, tỳ làm sao có thể yên tâm?”

Lâm Nguyên Hình cười nói: “Noãn Nhi cũng không cần lo lắng quá.

Tước Nhi chính là thiếu thời gian, thiếu sự cọ xát. Sau này nhất định có thể trở nên nổi bật!”

Âu Dương Noãn rũ mắt xuống, vẻ mặt có chút phức tạp. Thật lòng nàng không muốn Âu Dương Tước gặp nguy hiểm dù chỉ một chút.

Nhưng nàng hiểu tâm tư Âu Dương Tước, miễn cưỡng giữ hần lại đây hần cũng sẽ không vui vẻ, đây chính là một loại trói buộc mà thôi.

Nghĩ đến đây, nàng chỉ cười cười, nhân tiện nói: “Tước Nhi, sau khi đến Thương Châu, nhớ rõ đừng làm mất mặt tỷ tỷ!”

Âu Dương Tước sợ tới mức nhất giật mình, nhất thời nháy dưng lên: “Tỷ tỷ, tỷ.....tỷ....”

“Đệ tuổi còn nhỏ, ta vốn định giữ bên người. Nhưng trên đường đi tỷ phát hiện, mặc kệ ta thừa nhận hay phủ nhận thì đệ cũng không còn là tiểu hài tử nữa. Chuyện này chính là chuyện của đệ, cái khác...Ta sẽ không xen vào nữa!”

Âu Dương Tước nao nao, ngay sau đó cơ hồ cười ra tiếng: “Thật sự?”

"Thật! Mau ăn điểm tâm đi!" Âu Dương Noãn mỉm cười.

“Tỷ tỷ, tỷ thật tốt!”

Âu Dương Tước nhét cao tía tô vào miệng, ăn ngon lành. Tươi cười trên mặt không thể dấu được hần cao hứng như thế nào, “Tay nghề của Hồng Ngọc đúng là giỏi....Ăn rất ngon...!”

Hần đang tán dương liên tục thì Hồng Ngọc đột nhiên bưng trà tiến vào. Nhìn thấy Âu Dương Tước đang ăn lấy ăn để, không khỏi kinh

ngạc: “Đại thiếu gia, người....người đều ăn hết?”

"Đúng vậy! Người làm cao tía tô ngọt mà không ngấy. Rất ngon..."
Ngay cả đầy mắt Âu Dương Tước cũng lấp lánh ý cười.

Hồng Ngọc trợn mắt há hốc mồm, chỉ vào cao tía tô trước mặt Âu Dương Tước: “Nhưng....nô tỳ vừa mới bỏ nhầm hũ, trong cao này toàn là muối ăn a....”

"A?" Âu Dương Tước hoàn toàn há hốc mồm

Lâm Nguyên Hình ‘xì’ một tiếng cười lớn, nhanh chóng lấy tay che miệng, cười đến mức có chút khù khụ.

Âu Dương Noãn cũng cười. Hồng Ngọc sừng sốt một chút, cũng cười đến cong lưng.

Âu Dương Tước sợ tỷ tỷ đổi ý, nhanh chóng trở về thu thập một chút. Hướng Hạ lão thái thái cáo từ, ngay đêm đó liền đi Thương Châu.

Ngày hôm sau Âu Dương Noãn liền nghe nói Hạ đại thiếu gia Hạ Vũ Nhiên đã trở lại. Đại phu nhân liền nổi giận, bởi vì người con trai này của bà ta đến liền nói hảo hữu Phương Hằng của hắc nói ngày đó trong phòng khách không phải muội muội của hắc mà chỉ là một vị nữ hài tử đến Hạ gia làm khách.

Cứ như vậy tính toán của Mao thị không thể không tạm thời trì hoãn. Thái độ của Mao thị đối với Âu Dương Noãn cũng không như trước.

Đại phòng bên này lạnh nhạt, ngoài dự đoán bên Nhị phòng lại hành động khác thường.

Từ sau khi Hạ Vũ Sinh nhìn thấy Âu Dương Noãn trong buổi xem

kịch hôm nọ liền bắt đầu như âm hồn bất tán quán lấy Âu Dương Noãn.

Cuộc đời Hạ Vũ Sinh cơ hồ buổi tối mỗi ngày đều phải xuất môn, vừa qua bữa ăn tối hẳn liền đứng ngồi không yên tìm đủ mọi lý do để ra ngoài. Sau đó nhất định sẽ đi đến tận đêm khuya mới chịu về.

Trong lòng mọi người đối với hành tung của hắn đều biết rõ, chỉ gạt mỗi mình Lão thái thái. Một tháng trước hắn càng không kiêng nể gì, thường thường đi cả đêm không về.

Nhị lão gia không biết đánh hắn bao nhiêu lần cũng không có tác dụng. Trên thực tế toàn bộ Bình Thành đều biết Hạ nhị thiếu gia mê đắm một con hát, hơn nữa cũng đã thất thân.

Nhưng từ khi gặp được Âu Dương Noãn, Hạ Vũ Sinh đột nhiên như thay đổi thành một con người khác, mỗi ngày đều ở trong nhà không chịu ra ngoài.

Cứ năm ba ngày lại đến thăm Lão thái thái, hy vọng có thể nhìn thấy đại mỹ nhân. Trong mắt hắn, một con hát hạ lưu không thể so sánh với tiểu thư khuê các thanh lệ tuyệt tục.

Nhị phu nhân nhìn thấy tình hình này sao còn không rõ. Mới bắt đầu còn phản đối, bởi vì Âu Dương Noãn rõ ràng là một nữ hài tử cô nhi, không có chỗ dựa, vô căn vô cứ, bà sao có thể muốn một người con dâu như vậy.

Nhưng khi nghĩ kỹ lại, tiểu thư quý tộc sa sút so với một con hát còn tốt hơn nhiều.

Hơn nữa Hạ gia có tiền, vốn cũng chẳng ham sánh lễ của con dâu, chỉ cần có tài có mạo là tốt rồi.

Uông thị càng nghĩ càng thấy đúng, thái độ của Âu Dương Noãn cũng thân thiết hơn nhiều.

Một buổi chiều, Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình đang tản bộ trong vườn hoa nhỏ ở hậu viện.

Hạ Vũ Sinh mua chuộc nha đầu của Bích tuyền uyển, sáng sớm nấp sau núi giả. Chờ hai người đến liền lập tức xuất quỷ nhập thần xuất hiện, khiến Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình đều hoảng sợ.

Sắc mặt Âu Dương Noãn lạnh lùng, thấp giọng nói: “Biểu tỳ, chúng ta về đi!”

Hạ Vũ Sinh mặt dày giữ các nàng lại: “Âu Dương tiểu thư, ta chỉ muốn gặp nàng. Không có ác ý gì khác!”

Mỗi lần nhìn đến tên ăn chơi trác táng này Âu Dương Noãn lại không tự chủ mà nhớ đến Tào Vinh.

Trong lòng càng thêm chán ghét, vừa muốn đuổi khách lại đột nhiên nghe thấy một đạo thanh âm trong trẻo vang lên: “Vũ Sinh, người thật sự là làm can a! Âu Dương tiểu thư là khách của tổ mẫu, người sao lại vô lễ như vậy?”

“Hừ!” Hạ Vũ Sinh sầm mặt xuống không vui: “Chuyện của ta không cần người quản!”

Hạ Gia Như nhìn chằm chằm Hạ Vũ Sinh, giọng điệu cũng khắt khe: “Ta là tỷ tỷ của ngươi, sao lại không thể quản?”

Hạ Vũ Sinh nhìn Hạ Gia Như ngăn cản trước mặt Âu Dương Noãn liền không kiên nhẫn: “Ngươi quản nhiều như vậy làm gì? Ta chỉ là đi

ngang qua, cùng Âu Dương tiểu thư nói đôi câu mà thôi!”

Mắt to của Hạ Gia Như nhìn chăm chăm Hạ Vũ Sinh: “Bình thường giờ này người cũng chưa rời giường, không phải mãi khi mặt trời lặn mới chịu dậy sao? Muốn lừa ta? Người cũng nên tìm một lý do nào đó thuyết phục một chút nha. Thành thật mà nói thì người chính là nhìn thấy người ta xinh đẹp nên liền có ý xấu!”

"Người nói cái gì? Người nói cái gì?"

Hạ Vũ Sinh rống lên: “Ta như thế nào liền không có ý tốt? Trong nhà này cũng không đến lượt người nói chuyện!”

Hạ Gia Như tức giận bất bình nói: “Người nói ta sao không tự nhìn lại bản thân một chút đi? Cả nhà này từ trên xuống dưới, ngoại trừ tổ mẫu không biết thì ai cũng biết a! Người một ngày đều chạy đến rạp hát, người cho là mọi người trong nhà đều mù hết sao? Người cho rằng người trong Bình Thành này cũng đều điếc hết sao? Mọi người đều lờ ra tiếng vào, người còn ở đây hung hăng cãi lại. Người ý vào tổ mẫu yêu thương người nên làm xằng làm bậy, không biết tốt xấu. Ta sẽ đi nói với phụ thân!”

Nhị phu nhân thương con nhưng Nhị lão gia lại là người nghiêm khắc. Mặt Hạ Vũ Sinh liền trắng bệch, không dám nói thêm, nhanh chóng rời đi.

Còn Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Nhi lại gần như ngạc nhiên nhìn chăm chăm Hạ Gia Như.

Hạ Gia Như quay đầu lại, tươi cười trên mặt có chút xấu hổ: “Thực xin lỗi. Hắn không phải là người xấu, chỉ là được nuông chiều quá, có chút không biết trời cao đất rộng...”

Chuyện như vậy đã xảy ra không chỉ một lần, Âu Dương Noãn đối với Hạ Vũ Sinh rất lạnh nhạt.

Nhưng nàng đối với Hạ Gia Như tỷ tỷ hẳn lại không mấy xa cách, bởi vì nàng phát hiện Hạ Gia Như thật sự là một nữ hài tử thiên chân đáng yêu, cùng với những người khác trong Hạ gia có chút bất đồng.

Hạ Gia Như ngẫu nhiên nhìn thấy thư pháp của Âu Dương Noãn liền hâm mộ. Mỗi ngày đều chạy tới chỗ Âu Dương Noãn đòi học.

Trên thực tế chữ của Hạ Gia Như không hề kém, Âu Dương Noãn nhận thấy nàng có tài hoa, khen vài câu khiến Hạ Gia Như càng thêm hứng thú.

Chương 252: Gặp lại Tiểu Thiên Diệp (2)

Hai tháng trôi qua, trời cũng đã dần ấm lên. Ngày dự sinh của Lâm Nguyên Hình trung tuần ba tháng sau.

Hai tháng này cơ thể nàng đã rất không tiện, Hạ gia sớm đã mời vú nuôi cùng bà mụ đến.

Hạ lão thái thái suốt ngày nhắc nhở muốn Lâm Nguyên Hình chọn tên hay cho đứa nhỏ. Nhưng Lâm Nguyên Hình chọn tới chọn lui vẫn chưa tìm được tên như ý.

Âu Dương Noãn biết Lâm Nguyên Hình không phải không có chủ ý, mà là đang đợi Tiểu Diễn.

Chỉ tiếc Thương Châu loạn lạc, các nàng căn bản không nhận được bất cứ tin tức gì của Hoàng trưởng tôn.

Càng gần tới ngày sinh, tâm tình Lâm Nguyên Hình càng phiền muộn. Trong lòng Âu Dương Noãn lo lắng liên tục xuyên cùng nàng tản bộ trong hoa viên.

Chỉ là có đôi khi Âu Dương Noãn bị Hạ Gia Như quán lấy nên đành để Hồng Ngọc đi cùng.

Một hôm nọ, Lâm Nguyên Hình đi qua thủy tạ trong hoa viên, nghe được có người đang thổi sáo. Tiếng sáo thập phần du dương dễ nghe, nàng liền bị tiếng sáo hấp dẫn liền đứng bên ngoài nghe. Mãi khi tiếng sáo dừng lại nàng mới giật mình xoay người rời đi.

(Thủy tạ: nhà trên mặt nước, thường sẽ có một cây cầu dẫn từ bờ ra nhà thủy tạ)

Nhưng còn chưa kịp tránh, đã thấy một nam tử trẻ tuổi cầm theo cây sáo đi ra. Hai người mặt đối mặt, không khỏi đều sửng sốt.

Lâm Nguyên Hình có chút quẫn bách nói: “Nghe được tiếng sáo liền không tự chủ được mà đứng lại một chút. Người....thổi thật dễ nghe!”

“Thật sao?”

Ánh mắt nam tử ôn hòa, ánh sáng trong mắt không ngừng lóe lên. Bỗng nhiên có người dừng chân lắng nghe khiến hắn ngoài ý muốn có chút vui sướng.

Hắn nhìn thoáng qua Lâm Nguyên Hình, phát hiện cái bụng dưới áo choàng hơi nhô lên, không khỏi càng kinh ngạc: “Người là Tiêu phu nhân?”

Bởi vì lúc Lâm Nguyên Hình xuất hiện chỉ có một mình, bọn nha đầu đều nghị luận sau lưng đoán nàng là một quả phụ.

Điểm này Lâm Nguyên Hình cũng không biết. Nàng chỉ cảm thấy ở trước mặt một nam tử xa lạ có chút ngượng ngùng.

Nhưng nam tử kia lại cười nói: “Ta là Hạ Vũ Nhiên!”

Hóa ra hắn chính là Hạ đại công tử.

“Nếu ngươi thích nghe, ta sẽ lại thổi cho ngươi nghe!”

Hắn thực tự nhiên nói xong liền không tự chủ được mà chăm chú nhìn nàng trong chốc lát. Trong mắt chứa đựng quan tâm, ôn nhu hỏi: “Người nếu mang thai không nên bị thương, sẽ không tốt cho đứa nhỏ!”

Lâm Nguyên Hình chưa từng thấy ai xa lạ lại nhiệt tình như vậy. Càng chưa từng cùng nam tử khác nói chuyện như vậy, nhất thời có chút ngượng ngùng, thẹn thùng nói: “Ta không sao!”

Hắn lại hỏi: “Thật sự là không có việc gì chứ? Chắc người cũng biết, ta là đại phu. Nếu người có chỗ nào không thoải mái cứ nói cho ta biết, ta có thể giúp....”

Hắn nhìn thấy nghi vấn trong đáy mắt Lâm Nguyên Hình liền cảm thấy cần phải giải thích rõ ràng: “Ta từ nhỏ đối với việc buôn bán không hề có hứng thú, ngược lại đối với nghề y rất thích. Cho nên ta liền đi theo sư phụ học, ta có thể xử lý vết thương, trị liệu bệnh tật. Nhưng ta thừa nhận, ta không khẳng định có thể trị được vết thương lòng....”

Hắn đang muốn nói đến là nỗi đau tang phụ.

Đáng tiếc lại hoàn toàn là hiểu lầm. Chỉ là trong mắt người bình thường ai sẽ bỏ lại thê tử đang mang thai không quan tâm? Bọn họ đoán như vậy cũng là chuyện thường tình.

Lâm Nguyên Hình nghe hắn nói câu cuối cùng, trong lòng đột nhiên nháy dựng, cảm thấy vô cùng xúc động.

Nàng nâng mắt nhìn đối phương một cái, nhất thời cũng không biết nên tiếp lời như thế nào.

Nhìn biểu tình của Lâm Nguyên Hình khiến Hạ Vũ Nhiên bỗng nhiên

tĩnh ngộ.

Có lẽ bản thân đã quá thẳng thắn, hoặc là nàng cho rằng hắn đang mạo phạm. Hắn thấy nàng im lặng không nói không hỏi có chút lo sợ nghi hoặc.

Hắn nói: “Ta nói nhiều quá rồi! Chỉ là ta cảm thấy thân là một đại phu nên cần phải nói những lời này....”

Lâm Nguyên Hình cuống quýt đáp lời: “Không có, không có! Lương y như từ mẫu, người cũng là có ý tốt!”

Đúng lúc này, bên kia hoa viên Âu Dương Noãn xa xa gọi: “Biểu tỷ!”

Lâm Nguyên Hình sửng sốt, lập tức hướng Hạ Vũ Nhiên gật gật đầu, xoay người rời đi.

Hạ Vũ Nhiên nhìn bóng dáng nàng dần xa, hơi hơi lộ ra thần sắc tiếc hận.

“Hạ huynh đang nhìn gì vậy?” Đột nhiên thanh âm của Tiểu Trọng Hoa ở sau lưng vang lên.

Hạ Vũ Nhiên cả kinh, Tiểu Trọng Hoa theo tầm mắt hắn nhìn lại, thấy Âu Dương Noãn đang đỡ Lâm Nguyên Hình trở về, không khỏi hơi nhăn mày lại: “Âu Dương tiểu thư đúng là rất mỹ mạo, có phải không?”

Hạ Vũ Nhiên sửng sốt: “Âu Dương tiểu thư? Người đang nói gì vậy?”

Lần này, đến phiên Tiểu Trọng Hoa giật mình. Hắn ngưng thần nhìn Hạ Vũ Nhiên một lát, không hề nhận thấy Hạ Vũ Nhiên đang nói dối.

Hạ Vũ Nhiên rốt cục cũng hiểu được Tiểu Trọng Hoa nói cái gì liền mỉm cười nói: “Ta chỉ là đang tiếc hận thay Tiêu phu nhân. Nàng một nữ tử dịu dàng yếu đuối như vậy, đang có thai lại không có chỗ dựa....”

“Người rất ít khi quan tâm đến một nữ tử như vậy!” Tiểu Trọng Hoa trầm tư một chút, cũng rất thẳng thắn lại rất thông dong nói.

Hạ Vũ Nhiên mỉm cười: “Trọng Hoa, ta với người quen biết đã năm năm, ta là người như thế nào người hẳn rất rõ ràng. Năm ta bảy tuổi, là một người lai lịch không rõ, cùng Hạ gia phú quý cực kỳ xa lạ. Khi đó ta chỉ có thể cùng mẫu thân sống nương tựa vào nhau. Người thực nghèo nhưng lại đối đãi với ta vô cùng tốt!”

Hắn hướng nhìn khoảng không bên ngoài, không khỏi hoài niệm nói: “Nói thật, ngày đó tuy rằng vất vả nhưng cũng là khoảng thời gian ta vui vẻ nhất!”

Tiểu Trọng Hoa biết Hạ Vũ Nhiên không phải con thân sinh của Mao thị. Nhưng chủ mẫu nuôi dưỡng con thị thiếp đối với hắn là chuyện rất bình thường, cũng không có gì kỳ quái.

Chỉ là không biết Hạ Vũ Sinh còn có một đoạn ẩn tình như vậy.

“Những người khác đều nói ta không có cha, là đồ con hoang. Vì thế mà mẫu thân ta đã phải chịu không biết bao nhiêu khuất nhục. Sau này mẫu thân ta lại bệnh chết, ta được sư phụ thu nhận đi theo ông học y!”

"Đáng tiếc sau đó không bao lâu, con trai Mao thị chết, cha ta lúc này mới tìm đến cửa nhận ta. Ông ta mang ta về Hạ gia, để ta làm con Mao thị, chỉ ta cách buôn bán, để ta tham dự vào sự nghiệp gia tộc!"

"Nhưng ta không thích buôn bán, cũng không thích người lừa ta gạt trong kinh doanh. Cho nên ta mới một lần nữa giải thoát chính mình, thoát khỏi Hạ gia!"

Nói đến đây hắn nâng mắt lên, thực nghiêm túc cũng thực khẩn thiết nói: "Nói nhiều với người như vậy là muốn nói để người biết, ta đối với vị Tiêu phu nhân kia tuyệt đối không có ác ý. Chẳng qua ta chỉ là có chút cảm hoài thân thể của bản thân mà thôi. Người không cần lo lắng!"

Tiểu Trọng Hoa mỉm cười: "Ta hiểu...."

Đêm đến, Hạ Vũ Nhiên ở trong hoa viên thổi sáo. Lâm Nguyên Hình ở trong phòng nghe tiếng sáo kia.

Đêm đã khuya, tiếng sáo bỗng nhiên im bật. Lâm Nguyên Hình lắng nghe một hồi cũng không nghe thấy tiếng sáo vang lên, nàng không khỏi sâu kín thở dài, có chút thất thần.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Gia Như kích động đến tìm Âu Dương Noãn. Nói với nàng thư phưởng lớn nhất Bình Thành có bán nghiên mực hồng ti thập phần hiếm gặp nên lôi kéo Âu Dương Noãn cùng đi mua.

Nghiên mực hồng ti xuất phát từ Hắc Sơn ở Thanh Châu, làm từ một loại đá rất tốt. Có rất nhiều văn nhân mặc khách lấy thi từ ca phú thừa nhận, tôn sùng là nghiên mực đứng đầu các loại nghiên mực.

(Văn nhân mặc khách: những người yêu thích văn thơ)

Nhưng đá hồng ti số lượng dự trữ cực nhỏ, nằm trong lớp quặng, khai thác khó khăn. Qua các đời cũng rất hiếm có hồng ti để làm.

Lúc này đột nhiên xuất hiện một nghiên mực hồng ti, đương nhiên sẽ

khiến rất nhiều người chú ý.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua Lâm Nguyên Hình, cười nói: "Biểu tỳ sẽ đi cùng chứ?"

Lâm Nguyên Hình lắc đầu: "Không, mọii cứ đi với Hạ tiểu thư đi! Ta ở nhà nghỉ ngơi!"

Bụng Lâm Nguyên Hình đã lớn, lên xuống xe ngựa không thuận tiện. Âu Dương Noãn gật gật đầu rồi để Hồng Ngọc ở nhà cùng nàng.

Đến thư phòng, chương quỳ vừa thấy xe ngựa Hạ gia đến liền lập tức tự mình ra đón. Tươi cười đầy mặt: "Hạ tiểu thư, nghiên mực ngài muốn ta đã giữ riêng cho ngài a! Mời tiểu thư vào!"

Âu Dương Noãn cùng Hạ Gia Như bước vào, chương quỳ thật cẩn thận mang nghiên mực ra: "Ngài nhìn một cái xem, đây chính là vật trăm năm khó gặp a! Ta cũng muốn giữ lại nha!"

Hạ Gia Như nhìn nhìn, đem nghiên mực cho Âu Dương Noãn để nàng thưởng thức.

Chương quỳ mặt mày hớn hởi. Đột nhiên một người từ bên trong vén rèm đi ra, thấy Âu Dương Noãn thì nhất thời lộ ra biểu tình kinh hỷ: "Âu Dương tiểu thư, thật là khéo a!"

Nhìn đến khuôn mặt này, Âu Dương Noãn nhẹ nhàng buông nghiên xuống, quay đầu nhìn Hạ Gia Như.

Hạ Gia Như bị nàng nhìn khiến mặt đỏ lên, vội vã giải thích: "Ta...ta căn bản không biết hần sẽ ở đây!"

Nói xong lại vội vàng che chắn trước người Âu Dương Noãn, tức

giận nói với Hạ Vũ Sinh: “Người tới đây làm gì?”

Hạ Gia Như khẩn trương đến bả vai cũng đều run rẩy, hiển nhiên là rất lo lắng Âu Dương Noãn hiểu lắm.

Trong lòng Âu Dương Noãn khẽ thở dài, vỗ vỗ bả vai Hạ Gia Như nói: “Không sao, thư phòng này chúng ta có thể đến, Hạ công tử cũng có thể. Không có gì kỳ quái!”

Hạ Gia Như hung hăng trừng mắt với Hạ Vũ Sinh. Đối phương lại hồn nhiên chẳng quan tâm đối phương có chán ghét mình hay không, chỉ chăm chăm nhìn Âu Dương Noãn.

Thực ra Hạ Vũ Sinh thập phần thanh tú. Nếu trừ bỏ vẻ cố làm ra vẻ tục khí kia thì cũng có thể xem là một mỹ nam tử.

Hơn nữa hắn có rất nhiều tiền, cho nên cơ hồ vô hướng mà bất lợi.

Điểm bất đồng lớn nhất giữa hắn và Tào Vinh ở chỗ Tào Vinh không biết sử dụng đầu óc, chỉ biết dùng quyền thế áp bức người khác.

Nhưng Hạ Vũ Sinh lại thông minh hơn, tuy rằng đối với Hạ Gia Như hung ác nhưng vừa quay đầu đối với Âu Dương Noãn lại dùng thái độ khiêm tốn kính cẩn, ân cần chu đáo.

Hắn hồn nhiên không để ý đến sắc mặt lạnh nhạt của Âu Dương Noãn. Cứ tự nhiên nhận lấy ly trà trong tay tiểu nhị rồi đưa cho Âu Dương Noãn.

Chương 253: Gặp lại Tiểu Thiên Diệp (3)

Âu Dương Noãn lại không hề uống. Khi nàng muốn buông cái chén xuống hẳn đã sớm bay qua tiếp nhận lấy.

Sau đó lại chạy đến đặt trên bàn trà khiến Hạ Gia Như hết sức kinh ngạc.

Nhưng Hạ Gia Như rất nhanh cũng không thèm để ý tới hẳn, đang chuẩn bị cùng chương quỳ muốn mua nghiên mực này, lại đột nhiên nghe thấy một người nói xen vào: “Ta muốn mua nghiên mực này!”

Một công tử từ bên ngoài bước vào, mặt hẳn mỉm cười đang từng bước tới gần.

Nháy mắt Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy từng mạch máu trong người cũng đang run rẩy.

Nàng cơ hồ còn nghĩ sẽ bỏ chạy. Nhưng mà nàng vẫn đứng nguyên chỗ cũ, một sợi tóc cũng không lay động, ý cười thản nhiên.

Đôi mắt Tiểu Thiên Diệp mang theo một loại ánh sáng kỳ dị: “Chương quỳ, gói lại đi!”

Chương quỳ sửng sốt, lập tức lộ ra thần sắc khó xử: “Nhưng Hạ tiểu thư....”

“Ta ra giá một trăm lượng hoàng kim!” Tiểu Thiên Diệp mỉm cười nói.

Lời này vừa nói ra sắc mặt chưởng quầy lập tức thay đổi, hần lập tức đoạt lấy nghiên mực trong tay Hạ Gia Như, nói: “Nếu đã như vậy, nghiên mực này thuộc về công tử!”

Hạ Gia Như bất ngờ nhìn chằm chằm Tiểu Thiên Diệp, lại không nói nên lời.

Hạ Vũ Sinh bên cạnh lại lạnh nhạt nói: “Chu chưởng quầy, vẫn nên theo thứ tự a! Hạ gia chúng ta cũng không phải dễ đùa!”

“Cái này....”

Chưởng quầy sửng sốt, nhìn Tiểu Thiên Diệp đang nhìn mình liên hoảng hốt, vội hỏi: “Không! Vị công tử này hai ngày trước đã muốn mua rồi! Là do ta già rồi nên hồ đồ!”

“Hừ, nói năng bậy bạ. Người đã muốn bán cho hần sao lúc này không nói?” Hạ Vũ Sinh nổi giận dùng dưng dùng hừ lạnh.

Nhưng một trăm lượng hoàng kim mua một cái nghiên mực, có tiền cũng không nên đốt như vậy.

Nghĩ đến đây hần lại quay sang nói với Âu Dương Noãn: “Âu Dương tiểu thư, nếu người thích lần khác ta sẽ tìm một nghiên mực tốt nhất cho nàng. Đừng vì một chuyện cón con này mà không vui!”

Âu Dương Noãn khẽ gật đầu, cưỡng chế chấn động trong lòng nói với Hạ Gia Như: “Chúng ta trở về đi!”

Hạ Gia Như đứng tại chỗ, vẫn lẳng lặng nhìn Tiểu Thiên Diệp.

Mãi đến khi Âu Dương Noãn khẽ đẩy nàng mới hồi phục tinh thần, mặt lập tức đỏ lên, lúng ta lúng túng nói không nên lời.

Trong lòng Âu Dương Noãn khẽ thở dài, Tiểu Thiên Diệp yêu nghiệt này lực sát thương đúng là không phải bình thường. Một đường đi tới không biết đã cướp đi tâm của biết bao cô nương.

Chỉ tiếc nếu các nàng hiểu hết hắc tàn nhẫn, thô bạo như thế nào thì có nhìn hắc bằng con mắt khác hay không?

Nàng sẽ không quên, là Tần vương giết Lâm Chi Nhiễm.

Cừu hận như vậy, mặc dù không ghi tạc trên người Tiểu Thiên Diệp nhưng nàng cùng hắc tuyệt không có thể lại cùng gặp nhau.

Tiểu Thiên Diệp đứng xa xa nghe bọn họ nói chuyện, lại thấy Hạ Vũ Sinh ân cần theo sau Âu Dương Noãn đang xuống cầu thang: “Ta gần đây mới giúp rạp hát viết một vở kịch nhưng vẫn cảm thấy lời lẽ chưa được hay. Nghe nói Âu Dương tiểu thư tài cao nên muốn thỉnh giáo tiểu thư một chút!”

“Ngài nói đùa rồi, ta nào có bản lĩnh đó!” Âu Dương Noãn áp chế chán ghét nơi đáy mắt, chỉ nói nhẹ nhàng băng quơ.

Tiểu Thiên Diệp đứng trên bậc thang lạnh lùng nhìn chằm chằm Hạ Vũ Sinh. Thầm nghĩ tên này có gan thật, xem ra cũng là kẻ bụng dạ khó lường, có tính toán khác.

Nhưng Âu Dương Noãn sao có thể chịu được lời nói ngọt xớt của tên kia? Ngay cả hắc nghe xong vài câu còn nổi hết cả da gà!

Hắc từ kinh đô xa xôi tìm đến cũng không phải là đến xem Âu Dương Noãn cùng người khác tình chàng ý thiếp.

Hắc vì nàng lo lắng như vậy, nàng lại ẩn trong Hạ gia. Nếu không

phải hẩn ở trong trà lâu vô tình phát hiện nàng trên xe ngựa, chắc hẳn bây giờ còn đang điên cuồng tìm kiếm.

Lúc hẩn đang liều mạng đi tìm, nàng lại cùng nam nhân chết tiệt này ở cùng nhau.

Có lẽ nàng thật sự từng giúp tên đó chinh sửa kịch bản, chằm chước xướng từ.

Mà nam nhân này cũng nhất định tìm mọi cách thân cận với nàng....

Tiểu Thiên Diệp càng nghĩ càng cảm thấy trong ngực như có lửa bốc cháy.

Hẩn tự trấn an chính mình, đây chỉ là tưởng tượng, không hề có căn cứ. Hẩn nhanh chóng dừng lại những suy nghĩ tưởng tượng.

Nhưng hẩn phát hiện suy nghĩ của hẩn không hề chịu sự khống chế của lý trí.

Âu Dương Noãn đã nhập vào tâm khảm hẩn như vậy, cho dù tâm hẩn bị thiêu đốt thì hình bóng nàng cũng không thể mất đi.

Càng không muốn nghĩ thì lại càng quan tâm, càng không muốn quan tâm lại càng nghĩ đến chuyện đáng sợ có thể xảy ra với nàng. Mãi đến khi toàn thân hẩn đều là mồ hôi lạnh.

Tiểu Thiên Diệp hao hết tâm tư mới tìm được địa chỉ Hạ gia. Lại phải tốn không ít bạc đút lót hạ nhân, thật vất vả mới biết được Âu Dương Noãn ở trong Bích tuyền uyển.

Nhưng hẩn lại nghe được Âu Dương Noãn ở cùng một vị phu nhân, lập tức liền đoán được người này không thể nghi ngờ chính là Lâm

Nguyễn Hình.

Cứ như vậy hắn ngược lại lại không thể hiện thân.

Nửa đêm, phòng Âu Dương Noãn đã tắt nến. Bọn nha đầu đều lui xuống nghỉ ngơi hắn mới lặng lẽ đi qua.

Vừa đến trước cửa, người bên trong cũng bỗng nhiên mở cửa ra: “Lúc này không trèo qua cửa sổ sao?”

Tươi cười của Âu Dương Noãn rất lạnh nhạt, sâu trong đáy mắt cất giấu ẩn ẩn ghét hận.

Thấy tươi cười của Âu Dương Noãn, tâm Tiểu Thiên Diệp sớm đã mềm xuống. Hắn lập tức nói: “Ta không giết biểu huynh của nàng!”

Tim Âu Dương Noãn nhảy lên, có chút không dám tin nhìn hắn.

“Hắn hiện đang ở Trữ quốc am, nàng tương lai tự nhiên sẽ biết!”

“Cảm ơn ngài!”

Ánh trăng mờ hồ bị mây đen che đi một nửa nhẹ nhàng bao trùm xuống. Đôi mắt Âu Dương Noãn khẽ sáng lên: “Ta biết ngài làm như vậy đã là sự giúp đỡ lớn nhất với chúng ta!”

Tiểu Thiên Diệp vốn sắp lộ ra nụ cười nhưng đột nhiên trong đầu lại hiện lên tình cảnh Hạ Vũ Sinh ân cần quán lấy Âu Dương Noãn. Vừa nghĩ đến, sự kiêu ngạo trong lòng hắn như bị thương, ẩn ẩn đau đớn.

Hắn nhanh chóng nhíu mày lại nói: “Lúc trước là vậy nhưng hiện tại nếu ta biết nàng ở bên ngoài thoải mái như vậy, căn bản sẽ không

giúp nàng chuyện đó!”

Vẻ mặt kia rõ ràng là muốn nói: người sao lại dám trốn đi khiến ta không thể tìm thấy người?

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Có chuyện gì Thế tử có thể vào rồi nói sau!"

Âu Dương Noãn hơi hơi nghiêng người để hắt đi vào. Nàng cố ý lảng tránh gọi hắt là Thái tử, bởi vì nàng biết Tiểu Thiên Diệp nay đã là Thái tử.

Chờ sau khi Tiểu Thiên Diệp tiến vào, nàng thở dài nói: “Thế tử vì sao lại nổi giận như vậy? Là vì ta hiểu lầm ngài giết biểu ca sao?”

Mặt Tiểu Thiên Diệp lập tức đỏ bừng, Âu Dương Noãn đã chạm đến bí mật trong lòng hắt. Hơi thở hắt có chút hỗn loạn nói: “Nàng thật sự tin ta?”

Âu Dương Noãn dừng một chút, sau vẫn gật gật đầu: “Nếu ngài đã nói sẽ buông tha hắt thì nhất định sẽ không giết hắt. Ta rất cảm kích!”

“Nàng, có thể nghe ta nói một câu hay không?”

“Câu gì?”

“Nếu ta nói muốn nàng đừng qua lại với Hạ Vũ Sinh?” Tiểu Thiên Diệp khó khăn nói từng chữ.

Dưới ngọn đèn mờ nhạt, sắc mặt hắt như thiên ngọc, đáy mắt như hồ sâu, ẩn ẩn quang mang. Đồng tử kia so với liệt hỏa còn nóng hơn, chỉ liếc mắt một cái liền thấu hết thấy.

Âu Dương Noãn nâng mắt, mờ mịt nhìn hấn. Mãi một lúc sau khóe miệng nàng mới chậm rãi cong lên: “Ta khi nào thì qua lại với hấn?”

“Ta tận mắt nhìn thấy các người qua lại thân mật!” Tiểu Thiên Diệp trực tiếp nói.

Mày Âu Dương Noãn hơi hơi nhú lại: “Ta không có!”

Thanh âm của nàng nhẹ như bông tuyết rơi xuống, vừa từ trong miệng phát ra liền biến mất trong không khí, nghe cũng không phân biệt được rõ ràng.

“Cảm giác của ta sẽ không gạt ta. Bởi vì ta yêu nàng, người khác ái mộ nàng dù chỉ là một chút cũng đừng mơ giấu được ta!”

Âu Dương Noãn kinh ngạc nhẹ giọng nói: “Ta với hấn ngay cả bằng hữu cũng không phải!”

“Nàng nghĩ nàng nói với hấn như vậy, hấn sẽ không có ý nghĩ kỳ quái sao? Điều đó tất nhiên là không thể! Chỉ còn cách duy nhất đó chính là nàng không được gặp hấn, cũng đừng cho hấn bất kỳ hy vọng gì hấn mới có thể chết tâm!”

Khẩu khí của Âu Dương Noãn chậm rãi lạnh nhạt: “Ta đang ở trong Hạ phủ....”

Tiểu Thiên Diệp liền nói: “Vậy chuyển ra ngoài đi! Ta không thích nàng ở cùng một mái hiên với kẻ như vậy. Hoặc là nàng hãy theo ta về kinh đô!”

Âu Dương Noãn yên lặng nhìn Tiểu Thiên Diệp, đáy mắt nàng dần dần lộ ra vẻ nghiêm túc cùng u buồn: “Còn biểu tỷ của ta?”

“Ta đã từng nói qua nàng không nên qua lại với người của Trấn quốc Hầu phủ. Đây là cái bẫy của Hạ gia, cố ý chế trụ Lâm Nguyên Hình để dụ nàng!”

Ngọn lửa đốt ký cùng bất mãn bắt đầu nhen nhóm trong lòng Tiểu Thiên Diệp, cho nên khẩu khí cũng trở nên sắc bén hơn.

“Mặc kệ người nói gì, biểu tử hiện tại đang có thai, cần có người thân bên cạnh. Ta nhất định sẽ không bỏ tử ấy lại!”

Âu Dương Noãn phát hiện, Tiểu Thiên Diệp không hề thay đổi. Chỉ việc hấn vì nàng mà tha cho Lâm Chi Nhiễm cũng không có nghĩa là hấn đã trở thành người thông tình đạt lý.

Hấn vẫn luôn dùng ý thức của hấn khống chế người khác, cho dù đó là nữ nhân mà hấn yêu thương.

“Trong lòng nàng vĩnh viễn cũng chỉ có người thân. Ta làm cho nàng nhiều như vậy, tất cả nàng đều làm như không thấy sao?”

Tiểu Thiên Diệp chỉ cảm thấy cơn tức từ dưới trào lên, trong lòng nóng nảy, lòng bàn tay cũng đổ đầy mồ hôi.

Hấn gắng gượng nuốt một ngụm nước miếng, lạnh lùng nói: “Ta đã nói rồi, nhanh chóng rời Hạ gia!”

Chương 254: Cừ tử nhất sinh

(1)

Ánh nến lay động, ngọn lửa như đang nhảy múa nhẹ nhàng chớp động phủ lên gò má Âu Dương Noãn một ánh sáng mơ hồ.

Khóe miệng nàng lại cong lên ý cười trào phúng. Khi Tiểu Thiên Diệp nhìn kỹ lại hoàn toàn không thấy đâu.

Duy chỉ có sâu trong lòng nàng chậm rãi nghiêm túc. Ngay khi nàng biết Tiểu Thiên Diệp buông tha cho Lâm Chi Nhiễm, trong đầu nàng thế nhưng lại sinh ra một ý niệm, hắn cũng là người thân của nàng.

Có lẽ....nàng với hắn có thể cùng tồn tại.

Nhưng hiện tại nàng lại một lần nữa chứng thật. Đó chẳng qua chỉ là một hy vọng xa vời.

Đúng vậy, hắn đã giúp nàng một lần, nàng không thể lại yêu cầu hắn giúp thê tử của kẻ thù.

Trần quốc Hầu phủ vĩnh viễn cũng không có cách nào đứng cùng lập trường với Tiểu Thiên Diệp. Tuy không phải đến mức người chết ta sống thì cũng là cừu thị đối địch.

Hồi lâu nàng sau cũng đều không nói lời nào, chậm rãi nhắm mắt lại, khó có thể ức chế khí lạnh đã lan tràn khắp toàn thân.

Sau một lúc lâu nàng mới nhẹ nhàng hít sâu, tươi cười yên yên: “Thế tử ngàn dặm xa xôi đến, chính là đến cảnh cáo ta sao?”

Tươi cười của nàng như muối, lại một lần nữa xát vào vết thương của Tiểu Thiên Diệp.

Hắn đơn giản nhưng cũng sắc bén nói: “Nàng nên biết ta sẽ làm cái gì. Nếu nàng hy vọng bọn họ bình an thì nàng đừng nên chọc giận ta!”

Mắt Âu Dương Noãn chợt mở lớn, vẫn nhìn chăm chăm Tiểu Thiên Diệp, giống như đang nhìn một người xa lạ.

Nàng nắm chặt tay, đặt ở ngực cực lực khống chế run rẩy. Sau một lúc lâu nàng mới tìm lại được tiếng nói: “Người....người đang dùng tính mạng của họ uy hiếp ta? Tiểu Thiên Diệp, chẳng lẽ là ta đã nhìn lầm người rồi sao?”

Phần nộ cùng đổ kỵ khiến tâm Tiểu Thiên Diệp loạn như ma. Trong mắt hắn tức khắc mờ hồ dâng lên một tầng nước mắt. Hắn tuyệt không nghĩ rằng Âu Dương Noãn sẽ nói ra những lời như vậy.

Rồi đột nhiên hắn phát ra tiếng cười lạnh, lại đột nhiên dừng lại. Trong lời nói thế nhưng lại có tia thâm lương: “Được, được lắm! Nàng nhìn lầm ta rồi. Cái này là vì ta đắc tội với biểu tỷ nàng khiến nàng thương tâm. Hay vẫn là nàng đối với Hoàng trưởng tôn căn bản có tâm tư khác....”

Tiểu Thiên Diệp tức giận chính mình, càng hận Âu Dương Noãn. Bế tắc trong lòng hắn không được giải tỏa sẽ khiến hắn nghẹn chết.

Tiểu Thiên Diệp đến gần Âu Dương Noãn, hung ác bắt lấy cánh tay nàng, quát lớn: “Nàng giúp đỡ cho bọn họ như vậy là muốn làm Thái tử phi của hắn sao? Còn nếu không, tại sao lại không chịu gả cho ta? Nàng đang giả bộ, muốn lạt mềm buộc chặt sao?”

Âu Dương Noãn cảm thấy xương của mình như bị Tiểu Thiên Diệp bóp nát. Nhưng điều khiến nàng đau hơn chính là Tiểu Thiên Diệp hung ác này đã không còn đôi mắt như hắn trước đây nữa.

Tâm Âu Dương Noãn chợt lạnh, hốc mắt ầm ầm đau. Giây lát nàng liền liều mạng dùng sức gạt tay hắn ra, như là sẽ không dễ tha thứ cho những lời nói của hắn.

Nàng quyết tuyệt nói: “Ta không cần phải trả lời ngươi!”

Toàn thân Tiểu Thiên Diệp toát mồ hôi lạnh, trước ngực lại càng kịch liệt đau đớn. Trong thanh âm dẫn theo âm lãnh vô hạn: “Nói như vậy, trước kia ngươi đối với ta tất cả đều là giả dối? Ngươi lừa gạt ta! Ngươi là đồ nữ nhân tham hư vinh, không biết xấu hổ! Chỉ cần nam nhân nào đối với ngươi hữu dụng ngươi đều không chút lưu tình nào mà lợi dụng!”

Giả dối! Lừa gạt! Không biết xấu hổ! Những chữ này sắc bén như đao cứa vào lòng Âu Dương Noãn, mãnh mẽ khiến nàng đổ máu.

Tiểu Thiên Diệp a Tiểu Thiên Diệp, ngươi chửi hay lắm!

Bỗng nhiên Âu Dương Noãn cảm thấy rất mệt. Cả cơ thể như vô lực, hai chân như không thể chống đỡ được thân mình.

Nàng lao đảo dựa vào tường, cười lạnh nói: “Được lắm, ngươi chửi hay lắm! Đúng vậy, tất cả đều là ta lợi dụng ngươi....”

Hắn nói đúng, nàng chẳng qua chỉ là lợi dụng hắn thôi.

Nhưng giờ khắc này, khi hắn không hề cố kỵ nói ra những lời này, lòng của nàng vô cùng bị thương.

Có lẽ, bất tri bất giác trong lòng nàng đối với nam nhân này có sự chờ mong, có chân tình....

“Bốp....”

Tức giận công tâm, Tiểu Thiên Diệp thần trí mê loạn giơ tay phải lên mạnh mẽ đánh xuống má Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn vốn đã đứng không vững, làm sao có thể chống lại một cái tát này. Nàng than lên rồi liền ngã trên đất.

Đau đớn trước ngực nhất thời khiến Tiểu Thiên Diệp đang mê loạn ném thẳng xuống.

Hắn tỉnh táo lại, nhanh chóng quỳ gối xuống bên người Âu Dương Noãn. Chỉ thấy hai mắt nàng nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, giống như máu toàn thân đều theo một cái tát kia của hắn thoát ra hết.

Hắn đột nhiên ý thức được bản thân vừa làm cái gì. Hắn lập tức vươn tay muốn nâng nàng dậy.

Âu Dương Noãn đẩy tay hắn ra, từ vị trí của hắn, ánh mắt nàng u buồn lại giống như băng.

Từ nơi đó hắn thấy được sự tuyệt vọng cùng bi thương. Tiểu Thiên Diệp cả kinh, không khỏi nao núng lui về sau.

Mà nàng cũng đã đứng lên, mở mạnh cửa ra. Nàng khẽ ngước mặt, dường như vừa tỉnh dậy từ trong mộng ảo, nàng quyết tuyệt nói: “Đi ra ngoài!”

Cầm nàng đẹp như được điêu khắc, chỉ có vết tay đỏ kia lại như đậm

bị thương mắt hấn. Tiểu Thiên Diệp cơ hồ như quên đi cách hô hấp.

Ngơ ngẩn ra khỏi Hạ phủ. Tiểu Thiên Diệp không biết bản thân làm sao trở về khách điểm.

Hấn tiến thẳng vào phòng, nằm trên giường. Hấn vừa làm cái gì? Hấn khiến nàng tức giận.

Nhưng bộ dáng vừa rồi của nàng, lại không có nửa điểm tức giận.

Hấn biết, đó là vì nàng đã tức giận đến cực điểm. Đây đều là vì Hạ Vũ Sinh.

Hấn đột nhiên từ trên giường bật dậy, trong đôi mắt hiện lên hàn quang lạnh như băng.

Đúng lúc này một con bồ câu bay đến đậu trước cửa sổ phòng hấn. Tiểu Thiên Diệp nhanh chóng đi qua, bắt lấy bồ câu, lấy thư từ trong ống trúc ra nhìn nhìn.

Ánh mắt hấn khẽ nhích lên, chiến sự căng thẳng, phụ hoàng mệnh hấn lập tức hồi kinh.

Ngày hôm sau, Hạ Vũ Sinh trốn ra từ phía cửa sau không thấy trở về. Đến lúc dùng cơm mới thấy Hạ Vũ Sinh được người nâng về.

Hấn chết trong phòng con hát kia, lặng yên không một tiếng động.

Chiếc đĩa trong tay Nhị phu nhân rơi trên mặt đất, không dám tin đứng lên, khóc thét đi qua.

“Người đâu, người đâu? Mau tới cứu con ta! Hấn còn sống, nhất định còn sống a!” Nhị phu nhân ôm thân thể lạnh như băng của Hạ

Vũ Sinh, gào khóc.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn, không dám tin nhìn người buổi sáng vẫn còn vui vẻ, buổi tối liền đã biến thành một khối thi thể.

Hạ lão thái thái ngồi trên chính vị, nghe thấy thanh âm thê lương kia liền hôn mê bất tỉnh.

Âu Dương Noãn chậm rãi đứng lên, cả người trở nên lạnh lẽo. Nàng ý thức được, chuyện này đến tột cùng là do ai làm.....

Hạ Vũ Sinh dù là tên ăn chơi trác táng nhưng còn chưa làm gì phạm phải tội ác tày trời.

Bình thường mặc dù đối với nàng có chút không đứng đắn nhưng ít nhất còn chưa thật sự xúc phạm đến nàng.

Còn những người khác trong Hạ gia dù không phải tốt hết nhưng Hạ lão phu nhân cùng Hạ Gia Như vẫn là toàn tâm toàn ý đối xử với các nàng.

Tiểu Thiên Diệp, hấn thế nhưng lại thật sự động thủ....

Ngay khi nàng đang ngây người, Lâm Nguyên Hình đã đứng lên, vừa muốn nhìn xem đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

Bọn mama nha hoàn phía sau lại cũng muốn biết, bất chấp đẩy thân thể của nàng hướng về phía Hạ Vũ Sinh. Dưới chân Lâm Nguyên Hình vừa trượt, toàn bộ thân mình đều ngã xuống.

"Biểu tiểu thư!"

Hồng Ngọc sợ tới mức hồn phi phách tán, chạy vội qua, nhanh chóng

quỳ xuống vội vàng ôm lấy Lâm Nguyên Hình.

Trong lúc thất kinh thế nhưng đã quên gọi Lâm Nguyên Hình là phu nhân.

Sắc mặt Âu Dương Noãn lập tức thay đổi, nàng nhanh chóng ngồi xuống, giữ chặt lấy tay Lâm Nguyên Hình: “Biểu tỳ! Biểu tỳ! Tỳ nói chuyện với ta đi!.....Tỳ đừng làm ta sợ a!”

Lâm Nguyên Hình đau đến sắc mặt trắng bệch, những giọt mồ hôi lớn từ trán chảy xuống. Nàng nỗ lực chịu đựng cơn đau, còn có ý an ủi Âu Dương Noãn: “Ta...ta....ta không sao!....Muội....muội đừng lo.....Ta nghĩ, đứa nhỏ, đứa nhỏ....muốn ra rồi....”

“Muốn?....muốn....muốn sinh sao?” Thanh âm Âu Dương Noãn đều thay đổi, trở nên run rẩy.

Hiện tại toàn bộ trong đại sảnh đã loạn hết cả lên, một bên vây lấy Hạ Vũ Sinh, một bên lại lo cho Hạ lão thái thái. Căn bản không có ai lo lắng cho bọn họ.

Đúng lúc này một nam tử sai bước đi tới, một phen ôm lấy Lâm Nguyên Hình, mặt đầy sầu lo: “Mau đưa vào phòng!”

Hắn một bên hô, một bên lập tức hướng ra ngoài.

Âu Dương Noãn nhận ra nam tử này là Hạ đại công tử Hạ Vũ Nhiên. Nàng không chút nghĩ ngợi liền bước nhanh theo, một bên phân phó Hồng Ngọc: “Nhanh đi mời bà đỡ đến đây!”

Lâm Nguyên Hình được đặt lên giường, Hạ Vũ Nhiên quay đầu nói với Âu Dương Noãn: “Bà đỡ đâu?”

“Đến đây, đến đây!”

Hồng Ngọc cơ hồ là kéo bà đỡ chạy tới. Bà đỡ thờ hồng học bước vào cửa, giống như sắp tắt thở nói: “Không vội....không vội! Sinh đứa nhỏ thôi mà, còn lâu nữa mới ra!”

Nhìn thấy Hạ Vũ Nhiên trong phòng, bà đỡ liền biến sắc: “Sao lại có nam nhân ở trong này? Đây là điềm xấu a!”

Hạ Vũ Nhiên biết mình không tiện ở chỗ này nên liền khẽ gật đầu với Âu Dương Noãn rồi bước nhanh ra ngoài.

Hắn mơ hồ đoán được Tiểu Trọng Hoa cùng hai nữ tử này có một mối liên hệ kỳ dị nào đó. Hắn phải nói cho đối phương biết.

Nhưng Tiểu Trọng Hoa đã biến mất từ nửa tháng trước. Lúc hắn đi còn nói hôm nay sẽ về, nhưng hiện tại không biết đang ở đâu.

Bà đỡ lại nhìn về phía Âu Dương Noãn, nàng nhú mày nói: “Ta sẽ ở trong này!”

Thanh âm của nàng quyết liệt, bà đỡ sừng sốt, không hề kiên trì, lập tức nói với Hồng Ngọc: “Mau đốt bếp lên, đun nước nóng. Toàn bộ khăn bố sạch có thể tìm được đều nhanh chóng mang lại đây! Hơn nữa động tác phải nhanh lên một chút! Mau đi đi!”

Nhìn thấy sắc mặt Lâm Nguyên Hình càng ngày càng trắng Âu Dương Noãn chưa bao giờ kích động như vậy.

Nàng gắt gao cầm chặt lấy tay Lâm Nguyên Hình, trong lòng vô cùng thống khổ: “Đều là ta hại tử! Vì sao ta lại đi chọc giận hắn chứ? Đều là lỗi của ta....”

Chương 255: Cữu tử nhất sinh

(2)

Nếu không phải nàng chọc giận Tiểu Thiên Diệp, hẳn cũng sẽ không giết Hạ Vũ Sinh, biểu tử cũng sẽ không vì vậy mà bị ngã.

Âu Dương Noãn đem hết mọi chuyện đều quy kết vào mình, áy náy trong lòng cơ hồ quẩn chặt lấy nàng. Sự thông minh lý trí thường ngày cũng biến mất, trở nên hỗn loạn.

Sản kỳ của Lâm Nguyên Hình còn hơn nửa tháng nữa mới đến. Hiện tại lại vì bị ngã mà sinh non, đương nhiên là thống khổ vạn phần.

Thời gian chậm chậm trôi qua, mỗi một khắc đối với nàng như bị lãng trì.

Lâm Nguyên Hình chưa từng phải trải qua đau đớn như vậy. Đau đớn không biết bắt đầu từ chỗ nào, cũng không biết khi nào mới có thể ngưng hẳn?

Cảm giác đau đớn bao phủ toàn thân, tứ chi lực phủ ngũ tạng cơ hồ không có chỗ nào là không đau. Ngay cả chân tóc, móng tay cũng cảm giác đau.

Lâm Nguyên Hình biết Âu Dương Noãn lo lắng cho mình. Cho nên đành cố gắng hết sức cắn răng, nhịn không phát ra tiếng kêu rên....

Nhưng mồ hôi cùng nước mắt thi nhau rơi xuống, hô hấp cũng như muốn ngừng lại. Trong lòng ý thức mơ hồ mông lung, nàng muốn chết....

Nàng cũng tình nguyện chết đi, lập tức chết đi để có thể chấm dứt sự đau đớn này.

Trong lúc đau đớn không ngừng, trước mắt nàng rất nhiều gương mặt hiện lên.

Nhưng lại giống như ở trong sương mù, mơ mơ hồ hồ, phiêu phiêu荡荡荡荡.

Nàng nhìn thấy Tiểu Diễm, nhìn thấy mẫu thân, nhìn thấy lão thái quân, còn có đại ca....

Những người này xuất hiện trước mắt nàng, giống như đèn kéo quân không ngừng di chuyển.

Nhưng nàng biết, đây chẳng qua chỉ là khát vọng quá mức sinh ra ảo giác mà thôi. Bên cạnh nàng chỉ có bà đỡ, chỉ có Âu Dương Noãn, chỉ có Hồng Ngọc....

Bỗng nhiên sự xé rách đau đớn nghiêng trời lệch đất đánh úp vào nàng. Lâm Nguyên Hình bị đau đớn mãnh liệt kéo trở lại.

Nàng nghe được Âu Dương Noãn đang không ngừng gọi tên mình. Hồng Ngọc đang dùng nước lạnh vẩy lên mặt nàng.

Bà đỡ đang ấn vào huyệt nhân trung ở phía trên môi, hơn nữa còn muốn nhét miếng nhân sâm vào miệng nàng....

Còn đứa nhỏ trong bụng, đang giãy đạp muốn đến với thế giới này.

Bà đỡ đầu đầy mồ hôi, nói với Âu Dương Noãn: “Không hay rồi, đứa nhỏ này đầu ở trên chân ở dưới, nằm ngược rồi!”

Sắc mặt Âu Dương Noãn càng trở nên đáng sợ, nàng cơ hồ khẩn trương nói không ra lời.

Rốt cuộc vẫn là bà đỡ nhiều kinh nghiệm, nhanh chóng ổn định tinh thần, chậm rãi đẩy chân đứa nhỏ vào trong.

Sau đó lại từ bên trong đổi lại vị trí đầu chân, hơn nữa lại tìm kiếm một chân khác.

Chờ khi đỡ đi ra, mặt bà đỡ lại càng trắng hơn, cư nhiên là một chân cùng một cái tay ra trước.

Đúng ra khi đứa nhỏ ở trong bụng mẹ phải là ở tư thế chẵn, nếu đầu không thể ra trước làm không tốt sẽ là một xác hai mạng.

Âu Dương Noãn nào có từng nhìn thấy nữ nhân sinh con bao giờ, lại càng không biết quá trình lại đáng sợ như vậy.

Nàng gắt gao nhìn chăm chăm bà đỡ, ánh mắt như hai khối hàn băng: “Hiện tại phải làm sao bây giờ?”

“Chuyện này....Ta cũng không có cách nào. Mẫu thân cùng đứa nhỏ chỉ có thể giữ lại một người!” Bà đỡ vội vàng nói.

Âu Dương Noãn nghe vậy, toàn thân lạnh toát, run rẩy.

Hồng Ngọc cũng hoảng sợ vạn phần, đôi môi run run, lại không thể nói được nên lời.

Biểu tỳ coi trọng đứa nhỏ này như thế nào, Âu Dương Noãn rõ hơn ai hết.

Nhưng hiện tại nàng nên làm thế nào bây giờ? Nàng phải làm gì?

Mặc kệ là lựa chọn như thế nào đều sẽ có người thống khổ.

Nàng chỉ hận lý trí của mình lúc này lại biến mất tựa mây khói, ánh mắt nhìn chăm chăm Lâm Nguyên Hình không nói ra lời.

Ngay khi nàng muốn nói giữ lại người mẹ thì Lâm Nguyên Hình đột nhiên bắt lấy tay nàng: “Ta....muốn đưa nhỏ....Nhất định phải giữ lại con ta!”

Nước mắt Âu Dương Noãn vòng quanh trong hốc mắt, khuôn mặt nàng mang theo sự bi thương chưa bao giờ có.

Nhưng theo đó là một loại ý chí đáng sợ, nàng gần như lãnh khốc vô tình nói: “Không! Ta muốn người mẹ. Nhất định phải giữ lại tính mạng của biểu tỷ!”

“Mang một cây kéo và một con dao đến đây!” Bà đỡ lớn tiếng nói.

Hồng Ngọc bước nhanh ra ngoài, vừa vặn chạy đụng vào bọn nha đầu liền vội vàng trách cứ: “Không nghe thấy bà đỡ nói gì sao? Còn không mau đi!”

Nha đầu nhanh chóng tìm kéo với dao đến, bà đỡ thấy Âu Dương Noãn vẫn đứng bên trong, sắc mặt đã hoàn toàn không có huyết sắc.

Còn Lâm Nguyên Hình đang vô cùng đau đớn luôn cầm chặt tay Âu Dương Noãn. Nàng cầm rất chặt, cơ hồ như muốn bóp nát xương cốt.

Lúc này tay Âu Dương Noãn đã bị bầm tím, sắp không thể nhúc

nhích.

Bà đỡ nhanh chóng dùng sức gỡ tay Lâm Nguyên Hình ra, nhanh chóng nói: “Chuyện này sao một cô nương chưa xuất giá có thể đứng đây nhìn? Mau đi ra ngoài!”

Âu Dương Noãn không kiên trì nữa, nàng không biết bản thân có khả năng chứng kiến hay không?

Nếu đứa nhỏ không giữ được, biểu tỳ cũng vậy thì sao? Nàng nên làm gì bây giờ?

Bà đỡ muốn dùng kéo bỏ đi đứa nhỏ, sau đó sẽ lôi ra khỏi bụng Lâm Nguyên Hình.

Âu Dương Noãn không thể chịu đựng được điều đó. Nàng đau đớn bước nhanh ra ngoài, nàng muốn đi tìm người, mặc kệ là ai, chỉ cần cứu được biểu tỳ.

Vừa ra khỏi cửa nàng đã đụng vào Hạ Vũ Nhiên, hấn lập tức giữ nàng lại nói: “Ta vừa rồi không tìm được Trọng Hoa. Nhưng ta đã để lại khẩu tấn cho hấn, bây giờ mau nói cho ta biết, Tiêu phu nhân thế nào rồi?”

Sắc mặt Âu Dương Noãn chưa từng tái nhợt như vậy. Nàng nhìn chằm chằm nam nhân trước mặt này, nửa ngày sau mới nói: “Bà đỡ nói chỉ có thể giữ lại một người....”

Hạ Vũ Nhiên nắm chặt tay: “Để ta vào trong xem!”

Âu Dương Noãn chấn động, không dám tin nhìn Hạ Vũ Nhiên. Hấn kiên định lặp lại một lần nữa: “Ta là đại phu, để ta vào đi!”

Âu Dương Noãn cắn môi, lúc này tính mạng của biểu tỷ là quan trọng nhất. Chẳng sợ thân bại danh liệt cũng so với mất mạng còn tốt hơn.

Nàng nhanh chóng quyết định, rất nhanh liền vọt vào phòng lớn tiếng nói: “Tất cả nha đầu trong phòng đều lui xuống, ở đây có ta cùng Hồng Ngọc là được rồi!”

Bọn nha đầu khó xử nhìn nhau, sắc mặt Âu Dương Noãn liền đánh lại: “Mau lui xuống!”

Bọn nha đầu không dám không nghe, một người lại một người nhanh chóng lui ra ngoài.

Âu Dương Noãn thấy tất cả mọi người đều đã lui xuống hết mới đứng ngoài cửa nói: “Vào đi!”

Bà đỡ vội vàng dùng nước ấm rửa kéo, dao nhỏ tính tiêu độc liền động thủ. Đột nhiên nhìn thấy Hạ Vũ Nhiên vào liền cả kinh trừng mắt, ngây ngốc nói: “Nam nhân sao có thể đi vào đây? Đây là đâu hả? Trời ạ!”

Ánh mắt Âu Dương Noãn như ngọn lửa, sắc mặt lại trắng bệch như tờ giấy: “Câm mồm! Hắn là đại phu!”

“Nhưng....”

Bà đỡ còn muốn nói thì Âu Dương Noãn lại lạnh lùng cắt ngang: “Lúc này còn để ý kiêng dè. Nếu tính mạng biểu tỷ ta bị nguy hiểm, ai dám gánh vác trách nhiệm?”

Bà đỡ ngây ngẩn cả người, trên trán từng giọt mồ hôi lạnh chảy xuống.

Lúc này Hạ Vũ Nhiên đã bước nhanh lại, trên giường Lâm Nguyên Hình đang hấp hối, mặt không hề có chút huyết sắc.

Mồ hôi ướt đầm tóc cùng gối đầu, môi cơ hồ đều bị răng cắn nát, cả người mất đi ý thức, hơi thở mong manh.

Chân tay trẻ con vừa nhỏ lại mềm yếu, nếu dùng sức lớn không cẩn thận liền sẽ có khả năng lớn lên sẽ bị tàn tật.

Nhưng hiện tại đứa nhỏ này vào cũng không được mà ra cũng không được, sắp bị nghẹn chết rồi. Phải làm gì bây giờ?

Hạ Vũ Nhiên quyết tâm, quay đầu hỏi: “Có cây trâm nào không?”

Âu Dương Noãn sững sốt, lập tức rút một cây trâm trên đầu đứa cho hắn.

Thân cây trâm vừa nhỏ lại vừa nhọn, Hạ Vũ Nhiên cầm lấy đầu trâm hướng lòng bàn tay cùng lòng bàn chân của đứa nhỏ đâm tới, liên tục đâm vài cái.

Bởi vì phản xạ có điều kiện, đứa nhỏ bị đau cơ nhiên lui động tay chân. Hạ Vũ Nhiên liền thừa cơ liền đem cánh tay cùng chân đứa nhỏ vào trong. Kế tiếp hắn lại tìm kiếm hai chân.

Âu Dương Noãn lại nhét thêm một miếng nhân sâm vào miệng Lâm Nguyên Hình: “Biểu tử, tử phải tỉnh mới có thể dùng sức!.....Tử phải kiên trì, đừng bỏ cuộc....Chúng ta đã vượt qua nhiều khó khăn như vậy, lúc này không thể bỏ cuộc dễ dàng như vậy được!”

Lâm Nguyên Hình nghe được lời nói của Âu Dương Noãn, cảm giác được nước mắt lạnh lẽo đang không ngừng chảy xuống mặt mình.

Nàng cố gắng mở to mắt, không để bản thân mất đi ý thức, cố gắng nghe lời Âu Dương Noãn hít thở.

Bà đỡ ngậy ngốc mở to hai mắt, Hạ Vũ Nhiên lạnh lùng nói: “Còn không mau qua đây hỗ trợ!”

Lúc này bà đỡ mới tiến lên, cùng Hạ Vũ Nhiên vừa đẩy vừa kéo, rốt cục cũng có thể thuận lợi đỡ đứa nhỏ ra.

Tuy rằng cuống rốn không siết cổ nhưng bởi vì nước ối vỡ, lại bị nghẹn trong bụng mẹ một thời gian nên khi đỡ ra cả người đã xanh tím, mắt cũng không mở được.

Bà đỡ cầm lấy hai chân đứa nhỏ, dốc ngược lên hung hăng vỗ vài cái vào mông nhưng đứa nhỏ vẫn không khóc.

“Mau để đứa nhỏ nằm xuống!” Hạ Vũ Nhiên liên thanh nói.

Bà đỡ kinh ngạc, Hạ Vũ Nhiên nhanh chóng ôm lấy đứa nhỏ đặt nằm xuống.

Đầu tiên là mở miệng đứa nhỏ ra, cúi đầu lấy miệng mình hút hết chất nhầy trong miệng và mũi ra.

Tiếp theo lại thổi mấy hơi vào miệng đứa nhỏ, lại mới ôm lên đánh vào mông một lần nữa.

‘Oa....’ Một tiếng, đứa nhỏ rốt cục cũng đã khóc....

Hành động như vậy, ngay cả Âu Dương Noãn cũng đều nhìn đến ngậy người.

Cả người đứa nhỏ đều là máu, đừng nói Hạ Vũ Nhiên là đại phu, cho

dù hắn có là phụ mẫu thân sinh cũng chưa chắc làm được như vậy.

Nếu hôm nay người đứng ở đây là Tiểu Diễn thì hắn chắc chắn sẽ lựa chọn giữ lại đứa nhỏ....

Cả người đứa nhỏ vẫn xanh tím như cũ, Hạ Vũ Nhiên trầm giọng nói: “Nước lạnh, mau mang nước lạnh đến đây!”

Hiện tại phải tìm nước lạnh ở đâu? Âu Dương Noãn nghĩ một chút rồi lập tức phân phó Hồng Ngọc: “Đi lấy nước giếng đến đây! Nhanh lên!”

Sau khi đưa nước đến, Hạ Vũ Nhiên lấy một gáo nước lạnh chà xát từ trên xuống dưới, từ trước ra sau.

Đợi đến khi toàn thân đã được chà xát liền lấy đan dược từ trong bình sứ bên hông ra, sau đó tiếp tục chà xát.

Lặp lại liên tục mấy lần như vậy, trên người đứa nhỏ dần biến chuyển. Hô hấp cũng dần thông thuận vững vàng hơn rất nhiều.

Lúc này mọi người rốt cuộc mới được thả lỏng.

Các công việc tiếp theo bà đỡ có thể tự làm. Bởi vì mệt mỏi cùng mất máu quá nhiều khiến Lâm Nguyên Hình lâm vào hôn mê.

Hạ Vũ Nhiên xem mạch rồi nhẹ nhàng thở ra nói: “Không sao rồi!”

Chương 256: Cứu tử nhất sinh

(3)

Lâm Nguyên Hình hôn mê một ngày một đêm, nàng thật sự là đã quá mệt mỏi. Hạ Vũ Nhiên cùng bà đỡ đã rời đi.

Âu Dương Noãn ngồi dưới đèn, nhìn vú nuôi ôm đứa nhỏ nhẹ giọng dỗ dành. Nàng chậm rãi đứng lên đi ra ngoài.

Một ngày hôm nay nàng thật sự là chưa bao giờ trải qua. Sống lại một đời, nàng cho rằng bản thân có thể nắm mọi thứ trong tay nhưng nàng không thể nào nắm giữ được ý chỉ của lão thiên gia.

Hôm nay nếu Lâm Nguyên Hình cứ như vậy chết đi, nàng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho Tiểu Thiên Diệp, cũng sẽ không tha thứ cho bản thân.

Chỉ một chút nữa thôi, Lâm Nguyên Hình cùng đứa nhỏ đều sẽ gặp nguy hiểm. Cũng may biểu tỳ cùng đứa nhỏ hiện tại đều bình an.

Âu Dương Noãn thở dài, gió lạnh thổi qua thân hình đơn bạc của nàng khiến nàng dần trấn định, lại một lần nữa khôi phục sự bình tĩnh lý trí như trước.

Đúng lúc này một tiểu nha đầu lạ mặt đột nhiên chạy tới: “Âu Dương tiểu thư, hóa ra ngài ở chỗ này, nô tỳ tìm ngài khắp nơi a! Lão phu nhân thương tâm quá độ, bây giờ còn nằm trên giường không dậy nổi. Nghe nói Tiêu phu nhân đã sinh nên muốn mời ngài qua đó hỏi thăm một chút!”

Âu Dương Noãn từ trong lương đình đứng dậy: “Được, dẫn ta qua đó!”

Tiểu nha đầu khom lưng: “Dạ, nô tỳ đi trước dẫn đường, ngài hãy cẩn thận mặt đất trơn trượt!”

Từ nơi này đến chính phòng của Hạ lão phu nhân cần phải đi qua núi giả bên Thái Hồ.

Đường đi có hơi chút gập ghềnh, Âu Dương Noãn nhớ tới tiểu lâu bí ẩn sau núi giả này, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên một dự cảm xấu.

Nàng đi được một nửa liền đột nhiên dừng lại: “Người là nha đầu bên cạnh Hạ lão phu nhân? Sao ta chưa từng thấy qua?”

"Nhị thiếu gia không còn, bốn nha đầu bên cạnh Lão phu nhân đều qua chỗ Nhị phu nhân hỗ trợ chăm sóc. Nô tỳ là tạm thời được thay lên, lúc đầu hầu hạ sau hậu viện!"

Tiểu nha đầu miệng lưỡi nhanh nhẹn, nói rất có lý.

Nhưng Âu Dương Noãn lại cảm thấy dường như có chỗ không đúng. Bởi vì đường càng đi càng không đúng, trước mắt là cửa vào tiểu lâu kia.

Bỗng nhiên Âu Dương Noãn bị một lực mạnh đẩy vào phần eo, nàng lập tức đụng vào một người phía trước, không khỏi có chút hoảng sợ.

Người đang đứng phía trước là Hạ Gia Trang đang đeo một cái mạng che mặt thật lớn.

Âu Dương Noãn lạnh lùng nhìn về phía sau, tiểu nha đầu kia quả nhiên đã lui ra. Nàng quay đầu nhìn Hạ Gia Trang, lập tức liền hiểu được.

Nhưng ngoài dự đoán của nàng, Hạ Gia Trang cúi đầu.

Âu Dương Noãn rõ ràng nghe được đối phương bi thương vô hạn thở dài một tiếng: “Khuôn mặt này của người thật đẹp, ngay cả nữ nhân như ta nhìn còn động tâm. Khó trách mọi người đều thích người như vậy!”

Âu Dương Noãn biết, từ sau khi Hạ Vũ Nhiên trở về vạch trần kế lý đại đào cương của Mao thị thì chuyện này mới yên lặng xuống. Ngay cả Mao thị cũng rất ít khi xuất hiện trước mặt nàng.

(Lý đại đào cương: Mận chết thay đào, trong trường hợp này là lấy mận thay đào ý. Kiểu như câu trộm long tráo phụng á. ^-^)

Hạ Gia Trang tiếp tục nói: “Trước đây ta cũng có một gương mặt xinh đẹp, đã khiến không biết bao nhiêu hào môn công tử trong Bình Thành ngưỡng mộ!”

"Nhưng vài năm trước, một trận hỏa hoạn ngoài ý muốn đã hủy đi khuôn mặt ta. Từ đó về sau ta liền bí mật ở trong tiểu lâu này, còn mọi người vẫn nghĩ là do ta bệnh nên không thể ra gió!”

Ngữ khí của Hạ Gia Trang cực kỳ bi thương, đương nhiên nghe ra được không phải đang nói dối.

Trong lòng Âu Dương Noãn dâng lên sự đồng tình, quan trọng nhất là Hạ Vũ Nhiên vừa mới cứu tính mạng Lâm Nguyên Hình. Mà Hạ Gia Trang lại là muội muội của hắn.

Cho dù đối phương từng không có ý tốt, Âu Dương Noãn cũng xem như chưa từng có chuyện gì phát sinh.

Nàng nhẹ nhàng nói: “Ta có thể hiểu nỗi thống khổ của người. Hơn nữa ta còn phải cảm ơn đại ca của người, nếu không có hắc hôm nay biểu tỳ của ta nhất định sẽ rất nguy hiểm...”

Không đợi Âu Dương Noãn nói xong, Hạ Gia Trang đã lạnh lùng cắt ngang: “Hắc đúng là một đại phu y thuật cao minh!”

Sau đó lại cẩn thận nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn, ánh mắt mang theo một tia ẩn ẩn hờ hững: “Đáng tiếc hắc lại không thể chữa khỏi mặt ta. Cũng chỉ có thể giữ lại tính mạng của ta mà thôi!”

Âu Dương Noãn mỉm cười, trong mắt Hạ Gia Trang xem ra sẽ là một loại châm chọc.

Âu Dương Noãn hiểu được điểm này, lại càng không nghĩ sẽ khích bác đối phương, cho nên chỉ nói: “Hạ tiểu thư, có một số việc không phải nhân lực có thể xoay chuyển!”

Hạ Gia Trang lại hoàn toàn như đang tự nói một mình: “Vốn nếu người ngoan ngoãn nghe lời, tạm thời làm thế nhân của ta thì tốt biết bao. Như vậy ta có thể thuận lợi gả cho Phương Hằng, chờ khi gạo nấu thành cơm, hắc dù cho muốn vứt bỏ ta cũng không thể. Nhưng đại ca lại làm hỏng hết kế hoạch, hắc thế nhưng lại nói với Phương Hằng người không phải ta!”

Âu Dương Noãn khẽ nhún mày: "Loại chuyện này, có thể dấu được bao lâu?"

Huống chi Tiểu Trọng Hoa sớm đã biết mọi chân tướng.

"Ta mặc kệ! Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân đó ta liền đã yêu hắn. Ta tuyệt đối không cho phép người khác phá hỏng kế hoạch của ta!"

Ánh mắt Hạ Gia Trang dẫn theo sự điên cuồng mà người thường khó phát hiện ra được: "Cũng may ta đã có chủ ý khác...."

Âu Dương Noãn chưa bao giờ bị người khác dùng ánh mắt đáng sợ như vậy nhìn chằm chằm.

Nàng buộc bản thân phải trấn định, thanh âm lãnh trầm: "Người muốn làm gì?"

"Đại ca đã từng nói qua, tương lai nếu có nữ tử còn trẻ xinh đẹp chết hẳn sẽ nghĩ cách mua da mặt của nàng cấy vào cho ta. Đến lúc đó ta sẽ lại có một khuôn mặt xinh đẹp như trước!"

Ánh mắt Hạ Gia Trang càng ngày càng đáng sợ, càng lúc càng điên cuồng. Nàng ta không tự chủ được mà bước đến gần Âu Dương Noãn: "Nhưng hắn vẫn luôn bảo ta chờ. Hai năm trước đã từng có nhưng lại thất bại. Đại ca nói máu không hợp, lại bảo ta tiếp tục chờ!"

Nói đến đây ánh mắt nàng ta lại chuyển qua khát khao: "Nhưng hiện tại ta chờ không nổi nữa. Người không phải là một lựa chọn rất tốt hay sao? Trên đời này có bao nhiêu nữ nhân có thể đẹp hơn người chứ? Phương Hằng nhất định sẽ thích mặt của người, hắn nhất định sẽ thích!"

Đối với người điên, người sẽ không thể nói đạo lý với họ. Bởi vì họ căn bản sẽ không nghe người nói, lại càng sẽ không tin tưởng.

Âu Dương Noãn không tự chủ mà lui về sau từng bước: "Đổi mặt căn bản là loại chuyện chưa từng thấy, sao người có thể tin tưởng

như vậy?”

“Đương nhiên ta tin. Cho dù chỉ có một phần vạn cơ hội, ta cũng sẽ tin! Nếu không ta sẽ phải sống người không ra người quỷ không ra quỷ này cả đời. Chuyện này mẫu thân không chịu giúp ta, tổ mẫu cũng không để ý đến ta cho nên ta chỉ còn cách dựa vào chính mình!”

Hạ Gia Trang nhanh chóng bước lên gắt gao bắt lấy bả vai Âu Dương Noãn, dường như là phải bóp nát xương cốt nàng. Sợ hãi mãnh liệt cùng ý thức nguy cơ khiến Âu Dương Noãn phát ra một loại lực thật lớn.

Sức lực này làm cho nàng nháy mắt có thể đẩy ngã Hạ Gia Trang vốn cao hơn nàng rất nhiều xuống đất.

Không đợi đối phương kịp lấy lại phản ứng, đầu gối của nàng liền đè lên cổ của Hạ Gia Trang.

Nàng ta liều mạng giãy dụa, hai mắt trừng to, gắt gao nhìn Âu Dương Noãn.

Dáng người Hạ Gia Trang rất cao lớn, rất nhanh Âu Dương Noãn liền cảm thấy chính mình sắp không thể áp chế được đối phương.

Trong tiểu lâu này không chỉ có mình Hạ Gia Trang, Âu Dương Noãn biết còn có rất nhiều chuyện đang đợi nàng.

Âu Dương Noãn đột nhiên cảm thấy sợ hãi cùng nôn nóng trước đây chưa từng có.

Nàng không nghĩ sẽ chấm dứt như vậy. Lý trí nói với nàng, hiện tại nàng phải giải quyết dứt khoát, nhanh chóng khống chế được Hạ Gia

Trang.

Nhưng nàng ta cũng không phải là cô nương nhu nhược, yếu đuối.

Chỉ trong chớp mắt do dự mà cả người nàng ta đã đẩy ngược lại Âu Dương Noãn xuống mặt đất. Tay đã giữ chặt tay Âu Dương Noãn, tay còn lại đã chế trụ cổ nàng.

Tay nàng ta rất lạnh, như một khối băng xuyên thấu qua quần áo cả thân thể đều cảm nhận được hàn khí.

Hai tay Hạ Gia Trang đột nhiên dùng sức, móng tay sắc nhọn qua tầng lớp y phục mỏng manh đâm sâu vào da thịt Âu Dương Noãn.

Thoáng chốc lại dùng hai chân chế trụ tay Âu Dương Noãn, còn cả hai tay đều dùng sức bóp cổ nàng.

Động tác đột nhiên lại rất lưu loát khiến Âu Dương Noãn không kịp giãy dụa đã bị nàng ta bóp nghẹn.

Nhưng thanh âm của Hạ Gia Trang đã biến thành nức nở, đau khổ cầu xin: “Van cầu người, giúp ta đi, được không? Ta xin người, xin người....”

Cầu xin của Hạ Gia Trang ngày càng đáng thương, nhưng bàn tay đặt trên cổ Âu Dương Noãn cũng ngày càng dùng sức.

Toàn bộ sức mạnh thân thể cơ hồ như đều đặt trên người Âu Dương Noãn.

Hai mắt Âu Dương Noãn bắt đầu mờ hồ, chỉ cảm thấy xung quanh một mảnh phù phiếm.

Ngay khi nàng sắp buông xuôi mọi cố gắng thì đột nhiên một đạo mãnh lực đẩy ngã Hạ Gia Trang qua một bên.

Tiếp theo một người liền ôm lấy nàng, mùi đàn hương xa lạ lập tức tràn đến.

Âu Dương Noãn ngẩn ra, ngẩng đầu lên, đôi mắt vẫn còn mơ hồ nhìn khuôn mặt tuấn mỹ kia.

Tóc Tiểu Trọng Hoa theo sườn mặt hấn lướt qua mặt Âu Dương Noãn. Hấn nói chuyện rất vội vàng, dường như là đã mất đi trấn tĩnh của trước đi: “Không sao chứ?”

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu, nhất thời nói không ra lời, nặng nề ho khan không ngừng.

Giờ khắc này, hai tay Tiểu Trọng Hoa giống như không thể khống chế mà run run, sắc mặt phát xanh: “Hạ Gia Trang, ngươi muốn làm gì?”

Chương 257: Người vì dao thốt, ta vì thịt bò (1)

Hạ Gia Trang nhìn chăm chăm Tiểu Trọng Hoa nói: “Phương Hằng, nếu ả cũng có một gương mặt như ta thì chàng cũng sẽ không bỏ lại ta mà yêu ả!”

Nói xong lời cuối cùng trên mặt toát ra sự tiếc nuối thật lớn.

Tiểu Trọng Hoa chưa bao giờ có cảm giác như vậy, khi hắn thấy Hạ Gia Trang muốn giết Âu Dương Noãn, một loại tức giận không tự chủ được tràn vào lục phủ ngũ tạng của hắn.

Lúc này nghe Hạ Gia Trang nói những lời đó, hắn cảm thấy huyết thái dương nổi gân xanh như muốn bộc phát.

Hắn hít vào thật sâu mấy hơi rồi mới lạnh lùng nói: “Nếu hôm nay người muốn ta tới để nói những lời đó, vậy ta đây xin cáo từ. Trước khi đi ta muốn nói cho người biết, cho dù nàng cũng bị lửa hủy dung ta vẫn sẽ không chán ghét nàng. Bởi vì lửa không hủy đi linh hồn nàng, không hủy đi tính cách của nàng. Mà những thứ đó mới là điều ta yêu!”

Nói xong Tiểu Trọng Hoa dìu Âu Dương Noãn bước nhanh ra khỏi cửa.

Nhưng Hạ Gia Trang đã từ dưới đất nhảy lên, chạy tới ngăn hắn lại: “Không, đừng đi. Phương Hằng, xin chàng....”

Hạ Gia Trang đột nhiên quỳ rạp xuống đất, hai tay nắm chặt vạt áo

Tiểu Trọng Hoa, khóc lóc cầu xin: “Xin chàng, đừng bỏ lại ta như vậy. Cho dù như thế nào chàng hãy cho ta một cơ hội. Không phải chàng có việc cần nhờ Hạ gia sao? Chỉ cần chàng đáp ứng sẽ lấy ta, ta cái gì cũng đều có thể giúp chàng....”

Nữ tử này thế nhưng lại vì một nam nhân mà trở nên điên cuồng như vậy.

Âu Dương Noãn nhìn Hạ Gia Trang, không biết vì sao nàng đối với người này lại không hề sinh ra hận ý.

Có lẽ kiếp trước nàng cũng từng vì Tô Ngọc Lâu mà điên cuồng, làm rất nhiều chuyện ngu muội đáng sợ.

Tiểu Trọng Hoa nhú chặt mày, xiết chặt nắm tay. Hắn nhắm mắt lại sau đó trầm giọng nói: “Người đứng lên đi!”

Hạ Gia Trang vẫn quỳ trên mặt đất, hai tay nắm lấy vạt áo hắn không chịu buông: “Nếu chàng không đáp ứng, ta sẽ không đứng lên!”

“Người còn muốn nói gì, xin mời nói nhanh!”

Hạ Gia Trang thế này mới đứng dậy, nhìn chằm chằm Tiểu Trọng Hoa, chậm rãi nói: “Ta biết chàng đang có việc thương lượng với cha ta, cũng biết ông ấy vẫn còn do dự. Nếu chàng đáp ứng lấy ta thì một trăm vạn thạch lương thực trong kho của Hạ gia ở Bình Thành, ta cam đoan cha ta nhất định sẽ dâng hai tay cho chàng!”

Một trăm vạn thạch lương thực?

Khi Âu Dương Noãn nghe đến câu cuối cùng, trong lòng nhảy dựng lên. Hoàng trưởng tôn đánh nhau với Tần vương, lương thực chính là vấn đề cấp bách nhất.

Nhưng Tiểu Diễm công chiếm nhiều thành trì như vậy. Quân lính của hắn lại chiếm thành làm cứ điểm, cơ hồ ngăn chặn khả năng quân của Tần vương đến được nơi cung cấp.

Theo lý mà nói, người cần vận lương phải là Tần vương mới đúng. Chẳng lẽ.....

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Trọng Hoa, trong ánh mắt tràn đầy kinh nghi, bọn họ rốt cuộc là muốn làm gì?

Không biết vì sao, Âu Dương Noãn cảm thấy những chuyện gần đây giống như những bóng ma, khiến nàng không thể nắm bắt được tình hình.

Có lẽ nhìn từ bên ngoài, Thái tử cùng Hoàng trưởng tôn bị tránh lui rất dễ dàng, ngược lại khiến trong lòng nàng sinh ra hoài nghi....

Tiểu Trọng Hoa chậm rãi nói: “Thực có lỗi! Chuyện này chính là một giao dịch người tình ta nguyện. Nếu lệnh tôn nhất định không chịu, ta cũng không miễn cưỡng!”

Hạ Gia Trang gần từng tiếng hung tợn nói: “Chàng cho là ta sẽ trở mặt nhìn chàng bị nữ nhân này cướp đi sao?”

“Ta cảnh cáo ngươi, không được phép tổn thương nàng!”

Tiểu Trọng Hoa tức giận, khẩu khí cũng trở nên nghiêm khắc: “Nếu ngươi lại có ý định đó, ta lập tức sai người treo đầy hình của ngươi khắp Bình Thành. Đến khi đó ngoại trừ lăng nhục, ngươi đừng nghĩ sẽ có được gì khác!”

Tiểu Trọng Hoa không bao giờ muốn ở thêm một chút nào, hắn dứt

khoát dỡ Âu Dương Noãn rời đi.

“Phương Hằng, chàng quay lại! Chàng mau quay lại cho ta!”

Sau lưng truyền đến thanh âm của Hạ Gia Trang, âm trầm lãnh khốc, quả thực khiến người ta cực kỳ kinh hãi.

Sau khi rời tiểu lâu, Tiểu Trọng Hoa mới buông Âu Dương Noãn ra, khẩu khí có chút nghiêm khắc lại có chút trách cứ: “Nàng sao lại chạy đến đây? Nàng có biết nữ nhân đó là người điên hay không? Nếu ta đến chậm một bước....”

Đôi mắt Âu Dương Noãn đã sẫm đỏ, chính là nàng không quen ở trước mặt ai đó biểu lộ thống khổ trong lòng.

Nàng cố gắng gượng cười, dùng thanh âm có chút nghèn nghẹn nhẹ nhàng nói: “Thực xin lỗi, lại gây thêm phiền toái cho ngài!”

Một khắc kia, đối với Tiểu Trọng Hoa mà nói hình ảnh như vậy không thể nghi ngờ là mãnh thú tàn nhẫn, một phát lại một phát vô tình cắn xé tâm phế hắn.

Hắn cố gắng trấn định, cảm giác đau đớn lại khó có thể ức chế, như thủy triều đánh úp vào hắn.

Vẫn biết nàng là nữ tử kiên cường, không muốn bị người khác xem nhẹ, không muốn yếu thế.

Hắn đành phải làm như cái gì cũng không phát hiện: “Noãn Nhi!”

Hắn không phát hiện bản thân đã đổi cách xưng hô với nàng: “Nàng muốn đến đây, sao không nói trước với ta một tiếng?”

Nhìn nàng rõ ràng đã chã chực khóc lại còn cố mỉm cười, đáy lòng hẳn gần như là bị bỏng rất đau đớn.

Nhưng hẳn lại không thể không mỉm cười để nàng có thể thoải mái hơn.

Từng bước một đến gần, thấy nàng cúi đầu, bộ dáng do dự, nụ cười trên mặt hẳn không có cách nào duy trì.

Hắn tiến lên, dè dặt âm thanh an ủi nàng: “Đừng sợ, nàng ta sẽ lại không thương tổn nàng!”

Kỳ thật, hẳn muốn nói ‘ta sẽ không để nàng ta tổn thương đến nàng’

Đáng tiếc Âu Dương Noãn lại không biết trong lòng hắn nghĩ gì. Nàng chỉ cúi đầu, sự khựng hoảng làm đau mắt nàng, trong đầu một mảnh lo sợ mờ mịt không yên.

Trong lòng đột nhiên có một cỗ lo sợ nghi hoặc bỗng nhiên nảy lên, nàng cúi đầu nói: “Tất cả đều là giả. Là kế hoạch của các người, có phải không?”

Tim Tiểu Trọng Hoa vì một câu hỏi bất ngờ này mà nhảy lên. Mắt không tự chủ được mà nhướng lên, trong đôi mắt vẫn luôn tự chủ kia đột nhiên liền trở nên bi thương không chút nào che dấu được.

Nhưng khi lời nói với Âu Dương Noãn, một chút đau đớn cũng không cảm nhận được. Chỉ có ôn nhu cùng bao dung vô tận: “Không cần nghĩ nhiều!”

Chỉ một câu này Âu Dương Noãn liền đã hiểu hết thảy.

Lâm Nguyên Hình tin tưởng Tiểu Diễn như vậy, cái gọi là tin tưởng

bất quá chỉ là một mình Lâm Nguyên Hình mà thôi.

Cái gọi là an bài thỏa đáng kia, cũng chẳng qua chỉ là lợi dụng, dối lừa cùng thương tổn đan vào mà thành, để lại vết sẹo đau đớn.

Cố gắng tin tưởng để đối lấy sự lừa gạt của trượng phu. Nếu Lâm Nguyên Hình biết hết mọi chuyện, biểu tỳ biết phải đối mặt thế nào?

“Chúng ta chỉ là một quân cờ. Ta, biểu tỳ, Trấn quốc Hầu phủ, Hạ gia, tất cả mọi người đều là quân cờ của Tiểu Diễm. Tất cả hắc sớm đã có kế hoạch, bao gồm cả việc Tần vương làm phản!”

Lo lắng đau khổ như máu vô hình phun vào không khí, nàng từ từ nhắm hai mắt lại, cúi đầu thì thầm.

Như là áp lực cùng bất an cuộn trào, cuối cùng nàng bắt lấy ống tay áo tuyết trắng của Tiểu Trọng Hoa. Giống như một đứa nhỏ mà khóc nức nở, từng chữ từng chữ đều như cầu xin: “Nói cho ta biết, hắc căn bản sớm đã có dự mưu phải không?”

Trong mắt Tiểu Trọng Hoa toát lên thống khổ, không đành lòng nhìn nàng hoảng loạn.

Âu Dương Noãn nhìn hắc, rốt cục cũng khẳng định phán đoán trong lòng.

Thanh âm của nàng cũng dần trở nên kích động: “Hắc điên rồi sao? Cho dù hắc không cần tính mạng của biểu tỳ thì Thái tử phi cũng là mẫu thân thân sinh của hắc. Hoàng Hậu là tổ mẫu của hắc. Hắc thiết lập cạm bẫy để Tần vương nhảy vào nhưng cuối cùng lại khiến cho người thân của hắc, những nữ nhân thật lòng yêu thương hắc nhận hết thống khổ?”

Ở góc độ Âu Dương Noãn không nhìn thấy, Tiểu Trọng Hoa cắn chặt răng, như kìm nén sự thống khổ, mang theo hàn ý mãnh liệt thấu tận tim can.

Hắn cũng chỉ là một quân cờ trên bàn cờ này mà thôi. Khi hắn từ kinh đô cứu tử nhất sinh trở lại Thương Châu, khi Thái tử đem hết thảy nói với hắn, hắn đã muốn giết Tiểu Diễm.

Hóa ra bọn họ đều là quân cờ của Tiểu Diễm. Hắn thật không ngờ, bất tri bất giác một Hoàng trưởng tôn anh minh cơ trí sớm đã biến thành một chính khách không từ thủ đoạn.

Điều đầu tiên Tiểu Trọng Hoa muốn làm chính là đem Tiểu Diễm chém thành trăm đoạn.

Hoàng Hậu là tổ mẫu luôn yêu thương bọn họ, Thái tử phi là nữ nhân ôn nhu lương thiện.

Trong kế hoạch của Tiểu Diễm cũng không hề vì các nàng mà lo lắng dù chỉ một chút.

Hắn chính là thiết kế cạm bẫy, chờ Tần vương chậm rãi nhảy vào. Còn tính mạng của những người khác, căn bản không nằm trong lo lắng của hắn.

Tiểu Trọng Hoa từng đi chất vấn nam nhân kia nhưng chỉ nhận được một câu trả lời lạnh lùng, không có gì là không thể hy sinh cho đại cục.

Đúng vậy, vì muốn diệt trừ Tần vương, vì muốn đến được ngôi vị hoàng đế cao nhất kia mà Tiểu Diễm có thể động tâm nhẫn tính.

Mất thấy người thân bị tàn sát, trong lòng hắn căn bản chỉ muốn dùng

máu tươi của các nàng để che mắt Tần vương.

Tiểu Trọng Hoa biết so với việc chờ cánh chim Tần vương đã vững mà động thủ lần nữa thì tiên hạ thủ vi cường là tốt nhất.

Nhưng hần tuyệt không đồng ý loại chuyện hy sinh tính mạng người vô tội vì đại giới. Cho nên hần muốn xoay người bỏ đi nhưng lại không thể.

Tiểu Diễn nắm chắc hần không thể. Yển vương, đại công chúa, còn có vô số quan nhân cùng lợi ích với phủ Thái tử, tính mạng của hơn ngàn người đều ở trong kinh đô.

Đối với Tần vương cho dù không muốn, ngay cả thống hận hần cũng muốn tiếp tục trận này. Cho dù bị nghìn người phỉ nhổ, hần cũng không sợ.

Nhưng hiện tại nhìn đến ánh mắt chất vấn của Âu Dương Noãn hần cơ hồ như không thở nổi.

Tiểu Trọng Hoa hít sâu, gần từng tiếng nói: “Chúng ta đã không còn đường lui. Noãn Nhi, chúng ta chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước!”

Đôi mắt Tiểu Trọng Hoa thâm sâu như biển, ánh mắt lại sáng ngời nhìn chăm chú vào Âu Dương Noãn.

Sâu trong đôi mắt kia dường như phảng phất nổi thống khổ khó che dấu: “Cái này không phải vì Tiểu Diễn mà là vì những người còn ở trong kinh đô!”

Hần không biết bản thân nay nên đối mặt với Âu Dương Noãn như thế nào?

Đối với một nam nhân vốn cao ngạo mà nói thì giờ này khắc này hẳn lại lo lắng nhất chính là ánh mắt nàng nhìn hẳn có thể tràn đầy kinh bỉ hay không?

Nàng có không hề chớp mắt mà mắng hẳn là kẻ tàn nhẫn đáng sợ hay không?

Nàng có thể châm chọc khiến hẳn xấu mặt, khó xử đến cực điểm hay không?

Chương 258: Cá nằm trên thớt

Hắn hoàn toàn không thể đoán trước được. Nhưng hắn biết hắn để ý, để ý mỗi lời nói ánh mắt của nàng.

Có lẽ một lần lại một lần gặp gỡ tương phùng, bất tri bất giác nàng ở trong lòng hắn đã trở nên quan trọng hơn rất nhiều so với tương tượng của mình....

"Ta hiểu được!"

Âu Dương Noãn nhìn hắn, sau một lúc lâu mới cúi đầu thở dài một tiếng. Mi khẽ rũ xuống, tựa hồ như là cảm xúc cùng suy nghĩ trong lòng cố nhấn nhay xuống.

Trong lòng đau đớn như bị bóp chặt: "Hắn cô phụ biểu tỳ, cô phụ nhiều người như vậy cũng chỉ vì dã tâm của hắn. Thật sự quá tàn nhẫn.....Tần vương giết nhiều người như vậy, đúng là đáng sợ. Nhưng hắn rõ ràng có năng lực có thể cứu bọn họ nhưng lại cố ý làm như không thấy. Hắn so với Tần vương còn đáng sợ hơn gấp trăm, gấp ngàn lần...."

Rất lâu sau Tiểu Trọng Hoa tiến lên ôm nàng vào lòng, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên tóc nàng, như là trong lòng hắn cũng cảm nhận được từng đau đớn của nàng.

Cuối cùng hắn đem mặt mình vùi vào tóc nàng, ôn nhu nói nhỏ: "Noãn Nhi, hôm nay ta mới hiểu được, điều ta muốn nhất chính là nàng được bình an. Còn có.....hy vọng nàng có thể làm thê tử của ta!"

“Người....”

Âu Dương Noãn kinh hoàng ngẩng đầu. Vừa nói liền bị Tiểu Trọng Hoa dùng ngón trỏ nhẹ nhàng ngăn môi lại.

Hắn biết rõ giữa nàng và Tiểu Thiên Diệp có một mối liên hệ còn chưa dứt. Thậm chí lần ở cửa thành, nếu không phải có Tiểu Thiên Diệp các nàng sẽ không thể thuận lợi ra khỏi thành.

“Nếu nàng có món nợ với người đó, ta sẽ giúp nàng trả toàn bộ!”

Hắn cũng không nói rõ, chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói một câu không đầu không đuôi. Hắn không muốn nàng xấu hổ cùng khó xử.

Âu Dương Noãn rũ mắt xuống, không biết nên trả lời hắn như thế nào.

Đơn giản là nàng tuyệt không nghĩ hắn sẽ nói như vậy, trong lòng nàng hắn luôn là người điềm tĩnh đến gần như là vô tình.

Nay lại đột nhiên mở miệng cầu hôn, nhất thời khiến nàng cơ hồ không biết phải làm sao.

“Hắn từng xin Bộ hạ ban hôn, chuyện này mọi người toàn kinh đô đều biết!” Âu Dương Noãn nói rõ ràng từng chữ, muốn hắn bỏ đi ý niệm này trong đầu.

“Ta đã nói rồi, ta làm việc đều theo ý muốn của bản thân, cũng không hề quan tâm đến ánh mắt của ai khác!”

Nói cách khác thì mọi chuyện hắn làm đều không cần quan tâm đến những cái nhìn thế tục kia, càng không thèm để ý đến chuyện người

khác thích nàng.

Âu Dương Noãn nhìn hấn, có chút cảm giác không xác định.

Tiểu Trọng Hoa đột nhiên thản nhiên cười, đem bàn tay nàng bao gọn trong tay mình.

Hấn bình tĩnh đối diện với nàng, ánh mắt trong suốt như nước khiến khuôn mặt vốn đã rất ưa nhìn nay lại càng thêm khiến người ta không thể rời mắt.

Cho tới bây giờ cũng không biết hấn vốn luôn kiêu căng ngạo mạn, thế nhưng khi mỉm cười lại cũng có một mặt ôn nhu như vậy.

“Mặc dù hiện tại không phải là thời cơ tốt nhất, nhưng ta cảm thấy lúc này nhất định phải nói với nàng!”

Tiểu Trọng Hoa hít sâu, từng câu từng chữ đều rất trầm ổn: “Ở bên cạnh ta, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức để nàng có thể quên hết những chuyện không vui!”

.....

Hạ lão phu nhân mặc ngoại sam màu vàng nhạt, chân váy màu vàng đậm đang nửa nằm nửa ngồi dựa vào ghế dài. Bà mới biết được chân tướng khiến tôn tử mình chết bất đắc kỳ tử.

Hóa ra nó lại cùng một võ sinh tranh cướp con hát kia, bị võ sinh ám toán nên mất mạng.

Cứ như vậy Hạ lão phu nhân vốn thương tâm lập tức tan hết, ngược lại tức giận đến bệnh đau đầu tái phát. Hai tay mệt mỏi xoay xoay thái dương.

Mama nha hoàn đều cúi đầu đứng, cơ hồ ngay cả hít thở mạnh cũng không dám.

Sau khi Mao thị tiến vào liền cho lui hết hạ nhân đi theo mình, sau đó nói với Lão thái thái, xin ngài hãy cho mọi người lui xuống!”

Hạ lão phu nhân chau mày, liền vẫy tay cho mọi người lui hết. Lúc này Hạ Gia Trang mang mạng che mặt vội vàng bước vào.

Người còn chưa hít thở thông thuận đã hỗn hển đem sự tình nói một lần. Cuối cùng quỳ trên mặt đất nói với Hạ lão phu nhân: “Tổ mẫu, ta muốn gả cho Phương Hằng. Ta nhất định phải gả cho hắn, ngài hãy thay tôn nữ thành toàn a!”

“Đúng là không biết xấu hổ, mất hết thể diện!”

Hạ lão thái thái xưa nay luôn tự giữ thân phận. Tuy nghiêm khắc nhưng chưa bao giờ từng tự mình trừng phạt.

Nay lại đang tức giận đến cực điểm nên khi nghe Hạ Gia Trang nói vậy thanh âm liền cũng thay đổi.

Hạ Gia Trang vô duyên vô cớ nhận một cái tát, Mao thị liền nói: “Lão thái thái, nha đầu này tự cam hạ lưu, thực xin lỗi ngài, có bị thiên đao vạn quả cũng không đủ tích!”

"Nhưng Phương Hằng kia chẳng qua là tới cầu cạnh, thế nhưng lại dám nhục nhã tôn nữ của ngài như vậy. Lão thái thái cũng nên vì nó mà làm chủ a!”

Hạ lão thái thái nghe xong những lời Mao thị nói thì trong đầu ầm một

tiếng, càng thêm tức giận đến gương mặt trắng xanh: “Câm mồm! Người vì nữ nhi của mình mà ngay cả thể diện cũng đều không cần. Một nữ tử trinh tiết liêm sỉ cũng không biết giữ, quả thực là không biết lẽ phải!”

Hô hấp của Hạ Gia Trang hỗn loạn, ôm lấy chân Hạ lão thái thái cầu xin: “Tổ mẫu, ngàn sai vạn sai đều là ta sai! Xin ngài hãy thành toàn cho ta, về sau cháu gái sẽ cảm kích ngài cả đời!”

Thấy Hạ Gia Trang vẫn một mực khăng khăng như vậy, Hạ lão thái thái hận đến cực điểm. Bàn tay nắm lấy cạnh bàn, dùng sức đến các ngón tay đều trắng bệch: “Người....người....”

Hạ lão thái thái nhịn không được, mọi tức giận đều bộc phát, bàn tay hất qua. Trên bàn mấy chén ngọc lưu ly đều bị hất xuống đất vỡ tan: “Câm miệng cho ta!”

“Lão thái thái....”

Mao thị hoàn toàn sợ đến ngây người, lại nghe Hạ lão thái thái lạnh lùng nói tiếp: “Phượng Hằng là người như thế nào, chỉ người mà cũng xứng sao? Đúng là mơ mộng hão huyền! Còn có Âu Dương Noãn, người không biết nàng có thân phận gì mà cũng dám đi trêu chọc. Chính người không muốn sống nhưng Hạ gia ta sẽ không yên với người. Người đâu, mau tới đây dẫn tiểu thư xuống. Không có phân phó của ta thì không được bước nửa bước ra ngoài!”

.....

Kinh đô

"Phụ hoàng, bản vẽ sửa chữa tu bổ Thái Miếu ta đã đều đã thiết kế xong. Người hãy xem xem...."

Tiểu Thiên Đức thật cẩn thận mở một bức vẽ, vẽ mặt tươi cười: “Phụ hoàng, người vừa đăng cơ, nửa tháng sau sẽ đi Thái Miếu tế trời, cho nên chúng ta cũng nên sửa chữa tu bổ lại. Phụ hoàng yên tâm, cứ giao hết công việc này cho ta, ta nhất định sẽ làm thật tốt!”

Đúng lúc này, Lâm Văn Uyên đi đến, vừa đi vừa sốt ruột nói: "Hoàng thượng, xảy ra chuyện lớn rồi. Vừa nhận được cấp báo, nước sông phía nam đột ngột dâng cao, thông lương cù bị hủy, đường thủy đã bị chặn!”

Tần vương, nay cũng chính là Hoàng đế Tiểu Khâm Hào biến sắc. Đây chính là chuyện đại sự, nơi cung cấp lương thực ở phía đông Đại Lịch, vừa cung cấp cho phương Bắc, vừa cung cấp cho quân đội.

Thủy vận bị chặn, bất luận là đi kinh đô hay vẫn là đến tiền tuyến Thương Châu đều chỉ còn con đường bộ.

Nhưng vận lực có hạn, lương thảo cung ứng cho quân đội tiền phương sẽ bị hạn chế.

Hoàng đế từ ngai vàng đứng mạnh lên, lạnh lùng nói với Tiểu Thiên Đức: “Lúc này còn tu bổ cái gì? Nơi nơi đều cần tiền cần người, mấy chục vạn quân đang chờ lương thảo. Người đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, lập tức phái người tu sửa thủy vận gấp, cần phải đảm bảo lương thực được cung ứng kịp thời!”

Trong lòng Tiểu Thiên Đức âm thầm tức giận, chấp tay đáp: “Tuân chỉ!”

Tiểu Thiên Đức vì muốn lập công, cố ý tìm Lam Hạ sửa chữa thủy vận. Nhưng tiến độ thi công cũng không thể làm người ta hài lòng.

Mất thấy giá cả lương thực trong kinh đô càng ngày càng cao, oán hận của dân chúng cũng càng ngày càng lớn, lửa giận của Tiểu Khâm Hào đã muốn lên đến cực điểm.

Tiểu Thiên Đức cơ hồ chạy trốn chết thóc dục. Nhưng không biết vì sao công tác khơi thông thủy vận này đã liên tục đổi bảy quan viên mà ngày hoàn thành vẫn xa vời như trước.

Mà điều Tiểu Thiên Đức lo lắng nhất chính là nay đừng nói đến lương thực cung ứng cho quân đội tiền phương mà ngay cả tồn lương ở kinh đô cũng không đủ.

Đúng lúc này, Chu tiên sinh mưu sĩ, thủ hạ đắc lực nhất của Tần vương tiến cử với hãn Công bộ Thị Lang Tiền Hải. Người này mười năm trước từng phụ trách công việc khai thông thủy vận.

Tiểu Thiên Đức rơi vào đường cùng đành chỉ còn cách dùng Tiền Hải. Ai ngờ lại thật sự giống như lời Chu tiên sinh nói, Tiền Hải là người rất có khả năng.

Tiền Hải tăng ba trăm người cho công trình trị thủy, cũng đốc thúc công nhân ngày đêm đẩy nhanh tốc độ. Còn hướng Tiểu Thiên Đức cam đoan trong vòng bảy ngày sẽ khai thông thủy vận.

Cứ như vậy tảng đá lớn trong lòng Tiểu Thiên Đức cuối cùng cũng được hạ xuống.

Nhưng không đợi Tiểu Thiên Đức cao hứng được hai ngày, hãn liền biết Tiểu Thiên Diệp đã về kinh đô, cũng đã được Hoàng đế phái đi tiền tuyến.

Tiểu Thiên Đức vốn cao hứng lập tức liền tan tành mây khói, vẻ mặt sầu lo nhìn Chu tiên sinh, lăm bầm than thở: “Xong rồi, xong rồi! Làm

sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ?”

Trong lòng Chu tiên sinh cười lạnh, trên mặt lại thân thiết nói: “Điện hạ làm sao vậy?”

“Phụ hoàng căn bản không tin nhiệm ta. Nếu không vì sao năm mươi vạn đại quân kia không giao cho ta làm thống lĩnh? Ai chẳng biết quân đội trong tay Tiểu Diễn chẳng qua chỉ là mộ tập lâm thời. Chân chính dùng được chỉ có hai mươi vạn quân của Minh quận vương, căn bản không có binh mã nào khác. Người ngấm lại xem, trận này căn bản chúng ta sẽ thắng. Đến lúc đó Tiểu Thiên Diệp lại thành công thần trước mặt Phụ hoàng, ta còn có chỗ để đứng sao?”

Chu tiên sinh vốn là mưu sĩ trong Tần vương phủ, đối với mọi chuyện trong vương phủ đều rất quen thuộc. Cho nên Tiểu Thiên Đức cũng không chút che đậy, cứ mồm năm miệng mười nói toạc ra.

Tiểu Thiên Đức không biết, Chu tiên sinh là Tiểu Diễn thiên tân vạn khổ bồi dưỡng nên, cố ý cài vào Tần vương phủ làm gian tế.

Hắn sẽ lại càng không nghĩ đến Chu tiên sinh cùng Tiểu Diễn liên thủ đẩy hắn vào tử lộ.

Phía sau, Chu tiên sinh làm vẻ thập phần khó xử nói: “Điện hạ, dù sao đây cũng là chuyện của huynh đệ hai vị. Bệ hạ lại có chút thiên vị Thế tử....Ta cũng không có cách nào khác a!”

"Thiên vị?"

Không chỉ là thiên vị. Tiểu Thiên Đức nhìn hai ngón tay bị chặt đứt của mình, cơ hồ đối với Tiểu Thiên Diệp hận đến cực điểm.

“Đánh giấc không cho ta đi. Vốn ta định mượn cơ hội tu bổ Thái Miếu

để Phụ hoàng có thể nhìn ta bằng con mắt khác, ai ngờ lại cũng không thành. Chẳng lẽ người muốn ta trở mắt nhìn Tiểu Thiên Diệp đánh thắng trận này trở về kế thừa vương vị. Đến lúc đó ta còn có thể sống sao?”

Chương 259: Cá nằm trên thớt

(3)

Khóe miệng Chu tiên sinh cong lên một độ cong khó phát hiện. Chậm rãi nói: “Điện hạ đừng nóng vội. Thần có một chủ ý, chẳng những có thể trừ bỏ hấn còn có thể khiến Bệ hạ cao hứng!”

Tiểu Thiên Đức nóng vội hỏi hấn có thượng sách gì.

Chu tiên sinh cười nói: “Theo ta được biết, bên trong Minh Châu nam thương còn có ba mươi vạn thạch lương thực, được chuẩn bị để dùng trong trường hợp khẩn cấp. Trước mắt các nơi thớt giới kỳ cao, nếu đem lương thực quan thương này lấy ra bán một nửa, chờ sau khi thủy vận thông thuận lại hạ thấp giá thu hồi lại. Như vậy có thể kiếm được một khoản rất lớn do chênh lệch giá. Từng đó cũng đủ để sửa chữa Thái Miếu, trước mắt vừa lại có thể có lương thực bán cho người dân trong kinh đô. Vì vậy mà oán hận của dân chúng trong thành đối với triều đình cũng tự nhiên sẽ giảm đi!”

(Chữ thương ở đây có nghĩa là kho, vựa. Ta thấy chuyển qua không được thuận nên để vậy luôn)

Tiểu Thiên Đức nhú mày nói: “Không thể, Phụ hoàng tuyệt đối không đồng ý làm như vậy. Còn nữa quan thương Minh Châu ta cũng không có quyền lực tùy ý mua bán!”

“Điện hạ, Hoàng thượng đương nhiên không đồng ý. Ngài tốt nhất là sau khi làm xong, đem Thái Miếu đã sửa chữa, lại hướng Hoàng thượng bẩm tấu. Khi đó ván đã đóng thuyền, Hoàng thượng tự nhiên sẽ không nói gì nữa. Về phần quan thương, ta tự nhiên có biện pháp

làm cho quan lương kia gật đầu!”

“Nhưng vạn nhất thủy vận không sửa xong....” Tiểu Thiên Đức có chút do dự.

Chu tiên sinh cười lạnh: “Có Tiền Hải, điện hạ muốn khi nào thì khi đó sẽ sửa xong!”

Tiểu Thiên Đức khó có thể lý giải mở to mắt nhìn Chu tiên sinh. Đột nhiên nghĩ đến điểm mấu chốt, chỉ cần thủy vận có thể thư thả mười ngày nửa tháng. Kinh đô cùng tam đại doanh dù sao vẫn còn có Bắc thương, chống đỡ một thời gian chắc chắn không có vấn đề gì.

Nhưng chuyện cung cấp cho quân đội tiền phương sẽ liên phiên toái, đến lúc đó Tiểu Thiên Diệp chắc chắn sẽ lâm vào khốn cục, tốt nhất là bại trận.

Đến thời khắc quan trọng hẳn lại bảo Tiền Hải khơi thông thủy vận, lại tự mình xin áp giải quân lương ra tiền tuyến rồi lại nghĩ biện pháp tiếp nhận tọa trấn năm mươi vạn đại quân của Tiểu Thiên Diệp. Nhưng vậy hết thủy vận sẽ khác.

Tiểu Thiên Đức nghĩ đến đây không khỏi phân phó người triệu Tiền Hải đến, cùng hắn đảm bảo về thời gian có thể sửa xong thủy vận mới yên lòng.

Thủy vận không thông, tiền lương cũng dần dần dùng hết, các nơi bỗng nhiên nhận được nguồn lương thực từ trên trời rớt xuống liền lập tức mừng rỡ.

Lương thực tuần ra rất nhanh, Tiểu Thiên Đức nhìn thấy từng xe từng xe tiến vào. Nghĩ đến trái ngọt còn ở phía sau liền không quay đầu lại nữa, hẳn đã muốn quên hết tất cả.

Đợi đến ngày thứ bảy, trong nam thương Minh Châu liền chỉ còn lại một ngàn thạch lương thực.

Không quá vài ngày, tiền tuyến truyền đến sớ khẩn báo nam thương lập tức chuyển đến tiền tuyến mười vạn thạch quân lương.

Tiểu Thiên Đức nhìn thấy có ý sai người áp chế sớ khẩn. Trong mắt hắn, Tiểu Diễn là lừa xa, Tiểu Thiên Diệp là cận ưu.

Cho nên quan trọng trước mắt là phải trừ bỏ Tiểu Thiên Diệp mới có thể có tâm lực đi đối phó với Tiểu Diễn.

Trong hoàng cung Tiểu Khâm Hào đang phê duyệt tấu chương, bỗng nhiên một gã tướng lĩnh vội vã tiến vào nói: “Hoàng thượng, không tốt rồi. Trong tam đại doanh xảy ra nhiều loạn. Binh sĩ bất ngờ làm phản, một bộ hạ của thần ở trong quân ngũ liền chết chạy ra đại doanh, vừa đem tin tức đến bộ binh!”

Tiểu Khâm Hào kinh hãi hỏi: “Bất ngờ làm phản? Rốt cuộc chuyện là thế nào?”

Tướng lĩnh hồi đáp: “Nói là không có lương thực để ăn, bọn lính đã vây quanh đại tướng. Phan tướng quân trong quân doanh đã bị người thừa dịp loạn giết, tình thế quân doanh cũng thập phần nguy cấp. Hiện tại thị vệ trong hoàng cung bất quá chỉ có ngàn người, mà tam đại doanh có năm vạn. Xin Hoàng thượng khẩn trương điều binh bình loạn!”

Tiểu Khâm Hào tức giận nói: “Bình loạn cái gì? Nói năng hồ đồ. Sao lại không có lương thực? Nhanh chóng truyền lệnh xuống dưới, mở nam thương lấy lương thực!”

Lúc này, Lâm Văn Uyên bước nhanh vào, sắc mặt hoảng loạn: “Bệ hạ, lương thực nam thương vi thần đã đến xem qua, tất cả đều đã lên mốc! Không thể ăn được a!”

Lương thực đang tốt đẹp để ở nam thương sao có thể bị nấm mốc? Tiểu Khâm Hào lập tức ý thức được trong đó có điểm không thích hợp. Trong thanh âm bất tri bất giác để lộ ra tia lạnh lẽo: “Vậy mở bắc thương!”

“Tuân chỉ!” Tướng lĩnh kia vội vàng lên tiếng trả lời.

Lâm Văn Uyên nhìn Tiểu Khâm Hào, trong thanh âm dẫn theo áp lực: “Bệ hạ, thần cuối cùng vẫn cảm thấy mọi chuyện đều có chút gì đó không thích hợp...”

Tiểu Khâm Hào đa mưu túc trí, hắn lại làm sao có thể không nhận thấy được hết thảy đều không đúng.

Chỉ là hắn bị thắng lợi rất dễ dàng này quán lấy, hơn nữa sau khi Hoàng Hậu chết lại càng khiến hắn xác nhận Tiểu Diễn đã không còn lực xoay người.

Nhưng hiện tại hắn cảm thấy, hết thảy đều không đơn giản như những gì hắn nghĩ.

Tiểu Khâm Hào nhanh chóng hành động, triệu vài tướng quân cực tín nhiệm đến tam đại doanh, an bài bọn họ ổn định nhân mã. Mất công sức rất lớn mới miễn cưỡng khống chế cục diện.

Đúng lúc này lại truyền đến tin tức toàn bộ bắc thương đã trống không.

Tiểu Khâm Hào không thể tin được, thứ trưởng tử của mình thế

nhưng lại ngu xuẩn đến mức bán lương thực trong bắc thương, đây chính là đang chặt đứt đường lui của bọn họ a.

Tiểu Khâm Hào lập tức hạ lệnh giam giữ Tiểu Thiên Đức, rất nhanh tấu chương như hoa tuyết ào ào đến trước mặt Tiểu Khâm Hào.

Thủy vận đương nhiên đến nay vẫn chưa sửa xong, mà quân lương khuyết thiếu ở tiền tuyến chống đỡ đã hơn mười ngày.

Nay đã là thời điểm mấu chốt, nếu năm ngày nữa không có lương thực Tiểu Thiên Diệp cũng không còn cách nào chống đỡ nổi.

Ngay thời khắc quan trọng nhất, Tiểu Khâm Hào nghĩ tới Bình Thành nơi có sản lượng lương thực lớn nhất Đại Lịch.

Nơi đó cách Thương Châu không xa, nếu đi đường bộ, mười ngày hẳn có thể tới kịp.

Tiểu Khâm Hào lập tức phái tín sử, nói Tiểu Thiên Diệp cố gắng chống đỡ mười ngày, cần phải đợi được đến lúc lương thực ở Bình Thành vận chuyển đến.

Trong đợt biến cố này những người ban đầu theo phái Thái tử đều rục rịch. Mà Yến vương phủ cùng phủ Đại công chúa lại một mực yên tĩnh.

Tiểu Khâm Hào lập tức phái người nghiêm mật giám thị hai người kia. Đồng thời phái Lâm Văn Uyên lập tức tới Bình Thành thu lương!

Bình Thành.

Hạ đại lão gia Hạ Thuận Quân năm nay khoảng bốn mươi tuổi, trên mặt có một đoạn râu, xương cốt thân mình vẫn thập phần võ vàng,

đôi mắt lộ ra sự không khéo của thương nhân.

Nghĩa tử của hần Hạ Gia Thịnh đang đứng bên cạnh, sắc mặt nghiêm túc.

Tiểu Trọng Hoa chậm rãi nói: "Năm mươi vạn lượng bạc, đổi lấy một trăm vạn thạch lương thực. Giá đó đã là hợp lý, không biết Hạ lão gia còn có gì không hài lòng sao?"

Hạ Thuận Quân nói: "Cái này.....không phải vấn đề tiền bạc. Chính là một trăm vạn thạch lương thực, ta đã sớm nói qua trong kho của Hạ gia chỉ có ba mươi vạn thạch. Không phải không nghĩ bán, thật sự là....."

Hạ Gia Thịnh chậm rãi nói: "Thật sự là hữu tâm vô lực!"

Lý do thoái thác mấy ngày nay đều như vậy. Tiểu Trọng Hoa mỉm cười nói: "Ba ngày sau tất sẽ có người đến mua lương. Đến lúc đó đừng nói là năm mươi vạn lượng, chỉ sợ quý phủ không muốn cũng buộc phải trưng dụng!"

"Người nói cái gì?" Hạ Thuận Quân không dám tin nói.

Trong đại sảnh đột nhiên vang lên một đạo thanh âm lạnh lạnh: "Phụ thân, hần nói đúng. Chiến sự tiền phương đang căng thẳng, thủy vận lại không thông. Nếu quan phủ hiện tại hướng chúng ta chinh lương, phụ thân vẫn có thể không cho sao? Rõ ràng là có lương thực mà không giao ra, nhất định sẽ rơi đầu!"

Hạ Vũ Nhiên bước nhanh đến.

Hạ đại lão gia cả kinh, thầm nghĩ nhi tử này thế nhưng lại giúp đỡ người ngoài nói chuyện. Lập tức đứng dậy: "Nói hươu nói vượn cái

gì hả? Ta thật sự không có một trăm vạn thạch lương thực!”

Hạ Vũ Nhiên lắc đầu, đang muốn khuyên bảo Tiểu Trọng Hoa lại mỉm cười: “Nói như vậy, ta sẽ không miễn cưỡng các người nữa!”

Nói xong hắn xoay người đi ra ngoài, hoàn toàn không hề do dự lưu luyến.

Hạ Thuận Quân bị hành động của hắn khiến cho ngây ngẩn cả người. Vốn ông ta là một thương nhân, trong ngôn ngữ thương nhân một tháng qua hắn mãi lấy cớ không có đủ lương thực chẳng qua là vì muốn nâng giá lên mà thôi.

Hiện tại thấy Tiểu Trọng Hoa dễ dàng tức giận bỏ qua như vậy trong lòng lập tức nổi lên nghi ngờ. Ông ta nhanh chóng liếc mắt, nghĩ từ Hạ Gia Thịnh lập tức nói: “Chậm đã!”

Tiểu Trọng Hoa ngay cả đầu cũng không quay lại, bước nhanh ra ngoài. Lúc này Hạ Thuận Quân mới liên thanh nói: “Được! Được! Ta bán cho người, một trăm vạn thạch thì một trăm vạn thạch!”

Tiểu Trọng Hoa thế này mới ngừng bước, quay đầu nhìn Hạ Thuận Quân cười nói: “Được, một lời đã định!”

Hạ Thuận Quân vốn nghĩ một trăm vạn thạch lương thực là Hoàng trưởng tôn chuyển đến tiền tuyến tiếp tế.

Kỳ thật ông ta căn bản không thèm để ý lương thực là ai sử dụng, chỉ cần trả tiền là tốt rồi. Cho nên ông ta còn nói riêng muốn phái người vận chuyển lương thực ra ngoài.

Nhưng Tiểu Trọng Hoa lại cự tuyệt, điều làm người ta khó tin hơn là hắn ở kho lương ngoài thành của Hạ gia châm một mồi lửa.

Đào mất một trăm vạn thạch lương thực trong liệt hỏa hùng hực cứ thế hóa thành tro.

Ánh lửa tận trời, chiếu sáng toàn bộ Bình Thành.

Người ngoài không biết nội tình, chỉ nghĩ kho của Hạ gia bị phóng hỏa. Lại không biết hết thảy đều có người đang âm thầm khống chế.

.....

Lâm Nguyên Hình vẫn luôn mê man, thân thể nàng suy yếu. Nhìn thấy một bóng người mơ hồ ngồi ở đầu giường, cố hết sức thì thào nói: “Ai vậy?”

Âu Dương Noãn nhất thời kinh hãi, vội vàng nói: "Là muội, biểu tỷ! Tỷ có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì không?"

Lâm Nguyên Hình hơi hơi động dậy, giấy dựa muốn ngồi dậy.

Hồng Ngọc nhanh chóng bước lên giúp đỡ. Âu Dương Noãn liền lấy cái gối dựa đặt sau lưng rồi lại thay nàng đắp lại chăn.

Lâm Nguyên Hình mất máu nhiều, môi mặt đều trắng bệch, hơi run run hỏi: “Muội vẫn luôn ở đây?”

Hồng Ngọc hai mắt đầm lệ sụt sịt nói: “Tiểu thư không chịu rời đi, thức trắng đêm. Còn nói người ở đây không biết nông sâu, sợ không chu đáo!”

Lâm Nguyên Hình gật đầu, cảm động trong mắt cơ hồ như muốn tràn ra. Nhưng lại không dám rơi lệ.

Âu Dương Noãn liền đem ngọc như ý ra: “Biểu tỳ người xem, đây là Hoàng trưởng tôn phái người từ Thương Châu đưa tới. Hắn nói tỳ hãy tĩnh dưỡng, đừng suy nghĩ bậy bạ, hắn rất nhanh sẽ đến đón tỳ!”

Lâm Nguyên Hình cười lắc đầu: “Muội không cần gặt ta. Thứ này là do Minh quận vương mang tới, cũng không phải của Tiểu Diễn!”

Đôi mắt Âu Dương Noãn đỏ lên, yết hầu nghẹn lại, nhất thời không biết nói gì.

Đúng lúc này, Hồng Ngọc kinh hô một tiếng, chỉ ra ngoài cửa sổ nói: “Tiểu thư, kia là cái gì?”

Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình đồng thời đều nhìn ra ngoài, phía đông nam Bình Thành có một cột khói đen nồng đậm bốc lên, khoảng không bên trên dường như bị thiêu đỏ.

Chương 260: Hồi kinh bị bại lộ

(1)

Lâm Nguyên Hình hơi hơi ngạc nhiên, nhìn Âu Dương Noãn, trong ánh mắt nổi lên bi thương: “Lần này, không biết còn bao nhiêu dân chúng phải chịu khổ?”

Âu Dương Noãn cả kinh, lập tức hiểu, hóa ra trong lòng Lâm Nguyên Hình đều biết tất cả.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, biểu tỷ đã không còn là thiên kim tiểu thư đơn thuần không hiểu thế sự nữa rồi.

Hoàng trưởng tôn rút củi dưới đáy nồi, thời điểm rất chuẩn xác, sẽ cho Tần vương một sự đả kích nghiêm trọng.

Chỉ là lần phản kích này, đối với dân chúng cũng đều như lần trước. Tần vương là loạn thần tặc tử, nhưng còn dân chúng bình thường thì có lỗi làm gì?

Lâm Nguyên Hình không hề truy vấn những chuyện khác. Chỉ bảo vú nuôi ôm nhi tử đến, nàng bế một hồi lâu, ánh mắt tràn ngập yêu thương.

Nhưng từ từ trong đôi mắt lại hiện lên sự thê lương, nói một câu không đầu không cuối: “Đứa nhỏ này thật đáng yêu a!”

Sinh ra trong hoàng tộc, hưởng thụ vinh hoa phú quý mà người thường khó có thể có được. Nhưng cũng là những người đáng thương nhất trên đời này.

Trong lòng Âu Dương Noãn nhói lên, hít sâu một hơi liền tươi cười nói: “Biểu tỷ, bây giờ tỷ vẫn còn đang trong tháng. Lão nhân nói trong thời gian này cần phải cẩn thận. Tỷ có gì phiền lòng, sau này chúng ta sẽ giải quyết!”

“Về sau sao?”

Trong mắt Lâm Nguyên Hình lộ ra tia lãnh duệ quang mang, không còn là bộ dáng ôn nhu ban đầu nữa: “Mấy ngày nay ta đều nghĩ mình vì rất kính trọng phu quân mà nhẫn nại. Nhưng hiện tại, khi ta tận mắt nhìn thấy ngọn lửa kia cũng đủ để phủ định mọi cố gắng của ta. Noãn Nhi, sự nhẫn nại của ta đã đến cực hạn....”

Thái tử phi, Hoàng hậu đều là người thân của Tiểu Diễm. Nhưng hấn lại vì ngôi vị hoàng đế mà tình nguyện trơ mắt nhìn họ chết đi.

Tâm ngoan thủ lạt như vậy, tâm cơ thâm trầm đến mức đó khiến những người đứng nhìn như Âu Dương Noãn còn cảm thấy không rét mà run.

Huống chi là nữ nhân bên gối của hấn, vì hấn mà sinh hài tử như Lâm Nguyên Hình chứ?

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua bọn nha đầu trong phòng, sau đó thản nhiên nói: “Ngoại trừ Hồng Ngọc, còn những người khác đều lui xuống đi!”

Lâm Nguyên Hình nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của nhi tử, nhẹ giọng nói: “Noãn Nhi, muội nói xem, có phải ta đã ở bên cạnh một nam nhân thật đáng sợ không?”

Âu Dương Noãn lẳng lặng nói: “Biểu tỷ, lúc trước Hoàng trưởng tôn

làm rất nhiều chuyện nhưng không đủ để lay động lợi ích căn bản của Thái vương. Tranh giành ngôi vị Hoàng đế là chuyện trọng đại, hắn cũng không nắm chắc có thể diệt trừ tận gốc dư đảng của ông ta. So với việc lưu lại hậu hoạn về sau, chi bằng một lần gạt bỏ hết. Nếu chờ thêm vài năm nữa, Tần vương chuẩn bị đầy đủ chu đáo chiến hỏa cùng nhau, chỉ sợ dân chúng sẽ phải chịu khổ càng nhiều!”

“Noãn Nhi, đây căn bản không phải là những lời mà muội thật lòng muốn nói...”

Lâm Nguyên Hình yên lặng cười, nụ cười có chút cô đơn: “Ngay cả muội cũng không chịu nói thật với ta!”

Âu Dương Noãn nhìn Lâm Nguyên Hình, không dám nói thật ra bản thân nàng cũng rất sợ hãi.

Nói về chuyện đo lường lòng người nàng cũng không mấy xa lạ, nhưng nói đến chính trị, nàng căn bản không thể nào so với Tiểu Diễn.

Nếu lúc này làm cho Lâm Nguyên Hình sinh ra hận ý với Hoàng trưởng tôn, tương lai đối với biểu tỷ thì có gì tốt chứ?

Dù sao Lâm Nguyên Hình cũng đã là thê tử của đối phương, điểm này cả đời này cũng không thể thay đổi được.

“Biểu tỷ, người tỷ có thể dựa vào bất quá chỉ có Hoàng trưởng tôn. Chỉ có thể tin tưởng hắn, tin tưởng vào lựa chọn thời cơ cùng quyết sách của hắn!”

.....

Tiểu Trọng Hoa lại quay lại Thương Châu một lần nữa. Ở Thương

Châu Hoàng trưởng tôn sớm đã có một lượng lương thực dự trữ lớn.

Cho nên chỉ ngần ngừ trong vòng hai tháng, hai mươi vạn binh lính Thương Châu rất nhanh đã mở rộng lên đến bốn mươi vạn.

Thái tử tự mình dẫn hai mươi vạn đánh thẳng vào kinh đô, cũng phái người nơi nơi tung tin Thái vương mưu nghịch, thí sát tiên đế, mưu hại huynh đệ.

Nhất thời khiến cho người người oán trách, quân đội một đường thế như chẻ tre.

Bởi vì liên tục thiếu lương thực nên quân sĩ tam đại doanh liên tiếp bất ngờ phát động làm phản.

Tần vương luôn mãi đàn áp nhưng vẫn không thể ngăn cản. Cuối cùng tướng quân trung doanh cùng tả doanh dẫn đầu cử binh tìm đến Thái tử.

Trong kinh đô chỉ còn lại hơn một vạn người của nội cấm quân dựa vào nơi hiểm yếu chống lại.

Năm ngày sau Hồng Ngọc đột nhiên tràn đầy vui mừng chạy vọt vào: “Tiểu thư, có tin tốt!”

Âu Dương Noãn ngần ra, kim thêu trên tay lập tức ngừng lại: “Có chuyện gì vậy?”

Hồng Ngọc cười khanh khách nói: “Hạ lão phu nhân phái người ra ngoài do la tin tức. Nói nghịch vương đã không còn. Tiểu thư, rất nhanh là chúng ta có thể hồi kinh rồi!”

“Nghịch vương? Người nói là Tần vương đã chết?”

Điều này sao có thể? Âu Dương Noãn đứng mạnh lên, nhìn thoáng qua Lâm Nguyên Hình cũng đang kinh ngạc không kém.

Nàng bình ổn tâm trạng, trầm giọng nói: “Chuyện là thế nào? Người từ từ nói cho rõ ràng!”

Hồng Ngọc đem tin tức đại khái nói qua một lần. Hóa ra tướng quân tam đại doanh đều lần lượt quay về ủng hộ Thái tử.

Yến vương cùng Đại công chúa âm thầm liên lạc với vây cánh của Thái tử. Thế cục trong kinh đô cũng bắt đầu chuyển biến.

Tần vương cơ hồ như cá nằm trong chậu, ông ta quyết định thật nhanh, tạm thời bỏ qua kinh đô tính dẫn binh chạy về phương Bắc.

Ai ngờ trên đường lại bị Lâm Văn Uyên nhân cơ hội giết chết. Hơn nữa còn dẫn người của mình cùng các tướng lĩnh còn lại đầu quân cho Thái tử.

Vì thế chỉ trong năm ngày ngắn ngủi, Tần vương oanh oanh liệt liệt mưu nghịch đã liền cú thế hạ màn. Thái tử lại một lần nữa nắm giữ cục diện chính trị kinh đô.

Sau đó Thái tử liền ân xá, đối với những hào môn quý tộc từng tạm thời quy thuận Tần vương sẽ được bỏ qua.

Vì để trấn an lòng người, thậm chí xử lý rất nhẹ, vẫn để Lâm Văn Uyên tiếp tục giữ vị trí Bộ Binh Thượng Thư.

Nghe đến đó, Âu Dương Noãn không khỏi cười lạnh. Tần vương là loại người như thế nào?

Nếu Lâm Văn Uyên thật sự không có được sự tín nhiệm của đối phương, sao có thể chui qua chỗ trống lớn như vậy.

Nhẫn khi có thể chịu, ngoan độc khi có thể ngoan độc, người như vậy mới thực là kiêu hùng.

Chẳng qua hắn thay đổi thất thường như vậy, cho dù hiện tại có thể giữ được tính mạng nhưng tương lai cũng sẽ không nhận được gì tốt đẹp.

Bởi vì người thượng vị vĩnh viễn sẽ không tin tưởng một người hai mặt, một thần tử sẵn sàng ruồng bỏ chủ tử. Hắn giữ được chức quan cũng coi như là cuối cùng rồi.

.....

Hôm sau Hạ lão phu nhân phái người đưa thuốc bổ dưỡng thân thể đến. Lưu mama tâm phúc bên cạnh Hạ lão phu nhân tự mình mang tới.

Hồng Ngọc nhanh chóng đến đón lấy, mỉm cười nói: “Làm phiền mama rồi!”

Lưu mama vội nói: “Lão phu nhân nói lão nô không được quấy rầy, mang thuốc đến là phải về ngay. Hôm nay làm phiền cô nương, cô nương còn nhiều việc, ta đi về trước!”

Trước kia những người bên cạnh Hạ lão phu nhân rất giữ khoảng cách, hôm nay cư nhiên lại khách khí như vậy, tôn trọng như vậy. Ngay cả Hồng Ngọc cũng không khỏi hơi hơi kinh ngạc.

Hồng Ngọc liền đem những lời Lưu mama nói kể hết cho Lâm

Nguyễn Hình.

Nàng thân thể vẫn còn yếu, cố hết sức nói chuyện cũng chỉ đứt quãng: “Làm phiền lão nhân gia thương nhớ rồi!”

Hồng Ngọc cười nói: “Lúc này có ai thương nhớ biểu tiểu thư hơn Hoàng trưởng tôn chứ?”

Hồng Ngọc nói không sai, Tiểu Diễn xác thực có phái người đưa tới không ít dược liệu quý trọng cho Lâm Nguyên Hình bồi bổ thân thể.

Nhưng Lâm Nguyên Hình nghe xong những lời này lại chỉ có hai hàng lệ, vô thanh vô tức rơi xuống.

Hồng Ngọc cả kinh, không hiểu mình đã nói sai chỗ nào, vội hỏi: “Biểu tiểu thư đừng khóc. Lúc này không thể khóc nhiều a! Bằng không sau này mỗi lần gặp gió sẽ rơi nước mắt a!”

Hơi thở Lâm Nguyên Hình suy yếu, thì thào như tự nói: “Hắn làm sao có thể vì ta....”

Hồng Ngọc có chút không biết làm sao.

Lúc này Âu Dương Noãn từ bên ngoài tiến vào, thấy tình hình liền vội vàng bước nhanh lên. Một mặt thay Lâm Nguyên Hình lau nước mắt, một mặt ôn ngôn khuyên bảo: “Biểu tỷ còn trẻ như vậy, phải nghĩ thoáng một chút. Ngày sau vẫn còn dài....”

Nàng lại nhanh chóng liếc mắt nhìn Hồng Ngọc, để nàng đừng nói những lời khiến Lâm Nguyên Hình thương cảm. Sau đó lại dịu dàng khuyên bảo.

Một lúc lâu sau Hạ đại lão gia thế nhưng lại phái người đến đây. Lần

này người tới chỉ đưa tới một phong thư rồi liền cung kính lui ra ngoài.

Tay Lâm Nguyên Hình vô lực, Âu Dương Noãn thay nàng nhận lấy.

Âu Dương Noãn mở thư ra, đọc những dòng chữ lưu loát như rồng bay phượng múa, sắc mặt liền ngưng trọng.

Lâm Nguyên Hình kinh ngạc nhìn, tựa hồ có chút không dám tin.

Âu Dương Noãn sừng sốt. Nội dung bức thư nói ba ngày nữa Tiểu Diễn sẽ phái người tới đón Lâm Nguyên Hình hồi kinh.

Âu Dương Noãn hít một ngụm khí, nhìn Lâm Nguyên Hình, lại có chút do dự.

Hoàng trưởng tôn nóng lòng muốn đón biểu tỳ hồi kinh, đơn giản là vì xem trọng đứa nhỏ vừa được sinh ra.

Nhưng biểu tỳ vừa mới sinh con, lại bị khó sinh, thân mình còn hưu nhược. Nếu hiện tại xuất phát hồi kinh, trên đường lỡ xảy ra chuyện gì thì biết phải làm sao?

Nghĩ như vậy Âu Dương Noãn liền mềm nhẹ nói: “Biểu tỳ, ta viết lại một bức thư bảo Hoàng trưởng tôn thư thả vài ngày. Chờ khi tỳ tốt hơn một chút chúng ta hãy lên đường, được không?”

Lâm Nguyên Hình lắc đầu, trầm mặc một lát rồi nói: “Không, lúc này trở về mới là thời cơ tốt nhất!”

Âu Dương Noãn đương nhiên cũng biết điểm này, nàng không tiếp tục khuyên can nữa mà phân phó Hồng Ngọc đến chỗ đại công tử Hạ gia xin ít thuốc điều dưỡng bồi bổ thân thể.

Sáng sớm ngày thứ ba, xe ngựa đến đón các nàng đã chờ sẵn.

Điều làm người ta kinh ngạc là người đến hộ tống chính là Lý Lục, thân tín của Tiểu Diễn.

Lâm Nguyên Hình đã thức dậy từ sớm, mái tóc tùy ý buông thả. Sáng sớm hai ngày trước Hồng Ngọc đã chuẩn bị hoa hải đường để ủ tóc.

Hiện tại mái tóc đen lơ đãng mơ hồ tản mát mùi hương hoa hải đường.

Âu Dương Noãn đang nhẹ nhàng giúp Lâm Nguyên Hình chải vuốt những sợi tóc. Từng chút lại từng chút, sợi tóc Lâm Nguyên Hình mềm mại như sợi tơ khiến người khác yêu thích không nỡ buông tay.

Bỗng nhiên, Lâm Nguyên Hình giữ lấy tay Âu Dương Noãn, thanh âm hơi hơi phát run: “Noãn Nhi, ta có chút sợ hãi!”

Tay Âu Dương Noãn phất qua búi tóc, nhẹ giọng nói: “Sợ cái gì?”

“Ta sợ ở lại bên cạnh hắn, con đường về sau chỉ sợ càng nguy hiểm càng khó đi. Ta trước mơ hồ sau suy nghĩ, vẫn luôn sợ hãi!” Mồ hôi lạnh của Lâm Nguyên Hình chảy ròng ròng.

Âu Dương Noãn cố bình ổn tâm thần, cầm lấy tay Lâm Nguyên Hình: “Ngoại trừ con đường này, chúng ta không còn đường nào khác. Cho nên chúng vẫn phải đi xuống, hướng chi chúng ta đều ở cùng nhau, có gì đáng sợ đâu?”

Sợ hãi sao? Nàng khó mà không sợ. Chỉ là nếu sợ hãi có ích thì mọi chuyện trong thiên hạ này chỉ cần trốn tránh là có thể giải quyết.

Cuộc đời nếu có thể đơn giản như vậy thì cũng không phải là cuộc đời. Rất nhiều người, rất nhiều chuyện căn bản không thể trốn tránh.

Nay đã là tháng ba, Âu Dương Noãn mặc y phục màu thiên tử, chỉ tuyến sa, ngoại tầng hơi hơi có chút phiêu dật. Dùng ngàn tuyến gần như trong suốt như hoa sen, dưới ánh mặt trời phản xạ lấp lánh nhẹ nhàng.

Nàng thay Lâm Nguyên Hình từ biệt Hạ lão phu nhân cùng những người khác, xong xuôi mới lên xe ngựa.

Từ chuyện phát sinh ngoài ý muốn lần trước, Hạ Gia Tranh kia liền không còn thấy xuất hiện nữa.

Nhưng trong lòng Âu Dương Noãn lại cảm thấy việc này sẽ không dễ dàng chấm dứt như vậy.....

Hiện tại cùng lần trước không giống nhau, Lâm Nguyên Hình không còn là đào phạm bị Thái vương đuổi bắt nữa mà là trắc phi của Hoàng trưởng tôn Tiểu Diễn.

Tương lai nếu Tiểu Diễn đăng cơ, Lâm Nguyên Hình sinh hạ trưởng tử cho hắn, cho dù không thể bước lên ngôi vị Hoàng hậu thì cũng nhất định có tôn vị phi tử.

Huống chi Trấn quốc Hầu phủ trong đợt náo động này lập trường từ đầu tới cuối đều kiên định đứng về bên Thái tử. Nay được Thái tử tín nhiệm, là công thần chân chính.

Cho nên khi trở về các nàng thật cẩn thận lựa chọn con đường đi từ phía sau, hơn nữa lại cố ý lựa chọn đường đi tương đối an toàn.

Chương 261: Hồi kinh bị bại lộ

(2)

Sợ quấy nhiễu người trong xe ngựa, đầu tiên các nàng lựa chọn đều là từ đường nhỏ.

Lúc này đây sẽ theo quan đạo hồi kinh. Ven đường sẽ đi ngang qua Nghiêm Châu, Xương Châu và Hạ Châu.

Xe ngựa đi suốt một ngày đường cuối cùng cũng đến Nghiêm Châu, Lý Lục tìm được một khách điểm tốt nhất.

Bên trong chẳng những có đình thai lầu các, còn có một hồ nhỏ, thôn mộc hoa cỏ, phong cảnh xây dựng theo phong cách Giang Nam.

Đương nhiên, chỗ ở túc phí như vậy tương đương sang quý, không phải người bình thường nào cũng có thể nhận được. Những người được vào đây ở không phú thì cũng quý.

Lý Lục từ trong tay áo lấy ra ngàn lượng ngân phiếu, sai người mang tới chưởng quầy. Lập tức tiểu nhị mặt mày hớn hở nhiệt tình dẫn bọn họ đến thượng phòng phía sau.

Lâm Nguyên Hình đi nghỉ ngơi trước, vú nuôi liền cho đứa nhỏ bú, lát sau liền ngủ ngon lành.

Âu Dương Noãn bảo vú nuôi nhẹ nhàng đặt vào nôi, đứa nhỏ trong lúc mơ ngủ hơi hơi hé môi, đầu lưỡi phấn nộn hơi lộ ra rất đáng yêu.

Âu Dương Noãn nhìn, trong lòng liền mềm xuống. Đứa nhỏ trắng

trẻo, mập mạp, mềm mềm khiến người ta vừa gặp liền yêu thích, hận không thể ôm mãi trong ngực không buông.

Kiếp trước nàng gả vào Tô gia ba năm vẫn chưa có con, chưa từng được hưởng qua tư vị được làm mẫu thân, cũng không cảm thấy có bao nhiêu khổ sở.

Nhưng nay nhìn Lâm Nguyên Hình, trong lòng nàng lại có một loại hâm mộ cùng hào hứng không nói được thành lời.

Hồng Ngọc đứng bên cạnh mỉm cười nhìn Âu Dương Noãn bị đứa nhỏ hấp dẫn ánh mắt.

Đầu ngón tay của nàng đang nhẹ sờ sờ má trắng nõn mềm mại của đứa nhỏ. Thậm chí còn không ngừng vuốt ve đám tóc tơ sau vành tai.

Cả người nàng tản ra sự ôn nhu dịu dàng: “Thực yên tĩnh, về sau nhất định sẽ là một đứa nhỏ ôn hòa!” Nàng nhẹ giọng thủ thỉ.

Đúng lúc này, bên ngoài viện bỗng nhiên vang đến từng trận tiếng động nhốn nháo lớn. Hỗn loạn giữa tiếng một nữ tử cùng tiếng khóc của trẻ con, tiếng quát mắng, chửi bới, trách cứ, khuyên can, loạn hết cả lên.

Âu Dương Noãn ngăn ra, giao đứa nhỏ lại cho Hồng Ngọc, phân phó phải để ý chăm sóc sau đó liền nhanh chóng bước ra ngoài.

Tiểu viện vốn không có một bóng người nay đã đứng đầy cả sân. Ai ai cũng cầm theo đèn lồng, đem nơi này chiếu sáng như ban ngày.

Lý Lực đang muốn đi lên xử lý, nhìn thấy Âu Dương Noãn bước ra liền lập tức thối lui qua một bên.

Lúc này Âu Dương Noãn mới thấy được rõ ràng tình hình trong đám người, chỉ thấy có ba người bị vây ở giữa.

Trong đó có một nữ tử mặc váy lụa mỏng, đeo trang sức quý báu, giống như người xuất thân từ gia đình giàu có.

Chỉ là người đó đang cúi đầu khóc rống, không thấy rõ bộ dáng như thế nào. Trong lòng nàng còn ôm một tiểu hài tử khoảng một tuổi.

Còn nam tử đứng bên cạnh, vẫn phong độ như trong trí nhớ, khuôn mặt tuấn mã. Chỉ là khuôn mặt này nay lại đang cực kỳ phẫn nộ cùng nhục nhã không nói nên lời. Trong ánh mắt mang theo hận ý mãnh liệt, rõ ràng là Tô Ngọc Lâu.

Nháy mắt nhìn thấy diện mạo quen thuộc kia, Âu Dương Noãn lại nhìn sang nữ tử trẻ tuổi kia. Lúc này mới phát hiện hóa ra thật sự là Âu Dương Khả.

Trong đám người, Tô Ngọc Lâu trợn trừng mắt lên nói: “Người nói cái gì?”

Người nam tử trung niên đang cùng hắc giềng co cũng rất phẫn nộ: “Sao? Ta tới đón tôn tử của ta thì có gì không đúng?”

Tô Ngọc Lâu lại hung hăng trừng mắt nhìn đối phương rồi lạnh lùng nói: “Ở đây không có tôn tử của ông. Rốt cuộc ông là ai? Một đường đi theo bọn ta là muốn làm gì?”

Lão nhân kia liền nói: “Hừ! Ta đường đường là quốc trượng. Tiên đế còn phải gọi ta một tiếng nhạc phụ. Người nhìn cái gì? Người không biết ta, không sao. Quan trọng là ta biết người!”

Ông ta bước lên trước một bước, thanh âm to vang vọng khắp bầu trời đêm yên tĩnh: “Đứa nhỏ mà thê tử ngươi đang ôm trong lòng chính là tôn tử của ta. Đứa nhỏ này họ Tào, cũng không phải là cốt nhục của Tô gia các ngươi!”

Như một đạo kinh lôi. Vừa rồi mọi người còn hoài nghi mình nghe nhầm. Lúc này Tào Vừa tuyên cáo rõ ràng như dùng chùy tử đánh vào màng nhĩ.

Âu Dương Khả không chịu được lão đảo một chút.

Đúng lúc này Tô phu nhân đứng cách đó không xa đẩy đám người đi đến bên cạnh Tô Ngọc Lâu. Bàn tay run run chỉ vào Tào Vừa: “Ngươi ở đây nói hươu nói vượn cái gì hả? Tôn tử Tô gia chúng ta từ khi nào thì biến thành người Tào gia nhà các ngươi? Khả Nhi sinh cho chúng ta trưởng tôn, không phải ngươi ý thể hiếp người có thể vu hãm như vậy. Nếu không có chứng cứ, ta sẽ tự mình đến bắt bảo nha môn!”

Âu Dương Khả lập tức kinh tỉnh lại, lập tức kêu lên: “Người đâu, mau đem người điên này ra ngoài đánh cho ta!”

Phần lớn nha hoàn mama Tô gia đều hai mặt nhìn nhau. Nửa ngày sau mới có một mama chạy ra gọi hộ vệ.

Ai ngờ lúc này Tô Vân Nương lại cười lạnh một tiếng: “Vừa vào cửa đã mang thai, ta còn tưởng rằng là của đại ca. Ai ngờ hiện tại đột nhiên lại có người nhận là người thân của đứa nhỏ này. Nếu họ không xuất hiện có phải đại tẩu muốn nhà chúng ta nuôi con tu hú hay không?”

Tô phu nhân cùng Tô Vân Nương vốn nghĩ Tô Ngọc Lâu sớm ám thông quan hệ với Âu Dương Khả. Mà Tô Ngọc Lâu lại không muốn

người ngoài biết nỗi nhục này nên vẫn luôn im lặng.

Lúc này lại bị vạch trần, nhất thời hai mắt đỏ lên, hấn hung tợn nhìn chăm chăm Âu Dương Khả. Ánh mắt kia như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Âu Dương Noãn ở trong đám người nhìn một màn này. Hết thấy đều giống như nàng kiếp trước bị vạ người nhục nhã, phỉ nhổ.

Tô Ngọc Lâu rõ ràng biết nàng oan uổng cũng không hề mở miệng nói thay nàng một câu. Hấn chính là một nam nhân như vậy, dối trá, ích kỷ, luôn ra vẻ đạo mạo.

Không muốn mất mặt trước người khác, Tô Ngọc Lâu lớn giọng quát Tô Vân Nương: “Đừng ăn nói bậy bạ. Câm miệng lại cho ta!”

Nhưng sau khi Âu Dương Khả vào cửa, quan hệ với Tô Vân Nương vẫn luôn không tốt.

Nghĩ cũng biết, một là kỹ tử điêu ngoa, một là tiểu cô kiêu căng. Tuổi lại không chênh lệch mấy, ai cũng không chịu nhường nửa điểm, năm tháng rộng dài sẽ sinh hiềm khích.

Một lời của Tô Vân Nương khiến Tô phu nhân cơ hồ như lập tức tỉnh ngộ, vội vàng hỏi Tô Ngọc Lâu: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Tào Vừa lập tức đặc ý: “Tô phu nhân, con dâu nhà người đã sớm cùng con trai ta thất thân. Đứa nhỏ này cũng chính là cốt nhục của Tào gia ta!”

Âu Dương Khả hỗn hển, khuôn mặt xinh đẹp cơ hồ như hoàn toàn vụn vụn nói: “Ngậm máu phun người! Ông dựa vào cái gì mà nói đứa nhỏ là cốt nhục của nhà mình?”

Tô Vân Nương cũng không thêm để ý đến thể diện của Tô gia, còn ước gì chuyện nháo lên thật lớn, phải đuổi Âu Dương Khả đi mới thỏa mãn: “Chuyện này cần phải điều tra thật kỹ. Huyết mạch của ca ca cũng không phải dễ dàng bị nhầm lẫn như vậy!”

Âu Dương Khả thét chói tai: "Không phải, ta không có!"

Tào Vừa cười lạnh, vỗ vỗ tay, một tiểu ni cô liền đi ra từ trong đám người. Âu Dương Khả vừa thấy sắc mặt liền trắng bệch.

Tào Vừa nói: “Thần Diệu tiểu sư phụ, người biết những gì cứ nói hết cho mọi người cùng nghe!”

Thần Diệu chấp tay cúi đầu, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Năm ngoái Âu Dương tiểu thư đến Thủy nguyệt am lễ Phật. Nhưng trong lòng nàng phiền muộn nên nói muốn đi tản bộ. Trụ trì nghĩ cô nương trong kinh thành đến am đều là quý nhân, liền bảo bản ni dẫn nàng đến viện sau thăm quan!”

Nói đến đây sắc mặt Thần Diệu liền có chút như khó hiểu: “Ban đầu bên cạnh Âu Dương tiểu thư tiền hô hậu ủng. Chỉ chốc lát sau liền thấy đuổi hết bọn nha đầu đi, chỉ giữ lại một nha đầu thân cận hầu hạ. Còn hỏi bản ni trong am có nam khách nào viếng thăm hay không?”

“Bản ni cũng không nghĩ gì khác, chỉ nói nơi này không có nam khách. Sau đó liền dẫn nàng đến hậu viện nghỉ ngơi. Ai ngờ sau khi bản ni nhận lời phân phó của Âu Dương lão phu nhân quay lại tìm thì thấy....thấy Âu Dương tiểu thư thế nhưng quần áo không chỉnh tề, mặt còn đỏ ửng từ trong phòng chạy ra!”

Thần Diệu hèn mọn nhìn Âu Dương Khả một cái rồi nói tiếp: “Bản ni

nhìn vào trong phòng thì thấy bên trong cư nhiên còn có một nam tử. Bần ni lúc đó thật sự quá hoảng sợ. Thủy nguyệt am là nơi thanh tĩnh, chưa bao giờ tiếp đãi nam khách, thật sự không biết nam tử này đến như thế nào?”

“Bần ni lúc ấy liền cảm thấy không ổn. Vốn muốn khuyên vài câu nhưng lại bị Âu Dương tiểu thư cùng nha đầu bên cạnh nàng chế ngạo. Cho nên đành phải nhẫn. Sau đó Âu Dương tiểu thư gả đến Tô gia, từ đó đến nay có cùng nam tử kia qua lại nữa hay không, bần ni cũng không rõ!”

Thần Diệu nói xong, trên mặt Tô phu nhân đã ẩn ẩn lửa giận.

Tô Vân Nương mềm giọng cúi đầu khuyên giải vài câu. Ngắc đầu có ý kéo dài ngữ điệu: “Theo như lời tiểu sư phụ nói, đại tẩu của ta là hện hò nam nhân trong hậu viện sau Thủy nguyệt am!”

Tô Vân Nương ngừng lại, nhìn quanh bốn phía, như muốn nắm chắc mỗi một người đều nghe thấy: “Nói như vậy, sư cô có thể nhận ra nam tử kia là ai không?”

Thần Diệu niệm một câu a di đà phật rồi thành thật nói: “Đó là công tử Tào gia. Hắn từng cùng Tào phu nhân đến Thủy nguyệt am dâng hương nên bần ni nhận ra ngay!”

Tô Vân Nương cố ý kinh hô một tiếng, vẻ mặt kinh ngạc bước tới gần: “Sư cô sẽ không nhận nhầm chứ?”

Thần diệu lắc đầu nói: "Thủy nguyệt am rất ít khi có nam tử lui tới. Tào công tử cũng không phải chỉ đến một lần. Bần ni chắc chắn mình sẽ không nhận lầm!”

Tô vân nương cười lạnh: "Gia phong nhà Âu Dương Thị Lang đúng

là rất tốt a! Có thể dạy dỗ ra một thiên kim tiểu thư đòi phong bại tục này. Nói vậy, cùng một gia phong chỉ sợ cái mỹ danh chấn kinh đô của Âu Dương tiểu thư kia cũng không phải thứ gì tốt a!”

Đạo lý này có lẽ là không sai. Nếu trong một nhà danh giá có nữ nhi có cử chỉ dâm tà, chỉ sợ toàn bộ nữ tử trong nhà đều sẽ bị lên án.

Nhưng nay Âu Dương Noãn lại là nữ nhi của Đại công chúa, là cành vàng lá ngọc. Cùng Âu Dương gia vốn không có mấy may quan hệ.

Tô Vân Nương nói những lời này rõ ràng xuất phát từ sự ghen tị, giận chó đánh mèo.

Âu Dương Noãn nghe được Thần Diệu kể lại mọi chuyện, lại nghe đến ngôn luận của Tô Vân Nương, khóe miệng như có như không ý cười lạnh lùng.

Nàng chậm rãi bước ra nói: “Tô tiểu thư nói hay như vậy, sao không đi viết kịch đi? Đảm bảo sẽ rất hay a! Muội muội có tội hay không còn chưa biết. Mà cho dù có tội cũng là vì có người có ý định vu hãm. Sao chưa gì người đã nhận định muội muội tư thông với người khác? Như thế nào lại vội vàng tin tưởng lời một ni cô không biết từ đâu đến này?”

Chưa gả đi đã mang thai thực sự là đáng xấu hổ. Nhưng lúc ấy Tô phu nhân nghĩ đứa nhỏ thật sự là của Tô Ngọc Lâu.

Khó trách...Khó trách mỗi lần nhìn nhi tử, hẳn dường như có điều muốn nói rồi lại thôi.

Vốn bà tưởng rằng Tô Ngọc Lâu là do ghét bỏ Âu Dương Khả đi khắp khiếm. Hiện tại mới biết được, hóa ra Âu Dương Khả lại đội một cái nón xanh thật lớn lên đầu con trai mình như vậy.

Tô phu nhân không chút nghĩ ngợi, liền đánh cho Tô Ngọc Lâu một bạt tai: “Đồ vô dụng! Chuyện này ngươi cũng có thể giấu diếm sao?”

Nói xong liền hung hăng trừng mắt nhìn đứa nhỏ mà mình vẫn luôn coi là trưởng tôn đang nằm trong lòng Âu Dương Khả.

Ánh mắt kia cơ hồ như hận độc, chỉ vào Tô Ngọc Lâu nói: “Tô Ngọc Lâu! Ngươi chịu được sự nhục nhã này sao?”

Tô Ngọc Lâu sớm đem chuyện này coi như sự sỉ nhục chôn dấu trong lòng. Mỗi lần nhìn đứa nhỏ này, hắn đều cảm thấy như có một cây kim, đâm thật sâu vào lòng hắn.

Lúc này nghe lời của Tô phu nhân, áp lực cùng thống hận đã lâu lập tức tuôn trào. Biểu tình trở nên vặn vẹo, hắn phẫn nộ đoạt đi đứa nhỏ trong tay Âu Dương Khả. Hắn giơ cao đứa nhỏ lên không trung.

Ngay trong nháy mắt, Âu Dương Khả kinh ngạc kêu lên một tiếng, lui sang bên cạnh không dám nhúc nhích, càng không đi lên bảo hộ đứa con thân sinh của mình.

Tô Ngọc Lâu cười lạnh, phất chốc đứa nhỏ trên tay hắn không ngừng run run khóc rống lên.

Mỗi người đều há miệng kinh ngạc, Tào Vừa thất kinh kêu to: “Tô Ngọc Lâu, ngươi muốn làm gì?”

Tô Ngọc Lâu quay đầu, cực kỳ lạnh lùng nói: “Làm gì? Tất nhiên là trừ bỏ nghiệt chủng này!”

“Ngươi điên rồi!” Tào Vừa xông lên, toàn lực muốn tranh đoạt cốt nhục của Tào gia.

Hiện tại Tào gia chỉ có một hậu duệ này, ai muốn giết đứa nhỏ tương đương với muốn mạng hắc.

Nhưng hắc tuổi lớn, động tác của Tô Ngọc Lâu lại nhanh, căn bản Tào Vừa không thể chạm vào đứa nhỏ.

Ngay trong nháy mắt Âu Dương Noãn lạnh lùng nói: “Lý đại nhân, mau cứu đứa nhỏ kia!”

Lý Lục nâng tay, một hộ vệ lập tức phi thân lên. Một chưởng đánh ngã Tô Ngọc Lâu, đoạt lại đứa nhỏ.

‘Oa’ một tiếng, đứa nhỏ khóc nỉ non rung động tận trời.

Tào Vừa tức giận nói: “Nó là tôn tử của ta. Tô gia các người không có quyền!”

Hộ vệ tự tay đem đứa nhỏ giao cho Âu Dương Noãn, nó đã khóc khàn cả giọng. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ tím lại, cái miệng hơi hơi run run.

Đứa bé còn nhỏ như vậy, cơ thể còn yếu ớt, vừa rồi thiếu chút nữa đã bị Tô Ngọc Lâu bức chết.

Hắc lãnh khốc, Âu Dương Noãn sớm đã được lĩnh giáo. Cho nên nàng cũng đã sớm có chuẩn bị.

Lúc này khi ôm đứa nhỏ trong tay, nàng mới nghĩ nếu Tô Ngọc Lâu giết chết nó, Tào gia cùng Tô gia sẽ kết cừu hận. Tô gia chẳng qua chỉ là một thương hộ, tất nhiên sẽ bị Tào gia bức đến không còn đường để đi....

Nhưng Âu Dương Noãn không nghĩ sẽ làm tổn hại đến tính mạng của đứa nhỏ. Nàng nghĩ nghĩ rồi đem đứa nhỏ giao cho Tào Vừa.

Tào Vừa kinh hồn chưa định, nay được ôm tôn tử giống như ôm lấy bảo vật vô giá. Sợ không cẩn thận sẽ lại có sai sót gì: “Đứa nhỏ này là của Tào gia chúng ta, ai cũng không được phép tổn thương nó!”

Tào Vừa thở hồng hộc, sau đó nhìn chăm chăm người nhà Tô gia sắc mặt đang xanh mét: “Xử trí Âu Dương Khả như thế nào là chuyện của các ngươi. Còn đứa nhỏ này ta sẽ mang đi!”

Âu Dương Khả nghe xong thì sửng sốt, nhất thời thất kinh nhào xuống chân Âu Dương Noãn: “Tỷ tỷ, tỷ mau cứu ta a!”

Chương 262: Trong phủ Thái tử, nhắc lại hôn sự

Âu Dương Khả ghé vào chân của Âu Dương Noãn, nước mắt lưng tròng, ánh mắt buồn bã.

Thật sự là bộ dáng đáng thương, khi thấy Tô Ngọc Lâu muốn giết chết đứa nhỏ, trong mắt chỉ có sợ hãi.

Âu Dương Khả chỉ lo lui về phía sau bảo vệ bản thân, không hề có chút ý niệm giành lấy đứa nhỏ. Thậm chí còn không ngăn cản hay cầu xin tha thứ.

Nếu vừa rồi nàng một mực bảo vệ con trai, toát ra chút tình thương của người làm mẹ thì Âu Dương Noãn còn cảm thấy nàng có chút nhân tính.

Nhưng lại không hề, Âu Dương Khả như vậy, thật sự là không hề có chút thay đổi. Ích kỷ, lạnh bạc, chỉ biết lo cho bản thân mình.

Bất luận là với mẹ ruột Lâm thị, hay với đệ đệ ruột Âu Dương Hạo, thậm chí là với chính con trai của mình đều giống nhau, đều không hề có chút tình thương, có chút suy nghĩ cho bọn họ.

Âu Dương Noãn hít một hơi, đẩy Âu Dương Khả ra: “Khả Nhi, muội đã gả vào Tô gia thì chính là người của Tô gia. Muội đã quên trước khi xuất giá phụ thân đã nói gì sao? Phụ thân nói, một khi muội gả cho Tô Ngọc Lâu, từ nay về sau sẽ không còn là nữ nhi của người nữa. Muội làm ra loại chuyện đồi phong bại tục, bằng chứng lại như núi, ta dù có muốn nói đỡ cho muội thì cũng bất lực!”

Tô Vân Nương đứng một bên nghe thấy, khuôn mặt xinh đẹp chậm rãi hiện lên vẻ đắc ý: “Đây chính là do người nói đấy nhé! Nếu Tô gia chúng ta có xử tử nữ nhân này thì Âu Dương gia các người cũng sẽ không can thiệp chứ?”

Xử tử? Tô gia bọn họ bên ngoài được xem là Giang Nam cự cổ, luôn là một bộ dáng khoe khoang thân phận. Xảy ra chuyện chỉ biết nghĩ phương pháp ác liệt dã man như vậy hành xử.

Dưới đáy lòng Âu Dương Noãn cười lạnh một tiếng, tuy rằng nàng đối với Âu Dương Khả không hề có chút động tâm. Nhưng đối với hành vi các liệt của người nhà Tô gia lại đặc biệt khinh thường.

Nàng lạnh lùng nói: “Tô công tử, người cần phải suy nghĩ cho rõ ràng. Nay người chẳng qua là vì Khả Nhi nhất thời lừa dối nên mới cảm thấy thẹn quá hóa giận. Nhưng người cũng không thể giết muội ấy, làm vậy sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của Tô gia. Nếu bị người có lòng truy cứu, đối với Tô gia cũng không phải là chuyện tốt a!”

Tô phu nhân nghe vậy thì sửng sốt, tuy rằng thực không tình nguyện nhưng vẫn phải thừa nhận Âu Dương Noãn nói đúng.

Nếu hiện tại giết chết Âu Dương Khả, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện ồn ào. Quan trọng nhất là cũng khiến thanh danh của Tô gia bị vấy bẩn.

Tô phu nhân nhìn mọi người chung quanh, cuối cùng gật gật đầu, nhẹ giọng nói với Tô Ngọc Lâu: “Chúng ta căn bản không cần làm bẩn tay mình. Rồi sẽ có biện pháp trừng trị nó!”

Tô Ngọc Lâu nghiêm túc nghĩ nghĩ, lại nhìn chăm chăm Âu Dương Khả rồi cười lạnh nói: “Người đâu, mau dẫn ả ta đi!”

Âu Dương Khả khó tin nhìn hấn. Ở trong lòng nàng Tô Ngọc Lâu vẫn luôn là người tao nhã. Nàng hao tổn tâm cơ gả cho hấn, hấn lại hỏi báo nàng thế này sao?

Âu Dương Khả như phát điên gắt gao bắt lấy vạt áo Tô Ngọc Lâu: “Ngọc Lâu, cho dù ta thực sự có lỗi với chàng nhưng ta cũng đã giúp chàng rất nhiều a! Nếu không có ta, hiện tại chàng còn đang ở trong....”

Âu Dương Khả vừa nói được một nửa đã bị một cái tát của Tô Ngọc Lâu đánh gãy.

Hấn hận nhất chính là người khác nhắc đến tai ương vô duyên vô cớ bị vào lao ngục của hấn.

Nhất là sau khi Âu Dương Khả gả vào Tô gia, cả ngày đều cứ nhắc đến chuyện này, như sợ hấn quên ân đức của nàng với hấn vậy. Hấn thật sự là đã giận đến cực điểm!

Âu Dương Khả bị một cái tát này đánh cho tỉnh mộng, nàng chỉ vào tay vào Tô Ngọc Lâu, khuôn mặt xinh đẹp vằn vẹo: “Người là đồ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa! Tiểu nhân! Tương lai người nhất định sẽ bị báo ứng!”

Tô Ngọc Lâu bị mất mặt trước mọi người, sớm đã giận đến tái mặt. Nghe Âu Dương Khả nói vậy lập tức đi lên đá mạnh một cước, cười lạnh nói: “Cái gì mà báo ứng? Ta sẽ chờ xem! Người đâu, còn không mau kéo ả ta xuống!”

Hai nha đầu bước đến kéo lấy Âu Dương Khả, nàng ta không chút do dự đẩy mạnh bọn họ sau đó phất chốc liền thét lên chói tai.

Chạy qua Tô Ngọc Lâu, càng không ngừng đánh vào hấn. Móng tay

sắc nhọn xẹt qua mặt hắn để lại mấy vết máu: “Ô Ngọc Lâu, ngươi sao lại làm ta thất vọng như vậy? Nếu không có ta, ngươi là cái gì hả? Chẳng qua chỉ là con của một thương nhân đê tiện mà thôi!”

Tô Ngọc Lâu thở hồng hộc: “Đê tiện? Ta đê tiện thì ngươi cũng là đồ hạ lưu!”

Hắn hất mạnh Âu Dương Khả xuống đất, nghiêng rằng nghiêng lợi vuốt mặt mình: “Rõ ràng là ngươi có tâm tư muốn gả cho ta, ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý lấy ngươi sao? Cưng nhiên còn dám làm ra loại chuyện bại hoại gia phong này, đúng là mất hết thể diện của ta!”

Hai người bọn họ như dã thú nổi cơn điên, cắn xé lẫn nhau, mắng nhiếc lẫn nhau. Vô tình lại lộ ra bộ mặt xấu nhất của mình trước mặt mọi người. Đối trá như vậy, vô tình như vậy, đúng là khiến người ta chán ghét.

Âu Dương Noãn nhăn mặt nhíu mày, Lý Lục lạnh giọng quát: “Đủ rồi! Các ngươi xem nơi này là chỗ nào? Muốn đánh muốn mắng thì cút hết ra ngoài. Nếu còn quấy nhiễu khách quý trong viện, các ngươi có gánh nổi không?”

Tô phu nhân nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn mặt không chút thay đổi, lại nhìn nhìn phòng khách luôn đóng chặt cửa. Nhất thời có chút do dự, lôi kéo tay áo Tô Ngọc Lâu: “Muốn xử lý gì thì trở về rồi nói sau! Đừng ở đây lại khiến chúng ta mất mặt thêm!”

Tô Ngọc Lâu hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi. Âu Dương Khả tóc tai bù xù, cả người vô lực bị hai nha đầu vừa lôi vừa kéo rời đi.

Tô phu nhân cười lạnh nhìn Âu Dương Noãn, sau đó liền kéo Tô Vân Nương đang còn không phục rời đi.

Tô Vân Nương vẫn không chịu từ bỏ nói: “Mẫu thân, chúng ta hiện tại không cần sợ nàng.....”

Âu Dương Noãn nghe những lời này, giống như không hề để ý nhưng đáy lòng lại âm thầm ngạc nhiên.

Không biết khi nào trời đã nổi cơn mưa. Cửa phòng khách mở ra, Hồng Ngọc dùng ô che cho Lâm Nguyên Hình chậm rãi đến bên cạnh Âu Dương Noãn.

Nhìn người Tô gia đã đi xa, Lâm Nguyên Hình thở dài nói: “Khó có được cơ hội, sao không hoàn toàn trừ bỏ nàng?”

Âu Dương Noãn đạm mạc nói: "Biểu tỷ, những lời này không giống với tỷ!"

Lâm Nguyên Hình khẽ cười: "Ta dù sao cũng không thể mãi yếu đuối như vậy. Bất quá muội không giết nàng cũng tốt. Ta biết muội vừa rồi buông tha đứa nhỏ kia, là vì mềm lòng. Nhưng người Tô gia cũng sẽ không có tâm địa tốt như vậy, đối với Âu Dương Khả, bọn họ sẽ không khách khí. Cứ như vậy, nàng so với chết còn thảm hơn!"

Âu Dương Noãn không nói gì, Âu Dương Khả sẽ có kết quả như thế nào nàng tuyệt không quan tâm. Chết cũng được mà sống cũng thế, đều phải xem tạo hóa của nàng ta.

Sáng sớm hôm sau mưa bị gió thổi vào cửa sổ, mấy tờ giấy trên bàn đều bị thấm ướt.

“Tô gia phái người nhốt Nhị tiểu thư lại, trông coi nghiêm ngặt. Ngay cả điểm tâm hôm nay cũng không đưa!” Hồng Ngọc thấp giọng hồi báo.

Âu Dương Noãn ngồi trước bàn cờ, cầm trong tay một quân trắng. Nàng hỏi: "Nhốt ở đâu?"

Hồng Ngọc nói: "Nhốt ở trong chuồng ngựa phía sau phòng khách. Mưa cả đêm, nơi đó vừa ẩm ướt lại vừa lạnh. Làm sao nữ nhân có thể ở đó? Người Tô gia đúng là đủ tàn nhẫn, Nhị tiểu thư kêu cả đêm cũng không có ai để ý!"

Lâm Nguyên Hình cười lạnh nói: "Nay người Tô gia còn ước gì Âu Dương Khả chết ở chỗ này. Còn sống truyền ra ngoài thì mất mặt xấu hổ, sao còn để ý đến nàng? Nay cũng là do nàng tự làm tự chịu, nếu không phải nàng khẳng khẳng phải gả vào Tô gia thì cũng không rơi vào kết cục ngày hôm nay!"

Âu Dương Noãn trầm mặc, suy nghĩ nửa ngày mới đặt quân cờ đang cầm trong tay xuống bàn cờ.

Lâm Nguyên Hình nhấp một ngụm trà, thấy Âu Dương Noãn nửa ngày không nói mới nhẹ giọng nói: "Noãn Nhi, chỉ là người ngoài mà thôi, muội quan tâm làm gì? Chẳng lẽ muội đã quên mẹ con nàng lúc trước đã đối xử với muội như thế nào sao? Nghe nói năm đó chuyện Tước Nhi rơi xuống nước cũng đều do một tay bọn họ an bài! Người như vậy, chết cũng đáng!"

Ý cười bên môi Âu Dương Noãn dần nhạt. Một lát sau nàng mới ngẩng đầu chậm rãi nói: "Bọn họ vốn không nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay nên mới không dám kiêng nể gì mà gây nghiệt cho người khác. Hiện tại đây cũng là báo ứng của nàng. Chỉ là muội không phải suy nghĩ chuyện của họ, mà là suy nghĩ về Tô gia!"

"Tô gia?" Lâm Nguyên Hình hơi hơi bất ngờ, cờ đen vẫn không hạ xuống, "Tô gia làm sao?"

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: "Thủy vận không thông, các hàng hóa trong kinh đô đồng loạt tăng giá cao. Hàng hóa từ Giang Nam đến, phần lợi nhuận này sẽ nhiều hơn gấp bội. Thương nhân các nơi đều tranh nhau đến Bắc thương. Mà quan sai nơi lỏng việc kiểm soát lại cũng đồng nghĩa với việc mang theo hàng lậu. Ta nghĩ, Tô gia cũng sẽ hướng đến món lời kếch sù này!"

"Muội nói bọn họ cũng đến kinh đô?"

Lâm Nguyên Hình hơi hơi dừng lại, ánh mắt mang theo nghi hoặc. Nàng nhìn Hồng Ngọc, nói: "Hôm qua có tìm hiểu thêm được tin tức khác gì không?"

Hồng Ngọc nói: "Tô gia có mang theo mười xe ngựa chở gì đó. Nói với người ngoài là cử gia thiên đến kinh đô. Nhưng đêm hôm qua vì trời mưa, Tô gia có một chiếc xe ngựa bị lún bánh kéo không được. Con ngựa lại không cẩn thận bị chấn kinh, toàn bộ xe đều bị ngã. Nô tỳ nhìn thấy rõ dưới lớp giấy dầu không phải là đồ dùng hằng ngày, mà là hàng hóa!"

Lâm Nguyên Hình nghe vậy liền nhíu mày thật sâu. Sau một lúc lâu mới nói: "Không, cái này không đúng nha! Ta nghe nói bởi vì trên quan đạo thương nhân có ý đồ kiếm lời từ phía bắc rất nhiều nên bị ghét!"

"Thái tử đã thiết trí quan tạp riêng trên qua đạo, đối với thương nhân khóa chinh trọng thuế. Tiền thuế nặng đến nỗi bọn họ không có tiền trả, mặt khác còn xử lý nghiêm khắc quan lại mang hàng lậu!"

"Nay rất nhiều thương nhân đã muốn quay lại chốn cũ hoặc bán thương phẩm với giá thấp. Hiện tại Tô gia làm sao có thể lên kinh?"

"Trừ đi món lời kếch sù, thế nào cũng không thể dựa vào pháp lệnh

khắc nghiệt. Điện hạ thiết lập trưng thu trọng thuế, tự nhiên có thể ngăn cản thương lỗ bình thường. Nhưng.....”

Âu Dương Noãn nói tới đây, đột nhiên dừng lại nhìn thoáng qua Lâm Nguyên Hình rồi nói: “Thái độ hôm qua của Tô Vân Nương, biểu tỳ không cảm thấy rất kỳ quái sao?”

Tô Vân Nương chẳng qua chỉ là nữ nhi của một thương hộ, bình thường rất cẩn thận. Nhưng sao hôm qua thái độ đột nhiên lại khác thường? Đã thế còn rất cuồng ngôn, luôn miệng nói phải xử lý Âu Dương Khả.

Nếu không phải đầu óc nàng ta đột nhiên không được bình thường thì chính là có việc gì vui khiến nàng ta quên hết tất cả.

"Biểu tỳ, mọi chi phí của Thái tử đều là theo khoản công trung mà chi. Ngay cả khi có sản nghiệp thì cũng sẽ bị người ta để ý!"

"Nói vậy dưới sự giám thị của Thái vương, đột nhiên cần một số lượng lớn quân lương cùng vật tư, tất nhiên sẽ có sự điều động lớn. Vậy vì sao Tần vương lại không phát hiện được dù chỉ một chút? Huống hồ dựa theo tình hình trước mắt, xem ra chuyện cũng không phải đơn giản như thế....”

Tiểu Diễn có thể ngăn ngủi trong vòng mấy tháng chiêu mộ được rất nhiều binh sĩ, có thể thấy được hấn sớm đã có chuẩn bị. Nhưng nếu là binh lính thì không thể không dùng quân lương.

Mà dùng dù chỉ một chút cũng phải tác động vào hộ bộ, bộ binh quan lại địa phương. Cho dù hấn cẩn thận đến đâu, chỉ cần để lại chút gió thì không thể nào giấu được Tần vương.

Nhưng vì sao Tần vương lại không nghe được gì dù chỉ là tiếng gió?

Muốn tàng binh trước hết phải tàng lương, đạo lý này ai cũng hiểu được nhưng có ai có thể làm được?

Âu Dương Noãn càng nghĩ càng cảm thấy nghi hoặc. Nàng mơ hồ cảm thấy mọi chuyện đều có liên quan đến Tô gia, nhưng rốt cuộc lại không nói rõ được là chỗ nào.

Thái tử, Hoàng trưởng tôn, Tô gia phú hào bậc nhất Giang Nam.....trong đó đến tột cùng là có quan hệ như thế nào?

Chương 263: Trong phủ Thái tử, nhắc lại hôn sự (2)

Lúc này Lý Lục đến bẩm báo nói xe ngựa đã chuẩn bị xong, các nàng có thể lập tức khởi hành.

Âu Dương Noãn buông quân cờ trong tay xuống, phát hiện Lâm Nguyên Hình tựa hồ cũng như đang trầm tư suy nghĩ.

Nàng liền nhẹ gọi hai tiếng, đối phương mới đột nhiên tỉnh lại, đứng lên nói: “Chúng ta mau đi thôi!”

Bọn họ vừa mới lên xe ngựa liền thấy quan gia Tô gia đi ra thét to trước xe ngựa, hơn nữa còn kiểm kê hàng hóa.

Âu Dương Noãn nhìn từng xe từng xe hàng hóa, trong lòng càng ngạc nhiên.

Lâm Nguyên Hình hỏi Lý Lục: “Người Tô gia mang theo cái gì vậy?”

Lý Lục cười nói: “Bẩm chủ tử, nghe nói người Tô gia nói bọn họ muốn chuyển đến kinh đô sống, trên xe tất cả đều là các vật gia dụng cùng hành lý của bọn họ!”

Cùng với lời nói của Hồng Ngọc hoàn toàn tương phản. Lý Lục này rõ ràng là thay người Tô gia che giấu.

Lâm Nguyên Hình cùng Âu Dương Khả nhìn nhau, đều thấy được trong mắt đối phương một tia lãnh ý.

Mành xe thả xuống, Lý Lục lệnh đoàn người ngựa chạy hướng kinh đô.

Trên xe ngựa, trong đầu Âu Dương Noãn không ngừng hiện lên cảnh tượng rất nhiều hàng hóa kia.

Đột nhiên như có linh quang xuất hiện, nàng thất thanh nói: “Biểu tỳ, ta hiểu được rồi!”

Lâm Nguyên Hình ngẩng đầu nhìn nàng, có chút không hiểu: “Hiểu được cái gì?”

“Hôm qua ta nghĩ một đêm, nhưng không nghĩ ra người Tô gia ở kinh đô bị mất mặt lớn như vậy, vì sao còn muốn đến kinh đô nữa? Người ta thường nói không có lợi thì không dậy sớm được. Có thể làm cho thương nhân ngay cả thể diện cũng không cần thì chỉ có lợi ích!”

Nàng dừng một chút, nhìn Lâm Nguyên Hình rồi nói: “Nhưng Thái tử đã sớm hạ lệnh, những thương nhân buôn bán hàng hóa đều bị trưng thu thuế nặng. Dưới điều kiện bất lợi như vậy vì sao Tô gia còn đi kinh đô?”

“Điều này chỉ có thể giải thích rằng bọn họ nhất định có biện pháp thông qua quan tặc, thậm chí có thể trên tay bọn họ có lệnh bài miễn thuế!”

“Miễn thuế?”

Điều này sao có thể? Lâm Nguyên Hình giật mình không thôi, khuôn mặt xinh đẹp như không thể tin: “Ta nghĩ chỉ có Cao thị từng đỡ một thương cho Thái tổ Hoàng đế mới có ân điển như vậy. Tô gia thì có công gì, đức gì.....”

Vừa nói được một nửa, đột nhiên Lâm Nguyên Hình dừng lại, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ.

Hoàng trưởng tôn muốn gom quân lương, tất nhiên sẽ tìm thương nhân vay tiền.

Dùng tiền của thương nhân mua lương thực, chờ đánh giặc xong sẽ lấy tiền từ triều đình hoặc lợi ích trả lại.

Như vậy liền ngay cả hộ bộ, trên sổ sách bộ binh cũng sẽ không để lại dấu vết.

Khó trách Tần vương lại không phát hiện hoàng trưởng tôn thần không biết quỷ không hay gom quân lương như vậy.

Mà Tô gia hiển nhiên là đòi việc miễn thuế làm giá cả trao đổi.

“Hộ bộ, bộ binh không xuất tiền. Trong khoản công cũng không hề có chi phí tức là Hoàng trưởng tôn căn bản không có thu mua quân lương. Toàn bộ triều đình đều đã bị che mắt, hướng chi là Thái vương!” Âu Dương Noãn lẩm bẩm.

"Không! Hắn sẽ không bắt cần như vậy. Vạn nhất Tô gia tố cáo chuyện này thì sao?"

Trên mặt Lâm Nguyên Hình hơi biến sắc, Tiểu Diễn tuyệt đối không phải là người làm ra loại chuyện không nắm chắc này.

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng lắc đầu: “Tô gia là thương nhân, điều thương nhân chú ý nhất chính là chữ tín. Nếu Hoàng trưởng tôn viết giấy nợ, chuyện này liền sẽ thành! Hướng chi Tô gia chính là dùng tiền để mua một lệnh bài miễn thuế, còn về phần Hoàng trưởng tôn

dùng tiền làm gì thì Tô gia căn bản sẽ không quan tâm, cũng sẽ không hỏi đến!”

Lâm Nguyên Hình vẫn không thể tin: “Số tiền này cũng không phải là nhỏ a! Tô gia lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

Âu Dương Noãn cười lạnh một tiếng: "Tô gia không có nhưng Giang Nam có. Tô gia không đủ thì thương nhân toàn Giang Nam nhất định sẽ đủ. Hoàng trưởng tôn chỉ cần dùng một khối lệnh bài, không cần tự mình xuất đầu, tự nhiên có thể khiến cho Tô gia vì hấn cục cung tận tụy!”

Nhất thời trong xe ngựa lâm vào trầm mặc. Đừng nói là Âu Dương Noãn, ngay cả Hồng Ngọc cũng cảm thấy từng đợt rét run.

Nếu như suy đoán này là đúng, vậy Tiểu Diễn đã bắt đầu trù tính từ khi nào....

Xe ngựa chạy đều đều, hướng thẳng về kinh đô.

Suốt một đường đi yên tĩnh, nay càng chạy gần về phía trước càng cảm thấy trời đất một mảnh râm rĩ lớn.

Dần dần thanh âm vó ngựa đập xuống đất cũng không còn nghe thấy.

Kinh đô, xa cách đã lâu nhưng vẫn là khí thế bức người như trước.

Xe ngựa đưa Lâm Nguyên Hình hồi phủ trước, màn xe khẽ vén lên, thoáng chốc ánh sáng liền tràn vào trong xe.

Trên đường cái lưu quang tràn đầy màu sắc vội vàng xẹt qua, không kịp nhìn kỹ cũng không kịp hoàn hồn, màn xe lại được buông xuống.

Hoảng hốt một lát Âu Dương Noãn mới phát hiện bản thân vẫn như đang trong bóng đêm. Con đường phía trước mờ mịt không lấy rõ lối đi.

Lâm Nguyên Hình sâu kín hít một hơi: “Hết thầy lại trở về như cũ!”

Âu Dương Noãn bỗng nhiên kinh hãi, biểu tỷ dịu dàng trình tĩnh, người cũng quyến rũ hơn rất nhiều. Nhiều năm như vậy, chỉ làm nàng nhu nhược như không có xương, lại không biết nàng vốn không muốn như thế.

Âu Dương Noãn cầm lấy tay Lâm Nguyên Hình, thăm nghĩ trong lòng, trở lại ban đầu? Chỉ sợ mọi chuyện đã không thể quay lại như lúc ban đầu được nữa.

Trong lòng nàng lướt qua một số người, một số chuyện, cho dù vô luận như thế nào cũng không thể quên.

Xe ngựa dừng lại ở cửa sau phủ Thái tử. Nhìn Lý Lục bước nhanh vào thông báo, Âu Dương Noãn cười nói: “Biểu tỷ, muội sẽ không vào cùng đâu!”

Nàng nhìn thoáng qua đứa nhỏ đang ngủ say trong tã, yêu thương nói: “Chờ khi có tên, nhớ nói cho muội biết!”

Lâm Nguyên Hình gật gật đầu, ánh mắt ôn nhu: “Được!”

Đúng lúc này Lý Lục đầu đầy mồ hôi chạy đến, vẻ mặt vội vàng: “Âu Dương tiểu thư, đại công chúa đang ở bên trong làm khách. Điện hạ mời ngài cùng đi vào!”

Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình liếc nhìn nhau, Lâm Nguyên

Hình liền nói: “Noãn Nhi, ta có thể thay muội cáo lỗi với Đại công chúa....”

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Không, ta vốn cũng chuẩn bị đi phủ công chúa bái kiến!”

Nói xong nàng liền được Hồng Ngọc đỡ xuống xe.

Lâm Nguyên Hình mặc y phục thân đối kiểu dáng sam tử đậm phần. Lựa mỏng xanh ngọc yên la, váy dài thanh bích trong suốt.

Nhan sắc như vậy khiến khóe mắt đuôi lông mày nàng như tăng thêm sự quyến rũ, nhưng vẻ mặt nàng từ đầu đến cuối vẫn chỉ nhàn nhạt thản nhiên, cũng không thấy bao nhiêu sắc mặt vui mừng.

Âu Dương Noãn ngồi bên cạnh. Khí hậu kinh đô vẫn còn chút rét lạnh. Tháng ba trong hoa viên một cành hoa cũng không có, chỉ có điều lan ngọc thể, cũng có nói cười yển yển, cách bụi hoa không ngừng truyền đến.

Bất quá chỉ là ngắn ngủi mấy ngày, phủ Thái tử đã lại khôi phục như xưa. Chỉ là nay Thái tử đã ở trong Hoàng cung, còn chủ nhân mới nơi đây đã biến thành Tiểu Diễn.

Trong lòng Âu Dương Noãn thầm nghĩ, bên môi liền cong lên một đường nhợt nhạt, nhưng nụ cười kia, cũng không hề vui vẻ.

Mấy tháng không gặp, Chu Chỉ Quân một thân váy dài xanh ngọc. Ý cười trong suốt chào đón, trên trán thúc nhất nhân anh cách.

Một đôi trâm cài thủy tinh thiếu nguyệt, theo ô quang thủy hoạt cúi thẳng xuống dưới.

Bộ dáng ung dung nhàn nhã, giống như một cảnh u lan trong cốc khiến người ta xuýt xoa.

Thấy Lâm Nguyên Hình, vẻ mặt nàng ta thế nhưng lại không chút gợn sóng. Lôi kéo tay Lâm Nguyên Hình, giọng điệu thân thiết.

Mà Tiểu Diễn một bên đã bước nhanh tới, tươi cười ôm lấy đứa nhỏ. Vẻ mặt hưng phấn không nói nên lời: “Quả đúng là con trai!”

Đây là trưởng tử của hắn, lại ở lúc hắn đặc ý nhất mà xuất hiện tự nhiên sẽ được đối đãi không giống bình thường.

Âu Dương Noãn rũ mắt xuống, lại nhìn đại công chúa đang hướng nàng ngoắc ngoắc. Âu Dương Noãn mỉm cười, lập tức đến bên cạnh đại công chúa.

Đại công chúa lôi kéo tay Âu Dương Noãn, nhìn trái nhìn phải rồi mới gật gật đầu: “Không bị thương chỗ nào là tốt rồi!”

Ngữ khí của bà bình thường nhưng trong ánh mắt đã bao hàm lệ quang. Khi gặp chuyện bà vẫn muốn bảo hộ Âu Dương Noãn bên người.

Nhưng Âu Dương Noãn ở bên cạnh bà mới là nguy hiểm nhất. Hiện tại nhìn thấy Âu Dương Noãn vẫn bình an vô sự, bà mới thoáng yên lòng.

Đại công chúa đeo vòng ngọc, phỉ thúy cùng hồng ngọc hào quang trong suốt lấp lánh. Nhưng những châu báu hoa lệ đó lại kém xa tinh quang nơi đáy mắt bà.

Âu Dương Noãn vừa muốn nói chuyện thì lại nghe Tiểu Diễn cười nói: “Hình Nhi, nàng sinh cho ta một trưởng tử, ta thật sự muốn

thường cho nàng. Nàng muốn cái gì?”

Lời Tiểu Diễn vừa dứt, Chu Chỉ Quân đã mỉm cười đầy mặt, nói: “Chúc mừng điện hạ. Đứa nhỏ này vừa sinh ra liền mang đến thái bình cho thiên hạ. Đây là phúc khí của điện hạ, cũng là phúc khí của thiên hạ. Ngay cả chúng thần thiếp cũng được hưởng chút vinh quang, thật sự là chuyện vui mừng!”

Mấy câu nói này vừa mang lại không khí vui mừng lại thể hiện sự rộng lượng của chính phi, khiến Âu Dương Noãn cùng Đại công chúa đều đồng thời ghé mắt sang.

Tiểu Diễn vốn đang cao hứng, nghe Chu Chỉ Quân cát ngôn chúc mừng như vậy thì nhất thời mừng rỡ, liên tục cười nói: “Chỉ Quân nói đúng. Hôm nay các viện trong phủ Thái tử thưởng hai tháng tiền tiêu, tơ lụa một thất. Trên dưới Mặc hà trai thưởng nửa năm tiền tiêu hàng tháng, tơ lụa mười thất, cũng coi như thưởng cho công lao bọn họ tận tâm hầu hạ chủ tử. Đúng rồi, đem cây san hô hồng chi hi thể kia mang đến Mặc hà trai!”

Mọi người đều quỳ xuống tạ ơn, người người tươi cười rạng rỡ, trong phủ tiếng chúc mừng nhất thời nổi lên.

Tiểu Diễn quay đầu nhìn Âu Dương Noãn, cười nói: “Vĩnh An, thời gian qua đa tạ muội đã chiếu cố chăm sóc mẫu tử Hình Nhi!”

Âu Dương Noãn nhìn ánh mắt chân thành của hần, hần tha thiết nhìn nàng như vậy lại khiến nàng bỗng nhiên thấy lạnh lòng.

Vui sướng tha thiết như vậy, biểu tình ôn hòa đến thế, có ai sẽ nghĩ được người đứng sau điều khiển một màn âm mưu này chính là hần?

Không biết Thái tử phi sẽ có suy nghĩ gì khi biết chính con trai của mình là người đã tiến bà xuống hoàng tuyền? Chỉ tiếc, người cũng đã chết rồi.

Chuyện này ngoại trừ một số người thì ai cũng không biết.

Hoàng trưởng tôn trong mắt thế nhân là bị bức bách làm phản, là đang làm chuyện chính nghĩa, là gương cho thiên hạ, là hy vọng của vạn dân.

Trong mắt mọi người Thái tử phi cùng Hoàng hậu đều là chết trong tay Tần vương. Người gây nên hết thảy mọi chuyện chính là Tần vương đã chết cách đây không lâu....

Người có thể lấy thân nhân của mình là tiền đặt cược, không chỉ có tính kiên nhẫn mà quan trọng nhất là phải nhẫn tâm. Mà hiện tại nàng đã biết thứ mà Tiểu Diễn không thiếu đó chính là sự nhẫn tâm này.

Cái Tiểu Diễn muốn chính là ngai vàng ở vị trí cao nhất kia.

Trong suốt đường đi của hắn, ngay cả tiên đế dốc hết sức duy trì thế cân bằng cũng thành chướng ngại của hắn.

Chương 264: Trong phủ Thái tử, nhắc lại hôn sự (3)

Tâm tư cùng thương cảm như vậy, Âu Dương Noãn một chút cũng không để lộ ra ngoài.

Nàng chỉ mỉm cười, chậm rãi nói: “Ta và biểu tỷ là cùng chăm sóc cho nhau mà thôi, điện hạ không cần lo lắng!”

Tiểu Diễn mặc cảm bào đỏ thắm khiến khí độ của hắn càng ung dung. Mặt mày trong trẻo nhưng lạnh lùng, góc cạnh đường nét rõ ràng....Không thể nói rõ là đẹp mắt, cũng không thể nói là khó coi.

Khi nhìn hắn khiến người ta có một loại duệ khí quả cảm, khí chất đó không hề liên quan đến tướng mạo.

Tiểu Diễn nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn, thanh âm như thì thầm, giống như nước mùa xuân, triền miên mà ấm áp: “Vĩnh An, muội bảo vệ Hình Nhi an toàn sinh hạ con trai cho ta, lập được công lao lớn như vậy ta thật sự không biết nên báo đáp muội thế nào mới tốt?”

Hắn giống như là đột nhiên nghĩ ra điều gì, trong mắt hiện lên quang mang hưng phấn: “Ta sẽ bẩm báo với Thái tử, để người phong thưởng cho muội!”

Âu Dương Noãn cảm giác ánh mắt xa lạ của hắn, có ánh sáng có độ ấm nhưng cơ hồ lại khiến nàng kinh hãi.

Nàng cố gắng ngăn chặn sự kinh dị trong lòng, bình thản hành lễ, dùng thanh âm mềm nhẹ nói: “Đa tạ ý tốt của điện hạ, chỉ là Âu

Dương Noãn hổ thẹn không dám nhận!”

“Đúng vậy!”

Đại công chúa mỉm cười phá vỡ không khí kỳ quái này: “Noãn Nhi là nữ nhi của ta, cũng chính là muội muội của ngươi. Hình Nhi cũng là biểu tỷ của nàng, lại cũng là tẩu tẩu của nàng. Noãn Nhi tận chút lực nhỏ thì có tính là gì!”

“Cô cô nói phải!” Thanh âm Tiểu Diễn nhàn nhạt, ý cười hàm xúc, trong ánh mắt cũng là lãnh ý không nói rõ được, “Dù sao ta vẫn phải tạ ơn, chỉ là sớm hay muộn mà thôi!”

Âu Dương Noãn cúi thấp đầu, lông mi thật dài che đi kinh ngạc nơi đáy mắt. Nàng vẫn cứ cảm thấy, thái độ của Tiểu Diễn rất bất thường.

“Cô cô, nữ nhi của ngài ngày càng trở mã xinh đẹp!” Chu Chỉ Quân khẽ mỉm cười: “Mau, mau qua bên ta ngồi!”

Chu Chỉ Quân một bộ dạng thân thiết, cầm lấy tay Âu Dương Noãn kéo nàng ngồi bên cạnh: “Năm nay ngươi cũng đã mười lăm a! Đúng là tuổi đẹp nhất của nữ tử, trăm ngàn lần đừng để chậm trễ nha!”

Chu Chỉ Quân nói xong liền nhìn thoáng qua Tiểu Diễn, đáy mắt xẹt qua lãnh ý. Tươi cười trên mặt lại càng ôn hòa, hơn nữa còn có chút hơi hơi lo lắng.

Còn muốn nói thêm lại nghe Tiểu Diễn nói: “Hình Nhi, nàng bốn ba cả mấy ngày cũng đã mệt mỏi rồi. Mau dẫn đứa nhỏ đi nghỉ ngơi đi, ta sẽ đến Mặc hà trai thăm nàng!”

Lâm Nguyên Hình lại nhìn Âu Dương Noãn, thấy đối phương khẽ gật

gật đầu liền phân phó vú nuôi ôm đứa nhỏ rồi cùng rời đi.

Bên môi Chu Chỉ Quân hiện lên tươi cười xa cách, lại hỏi Âu Dương Noãn thêm không ít vấn đề.

Âu Dương Noãn từ tốn trả lời từng vấn đề, không quá xa cách cũng không quá gần gũi.

Cảm giác được ánh mắt cực nóng của Tiểu Diễm, trong lòng nàng trầm xuống. Nhưng chỉ có thể chớp mắt không nhìn, ra vẻ như không biết.

“Haizzz.....” Đại công chúa chậm rãi thở dài, thanh âm cũng rất xa.

Âu Dương Noãn đưa mắt nhìn. Dưới khuôn mặt túc mục của đại công chúa cất giấu sự mệt mỏi, vẻ mặt cũng ngưng trọng: “Ta mệt rồi. Noãn Nhi, con dìu ta trở về!”

Bốn phía lập tức yên tĩnh.

Âu Dương Noãn liền đứng lên, không dấu vết rút tay ra khỏi tay Chu Chỉ Quân, thản nhiên cười nói: “Vâng!”

Âu Dương Noãn ngồi xe của Đại công chúa trở về. Trên xe ngựa, Đại công chúa nghiêm túc nhìn Âu Dương Noãn: “Noãn Nhi, con thật sự đã đến tuổi xuất giá rồi!”

Đại công chúa thoải mái ngồi dựa vào đệm, vẻ mặt an tường, ôn nhu nói cười như là nhàn thoai việc nhà.

Nhưng đột nhiên nói những lời này, Âu Dương Noãn dường như không có việc gì lắc lắc đầu. Nhìn lại, ánh mắt của nàng đã không còn hòa nhã.

“Nữ tử luôn sẽ có ngày này!”

Đại công chúa khoanh tay dựa vào án, mày hơi nhướn lên, chậm rãi nói: “Trước đó vài ngày, ta đã rất sầu lo. Đó là lẽ ta có chuyện gì, ai sẽ tìm cho con một mối hôn sự tốt? Cũng may tất cả đều đã trôi qua, chỉ cần con gặt đầu....ta liền sẽ làm chủ, hứa gả con cho một người tốt!”

Cái gì? Hứa gả sao?

Âu Dương Noãn giật mình. Không kịp che dấu vẻ mặt kinh ngạc cùng mơ hồ, nhưng rốt cuộc vẫn không thể gạt được Đại công chúa. Bà dịch thân mình tới gần, hỏi: “Noãn Nhi, con hiểu ý ta chứ?”

Âu Dương Noãn bất an, vừa định nói thì Đại công chúa lại xua tay, ý bảo nàng không cần nhiều lời: “Nay ai ai cũng biết, trưởng nữ nhà Âu Dương Thị Lang đoan trang cao quý, ôn nhu đa tài, là mỹ nhân hiếm có. Hơn nữa con lại là nữ nhi của ta, không cần ta nhiều lời, mỹ danh của con cũng đã truyền rất xa. Nếu hiện nay không nhanh chóng định hôn sự, chỉ sợ tương lai sẽ lại sinh ra chuyện xấu!”

Đại công chúa nhìn thẳng nàng, vẫn mỉm cười như cũ. Trong ánh mắt đã ẩn chứa sâu sắc: “Huống chi sắp tới Thái tử sẽ đăng cơ. Mà con nối dòng của Hoàng trưởng tôn nay còn ít, vì kế thừa hoàng nghiệp, tất nhiên sẽ nạp thêm phi tử....”

Trong lòng Âu Dương Noãn cả kinh, bất an cúi đầu.

Tiểu Diễn a Tiểu Diễn! Nàng làm sao không biết ánh mắt hằn nhìn nàng quá mức khác thường.

Nhưng nàng chưa từng nghĩ đến chuyện như vậy, bởi vì Tiểu Diễn

quá mức bình thản. Bình thản đến mức nàng cơ hồ nghĩ rằng đối phương chỉ là nhất thời tính đến.

Hiện tại xem ra không phải là như thế. Chỉ sợ chuyện này ngay cả Tiểu Trọng Hoa cũng đã biết.

Như vậy những lời hăn nói lần trước, đa phần là xuất phát từ một loại bảo hộ...

Âu Dương Noãn lại cúi thấp đầu hơn, không chịu nổi nhưng cũng phải thừa nhận những lời công chúa nói.

Nàng mơ hồ có thể đoán được, đến nay đại công chúa đều không biết Tiểu Diễn sở tác sở vi.

Thậm chí ngay cả Yến vương chỉ sợ cũng không được rõ ràng....

Yên lặng một lát, vẫn là đại công chúa mở lời trước. Thanh âm trầm ổn: “Noãn Nhi, con nói cho ta biết. Con nguyện ý gả vào phủ Thái tử sao?”

Âu Dương Noãn ổn định lại trái tim đang không ngừng đập loạn nhịp. Ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt đại công chúa thản nhiên, tư thế uy nghiêm: “Hoàng gia là nơi như thế nào? Hoàng cung lại là nơi ra sao? Chắc con cũng đã hiểu rõ. Năm đó ta không có sự lựa chọn, nhưng con thì có....”

Khi đại công chúa nói, thanh âm hơi hơi thay đổi. Nhưng không phải u oán mà là một loại hận ý hờ hững.

Âu Dương Noãn nghe mà hơi có chút run rẩy. Kỳ thật đại công chúa từ nhỏ đã sống trong cung, lại là trưởng công chúa Bệ hạ sủng ái, hơn mười năm qua chưa từng nói lời chua xót với người ngoài.

Chỉ là bà nay đã nắm quyền sát sinh trong tay, ai còn dám nghĩ đến tình yêu của bà khi còn thanh xuân?

Âu Dương Noãn nhìn ánh mắt Đại công chúa, dần dần trở nên kiên định: “Mẫu thân, con không muốn gả cho Tiểu Diễn. Xin mẫu thân thành toàn!”

Đại công chúa gật gật đầu, thanh âm mềm mại, giống như hàm chứa ý cười: “Vậy ta đây cũng yên tâm rồi!”

Gả cho Tiểu Diễn đồng nghĩa với việc bị cuốn vào vòng tranh đấu vô tận. Cho dù Âu Dương Noãn đang tuổi thanh xuân, lại mỹ mạo vô cùng.

Nhưng Tiểu Diễn một ngày nào đó sẽ là thiên tử, trong cung thứ không thiếu nhất chính là nữ tử trẻ tuổi mỹ mạo.

Âu Dương Noãn có thể tỉnh táo nhìn ra điểm này, đại công chúa cảm thấy thực vui mừng.

Dù sao ít có nữ tử có thể ngăn nổi dụ hoặc được trở thành người đứng đầu lục cung. Chỉ sợ nay toàn kinh đô đã có không ít danh môn khuê tú đã bắt đầu xoa tay.

Đại công chúa tiếp tục nói: "Sủng phi của Hoàng thượng có rất nhiều, nhưng Hoàng hậu lại chỉ có một. Noãn Nhi, người không hy vọng cái vị trí xa vời kia mới là người sáng suốt. Qua hai ngày nữa ta sẽ gặp ngoại tổ mẫu con để thương nghị!"

Âu Dương Noãn cảm thấy sợ hãi cùng áp lực chưa từng có cùng áp đến. Trong lời nói của đại công chúa tựa hồ có pha thâm ý.

Từ xe ngựa bước xuống, trước mắt đã là cửa chính Âu Dương phủ. Hồng Ngọc từ phía sau xe ngựa đến dìu nàng mới giật mình, trên trán, trên lưng đã thấm một tầng mồ hôi mỏng.

"Tiểu thư! Ngài làm sao vậy?"

Âu Dương Noãn nghĩ nghĩ, khuôn mặt trầm tĩnh. Con người đen sâu kín, có gì phải sợ? Bất quá binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn mà thôi.

Tiểu Diễn thân phận tôn quý, cũng là người có lòng tự trọng nên sẽ không làm ra loại chuyện mất mặt. Lại càng sẽ không dưới tình huống không nắm chắc mà đến cầu thú. Nàng tạm thời có thể yên tâm.

Nhưng điều nàng lo sợ chính là, tương lai Thái tử lên ngôi, vậy nếu là tứ hôn?

Như vậy cho dù là đại công chúa cũng không có biện pháp công khai kháng chỉ. Đến lúc đó, nàng làm sao có thể cự tuyệt?

Âu Dương Noãn nghĩ như vậy, trong lòng một tia u ám chậm rãi hiện lên. Nhưng trên mặt lại lộ ra tươi cười sáng lạn, đón nhận Lý thị cùng Âu Dương Trì đang đứng chờ trước cửa: "Tổ mẫu, phụ thân! Noãn Nhi về rồi!"

— — — — — đề lời nói với người xa lạ — — — — —

Có đồng hài hỏi ta, vì sao Hoàng trưởng tôn phải tự chặt đi cánh tay của mình?

Mọi người suy nghĩ một chút, tiên đế là cánh tay của hắc sao? Hoàng hậu cùng Thái tử phi đối với hắc có bao nhiêu giúp đỡ.

Nếu nói đến thì người giết các nàng bất quá cũng chỉ là Tần vương mà thôi.

Trên đời này, biết được chân tướng sự thật cũng chỉ có mấy người ít ỏi.

Mà những người này, đời này chỉ có thể giấu sự thật trong lòng mà thôi.

Chương 265: Người bất nhân ta bất nghĩa (1)

Lý thị thấy Âu Dương Noãn liền tươi cười đầy mặt.

Ở thời điểm nguy cấp, Âu Dương Noãn không chút do dự mang trắc phi của Hoàng trưởng tôn ra khỏi thành.

Trong lòng Lão thái thái còn thầm oán hận đứa cháu gái này không hiểu chuyện. Sợ không tốt cả nhà mình sẽ bị phủ Thái tử liên lụy.

Nhưng thoáng cái thế cục trong kinh đô đã đảo lộn đến trời long đất lở. Lâm Nguyên Hình còn vì Hoàng trưởng tôn Tiểu Diễn hạ sinh trưởng tử.

Hiện tại trong mắt Lý thị, lần này Âu Dương Noãn đã làm đúng.

Tay Lý thị thân thiết khoác lên cánh tay Âu Dương Noãn: “Đứa nhỏ này, cuối cùng con cũng đã bình an trở lại!”

“Dạ, khiến tổ mẫu phải lo lắng rồi!” Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói.

“Lão thái thái, Noãn Nhi vừa mới trở về, có chuyện gì thì đi vào rồi nói sau!”

Âu Dương Trì mặc áo dài màu xanh ngọc, thắt lưng tuyết y. Ánh mắt trong sáng, khí chất tuyệt hảo. Nhưng sắc mặt không biết vì sao lại có chút thản nhiên.

Trong viện, Lý di nương chậm rãi bước đến chỗ bậc thang. Hành lễ

với Âu Dương Noãn rồi cúi đầu nói: “Đại tiểu thư!”

Âu Dương Noãn cười cười, cố ý nhìn vào mắt đối phương.

Lý Nguyệt Nga cũng mỉm cười, không thèm để ý đến Âu Dương Noãn đang di chuyển xuống cái bệ đang nhô lên của mình.

Trở lại phòng khách, mọi người phân chủ yếu và thứ yếu ngồi xuống.

Âu Dương Noãn lúc này mới có cơ hội đánh giá trần thiết trong phòng. Gia cụ sơn đen, trên bàn trà hoa vàng nhạt tiên diễm đón xuân.

Góc tường để cây xanh tươi phú quý, trên tường để bình phong bát tiên quá hải lớn. Toàn bộ phòng khách như rực rỡ hẳn lên.

Xem ra trong khoảng thời gian nàng không ở đây, trong nhà đã xảy ra rất nhiều chuyện. Trong lòng Âu Dương Noãn hiện lên tia cười nhạt.

Vài tiểu nha hoàn nhẹ nhàng dâng trà, Âu Dương Trì khách khí hỏi nàng: “Trên đường đều bình an chứ?”

Âu Dương Noãn hành lễ, cung kính đáp vâng, tiếp theo lại cười nói: “Có người của Hoàng trưởng tôn tới hộ tống, dọc đường đi cũng không mấy bất tiện!”

Âu Dương Trì nghe xong, nhẹ nhàng ‘ân’ một tiếng, nhìn nàng biểu tình không hờn giận: “Muốn đi xa nhà, sao không nói trước một tiếng? Như thế nào lại không hiểu quy củ như vậy?”

Một câu này, ánh mắt Âu Dương Noãn liền lạnh lùng, trên mặt lại

cười nói: “Chuyện đột ngột, nữ nhi cũng không có chủ ý. Chỉ đành phải người trở về thông báo một tiếng, ngay cả y phục tùy thân cũng không kịp mang. Lần này vẫn là nhờ lão thái thái Hạ gia ở Bình Thành chuẩn bị cho chúng ta không ít....”

Hạ gia Bình Thành? Âu Dương Trì nghe đến đó, trong ánh mắt hiện lên nghi hoặc.

Lý thị lại không chú ý tới điểm này, đột nhiên hỏi: “Sao Tước Nhi lại không cùng trở về?”

Không khí trong phòng thoáng chốc như bị đông cứng lại.

Âu Dương Noãn cung kính nói: “Tước Nhi nháo loạn muốn đi Thương Châu nên biểu tỳ đã viết một phong thư đề cử đệ ấy đi!”

Lý thị hơi hơi nhíu mi: “Chỗ đó không phải còn đang đánh nhau sao? Người sao có thể để hấn đi đến đó?”

“Tình hình Thương Châu vẫn lúc tốt lúc xấu, nhưng đến đó Tước Nhi cũng sẽ có người chiếu cố. Đệ ấy sẽ không phải chịu thiệt!”

Âu Dương Noãn vẫn thản nhiên bình tĩnh: “Đệ ấy dù sao cũng đã lớn. Chúng ta vì lo lắng mà cứ giữ đệ ấy bên mình cũng không phải biện pháp hay. Tước Nhi có tâm muốn kiến công lập nghiệp, tự mình bên ba bên ngoài cũng là chuyện tốt. Chúng ta vẫn nên ủng hộ đệ ấy!”

Lý thị vẫn có chút không biểu hiện như cũ. Âu Dương Trì lại gật gật đầu, không nhắc tới Âu Dương Tước mà hỏi Âu Dương Noãn: “Người từ phủ Thái tử về sao?”

Âu Dương Noãn cung kính nói: “Hồi phụ thân, sau khi nữ nhi tự mình

đưa biểu tỳ trở về mới dám hồi phủ!”

Âu Dương Trì nhìn nàng một cái rồi cười nói: "Biểu tỳ người với người tình cảm tốt từ nhỏ, nay lại còn chung hoạn nạn. Có thể được nàng coi trọng thực không dễ dàng, người phải biết quý trọng điều này!”

Đây là đang muốn mượn nàng để leo lên phủ Thái tử! Trong lòng Âu Dương Noãn cười lạnh, ngoài miệng lại vẫn cung kính đáp vâng.

Âu Dương Trì mỉm cười, lại hỏi Âu Dương Noãn: “Còn đại công chúa? Người đã qua bái kiến chưa?”

Ông ta một chút cũng không quan tâm đến nữ nhi của mình, cái hấn quan tâm chỉ có tiền đồ.

Điểm này từ trong những câu hỏi của hấn là đã đủ để nhìn ra.

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: “Đã gặp ở phủ Thái tử. Phụ thân yên tâm, công chúa còn nhờ ta hỏi thăm đến tổ mẫu cùng phụ thân!”

"Vậy là tốt rồi!" Âu Dương Trì thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Được rồi, được rồi! Dùng bữa trước đi!”

Lý thị cắt ngang lời Âu Dương Trì. Nhìn dáng vẻ hấn còn muốn nói thêm nhưng lại ngại Lý thị nên không tiện nhiều lời nữa.

Mọi người đều ngồi vào bàn, Trương mama sai bọn nha hoàn mang đồ ăn lên. Lý di nương đứng bên cạnh Lão thái thái chia thức ăn.

Nhìn Lý Nguyệt Nga đứng, Âu Dương Trì vẫy vẫy tay nói: “Ở đây không có người ngoài, cùng ngồi xuống ăn cơm đi!”

Lý Nguyệt Nga lộ vẻ mặt không yên nhìn Lý thị, Lão thái thái liền cười nói: “Đúng vậy, nơi này không có người ngoài người cứ ngồi xuống cùng ăn cơm đi!”

Lý Nguyệt Nga liền cười cười ngồi xuống bên cạnh Âu Dương Trì, Âu Dương Noãn nhìn đối phương một cái, không khỏi hơi hơi chú mục.

Nhớ ngày đó nàng ta vẫn luôn từ chối không chịu ngồi, cho dù ngồi cũng là ngồi bên dưới.

Nhưng nay nàng ta thế nhưng lại khách khí trong chốc lát rồi liền ngồi xuống, còn là ngồi bên cạnh Âu Dương Trì.

Hơn nữa vừa rồi đi vào nàng lại không nhìn thấy Vương Kiều Hạnh. Vị Vương di nương này vẫn luôn được Âu Dương Trì sủng ái, vì sao lại không thấy xuất hiện? Thật sự là khiến người ta phải cân nhắc....

Lý thị cười cười, phân phó nha hoàn: “Mang đồ ăn lên đi!”

Son nga, phỉ thúy bạch ngọc, gà ti ngân nha, tảo biển hương nhu, can mỹ nhân, nước mật hỏa phượng.....bày đầy một bàn.

Ngay khi mọi người đều nghĩ các món ăn đều đã được đưa lên hết thì một nha đầu bưng chén canh toan lật đến trước mặt Lý Nguyệt Nga: “Lý di nương, đây là lão thái thái cố ý phân phó người làm cho ngài!”

Lý Nguyệt Nga có chút giật mình, lập tức nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn. Thấy đối phương vẫn mỉm cười, biểu tình cũng không có gì khác thường.

Lý thị nói: “Hai ngày nay nha đầu trong phòng nói khẩu vị người không được tốt nên ta đã cố ý bảo nhà bếp ninh canh toan lạt kích thích vị giác để người khai vị. Mau nếm thử đi!”

Lý Nguyệt Nga vô cùng vui mừng, hai má hơi phỉm hồng, trên mặt lộ ra cảm kích vô hạn: “Lão thái thái, điều này có thể sao?”

Lý thị cười hỏi lại: “Có gì không được? Mau nếm thử đi!”

Lý Nguyệt Nga thử một ngụm liền cười nói: “Đúng như lão thái thái nói, canh này hơi hơi có chút vị cay, rất kích thích vị giác. Đa tạ lão thái thái!”

Lão thái thái cười cười, cầm chiếc đũa gắp một miếng gà ti ngân nha. Lúc này những người khác mới bắt đầu động đũa.

Cử chỉ mọi người đều tao nhã, nhai kỹ nuốt chậm. Trên bàn ngoại trừ thanh âm chén đĩa va chạm rất nhỏ thì không còn thanh âm nào khác nữa.

Ăn cơm xong, nhóm nha hoàn lại dâng trà. Lý thị đột nhiên nói với Âu Dương Noãn: “Ta và phụ thân người đã thương lượng qua, mười lăm tháng này là sinh thần của Lý di nương. Chúng ta nên tổ chức cho nàng một bữa tiệc sinh thần náo nhiệt, người cũng nên chuẩn bị lễ vật cho nàng mới phải!”

Trong lòng Âu Dương Noãn chấn động, nhưng rất nhanh liền thu liễm cảm xúc, cười đáp vâng.

Thấy nàng không hề có một chút không tình nguyện, Lý thị liền cười nói: “Còn có một số việc đã quên nói với người. Hồng Nhị viện của Nguyệt Nga rất lạnh, mùa xuân cũng không thấy mặt trời, đối với đứa nhỏ trong bụng rất không tốt. Ta liền làm chủ đem hiên không gian

tươi đẹp phía sau Noãn các của người để nàng ở, người có ý kiến gì không?”

Âu Dương Noãn tươi cười nói: “Tôn nữ làm sao có ý kiến? Tổ mẫu thấy ổn là được!”

“Uh, vậy là tốt rồi. Hôm nay cũng không còn sớm nữa, người đi xuống dưới nghỉ ngơi đi!” Lý thị vừa lòng gật gật đầu.

Âu Dương Noãn vừa vào Noãn các đã thấy Xương Bồ vẻ mặt vui mừng chạy ra đón: “Nô tỳ thỉnh an Đại tiểu thư!”

Âu Dương Noãn thấy bộ dáng lạnh lẽo của nàng thì không khỏi cười rộ lên: “Trong viện vẫn tốt cả chứ?”

Xương Bồ nhìn thoáng qua chung quanh, ấp a ấp úng nói: “Những thứ khác đều không có gì, chỉ là Phương mama bị bệnh!”

Âu Dương Noãn sững sốt, lập tức nói: “Mau dẫn ta đi xem!”

“Lúc chúng ta đi, mama vẫn ổn. Sao hiện tại lại bị bệnh?” Hồng Ngọc vội vàng hỏi.

“Ban đầu thân mình mama chỉ là có chút không khỏe, nhưng sau lại không biết vì sao bệnh tình càng ngày càng nghiêm trọng. Lúc đầu là ho khan không ngừng, sau lại bắt đầu nằm trên giường không dậy nổi. Mama bị bệnh, nô tỳ đã đi thỉnh Lý di nương mời đại phu đến xem bệnh cho mama!”

Nói đến đây Xương Bồ có chút ngẹn ngào: “Nhưng Lý di nương lại nói, đại phu trong phủ đều là xem bệnh cho chủ tử, tuyệt không có đạo lý xem cho nô tỳ. Còn nói nô tỳ tự mình ra ngoài bốc một ít thuốc cho mama là được.....Nô tỳ ấm ức quá, có nói vài câu. Ai ngờ....”

Âu Dương Noãn đứng nghe, dưới chân không tự chủ được mà chạy nhanh đến cửa phòng của Phương mama.

Đúng lúc này có một phụ nhân mặc y phục thêu hoa đình hương vén rèm đi ra.

Phụ nhân kia bất quá mới chỉ ba mươi lăm, bộ dáng đầm thắm. Tóc đen được búi gọn lên, để lộ cái trán trơn bóng, thể hiện sự khôn khéo giỏi giang.

Xương Bồ liền dừng lại không nói tiếp nữa.

Phụ thân kia thấy khuôn mặt hàn sương của Âu Dương Noãn thì sửng sốt, lập tức quỳ gối dập đầu: “Đại tiểu thư....Nô tỳ Quản thị, thỉnh an đại tiểu thư!”

Thần sắc trên mặt Âu Dương Noãn lạnh nhạt, trong mắt đã có một tia uất hận: “Hóa ra là Quản mama!”

“Đúng là nô tỳ!”

Quản mama đứng dậy, nói: “Lý di nương nghe nói Phương mama bị bệnh liền trở về bẩm với Lão thái thái. Lão thái thái liền phân phó nô tỳ ở đây tạm thời thay thế Phương mama!”

Âu Dương Noãn cười rộ lên, chỉ là tươi cười kia mang theo một tầng hàn khí: “Oh! Lúc này cũng không thấy tổ mẫu nói qua chuyện này!”

Trong lòng Quản mama có chút không yên, cúi đầu nói: “Nô tỳ....chính là theo phân phó của Lão thái thái mà làm!”

Âu Dương Noãn cười lạnh nói: “Nếu đã như vậy, sáng mai ta sẽ nói

với Lão thái thái để người trở về vị trí cũ!”

Chương 266: Người bất nhân ta bất nghĩa (2)

Quản mama sừng sốt, vừa muốn nói gì thì Âu Dương Noãn đã bước nhanh vào.

Đại nha đầu Tú Văn đứng bên ngoài thất lau nước mắt, vừa thấy Âu Dương Noãn về mặt kinh hỷ nói: “Đại tiểu thư, ngài đã trở về. Phương mama bệnh rất nặng....”

Âu Dương Noãn thấy hai mắt nàng phấm hồng, trong lòng không khỏi cả kinh: “Hiện tại mama sao rồi?” Vừa hỏi vừa bước nhanh vào phòng.

Văn Tú theo sát phía sau: “Người đã tỉnh nhưng lại không nói được...” Nói xong liền thút thít khóc.

Âu Dương Noãn đi vào nội thất, vừa liếc mắt liền nhìn thấy Phương mama sắc mặt vàng vọt nằm trên giường.

Vốn trên tóc bà có ít sợi bạc, nay cũng đã trắng đầy đầu. Cả người như gầy hẳn đi, suy nhược, tựa hồ như sức lực để thờ cũng khó khăn.

Âu Dương Noãn bước nhanh qua: “Mama, người sao rồi? Có nặng lắm không?”

Phương mama nhìn nàng, đầu tiên trong mắt hiện lên vẻ cao hứng, sau đó lại bắt đầu có lệ quang. Môi run run như muốn nói nhưng lại ho khan mảnh liệt một trận.

Quản mama cùng vào vội nói: “Phương mama, người đừng nóng vội, yên tâm tĩnh dưỡng. Người có cái gì muốn nói, chờ tốt lên rồi nói sau!”

"Hồng Ngọc, lấy bài thiếp của ta đi mời đại phu đến đây!"

Âu Dương Noãn lạnh lùng phân phó, Quản mama bên cạnh còn muốn nói gì nhưng Âu Dương Noãn lại lãnh liệt nhìn một cái.

Quản mama chỉ cảm thấy một trận hàn khí quét qua khiến cả người kinh hãi, nhất thời nghẹn lời không dám nói.

Quản mama lặng lẽ lui ra ngoài, thầm nghĩ muốn nhanh chóng chạy đi bẩm báo Lý di nương.

Ai ngờ Xương Bồ đang đứng ở cửa, vừa thấy bà ta muốn đi liền ngăn lại: “Quản mama, người muốn đi đâu?”

Quản mama ngượng ngùng cười nói: “Ô tỳ....ô tỳ chỉ là nhớ tới còn vài việc....”

“Xương Bồ, để mama đi đi!”

Âu Dương Noãn xoay người lại: “Nhớ rõ nói với Lý di nương, chỗ ta có một khối ngọc ấm mang từ Bình Thành về. Ngày mai mang qua cho di nương!”

“Vâng!”

Quản mama vừa đáp lời liền ý thức được bản thân nói sai. Rõ ràng bà ta từng nói qua bản thân là do Lão thái thái phân phó đến, sao có thể chuyển lời này nọ đến Lý Nguyệt Nga?

Quản mama vội vàng sửa lời: “Nô tỳ trở về chỗ Lão thái thái. Đại tiểu thư nếu không gấp, nô tỳ sẽ ghé qua chỗ Lý di nương....”

Âu Dương Noãn lạnh lùng cười, phất phất tay: “Người đi đi!”

Mỗi lần nhìn đến đôi mắt yên tĩnh của Đại tiểu thư, Quản mama không biết vì sao đều có chút bất an như ngồi trên đống lửa.

Lúc này nghe nàng cho lui liền không ngừng hành lễ rồi đi ra ngoài.

Đại phu rất nhanh đã được mời tới. Sau khi bắt mạch kê đơn liền nói bệnh tình của Phương mama đã chuyển thành viêm phổi. Nếu để kéo dài thêm hai ngày, chỉ sợ thần tiên cũng không cứu được.

Âu Dương Noãn nghe đến đó, đôi mắt hơi hơi khép lại.

Xương Bồ bên cạnh nói: “Đại tiểu thư, ngài không biết đâu. Từ sau khi ngài rời đi, trong kinh đô nơi nơi đều nói ngài cả gan làm loạn, cư nhiên dám mang theo gia quyến của Thái tử phạm tội mưu nghịch chạy trốn. Từ ngày đó sắc mặt lão thái thái liền rất khó coi, Lý di nương liền chường quản gia vụ. Sau lại có bầu, trong phủ dần dần càng không có ai dám tranh đoạt cùng nàng!”

Trong mắt Xương Bồ hiện lên vẻ căm hận nói: “Ban đầu Lý di nương muốn ở không phải sân sau viện chúng ta mà là Noãn các. Lão thái thái thể nhưng cũng đáp ứng, nhưng Phương mama lại sống chết không chịu chuyển đồ vật của ngài ra ngoài. Còn nói đây là viện của đại tiểu thư, quả quyết không có đạo lý để cho di nương ở! Lý di nương liền ủy ủy khuất khuất đến cáo trạng với lão thái thái. Lão thái thái tức giận nói Phương mama cậy già lên mặt, phạt mama đêm lạnh quỳ trong từ đường....”

Xương Bồ vừa nói vừa rơi nước mắt. Hồng Ngọc đã tức đến mặt đỏ bừng.

“Thật sự là to gan, cũng không nhớ xem ngày đó là ai đã nâng đỡ nàng?” Hồng Ngọc căm giận.

Âu Dương Noãn cười lạnh một tiếng. Người xưa có câu, trên đời này có kẻ thù mãi mãi, cũng không có bằng hữu mãi mãi.

Nàng nhìn Xương Bồ, chậm rãi nói: “Sau đó thì sao?”

Xương Bồ tiếp tục nói: “Sau Phương mama liền bị bệnh, Lý di nương liền phái Quản mama đến, nói là thay Phương mama quản lý Noãn các. Quản mama này rất xấu, không ba thì lại năm ngày kiểm có đánh mắng nha đầu trong viện, nháo loạn đến gà bay chó sủa. Hơn nữa còn chặn đứng tiền tiêu hàng tháng của hạ nhân trong viện, nếu ai dám nói một câu liền bẩm báo Lý di nương đem nha đầu đó nên sài phòng!”

“Trong phủ này, không có ai quan tâm sao?” Hồng Ngọc tức giận đến đỏ mắt, cắn răng nói.

“Nơi nơi đều nói, đại tiểu thư đã.....nửa đường bị loạn quân giết....Lý di nương còn nói với Phương mama, đại tiểu thư sẽ không về nữa....”

Xương Bồ không yên nhìn Âu Dương Noãn, nói theo tình hình thực tế: “Sau khi Lý di nương chưởng quản, Vương di nương cũng không phục lắm. Nhưng hai tháng trước Lý di nương nói Vương di nương mang theo xạ hương vào viện mình khiến lão thái thái giận dữ liền đuổi Vương di nương ra khỏi phủ. Từ đó về sau không ai còn dám trêu chọc đến Lý di nương nữa!”

Âu Dương Noãn đứng lên, đến bên cạnh Phương mama. Thấy mặt bà đầy nước mắt nhìn mình, thanh âm không tự chủ được mà ôn hòa: “Mama nghỉ ngơi đi!”

Âu Dương Noãn giúp mama sửa lại góc chăn: “Ta đã trở về, mọi chuyện đã có ta ở đây!”

Phương mama liền nhắm mắt, trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh.

Âu Dương Noãn bảo Văn Tú chiếu cố Phương mama, sau đó đi ra ngoài.

Hồng Ngọc nhìn Âu Dương Noãn nói: "Tiểu thư, ngài nhất định phải giáo huấn nàng ta. Đúng là khinh người quá đáng!"

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: "Thế nhân đều bạo cao dập thấp, có gì phải ngạc nhiên, cũng không riêng gì Lý Nguyệt Nga. Chỉ là nàng cũng trở mặt quá nhanh, thủ đoạn cũng quá độc ác. Ngay cả một lão nhân cũng không buông tha!"

Hồng Ngọc đã bình tĩnh hơn, chỉ là vẫn than thở một câu: “Mang thai thì sao? Phũ này cũng không phải thiên hạ của nàng....”

"Người hôm nay không nhìn ra sao? Trong phủ này sớm đã là thiên hạ của nàng!"

Thanh âm Âu Dương Noãn vẫn mềm mại như thường: “Hồng Ngọc, đứa nhỏ trong bụng nàng chính là lợi thế lớn nhất. Lợi thế này đang bảo vệ nàng tối đa!”

Mắt Hồng Ngọc đỏ lên: “Nô tỳ thì không có gì. Chỉ là nhìn thấy Phương mama bị người khác khi dễ như vậy, trong lòng nô tỳ thật sự

không nuốt trôi cục tức này!”

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng lắc đầu: "Không có gì là không nuốt xuống được. Nay nàng đang cao hứng, chỉ là có thể cao hứng được bao lâu thì chưa biết trước được!”

Lý Nguyệt Nga làm như vậy chẳng qua là muốn lập uy trong phủ này thôi. Chỉ là nàng ta đã làm quá phận, làm tổn thương đến người mà Âu Dương Noãn quan tâm.

Như vậy, tất nhiên Âu Dương Noãn sẽ không tùy ý để nàng ta đắc ý nữa.

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Noãn liền đến Thọ an đường, đem chuyện của Quán thị hồi bẩm với Lý thị.

Lý thị đầu tiên là kinh ngạc, sau lại cười nói: “Chuyện này cũng là ý tốt của Nguyệt Nga, Noãn Nhi đừng nghĩ nhiều!”

Phái người đến Noãn các, còn bảo nàng không cần đa tâm! Có chuyện tốt như vậy sao? Âu Dương Noãn cười cười, nhìn về phía Lý Nguyệt Nga.

Lý Nguyệt Nga vốn có chút không yên, nghe Lý thị nói vậy liền lập tức vui vẻ, cười nói: “Lão thái thái nói phải. Ta chỉ là nghe nói Phương mama bị bệnh, đại tiểu thư lại không ở trong viện, sợ Noãn các không có ai chiếu cố nên mới phái Quán mama qua!”

Lý thị khoát tay, nói: "Ta hiểu được. Noãn Nhi, chuyện này đừng nhắc đến nữa. Tước Nhi có tin tức gì không?”

Âu Dương Noãn cười gật gật đầu: "Cháu gái đang muốn mang đến cho tổ mẫu xem. Sáng sớm nay nhận được một phong thư, trên thư

nói đệ đệ hết thấy đều bình an. Ở Thương Châu đều ổn, những chuyện khác không có đề cập. Chắc là sợ chúng ta biết đệ ấy ở đâu lại phái người đi tìm về!”

“Haizzz, ở Thương Châu còn đang đánh nhau, ai lại chạy đi tìm hần về. Đứa nhỏ này cũng thật là, luôn khiến ta không bớt lo!” Lý thị thở dài, lo lắng phát ra từ nội tâm.

Âu Dương Noãn xuất thần, trên mặt Lý Nguyệt Nga lại hiện lên vẻ sầu lo: “Vốn phản quân đều đã bị đánh bại. Nghe nói Tần vương Thế tử kia không biết từ đâu nhảy ra tư quân, đang ở tiền tuyến!”

Âu Dương Noãn hơi hơi cúi đầu, lại nhìn thấy bóng ngược của mình. Không thấy rõ dung nhan, chỉ cảm thấy như rất gầy, gầy đi rất nhiều.

Nàng bỗng nhiên cười, thanh âm giống như là từ trong trí nhớ xưa cũ vọng đến: “Trận này, không biết còn muốn đánh đến bao lâu?”

Lý Nguyệt Nga nhìn vẻ mặt khác thường của nàng, nghĩ rằng nàng sầu lo cho an toàn của Âu Dương Tước thì liền cười nói: “Cũng may lão thái thái là người có phúc khí, hơn nữa còn là đại phúc khí a. Cho nên đại thiếu gia tự nhiên có thể hưởng phúc khí, bình an trở về!”

Lý thị cười nói: “Ta có phúc thật sao?”

Lý Nguyệt Nga vô cùng thuần thực cười nói: “Lão gia hiện là Thị Lang, tương lai còn muốn đi xa hơn nữa. Ngày sau quan nhất phẩm không dám nói nhưng quan nhị phẩm, tam phẩm còn phải nói nữa sao? Đến lúc đó lão thái thái nhất định cũng sẽ được sắc phong. Đây không phải là đại phúc khí thì là gì a?”

Nhất phẩm? Trong lòng Âu Dương Noãn cười lạnh. Lý Nguyệt Nga thật sự là biết vuốt mông ngựa.

Âu Dương Trì từng dâng sớ ủng hộ Tần vương lên ngôi, Thái tử chẳng qua là nể mặt Trấn quốc Hầu phủ không truy cứu.

Nhưng những người Âu Dương gia này lại còn không hiểu, tự mình tỉnh lại, vẫn sống mơ màng như trước liều mạng muốn trèo cao.

Lý thị nghe Lý Nguyệt Nga nói khiến mặt mày nở ra: “Xem người nói kia, giống như ta thật sự có phúc khí lớn như vậy?”

Lý Nguyệt Nga cười nói: “Đương nhiên là thật sự có rồi! Mà đâu chỉ là một chút nên tương lai ta cũng muốn đi theo ngài dính chút phúc khí a!”

Âu Dương Noãn nhìn hai người, trên mặt từ đầu đến cuối vẫn duy trì nụ cười lạnh nhạt.

Trong phủ người ra người vào đều phải bẩm báo. Hơn nữa sau khi Lý Nguyệt Nga lên quản sự, ai cũng đừng nghĩ có thể an bài nhân thủ dưới mí mắt nàng ta.

Nhưng cố tình hiện tại Lý Nguyệt Nga lại đang mang thai, tinh lực không bằng trước.

Âu Dương Noãn chọn chuẩn cơ hội, lặng lẽ an bài hai nha đầu trông coi thư khố trong phủ.

Thư khố không giống thư phòng, Âu Dương Trì ở trong phủ mười ngày thì cũng có đến ba bốn ngày ở trong thư khố.

Cũng không phải mỗi ngày đều đến nên người bên ngoài cũng không thấy được điểm lạ.

Nhưng đó lại thật sự là điểm quan trọng, Âu Dương Noãn mang đến hai nha đầu, một am hiểu ngâm thơ, một có tài vẽ tranh, ôn nhu sẵn sóc, tướng mạo xinh đẹp, đều rất có triển vọng.

Sau khi đã an bài tốt mọi chuyện, Hồng Ngọc thập phần nghi hoặc: “Đại tiểu thư, hai nha đầu này dù sao cũng xuất thân thấp hèn. Cho dù các nàng hầu hạ lão gia, lão thái thái không để ý thì cũng chưa chắc có thể trở thành di nương a! Cho nên căn bản đối với Lý di nương không có trở ngại gì!”

Chương 267: Người bất nhân ta bất nghĩa (3)

Âu Dương Noãn cười dài nói: "Cái này chưa chắc a!"

Hồng Ngọc nhìn về phía Âu Dương Noãn: "Tiểu thư có biện pháp gì sao? Nhưng lão gia sẽ để ý đến hai cái nha đầu chứ? Dung mạo bọn họ so với Lý di nương còn kém một chút, so ra thì còn kém hơn Chu di nương cùng Vương di nương lúc trước. Chỉ sợ lão gia sẽ không thêm để các nàng vào mắt!"

Âu Dương Noãn cười nhẹ: "Trước kia phần lớn di nương bên cạnh phụ thân đều không thông thi văn. Ngay cả Lý di nương, tuy rằng là nữ nhi của tú tài nhưng cũng không mấy thông thạo. Phụ thân tự nhiên sẽ có chút tịch liêu!"

"Hai nha đầu này là ta nhờ mẫu thân mua riêng cho ta. Người nghĩ bọn họ chỉ là nha đầu tầm thường thôi sao? Lý di nương đã có thai, bên người phụ thân vốn không có ai bầu bạn, hỏi thăm nóng lạnh. Hai nha đầu này rất có tài, tự nhiên sẽ biết nên làm gì!"

Hồng Ngọc vẫn như cũ nghe cái hiểu cái không. Nhưng nàng chắc chắn biết được một điểm, đại tiểu thư rất chắc chắn lão gia sẽ thích hai nha đầu này.

Nhưng rồi lại lo lắng hỏi tiếp: "Đại tiểu thư, hai nha đầu này dù sao cũng không phải là người trong phủ. Phẩm hạnh của các nàng như thế nào chúng ta đều không biết. Sau khi các nàng được lão gia yêu thích rồi sẽ giống như Lý di nương quay lại cản chúng ta thì sao?"

Âu Dương Noãn cười nhẹ, nói: “Nếu mẫu thân đã mang các nàng đến đây, tự nhiên sẽ có biện pháp kiềm chế bọn họ. Điều này người không cần lo lắng!”

“VẬY....CÓ CẦN NÔ TỖ ĐẾN NÓI VỚI CÁC NÀNG VÀI CÂU KHÔNG?” HỒNG NGỌC CẨN THẬN NÓI.

Âu Dương Noãn cười cười: "Có một số việc không cần chúng ta phải nói. Mọi chuyện đều phải dựa vào bản lĩnh của chính mình, nếu không có bản lĩnh cũng chỉ có thể thành thành thật thật bị Lý Nguyệt Nga áp chế cả đời. Còn nếu bọn họ có năng lực thì liền sẽ có tương lai!"

Âu Dương Noãn chưa từng nghĩ tới việc sẽ áp chế Lý Nguyệt Nga. Dù sao Âu Dương phủ hết thảy nàng đều không cần.

Nhưng Lý Nguyệt Nga ngàn vạn lần không nên lấy Phương mama ra để lập uy với hạ nhân.

Điều này khiến Âu Dương Noãn vô cùng tức giận, Lý Nguyệt Nga cũng phải vì thế mà trả giá đại giới.

Nếu nàng ta đã không an phận thì nàng cũng không cần nể nang.

.....

Lý Nguyệt Nga đi vào phòng, tâm tình vô cùng tốt: “Bội Nhi, mang tổ yến lên đi!”

Bội Nhi lập tức dâng lên một chén tổ yến: “Mời di nương dùng!”

Lý Nguyệt Nga nhìn chén canh kia, lập tức liền nhíu mày: “Trong khổ phòng không phải có huyết yến tốt nhất sao?”

Bội nhi sửng sốt, lập tức cúi đầu: “Di nương, hôm nay lúc nô tỳ đi lĩnh, mama quản sự khố phòng nói huyết yển kia là trắc phi Hoàng trưởng tôn tặng riêng cho Đại tiểu thư. Lúc đại tiểu thư không ở đây bà ta còn dám mang ra một ít, hiện tại thật sự không dám động đến....”

Lý Nguyệt Nga trừng mắt nhìn Bội Nhi: “Đồ vô dụng! Nếu nó đã đưa vào của công thì ai cũng đều có thể dùng! Còn không mau đi lĩnh cho ta!”

Bội nhi gật gật đầu, bước nhanh đi.

Qua một hồi lâu mới trở về, nhưng vẫn là hai bàn tay không: “Di nương, đại tiểu thư mang tất cả huyết yển đến Thọ an đường rồi....”

"Cái gì?"

Lý Nguyệt Nga trầm mặt xuống, “Ta thật sự là đã xem thường nha đầu này! Hừ, khá lắm. Lúc trước phu nhân chính là bị nó quật ngã, quả nhiên là nham hiểm!”

Bội Nhi nghĩ nghĩ, nói: "Nay lão thái thái yêu thương di nương như vậy, không bằng ngài đến Thọ an đường nói một tiếng....”

"Nói cái gì mà nói!"

Lý Nguyệt Nga cốc cái trán Bội Nhi một cái thật mạnh, “Đúng là nha đầu ngu xuẩn! Người cho rằng ta có thai chính là đã tu thành chính quả sao? Tất nhiên là không rồi, dù sao ta cũng chỉ là một di nương mà thôi! Muốn ngày ngày trôi qua tốt một chút, trong phủ này từ trên xuống dưới không biết phải phí bao nhiêu tâm tư! Mà có rất nhiều chuyện không phải chỉ cần phí tâm tư là được, còn phải phí công

chuẩn bị chu đáo mới được!”

Lý Nguyệt Nga hừ lạnh: “Lão thái thái đúng là có nuông chiều ta nhưng đó cũng chỉ là vì coi trọng đứa nhỏ trong bụng ta mà thôi. Phần sủng ái này chúng ta phải dùng trên lưỡi đao, có chỗ nào lại vì việc nhỏ ấy mà đi ầm ĩ. Làm vậy chỉ thể hiện ta là người không biết tốt xấu, không hiểu đạo lý mà thôi. Biết chưa?”

Bội Nhi có chút không yên nói: “Nhưng đại tiểu thư trở về, chúng ta làm việc liên không được tiện. Khoản công trung này....”

Lý Nguyệt Nga nghĩ nghĩ, không tự chủ được thở dài: “Ta biết! Cũng may trước đó vài ngày chúng ta đã dừng lại. Không có phân phó của lão thái thái, Âu Dương Noãn cũng không dám đi thăm dò. Hiện tại quan trọng nhất là sinh được con trai, đến lúc đó ta muốn ăn bao nhiêu tổ yến thì ăn bấy nhiêu. Cho dù có muốn đến ở Noãn các, Âu Dương Noãn cũng phải vui vẻ nhượng lại!”

Đúng lúc này, Lý Nguyệt Nga đột nhiên nhớ tới chuyện quan trọng hơn: “Lão gia đâu?”

Sắc mặt Bội Nhi hơi hơi đỏ lên: “Sau khi dùng bữa xong lão gia đã đến thư khố, nói là muốn tìm hai quyển sách!”

“Đã trễ thế này còn tìm gì mà tìm. Thôi, bảo người của phòng bếp chuẩn bị một ít điểm tâm. Hồi chiều lão gia dùng cơm rất ít, chắc lát nữa sẽ đói!”

Âu Dương Trì mấy ngày nay mỗi ngày đều đến nơi này của Lý Nguyệt Nga.

Chẳng qua là hiện tại Lý Nguyệt Nga đã không thể ngủ lại, nàng vì lung lay Âu Dương Trì mà cố ý để Bội Nhi thông phòng cho Âu

Dương Trì.

Cứ như vậy cũng coi như tạm thời trấn an hẳn, miễn cho hẳn trong lúc nàng mang thai lại gây ra chuyện.

Điểm này, Lý Nguyệt Nga so với Lâm thị rộng lượng hơn rất nhiều, cũng biết nhìn xa hơn.

Bội Nhi giúp Lý Nguyệt Nga chải tóc, thay y phục. Nhưng chủ tớ hai người bận rộn một hồi lâu, lại đợi khoảng hai canh giờ nhưng vẫn chưa thấy Âu Dương Trì tới.

Bội Nhi có chút kỳ quái nhìn ngoài cửa, lại nhìn Lý Nguyệt Nga. Lý Nguyệt Nga nhú mày nói: “Thu dọn một chút rồi đi nghỉ đi!”

Bội Nhi vẫn chưa từ bỏ ý định: “Di nương, có muốn nô tỳ ra ngoài tìm một chút không?”

Tìm? Đi đâu tìm? Lời này nói ra cư nhiên lộ ra sự quyến luyến thân thiết.

Lý Nguyệt Nga hung hăng trừng mắt nhìn Bội Nhi khiến nàng ta cả kinh, nhanh chóng cúi đầu xuống.

Nhưng lúc này Lý Nguyệt Nga lại liền nhú mày, lão gia rốt cuộc là đi đâu?

Bội Nhi đi trái giường, Lý Nguyệt Nga vẫn còn ngồi ở chỗ kia suy tư. Trong lòng nàng có một tia bất an, nhưng lại tìm không ra có chỗ nào không đúng.

Liên tục bảy ngày, Âu Dương Trì không tới phòng của Lý Nguyệt Nga. Hẳn mỗi ngày đều túc trực ở thư phòng.

Điều duy nhất không giống trước là trong thư phòng có hai nha đầu như hoa như ngọc.

Âu Dương Noãn nói rất đúng, hai nha đầu này sớm đã được dạy dỗ, lại được người khác chỉ điểm nên đương nhiên biết thứ mà Âu Dương Trì yêu thích.

Các nàng tuy rằng không có danh phận nhưng cũng không nóng vội. Vẫn người nào việc nấy, đối với Âu Dương Trì lại chăm sóc cực chu toàn, không có một chút cử chỉ dư thừa.

Sự tồn tại của các nàng, rất nhanh làm cho lão thái thái chú ý.

Xuất phát từ tâm lý muốn khai chi tán diệp nên đã chủ động thay Âu Dương Trì bảo hai người làm nha đầu thông phòng.

Khi Lý Nguyệt Nga nghe được tin tức này liền lập tức cả kinh trừng mắt.

Nàng thật sự không thể ngờ được, trong thư khố thế nhưng bất tri bất giác đã có hai nha đầu ôn nhu đa tình.

Lại càng không biết Âu Dương Trì đến thư khố là vì có ẩn tình khác.

Lý Nguyệt Nga càng nghĩ càng cảm thấy hai nha đầu này chỉ sợ là có liên hệ với Âu Dương Noãn.

Chỉ là.....người vốn ở thư khố, là Âu Dương Trì tự mình nhìn trúng đưa về thư phòng. Như thế nào cũng không thể liên hệ được đến Âu Dương Noãn.

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể đi đến chỗ lão thái thái tố khổ: “Ta

cũng không phải là người không chấp nhận được. Nhưng lão gia tuổi tác càng ngày càng cao, hiện tại lại nạp thêm thiếp, thật sự là sẽ ảnh hưởng đến thân thể a! Hơn nữa hai nha đầu kia tuổi còn trẻ, thật sự không thích hợp ở lại bên cạnh lão gia. Thật ra nha đầu Bội Nhi bên cạnh ta....”

Đúng lúc này, Âu Dương Noãn vén rèm lên tiến vào, vẻ mặt tươi cười nói: “Di nương vì chuyện gì mà sầu lo vậy? Đứng từ xa cũng nghe được tiếng thở dài a!”

Trong lòng Lý Nguyệt Nga oán hận nhưng không dám biểu lộ trên mặt, chỉ cười mỉa nói: “Ta là sợ hai nha đầu thông phòng tuổi còn rất trẻ kia không biết hầu hạ lão gia thôi....”

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Theo lý mà nói thì những lời này ta vốn không nên nói. Chính là mẫu thân nay nằm trên giường không dậy nổi, tổ mẫu tuổi tác lại cao, rất nhiều chuyện cũng không quản nên ta không thể không nói vài câu. Kỳ thật bên cạnh phụ thân có thêm hai người cũng tốt, di nương hiện không thể quá mức vất vả. Chuyện phụ thân hết thầy cứ giao cho các nàng, di nương cứ an tâm dưỡng thai cho tốt là được!”

“Nhưng....các nàng dù sao cũng mới vào phủ, có rất nhiều quy củ không biết....”

“Di nương thật sự là biết nói đùa. Nha đầu trong phủ chúng ta không cần nói là gia sinh, cho dù là mua từ bên ngoài cũng đều qua mama quản giáo, không có ai là không hiểu quy củ hết. Nếu thực sự không được chẳng phải còn có di nương cùng tổ mẫu chỉ giáo sao?”

Lý Nguyệt Nga vừa nghe, nhất thời cảm thấy ở cổ họng như bị nghẹn khuất.

Âu Dương Noãn nhìn sắc mặt đối phương, trong lòng cũng không cảm thấy thống khoái.

Nàng đối với Lý Nguyệt Nga vốn không yêu không ghét, cũng chỉ là nước sông không phạm nước giếng.

Nhưng cố tình Lý Nguyệt Nga lại khai đao trên người của nàng, cái này đừng trách nàng vô tình.

Về phần hai nha đầu kia, cũng là trăm phương ngàn kế muốn trèo lên cao. Âu Dương Noãn cho các nàng cơ hội như vậy, các nàng liền không chút do dự nắm lấy.

Nghĩ đến đây, Âu Dương Noãn nhẹ nhàng thở dài. Sống trên đời, vẫn luôn có nhiều điều bất đắc dĩ. Kiếp trước là thế, kiếp này vẫn như vậy. Mềm lòng, thiện tâm đều không thể khiến nàng sống sót.

Đúng lúc này, Trương mama cầm bái thiếp vội vã bước vào: “Lão thái thái, vừa rồi trác phi của Hoàng trưởng tôn phái người đến đưa bái thiếp. Nói là....có chuyện gấp cần mời đại tiểu thư qua phủ Thái tử một chuyến!”

Chương 268: Món nợ với ta, tự nàng đến trả

Âu Dương Noãn vội vàng tới phủ Thái tử.

Lâm Nguyên Hình ngơ ngẩn ngồi trong Mặc hà trai. Mà bọn nha đầu ai cũng nước mắt vòng quanh.

Âu Dương Noãn nhìn tình hình liền biết không đúng, vội vàng hỏi: “Biểu tỳ, xảy ra chuyện gì vậy?”

Lâm Nguyên Hình nhìn Âu Dương Noãn, nhất thời không nói ra lời.

Nha đầu Tiểu Trúc thút thít nói: “Biểu tiểu thư, hôm qua vú nuôi bẩm báo nói ban đêm tiểu điện hạ phát bệnh, cả người nóng rực, đã mê man. Đại phu chẩn đoán, nói tiểu điện hạ bị bệnh đậu mùa!”

"Vốn tiểu điện hạ ở lại trong phủ dưỡng bệnh nhưng chính phi lại bẩm báo với Hoàng trưởng tôn, nói phần lớn chủ tử trong phủ chưa từng bị đậu mùa. Nếu giữ lại tiểu điện hạ chỉ sợ không ổn, Hoàng trưởng tôn liền mệnh lệnh mang tiểu điện hạ ra ngoài phủ...."

Lúc kể lại, Tiểu Trúc không biết là bởi vì xuất phát từ sợ hãi hay là phần nộ, thân thể run run không thôi.

Từ khi lập quốc đến nay, có vài lần đậu mùa hoành hành, đoạt đi rất nhiều sinh mệnh của hoàng thân quý tộc.

Trong dân chúng tuy rằng cũng có nhưng do xuất thân cao quý nên bệnh đối với hoàng thất quý tộc đặc biệt nguy hiểm, tám chín phần là

khó có thể giữ lại mạng sống.

Hằng năm đến dịch đậu mùa hoành hành, Hoàng đế đều phải đến Nam Uyển tránh. Thậm chí có khi còn ra khỏi kinh đô.

Cho nên tiểu điện hạ nhiễm bệnh, Hoàng trưởng tôn không thể không mang ra ngoài. Chuyện này cũng không có gì kỳ quái, nhưng đối với mẫu thân như Lâm Nguyên Hinh mà nói, quả thật là một sự đả kích lớn.

Âu Dương Noãn nhìn Lâm Nguyên Hinh, chỉ cảm thấy đôi mắt đen ôn nhu xinh đẹp, hoàn toàn không có tức giận mà đã trở nên dại ra tuyệt vọng.

Bởi vì một đêm không ngủ, sắc mặt của nàng vàng vọt như nến. Thoáng chốc như già đi mười tuổi....

Âu Dương Noãn vội vàng nói: "Người được đưa đến đâu?"

Lâm Nguyên Hinh lạnh lùng cười: "Đến đâu thì đến, đâu có liên quan đến ta!"

Âu Dương Noãn giật mình nhìn đối phương, tươi cười của Lâm Nguyên Hinh so với khóc còn khó coi hơn: "Đứa nhỏ này là huyết mạch của Tiểu gia, bọn họ không đau lòng thì ta đau cái gì?"

Nói xong, nàng lại ha ha cười lớn, cười đến người khác cảm thấy không rét mà run: "Chu Chỉ Quân còn ước gì hai mẫu tử chúng ta cùng chết. Như vậy ả mới vừa lòng...."

"Biểu tỳ, hiện tại không phải là lúc nói những lời này. Tiểu điện hạ cần người. Lúc này tỳ không thể bỏ lại hắc một mình. Bọn họ rất cuộc là đã đưa tiểu điện hạ đến đâu?" Âu Dương Noãn gần từng

tiếng, kiên trì nói.

“Thịnh Nhi ở biệt viện giáp kinh thành!” Lâm Nguyên Hình sừng sốt, lập tức nước mắt trào ra, thanh âm mang theo một loại hận ý khắc sâu.

Đối với một người mẫu thân, không có chuyện gì hận bằng việc tổn thương đến đứa nhỏ của nàng.

Lâm Nguyên Hình bị Chu Chỉ Quân chèn ép không ít, nàng đều có thể nhẫn nại. Nhưng nàng không thể chịu được Chu Chỉ Quân xuống tay với con trai nàng.

Lâm Nguyên Hình thống khổ nhắm hai mắt lại. Lặng im một lát lại mở bừng mắt ra, trên mặt đầy hàn sương.

Nàng đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hãy chờ xem, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Nói xong nàng liền đứng lên, nói với Tiểu Trúc: “Phân phó xuống dưới, chuẩn bị xe ngựa, ta muốn đi thăm Thịnh Nhi!”

Nhưng xe ngựa đến cửa lại bị Tiểu Diễm ngăn lại: “Nàng không thể đi!”

Sắc mặt Tiểu Diễm xanh mét, thoạt nhìn không có nhân tính. Nhưng trong mắt lại ẩn ẩn thiêu đốt một loại hỏa diễm.

“Đó là con ta!” Lâm Nguyên Hình kiên trì gần như cố chấp.

"Hình Nhi, không được tùy hứng. Thịnh Nhi cũng là con của ta, ta sao có thể không quan tâm sinh tử của nó? Nhưng ta càng quan tâm đến sức khỏe của nàng hơn. Nàng chưa từng bị đậu mùa nên không thể

đi!” Tiểu Diễm khuyên.

“Ngài bảo ta để mặc Thịnh Nhi cho những người đó chăm sóc, không quan tâm sao?”

Lâm Nguyên Hình kinh hoàng vô cùng lo lắng. Nàng nhìn chăm chăm Tiểu Diễm, cơ hồ như muốn nhìn ra chút gì đó trên khuôn mặt hắn.

Thanh âm Tiểu Diễm dần lạnh xuống: “Theo quy củ, nếu nàng đi thì liền ở lại nơi đó, sẽ không được hồi phủ nữa! Nàng cần phải hiểu rõ rồi chứ?”

Đang lúc hai người lâm vào thế giằng co, Lâm Nguyên Hình gắt gao nhìn chăm chăm trượng phu mình như nhìn người xa lạ.

Ở phía sau Âu Dương Noãn lại đột nhiên nói: “Biểu tỷ, lúc năm tuổi ta từng bị đậu mùa. Mà những người bị đậu mùa một lần sẽ không mắc lại. Cho nên ta đi là tốt nhất, ta sẽ ở lại đó đợi tiểu điện hạ kháng phục rồi sẽ trở lại!”

Tiểu Diễm nghe vậy thì sửng sốt, nhin không được nhìn thật sâu vào Âu Dương Noãn, nghiêm túc hỏi: “Muội trước kia thật sự là đã bị đậu mùa? Chuyện này không phải là chuyện có thể nói đùa, là chuyện liên quan đến tính mạng. Muội thật sự sẽ không bị lây bệnh?”

“Điện hạ, ta sẽ không lấy tính mạng của mình ra đùa!”

Âu Dương Noãn nghiêm túc nói: “Ta từng bị bệnh, chẳng lẽ còn không biết sao? Ngay cả bệnh trạng đều giống với Thịnh Nhi!”

Hồng Ngọc đứng một bên, đã sợ hãi đến mặt không còn giọt máu. Nàng từ nhỏ đã ở cùng Âu Dương Noãn, chưa bao giờ thấy tiểu thư bị đậu mùa gì hết.

Chuyện này sao tiểu thư có thể tùy tiện nói như vậy? Vạn nhất tiểu thư cũng bị đậu mùa thì sao?

Nhưng Âu Dương Noãn lại thản nhiên nhìn Hồng Ngọc một cái, nàng liền không dám nói thêm gì nữa. Tiểu thư một khi đã quyết ai cũng không có khả năng ngăn cản.

Hồng Ngọc không rõ nguyên nhân Âu Dương Noãn quyết tuyệt như vậy.

Âu Dương Noãn vẫn cảm thấy chuyện này đúng là cổ quái. Đứa nhỏ vẫn khỏe mạnh an khang, làm sao có thể vừa hồi phủ một thời gian liền bị đậu mùa?

Chuyện này quả thực khó có thể tưởng tượng được.

Nếu chuyện này là có người cố ý an bài, vậy thứ chân chính đe dọa đến tính mạng đứa nhỏ lúc này cũng không phải là bệnh đậu mùa kia.

Lâm Nguyên Hình là trắc phi của Hoàng trưởng tôn, nếu như nhất quyết không nghe lời hấn chạy đến chăm sóc đứa nhỏ, cho dù có thể cứu được thì cũng sẽ sinh ra khúc mắc.

Nàng lại không giống. Đứa nhỏ này là nàng tận mắt nhìn thấy nó chào đời, tự tay ôm qua. Nàng tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn hấn chết đi như vậy....

Tiểu Diễn nhìn Âu Dương Noãn, trong nháy mắt cảm thấy mê hoặc. Hấn cơ hồ không thể nhận ra, trong ánh mắt tối đen thiêu đốt loại cảm xúc gì.

Nhưng hắn biết Âu Dương Noãn không phải là người thích xen vào việc của người khác.

Con của hắn cùng nàng vốn không có bao nhiêu quan hệ, nàng vì sao phải tận tâm hết sức như vậy?

Trong suy nghĩ của Tiểu Diễm, hắn không thể lý giải được đạo lý không cần đáp lại, cũng không thể lý giải được tình cảm của con người. Có đôi khi lý trí cùng lợi ích sẽ bị tình cảm đánh bại.

Hắn nào đâu biết rằng khi Lâm Nguyên Hình triền miên trên giường bệnh. Bởi vì lo lắng vú nuôi xa lạ, Âu Dương Noãn cơ hồ như là cực nhọc cả ngày lẫn đêm chăm sóc cho đứa nhỏ này.

Tiểu Vinh Thịnh trong mắt nàng cũng không chỉ đơn giản là con của Hoàng trưởng tôn.

Đứa nhỏ này có liên hệ chặt chẽ với nàng, cho dù hắn với nàng không phải là huyết mạch tương liên nhưng an nguy của hắn lại tác động rất lớn đến nàng mới khiến nàng quyết định như vậy.

Mà chuyện này Tiểu Diễm khó có thể nghĩ đến. Cho nên hắn không chút nghi ngờ chuyện Âu Dương Noãn từng bị đạu mùa.

Nếu không từng bị, ai lại chịu mạo hiểm lớn như vậy?

Lâm Nguyên Hình lại không tin, nàng là biểu tỷ của Âu Dương Noãn. Nếu Âu Dương Noãn từng bị đạu mùa, sao nàng có thể không biết? Cho nên nàng không chút do dự liền muốn cự tuyệt.

Nhưng Âu Dương Noãn lại đột nhiên giữ tay nàng lại, dùng sức, móng tay cơ hồ như đâm vào tay nàng. Hô hấp của Lâm Nguyên Hình có chút dồn dập, nhìn Âu Dương Noãn.

Đôi mắt Âu Dương Noãn trong trẻo giống như không thể nhìn tới đáy. Trong lòng Lâm Nguyên Hình, đột nhiên trong lúc đó, liền hiểu được.

Nay Tiểu Diễn sớm đã không còn là phu quân mà nàng mong đợi nữa. Ở trước mặt hắn, nàng tuyệt đối không thể tùy hứng làm bậy.

Nếu không sẽ không chỉ có bản thân, mà còn sẽ liên lụy đến Trấn quốc Hầu phủ. Mà người được đặc ý nhất, chỉ sợ chính là Chu Chi Quân, kẻ đầu sỏ gây nên chuyện này.

Đối với Âu Dương Noãn, nàng rất tín nhiệm, không hề hoài nghi.

Lâm Nguyên Hình cắn môi, ánh mắt dần kiên định, lại cố nén nước mắt: “Noãn Nhi, cầu xin mọi!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu sau đó nói với Tiểu Diễn: “Điện hạ, xin ngài hãy tìm cho ta hai người đáng tin, từng bị đày mùa đi cùng với ta!”

Tiểu Diễn liền trầm giọng phân phó: “Không nghe Vĩnh An quận chúa nói gì sao? Còn không mau đi làm!”

Âu Dương Noãn mệnh Hồng Ngọc hồi phủ, còn nàng lên xe ngựa. Ước chừng đi khoảng hai canh giờ liền đã đến biệt viện.

Thủ vệ canh cửa liền lớn tiếng nói: “Nơi này cấm bất luận kẻ nào được tiến vào!”

Âu Dương Noãn liếc mắt, Lưu quản sự theo từ phủ Thái tử tới tiến lên tát một cái thật mạnh, quát: “Còn không mau rút ra! Đây là Vĩnh An quận chúa!”

Hộ vệ biến sắc, bùm mặt cúi đầu lui xuống.

Lưu quán sự bởi vì đã từng bị đậu mùa, trên mặt có không ít sẹo. Bình thường luôn nghiêm túc, hiện lại phủ thêm một tầng sương lạnh càng thêm dọa người: “Thái y đâu?”

Rất nhanh một nam tử trung niên bước ra đón.

Lưu quán sự vội nói: “Vĩnh An quận chúa thay Hoàng trưởng tôn cùng trắc phi đến thăm tiểu điện hạ!”

Thái y cung kính hành lễ với Âu Dương Noãn: “Tham kiến quận chúa!”

Âu Dương Noãn chỉ gật gật đầu, sau đó theo Vương thái y đi vào.

Vương thái y cẩn thận nói: “Tiểu điện hạ tuổi còn quá nhỏ, chúng ta đã tận tình chăm sóc. Nhưng....chỉ sợ tình hình không được lạc quan lắm....”

Nói xong liền dẫn Âu Dương Noãn đến một tiểu gian, chỉ vào bên trong nói: “Tiểu điện hạ ở bên trong!”

Trên cửa sổ đều là song sắt, bên trong tối đen như nhà giam.

Âu Dương Noãn lãnh liệt nói: “Chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ bị bệnh, các người đang làm gì vậy hả?”

Thái y cười lấy lòng: “Đây là bệnh dịch, vốn phải đưa đến Tây Sơn. Như vậy đã là khai ân rồi. Ta chẳng qua cũng chỉ là sợ hạ nhân không hiểu chuyện xông vào, quấy nhiễu điện hạ tĩnh dưỡng!”

Âu Dương Noãn không lên tiếng, chỉ hơi hơi liếc mắt nhìn Lưu quán sự, ông ta liền quát lên: “Ăn nói bậy bạ! Tiểu điện hạ thân mình không tốt, càng cần căn phòng thoáng đãng để hít thở. Còn không mau mở cửa ra!”

Thái y cuống quýt nói: "Quận chúa muốn nhìn thì cứ đứng bên ngoài nhìn. Bệnh này lây lan rất nhanh, hai ngày trước vừa mới có một nha đầu chăm sóc cho điện hạ cũng đã ngã bệnh!"

Đúng lúc này, Âu Dương Noãn nghe thấy tiếng khóc suy yếu của Tiểu Vinh Thịnh.

Tiếng khóc kia như bàn tay vô hình lập tức bóp chặt lấy lòng nàng, nàng lạnh lùng nói: “Mở ra!”

Thái y vẫn còn do dự, Lưu quán sự lại lạnh lùng bồi thêm: “Quận chúa là phụng mệnh Hoàng trưởng tôn đến chăm sóc tiểu điện hạ!”

Thái y cả kinh, vội vàng mở cửa ra.

Chương 269: Món nợ với ta, tự nàng đến trả (2)

Âu Dương Noãn vừa mới bước vào liền ngửi được mùi ẩm ướt. Trong phòng có một cái nôi cùng một cái bàn, trên bàn để một chén thuốc.

Tiểu Vinh Thịnh ở trong nôi, cả người nóng ran, toàn thân nổi đầy mụn nước đang nằm trong nôi liều mạng khóc.

Khóc đến yết hầu cũng như muốn rách ra. Bên người đều là dơ bẩn, đúng là khiến người ta không đành lòng nhìn.

Bên cạnh bóng dáng cả một nha đầu cũng không thấy.

Trong lòng Âu Dương Noãn không khỏi giận dữ: “Các người chăm sóc như thế nào hả?”

Thái y lộ vẻ mặt khó xử, chỉ nói: “Ta chỉ phụng mệnh tới chữa bệnh. Còn chuyện chăm sóc điện hạ thật sự là không thể chu toàn!”

Âu Dương Noãn cười lạnh nói: “Cho nên người liền chỉ làm cho có lệ, có phải không?”

Đối xử với một đứa nhỏ bị bệnh như vậy, rõ ràng là muốn mạng của hắn!

Đây là trường tử của Hoàng trưởng tôn, nếu không phải có người âm thầm sai khiến, ai dám đối xử với hắn như vậy.

Âu Dương Noãn cố nén tức giận âm thầm nói: “Mau mang một thau nước ấm lại đây!”

Sắc mặt Lưu quán sự nhất thời thay đổi, nhưng cũng không nói gì, chỉ nhanh chóng mang nước lại.

Âu Dương Noãn vén tay áo lên, muốn đích thân làm.

Lưu quán sự ‘ôi’ một tiếng, vội nói: “Quận chúa là quý nhân, sao có thể làm được? Để nô tài làm đi!”

Âu Dương Noãn chút không để ý, một mạch tự mình làm. Trên đầu Lưu quán sự không tự chủ mà toát mồ hôi lạnh.

Âu Dương Noãn thay đĩa nhỏ lau rửa sạch sẽ. Sắc mặt thủy chung vẫn lạnh nhạt, không hề có dấu hiệu tức giận.

Nhưng Lưu quán sự ẩn ẩn cảm thấy, chuyện không hề đơn giản như vậy.

Tất cả mọi người đều nghĩ tiểu điện hạ ở trong này nhất định sẽ được chăm sóc chu đáo.

Nhưng thực tế chứng minh, người đứng sau màn này rõ ràng là muốn Tiểu Vinh Thịnh chết ở đây.

Chỉ là một đứa trẻ mà thôi, thế nhưng lại dùng đến phương thức tàn nhẫn như vậy. Lưu quán sự thở dài, cũng không dám nói thêm cái gì.

“Người hiện tại hãy trở về Thái y viện đi. Nói với quan đứng đầu thái y viện, phủ thái tử không dùng nổi người!” Âu Dương Noãn lạnh lùng nói.

Dùng không nổi? Một câu như vậy có lực sát thương lớn biết bao. Chỉ sợ Thái tử biết, hắn sẽ phải rơi đầu.

Vương thái y lần đầu tiên bắt đầu cảm thấy hối hận, không nên nhất thời bị mê hoặc. Thế nhưng lại nghĩ nơi này là khu cách ly bệnh dịch, người khác sẽ đều kiêng dè mà không biết những chuyện xảy ra bên trong.

Kỳ thật hắn cũng không có làm gì, chỉ là chăm sóc sơ sài mà thôi. Sau này cho dù có điều tra thì cũng hoàn toàn có thể nói do tiểu điện hạ tuổi còn quá nhỏ không thể trị khỏi.

Dù sao những đứa trẻ chết vì đậu mùa thật sự rất nhiều nên sẽ không ai hoài nghi.

Nhưng hắn thật không ngờ, Vĩnh An quận chúa lại đột nhiên đến đây, khiến những tính toán của hắn hoàn toàn sai hết.

Bị quận chúa tận mắt đến đây nhìn tình hình, hắn có muốn thoát tội cũng không thể nữa.

Nghĩ đến đây Vương thái y liền quỳ phịch xuống đất: “Cầu quận chúa thứ tội! Xin quận chúa thứ tội! Xin ngài hãy cho ta ở lại, ta nhất định sẽ lấy công chuộc tội....”

Âu Dương Noãn biết vị Vương thái y này là người duy nhất từng có kinh nghiệm chữa khỏi bệnh đậu mùa trong Thái y viện. Bằng không cũng sẽ không được phái đến đây.

Chỉ tiếc lại có người giở trò sau lưng hắn, để hắn ra tay từ giữa.

Âu Dương Noãn cười lạnh: “Vương thái y, tính mạng của người ta tạm thời giữ lại, ta cũng sẽ không đuổi người đi. Nếu điện hạ có thể

bình an, ta sẽ coi như chuyện này chưa từng phát sinh. Nhưng nếu điện hạ có nửa điểm tổn hại, tự ngươi hãy nghĩ xem mình sẽ có hậu quả gì?”

Vương thái y vừa ngẩng đầu liền thấy được trên khuôn mặt thanh lệ của Âu Dương Noãn là một đôi mắt quá mức lạnh lẽo. Nhất thời sợ tới mức mặt không còn chút huyết sắc, dập đầu không ngừng: “Dạ, dạ!”

Vương thái y là một đại phu rất cao minh, chỉ tiếc thuốc hãn kê lại không phù hợp cho một đứa trẻ.

Chỉ chớp mắt Tiểu Vinh Thịnh vừa uống vào liền nôn ra hết. Nước cơm cũng uống không vào.

Vài ngày sau một tiểu hài tử vốn mập mạp trắng trẻo đã gầy rộc đi.

Tệ nhất là, bởi vì tuổi còn quá nhỏ, không chịu nổi bệnh tình hung hãn như vậy, hãn bắt đầu ho khan, thở dốc.

Có khi lại thở không nổi, dường như hô hấp có thể dừng lại bất cứ lúc nào.

Âu Dương Noãn sợ tới mức hồn phi phách tán. Ba ngày sau đứa nhỏ lại bắt đầu đi tả.....quần áo trẻ con được thay đổi liên tục.

Từ khi Âu Dương Noãn vào biệt viện, tự tay bố trí nhân thủ một lần nữa. Mama nha đầu trong biệt viện nhìn tình hình không đúng cũng đều liền khẩn trương.

Âu Dương Noãn phân phó bọn họ đun một nồi nước lớn, dùng để tiêu độc tả lột cùng khăn mỏng.

Sau đó lại sai người rải vôi quanh phòng. Còn bản thân Âu Dương Noãn vẫn cực nhọc cả ngày cả đêm túc trực bên nôi.

Nhưng đợi đến ngày thứ năm, tình hình của đứa nhỏ còn tệ hơn, đã hoàn toàn lâm vào hôn mê.

Đến tình trạng này thái y đã không thể không nói thật: “Ta đã làm hết sức có thể rồi! Nhưng tiểu điện hạ tuổi còn quá nhỏ, bệnh tình lại hung mãnh như thế. Đến nước này, cho dù là dùng thuốc gì, chỉ sợ cũng đều bất lực....”

"Vương Thái y, người cũng biết không làm tròn trách nhiệm là tội danh gì! Thái tử rất nhanh sẽ đăng cơ, vị tiểu điện hạ này là tôn tử duy nhất của Hoàng thượng. Nếu tính mạng của hắn bị mất đi trong tay người, chắc người cũng nghĩ được đến hậu quả?" Âu Dương Noãn gằn từng tiếng, chậm rãi nói.

Nàng tuyệt đối không tin đứa nhỏ này lại đoán mệnh như vậy.

Lúc trước thiếu chút nữa là hắn đã chết trong bụng mẹ nhưng không phải cũng đã sống sót sao?

Nay chỉ cần cố gắng vượt qua lần này, tương lai nhất định sẽ được bình an lớn lên.

“Thịnh Nhi, con là đứa nhỏ có phúc lớn. Ta tin tưởng lão thiên gia sẽ không thể cướp được con đi, đúng không?”

Vương thái y kinh ngạc nhìn Âu Dương Noãn, thấy giọng điệu nàng kiên định như vậy, cả người cũng tỉnh táo hẳn lên: “Được, ta sẽ kê thêm một loại thuốc khác!”

Mười ngày trôi qua, mỗi một ngày đều rất nguy hiểm. Nhưng đến

ngày thứ mười một, những vết ban đỏ trên người Tiểu Thịnh Vinh rất cục cũng lặn dần.

Vương thái y cẩn thận kiểm tra cả người, sau lại bắt mạch: “Phát ban đã lặn dần, người cũng hết sốt rồi!”

Sắc mặt Vương thái y vui vẻ hơn hớn: “Quận chúa nói đúng, tiểu điện hạ thật sự là phúc lớn mệnh lớn!”

Âu Dương Noãn nghe vậy thì thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi vô cùng. Nhưng trong lòng lại vui mừng vô hạn.

Lưu quản sự một bên hỏi: “Phủ Thái tử, phủ đại công chúa, còn có Trấn quốc Hầu phủ mỗi ngày đều phái người tới hỏi thăm tình hình. Ngài có nên về trước hay không?”

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu: “Ta tiếp xúc với Thịnh Nhi lâu như vậy, phải tắm rửa thay quần áo trước, còn phải cách ly vài ngày. Nếu không có vấn đề gì mới có thể đi gặp bọn họ!”

Vương thái y cũng rất là đồng ý: “Đúng vậy, bệnh này rất dễ lây, quận chúa tuy rằng đã từng bị đậu mùa.....”

Hắn nói được một nửa, đột nhiên liền hiểu được, “Quận chúa, hay là ngài chưa từng bị đậu mùa?”

Âu Dương Noãn không hề trả lời câu hỏi của thái y, chỉ thản nhiên nhìn ông ta: “ Bao lâu nữa thì tiểu điện hạ có thể hồi kinh?”

"Chỉ cần không phát sốt, nhiều nhất thì không quá năm ngày. Chỉ là trước khi về mọi thứ đều phải tiêu độc..."

Âu Dương Noãn gật gật đầu, Thịnh Nhi có thể bình an hồi kinh, chỉ sợ sẽ có người phải thất vọng.

Năm ngày sau lúc Âu Dương Noãn ôm Tiểu Thịnh Vinh hồi phủ Thái tử, Lâm Nguyên Hình sớm đã đứng chờ ở cửa.

Nhìn thấy Tiểu Thịnh Vinh bình an trở về, nàng kích động đến viền mắt đều đỏ lên.

Lâm Nguyên Hình không để ý dáng vẻ lao đến, nghẹn ngào ôm Tiểu Thịnh Vinh, lại hôn khắp mặt.

Nước mắt nàng làm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo như đậu hủ của con trai. Nàng chặt chẽ ôm con vào trong ngực, giống như đang ôm trân bảo thế gian.

Sau khi xác nhận mãi Tiểu Thịnh Vinh vẫn bình an vô sự xong nàng mới đem đứa nhỏ giao cho vú nuôi bên cạnh.

Sau đó tiến lên ôm lấy Âu Dương Noãn, nước mắt đầy mặt, cơ hồ như luống cuống trước mặt người khác.

Âu Dương Noãn vội vàng nói: "Biểu tỷ, không phải đều tốt hết sao? Có chuyện gì, chúng ta trở về rồi nói sau!"

Lâm Nguyên Hình gật gật đầu, cùng Âu Dương Noãn trở lại Mặc hà trai.

Vừa ngồi xuống ghế lại vội liên thanh hỏi: "Noãn Nhi, nghe tin muội vào biệt viện. Mấy người đại ca đều rất lo lắng. Đại công chúa ba lần bốn lượt muốn vào thăm đều bị Hoàng trưởng tôn ngăn lại. Còn có.....Lão thái quân, chúng ta ai cũng không dám nói với người!"

Âu Dương Noãn gật gật đầu: "Ta sớm đã báo bình an với bọn họ, tỷ không cần lo!"

Lâm Nguyên Hình nhìn nàng nửa ngày mới yên lòng: "Nếu muội xảy ra chuyện gì, ta biết lấy cái gì để trả lại nữ nhi cho Đại công chúa? Noãn Nhi, muội cũng quá vọng động!"

Âu Dương Noãn cười nhẹ: "Chuyện này Hoàng trưởng tôn kịch liệt ngăn cản, biểu tỷ đương nhiên không thể đi. Nếu ta cũng không đi, chỉ sợ Thịnh Nhi liền không thể sống sót mà quay trở lại!"

Lâm Nguyên Hình biến sắc: "À cũng động thủ ở biệt viện sao?"

"Tỷ nói cũng, đây là ý gì?" Âu Dương Noãn sâu sắc nhận ra điểm mấu chốt, sắc mặt trắng như hoa lê.

Trầm mặc giây lát, trong mắt Lâm Nguyên Hình thoáng hiện lên sự sợ hãi lo lắng: "Tiểu Trúc, cầm bọc y phục kia lại đây!"

Tiểu Trúc liền nhanh chóng mang tới một khay gỗ, còn dùng khăn bố che mũi.

Trên khay là y phục lót trắng, bên trên thêu một tiểu hổ đáng vẻ dễ thương.

Đường may tinh mịn, thoạt nhìn liền biết dùng tổ cầm tốt nhất để may, bóng loáng như bích, thập phần mềm mại.

Hai mắt Âu Dương Noãn hơi hơi ngưng lại: "Đây là cái gì?"

Lâm Nguyên Hình cười lạnh, xa xa chỉ vào cái khay: "Ta nghi ngờ có người động tay động chân với Thịnh Nhi, liền cẩn thận dò xét một lần. Cuối cùng phát hiện trên cái này có mấy vết ố lấm tẩm. Nếu

không nhìn kỹ, cũng sẽ không phát hiện được!”

Âu Dương Noãn cẩn thận xem vài lần, vừa thấy sắc mặt liền đại biến, kinh nghi bất định nhìn Lâm Nguyên Hình.

Thanh âm Lâm Nguyên Hình chậm rãi kịch liệt, mang theo hận ý: “Đây rõ ràng là vết mụn nước bị vỡ. Ắ mang thứ này đến đây, là cố ý muốn hại chết con ta!”

Lời vừa nói ra Âu Dương Noãn liền cảm thấy sau lưng lạnh lẽo. Nàng tuy rằng sớm hoài nghi Chu Chỉ Quân cố ý sai khiến Vương thái y bỏ bê bệnh tình của Thịnh Nhi.

Lại không nghĩ rằng ngay cả người cố ý khiến Thịnh Nhi bị lây bệnh đậu mùa cũng là do nàng ta gây nên.

Thịnh Nhi hồi kinh mới được mấy ngày, Chu Chỉ Quân thế nhưng lại sinh ra chủ ý độc ác nhẫn tâm như vậy.....

Nghĩ đến Âu Dương Noãn bất giác lạnh người. Lòng người, vì sao lại đáng sợ như vậy?

“Ắ đã là chính phi, sớm hay muộn cũng sẽ có nhi tử của mình. Sao phải nhẫn tâm muốn mạng của con ta như vậy?”

Âu Dương Noãn nghe vậy thì sửng sốt, nữ nhân trong phủ Thái tử rất nhiều. Ghen tị với Lâm Nguyên Hình cũng chưa chắc chỉ có mình Chu Chỉ Quân.

Nếu hiện tại hai người làm căng, thứ nhất sẽ đánh rạn động cơ, thứ hai là sẽ có người ngồi không hưởng lợi.

Vì vậy Âu Dương Noãn liền nói: “Biểu tử sinh hạ được Thịnh Nhi vốn

đã không dễ dàng. Nay người ghen ghét cùng oán hận cũng càng nhiều. Biểu tỳ vẫn nên tập trung chăm sóc cho Thịnh Nhi!”

“Chẳng lẽ cứ như vậy bỏ qua cho ả?” Lâm Nguyên Hình nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Âu Dương Noãn liền cắt ngang: “Ta biết tỳ nóng vội. Nhưng đừng vì vậy mà làm ra chủ ý sai lầm. Chuyện này ta đã ép hỏi Vương thái y. Chu Chỉ Quân chưa từng ra mặt, tự nhiên sẽ không thể can hệ được đến nàng. Vật này vẫn còn nằm trong tay tỳ, còn những chứng cứ khác thì lại không hề có. Cho dù tỳ nói với Hoàng trưởng tôn, cũng sẽ chỉ bị trách tội vu khống cho chính phi!”

Chương 270: Món nợ với ta, tự nàng đến trả (3)

Âu Dương Noãn kéo tay Lâm Nguyên Hình qua, nghiêm túc nói: “Biểu tỳ cần thận trọng, nóng vội cũng không nên chuyện. Huống chi nay Thịnh Nhi đã bình an vô sự, chỉ sợ trong lòng người nợ đã tức muốn chết!”

"Nhưng ở biệt viện nàng vẫn ba lần bốn lượt phái người tới hỏi han tình hình, thể hiện sự rộng lượng, quan ái. Điều này cũng đủ để thấy được tâm cơ nàng đủ sâu. Nàng càng như thế, biểu tỳ càng phải từ từ tính toán!”

Lâm Nguyên Hình trầm mặc nghe xong liền gật đầu nói: “Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn!”

Nàng cố đè lại tức giận đang mãnh liệt trào dâng trong lòng, nói từng chữ một: “Ta nhất định phải bắt bọn họ trả giá đại giới!”

Lâm Nguyên Hình nói là bọn họ mà không phải là Chu Chi Quân....điều này chứng minh, từ đáy lòng biểu tỳ, nàng hận cả Tiểu Diễn.

Âu Dương Noãn rũ mắt xuống, đáy lòng thờ dài một hơi.

Ở thời điểm nguy cấp, trượng phu không có bên cạnh. Đứa nhỏ của mình bị hãm hại, chuyện đầu tiên trượng phu làm chính là ngăn cản.

Hận ý mãnh liệt trong lòng biểu tỳ, Âu Dương Noãn có thể cảm nhận được.

Lúc này nàng còn tưởng rằng Lâm Nguyên Hình đối với Tiểu Diễm oán hận. Lại không nghĩ rằng oán hận này tích lũy lâu dài, thế nhưng lại trở nên rất sâu đậm....

Từ Mặc hà trai đi ra, Âu Dương Noãn theo đường đá nhỏ ra ngoài. Tiểu Trúc đưa nàng đến hoa viên liền bị một mama gọi đi.

Âu Dương Noãn cũng không thèm để ý, phủ Thái tử nàng đã rất quen thuộc, không cần người khác dẫn đường.

Chỉ là Lâm Nguyên Hình lo lắng, bởi vì Hồng Ngọc từ nửa tháng trước đã bị Âu Dương Noãn đuổi về Âu Dương gia. Điều này cũng là vì sợ Hồng Ngọc sẽ bị lây đậu mùa.

Khi đi qua một núi đá, bỗng nhiên một bàn tay từ trong động nhanh chóng kéo nàng đi vào.

Âu Dương Noãn lao đảo rồi liền ngã vào một vòm ngực rắn chắc. Hai mắt nhất thời không thể kịp thích ứng với bóng tối trong động, không thấy rõ người trước mặt là ai.

“Là ai....”

Nhưng vừa nói miệng nàng liền bị một bàn tay che lấy. Ngay sau đó là một đạo âm thanh rất quen thuộc vang lên bên tai: “Đừng kêu, là ta!”

Âu Dương Noãn mở to hai mắt nhìn, lúc này đã dần thích ứng với bóng tối.

Theo ánh sáng mờ mờ nàng đã thấy rõ người trước mặt quả nhiên là Tiểu Diễm.

Một tay hắn đang ôm lấy thắt lưng nàng, tay còn lại đang che miệng nàng. Khóe môi mỉm cười, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe ra u quang.

Thấy nàng đã bình tĩnh lại hắn mới chậm rãi buông tay đang bịt miệng nàng ra, sau đó thuận thế đẩy nàng vào thành động.

Hắn cúi đầu, thoáng tới gần nàng, nhẹ giọng nói: “Muội không sao chứ?”

Hai tay Âu Dương Noãn dùng sức đặt lên ngực Tiểu diễn, cố gắng kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Nhưng thân thể Tiểu Diễn lại cao lớn, tựa như núi không hề di chuyển. Mà giấy dựa cũng chỉ đổi lại được sự áp chế của hắn.

Âu Dương Noãn lạnh lùng nhìn hắn: "Điện hạ, ngài đây là đang có ý gì?"

Tiểu Diễn mỉm cười: “Noãn Nhi, có vẻ muội đối với ta vẫn rất lạnh nhạt!”

Khi hắn nói chuyện, hơi thở ấm áp từng đợt phả vào tai nàng, khiến nàng không tự chủ được mà nổi lên từng trận run rẩy.

"Điện hạ, đây không phải là chỗ để nói chuyện. Hơn nữa, chúng ta ở trong này càng không thích hợp!"

Nói xong Âu Dương Noãn dùng hết toàn lực đẩy một cánh tay Tiểu Diễn, muốn chạy.

Nhưng rất nhanh liền bị hắn bắt lại, một lần nữa bị áp chế trên thành

động.

Lúc này toàn bộ thân mình hấn đều áp sát vào khiến nàng không thể nhúc nhích.

“Noãn Nhi, muội đừng quên, bên ngoài người đến người đi, nếu bị ai nhìn thấy thì người bị hủy danh dự cũng là muội!”

Âu Dương Noãn cắn môi, thật sâu trong đáy mắt là sự phẫn nộ: “Điện hạ, ngài là Hoàng trưởng tôn, ngài muốn làm gì sẽ không có ai dám ngăn cản. Ta chỉ là một nữ tử yếu đuối, cùng lắm là chết. Ngài dù có sức mạnh thông thiên, cũng không thể khống chế một người chết, có phải không?”

Tiểu Diễn cười lạnh: “Ta nghĩ muội không phải là loại nữ nhân ngu xuẩn dùng cái chết để uy hiếp người khác!”

Âu Dương Noãn cảm thấy sự phẫn nộ cùng khuất nhục mãnh liệt đang trào dâng.

Cho dù là Tiểu Thiên Diệp cũng chưa bao giờ dùng loại thủ đoạn cường chế này để ép buộc nàng.

Mà Tiểu Diễn, một nam nhân cao cao tại thượng như vậy lại không hề bận tâm đến thân phận cùng địa vị, thế nhưng lại làm ra loại chuyện này với nữ nhân.

Ở trong mắt hấn, nàng không phải là một người mà là một con thỏ đang chờ bị làm thịt.

Chính bởi vì một món đồ không chiếm được mà cảm thấy thú vị.

“Âu Dương Noãn, trên đời này tuyệt đối không có thứ gì mà ta không

chiếm được!”

Hai tay Tiểu Diễn chậm rãi ôm chặt nàng, môi nhẹ nhàng lưu luyến trên tóc nàng.

Âu Dương Noãn biết, lúc này tuyệt đối không thể kêu cứu. Bởi vì sẽ không có ai tin tưởng nàng bị ép buộc.

Trên đời này có nữ nhân nào sẽ cự tuyệt vị Hoàng trưởng tôn cao cao tại thượng, còn rất nhanh sẽ lên vị trí Thái tử này.

Nàng cắn môi, liều mạng chịu đựng, nhưng cảm giác khuất nhục cùng phần nộ mãnh liệt lại khiến thân thể nàng run lên từng đợt.

Hô hấp của Tiểu Diễn càng ngày càng dồn dập, vòng tay ôm lấy Âu Dương Noãn cũng càng mãnh liệt.

Mạnh đến mức khiến nàng không thể nhúc nhích, đến mức khiến nàng cơ hồ như không thở nổi.

Nàng dùng sức lắc đầu né tránh, nhưng vẫn không thể tránh được đôi môi nóng rực của hắn.

“Ta vừa mới ôm Thịnh Nhi trở về!” Âu Dương Noãn đột nhiên nói.

“Muội....”

Hắn ngẩng đầu, nhìn nàng cười lạnh: “Muội nghĩ rằng ta sẽ sợ sao?”

Nói đến đây hắn tựa hồ như nhớ tới cái gì, cuối cùng vẫn buông tay ra: “Dù sao muội cũng đã cứu con trai ta một mạng. Vì chuyện này ta sẽ không ép buộc muội!”

Hai tay Âu Dương Noãn cầm chặt thành quyền, cực lực khắc chế bản thân. Sau đó nàng hít sâu một hơi, không nói gì chạy nhanh ra khỏi động.

Ngay khi nàng sắp rời đi, phía sau lại vang lên thanh âm lãnh trầm của Tiểu Diễm: “Âu Dương Noãn, bắt đầu từ ngày muội cự tuyệt ta, muội nên biết ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ. Chưa từng có người nào dám đối với ta như thế, muội sẽ phải vì thế mà trả giá đại giới!”

Âu Dương Noãn bước nhanh ra ngoài, cũng không hề quay đầu lại.

.....

Lúc này ở Thương Châu, chiến tranh đang trong tình thế giằng co.

Minh quận vương lĩnh ba mươi vạn quân, nhưng chỉ có hai mươi vạn mới là binh lính trực tiếp lệ thuộc của hắn. Cũng chỉ có hai mươi vạn này mới là tinh binh chân chính.

Chỉ cần dựa vào hai mươi vạn quân này, hắn cùng năm mươi vạn đại quân của Tiểu Thiên Diệp chống chọi đã hai tháng.

Đối với Tiểu Thiên Diệp, thế nhân có đủ loại đánh giá phức tạp.

Ngay lúc tất cả đều nghĩ hắn chẳng qua chỉ là một công tử ăn chơi hưởng lạc. Tuyệt đối sẽ không thể giống phụ thân kiêu hùng của mình, rất nhanh sẽ bị thu phục.

Nhưng sau đó mọi người mới phát hiện, ngoại trừ Tiểu Trọng Hoa, hắn cũng là một người khiến người ta khó có thể nghiền ngẫm.

Hắn nổi danh tàn nhẫn lãnh khốc, làm việc chu mật, suy nghĩ nghiêm cẩn thế nhưng lại có loại hành động điên cuồng như vậy.

Hắn là một thống soái quân sự vĩ đại hiếm có, là một người cao ngạo nhưng lại là người thường xuyên nói lời không giữ lời, trở mặt vô tình.

Người như vậy, đúng là khiến người ta không thể đoán được tâm tư của hắn.

Tiểu Thiên Đức chạy trốn đến Thương Châu, dưới sự trợ giúp của một ít thủ hạ ban đầu của Tần vương tiếp quản hai vạn quân.

Sau đó hắn liền mang theo hai vạn quân trên chiến trường đào tẩu.

Cũng bởi vì hành động ngu xuẩn của Tiểu Thiên Đức mà quân của Tiểu Thiên Diệp đã bị Tiểu Trọng Hoa vây khốn kìm kẹp.

Kỵ binh của Tiểu Trọng Hoa tiến triển thần tốc, phi sát hai cánh chiến trường. Liền như hai mặt tường thành cương thiết, khóa cứng thông đạo hướng nam mà Tiểu Thiên Diệp đi.

Khắp nơi, ở hướng đoàn quân di chuyển nằm đầy binh lính bị thương cùng tử vong.

Nơi này chiến đấu tàn khốc hơn lần trước rất nhiều, vô luận phía bao vây hay là phía bị bao vây, tất cả đều dùng hết toàn lực.

Càng đến gần vị trí trọng điểm, mũi tên liền càng dày đặc, binh lính cũng càng đông đúc.

Lúc Âu Dương Tước phát hiện ra Tiểu Thiên Diệp, sắc mặt hắn đã tái nhợt, lập tức ngã xuống, không hề có lực chống cự.

Mà phó tướng bên cạnh cùng bọn hộ vệ sớm đã biến mất không có

tung tích.

Âu Dương Tước vẫn ghi hận nam nhân này từng muốn giết mình nên liền không chút do dự trói hắn lại, trình diện với Tiểu Trọng Hoa.

Tiểu Trọng Hoa đặt trường kiếm lên cổ Tiểu Thiên Diệp.

Mà nguyên nhân Tiểu Thiên Diệp bị phát hiện là do bệnh của hắn lại tái phát.

Hắn không thể không dừng lại nghỉ ngơi, thậm chí vừa mới uống thuốc nên hô hấp đều loạn nhịp.

Tiểu Thiên Diệp cười lạnh nhìn Tiểu Trọng Hoa: “Xem ra cái tên Tiểu Thiên Đức ngu xuẩn kia không chỉ chạy trốn mà còn đã bị bắt!”

Cho nên ngay cả chỗ ở của thống soái cũng đều khai với đối phương.

Đại ca này, thật sự là quá mức ngu xuẩn.

Nhưng qua chuyện này cũng chứng minh bên cạnh hắn có gian tế.

Không biết vì sao Tiểu Trọng Hoa lại khe khẽ thở dài, hắn cùng Tiểu Thiên Diệp vẫn là đường huynh đệ. Nếu bọn hắn sinh ra trong gia đình bình thường, có lẽ cũng không đến mức phải chĩa mũi kiếm vào nhau như vậy.

(Đường huynh đệ: anh em họ, tức anh em con chú con bác)

Ở trong vòng xoáy thế sự biến ảo này, vận mệnh con cháu hoàng thất đáng buồn cỡ nào.

Cho dù là thân vương thế tử, vận mệnh của bọn họ so với cọng cỏ trôi nổi trên dòng đời cũng không khác bao nhiêu.

Lúc này, dù có nói gì cũng đã không còn ý nghĩa nữa.

Cuối cùng, Tiểu Trọng Hoa gạt đầu với Tiểu Thiên Diệp, hắt rút trường kiếm ra: “Thật có lỗi!”

Lời còn chưa dứt, trường kiếm ở trong không trung vẽ một đường cong sắc lạnh về phía Tiểu Thiên Diệp.

‘Tăng’ một tiếng thanh thúy vang lên, Tiểu Trọng Hoa đã tra kiếm vào vỏ. Đồng thời dây thừng trói Tiểu Thiên Diệp cũng đứt, rơi xuống đất.

Tiểu Trọng Hoa thản nhiên nói: “Người đi đi!”

Tiểu Thiên Diệp lạnh lùng nhìn Tiểu Trọng Hoa, vừa rồi khi đối phương vung kiếm, ánh mắt Tiểu Thiên Diệp căn bản không hề chớp.

Trong đôi mắt đẹp đó không hề có chút sợ hãi, hắn gần từng chữ: “Tự ý thả phản nghịch, Minh quận vương đúng là cả gan làm loạn. Thả ta đi, trận này còn phải đánh thêm nửa năm. Tiểu Trọng Hoa, người cần phải hiểu rõ điểm này!”

Tiểu Trọng Hoa cũng không trả lời, ngược lại chậm rãi nói: “Âu Dương Tước, người này đã từng cứu tỷ tỷ người. Hiểu chưa?”

Âu Dương Tước nhìn Tiểu Thiên Diệp, trong ánh mắt thoáng hiện qua vẻ phức tạp.

Hắn đột nhiên hiểu được Tiểu Trọng Hoa vì sao lại muốn thả người này. Hắn chậm rãi nói: “Điện hạ, ta cái gì cũng đều không thấy!”

Tiểu Trọng Hoa ném trường kiếm cho Tiểu Thiên Diệp: “Nếu người bị bắt bởi người khác, ta sẽ lại không thả người đi. Người chọn một ít người từ đám tù binh làm hộ vệ, ta sẽ cho người ngựa!”

Tiểu Thiên Diệp nhướn mày cười lạnh: "Không cần!"

Hắn đứng lên, trên trán đầy mồ hôi lạnh, tay phải gắt gao ôm lấy ngực trái. Vẻ mặt thống khổ giống như ngay lập tức sẽ ngã xuống, nhưng hắn vẫn mạnh mẽ chống người đứng dậy.

Chậm rãi đi được vài bước, hắn đột nhiên quay đầu lại nói: “Nói với nàng, ân tình nợ ta, tự nàng đến trả!”

Chương 271: Hoàng trưởng tôn thỉnh hôn

Quân của Tiểu Thiên Diệp tạm trú ở Hạc Châu cách Thương Châu khoảng bốn mươi dặm.

Tiểu Thiên Diệp vừa trở về, bên ngoài liền đã vào báo cáo, quân coi giữ Trữ Châu gần đây thường xuyên điều động.

Rất nhiều kỵ binh nhỏ trại suốt đêm không biết tung tích, hướng đi thập phần khả nghi.

Tần vương trong loạn quân bị giết, chỉ có Tấn vương Thế tử Tiểu Lăng Phong thuận lợi mang theo một vạn quân đến Thương Châu.

Hiện tại hấn là minh hữu mạnh nhất của Tiểu Thiên Diệp.

Tiểu Lăng Phong nhắc nhở Tiểu Thiên Diệp đây là cuộc điều động không tầm thường. Không được thả lỏng cảnh giới phía Tây, phòng ngừa bọn họ cùng quân của Minh quận vương hình thành thế vòng vây.

“Thiên Diệp, ngươi có khỏe không....” Tiểu Lăng Phong thấy sắc mặt tái nhợt của Tiểu Thiên Diệp, có chút lo lắng hỏi.

Tiểu Thiên Diệp phục hồi lại tinh thần: “Vừa rồi ngươi nói làm sao?”

Tiểu Lăng Phong lặp lại lần nữa, hấn phát hiện thể trạng của Tiểu Thiên Diệp tựa hồ như rất không ổn.

Tiểu Thiên Diệp suy nghĩ, tình hình quả thật rất nguy cấp, quân đội đang trong thời kỳ suy nhược.

Tiểu Trọng Hoa rõ ràng cũng thấy được điểm này, cho nên hắn tiến sát từng bước, từ phía bắc, phía tây, phía đông. Hình thành một vòng vây khổng lồ.

Không thể nghi ngờ Tiểu Trọng Hoa là một địch thủ cực kỳ đáng sợ. Cuộc tiến công lúc này rõ ràng là đã trải qua sự chuẩn bị cùng bày binh bố trận kỹ lưỡng.

Tệ nhất là, nay bên này...

Tiểu Lăng Phong trầm trọng nói: “Tình hình so với tưởng tượng của chúng ta còn nghiêm trọng hơn! Lương thực đã gần như khô kiệt. Hiện tại, chúng ta đã đem phần lớn lương thực cho quân tiên phong bởi vì muốn bọn họ ngăn cản thế công của Tiểu Trọng Hoa!”

Hắn thở dài rồi nói tiếp: “Về phần khác, chúng ta chỉ giữ lại quân đội chính yếu, còn phần khác chỉ có thể tạm thời chia ra đến các thôn trấn. Phân tán lực lượng sẽ dễ dàng tìm được lương thực. Chủ ý này rất ngu xuẩn nhưng chúng ta tạm thời chỉ có thể dùng biện pháp này. Nói cách khác, từ mười ngày trước chúng ta đã không chống đỡ nổi nữa!”

Các tướng lĩnh khác cũng tranh nhau đồng ý: “Đúng là như vậy, lòng quân ta đã bắt đầu không ổn rồi!”

“Không còn cách nào khác, bụng đói thì đánh giặc thế nào được? Nếu ăn không đủ no, ngay cả binh khí cũng không cầm nổi a!”

Có một lão tướng lĩnh bình tĩnh nói: “Đội ngũ của ta vốn vẫn bảo trì hoàn hảo. Nhưng từ nửa tháng trước không nhận được lương thực

tiếp viện, kỵ binh đã bắt đầu giết ngựa ăn. Quan quân không thể ngăn cản được bọn họ!”

Tiểu Lăng Phong gật gật đầu: "Năm mươi vạn người đã bị tổn hại ba vạn, còn có hai vạn mà Tiểu Thiên Đức đã mang đi....Nay chúng ta thiếu không riêng gì lương thực. Còn có một số binh lính bởi vì đói khát, không để ý mệnh lệnh mà cướp bóc các thành trấn ven đường....”

Mọi người đều nghị luận, các tướng lĩnh nhao nhao ồn ào, lại nói lời oán giận. Tiếng động bên trong trướng càng ngày càng lớn.

“Tất cả đều im miệng cho ta!”

Thanh âm trầm thấp của Tiểu Thiên Diệp vang lên, ẩn chứa một loại sức mạnh khiến người ta tin phục.

Âm lượng của hắn không cao nhưng lập tức mọi tiếng ồn ào đều im bật.

Bên trong trướng trở nên lặng ngắt như tờ, ánh mắt mọi người đều tập trung vào Tiểu Thiên Diệp.

Hắn ngẩng đầu, ánh mắt ác liệt nhìn mọi người chung quanh: “Khó khăn trước mắt, ta tất cả đều hiểu được. Thế nhưng các ngươi lại ở đây nháo loạn, hoàn toàn không biết nên làm gì!”

Cứ phòng thủ bị động, chỉ biết nhìn đoàn quân như bị tầm ăn lên, càng ngày càng nhỏ.

Tiểu Lăng Phong cho rằng Tiểu Trọng Hoa chính là nhân tố chính yếu. Nhưng trong tay đối phương ngoại trừ hai mươi vạn tinh binh cường tướng thì cũng chỉ có mười vạn người yếu ớt kia.

Hơn nữa mười vạn quân này cũng không phải chính quy, mà là khi chiến tranh bắt đầu mới nhất thời chiêu mộ.

Tiểu Trọng Hoa cho dù có bản lĩnh lớn như thế nào cũng không thể trong thời gian ngắn huấn luyện bọn họ thành một đội quân cường lực.

Mà những người này đại bộ phận đều phân tán lên phía đông bắc, có ý đồ che dấu.

Cho nên Tiểu Lăng Phong đề nghị tập kết binh lực này, tiến hành đả kích vào đội quân yếu nhược này.

Nhưng lập tức liền bị Tiểu Thiên Diệp phủ quyết, bởi vì tiêu diệt bộ phận nhân lực này hoàn toàn không hề có ý nghĩa gì với tình thế của bọn họ.

Mặt khác cho dù bọn họ có tiêu diệt được thì nếu Tiểu Trọng Hoa mang quân đuổi tới, như vậy binh lính sẽ lâm vào hoàn cảnh phải liên tục tác chiến.

Hơn nữa vừa qua một trận chiến, nhân lực đều bị hao tổn, bại trận là điều không thể tránh khỏi.

“Tập trung toàn lực tiến công vào trung tâm của đối phương!”

Tiểu Thiên Diệp muốn tấn công vào khu vực cường đại nhất của đối phương. Tiểu Lăng Phong vừa nghe liền nóng nảy: “Sao có thể?”

“Nơi mạnh nhất của quân địch cũng chính là nơi yếu nhất! Chỉ cần chúng ta tập trung bốn mươi lăm vạn quân đánh một kích vào quân đội chủ công của chúng. Chủ lực của quân địch mất hơn phân nửa

sức chiến đấu, không thể lại tiến công!"

"Mà quân khác đã không có quân chủ lực phối hợp, bọn họ tuyệt đối không dám một mình tiến công vào chúng ta. Như vậy thế vây công cũng tự nhiên được hóa giải!"

"Nhưng....nếu sai sót, sẽ thực sự bị bọn họ vây quanh!" Tiểu Lăng Phong chần chờ.

"Cho nên chúng ta cần người đi thu hút sự chú ý của bọn họ, để bọn họ nghĩ chủ lực của chúng ta ở nơi khác!"

Tiểu Thiên Diệp chậm rãi nói, ánh mắt dần chuyển lạnh: "Nếu chúng ta thiếu lương thực, vậy hãy lấy của bọn họ. Chủ động tấn công, đánh bại đội quân của chúng, cướp lấy thành trì. Bắt chúng chuyển trọng cùng tiếp viện!"

Tiểu Lăng Phong sừng sốt, lập tức phát hiện có chút không thích hợp. Theo tính cách của Tiểu Thiên Diệp hẳn sẽ không đưa ra chủ trương như vậy.

Đi thu hút sự chú ý...rõ ràng là đi chịu chết.

Tiểu Thiên Diệp như là nhìn thấu tâm tư của Tiểu Lăng Phong, liền khẽ cười cười, từ chối cho ý kiến.

Đúng vậy, mục đích của hắn chính là trừ bỏ những binh lính có tâm tư khác. Không chỉ là những người bán đứng hắn, còn bao gồm cả quân đã đi theo Tiểu Thiên Đức.

Nhìn nụ cười của Tiểu Thiên Diệp, Tiểu Lăng Phong lần đầu tiên có cảm giác sợ hãi.

Tiểu Thiên Diệp giỏi tâm kế cùng quyền mưu này thật sự vẫn là bằng hữu mà mình vẫn luôn quen thuộc sao?

Hắn đã thay đổi rất nhiều. Bề ngoài hắn vẫn tùy hứng như trước. Nhưng sự kiên định cùng âm trầm trong mắt lại đã không giống với trước kia.

Hắn nhẹ nhàng nói băng quơ, nhưng bên trong lại như đao phong, ẩn chứa sát khí.

Mà Tiểu Trọng Hoa bên này cũng gặp phải vấn đề tương tự. Hắn một tay tôi luyện ra hai mươi vạn quân thực sự tinh nhuệ.

Nhưng vì Tiểu Diễn nóng lòng muốn tăng cường quân bị nên đã chiêu mộ rất nhiều dân quân trong dân chúng không hề trải qua tôi luyện gia nhập. Cho nên đã mang đến cho chủ soái như hắn sự bất tiện rất lớn.

Tiểu Diễn cố gắng trù tính lập binh mã chính quy nhưng cuối cùng đã bị phá hủy bởi vì đám ô hợp này mà hành động không tiện.

Điểm này Tiểu Trọng Hoa sớm đã dự tính được, đối với hắn mà nói thì những người này không những không dùng được, thậm chí trong lúc chiến đấu còn không ngừng cản trở.

Nhưng điều làm người ta lo lắng nhất chính là ba ngày trước, một giám quân đã được cử đến đây.

Vị giám quân này có thân phận không hề tầm thường, ông ta là hoàng thúc của Tiểu Trọng Hoa, Lỗ vương.

Khi Tần vương mưu nghịch, Lỗ vương vẫn luôn cáo ốm không ra. So với các vương gia phản chiến khác, ông ta càng hiểu được đạo lý

giữ mình.

Đây là một người rất mẫn cảm với chính trị. Cũng bởi vì thực lực của ông ta không thể so sánh với các Vương gia khác mới có thể sống sót dưới mí mắt Tần vương.

Việc đưa Lỗ vương đến đây, chắc chắn là có ý tứ giám thị Tiểu Trọng Hoa.

Điểm này hẳn hiểu hơn ai hết. Bởi vì hẳn thấy trong hành động này, có bóng dáng của Tiểu Diễn.

Tiểu Diễn, chưa bao giờ tin tưởng bất kỳ ai. Cho dù là minh hữu của mình.

Tiểu Trọng Hoa nhìn thoáng qua bản đồ, nói với mọi người: "Tiểu Thiên Diệp đúng là đang thiếu lương thực trầm trọng. Nhưng theo góc độ phải chiến đấu trường kỳ mà nói thì chúng ta cũng phải tốn một khoản chi phí cung cấp nuôi dưỡng quân đội khổng lồ!"

"Đại Lịch vừa trải qua một lần đảo chính, gánh nặng đối với quốc gia quá mức trầm trọng, nhất là đối với dân chúng. Hiện tại Thương Châu đang là thời kỳ giáp hạt, mặc dù có cung ứng từ kinh đô nhưng muốn cung ứng cho ba mươi vạn người thật sự không thể trường kỳ. Ta cho rằng chỉ cần giữ lại mười lăm đến hai mươi vạn quân tinh nhuệ thường trực liền đủ để tiến công!"

(Thời kỳ giáp hạt: là thời kỳ lúa cũ đã ăn hết, còn lúa mới lại chưa chín)

Âu Dương Tước đứng nghe, ánh mắt sáng lên.

Hắn chẳng qua chỉ là một tên binh tốt nho nhỏ, cũng không có quyền

tham dự hội nghị này.

Hắn có thể đứng đây cũng không phải vì hắn anh dũng thiện chiến luôn xung phong ở hàng ngũ đầu tiên mà là vì hắn là biểu đệ của ái phi Hoàng trưởng tôn, là đệ đệ của Vĩnh An quận chúa.

Mới đầu hắn đến đầu quân vẫn che dấu thân phận của mình, nhưng sau khi các tướng lãnh từ kinh đô đến càng nhiều hắn đã không còn biện pháp che dấu nữa.

Nhưng hắn thủy chung vẫn kiên trì muốn tác chiến ở tuyến đầu.

Cũng bởi vậy hắn rất đồng ý với những lời của Tiểu Trọng Hoa như quận đội vũ khí kém, sức chiến đấu kém, mỗi lần chinh chiến đều bị tổn thương vô cùng nghiêm trọng.

Cũng vì đội quân không hề được huấn luyện này mà tổ chất binh lính lại từng bước giảm xuống, cơ hồ như lâm vào một vòng tuần hoàn ác tính.

Chỉ là hắn sâu sắc hiểu được điểm này nhưng lại không thể nói. Bởi vì thân phận của hắn không thích hợp để mở miệng.

Tiểu Trọng Hoa chớp mắt, bên trong như u đàm: “Biện pháp tốt nhất chính là giải trừ một nửa quân bị. Tiến hành tổ biên quân đội một lần nữa, chỉ giữ lại những người tinh nhuệ!”

“Chuyện này sao được?”

Lỗ vương nhất thời nhíu mày: “Những người này đều là vừa mới đưa tới, hiện tại người lại muốn giải tán? Không bất ngờ làm phản mới lạ!”

Tiểu Trọng Hoa vẫn chưa vì ông ta bất ngờ cắt ngang lời mà tức giận, ngược lại chậm rãi giải thích: “Lỗ vương thúc, phàm là người chúng ta không cần đều có thể để bọn họ trở lại thành trấn phụ cận!”

"Hiện tại ta nghe nói trong quân của Tiểu Thiên Diệp không ít kẻ lẻn vào thành trấn cướp bóc vật tư. Chúng ta có thể tổ kiến những người này thành dân binh tự hành, phối hợp với quân trông coi trong thành. Ở thời điểm tất yếu có thể phát huy công dụng!"

Âu Dương Tước nghe thì liên tục gật đầu. Các tướng lĩnh khác cũng đều đồng ý với chủ trương này. Bởi vì bọn họ đều cảm thấy, trong thời điểm tác chiến, quân đội lâm thời chiêu mộ này mang đến cho bọn họ phiền toái rất lớn.

"Không được!"

Lỗ vương nhanh chóng nói, “Làm vậy tương đương khiến cho lực lượng của chúng ta bị suy yếu. Hiện tại đang là thời điểm mấu chốt, đối phương có năm mươi vạn quân, chúng ta chỉ có ba mươi vạn đã là thiếu rồi. Lúc này lại cắt giảm nhân lực, chẳng phải thất bại ở ngay trước mắt sao?”

Lỗ vương nói tới đây liền lớn tiếng hơn: “Trọng Hoa, giữ nguyên kế hoạch tấn công là được rồi, không cần làm xằng bậy!”

Tiểu Trọng Hoa kiên trì nói: “Đây không phải quyết định xằng bậy, mà là tập trung lực lượng đối phó với khả năng bị tấn công bất ngờ!”

Một số lượng lớn dư thừa không có ích sẽ liên lụy đến toàn bộ đội quân. Tiểu Trọng Hoa cảm thấy kế tiếp Tiểu Thiên Diệp sẽ có động tác trên diện rộng.

Một khi hấn ta tiến về phía nam, cùng Nam Chiếu vương cầu kết,

như vậy chuyện này liền sẽ không dễ dàng chấm dứt như vậy.

"Ta nói không được chính là không được. Nếu người phản đối có thể đi bẩm báo với Thái tử, để ngài ấy tự quyết!" Lỗ vương kiên quyết, thanh âm lạnh lùng gần như là thô bạo.

Nhất thời trong trướng đều yên tĩnh không tiếng động. Có người mắt nhìn Lỗ vương nhưng tai lại cẩn thận nghe tiếng động của Tiểu Trọng Hoa bên kia.

Có người lại lo sợ bất an, có người âm thầm tiếc hận, tất nhiên cũng có người thờ ơ.

Nhưng hết thảy mọi người đều chỉ dám để trong lòng, nếu ai dám hiện lên trên sắc mặt thì đó là vô lễ.

Thế cục trong triều lúc này vô cùng phức tạp. Thái tử ít ngày nữa sẽ đăng cơ, Hoàng trưởng tôn tuy rằng tuổi trẻ nhưng tựa hồ như đã xây dựng thế lực cho mình không phải ngày một ngày hai.

Mỗi quan hệ giữa các lão thần trong triều chẳng chịt phiền phức, các phái thế lực căn thâm đế viên. Mặc dù Tần vương đã không còn nhưng phiền toái lưu lại lại không phải là ít.

Chương 272: Hoàng trưởng tôn thỉnh hôn (2)

Yến vương tựa hồ như cũng không muốn tham gia vào mớ hỗn độn này, thời gian bất động thanh sắc trong triều chiếm hơn phân nửa.

Mà Tiểu Trọng Hoa thì sao? Hẳn đóng vai trò gì trong đó?

Tiểu Trọng Hoa nhìn những ánh mắt khác nhau xung quanh, hẳn bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi.

Hắn vốn là người có tâm lý rất mạnh mẽ, nghe được lời nói gần như thô bạo vô lễ của Lỗ vương cũng không hề tức giận.

Về mặt lại không hề có nửa phần kích động, hắn chỉ thản nhiên nói: “Nhu Vương thúc mong muốn!”

Âu Dương Tước cảm thấy thất vọng, hắn đột nhiên ý thức được, trong chiến tranh không phải mưu lược cùng lực lượng quyết định tất cả.

Còn có Lỗ vương đã không phải lần đầu cản trở kế hoạch của Tiểu Trọng Hoa này.

Thậm chí còn có một mớ Vương gia tuổi đời đều vượt qua Tiểu Trọng Hoa cố ý gàng lấy chân bọn họ.

Có lẽ không phải cố ý nhưng Âu Dương Tước biết Thái tử phải một người như vậy tới đúng là thất sách.

Đánh thua, là lỗi của Tiểu Trọng Hoa, đánh thắng là Lỗ vương có tài chỉ đạo. Chính là cục diện đáng buồn cười như vậy.

Đến tối, Âu Dương Tước một mình đứng ngoài trướng, vùi đầu suy tư bố cục hiện nay. Cũng không ngừng thờ dài.

Mỗi một địa điểm tiến công, hắn đều vẽ ra hơn mười kế hoạch hành động.

Bất tri bất giác sắc trời đã dần sáng. Chính là hắn một chút cũng không cảm nhận được, vẫn còn ngưng thần trầm tư.

Khi đang đem mấy viên đá đại biểu cho kỵ binh tiến công hướng qua một bên thì bên cạnh hắn đột nhiên có người vươn cành cây đến, chỉ vào hình cung ở bên kia, chậm rãi nói: “Nếu là ta, ta sẽ công kích từ bên phải, vượt sông bằng chính sức mạnh của nó!”

Âu Dương Tước vẫn còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, hắn không chút nghĩ ngợi liền theo bản năng lắc đầu, chỉ hướng bên trái: “Trên bờ ta sẽ phái người canh giữ chỗ này!”

Người nọ liền suy tư một lát, sau đó từ hình cung kia vẽ ra một nhánh khác, vòng hướng một bên: “Ta đây liền đánh nghi binh ở chân núi, phái kỵ binh bên kia vu hồi đến phía sau núi!”

Âu Dương Tước lại chỉ chỉ mấy viên đá hắn đặt ở sườn phía sau: “Ta ngay từ đầu đã có bố trí, nơi này có mai phục. Cùng với những người trên bờ sông tạo thành một góc, bảo hộ cho nhau, trợ giúp cho nhau!”

Người nọ cười cười, lại từ hình vòng cung vẽ một đường: “Ta lại phái ra năm trăm người, bọc đánh từ nơi này!”

Âu Dương Tước cứng lại, lập tức nói: “Nơi này là tuyệt bích, không thể đi lên!”

Hắn đột nhiên ý thức được liền ngẩng mạnh đầu, liền thấy Tiểu Trọng Hoa một thân chiến bào đứng bên cạnh.

Hắn không tự chủ được mà buông cành cây, đứng lên hỏi: “Quận vương, ngài vì sao lại nhượng bộ Lỗ vương?”

Tiểu Trọng Hoa dừng một chút mới cười nói: “Thật ra ta không sao cả. Chỉ vì chuyện này mà xảy ra tranh chấp, như vậy chỉ để lộ sơ hở cho kẻ có lòng lợi dụng!”

Âu Dương Tước vừa nghe liền nghi ngờ hỏi: “Ngài nói người đó là ai?”

Tiểu Trọng Hoa cười mà không đáp, nhìn nhìn trận pháp trên đất nói: “So với việc ra trận giết địch thì người càng thích hợp với việc bày binh bố trận hơn. Từ hôm nay, đi theo phó tướng học tập đi!”

Hừng đông, Tiểu Thiên Diệp liền bắt đầu tiến công.

Nhưng hắn vẫn chưa tập trung toàn bộ binh lực tấn công quân chủ lực của Tiểu Trọng Hoa như kế hoạch.

Mà hắn cùng lúc phái năm ngàn người bất ngờ đánh từ bên phải, mặt khác lại phái năm ngàn đánh vào quân trung tâm của Minh quận vương. Chính là hai bên này chỉ như sương khói mà thôi.

Tiểu Trọng Hoa cũng không hề mắc mưu nhưng Lỗ vương lại mắc sai lầm.

Ông ta tin tưởng lời phản tướng trong quân của Tiểu Thiên Diệp

truyền đến, nên đã ra lệnh toàn quân tập trung lực tiến công.

Chờ khi ông ta phản ứng lại Tiểu Thiên Diệp sớm đã mang quân chủ lực vòng ra phía sau bất ngờ đánh quân trông coi biên cảnh giữa Đại Lịch cùng Nam Chiếu, giết thủ thành bắt mấy vạn quân làm tù binh.

Ngày đó từ Nam Chiếu lương thực lần đầu vận đến biên cảnh, người Đại Lịch mới phát hiện Nam Chiếu vương thế nhưng đã sớm phái người mang lương thực theo đại lộ cùng các đường nhỏ trong rừng nhanh chóng vận chuyển đến tay Tiểu Thiên Diệp.

Sau đó lương thực, vũ khí, dược phẩm....từ Nam Chiếu không ngừng được vận chuyển vào đội quân của Tiểu Thiên Diệp.

Không ít tướng lĩnh trong quân Tiểu Thiên Diệp lúc này mới hiểu được, bọn họ đều đã bị lừa một phen.

Tiểu Thiên Diệp căn bản đã sớm hoài nghi trong số bọn họ có phản tướng nên mới cố ý an bài như vậy.

Đến sáng sớm ngày tập kích mới đột nhiên tuyên bố thay đổi kế hoạch, khiến mọi người trở tay không kịp.

Hóa ra là hãn đã sớm cùng Nam Chiếu vương đạt được thỏa thuận gì đó. Quả là minh tu sạn đạo, ám lộ Trần Thương.

Thế cục lúc đó liền xoay chuyển, Tiểu Thiên Diệp chiếm cứ mười sáu tòa thành biên cảnh giữa Nam Chiếu cùng Đại Lịch, nghiễm nhiên trở thành phiên vương tọa trấn biên cương.

Hiện tại điều Tiểu Diễm cần lo lắng không phải là làm sao để tiêu diệt Tiểu Thiên Diệp.

Mà là phải kiềm trụ hấn, đề phòng hấn ngày nào đó nghĩ quân trong lòng sẽ mở đường biên giới để quân Nam Chiếu tiến vào....

Đây hết thảy đều là sai lầm của Lỗ vương, thân phận cùng tư lịch của ông ta đều áp chế một đầu Tiểu Trọng Hoa.

Đã thế lại chưa từng đến chiến trường, còn dùng phương thức chính trị trên triều để áp dụng vào chiến trường. Trái lại đã bị đối phương lợi dụng ngay điểm sơ hở.

Nhưng chờ khi ông ta hiểu được, chuyện đầu tiên không phải bổ cứu mà là khẩn cấp dâng một bản tấu chương, cáo trạng Minh quân vương thả Tiểu Thiên Diệp, tất cả đều đổ lên đầu Tiểu Trọng Hoa.

Thái tử tức giận, lệnh Tiểu Trọng Hoa lập tức hồi kinh.

Tháng năm năm đó, Thái tử Tiểu Khâm Võ đăng cơ, định niên hiệu Kiến Long.

Các đại thần thượng sớ xin hấn từ trong các vị trắc phi tuyển ra một nữ tử làm Hoàng Hậu, nhưng ông lại không chịu.

Thực tế từ sau khi Thái tử phi chết, Thái tử, mà không, nay phải nói là Hoàng đế, ông giống như đối với tất cả đều không còn hứng thú.

Ông càng ngày càng chán ghét chính vụ, thân thể cũng ngày càng yếu hơn. Tựa hồ như ông chán ghét triều chính, đồng thời cũng chán ghét sinh mệnh của chính mình.

Hoàng đế không hề du săn, cũng không yến nhạc, thân thể ngày càng yếu dần.

Chính thể chết đi giống như mang theo toàn bộ sinh mệnh cùng sức

sống của ông. Không chỉ tóc dần bạc trắng, thậm chí ngay cả tâm đường như cũng đã chết.

Tất cả mọi người đều cảm thấy đây đều là vì Thái tử phi trước đây là thê tử kết tóc, lại bởi vì Hoàng đế mà chết cho nên ông mới quá mức bi thống khổ sở.

Khi Âu Dương Noãn nghe tin tức này lại chỉ cảm thấy bi thương.

Không phải chỉ vì Thái tử phi vô tội bị chết đi mà còn vì vị Hoàng đế bệ hạ biết rõ hết thảy nhưng lại chỉ có thể duy trì sự trầm mặc này.

Nàng mơ hồ đoán được, Tiểu Khâm Vĩ đối với việc Thái tử phi chết có biết điều gì đó.

Nhưng cái gì cũng lại không thể nói, cái gì cũng không thể làm, duy chỉ có thể phong bà làm Hiếu an Hoàng hậu.

Hoàng hậu! Cái Thái tử phi muốn không phải là cái danh hiệu Hoàng hậu kia.

Thứ bà muốn là trượng phu mà bà luôn một lòng một dạ, là nhi tử khiến bà có thể kiêu ngạo.

Nhưng bọn họ lại coi thường tính mạng, sự tồn tại của bà.

Có lẽ Tiểu Diễn cũng không phải vô tình như nàng nghĩ.

Lăng tẩm của Hiếu an Hoàng hậu hết thảy đều dựa theo lễ chế của Hoàng hậu để an táng. Là đại táng, vinh quang vô thượng.

Nhưng những thứ đó trong mắt Âu Dương Noãn chẳng qua chỉ là Tiểu Diễn muốn trấn an sự áy náy trong lòng.

Rõ ràng có thể cứu được nhưng lại làm như không thấy, nguyên nhân căn bản chỉ có một, so với thiên hạ, một nữ nhân thì tính là gì?

Mười ngày sau, Tiểu Diễn vì tâm tình hậm hực của Hoàng đế, cũng là vì trấn an các thần tử kinh đô mà cố ý tổ chức một buổi ẩm yến.

Chúng đại thần đều đến, khi Hoàng đế xuất hiện ở ngự hoa viên, mọi người đều quỳ xuống nghênh giá: “Khấu kiến Hoàng thượng! Ngô Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Tiểu Khâm Võ thần sắc thản nhiên, nhìn không ra hỷ giận: “Bình thân!”

Ông ngồi trên điện, chư vị đại thần ngồi phía dưới. Nữ quyến ngồi ở chỗ khác, bởi vì Âu Dương Noãn có thân phận là Vĩnh An quận chúa nên cùng đại công chúa ngồi ở thượng vị, thừa nhận những ánh mắt đánh giá.

Tiểu Diễn cười: “Hôm nay khó có dịp Phụ hoàng cao hứng, mời chư vị đến ngự hoa viên thưởng thức mẫu đơn. Ngộ đến mời chư vị cùng dùng thiện!”

Bên trên Tiểu Khâm Võ thủy chung vẫn nhắm hờ mắt, một bộ dáng thờ ơ.

Các thần tử đều nói chuyện với nhau, Thái tử phi Chu Chỉ Quân cùng trắc phi Lâm Nguyên Hình đều bị các nữ nhân vây quanh.

Thê tử của các vị đại thần đều tranh nhau tới gần hai vị quý nhân này.

Bọn họ vây quanh hai người, một hồi lại khen y phục Chu Chỉ Quân

thực lộng lầy, một hồi lại khen búi tóc Lâm Nguyên Hình thực quyền rũ, một hồi lại khen hai hài tử nhu thuận đáng yêu.

Nhưng trong đó có không ít người, thái độ đối với Lâm Nguyên Hình ẩn ẩn có phần nhiệt tình hơn.

Chu Chỉ Quân nhìn trong mắt, trong lòng không khỏi tràn ngập phần hận.

Âu Dương Noãn mặc y phục màu hồng phấn, váy nguyệt hoa thêu rất nhiều chi tiết hoa nhỏ. Tuy phục sức chỉ bình thường nhưng lại không hề tầm thường.

Tấn gian đội phượng sai kim châu. Theo từng động tác của nàng, mi châu hơi hơi chớp lên, ánh lên gương mặt vô cùng xinh đẹp của nàng.

Đôi tay tuyết trắng giao nhau nhẹ nhàng đặt trên đầu gối, ý cười điềm tĩnh.

Nàng lẳng lẳng ngồi cùng đại công chúa, nghe các phu nhân tiểu thư bên cạnh nhàn thoại.

Ngồi gần nàng nhất là Chu vương phi, Đường Uyển Di Thế tử phi Chu vương Thế tử Tiểu Thanh Huyền, Duẫn quận vương phi Chu Ngưng Bích, Sở vương phi cùng quận chúa Tiểu Nhiên.

Lúc mới bắt đầu, các nàng cố kỵ đại công chúa ngồi đây nên không dám nói đến những lời mẫn cảm, chỉ nói chút tin đồn thú vị chọc cười.

(Sạn đạo: là đường xây bằng cầu treo hoặc ván gỗ xếp hai bên sườn núi đá, dùng để đi qua các khu vực núi non hiểm trở.

Ở Trung Quốc, những con đường này đã từng là huyết mạch xuyên qua dãy núi Tần Lĩnh để nối giữa các thung lũng sông Vị và sông Hán Thủy.

Con đường sạn đạo đầu tiên được xây dựng vào thời Chiến Quốc, quân Tần đã đi qua con đường này để đánh Thục và Ba.

Thời Hán Sở tương tranh từ Tam Tần tiến vào Ba Thục có đường chính lộ duy nhất là sạn đạo.

Lưu Bang được Hạng Vũ cấp cho đất Ba Thục với mục đích cô lập ông, tránh trở thành mối họa sau này.

Khi vào, mưu sĩ của Lưu Bang là Trương Lương đã đốt đường sạn đạo để binh sĩ không còn mơ tưởng đến ngày về, tạo điều kiện cho Hán Vương Lưu Bang chinh đốn quân mã chờ ngày tiến khỏi Ba Thục.

Sau Hàn Tín lại dùng kế dương đông kích tây, ngày đêm ra sức sửa đường sạn đạo nhưng thực chất lại dẫn đại quân theo đường Trần Thương đi qua huyện Cố Đạo đánh úp Ung Vương Chương Hàm.

Chương Hàm đón đánh quân Hán ở Trần Thương, thua chạy về đất Hạo Trĩ giao tranh tiếp, lại thua trận, bỏ chạy đến Phế Khâu.

Hán vương đuổi theo, bình định đất đai của Ung Vương, đi về phía đông đến Hàm Dương, lại cho một cánh quân riêng vây Ung Vương ở Phế Khâu, còn sai các tướng bình định Lũng Tây, Bắc Địa, Thượng Quận.

Từ tích ấy mà trong dân gian lưu truyền câu thành ngữ "minh tu sạn đạo, ám lộ Trần Thương", ý chỉ kế dương đông kích tây Hàn Tín đã dùng để qua mặt Hạng Vũ)

Chương 273: Hoàng trưởng tôn thỉnh hôn (3)

Âu Dương Noãn phát hiện, ngay cả người điêu ngoa như Chu Ngưng Bích khi ở trước mặt Đại công chúa cũng là mắt nhìn mũi, sợ chính mình bị chú ý tới. Có thể thấy được tính tình đại công chúa các nàng đều biết.

Đại công chúa cũng không kiên nhẫn nghe các nàng nói chuyện, liền đứng dậy nói muốn đi thay y phục.

Âu Dương Noãn đứng lên, đại công chúa lại nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta đi rồi sẽ trở lại!”

Đại công chúa vừa đi, không khí lập tức thả lỏng.

Nói mấy câu nhàn thoải trong chốc lát, mọi người lại bắt đầu không khống chế được ước số bát quái trong cơ thể. Không biết là ai bắt đầu nhắc tới Minh quận vương.

“Các người có nghe nói không? Hiếu kỳ của Minh quận vương đã qua, hình như lập tức muốn chọn chính phi?”

Tuyển phi?

Âu Dương Noãn thản nhiên lắc lắc đầu, những lời Tiểu Trọng Hoa nói lần trước nàng cũng không để trong lòng.

Nàng cảm thấy Tiểu Trọng Hoa đối với nàng không phải là loại tình cảm nam nữ mãnh liệt.

Hắn đột nhiên đưa ra ý muốn đó, chẳng qua là vì giúp nàng mà thôi.

Nhưng những người đang ngồi đây lại vì một lời này mà nổ tung.

"Thật sự có chuyện này? Ngài ấy sẽ tuyển chính phi như thế nào a?"

"Đương nhiên là thật! Chẳng qua nha, Dung quận chúa đã không còn cơ hội nữa rồi. Nàng đã xuất giá rồi a!"

Chu Ngưng Bích bấu môi hướng về phía Dung quận chúa ngồi phía xa xa, trong mắt dẫn theo một tia hèn mọn: "Nàng tuổi so với Minh quận vương còn lớn hơn. Lúc trước còn mặt dày muốn gả cho người ta. Thật sự là...."

Nói được một nửa liền bị Chu vương phi cắt ngang: "Không được tùy tiện nghị luận người khác!"

Chu Ngưng Bích tuy rằng kiêu căng nhưng đối với vị Vương phi này lại một mực kính trọng.

Nàng yêu kiều nói: "Mẫu phi, con không phải đang nghị luận. Đây là sự thật thôi!"

"Nay trong kinh đô có thể xứng đôi với Minh quận vương cũng không có được mấy người!"

Chu Ngưng Bích quay đầu nhìn Âu Dương Noãn, che miệng cười: "Vĩnh An quận chúa, ta nói có đúng không?"

Âu Dương Noãn thản nhiên cười cười, từ chối cho ý kiến.

Đường Uyển Di lắc đầu nói, vẻ mặt không cho là đúng: "Gả cho hắn

thì có gì tốt? Khi nào cũng lạnh như băng, nữ tử cần phải tìm một trượng phu ôn nhu nho nhã, cử án tề mi, tương kính như tân. Cũng không phải là tương kính như băng a!”

Trượng phu của nàng Tiểu Thanh Huyền thật sự rất ôn nhu nho nhã, cùng nàng luôn tương kính như tân.

Hai người ở chung rất hòa hợp, cho nên nàng cũng nghĩ người khác cũng phải là như thế.

Tiểu Thanh Huyền ôn nhu nho nhã, chỉ tiếc cũng vì vậy mà hồng nhan tri kỷ rất nhiều.

Đường Uyển Di gả vào ba năm, trắc phi cũng đã nạp hai người.

Chu Ngưng Bích bùng miệng cười, mắt đảo quanh lúng liếng nói: “Tẩu tẩu, tẩu sẽ không vì muội muội bị Minh quận vương cự tuyệt mà nói vậy chứ?”

"Loại chuyện này vẫn là không nên nói loạn mới đúng. Kỳ thật ta cũng cảm thấy Minh quận vương là một vị hôn phu lý tưởng. Thân phận địa vị đều cao, tiền đồ như cấm. Hướng chi người đi đến đâu cũng không tìm thấy một nam nhân anh tuấn như vậy a!”

Một nữ tử bên cạnh hừ nhẹ: “Nếu tốt như vậy, sao đến tận bây giờ vẫn chưa thành thân? Có thể thấy được nhất định là có vấn đề gì. Ta nghe nói, hắc ngay cả thanh lâu cũng chưa từng đi a! Bên người cả một thị thiếp cũng không có, nhất định là có bệnh không tiện nói ra!”

Âu Dương Noãn hơi hơi nâng mắt, thấy nữ tử này có chút quen mắt.

Nhưng những người khác nghe thấy lời này, lại đều lộ ra biểu tình hèn mọn. Lúc này nàng mới nhớ tới, nữ nhân này chính là Tiền

Hương Ngọc.

Chỉ là Tiền Hương Ngọc không phải từng sống chết đòi gả cho Minh quận vương sao? Sao đột nhiên lại nói ra những lời ác ngôn với hắn như vậy?

Âu Dương Noãn khẽ nhíu mày, lại nhìn thấy đối phương bộ dáng đầy u oán thì không khỏi liền mỉm cười.

Thì ra là thế! Xem ra Tiểu Trọng Hoa lại không chút lưu tình thương tổn một cô nương như vậy.

“Đó mới là không phải! Trọng Hoa ca sở dĩ không nạp thê là vì ánh mắt của huynh ấy rất cao, không có nữ nhân nào có thể vừa mắt. Lúc này cũng không biết là ai có được may mắn đây?”

Đôi mắt quận chúa Sở vương Tiểu Nhiên thật to, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, vẻ mặt thiên chân khả ái.

Nàng nghĩ nghĩ còn nói thêm: “Nhưng là a, ta cảm thấy Thiên Diệp ca ca cũng rất tuần mĩ nha! Chẳng qua là ta nghe phụ vương nói, huynh ấy muốn kết thân với Nam Chiếu công chúa....”

Khi nàng nói những lời này rất thoải mái. Nhưng phút chốc mọi người đều biến sắc.

Trong lòng Âu Dương Noãn bỗng nhiên chấn động, ngưng mắt nhìn đối phương.

Sở Vương phi nhanh chóng che miệng nữ nhi: “Không được nói bậy!”

Bà khẩn trương nhìn về phía Thái tử bên kia, thấy người không hề

chú ý đến bên này mới liền ngẩng đầu nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn.

Trong lòng Âu Dương Noãn cứng lại, hoảng hốt trong chốc lát.

Nàng nhìn biểu tình của Sở vương phi, đột nhiên nghĩ đến đối phương dùng loại ánh mắt này để nhìn mình là vì mọi người đều biết. Tiểu Thiên Diệp đã từng hướng tiên đế thỉnh hôn.

Trong mắt bọn họ nàng cùng Tiểu Thiên Diệp có lẽ có một mối liên hệ không rõ nào đó.

Thực tế nếu nàng không phải là nghĩa nữ của đại công chúa, lại có quan hệ tốt với Lâm Nguyên Hình thì hôm nay đừng nói đến việc được ngồi ở vị trí tôn quý này mà ngay cả tính mạng có thể giữ được hay không cũng rất khó nói.

“Nói đi cũng phải nói lại, quận chúa mới là người chân chính tinh mắt a!” Chu Ngưng Bích cười một tiếng, phá vỡ sự yên lặng này.

Âu Dương Noãn là người thông minh, nháy mắt nàng liền hiểu được ý của đối phương.

Lúc Tần vương khống chế kinh đô, người nịnh bợ không biết có bao nhiêu.

Nay những người từng muốn đem nữ nhi của mình lấy lòng Tiểu Thiên Diệp đều đang hối hận muốn chết.

Bởi vì động tác đó sẽ khiến bọn họ trở thành nghịch đảng. Cho dù hiện nay Hoàng đế không truy cứu nhưng đáy lòng bọn họ cũng sẽ luôn lo sợ bất an.

Còn Âu Dương Noãn lúc đó vốn chỉ cần gặt đầu liền sẽ trở thành chính phi của Tiểu Thiên Diệp.

Nhưng trong thời khắc quan trọng nàng lại quyết định mang Lâm Nguyên Hình rời kinh đô, bảo vệ huyết mạch của Hoàng trưởng tôn.

Khi đó tất cả mọi người đều thấy hành vi của nàng cực kỳ ngu xuẩn. Nhưng hiện tại mọi người lại đều nói nàng hồng phúc tề thiên.

Bởi vì chuyện tình Duẫn quận vương từng ái mộ Âu Dương Noãn mà Chu Ngưng Bích vẫn canh cánh trong lòng. Hiện tại mượn cơ hội châm chọc cũng không có gì kỳ quái.

Mọi người nhìn đều hiểu ý cười cười, cũng không để trong lòng.

Âu Dương Noãn cố nén phiền chán trong lòng, thản nhiên nhìn Chu Ngưng Bích, khẽ cười nói: “Ta đi xem mẫu thân, các vị cứ tự nhiên!”

Nói xong nàng liền đứng dậy, mang theo hai cung nhân theo hướng đại công chúa rời đi.

Lúc trong cung phát sinh biến cố, Âu Dương Noãn không chính mắt nhìn thấy. Nhưng nay xuân về hoa nở, cảnh tượng trong hoa viên thật sự sáng lạn.

Có lửa đỏ, có phấn hồng, có ánh tím, lại có một mảnh phiến phiến tuyết trắng. Từng đóa từng đóa khẽ lay động trong gió.

Trong hoa viên, phần lớn cung nhân nội thị đều được cho lui, chỉ còn lại Hoàng đế cùng đại công chúa.

Đại công chúa an ủi nắm lấy tay Hoàng đế, giọng điệu ôn hòa tràn ngập tiếc hận: “Bệ hạ, nàng đã chết rồi!”

Thanh âm đại công chúa nhẹ như gió, Âu Dương Noãn đứng trong bụi hoa cơ hồ như không nghe thấy.

Nhưng cả người Hoàng đế lại giống như đột nhiên bị một kích.

Âu Dương Noãn nhìn mái tóc hoa râm của Hoàng đế, không khỏi có chút giật mình. Từ khi nào một Thái tử nho nhã ôn nhu lại suy sụp đến mức này?

Đáy mắt Hoàng đế tựa hồ như ngấn lệ, ông nói: “Là lỗi của ta, đều là lỗi của ta. Năm đó ta hại chết Uyển Thanh, hiện tại lại hại chết nàng....”

Trong ấn tượng của Âu Dương Noãn, Tiểu Khâm Vĩ vẫn là người ôn hòa. Lúc này lại gần như dữ tợn, ngay cả cơ mặt cũng đều vặn vẹo.

Nàng cơ hồ có thể nhìn thấy, bàn tay ông nắm chặt đến nỗi gân xanh. Thanh âm bởi vì phẫn nộ mà hơi khàn khàn: “Vì sao? Vì sao chỉ sát hại người của ta?”

Khi ông nói, ngay cả tự xưng cũng đều quên.

Thấy một màn như vậy, Âu Dương Noãn ngay cả hít thở mạnh cũng không dám.

Ánh mắt Hoàng đế bi thương mà vô vọng: “Hoàng tử, ta thật sự rất cô đơn....”

Đại công chúa ôm lấy Hoàng đế, giống như ôm lấy một đứa nhỏ bất lực cô độc.

Đây là lần đầu tiên Âu Dương Noãn thấy một nam nhân rơi lệ. Từng

giọt nước mắt rất lớn, không tiếng động cứ thể chảy ra, rơi xuống khâm bào của ông.

Âu Dương Noãn giật mình đứng nhìn, cơ hồ như nói không ra lời.

Thật lâu sau, Hoàng đế chậm rãi khôi phục bình tĩnh, thông thả kiên định rời khỏi vòng tay Đại công chúa.

“Hoàng tử, còn có một việc Diễn Nhi thỉnh cầu trẫm. Nó muốn trẫm tứ hôn Vĩnh An quận chúa với nó!”

Hoàng đế nghiêm túc nhìn đại công chúa, chậm rãi nói: “Tử có biết, hiện tại đã không còn ai có thể ngăn cản được Diễn Nhi!”

Chương 274: Phong vân định hôn sự (1)

Tiểu Diễn uống rượu, cảm thấy không được thoải mái liền lệnh người bên ngoài thay hẩn chúc rượu rồi lấy lý do đi thay y phục để rời đi.

Hẩn một mình đi ra hành lang để gió lạnh thổi đi hơi nóng trên mặt. Đúng lúc này một đạo thanh âm ôn nhu vang lên: “Điện hạ, dùng chút trà ấm đi!”

Tiểu Diễn sửng sốt, lập tức nhìn về phía nữ tử bên cạnh, không khỏi cười nói: “Hình Nhi, sao nàng cũng ra đây?”

Nói xong, hẩn liền nhận lấy ly trà trong tay Lâm Nguyên Hình, hơi hơi nhấp một ngụm.

Mặt mày Lâm Nguyên Hình hết sức bình thản, thanh âm uyển chuyển: “Trong điện quá mức náo nhiệt. Các phu nhân tiểu thư lại tranh nhau làm mai cho Noãn Nhi, thiếp thấy hơi mệt nên liền cáo lỗi ra đây!”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Tiểu Diễn liền trầm xuống.

Thật lâu sau hẩn chăm chú nhìn hai mắt trang dung tinh xảo của Lâm Nguyên Hình: “Nàng đang có ý gì?”

Lâm Nguyên Hình thản nhiên nhìn thẳng vào mắt Tiểu Diễn: “Điện hạ lo nghĩ nhiều rồi. Noãn Nhi sao có ý gì được? Chỉ là thiếp cảm thấy, Noãn Nhi tài mạo như vậy, thân là biểu tỷ thiếp cũng nên trù tính cho

muội ấy nhiều hơn. Phải tìm một người thật tốt, mới không ủy khuất cho muội ấy!”

“Chuyện này nàng không cần quản nhiều!”

Lâm Nguyên Hình vẫn không có dấu hiệu bỏ cuộc: “Vừa rồi Lỗ vương phi có mở lời vì Tiệm Cách!”

"Điều đó không có khả năng!"

“Điện hạ!” Lâm Nguyên Nhu ôn nhu gọi hấn.

“Tiệm Cách tuy rằng trầm mặc ít lời nhưng cũng là một người thâm tình. Lỗ vương phi có nói từng một lần nhìn thấy Noãn Nhi trên yến hội ngắm hoa của đại công chúa năm đó, Tiệm Cách liền đối với muội ấy thập phần ái mộ. Nhiều năm qua vẫn chờ Noãn Nhi lớn lên, tình thâm như thế, Điện hạ sao lại không thành toàn cho hấn?”

Mâu quang Tiểu Diễn như điện, giống như muốn nhìn xuyên thấu Lâm Nguyên Hình: “Hình Nhi, nàng thông minh như vậy, hấn là đã nhìn ra tâm ý của ta với Noãn Nhi. Cho nên nàng muốn ngăn cản!”

Tươi cười của Lâm Nguyên Hình có chút nhợt nhạt: “Điện hạ, ngài so với Hình Nhi còn thông minh hơn gấp mấy lần, sao lại không biết Tương vương hữu mộng, thần nữ vô tâm?”

(Đây là điển tích Giấc mộng Vu Sơn nói về vua sở Tương Vương giao hoan cùng thần nữ núi Vu Sơn trong mộng. Ai muốn hiểu hơn thì hỏi bác Gô nhé!)

Tiểu Diễn ngăn ra, lạnh nhạt nói: "Ta tự có cách!"

Lâm Nguyên Hình bước đến gần Tiểu Diễn, khẩn thiết nói: “Mặc dù

Điện hạ có cách nhưng dù sao cũng nên hỏi tâm tư Noãn Nhi một chút. Hỏi xem muội ấy có nguyện ý gả cho ngài hay không? Điện hạ nay đã là Thái tử, tương lai sẽ là cửu ngũ chí tôn, muốn nữ nhân nào mà không có. Vì sao phải miễn cưỡng một nữ tử mà tâm tư không đặt vào ngài? Huống chi Lỗ vương nay cũng là phụ tá đắc lực của Bệ hạ, Lỗ vương Thế tử hấn....”

Trên thực tế, Lâm Nguyên Hình cũng biết Âu Dương Noãn đối với Tiểu Tiệm Cách vô tình.

Nhưng hiện tại tình hình nguy cấp, Noãn Nhi gả cho nam tử một lòng vì mình cũng sẽ tốt hơn gả cho nam nhân lãnh khốc vô tình như Tiểu Diễn.

Lâm Nguyên Hình nàng nay đã biết được Tiểu Diễn đáng sợ như thế nào. Làm sao nàng có thể trơ mắt nhìn Noãn Nhi cũng bước vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục như nàng?

"Hình nhi! Ngay cả khi Noãn Nhi nhập phủ, ta cũng sẽ không vì vậy mà lạnh nhạt với nàng. Nàng cần gì phải cản trở như vậy?" Đôi mắt Tiểu Diễn càng sắc bén, thanh âm cũng trở nên lãnh khốc vô tình.

Lâm Nguyên Hình nghe vậy, đáy lòng liền cười lạnh. Hấn thế nhưng lại nghĩ nàng đang ghen? Quả thực là buồn cười!

Trong mắt nàng, Âu Dương Noãn mới là người thân chân chính. Nếu không có muội ấy, mẫu tử nàng đều đã bỏ mạng trên đường chạy nạn rồi.

Thời điểm đó vị trượng phu anh minh thần võ trước mặt này đã ở đâu?

Càng nghĩ trong lòng nàng càng phẫn hận, biểu tình trên mặt cũng

không tự chủ được mà có chút vội vàng: “Không, tiếp chỉ là....”

Lời của nàng còn chưa nói xong thần sắc Tiểu Diễn đã trầm xuống, hiển nhiên là sẽ lập tức tức giận.

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên một tiếng: “Biểu tỳ!”

Lâm Nguyên Hình cả kinh, chợt xoay người liền nhìn thấy Âu Dương Noãn đang đi tới.

Tiểu Diễn nhìn chằm chằm bóng dáng nàng đang bước tới. Âu Dương Noãn lại cũng thản nhiên hành lễ.

Tiểu Diễn đối với sự lạnh nhạt của Âu Dương Noãn không chút phật lòng. Muốn vươn tay đỡ lấy nhưng Âu Dương Noãn lại bất động thanh sắc né qua.

Tiểu Diễn hơi hơi có chút xấu hổ, hỏi Âu Dương Noãn: “Gần đây không thấy muội, sao không ghé phủ Thái tử chơi?”

"Ngoại tổ mẫu bị bệnh, ta đến Trấn quốc Hầu phủ làm bạn!"

Tiểu Diễn có chút thương cảm, thân thiết nói: “Lão thái quân tuổi đã lớn. Hai năm nay thân mình đã không bằng trước kia!”

"Lão thái quân thân mình còn cường kiện!" Âu Dương Noãn cúi đầu, thản nhiên nói: “Đa tạ Thái tử điện hạ quan tâm!”

Hắn khẽ gật đầu: “Thịnh Nhi hiện tại đã có nhận thức. Có thể là muội ở cùng nó thời gian dài nên nó luôn tìm kiếm muội khắp nơi!”

Hắn lại nói: “Muội cũng nên thường xuyên đến thăm Thịnh Nhi!”

Khóe môi Lâm Nguyên Hình giật giật, nghiêng đầu lo nghĩ. Nhưng vẫn không thể nhịn được nói: “Bọn trẻ đều như vậy, qua mấy ngày thì liền sẽ tốt lên. Chỉ là bên cạnh mới đổi nha đầu, nó cũng sẽ khóc nháo!”

Về mặt Tiểu Diễn ôn hòa nói: “Nàng nói gì vậy? Nha đầu sao có thể so được với Noãn Nhi!”

Hắn chú mục vào khuôn mặt thanh lệ của Âu Dương Noãn: “Nàng cũng không phải không biết vị biểu muội này của nàng khiến cho người ta rất yêu thích. Còn nữa, bên cạnh Thịnh Nhi có thêm một người sủng ái nó thì có gì không tốt?”

Lời này đã chứa đầy thâm ý.

Lâm Nguyên Hình cúi đầu, đáy mắt bật ra một tia hận ý lạnh lẽo: “Nói đến, cái này cũng phải trách mấy nha đầu mama bên cạnh Thịnh Nhi, không biết chăm sóc nó như thế nào, để nó tiếp xúc với mấy thứ bẩn thỉu nên mới bị nhiễm đậu mùa. Làm phiền Noãn Nhi phải vất vả một phen!”

Tiểu Diễn nhú mày, mâu trung có ngọn lửa u ám: “Nàng không phải đã hạ lệnh phạt trượng giết hai mama rồi sao?”

"Chỉ sợ việc này không riêng gì hai người họ làm!"

Lâm Nguyên Hình gằn từng tiếng thiêu đốt cừu hận trong lòng: “Thịnh Nhi là trưởng tử của ngài, luôn được Bệ hạ cùng ngài sủng ái. Huống chi.....Trần quốc Hầu phủ nay rất thịnh, nếu Điện hạ tinh tế tra hỏi....”

Trong lòng Âu Dương Noãn cả kinh, hóa ra biểu tỷ đã trượng tể hai mama. Có thể thấy được biểu tỷ tất nhiên tra ra bọn họ động tay

động chân vào y phục của Thịnh Nhi.

Lâm Nguyên Hình khẽ hừ một tiếng, hốc mắt đã đỏ lên: “Thịnh Nhi chỉ là một đứa trẻ vô tội. Là ai đã ngoan độc đến mức đẩy nó vào chỗ chết?”

Tiểu Diễn trầm ngâm một lát, ôn ngôn khuyên giải: “Dù sao Thịnh Nhi cũng đã bình an vô sự....”

Lâm Nguyên Hình bình tĩnh nhìn chăm chú vào hắn: “Nếu Thịnh Nhi không vượt qua được thì sao? Điện hạ sẽ là thế nào?”

Tiểu Diễn hơi hơi trầm ngâm: “Ta biết nàng cùng Thịnh Nhi đều bị ủy khuất. Nhưng hậu viện cùng tiền triều thường rút dây động rừng, chuyện không thể gấp gáp. Ta cuối cùng cũng sẽ cho nàng một lời công đạo!”

Nói xong, ánh mắt hắn lại dừng trên người Âu Dương Noãn: “Lỗ vương phi có chỉ điểm với đại công chúa chuyện hôn sự, muội cũng biết?”

Âu Dương Noãn chấn động, chợt nhìn về phía Lâm Nguyên Hình. Thấy đối phương hơi hơi gật đầu với mình thì nhất thời hiểu được. Nếu muốn né tránh Tiểu Diễn, nàng chỉ có thể lập tức xuất giá.

Chỉ là gả cho Lỗ vương Thế tử cũng không phải là một lựa chọn tốt lắm. Lỗ vương ngu muội, Thế tử mặc dù tốt nhưng cũng không thể chống đối Tiểu Diễn.

Hiện tại Lỗ vương phi còn chưa biết tâm tư Tiểu Diễn, nếu biết, chuyện này chỉ sợ ngay cả đề xuất cũng không dám.

Ai dám cùng Thái tử đương triều tranh giành nữ nhân?

Âu Dương Noãn thực hiểu được điểm này, trong lòng hoảng loạn, chỉ có thể cúi đầu nói: “Điện hạ, ta cũng là vừa mới nghe nói!”

Tiểu Diễn gắt gao nhìn chăm chăm nàng: “Muội có bằng lòng không?”

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: “Điện hạ, ngài hỏi ta như vậy, là muốn ta phải trả lời thế nào?”

Tiểu Diễn lạnh lùng nói: “Ta vừa mới nói chuyện với biểu tỷ muội. Tài mao như muội sao có thể cam tâm làm một Thế tử phi?”

Không cam lòng làm Thế tử phi, chẳng lẽ sẽ làm trắc phi của hắn?

Hắn là đang ám chỉ, một khi trở thành nữ nhân của hắn tương lai liền có thể là sủng phi của Hoàng đế. Như vậy một Thế tử phi nhỏ nhoi sao có thể so sánh được?

Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình đều nhìn ra ám chỉ này, đều không tự chủ được mà sắc mặt trắng bệch.

Dương Noãn ngẩng đầu, ánh mắt sâu thẳm mang theo sự kiên định: “Âu Dương Noãn sớm đã nói với đại công chúa, hôn sự sẽ để đại công chúa làm chủ. Nhưng chỉ có duy nhất một điều....”

“Oh?”

"Âu Dương Noãn sẽ không làm tiểu thiếp, nếu không phải là chính thê thì sẽ không lấy!" Âu Dương Noãn gằn từng tiếng, kiên định nói.

Tiểu Diễn không cần nghĩ ngợi liền nói: “Cái gì không phải chính thê thì sẽ không lấy? Biểu tỷ muội không phải là trắc phi sao? Chẳng lẽ

trong mắt muội nàng chính là thiếp?”

Lâm Nguyên Hình cười nhẹ nói: "Điện hạ, tuy nói ta có thể phụng dưỡng bên cạnh ngài là phúc khí của ta. Là chính phi hay trắc phi, ta cũng không mấy để ý!"

"Nhưng Noãn Nhi lại không giống, muội ấy là nữ nhi của đại công chúa, sao có thể giống ta được? Nếu nay ngài chưa có chính phi, thật ra ta cũng mong muội ấy có thể bên cạnh bầu bạn thường xuyên. Nhưng hiện tại ngài nạp muội ấy vào phủ Thái tử, chẳng phải là đã ủy khuất Noãn Nhi rồi sao?"

Lâm Nguyên Hình nói như vậy, nửa điểm không hề vì tư tình. Từng câu từng chữ đều là muốn nói cho Tiểu Diễn, để hắn không nên có những hành động vì tâm tư này.

Chương 275: Phong vân định hôn sự (2)

“Nàng tuy chỉ là trắc phi, nhưng cũng chỉ là dưới một người mà thôi. Nữ tử trong thiên hạ có mấy người có thể so sánh với nàng?”

Tiểu Diễn dò xét liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn: “Chẳng lẽ Noãn Nhi còn ngại vị trí này không vừa lòng, còn muốn làm chính phi?”

Trong lòng Âu Dương Noãn thống hận Tiểu Diễn lãnh khốc, trong mắt không khỏi lấp lánh lệ quang: “Ta cũng không phải nhất định là chính phi, đó chỉ là mong muốn cá nhân mà thôi. Xin Thái tử điện hạ thành toàn!”

Tiểu Diễn nhìn hai người nhất ngôn nhất ngữ đều muốn hấn đánh mất ý niệm trong đầu.

Hắn cười lạnh, ánh mắt lãnh liệt: “Xem ra hai người đã thương lượng rất tốt. Không cần thiết nhiều lời nữa! Noãn Nhi, muội là Vĩnh An quận chúa, hôn sự tự nhiên sẽ có Bệ hạ làm chủ. Đến lúc đó cũng không phải do muội tùy hứng!”

Âu Dương Noãn nghe được lời ấy, lại nhớ tới những lời mà Hoàng thượng nói với đại công chúa. Trong lòng như bị tắm nước đá, rét đến tận xương.

Đúng lúc này, một viên Thái giám đến bẩm báo: “Ca múa đã bắt đầu, Bệ hạ mời Thái tử cùng vào thưởng thức!”

Tiểu Diễn nhìn Âu Dương Noãn, bên môi thở ra chút hơi thở ấm áp,

lại như một tiếng cười nhạo. Hắn quay đầu sai bước đi.

Tiếng cười nhạo kia, là đang cười sự giãy dụa yếu đuối vô lực của các nàng.

Thanh âm này so với cường đao còn lợi hại hơn, một tiếng này truyền vào tai Âu Dương Noãn giống như xé vào lòng nàng.

Đứng trước hoàng quyền, các nàng dùng cái gì để đấu tranh?

Chẳng qua chỉ là tự hủy bản thân mà thôi, cũng sẽ liên lụy đến những người thân khác của mình.

Điểm này Âu Dương Noãn rõ hơn ai hết. Nàng không phải không có biện pháp để mình gả cho người khác, nhưng hiện tại lựa chọn ai cũng đều hại đến đối phương mà thôi.

Tiểu Diễn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng.

Lúc này, nhìn hành lang gấp khúc không thông chút ánh sáng giống như đang đi trên đường cùn. Nhìn không ra điểm cuối, cũng không nhìn thấy ánh sáng, lại càng không nhìn được tương lai.

Ý niệm này trong đầu từng chút từng chút khiến thân mình Âu Dương Noãn lạnh dần xuống.

Muốn bước đi lại không thể, toàn thân đều lạnh, tứ chi dường như không còn là của mình nữa.

Đời này nàng luôn nghĩ muốn chính mình nắm giữ cuộc đời của mình. Nàng cũng luôn có rất nhiều chuyện, bên trong vĩnh viễn đấu tranh.

Khi thì là cừu hận với kẻ mẫu, khi lại là kết thân nhân sinh niệm....chiếm đầy suy nghĩ nàng từng ngày.

Nhưng, nàng ngẫu nhiên cũng sẽ nằm mơ. Đêm khuya mơ thấy chính mình lúc trước là người mặc kệ người khác sắp xếp. Trong lòng liền bị giày vò, trần trọc không thể thức giấc....

Trên đại điện, từ rất xa vẫn truyền đến thanh âm ca vũ, dứt quãng, thanh thanh nhất thiết.

Âu Dương Noãn bật cười, cả đời này của nàng thế nhưng lại vẫn không thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Lúc này, sắc trời đã dần ảm đạm xuống. Rượu quá ba tuần, Hoàng đế như hơi say men rượu, nửa nằm trên ngự tọa, gọi xướng ca múa.

Rất nhanh, ti trúc mềm mại vang lên.

Vũ cơ diễm lệ mặc váy dài màu hồng nhạt, ở trên đài uyển chuyển bắt đầu múa. Động tác mềm nhẹ, váy dài giãn ra, làn váy giơ lên giống như bông tuyết phiêu diêu, cực kỳ đẹp mắt.

Xem xong ca vũ, Chu Chỉ Quân nói: “Thật sự là điệu múa đẹp mắt! Vũ đạo như vậy, chắc là phải tốn không ít tâm tư mới biên ra được. Bệ hạ, ngài phải trọng thưởng mới được!”

Đại công chúa cười nhẹ: “Ta từng xem qua điệu vũ của Dung quận chúa. Hiện tại nhìn của bọn họ, thấy thật vô vị!”

Dung quận chúa mặc váy phượng vĩ xinh đẹp, làn váy sô phúc, mỗi phúc là một loại màu khác nhau, bên trên thêu văn sức hoa diều.

Viền váy bằng kim tuyến, thắt lưng màu vàng nhạt càng tôn thêm vẻ tiêm liểu, thướt tha như xuân sắc.

(Phúc: khởi vãi, lựa)

Lúc này, làn dưới ánh nến sáng ngời dường như những đốm lửa, mang theo một vẻ đẹp đến hoa mắt: “Hai vị nói đùa rồi, nay ta đã là nữ nhân đã có chồng. Nếu không đã vì mọi người mà bêu xấu rồi!”

Chu Chỉ Quân thở dài một tiếng, hơi hơi chú mục nhìn Lâm Nguyên Hinh, thoáng như vô tình: “Vẫn là ta chậm một bước, chưa từng được xem Dung quận chúa nhất vũ khuynh thành. Cũng như chưa từng được nghe của Vĩnh An quận chúa gảy đàn. Nghe nói trên yến hội ngắm hoa năm đó, vẫn là Vĩnh An quận chúa đứng thứ nhất!”

Trên mặt Tiểu Diễn hình như có một chút men say nhưng đáy mắt lại thập phần thanh minh: “Oh, còn có chuyện này sao?”

“Tất nhiên rồi!”

Chu Chỉ Quân nâng ly rượu để bên môi, nhãn trung như tơ mị có một tia chua ngoa lãnh ý: “Không biết hôm nay có còn được cơ hội như vậy, được thưởng thức cầm nghệ của Vĩnh An quận chúa!”

Nói xong liền bỏ lại ly rượu, đi tới bên cạnh Tiểu Diễn, cười nói: “Điện hạ, ngài nói xem có đúng không?”

Tiểu Diễn cười nhìn về phía Hoàng đế trên ngự tọa: “Chuyện này đương nhiên là phải xem ý tứ của phụ hoàng!”

Tiểu Khâm Võ hơi trầm ngâm, nhân tiện nói: “Nếu đã như vậy, Vĩnh An hãy vì mọi người tấu một khúc đi!”

Chu Chỉ Quân nở nụ cười, sau đó, hơi hơi hé miệng. Cũng không biết có phải là đang cười hay không?

Thanh âm hơi hơi chói tai, đâm vào lòng người: “Không biết Vĩnh An muốn đàn tấu nhạc khí nào?”

Âu Dương Noãn nhìn Chu Chỉ Quân, đôi mắt trong suốt: “Không bằng Thái tử phi cứ phân phó!”

Chu Chỉ Quân cười cười: "Lâu nay nghe thấy Vĩnh An thiện cảm. Nghe nói mấy ngày trước ở kinh đô xuất hiện một loại hề cầm. Đây là một loại cầm hiếm lạ, kinh đô ít có người biết. Không bằng liền lấy nhạc khí này đi!"

Nói xong ánh mắt của nàng đảo qua Âu Dương Noãn, ánh mắt kia đậm mạc thế nhưng lại mang theo một tia hèn mọn.

Lúc này, một cung nữ dùng khay đồng sắc mạ vàng để một cái chén bạch ngọc đựng đầy hoa hồng lộ ướp lạnh, mang đến trước mặt Âu Dương Noãn.

Đại công chúa cười nói: “Mau đi đi, đừng làm ta mất mặt!”

Trong mắt Âu Dương Noãn điểm quang đan vào gợn sóng. Quang ảnh trong đó biến ảo mê ly.

Nàng chậm rãi uống cạn hoa hồng lộ trong chén, chậm rãi đứng lên rồi nói: “Vâng!”

Bậc thang trên đường đi có vô số đèn cung đình, trên chập đèn vẽ từng đóa từng đóa mẫu đơn, lò mờ ánh lên làn váy nàng, cành lá sinh tư tựa như thịnh phóng.

Mà nàng một đường bước xuống bậc thang, làn váy lay động trong bóng đêm, để lại dấu vết khiến người ta kinh diễm.

Ánh mắt Tiểu Diễn nhìn Âu Dương Noãn không rời. Có lẽ Âu Dương Noãn thật sự mỹ mạo, nhưng sự mỹ mạo của nàng không phải là thứ hấp dẫn hẳn.

Trước kia hẳn muốn có được nàng như vậy chẳng qua là vì có thêm một bông hoa đẹp để để thưởng thức.

Nhưng hiện tại hẳn lại không biết vì sao bản thân lại chấp nhất muốn nàng như vậy?

Nàng càng kháng cự, hẳn lại càng để ý. Ngay cả chính hẳn, đều cảm thấy nữ tử này rất mê hoặc. Không, có lẽ là hẳn đã bị nghiện rồi.

Âu Dương Noãn cực ít tấu cầm trước mặt người khác, có một ít lần đều là tấu đàn cổ.

Nhưng lúc này, Chu Chỉ Quân lại cố ý khó xử, bảo nàng tấu hề cầm.

Đây quả thực là đang làm khó, bởi vì ai cũng biết hề cầm chỉ có hai dây. Nếu là một người không tinh thông âm luật thì không thể tấu hay.

Cái này cần có bản lĩnh thâm hậu, nhất là đối với yêu cầu vận cung lại càng nghiêm khắc.

Nếu không, không cần nói phải nói diễn tấu không ra nhạc khúc thần vận. Liền khi chạm vào dây đàn chỉ có thể phát ra thanh âm ‘tăng, tăng’ cực kỳ khó nghe.

Nhưng Chu Chỉ Quân cũng không biết, đàn cổ không phải là sở

trường tốt nhất của Âu Dương Noãn.

Thứ nàng tinh thông đó chính là hề cầm mà ít người thích này. Bởi vì kiếp trước Tô Ngọc Lâu rất thích nghe hề cầm khúc ngân nga triền miên.

Cũng vì thế mà Tô gia thậm chí còn nuôi một vị nhạc công hề cầm trong nhà.

Âu Dương Noãn vì muốn trượng phu vui, chẳng những đã luyện tập qua loại cầm này mà thậm chí còn ngày đêm khổ luyện. Còn từng kéo đứt cả dây đàn của một cây hề cầm.

Chỉ tiếc năm đó nàng cũng không thể lĩnh hội được sự mỹ cảm của loại nhạc khí này, chỉ cảm thấy thanh âm của nó quá mức bi thiết.

Nếu không phải là Tô Ngọc Lâu thích thì nàng cũng tuyệt đối không chạm vào nó.

Cũng bởi vì như thế mà cầm kỹ của nàng mặc dù có tiến bộ nhưng lại thủy chung không thể đột phá, càng không thể nắm giữ tinh túy trong tiếng đàn của loại nhạc khí này.

Hiện tại nhìn thấy nó, lòng của nàng cũng như trời long đất lở.

Âu Dương Noãn trữ thần tĩnh tâm, ngón tay đặt trên dây đàn không ngừng nháy múa.

Lưu thủy nguyệt quang đều biến thành âm phù động lòng người. Câu mật hoạt lạc giống như dòng nước xiết phi tả, giọt lệ hiên ngang.

Nhưng một chuỗi âm phù này cũng không hề vui vẻ hợp với chi khúc. Ngược lại làm người ta sinh ra một loại thờ dài ưu quốc ưu dân.

Ẩn ẩn toát ra một tia sắc bén, nếu không phải tận mắt chứng kiến sẽ nghĩ khúc cầm này xuất phát từ một nam nhân chứ không phải đến từ đôi tay nhỏ nhỏ của nữ nhân.

Chu Chỉ Quân dùng đôi mắt như ngọc lưu ly nhìn nhìn Âu Dương Noãn, đôi môi đỏ mọng liền ngưng một nụ cười lạnh.

Đừng nghĩ hết thấy đều thuận lợi như vậy, thuận lợi khiến người ta hưng phấn. Chuyện cho tới bây giờ nàng tuyệt sẽ không để người mình luôn gọi tử kê muội này đắc ý như vậy.

Chợt nghe lúc này, dây đàn trong tay Âu Dương Noãn bị đứt một dây.

Lâm Nguyên Hình ngoài ý muốn cả kinh, thiếu chút nữa là từ chỗ ngồi đứng lên.

Hề cầm chỉ có hai dây, bị đứt mất một dây thì tấu thế nào?

Vạn nhất khúc nhạc bị gián đoạn, Thiên tử tức giận, đó chính là tội rơi đầu. Ngay cả khi Âu Dương Noãn có thân phận đặc thù, cũng sẽ không được tha.

Khúc âm đột nhiên thoáng ngừng, ngón tay Âu Dương Noãn không biết từ khi nào đã hãm sâu vào lòng bàn tay, móng tay đâm thật sâu vào da thịt.

Đau đớn chết lặng, nàng ngửa đầu, xa xa nhìn Chu Chỉ Quân đang ngồi trên cao kia, trên mặt dần hiện lên nụ cười lạnh.

Thì ra là thế!

Chu Chỉ Quân rốt cục cũng không ngồi yên rồi sao? Mục đích của nàng ta là muốn Hoàng đế ngại uy nghi không thể không giáng tội mình?

Hay là muốn mình nhục nhã trước mặt mọi người? Hay là, nàng ta vẫn mãi lo lắng về chuyện tứ hôn?

Âu Dương Noãn nhìn Chu Chỉ Quân, mỉm cười, cực kỳ diễm lệ cũng cực kỳ lãnh khốc. Tay nàng hạ xuống, âm phù lại một lần nữa vang lên.

Chỉ dựa vào một dây, ngón tay trượt tới trượt lui, thanh âm thoáng vút cao rồi lại trầm thấp. Tạo thành khí thế giống như từ trên vách núi cao ngã xuống vực sâu vạn trượng.

Giống như phần nộ nóng cháy đột nhiên bị kéo trở lại trong dòng sông lạnh như băng. Khiến trái tim người nghe cũng biến hóa theo khúc nhạc.

Ai cũng đều không nghĩ được Âu Dương Noãn thế nhưng có thể dùng thần thái tự nhiên diễn tấu trên một dây đàn duy nhất hoàn thành khúc nhạc.

Mọi người đồng thời đều trừng mắt cứng lưỡi, mọi người đều đồng loạt tán thưởng. Một khúc kết thúc, cả sảnh đường đều ồn ào hẳn lên.

Nhưng vào lúc này Tiểu Diễn đột nhiên đứng lên, cất cao giọng nói: “Phụ hoàng, nhi thần có chuyện muốn thỉnh cầu!”

Âu Dương Noãn liền cảm thấy trong lòng như đột nhiên bị ai đâm mạnh một nhát, bên tai ù đi.

Đại công chúa lập tức nhú mày, tay trong tay áo siết chặt.

Hoàng đế hơi hơi híp mắt, giống nhau không chút để ý: "Oh, Diễm Nhi có chuyện gì?"

Chương 276: Phong vân định hôn sự (3)

Lâm Nguyên Hình lập tức đứng lên, trên mặt lộ ra tươi cười.

Tươi cười này giống như băng tuyết khai dung: “Điện hạ là muốn xin Bộ hạ ban thưởng cho Vĩnh An sao?”

Biểu tỷ....Lúc này còn muốn giúp nàng.

Âu Dương Noãn theo bản năng vừa muốn nói, nhưng lại bị nghẹn lại không thể phun ra được một chữ.

Chu Chỉ Quân lạnh mắt nhìn, sóng mắt xẹt qua Tiểu Diễm, Lâm Nguyên Hình, lại nhìn qua Âu Dương Noãn. Chuỗi dây kết ngọc trên đầu như bị bám từng đợt gợn sóng.

Hoàng đế nhìn Âu Dương Noãn.

Giờ phút này nàng đang đứng bên dưới, gió lạnh ban đêm chợt nổi lên. Làn váy của nàng giống như hoa nhẹ tung bay, như muốn bay vào bóng đêm vô tận.

Mặc dù trên đại điện đèn sáng như minh châu lưu động, Hoàng đế cũng không thể thấy rõ thần sắc của nàng.

Chỉ có thể nhìn thấy phượng sai gương cánh phi vũ trên trâm cài của nàng, như nắng hè chói chang, làm bỏng mắt ông.

Đây là thứ mà Tiểu Khâm Võ đã đưa cho Lâm Uyển Thanh, không

nghĩ rằng nàng thể nhưng vẫn còn giữ.

Càng không thể nghĩ được, nàng lại đem vật đó để lại cho Âu Dương Noãn.

Tại đây ngay lúc này, ông cơ hồ như nhìn thấy Lâm Uyển Thanh đang đứng trước mặt mình....

Âu Dương Noãn gục đầu xuống, đây xem như là cố gắng cuối cùng của nàng.

Chỉ có thể mong.....Bệ hạ đối với mẫu thân vẫn còn một chút áy náy.

Ánh mắt Tiểu Khâm Võ ngưng lại, nửa ngày không nói gì.

Tiểu Diễn hơi hơi vừa động, Lâm Nguyên Hình cơ hồ như là bấu víu lấy tay hắn, thanh âm cầu xin: “Điện hạ, đừng....”

Thanh âm của nàng rất nhỏ, cơ hồ như không thể nghe thấy.

Ngón tay Tiểu Diễn lạnh lùng. Lâm Nguyên Hình nhìn chiếc nhẫn xanh biếc trên ngón tay hắn, lại nhìn đến tay áo bị nàng nắm chặt đến nhăn nheo.

Biểu tình ấm áp của hắn lạnh dần xuống, giống như hàn sương ngàn năm, đột ngột rút đi hô hấp của nàng. Chỉ với một động tác nhỏ, hắn đã không dấu vết gỡ tay nàng ra.

“Nhi thần muốn thỉnh cầu....”

“Thái tử điện hạ là muốn thỉnh hôn cho ta cùng Vĩnh An quận chúa!”

Đúng lúc này, ngoài điện đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm.

Mọi người cả kinh nhìn lại, chỉ thấy hai nội giám cầm đèn lưu ly dẫn đường.

Ánh sáng ngọn đèn như ánh sao lưu động trong bóng đêm. Giữa quang ảnh lưu động, Tiểu Trọng Hoa sai bước đi vào.

Hắn, một thân phong trần mệt mỏi, hiển nhiên là vừa mới gấp gáp trở về.

Hoàng đế lập tức từ ngự tọa đứng lên: “Trọng Hoa, ngươi đã về!”

Trong mắt Hoàng đế chính là kinh hỷ khi nhìn thấy diệt tử. Yển vương cáo ốm không tới, Hoàng đế không được nhìn thấy đệ đệ vẫn luôn tín nhiệm.

Hiện tại nhìn thấy Tiểu Trọng Hoa, trong lòng Hoàng đế dâng lên một loại vui sướng không nói nên lời.

Mọi người đều không nghĩ Tiểu Trọng Hoa lại xuất hiện ở chỗ này. Bởi vì hai ngày trước, tất cả mọi người đều nghĩ Hoàng đế sẽ vì tấu sớ của Lỗ vương mà giáng chức Minh quận vương.

Nhưng Tiểu Trọng Hoa lại bắt sống được trưởng tử Tiểu Thiên Đức của Tần vương, hơn nữa còn bắt được hai vạn thủ hạ của hắn. Đã vậy lại đoạt lại được năm tòa thành trì từ trong tay Tiểu Thiên Diệp.

Lúc này mọi người mới hiểu được một thực tế, Tiểu Thiên Diệp càng càn rỡ, triều đình lại càng cần Minh quận vương.

Đây là đạo lý rất rõ ràng. Cứ như vậy, Hoàng đế cùng Thái tử cũng sẽ không thể quá đáng hà quý hắn.

Nhưng vào thời khắc trọng yếu này, hấn thế nhưng lại hồi kinh.

Con người Tiểu Diễn nháy mắt liền co rút mạnh, nhưng trên mặt lại vẫn cười cười như trước: “Minh quận vương, sao lại đột nhiên hồi kinh vậy?”

Tướng lĩnh xuất chinh bên ngoài, nếu không được tuyên triệu sẽ không được hồi kinh. Nếu vi phạm sẽ bị xử theo quốc pháp.

Gió lạnh thổi vù vù, thanh âm của Tiểu Diễn không lớn, nhưng lại thuận gió truyền đi.

Trái phải nhất thời nín thở tĩnh khí, trong đại điện đột nhiên trở nên tĩnh lặng, náo nhiệt vừa rồi cũng im bật.

Trên ngự tọa, Tiểu Khâm Võ thản nhiên cười: “Là trăm bảo Trọng Hoa về, chuẩn bị cho mọi người một sự kinh hỉ!”

Tiểu Diễn cả kinh ngẩng đầu, bên tai ầm ầm có tiếng mã phong, lại hình như có tiếng vọng hào hùng.

Tóc Tiểu Khâm Võ đã nhiễm sương sắc, khóe mắt đã lộ vết chân chim.

Nhưng trong ánh mắt kia lại hiện lên sự kiên định mà Tiểu Diễn chưa bao giờ gặp qua.

Ông tựa hồ như đã hạ quyết tâm một chuyện gì đó, ngay tại một khắc kia.

Tiểu Diễn mím môi sau đó chậm rãi cười nói: “Nếu đã như vậy, mời Minh quận vương ngồi vào vị trí!”

Tiểu Trọng Hoa giống như không thấy cũng như không nghe. Hắn đi thẳng đến bên cạnh Âu Dương Noãn, mỉm cười nhìn nàng rồi lặp lại một lần nữa: “Bệ hạ, xin ngài hãy chỉ hôn cho thần cùng Vĩnh An quận chúa!”

Tiểu Diễn chưa từng nghĩ Tiểu Trọng Hoa sẽ nói như vậy. Những lời không thể nói tích đầy một bụng hắc, mày nhíu chặt, chỗ đuôi mắt xẹt qua một chút âm mưu.

Hắn nhìn Âu Dương Noãn, chỉ thấy nàng chớp mắt xuống im lặng, khiến hắn không thể nhìn ra được điều gì.

Chỉ có Âu Dương Noãn biết huyết mạch của mình đang kịch liệt nhảy lên. Trong thời gian ngắn tâm liền rối loạn.

Nếu không có trận họa chiến này, nàng tuyệt đối sẽ không phải đứng đầu ngọn gió như vậy. Nàng thế nhưng lại có liên hệ với Minh quận vương.

Đúng vậy, nàng leo lên Đại công chúa, từng là muốn liều lĩnh hướng lên trên. Bởi vì nàng muốn che chở cho những người thân của nàng.

Nhưng trong lòng nàng vẫn có một chút do dự, một chút lo sợ nghi hoặc....

Tiểu Trọng Hoa là một người thông minh tuyệt đỉnh. Thuở nhỏ học ngự hạ chi đạo, nhìn thấu tâm tư người khác, suất lĩnh thiên quân vạn mã.

Nhưng, nàng không biết, chính mình có quyết tâm cùng tự tin ở bên cạnh hắn hay không?

Ánh mắt đại công chúa bỗng nhiên run lên, nhất thời quang ba lưu chuyển nhưng lại giống như đôi mắt ngây thơ linh động.

Một tia vui sướng đã không thể áp chế, bà đứng mạnh lên, gần từng chữ nói: “Xin Bệ hạ hãy tứ hôn cho Minh quận vương cùng Vĩnh An!”

Âu Dương Noãn hơi hơi ngẩng đầu, ánh mắt xẹt qua Đại công chúa. Nàng lại nhìn đến Tiểu Diễm, đã thấy ánh mắt lạnh lùng của hắn, còn lạnh hơn những bông tuyết ngày đại hàn, đâm thẳng vào tim nàng.

Ánh mắt hắn giống như đang cảnh cáo nàng, đừng mưu toan tính toán muốn thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Đúng lúc này, một bàn tay đột nhiên cầm lấy tay của nàng. Giống như sự ấm áp duy nhất trong đêm lạnh giá, nàng chợt quay đầu liền thấy gương mặt tuấn mỹ của Tiểu Trọng Hoa gần trong gang tấc.

Đôi mắt đánh thẳng vào tim nàng, ánh mắt lại càng sáng ngời hơn trong bóng đêm thiêu đốt chúc diễm.

Cứ thế đem bóng đêm đốt diệt vạn kiếp bất phục, trong nháy mắt nàng thế nhưng lại bị trấn trụ.

Tiểu Diễm lạnh lùng nhìn bọn họ, tươi cười trên mặt lại giống như hồ nước đóng băng vạn năm, hàn khí tỏa đầy.

"Vĩnh An, ngươi là một đứa nhỏ có chính kiến. Hiện tại Minh quận vương hướng trăm thỉnh hôn, ngươi có bằng lòng hay không?" Tiểu Khâm Võ chậm rãi nói.

Nhất thời, áp lực khiến đại điện im lặng, như là sự yên tĩnh trước cơn bão.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào Âu Dương Noãn.

Nàng im lặng, sắc mặt lại không có một tia huyết sắc, giống như nàng được tạo từ băng tuyết.

Nàng ẩn ẩn cảm thấy tâm bích đều ẩn ẩn nóng lên.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, nhẹ nhàng cắn môi, sắc môi tái nhợt liền trở nên hồng hồng, giống như được tô một lớp son.

Rất nhiều chuyện đã không dám nghĩ nhiều. Bởi vì chỉ cần nàng cân nhắc liền sẽ lập tức chạm vào nỗi khổ riêng sâu đậm trong đáy lòng.

Rất nhiều chuyện cũ sẽ hiện lên trước mắt, bất giác có chút hoảng hốt.

Nhưng, chẳng qua chỉ trong chốc lát, vẻ mặt của nàng rất nhanh liền bình tĩnh, nhướn mày, cúi đầu chỉ nói một chữ: “Vâng!”

Nghe vậy, trong đại điện nhất thời ồ lên. Tiểu Diễm nhìn về phía Âu Dương Noãn, ánh mắt nóng bỏng.

Nơi này không ít người đều ẩn ẩn phát hiện, bọn họ cũng từng hoài nghi, Âu Dương Noãn muốn gả vào phủ Thái tử. Dù sao một nữ tử xinh đẹp chói mắt như vậy, trừ bỏ Thái tử, còn ai tốt hơn?

Trong đó cũng bao gồm Lỗ vương phi từng muốn Âu Dương Noãn làm con dâu.

Ngay khi ca múa bắt đầu không lâu, đã có người ám chỉ với bà, Âu Dương Noãn không phải là nữ nhân mà Lỗ vương Thế tử có thể chạm vào.

Vì thế, sau một lúc lâu mọi người liền chậm rãi đem ánh mắt kinh cụ hưng phấn nhìn Âu Dương Noãn.

Trong không gian yên tĩnh đó, Hoàng đế cười cười nói: “Vậy tuyên chỉ!”

Tiểu Diễn lạnh lùng nhìn phụ hoàng của mình, không khỏi nhếch miệng cười. Vở diễn này đúng là hoàn hảo.

Hoàng đế cũng cười, từ trên cao nhìn thẳng xuống Tiểu Diễn. Trong tầm mắt cũng không chút nào che dấu sự cảnh cáo.

Tiểu Diễn đột nhiên xoay người, đi xuống bậc thang.

Âu Dương Noãn ngẩng mặt lên, bỗng nhiên một cảm giác man mát ùa vào sau lưng.

Chỉ nhìn thấy tương cổn vân văn phức tạp trên người Tiểu Diễn, đai lưng châu ngọc được làm thủ công hoa mỹ.

Nhất thời chỉ nghe thấy tiếng thở nhẹ của mọi người, hóa ra hẳn đang chậm rãi bước đến gần nàng.

Âu Dương Noãn vẫn đối với Tiểu Diễn có một loại sợ hãi thấu xương. Đây là vì nàng biết rõ, thủ đoạn của đối phương tàn nhẫn ra sao.

Tàn nhẫn đến mức trơ mắt nhìn mẫu thân mình chết đi. Đau như vậy, hẳn thế nhưng cũng có thể chịu được.

Người như vậy, đối với chính mình ngoan độc, làm sao có thể đối với người khác không như vậy?

Hắn sẽ dễ dàng buông tay như vậy sao?

Âu Dương Noãn cơ hồ như muốn lui về sau, nhưng bàn tay đang nắm lấy tay nàng kia, lại mang theo một loại sức mạnh khiến người ta rất an tâm. Cũng khiến nàng không thể lui về phía sau, không thể.

Lâm Nguyên Hình thấy một màn như vậy, bàn tay cầm lấy ly trà cứng ngắc một chút.

Nhưng lập tức liền giống như không có chuyện gì mà tiếp tục tinh tế nhấp một ngụm. Móng tay gõ trên đĩa trà, một tiếng thanh thúy nhẹ nhàng vang lên.

Ánh sáng từ trong chúc quang lóng lánh, đầu ngón tay thon dài như ngọc bởi vì dùng sức mà trắng bệch.

Một loại sợ hãi thật sâu làm nàng không biết nên phản ứng thế nào, chỉ có thể tự cường nhẫn nại.

Con người đen bóng của Tiểu Diễn hiện lên chút hàn quang, sâu thẳm mà lạnh liệt.

Hắn chậm rãi hướng phía dưới đại điện, ánh mắt như thiết nóng chảy đột nhiên kích khởi tim Âu Dương Noãn đập nhanh, ngay lập tức mồ hôi ướt đẫm sau lưng.

Lúc này, cơ hồ tất cả mọi người đều nghĩ Thái tử muốn mở miệng ngăn cản, bao gồm cả Chu Chỉ Quân lẫn Lâm Nguyên Hình.

Nhưng trên đời này, người chân chính hiểu Tiểu Diễn, ngoại trừ phụ thân hắn còn có Tiểu Trọng Hoa.

Tiểu Trọng Hoa biết rõ, cái gì đối với Tiểu Diễn mới là quan trọng

nhất.

Tiểu Diễn không thể, cũng tuyệt đối không cho phép kẻ nào phá vỡ quyền lực cùng địa vị của mình.

Đối với Tiểu Diễn mà nói, Âu Dương Noãn xác thực có tầm quan trọng nào đó. Nhưng nàng không quan trọng đến mức khiến hấn buông bỏ những gì đã phải từng bước từng bước sớm an bài tốt kia.

Cho nên, Tiểu Diễn càng thêm không có khả năng cho phép bất luận kẻ nào phá vỡ cục diện hấn phải vất vả lắm mới tạo nên được này.

Bất luận là kẻ nào, cũng bao gồm cả bản thân Tiểu Diễn.

Tiểu Trọng Hoa thân nhiên nở nụ cười, trong mắt như có ánh lửa sáng ngời. Mạch nước ngầm vô danh lặng lẽ, tạo nên từng đợt gợn sóng.

Nhưng dáng vẻ hấn vẫn điềm nhiên như nước, giọng điệu kiên quyết: “Điện hạ là tới chúc mừng?”

Tiểu Diễn nhìn thẳng hấn một lát, thần sắc trầm tĩnh khó dò.

Qua một lúc hấn mới cong khóe môi lên, bước lên phía trước, bộ pháp trầm ổn.

Ánh mắt lại nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn, giọng điệu cố gắng để không lạnh nhạt nhưng rốt cuộc vẫn là ẩn chứa vô số tàng thâm: “Đương nhiên, ta đến là để chúc mừng hai vị!”

Lời nói còn văng vẳng bên tai, cũng đã cách xa vạn dặm quan ải.

Chương 277: Chỉ yêu hoa sen thanh nhã tuyệt tục (1)

Lúc này, Tiểu Thiên Diệp đã đến Nam Chiếu. Một nhánh đội ngũ đi nửa ngày mới tới Thành Lam Nam Chiếu quốc.

Nam Chiếu không giống với Đại Lịch, tứ phía đều là núi. Cũng vì nguyên nhân đó mà Nam Chiếu lại dễ thủ khó công, tự thành nhất thể, bên trong ít có rung chuyển.

Tiểu Thiên Diệp vừa mới đến cửa Nam thành, đại hoàng tử Nam Chiếu Vu Chính Nam đã đứng ở cửa xếp thành hàng nghênh đón.

Vừa thấy Tiểu Thiên Diệp đến liền tươi cười hớn hở tiến lên.

Tiểu Thiên Diệp là người lãnh lệ, hỉ nộ vô thường. Nhưng hắn cũng là một người thập phần hiểu được cách nắm bắt thời cơ.

Nhìn thấy Vu Chính Nam liền lập tức xuống ngựa, cười nói: “Đại hoàng tử!”

Vu Chính Nam cũng bước nhanh lên phía trước, vỗ vỗ bờ vai của Tiểu Thiên Diệp nói: “Thế tử, người cưới Vân La, về sau chúng ta chính là người một nhà. Xưng hô này cũng nên sửa lại!”

“Đó là đương nhiên!”

Tiểu Thiên Diệp mỉm cười thông dong nói. Môi cong lên, giống như thập phần đồng ý với cách nói của Vu Chính Nam.

Vưu Chính Nam trời sinh tính tình hào sảng, hắc haha cười lớn. Nghiễm nhiên xem Tiểu Thiên Diệp như là em rể mình, bàn tay dài rộng lập tức chụp lên vai Tiểu Thiên Diệp.

Tiểu Thiên Diệp nhin không được ho nhẹ hai tiếng, đối phương thấy sắc mặt hắc có chút tái nhợt liền buông tay tươi cười nói: “Thế tử là người Đại Lịch, xương cốt dù sao cũng không thể so với người Nam Chiếu thô bỉ như ta. Nhìn sắc mặt của ngươi, không thích hợp đứng bên ngoài gió lạnh nói chuyện. Mau vào đi thôi, Phụ hoàng chờ ngươi đã lâu!”

Tướng lĩnh phía sau Tiểu Thiên Diệp đối với biểu hiện gần như là vô lễ của Đại hoàng tử Nam Chiếu liền lộ vẻ bất mãn.

Trong lòng người Đại Lịch, chung quy là vẫn khinh thường người Nam Chiếu chỉ biết vũ đao múa kiếm.

Hướng chi nhiều năm qua Nam Chiếu còn không ngừng quấy phá biên cảnh Đại Lịch.

Hai đất nước thù hận đã lâu, nếu không phải Tiểu Thiên Diệp đã hạ quyết tâm thì các tướng lĩnh vô luận như thế nào cũng không chịu đi chuyến này.

Ánh trăng nhạt nhẽo trong sương mù, phiêu phiêu như nhảy múa. Hoàng cung Nam Chiếu trong Lam thành, ca thai vũ tạ, một mảnh sinh ca yến vũ, náo nhiệt phi phàm.

Hoàng đế Nam Chiếu Vưu Khiếm Nam là con trai thứ ba của tiên đế Nam Chiếu, xưa nay quyền cao chức trọng, rất được tiên đế coi trọng.

Sau khi tiên đế mất, Vưu Khiếm Nam ủng hộ lập tiểu Thái tử do

Hoàng hậu sinh ra làm Hoàng đế.

Y vào việc cô nhi quả phụ không có chỗ dựa vào, từ đó hấn quyền khuynh, nhất thời nổi bật không có ai có thể hạn chế.

Từ đó về sau, hấn dã tâm bùng bùng, tùy tâm sở dục chinh chiến nam bắc. Không ngừng thôn tóm một ít bộ lạc nhỏ yếu quanh Nam Chiếu.

Sau khi hấn tự thân lớn mạnh, liền giết tiểu Hoàng đế, trở thành tân vương Nam Chiếu.

Sau khi Tiểu Trọng Hoa hồi kinh, Lỗ vương đã lại đánh mất mười tòa thành trì vào tay Tiểu Thiên Diệp.

Như vậy tính ra trong tay Tiểu Thiên Diệp đã có lượng đất phong lớn nhất qua các đời. Nghiễm nhiên trở thành một phiên vương thực lực hùng hậu.

Một đôi mắt lạnh như băng của Vu Khiếm Nam nhìn Tiểu Thiên Diệp, trong lòng tính toán làm sao để đoạt được mười thành trì cùng quân đội trong tay đối phương.

Tuy nhiên tươi cười trên mặt cũng lại là một bộ dáng hết sức hiền hòa.

Lăng Tiêu là tướng lãnh tâm phúc mà Tiểu Thiên Diệp tự tay đề bạt. Lúc này hấn cũng biết rõ mục đích của việc này, hấn nhìn quét qua toàn bộ yến thính, cũng không hề nhìn thấy nữ quyến, không khỏi nhíu mày hỏi: “Sao không thấy Vân La công chúa?”

"Khụ....khụ...."

Đại hoàng tử mất tự nhiên ho khan một tiếng, lại cười hắc hắc hai tiếng che dấu: “Nữ nhân mà, rất phiền toái a! Phụ hoàng ta nói Thế tử tới, có lẽ muội ấy then thùng, không chịu đi ra gặp người!”

Tiểu Thiên Diệp mỉm cười, tựa hồ như không thèm để ý. Hắn liếc mắt nhìn Lăng Tiêu, ý bảo hắn không cần hỏi lại. Sau đó liền hướng Vưu Khiếm Nam kính một ly rượu.

Nhưng vừa mới giờ cái chén lên, lại nghe thấy một đạo âm thanh của nữ tử.

"Phụ hoàng, đây là Phò mã tốt mà người tìm cho nữ nhi sao?"

Lập tức liền thấy một nữ tử không coi ai ra gì đi vào yến thính.

Tiểu Thiên Diệp lạnh mắt nhìn lại, chỉ thấy người tới một thân váy đỏ dài, trên váy dệt thêu hoa lăng tiêu đỏ thắm kiều diễm rực rỡ.

Làn da đậm màu khỏe mạnh lại đậm thắm, không giống với làn da trắng nõn của nữ tử ở Đại Lịch. Mi dài nhẹ nhàng cong cong, ánh mắt như bảo thạch.

Khóe mắt hơi nhướng lên tạo thành mắt xếch quyến rũ, lại càng mang hơi thở hoang dã bất tuân.

Thắt lưng bên hông càng tôn thêm đường cong đáng người mạn diêu.

Vân La công chúa là đại mỹ nhân của Nam Chiếu. Nếu luận bộ dạng, thật sự là mỹ nhân hiếm thấy trên đời.

Người trên đại diện đều sừng sốt, ở Đại Lịch đều xem nữ tử yếu liễu đào tơ là chuẩn mực của cái đẹp.

Nữ tử hoang dã quyến rũ nóng bỏng như vậy, thật sự là chưa từng có.

Vưu Khiếm Nam ha ha cười nói: “Vân La, ngươi đến rồi! Nhanh, nhanh qua bái kiến Thế tử đi!”

Vân La công chúa cũng rất không nề mặt, tà nghệ hừ lạnh với Tiểu Thiên Diệp: “Thế tử gì gì đó, ta chưa bao giờ gặp qua!”

Mọi người nghe vậy thì sững sốt, sắc mặt không khỏi đều trở nên khó coi.

Vị Vân La công chúa này đẹp thì đẹp thật, nhưng sao lại là người không có giáo dưỡng như vậy?

Bọn họ đều không biết, Nam Chiếu Hoàng đế chỉ một duy nhất một nữ nhi này.

Bình thường thập phần chiều chuộng yêu thương, cơ hồ sủng ái đến mức vô pháp vô thiên.

So với bình thường thì thái độ này của Vân La còn chưa tính là gì. Quả nhiên, quân thần Nam Chiếu đều lộ ra biểu tình như đã quen lắm rồi!

Ngữ khí Vân La ác liệt, Tiểu Thiên Diệp cũng không phải là người ngốc đến mức không nhìn thấy.

Nhưng luận về ác khẩu hần cũng không hề thua ai. Chỉ là nay đang ở trên địa bàn của người khác, hần cũng hiểu được thời thế.

Nếu yến hội này trở thành tạp trận, đối với bản thân hần cũng không

có gì tốt. Cho nên hắn vẫn tươi cười như trước: “Công chúa thật biết nói đùa!”

Vân La cũng không thèm nhìn Tiểu Thiên Diệp, cứ thẳng hướng Vu Khiếm Nam đi đến. Khuôn mặt tức giận nói: “Phụ hoàng, người cũng biết Tiểu Thiên Diệp này là loại người gì? Ai cũng đều nói hắn luôn làm việc tùy hứng, âm tình không chừng, hỉ nộ ô thường, người muốn nữ nhi gả cho một người như hắn sao?”

Trên mặt Vu Khiếm Nam hiện chút xấu hổ, nữ nhi này của hắn tính tình thật sự cương liệt. Từ lúc hắn nhắc đến chuyện hôn sự này nàng liền ồn ào không chịu lấy Tiểu Thiên Diệp.

Lúc này cũng là sợ nàng nháo loạn nên bảo hết nữ quyến trong cung ở cùng nàng, không cho nàng tới nơi này. Không nghĩ nàng thế nhưng vẫn chạy tới.

Hắn ho nhẹ một tiếng: “Cái này chẳng qua chỉ là lời đồn, mà đã là lời đồn thì không đáng tin. Vị Thế tử này hiện đang đứng trước mặt ngươi, là tốt hay xấu nhìn liền sẽ biết!”

“Ta nhìn hắn một chút cũng không thấy tốt. Bộ dạng như nữ nhân, đã vậy còn nghe nói lại có tâm tật. Nói không chừng ta gả đi vài năm lại phải thủ tiết, ta mới không cần!”

Vân La ngay cả mặt mũi của Hoàng đế cũng không để vào mắt khiến mọi người đều có chút xấu hổ.

Gương mặt già nua của Vu Khiếm Nam liền đỏ bừng, muốn la mắng nhưng lại cũng không nói ra lời.

Suy nghĩ nửa ngày cuối cùng chỉ phải hô to: “Một công chúa đứng đây cãi lộn thì ra thể thống gì nữa? Còn không mau đi xuống!”

Đại hoàng tử Vưu Chính Nam vội vàng đi lên hòa giải: “Muội muội, Phụ hoàng đang bàn chuyện quốc gia đại sự. Chuyện của muội để nói sau. Đừng ở đây, trước mặt khách nhân làm mất uy nghiêm của công chúa, sẽ bị người ta chê cười a!”

"Hừ! Ai dám chê cười ta?" Vân La hung tợn bỏ lại một câu. Sau đó liền thở phì phì ngồi xuống vị trí, biểu tình còn có chút căm giận.

Nhị hoàng tử cười tủm tỉm: “Vân La, Thế tử từ nhỏ đến lớn đều là gặp gỡ những cô nương nhu tình như nước. Muội đừng dọa hấn sợ a!”

Đề nghị liên hôn là do đại hoàng tử đề xuất. Nhị hoàng tử Vưu Chính Quân vẫn luôn phản đối mối hôn sự này.

Nhưng lại nề hà hoàng đế cùng đại hoàng tử đều dốc hết sức thúc đẩy khiến hấn có tâm mà không có chỗ dụng.

Tam hoàng tử Vưu Chính Sinh vẫn luôn bình tĩnh nhìn thế cục, ánh mắt như hạt châu vừa chuyển liền nhìn Tiểu Thiên Diệp nói: “Người là từ Đại Lịch tới, nghe nói kinh đô các người có hai nữ tử xinh đẹp tuyệt trần được xưng là song bích kinh đô. Thật sự là rất đẹp sao?”

Tiểu Thiên Diệp nâng mắt lên, đôi mắt như xuân thủy liền có sự sắc bén. Nhưng lại cũng càng nhiều biểu tình mềm mại như một đóa nhỏ.

Hai loại cực đoan cùng nhu hòa hòa cùng một chỗ liền biến thành một sự bí ẩn.

Trên yến hội, vẻ mặt của hấn thủy chung vẫn thản nhiên, cũng không hề có chút buồn hay giận dữ.

Chỉ đến khi Tam hoàng tử nhắc đến song bích kinh đô, mây hắt làm như lơ đãng hơi hơi nhướng lên.

Đôi con người như bao phủ một lớp băng mỏng nhẹ nhàng chớp lên, chỉ liếc mắt một cái liền giống như sông băng.

Cái loại rét lạnh này khiến trong lòng Lăng Tiêu vẫn luôn chú ý mọi động tĩnh nơi này hơi hơi dị động.

Về mặt như vậy, ai cũng không biết Thế tử hiện tại đang nghĩ cái gì.

Nhớ tới lời phân phó của Tấn vương Thế tử trước khi đi, Lăng Tiêu liền nhanh chóng cười nói: “Đúng vậy! Ban đầu ta cũng nghĩ trên đời này sẽ không có ai vượt qua được hai vị mỹ nhân kia. Nhưng hôm nay, khi nhìn thấy Vân La công chúa mới biết hóa ra là do ánh mắt chúng ta thiếu cận!”

Tam hoàng tử ha ha cười, nói: "Trên đời này đúng là nhiều chuyện nói quá sự thật. Dung chi tục phấn tằm thường sao so được với Vân La của chúng ta!"

Chén rượu trong tay Tiểu Thiên Diệp hơi hơi sóng sánh, ý tứ này đúng là châm chọc đến tận xương.

Nhị hoàng tử nhìn thoáng qua Tiểu Thiên Diệp: “Cái này cũng chưa chắc a! Quý quốc thật sự là khiêm tốn!”

Nói xong hắt liền vỗ vỗ tay, lập tức liền có cung nhân mang đến một bức tranh.

Nhị hoàng tử tự mình cởi dây, sau đó trải bức tranh ra. Bức họa cuộn tròn từ từ được mở ra.

Tiểu Thiên Diệp tùy ý nâng ánh mắt lên nhìn thoáng qua, nháy mắt hẩn liền như bị hình ảnh trên kia hấp dẫn chặt chẽ, không thể dời ra nửa phần.

Trên bức họa cuộn tròn là hoa đào nở rộ như mây hà, dưới gốc cây đào là hai cô gái y phục đẹp đẽ quý giá.

Bên trái là một người mày liễu mắt phượng, ngọc cơ tuyết phu. Trâm cài kim chước điểm nhiều thủy chui, đang cúi về phía trước, giống như tinh quang lóe ra từ mây đen.

La quần xanh ngọc cao tới thắt lưng, kéo dài kéo dài. Thắt lưng tiên điểm được điểm sợi phi thúy cùng dương chi bạch ngọc thật dài, càng chiếu sáng phong tư tiêu sái xuất trần. Trong tranh nàng đang nhẹ nhàng múa.

Bên phải gốc đào là một nữ tử mặc váy dài thiên thủy bích. Lụa mỏng trên người hơi hơi bay lên lất phất, so với hoa còn yêu kiều hơn, thanh lệ thoát tục.

Tất cả hoa đào đều chỉ như làm nền cho nàng. Rõ ràng đang ở một nơi phàm tục náo nhiệt nhưng nàng lại giống như đang yên tĩnh đứng trong phòng, hết sức thanh tịch. Đó không phải Âu Dương Noãn thì là ai?

Chương 278: Chỉ yêu hoa sen thanh nhã tuyệt tục (2)

Trong tranh ngàn phiến vụn cánh hoa tung bay ảo mộng, không ngờ lại có hai vị tiểu mỹ nhân.

Một người múa một người viết, nhất cử nhất động đều khiến người xem bị thu hút, hoàn toàn bị mê hoặc tâm thần.

"Chắc chắc, trong thiên hạ thế nhưng còn có mỹ nhân như vậy sao?"

Đại hoàng tử Vưu Chính Nam lẩm bẩm nói, không dám tin nhìn chăm chăm Dung quận chúa trong bức tranh.

Bức tranh này là vẽ cảnh tượng trên yến hội ngắm hoa năm đó của đại công chúa, không biết vì sao thế nhưng lại lưu truyền đến Nam Chiếu?

Lăng Tiêu cười nói: "Vị mỹ nhân đang múa này là Dung quận chúa, nữ nhi của cố Trung Sơn vương!"

Đại hoàng tử gật gật đầu, ánh mắt vẫn không rời, cơ hồ như là thập phần mê muội: "Mỹ nhân như thế, sao lại không được sinh ra ở Nam Chiếu?"

Đại bộ phận người Nam Chiếu đều giống hần, đều chú ý đến Kha Dung đang múa. Bởi vì tư ý xinh đẹp trên người nàng hoàn toàn phô bày.

Còn Âu Dương Noãn thanh lệ văn nhã, bởi vì lúc ấy tuổi vẫn còn

nhỏ, hơn nữa lúc ấy nàng lại hơi hơi cúi đầu. Về mặt chuyên chú, vẫn chưa hề lộ ra toàn bộ, cho nên cũng không khiến người khác chú ý.

Trong lòng bọn họ, tuy rằng nàng như hoa sen lúc ẩn lúc hiện chung quy vẫn không bằng mẫu đơn quỳnh rũ, xinh đẹp.

Thế nhân đều nói mẫu đơn mục sắc thiên hương, nhưng Tiểu Thiên Diệp lại chỉ yêu hoa sen thanh nhã tuyệt tục.

Âu Dương Noãn thanh lệ lạnh nhạt, luôn được bao bọc trong nội tâm hẩn.

Nay liền như vậy bất ngờ không kịp phòng bị xé rách, đau triệt tâm can. Đây rõ ràng là một thử thách che dấu thanh sắc.

Tiểu Thiên Diệp rất nhanh liền rũ mắt xuống, ánh mắt lạnh nhạt, giống như đối với người trong bức tranh không hề có chút hứng thú.

Nhị hoàng tử đột nhiên cười nói: “Đại ca thích vị cô nương khiêu vũ kia sao? Đáng tiếc nàng đã là người của người ta. Thật ra nữ tử bên cạnh vẫn chưa xuất giá, nếu đại ca thích....”

Đúng lúc này, Tiểu Thiên Diệp đột nhiên nâng ánh mắt lên nhìn chằm chằm vào Nhị hoàng tử.

Tươi cười thâm ý, nhưng lại không che được ánh mắt lạnh đến tận xương khiến người ta kinh hãi.

Nháy mắt, Nhị hoàng tử sợ run, cả người như nhiễm hàn phong. Miễn cưỡng cười cười, thân mình không tự chủ được mà co rúm.

Không biết vì sao hẩn vẫn cảm thấy, Tiểu Thiên Diệp cười cười nói

nói nhưng không phải là một nam nhân hấn không đặc tội nổi.

Tiểu Thiên Diệp đảo mắt, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Hai nữ tử này dù mỹ mạo thế nào cũng kém với Vân La công chúa cao quý đoan trang!”

Nghe bốn chữ cao quý đoan trang này, Hoàng đế Vu Khiếm Nam nheo mắt lại, cuống quýt cười nói: “Công chúa này của trẫm thập phần tùy hứng, khiến Thế tử chê cười rồi!”

Tự giác đuối lý, lại sợ Tiểu Thiên Diệp sinh ra ý niệm từ hôn liền vội vàng nói thêm: “Bất quá là chờ nó được gả qua cho Thế tử, cũng sẽ không tùy hứng như vậy nữa!”

“Bệ hạ quá lời rồi, tính tình công chúa rất sáng khoái!” Tiểu Thiên Diệp không hề có nửa điểm tức giận, tươi cười lạnh bạc.

Vu Khiếm Nam rất vừa lòng, nhưng Vân La lại cười lạnh một tiếng, quay mặt đi chỗ khác.

Một bữa tiệc này, dù tâm tư khác nhau nhưng tỳ trù vẫn lần lượt thay đổi, y hương ồn ào xôn xao, tiếng vỗ tay tán thưởng không ngừng.

Giữa tuy bị lời nói lạnh nhạt của Vân La xen vào nhưng Tiểu Thiên Diệp lại hoàn toàn làm như không tồn tại, hoàn xem lời đối phương như gió thoảng bên tai.

Hắn vẫn cùng người Nam Chiếu đàm tiếu vui vẻ, mãi cho đến khi màn đêm buông xuống tiệc rượu mới tan cuộc. Tiểu Thiên Diệp liền đi thẳng về phòng nghỉ ngơi.

Nửa đêm, một bóng đen len vào phòng hắn: “Thế tử, thuộc hạ đã tra ra được!”

Chúc quang trên bàn chập chờn, cuối cùng hấp dẫn một con thiêu thân, chui vào song sa rồi vội vàng đập vào ngọn lửa trong đèn lưu ly, hóa thành tro tàn.

Tiểu Thiên Diệp thản nhiên nhìn, bên môi hiện lên tươi cười như băng tuyết.

Lăng Tiêu cùng Tiểu Thiên Diệp một trước một sau ra khỏi phòng. Lăng Tiêu dẫn hắn đến một cung điện yên lặng, thấp giọng nói: “Ở trong này!”

Chợt nghe vài tiếng cước bộ, hướng bên này đi tới.

Hai người lập tức ẩn sau núi giả, nơi đó là góc chết trong cung, ánh nến đèn đuốc không thể tới được.

Cho dù là người có nhãn lực, nếu không phải tới rất gần thì tuyệt đối không thể phát hiện.

Sau đó bọn họ liền thấy Vân La cùng một nam tử cao lớn.

“Công chúa, coi như hết rồi!” Nam tử kia dám giữ chặt lấy Vân La, không ngừng thở hổn hển nói.

Hơi thở của Vân La cũng hỗn loạn, lại vẫn cố chấp nhìn người kia.

“Đây là mệnh lệnh của Bộ hạ, chúng ta sao có thể kháng chỉ?”

Vân La oán hận bỏ người nọ ra, nổi giận nói: “Tạ Tĩnh! Người có còn là nam nhân nữa hay không? Nữ nhân của mình sắp phải gả cho người khác người cũng không ngăn cản!”

Người kêu Tạ Tĩnh kia cầu xin nói: “Bệ hạ muốn gả công chúa cho hần, công chúa phản kháng như vậy liệu có lợi ích gì?”

Vân La tức mà không nói được, đành cố gắng áp chế khẩu khí: “Người không chịu đi, ta sẽ tự mình nói. Ta đã sớm sinh hoạt vợ chồng với người, Tiểu Thiên Diệp dù có thể nhẫn nhưng sao có thể chịu được trên đầu có cái nón xanh lớn như vậy?”

“Người điên rồi!”

Tạ Tĩnh thấy khẩu khí kiên quyết của Vân La, cũng liền có chút gấp gáp.

Khi nhìn thấy sự chờ mong trong mắt đối phương, hần lại có chút yếu đuối quay đầu đi chỗ khác: “Trong tay Tiểu Thiên Diệp có năm mươi vạn quân. Nam Chiếu chúng ta vẫn luôn muốn tấn công Đại Lịch, hần thực sự rất hữu dụng a! Công chúa....cái này cũng là vì Nam Chiếu!”

"Người.....người nói cái gì?"

Vân La kích động nhìn Tạ Tĩnh, cắn chặt môi: “Người thế nhưng cũng nói những lời giống bọn họ?”

Tạ Tĩnh cố nén không nói, Vân La lại tinh tế nhìn hần nửa ngày sau đó cười to: “Được! Được! Được lắm! Tạ Tĩnh, xem như Vân La ta mắt mù mới nhìn lầm người!”

Tiếng cười thê lương kia trong bầu trời đêm lại càng bi luân. Nước mắt Vân La rơi như mưa, nàng dứt khoát nói: “Một đám các người đều muốn hy sinh ta, cũng chưa từng hỏi liệu ta có đồng ý hay không? Nào có chuyện dễ dàng như vậy! Ta sẽ đi nói với Tiểu Thiên Diệp, ta không muốn gả cho hần!”

Đúng lúc này đột nhiên nghe được một tiếng quát lạnh: “Câm mồm!”

Hai người bọn họ đều ngẩng mạnh đầu lên, đã thấy đại hoàng tử Vu Chính Nam đi tới.

Thanh âm hần lạnh lùng nói: “Vân La, muội không thể hồ nháo như vậy! Đây đều là vì Nam Chiếu!”

Vân La vừa nghe lại thất thanh khóc rống: “Hoàng huynh, vì sao? Vì sao lại muốn ta phải hy sinh? Ta từ nhỏ đã cùng Tạ Tĩnh đính hôn, vẫn thường mong ngóng nhanh nhanh lớn lên để được gả cho hần!”

"Tạ Tĩnh, không phải người cũng nghĩ như vậy sao? Vì sao Tiểu Thiên Diệp vừa đến, chúng ta lại phải tách ra? Chẳng lẽ nhất định phải dùng liên hôn mới có thể lợi dụng hần sao?"

Vu Chính Nam thờ dài: “Vân La, muội biết khát vọng của Phụ hoàng mà. Người nhất định phải nắm được giang sơn Đại Lịch, khiến cho Nam Chiếu ta dân giàu nước mạnh!”

"Nếu không có Tiểu Thiên Diệp, chúng ta muốn hoàn thành nguyện vọng này không biết phải gặp bao nhiêu khó khăn. Muội cũng biết điều đó, cho dù là biên cảnh chúng ta cũng không thể lấy chứ đừng nói gì đến vạn dặm non sông!"

"Hiện tại Tiểu Thiên Diệp có đất phong rộng lớn, lại có năm mươi vạn đại quân. Muội nói xem, chúng ta muốn liên minh với hần, ngoài cách liên hôn ra thì không còn cách nào khác!"

“Ta không chịu!”

Vân La sắc bén nói: “Từ trên xuống dưới Nam Chiếu đều biết ta cùng

Tạ Tĩnh có hôn ước. Hiện tại mọi người liền quên hết rồi sao? Tất cả đều làm như không biết sao?”

Tạ Tĩnh lại trầm mặc.

Vưu Chính Nam nói: "Vân La, muội bình tĩnh lại đi!"

Vân La tuyệt vọng khóc: “Ta không cần!”

Vưu Chính Nam thấp giọng nói: “Muội hãy nghe ta nói, Vân La! Chúng ta cũng không phải muốn muội thật sự cùng hắc hủ sống đến cuối đời. Chỉ cần chờ Phụ hoàng khống chế được năm mươi vạn quân kia là có thể giết hắc hủ....”

Đợi ba người bọn họ đi xa, Tiểu Thiên Diệp cùng Lăng Tiêu mới bước ra từ núi giả.

Lăng Tiêu nhìn biểu tình bình tĩnh của Tiểu Thiên Diệp thì không khỏi lo lắng: “Thế tử, hôn sự này chỉ sợ....”

“Không sao!”

Nếu đổi lại là một người bình thường, nhìn thấy thế tử sắp qua cửa của mình cùng nam tử khác dây dưa không rõ như vậy chỉ sợ đã liền ngảy ra ngoài ngay lập tức.

Nhưng Tiểu Thiên Diệp lại giống như chuyện này chẳng liên quan đến mình. Kỳ thật trên yến tiệc hắc hủ đã cảm thấy có chút không thích hợp, quả nhiên là Vân La đã có người trong lòng.

“Âm mưu của Nam Chiếu, chúng ta cần phải sớm có phòng bị!”

Mí mắt Tiểu Thiên Diệp nhẹ nhàng dựng lên, đáy mắt áp lực châm

chọc cũng không nổi lên.

Bọn họ có mục đích riêng, chính là muốn nịnh bợ hấn sau đó sẽ nuốt hấn sao?

Nam Chiếu từ xưa đến nay đều liền tự thành nhất thể, vật tư sung túc lại thừa thãi quặng sắt, vị trí địa lý lại phi thường trọng yếu.

Tiểu Thiên Diệp lạnh lùng cười, một màn này, ai là dao thót, ai là cá thịt còn chưa nói xong đâu.

Hôm sau, Tiểu Thiên Diệp lấy lý do phải mau chóng trở về chuẩn bị thủ phủ cưới Vân La liền lên đường trở về.

Vưu Khiếm Nam mặc dù còn muốn giữ Tiểu Thiên Diệp lại mấy ngày nhưng lại sợ Vân La gây tai họa.

Hơn nữa trong lòng cũng muốn giải quyết sớm chuyện hôn sự nên liền thương định hôn kỳ, tiễn bước Tiểu Thiên Diệp.

Đại Lịch.

Hôn kỳ định cũng rất vội vàng, ngay mười ngày sau sính lễ Minh quận vương đưa tới ước chừng có hơn một trăm hai mươi thai. Quả thực là hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Sau đó Âu Dương Noãn phải đến ở phủ Đại công chúa, bởi vì nàng lấy thân phận Vĩnh An quận chúa gả cho Minh quận vương làm chính phi.

P phủ công chúa, màn trúc thúy sắc buông xuống thật dài. Trên màn trúc là ngũ sắc đa dạng, nghệ sắc điểm điểm. Gặp gió liền khẽ khẽ lay động, xuyên qua các khe hở mơ màng.

Đại công chúa tự mình cầm khay khắc hoa bàn tử chậm rãi đi vào phòng.

Trên bàn bày lễ phục màu đỏ thắm, mặt trên thêu lông lấy phức tạp, nhan sắc tuân lệ khiến người ta không thể chuyển dời ánh mắt.

Lâm Nguyên Hình cũng đến làm khách. Âu Dương Noãn thấy trong mắt đối phương thấy được sự ngưỡng mộ và yêu thích.

Làm chính thê, có thể chân chính mặc lễ phục màu đỏ. Được ngồi bên cạnh trượng phu, đây là địa vị mà bất luận kẻ nào cũng không có khả năng dễ dàng lay động.

Là thứ là biểu tỷ cầu mà không thể, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy hơi ảm đạm.

Đại công chúa cười nói: "Nhìn kìa, hắc đúng là gấp đến mức nào mà phải thúc dục chế tạo cục gấp gấp làm mấy thứ này? Giống như là sợ tân nương chạy mất vậy!"

Trong lòng Âu Dương Noãn nhảy dựng lên, trên mặt không tự chủ được liền đỏ hồng: "Mẫu thân, đừng trêu chọc nữ nhi!"

Đại công chúa khẽ cười nói: "Không phải là ta trêu chọc con! Thật sự là đứa nhỏ Trọng Hoa này chuyện gì cũng đều để trong lòng, chưa bao giờ trước mặt nhiều người lộ ra một câu. Nhãn giới hắc cao, tính tình lại lạnh lùng, ta còn sợ hắc lại không tìm được thê tử!"

"Hiện tại ta lại phải khen hắc, hắc không những là cháu ta, nay lại là con rể của ta, thế này mới đúng là thân càng thêm thân. Nếu Yến vương phi vẫn còn, không biết sẽ cao hứng cỡ nào!"

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: "Mẫu thân vui là được rồi!"

Đại công chúa nghe vậy, bất giác nhú mày: "Trọng Hoa là nam nhân mà mọi nữ tử trong thiên hạ đều muốn. Hay là con còn chưa hài lòng?"

Âu Dương Noãn hơi hơi cong môi: "Không, nữ nhi chỉ là có chút lo sợ, nghi hoặc. Không biết vì sao Minh quận vương lại thỉnh hôn trước mặt mọi người? Cho nên con muốn biết có phải là mẫu thân phái người báo tin hay không?"

Đại công chúa chậm rãi lắc đầu: "Không có! Chuyện này ngay cả ta còn thấy bất ngờ. Ta không nghĩ hắc thể nhưng lại từ ngàn dặm xa xôi gấp gáp trở về, cũng không nghĩ hắc sẽ xuất hiện đúng lúc như vậy. Càng không đoán được hắc thể nhưng lại trước mặt bao người hướng Bộ hạ thỉnh hôn!"

Âu Dương Noãn ngẩn ra, lập tức nghe thấy Lâm Nguyên Hình nói: "Noãn Nhi, con người Minh quận vương tuy rằng ta không tiếp xúc nhiều lắm. Nhưng ta cảm thấy hắc tuy rằng trầm mặc ít lời, hỉ nộ không đổi sắc nhưng đối với muội lại hoàn toàn thật lòng...."

Lâm Nguyên Hình dừng một chút rồi nói tiếp: "Ta vốn nghĩ nương theo chuyện Lỗ vương phi cầu hôn để cản chuyện kia. Nhưng Lỗ vương phi vừa lâm trận liền lùi bước, thiếu chút nữa hại muội cùng ta rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan!"

"Nếu không có Minh quận vương giải vây, ta thật sự nghĩ mọi chuyện thế là xong rồi. Hắc cam tâm đắc tội với thiên hạ chỉ vì an nguy của muội. Nếu trên đời này có người đối xử với muội như vậy, cũng không uổng công sống một đời!"

Âu Dương Noãn nâng mắt, lẳng lặng nhìn Lâm Nguyên Hình.

Lâm Nguyên Hình chỉ bình thản trần thuật. Đêm hôm đó từng có quá kinh tâm động phách, thống khổ mà không thể nói, tất cả đều bị nụ cười của nàng che dấu: “Noãn Nhi, hấn làm cho muội như vậy, muội còn cầu gì hơn?”

Tinh thần Âu Dương Noãn trong nháy mắt liền hoảng hốt, nàng bỗng nhiên nghĩ, không cầu vinh hoa phú quý, chỉ cần người một lòng, mãi mãi yêu thương nàng.

Âu Dương Noãn nhìn phía xa xa, không tự giác nói: “Nguyện một lòng, bạc đầu không rời xa!”

Đại công chúa giật mình, há miệng định nói nhưng lại cái gì cũng không thể nói. Chỉ nhẹ nhàng nhìn Âu Dương Noãn thật lâu, sau đó mới khẽ cười nói: “Noãn Nhi, con trước hết là Vương phi của hấn, sau đó mới là thê tử. Con phải nhớ kỹ!”

Trong lòng Âu Dương Noãn chấn động, sau đó liền nhẹ nhàng gật gật đầu.

Lâm Nguyên Hình hơi hơi nghiêng đầu, nụ cười trong mắt mê ly mà lạnh nhạt. Nàng nhìn tình cảnh trước mắt, một câu cũng không nói được.

Âu Dương Noãn bỗng nhiên quay đầu nhìn Lâm Nguyên Hình, vừa vặn đối phương cũng đang nhìn nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, giống như bị đau, cả hai đều rất ăn ý tránh đi ánh nhìn chăm chú lẫn nhau. Đau thương trong lòng đều giống nhau, vận mệnh khi gả vào Hoàng gia, mấy ai có thể thoát được.

Đúng lúc này, Đào cô cô mỉm cười tiến vào: “Công chúa, vừa rồi Yến

vương phủ phái người đưa anh đào tới!”

“Anh đào?”

Đại công chúa hiện lên tia hoang mang: “Lúc này, không phải là mùa anh đào!”

Đào cô cô cười nói: “Nói là Bệ hạ ban thưởng, Minh quận vương cố ý đưa tới cho ngài nếm thử đầu tiên!”

Đại công chúa gật gật đầu, Đào cô cô vẫy tay liền có nha đầu cầm một giỏ anh đào hồng như mã não tới, thập phần đẹp mắt.

Nhưng bên trong lại có mấy quả táo nho nhỏ.

Đại công chúa nhìn Âu Dương Noãn cười: "Hắn vẫn thường tặng đồ cho ta, chuyện này cũng thực bình thường. Chỉ là đưa hoa quả tới, thật đúng là không giống chuyện mà hắn sẽ làm!”

Ánh mắt Âu Dương Noãn dừng trên mấy quả táo kia, không khỏi cười cười. Đây là hắn muốn nói với nàng, Âu Dương Tước vẫn bình an.

Không biết vì sao, sâu trong lòng nàng dâng lên từng đợt ấm áp.

So với những nữ tử vô thanh vô tức bị chôn vùi thì nàng cũng tính như là may mắn. Nay gả vào Yến vương phủ, là hạnh phúc hay bất hạnh, ai có thể nói rõ được?

Trong cuộc sống, tại đây nháy mắt gió nổi mây bay, không ai biết ngày mai sẽ như thế nào?

Nhưng trên đại điện, hắn đã cầm lấy tay nàng, chấp nhất hữu lực. Có

lẽ, nàng hẳn là nên tin tưởng vào mối hôn nhân này nhiều hơn một chút!

Âu Dương Noãn mỉm cười, nói với đại công chúa: “Mẫu thân, nói cho con ít chuyện về Yến vương phủ đi!”

Đại công chúa gật đầu, trong mắt hàm chứa một tia tiếc hận: “Yến vương phi, cũng chính là mẫu thân của Tiểu Trọng Hoa, sớm đã qua đời. Cho nên khi con gả qua, kỳ thật cũng không có mẹ chồng chân chính!”

Bà vuốt vuốt tóc Âu Dương Noãn rồi nói tiếp: “Nhưng Yến vương phủ còn có một vị trắc phi Đồng thị, ban đầu chỉ là thị thiếp của Yến vương huynh. Bởi vì Yến vương phi nội tâm tích tụ, Đồng thị xuất thân hạnh lâm, tinh thông y thuật, lại luôn luôn kính lễ với Yến vương phi. Yến vương không yên tâm người khác chăm sóc Vương phi nên đã để Đồng thị phụng dưỡng. Đồng thị ngày đêm chăm sóc Yến vương phi, để nàng bình an sinh hạ Thế tử. Ngược lại đứa nhỏ chưa đủ tháng trong bụng mình lại bị mất!”

Đại công chúa thở dài: “Sau này khi Yến vương phi đổ bệnh, Đồng thị cũng giúp đỡ Thái y xem chẩn. Thậm chí còn từng cắt da thịt của mình để làm thuốc dẫn. Chuyện này truyền vào trong cung, Tiên đế gia thập phần cảm động, nói Đồng thị xem như đối với Yến vương phi cúc cung tận tụy. Cũng chính vì vậy mà hạ chỉ sắc phong nàng là Đồng trắc phi!”

“Hơn nữa Yến vương Thế tử từ khi sinh ra đã triền miên trên giường bệnh, vẫn là vị Đồng thị này xem hẳn như con thân sinh mà chăm sóc. Không cần nói Thế tử cùng Minh quận vương, ngay cả Yến vương huynh cũng đối với nàng thập phần kính trọng. Sau này con gả qua đó, phải xem nàng như là mẹ chồng mà đối đãi, ngàn lần đừng chậm trễ!”

Âu Dương Noãn mỉm cười gật gật đầu, nói: “Dạ, nữ nhi hiểu!”

Lâm Nguyên Hình nhíu mày nói: "Công chúa, người vừa nói đến Yến Thế tử, vì sao ngay cả ta cũng chưa từng gặp qua?"

Đại công chúa thở dài, nói: "Đứa nhỏ kia thân thể yếu ớt nhiều bệnh, Thái y nói là bệnh từ khi ở trong bụng mẹ!"

Ba người lại nói chuyện thêm một lát, sau đó Lâm Nguyên Hình chậm rãi đứng lên, cười nói: “Ta cũng cần phải trở về rồi!”

Lâm Nguyên Hình đi đến đình viện, Âu Dương Noãn vẫn nhìn chăm chăm bóng dáng đối phương. Nàng đột nhiên nói: “Mẫu thân, con đi tiễn biểu tỳ!”

Âu Dương Noãn đi rất nhanh, chốc lát đã đuổi theo Lâm Nguyên Hình.

Lâm Nguyên Hình dáng người yếu điệu, ở dưới dàn hoa ánh mặt trời loang lổ, một bóng dáng liền làm cho người ta cảm thấy uyển chuyển phong lưu, cảnh đẹp ý vui.

Âu Dương Noãn cười gọi: “Biểu tỳ...”

Lâm Nguyên Hình quay đầu, kinh ngạc nhìn Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn cười nói: "Ta còn chưa cảm ơn tỳ!"

Lâm Nguyên Hình bật cười: "Giữa chúng ta, cần phải nói câu này sao?"

Lập tức ánh mắt nàng lại phủ một tầng lo lắng: “Nếu không vì ta,

muội cũng sẽ không bị hấn nhìn trúng, vô duyên vô cớ rước lấy nhiều phiền toái như vậy!”

Âu Dương Noãn nhìn Lâm Nguyên Hinh, thành khẩn nói: “Biểu tỳ, nay Bệ hạ đã ban hôn. Mọi chuyện đều đã là quá khứ rồi. Đó cũng không phải lỗi của tỳ, chúng ta đều là thân bất do kỷ, làm gì mà phải canh cánh trong lòng?”

Trong lòng Lâm Nguyên Hinh nóng lên, lại đau xót. Trong mắt bỗng nhiên đọng đầy nước mắt.

Nàng nhẹ nhàng nói: “Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng ta vẫn luôn băn khoăn!”

Âu Dương Noãn nhìn Lâm Nguyên Hinh: “Biểu tỳ, hôm qua ta đi vấn an Lão thái quân. Người dặn dò ta, bất luận là lúc nào tỳ muội chúng ta cũng phải giúp đỡ lẫn nhau. Chỉ cần nhớ rõ điểm này, thì khó khăn gì cũng đều có thể vượt qua!”

Nước mắt Lâm Nguyên Hinh chảy xuống, nhưng nàng nhanh chóng lau đi, nhẹ giọng nói: “Những cái này ta đều biết! Noãn Nhi, còn có một việc ta nhất định phải nhắc nhở muội!”

Âu Dương Noãn sừng sốt, lại nghe Lâm Nguyên Hinh nghiêm túc nói: “Đêm qua trở về, hấn hết thấy vẫn đều như thường. Nhưng ngày hôm sau ta lại phát hiện, tất cả mọi thứ hấn yêu thích trong thư phòng đều đã đổi mới!”

"Việc này không giống với tác phong của hấn, nhưng hấn nổi giận như vậy có thể thấy được trong lòng hấn ban đầu nhất định nghĩ sớm đã nắm chắc. Nhưng cố tình muội cùng Minh quận vương lại đột nhiên đón đầu đánh cho hấn một kích, chỉ sợ hấn sẽ không chịu từ bỏ ý đồ!"

Mày Âu Dương Noãn nhẹ nhặn lại, rất nhanh đã liền giã ra: “Biểu tỳ, mười ngày sau sẽ cử hành hôn lễ. Cho dù hấn thực sự muốn làm gì, cũng đã không kịp nữa rồi!”

Lâm Nguyên Hình gật gật đầu, cười nói: "Muội nói cũng đúng. Lần này Bệ hạ tứ hôn, hấn muốn phá, chỉ sợ cũng không dễ như vậy. Ta cũng chỉ nói như vậy là để phòng ngừa mà thôi!"

Nói tới đây lại đột nhiên mỉm cười: “Ta vốn còn lo lắng muội gả cho Tiểu Trọng Hoa chưa chắc đã là chuyện tốt. Nhưng khi nhìn thấy giò anh đào kia, ta lại cảm thấy tâm ý đối với muội không giống giả vờ. Noãn Nhi, muội nhất định sẽ hạnh phúc!”

Âu Dương Noãn trấn định nhưng cũng bị một câu nói này làm cho hai má hồng lên. Hai mắt nàng sáng lên, khóe môi mỉm cười, hơi hơi gật đầu.

Lâm Nguyên Hình cười cười, nhẹ giọng nói: "Ta trở về đây! Tân nương chuẩn bị gả đi nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt!"

Âu Dương Noãn biết Thịnh Nhi một khắc không thấy được mẫu thân đều sẽ khóc nháo nên liền không giữ Lâm Nguyên Hình nữa. Chỉ mỉm cười nói: “Được!”

Chương 279: Đêm động phòng hoa chúc

Hôn lễ hôm đó, trời rất đẹp.

Toàn phúc phu nhân Bình Chương Chính Hứa phu nhân liền cười khanh khách đi đến.

Thân phận đại công chúa khác biệt, tất nhiên là không thiếu người đến xu nịnh.

Đến cuối cùng bà không kiên nhẫn liền đơn giản một mực từ chối khéo. Chỉ để những người thân của Âu Dương Noãn cùng một số phu nhân bình thường hay qua lại vào cửa.

Tuy rằng người không nhiều lắm nhưng đều có thân phận cao quý.

Thấy Hứa phu nhân tiến vào, Đào cô cô liền mang tới một hồng bao thật dày.

Hứa phu nhân cười nhận lấy, rồi liền tạ ơn đại công chúa.

Tươi cười trên mặt đại công chúa rất ôn hòa, gật gật đầu nói: “Hứa phu nhân, hôm nay nhờ hết vào phu nhân!”

Hứa phu nhân tươi cười: “Tất nhiên, tất nhiên!”

Tắm rửa xong, Âu Dương Noãn ngồi trước bàn trang điểm.

Hứa phu nhân tươi cười thay nàng chải đầu, vừa búi tóc vừa cao

giọng nói: “Một chải chải đến đuôi. Hai chải, cô nương của chúng ta tóc bạc còn cử án tề mi!”

”Ba chải, cô nương con cháu đầy nhà. Bốn chải, chồng cô may mắn, ra đường gặp quý nhân!”

”Năm chải, con cái thi đỗ về đón mẹ, phú quý giàu sang không thiếu loại nào. Sáu chải, thân bằng tới chúc phúc!”

”Bảy chải, Thất tiên nữ xuống trần gả Đồng Vĩnh, bắt cầu Hỉ thước đến gặp nhau. Tám chải, Bát tiên tới mừng thọ, cả đời phúc lộc an khang!”

”Chín chải, cửu tử liên hoàn loại nào cũng có. Mười chải vợ chồng bên nhau tới bạc đầu!”

(Đây là bài ca dao Vấn Tóc Thập Sơ Ca: là bài ca dao với ý nghĩa cát lợi khi người con gái xuất giá, truyền lưu ở Quảng Châu, Trung Quốc. Ở trên chỉ là một phiên bản được chỉnh hợp lại, ta đã tìm hiểu được bản dịch nghĩa. Ai có nhu cầu xem bản Hán việt thì lên Google nhé!)

Âu Dương Noãn rũ mắt xuống, tùy ý để Hứa phu nhân bận rộn, khó khăn lắm mới quấn xong tóc, trang điểm đẹp đẽ.

Nâng mắt nhìn vào gương, cũng là mặt tuyết trắng, mi cong cong, cái miệng anh đào nhỏ nhắn hồng hồng.

Chỉ là trên mặt bị phấn son thật dày vẽ loạn, cơ hồ nhìn không ra biểu tình. Âu Dương Noãn nhìn chính mình trong gương, không khỏi bật cười.

Lâm Nguyên Hình cũng bùng miệng cười: “Cô nương nào xuất giá

cũng đều như vậy!”

Âu Dương Noãn cười cười, hôn lễ kiếp trước nàng sớm đã giết mình tỉnh mộng. Trong trí nhớ của nàng ngoại trừ một mảng màu đỏ thì không còn lại gì.

Nay hết thấy đều như mới lần đầu. Nghĩ đến đây nàng không tự chủ được có chút hồi hộp, biểu tình khẩn trương hết thấy đều lộ ra nét mặt.

Từ trước tới giờ Lâm Nguyên Hình đều thấy Âu Dương Noãn vẫn luôn bình tĩnh, nửa điểm cũng không giống một tiểu cô nương mười lăm tuổi.

Khiến nàng đôi khi muốn được giúp đỡ vị biểu muội này nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Nhưng hôm nay cảm xúc của Âu Dương Noãn dường như mới đúng là của một cô nương mười lăm tuổi.

Trước lúc xuất giá cảm thấy khẩn trương, sầu lo, mờ mịt. Những cảm xúc đó Lâm Nguyên Hình đã từng trải qua.

Nàng hiểu hết thấy ngọn nguồn, cũng biết biện pháp tốt nhất lúc này chính là cầm chặt lấy tay đối phương, nói với họ, nhất định phải tin tưởng bản thân sẽ được hạnh phúc.

“Lúc này có lẽ Minh quận vương so với muội còn khẩn trương hơn!” Lâm Nguyên Hình nghiêm túc nói.

Nhìn hai mắt Âu Dương Noãn đang mở to nhìn mình thì không nhịn được mà bật cười: “Mặt hắc luôn lạnh như băng. Hôm nay sẽ không được như vậy mà báai đường a....”

Âu Dương Noãn nghe vậy, liền nghĩ tới cảnh Tiểu Trọng Hoa bị người ta ép buộc mặc hỷ bào thì không tự chủ được mà cũng cười.

Đại khái, hắn so với nàng càng giống như đang đi chịu tội hơn.

”Nha đầu ngốc, nói năng bậy bạ gì đó? Trọng Hoa là tướng quân đánh giặc trên chiến trường, sao có thể khấn trương giống như một tiểu tử được chứ?” Lão thái quân cười đến hai mắt đều híp lại, sẵn giọng nói.

Mặt Trầm thị cũng tràn đầy tươi cười: “Lão thái quân, cái này còn chưa chắc a! Trước đây khi Nhiễm Nhi thành hôn còn khấn trương đến nỗi ngay cả giày cũng đều mang nhầm nữa là!”

Trịnh Vinh Hoa cũng liền cười nói: “Đúng vậy! Tân nương che khăn voan cũng không nhìn thấy, chính chàng cũng lại không chú ý. Mama nha đầu trong nhà bận rộn luống cuống tay chân. Chờ đến khi ta xốc khăn voan mới phát hiện được!”

Nhất thời vài vị nữ quyến trong phòng đều cười to.

Lúc này, Hồng Ngọc mang đến mũ phượng khăn quàng vai.

Vừa liếc mắt một cái ngay cả Âu Dương Noãn cũng không khỏi cảm thấy có chút mồ hôi lạnh thấm ra.

Trên người nàng khắp nơi là bảo thạch châu báu, phải biểu hiện một quận chúa có thân phận tôn quý.

Chỉ là, mũ phượng nặng trĩu kia thoát nhìn cơ hồ như có thể làm gãy cổ nàng.

Vừa đội mũ phượng trùm khăn voan xong, Lý thị liền được Lý Nguyệt Nga nâng đến. Bà là tổ mẫu, vốn là nên đến từ hôm qua.

Chính là trong lòng Lý thị đối với việc Âu Dương Noãn đến phủ Đại công chúa xuất giá có chút ấm ức nên mãi hôm nay mới đến.

Đại công chúa thân nhiên nhìn Lý thị một cái, Lý thị vừa muốn hành lễ Đại công chúa đã phát phát tay: “Không cần!”

Đại công chúa đây là nể mặt Âu Dương Noãn, bằng không Lão thái bà này còn lâu mới được bước vào phủ công chúa.

Đào cô cô biết Đại công chúa rất chán ghét Âu Dương lão thái thái này nên liền nhanh chóng cười tiếp đón Lý thị ngồi xuống.

Phương mama cùng Xương Bồ vội vàng châm trà.

Lý thị liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn một cái rồi cười nói: “Noãn Nhi thật đúng là xinh đẹp!”

Lão thái quân mỉm cười: “Đứa nhỏ này từ nhỏ đã giống mẫu thân, tất nhiên là xinh đẹp!”

Lý thị cũng liền cười: “Lão thái quân nói phải. Noãn Nhi cùng con dâu thật đúng như khắc từ một khuôn. Tước Nhi lại giống phụ thân nhiều hơn. Đúng rồi, sao hôm nay không thấy Tước Nhi?”

Trầm thị cười nói: “Tước Nhi đang ở tiền thính, nói là muốn ngăn tỷ phu đòi hồng bao!”

“Đệ ấy cản Minh quận vương?”

Lâm Nguyên Hình cố ý mở to hai mắt: “Lá gan của đệ ấy cũng thật

lớn a! Ta đoán cái hôm nay Tước Nhi không lấy được hồng bao đâu!”

Nói cũng phải, nhà tân nương cần kiệu hoa muốn hồng bao vốn là lẽ thường.

Nhưng cố tình tân lang lại là Tiểu Trọng Hoa quyền cao chức trọng. Ai dám nói người không cho hồng bao ta sẽ không cho người vào cửa đón dâu? Cũng không phải là không muốn sống nữa a!

Huống chi trước đây Âu Dương Tước thấy Minh quận vương liền hưng phấn, hiện tại lại liền muốn bỏ chạy, sợ bị bắt lấy.

Lão thái quân nhin không được cười nói: “Dù ít dù nhiều thì cũng là thủ hạ của tỷ phu. Đứa nhỏ này thật ra rất có tài a!”

“Tước Nhi đúng là tiến bộ không ít. Chỉ là ngày thường ăn cũng không ít khổ sở. Hai ngày trước vừa trở về ta thấy trên người hằn vết bầm tím, vết sẹo thật không ít. Ta nhìn thoáng qua liền cơ hồ không nhin nổi nước mắt...” Lý thị sờ cảm nói.

Lý Nguyệt Nga vội vàng hướng Lý thị nháy mắt, ý bảo bà không cần nói những lời này, sợ đại công chúa lại mất hứng.

Lý thị lại không chú ý tới, chỉ đau lòng Âu Dương Tước: “Noãn Nhi, ta thật sự không yên tâm để Tước Nhi ở bên ngoài như vậy. Người hãy khuyên nhủ hấn giúp ta, chúng ta về kinh đô mưu cầu tiền đồ không phải tốt hơn sao?”

”Hiện tại có đại công chúa, lại có tỷ phu, hấn còn sợ chịu thiệt thòi ủy khuất sao? Nếu muốn đầu quân, không phải còn có tam đại doanh sao? Tỷ phu hấn là Minh quận vương, hấn chỉ cần nói, cho dù là phó thống lĩnh cũng không có gì khó!”

Lý thị một câu hai câu luôn muốn dựa vào người khác, đại công chúa nghe mà liên tục nhú mày.

Âu Dương Noãn cười cười: “Nếu Tước Nhi muốn vậy thì cũng đã không rời kinh đô!”

Nhắc tới Âu Dương Tước, trong ánh mắt nàng hiện lên tia ấm áp: “Tước Nhi đã lớn, dù sao việc gì cũng phải dựa vào bản thân đệ ấy mới được. Cả đời đứng sau chúng ta thì hắc vĩnh viễn cũng không thành một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất được!”

Công chúa vỗ tay cười to, thật lâu sau mới ý vị thâm trường nói: “Nói cho cùng, hắc tuy rằng còn nhỏ nhưng chung quy cũng là độc đinh của Âu Dương gia, cũng nên dần dần tự mình đảm đương mọi việc!”

”Cho dù Trọng Hoa có mở lời vì hắc mưu cầu chuyện gì ở kinh đô, rốt cuộc cũng không được tính là chân chính. Tương lai cho dù thật sự được lên cao cũng sẽ bị người khác chê cười!”

Nói đến đây liền liếc nhìn Lý thị: “Huống chi, ý Lão thái thái muốn cho Tước Nhi vào trong tam đại doanh cai quản, cái này chỉ có bọn ăn chơi trác táng mới nghĩ vậy!”

”Tước Nhi văn võ song toàn, sao có thể làm chuyện này? Nay hắc lưng lẩy trên chiến trường, tuyệt đối sẽ chỉ có lợi không hại. Lão thái thái, ngài không cần quá quan tâm!”

Lý thị nhất thời ghen lời, Âu Dương Noãn mỉm cười gật đầu.

Chỉ có thực tế mới là thứ cơ bản mà Âu Dương Noãn phải học để tương lai thành gia lập nghiệp.

Trên đời này có khi là người có tài cán nhưng đến cuối cùng có thể thành công lại là người có sự kiên trì đến cùng.

Nếu Âu Dương Tước lần này trở về liền oán giận chiến trường gian khổ với nàng, như vậy nàng chỉ có thể cả đời bao bọc hắt trong cánh chim của mình.

Nhưng Tước Nhi lại không một chữ oán hận. Nhìn phần kiên trì quật cường này của hắt, một chút bất an cuối cùng trong lòng cũng hoàn toàn tiêu tán.

Hắt tự mình tiến xa còn tốt hơn ở lại kế thừa Âu Dương phủ một ngàn lần.

Lúc này một tiểu nha hoàn tiến vào bẩm báo: “Bẩm đại công chúa, đội ngũ đón dâu đã đến!”

Đại công chúa đứng lên, cười nói: “Chúng ta đi trước đi!”

Lâm Nguyên Hình nhìn liền cười nói: “Đúng vậy, một mình ta ở lại với tân nương là được rồi!”

Nhìn thấy tất cả mọi người đều đi ra ngoài, Hồng Ngọc vội vàng cầm hộp chứa những miếng sâm đến: “Tiểu thư, ngài ăn một miếng đi!”

Tân nương từ sáng đến giờ không uống một giọt nước, Âu Dương Noãn liền cúi đầu ngậm một miếng.

Không biết vì sao tim nàng đập rất nhanh, tựa hồ như ngày càng khẩn trương.

Lúc này mặt trời đã lên cao, ánh vàng rực rỡ chiếu vào càng tăng thêm vẻ hoa lệ của phủ đại công chúa.

Trên bảng hiệu phủ đại công chúa được treo tấm vải đỏ kết hoa càng thêm vài phần đẹp để cùng không khí vui mừng.

“Bùm, bùm.....” Trong tiếng pháo rền vang, Âu Dương Tước cùng những người khác vô cùng náo nhiệt đòi hồng bao, sau đó liền mở cửa.

Người qua đường bên ngoài đều tò mò dừng lại nhìn, chờ bọn họ nhìn thấy Tiểu Trọng Hoa vừa vào cửa phủ đại công chúa thì liền bắt đầu nghị luận.

“Vị quận vương gia này quả nhiên tuần mỹ a! Nghe nói lần này là lấy Vĩnh An quận chúa. Đúng là một đôi trai tài gái sắc nha!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Vĩnh An quận chúa là danh môn khuê tú số một số hai kinh đô a!”

“Chắc, chắc! Nhìn phái đoàn lớn như vậy, vị Minh quận vương này thật đúng là khó lường a!”

“Đâu chỉ có vậy. Đừng nhìn ngài ấy tuy chỉ là quận vương, nhưng ai chẳng biết vị Thế tử gia Yến vương phủ kia chỉ còn lại nửa cái mạng. Yến vương phủ này cũng là hắc nắm vững trong tay, tuổi còn trẻ như vậy cũng đã xuất chinh là chủ soái....Không thấy hôm nay toàn quý nhân quan to đến chúc mừng sao? Điều này, đón dâu nhà nào từng có được?”

Chương 280: Đêm động phòng hoa chúc (2)

Những thanh âm nghị luận ùn ùn này đương nhiên là Tiểu Trọng Hoa không nghe được.

Hắn bình tĩnh đi vào, khước miệng hơi hơi giương lên độ cong khó phát hiện.

Âu Dương Tước bị hấn tu luyện hai tháng, hiện tại vừa nhìn thấy người liền sợ hãi.

Chính là hôm nay vô luận thế nào cũng tránh không được.

Được rồi, Âu Dương Tước không thể không thừa nhận, tỷ tỷ mình gả cho ai hắn cũng không cao hứng.

Trong lòng hắn, tỷ tỷ là nữ tử tốt nhất trên đời. Ngay cả Hoàng đế hắn cũng đều cảm thấy đối phương trèo cao.

Còn Minh quận vương sao? Cũng bình thường a.

Âu Dương Tước một bên nghĩ như vậy, một bên vuốt đầu đỏ mặt kêu một tiếng tỷ phụ.

Những người khác nhìn thấy bộ dạng hắn liền cười vang.

Đúng lúc này, bên cạnh có người nhắc nhở: “Cậu em vợ, đừng ngó ngán nữa. Nhanh đem tỷ tỷ người xuất hiện đi!”

“Gấp cái gì? Giờ lành còn chưa tới đâu!” Âu Dương Tước theo bản năng phản bác.

Bên cạnh lại vang lên vô số tiếng cười.

Đào cô cô đứng trên bậc thang, cười nói: “Được rồi, được rồi! Đừng đùa nữa! Giờ lành đã đến, nên lên kiệu rồi!”

Trong phòng, Hứa phu nhân kiểm tra lại cẩn thận lần nữa: “Được rồi! Khóa cát tường, ngọc như ý....Mấy thứ này không được giảm bớt. Tất cả đều phải mang đi!”

Bà mới tiến lên thúc dục: “Giờ lành lên kiệu đã đến!”

“Hỉ khăn! Mau trùm hỉ khăn lại!” Hứa phu nhân liên thanh nói.

Hỉ khăn màu đỏ liền được trùm lên. Nhất thời bên ngoài tiếng nhạc vang lên.

Tim Âu Dương Noãn đập như trống bỏi, khiến nàng không biết nên làm gì cho phải.

Lâm Nguyên Hình cầm tay nàng: "Noãn Nhi, đừng sợ!"

Âu Dương Noãn dưới khăn cười khổ. Nàng không sợ hãi, nàng chỉ là....

Trong tiếng chúc mừng náo nhiệt, Âu Dương Noãn ghé vào lưng Âu Dương Tước.

Ban đầu mọi người đều cảm thấy Âu Dương Tước vẫn chỉ là một thiếu niên, chuyện này giao cho hắn vẫn có chút lo lắng.

Vốn muốn giao cho Lâm Chi Nhiễm đảm nhận vai đại cửu ca, nhưng Âu Dương Tước lại cố tình không chịu, kiên trì muốn tự mình cống tỹ lên kiệu hoa.

Âu Dương Noãn trùm hỉ khăn nên không thấy rõ tình cảnh bên ngoài. Nhưng khi lên lưng Âu Dương Tước nàng có thể cảm giác được thân thể hắn hơi run run, tựa hồ như có chút ghen ngào.

Nàng giật mình, thấp giọng nói: “Tước Nhi!”

Trong tiếng pháo đì đùng, người chủ trì la lớn: “Lên kiệu!”

Trong tiếng pháo, trong tiếng hỉ nhạc Âu Dương Tước cố nhịn nước mắt không rơi xuống. Cường lực ghim trụ sâu trong đáy lòng, đưa Âu Dương Noãn lên kiệu.

Trong viện các tân khách vỗ tay như sấm, tiếng hoan hô nổi lên tứ phía: “Chúc mừng Vĩnh An quận chúa!”

"Khởi kiệu!"

Kiệu hoa được nâng lên ra khỏi phủ công chúa. Bốn mươi tỳ nữ hồng y vũ động cung phiến hoa đăng. Bốn mươi tỳ nữ cầm trong tay đèn lồng lớn màu đỏ. Bốn mươi tỳ nữ tay cầm bính như ý cát tường nối dài đi trước.

Ngay sau đó đội danh dự giơ cao các thức mui xe, cao vút như ô đi trước. Tiếp đó là dàn nhạc, một đường diễn tấu sáo và trống. Cuối cùng mới là sáu người nâng kiệu hoa.

Toàn bộ đội ngũ cực kỳ đồ sộ, dọc theo đường đi dân chúng đều tranh nhau xem náo nhiệt, vỗ tay không ngừng.

Trên bậc thang Lâm Chi Nhiễm nhìn đội ngũ đón dâu rời đi, tươi cười trên mặt rốt cục cũng không che dấu được chua xót thật sâu.

Một khi đã để Noãn Nhi trong lòng, thì trong cuộc sống giống như khắp nơi đều nhìn thấy bóng dáng nàng.

Hắn thích nàng dù còn nhỏ đã rất thông minh, đau lòng nàng luôn đăm đăm cùng xa cách.

Hắn nghĩ mình có lẽ sẽ giúp được nàng, để nàng không phải sống vất vả như vậy nữa.

Nhưng, nàng đã cự tuyệt hắn.

Những lời nàng từng nói, từng câu từng chữ như ngàn cân áp vào tâm phách hắn. Khiến hắn đột nhiên thấy ê ẩm, hóa ra hô hấp hắn đã có chút dồn dập.

Hắn biết nguyên nhân không thể theo tâm ý của hắn. Cái này không chỉ có tâm ý của hắn, cũng là kết cục duy nhất của bọn họ.

Không biết từ khi nào, Trịnh Vinh Hoa đi đến bên cạnh hắn. Bàn tay mềm mại hướng vạt áo hắn.

Lâm Chi Nhiễm ngẩn ra, khi quay đầu nhìn thê tử, vẻ mặt đã khôi phục lại như cũ.

Mọi chuyện đều đã qua. Nam tử hán đại trượng phu vốn cầm lên được thì cũng buông xuống được, không phải sao?

Hắn cười cười, nay người đó hắn sẽ chôn chặt vào đáy lòng. Vì người đó hắn sẽ giữ lại một góc hoài niệm chỉ một mình hắn biết.

Còn thời gian khác, hắn có thể, có tử, có quý nhâm cùng đạo nghĩa của mình.

Còn người kia, hắn chỉ có thể làm ca ca của nàng. Cả đời này, không hơn.

Âu Dương Noãn ngồi trong kiệu hoa, theo từng bước xóc nảy nàng cũng cảm thấy cả người phiêu phiêu.

Nàng cúi đầu mắt nhìn mũi, nhìn không chớp mắt. Trái tim đập thành thịch.

Nàng biết, lên kiệu hoa, bá đường Tiểu Trọng Hoa chính là trượng phu của nàng.

Nhưng đến bây giờ nàng vẫn cảm thấy chuyện này không được chân thật.

Âu Dương Noãn không khỏi cười khổ. Cái này có lẽ là vì mỗi lần nàng cùng hắn gặp nhau, hắn đều có bộ dáng như bảo nàng chớ tiến lại gần.

Nàng thật sự không tưởng tượng được sẽ có lúc Tiểu Trọng Hoa là phu quân của mình.

Hoặc là, lúc trước nàng cũng từng có mưu tính tìm trong đám thân vương một nam nhân làm trượng phu.

Nhưng vô luận thế nào cũng không dám đem tâm tư động vào Minh quận vương.

Nam nhân như hắn, ai dám tính kế?

Nàng đã nghĩ đến đuôi sói trắng kia, lại nhớ đến lần đầu tiên gặp mặt. Biểu tình của Tiểu Trọng Hoa, quá mức lạnh lùng. Có chút giống như băng tuyết trên núi, một chút cũng không đổi sắc.....

Có lẽ, nàng hẳn là nên lo lắng, tương lai làm sao để cùng hắn làm một đôi phu thê tương kính như tân.

Lúc này trong lòng Âu Dương Noãn thật sự không hề nghĩ tới chuyện cùng Tiểu Trọng Hoa phu thê ân ái.

Dù sao hôn sự này cũng là bất đắc dĩ, xuất phát điểm của hắn hoàn toàn là vì cứu nàng mà thôi.

Nàng không hy vọng xa vời Tiểu Trọng Hoa sẽ yêu nàng, thương nàng. Chỉ cần hắn kính nàng, trọng nàng, làm một đôi phu thê vinh nhục cùng hưởng mà thôi.

Những cái khác, nàng cũng không hy vọng xa vời. Những suy nghĩ như vậy cứ hiện lên trong đầu Âu Dương Noãn....

Không biết đã đi bao lâu, nàng nghe được tiếng người hô: “Đến rồi! Đến rồi....”

Lập tức là tiếng pháo trúc đình tai nhức óc, hòa vào thanh âm chiêng trống.

Giữa những tiếng ồn ào, cổ kiệu lay động một chút rồi đột nhiên ngừng lại. Bà mối vội vàng dìu nàng xuống kiệu.

Tiếng người nói chuyện rầm rì, tiếng cười phô thiên cái địa đập vào tai khiến nàng có chút cảm giác không phân rõ phương hướng.

Mà dưới chân từng bước từng bước nhẹ nhàng, chậm rãi khiến người

ta như bước trong sương mù, không biết phải nên đi như thế nào.
Hoàn toàn không tìm thấy phương hướng.

Kế đến là liên tiếp hành lễ, bái cao đường, bái thiên địa, phủ thê giao bái....

Vì Yến vương phi đã mất nên lúc này là trắc phi Đồng thị nhận thay một lạy.

Chính là bà dù sao cũng chỉ là trắc phi, cho dù có ghế cũng sẽ không dám ngồi xuống.

Kết thúc mọi nghi thức, cũng đã là hai canh giờ sau.

Âu Dương Noãn đội khăn trùm đầu, đoan đoan chính chính ngồi bên mép giường.

Sáu nha đầu hồi môn phân ra đứng hai bên. Hồng Ngọc cùng Xương Bồ phụng hỷ xứng, rượu giao bôi, táo đỏ, lạc, long nhãn, hạt sen bày biện lên hỷ bàn.

Trong phòng còn có không ít phu nhân có quan hệ thân cận với Yến vương phủ.

Bà mới cười nói: “Quận vương, mau xốc khăn đi!”

Khăn voan trên đầu liền không tiếng động mà rơi xuống.

Ánh nến đầy phòng khiến Âu Dương Noãn nhất thời không nhìn rõ. Chỉ mơ hồ thấy trong phòng thù hoàn ngọc vòng, vàng ngọc huy hoàng.

“Tân nương thật là xinh đẹp....”

“Đúng vậy! Nghe danh đã lâu, hiện tại được nhìn thấy người thật còn vượt xa cả lời đồn....”

Tiếng ca ngợi như thủy triều ào ào vang tới, những ánh mắt đang nhìn nàng tràn ngập tò mò, cân nhắc, xem xét....

Tiểu Trọng Hoa đứng thẳng, biểu tình lạnh lùng, thần sắc hết sức bình thản.

Chính là bên khóe miệng dường như có chút cổ quái, giống như muốn cười với nàng nhưng lại như đang cố nén.

Không biết vì sao, Âu Dương Noãn đột nhiên trấn định lại.

Xốc khăn xong Tiểu Trọng Hoa liền đi ra ngoài tiếp khách, một lúc lâu sau mới trở lại tân phòng.

Lúc này các phu nhân vẫn còn ngồi trong phòng, nói rất nhiều những lời trêu chọc.

Âu Dương Noãn vẫn ngồi không nhúc nhích, vẫn duy trì nụ cười đoan trang.

Sau nửa canh giờ, một nha đầu tiến vào bẩm báo: “Các vị, Đồng trác phi mời mọi người ra thính phòng nói chuyện!”

Mọi người ha ha cười nói: “Đi thôi, đi thôi. Chúng ta ở lại đây chỉ khiến người ta phiền thôi!”

Kỳ thật nếu là nhà bình thường đón dâu, các nàng ít nhất còn muốn nháo thêm nửa canh giờ nữa.

Nhưng là Minh quận vương sao? Ai dám quá đáng?

Dù sao hấn trên chiến trường cũng có tiếng là ngọc diện la tề. Trên người tuy rằng mặc hỉ bào, lại nhìn thế nào cũng giống như đang mặc khôi giáp, rất dọa người.

Mọi người xem náo nhiệt trong tân phòng đã đi hết, chỉ còn lại bà mối cùng hai nha đầu Hồng Ngọc cùng Xương Bồ.

Bà mối phân phó: “Mời tân lang tân nương dùng điểm tâm, uống rượu giao bôi!”

Tiểu Trọng Hoa liền mỉm cười nhìn Âu Dương Noãn. Âu Dương Noãn bị hấn nhìn có chút ngòai không yên, vội vàng nhấp hai miếng canh hạt sen, sau đó lại cùng hấn uống rượu giao bôi.

Nghi thức thành thân dù đã xong, bà mối vẫn khanh khách nói cười. Hồng Ngọc liền thưởng hai hồng bao thật lớn mới lui xuống.

Đèn trong phòng đều là minh giác ngọc lưu ly, bên ngoài được vẽ hoa văn tỉ mỉ, theo ánh nến lay động hình bóng ẩn hiện ngay trước mặt.

Âu Dương Noãn ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau.

Trong ánh nến sáng như ban ngày, nàng như nhìn thấy bóng dáng chính mình trong mắt Tiểu Trọng Hoa.

Nàng hơi hoảng hốt, tay chân dường như trở nên thừa thãi, trong lòng khẩn trương lan tràn khắp nơi.

Tiểu Trọng Hoa cũng nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn, hấn vẫn đứng nơi đó không nhúc nhích.

Không biết là bắt đầu từ khi nào, hắn thường không yên lòng khi nghĩ về nàng.

Miệng hắn bất giác gọi tên Âu Dương Noãn, mỉm cười khi nhớ đến nàng, cô đơn cũng muốn gọi nàng.

Hắn ý thức được, hắn bắt đầu thường xuyên tự nhắc đến cái tên này. Nàng thông minh cỡ nào, nàng xinh đẹp ra sao.

Nhưng những điều đó không phải là thứ hấp dẫn hắn.

Chương 281: Đêm động phòng hoa chúc (3)

Trên đời này nữ nhân thông minh rất nhiều, nữ nhân xinh đẹp lại càng không thiếu.

Nhưng hắn cũng chẳng để ý một ai. Chỉ có nàng cứ thế lao thẳng vào lòng hắn.

Không biết vì sao, trí nhớ hắn lại quay về nhiều năm trước.

Năm đó hắn mới tám tuổi. Rõ ràng là những năm tháng thơ ngây đẹp đẽ, nhưng hắn lại bày có bộ dáng thành thạo nghiêm túc.

Chỉ vì thân thể đại ca không tốt, tất cả mọi người đều đem hy vọng ký thác vào hắn. Hắn không thể không làm như vậy.

Chỉ là hắn rất mệt, rất rất mệt. Khi đó, hắn còn chưa biết nữ nhân trong lòng phụ thân không phải mẫu thân hắn.

Chính là cũng không tránh được sự tò mò, tò mò mỹ nhân trong mật thất của phụ vương là ai?

Sau đó, hắn từng được gặp Lâm Uyển Thanh một lần. Khi đó, xuân về hoa nở, hắn vì tò mò đã một mình xuất phủ.

Hắn gặp nữ nhân tuy rằng ốm yếu nhưng mặt mày lại ôn hòa đó. Hắn cùng Lâm Uyển Thanh cũng không nói gì nhiều nhưng lại cảm thấy ở cùng người đó rất thoải mái.

Thậm chí hấn còn đồng ngôn vô kỵ hỏi đối phương có biết phụ vương hấn không? Vì sao phụ vương hấn lại có bức họa của bà?

(Đồng ngôn vô kỵ: chỉ những lời trẻ nhỏ nói chuyện, không cần cố kị, kiêng dè do tâm tư còn khờ dại)

Lâm Uyển Thanh không trả lời, ngược lại tươi cười của bà thoáng đọng lại. Về sau hấn liền không còn gặp lại Lâm Uyển Thanh nữa.

Mãi đến khi hấn nhìn thấy Yến vương phi từ từ gầy yếu, hấn mới đột nhiên nổi lòng nghi ngờ.

Hấn hao hết tâm tư đi tìm chân tướng vì sao phụ vương cô phụ mẫu phi?

Trong lòng hấn, lại một lần nữa coi Lâm Uyển Thanh là nữ nhân đã cướp đi Yến vương.

Đến khi Yến vương phi chết, hấn liền có một vết thương đau đớn, là sự tiếc nuối.

Cho tới nay nặng nề đặt trong lòng hấn, khiến hấn không rảnh đi bận tâm những điều khác.

Và rồi trong một lần đi dạo, hấn thế nhưng lại gặp Âu Dương Noãn, nữ nhi của Lâm Uyển Thanh.

Ngay lần đầu gặp, Tiểu Trọng Hoa đã có cảm giác, trong lòng Âu Dương Noãn từ đầu tới cuối đều có một bức tường băng.

Bức tường băng kia đem hết thảy ái muội gì đó bính trừ bên ngoài.

Cũng vì nguyên nhân này mà hấn luôn cảm thấy nàng không phải là

nữ nhân mà mình nên đến gần.

Bởi vì hắn đã quá mức lạnh lùng, có lẽ sẽ thích hợp với triều đình thay đổi bất ngờ này.

Nhưng chưa chắc sẽ biết làm sao để tới gần, để có thể che chở cho một nữ nhân như vậy.

Hắn sợ sự lạnh lùng cùng ngây ngốc của mình sẽ bất tri bất giác đâm nàng bị thương.

Chính là khi hắn nhìn thấy nàng mỉm cười, đuôi mày ánh mắt lại ngẫu nhiên toát ra sự cô đơn cùng thương tâm. Khiến lòng hắn vẫn luôn khắc chế lại biến thành không đành lòng, còn có một loại đau đớn xa lạ.

Tình cảm như vậy, làm cho hắn cảm thấy vô lực chống cự.

Tiểu Trọng Hoa giơ tay lên, tất cả mọi người đều khom người cúi đầu lạng lẽ lui ra ngoài.

Cánh cửa đóng lại, cách một tiếng nghe qua thập phần xa xôi.

Âu Dương Noãn cực lực khống chế không cho bản thân nhìn nha đầu bị cửa chặn bên ngoài, trong lòng không tự chủ được mà cảm thấy sợ hãi.

Ánh nến đỏ trước gương đồng, chúc quang phản xạ lại như ráng chiều. Khiến khuôn mặt Tiểu Trọng Hoa lại càng thêm mờ ảo.

Trong bóng đêm yên tĩnh, dường như mơ hồ có thể nghe thấy tiếng tim hắn đập, giống như đang kề sát lòng của nàng.

Tiểu Trọng Hoa cầm tay nàng, mang theo vài phần ý cười ôn nhu chưa bao giờ xuất hiện trên mặt hắc. Nhìn nàng trong giây lát, ánh mắt cuồng nhiệt.

Bàn tay khế nâng cằm tinh tế của nàng lên. Chỉ cách trong gang tấc, đột nhiên hắc cơ hồ quên phải hôn môi như thế nào.

Chính là cứ theo bản năng, môi vừa chạm môi đầu lưỡi đã khẩn cấp liếm lên đầu môi non mềm ấy.

Một cổ ướt át ngưng trên môi nàng, thực ấm....

Nàng nhin không được cảm thấy hốt hoảng. Dường như thấy mình đang ở trong mơ, cảm thấy không hề chân thật.

Bỗng nhiên có thanh âm thật nhẹ vang lên, Tiểu Trọng Hoa tỳ trán vào trán nàng: “Sợ sao?”

Âu Dương Noãn cố gắng trấn tĩnh, chậm rãi nói: “Không phải!”

“Vậy sao nàng lại không dám nhìn ta?”

Tiểu Trọng Hoa hỏi một câu khiến lòng Âu Dương Noãn nhảy dựng lên, nàng đột nhiên muốn đứng lên: “Ta....ta đi thay y phục!”

Nhưng do quá mức khẩn trương, nàng lại quên mất bà mối trước khi lui ra ngoài đã kết vạt áo của nàng cùng Tiểu Trọng Hoa lại.

Vừa mới đứng được một nửa, hai người liền ngã xuống, nửa thân mình hắc đè lên người nàng. Hai người ngã xuống giường, tư thế hết sức ái muội.

“Để ta!”

Thanh âm hần như thì thầm. Trong bóng đêm nhu hòa, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc nàng.

Thân thể Âu Dương Noãn khẽ run lên. Tiểu Trọng Hoa lập tức phát giác, thân cánh tay gắt gao vỗ về nàng, nhẹ nhàng nói: “Đừng sợ!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng thật sâu. Khi môi hần một lần nữa hạ xuống, nháy mắt Âu Dương Noãn dường như hít thở không thông.

Thân thể cũng dần nóng lên, giống như đang có liệt hỏa không ngừng hừng hực thiêu đốt.

Tiểu Trọng Hoa hôn càng sâu càng triền miên. Thoáng chốc Âu Dương Noãn cảm nhận da thịt nóng bỏng của hần.

Nàng thoáng giật mình, y phục đều đã bị hần nhẹ nhàng thoát xuống, hô hấp cũng đều bị hần nuốt lấy.

Hơi thở Âu Dương Noãn thoáng cứng lại, kìm lòng không đậu từ yết hầu bật ra một tiếng ‘um’.

Nàng không biết nó có tác dụng ra sao đối với Tiểu Trọng Hoa, bàn tay như thanh sắt của hần lướt nhẹ khắp người nàng, đi đến đâu đều khiến nàng như phải bồng.

Trong lúc mơ hồ hốt hoảng, thân thể nàng liền đau nhói. Âu Dương Noãn nhú mày cong người lên, cơn đau đột ngột khiến nàng bật khóc.

Tiểu Trọng Hoa ra sức trấn an nàng, ôn nhu hôn lên mắt nàng, lại nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi trên trán nàng.

Đôi môi lại uốn lượn bên vành tai nàng, thì thầm những lời nàng nghe không rõ.

Dần dần nàng không còn cảm thấy đau nữa, hắc lô kéo nàng rơi vào trong mê man trầm luân.

Duy trướng rũ xuống đất, xung quanh yên tĩnh không tiếng động. Trong tĩnh lặng chỉ nghe được thanh âm ánh nến cháy tí tách.

Thật lâu sau, một giọt sáp nến rơi xuống, như là muốn kinh phá một mảnh ám muội triền miên này.

(Note: Ta nói chứ, lần đầu tiên dịch H. Tim đập, tay run.....Sao mà ta phấn khích quá vậy? Hắc hắc hắc, Hoa ca đã không xuất hiện thì thôi nhá, vừa xuất hiện là bung lụa liền!)

.....

Quân doanh.

Tiểu Lăng Phong đón Tiểu Thiên Diệp vào doanh địa. Tươi cười trên mặt vẫn như bình thường.

Chỉ là trong tươi cười đó mơ hồ có một chút cảm xúc bất an.

Tiểu Thiên Diệp kỳ quái nhìn thoáng qua Tiểu Lăng Phong: “Người có chỗ không thích hợp! Hay là mấy ngày nay ta không ở đây đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Lăng Phong biết có một số việc sớm hay muộn Tiểu Thiên Diệp cũng sẽ biết. Chi bằng hiện tại cứ thẳng thắn: “Mọi chuyện ở đây vẫn tốt. Chỉ là có chuyện liên quan đến người đó!”

“Lời này là có ý gì?”

Sắc mặt Tiểu Thiên Diệp đột nhiên thay đổi, giận dữ hỏi: “Nàng đang yên ổn ở kinh đô, là có chuyện gì?”

“Thiên Diệp, ngươi từ từ nghe ta nói. Mặc kệ ta nói gì ngươi trăm ngàn lần cũng đừng kích động!”

Tiểu Lăng Phong nhìn bộ dáng của Tiểu Thiên Diệp, đáy lòng tựa hồ như hiểu rõ. Nhưng lại nhịn không được thở dài một tiếng.

“Cuối cùng là ngươi muốn nói gì?”

Tiểu Thiên Diệp càng thêm khó hiểu. Tiểu Lăng Phong này tuy rằng bình thường có chút cợt nhả nhưng cũng chưa từng quái dị như hôm nay. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Hắn đoán không ra, nhưng cũng không muốn đoán. Hắn cảm thấy đáp án kia là điều hắn sẽ nghĩ đến...

Nhìn Tiểu Thiên Diệp, Tiểu Lăng Phong có chút không đành lòng. Hắn hít hít một hơi: “Thiên Diệp, Âu Dương Noãn đã thành thân với Minh quận vương....”

“Ngươi nói bậy!”

Sắc mặt Tiểu Thiên Diệp đại biến, mạnh mẽ cho Tiểu Lăng Phong một chưởng.

Tiểu Lăng Phong không tránh cũng không cản nhận một chưởng này, hắn ép mình phải nói tiếp: “Thiên Diệp, người đừng tự lừa mình dối người nữa. Hai người đời này là không có khả năng ở bên nhau....”

Thân mình Tiểu Thiên Diệp kịch liệt run rẩy. Khuôn mặt Âu Dương Noãn chợt hiện lên trong đầu hắn. Thanh âm run run: “Người hãy lặp lại những lời người nói một lần nữa!”

Tiểu Lăng Phong lắc lắc đầu nói: “Thiên Diệp, hôm qua Âu Dương Noãn đã thành thân với Tiểu Trọng Hoa.....”

"Không! Sẽ không! Điều đó không có khả năng!"

Đột nhiên trong mắt Tiểu Thiên Diệp tràn ngập sợ hãi. Nàng đang an ổn ở kinh đô, sao đột nhiên lại gả cho người khác?

Không thể! Tuyệt đối không thể!

Tiểu Thiên Diệp như nổi cơn điên liền muốn chạy ra ngoài. Tiểu Lăng Phong liền giữ chặt hắn lại, thất kinh hỏi: “Thiên Diệp, ngươi muốn đi đâu?”

“Buông ra!”

Tiểu Thiên Diệp liều mạng giãy dụa, Tiểu Lăng Phong vẫn lại gắt gao ôm chặt lấy hắn: “Thiên Diệp, ngươi hãy hết hy vọng đi! Hiện tại trở về cũng đã chậm rồi, nàng đã là thê tử của người khác!”

“Câm cái miệng chó của ngươi lại!”

Tiểu Thiên Diệp phần giận hét lớn, toàn thân run run giãy dụa. Khi giãy dụa lực đạo rất lớn nhưng cũng không thể khống chế được.

Hắn thậm chí đã quên bản thân là thống soái cao cao tại thượng.

Hắn chỉ muốn đẩy Tiểu Lăng Phong ra, hắn muốn đi tìm Âu Dương Noãn. Thành thân? Nàng mãi mãi chỉ thuộc về một mình hắn.

“Thiên Diệp!”

Tiểu Lăng Phong gắt gao chế trụ Tiểu Thiên Diệp. Cách giầy dựa bất lực phát cuồng này khiến lòng hấn chua xót: “Người hãy chấp nhận sự thật đi. Là ta đã phong tỏa tin tức không nói cho người biết. Nếu người sớm biết, nhất định sẽ đánh cược cả tính mạng đi ngăn cản. Ta không thể để người mạo hiểm như vậy!”

“Người rút ngay cho ta!”

Tiểu Thiên Diệp tê tâm liệt phế quát lên, gần như là hung ác đá Tiểu Lăng Phong một cước.

Tiểu Lăng Phong quỳ rạp xuống đất, ôm lấy thắt lưng, đau đến mức mồ hôi lạnh túa ra.

“Người.....”

Tiểu Lăng Phong không biết phải nói cái gì. Hấn không đành lòng lại xát muối vào tim Tiểu Thiên Diệp.

Bởi vì Tiểu Thiên Diệp lúc này bất lực cùng bång hoàng như vậy, là lần đầu tiên hấn nhìn thấy ở người huynh đệ lớn lên cùng hấn từ nhỏ này.

Chuyện cho đến nước này, còn có ai có thể khiến hấn an lòng, còn có ai có thể để người cô độc như hấn dựa vào?

Tiểu Lăng Phong nhìn Tiểu Thiên Diệp, trầm giọng hạ lệnh: “Ngăn Thế tử lại! Nếu ai dám để hấn chạy ra ngoài, xử trí theo quân pháp!”

Vô số tướng lĩnh cùng binh lính nhanh chóng đi qua. Tiểu Thiên Diệp

vẫn giã dụa, giống như nắm lấy chút hy vọng cuối cùng, kiệt lực đem hết toàn lực giã dụa.

Nhiều người như vậy cũng khó giữ lấy hân, cuối cùng hân liền đẩy hết bọn họ rồi xông ra ngoài.....

Chương 282: Yến vương phủ quỷ dị khó lường (1)

Ngoài cửa sổ một chút tiếng gió cũng không có. Trong không gian yên tĩnh, duy chỉ nghe thấy tiếng giọt sương từ lá cây rơi xuống đất, nhẹ nhàng mà lại thanh thúy.

Mồ hôi trên người Âu Dương Noãn vẫn chưa khô hết khiến đáy lòng người ta sinh ra chút khác thường.

Tiểu Trọng Hoa thấy nàng hồi lâu vẫn không ngủ liền phân phó hạ nhân chuẩn bị nước ấm.

Một lát sau nha đầu đã chuẩn bị xong, Tiểu Trọng Hoa tự mình ôm lấy Âu Dương Noãn, để nàng vào thùng nước ấm áp.

Âu Dương Noãn không tự chủ được ngã đầu vào khuỷu tay hắn, bị hơi thở nam tử mãnh liệt mà nồng đậm của hắn bao lấy.

Nàng chưa bao giờ biết, hơi thở trên người một nam nhân sẽ như vậy...ấm áp mà tràn ngập từ tính, khiến nàng vô thức nhớ tới dương quang nóng cháy giữa ngọc.

Quý tộc nam tử kinh đô luôn luôn ẩn ẩn hương khí. Càng là nhà quyền quý bên người thường sẽ có người chuyên môn phụ trách điều hương.

Ngay cả Tiểu Thiên Diệp....trên áo hắn cũng có hơi thở hoàng hương.

Duy chỉ có Tiểu Trọng Hoa là không có. Lúc này trên người hấn, nàng không thấy một chút mềm mại nào, hết thảy đều là cường hấn, phong duệ mà nội liễm.

Giờ này khắc này, nàng tựa hồ như nghe thấy nhịp tim chính mình đang đập không ngừng, lại có chút hoảng hốt.

“Để ta tự làm!”

Nàng lấy hết dũng khí mở miệng, muốn từ khuỷu tay hấn giã ra, che đi nhịp tim đập bối rối.

Tiểu Trọng Hoa cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt sâu không thấy đáy.

Âu Dương ngẩn ra, lập tức cắn môi. Trong lòng trăm mối tơ vò, trăm ngàn lời muốn nói, thế nhưng nàng lại không biết phải bắt đầu từ đâu và nói như thế nào?

Nàng sẽ cố gắng làm tốt nghĩa vụ của thê tử, chỉ mong hấn cũng có thể cả đời kính nàng, trọng nàng, có thể cho nàng đãi ngộ của một Vương phi. Nàng không cần cẩm y ngọc thực, chỉ cần hấn có thể giữ lời hứa.

Nhưng khi nàng nhìn vào ánh mắt thâm trầm của hấn, không biết vì sao nàng lại không dám nói? Tựa hồ như nếu nói ra, sẽ phá hỏng bầu không khí này.

Không riêng gì trong lòng Âu Dương Noãn cảm thấy phức tạp, Tiểu Trọng Hoa cũng như vậy.

Hấn cười nàng trừ bỏ không thể khống chế tâm động bên ngoài, còn là vì hấn muốn bảo vệ nàng.

Nhưng khi hấn hôn nàng, hấn lại không thấy rõ được tim mình, hấn không biết chính mình muốn gì?

Ngay một khắc kia, tất cả lý trí của hấn đều tiêu thất, chỉ cảm thấy chính mình tựa hồ như bắt đầu hưởng thụ cùng nàng giao triền.

Mọi mưu tính, tựa hồ như nháy mắt đã bị tình cảm mãnh liệt đó quét qua. Mãnh liệt khiến hấn không thể cự tuyệt được.

Một khắc kia, hấn thật sự muốn nữ nhân này. Không chỉ là muốn nàng hoàn toàn thuộc về mình, cũng muốn chính mình hoàn toàn thuộc về nàng.

Ngay khi hấn tiến vào, nàng rất đau, nàng đã dùng nước mắt ủy khuất yên lặng chỉ trích hấn.

Nhưng nàng lại không biết, hấn vừa rồi đã chặt vật đến cực điểm, hoàn toàn loạn vô kết cấu.

Tiểu Trọng Hoa cúi đầu xuống, môi nhẹ nhàng lướt trên tóc nàng. Bàn tay thật nhẹ thật nhẹ lau qua người nàng.

Con người đen nóng rực, khiêu nhiên cháy diễm, thanh âm cũng dịu dàng khàn khàn: “Còn đau nữa không?”

Âu Dương Noãn sừng sốt, mới giật mình nghe hấn hỏi thì nhất thời mặt đỏ tai hồng.

Rốt cục cái gì cũng đều không nói, hai tay vòng qua cổ hấn, vẫn trụ gáy thon dài ấm áp của hấn, thấp giọng "Uhm! một tiếng.

Đợi khi sương nặng trong đêm dài buông xuống, Tiểu Trọng Hoa mới ôm Âu Dương Noãn từ trong nước ra. Thay nàng mặc y phục, thấy

trên tóc nàng vẫn còn chút ướt át, liền mở cửa sổ ra.

Ngân hà xán xán quang huy ở trong đêm tĩnh lặng càng phát sáng rực rỡ. Tiểu Trọng Hoa ôn nhu ôm lấy nàng: “Nghỉ sớm một chút!”

Âu Dương Noãn cũng biết sáng sớm ngày mai còn phải bái kiến trưởng bối. Chính là cũng không thể nào ngủ được, nàng miễn cưỡng nhắm mắt lại.

Mãi đến khi nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng nha hoàn kêu nàng rời giường rửa mặt, nàng mới giật mình mở mắt thấy trời đã sáng.

Hồng Ngọc tiến vào hầu hạ Âu Dương Noãn rửa mặt chải đầu. Tiểu Trọng Hoa lại đứng cách nha đầu rất xa, một bộ dáng lạnh băng.

Cũng không có nha đầu nào dám tiến lại gần hầu hạ Tiểu Trọng Hoa, Xương Bò kỳ quái hỏi một câu: “Quận vương, có cần bọn nô tỳ hỗ trợ không?”

Tiểu Trọng Hoa thế nhưng đã tự mình chỉnh trang y phục xong, hần thản nhiên nói: “Không cần!”

Đảo mắt nhìn thấy Âu Dương Noãn cũng đang nhìn mình, hần liền cười cười nói: “Ở bên ngoài đánh giấc, cũng không thể mang theo nha đầu!”

Đây đã là thói quen tự mình làm, cho nên nha đầu trong phòng mới không dám tiến lên.

Không biết vì sao, Âu Dương Noãn có chút không được tự nhiên hạ mắt xuống. Cách nói vừa rồi, hình như là hần đang muốn giải thích điều gì đó với nàng.

Kỳ thật chuyện đó cũng không có gì kỳ lạ, nhà bình thường luôn tam thê tứ thiếp.

Huống chi hần là một quận vương, bên người ngay cả khi có nha đầu phụng dưỡng cũng không có gì kỳ quái.

Cho dù hần nói với nàng, bên người có thiếp thất hoặc nha đầu thông phòng, nàng cũng sẽ không lấy làm lạ.

Có chăng trong lòng cũng chỉ có chút không thoải mái mà thôi.

Nhưng nàng hiểu được, chuyện đó là không thể tránh được. Cho dù năm đó Tô Ngọc Lâu không nạp thiếp nhưng bên cạnh cũng có hai nha đầu thông phòng.

Nàng ngay cả trong lòng khó chịu, lại cũng chỉ có thể nhịn xuống. Bởi vì đó là những người đã phụng dưỡng Tô Ngọc Lâu nhiều năm trước khi nàng vào cửa. Nàng còn có thể làm gì? Giết? Bán?

Không, năm đó nàng không làm ra loại chuyện như vậy. Hiện tại nàng cũng sẽ không làm chuyện ngu xuẩn đó.

Tiểu Trọng Hoa ngồi bên cạnh bàn, ánh mắt sáng quắc nhìn Hồng Ngọc đang chải đầu cho Âu Dương Noãn.

Hồng Ngọc bị ánh mắt kia khiến tay chân đều run lên, chỉ có thể nhịn xuống dùng sừng tê giác ngọc bích đem những đoạn tóc đen như mực chậm rãi sơ thông, tay còn lại tinh tế vấn kết.

Sau đó ở phát gian đeo nhất chi ngọc bích lăng hoa song hợp dài tậm, phẳng phát như một đôi hồ điệp vờn quanh, thập phần linh động.

Tiểu Trọng Hoa đột nhiên đứng lên tiến vào nội thất. Trong chốc lát liền mang đến một cái tráp đặt lên bàn trang điểm.

Âu Dương Noãn sửng sốt, thấy hắn cũng nhìn mình liền vươn tay mở ra. Vừa thấy liền nhất thời kinh ngạc.

Bên trong là một cái trâm cài phượng hoàng giương cánh, hai mắt khảm ngọc thất bảo. Đầu phượng dùng kim điệp chế thành, các bộ phận còn lại toàn dùng kim tuyến nhỏ như sợi tóc chế thành hình lông chim.

Thượng chuế bảo thạch các màu. Trong miệng phượng hoàng ngậm một chuỗi dây kết thù ngọc thật dài, cuối dây kết là một viên hải châu rất tròn, phát sáng và

“Mẫu phi từng nói, cái này muốn tặng cho thê tử của ta!” Tiểu Trọng Hoa nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Âu Dương Noãn khẽ cười, đây là thứ mà Yến vương phi để lại cho con dâu. Nàng tự tay cầm lấy cài vào tóc mình.

Hải châu kia vừa vẩy rũ xuống theo mái tóc nàng, ẩn ẩn quang hoa dao động, lưu chuyển rạng rỡ, trên búi tóc đen nhánh giống như những giọt nước đọng lại.

Ngày hôm nay như vậy đối với Âu Dương Noãn là đã quá nhiều trang dung. Trên mặt chấm một lớp phấn hồng nhẹ, gương mặt lập tức lệ hồng.

Nàng nghiêng đầu chợt thấy Tiểu Trọng Hoa đang chờ đợi liền nhẹ giọng nói: “Quận vương có thể ra phòng ngoài ngồi dùng trà!”

Tiểu Trọng Hoa vẫn nhìn nàng chăm chăm, trong mắt có tia hờn

giận.

Âu Dương Noãn nhìn ra cảm xúc biến hóa của hắn, không khỏi âm thầm phỏng đoán mình nói câu nào không đúng. Lại nghe hắn nói: “Không phải nên gọi là phu quân sao?”

Hồng Ngọc che miệng cười trộm. Âu Dương Noãn không tự chủ được mở to hai mắt. Nàng không nghĩ tới, Tiểu Trọng Hoa thế nhưng lại để ý điểm này.

Nàng nhẹ giọng ho khan một tiếng rồi cười nói: “Đúng vậy, phu quân!”

Lúc này Tương mama của Yến vương phủ từ nội thất bước ra, tươi cười dạt dào nơi khóe mắt.

Bà ta đem miếng vải trắng tối hôm qua để trên giường đặt vào tráp, quỳ gối hành lễ: “Chúc mừng Quận vương, Quận vương phi!”

Tiểu Trọng Hoa gật gật đầu, Âu Dương Noãn lại mặt đỏ tai hồng.

Đêm hôm qua tuy rằng đã thành thân nhưng nếu không có tấm khăn trắng này, nàng sẽ không được xem như danh chính ngôn thuận là quận vương phi.

Trang điểm xong, dùng đồ ăn sáng đơn giản. Tương mama cười nói: “Quận vương, đã đến lúc nên đi vấn an Vương gia cùng Đồng trắc phi rồi!”

Sắc mặt Âu Dương Noãn vẫn như thường, nhưng trong lòng đã càng thêm tò mò.

Vị Đồng thị này chỉ là một trắc phi, nói ra thì thân phận còn kém xa

Yến vương phi đã mất.

Nhưng nhìn cách Tương mama xưng hô, lại giống như thập phần kính trọng.

Ra sân, Âu Dương Noãn đi cùng Tiểu Trọng Hoa. Sau nàng lại cố ý đi chậm một bước, Tiểu Trọng Hoa đi được vài bước đột nhiên dừng lại nhìn nàng.

Âu Dương Noãn sửng sốt, không biết vì sao hắn lại đột nhiên dừng lại?

Nhưng Tiểu Trọng Hoa lại kéo lấy tay nàng: “Đi thôi!”

Đây là hắn đang muốn sóng vai nàng cùng đi sao? Âu Dương Noãn chấn động không nói.

Một đường đi tới, tất cả mama nha đầu đều cúi đầu, ngay cả hít thở mạnh cũng không dám.

Toàn bộ hành lang dài gấp khúc tĩnh lặng, dường như ngay cả một cây châm rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Vừa mới đến đại sảnh, liền có một nữ tử tươi cười chào đón, hì hì đứng trước mặt Âu Dương Noãn, còn kéo lấy tay nàng: “Đây chính là đệ muội a! Hôm qua ta cũng muốn đến tân phòng nhìn muội, nhưng ai ngờ Thế tử thân mình khó chịu nên ta không tới được. Còn phải thỉnh đệ muội chớ trách ta chậm trễ mới phải!”

Âu Dương Noãn ngẩng đầu, thấy trước mắt là một nữ tử có đôi mắt hơi xếch, lời nói ra quyến rũ nhưng cũng vô cùng sắc bén.

Thân thể tiêm y hợp, da thịt tinh tế, trên đầu búi kiểu tóc hoa lệ phức

tạp, chuế mẫn châu ngọc. Quả nhiên là đoan trang thiên thành, minh diễm chói mắt.

Sắc mặt Tiểu Trọng Hoa bình thản: “Noãn Nhi, đây là Thế tử phi!”

“Cái gì mà Thế tử phi nha? Gọi ta một tiếng đại tẩu có phải thân thiết hơn không?” Nữ tử kia sáng giọng cười.

Xem ra vị nữ tử mỹ mạo trước mặt này chính là đích trưởng nữ Hoài trử Hầu gia Tôn Nhu Trữ, cũng chính là thê tử của Yến vương Thế tử.

Tiểu Trọng Hoa không nói gì, chỉ nhìn Âu Dương Noãn. Nàng liền hành lễ với Tôn Nhu Trữ: “Dạ, đại tẩu!”

“Tốt lắm, tốt lắm! Như vậy mới đúng a! Mau qua vấn an phụ vương cùng Đồng trắc phi đi!” Tôn Nhu Trữ tươi cười, lôi kéo Âu Dương Noãn đi lên phía trước.

Thân thể Yến vương tựa hồ như vẫn chưa khỏe hẳn, đang ngồi trên ghế, hơi hơi lộ vẻ mệt mỏi.

Ông vừa nhìn thấy Âu Dương Noãn liền sững sốt, rất nhanh lại nhìn Tiểu Trọng Hoa.

Tầm mắt phụ tử hai người chạm nhau trong không trung, ánh mắt Yến vương nhanh chóng hiện lên vẻ bi thương. Nhưng cũng chỉ lướt qua trong giây lát.

"Làm sao có thể....." Ông cúi đầu thì thảo tự hỏi, chớp mắt kia đáy lòng dường như rất mâu thuẫn.

Đồng thị một bên như bất giác bừng tỉnh, cười dài nhìn Âu Dương

Noãn.

Âu Dương Noãn cũng không kìm hãm được mà đặc biệt chú ý Đồng thị. Nhìn thấy bà ung dung đẹp đẽ quý giá, tự nhiên hào phóng, mắt ngọc mây ngài, mặt mây như họa.

Nàng không khỏi kinh ngạc cho sự xinh đẹp cùng tuổi trẻ của bà, làm sao cũng nhìn không ra đối phương đã vào Yến vương phủ hơn hai mươi năm.

Tiểu Trọng Hoa cùng Âu Dương Noãn cùng tiến lên vấn an. Hai người cung kính dập đầu lạy Yến vương ba lạy.

Yến vương gật gật đầu, tựa hồ như muốn nói gì nhưng rốt cuộc lại không nói.

Đồng thị một bên mỉm cười nâng Âu Dương Noãn dậy. Sau đó cầm một túi gấm hoa điều tơ vàng tặng cho Âu Dương Noãn làm lễ gặp mặt.

Vị Đồng thị khiến cho người ta có cảm giác thực thân thiết cũng thực hiền hòa: “Không phải là thứ gì quý giá nhưng đây là tâm ý của ta!”

Chương 283: Yến vương phủ quỷ dị khó lường (2)

Âu Dương Noãn cũng không biết bên trong chứa thứ gì, nàng mỉm cười tạ ơn.

Tôn Nhu Trữ nhìn Âu Dương Noãn cười nói: “Đệ muội đây chính là bệ hạ tứ hôn, thật sự là vàng ngọc lương duyên a!”

Đồng thị mang hoa tai đá mắt mèo, mỗi lần hơi hơi vừa động liền lóe ra quang mang. Bà cũng cười nói: “Đây là ân điển hoàng gia, cũng là thể diện của phủ chúng ta. Vương gia, ngài nói có đúng không?”

Tươi cười trên mặt Yến vương thực đậm, ông hơi hơi quay đầu. Tựa hồ như có chút không muốn nhìn Âu Dương Noãn, lạnh nhạt nói: “Các người cứ ngồi nói chuyện đi, ta còn có việc!”

Nói xong liền đứng dậy bước ra ngoài. Lúc đi tới cửa đột nhiên quay đầu nói: “Trọng Hoa, người đi theo ta!”

Đôi mắt thâm thúy của Tiểu Trọng Hoa trở nên phức tạp, hắn quay đầu nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn.

Nàng liền cười gật đầu với hắn, ý bảo hắn cứ yên tâm, một mình nàng có thể ứng phó được. Lúc này Tiểu Trọng Hoa mới bước nhanh theo Yến vương.

Tâm tư Yến vương, Âu Dương Noãn vừa nhìn liền hiểu được nhưng trên mặt nàng lại không hề lộ ra nửa điểm khác thường.

Trong đại sảnh bởi vì Yến vương rời đi mà có một lát yên lặng, nhưng ngay lập tức cũng liền náo nhiệt.

Tôn Nhu Trữ giới thiệu những người khác với Âu Dương Noãn.

Tiểu Trọng An là con thân sinh của Đồng thị, năm nay chỉ mới mười ba tuổi, còn chưa được sắc phong tước vị.

Hắn trời sinh da mặt trắng nõn, đôi mắt sáng như sao. Không chỉ có tướng mạo giống Yến vương, cử chỉ có lễ, tiến lùi đúng mực trầm ổn kia lại càng giống.

Đứng một bên là một phụ nhân ôn nhu xinh đẹp đang hơi hơi mỉm cười nhìn Âu Dương Noãn.

Trên đầu phụ nhân kia búi tóc bằng kim tuyến bát bảo châu hạt châu to bằng hạt sen, nhìn rất tao nhã nhưng cũng thực rườm rà.

Tôn Nhu Trữ vội vàng giới thiệu: “Đây là Tào di nương!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, chỉ cảm thấy vị Tào di nương này có chút quen mắt. Nhưng lại nhất thời không nhớ ra là đã gặp ở đâu.

Bên cạnh Tào di nương có một đứa nhỏ khoảng bảy tám tuổi, ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần, lớn lên nhất định giống Tào di nương.

Âu Dương Noãn biết, đây chính là ấu tử của Yến vương Tiểu Trọng Vân. Nàng liền tươi cười với hắn.

Tiểu Trọng Vân nhìn Âu Dương Noãn, ánh mắt tối đen như là con nai con bắt an không yên, thân mình liên tiếp muốn trốn sau lưng Tào di nương.

Âu Dương Noãn nhìn hẩn, đột nhiên từ dung mạo hẩn phát hiện chút dấu vết. Nàng lập tức nhìn Tào di nương, nàng liền biết bà giống ai.

Nhìn hình dáng nhu hòa, diện mạo thanh lệ của đối phương, rõ ràng là có ba phần giống nàng. Không, phải nói là có ba phần giống Lâm Uyển Thanh.

Tôn Nhu Trữ nhìn trái nhìn phải, đột nhiên cười nói: “Sao vừa nhìn liền thấy Tào di nương cùng đệ muội có chút giống nhau?”

Lời này nghe qua thật sự có chút quái dị, một quận chúa cùng di nương dung mạo giống nhau. Cũng không biết Nhu Trữ là cố ý hay vẫn là vô tâm.

Âu Dương Noãn liền cười nhẹ: “Đây cũng xem như là một loại duyên phận, đúng không đại tẩu?”

Tôn Nhu Trữ không nghĩ đối phương lại bình tĩnh như vậy, nàng ta không khỏi sửng sốt, lập tức cười nói: “Đúng vậy!”

Lúc này Đồng thị liền đứng lên cười nói: “Thời tiết tốt như vậy, chúng ta đừng buồn chán ngồi trong phòng nữa. Noãn Nhi, lại đây ta mang người đi vào hoa viên!”

Từ đầu tới cuối, trong phòng này không ai nhắc đến Thế tử, giống như tất cả mọi người đều lãng quên vị Thế tử này.

Nhớ đến đủ loại phán đoán trên phố, đáy lòng Âu Dương Noãn không tự chủ được mà dâng lên nghi hoặc.

Diện tích Yến vương phủ cũng không lớn, so với sự xa hoa của phủ Đại công chúa thì phong cách chỉnh thể càng cổ xưa, đơn giản hơn.

Bởi vì sắc trời sáng sủa, từng đợt gió nhẹ ấm áp khiến trong lòng người ta càng thêm thoải mái.

Đồng thị mang Âu Dương Noãn đi thăm hoa viên Yến vương phủ, một đường nói nói cười cười, không khí rất hòa hợp.

Tôn Nhu Trữ đột nhiên nói: "Đệ muội, y phục của Đồng trắc phi muội cảm thấy thế nào?"

Âu Dương Noãn cẩn thận nhìn y phục của Đồng thị, cười nói: "Là vải dệt tốt nhất. Chính là mắt ta vụng về, nhìn không ra là sản bố nhà ai, thế nhưng lại tốt như vậy!"

Tôn Nhu Trữ liền nhìn nàng cười: "Không riêng gì của Đồng trắc phi, ngay cả của Yến vương, của tất cả chúng ta. Yến vương phủ từ trên xuống dưới mọi người đều dùng vải do Yến vương phủ chúng ta tự tạo!"

"Tự tạo?" Âu Dương Noãn hơi hơi sửng sốt.

"Đúng vậy! Đồng trắc phi khoan dung độ lượng, tâm linh khéo tay. Người thấy trong phủ chúng ta chỉ là vải dệt xiêm y hàng năm đều đã dùng tới vạn lượng bạc liền ở trong phủ tự mình nuôi tằm. Để nha đầu trong phủ học canh cửi, làm xiêm y!"

"Hàng năm toàn bộ số bạc tiết kiệm được đều dùng để cứu tế dân chúng khốn khổ. Muội không biết đâu, hiện tại bên ngoài không biết có bao nhiêu người gọi Đồng trắc phi là Quan âm nương nương a!"

Quan Âm nương nương?

Âu Dương Noãn cười nhìn Đồng thị. Đối phương lại liên tục xua tay nói: "Đừng nghe nha đầu kia nói bậy. Vương gia luôn sống rất đơn

giản, ta chỉ là theo tâm ý của chàng thôi. Về phần dân chúng này, ta cũng là muốn vì Vương gia tích đức tạo phúc nhiều hơn, khẩn cầu chàng ở trên chiến trường bình an trở về!”

Mấy câu này rất thật lòng thành ý, Âu Dương Noãn tin tưởng dù là ai nghe được cũng sẽ rất cảm động.

Nhưng không biết vì sao, có lẽ là do nỗi ám ảnh bị Lâm thị lừa lúc trước mà nàng bất giác đối với tất cả mọi người đều có sự đề phòng.

Nhất là vị Đồng trắc phi trước mặt này vừa cao quý, đoan trang. Vừa thiện lương, rộng lượng lại thông minh, có cốt cách. Đừng nói chỉ là trắc phi, cho dù là Vương phi cũng liền xứng đáng.

Có người sẽ không có một chút khuyết điểm nào như vậy sao?

Nhưng qua sự tiếp xúc hôm nay cho thấy Đồng thị quả thực là một người thập toàn thập mỹ.

Âu Dương Noãn cũng không hề để lộ ra một chút cảm xúc này, nàng chỉ cười cười nói: “Đồng trắc phi đúng là vì Vương gia mà suy nghĩ. Ngay cả ta nghe xong cũng thấy rất cảm động!”

"Đứa nhỏ này, thật là khéo ăn khéo nói!"

Đồng phi cười tươi: “Đi thôi, chúng ta đến xem tằm phòng!”

(Tằm ở đây là con tằm. Ta nghĩ chắc là đang nói đến chỗ nuôi tằm dệt tơ)

Tằm phòng ở phía đông hoa viên. Thủ vệ mama vừa thấy các nàng đến liền lập tức quỳ xuống hành lễ. Sau đó thật cẩn thận mở cửa.

Bên trong có rất nhiều giá gỗ, trên giá gỗ lại có rất nhiều hộp gỗ. Đồng thị đi qua mở một cái tráp, cười nói với Âu Dương Noãn: “Qua đây nhìn xem, đây là trứng tằm chưa được ấp!”

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua liền thấy rất nhiều điểm đen lớn nhỏ thì không khỏi gật gật đầu.

Tôn Nhu Trữ lại đứng lui ra phía sau từng bước, cười nói: "Ai nha, ta tuy rằng cũng muốn học theo Đổng trắc phi nuôi tằm. Nhưng ta lại rất sợ những thứ này!"

Âu Dương Noãn mỉm cười với Tôn Nhu Trữ, sau đó quay đầu đánh giá toàn bộ căn phòng.

Trên các giá gỗ để rất nhiều các nong tròn lớn nhỏ khác nhau. Mỗi một nong đều để một hai trăm con tằm đang nhúc nhích lẫn lộn.

Đồng thị cười nói: “Ta không hiểu sao vừa nhìn đã thấy thích. Đứa nhỏ này đầu tiên dài được một tấc, qua một ngày được một tấc rưỡi, ngày tiếp theo liền được hai tấc!"

"Vừa mới bắt đầu chúng chỉ ăn những lá dâu non, hơn nữa đều phải mới, ước chừng qua bốn năm ngày chúng nó sẽ chuyển qua ăn lá dâu lớn. Người nói xem, có phải chúng nó rất biết hưởng thụ đúng không?"

Đúng lúc này, một nha đầu từ phía sau tiến lên cười nói: “Trắc phi, nay đã có rất nhiều ấu tằm đã nở, ngài có muốn qua nhìn một cái hay không?"

Đồng thị nhìn về phía Âu Dương Noãn cùng Tôn Nhu Trữ, vẻ mặt Tôn Nhu Trữ ghê sợ, vội vàng lui về phía sau: “Không, không! Ta sẽ

không đi, thân mình ta có chút không thoải mái!”

Âu Dương Noãn cười nói: "Nếu ngài đã có nhã hứng, ta tự nhiên tương bồi!”

Đồng thị liền nhìn về phía Tôn Nhu Trữ nói: "Nếu đã muốn đi, liền cùng đi đi!”

Tôn Nhu Trữ có chút lúng túng, nói không ra lời, nửa ngày sau mới khó khăn gật đầu đáp ứng.

Mặt bãi trong viện trồng rất nhiều cây dâu. Lúc mấy người Âu Dương Noãn đến, bọn nha đầu đang thật cẩn thận lau lá dâu, mặt khác có vài nha đầu liền dùng khăn sạch lau khô lá dâu đã được rửa sạch kia.

Sau đó mới hái xuống bỏ vào nong chứa tầm, rất nhanh mấy con tầm liền bắt đầu ăn.

Trên cây dâu, hơn phân nửa số lá đã bị hái xuống. Âu Dương Noãn phỏng chừng sơ lược nơi này đại khái mấy trăm ngàn con tầm.

Vừa đi vào liền nghe thấy từng đợt âm thanh sần sật của tầm ăn lá dâu, giống như tiếng hạt mưa rơi trên cỏ khô.

“Chúng ta đi xem cách ương tơ, cái này rất thú vị!”

Đồng thị hứng trí bưng bưng. Nói xong liền hướng phòng bên cạnh bước qua.

Âu Dương Noãn đi theo phía sau. Sắc mặt Tôn Nhu Trữ lại trắng bệch, chần chừ đứng trong sân không chịu đi.

Âu Dương Noãn quay đầu nhìn, Tôn Nhu Trữ ngượng ngùng nói: “Ta thật sự có chút sợ con sâu trắng này, mọi người vào đi!”

Không chỉ là sợ thôi đâu, chỉ cần nghe thấy tiếng tằm cắn lá dâu là Tôn Nhu Trữ liền đã lạnh người.

Âu Dương Noãn cong khówek môi lên: “Được rồi, đại tẩu ở bên ngoài nghỉ tạm một lát đi!”

Trong phòng, một nha đầu đang đem một cái kén từ trong hộp xuống, sau đó bỏ vào nồi nước sôi.

Một nha đầu khác liền dùng gậy trúc không ngừng đảo, đảo đến khi từ đầu kén có thể rút ra một sợi tơ liền ngừng.

Nha đầu đó liền lấy sợi tơ quấn vào một cây châm, vừa xe tơ vừa đảo. Sau khi xe tơ xong một kén lại bắt đầu xe kén thứ hai và cứ tiếp tục như thế.

Đồng thị mỉm cười đứng một bên nhìn, hiển nhiên là rất hài lòng.

Nhưng Âu Dương Noãn nhìn lại không tự chủ được mà nhú mày.

Những nha đầu trong phòng này bị hơi nóng của nước sôi hun đỏ cả hai mắt. Cả khuôn mặt đều phù thũng, da trên tay đều bị hơi nóng làm bỏng rát, sưng đỏ nhiễm trùng, thậm chí còn rỉ máu. Lại cũng chỉ có thể dùng vải miễn cưỡng băng bó.

Cảnh tượng như vậy Đồng thị lại có thể nhìn như nhìn một thứ thú vị. Có lẽ trong mắt Đồng thị, bà sai người nuôi tằm canh cửi trong phủ là việc tốt.

Nhưng trong mắt Âu Dương Noãn, bắt những nha đầu vốn không hề

quen thuộc làm việc này, không thể nghi ngờ là một loại tra tấn.

Đồng thị thấy Âu Dương Noãn nhìn đến xuất thần liền tiếp tục mang nàng đi thăm thú. Hướng sâu vào bên trong, chính là nơi hong khô những sợi tơ.

Đồng thị đại khái nhìn những sợi tơ đang được phơi lên một lần. Sau đó liền bước đến một dãy sợi tơ màu hồng, nhìn từ sợi tơ đầu tiên đến những sợi cuối cùng.

Bọn nha đầu sớm đã quỳ trên mặt đất, yên lặng không tiếng động chờ bà lên tiếng.

Đồng thị nhìn trong chốc lát, đột nhiên nhíu mày nói: “Tự ngươi đến nhìn đi. Sợi này có màu đậm, sợi này màu lại rất nhạt. Màu sắc không hề cân đối là do ngươi không hề lưu ý nên mới như vậy!”

Nha đầu kia hoảng sợ, vội vàng dập đầu.

Đồng thị cười khoát tay áo: “Thôi, nha đầu ngươi không thích hợp làm việc này. Về sau không cần đến nữa!”

Ý này là để nàng ta trở ra bên ngoài làm việc khác sao? Âu Dương Noãn nghe Đồng thị nói liền nghĩ ngay như vậy.

Ai ngờ nha đầu kia lại lập tức cả kinh, mặt cắt không cong giọt máu, môi run run không nói nên câu.

Mấy mama liền nhanh chóng đến mang người đi, nàng ta nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn, tựa hồ như muốn cầu xin nhưng chung quy lại không dám.

Nhìn cảnh tượng này, Âu Dương Noãn không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Nhưng lại ngại thân phận tân nương của mình nên không thể nhiều lời.

Chương 284: Yến vương phủ quỷ dị khó lường (3)

Theo Đồng thị từ phòng nuôi tắm đi ra, Tôn Nhu Trữ liền như là đột nhiên nhớ tới điều gì liền nói: “Thế tử chắc đã tỉnh, ta phải đi hầu hạ chàng uống thuốc. Hôm nay không thể đi cùng đệ muội được nữa!”

Âu Dương Noãn cười nói: "Đại tẩu xin cứ tự nhiên!"

Tôn Nhu Trữ liền cười hướng các nàng cáo từ.

Một lát sau, Đồng phi liền hắt xì một cái, tựa hồ như có chút mệt mỏi.

Mama bên cạnh lập tức cười nói: “Trắc phi, ngài nên đi nghỉ ngơi. Chắc ngài đã mệt rồi!”

Âu Dương Noãn cười nói: "Đúng vậy, hôm nay vất vả cho ngài rồi!"

Đồng thị từ ái cười cười, liền mang theo mama nha đầu của mình rời đi.

Nhìn bóng dáng các nàng rời đi, Âu Dương Noãn khẽ nhíu mày.

Xương Bồ ở một bên cười nói: “Tiểu thư, vị Đồng trắc phi này thật sự rất hiền hòa!”

Hiền hoà? Nếu thật sự hiền hòa, vì sao những nha đầu trong phòng nuôi tắm kia khi nhìn thấy bà lại như nhìn thấy quỷ?

Trên mặt Âu Dương Noãn hiện lên tia sầu lo. Người trong Yến

vương phủ này, từ vị Đồng trắc phi cao quý hào phóng đến vị Thế tử chưa từng gặp mặt, lại đến vị Thế tử phi hết sức nhiệt tình. Thậm chí là cái vị Tào di nương ôn nhu yếu đuối kia đều có gì đó rất cổ quái.

Âu Dương Noãn ẩn ẩn cảm thấy, chính mình giống như đang lạc vào sương mù.

Trở lại Hà tâm đường, Tiểu Trọng Hoa còn chưa trở về. Tương mama liền cười dẫn Âu Dương Noãn vào viện.

Âu Dương Noãn ngồi xuống ở chính gian, liền có tiểu nha đầu dâng trà lên.

Đỗ mama quản sự Hà tâm đường liền hướng nàng dập đầu thỉnh an: “Bái kiến Quận vương phi, Quận vương phi như ý cát tường!”

Âu Dương Noãn nhìn đối phương một cái. Đỗ mama khoảng bốn mươi tuổi, có khuôn mặt nhỏ dài, làn da trắng nõn. Hai mắt đen bóng rất có thần thái, ôn trọng đoan hậu khiến người ta vừa nhìn liền có cảm giác muốn thân cận.

Tiếp theo là bốn nha đầu nhất đẳng lần lượt là Bích Hà, Bích Dao, Bích Yên và Bích Vũ.

Sáu nha đầu nhị đẳng, tám nha đầu tam đẳng đều lần lượt dập đầu với Âu Dương Noãn, từng người báo danh.

Âu Dương Noãn chậm rãi uống trà, chỉ yên lặng không nói lời nào.

Trước mặt hạ nhân, trầm mặc thường là một loại uy hiếp.

Quả nhiên, bọn họ đều phục tùng cúi đầu, ngay cả hít thở mạnh cũng không dám.

Lát sau, Âu Dương Noãn mới hàm chứa ý cười cho bọn họ đứng lên.

Tương mama cười nói: "Ban đầu do Minh quận vương không thường xuyên ở trong phủ, trong viện chỉ có mấy nha đầu phụ việc quét dọn. Bởi vì Quận vương phi đã tới nên Đồng trắc phi đã cố ý phân phó dựa theo phân lệ Thế tử phi để bổ sung người cho ngài!"

Dựa theo phân lệ của Thế tử phi? Âu Dương Noãn nghe vậy liền hơi hơi nhú mày. Nàng nhìn Tương mama một cái, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu.

Trong lòng Tương mama nhảy lên một chút, có chút không nắm chắc được vị Quận vương phi vừa qua cửa này.

Bà ta nhanh chóng cười nói: "Ngài xem có hài lòng hay không? Nếu không, nô tỳ có thể đi đổi người khác!"

Âu Dương Noãn thản nhiên cười lắc đầu: "Đây là tâm ý của Đồng trắc phi, ta từ chối sẽ là bất kính!"

Nói xong, nàng đẩy nắp tách trà lại, cũng không nhìn bọn họ, chỉ chậm rãi nói: "Đã vào đây thì chính là người của viện này. Chúng ta cùng giúp đỡ lẫn nhau. Mọi người chỉ cần tận tâm hết sức làm việc của mình là tốt rồi!"

Vẫn không ai dám lên tiếng, Phương mama ngẩng đầu lạnh lùng nhìn quét qua một lượt, nói: "Quận vương phi khoan hồng độ lượng, tự nhiên sẽ không so đo với các người. Chỉ là lão nô cũng là hạ nhân, làm nô tỳ quan trọng nhất không phải thông minh mà là trung tâm, đã hiểu chưa?"

Thần sắc hạ nhân ai cũng hơi biến sắc, lát sau mới đồng thanh nói: “Chúng nô tỳ hiểu được. Sẽ tuyệt đối trung thành và tận tâm hầu hạ chủ tử!”

Âu Dương Noãn cười cười, cũng không nói thêm gì, chỉ kêu Hồng Ngọc một tiếng.

Hồng Ngọc liền nhanh chóng cầm bạc đã được chuẩn bị sẵn thưởng cho mỗi người, một phòng mama nha đầu đều tạ ơn.

Xương Bồ tiến lên nói: “Quận vương phi hôm nay cũng mệt rồi. Các người lui xuống trước đi!”

Đỗ mama cùng Tương mama liếc nhìn nhau. Lúc này Đỗ mama cùng Âu Dương Noãn tiến vào nội thất.

Âu Dương Noãn hỏi bà: “Đỗ mama là người ở đâu? Đã hầu hạ trong phủ bao lâu rồi?”

Đỗ mama có chút sợ hãi nói: "Nô tỳ là nô tỳ gia sinh trong phủ, đã ở trong phủ hầu hạ được hơn hai mươi năm rồi!"

Âu Dương Noãn nhìn vẻ mặt không yên của đối phương, cười nói: “Đỗ mama không cần khẩn trương. Chúng ta tuy là chủ tớ nhưng dù sao người cũng là trưởng bối, kinh nghiệm lại nhiều. Trong lòng ta cũng thực coi trọng người, tương lai còn phải dựa vào người chỉ điểm nhiều chuyện!”

Đỗ mama vẻ mặt bất an, cung thanh đáp: "Quận vương phi nói vậy thật khiến nô tỳ sợ hãi. Nô tỳ ban đầu hầu hạ Yến vương phi, sau khi Vương phi qua đời thì lại đến hầu hạ chỗ Đồng trác phi. Hiện tại được phân tới đây hầu hạ, có gì ngại cứ phân phó là được!"

Ý cười của Âu Dương Noãn càng sâu, giọng điệu ôn hòa: “Người đã từng hầu hạ qua mẫu phi và trắc phi, tất nhiên là người hiểu biết. Về sau chuyện trong viện còn phiền người và Tương mama lo liệu!”

Sắc mặt Đỗ mama hơi đỏ lên, khẩn thiết nói: “Có thể hầu hạ Quận vương cùng Quận vương phi là phúc phận của nô tỳ. Nô tỳ sẽ tận tâm tận lực!”

Âu Dương Noãn cười cười, nói: "Hong Ngọc, lấy đồ ta đã chuẩn bị lại đây!"

Hong Ngọc lập tức một đôi vòng tay bằng ngọc phỉ thúy, lại lấy thêm một cây trâm bằng vàng ròng khảm một viên ngọc đỏ bỏ vào tay Đỗ mama.

Đỗ mama thụ sủng nhược kinh cảm tạ, xoay người đi ra ngoài tìm Tương mama, câu nói đầu tiên là: “Vị Quận vương phi này là một chủ nhân lợi hại, chúng ta nên để ý nhiều hơn!”

.....

Biên cảnh phía nam kinh thành.

Tiểu Thiên Diệp cuối cùng vẫn không thể chạy ra ngoài, hần bị thuộc hạ mạnh mẽ bắt về đại trướng.

“Người nháo đã đủ chưa? Người như vậy còn có chút bộ dạng chủ soái nữa hay không?”

Tiểu Lăng Phong đã giận đến phát cuồng, sắc mặt đều thay đổi.

Tiểu Thiên Diệp lại nghe không vào nửa chữ. Hần nhìn chăm chăm Tiểu Lăng Phong, đột nhiên hai mắt đỏ đậm, giống như người điên

xông lên phía trước đẩy ngã Tiểu Lăng Phong.

Nếu không phải Lăng Tiểu đúng lúc giữ chặt, một quyền kia của hắn đã nện trên người Tiểu Lăng Phong.

Hắn phẫn nộ quát: “Là ngươi, là ngươi đã phong tỏa tin tức!”

"Là ta thì thế nào?"

Tiểu Lăng Phong từ dưới đất đứng lên, lạnh lùng nhìn huynh đệ tốt của mình: “Người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết. Người nhìn người bây giờ xem, người không ra người quý không ra quý. Người muốn ta làm sao tin tưởng người có thể thoát khỏi sự ảnh hưởng của nữ nhân kia mang quân xông pha trên trời dưới đất?”

“Những chuyện đó không có quan hệ với ta! Ta chỉ muốn nàng!” Tiểu Thiên Diệp quát.

"Ngươi...."

Tiểu Lăng Phong tức đến mức cả người không khống chế được mà run run. Hắn quả thực không dự đoán được Tiểu Thiên Diệp sẽ nói như vậy.

“Ngươi vẫn còn là người huynh đệ tốt mà ta biết sao? Ta vì nghiệp lớn mà ngay cả thân tử cũng có thể bỏ lại giữa đường, để bọn họ tùy ý bị loạn quân giết chết!”

"Còn ngươi, cư nhiên vì một nữ nhân mà có thể nói nghiệp lớn này cùng người không có quan hệ. Ngươi vẫn là Tần vương Thế tử sao? Chẳng lẽ ngươi lại nông cạn như vậy? Chẳng lẽ ngươi không có chí hướng lớn hơn sao?"

"Đợi đến khi nào toàn bộ thiên hạ này là của ngươi, đến lúc đó ngươi muốn dạng nữ nhân nào mà không có?"

"Ha ha....Thiên hạ vô số người, nhưng Âu Dương Noãn lại chỉ có một....ha ha ha ha...." Tiểu Thiên Diệp đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha ha.

Hắn tranh quyền đoạt vị là vì cái gì? Hắn tính toán mọi chuyện lại là vì cái gì?

Hắn chính là muốn có được nàng! Hắn chính là muốn bảo vệ một phần tình cảm chân thành này của mình....

Nhưng kết quả thì sao? Hắn chung quy lại vì quyền lực mà mất đi nàng.

Chẳng phải đây là sự châm chọc lớn nhất sao? Nay không có nàng, hắn muốn quyền lực để làm gì?

Tiểu Thiên Diệp đột nhiên trầm xuống, lạnh lùng nhìn Tiểu Lăng Phong: "Ta tặng vị trí thống soái này cho ngươi, ngươi để ta đi đi!"

"Ngươi....ngươi đang ăn nói bậy bạ gì đó?"

Tiểu Lăng Phong giận đến mất đi lý trí. Hắn lại còn dám nói không cần quyền lực, hắn cũng biết quyền lực này phải dùng máu của bao nhiêu người để đổi lấy. Vậy mà hắn lại nói không cần.

Tiểu Lăng Phong lạnh lùng nói: "Thiên Diệp, đại trượng phu lại bị nữ nhi tình trường trói buộc mà mất đi chí lớn. Muốn thành nghiệp lớn ngươi buộc phải dứt bỏ, chỉ như vậy mới có thể đạt được phách nghiệp thiên hạ!"

"Người đừng quên, kế hoạch của chúng ta tất cả đều đã chuẩn bị tốt, Nam Chiếu lập tức sẽ thuộc về chúng ta. Thế nhưng lúc này người lại muốn bỏ dở giữa chừng sao? Người muốn để tất cả mọi người chôn cùng với người sao?"

Tiểu Lăng Phong có chút hít thở không thông đứng lên, hung hăng đánh một quyền vào ngực Tiểu Thiên Diệp.

Tiểu Thiên Diệp không hề phản kháng, hắn nhận một chương này, phun ra một ngụm máu lớn trên mặt nhưng lại thản nhiên cười lạnh.

Lăng Tiêu vội vàng kéo lấy Tiểu Thiên Diệp, kinh hãi nói: "Thế tử! Thế tử...."

Thân mình Thế tử vốn không tốt, nay lại phải chịu một quyền của Tiểu Lăng Phong.

"Phế vật như hắn, chúng ta sớm muộn gì cũng bị hủy trong tay hắn. Chẳng bằng hiện tại ta sớm giải quyết sạch sẽ!"

Tiểu Lăng Phong phần hận. Biết bao người hy sinh mới đổi lấy được cục diện ngày hôm nay, thế mà tên này lại dễ dàng nói một câu không cần. Tưởng hắn không biết trong lòng Tiểu Thiên Diệp thống khổ thế nào sao?

Nhưng tên này lại một chút cũng không suy nghĩ vì đại cục. Hắn phí biết bao tâm tư, chịu bao mất mát là vì cái gì?

Đúng lúc này, Tiểu Thiên Diệp lại ho mạnh một tiếng, lại phun máu tươi.

"Thế tử!" Lăng Tiêu bước lên phía trước đỡ lấy hắn, sợ hãi nhìn hắn phun ra máu.

"Mau truyền đại phu!"

Tiểu Lăng Phong vừa thấy tình hình này, sắc mặt liền đại biến. Hôn sự với Nam Chiếu sắp đến, có vô số người đang chờ, Tiểu Thiên Diệp không thể có chút sơ xuất nào...

Chương 285: Bất ngờ hôn môi (1)

Trong cung truyền chỉ đến, ban rất nhiều trân bảo quý trọng, Yến vương phủ tự nhiên phải vào cung tạ ơn.

Âu Dương Noãn ngồi trên xe bát bảo chu anh, đi theo xe có bốn mama và tám nha hoàn.

Trên đỉnh xe một chuỗi ngọc được khảm trân châu, gió từ cửa xe thổi vào, trân châu va chạm vào nhau phát ra tiếng vang thanh thúy, cực kỳ dễ nghe.

Bên trong xe thiết kế rất đầy đủ, có thiết có án thư bút nghiên mực, khắp nơi lộ ra một loại tao nhã cao quý.

Xe ngựa này ban đầu là do Yến vương phi chuyên dụng, hiện tại lại dành cho Âu Dương Noãn.

Tiểu Trọng Hoa không lên xe ngựa mà cưỡi ngựa đi một bên. Ánh mặt trời chiếu lên người hắt một tầng kim quang, nháy mắt liền trở nên sáng rọi không cách nào có thể hình dung.

Hồng Ngọc xốc màn xe lên, kinh hô: “Tiểu thư, mau nhìn kia!”

Âu Dương Noãn lật một trang sách, ngẩng đầu đã thấy trên tườ lâu bên ngoài không biết từ khi nào đã vây quanh không ít nữ tử. Đang hướng xe ngựa nơi này nhìn đến, các nàng hình như là đang nhìn Tiểu Trọng Hoa.

Bất luận là phu nhân lớn tuổi hay nữ tử chưa xuất giá đều lộ vẻ mặt tán thưởng nhìn hần.

Trong mắt đều toát lên vẻ hâm mộ, ngồi trong xe ngựa nàng thậm chí còn nghe thấy thanh âm tán thưởng của bọn họ.

“Minh quận vương quả thực như trong truyền thuyết vậy. Ngay cả bộ dáng cũng tuấn mỹ dị thường a!”

“Trong xe là Vĩnh An quận chúa sao? Không biết lớn lên nàng trông như thế nào?”

“Người không nghe nói sao? Vĩnh An quận chúa trời sinh rất mỹ mạo. Hội hoa đăng năm ấy không phải Dung quận chúa cũng đi xem đăng sao? Nàng không biết đã làm mê mết bao nhiêu thiếu niên. Vĩnh An quận chúa này nghe nói cũng nổi danh không kém Dung quận chúa, thiết nghĩ chắc dung mạo cũng không kém đâu!”

“Ai nói? Nếu thật sự xinh đẹp, tại sao lại ít khi lộ diện như vậy?”

“Nói không chừng là một người quái dị a!”

“Bất kể nàng có phải là người quái dị hay không, có thể gả cho Minh quận vương thật sự phúc khí đã luyện từ kiếp trước. Thực hâm mộ a!”

Âu Dương Noãn cười cười, cũng không thèm để ý.

Thế nhân hơn phân nửa đều sẽ bị dung mạo mê hoặc. Liền ngay cả nay, thứ Thái tử thích chẳng phải là khuôn mặt này của nàng sao?

Nhưng trong mắt nàng, dung mạo cũng không hề quan trọng như vậy.

Xe ngựa đến Hưng thịnh môn phía nam Hoàng cung thì phải xuống xe đi bộ. Bởi vì nơi này cách nội cung còn một quãng đường rất dài, cho nên Hoàng thượng đặc ban ngồi liễn, lấy kỳ ân ngộ.

(Liễn: xe do người nâng)

Nhưng vô luận là ân ngộ thế nào, qua Xương Bình môn nhất định phải hạ liễn đi bộ. Tất cả mama nha hoàn đi theo đều không được vào.

Nhìn hoàng thành trước mắt, ngôi lưu ly màu vàng dưới ánh mặt trời đã khuất càng rạng rỡ sinh huy, mái cong nhập vào phía chân trời.

Âu Dương Noãn đi giày thêu, dáng đi nghiêm cẩn. Ngay cả váy di động đều không phát ra tiếng, cử chỉ dáng vẻ đoan trang.

Đến Khúc hoa môn, có hai nội giám nhanh chóng đi ra. Một ở phía trước dẫn đường, một đi theo phía sau.

Tiểu Trọng Hoa dường như cũng đã quen thuộc con đường này, dáng đi vẫn trầm ổn bình thường.

Nhưng đối với Âu Dương Noãn mà nói, nàng ngoại trừ một lần đến phó cung yến còn chưa từng một mình gặp Hoàng đế. Trong lòng thủy chung vẫn có chút hơi hơi khẩn trương.

Đi theo nội giám xuyên qua hành lang gấp khúc, mãi cho đến Noãn điện. Bởi vì vừa rồi đi bộ một hồi, trên người nàng đã hơi hơi thấm mồ hôi.

Đến Noãn điện một cung nữ vén màn lên cho họ bước vào. Trên người Tiểu Khâm Vĩ chính là thường phục màu vàng thêu rồng của

Hoàng đế.

Âu Dương Noãn cùng Tiểu Trọng Hoa liền quỳ xuống hành lễ.

“Mau bình thân, đều là người nhà cả!” Thái độ của Tiểu Khâm Võ thực hiền hòa, cùng với lúc là Thái tử không có gì khác biệt.

“Trọng Hoa thì cũng liền thôi, hấn bảo vệ cũng là giang sơn Tiểu gia. Về phần Vĩnh An, trẫm còn chưa cảm ơn người trong thời khắc nguy cấp bảo vệ huyết mạch của Thái tử. Người là người có công lớn a!”

Nghe được hai chữ có công, Âu Dương Noãn liền hít sâu một hơi. Nàng nhẹ nhàng nói: “Bệ hạ, ta chỉ là làm hết sức, tuyệt không dám nhận hai chữ có công này!”

Hoàng đế cười nói: "Trẫm thật lòng muốn thưởng cho người. Đừng khiêm tốn nữa, mau đứng lên đi!"

Âu Dương Noãn không biết nói gì nữa đành phải thật cẩn thận đứng dậy.

Tiểu Khâm Võ vừa mới bước qua tuổi năm mươi, vốn đang lúc tráng niên nhưng hiện tại trên đầu ông đã điểm hoa râu.

Trên gương mặt thậm chí còn rất nhiều nếp nhăn, nhưng ánh mắt kia lại rất ôn hòa.

Hoàng đế lại hỏi không ít tình hình trên đường, Âu Dương Noãn đều từ tốn trả lời.

Tiểu Khâm Võ nghe được mày liền giãn ra, không khỏi hơi hơi nghiêng đầu.

Ban đầu bởi vì ông thấy dung mạo Âu Dương Noãn quá giống Lâm Uyển Thanh nên mới đặc biệt lưu ý đến nàng.

Nhưng hiện tại ông lại cảm thấy, trong ánh mắt Âu Dương Noãn có một sự thông dong trầm ổn. Ánh mắt này đúng là rất hiếm thấy trên một nữ tử tầm tuổi này.

Hoàng đế đương nhiên không biết Âu Dương Noãn trùng sinh lại một đời. Ông chỉ cảm thấy đứa nhỏ này dị thường trầm ổn, trong lòng liền đối với nàng càng thêm ba phần yêu thích.

“Nghe nói người đưa đệ đệ người đi quân doanh ở Thương Châu? Đệ tử quan lại trong kinh thành này đều muốn vào tam đại doanh kiếm một chức quan nhàn tản!”

"Nhưng người lại khác, cư nhiên đem đệ đệ đến nơi nguy hiểm như vậy. Người sẽ không lo lắng sao? Hay là người muốn hấn tự kiến công lập nghiệp?”

Âu Dương Noãn im lặng một lát sau đó ngẩng đầu nói: “Hồi Bệ hạ, ta thân là tỷ tỷ, cùng ấu đệ từ nhỏ đã sống dựa vào nhau. Tuy có tổ mẫu nhưng tổ mẫu tuổi tác cũng đã cao, không thể lúc nào cũng quan tâm đủ đầy. Tuy nói có phụ thân nhưng người lại suốt ngày bận công vụ, không rảnh chiếu cố hấn. Cho nên ta tất nhiên sẽ kiệt lực muốn ấu đệ thành tài!”

Nàng thành thật nói: “Thương Châu tuy rằng nguy hiểm nhưng cũng là một nơi có thể rèn luyện con người. Để đệ đệ đến đó, một là muốn hấn thông hiểu đại nghĩa, có quốc gia chi niệm. Hai là muốn hấn rèn luyện bản thân để không đến mức trở thành kẻ cả ngày chỉ biết ăn chơi trác táng!”

“Còn về phần kiến công lập nghiệp. Nếu hấn thật sự có bản lĩnh

xông pha đất trời thì tự nhiên có thể sống yên. Ta tuy rằng chỉ là nữ tử nhưng cũng biết cố vũ hấn kính trung bảo viên, tuyệt sẽ không làm hấn hướng về phía công danh lợi lộc mà đi!”

Khi Âu Dương Noãn nói, ánh mắt chưa từng có chút do dự, hiển nhiên từng câu từng chữ đều xuất phát từ thật tâm.

Tiểu Khâm Võ gật gật đầu, cười nói: "Người rất thật lòng!”

So với huân quý tử đệ suốt ngày ăn chơi thì đương nhiên để thiếu niên được tự rèn luyện bản thân sẽ rất tốt.

Lúc Âu Dương Noãn nói chuyện, Tiểu Trọng Hoa vẫn luôn mỉm cười nhìn nàng.

Tiểu Khâm Võ rất chú ý đến điểm này liền cười nói: “Đại công chúa hôm nay cũng vào cung. Noãn Nhi, người đến bái kiến đi!”

“Dạ!”

“Trọng Hoa, trăm có việc muốn thương lượng với người!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn Âu Dương Noãn, nàng liền hướng hấn mỉm cười.

Nàng cảm thấy, Tiểu Trọng Hoa tựa hồ như xem nàng là tiểu hài tử, cũng có lẽ là do hấn lo lắng cho nàng.

Tiểu Khâm Võ nhìn, trong lòng cười thầm: “Ngụy Nhiễm, mau mang Minh quận vương phi đi gặp đại công chúa!”

Từ sau khi tân đế đăng cơ, trong cung đổi mới rất nhiều thái giám cung nữ. Nay người tín nhiệm bên cạnh Hoàng đế là Ngụy thái giám.

Hắn trầm giọng đáp vâng, lại hướng Âu Dương Noãn làm tư thế xin mời.

Đợi đến khi ra khỏi Noãn điện, hắn liền mang theo Âu Dương Noãn một đường đi đến chỗ hành lang gấp khúc sáng ngời thì cười nói: “Nay thời tiết đã nóng lên, Minh quận vương phi ngài hãy ở đây cho thoáng gió. Vừa rồi đại công chúa ở trong cung Thái hậu, nay chỉ sợ đã rời khỏi, lại cũng không biết đã xuất cung chưa? Nô tài đi trước xem một chút!”

Âu Dương Noãn khẽ cau mày, Ngự thái giám liền thức thời nói: “Ngài yên tâm, trong cung sẽ không có người dám xông loạn. Ngài an tâm ở trong này chờ một lát!”

Nói xong hắn để lại hai cung nữ ở bên cạnh nàng còn mình thì mang những người khác vội vàng rời đi.

Sau một lúc lâu, lại nghe thấy hai cung nữ phía sau quỳ xuống: “Thái tử điện hạ!”

Một đôi giày thêu màu đen dừng trước mặt Âu Dương Noãn. Vạt áo màu đỏ thắm, mặt trên dùng sợi tơ màu vàng thêu đồ án phong phú tinh mỹ, sắc thái rực rỡ, hào quang rạng ngời.

“Bình thân!” Thanh âm trầm thấp hùng hậu, là thanh âm của nam tử trẻ tuổi.

Âu Dương Noãn ngẩng mạnh đầu lên, Tiểu Diễm đang đứng ngay trước mặt nàng. Một thân hoa phục màu đỏ thắm khiến hắn cao quý không ai sánh bằng.

Tuy rằng không tuấn mỹ bằng Tiểu Trọng Hoa nhưng lại có một loại hơi thở thanh quý không nói nên lời.

Âu Dương Noãn cố gắng kiềm chế cảm giác ớn lạnh trong lòng, nhanh chóng cúi đầu hành lễ.

Ánh mắt Tiểu Diễm hơi hơi chuyển, hắc cười lạnh nói với hai cung nữ phía sau: “Các người lui xuống trước đi!”

Âu Dương Noãn âm thầm kinh ngạc, lại bất động thanh sắc nói: “Không cần! Điện hạ, ta còn muốn đi bái kiến đại công chúa, mong ngài thứ tội! Ta xin đi trước!”

Tiểu Diễm sớm đã thấy rõ sự khẩn trương của nàng, lại chỉ mỉm cười không vạch trần. Nhưng thanh âm đã lạnh hơn ba phần: “Còn không mau lui xuống!”

Cung nữ cả kinh, cũng không dám do dự nữa, nhanh chóng lui xuống.

Thanh âm Âu Dương Noãn liền có chút cứng ngắc: “Điện hạ muốn làm gì?”

Tiểu Diễm nhú mày: “Ta hiện tại có thể làm gì? Ta chỉ là muốn nói chuyện với muội một chút thôi!”

Đúng vậy, hiện tại nàng đã có trượng phu, đối phương còn có thể làm gì được?

Theo thân phận của hắc, tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện như đoạt thê tử của người khác. Truyền ra ngoài thì danh dự Thái tử của hắc liền bị hủy hoàn toàn.

Huống chi Tiểu Trọng Hoa chính là xương cánh tay, Tiểu Diễm làm sao có thể tự chặt đi tay của mình?

"Điện hạ muốn nói cái gì?"

Tiểu Diễn nhìn nàng: “Khó có được cơ hội cùng muội đứng một mình. Sao lại đứng cách xa như vậy, sợ ta ăn muội sao?”

Chương 286: Bất ngờ hôn môi

(2)

Mỗi một lần gặp hắn đều là khí thế bức người, khó có lúc sẽ tâm bình khí hòa như vậy.

Nhưng không biết vì sao, nhìn Tiểu Diễn lúc này, trong lòng Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy dâng lên đầy hàn khí.

Tiểu Diễn cũng đang nhìn Âu Dương Noãn, chính xác mà nói thì nay là Minh quận vương phi.

Nghĩ đến cách xưng hô này, trong lòng Tiểu Diễn liền nổi lên sự bài xích mãnh liệt.

Nhưng hương khí thoang thoảng trên người Âu Dương Noãn thấm nhập vào mũi hắn khiến nổi lòng hắn lập tức yên ổn lại.

"Noãn Nhi, muội vì sao lại chọn hắn? Thứ Tiểu Trọng Hoa có thể cho muội, ta cũng có thể. Thứ Tiểu Trọng Hoa không thể nhưng ta lại có thể cho muội. Chỉ việc không phải là chính phi của ta, còn lại ta sẽ cho muội thứ tốt nhất. Ngay cả Chu Chỉ Quân cũng đều kém hơn!"

Nếu Tiểu Diễn cường ngạnh, Âu Dương Noãn nhất định sẽ rất phản cảm. Nhưng vẻ mặt hắn lại ôn hòa như vậy, lời nói ra cơ hồ như là khẩn thiết.

Âu Dương Noãn cảm thấy có thể cùng hắn nói chuyện nghiêm túc.

Nghĩ đến đây nàng liền nâng mắt lên nhìn hắn.

Dưới ánh mặt trời hắt bóng, đôi mắt nàng như trong suốt. Có thể gặp vạn hóa ngàn đoan trên đời nhưng lại không hề nhiễm chút vẩn đục.

Tiểu Diễn bỗng nhiên cảm thấy lớp băng kết trong lòng như vỡ ra, khiến lục phủ ngũ tạng của hắn bị nhấn chìm, khiến hắn không khỏi càng hãm càng sâu.

"Ngài là Thái tử, bên người mỹ nữ như mây. Không nói đến Thái tử phi u nhã như lan, biểu tỷ đoan trang tú lệ, bên cạnh ngài còn có vô số thị thiếp như hoa như ngọc!"

"Lại càng không nói đến các đại thần vì muốn lấy lòng ngài mà đưa tới mỹ nhân muôn màu. Kỳ thật ngài cũng không hề thích ta, chỉ vì ta không chịu cúi đầu nhân nhượng cho nên ngài mới cảm thấy hứng thú!"

Nàng khẽ thở dài: "Biểu tỷ từng nói điện hạ có một nghiên mực ngọc bích. Trước kia ngài chưa từng liếc mắt để ý đến nó một cái, tùy ý để nó nằm trên giá sách!"

"Nhưng sau lại có một ngày, nội các đại thần Vương đại nhân đến quý phủ của ngài, vừa nhìn một cái liền thích nghiên mực kia nên đã xin mang nó đi!"

"Từ đó ngài bắt đầu thương nhớ khối nghiên mực kia, nói dùng cái khác không tiện tay, lại dùng lễ trọng để lấy nó về từ tay Vương đại nhân!"

"Khối nghiên mực kia, vốn đối với ngài mà nói không hề có giá trị. Ngài cũng không thèm liếc mắt nhìn, thậm chí ngài chẳng còn lưu ý!"

"Nhưng có một ngày, người khác lại nhìn trúng nó. Nó không hề vô

dụng với họ, trở thành thứ họ yêu thích. Ở trong mắt ngài liền tựa hồ như thấy nghiên mực này có gì đó khác lạ. Trong lòng ngài cảm thấy bất bình, cảm thấy vật này vốn là của ta, sao có thể biến thành của người khác?"

Lời nói của Âu Dương Noãn cực kỳ nhỏ nhẹ nhưng từng câu từng chữ lại như mưa chậm rãi lướt qua lòng Tiểu Diễn. Lại mang theo một chút ý tứ hàm xúc: "Điện hạ, ngài có thể trả lời ta, nghiên mực ngọc bích kia hiện đang ở đâu không?"

Tiểu Diễn sửng sốt, lập tức nghĩ sau khi lấy lại nghiên mực kia hẳn phát hiện nó cũng giống như những nghiên mực khác liền cảm thấy vô vị. Rất nhanh hẳn đã quẳng qua một bên.

Hắn nhìn Âu Dương Noãn, đột nhiên hiểu được nàng muốn nói gì.

Âu Dương Noãn tiếp tục nói: "Điện hạ, ngài xem. Đây chẳng qua chỉ là ý nghĩ nhất thời mà thôi, cũng không tồn tại ý nghĩa đặc biệt gì. Sao phải vì thống khoái nhất thời mà phí nhiều công sức như vậy? Sao phải đi làm chuyện mà sau này ngài nhất định sẽ hối hận?"

"Qua một thời gian, ngài sẽ cảm thấy kỳ thật chuyện đó cũng chẳng có gì. Nói không chừng ngài còn có thể cảm thấy cứ chấp nhất với ta như vậy rất buồn cười!"

Tiểu Diễn trầm mặc trong chốc lát, lúc mở miệng liền có loại ý tứ tự giễu: "Nói đến mỹ mạo, muội đúng là danh chấn kinh đô. Nhưng qua vài năm nữa cũng sẽ già đi, người có dung mạo xuất chúng hơn muội cũng sẽ xuất hiện!"

"Nói đến dịu dàng, muội lại luôn có một bộ dáng lạnh lùng này, làm sao có nửa điểm khiến người ta yêu mến? Nhưng ta đối với muội thích chính là thích!"

"Hơn nữa bất luận muội nói gì ta đều thích đều coi trọng muội! Thậm chí còn không để ý đến việc muội đã gả cho người khác, ta cũng sẽ nghĩ mọi cách để có được muội!"

"Muội nói, muội đối với ta chẳng qua chỉ như nghiên mực kia. Chẳng lẽ ta sẽ hao hết tâm tư như vậy sao?"

Hắn ngẩng đầu nhìn nàng, vẻ mặt dị thường nghiêm túc. Ánh mắt kiên định chuyên chú tạo thành một loại khí thế bức người: "Muội biết không, nếu không phải muội nguyện ý với tứ hôn của Bệ hạ, ta cũng sẽ hướng Phụ hoàng xin cho muội cùng hưởng tôn vinh chính phi với Chỉ Quân!"

"Ta thậm chí có thể đồng ý với muội, nếu tương lai muội sinh hạ con trai cho ta trước, ta có thể cho muội trở thành nữ nhân có địa vị tối cao nhất ở Đại Lịch. Tâm ý của ta, chẳng lẽ muội còn không hiểu sao?"

"Ta chưa bao giờ nói qua những lời này với nữ nhân, cũng chưa bao giờ khấn trương vì một nữ nhân như vậy. Nhưng là muội, chính muội đã hủy hết tất cả, hủy đi tâm ý của ta, cũng hủy đi chính tiền đồ của mình!"

Âu Dương Noãn nhìn hắn nhẹ nhàng nói: "Điện hạ, ngài cao cao tại thượng, phàm là thứ ngài thích đều sẽ thuộc về ngài. Nhưng tình cảm không như thế, không phải cứ ngài thích liền nhất định sẽ là của ngài!"

"Ta một chút cũng chưa từng nghĩ sẽ trở thành nữ nhân có địa vị cao nhất, lại càng không nghĩ sẽ bước vào nơi hậu cung người lừa ta gạt, tranh tranh đoạt đoạt!"

"Nếu ngài thật lòng thích ta thì sẽ muốn ta an an ổn ổn sống vui vẻ. Bên cạnh ngài cũng có người thật lòng, thật lòng thích ngài. Điều trân quý nhất không phải là thứ không chiếm được hay thứ đã mất đi mà chính là những thứ đang nằm trong tay ngài!"

"Thứ đang nằm trong tay? Muội cùng Tiểu Trọng Hoa thì có được bao nhiêu tình cảm? Muội dựa vào gì mà nói hắn có thể cho muội hạnh phúc?" Tiểu Diễn lạnh lùng nhìn nàng.

Âu Dương Noãn vẫn bình tĩnh, ánh mắt nhu hòa nhưng lại có sự kiên quyết không thể bỏ qua: "Nay ta đã là thê tử của chàng, ta tin tưởng chàng!"

Ánh mắt Tiểu Diễn không hề chớp nhìn chăm chú vào nàng, thanh âm lại càng lạnh: "Nếu ta cứ không chịu buông tha?"

"Ta đây chỉ có thể nói, nếu nghiên mực ngọc bích vỡ nát, điện hạ ngoại trừ đồng vỡ nát đó thì cái gì cũng đều không chiếm được!"

Tiểu Diễn hơi hơi chấn động, vừa muốn nói lại nghe Âu Dương Noãn thản nhiên nói: "Điện hạ, thái tử phi đến!"

Tiểu Diễn nhướng mày, quay đầu nhìn lại liền thấy Chu Chỉ Quân đứng trên ngọc giai cách đó không xa.

Váy màu đỏ thắm màu quả lựu đoan trang, làn váy xếp tầng, đứng trong gió nhẹ nhàng bay bay.

Đan phượng chín vòng lung linh trên đầu, dưới ánh mặt trời càng phát sáng rạng rỡ. Đó chính là thứ mà chỉ có Thái tử phi mới được quyền đeo.

"Điện hạ!" Chu Chỉ Quân thấy Tiểu Diễn nhíu mày liền cười giao hũ

sứ thanh hoa cho cung nữ còn mình đi tới hành lễ.

“Nàng làm gì trong này?” Khẩu khí của Tiểu Diễn thập phần lạnh nhạt.

“Không phải điện hạ thích nhất dùng giọt sương ngưng trên hoa thơm để chế hồng trà sao? Sáng này trước khi mặt trời lên cao muốn thu thập nhiều sương một chút, thay điện hạ bảo tồn....”

Chu Chỉ Quân ôn nhu trả lời, lại hướng mỉm cười gật đầu với Âu Dương Noãn đang khom gối hành lễ một bên.

Ngữ khí Tiểu Diễn chậm rãi hòa hoãn xuống: “Việc này giao cho cung nữ làm là được rồi, nàng cần gì phải tự mình làm!”

“Dù sao cung nữ cũng không đủ cẩn thận. Ta sợ các nàng tay chân vụng về, lấy giọt sương không đủ nhẹ nhàng khoan khoái. Ngược lại sẽ khiến điện hạ không vui!”

Chu Chỉ Quân ôn nhu tươi cười, sóng mắt nhẹ chuyển thấy Âu Dương Noãn sắc mặt bình thản liền nói: “Điện hạ đang có việc nói với Minh quận vương phi sao? Ta không ở đây quấy rầy nữa!”

“Nàng lui xuống trước đi!”

“Dạ!”

Chu Chỉ Quân mềm mại thuận theo, mệnh cung nữ cầm hũ nhỏ lại cho mình rồi cúi đầu nói: “Ta hồi phủ trước. Tiết trời nóng, gió lại lớn, điện hạ hãy cẩn thận!”

Trong lòng Âu Dương Noãn lướt qua tia khác thường. Vị Thái tử phi này, thủ đoạn tựa hồ như càng ngày càng cao.

Nàng không tự chủ được mà thở dài một hơi rồi nhanh chóng nói: “Không! Ta cùng điện hạ cũng là ngẫu nhiên gặp nhau mà thôi. Là ta quấy rầy đến hai vị mới phải. Đại công chúa đang chờ, ta xin đi trước!”

Nói xong, nàng liền nhanh chóng rời đi. Mà do có Chu Chỉ Quân ở đây cho nên Tiểu Diễn không có cách nào giữ riêng nàng lại.

Chu Chỉ Quân nhẹ nhàng cắn cắn môi hồng, cúi đầu thấp giọng nói: “Gần đây điện hạ thường phiền nhiều như thế, là vì nàng sao?”

Tiểu Diễn nhú nhú mày: “Nàng nghĩ đi đâu vậy? Ta là vì quốc sự mà ưu phiền!”

“Kỳ thật....đều là tại ta không tốt. Nếu như ta có thể phát hiện tâm ý của điện hạ sớm, cũng có thể sớm nói chuyện với nàng!”

"Tuy rằng là trắc phi nhưng chỉ cần điện hạ thích ta tuyệt đối không có chút khó xử với nàng. Cho dù điện hạ về sau muốn thay đổi vị thế của nàng, ta cũng.....Chỉ tiếc lại chậm một bước, khiến điện hạ mất đi nữ tử yêu thích!”

“Lại ăn nói bậy bạ!”

Tiểu Diễn lạnh lùng nhìn Chu Chỉ Quân, thấy sắc mặt nàng chuyển trắng. Ý niệm trong đầu vừa chuyển, thanh âm đã bình thường trở lại: “Được rồi! Ta đã nói qua rất nhiều lần, nàng là nàng, Noãn Nhi là Noãn Nhi. Đừng tự mình tìm phiền não cho mình!”

"Gần đây tâm tình Thái Hoàng Thái Hậu không được vui, còn muốn dựa vào nàng hầu hạ dưới gối. Nếu chính nàng còn không vui, làm sao có thể thay ta tận hiếu?”

Ánh mắt Chu Chỉ Quân hiện lên lệ quang: “Thực có lỗi....Ta chỉ muốn mình thông minh hơn, có khả năng hơn một chút, có thể phân ưu cùng điện hạ là tốt rồi...”

“Được rồi!”

Tiểu Diễn không an ủi nàng như trước đây vẫn thường làm, chỉ nhàn nhai lại nói: “Đi đi, để ta ở đây một mình an tĩnh một chút!”

.....

Âu Dương Noãn đi được vài bước, Ngụy Nhiễm vội vàng đón đầu: “Ai nha, Minh quận vương phi! Nô tài đã chậm một bước, đại công chúa đã xuất cung rồi! Nô tài vừa rồi đã bấm báo lại Bệ hạ, người nói một khi đã như vậy thì mời ngài cùng Minh quận vương ở lại dùng gia yến!”

Âu Dương Noãn nhìn chăm chăm Ngụy Nhiễm, trên mặt chậm rãi hiện lên vẻ tươi cười: “Được rồi, làm phiền Ngụy công công rồi!”

Đáy mắt Ngụy Nhiễm nhanh chóng có chút chột dạ. Vừa rồi hẳn thật sự có làm giúp Thái tử một chuyện.

Nhưng Thái tử là Hoàng đế tương lai, hẳn không dám cũng không thể cự tuyệt. Vậy mà Minh quận vương phi trước mắt lại không chút so đo, đây là chuyện không thể tốt hơn rồi.

Nhưng nếu chính nàng không hiểu chuyện, nháo lên trước mặt Bệ hạ. Vậy thì hẳn cũng không để nàng chiếm được cái gì tốt đẹp. Như bây giờ, mới là đúng đắn, mới là thông minh.

Đúng lúc này, phía sau một cung nữ đột nhiên chạy đến, trong tay

cầm hũ nhỏ kêu lên: “Minh quận vương phi, xin đừng bước!”

Âu Dương Noãn quay đầu lại: "Chuyện gì?"

"Thái tử phi nói, những giọt sương mới này dùng để pha trà là tốt nhất. Mời Minh quận vương phi cũng nếm thử!"

Trong lòng Âu Dương Noãn nao nao, nhưng trên mặt lại không mảy may hiện ra. Nàng cười nói: “Đây chính là những giọt sương tự tay Thái tử phi lấy, ta làm sao dám? Phiền người hầu bầm lại với Thái tử phi, ta ngày khác sẽ đáp lễ, tự mình tới cảm tạ Thái tử phi!”

Ngụy Nhiễm đứng ở một bên, mắt nhìn mũi, giống như cái gì cũng không nghe được.

Thấy cung nữ đi rồi mới cười nói: “Cái này trước hết cứ giao cho nô tài, sau khi yến hội xong sẽ đưa đến xe ngựa cho ngài!”

Buổi tối trên gia yến, Chu Chỉ Quân nhiệt tình kính Âu Dương Noãn một ly rượu. Phi tần của Hoàng đế cũng liên tục kính nàng.

Âu Dương Noãn không thể cự tuyệt, đành phải ầm hạ. Sau lại cảm thấy hoa mắt váng đầu, trong lòng có chút sốt ruột, sợ lại luống cuống trên yến hội.

Trong lúc ý thức mơ hồ, nàng biết chính mình miễn cưỡng rời yến hội.

Sau đó Tiểu Trọng Hoa thế nhưng lại ôm nàng một đường đi qua cửa cung, lên xe ngựa.

Lúc bị ôm đến xe ngựa, bị không khí có chút lạnh của buổi tối thổi vào, tâm trí Âu Dương Noãn đã thanh tỉnh hơn phân nửa.

Tiểu Trọng Hoa không cưỡi ngựa, ngược lại lên xe ngựa nhẹ nhàng đặt nàng xuống đệm dựa.

Xe ngựa chạy như bay, bên trong lại yên lặng không tiếng động.

Âu Dương Noãn dĩ nhiên đã tỉnh, chỉ là không biết vì sao thế nhưng lại không biết làm sao để phá vỡ sự yên tĩnh này?

Tiểu Trọng Hoa lo lắng, cúi người nhìn Âu Dương Noãn. Mặt hắn dựa vào rất gần, hơi thở ấm áp phả vào khiến Âu Dương Noãn cảm thấy khác thường.

Nàng vốn cảm thấy xấu hổ, lúc này lại càng không dám tùy tiện mở mắt, chỉ đành giả vờ ngủ.

Tiểu Trọng Hoa cũng không rành chuyện chăm sóc người khác. Nhưng hắn cũng không phân phó mấy người Hồng Ngọc mà là tự mình mang Âu Dương Noãn vào giường.

Hắn đỡ nàng dậy uống canh giải rượu, lại giúp nàng phủ thêm chăn gấm, đem nàng quấn thành như một con kén.

Rượu đã tỉnh hơn phân nửa, chỉ còn lại mỗi mệt. Đối phó với người Yến vương phủ, ứng phó với Hoàng đế, với Tiểu Diễn, với Chu Chỉ Quân, nàng đã cảm thấy mệt mỏi

Bất tri bất giác nàng đã bắt đầu cảm thấy chán ghét với loại tranh đấu này.

Nếu có một ngày cuộc sống có thể bình yên trôi qua, không cần phải luôn dùng khuôn mặt tươi cười đối trá với người khác thì tốt biết bao.

Rượu vào sẽ cảm thấy lạnh. Chăn gấm ấm áp vây quanh Âu Dương Noãn, nhẹ nhẹ nhuận nhuận đều là hương vị của ánh mặt trời, sạch sẽ mà khoan khoái nhẹ nhàng.

Âu Dương Noãn thoải mái vùi đầu trong chăn gấm.

Nàng hỗn loạn thả lỏng thân mình, để mọi phiền não của mình theo giấc ngủ bay xa.

Khi nàng sắp đi vào giấc ngủ lại đột nhiên nghe tiếng bước chân. Tiểu Trọng Hoa đã rời đi lại trở lại.

Âu Dương Noãn từ từ nhắm hai mắt, cảm giác được Tiểu Trọng Hoa đang ngồi bên cạnh mình.

Hắn đã phát hiện nàng tỉnh rồi sao?

Âu Dương Noãn có chút khẩn trương, vừa định muốn mở to mắt nhưng nghĩ nghĩ nàng lại không hề động.

Tiểu Trọng Hoa trầm mặc ngồi bên cạnh nàng hồi lâu, không hề động cũng không hề có ý muốn rời đi.

Âu Dương Noãn tuy rằng cảm thấy quái dị nhưng lúc này nàng không muốn hỏi.

Có chuyện gì muốn nói muốn hỏi thì để ngày mai rồi nói sau, hiện tại nàng rất mệt.

Đang muốn chìm vào mộng đẹp thì bỗng nhiên một thứ gì đó mềm mại chạm vào môi nàng.

Thần trí lập tức bừng tỉnh, nàng giống như bị người ta mạnh mẽ kéo

ra từ trong mộng đẹp, ý thức cũng lập tức khôi phục.

Trong cảm giác có một loại cảm xúc ôn nhuận. Đầu tiên là thật cẩn thận thăm dò rồi sau đó xâm nhập. Hắn thản nhiên hôn nàng.

Nếu hiện tại đẩy hắn ra, hai người có khả năng sẽ rất xấu hổ cũng trở nên xa lạ.

Hắn là trượng phu của nàng, hắn có quyền làm vậy.

Nhưng đêm nay Âu Dương Noãn không muốn làm gì hết! Nàng chỉ muốn nghỉ ngơi, nàng hạ quyết tâm, nếu hắn muốn nàng nhất định sẽ cự tuyệt.

Nhưng, Tiểu Trọng Hoa ngoại trừ hôn môi cũng không có hành động gì khác.

Môi hắn nhẹ nhàng vuốt ve nàng, vươn đầu lưỡi thử thăm dò môi nàng.

Cho dù nàng đang nhắm mắt nhưng cũng có thể cảm nhận được hô hấp nóng rực của hắn.

Trong lòng Âu Dương Noãn vừa động, rốt cục không nhịn được mà giật giật thân mình.

Tiểu Trọng Hoa đột nhiên dừng lại. Không biết vì sao lại đột nhiên đứng lên, bước nhanh ra ngoài.

Âu Dương Noãn trộm mở mắt ra, chỉ nhìn được bóng dáng của hắn.

Người đã thuận lợi cưỡng chế rời đi, nhưng tâm tình của nàng lại như sóng trào mãnh liệt, không thể bình tĩnh trở lại.

Nàng nâng tay lên vuốt vuốt môi mình, trên môi hơi ẩm của hân vẫn còn dư lại, cảm giác ôn nhu vẫn còn.

Hân hôn.....cũng thực ôn nhu.

Âu Dương Noãn mang theo nghi hoặc, nặng nề rơi vào mộng đẹp.

Sáng sớm trong Yến vương phủ thực yên tĩnh. Bởi vì Yến vương phi không còn nên Âu Dương Noãn không cần phải dậy sớm đi thỉnh an.

Chính là thân là quận vương phi, nàng cũng không thể dậy quá muộn vì sẽ bị người ta chê cười.

Âu Dương Noãn chịu đựng đau đầu đứng lên. Hồng Ngọc hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu, sau đó nói Minh quận vương đã dậy từ sớm, đang chờ nàng cùng dùng bữa sáng.

Nghĩ đến ngày hôm qua luống cuống, mặt Âu Dương Noãn không tự chủ được mà đỏ hồng lên.

Bữa sáng cũng thực phong phú. Ngoài cháo ra còn có hơn hai mươi món ăn kèm.

Âu Dương Noãn ngồi bên cạnh Tiểu Trọng Hoa. Cúi mặt ăn cơ hồ nửa canh giờ, nàng nhìn nhìn Tiểu Trọng Hoa. Muốn nói nhưng lại có chút không mở miệng được.

Hân vì sao lại muốn hôn trộm nàng?

Trầm mặc vẫn tiếp diễn, trên bàn cơm không ai nói chuyện. Chỉ có chú chim nhỏ đậu trên cửa sổ hót tới hót lui.

Chương 287: Trữ quốc am uyên mộng nan viên

“Thế tử chỉ là nhất thời khó thở, hiện tại đã tốt hơn rồi!” Lão đại phu kinh sợ thu chân, nói với Tiểu Lăng Phong sắc mặt khó coi phía đối diện.

Tiểu Thiên Diệp đã tỉnh, hắn mở to mắt lạnh lùng nói: “Ta không sao, không cần đại phu!”

Tiểu Lăng Phong lạnh lùng nói: “Tiểu Thiên Diệp! Ta nói cho ngươi hay, sính lễ đã đưa đến Nam Chiếu, đồ cưới của người ta cũng đều đã mang lại đây. Nếu lúc này ngươi thay đổi, không sợ Nam Chiếu Hoàng đế tức giận sao? Ngươi cũng biết làm vậy sẽ phát sinh chuyện gì, tất cả mọi cố gắng của chúng ta đều sẽ bị hủy trong chốc lát....”

"Phải không?"

Tiểu Thiên Diệp lạnh nhạt nói một câu, giống như việc này không hề có quan hệ gì với hắn khiến Tiểu Lăng Phong vội vàng nói: “Ngươi làm sao vậy? Ngươi một chút cũng không gấp sao? Nếu ngươi còn như vậy, rõ ràng là muốn đem vị trí thống soái của mình bỏ lại!”

Tiểu Thiên Diệp không chút biểu tình nhìn Tiểu Lăng Phong. Ánh mắt kia trống rỗng khiến hắn có chút sợ hãi.

Mà lời nói kia lại làm trong lòng hắn sinh ra vài phần hàn ý: “Tùy ngươi!”

Tiểu Thiên Diệp không có tiêu cự nhìn phía trước nửa ngày. Một hồi lâu mới giãy dụa từ trên giường đứng lên.

Đại phu kinh hãi, liền ngăn chặn hần hoảng hồn nói: “Thế tử! Thân mình ngài còn chưa khỏi hẳn, mau nằm xuống đi!”

Tiểu Thiên Diệp lại cũng không để ý đến hần, gạt tay đại phu ra lạnh lùng nói: “Cút ngay!”

"Người rốt cuộc muốn thế nào? Âu Dương Noãn đã là thê tử của người ta rồi!"

Tiểu Lăng Phong sốt ruột giữ chặt lấy Tiểu Thiên Diệp, bộ dạng này của hần quả thực có chút dọa người.

Mà vừa nhắc đến Âu Dương Noãn sắc mặt Tiểu Thiên Diệp lại càng tái nhợt, thậm chí có chút vắn vẹo.

Hần đẩy mạnh tay Tiểu Lăng Phong, cả giận nói: “Không được nhắc đến nàng!”

Tiểu Lăng Phong nhú mày nhìn vẻ mặt thống khổ của Tiểu Thiên Diệp, hần biết Âu Dương Noãn có vị trí rất quan trọng trong lòng tên huynh đệ này của mình.

Nhưng hần lại càng biết rõ Tiểu Thiên Diệp cùng Âu Dương Noãn đã không thể quay lại như lúc ban đầu.

Mà như vậy cũng giống như kỳ vọng của Tiểu Lăng Phong, hần không cần lo lắng nữ nhân này sẽ gây trở ngại cho đại cục.

Nhưng phản ứng hiện tại của Tiểu Thiên Diệp cũng khiến hần hết sức bất an, hần luôn luôn có một loại dự cảm xấu.

“Người tội gì phải vậy? Hôn lễ rất nhanh sẽ tới. Công chúa Nam Chiếu tuy rằng điêu ngoa nhưng nếu luận mỹ mạo, nàng nửa điểm cũng không kém Âu Dương Noãn....”

Tiểu Lăng Phong thủy chung vẫn cảm thấy nay Tiểu Thiên Diệp chẳng qua là bị đả kích, nhất thời khó có thể thừa nhận mà thôi. Đợi hấn bình tĩnh lại tự nhiên sẽ tốt lên.

Cũng giống như Tiểu Lăng Phong hấn, lúc đầu khi thê tử chết hấn cũng không gượng dậy nổi.

Nhưng hiện tại không phải cũng có thiếp Hồ Tuyết sao? So với thê tử đoan trang hiền thực lại có chút rụt rè thì Hồ Tuyết càng ôn nhu lương thiện am hiểu lòng người.

Hấn có thể, Tiểu Thiên Diệp lại có gì là không thể đâu?

"Hôn lễ?"

Tiểu Thiên Diệp lập lại một tiếng, giống như từ đó đối với hấn mà nói là hết sức xa lạ. Một lát sau hấn lại nói: “Người đi ra ngoài đi!”

"Cái gì?"

Tiểu Lăng Phong nhất thời khó có thể tin nhìn Tiểu Thiên Diệp. Thật lâu sau mới phản ứng lại, vội hỏi: “Người đi đâu?”

"Ta?"

Tiểu Thiên Diệp cũng là vẻ mặt mê mang, hấn quả thật cũng đang mơ hồ.

Hắn đã không biết nay phải làm gì, lại càng không biết phải đi đến nơi nào.

Không có Âu Dương Noãn hắn cầm quyền lực kia để làm gì? Trở thành một Tần vương thứ hai? Kết cục như vậy, cũng không có gì hơn.

Trong lòng hắn hạ quyết tâm, đột nhiên lạnh lùng cười nói: “Ta muốn thấy nàng!”

“Ai? Âu Dương Noãn?”

Tiểu Lăng Phong mở to hai mắt: “Hiện tại? Người tốt cuộc....”

“Ta nhất định phải nhìn thấy nàng. Còn về phần Nam Chiếu, hết thảy đều chờ ta về rồi nói sau! Nếu người cứ nhất quyết cản trở ta, người biết ta chuyện gì cũng có thể làm ra được. Nếu trên hôn lễ xảy ra chuyện gì phá hủy kế hoạch thì chớ có trách ta!” Tiểu Thiên Diệp gằn từng chữ, ánh mắt lạnh lùng.

Tiểu Lăng Phong thất sắc: “Nhưng kế hoạch này là do người định!”

“Thì sao?” Tiểu Thiên Diệp cười lạnh.

Trước đây Tiểu Lăng Phong đối với vị đường đệ luôn thay đổi thất thường này tràn đầy hy vọng bởi vì Tiểu Thiên Diệp luôn lấy đại cục làm trọng.

Nhưng hiện tại ngay cả đại cục Tiểu Thiên Diệp cũng không để ý khiến hắn cảm thấy vô cùng thất vọng.

Nhưng hắn cũng không còn cách nào khác. Nếu Tiểu Thiên Diệp thật sự nháo loạn trên hôn lễ, không cần nói đến kế hoạch này ngay cả

Nam Chiếu cũng lập tức trở mặt thành thù với bọn họ.

Hắn cắn răng nói: “Được, nhưng ngươi phải đáp ứng ta mười ngày sau phải trở về!”

“Được!”

Ba ngày sau thành hôn, Âu Dương Noãn sẽ về nhà lạy mặt. Tiểu Trọng Hoa cùng nàng về phủ Đại công chúa trước, sau đó lại đi Âu Dương phủ.

Đại công chúa vô cùng cao hứng, trước khi đi còn mãi dặn dò Âu Dương Noãn nhớ quay lại cùng bà đi Trữ quốc am lễ tạ thần.

Đến Âu Dương gia, Âu Dương Trì cùng Lý thị nơm nớp lo sợ. Duy chỉ có Âu Dương Tước là cao hứng phấn chấn lôi kéo Âu Dương Noãn hỏi đông hỏi tây.

Đối với phản ứng của phụ thân cùng tổ mẫu, trong lòng Âu Dương Noãn thầm lắc đầu. Ngay người nửa ngày liền trở về Yến vương phủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, xe ngựa của đại công chúa tới đón Âu Dương Noãn đi Trữ quốc am. Ước chừng đi nửa ngày, mới đến chân núi.

Nghĩ tới một lần kia tới đây các nàng còn lâm vào tuyệt cảnh, nay cũng là bình an đến lễ tạ thần trong lòng Âu Dương Noãn không khỏi có chút cảm xúc không nói nên lời.

Lúc ấy nếu không có Huệ An sư thái, nàng cùng biểu tỷ đã phải bỏ mạng. Đương nhiên, còn phải cảm kích một người, chính là Hạ Lan Đồ.

Sau khi hồi kinh, Âu Dương Noãn cùng từng hỏi thăm đại công chúa về lai lịch của người này.

Nhưng đại công chúa lại chỉ thản nhiên cười cười, cũng không trả lời rõ. Chỉ nói: “Nếu con tò mò, ta liền mang con đi gặp một người. Thấy người đó, con liền sẽ biết Hạ Lan Đồ là ai!”

Huệ An sư thái biết được đại công chúa sẽ đến lễ tạ thần liền phân phó đóng sơn môn, tự mình tới tiếp đón.

Đại công chúa cười nói: “Lần này đến, thứ nhất là lễ tạ thần. Thứ hai là ta đến để gặp người đó!”

Người đó? Ánh mắt Âu Dương Noãn có chút nghi hoặc.

Huệ An sư thái nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn, đại công chúa cười nói: “Không sao, nàng cũng nên gặp một lần!”

Huệ An sư thái cung kính nói: “Dạ!”

Huệ An liền dẫn các nàng đi xuyên qua mấy đạo cửa điện, cuối cùng dừng lại trước một tiểu viện thập phần yên lặng.

Đại công chúa phân phó tất cả mọi người đứng lại bên ngoài, chỉ mang theo Âu Dương Noãn cùng đi vào.

Trong viện, một gốc cây bạch quả cao lớn, một vị ni cô ngồi trước bàn đá đang cúi đầu viết cái gì đó.

Đại công chúa tươi cười, lôi kéo Âu Dương Noãn bước nhanh qua: “Tuệ Tĩnh sư phụ!”

Tuệ Tĩnh nghe tiếng liền chậm rãi ngẩng đầu, thấy đại công chúa thì cười nhẹ: “Công chúa đến sao? Mau ngồi xuống!”

Vốn Tuệ Tĩnh sư phụ cúi đầu Âu Dương Noãn không thấy rõ mặt. Hiện tại nghe bà nói chuyện, bất giác cảm thấy nao nao.

Vị ni cô trước mặt này khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặt mày thanh tú điềm tĩnh, mang theo một loại ôn nhu uyển chuyển không nói nên lời.

Cũng không biết vì sao nàng nhìn lại thấy quen mắt! Nhưng bà cũng là một người xuất gia, trên mặt hỉ nộ vô bi, ánh mắt bình tĩnh.

“Sức khỏe của ngài gần đây thế nào?”

Đại công chúa cười cười, liền hỏi thăm một câu. Thấy Tuệ Tĩnh cười gật gật đầu liền chỉ vào Âu Dương Noãn: “Đây là nữ nhi mà lần trước ta đã nói với ngài!”

Âu Dương Noãn mượn cơ hội nhìn kỹ vị Tuệ Tĩnh sư thái này, trong lòng không khỏi cả kinh.

Nàng đột nhiên ý thức được, vị sư thái này vì sao lại quen mắt? Nhìn khuôn mặt thế nhưng lại có ba phần giống Tiểu Trọng Hoa.

Âu Dương Noãn cúi đầu, nhìn kinh văn mà đang sao chép trên bàn. Chữ viết trên kinh văn kia ngay ngắn đoan chính, đẹp đẽ.

Những chỗ đã viết lại hơi hơi phiểm hồng, lại nhìn đến mực một bên, Âu Dương Noãn cơ hồ đã kinh ngạc đến cực điểm.

Tuệ Tĩnh sư thái dùng máu để viết kinh.

Máu người ở bên ngoài một thời gian sẽ biến sắc, không thể nào có màu hồng như vậy.

Muốn giữ chữ bằng máu đỏ tươi không thay đổi, phải ngâm trong muối ăn mấy ngày nếu không máu đó sẽ chuyển đen.

Hơn nữa phải lấy máu từ ngực trở lên mới có thể viết kinh. Còn từ ngực trở xuống dưới không thể dùng, nếu không sẽ coi như vô ích.

Nhìn chung nếu không phải là tín đồ thì tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Bởi vì đây là biện pháp phải làm tổn thương nguyên khí.

Âu Dương Noãn không tự chủ được mà nhìn chăm chăm Tuệ Tĩnh. Nữ nhân trước mắt này giống như đã quên hết phiền nhiễu trên thế gian, trong lòng chỉ còn lại sự thành kính cúng bái với Phật tổ.

Tuệ Tĩnh nhìn nàng liền nở nụ cười, tươi cười kia tựa hồ như rất thản nhiên nhưng lại không biết vì sao rất hấp dẫn người khác.

Bà đứng dậy vào phòng, rót hai chén nước. Là nước lọc trong vắt, không bỏ lá trà.

Bà cười dài bưng tới cho Đại công chúa và Âu Dương Noãn: "Nơi này của bần ni không có trà, chỉ có thể dùng nước mời hai vị!"

Âu Dương Noãn nhất thời ngây người, nhưng lại không giơ tay tiếp lấy. Tuệ Tĩnh sư thái ôn ngôn thúc dục hai câu mới tỉnh ngộ lại, ngượng ngùng nói: "Thất lễ rồi!"

Tuệ Tĩnh cười cười: "Công chúa, nay ngài có nữ nhi làm bạn, bần ni cũng vui thay cho ngài!"

Đại công chúa cười nói: "Nàng không chỉ là nữ nhi của ta, cũng là tân

nương của Trọng Hoa. Vài ngày trước hai đứa đã thành thân. Ta vốn muốn phái người tới đón ngài nhưng ngài lại không về. Ta càng sợ quấy rầy đến ngài cho nên vẫn không mang nàng đến gặp ngài!”

Âu Dương Noãn càng thêm kinh ngạc. Vị Tuệ Tĩnh sư thái này đến tốt cùng là ai, vì sao đại công chúa lại muốn đổi phương biết thân phận của mình?

Hôn lễ của Yến vương phủ vì sao phải mời bà đến? Một chuỗi nghi vấn này cơ hồ khiến nàng không thể tin vào lỗ tai của mình.

"Minh quận vương cũng đã tới, chỉ là bần ni đã là người xuất gia, không nên xuất hiện trong những trường hợp như vậy! Nếu tỷ tỷ còn sống trên đời, nhìn thấy Trọng Hoa cưới thê tử xinh đẹp như vậy chắc chắn sẽ rất vui mừng!"

Tuệ Tĩnh sư thái ôn hòa nói xong lại nhìn về phía Âu Dương Noãn, ánh mắt dị thường ôn nhu.

Tỷ tỷ? Chẳng lẽ vị Tuệ Tĩnh sư thái này là muội muội của Yến vương phi? Điều này sao có thể?

"Nay thế cục đều đã thay đổi. Người muốn gây khó dễ cho ngài cũng đã mất. Nếu đã như vậy, ngài lại càng không nên ở nơi này. Như vậy chỉ làm khổ chính mình, cũng sẽ làm Đờ Nhi khó chịu!" Đại công chúa thở dài ngân nga.

Tuệ Tĩnh cười lắc lắc đầu: "Trên đời này sớm đã không còn thứ gì đáng giá khiến bần ni phải lưu luyến!"

“Không còn lưu luyến? Vậy còn Đờ Nhi thì sao? Ta biết ngài hận phụ hoàng nhưng Đờ Nhi vô tội! Khi đó hắn ở sơn môn quỳ bảy ngày bảy đêm, ngài ngay cả mặt cũng không chịu nhìn. Ngài không biết hắn có

bao nhiêu thương tâm sao?” Khẩu khí của Đại công chúa có chút vội vàng.

Âu Dương Noãn lẳng lặng lắng nghe. Nàng cảm thấy kinh hãi theo từng lời nói của đại công chúa.

Trong đầu không tự chủ được mà hiện lên khuôn mặt của Hạ Lan Đồ.

Chương 288: Trữ quốc am uyên mộng nan viên(2)

Một công tử thiếu niên không màng danh lợi kia, thế nhưng lại cũng có thân thể không muốn để người khác biết như vậy sao?

Đây cũng là lý do mà đại công chúa giữ kín lai lịch của hắn.

Tươi cười của Tuệ Tĩnh thực nhạt nhẽo, trên mặt lại toát ra một tia thương xót: “Nó là một đứa trẻ ngoan. Chỉ là bần ni đã xuất gia, không còn thể tục chi niệm, lại càng không còn ký thác hy vọng xa vời!”

"Duy chỉ mong hắn buông bỏ chấp niệm, không gặp khó khăn, an an ổn ổn sống một đời. Ngài thay ta mang mấy câu đó chuyển lại cho hắn, ta tin chung quy có một ngày hắn sẽ hiểu!"

Âu Dương Noãn nhìn sắc mặt tái nhợt của Tĩnh Tuệ sư thái, không có mấy huyết sắc.

Cứ như vậy thân thể bà thế nhưng lại còn dùng máu để viết kinh, có thể thấy được bà căn bản đối với trần thế đã không còn gì lưu luyến.

Có lẽ, bà cũng không phải một lòng hướng phật mà là một lòng chịu chết.

“Ta nhất định sẽ chuyển lời. Chỉ là thân thể của ngài....”

Trong lời nói của đại công chúa tràn ngập lo lắng. Tuệ Tĩnh lại chỉ cười nhẹ không nói gì.

Âu Dương Noãn nhẹ giọng, như là sợ kinh động đến Tuệ Tĩnh sư thái: “Sư thái, trong Báo ân kinh có một câu Phật ngữ ‘Thiên hạ ân ái đều sẽ phải biệt ly. Là cố ngộ nay lấy thân cung cấp nuôi dưỡng. Dục vì nhữ chớ cập hết thấy chúng sinh. Cho đại ám thất nhiên trí tuệ đấng. Chiếu nhữ sinh tử vô minh hắc ám. Đoạn chúng một kết sinh tử chi hoạn. Siêu độ chúng khó được tới niết bàn cố’!”

"Ngài hẳn là đã đọc qua, càng nên hiểu được thâm ý trong đó. Ngài nương Phật vốn là vì chuyển từ tình thương cá nhân thành tình thương lớn hơn, chuyển phàm tình thành Phật tình!"

"Nếu đã nhìn thấu ái dục hồng trần vô thường khổ, vì sao không thể vì phổ thế đại yêu mà tự bảo trọng bản thân?"

Ánh mắt Âu Dương Noãn tràn ngập sự đồng tình cùng thương xót, còn có một tia lý giải không dễ phát hiện.

Nàng nhìn ra ý niệm chịu chết của Tuệ Tĩnh sư thái, nghĩ đến kiếp trước không thể tự yêu lấy bản thân mình liền không tự chủ được liền có một phần đồng tình cùng lý giải rõ ràng.

Nghe lời nàng nói, khuôn mặt Tuệ Tĩnh sư thái cũng dần nhu hòa xuống, nhẹ nhàng nói: “Đa tạ Minh quận vương phi quan tâm! Chính là bản ni coi việc sống là việc tầm thường. Tâm ký này của bản ni hết thấy đều bình thường!”

Đại công chúa còn muốn khuyên bảo, Âu Dương Noãn lại hướng bà hơi hơi lắc đầu.

Nàng tuy rằng không biết Tuệ Tĩnh sư thái vì cái gì mà thương tâm như vậy nhưng loại chuyện thương tâm này cũng không phải người ngoài khuyên bảo vài câu là có thể buông.

Tuệ Tĩnh sư thái cúi đầu tiếp tục sao chép kinh thư. Đại công chúa đành phải cùng Âu Dương Noãn cáo từ, chậm rãi rời đi.

Huệ An sư thái vẫn im lặng đứng chờ ngoài cửa. Đại công chúa hỏi: “Thân thể của ngài ấy đến mức nào rồi?”

Huệ An sư thái thở dài một tiếng: "Thân thể Tuệ Tĩnh gầy yếu lại ưu tư quá mức. Hơn nữa lao lực quá độ, tâm hỏa triền miên. Đại phu đã nói, ngài ấy nhiều lắm chỉ còn ba đến năm tháng!"

"Ta sẽ phái Thái y đến!"

Khuôn mặt Đại công chúa nổi lên vẻ lạnh lẽo: “Các người hãy chiếu cố nàng thật tốt!”

Ba, năm tháng....

Âu Dương Noãn quay đầu nhìn cửa viện, Tuệ Tĩnh sư thái tựa hồ cũng không còn ý muốn sống nữa.

Một người chính mình còn không muốn sống, cho dù là Thái y đến thì cũng biết làm sao?

Huệ An sư thái thấp giọng nói: "Dạ!"

“Được rồi! Người cứ đi trước đi, chúng ta đi dạo trong chùa một lát!” Đại công chúa mệt mỏi phát phát tay.

Huệ An sư thái đi rồi, Đại công chúa nhìn Âu Dương Noãn nói: “Con cũng biết nàng là ai?”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, chậm rãi nói: "Nghe nói Yến vương phi

năm đó có một vị muội muội thập phần mỹ mạo, tài hoa xuất chúng. Năm đó gả cho Giang Hải vương!"

"Đáng tiếc ba năm sau thành hôn Giang Hải vương bị bệnh qua đời. Vương phi thập phần thương tâm, vì thế trốn vào nơi cửa Phật, không biết tung tích. Dần dần mọi người cũng đã quên mất nàng!"

Vị Giang Hải vương này là biểu đệ của Tiểu Khâm Võ, cũng là một vị Vương gia nhàn tản đối với công danh lợi lộc không hề có hứng thú.

Nghe nói năm đó ông cùng Giang Hải Vương phi thập phần ân ái, cơ hồ như hình với bóng. Khó trách sau khi ông chết đi, Vương phi lại xuất gia.

Chỉ là Hạ Lan Đồ, chuyện này sao lại liên quan đến hắn?

Đại công chúa cười cười: "Đâu chỉ là mỹ mạo. Lúc nàng xuất giá đều phải thừa dịp ban đêm bởi vì sợ bọn vương tôn công tử đến cướp dâu, người ái mộ rất nhiều. Con so với nàng, còn kém xa!"

Nói xong, giọng của bà chậm rãi trở nên bi thương: "Nàng cùng Giang Hải vương đệ là một đôi khiến người đời hâm mộ cỡ nào. Nhưng...."

Trong ánh mắt bà hiện lên tia phẫn hận: "Nhưng năm ấy một lần nàng tiến cung dự tiệc, không biết làm sao lại bị Phụ hoàng coi trọng. Người thế nhưng lại không để ý nhân luân, đã...."

Sắc mặt Âu Dương Noãn thoát cái thay đổi, rất nhanh liền hiểu được ý của Đại công chúa.

Giang Hải vương là cháu ruột của tiên đế, tiên đế thế nhưng lại làm ra loại chuyện này. Thật sự là đáng sợ....

Đại công chúa dừng một lát, chậm rãi nói: “Sau đó, ông còn mệnh Giang Hải vương phi vào cung chăm sóc Hoàng hậu. Khi rời cung hồi phủ, y phục trang sức không hề thay đổi, nhưng người đã bị đổi!”

"Mạnh mẽ bị ép nhập cung, Giang Hải vương phi sao có thể chịu sự khuất nhục này? Nhưng phụ hoàng thế nhưng lại dùng tính mạng Giang Hải vương để áp chế, bắt buộc Vương phi phải ở lại trong cung. Sau này, nàng còn có thai.....”

Âu Dương Noãn nhanh chóng nghĩ đến một người: “Là Hạ Lan Đồ!”

Đại công chúa chậm rãi gật gù đầu: “Đúng vậy!”

Hóa ra Hạ Lan Đồ là con của tiên đế.....

Trong lòng Âu Dương Noãn có chút kinh hãi. Khó trách hần cùng Tiểu Trọng Hoa lại có vài phần tương tự.

Hóa ra bọn họ là đường huynh đệ, lại cũng là cháu thúc.....

Chuyện này thật sự là có chút không tưởng tượng được.

“Còn Giang Hải vương thì sao? Chẳng lẽ ông chỉ trơ mắt nhìn thê tử thừa nhận sự khuất nhục này?”

“Giang Hải vương đệ chỉ là một Vương gia nhân tản, trong tay không có thực quyền. Hần biết rõ thê tử bị đổi nhưng lại chỉ có thể cố nén!”

"Chính là lòng dạ hần vốn cao ngạo, không bao lâu sau liền lâm bệnh không dậy nổi. Sau khi Vương phi trong cung sinh không bao lâu thì hần cũng liền qua đời!"

"Giang Hải vương đệ vừa chết, phụ hoàng không còn thủ đoạn để bắt ép nàng.....sau đó nàng liền ở trong này xuất gia!"

"Vậy Hạ Lan công tử...."

"Bởi vì thân phận có chút xấu hổ nên hắn không tiện ở lại trong cung. Cho nên hắn lớn lên từ trong Yến vương phủ, do Yến vương phi nuôi nấng!"

Đại công chúa quay đầu nhìn thoáng qua cửa viện, thấp giọng thở dài: "Ta vẫn luôn sai người nhìn, nàng đã từng tìm đến cái chết mấy lần đều không thành. Nhưng hiện tại xem ra là ta đã sai lầm rồi, còn không bằng lúc trước để cho nàng đi cùng Giang Hải vương đệ. Đối với nàng mà nói, đó cũng là một loại giải thoát!"

Đối với Giang Hải vương phi mà nói, nàng chỉ là một thiếu nữ tử. Lại vì trượng phu mà sống trong lo lắng cùng sự giày vò nhục nhã. Lựa chọn như vậy không khác gì tự tra tấn thống khổ.

Nàng yêu một người, sống cũng vì người đó, mà chết cũng vì người đó.

So với Giang Hải vương lựa chọn trốn tránh kia, thật sự là rất yếu đuối, quả thực khiến người ta thất vọng đến cực điểm.

Đại công chúa ở trong đại điện kính hương, liền nhìn vào chỗ sâu nhất trong điện, nhìn Âu Dương Noãn muốn nói nhưng lại thôi.

Âu Dương Noãn biết bà muốn đến phòng của Thành Quân, nhưng nay lại cố kỵ nàng nên mới không muốn đề xuất.

Nàng cười nhẹ nói: "Mẫu thân, Noãn Nhi muốn đến thiên điện bái tế!"

Nàng đang nói muốn đi bái tế Lâm Uyển Thanh. Sắc mặt Đại công chúa lập tức thoải mái, bà ôn hòa cười gật đầu: “Đi đi!”

Âu Dương Noãn một mình tiến vào thiên điện, ở trước bài vị của Lâm Uyển Thanh cắm một nén nhang.

Nàng hiểu được, tuy rằng mình đã là nữ nhi của đại công chúa nhưng Thành Quân ở trong lòng bà vẫn chiếm một vị trí độc trì.

Cũng giống như nàng, cũng vĩnh viễn không thể nào quên được mẫu thân thân sinh.

Đúng lúc này, Âu Dương Noãn đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ, truyền đến từ sau tượng phật.

Âu Dương Noãn ngẩn ra, quay đầu nhìn lại, nhất thời cả kinh không nói được gì.

Tiểu Thiên Diệp thấy thần sắc nàng hoảng hốt, khuôn mặt tiều tụy liền vươn tay ra. Thế nhưng Âu Dương Noãn lại lui về sau từng bước.

Tiểu Thiên Diệp nhất thời có chút giật mình nhìn nàng chăm chú, tay dừng lại giữa không trung.

"Người điên rồi!"

Âu Dương Noãn đã cả kinh đến cực điểm, ngược lại không thốt nên lời.

Nửa ngày sau nàng mới mấp máy môi, nhẹ nhàng nhắm mắt, khe khẽ thở dài: “Người cũng biết nơi này có nhiều nguy hiểm?”

"Vì sao muốn gả cho hắn?" Tiểu Thiên Diệp lao tới ngàn dặm, chỉ vì muốn hỏi một câu này.

Vì sao? Đúng vậy, vì sao?

Ngắm lại tình cảnh của nàng lúc đó, thì chính là lựa chọn tốt nhất.

Dây kết nhụy hoa trên viên hoàng kim đính trên trâm cài tóc của Âu Dương Noãn theo hành động của nàng mà hơi hơi rung động: "Nếu ta không gả cho hắn thì ta nên gả cho ai? Người sao? Thế tử, người sớm nên biết đó là chuyện không có khả năng!"

"Nàng đang nói gì vậy?"

Tiểu Thiên Diệp vẫn không hiểu lời nàng như trước, nhưng trong ánh mắt không tự chủ được mà mang theo sự tuyệt vọng.

Nàng vì sao phải gả cho người khác? Hắn bốn ba ngàn dặm, trong lòng trong đầu hắn đều tâm tâm niệm niệm điều này.

Chỉ cảm thấy trong đầu đều là hỏa diễm thiêu đốt, không thể nào dập tắt được. Cứ thế hừng hực thiêu đốt khiến hồn phách hắn cũng trần trọc rên rỉ, không thể siêu sinh.

Tay Tiểu Thiên Diệp vốn dừng giữa không trung, nhanh chóng cầm lấy cánh tay Âu Dương Noãn: "Nói cho ta biết, vì sao?"

Trong lòng Âu Dương Noãn kinh sợ, ngay cả đầu ngón tay cũng hơi run run. Cuối cùng không thể ức chế được mà dùng sức tránh đi, khí lực mạnh đến nỗi khiến Tiểu Thiên Diệp lùi lại nửa bước.

Thanh âm của nàng ần ần có chút đau đớn mà chỉ một mình nàng biết: "Ta không có lý do gì! Người đi đi, đi đến một nơi an toàn. Đừng

quay trở lại nữa....”

Tiểu Thiên Diệp ngơ ngác đứng ở nơi đó.

Sau một lúc lâu hắn bắt lấy tay nàng đan vào tay hắn, gắt gao cầm chặt: “Ta nay đã là phiên vương. Tiểu Diễm dù thế lực lớn cũng không làm gì được ta. Ở nơi đó ta chính là vua. Nàng đi theo ta, ai cũng sẽ không biết những chuyện phát sinh nơi này. Nàng là thê tử duy nhất của ta....”

Cảm xúc của Tiểu Thiên Diệp dị thường kích động. Thậm chí ngay cả bản thân hắn còn không biết.

Ngũ bắt thành ngũ, trong mắt dần dần nóng lên, giống như máu nóng đều tập trung vào ánh mắt. Chỉ dùng lực bắt lấy nàng.

Âu Dương Noãn không dám nhìn vào mắt hắn. Nàng chậm rãi quay sang, con ngươi nhẹ nhàng hạ xuống.

Khi mở miệng lại cơ hồ như không phát ra âm thanh: “Quá muộn rồi!”

Nếu như trước khi thành hôn hắn nói với nàng những lời này, có lẽ nàng sẽ thật sự động tâm.

Nhưng nay tất cả đã quá muộn, thật sự là đã muộn rồi....

(Note: Cái đoạn Báo ân kinh ý, ta tìm hoài không ra nên để y nguyên vậy. Có chế nào hiểu biết rộng rãi thì chỉ giáo ta để ta đổi lại cho hay hơn nhé. Thanks các chế đã ủng hộ!"

Chương 289: Trữ quốc am uyên mộng nan viên (3)

Nàng đẩy hắn ra, xoay người mở cửa thiên điện.

Nhưng ngón tay vừa đặt lên cửa, Tiểu Thiên Diệp đã ôm chặt lấy nàng từ phía sau.

Hắn một câu cũng không nói. Nháy mắt kia, Âu Dương Noãn cũng lặng yên.

Chậm rãi trong ánh mắt Âu Dương Noãn mang theo chút tự giễu: “Thế tử, ngươi luôn miệng nói ta chính là thê tử của ngươi. Vậy công chúa Nam Chiếu ngươi để chỗ nào?”

Trong nháy mắt Tiểu Thiên Diệp liền cứng ngắc: “Vớ ta công chúa Nam Chiếu chỉ là một quân cờ!”

"Quân cờ?"

Trong thanh âm Âu Dương Noãn có một chút run run không dễ phát hiện. Nàng biết hắn đối với công chúa Nam Chiếu kia không hề có tình cảm.

Nhưng khi hắn một bên nói với nàng những lời này, một bên lại xoay người sẽ cưới Nam Chiếu công chúa. Cái này đúng là chuyện buồn cười nhất trên đời.

“Cái ta muốn chẳng qua chỉ là Nam Chiếu mà thôi. Chỉ cần hoàn toàn chiếm được Nam Chiếu, Tiểu Diễn có làm gì cũng không uy hiếp

được ta. Như vậy chúng ta mới có thể vĩnh viễn ở cùng nhau!” Tiểu Thiên Diệp có chút vội vàng, sợ nàng hiểu lầm.

Lợi dụng, lợi dụng, vẫn là lợi dụng!

Trong mắt nam nhân, nữ nhân chẳng qua chỉ là một thứ có thể tùy tiện lấy ra lợi dụng. Một khi không còn giá trị lợi dụng sẽ bị vứt bỏ không chút thương tiếc.

Kiếp trước Tô Ngọc Lâu cũng vậy, nay Tiểu Thiên Diệp lại cũng dùng thủ đoạn đó để đối phó với công chúa Nam Chiếu.

Tay Tiểu Thiên Diệp vẫn dùng sức ôm lấy Âu Dương Noãn, nàng lại vẫn chậm rãi giãy dụa tránh đi.

Tình hình như vậy, giống như trước đây cũng từng phát sinh.

Tiểu Thiên Diệp cảm thấy mình đang nắm lấy cát, hễ nghĩ sẽ nắm chặt nhưng cuối cùng lại chẳng có gì.

Âu Dương Noãn lấy khối bích tỳ từ trong người ra, đưa lại cho Tiểu Thiên Diệp. Tươi cười thực nhạt nhẽo: “Thế tử, khối ngọc bội này trả lại cho người!”

Tiểu Thiên Diệp cố chấp nhìn nàng, không chịu nhận lấy.

Nếu cắt không đứt, tất chịu đau đớn. Âu Dương Noãn quyết tâm, nhét khối ngọc vào trong tay hắn.

Tiểu Thiên Diệp lại mãnh mẽ vùng lên, khối ngọc nhất thời vỡ nát.

Âu Dương Noãn nhìn khối ngọc bội bị chủ nhân ném xuống kia, những mảnh vỡ nằm trên đất, nháy mắt cơ hồ nói không nên lời.

Nàng quay mặt qua chỗ khác, không muốn nhìn.

“Nàng gả cho hắn, có biết ta thống khổ thế nào không? Lúc nàng hạnh phúc, lại có một người luôn vì nàng mà trăn trở khó ngủ!”

"Nàng nghĩ rằng ta chưa từng muốn quên sao? Nhưng tư vị thống khổ kia không thể nhỏ ra được, nó nằm trong xương cốt ta trăn trở giày vò. Ta vĩnh viễn cũng không thể quên được!”

Con người Tiểu Thiên Diệp giống như giọt sương, trong suốt nhưng cũng lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi.

Âu Dương Noãn quay đầu lại, bước nhanh ra bên ngoài.

Tiểu Thiên Diệp, thực xin lỗi! Tấm lòng của người ta đều hiểu được. Những chuyện người làm cho ta, ta sẽ mãi nhớ trong lòng.

Chỉ là, những thứ đó ta chỉ có thể để trong lòng. Cả đời này, người và ta là không thể.

Đã qua một lần, nàng sẽ không bao giờ vì một nam nhân mà liều lĩnh lần nữa. Nhân sinh của nàng, phải như thế.

Nhưng vào lúc này, phía sau lại truyền đến thanh âm của Tiểu Thiên Diệp.

“Trừ phi ta chết....”

Hắn cười, tựa như tuyết bay: “Nếu không, ta sẽ không từ bỏ nàng....”

Âu Dương Noãn vội bước nhanh hơn, cũng không hề quay đầu nhìn lại.

Tiểu Thiên Diệp nhìn nàng rời đi, hình ảnh trước mắt mờ dần.

Hắn cúi đầu, nhặt những mảnh vỡ trên đất, cầm chặt lấy. Những mảnh vỡ đâm vào tay hắn, máu nóng từ các khe hở ngón tay chảy xuống, nhỏ giọt xuống đất....

Âu Dương Noãn Đi đến cửa liễn thấy Hồng Ngọc bước nhanh đến: “Tiểu thư, Đại công chúa nói đến lúc về rồi!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, giống như là trốn cái gì đó kéo Hồng Ngọc rời đi. Thậm chí còn không dám quay đầu nhìn lại.

Đã muốn cắt đứt thì phải cắt đứt sạch sẽ. Nếu còn để vương tư lòng hoặc khiến Tiểu Thiên Diệp ôm hy vọng với nàng thì chỉ sẽ mang đến tai họa cho hắn. Hắn tùy tiện bất chấp nguy hiểm vào kinh như vậy, nếu bị phát hiện.....

Âu Dương Noãn không tự chủ được mà rùng mình.

Trên xe ngựa, Âu Dương Noãn nhớ lại những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay liền cảm thấy hết sức mệt.

Đại công chúa thấy nàng không nói một lời, nghĩ nàng đang lo lắng liền khuyên: “Con yên tâm, Thái tử không phải phụ hoàng, Trọng Hoa cũng không phải Giang Hải vương. Con lại càng sẽ không trở thành một Giang Hải vương phi thứ hai!”

Âu Dương Noãn ngẩn ra, biết đại công chúa hiểu lầm nên liền cười nói: “Mẫu thân yên tâm, con hiểu được!”

Trở lại Yến vương phủ, Xương Bồ hồi bẩm nói Minh quận vương còn chưa trở về.

Không biết vì sao, trong lòng Âu Dương Noãn nhẹ thờ ra.

Thái độ của Tiểu Trọng Hoa khiến nàng thật sự đoán không ra. Nhất là một nụ hôn tối hôm kia, khiến nàng có chút không biết nên đối mặt với hắn thế nào.

Nàng nghĩ nghĩ liền phân phó thay Minh quận vương chuẩn bị bữa tối.

Sau đó chính mình tựa vào đầu giường đọc sách. Không biết qua bao lâu, nàng chậm rãi nhắm mắt ngủ.

Hồng Ngọc nhẹ nhàng đắp chăn lên cho nàng rồi đứng một bên.

Nửa đêm, Âu Dương Noãn bị tiếng bước chân dồn dập làm cho bừng tỉnh. Nàng vội vàng ngồi dậy, kéo áo choàng khoác lên người.

Hồng Ngọc giương giọng hỏi: “Đã trễ thế này, có chuyện gì?”

Cửa ngoài bị đẩy ra, Xương Bồ bước nhanh vào, trên mặt lo sợ không yên: “Tiểu thư, Minh quận vương bị thương!”

Âu Dương Noãn cả kinh, lập tức từ trên giường đứng lên, gấp giọng nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Xe ngựa đã đi đến cửa, nói là bị thương, còn chưa biết tình hình thế nào!” Sắc mặt Xương Bồ có chút tái nhợt.

Âu Dương Noãn bước nhanh đi ra ngoài, đi đến cửa liền nghe Hồng Ngọc kinh hô một tiếng.

Nàng cúi đầu mới phát hiện chính mình thể nhưng lại quên mang

giày, nàng gắng bình ổn tâm thần: “Xương Bò, người lập tức đến hỏi rõ ràng. Hồng Ngọc, mau giúp ta thay y phục!”

Âu Dương Noãn dùng tốc độ nhanh nhất sửa soạn lại y phục chỉnh tề.

Càng là thời khắc như vậy nàng càng không thể để người khác nhìn ra nội tâm kích động.

Nàng tin tưởng Tiểu Trọng Hoa, hẳn nhất định sẽ không sao!

Nếu hẳn thật sự có việc gì.....Âu Dương Noãn thật sự không thể nghĩ tiếp.

Nàng bước nhanh ra ngoài, lại nhìn thấy thủ lĩnh thị vệ Kim Lương cùng một thị vệ nữa đỡ Tiểu Trọng Hoa tiến vào. Bên cạnh còn có một đại phu.

"Không cần kinh động những người khác!" Tiểu Trọng Hoa ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt, nhưng lại kiên trì nói.

Âu Dương Noãn thấy hẳn còn có thể nói chuyện, trong lòng cũng liền thả lỏng hơn nhiều.

Không biết vì sao hơn nửa ngày mới tìm lại được thanh âm của mình: “Chàng yên tâm!”

Trong nội thất.

Đại phu đã kiểm tra xong thương thế của Tiểu Trọng Hoa: “Chủ yếu là bên hông bị thương. Cũng may thân thể Minh quận vương cường kiện cho nên ngoại thương như vậy không có gì đáng ngại. Chỉ là vẫn phải tĩnh dưỡng!”

Âu Dương Noãn nghe liền nhìn Tiểu Trọng Hoa, ngoại bào trên người hẳn đã được cởi ra.

Nàng nhìn thấy chỗ bị thương, là bên thắt lưng sườn trái. Miệng vết thương rất dài, nơi khác còn có chút xây xước.

Đại phu nhẹ nhàng băng bó vết thương cho Tiểu Trọng Hoa, nhẹ giọng nói: “Vết thương dài nhưng không sâu. Thật sự là trong cái rủi có cái may!”

Âu Dương Noãn nhìn nhìn Kim Lương, hẳn lập tức quỳ rạp xuống đất: “Quận vương phi, là thuộc hạ bất lực!”

“Rốt cuộc là làm sao?”

“Điện hạ đi tả doanh xử lý quân vụ nhưng đột nhiên lại nhận được mật báo, liền bỏ lại công vụ chạy tới Kinh Giao. Thuộc hạ cũng cảm thấy rất kỳ quái!”

"Sau đó chúng ta lại gặp phải mai phục trên đường. Thuộc hạ phỏng đoán, có lẽ đó là tử sĩ Tần vương lưu lại. Gần một trăm người nhưng đều đã chết, một người sống cũng không bắt được!"

Mật báo....Tử sĩ.....

Âu Dương Noãn hơi hơi sửng sốt, lập tức nhìn Tiểu Trọng Hoa trên giường. Nháy mắt lòng của nàng cơ hồ như nhảy loạn lên.

"Người cũng bị thương?"

“Hồi bẩm Quận vương phi, chỉ là chút vết thương nhỏ. Thuộc hạ không sao!”

“Người mau cùng đại phu lui xuống bằng bó đi. Nơi này giao cho ta là được rồi!” Âu Dương Noãn cười nhẹ, ôn nhu nói.

Kim Lương gật gật đầu, cúi chào sau đó rời đi. Âu Dương Noãn nhìn bóng dáng đối phương, tươi cười trên mặt rất nhanh liền biến mất.

Tiểu Trọng Hoa quay mặt hướng một bên nặng nề ngủ. Sắc mặt có chút tái nhợt, mày nhăn lại. Nhìn ngoại bào bị máu nhuộm đỏ, rách nát do bị thương chém rách.

Nhưng mà hô hấp chung quy vẫn ổn định, nàng ngồi xuống ghế cạnh giường. Chỉ cần không bị thương nghiêm trọng, bị thương ngoài da như vậy với hắn mà nói thì không có gì trở ngại.

Nàng sâu kín thở dài, lòng cũng chậm rãi thả lỏng.

Nghĩ đến chuyện Tiểu Trọng Hoa nhận được mật báo, không biết vì sao nàng cảm thấy chuyện này có quan hệ đến Tiểu Thiên Diệp.

Tiểu Trọng Hoa gặp chuyện, chẳng lẽ là vì nàng?

Âu Dương Noãn lắc đầu. Thật sự là ý nghĩ hoang đường. Chuyện này có liên quan đến nàng, làm sao có thể?....

Nàng cũng không quan trọng đến mức khiến Tiểu Trọng Hoa đột nhiên bỏ cả công vụ để đột nhiên trở về. Có lẽ là vì chuyện khác.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không biết qua bao lâu Âu Dương Noãn bất tri bất giác mê mông lung ngủ.

Trong mơ màng nàng nghe thấy một thanh âm nhẹ nhàng gọi bên tai: “Noãn Nhi!”

Ân.....

Âu Dương Noãn đột nhiên cả kinh, mở to hai mắt.

Lúc này sắc trời đã sáng rõ. Âu Dương Noãn liền nhìn trên giường, Tiểu Trọng Hoa đã tỉnh lại.

Vẻ mặt hắn cực kỳ trù ối nhìn nàng, nhưng khi nàng chớp mắt mơ màng vẻ trù ối kia đã không còn thấy đâu....

Chương 290: Tân hôn yến cũng có khúc chiết (1)

Không biết vì sao, trong nháy mắt Âu Dương Noãn liền có chút không được tự nhiên.

Nàng cùng Tiểu Thiên Diệp gặp mặt, cũng không làm ra hành động gì quá đáng, cũng không hề có hành vi phản bội.

Nhưng nàng vẫn không tự chủ được mà hơi hơi cúi thấp đầu, trên mặt thậm chí có chút nóng lên: “Chàng đã tỉnh, để ta đi gọi đại phu đến!”

Tiểu Trọng Hoa lắc lắc đầu, nói "Không cần! Ta không sao!"

Âu Dương Noãn nhìn nhìn hắn, gật đầu thấp giọng nói: “Được!”

Nói xong nàng lại mỉm cười an ủi nói: “Đại phu nói chỉ bị thương ngoài da, chàng không cần lo lắng!”

Tiểu Trọng Hoa đột nhiên cầm lấy tay Âu Dương Noãn, môi giật giật tựa hồ như muốn nói gì đó.

Lúc này cửa phòng đột nhiên mở ra, Yến vương cùng Đồng trắc phi đến.

Âu Dương Noãn vội vàng muốn giật ra khỏi tay hắn nhưng Tiểu Trọng Hoa lại dùng sức nắm chặt.

Âu Dương Noãn không biết làm sao, đành để hắn nắm lấy, mặt

không tự giác được mà đỏ lên.

Một động tác nhỏ này khiến khóe môi Yến vương khẽ cong lên muốn cười.

Nhưng khi nhìn thấy biểu tình xấu hổ cùng quẫn bách của Âu Dương Noãn lại đành nhin xuống, ý vị thâm trường nhìn Tiểu Trọng Hoa.

Thái độ của Yến vương so với lần đầu tiên gặp mặt đã tự nhiên hơn rất nhiều.

Ông bất động thanh sắc nhưng trong ánh mắt lại vui vẻ lấp lánh ý cười: “Hắn tỉnh rồi? Có khỏe không?”

Nghe lời thì như đang hỏi nàng, Âu Dương Noãn bất đắc dĩ đành hơi hơi ngẩng đầu. Đỏ mặt nhìn Yến vương cùng Đồng trắc phi, nhẹ giọng trả lời: “Dạ, phụ vương. Đại phu đã kiểm tra qua, nói chỉ bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại!”

Đồng trắc phi tươi cười đầy mặt, quay đầu nói với Yến vương: “Đã có thể tử, sẽ không cần chúng ta lo lắng. Trọng Hoa cũng là đứa nhỏ có phúc lớn!”

Yến vương gật gật đầu nói với Âu Dương Noãn: “Trọng Hoa, phiền người quan tâm rồi!”

Âu Dương Noãn nghe vậy nao nao, trong ấn tượng của nàng Yến vương chưa từng có vẻ mặt ôn hòa như vậy.

Yến vương nhìn nàng, ánh mắt không tự chủ được mà rời đi.

Từ đáy lòng mỗi lần nhìn thấy nữ hài tử này đều làm ông nhớ đến Lâm Uyển Thanh, cũng vì vậy mà trong lòng ông rất đau đớn.

Nhưng Trọng Hoa lại hạ quyết tâm muốn cưới nàng. Thậm chí còn nói với ông chỉ nhìn nhận mỗi mình nàng.

Tiểu Trọng Hoa như vậy, trong mắt Yến vương là người cực kỳ xa lạ.

Tính cách Tiểu Trọng Hoa luôn luôn bình tĩnh quá mức, trầm ổn có thừa.

Từ nhỏ đến lớn, hấn thích cái gì, muốn cái gì đều chưa từng nói. Hấn luôn có thể thành thạo áp chế sở thích của mình.

Còn với Âu Dương Noãn, cũng là lần đầu tiên.

Nếu hấn chỉ nhận thức mỗi mình nàng. Vậy người làm phụ thân như ông, thì có gì phải băn khoăn?

Ánh mắt Yến vương sáng ngời, vẫn gật đầu với Âu Dương Noãn sau đó mới nhìn Tiểu Trọng Hoa nói: “Lần này, Bệ hạ lệnh cho người chương quản tả doanh. Việc còn chưa xong đã dám buông tay, lá gan người cũng thực không nhỏ. Chờ thương thế tốt lên, ta sẽ tính với người!”

Khẩu khí này thật đúng là không giống lời mà phụ thân sẽ nói với nhi tử đang bị thương.

Yến vương nhìn chằm chằm Tiểu Trọng Hoa trong chốc lát. Đột nhiên hoài nghi nguyên nhân hấn từ trong quân doanh trở về gấp.

Tính cách Tiểu Trọng Hoa không phải thiếu suy nghĩ như vậy. Lần này hấn vội vàng trở về nhất định là có nguyên nhân nào đó. Hơn nữa nhất định là có liên quan đến Âu Dương Noãn.

Nghĩ nghĩ ông lại phân phó thị vệ: “Mấy ngày nay chuyện trong quân doanh tạm thời giao cho phó tướng. Để quận vương dưỡng thương!”

“Tuân lệnh!”

Đồng trắc phi bước lên phía trước, tựa hồ như muốn xem xét thương thế của Tiểu Trọng Hoa.

Tiểu Trọng Hoa liền cười nhẹ, xa cách nói: “Không phiền đến ngài!”

Đồng trắc phi hơi hơi thu tay lại, liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn cười cười nói: “Đúng rồi! Đã có Noãn Nhi chăm sóc, Trọng Hoa nhất định sẽ khang phục rất nhanh!”

Âu Dương Noãn đứng một bên, hơi hơi mỉm cười gật đầu.

Đồng thị dù sao cũng không phải thân mẫu của Tiểu Trọng Hoa. Nhưng biểu hiện lo lắng của bà cũng rất chân thành tha thiết.

Bên ngoài đều nói Thế tử cùng Minh quận vương đều rất tôn kính Đồng thị. Hiện tại xem ra tôn kính có thừa, thân cận không đủ.

Lần này đến thăm Đồng thị mang không ít dược liệu trị thương. Chờ bọn họ rời đi, Tiểu Trọng Hoa liền sai người mang tới khổ phòng. Hiển nhiên không hề tính sẽ dùng đến chúng.

Tiểu Trọng Hoa nằm trên giường thấy Âu Dương Noãn đứng một bên có chút đăm chiêu suy nghĩ thì liền cười nói: “Noãn Nhi, lại đây ngồi!”

Âu Dương Noãn nhìn hẩn trong chốc lát rồi mới chậm rãi đi qua.

Vừa tới gần liền bị Tiểu Trọng Hoa cầm lấy tay, dùng sức một chút

liền kéo nàng ngồi bên giường.

Hắn tinh tế nhìn mặt mày cùng thần sắc nàng rồi thấp giọng nói: “Ngủ có được không? Đêm qua vất vả cho nàng rồi!”

"Ta không sao!" Âu Dương Noãn trả lời câu hỏi của hắn, thanh âm rất thấp cũng rất mềm nhẹ.

“Ta tối hôm qua đã ngủ nhiều rồi! Còn nàng chắc chưa được nghỉ ngơi tốt. Ta không quấy rầy nữa, nàng mau ngủ một giấc đi!” Trong ánh mắt Tiểu Trọng Hoa có một tia khác thường.

“Ta không buồn ngủ!”

Âu Dương Noãn thấp giọng nói. Vừa dứt lời, Tiểu Trọng Hoa chỉ chỉ vào gương đồng.

Âu Dương Noãn liếc mắt nhìn một cái liền thấy trong gương đồng một nữ tử búi tóc rời rạc, khuôn mặt tiều tụy. Mặt của nàng không tự chủ được mà đỏ lên.

Tiểu Trọng Hoa cúi đầu cười khế: "Noãn Nhi, nàng cứ yên tâm ngủ là được rồi!"

Nói xong liền kéo nàng xuống giường. Âu Dương Noãn vội vàng nói: “Vậy, chàng buông tay trước đã. Ta đi thay y phục!”

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa dừng trên áo khoác mà tối hôm qua nàng vội vàng vơ lấy.

Âu Dương Noãn biết bản thân tối qua có chút nóng vội, chưa kịp thay. Y phục trên người vẫn là y phục ban ngày mặc đến Trữ quốc am, trên đó vẫn còn vương mùi hương khói.

Hắn buông nàng ra, cười nói: “Mau đi đi!”

Âu Dương Noãn lại nhìn hắn, thấy hắn vẫn thản nhiên tươi cười như cũ liền thoáng thả lỏng.

Có thể Tiểu Trọng Hoa không biết Tiểu Thiên Diệp đến gặp nàng. Bằng không hắn căn bản là không thèm để ý.

Vì thế nàng liền đứng dậy đi thay y phục. Sau đó thật cẩn thận tránh ánh mắt Tiểu Trọng Hoa, đến bên cạnh giường nằm xuống.

Đến lúc này mới phát hiện tình hình thật sự có chút xấu hổ.

Dù hai người cũng đã sớm chung giường, cũng đã sớm có quan hệ thân mật.

Nhưng dù sao khi đó cũng là buổi tối, hai người chưa từng nằm trên giường khi trời còn sáng như vậy.

Nghĩ đến đây mặt Âu Dương Noãn liền đỏ lên, bất đắc dĩ nghiêng người đưa lưng về phía hắn.

Tiểu Trọng Hoa không hề động, Âu Dương Noãn đành phải nhắm mắt giả bộ ngủ.

Tiểu Trọng Hoa sâu kín hít thở, cúi đầu hỏi: “Noãn Nhi, nếu ta đêm qua không trở về được. Nàng sẽ vì ta mà đau lòng chứ?”

Giọng nói tiêu điều kia khiến tâm Âu Dương Noãn lạc mất nửa nhịp.

Đợi thật lâu không thấy Âu Dương Noãn trả lời. Tiểu Trọng Hoa cố gắng vươn tay phải ra, nhẹ nhàng cầm lấy một cánh tay Âu Dương

Noãn: “Noãn Nhi, nàng ngủ rồi sao?”

Âu Dương Noãn cố gắng khống chế nhịp tim của mình, tận lực không để mình chịu sự ảnh hưởng của hắn.

Tiểu Trọng Hoa không thấy nàng đáp lại gì, cũng không hỏi lại.

Chính là cánh tay nắm lấy tay nàng cũng không hề buông ra, tựa như đang kiên trì chờ đợi điều gì đó.

Âu Dương Noãn có chút khẩn trương chờ đợi động tác tiếp theo của hắn.

Nào ngờ Tiểu Trọng Hoa lại chỉ giao tay nàng vào trong tay hắn, mười ngón đan vào nhau.

Âu Dương Noãn chậm rãi trầm tĩnh lại. Rất nhanh cơn buồn ngủ đã đánh úp đến. Âu Dương Noãn nặng nề ngủ.

Tựa hồ như từ trước tới giờ nàng chưa từng được ngủ một cách an ổn như vậy. Khi tỉnh lại thì đã gần tối.

Âu Dương Noãn chậm rãi mở mắt, đập vào mắt nàng là một cánh tay cường tráng của nam nhân.

Âu Dương Noãn cả kinh, gấp gáp lui về sau một chút mới nhìn rõ hóa ra là mình đã ôm lấy cánh tay Tiểu Trọng Hoa ngủ say sưa.

Âu Dương Noãn có chút quẫn bách đỏ mặt. Nàng nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, thấy Tiểu Trọng Hoa cũng đang ngủ, khóe môi vi dương, còn mang theo ý cười thản nhiên.

Nụ cười kia khiến cho những góc cạnh đường nét trên khuôn mặt

hắn trở nên nhu hòa hơn rất nhiều.

Nghĩ đến hai người vẫn chưa dùng bữa nàng liền thu hồi tầm mắt, nhẹ nhàng ngồi dậy chuẩn bị xuống giường.

Nhưng vừa động một chút liền thấy lông mi Tiểu Trọng Hoa nhẹ rung, tiếp theo liền mở mắt nhìn nàng.

“Noãn Nhi, nàng tỉnh rồi!”

Âu Dương Noãn nghĩ đến hắn cũng chưa ăn gì liền cúi thấp nói: “Chàng chắc cũng đói bụng rồi, ta đi phân phó hạ nhân chuẩn bị!”

Tiểu Trọng Hoa lắc đầu, nghĩ muốn nói gì, tay vô thức xoa xoa vòng eo của Âu Dương Noãn.

Nàng sững sốt liền vội vàng đứng dậy xuống giường: “Ta.....ta đi ra ngoài gọi người tiến vào!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng đi nhanh ra ngoài, giống như là chạy trốn chết. Đôi mắt hắn lập tức ảm đạm xuống.

Hắn nghĩ, nàng sẽ giải thích.

Nhưng nàng lại không nói gì.

Không có ý muốn chứng minh, nàng đã ngầm nói mình thực sự gặp mặt người kia ở Trữ quốc am.

Tiểu Trọng Hoa không phải là người không truy vấn được. Hắn hỏi không ra thì sẽ dùng thủ đoạn.

Nhưng ở trước mặt nàng hắn lại không làm được. Bởi vì nàng là thê

tử, là bạn đời của hắn.

Lúc trước Yến vương phủ là nơi nghỉ ngơi, là nơi để hắn ngủ mà thôi.

Nhưng từ khi nàng vào cửa, hắn bắt đầu có hy vọng bức thiết, muốn biến nơi này thành nhà.

Từ trước tới nay cái hắn muốn chẳng qua chỉ là một ngôi nhà chân chính ấm áp. Cũng chỉ có nàng mới có thể cho hắn một gia đình như vậy.

Nhưng nay hắn không nắm chắc, liệu nàng có nghĩ giống hắn không?

Âu Dương Noãn đi một lát rồi tiến vào, cười nói: “Hồng Ngọc sớm đã chuẩn bị rồi! Rất nhanh sẽ mang lên!”

“Noãn Nhi....”

Hắn cúi đầu, cúi đầu gọi một tiếng.

Vốn tưởng rằng mình vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội được gọi tên nàng nữa khi hắn rời kinh.....

Nhưng giờ phút này, hai chữ vô cùng thân thiết kia nhẹ nhàng vòng qua đầu lưỡi, thoát ra khỏi môi.

“Nàng đi Trữ quốc am!” Đây là trần thuật, không phải câu hỏi.

Rốt cục là vẫn hỏi đến.

Đáy lòng Âu Dương Noãn lướt qua một tiếng ngân nga thờ dài.

Nhưng trong thanh âm lại trong trẻo mà lạnh lùng: “Đúng vậy, ta đã gặp được Tiểu Thiên Diệp!”

Chương 291: Tân hôn yến cũng có khúc chiết (2)

Nàng nói là gặp được mà không phải là hẹn trước gặp ở nơi đó.

Nhưng Tiểu Trọng Hoa cũng biết, có thể khiến Tiểu Thiên Diệp mạo hiểm như vậy cũng chỉ có một lý do. Đó chính là vì Âu Dương Noãn.

Sự thừa nhận của nàng không thể nghi ngờ chính là lừa đổ thêm dầu sự giày vò trong lòng Tiểu Trọng Hoa.

“Nhưng ta cũng không biết hắn lại đột nhiên vào kinh!”

Lúc Âu Dương Noãn nói chuyện, thần sắc hờ hững, biểu tình thủy chung vẫn lạnh nhạt. Một chút gợn sóng cũng không thấy, cũng không rõ cảm xúc rõ ràng gì.

Chỉ là khi nói đôi mi thanh tú tinh tế lơ đãng hơi nháy dựng lên. Trong con ngươi tựa hồ như có gì đó mà nhẹ nhàng chớp chớp. Giống như vụn băng trôi nổi trên mặt nước.

Những bất an trong lòng tất cả đều che dấu dưới đáy mắt, khiến hắn không thể mảy may nhìn thấy.

"Ta hiểu!"

Tiểu Trọng Hoa ngẩn ra, trong đôi mắt tối tăm hiện lên một tia cảm xúc rất nhỏ.

Hắn đột nhiên ý thức được, với tính cách của Âu Dương Noãn,

nguyện ý giải thích với hắn như vậy đã là điều thập phần khó có được.

Nhưng điều hắn muốn lại không chỉ có như thế. Hắn tham lam, muốn càng nhiều hơn.

Hồng Ngọc mang theo mấy nha đầu khác bưng đồ ăn tiến vào.

Âu Dương Noãn nhìn nhìn Tiểu Trọng Hoa, cảm thấy hắn thật sự không thích hợp để đứng dậy ngồi ăn cơm. Nàng có chút do dự khó xử.

Tiểu Trọng Hoa nhú mày nói: “Ta không đói!”

Âu Dương Noãn nhìn nhìn Hồng Ngọc, Hồng Ngọc nhanh chóng vun một chén cơm với thức ăn, còn muốn chạy qua đút cho Tiểu Trọng Hoa.

Nhưng vừa nhích người lại bị ánh mắt lạnh nhạt của Tiểu Trọng Hoa ngăn trở bước chân. Ý tứ trong đó thật rõ ràng, ‘ta không cần người, ta muốn là tiểu thư của các người’.

Trong lòng Hồng Ngọc vừa buồn cười vừa đau lòng nhìn Âu Dương Noãn: “Quận vương, tiểu thư nhà ta khá vậy còn bị đói nữa là!”

Âu Dương Noãn nhìn liền đã hiểu, không khỏi thầm lắc đầu. Nàng nhận lấy chén cơm từ tay Hồng Ngọc, ngồi xuống bên giường.

Khóe môi Tiểu Trọng Hoa khẽ giơ lên, ý cười trong mắt không hề che dấu.

Xương Bồ có chút không thể tin vào mắt mình.

Minh quận vương cả ngày lạnh như băng, nhưng lại vì được tiểu thư bón cơm mà vui mừng như vậy.

Hồng Ngọc lặng lẽ lui về phía sau, cẩn thận đứng bên cạnh. Chúng nha đầu cũng đều mở to hai mắt nhìn.

Tiểu Trọng Hoa lại lạnh lùng liếc mắt nhìn các nàng một cái.

Hồng Ngọc cùng Xương Bồ liếc nhìn nhau, trong lòng hiểu ý liền cũng không dám đứng lại.

Hai người cười cười nhẹ nhàng xoay người đi ra ngoài, lại còn hảo tâm đóng cửa phòng lại.

Âu Dương Noãn bị hành động của các nàng khiến cho ngơ ngẩn.

Như vậy khi có mặt người ngoài cần đổi một loại phương thức khác để ở chung với nàng. Nếu lúc nào cũng có bọn họ, vĩnh viễn cũng không thể có được đột phá.

Tiểu Trọng Hoa cúi đầu cười nói: “Noãn Nhi, ta đói rồi. Chắc nàng cũng đói, chúng ta cùng nhau dùng bữa!”

Âu Dương Noãn đột nhiên hoàn hồn, nhìn từ sườn mặt Tiểu Trọng Hoa, thật ra trông rất nhu thuận, nhìn Âu Dương Noãn không khỏi hơi nhú mào.

Ăn nửa chén cơm, Âu Dương Noãn lại vươn thìa canh đến. Tiểu Trọng Hoa lại ngậm nhanh miệng, cười nói: “Nàng ăn trước đi!”

Nhưng Âu Dương Noãn lại cảm thấy lẽ không thể bỏ, vẫn kiên trì không thu tay về, thấp giọng nói: “Chàng ăn xong, lát nữa ta sẽ ăn!”

Tiểu Trọng Hoa biết tính cách quá mức cầu cần của nàng, cũng không bức bách nàng nữa. Chỉ cúi đầu ăn, liền đốc xúc nàng bón cơm.

Giúp đỡ hẩn dùng bữa xong, Hồng Ngọc mới lại tiến vào đứng bên cạnh chia thức ăn cho Âu Dương Noãn.

Lúc này, nha đầu Bích Hà thật cẩn thận tiến vào, hành lễ với Âu Dương Noãn rồi lập tức tiến vào trong cũi nói với Minh quận vương: “Quận vương, nô tỳ giúp ngài thay y phục!”

Chiếc đũa trong tay Âu Dương Noãn dừng một chút, nhớ lại xiêm y trên người Tiểu Trọng Hoa thật sự là dính không ít vết máu.

Nhưng rất nhanh nàng lại cúi đầu tiếp tục dùng bữa.

Nha đầu Bích Hà này bỏ qua nàng đến nói chuyện với Tiểu Trọng Hoa, thật sự là có chút ý tứ.

Bích Hà mặc nhuyễn trừ la y màu hồng, dùng lụa màu trắng ngà làm cổ áo, váy màu đỏ đào. So với nha đầu bình thường thì xiêm y đẹp hơn rất nhiều.

Bích Hà có hai má cong cong nhu hòa, cằm nhỏ khéo léo, khí chất ôn nhuyễn, dung sắc xinh đẹp.

So với một nha đầu mà nói thì dung mạo của nàng đúng là quá mức xinh đẹp.

Từ ngày đầu tiên Âu Dương Noãn đến, lúc bọn nha đầu đến thỉnh an Phương mama cũng liền nhắc nhở nàng phân nha đầu này ra ngoài làm việc.

Nhưng Âu Dương Noãn lại cảm thấy, điều đó là không cần thiết.

Sau đó Hồng Ngọc lặng lẽ đi hỏi thăm, biết vị Bích Hà này xác thực không phải là nha đầu bình thường.

Nàng là khi Yến vương xuất môn mang trở về. Nghe nói là con của tội thần, bị vĩnh viễn nhập vào nô tạ, thân thể thập phần đáng thương.

Nay thấy nàng chạy đến bên người Tiểu Trọng Hoa hỏi han ân cần, Âu Dương Noãn giống như hoàn toàn bằng quan, thậm chí có chút xa cách.

Đáy lòng nàng tuy rằng từ từ sinh ra một cỗ nhột nhẽo vô vị như cô đơn cùng tịch mịch nhưng lại cũng không có ý tứ đi lên ngăn cản.

Nàng muốn nhìn xem, Tiểu Trọng Hoa sẽ đối xử với nàng thế nào?

Xương Bồ liếc mắt nhìn bên trong một cái, không nói một lời. Đi đến bàn rót một ly trà mang đến cho Âu Dương Noãn.

Nước trà bạch cúc, từng đóa từng đóa hoa cúc nhỏ nở rộ trong nước sôi. Hoa cúc được phơi nắng cho nên khi ngâm trong nước sôi vẫn giữ được màu, liền ngay cả nước trà cũng mang theo hơi hương mùi nắng.

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng cúi đầu liền ngửi được hương khí thanh đậm kia. Nàng hít sâu lại chợt nghe thanh âm thản nhiên của Tiểu Trọng Hoa truyền tới: “Đi mời Quận vương phi lại đây!”

Bích Hà tựa hồ như có chút giật mình. Lúc đến trước mặt Âu Dương Noãn, vẻ mặt đã có chút mất tự nhiên.

Nàng thấp giọng nói: “Mời ngài đi vào!”

Âu Dương Noãn nhìn nàng ta một cái, cười cười nhưng lại không hề động.

Bích Hà cắn môi: “Quận vương phi, mời ngài vào trong!”

Âu Dương Noãn thổi thổi hoa cúc trong chén trà, thản nhiên nhìn nó hiện lên rồi lại phiêu phiêu lắc chìm xuống dưới.

Bích Hà nhìn thoáng qua bên trong, trong ánh mắt ủy khuất nhất thời có lệ quang. Lại chỉ có thể cưỡng chế, quỳ xuống: “Chủ tử, nô tỳ phụng mệnh của Quận vương. Mời ngài dời bước!”

Hồng Ngọc lạnh lùng nhìn Bích Hà, cơ hồ muốn đem đỉnh đầu nàng nhìn một chút. Đầu Bích Hà cũng lại càng cúi xuống thấp hơn.

Thời gian ước chừng nửa chén trà nhỏ, Âu Dương Noãn không nói nửa lời. Cũng không cho Bích Hà đứng lên, chỉ lẳng lặng ngồi uống trà.

Nàng không nói gì, Bích Hà chỉ có thể quỳ như vậy. Quỳ đến mức toàn bộ thân mình run run. Lúc đem Âu Dương Noãn mắng ngàn lần vạn lần trong lòng mới nghe thấy nàng nói: “Ta biết rồi, người đi đi!”

Bích Hà lúc này mới dám đứng lên, muốn lui ra ngoài lại không cẩn thận lao đầu một cái thiếu chút nữa là té trên đất.

Xương Bồ đi qua nâng nàng ta lên, mỉm cười nói: “Bích Hà tỷ tỷ làm sao vậy? Xương cốt không tốt sao? Có muốn ta giúp tỷ tỷ kéo giãn xương cốt không?”

Bích Hà nghĩ đến Xương Bồ một tay có thể nâng một thùng nước

nặng thì nhất thời sợ tới mức sắc mặt trắng bệch: “Không cần! Không cần!”

Sau đó giống như sau lưng có quỷ truy đuổi, khắp khiêng chạy ra ngoài.

Xương Bò che miệng cười trộm. Hồng Ngọc thấp giọng nói bên tai Âu Dương Noãn: “Tiểu thư, Bích Hà nàng....”

Âu Dương Noãn hơi hơi lắc đầu. Hiện tại nàng còn chưa biết Bích Hà đến tột cùng là có lai lịch như thế nào, trong phủ này lại có thân phận ra sao?

Thôn địch như vậy, chỉ bất lợi cho mình.

Huống chi nếu Tiểu Trọng Hoa có lòng, nàng có làm gì cũng không cản được. Còn nếu hấn vô tình thì có một ngàn Bích Hà cũng vô dụng.

Âu Dương Noãn trở lại bên giường, thấy Tiểu Trọng Hoa hai mắt sáng ngời nhìn mình thì liền thấp giọng nói: “Ta giúp chàng thay y phục!”

Tiểu Trọng Hoa cười, gật gật đầu.

Không thể tưởng tượng được lần bị thương này thế nhưng lại có thể được hưởng thụ đãi ngộ mà bình thường có nghĩ cũng không dám nghĩ. Noãn Nhi lại hầu hạ hấn thay y phục.

Âu Dương Noãn làm bộ như không thấy ánh sáng vui sướng trong mắt Tiểu Trọng Hoa.

Hấn vẫn rất phối hợp, mắt mím cười vẫn không rời khỏi khuôn mặt

Âu Dương Noãn nửa nhíp.

Trên mặt Âu Dương Noãn vẫn ửng đỏ như cũ. Đôi mắt sáng ngời, phong tư trong suốt kia khiến Tiểu Trọng Hoa nhìn không khỏi có chút ngơ ngẩn.

Hắn nhẹ nhàng ho khan một tiếng nói: “Không riêng gì áo khoác, đại phu nói cần phải thay thuốc!”

Thay thuốc?

Âu Dương Noãn nhìn hắn một cái, gật gật đầu nói: “Ta đi mời đại phu tới đây!”

"Không cần! Đây chỉ là việc nhỏ, ta tự mình có thể làm được!"

Nói xong, hắn lại bồi thêm một câu: “Nàng giúp ta!”

Âu Dương Noãn kinh ngạc nhìn hắn nhưng Tiểu Trọng Hoa lại cười: “Sao? Không thể?”

Âu Dương Noãn thầm nghĩ trong lòng ‘Đương nhiên không thể! Ta không phải đại phu a!’.

Nhưng tươi cười trên mặt nàng vẫn như trước: “Ta đi gọi Bích Hà!”

“Noãn Nhi, làm việc thì phải đến nơi đến chốn!” Tiểu Trọng Hoa chậm rãi nói từng chữ.

Đây là muốn nàng phải làm, Âu Dương Noãn nhanh chóng hiểu ý. Nàng nhìn Tiểu Trọng Hoa liền phát hiện hắn cũng đang nhú mày nhìn mình.

Âu Dương Noãn mở to hai mắt nhìn hấn nửa ngày, cuối cùng cúi đầu thay hấn cởi bỏ nội sam.

Động tác trên tay trong lúc vô ý liền có hơi mạnh, Tiểu Trọng Hoa đau đến mặt trắng bệch.

Trong lòng Âu Dương Noãn run lên, vội vàng ngừng tay. Trong lòng lại âm thầm nói, đây là hậu quả bắt nàng phải hầu hạ.

Cởi nội sam cũng không khó nhưng thay thuốc lại rất phiền toái.

Bởi vì Tiểu Trọng Hoa bị thương ở phần eo, vì muốn cố định tốt cho nên băng gạc phải vòng qua bên hông.

Hiện tại Tiểu Trọng Hoa lại nằm trên giường, cho nên băng gạc cũng xuyên qua dưới thân hấn. Ghét nhất phải là vòng qua người hấn mới băng được.

Âu Dương Noãn nhìn vết thương, khôi phục rất tốt, cũng không còn chảy máu. Chính là vết thương này nhìn có chút dọa người.

Chần chờ trong chốc lát, lâu đến mức Tiểu Trọng Hoa cũng có chút khó hiểu nhìn nàng.

Âu Dương Noãn hung ác cầm lấy băng gạc dựa vào bên người Tiểu Trọng Hoa.

Hiểu được nguyên nhân nàng chần chờ, Tiểu Trọng Hoa liền mỉm cười.

Âu Dương Noãn giúp hấn thay thuốc, lại đem băng gạc sạch chậm rãi quấn trên lưng Tiểu Trọng Hoa.

Mỗi một lần vòng qua người Tiểu Trọng Hoa nàng sẽ phải kề sát vào ngực hắn.

Sau đó lại với bàn tay từ dưới thân hắn tiếp được đầu gạc, cứ thế lại đến một lần quần thứ hai.

Trên người truyền đến xúc cảm mềm mại khiến Tiểu Trọng Hoa tựa hồ không cảm thấy đau đớn trên vết thương.

Hắn hơi hơi nâng người lên để nàng băng bó được dễ dàng hơn.

Chỉ là bàn tay lại như có như không chạm vào vòng eo mảnh khảnh của nàng.

Âu Dương Noãn cảm nhận rõ ràng nhịp tim mạnh mẽ rối loạn. Tay đang cầm băng gạc có chút run run.

Tiểu Trọng Hoa rõ ràng có thể tự mình thay thuốc băng bó, xem ra là hắn đang cố ý.

Hơn nửa canh giờ Âu Dương Noãn mới miễn cưỡng giúp hắn băng bó xong.

Sau lưng đã thấm một tầng mồ hôi, trên trán cũng rịn ra một lớp mỏng khiến khuôn mặt vẫn luôn lạnh nhạt nay cũng nhiễm một tầng son sắc.

“Ngày mai vẫn nên để đại phu giúp chàng thay thuốc đi!” Âu Dương Noãn thấp giọng nói.

Tiểu Trọng Hoa cười cười, cũng không ép nàng, chỉ gật gật đầu.

Gió từ bên ngoài thổi qua cửa sổ hé mở dẫn theo mùi hoa thoang

thoảng từ ngoài hành lang. Màn cửa ầm ầm giao động như mặt nước gợn sóng.

Trong lòng Âu Dương Noãn vừa động, nàng tính nói chuyện lại đột nhiên nghe thấy tiếng Hồng Ngọc từ bên ngoài: “Tiểu thư, Tương mama có việc muốn cầu kiến!”

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Trọng Hoa, gật gật đầu sau đó thấp giọng nói: “Ta ra xem sao!”

“Được!”

Tiểu Trọng Hoa lại nằm xuống. Âu Dương Noãn thay hăn phủ chăn gấm rồi liền đi ra ngoài.

Đến phòng nhỏ lại thấy Phương mama sắc mặt tái xanh đứng đó.

Tương mama cũng đứng một bên, sắc mặt cũng không tốt lắm. Bích Hà đang cúi sát mặt quỳ xuống đất, nước mắt vòng quanh.

Âu Dương Noãn quét mắt qua một lượt. Sau đó bình thản ngồi trên chính vị, cũng không liền truy vấn.

Mà ngược lại chỉ mỉm cười tiếp nhận ly trà Hồng Ngọc dâng lên, thổi thổi nhẹ lớp bọt nổi lên trên rồi nói: “Có chuyện gì vậy?”

Chương 292: Tân hôn yến cũng có khúc chiết (3)

Bích Hà vừa nghe nước mắt lại thi nhau rớt xuống, thoát nhìn như là đang phải chịu một sự ủy khuất rất lớn.

Tương mama cười nói: “Quận vương phi, chuyện là như vậy. Bích Hà làm việc lỗ mãng, vừa rồi không cẩn thận đánh vỡ trâm ngọc của ngài. Phương mama tức giận nói muốn đuổi Bích Hà ra khỏi phủ!”

"Lão nô cảm thấy Bích Hà dù sao cũng là do Vương gia an bài ở trong phủ, nếu làm vậy sẽ rất không ổn. Cho nên mới mời ngài đến đây!"

Phương mama cười lạnh nói: “Tiểu thư, Bích Hà đánh vỡ ngọc kế ngài thích nhất. Lão nô nói nàng hai câu nàng liền khóc sụt sùi như là bị ủy khuất gì lớn lắm. Nô tỳ như vậy ai dám dùng? Lại còn tự xin ra khỏi phủ. Hừ, phải là đuổi đi mới đúng!”

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng đóng nắp tách trà lại, phát ra một tiếng đình đình. Ánh mắt giống như không chút để ý, từ từ nói: “Oh? Chuyện là như vậy sao?”

Nàng nhìn Phương mama một cái, trong lòng tất nhiên hiểu được vị lão mama này dĩ nhiên đã biết việc Bích Hà làm lúc nãy nên có tâm muốn dạy bảo một phen.

Nhưng cố tình vị Tương mama trước mặt này lại ra mặt.

Tương mama nói: “Phương mama, tuy nói Bích Hà phạm lỗi nhưng

dù sao cũng là nô tỳ của Yến vương phủ. Người xem.....”

Nói đến đây liền cười cười liếc nhìn Âu Dương Noãn: “Có phải nên bẩm báo với Quận vương trước rồi nói sau?”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Chỉ là một cây trâm ngọc mà thôi, sao phải quấy nhiễu đến Quận vương? Chỉ cần về sau làm việc chú ý thêm một chút là được!”

Âu Dương Noãn hơi hơi cười lạnh, nàng mới gả vào đây được bốn ngày. Vì một cây trâm ngọc mà đuổi một nha đầu, truyền ra ngoài cho dù người ta không nói nàng không tốt thì cũng sẽ bảo nàng không hiểu cấp bậc lễ nghĩa.

Tương mama cười bồi nói: “Quận vương phi khoan dung đại lượng!”

Âu Dương Noãn cười nhẹ: “Chuyện hôm nay chỉ là chuyện nhỏ. Tương mama là lão nhân trong viện, Phương mama cũng là người chăm sóc ta từ nhỏ. Tương lai hai người còn phải sống chung lâu dài, vì một nha đầu mà có khúc mắc thì không tốt lắm. Hai người các người phải tuy hai mà một mới tốt, sao vì một hiểu lầm nho nhỏ làm tổn thương tình cảm của nhau?”

Nói xong Hồng Ngọc lập tức hiểu ý, thập phần nghiêm khắc nhìn Bích Hà: “Người sao lại không khuyên điểm, dám làm hai vị mama tức giận vì người?”

Bích Hà sừng sốt, ghen lời nhìn Âu Dương Noãn. Nếu Âu Dương Noãn xử phạt nàng liền sẽ là vì nàng đã đánh vỡ trâm ngọc của đối phương.

Hiện tại nói hai ba câu liền thành nàng cố ý châm ngòi bất hòa giữa hai vị mama, khiến hai người bọn họ cãi nhau trước mặt chủ tử.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài thì nàng sẽ thành người thế nào?

Bích Hà nghĩ đến đây sắc mặt liền trắng nhợt, lập tức nói: “Quận vương phi, là nô tỳ không tốt lại khiến hai vị mama vì nô tỳ mà tức giận. Về sau nô tỳ sẽ không dám nữa!”

Âu Dương Noãn cười cười: “Biết sai là tốt rồi! Phạt ngươi ba tháng tiền tiêu vặt, lui xuống đi!”

Sắc mặt Bích Hà khó xử nhìn thoáng qua Tương mama, tựa hồ còn muốn nói nhưng Tương mama lại sâu kín gật gật đầu với nàng. Trong mắt nàng lập tức hiện lên tia vui sướng, nhanh chóng lui ra ngoài.

Âu Dương Noãn nhìn Tương mama, cười nói: “Tương mama còn chuyện gì sao?”

Tương mama luôn luôn là người quản lý mama nha đầu trong viện này.

Âu Dương Noãn vừa mới gả vào đây bốn ngày, vị mama này ngoại trừ ngày đầu tiên hướng nàng giới thiệu một chút người trong viện thì những cái khác không hề nói tới.

Loại thái độ này có ý vị thập phần sâu xa.

Trong mắt Tương mama vòng vo chuyển động: “Lão nô tới là có việc phải nhắc nhở Quận vương phi. Việc này không tiện để người khác biết, ngài xem....”

Nói xong khước mắt liền quét qua Phương mama, Hồng Ngọc cùng Xương Bồ.

Âu Dương Noãn nói: "Không sao! Các nàng đều là người tin cậy bên cạnh ta. Tương mama có gì cứ nói thẳng!"

"Lão nô có chuyện muốn bẩm báo Quận vương phi, xin ngài đáp ứng!"

Tương mama mím môi, đột nhiên đứng dậy hướng Âu Dương Noãn quỳ xuống. Dung sắc trên mặt cũng dần trở nên nghiêm túc.

Nói xong không chờ Âu Dương Noãn tướng tuấn đi thẳng vào mục đích: "Tin rằng trải qua mấy ngày ở chung, Quận vương phi có thể nhìn ra Bích Hà không phải nha đầu bình thường!"

Âu Dương Noãn hơi nhướn mày, Tương mama liền nói: "Thân thể nàng có chút đặc thù. Phụ thân nàng lúc trước đi theo Yến vương, sau này là phó tướng thuộc hạ đắc lực của Vương gia!"

"Lúc trước vị phó tướng này cùng Yến vương có giao ước, tương lai muốn đem nữ nhi của mình vào phủ chúng ta làm trắc phi của Quận vương!"

"Ai ngờ phụ thân nàng sau này phạm lỗi, cả nhà đều bị định tội. Bích Hà cũng từ một tiểu thư lá ngọc cành vàng bị biến thành nha đầu!"

"Vương gia thấy nàng đáng thương liền mang về phủ. Vốn định xem nàng như tiểu thư mà nuôi nấng nhưng cố tình nàng lại không chịu, chỉ một lòng cầu có thể hầu hạ bên người Quận vương!"

Nói đến nước này ai cũng đều hiểu được ý tứ trong đó.

Sắc mặt Phương mama đại biến, tiến lên từng bước trừng mắt với Tương mama mở miệng muốn nói.

Nhưng Âu Dương Noãn lại gọi bà lại: “Phương mama đừng nóng vội, để Tương mama nói tiếp đi!”

Tương mama liền nôn nóng nói: “Quận vương quân vụ bận rộn, hằng năm đều rất ít khi ở trong phủ. Bích Hà cũng là một người cuồng dại, cho tới nay trong lòng nàng vẫn chỉ có mình quận vương, vẫn luôn chờ đợi!”

“Vốn chờ sau khi quận vương hồi kinh Vương gia sẽ nạp nàng làm trắc phi cho Quận vương!”

"Nhưng Bích Hà lại nói mình chỉ là nô gia, không thể gây phiền toái cho Yến vương phủ cho nên tình nguyện làm nha đầu thông phòng hoặc thị thiếp!”

“Không ngờ Minh quận vương rất nhanh liền cưới ngài. Cứ như vậy Vương gia cũng không tiện đề cập đến việc này. Bích Hà lại là một cô nương tốt, tuy rằng thương tâm nhưng lại chưa từng có ý trách ai, chỉ thành thành thật thật làm tốt bổn phận của một nha đầu!”

Hồng Ngọc đỏ mặt tức giận, nàng đã biết Tương mama đến đây là có mục đích gì.

Tương mama vẫn nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn nói: “Vương gia vẫn rất quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của Bích Hà. Nhưng hiện tại nàng đã tan cửa nát nhà, không có chỗ dựa. Hy vọng trước mắt cũng đã hết, nếu ngài không thành toàn nàng cả đời này sẽ bị hủy!”

"Lão nô là quản sự trong viện này, chung quy vẫn muốn vì đứa nhỏ đáng thương này mà nói một vài lời!”

“Cho nên lão nô chỉ có thể mặt dày đến cầu ngài. Mong ngài có thể vì một phần thật lòng đối với Quận vương của nàng mà để cho nàng được hầu hạ Quận vương. Với tính cách của nàng lão nô cam đoan nàng nhất định sẽ an phận thủ thường, mãi nhớ ơn của ngài!”

Dứt lời liền dập đầu bái hạ.

Lời này nói cho cùng nếu Âu Dương Noãn không chịu đáp ứng thì chính là hủy đi cả đời của nhà đầu tình thâm ý trọng này.

Âu Dương Noãn cười nhẹ, Tương mama này là đang muốn ép nàng thay Tiểu Trọng Hoa nạp thiếp thất?

Thế nào mà mới thành thân được bốn ngày những người này đã liền không kiềm chế được? Đúng là vẫn lần đầu tiên thấy được.

Phương mama tức giận đến cả người phát run: “Tương mama, người như vậy thực sự là quá đáng! Tiểu thư nhà ta mới gả qua được bốn ngày, nào có đạo lý đến cửa bức nàng vì Quận vương nạp thiếp? Nếu người thực sự muốn vậy, chi bằng tự mình đi tìm Minh quận vương, ở trong này bức tiểu thư nhà ta làm gì?”

Tương mama ngẩng đầu lên, khế cười nói: “Phương mama, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường!”

"Vương gia vốn muốn Bích Hà cô nương đường đường chính chính từ vương phủ được gả ra ngoài. Đừng nói là thiếp, cho dù là làm chính thất của nhà bình thường cũng đã là ủy khuất cho nàng!"

"Nếu luận tướng mạo, không phải lão nô nói ngoa nhưng có là tiểu thư quan lại cũng không thể so được với nàng. Nàng nguyện ý hầu hạ Quận vương phi, tương lai mang nàng ra ngoài cũng là một loại thể diện!"

Phương mama nghe không lọt một chữ, cười lạnh nói: “Nói như vậy nàng ta da mặt dày kiên quyết muốn làm thiếp của người khác thì sẽ vinh quang cho tiểu thư chúng ta?”

"Lão nô muốn hỏi người một câu, nàng không muốn đường đường chính chính gả cho người ta làm chính thất mà lại ở đây làm nha đầu. Đây là có ý gì? Còn không phải là nhìn trúng Quận vương sao?"

“Nói đến nàng nay cũng đã nhập nô tịch, nếu không phải Yến vương phủ thu nhận nàng cũng chỉ là tội nô, không có thân phận gì. Tướng mạo thì cũng để ai nhìn?”

"Một lão nô tài như người dựa vào đâu mà dám ở trước mặt Vĩnh An quận chúa nói xằng nói bậy. Nói lớn cũng không sợ gió cắt đứt đầu lưỡi sao?"

Tương mama cũng không để ý Phương mama, cúi đầu nói: “Quận vương phi, xin tha tội! Là lão nô nói chuyện không được dễ nghe. Lão nô chỉ muốn thỉnh cầu quận vương phi từ bi, thu nhận nàng hầu hạ bên cạnh ngài cùng quận vương!”

Phương mama cơ hồ đã giận đến cực điểm, Âu Dương Noãn lại chỉ cười nhẹ.

Nếu không có ai ở sau lưng sai khiến, Tương mama làm sao có lá gan lớn như vậy?.....

Tương mama luôn mồm luôn miệng nói là ý của Yến vương. Nhưng thực tế Yến vương là một nam nhân, làm sao có thể vô duyên vô cớ quan tâm đến chuyện thị thiếp của con trai?

Rõ ràng là có người mượn tay Tương mama. Chẳng qua là chắc

chấn nàng là tân nương, căn bản sẽ bị mất mặt nếu nàng cự tuyệt.

Âu Dương Noãn nâng tay ngăn Phương mama, thản nhiên nói: “Tương mama, ý của người ta hiểu. Nếu ta không thu nhận Bích Hà, đó chính là vô tâm không hiểu cấp bậc lễ nghĩa. Là người tâm địa lạnh lùng, là chủ mẫu không biết phân biệt phải trái, hẹp hòi ích kỷ. Có phải là ý này không?”

Tương mama có chút chần chờ, nhưng lại vẫn cắn răng nói: “Lão nô tin Quận vương phi nhất định không phải người như vậy!”

Âu Dương Noãn rũ mắt xuống nói: “Nếu là muốn nạp thiếp cho quận vương, vậy chàng có biết hay không?”

Tương mama nhíu mày, ý muốn từ trên dung nhan trắng trong thuần khiết của Âu Dương Noãn tìm được một chút tức giận, phẫn nộ.

Nhưng Âu Dương Noãn chỉ đơn giản mỉm cười, tựa hồ như còn thật sự lắng nghe câu trả lời của mình.

Tương mama trầm mặc một lát rồi thở dài: “Quận vương....không biết! Nhưng ngài ấy rất quan tâm ngài. Chỉ cần Quận vương phi đáp ứng, ngài ấy nhất định sẽ không có ý kiến!”

Cho dù nàng có thể dễ dàng bỏ qua chuyện Tiểu Trọng Hoa nạp thiếp.

Nhưng nàng lại quyết không thể dễ dàng bỏ qua cho bất luận kẻ nào dám uy hiếp nàng.

Âu Dương Noãn cười lạnh: “Tương mama, người hãy nghe cho kỹ. Ta không đáp ứng! Nếu có người muốn vào nơi này thì để Quận vương tự mình đến nói với ta. Người sao? Còn chưa đủ tư cách!”

Nói xong nàng liền đứng lên.

Tương mama thấy nàng đi thì nóng nảy đứng lên bắt lấy tay áo nàng, lớn tiếng nói: “Quận vương phi, Lão nô biết ngài cùng quận vương mới thành thân không bao lâu. Đang là lúc tình cảm thắm thiết, không chấp nhận được có người mới!”

“Nhưng ngài hãy ngẫm lại xem, tương lai ngài không phải là không có lợi. So với việc để người khác, vì sao không tìm một nha đầu thành thật đáng tin cậy? Vừa lưu lại thanh danh cho mình lại vừa có được một người luôn mang ơn giúp đỡ. Như vậy có gì không tốt?”

Xương Bồ bước nhanh hai bước đi lên đẩy Tương mama ra: “Người cũng thật to gan! Tiểu thư chúng ta đây là khoan dung độ lượng, nếu đổi lại là người khác sớm đã đem người ra đánh rồi!”

Âu Dương Noãn quay đầu nhìn Tương mama, cười nhẹ: “Tương mama, người thật sự là rảnh rỗi quan tâm nhiều chuyện!”

Ra khỏi phòng, Phương mama cùng Hồng Ngọc đều khuyên Âu Dương Noãn không cần vì thế mà tức giận.

Âu Dương Noãn cười nói: “Ta không tức giận. Bà ta chẳng qua là cũng chỉ làm việc cho người khác thôi. Cứ như vậy, ngược lại làm ta đã biết bọn họ xảo trá!”

Phương mama trầm mặc một lát, vẫn lo lắng nói: “Minh quận vương nơi đó.....”

Âu Dương Noãn cười nhẹ: “Nếu chàng muốn, còn phải chờ ta gặt đầu sao?”

Thái độ của Tiểu Trọng Hoa với Bích Hà so với mama nha đầu bình thường cũng không có gì khác biệt.

Nếu hắn muốn, Bích Hà còn có thể bị người ta xem như đao kiếm mà dùng sao?

Chỉ là, vừa vào cửa đã gặp loại chuyện này thật sự khiến nàng mất hứng, rất mất hứng.

Chương 293: Chặt chẽ nắm cát trong tay

Sau khi Minh quận vương hồi kinh, Hoàng thượng phái Hiên Viên tướng quân Lý Đức tiếp quản ba mươi vạn đại quân biên cảnh, triệu hồi Lỗ vương về.

Lý Đức này cũng thật trùng hợp, hẳn xuất phát là tướng dưới trướng Yến vương.

Cứ như vậy hẳn ở biên cảnh thi hành kế quất của Tiểu Trọng Hoa, một lần nữa cải biên quân đội, tiếp tục luyện binh cũng là chuyện thuận lý thành chương.

Trên thực tế, từ sau khi Tiểu Thiên Diệp cùng Nam Chiếu Hoàng đế kết đồng minh tới nay, Nam Chiếu đã phái ra mười vạn quân đóng ở Thâm Thành.

Cùng năm mươi vạn đại quân của Tiểu Thiên Diệp tu sửa một lần nữa tạo thành thế vây kín, đối với Đại Lịch như hổ rình mồi.

Vì vậy Lý Đức liên tục phái ra năm tên tướng lãnh phụ trách cầm binh nghênh địch, thề phải hạ Thâm Thành, đả kích khí thế của Nam Chiếu.

Đáng tiếc năm người đều liên tiếp thất bại. Dưới tình hình như vậy, Âu Dương Tước quật khởi liền khiến người ta thập phần chú ý.

Hắn nhận tám trăm người tùy tùng của Lý Đức tiếp cận địch từ hai phía. Bắt được Tứ hoàng tử của Nam Chiếu, cũng giết chết Hữu

tướng quân Nam Chiếu. Dũng quan tam quân, nổi danh sa trường.

Tin tức được truyền vào kinh đô khiến Hoàng đế rất cao hứng, liền phong hào Phiêu kỵ tướng quân cho Âu Dương Tước.

Lần này lập tức đưa tới vô số lời chê cười. Không ai sẽ tin tưởng Âu Dương Tước là dựa vào thực lực cùng cố gắng của chính mình để lấy được phong hào.

Mọi người đều thấy hắn là em vợ của Minh quận vương, là đệ đệ của Vĩnh An quận chúa.

Tất cả mọi người đều cho rằng Lý Đức này chẳng qua là muốn nịnh bợ Minh quận vương mới cố ý đem công lao tặng cho Âu Dương Tước.

Âu Dương Noãn tuy rằng không nghĩ như vậy nhưng trong những trường hợp nghị luận xôn xao thì nàng chỉ trầm mặc.

Nhưng nàng càng trầm mặc nghị luận trong kinh đô càng lợi hại.

Mãi đến khi Âu Dương Tước một mình suất lĩnh một vạn tinh binh như tia chớp xông tập đại doanh Nam Chiếu. Trong vòng sáu ngày hắn chuyển chiến năm thành, một đường truy mãnh người Nam Chiếu.

Hắn ở núi Lan cùng đại hoàng tử Nam Chiếu đánh một hồi tử chiến. Lúc này Âu Dương Tước thắng lớn, một vạn tinh binh cân dư ba ngàn người.

Mà Nam Chiếu lại gặp tổn thất nghiêm trọng, Thừa tướng cùng Nhị hoàng tử đều tử trận, Đại hoàng tử bị trọng thương bỏ trốn, mất hai vạn tám ngàn binh lính.

Thoạt nhìn Đại Lịch cũng tổn thất mười ngàn người nhưng Nam Chiếu còn tổn thất gấp mấy lần Đại Lịch.

Sau trận chiến này ở Đại Lịch không ai còn nghi ngờ năng lực của Âu Dương Tước nữa.

Tất cả mọi người đều không thể không thừa nhận hấn dùng tinh binh linh hoạt, chú trọng phương lược, không chụp cổ pháp. Là một thiếu niên tướng lĩnh có tài.

Trong khoảng thời gian ngắn, Âu Dương gia liền đông như trẩy hội. Không ít người vào cửa làm mai với Âu Dương Tước.

Lý thị biết rõ Âu Dương Tước có được ngày hôm nay cũng cùng Yến vương phủ có liên quan. Cho nên bái thiệp tất cả đều đưa đến Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn cực kỳ kinh ngạc. Lúc này mới liền đột nhiên ý thức được đệ đệ của mình đã trưởng thành rồi. Hấn bất tri bất giác đã trở thành đối tượng để mọi người khải du.

Tiền phương đại thắng, hậu phương không thể thiếu quân thần đồng nhạc rầm rộ.

Nam Chiếu luôn cao ngạo, năm nay tổn thất nặng nề. Nay Đại Lịch lại có một tướng quân thiếu niên, liên tiếp đánh cho Nam Chiếu trở tay không kịp, đương nhiên là chuyện đáng ăn mừng.

Tiền viện Thái tử phủ là nơi nam nhân tụ họp. Hoa trì cách đó không xa là nơi nữ quyến đàm tiếu ẩm trà.

Nhìn các nhà đối ẩm, tán gẫu đại khái sẽ biết được trong triều đình

nhà ai đang là hưng thịnh nhất, nhà ai với nhà ai có quan hệ gần gũi.

Âu Dương Noãn là tân nương Minh quận vương phi, lại có đệ đệ thiếu niên anh nhả tự nhiên cũng có không ít người nịnh bợ.

Chính là nàng dù sao cũng không phải đối tượng chính yếu. Người chân chính bọn họ cần nịnh bợ chính là Thái tử phi, sau đó mới đến lượt nàng.

Nhưng kỳ quái là người trước mặt Thái tử phi Chu Chỉ Quân lại không nhiều như Lâm Nguyên Hình.

Trắc phi Yến vương Đồng thị luôn ở trong nhà, rất ít khi tham dự những trường hợp như vậy. Còn Yến vương Thế tử thân thể không tốt nên Thế tử phi Tôn Nhu Trữ cũng không thể đến.

Âu Dương Noãn lặng lẽ rũ mắt xuống, lẳng lặng uống hoa nhưỡng trong chén, nghe Duẫn quận vương phi Chu Ngưng Bích bên cạnh nói những tin đồn thú vị trong kinh đô.

Từ sau khi Âu Dương Noãn xuất giá, Chu Ngưng Bích ngược lại đối với Âu Dương Noãn tốt hẳn lên.

Âu Dương Noãn ẩn ẩn biết nguyên do nhưng cũng không nói ra, chỉ là mỉm cười nghe nàng nói chuyện.

"Nghe nói tiểu thiếu gia Định xa công đánh chết người chọc tức Thái tử phi, tính tình cũng phát tác một hồi!"

"Nhưng bất quá ta nhìn chẳng qua là nàng đang lung lạc Thái tử bằng không Thái tử cũng không để chuyện này nhẹ nhàng băng quơ trôi qua như vậy!"

"Chỉ là chuyện phát sinh cũng đã xảy ra rồi, trong kinh đô này có ai mà không biết. Nhìn xem hiện tại thái độ của mọi người với nàng cũng không giống trước đây nữa!" Chu Ngưng Bích nhỏ giọng nói.

Làm ngơ một người đôi khi cũng không nhất định phải dùng ngôn ngữ không tốt.

Hơn nữa trong trường hợp như lúc này chỉ cần nhìn người vây quanh Lâm Nguyên Hinh so với Chu Chỉ Quân đã muốn nhiều hơn cũng đã rất rõ ràng.

Cảnh tượng như vậy đối với Thái tử phi Chu Chỉ Quân mà nói là đã hình thành áp lực rất lớn.

Đúng lúc này, Lâm Nguyên Hinh mỉm cười đi tới ngồi bên cạnh Âu Dương Noãn.

Những phu nhân vây quanh lấy nàng vốn cũng nghĩ cùng qua nhưng khi nhìn bên này không còn chỗ trống liền cũng không dám phát hỏa quá mức.

Lâm Nguyên Hinh nhẹ nhàng thở ra, đôi mắt ánh lên vẻ phiến muộn: "Noãn Nhi, những người này thật sự rõ là phiến phúc!"

Âu Dương Noãn cười cười, rót cho Lâm Nguyên Hinh một ly hoa nhưỡng: "Phùng cao thải thấp là thiên tính, biểu tỳ cần gì phải bận tâm!"

Chu Ngưng Bích nhìn tỷ muội hai người ngồi cùng một chỗ nói chuyện thì cũng không kiêng dè, hạ giọng nói bên tai Lâm Nguyên Hinh: "Lâm trắc phi, trên cổ Thái tử phi mang cái gì vậy?"

Lâm Nguyên Hinh ghé mắt nhìn thoáng qua cổ Lâm Nguyên Hinh,

cũng không tỏ vẻ gì.

“Nghe nói là noãn ngọc phù dung do Bắc cương tiến cống. Thiên hạ chỉ có một khối này a!”

Trong lời nói của Chu Ngưng Bích mang theo sự hâm mộ, đồng thời quan sát vẻ mặt Lâm Nguyên Hình.

Lâm Nguyên Hình cong môi cười cười, miễn ý kiến. Đối với loại dấm chua này nàng căn bản sẽ không ăn.

Chu Ngưng Bích vốn thích xem náo nhiệt liền có chút mất mặt, liền đành phải hướng người bên cạnh khác nói chuyện.

Khóe miệng Âu Dương Noãn nhẹ nhàng cong lên: “Biểu tỳ, xem ra thời gian gần đây Thái tử phi rất được tâm ý Thái tử!”

Lâm Nguyên Hình nhẹ nhàng nở nụ cười như một chút khinh đạm lưu vân, vẻ mặt dần dần trầm tĩnh xuống: “Đây là tất nhiên. Nàng tặng một mỹ nhân gọi là Nhu Vân cho Thái tử!”

"Muội không biết đâu, bộ dáng Nhu Vân này có bảy phần là giống muội. Không riêng gì diện mạo, còn am hiểu tài ca múa, rất được Tiểu Diễn sủng ái. Mà đây chẳng qua chỉ là một trong vô số những thủ đoạn của Chu Chỉ Quân mà thôi!"

Âu Dương Noãn không nói gì, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Chu Chỉ Quân thế nhưng thật sự làm vậy. Vì cố sủng thật sự có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Lâm Nguyên Hình theo tầm mắt Âu Dương Noãn nhìn về phía Chu

Chỉ Quân.

Hộ giáp trên tay được khảm nam châu quý báu, dưới ánh nến huy hoàng phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Lúc này chợt nghe Âu Dương Noãn thấp giọng nói: “Từ sau khi Bệ hạ đăng cơ, đối với Định xa công phủ vẫn ôn hòa, nàng tự nhiên muốn dùng chút thủ đoạn cũng không có gì kỳ quái. Dù sao Nhu Vân kia bất quá cũng chỉ là một vũ cơ, làm sao cũng không thoát khỏi lòng bàn tay nàng!”

Đúng vậy, Lâm Nguyên Hình cũng rất đồng ý.

Nàng nhìn xung quanh đã thấy không ít phu nhân nóng lòng muốn bước lại đây. Trong lòng liền phiền chán: “Noãn Nhi, người ở đây nhiều quá, khiến ta đau đầu. Vào viện ta ngồi một lát đi!”

Âu Dương Noãn cười cười, nói: “Được, muội cũng muốn thăm Thịnh Nhi!”

Hai người đứng lên, các quý phu nhân bên kia vội vàng cũng muốn đi theo nhưng lại bị nha đầu bên cạnh Lâm Nguyên Hình vô thanh vô tức cản lại.

Đến Mặc hà trai, còn chưa đi vào nội thất đã thấy lễ vật đầy phòng.

Lâm Nguyên Hình nhíu mày: “Mấy thứ này sao còn không thu dọn đi?”

Tiểu Trúc cười nói: “Trắc phi, những thứ hôm qua đã ghi chép rõ ràng và đưa vào kho phòng. Đây là những thứ vừa mới đưa tới, còn chưa kịp thu dọn!”

Âu Dương Noãn lảng lạng nhìn Lâm Nguyên Hình, tươi sáng mỉm cười: “Biểu tỳ, tỳ hiện tại nhưng là chạm tay có thể bỏng a! Lễ vật đã muốn xếp thành núi!”

Lâm Nguyên Hình không khỏi bật cười: “Ngay cả muội cũng trêu ghẹo ta! Trước mắt đúng là thời điểm dùng người, mặc kệ là chiến sự tiền phương hay tiếp viện hậu phương. Việc này đều là cần người đi làm, cũng đều có thể kiếm tiền, đương nhiên sẽ có người tranh nhau đến nịnh bợ. Những lễ vật này nếu muội nhìn trúng cái gì cứ lấy, lấy hết cũng được. Để ở chỗ này cũng không có chỗ chứa!”

Âu Dương Noãn nở nụ cười, nghĩ cũng biết rằng ai phân lượng nặng hơn. Cũng không thể chỉ nhìn ngoài mặt Tiểu Diễn sủng ái ai mà là phải xem quan lại nguyện ý hiếu kính ai.

Nay cục diện phủ Thái tử so với lúc trước đã hoàn toàn khác.

Thái tử phi dùng mọi biện pháp lấy lòng Tiểu Diễn, tựa hồ như không còn để ý đến thân phận cao quý của mình nữa.

Mà Lâm Nguyên Hình lại hoàn toàn ngược lại, nàng lại đi một con đường khác.

Tiểu Diễn đối với nàng tuy rằng không chuyên sủng nhưng lại vì nàng đã sinh ra trưởng tử mà vẫn rất ân cần.

Hơn nữa địa vị Trấn quốc hầu ở trong triều càng ngày càng hiển hách. Cho nên lời nói của Lâm Nguyên Hình ở trước mặt Tiểu Diễn cũng trở nên có phân lượng hơn.

Trên thực tế, rất nhiều người đi cầu Thái tử làm việc đều bỏ qua Thái tử phi mà ngược lại đem lễ vật đến Mặc hà trai.

Âu Dương Noãn nghĩ nghĩ liền đã sáng tỏ, lại đột nhiên nghe thấy Thịnh Nhi i a ở trong nôi lắc lư.

Thịnh Nhi đã được một tuổi, mặt mày thanh tú, trắng nõn đáng yêu. Chắc là khóc mệt mỏi híp mắt nhưng vừa thấy Âu Dương Noãn liền a a cười.

"Nói đến cũng kỳ quái! Thịnh Nhi thấy người bên ngoài đều khóc, duy chỉ thấy muội liền sẽ cười. Có thể thấy được nó có thể cảm nhận được muội!" Lâm Nguyên Hình nhìn nhi tử, cười nói.

Thịnh Nhi chảy nước miếng hì hì cắn tay nhỏ, mắt to cứ như vậy nhìn Âu Dương Noãn.

Cũng không biết có phải là lời nói của Lâm Nguyên Hình chọc cười không mà hai tay quấy quấy, vui mừng hắc hắc cười.

Âu Dương Noãn càng nhìn càng thích, cầm trống bỏi dụ hấn đùa nghịch.

Lâm Nguyên Hình cười nhìn bọn họ. Sau đó nhẹ giọng phân phó Tiểu Trúc thu dọn lễ vật.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói: "Vì sao lại muốn thu hồi?"

Trong lòng Lâm Nguyên Hình hơi hơi vừa động, giọng điệu vòng vo: "Để lại đằng kia đi!"

Tiểu Trúc kinh ngạc, để ở bên ngoài không phải chỉ cần liếc mắt liền có thể thấy sao? Nếu Thái tử đến nhìn thấy nhiều vật như vậy chẳng phải sẽ tức giận sao?

Lâm Nguyên Hình cân nhắc một lát, chậm rãi nói: “Phủ Thái tử có động tĩnh gì cũng không thể qua được mắt hắn. Cất đi thì cũng có lợi ích gì?”

Chương 294: Chặt chẽ nắm cát trong tay (2)

Tiểu Trúc nghi hoặc đứng tại chỗ. Âu Dương Noãn cười nâng ánh mắt lên: “Những lễ vật này là không thể cự tuyệt. Nếu không nhận, phiền toái sẽ lại càng nhiều, cho nên tỷ hẳn phải nhận lấy!”

"Nhu vậy, cũng coi như để tâm những người bên ngoài đó an lại. Để bọn họ biết biểu tỷ cũng chỉ là một nữ nhân bình thường, có thể lấy lòng, có thể luồn cúi. Trước hết coi như cho bọn họ an tâm, chuyện này đối với Trấn quốc hầu có lợi mà đối với biểu tỷ cũng vậy!"

Sinh trưởng tử đã là cái đích cho hậu viện ngắm tới, đừng để trên triều đình cũng khiến người ta nhớ. Biểu hiện tục khí một chút, bình thường một chút ngược lại sẽ an toàn hơn.

Về phần Tiểu Diễn, chuyện trong phủ Thái tử không thể gạt được hẳn. Chi bằng cứ để hắn thấy, càng thể hiện biểu tỷ đơn thuần.

Tiểu Trúc gật gật đầu, sai người đem lễ vật để lại chỗ cũ, càng bắt mắt càng tốt.

Thịnh Nhi mở mắt thật to nhìn chăm chăm trống bỏi trong tay Âu Dương Noãn. Hi hi ha ha cười, lộ ra cái miệng phẩn nộn nhỏ nhắn.

Âu Dương Noãn đem trống bỏi đặt vào lòng bàn tay nhỏ xíu, Thịnh Nhi liền bỏ vào trong miệng.

Âu Dương Noãn hoảng sợ, nhanh chóng đoạt lấy.

Thịnh Nhi mếu máo, bộ dạng như muốn khóc. Âu Dương Noãn sờ sờ đầu của nó, cái miệng lại càng mếu máo hơn.

Lâm Nguyên Hình cười nói: “Này nhóc con, mới nhiều tuổi, chỉ biết tỏ vẻ đáng thương!”

Âu Dương Noãn nhìn Thịnh Nhi, gật đầu nói: “Vì Thịnh Nhi, biểu tỳ mới có thể trở nên kiên cường như vậy!”

Lâm Nguyên Hình lẳng lẳng hít một hơi, nhìn Thịnh Nhi nói: "Người khác đã muốn kề dao trên cổ ta. Hoặc là chết, hoặc là phản kích, chẳng lẽ ta còn có thể làm khác sao?"

Mỗi người đều nói nàng sinh ra trong phú quý hầu môn, lại được gả cho Thiên tử tương lai.

Nhưng lại không có ai biết khổ sở của nàng. Nàng chẳng qua cũng chỉ là một nữ tử bình thường, không phải từ nhỏ đã biết mọi thủ đoạn hậu viện.

Lúc mới gả cho Tiểu Diễn có lẽ nàng thật sự thích hẳn. Chỉ là hiện tại nàng đã hiểu được, sự sủng ái của nam nhân chẳng qua chỉ như hoa trong gương, trắng trong nước mà thôi.

Nhất là nam nhân lãnh khốc vô tình như Tiểu Diễn.

Âu Dương Noãn đi qua, vỗ vỗ tay nàng, chậm rãi nói: “Âm ý của biểu tỳ đã quyết là tốt rồi!”

Lâm Nguyên Hình chậm rãi thở dài, cả giận nói: “Từ sau khi Thịnh Nhi bị đạu mùa, ta mới chính thức hiểu. Nếu không nghĩ làm dao thót, thì ta sẽ phải làm cá nằm trên thớt. Vì vậy ta phải hợp lực nhất tranh!”

Dưới đáy lòng Âu Dương Noãn khẽ thở dài. Nay tình thế xem ra Lâm Nguyên Hình muốn không tranh cũng khó.

Mọi người đều là bị bức bách mà trở nên như vậy. Các nàng cũng không phải là người trời sinh bụng đầy mưu mô.

Là những người đó từng bước bức càng nàng đến nước này.

Biểu tỷ cùng kiếp trước của nàng rất giống nhau, cũng không phải trời sinh thủ đoạn. Chính là đem hết tâm tư đặt vào một nam nhân, lại xem nhẹ nhân hòa sự bên người.

Đúng lúc này, Tiểu Trúc từ bên ngoài tiến vào, thấp giọng nói: “Trắc phi, Thái tử đêm nay muốn nghỉ ở viện Thái tử phi!”

Tươi cười trên mặt Lâm Nguyên Hình rất bình thường, không hề có chút gì là mất hứng: “Được rồi!”

Yến chưa tàn, tin tức Tiểu Diễm muốn qua đêm ở đâu đã truyền đến Mặc hà trai. Biểu tỷ quả thực hạ khí lực rất lớn bên người Thái tử.

Nói xong chuyện này Tiểu Trúc cũng không có lui ra ngoài mà là cúi người nói bên tai Lâm Nguyên Hình mấy câu.

Âu Dương Noãn không khỏi ghé mắt liền thấy sắc mặt Lâm Nguyên Hình hơi hơi trắng bệch.

Thấy Âu Dương Noãn đang nhìn mình, Lâm Nguyên Hình liền trấn định thần sắc, cố gắng lộ ra tươi cười: “Không sao! Không có việc gì!”

Không có việc gì? Vậy sao vẻ mặt của biểu tỷ lại như có gì muốn

nói?

Có chuyện gì lại không thể nói cho nàng biết? Trong lòng Âu Dương Noãn âm thầm thấy kỳ quái.

Lúc ra khỏi Mặc hà trai, Lâm Nguyên Hình sai người lấy áo choàng khổng tước đến: “Muội sợ lạnh, phủ thêm đi!”.

Âu Dương Noãn gật gật đầu, không tự chủ được mà hỏi một câu: “Biểu tỳ?”

“Uh!”

“Tỷ có mấy phần nắm chắc?”

Lâm Nguyên Hình xả ra một chút ý cười: “VẬY chỉ có thể xem ông trời chiếu cố ai hơn!”

Đối thoại giữa hai người bởi vì người ngoài xuất hiện mà gián đoạn. Thái tử truyền lời mời hai người các nàng trở lại yến hội.

Yến hội này, được xem như ở nhà. Lúc trước khi rời đi, Lâm Nguyên Hình lại bị khách nhân cuốn lấy.

Âu Dương Noãn liền mỉm cười với đối phương, xoay người hướng ra ngoài.

Nhưng lúc này lại có một đạo âm thanh nhu hòa vang lên: “Minh quận vương phi! Lâm trắc phi không rảnh, ta tiễn ngươi!”

Là Chu Chỉ Quân một thân thịnh trang, nàng ý cười oanh yến đến giữ chặt lấy cánh tay Âu Dương Noãn. Bộ dáng thập phần thân thiết, nha đầu bên cạnh liền không dấu vết mà chặn tầm mắt mọi người

phía sau.

“Ta nghĩ các người tốt nhất không cần nhanh như vậy đã có chủ ý với ta!” Chu Chỉ Quân đột nhiên nói một câu.

Âu Dương Noãn bật cười: “Thái tử phi nói đùa rồi! Cho dù là tính thế nào thì cũng không phải là chúng ta có chủ ý với ngài!”

“Ngoài sáng đối Trữ xa hầu, trong tối đối ta! Nếu Trấn quốc Hầu phủ các người muốn đánh phần chủ ý này, theo ta thấy bây giờ còn chưa phải lúc!”

Gia tộc chân chính có thực lực cùng Chu gia bọn họ đối chọi gay gắt, chờ sau khi Tiểu Diễn đăng cơ mới có thể vấn đỉnh Thái tử vị, trước mắt chỉ có Trấn quốc Hầu phủ. Bởi vì bọn họ có trong tay trượng tử của Tiểu Diễn.

Mà Chu Chỉ Quân tuy rằng không có con trai nhưng lại danh chính ngôn thuận chiếm vị trí Thái tử phi. Trấn quốc Hầu phủ làm sao có thể không nghĩ đến việc trừ bỏ tảng đá chướng ngại này?

Trong lòng Chu Chỉ Quân đương nhiên sẽ nghĩ như vậy.

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Trữ xa hầu làm sai chuyện nhưng không phải Thái tử phi ngài cũng vẫn đứng vững vàng sao? Có gì mà phải lo lắng chứ?”

Chu Chỉ Quân có thể thuận lợi tiếp tục làm Thái tử phi không chỉ vì Tiểu Diễn cần Trữ xa hầu để kiềm chế Trấn quốc hầu, duy trì thế cân bằng.

Mà quan trọng là Chu Chỉ Quân là người thông minh, biết khi nào cần phải giả ngu, khi nào thì mịt mờ.

Nhưng hiện tại là vì cái gì mà đột nhiên chạy đến trước mặt nàng nói những lời này?

Tươi cười trên mặt Chu Chỉ Quân lạnh lùng dị thường.

Các nam nhân nắm trong tay toàn cục, chơi trò chơi đấu tâm đấu trí. Hậu viện nơi nhà cao cửa rộng này cũng giống như thế.

Kỳ thật Chu Chỉ Quân không thèm để ý đến Trấn quốc Hầu phủ sẽ có hướng đi như thế nào? Cái nàng quan tâm là Yến vương phủ có liên quan vào hay không?

Đêm nay sờ dĩ thử Âu Dương Noãn như vậy chẳng qua là muốn từ trong lời nói của nàng biết được chút động tĩnh của Yến vương phủ.

Nói chính xác hơn là ý đồ, là hướng đi của Tiểu Trọng Hoa.

Chu Chỉ Quân nhìn ánh nến huy hoàng cách đó không xa, tươi cười trên mặt chậm rãi trở nên vô tình: “Âu Dương Noãn, người chắc cũng biết Nhu Vân?”

Trong đôi mắt Âu Dương Noãn đã dấy lên ngọn lửa nhỏ nhưng thanh âm lại rất bình thản: “Nói đến Nhu Vân, ta vừa rồi còn đang suy nghĩ Thái tử phi thế nhưng lại khoan hồng độ lượng như thế. Đối với một vũ cơ lại rất quan tâm!”

Chu Chỉ Quân giống như nghe không hiểu chút trào phúng trong giọng nói của nàng: “Nhu Vân tuy rằng xuất thân kém nhưng lại có thứ mà người khác không có. Nàng cùng người là có bảy phần tương tự!”

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Thái tử phi nói, nhưng là chuyện cũ!"

Chu Chỉ Quân quay mạnh đầu nhìn nàng, anh lạc trên trâm cài san san rung động.

Nàng dừng một chút, cong môi cười: “Ta đây đang nói chuyện hiện tại. Ngay trước khi yến hội bắt đầu, Nhu Vân chỉ vì nói sai một câu, chọc giận Thái tử, bị loạn côn đánh chết. Chuyện này, chắc ngươi còn chưa biết!”

Trong lòng Âu Dương Noãn chấn động, ánh mắt không tự chủ được mà lạnh đi vài phần: “Nguyện nghe Thái tử phi nói rõ!”

Chu Chỉ Quân thế này mới bật cười: “Nàng luôn hướng tới cảm kích người. Nhưng có lẽ mấy ngày nay rất được sủng ái nên có chút không biết trời cao đất rộng. Cur nhiên dám hướng nha đầu nói muốn tới nhìn một chút cái vị chính chủ kia bộ dáng như thế nào mà có thể khiến Thái tử điện hạ thần hồn điên đảo!”

"Cũng vì một câu này rơi vào tai Thái tử, hấn thế nhưng lại sai người đánh nàng tới chết. Minh quận vương phi, người nói xem, có phải rất đáng tiếc không?”

Âu Dương Noãn đột nhiên nghĩ đến biểu tình muốn nói lại thôi của Lâm Nguyên Hình.

Lúc ấy chắc là chuyện này, cho nên biểu tỷ mới do dự có nên đem chuyện này nói với nàng hay không?

Nhưng chỉ vì một câu như vậy mà có thể không tiếc đem mỹ nhân sủng ái lâu như vậy đánh chết. Tiểu Diễn đến tột cùng là có tâm địa như thế nào? Vì sao Chu Chỉ Quân lại muốn nói với nàng chuyện này?

Âu Dương Noãn hơi hơi nhú mào: “Nhu Vân là người phủ Thái tử. Thái tử không tiếc, ta cần gì phải thấy đáng tiếc?”

Chu Chỉ Quân kéo dài ngữ điệu, hàm chứa âm ngoan khẽ cười nói: “Chẳng qua chỉ là một thể thân mà thôi, có gì phải thấy đáng tiếc? Nếu là chân nhân, đó mới là đáng tiếc!”

Ánh mắt Âu Dương Noãn dưới ánh nến, đèn đuốc sáng như ban ngày không hề chớp nhìn Chu Chỉ Quân.

Vừa muốn nói chuyện lại bị một đạo thanh âm mang theo ý cười đánh gãy: “Noãn Nhi, chúng ta nên hồi phủ rồi. Thái tử phi, không biết ngài đã nói xong chưa?”

Chu Chỉ Quân quay mạnh đầu, lại nhìn thấy Tiểu Trọng Hoa đầu quan mình châu, thất lưng kết bích sắc thao lạc.

Trong cơn gió lạnh liệt càng khiến thân hình hần trở nên cao lớn hơn, tuấn mỹ đến cực điểm.

Chỉ là giờ phút này hần lại lạnh lùng nhìn Chu Chỉ Quân, như mắt chim ưng lạnh lạnh khiến Chu Chỉ Quân nhất thời có loại cảm giác như hàn băng thấu xé tâm can.

Chu Chỉ Quân nắm chặt nắm tay trong áo, hơi hơi nhướn mào: “Minh quận vương đúng là yêu thương thể tử. Khi đến khi đi cũng không quên bảo vệ Minh quận vương phi!”

“Noãn Nhi dù sao cũng chỉ là một nữ tử yếu đuối, không thể so với Thái tử phi tâm tư tinh tế, thủ đoạn cao minh!”

“Chỉ là phần tâm tư này của ngài vẫn là nên dùng trên người Thái tử mới thỏa đáng!”

“Gần đây không ngừng có tẩu chương dâng lên, nói thiên kim Trần quốc hầu phủ càng thích hợp với vị trí Thái tử phi hơn ngài!”

"Thái tử phi cũng nên tự xem xét lại bản thân mình một chút, nếu còn khí thế bức người như vậy, khả năng lần sau chúng ta đến làm khách nữ chủ nhân phủ Thái tử đã thay đổi người!"

Thanh âm Tiểu Trọng Hoa ẩn ẩn như có hàn khí. Âu Dương Noãn nhìn hẩn, hơi hơi giật mình.

Nàng thế nhưng lại không biết Tiểu Trọng Hoa từ khi nào lại nói được những lời lãnh khốc như vậy.

Những lời này quả thực đánh thẳng vào mặt Chu Chỉ Quân.

Nếu người khác nói những lời này, Chu Chỉ Quân sẽ đương trường trở mặt. Nhưng cố tình những lời nói này lại từ Tiểu Trọng Hoa quyền cao chức trọng.

Quả nhiên, bộ dạng tự tin của Chu Chỉ Quân suốt buổi yến hôm nay cứ thế nứt ra, vỡ vụn.

Một cổ tử âm hàn theo từ lòng bàn chân dâng thẳng lên đầu. Sắc mặt trắng bệch, môi không khống chế được mà run run: “Minh quận vương nói như vậy, sẽ không sợ bị người khác nói người khi dễ nữ nhân sao?”

Tiểu Trọng Hoa thản nhiên nở nụ cười, sắc mặt bình tĩnh: "Nếu ta cứ tùy ý để ngài khi dễ thê tử của ta, truyền ra ngoài mới thật sự bị người ta chê cười!"

Một cổ lửa giận hừng hực thiêu đốt trong ngực Chu Chỉ Quân: “Minh

quận vương đây là đang muốn tuyên bố sẽ đứng một bên với Trần quốc hầu phủ?”

Ánh trăng vốn bị mây đen che khuất nay liền hé ra một nửa, con người Tiểu Trọng Hoa cũng vì thế mà phá lệ chói mắt: “Điểm này ta nghĩ từ khi ta hướng Bệ hạ thỉnh hôn, Thái tử phi ngài hẳn đã có giác ngộ mới phải!”

Chu Chỉ Quân nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn hai người trước mặt này.

Nàng thật sự không nghĩ tới, cứ nhiên còn có phu thê hai người cùng hợp lực nhau khi dễ nàng.

Lúc này Chu Chỉ Quân đã hoàn toàn quên, là do chính mình khiêu khích Âu Dương Noãn trước. Nửa ngày sau nàng mới lạnh lùng cười: “Vậy cứ chờ xem!”

Đúng lúc này một nha đầu đi tới gần mới phát hiện phu thê Minh quận vương cũng ở đây.

Biết việc này cơ hồ có chút không đúng liền hành lễ nói: “Thái tử phi, Thái tử mời ngài qua!”

Nói xong liền nhất thời lại câm như hến, không dám hé răng.

Chu Chỉ quân hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

.....

Yến vương phủ.

Âu Dương Noãn vừa xuống xe ngựa liền một đường bước nhanh.

Thằng đi đến thác nước trên núi giả trong hoa viên.

Tiếng nước ào ào phủ kín tinh triệt đá vũ hoa phía trên, không khí ẩm ướt lành lạnh lập tức ập tới.

Nàng bỗng nhiên dừng chân. Nhất thời nước từ trên núi giả chảy xuống hồ nhỏ, gợn nước bắn lên. Có một vài giọt bắn lên y phục nàng.

Âu Dương quay người lại nhìn chằm chằm Tiểu Trọng Hoa: “Vì sao phải làm như vậy?”

Tiểu Trọng Hoa cũng nhìn nàng: “Ba ngày qua nàng vẫn đối với ta lạnh nhạt như vậy. Là vì ta đã làm sai chuyện gì sao?”

Âu Dương Noãn nhăn mày lại, nàng vừa rồi rõ ràng là hỏi Tiểu Trọng Hoa vì sao lại muốn nghe đối thoại giữa nàng và Chu Chỉ Quân. Hiện tại hẳn lại hỏi qua chuyện khác.

Đúng là ba ngày nay nàng đều khách khí với hắn, hơn nữa còn có chút xa cách. Chuyện này là vì Bích Hà.

Nhưng đương nhiên là không phải nàng vì nữ nhân khác thân cận với hắn mà mất hứng. Chỉ là vì uy nghiêm chủ mẫu của nàng đã bị khiêu chiến.

“Ngài thì có làm sai chuyện gì đâu? Ngài chẳng qua là không lưu tâm đến chuyện phát sinh xung quanh thôi!” Âu Dương Noãn thản nhiên cười cười.

Không lưu tâm?

Cho tới bây giờ Tiểu Trọng Hoa cũng chưa từng bị người nào nói

như vậy. Hắn hơi hơi nhú mày lại, nhìn Âu Dương Noãn.

“Bích Hà cô nương này muốn tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Minh quân vương sẽ cho nàng lời công đạo như thế nào đây?”

“Bích Hà?”

Tiểu Trọng Hoa hơi hơi nhú mày: “Là ai?”

Ai sao?

Âu Dương Noãn sừng sốt, đột nhiên bật cười: “Không phải ngay cả tên nha đầu bên người của mình chàng cũng sẽ không biết đó chứ?”

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng, đột nhiên lâm vào trầm mặc kỳ lạ.

Âu Dương Noãn dừng một chút, nghiêng đầu nhìn nhìn Tiểu Trọng Hoa.

Lại nhìn nhìn, ý cười bên khóe môi cũng thu dần lại: “Chàng thật sự không biết?”

Âu Dương Noãn thật sự là đã hiểu lầm Tiểu Trọng Hoa, viện này vẫn là sau khi thành hôn hắn mới có thời gian ở lâu dài.

Lúc trước hắn nào có thời gian lưu ý đến một nha đầu đối với hắn phương tâm ám hứa đâu.

Nếu Tiểu Trọng Hoa chú ý đến mỗi một nữ tử vụng trộm đơn phương với hắn, như vậy chẳng phải hắn sẽ mệt muốn chết sao?

Huống chi hắn cũng không cho nha đầu nào tới gần người.

Bích Hà tuy rằng mỹ mạo nhưng cũng còn chưa tới mức để hấn phải liếc mắt nhiều hơn một cái....

Âu Dương Noãn cảm thấy chính mình tựa hồ như trong vô hình nào loạn cái ô long, liền lắc lắc đầu. Lập tức xoay người bước đi, nhưng váy dài kéo quanh co khúc khuỷu, vô tình quấn lấy biên giác lan can một bên.

Mắt thấy sẽ ngã vào hồ dưới thác nước, tay Tiểu Trọng Hoa lại nhanh hơn một bước. Nhưng vì dùng sức quá lớn khiến hai người lệch qua lan can bạch ngọc.

Khi Hồng Ngọc từ phía sau hoảng loạn bước lên nâng Âu Dương Noãn thì đáp từ phi thúy xanh biếc đã rơi xuống hồ, tóc đen xõa ra như thác nước.

Mà Tiểu Trọng Hoa có chút sững sốt rồi đột nhiên nở nụ cười.

“Còn cười nữa! Trâm cài của ta!” Âu Dương Noãn quay người muốn hướng vào trong hồ.

Tiểu Trọng Hoa thấp giọng nói: “Nước ở đây không sâu, ta sẽ phái người đi tìm cho nàng. Đêm rất lạnh, về phòng trước đi!”

Tay hấn ở trên lưng nàng, mang đến từng trận cảm giác nóng rực.

Mặt Âu Dương Noãn đỏ lên, vừa định lên tiếng liền cảm giác có một đôi mắt cực âm lãnh đang hướng nhìn phía bên này.

Âu Dương Noãn hơi hơi chấn động, nghiêng đầu nhìn qua.

Cách đó không xa là một nữ tử, lúc này nhìn thấy Âu Dương Noãn nhìn qua, cặp mắt ẩn chứa dao nhỏ kia lập tức nhận nhạo ý cười

như có như không.

Là Thế tử phi Tôn Nhu Trữ.

Nhìn thấy Âu Dương Noãn khác thường, Tiểu Trọng Hoa cũng quay đầu. Thấy Thế tử phi thì hơi sửng sốt một chút, liền thản nhiên gạt đầu.

Tôn Nhu Trữ mỉm cười đi tới: "Yến hội đã xong rồi sao?"

Âu Dương Noãn đứng vững lại, cười nói: "Đúng vậy! Đã trể thế này, Thế tử phi còn chưa nghỉ ngơi sao?"

Ánh mắt Tôn Nhu Trữ vòng vo chuyển đến Tiểu Trọng Hoa, ần ần mang theo chút phức tạp không nói nên lời.

Sau đó lại nhìn qua Âu Dương Noãn, thản nhiên cười cười, cũng không nói.

Mama bên cạnh nàng liền nhẹ giọng cực ôn nhu nói: "Thân thể Thế tử không khỏe, cả đêm đều không thể ngủ sâu. Thế tử phi lo lắng có ngủ được đâu!"

Lo lắng ngủ không được? Vậy không phải hẳn nên ở trong túc trực chăm sóc sao?

Âu Dương Noãn cười cười, không có mở miệng. Nhưng Tiểu Trọng Hoa bên cạnh lại nhíu mày lại thật sâu.

Tôn Nhu Trữ lúc này chậm rãi mở miệng, ý cười như gió xuân. Nhưng thanh âm lại rất nhỏ, trên mặt dĩ nhiên là một tia mùi phần nhu nhược. So với ngày thường như hai người khác nhau: "Nhị đệ, đại ca vẫn luôn nhớ tới đệ. Khi nào đệ rảnh thì qua thăm chàng một

lát!”

Ánh mắt Âu Dương Noãn dừng trên người Tôn Nhu Trữ, chỉ cảm thấy thủy quang đem bóng dáng nàng kéo dài, dao động không ngừng.

Trong lòng không tự chủ được mà nổi lên cảm giác quái dị.

Chương 295: Ai cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt

Ngày hôm sau, trời liên đổ mưa.

Mái hiên Yển vương phủ lay động tương hàm. Những dòng nước cao cao uốn lượn hắt lên tường ngoài hành lang.

Cổng nguyệt nha tò vò điệt điệt, vốn đã là cảnh sắc tinh xảo tuyệt trần. Sau cơn mưa lại càng khiến người ta hít thở không thông.

Sáng sớm Âu Dương Noãn liền cùng Tiểu Trọng Hoa đến An Khang viện.

Bọn họ từ thiên môn vào viện, đi một lát liền thấy vài mama nghiêm mặt nâng một cái cáng cách đó không xa đi qua.

Tiểu Trọng Hoa đi ở phía trước, cũng không nhìn thấy. Thế nhưng một màn này lại lọt vào mắt Âu Dương Noãn.

Nàng theo bản năng nhìn một cái liền thấy bên trong có một người, một đầu tóc dài đen nhánh tản ra. Một cánh tay lộ ra bên ngoài, nàng liếc mắt một cái liền nhận ra là một nữ nhân.

Hơn nữa còn mơ hồ nhìn thấy trên cổ tay nữ nhân có một vết bầm xanh tím.

Thấy nhóm mama nâng cáng ra cửa hậu viện, nàng thế này mới nhận không được mà quay đầu nhìn Hồng Ngọc.

Nhưng lại thấy được trong mắt Hồng Ngọc là sự khủng hoảng cùng khiếp sợ.

Âu Dương Noãn nâng ánh mắt đánh giá mọi nơi, mới phát hiện dưới nhà ngoài, ngay cả trên hành lang đứng chừng vài nha đầu. Các nàng ai cũng đều nghiêm mặt nhìn chăm chăm cửa hậu viện.

Từ vẻ mặt của bọn họ Âu Dương Noãn phán đoán người này nhất định đã gây ra chuyện lớn.

Chính là khi một người nhìn thấy Âu Dương Noãn lại lập tức hoảng sợ liền không ngừng kéo những người khác quỳ xuống phía xa xa, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Làm sao vậy?”

Đi tới hành lang, Tiểu Trọng Hoa đột nhiên quay đầu lại hỏi.

“Không sao!”

Âu Dương Noãn hơi hơi nhíu mày.

Hiện tại không phải là lúc hỏi nhiều, hướng chi cũng là ở trong viện người khác.

Nàng chỉ hơi hơi dừng lại rồi vội bước nhanh chân đuổi theo Tiểu Trọng Hoa.

Tiểu Trọng Quân ở sâu bên trong viện này, rõ ràng so với nơi khác đều yên ắng hơn.

Dọc theo đường đi chỉ thấy mama nha đầu cúi đầu hành lễ, ngay cả hô hấp cũng đều rất nhẹ.

Nha hoàn nâng màn lên, còn chưa đi vào Âu Dương Noãn đã liền ngửi được mùi thuốc nồng nặc. Khiến người ta có chút không thoải mái, tựa hồ như có mặt trời rọi phía sau.

Trong phòng chỉ có duy nhất một cửa sổ khắc hoa văn vân thọ sơn son mạ vàng nhưng lại cũng dùng màn che kín lại.

Một chút hàn khí cũng không xâm nhập được nhưng một cơn gió cũng không thấu được.

Nội thất cùng ngoại thất chỉ cách một bức rèm che.

Âu Dương Noãn ngưng mắt nhìn lại, trên bức rèm che là trứng muối sắc anh lạc hơi hơi giắt giắt.

Liên nội mơ hồ có thể thấy được một bóng dáng màu xanh. Ngay sau đó là một nữ tử từ trong thất đi ra.

Nàng ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, dáng người tinh tế thon thả, bộ dáng xinh đẹp tuyệt trần.

Làn da trắng xanh, một đầu tóc đen oản thành quyền, tấn biên dùng một đóa hoa anh đào nhỏ.

Nàng mặc váy dài màu xanh, cả người sạch sẽ, trau chuốt. Dưới chân váy lộ ra đôi giày thêu, cũng là thêu hoa đào cực kỳ tinh xảo.

Bộ dạng như vậy, tựa như có chút không giống nha đầu, lại càng không giống chủ tử.

Âu Dương Noãn hơi hơi run run, lại nhìn thấy nàng kia quỳ gối thật sâu: “Đào Yêu bái kiến Quận vương, Quận vương phi!”

Đào Yêu?

Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa! Thật sự là người cũng như tên, là một nữ tử xinh đẹp.

Âu Dương Noãn hơi hơi nghĩ liền hiểu được thân phận của nữ tử này.

Tiểu Trọng Hoa gật gật đầu, nói: "Đại ca thế nào?"

Chỉ một câu này mà mắt Đào Yêu liền không tự chủ được mà đỏ lên. Nàng nhìn rèm phía sau một cái rồi nhẹ giọng nói: "Vốn Thế tử đã có thể ngồi xuống. Nhưng đã nhiều ngày....tức giận. Lại...."

Tức giận?

Âu Dương Noãn nghe đến đó thì không khỏi nhìn người phía sau bức rèm che một cái.

Nghe nói Yến vương không quản vạn dặm mời bằng được danh y chữa bệnh cho hần. Minh quận vương vừa tìm được cỏ linh chi quý hiếm cũng liền mang đến đây.

Tiểu Trọng Quân tuy rằng chưa từng đi ra chủ sự, nhưng địa vị ở Yến vương phủ lại thập phần siêu nhiên.

Hơn nữa vẫn vững vàng ngồi trên tôn vị Thế tử, ai lại có gan khiến hần tức giận?

Tiểu Trọng Hoa khế nhú mày: "Nâng màn lên đi!"

Đào Yêu thấp giọng nói vâng sau đó liền phân phó tiểu nha đầu bên

cạnh đem bức rèm che nâng lên.

Bức rèm được nâng lên Âu Dương Noãn liền thấy một nam tử gầy dơ cả xương, vẻ mặt trắng nhợt được phủ chăn gấm đang nằm trên giường.

Đào Yêu thấp giọng nói: “Ba ngày nay Thế tử vẫn ăn không vô, chỉ uống cháo loãng qua bữa!”

Nghe khẩu khí của Đào Yêu tựa hồ như loại chuyện này rất bình thường.

Âu Dương Noãn âm thầm suy nghĩ, xem ra bên ngoài nói Yến vương Thế tử bệnh nặng, quả nhiên là đúng sự thật.

Nhìn kỹ nam tử trẻ tuổi trên giường, tuy rằng khuôn mặt tuấn tú nhưng lại gầy chỉ còn da bọc xương.

Thậm chí ngay cả hốc mắt, hai gò má cũng đều lõm xuống. Vừa nhìn liền khiến người ta có chút sợ hãi.

Đào Yêu phân phó người mang ghế dựa tới cho Tiểu Trọng Hoa cùng Âu Dương Noãn ngồi. Cũng sai người dâng trà, sau đó lại bảo một nha đầu khác đi mời Thế tử phi tới.

Một lát sau nha đầu kia mới tiến vào, lắp bắp nói: “Thế tử phi....nói trong người có chút khó chịu....”

Âu Dương Noãn thấy nha đầu kia khi nói chuyện thì luôn liếc mắt nhìn Đào Yêu. Mà sắc mặt Đào Yêu lại đột nhiên trắng bệch.

Nàng đoán rằng Thế tử phi cùng vị Đào Yêu này không mấy hòa thuận cho nên mới không chịu đến.

Đào Yêu là thị thiếp của Tiểu Trọng Quân, Tôn Nhu Trữ không muốn thấy nàng ta cũng không có gì kỳ quái.

Huống chi nhìn Đào Yêu làm việc tựa hồ như là luôn thường trực hầu hạ bên người Tiểu Trọng Quân. Ngay cả nha đầu trong phòng cũng đều rất nghe lời nàng.

Chỉ sợ trong viện này, so với khí thế bức người của Tôn Nhu Trữ thì những thê thiếp trong viện này càng được lòng người hơn.

Âu Dương Noãn nghĩ như vậy, trong lòng lập tức hơi hơi vị thán. Nhưng trên mặt lại nửa điểm cũng không thể hiện, chỉ cười nói: “Không sao! Là chúng ta đã làm phiền!”

Trên mặt Đào Yêu cũng là nụ cười thực cẩn thận: “Mời hai vị ngồi!”

Sau đó lại quay đầu nói với tiểu nha đầu: “Đến giờ Thế tử uống thuốc rồi!”

Nói xong lại quay đầu nhìn Âu Dương Noãn áy náy cười. Sau đó thật cẩn thận nâng Tiểu Trọng Quân dậy để hấn dựa vào người mình. Giống như ôm một người tuyết, động tác cực kỳ mềm nhẹ.

Nha đầu dâng cao chén thuốc quá đầu, Đào Yêu lại tự mình thử độ ấm trước, sau đó kêu nha đầu nhẹ nhàng mở miệng Tiểu Trọng Quân ra. Từng chút từng chút bón thuốc cho hấn.

Tiểu Trọng Quân đang trong trạng thái hôn mê, tuy rằng không phải cắn chặt hàm răng nhưng bón thuốc cũng thập phần khó khăn.

Đào Yêu thật cẩn thận săn sóc, thường thường sẽ dừng lại lau lau ít thuốc còn lưu lại trên khóe miệng Tiểu Trọng Quân.

Hơn nữa còn không ngừng vuốt vuốt ngực hắn để nước thuốc nhanh đi xuống.

Một chén thuốc này ước chừng trong một khắc mới uống xong. Đào Yêu lại cẩn thận để Tiểu Trọng Quân nằm xuống, lại sửa lại góc chăn.

Sau đó lấy khăn nhúng trong nước ấm, thật cẩn thận lau mặt cho Tiểu Trọng Quân. Chú ý thập phần thỏa đáng.

Động tác của Đào Yêu ôn nhu lại thành thạo, hơn nữa người lại uyển chuyển dịu dàng, giống như quế như lan.

Âu Dương Noãn yên lặng nhìn nhất cử nhất động của nàng. Thầm nghĩ nếu đổi lại mình là Thế tử phi Tôn Nhu Trữ chỉ sợ cũng tình nguyện không đến. Mắt không thấy tâm sẽ không phiền.

Tiểu Trọng Hoa vẫn trầm mặc, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Âu Dương Noãn vừa chuyển đầu nhìn hắn liền cảm thấy chưa bao giờ gặp qua bộ dáng sầu lo như thế.

Người nằm trên giường này dù sao cũng là đại ca ruột của hắn. Nếu nay đổi lại người nằm trên giường bộ dáng như sắp ngừng thở này là Âu Dương Tước, chỉ sợ nàng cũng sẽ thương tâm muốn chết.

Trong lòng Âu Dương Noãn khẽ động, liền vươn tay cầm lấy tay hắn.

Tiểu Trọng Hoa chấn động, thấy ánh mắt Âu Dương Noãn liền hơi hơi cúi đầu nắm chặt lấy tay nàng.

Đúng lúc này, động tác của Đào Yêu ngừng một chút, trên mặt lộ vẻ kinh hỷ: “Thế tử, ngài tỉnh rồi?”

Âu Dương Noãn sửng sốt, lập tức nhìn về phía giường. Nhưng Tiểu Trọng Quân cũng không hề mở mắt, chỉ là miệng đang không ngừng nỉ non.

Trong miệng hắn, trầm thấp mà mơ hồ gọi tên một người.

Đào Yêu vừa nghe được cái tên kia thì nước mắt liền rơi xuống. Nàng quay đầu nhìn hai người Âu Dương Noãn, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Tiểu Trọng Quân gọi, là Mạc Sầu.

Ánh mắt Âu Dương Noãn chớp chớp, vị Thế tử này đã có một Thế tử phi điểm lệ chói mắt. Lại có một Đào Yêu ôn nhu dịu dàng vẫn còn chưa đủ, nay trong hôn mê còn tâm tâm niệm niệm gọi tên Mạc Sầu.

Mạc Sầu là ai?

Tiểu Trọng Quân giống như không phải tỉnh lại mà chỉ nhắc đi nhắc lại cái tên này.

Tiểu Trọng Hoa đứng lên bước nhanh đến bên giường: “Đại ca! Đại ca!”

Đúng lúc này Tiểu Trọng Quân thế nhưng lại thật sự mở mắt, chỉ là ánh mắt vô cớ chỉ nhìn lên trướng đỉnh.

"Thế tử! Thế tử..."

Thấy Tiểu Trọng Quân mở to mắt, Đào Yêu kinh hỷ không thôi. Vội

vàng đi qua quỳ trước giường, khóc nức nở nói: “Thế tử, rốt cuộc ngài cũng đã tỉnh.....”

Tiểu Trọng Quân tựa hồ nghe thấy tiếng khóc, lại tựa hồ như không nghe thấy. Tầm mắt hắn cũng không di chuyển, chỉ há miệng.

Lát sau, chợt nghe thấy thanh âm hắn khàn khàn nói: “Mạc Sầu.....ở đâu?”

Tiếng khóc của Đào Yêu im bật, nàng sợ hãi quay đầu nhìn Tiểu Trọng Hoa cùng Âu Dương Noãn.

Cuối cùng ánh mắt lại rơi xuống Tiểu Trọng Quân, thân mình bắt đầu hơi hơi run lên.

“Đại ca đang hỏi, sao không trả lời?” Tiểu Trọng Hoa lạnh lùng nói.

Nước mắt Đào Yêu lại trào ra: “Hồi....hồi Thế tử! Thế tử phi....nói....nói mệnh Mạc Sầu cứng rắn, sẽ khắc Thế tử. Nên....nên đã sai người đánh chết....”

Tiểu Trọng Quân trên giường phát ra tiếng thở dài như có như không, hai mắt lại chậm rãi nhắm lại, không có động tĩnh.

Một bàn tay của Đào Yêu gắt gao nắm lấy chăn gấm, miễn cưỡng run giọng: “Thế tử, ngài không cần đau lòng. Mạc Sầu nói đây đều là số mệnh của nàng, có thể được hầu hạ ngài cũng đã là phúc phần của nàng.....”

“Tiện nhân!”

Nghe vậy, mày Tiểu Trọng Quân nhú lại, từ miệng thoát ra hai chữ này.

Hai từ tiện nhân này, không phải là mắng Đào Yêu đang khóc sưng mắt, cũng không phải mắng Mạc Sầu đã chết. Càng không phải mắng những người khác đang đứng trong phòng, mà tất nhiên là dùng để nói Tôn Nhu Trữ.

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng ho khan một tiếng. Đào Yêu nghĩ nghĩ liền thấp giọng nhắc nhở: “Thế tử, Quận vương đến thăm ngài!”

Tiểu Trọng Quân lúc này mới phát hiện Tiểu Trọng Hoa đang đứng trước mặt.

Hắn ngẩng đầu, cầm lấy tay Tiểu Trọng Hoa: “Trọng Hoa! Trọng Hoa!”

Hắn tựa hồ như vì ốm yếu mà có chút hụt hơi, phải tạm dừng để hít thở lấy không khí mới tiếp tục nói: “Nàng khinh người quá đáng!”

Trong lời nói có một loại oán hận xuyên qua thanh âm của Tiểu Trọng Quân, không chút nào che lấp truyền tới.

Oán hận đáng sợ như vậy lại tồn tại trên một người như sắp tắt thở, tự nhiên mang theo một loại đáng sợ khó nói.

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Trọng Quân, không tự chủ được là thối lui nửa bước.

Tiểu Trọng Hoa nhú nhú, thấp giọng nói: “Đại ca, không cần nghĩ nhiều. Nghỉ ngơi cho tốt!”

Âu Dương Noãn nhìn Đào Yêu, nhẹ giọng nói: “Thế tử tỉnh là tốt rồi. Người đi trước chuẩn bị đi!”

Đào Yêu sừng sốt, lập tức lấy lại phản ứng liên thanh kêu người đi lấy súp nóng.

Một bên lại phân phó nha hoàn dâng trà, lại bảo người lấy nước ấm cùng khăn mặt lại đây.

Mọi người như đèn kéo quân di chuyển không ngừng. Âu Dương Noãn nhìn tình hình này liền nói với Tiểu Trọng Hoa: “Để đại ca nghỉ ngơi đi!”

Tiểu Trọng Hoa cầm lấy tay Tiểu Trọng Quân thật chặt, nhưng rốt cục cũng buông ra gật gật đầu nói với Đào Yêu: “Chăm sóc tốt cho Thế tử!”

“Dạ!”

Âu Dương Noãn cùng Tiểu Trọng Hoa đi ra ngoài, vừa mới đi tới cửa lại đột nhiên nghe thấy một trận tiếng động lớn xôn xao.

Một tiếng ‘ầm’ thanh thúy vang lên từ một phòng cách đó không xa.

Một nha đầu đau khổ cầu xin: “Thế tử phi, nô tỳ chỉ là thấy Mạc Sầu đáng thương nên đốt chút tiền giấy cho nàng. Tuyệt đối không có ý bất kính, cầu ngài tha thứ!”

Âu Dương Noãn khẽ cau mày, nhìn Tiểu Trọng Hoa không lên tiếng.

Cửa được đẩy ra, Tôn Nhu Trữ vẻ mặt đầy giận dữ đi ra, phía sau nàng là hai mama cường tráng.

Bọn họ đang đang kéo một nha đầu mặt đầy nước mắt từ trong phòng đi ra.

Hoắc mama bên cạnh Thế tử phi thấy hai người Âu Dương Noãn thì liền nhanh chóng hành lễ, cười nói: “Quận vương phi, để ngài chê cười rồi! Ban đầu trong viện này có một nha đầu gọi là Mạc Sầu làm sai chuyện. Thế tử phi chỉ trách cứ một chút, nàng thế nhưng lại chết. Thế tử phi vốn nghĩ sẽ coi như không có gì, ai ngờ nha đầu Trân Châu kia lại cũng hồ đồ theo. Dám vụng trộm đốt tiền vàng cho Mạc Sầu. Ngài cũng biết, đây chính là điều tối kỵ a!”

Âu Dương Noãn nhìn tình cảnh này, lại nhìn sắc mặt trầm lãnh của Tiểu Trọng Hoa.

Biết hẳn nhất định là nhớ tới lời của Tiểu Trọng Quân vừa rồi, trong lòng không khỏi lo lắng.

Mạc Sầu cùng Đào Yêu đều là nha đầu thông phòng của Tiểu Trọng Quân. Tôn Nhu Trữ lại là Thế tử phi, nàng đối với mấy nữ tử này sẽ làm gì.

Nói ra cũng đều là kinh thiên địa nghĩa, cho dù là trước mặt mọi người đuổi đi rồi bán cũng tuyệt không tới phiên người khác có ý kiến.

Chương 296: Ai cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt (2)

Tiểu Trọng Hoa rất để ý huynh trưởng của mình, vạn nhất không nhận được mà nói ra điều gì.

Truyền ra ngoài người khác sẽ chỉ nói Minh quận vương hẳn đang xen vào việc của người khác.

Trong lúc đó, Âu Dương Noãn đã liền có quyết định. Nàng mỉm cười nói với Tiểu Trọng Hoa: “Chàng không phải còn có việc muốn đi quân doanh sao? Đã đến giờ rồi!”

Tiểu Trọng Hoa sững sốt, nhìn thẳng nàng. Trong đôi mắt ôn hòa đen láy hiện lên quang mang khó có thể phân biệt được.

Nháy mắt hẳn liền hiểu được ý tứ của Âu Dương Noãn.

Hắn thản nhiên nói với Tôn Nhu Trữ: “Đúng vậy! Ta còn có việc. Xin cáo từ!”

Tôn Nhu Trữ nhìn Tiểu Trọng Hoa rời đi, trong ánh mắt hiện lên tia gì đó.

Ngay nháy mắt kia Âu Dương Noãn cơ hồ nghĩ Tôn Nhu Trữ thích Tiểu Trọng Hoa.

Nhưng rất nhanh nàng liền cảm thấy ánh mắt kia không phải nhìn nam nhân mà mình thích.

Giống như là....đang xuyên qua hắn mà nhìn một người khác vậy.

Vì sao?

Âu Dương Noãn đem nghi hoặc áp dưới đáy lòng, mỉm cười: “Đại tẩu, chẳng qua chỉ là một nha đầu phạm lỗi, sao phải tức giận như vậy? Ảnh hưởng đến sức khỏe thì thật không tốt!”

Tôn Nhu Trữ cười lạnh một tiếng, liền khinh bỉ liếc nha đầu Trần Châu: “Bọn chúng a, ba ngày không giáo huấn liền quên mất thân phận của mình. Dám làm ra loại chuyện không phân biệt phải trái!”

"Thế tử đang dưỡng thương trong viện này, nàng cứ nhiên lại dám đốt vàng mã. Đây chẳng phải là đang muốn nguyên rủa Thế tử sao?"

Tội danh này thật sự là rất nghiêm trọng.

Âu Dương Noãn hơi hơi nhú mày, chợt nghe Trần Châu khóc nói: “Thế tử phi, nô tỳ không dám! Nô tỳ không dám a!”

"Nô tỳ cùng Mạc Sầu cô nương là đồng hương, lại cùng nhau vào phủ. Hai năm đầu còn ở chung một phòng nên cũng có chút tình cảm. Sau khi nàng chết nô tỳ luôn nằm mơ thấy nàng cho nên mới đốt cho nàng chút tiền giấy. Nô tỳ tuyệt đối không có ý nguyên rủa Thế tử!"

“Mơ thấy Mạc Sầu?”

Hoắc mama biến sắc, lập tức phản xạ có điều kiện nhìn Tôn Nhu Trữ. Trên mặt hiện lên vẻ kinh hoàng: “Chẳng lẽ là oan hồn quấy phá?”

Tươi cười trên mặt Tôn Nhu Trữ hiện lên vẻ trào phúng. Nàng chậm

rãi gần từng tiếng nói: “Cái gì mà oan hồn? Giữa ban ngày, ta thấy nó đúng là kỳ lạ, quái lực loạn thần, mê hoặc lòng người!”

"Lúc còn sống là nô tỳ, chết đi cũng vẫn là nô tỳ. Cái loại tiện nhân kia nghĩ mình được chủ tử coi trọng liền không biết phải trái, chỉ sợ có chết cũng vĩnh viễn không được siêu sinh!"

“Nếu về sau để ta biết trong viện này còn có người bái tế cho tiện nhân Mạc Sầu kia, thì chính là nghĩ đến ả, ta sẽ cho người đó xuống làm bạn với Mạc Sầu!"

"Người đâu, mau kéo tiện tì này xuống đánh chết cho ta!"

Lời vừa nói ra, sắc mặt mỗi người trong viện đều đại biến.

Trân Châu gào khóc, mắt thấy sẽ bị mấy mama kéo ra ngoài. Chớp mắt nhìn thấy Âu Dương Noãn đứng ở trong sân, lập tức khóc gục dưới làn váy nàng: “Quận vương phi, Quận vương phi! Cầu ngài cứu nô tỳ! Cầu ngài hãy nói với Thế tử phi vài câu, xin tha cho nô tỳ!”

Hồng Ngọc ngăn ra, lập tức nói: "Trân Châu, ngươi làm gì vậy? Còn không mau buông tay!"

Nói xong liền muốn đi lên nhưng Xương Bồ đã nhanh hơn nàng một bước, một phen đẩy Trân Châu ra.

Mặt Trân Châu toàn là nước mắt, dập đầu thật mạnh trên đất: “Quận vương phi, xin ngài! Nô tỳ cầu xin ngài!”

Một người nếu không biết vị trí của mình, phạm vào sai lầm là không thể tránh được.

Trân Châu thực sự rất hồ đồ, ở trong phủ quyền quý dám đốt vàng

mã. Chủ tử lại còn bệnh nặng trong người, nàng làm như vậy là có ý gì? Rửa chủ tử sao?

Lấy hạ phạm thượng là tội lớn, đánh chết cũng không ai dám nói gì.

Trân Châu vẫn còn gào khóc: “Quận vương phi, xin ngài hãy cứu ta! Nô tỳ thực sự không có ý nguyên rửa Thế tử. Là Mạc Sầu tỳ tỳ, nô tỳ thật sự không lừa ngài! Thật sự là tỳ ấy đã báo mộng cho nô tỳ, bảo nô tỳ thay nàng thắp hương....”

Hồng Ngọc nhìn Trân Châu, trong đáy lòng thật sự cảm thấy đáng thương. Nhưng cũng không còn cách nào khác.

Trân Châu thấy Âu Dương Noãn không gọi người đến kéo mình ra thì liền giống như pháo liên thanh nói: “Đó là sự thật! Hôm qua một nô tỳ gác đêm bên ngoài nói đột nhiên có một trận gió lạnh thổi vào!”

"Sau đó thì mơ mơ màng màng thấy một bóng dáng mơ hồ ngoài cửa sổ. Cẩn thận nhìn lại thì chính là Mạc Sầu a! Nàng nói Mạc Sầu không phải đi đến mà là bay tới. Bởi vì nàng sợ kinh động Thế tử phi đang ngủ nên không dám thét lên....”

Trân Châu nói đến đây liền quay đầu nhìn thoáng qua Tôn Nhu Trữ. Thấy nàng ta mặt vẫn không chút đổi sắc nhưng vẻ mặt Hoắc mama bên cạnh lại hoảng sợ.

Chỉ cần nhìn vẻ mặt của Hoắc mama lúc này, mặc cho là ai cũng đều cảm thấy Tôn Nhu Trữ bức tử Mạc Sầu.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua Trân Châu lệ rơi đầy mặt, lại nhìn Tôn Nhu Trữ mỉm cười: “Trân Châu, ngươi là người trong viện đại tẩu. Đại tẩu muốn xử lý ngươi như thế nào đều là chuyện của tẩu ấy. Ta cũng không thể làm chủ cho ngươi!”

Hồng Ngọc vừa nghe, nhất thời lấy lại phản ứng.

Trân Châu này quả thực giống như là đang ép Âu Dương Noãn thay nàng ra mặt.

Nếu Âu Dương Noãn thật sự mở miệng bảo Tôn Nhu Trữ tha cho nàng, như vậy là muốn trước mặt nhiều người chống lại Tôn Nhu Trữ.

Âu Dương Noãn là một Quận vương phi mới bước vào phủ, lại dám cư nhiên quản chuyện trong viện của trưởng tẩu. Đây chính là không biết cấp bậc lễ nghĩa.

Hồng Ngọc vừa nghĩ liền nhất thời cảm thấy nha đầu Trân Châu này không chỉ là người không hiểu chuyện mà còn cố ý châm ngòi ly gián.

Hồng Ngọc lập tức nói: “Trân Châu cô nương, Quận vương phi tuy rằng trạch tâm nhân hậu nhưng dù sao cũng không phải là chủ tử của người. Người người nên cầu xin là Thế tử phi, sao lại chạy tới làm khó Quận vương phi chúng ta? Ai đã dạy người quy củ như vậy? Xem ra Thế tử phi trừng phạt người thật sự là không sai!”

Âu Dương Noãn liếc mắt nhìn Trân Châu, chậm rãi nói: “Vốn chính là do người đã làm sai chuyện, cũng nên phải nhận trừng phạt. Người khóc lóc suốt như vậy là muốn Yến vương phủ đều biết người không biết đạo chủ tử sao?”

Trân Châu chấn động, không dám tin ngẩng đầu nhìn Âu Dương Noãn.

Nàng không nghĩ một Quận vương phi mới bước vào phủ lại là một

nhân vật lợi hại như vậy.

Khóe môi Âu Dương Noãn hơi hơi cong lên, nói với Tôn Nhu Trữ: “Đại tẩu, nha đầu kia thực sự đã phạm lỗi, cũng thực không hiểu chuyện. Tẩu muốn phạt nàng, tuyệt không có ai dám ngăn cản!”

"Chỉ là nàng cứ nháo như vậy, ngược lại khiến cho người nào không biết lại nghĩ tẩu xử sự rất nghiêm khắc. Nếu truyền ra ngoài sẽ lại không tốt!"

Tôn Nhu Trữ vốn còn tưởng Âu Dương Noãn sẽ vì nha đầu kia mà ra mặt. Hiện tại tình hình hoàn toàn ngược lại khiến nàng có chút ngoài ý muốn.

Nàng nhìn Âu Dương Noãn, trên mặt lộ ra thần sắc nghi hoặc, trong lòng lại cấp tốc chuyển động.

Rất nhanh nàng liền ý thức được, Mạc Sầu chết trong Yến vương phủ đã tạo nên một trận sóng nhỏ. Bọn hạ nhân đều nói nàng tàn nhẫn vô tình.

Nếu hiện tại bởi vì chuyện này lại đánh chết một người nữa, truyền ra ngoài người khác sẽ không cho rằng Trân Châu không hiểu chuyện mà sẽ chỉ cảm thấy nàng thực ác độc.

Tôn Nhu Trữ hít sâu một hơi, khuôn mặt lạnh lùng được thay bởi nụ cười: “Vốn ta nghĩ nhất định phải đánh chết nha đầu này, nhưng đệ muội lại vì nàng biện hộ. Ta liền nể mặt muội tha cho nàng một mạng!"

"Nhưng tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha. Nàng thật sự đã làm sai, ta cũng không cần một nha đầu không biết quy củ như vậy. Từ hôm nay trở đi, để nàng đến cán y phòng làm việc nặng đi!"

“Dạ!”

Vừa rồi Thế tử phi nổi nóng, Hoắc mama có khuyên thế nào cũng không được, cho nên vẫn có chút lo lắng không thôi.

Hiện tại nhìn tình hình này không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhanh chóng phân phó người kéo Trần Châu đi.

“Vậy, Âu Dương Noãn xin cáo từ! Đại tẩu hãy nghỉ ngơi đi!”

Âu Dương Noãn không thích viện này. Ra ngoài, không khí theo hô hấp thấm nhập tâm phế, thoải mái vô cùng.

Vừa mới đi đến góc hành lang, chợt nghe Xương Bồ thấp giọng nói: “Tiểu thư, có người đi theo chúng ta!”

Âu Dương Noãn nhướng mày lên, nhìn lại quả nhiên thấy Đào Yêu đứng cách đó không xa.

Thấy Âu Dương Noãn ngừng bước, Đào Yêu liền bước nhanh lại quỳ gối hành lễ. Hai mắt đã đỏ lên, thấp giọng nói: “Quận vương phi!”

Âu Dương Noãn cười nói: “Đào Yêu cô nương! Người làm cái gì vậy?”

Đào Yêu đau khổ trong lòng cũng cười nói: “Chuyện vừa rồi, nô tỳ muốn thay Trần Châu cảm tạ ngài!”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Ta cái gì cũng đều không làm, không cần cảm ơn!”

Đào Yêu nước nở nói: “Không! Mấy câu hôm nay ngài nói đích thực đã

cứu tính mạng Trân Châu!”

Hồng Ngọc nói: "Đào Yêu cô nương, đừng quỳ như vậy! Để người khác thấy nước mắt của người không biết sẽ có bao nhiêu lời nhân thoại?"

Đào Yêu sững sốt, dùng sức gật gật đầu, nhanh chóng gạt nước mắt: "Nô tỳ cùng Mạc Sầu đều là người hầu hạ Thế tử nhiều năm. Tính tình Mạc Sầu nhu hòa dịu dàng, luôn không dám đắc tội với ai. Không nghĩ rằng lại có ngày rơi vào kết cục này!"

"Trân Châu cũng là có ý tốt mới lâm vào tai họa. Hôm nay nếu không có Quận vương phi, Trân Châu cũng sẽ rơi vào kết cục của Mạc Sầu. Thế tử phi tuyệt đối sẽ không tha cho nàng như vậy!"

Âu Dương Noãn hơi nhíu mày lại: "Đào Yêu! Thế tử phi có nhiều cái không phải, cũng không tới phiên người nói. Hiểu chưa?"

Đào Yêu sững sốt, tựa hồ không nghĩ Âu Dương Noãn sẽ nói như vậy, nhất thời nghẹn lời.

Âu Dương Noãn nhìn vẻ mặt nàng, mỉm cười: "Đại ca sinh bệnh, nếu người cố gắng hầu hạ tốt thì tương lai sẽ có lúc được nở mặt. Chỉ là vô luận khi nào cũng đều không có khả năng vượt qua đại tẩu!"

"Ta tuy rằng không biết Mạc Sầu cô nương làm gì sai chộc giận đại tẩu. Nhưng đại tẩu tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ xử lý Mạc Sầu. Đào Yêu cô nương vẫn là nên suy nghĩ thật kỹ, giấu kín tâm tư cố gắng chăm sóc đại ca đi!"

Nói xong Âu Dương Noãn liền quay đầu phân phó Hồng Ngọc: "Đào Yêu cô nương là người bên cạnh đại ca. Ta hôm nay tới vội vàng, không mang theo lễ vật gì. Người đi chọn một ít trang sức, buổi chiều

đem đến cho nàng!”

Đào Yêu còn chưa lấy lại tinh thần từ trong lời nói của Âu Dương Noãn, đã bị lễ vật của nàng đánh cho tỉnh mộng, cuống quýt nói: “Quận vương phi, nô tỳ sao dám?”

Âu Dương Noãn liền nói: “Đại ca thân thể không tốt, Quận vương lại không thể thường xuyên chiếu cố cho nên vẫn luôn không yên lòng. Tương lai còn phải dựa vào Đào Yêu cô nương chăm sóc đại ca nhiều hơn, coi như là cho phu thê chúng ta được an tâm!”

Âu Dương Noãn vừa đấm vừa xoa, Đào Thiên ghen một hơi. Thần sắc hơi buồn bã, nhẹ giọng nói: “Tâm địa Quận vương phi thật tốt, thật sự là khó có được! Nhưng Thế tử phi...”

Đào Yêu cắn cắn môi, có chút khó xử: “Từ sau khi Thế tử phi vào phủ, những tỷ muội từng hầu hạ Thế tử người thì chết, người thì bị đuổi ra khỏi phủ!”

"Hiện tại chỉ còn lại một mình nô tỳ. Nô tỳ tuy rằng chỉ có một tiện mạng này, nhưng nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Thế tử, đến khi không thể nữa mới thôi!”

Khi nói giọng điệu Đào Yêu có chút thống khổ. Trên mặt Hồng Ngọc cùng Xương Bò đều lộ ra thần sắc đồng tình.

Có thể ở dưới mí mắt Tôn Nhu Trữ tồn tại cho đến bây giờ, vị Đào Yêu cô nương này cũng không phải là người dễ bắt nạt.

Quan trọng nhất là nàng tựa hồ như muốn lôi kéo sự thương hại với nàng, sự bất mãn với Tôn Nhu Trữ.

Trong lòng Âu Dương Noãn thở dài một hơi, trên mặt lại cười nói:

“Đào Yêu cô nương nói như vậy, thật sự là đã tự coi nhẹ bản thân rồi! Người là một người có phúc khí a!”

Nói xong nàng liền xoay người: “Về sau chúng ta sẽ lại tới thăm đại ca, đại tẩu. Cáo từ!”

Lời này rất hòa khí nhưng trong lời nói lại hàm chứa chân thật đáng tin.

Đào Yêu thu liễm thê sắc, cười nói: “Quận vương phi nói phải! Nô tỳ không làm mất thời gian của ngài nữa!”

Âu Dương Noãn mỉm cười rời đi. Váy dài màu hồng phấn cuồn cuộn nổi lên mất đợt gió lạnh.

Mãi đến khi nàng đã đi rất xa, Đào Yêu vẫn còn đứng tại chỗ tựa hồ như hơi hơi thất thần.

An khang viện.

“Oh? Nàng thật sự nói như vậy sao?”

Trên bàn đặt một chén trà nhỏ, Tôn Nhu Trữ cầm lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Dạ! Lão nô vẫn phải người nhìn chăm chăm, chính tai nghe thấy Quận vương phi nói như vậy!”

Hoắc mama đã hoàn toàn đã khởi tinh thần: “Chủ tử, không phải lão nô nhiều lời nhưng hôm nay ngài cũng đã quá xúc động rồi! Mặc dù là trách phạt nô tỳ hay là ban ân điển cũng nên lặng lẽ xử trí là được. Sao phải ồn ào lớn như vậy?”

“Ta chính là không quen nhìn tiện nhân này làm vậy! Đốt giấy tiền vàng mã sao? Hừ, khinh ta không biết? Còn không phải là muốn chọc giận ta thì là gì?”

“Trân Châu lúc này là nhìn chuẩn lúc Quận vương phi tới a! Nếu không phải Quận vương phi sợ phiền phức không dám quản, chỉ sợ lại cùng ngài này sinh hiềm khích!” Hoắc mama nói.

Mặt trời phản xạ chiếu đến, khuôn mặt Tôn Nhu Trữ một nửa dưới ánh dương nhu hòa.

Mặc dù không hề trang nghiêm vẫn mang theo một loại rực rỡ kỳ dị.

Nàng nhìn chăm chăm cửa sổ phòng Tiểu Trọng Quân cách đó không xa. Bên trong có một bóng người thướt tha đi qua đi lại.

Rất nhanh, huyết tinh sắc bén trong mắt Tôn Nhu Trữ lắng đọng xuống. Mà nổi trên mặt ngoài chỉ còn lại sự ôn hòa: “Sợ phiền phức? Không! Âu Dương Noãn cũng không phải sợ phiền phức!”

“Ý của chủ tử là.....”

Ngón tay dài nhỏ bạch ngọc đặt trên đầu gối như cố ý lại như vô tình nắm chặt. Khóe môi hơi nhếch lên, dường như lộ ra nụ cười: “Người từ từ mà nhìn xem đi! Độ muội này thật sự thú vị hơn nhiều so với tưởng tượng của ta....”

Chạng vạng một tiếng sấm khan phá phía chân trời.

Ngay sau đó là cả một tràng nổ vang mãnh liệt phô thiên cái địa, không khí dị thường âm trầm oi bức.

Mưa to đổ xuống bị nhiệt khí biến thành hơi ẩm. Vốn Âu Dương

Noãn đã muốn đi vào giấc ngủ nhưng lại bị tiếng sấm làm cho bừng tỉnh.

Trước mắt đột nhiên hiện lên cảnh tượng nước sông đầy trời, nàng hoảng sợ bật dậy. Thấy ngoài cửa sổ mưa như trút nước, sắc trời âm ảm hiu quạnh.

Ánh nến trong phòng lay động mạnh rồi liền tắt. Hồng Ngọc cuống quýt đi ra ngoài tìm đá đánh lửa.

Xương Bò không biết đã chạy biến đi nơi nào, trong phòng chỉ còn lại một mình Âu Dương Noãn.

Bỗng cách một tiếng, cửa sổ bật tung ra, trên bầu trời một tia chớp lạnh thấu xương đánh xẹt qua. Ánh sáng chói mắt chiếu sáng cả bên trong.

Âu Dương Noãn cả kinh, trong lòng nhất thời có một loại sợ hãi vô hình nảy lên.

Nàng không phải sợ mưa mà nàng lại sợ những tia sét đánh trong màn đêm như vậy.

Không, phải nói là nàng rất rất sợ hãi.

Bình thường có người ở cùng, nàng sẽ không sợ. Nhưng hiện tại nàng chỉ có một mình.

Tiếng sấm đáng sợ như vậy, lớn đến mức gần như là xé rách đường chân trời, mưa to như trút nước khiến nàng không tự chủ được mà nhớ đến kiếp trước, nhớ đến ngày nàng chết.

Ngay khoảnh khắc tia chớp tắt, một bóng dáng cao lớn đẩy cửa tiến

vào.

Phản ứng đầu tiên của Âu Dương Noãn là muốn bổ nhào vào lòng hắn.

Y phục bị mưa xối ướt của Tiểu Trọng Hoa lập tức áp sát vào mặt Âu Dương Noãn. Hơi thở lạnh lẽo khiến nàng không khỏi lạnh run.

Tiểu Trọng Hoa có chút sững sốt nhưng rất nhanh liền gắt gao ôm lấy thắt lưng nàng. Tay hắn mang theo một loại kiên định, an ổn lòng người.

Âu Dương Noãn chậm rãi thả lỏng người. Tiểu Trọng Hoa lập tức tận lực đè nén thanh âm, ôn hòa hỏi: “Noãn Nhi! Nàng làm sao vậy?”

Âu Dương Noãn buộc bản thân phải trấn định lại nhưng giọng vẫn không khống chế được mà run run: “Ta.....ta.....”

Tiểu Trọng Hoa cúi đầu nhìn nàng, lúc này nước mắt như mưa bụi rơi xuống lạnh lùng vòng quanh cảm tinh xảo của Âu Dương Noãn. Lông mi tinh mịn khẽ lay động, dập dính nước mắt như những hạt ngọc.

Tiểu Trọng Hoa không nhin được mà có chút thất thần, nhẹ nhàng gọi tên nàng lại thấp giọng nỉ non: “Noãn Nhi! Không phải sợ, đã có ta ở đây!”

Thân mình Âu Dương Noãn hơi hơi run run, lúc này nàng đã không còn đáng vẻ tôn quý trong trẻo nhưng lại lạnh lùng như bình thường nữa.

Thậm chí còn không để ý đến nước trên y phục của Tiểu Trọng Hoa đã muốn dần dần dính ướt qua váy của nàng.

Y phục ẩm ướt dính trên người mang đến từng đợt lạnh thấu xương, Âu Dương Noãn hơi hơi rụt người lại.

Tiểu Trọng Hoa nhíu mày, bế nàng lên bước đến bên giường dùng chăn bọc nàng lại.

Sau đó lại ôm cả người cả chăn kéo vào trong lòng: “Không sao! Không sao rồi!”

Chương 297: Đêm đông tố, tình ý kéo dài (1)

Hồi lâu sau, Âu Dương Noãn mới phát hiện bản thân luống cuống, nàng hơi hơi rụt mặt lại, rời khỏi vòng tay hắn.

Không nghĩ phản chiếu trong mắt hắn là khuôn mặt đầy nước mắt của mình: “Ta không sao!”

Tiểu Trọng Hoa sâu kín thở dài, thấp giọng hỏi: “Noãn Nhi, nàng hãy nói thật cho ta biết. Có phải nàng vẫn cảm thấy hôn sự này chỉ là một hồi giao dịch? Nàng có thích ta một chút nào không?”

Âu Dương Noãn không nói gì, thật lâu sau hai mắt mới nhắm lại thấp giọng hỏi ngược lại: “Chàng cảm thấy sao?”

Lời nói mang theo chút than nhẹ kia khiến Tiểu Trọng Hoa nghe mà ngây ngẩn cả người.

Hắn chợt nâng tay vòng qua thân mình Âu Dương Noãn, kéo cả chân cả người đến trước mặt.

Hai mắt không chớp nhìn chăm chăm nàng, mâu quang chiếu sâu vào đáy mắt nàng.

Đôi mắt Âu Dương Noãn sáng rực rực, lẳng lặng nhìn thẳng hắn. Nhìn thấy hắn mi tâm nhíu lại, đáy mắt đầy tơ máu, bộ dáng mệt mỏi.

Nghĩ đến hắn làm việc bên ngoài cả một ngày, công việc bận rộn

không ngớt.

Người bên ngoài đều luôn nhìn thấy một Minh quận vương phong thái tuấn lãng, thành thạo. Đơn giản là vì hắn không chịu để sự gian nan của mình cho người ta nhìn thấy.

Một cổ xót xa không hiểu nảy lên trong lòng Âu Dương Noãn, nàng chớp chớp mắt.

Hóa ra người vẫn cười lại có thể có nhiều nước mắt như vậy. Tiểu Trọng Hoa lại khẽ thở dài, hai tay lại ôm chặt nàng vào trong lòng.

Một lúc lâu sau hắn mới thấp giọng nói: “Ta không mong nàng có thể yêu ta. Nhưng ít nhất cũng đừng cảm thấy cuộc hôn nhân này là do ta lợi dụng lúc nàng gặp khó khăn. Đừng vì vậy mà chán ghét ta là tốt lắm rồi!”

Không phải Tiểu Trọng Hoa lợi dụng lúc nàng gặp khó khăn, mà là chính nàng chủ động lựa chọn con đường này.

Âu Dương Noãn chỉ cụp mắt không nói.

Tiểu Trọng Hoa thấy nàng không gật đầu lại cũng không lắc đầu thì trong lòng bỗng nhiên có chút vui sướng: “Nếu không vì vậy mà chán ghét ta. Noãn Nhi, vì sao không thử tiếp nhận ta? Chúng ta là phu thê, còn phải ở gần nhau cả đời!”

Nghe vậy, Âu Dương Noãn có chút ngoài ý muốn nhìn Tiểu Trọng Hoa.

Trầm mặc một lát mới thấp giọng nói: “Phu thê trong thiên hạ, có rất nhiều đôi không bên nhau cả đời. Yển vương, cha ta, bọn họ người nào không phải tam thế tứ thiếp? Phàm là có năng lực này, nam tử

nào không trái ôm phải ấp? Ngay cả đại ca chàng, thân thể không tốt nhưng cũng có hai thiệp thất!”

Nói xong, nàng nhìn màn mưa ngoài cửa sổ, không biết từ khi nào bầu trời đã không còn sấm chớp. Lòng của nàng, cũng từ từ bình tĩnh lại.

Tiểu Trọng Hoa nhìn theo ánh mắt nàng, thấy đêm tối ngoài cửa sổ. Hắn không biết, trong đêm tân hôn Âu Dương Noãn cũng đã có băn khoăn như vậy.

Hắn hơi hơi suy tư một lát, nhẹ nhàng đẩy thân thể nàng ra. Vừa nhìn liền thấy thanh quang ảm ảm, trên mặt Âu Dương Noãn nước mắt đã thành hàng. Quang ảnh rơi trên mặt hắn, lộ ra bất đắc dĩ nồng đậm khó có thể hóa giải.

Tiểu Trọng Hoa nhìn chằm chằm nàng, mày nhíu chặt lại một chỗ. Tay lại chậm rãi vòng qua hông nàng, thấp giọng nói: “Noãn Nhi, có phải có người nào nói gì với nàng không?”

Tất nhiên là có.

Tương mama nói những lời này, nghe qua thì như là một lời nhắc nhở với cô dâu mới vừa vào cửa. Nhưng thực chất chẳng qua là thay người khác thử nàng thôi.

Về phần người phía sau là ai, Âu Dương Noãn bây giờ còn chưa nắm chắc.

Đúng là không xác định được đối tượng khiến cho nàng cảm thấy thập phần mệt mỏi.

Lúc này câu hỏi sâu sắc của Tiểu Trọng Hoa khiến Âu Dương Noãn

thoáng sửng sốt.

Nàng nâng mắt lên, chậm rãi nói ra những lời trong lòng: “Ngày đầu tiên gả cho chàng, ta đã có chuẩn bị tâm lý. Chàng là trượng phu của ta nhưng cũng là Minh quân vương. Một khi chàng đã ở vị trí như vậy lại không thể không nạp thiếp!”

“Điều này, ta cũng sẽ không quá để ý. Nhưng điều ta để ý là tương lai sau khi chàng nạp thiếp, liệu có còn xem ta như thê tử mà đối đãi?”

"Giống như đại ca hôm nay, thân thể hần không tốt nên liền đối với nha đầu thông phòng quá mức ỷ lại. Khiến thái độ cử chỉ của Đào Yêu kia tự nhiên bình thường như một nữ chủ nhân trong phòng!"

“Cho dù là đại ca không phải cố ý nhưng cũng là vô hình chung dung túng nha đầu vô lễ. Ta không biết Mạc Sầu đã làm gì lại khiến đại tẩu ra tay với nàng!”

"Nhưng mặc kệ là như thế nào, đại tẩu dù sao cũng xuất thân danh môn. Là thê tử đại ca cưới hỏi đàng hoàng, sẽ là người kết tóc cả đời. Vậy mà hần lại luôn miệng gọi tẩu ấy là tiện nhân.....”

“Ta lo lắng.....thực sự lo lắng sẽ có một ngày ta cũng sẽ bị người khác nói làm sai chuyện. Đến lúc đó....có lẽ chàng cũng.....”

Tiểu Trọng Hoa tĩnh lặng nhìn nàng, trong ánh mắt dường như chỉ tồn tại hình bóng nàng: “Noãn Nhi, từ khi kết tóc đến nay, ta chưa bao giờ có chuyện gì lừa gạt nàng. Hiện tại sẽ không, tương lai cũng sẽ không!”

“Nàng hãy nghe rõ cho ta, cả đời Tiểu Trọng Hoa này chỉ có một mình nàng là thê tử. Chỉ có nàng, giữa chúng ta sẽ không có bất luận

kẻ nào có thể xen vào!”

Làm sao có thể?

Âu Dương Noãn đột nhiên ngẩng đầu nhìn hấn. Tiểu Trọng Hoa thế nhưng lại nói với nàng, hấn sẽ cùng nàng làm một đôi phu thê cả đời, nắm tay đến đầu bạc?

Nàng nói với hấn những lời này, vốn chỉ hy vọng hấn có thể cho nàng một lời hứa hẹn. Tương lai mặc kệ có bao nhiêu nữ nhân xuất hiện, hấn cũng đều sẽ tôn trọng vị chính thê là nàng. Tuyệt đối sẽ không để người khác có cơ hội khi nhục nàng mà thôi.

Tiểu Trọng Hoa đau lòng: “Nàng thật là khờ! Trong lòng nhiều băn khoăn lo lắng như vậy, sao lại không mở miệng hỏi ta?”

Hấn nâng tay xoa xoa hai gò má nàng, động tác mềm nhẹ. Như là đang che chở bảo bối trong lòng mình.

Âu Dương Noãn nghi hoặc chăm chú nhìn vào mắt hấn, ánh mắt mê man dần dần mất mát.

Nàng chậm rãi lắc đầu, điều này sao có thể tin tưởng?

Tiểu Trọng Hoa nhìn thần thái nàng giờ phút này, trong lòng nổi lên một tia đau lòng lo lắng. Hai tay nhẹ ôm chặt nàng hơn: “Nàng không tin sao?”

Không đợi Âu Dương Noãn trả lời, Tiểu Trọng Hoa lại nói tiếp: “Mẫu thân ta là Yến vương phi nhưng lại cả đời đều không vui vẻ. Nhìn mẫu thân không vui, trong lòng ta cũng rất khó chịu!”

Âu Dương Noãn có chút khiếp sợ nhìn Tiểu Trọng Hoa.

Hắn lại khẽ thở dài, trên mặt khó nén bi thương: “Mẫu thân mất sớm! Vừa áy náy với mẫu thân của nàng, về phương diện khác cũng là tâm hỏa khó tiêu, hậm hực thành tật.....”

“Người phụ vương ta thật lòng yêu là dì Thanh. Nhưng yêu bà, cần gì phải phụ bà? Cuối cùng lại lấy mẫu thân ta, nếu đã cưới sao lại nhẫn tâm nhìn bà ôm hận mà chết?”

“Noãn Nhi, yêu liền nên bên nhau cả đời. Cho nên ta sẽ không lấy người khác, càng sẽ không nạp người mới vào cửa. Nàng hiểu chưa?”

Âu Dương Noãn lẳng lặng nhìn hắn, cơ hồ hoài nghi chính mình có phải đang nghe nhầm hay không?

Nàng vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, trong lòng Tiểu Trọng Hoa lại chôn dấu nhiều điều như vậy.

Những lời này khiến nàng cơ hồ hoài nghi Minh quận vương lạnh lùng cơ trí có tồn tại hay không?

Hay nói cách khác hắn đã sớm đem hết thảy đều dấu trong lòng. Nếu hôm nay không phải nàng nhắc tới hắn cũng tuyệt đối không nói với nàng.

Hắn chắc chắn biết, trong lòng của nàng hắn không đứng ở vị trí thứ nhất. Mà vị trí đó là của thân nhân, của gia tộc nàng.

Biết rõ điều này, sao hắn có thể nói ra những lời khiến nàng đau lòng như vậy?

Thân mình Âu Dương Noãn bất tri bất giác hơi lẩn lộn. Một hàng

nước mắt trong suốt chậm rãi chảy dọc theo khuôn mặt nàng.

Hắn nói như vậy khiến mọi kiên cường của nàng thoáng chốc tan thành mây khói.

Nhìn hắn, Âu Dương Noãn thấp giọng nói: "Thực xin lỗi....."

"Ta đã từng bị tổn thương mà chàng khó có thể hình dung được. Cũng vì vậy mà trùng sinh lại một đời ta đã từng nói sẽ không bao giờ yêu thêm một ai nữa.

Hôm nay nói những lời đó cũng không hoàn toàn là ngẫu nhiên. Ta chỉ muốn mượn chuyện này bức chàng cho ta hứa hẹn.....Ta vẫn trốn tránh yêu, căn bản không nghĩ tới sẽ nhận được sự thật lòng như vậy."

Âu Dương Noãn mở miệng nhưng cũng chỉ là thờ dốc, một lời cũng không nói được.

Trong lòng Tiểu Trọng Hoa đau xót.

Hắn muốn đối xử tốt với nàng, muốn sủng ái nàng, chiều chuộng yêu thương nàng. Nhưng lại vẫn khiến nàng thương tâm.

Tiểu Trọng Hoa căng thẳng ôm chặt nàng vào ngực, nhìn nàng. Sau một lúc lâu mới chậm rãi nói một câu: "Noãn Nhi, mặc kệ nàng có cho ta toàn bộ trái tim hay không. Cả đời này nàng đều là thê tử duy nhất của ta...."

Âu Dương Noãn ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn hắn. Nam nhân này, nàng phải làm sao mới tốt đây?

Nàng có thể phân biệt tốt xấu, nghe biết thật giả. Giờ phút này Tiểu

Trọng Hoa thật sự hướng nàng lập lời thề.

"Trọng Hoa, ta...."

Lần đầu tiên Âu Dương Noãn từ trong lòng gọi ra cái tên này.

"Ta không phải không thích chàng, ta không phải không thương chàng. Chỉ là trong lòng ta vẫn có vướng mắc...."

Nghe nàng bỗng nhiên gọi tên mình, thân mình Tiểu Trọng Hoa hơi hơi chấn động. Trên mặt khó có thể che dấu sự kinh hỷ: "Noãn Nhi, gọi tên ta lại một lần nữa!"

Trong lòng Âu Dương Noãn buông một tiếng thở dài, thấp giọng nói: "Trọng Hoa...."

Nàng nghĩ nghĩ, chậm rãi nói tiếp: "Có một số việc ta phải cho chàng biết. Tiểu Thiên Diệp, hẳn hiện tại.....chỉ là bằng hữu của ta.....ta không làm gì then với chàng...."

Âu Dương Noãn từng cẩn thận nghĩ tới, Tiểu Trọng Hoa cùng Tiểu Thiên Diệp ở trong lòng nàng là khác nhau.

Tiểu Thiên Diệp thâm tình khiến nàng cảm động. Biết Tiểu Thiên Diệp cưới Nam Chiếu công chúa, nàng chỉ cảm thấy trong lòng trăm vị tạp trần đều hóa thành sự có lỗi.

Tiểu Thiên Diệp vì nàng mà làm rất nhiều thứ. Âu Dương Noãn có trách nhiệm cùng lương tâm bất an, áy náy. Thậm chí nàng cũng có động lòng.

Còn Tiểu Trọng Hoa thì sao? Hẳn trong lòng nàng, ngoại trừ là phu quân cùng nàng báai đường thì còn có ý nghĩa nào khác nữa?

Tiểu Trọng Hoa sâu sắc nhìn ra nỗi lòng phức tạp của Âu Dương Noãn. Hắn hơi hơi nhận thấy được Âu Dương Noãn đối với Tiểu Thiên Diệp không phải là không có chút cảm tình nào.

Nếu hắn muốn hoàn toàn chiếm được lòng của nàng, sẽ còn cần phí chút tâm sức.

Tiểu Trọng Hoa vươn tay đến nâng cằm nàng lên. Đôi mắt đen sáng rực, ôn nhu bao bọc lấy nàng: “Một ngày nào đó, ta sẽ có vị trí quan trọng hơn hắn. Có phải không?”

Âu Dương Noãn giật mình, đôi mắt khóc đến ửng đỏ dừng trên khuôn mặt hắn. Sau một lúc lâu vẫn không nói gì.

Ngón tay Tiểu Trọng Hoa đột nhiên nhẹ nhàng vuốt qua môi nàng, rồi lại di chuyển xuống cổ đỡ lấy gáy.

Đôi môi hắn nhẹ nhàng cúi xuống chạm vào môi nàng. Triền triền miên miên, trần trọc quyến luyến.

Mãi đến khi nắng sớm ấm áp theo cửa sổ xuyên thấu vào bên trong, chiếu lên hai bóng dáng bên trong, hô hấp triền miên, khe khẽ rên rỉ.

(Lời của chế: Má Hồng Ngọc đi lấy có cái đá đánh lửa mà mãi không thấy về ^=__^)

Sáng sớm, Âu Dương Noãn ngồi trước bàn trang điểm. Bởi vì đêm qua khóc nhiều nên mắt có chút sưng.

Hồng Ngọc tiến vào nhanh chóng lấy khăn nóng nhẹ nhàng chấm quanh mắt cho nàng. Vừa làm vừa nhắc nhở: “Tiểu thư, hôm nay chúng ta còn phải cùng Lão thái quân đi Trữ quốc am!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nhìn thoáng qua nội thất. Nhẹ giọng phân phó Văn Tú: “Sau khi Quận vương thức dậy, nói với chàng ta đã xuất phủ!”

Ngày hôm qua nàng cũng đã nói qua, hẳn hôm nay vẫn còn nhớ.....

Nhớ tới những lời đêm qua, nàng không khỏi hơi hơi đỏ mặt. Tựa hồ như trong lơ đãng mê loạn, hai người đã nói rất nhiều.

Văn Tú cười khế: "Tiểu thư, nô tỳ biết rồi! Ngài yên tâm đi!"

Xương Bồ che miệng cười, Âu Dương Noãn trừng mắt: “Cười cái gì?”

Xương Bồ vụng trộm nhìn thoáng qua nội thất, nhin cười nói: “Hồi bẩm tiểu thư, không cười gì ạ!”

Mặt Âu Dương Noãn nóng lên, hôm qua nha đầu trực đêm là Hồng Ngọc. Nàng hẳn là sẽ không nói gì với Xương Bồ? Nhìn vẻ mặt đứng đắn của Hồng Ngọc, chắc là như vậy.....

Lúc này Bích Hà cùng Bích Dao đang cầm dụng cụ vệ sinh buổi sáng tiến vào.

Đi vào phòng, thấy Tiểu Trọng Hoa còn chưa thức dậy, mà Âu Dương Noãn đang cùng nha đầu nói chuyện.

Bích Dao lập tức buông mấy thứ trong tay xuống rồi lui ra ngoài cửa đứng.

Còn Bích Hà lại vẫn đứng đó, nhìn chăm chăm vào nội thất. Thần sắc trong ánh mắt vô chừng.

Mấy người Hồng Ngọc đều làm bộ như không chú ý, chỉ lo hầu hạ Âu Dương Noãn rửa mặt chải đầu.

Một lát sau Hồng Ngọc ngẩng đầu thấy Bích Hà vẫn còn đứng đó liền trầm mặt: “Còn không đi ra ngoài!”

Mặt Bích Hà đỏ lên. Từ sau chuyện lần trước, Quận vương phi tuy rằng không có trách cứ nhưng vài nha đầu thân cận bên cạnh lại xem nàng như tặc nhân.

Phòng ngủ được canh phòng kín không kẽ hở khiến nàng căn bản không có cơ hội tới gần Minh quận vương.

Điều này khiến nàng âm thầm sốt ruột, nhưng dù sao Quận vương phi cũng là chủ tử chân chính. Nha đầu bên cạnh lại rất trung tâm khiến nàng căn bản không có biện pháp ra tay từ các nàng.

Bích Hà nghĩ nghĩ rồi tươi cười nói: “Quận vương phi, mắt ngài làm sao vậy? Nô tỳ giúp ngài che đi!”

Âu Dương Noãn thản nhiên nhìn Bích Hà một cái, biểu tình tựa tiểu phi tiểu.

Hồng Ngọc lạnh lùng nói: "Khí trời nóng, Quận vương phi ngủ không được ngon. Chúng ta đã sớm giúp Quận vương phi che đi!”

“Đúng vậy....Mấy hôm nay thời tiết có chút nóng bức. Để nô tỳ quạt cho Quận vương phi!”

Bích Hà liền tìm một cái quạt hương tuyết đến quạt cho Âu Dương Noãn.

Hồng Ngọc nhanh chóng chặn lại: “Cũng không phải là giữa trưa, vô duyên vô cớ quạu mạnh. Cẩn thận Quận vương phi bị nhiễm lạnh!”

Bích Dao nhìn tình hình này, không khỏi lặng lẽ nháy mắt với Bích Hà, ý bảo nàng không cần kiên trì, nhanh chóng lui ra. Bích Hà bất đắc dĩ đành phải lui xuống.

Hai người rón rén ra khỏi cửa, đứng trong phòng trà nói nhỏ: “Người tội gì phải vậy? Quận vương phi xinh đẹp mỹ mạo như vậy, lại là quận chúa. Chúng ta có thân phận gì so sánh với nàng? Người nên chết tâm đi kéo lại rước họa vào thân!”

Bích Dao cố gắng khuyên giải.

Bích Hà nhìn Bích Dao, chậm rãi nói: “Tương mama hỏi ý của ta, ta nói vẫn muốn ở lại trong viện này! Tương mama cũng đồng ý với ý của ta!”

“Ta và người không giống nhau, người ra ngoài còn có thể được gả cho một nhà tốt. Nhưng ta như vậy, phụ mẫu là tội nhân, nô tì không được bỏ. Rồi khỏi phủ khó tránh lời ra tiếng vào. Còn không bằng quyết tâm ở lại đây, hầu hạ bên người quận vương....”

Bích Dao âm thầm nói: "Nếu quận vương đồng ý tất nhiên là điều tốt. Nhưng ngài ấy đối với người vô tình.....Còn nữa, nha đầu thông phòng, rốt cuộc vẫn chỉ là nô....”

Bích Hà cúi thấp đầu, đỏ mặt: “Nếu có thể sinh được con liền có khả năng được nâng lên làm di nương. Đến lúc đó cũng được xem như là nửa chủ tử....”

Bích Dao nghe được thì ngẩn ra, vội la lên: “Người đừng vờ ngớ ngẩn. Nếu thật sự thành thiếp, cho dù là người sinh con cũng phải

gọi Quận vương phi là mẫu thân. Sao đến lượt người quản giáo?
Đến lúc đó người bất quá cũng chỉ là...”

Bích Hà liền cắt ngang lời Bích Dao: “Nếu được Quận vương sủng ái, Quận vương phi cũng sẽ không phản đối....”

Bích Dao nghe được lời này liền toát mồ hôi: “Người xem tối hôm qua quận vương suốt đêm trở về gấp đó là sợ sét đánh khiến Quận vương phi sợ hãi! Người ở Yến vương phủ này đã vài năm, đã nhìn thấy Quận vương như vậy bao giờ chưa? Người....chẳng lẽ còn muốn vượt mặt Quận vương phi sao?”

Chương 298: Đêm đông tố, tình ý kéo dài (2)

Bích Hà cúi đầu không nói, nửa ngày sau mới mở lời: “Tương mama đã nói qua, ta tuy rằng không mỹ mạo bằng Quận vương phi, thân phận cũng kém hơn!”

"Nhưng ta cũng có điểm ưu việt của ta, đó là ta sẽ chăm sóc ôn nhu hơn những thiên kim cành ngọc lá vàng kia. Cũng càng hiểu được tâm tư nam nhân.....Cho nên.....có thể sẽ được Quận vương yêu thương!”

Huống chi nàng cũng vốn có xuất thân là tiểu thư, cầm kỳ thi họa tuy rằng không dám nói là tinh thông nhưng cũng đã được học. Lại còn biết cách hầu hạ hơn Âu Dương Noãn....

Năm tháng dài rộng, cho dù là nữ nhân thì cũng sẽ có lúc chán ghét. Quận vương lại là một nam nhân anh tuấn như vậy, rồi sẽ có lúc hấn muốn nếm thử những thứ khác biệt.

Lúc đó, chính là cơ hội của nàng.

Bích Dao nhảy dựng lên: “Sau này người tránh xa Tương mama một chút. Bà ta cũng không phải thứ gì tốt đẹp....!”

Bích Hà cúi đầu nhìn yên ương trên đôi giày thêu của mình, không trả lời.

Bích Dao giật mình nhìn Bích Hà, dường như đang nhìn một người xa lạ.

Sau một lúc lâu mới cười khở nói: “Cũng phải! Mọi người ai cũng có tính toán riêng của mình. Nhưng ngươi cũng là một người có tầm nhìn, cẩn thận lại bị Tương mama lợi dụng....”

“Quận vương phi tuy rằng vừa mới vào phủ nhưng đối với bọn nô tỳ cũng là một chủ tử dễ hầu hạ. Bình thường có chuyện gì có thể tự mình làm thì đều không sai khiến ai, một chút cao ngạo cũng không có!”

"Nói chuyện cũng phân biệt tốt xấu, đối xử với bọn nô tỳ cũng rất hòa khí, ban thường cũng hào phóng....Nếu có thể đi theo Quận vương phi cả đời cũng là tốt, ít nhất không sợ thiếu ăn thiếu mặc.....”

Bích Hà lại ngẩng đầu hỏi Bích Dao: “Ngươi liền hài lòng với cuộc sống như vậy?”

Nói cách khác là không hề có mưu cầu. Bích Dao không dám nghĩ đến chuyện khác, là vì nàng từ lúc sinh ra đã là nô tỳ, tính mạng nằm trong tay chủ tử.

Còn Bích Hà nàng lại không giống. Phụ thân nàng từng là thuộc hạ của Yến vương, từng có công lao với Yến vương.

Khi nhập Yến vương phủ, vương gia còn hỏi qua nàng có muốn ở trong vương phủ không? Lại còn nói tương lai nhất định sẽ tìm cho nàng một nhà tốt.

Cho nên....nàng cùng một nha đầu như Bích Dao là hoàn toàn khác nhau.

Bích Hà càng nghĩ càng không cam lòng. Yến vương tuy rằng có thể cho nàng thoát khỏi nô tịch. Nhưng.....

Bích Hà nghĩ đến khuôn mặt tuấn mỹ của Tiểu Trọng Hoa, trong lòng luôn không muốn.

Cho dù là làm nha đầu cũng nhất định phải ở lại. Thân thế Đồng trắc phi cũng không hề cao quý. Nhưng hiện tại chẳng phải vẫn là một chủ tử đấy sao?

Bích Hà lạnh lùng nói: “Quân vương phi là người, chẳng lẽ chúng ta không phải sao? Ta cũng muốn vì bản thân mà tính toán....”

Trong ánh mắt Bích Hà ẩn ẩn sự không cam lòng. Bích Dao trừng mắt ngây ngốc nhìn, không biết phải nói gì.

Trong phòng, Âu Dương Noãn đã rửa mặt chải đầu xong. Hồng Ngọc thật cẩn thận vuốt vuốt nếp uốn trên váy nàng, vừa nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, Bích Hà tuổi lớn như vậy, vẫn là nên gả đi thôi. Nếu thiếu người, có thể chọn một ít nha đầu nhỏ tuổi đến, cũng sẽ dễ quản giáo hơn....”

Âu Dương Noãn không có lên tiếng. Hồng Ngọc lại có thể cảm nhận được hơi thở nhu hòa của nàng, nghĩ rằng tiểu thư sẽ không vì nguyên nhân này tức giận.

Hồng Ngọc do dự, lại trầm giọng nói: “Tiểu thư hẳn là đã nhìn ra. Nha đầu này có tư tưởng với cao. Chỉ sợ không chỉ là muốn làm một nha đầu....”

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng cười, vẫn không nói gì.

Văn Tú một bên cười nói: “Hồng Ngọc tỷ tỷ, tiểu thư luôn là người có chủ kiến trong mọi chuyện. Tỷ không cần lo lắng như vậy....”

Hồng Ngọc trừng mắt nhìn Văn Tú: “Đề phòng vẫn hơn!”

Âu Dương Noãn liền cười.

Hồng Ngọc không biết nhiều chữ lắm, bốn chữ này cũng là nàng viết cho Hồng Ngọc xem. Đến nay vẫn còn nhớ rõ, lại còn hiểu mà làm lời khuyên.

Âu Dương Noãn ôn nhu mở miệng: “Ta biết rồi! Người a, không cần quá lo lắng như vậy. Có một số việc, trong lòng ta đều hiểu rõ!”

"Người vẫn luôn trầm ổn, có thể khiến cho người phải nói những lời như vậy, chỉ sợ Bích Hà kia thật sự là sau lưng ta làm không ít chuyện!"

Chính là, còn chưa đến lúc động đến nha đầu kia. Âu Dương Noãn phủ phủ tay áo mình, mỉm cười.

.....

Kinh đô, từ mười ba gian lâu phụ cận cửa thành phía đông hay là ngang qua đường cái ngoài cửa thành phía tây, mặc kệ là phố xá hay vẫn là điểm phụ lớn nhỏ đều tấp nập người đến người đi, khách nhân ra ra vào vào không thôi.

Âu Dương Noãn buông mình xe xuống, cười nói: “Ngoại tổ mẫu, nay kinh đô đã khôi phục lại sự náo nhiệt như trước!”

Lão thái quân gật gật đầu: “Chung quy cũng là Thái tử có năng lực, chỉ qua nửa tháng liền khống chế được tình hình. Nay kinh đô còn vững chắc hơn khi xưa!”

Âu Dương Noãn cười nói: "Đây cũng là phúc khí của Hình biểu tỳ!"

Phúc khí sao? Còn chưa nói trước được.

Chỉ là ở trước mặt Lão thái quân, mặc kệ là Âu Dương Noãn hay vẫn là Lâm Nguyên Hình đều chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu.

“Mấy hôm trước con vừa cùng Đại công chúa đến Trữ quốc am. Hôm nay lại theo ta một chuyến, có mệt không?” Lão thái quân cười hỏi.

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Xem ngoại tổ mẫu nói kìa, con tuổi còn trẻ đi nhiều cũng tốt. Vừa tần hiếu với ngoại tổ mẫu, vừa tích nhiều đức cho bản thân!"

"Còn nữa, nay con đã gả cho người ta, lúc trước muốn ra ngoài cũng phải xin sự đồng ý của trưởng bối. Hiện tại đã thoải mái hơn, hôm nay ngoại tổ mẫu bảo con cùng ra ngoài, so với ngày ngốc ở trong phủ thì thoải mái hơn nhiều!"

Tươi cười trên mặt Lão thái quân lại càng sâu, vuốt vuốt mặt Âu Dương Noãn cười nói: “Nhìn khí sắc con cũng rất tốt, miệng cũng càng ngọt. Ta biết Trọng Hoa đối với con rất tốt!”

Âu Dương Noãn đỏ mặt lên, còn muốn nói nữa nhưng lại bị Đỗ mama trêu ghẹo: “Đợi đến sang năm, biểu tiểu thư có tin vui, Lão thái quân sẽ lại càng thêm vui vẻ!”

Tin vui? Âu Dương Noãn nhất thời liền đỏ chín mặt.

Nàng mới gả vào Yến vương phủ mới được tám ngày, Đỗ mama liền nhắc tới chuyện đó. Không phải là có hơi quá sớm sao?

Lão thái quân đồng ý gật gật đầu: “Đúng vậy. Tiểu nha đầu lúc trước cũng đã đến lúc làm mẫu thân rồi!”

Nghĩ đến đây sắc mặt bà phát sinh chút biến hóa rất nhỏ, liền chuyển đề tài: “Nghe nói vị mẫu thân kia của con hiện tại bị cấm cửa, điên rồi sao?”

Âu Dương Noãn đương nhiên biết Lão thái quân nói ai. Nàng che đi tia lãnh ý trong mắt: “Dạ! Mới bắt đầu chỉ là trúng gió, không thể mở miệng nói chuyện!”

"Sau con có sai hai nha đầu đến chăm sóc, ai ngờ tình hình không những không chuyển biến tốt mà còn nghiêm trọng hơn. Mỗi ngày đều khóc nháo nói nhìn thấy quý hồn, có một lần còn lấy dây thừng muốn thắt cổ!"

"Cũng may hai nha đầu phát hiện kịp thời nên cứu được một mạng. Nhưng từ lúc đó liền điên điên khùng khùng, ngay cả phụ thân cũng không nhận ra!"

Lão thái quân còn chưa nói gì, Đổ mama đã cười lạnh nói: “Thật đúng là ông trời có mắt, báo ứng, báo ứng a! Người đó tâm tư ác độc, ba lần bốn lượt xuống tay với biểu tiểu thư cùng biểu thiếu gia. Nay như vậy mới là ác có ác báo!”

Lão thái quân nhìn Đổ mama, Đổ mama liền cười nói: “Là lão nô làm càn rồi!”

Lão thái quân nở nụ cười: “Lần này ngươi cũng không có nói gì sai. Phát điên so với chết còn tốt hơn. Để nó điên điên khùng khùng, sống qua ngày như một con chó thì so với giết nó còn thống khoái hơn. Chỉ là, Noãn Nhi....”

Bà đột nhiên ngẩng đầu nhìn Âu Dương Noãn: “Ta nghe nói Tô gia đã trở lại kinh đô!”

Trong ánh mắt Âu Dương Noãn toát ra ý cười thản nhiên: “Ngoại tổ mẫu, tô gia đúng là đang lúc gặp thời. Nhưng Tô Ngọc Lâu cả đời này cũng không thể nhập sĩ!”

"Khả Nhi vốn cũng được người nhà Tô gia mang về kinh đô nhưng không biết đã phạm vào lỗi sai gì mà bị cấm cửa. Muội ấy có lén lút sai người mang thư đến cho phụ thân, nhưng nó vẫn nằm trên án thư của phụ thân. Đến nay vẫn chưa được mở ra!"

"Sau này người nhà Tô gia biết, lại càng không có cố kỵ phái người mạnh mẽ đuổi về Giang Nam. Đương nhiên, đối với người ngoài nói là Khả Nhi bị bệnh!"

“Cũng không chỉ hướng Âu Dương gia truyền tin, nó còn hướng Nhị cứu cứu cầu xin!”

Lão thái quân cười lạnh một tiếng, đầu đầy tóc bạc dưới ánh mặt trời thoát nhìn hơi hơi óng ánh màu vàng nhạt: “Nhưng Lâm Văn Uyên ốc còn không mang nổi mình ốc thì làm sao có hơi sức mà lo lắng cho nó!”

Ốc còn không mang nổi mình ốc?

Mắt hạnh Âu Dương Noãn nheo lại, lông mi thật dài hơi hơi rung động. Trong giọng điệu trầm thấp của nàng có chút thoải mái: “Nghe nói Nhị cứu cứu gần đây nơi nơi tạo quan hệ với người khác?”

“Còn không phải là sợ sau này bị Thái tử tính sổ sao?”

Lão thái quân cười lạnh: “Người ta tuy rằng đồng ý nhưng hấn tiểu nhân như vậy, lại thay đổi thất thường sao có thể không suy bụng ta ra bụng người? Hấn lo lắng nên tự nhiên sẽ luôn cúi!”

"Con không biết đâu, hấn cứ hai ba ngày lại hướng phủ Thái tử tặng lễ vật, hiến mỹ nhân. Quả nhiên là một chút mặt mũi cũng không cần!"

Vẻ mặt Âu Dương Noãn vẫn trầm tĩnh như trước, nói chuyện của người khác tự nhiên sẽ không xúc động tâm trạng mình.

Nàng không nhanh không chậm nói: "Đúng vậy, Nhị cữu cữu cũng quá hồ đồ rồi!"

Trong kinh đô có gia tộc nào không có rắc rối nội bộ, gia tộc nào cũng không dễ dàng động đến.

Cho dù Lâm Văn Uyên có sai như thế nào thì Thái tử cũng không giận chó đánh mèo lên toàn tộc Lâm gia.

Cùng lắm thì cũng chỉ giết một người Lâm Văn Uyên mà thôi.

Lão thái quân nhẹ giọng: "Hấn cho tới bây giờ cũng không hiểu được!"

Dứt lời lại cười nói: "Kỳ thật hấn cũng thật sự không biết suy nghĩ. Nếu hiện tại hấn đóng cửa, tĩnh tâm ăn năn thì còn có một đường sống. Còn cứ như thẳng hễ nhảy lên nhảy xuống như hiện tại mới là cách cái chết không còn xa!"

Âu Dương Noãn cười cười, không nói gì. Đổ mama lại phụ họa: "Lão thái quân nói phải! Nhị phu nhân nay đã không còn khả năng rời khỏi thái miếu. Nhu tiểu thư hiện tại cũng là quả phụ. Nếu Nhị lão gia còn không chịu tỉnh lại, toàn gia này thật sự là....."

Lão thái quân thở dài: "Được rồi, không đề cập tới những người đó

nữa. Nay Tước Nhi là một đứa nhỏ có tiền đồ, sẽ ở kinh thành này tìm cho nó một nhạc gia tốt. Noãn Nhi con cũng vậy, sau này ở kinh đô thân thích chiếu cố lẫn nhau mới là những ngày lành chân chính!”

Âu Dương Noãn cười nói: "Đa tạ cát ngôn của ngoại tổ mẫu. Con cũng có tính toán như vậy!”

Lão thái quân cười nói: "Tước Nhi là đứa nhỏ khó lường. Ngay cả ta cũng không nghĩ tới hắn sẽ có tạo hóa như vậy. Hôn sự của hắn, con đã có chủ ý gì chưa?”

Âu Dương Noãn lắc đầu cười nói: "Tước Nhi vẫn còn nhỏ, vẫn còn tính tình xốc nổi của một đứa trẻ. Chi bằng để hắn tôi luyện thêm hai năm nữa rồi hãy thành gia, miễn ra ngoài lại gây tại họa gì, người chịu thiệt lại là bản thân hắn!”

Lão thái quân nghĩ nghĩ, nói: "Hai ngày trước Đại cửu mẫu con có nhắc tới quận chúa Sở vương Tiểu Nhiên. Nói là ý của Sở vương phi, chính là không biết ý con thế nào. Nếu con gật đầu Sở vương liền đi xin Bệ hạ tứ hôn!”

Tiểu Nhiên?

Âu Dương Noãn sừng sốt, lập tức trong đầu hiện lên một tiểu cô nương có đôi mắt to tròn, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, tính tình thiên chân hoạt bát.

Nàng bật cười, Âu Dương Tước tuy rằng lập chiến công nhưng xuất thân so với quận chúa vẫn kém xa.

Con trai Lại Bộ Thị Lang cưới nữ nhi Sở vương, chẳng phải là muốn trèo cao rồi sao?

Mọi người thường nói nhà cao cửa rộng gả nữ, thấp môn thú phụ, Sở vương nhìn trúng không phải là bản thân Âu Dương Tước mà là quan hệ giữa nàng cùng Yến vương phủ và đại công chúa.

(Câu này có hàm ý là phụ thân phụ mẫu ai ai cũng hy vọng nữ nhi của mình được gả vào một nhà tốt để hưởng phúc. Hoặc tốt hơn hết là được sắc phong làm phi tử, một bước lên trời, không cần dãi dầm sớm nắng chiều mưa chịu đựng mọi vất vả. Thành thử câu nói trên ý nói đến vấn đề môn đăng hộ đối)

Nghĩ đến đây Âu Dương Noãn liền hơi thu lại nét cười: “Ngoại tổ mẫu, chuyện này người thấy thế nào?”

Lão thái quân thấy nàng đa tâm liền thở dài nói: “Noãn Nhi, con cũng đừng nghĩ nhiều. Ta lúc trước nghe lời con nói cũng đã hiểu được chút. Con vẫn luôn cảm thấy hôn sự của mình đã dẫn tới liên lụy vô hạn, muốn Tước Nhi lấy một cô nương có gia cảnh đơn thuần một chút!”

“Nhưng nếu đại cửu mẫu con đã có lòng tốt hỏi đến nên ta cũng liền nói với con. Nhưng Sở vương cũng không chính thức bàn đến, cũng là bảo ta đến hỏi ý tứ con trước, muốn nghe lời con!”

"Thành hay không thành đều ở tình cảm, sao có thể ép buộc con đồng ý? Con yên tâm, có chuyện gì cũng đều có ta ở đây. Không có gì đáng ngại!"

Âu Dương Noãn nghĩ nghĩ rồi nhẹ giọng nói: “Âu Dương gia dù sao cũng có địa vị thấp. Con lại được gả vào Yến vương phủ, Tước Nhi còn được lĩnh hàm tướng quân. Đúng là đang đứng trên đầu ngọn gió!”

“Con vốn không muốn tìm hào môn hậu duệ quý tộc.....Tước Nhi

luôn luôn cao ngạo mạnh mẽ nên con không muốn hấn phải chịu ủy khuất!"

"Con sẽ xem ý tứ của hấn, nếu hấn nguyện ý lấy Quận chúa, con tự nhiên cũng sẽ đồng ý. Nếu hấn không muốn, liền cứ để hấn tự chọn, bất luận gia cảnh thế nào, chỉ cần biết thư thức lễ là được!"

Cưới thê tử khác với gả nữ nhi. Nay Âu Dương Tước tuổi còn nhỏ lại có chút thanh danh hiển hách.

Nếu cưới ái nữ của Sở vương, ngay cả khi Tiểu Nhiên là nữ tử hoạt bát đáng yêu, cũng không có tính kiêu căng ngạo mạn nhưng dù sao thân phận cũng khác biệt.

Chỉ sợ đến lúc đó Tước Nhi không thể thoải mái tinh thần, khắp nơi cẩn thận ứng đối.

Âu Dương Noãn cũng không hy vọng hấn được thăng chức nhanh chóng. Chỉ hy vọng hấn có được cuộc sống mỹ mỹ mãn mãn vui vẻ.

Cho nên trong lòng Âu Dương Noãn sớm đã có định luận.

Lão thái quân nghe xong lời nàng, cũng thấy rất có lý: "Lời con nói ta đều hiểu được. Ta vừa rồi nói chuyện kia chẳng qua cũng chỉ là muốn hỏi ý tứ con một chút! Đừng nghĩ nhiều, không thành cũng liền thôi! Không sao hết!"

Đỗ mama nhìn thoáng qua Lão thái quân, rõ ràng trước khi đi Đại phu nhân ngàn dặn vạn dò, cầu Lão thái quân nhất định phải hết sức thúc đẩy cửa hôn sự này.

Nhưng cố tình Lão thái quân lại quá mức yêu thương Âu Dương Noãn, nửa điểm quan hệ lợi hại trong đó cũng không đề cập.

Đỗ mama không khỏi âm thầm thở dài.

Âu Dương Noãn chỉ cần nhìn vẻ mặt của Đỗ mama liền hiểu được nỗi khó xử của Lão thái quân.

Nàng cười nói: “Chuyện này, không nhọc ngài quan tâm. Khi nào đi vấn an biểu tỳ, con sẽ phiền tỳ tỳ ở trước mặt Sở vương phi giúp con giải thích một chút....”

Lão thái quân nhú mày nói: "Lời này cũng là quá phòng xa rồi. Dù sao cũng là thân thích, Sở vương phi sao có thể gây khó dễ?”

Âu Dương Noãn cười cười, không nói.

Nàng để ý không phải là ý tứ của đại cửu mẫu mà là vì Sở vương tuyệt đối sẽ không tùy tiện nhắc đến chuyện hôn sự này.

Nói không chừng, cũng là do Tiểu Diễn chỉ điểm.

Thái tử.....chung quy sẽ không bỏ qua cơ hội lung lạc lòng người.

Chỉ khi Âu Dương Tước cưới Tiểu Nhiên quận chúa, hắn mới có thể yên tâm.

Xe ngựa đến chân núi thì ngừng lại. Hồng Ngọc ngồi xe ngựa phía sau liền đi đến, vén màn xe nói vào trong: “Lão thái quân, tiểu thư! Đến nơi rồi!”

Khách hành hương phía xa xa nhìn xe ngựa hoa lệ liền chú ý thêm vài phần.

Không bao lâu liền thấy một nữ tử trẻ tuổi mỹ mạo đỡ một Lão thái

thái tóc bạc đi ra thì đều không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh diễm.

Hồng Ngọc cùng Xương Bồ không dấu vết cản tầm mắt của mọi người, rồi theo sau Âu Dương Noãn dọc theo đường núi đi lên.

Huệ An sư thái nghe nói Lão thái quân tới, sớm đã chuẩn bị tốt điểm tâm cùng trà nước trong thiện phòng.

Lão thái quân cười nói với Âu Dương Noãn: “Theo ta cùng vào đi!”

Âu Dương Noãn cười lắc lắc đầu. Lúc nàng đến đây có cố ý mang theo không ít dược liệu tốt muốn đem cho Giang Hải vương phi. Không, nay phải nói là Tuệ Tĩnh sư thái.

Chỉ là, thật không ngờ đi một chuyến này thế nhưng lại gây ra một hồi phong ba ngoài ý muốn.

Chương 299: Không cần thận phá vỡ bí mật (1)

Tuệ Tĩnh sư thái ở trong một viện thanh tĩnh yên ắng, đúng là nơi thích hợp để người ta tĩnh tâm.

Âu Dương Noãn vừa mới đi đến cửa viện, vừa nhìn thoáng qua liền nhìn thấy bên ngoài sân có một cái kiệu. Nàng cảm thấy kinh ngạc.

Người bình thường vì biểu lộ sự thành kính mà đều từ dưới chân núi liền ngừng xe ngựa, hạ kiệu, sau đó mới đi bộ lên núi. Thực sự có rất ít người sẽ lựa chọn từ sau núi nâng kiệu đi lên.

Làm vậy, nếu không phải đi đứng có bất tiện thì cũng là vì tránh tai mắt người khác.

Âu Dương Noãn ngừng lại, hơi hơi do dự một chút.

Đang chuẩn bị quay đầu rời đi lại đột nhiên nghe thấy bên trong truyền đến tiếng tiêu quen thuộc hòa cùng tiếng đàn cổ.

Âu Dương Noãn dừng lại, trong lòng mơ hồ nhớ đến một ngày kia. Nàng cũng đang ngồi trong viện ở Trữ quốc am này, vì Lâm Nguyên Hình sơ giải tâm sự, ngoài thiên điện phía xa xa cũng truyền tới tiếng tiêu kia.

Không nghĩ rằng giờ này nàng thế nhưng lại có thể nghe lại một lần nữa. Âu Dương Noãn nghiêng tai lắng nghe, thập phần nhập tâm.

Tiếng tiêu kia từ từ réo rắt, thanh khoáng như u tuyền truyền đến.

Đem tình thâm nhập vào trái tim người nghe.

Mà người đánh đàn kia cũng là một người có tài nghệ phi phàm. Tấu khúc tình ý từ từ, cũng không thê lương, có một phen tình thú uyển chuyển.

Một cầm cùng một tiêu, phối hợp với nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, thiên y vô phòng.

Âu Dương Noãn từ trong tiếng tiêu này tựa hồ như nghe ra điều gì, lại giật mình cảm thấy không có khả năng.

Đại công chúa đã từng nói Giang Hải vương phi cũng không muốn nhìn thấy người kia.....Vậy sao hắn có thể ở chỗ này?

Đúng lúc này, đột nhiên nghe được một đạo thanh âm cao vút vang lên: “Quận vương phi, ngài sao cũng đến đây?”

Hóa ra là Hoắc mama, Âu Dương Noãn nhất thời sửng sốt, liền ý thức được cổ kiệu kia là của ai.

Nàng cười cười nói: “Hoắc mama!”

Thanh âm kia vừa rồi của Hoắc mama rất lớn, nhưng là cố ý để người bên trong có thể nghe được.

Quả nhiên tiếng tiêu cùng cầm khúc đều im bật.

Âu Dương Noãn sâu sắc chú ý tới điểm này, nàng cười nói: “Hoắc mama, đại tẩu cũng đến đây, sao không nói trước một tiếng? Chúng ta có thể cùng đi a!”

Tươi cười trên mặt Hoắc mama vẫn như cũ nhưng trong ánh mắt đã

có chút mất tự nhiên: “Tuệ Tĩnh sư thái xưa nay thích thanh tịnh. Thế tử phi cũng là sợ ngài mới vào phủ, không biết Tuệ Tĩnh sư thái có thích hay không, sợ chọc giận sư thái thôi!”

Tuệ Tĩnh sư thái trước kia là Giang Hải vương phi, lại là dì ruột của Tiểu Trọng Quân và Tiểu Trọng Hoa. Thế tử Tiểu Trọng Quân đến thăm bà, cũng không có gì không ổn.

Chỉ là hợp âm vừa rồi có chút bất thường. Hơn nữa vẻ mặt Hoắc mama lại kỳ dị như thế, cái này ý vị thập phần sâu xa.

Dưới đáy lòng Âu Dương Noãn khẽ thở dài. Chuyện của người khác, nàng không nghĩ quản mà cũng quản không được.

Cho nên nàng liền cười nói: “Đúng vậy, cho nên ta cũng không dám quấy rầy nữa. Cái này, làm phiền mama đem vào cho sư thái!”

Hoắc mama nhận lấy mấy thứ Âu Dương Noãn đưa. Còn muốn nói nữa nhưng lại nghe thấy thanh âm nhu hòa từ trong viện truyền ra: “Là Quận vương phi sao? Mau vào đi!”

Đây rõ ràng là thanh âm của Tuệ Tĩnh sư thái. Vẻ mặt khấn trương của Hoắc mama thoáng liền thả lỏng: “Nếu đã như vậy, lễ vật này ngài vẫn nên tự mình mang vào a!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, chậm rãi mang theo đám người Hồng Ngọc đi đến cửa sân, lại nói: “Các người đứng ngoài này đi!”

Hồng Ngọc thấp giọng nói: “Dạ!”

Hoắc mama cười giữ chặt tay Hồng Ngọc: “Hồng Ngọc cô nương nhìn liền khiến người ta yêu thích rồi. Nào, đến đây nói chuyện cùng ta!”

Xương Bờ nhìn Hoắc mama, bấu môi không cho là đúng. Lúc này, Âu Dương Noãn đã vào sân.

Bố trí trong viện so với mấy ngày trước cũng không có gì khác. Âu Dương Noãn cười đi vào liền nhìn thấy Tôn Nhu Trữ ngồi trước đàn cổ.

Mà trên tay Tuệ Tĩnh sư thái, đang cầm một cây tiêu. Tay bà ở trên cây tiêu vuốt nhẹ sau đó liền đặt trên bàn rồi cười nói với Âu Dương Noãn: “Đã lâu không chạm vào, thật sự có chút mới lạ!”

Âu Dương Noãn cười cười, trong lòng nghĩ Tuệ Tĩnh sư thái là người xuất gia, tâm lại như tro tàn.

Bà tuyệt đối sẽ không thổi được một khúc triền miên như vậy. Cũng càng không có khả năng cùng Tôn Nhu Trữ tâm ý tương thông, tiếng đàn hòa vào tiếng tiêu.

Biểu tình của Tôn Nhu Trữ cũng có chút không được tự nhiên, nàng mỉm cười nhìn Âu Dương Noãn: “Ta cũng đã hơn một năm rồi không đánh đàn, tay khó tránh khỏi có chút cứng nhắc. Nghe nói Quận vương phi cũng am hiểu đàn cổ, ta thực sự sợ muội nghe chói tai!”

Âu Dương Noãn cười dài nói: "Ban đầu người khác đều nói ta am hiểu đàn cổ, ta nghe vậy liền cũng lảng lảng. Nhưng hôm nay xem ra, quả nhiên là bởi vì ngày thường Thế tử phi không thể hiện trước mặt người khác. So sánh với đại tẩu thì cầm nghệ của ta mới là thô lậu!”

Bởi vì là tới bái phật nên Âu Dương Noãn ăn mặc thập phần thuần khiết đơn giản. Một thân váy dài màu hồng cánh sen, viền chỉ bạc.

Cổ áo thêu những bông hoa nhỏ màu xanh nhạt. Làn da tuyết trắng

nhu hòa với màu sắc y phục, càng tăng thêm vẻ thanh nhã tú lệ.

Đây cũng là thói quen từ xưa đến nay của Âu Dương Noãn.

Nhưng Tôn Nhu Trữ lại không như vậy. Nàng so với diễm lệ lóa mắt ngày thường thì giờ chỉ mặc nhất bận thiên vụ tử kinh la quần áo, hoa văn bông lai liên vân lại càng thêm ôn nhu khinh nhuyển. Cả người phảng phất như một đoá hoa màu tím vân.

Trên mặt cơ hồ không chút phấn son, đồ trang sức cũng rất đơn giản. Tóc được vấn cao lên, chỉ cài mấy châu hoa nhỏ, nhìn phong tư tự nhiên.

Kỳ thực là có chút tâm tư khác. Tôn Nhu Trữ tỉ mỉ như vậy, so với cao quý ngày thường càng xinh đẹp hơn vài phần.

Nhìn ánh mắt của Âu Dương Noãn, Tôn Nhu Trữ liền cúi đầu cũng chú ý y phục của mình quá mức tinh xảo, sắc mặt liền hơi đổi.

Nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, nàng liền đem đầu ngón tay đang run run dấu trong ống tay áo rộng, miệng cười: “Đệ muội quá khen, ta sao dám nhận!”

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Ta cũng chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi. Một khúc cầm tiêu hợp tấu này quả thực là khiến người ta trầm trồ thán phục!”

Nàng vốn chỉ là tán thưởng, cũng không có ý gì khác. Nhưng người nói vô tình, người nghe lại có tâm.

Tôn Nhu Trữ vừa nghe liền cảm thấy có chút hoảng hốt, không tự chủ được mà quay đầu nhìn qua. Vừa vặn đụng vào ánh mắt của Tuệ Tĩnh sư thái, bất giác lục phủ ngũ tạng liền lạnh lẽo.

Nếu chỉ là đàn cổ, Âu Dương Noãn biết mình chưa chắc kém hơn Tôn Nhu Trữ.

Chính là nếu cùng người khác hợp tấu liền sẽ khác. Cái này không chỉ cần công lực cùng kỹ xảo mà còn muốn hợp tấu khi lòng có linh tê, tương thông lẫn nhau.

Càng quan trọng hơn là phải có chân tình trong đó. Bằng không cũng không thể tấu ra khúc nhạc ý nhị lâu dài như vậy.

Nhưng chuyện này Âu Dương Noãn cũng không muốn hỏi nhiều, liền chuyển đề tài, nàng hỏi Tuệ Tĩnh sư thái: “Sư thái vẫn khỏe chứ?”

Tuệ Tĩnh cười gật gật đầu: “Dùng thuốc nguời mang tới, đã tốt hơn nhiều!”

Nói như vậy Âu Dương Noãn cũng không phải lần đầu tiên đến. Nhìn vẻ mặt của nàng, tựa hồ như rất quen thuộc với Tuệ Tĩnh sư thái.

Trong lòng Tôn Nhu Trữ càng căng thẳng, trên mặt lại vẫn tươi cười như không có việc gì: “Đệ muội là từ đâu biết được chuyện của sư thái? Lại làm sao có thể tìm được đến đây?”

Âu Dương Noãn chậm rãi buông chén trà trong tay xuống, thản nhiên cười nói: “Là nghe mẫu thân nhắc tới thôi, gặp được tức là hữu duyên. Có thể quen biết Tuệ Tĩnh sư thái cũng là phúc khí của ta!”

Tuệ Tĩnh sư thái ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng thực thích sự trầm tĩnh của Âu Dương Noãn.

Bà cười cười nói: “Các nguời mang hai họ nhưng lại có tấm lòng tốt, lại còn vào chung một nhà. Đó mới là duyên phận chân chính!”

Tôn Nhu Trữ cười khanh khách nói: "Sur thái nói vậy, là chê cười ta rồi!"

Tuệ Tĩnh sư thái nhẹ nhàng ho khan một tiếng, phủ phủ ngực mới cười nói: "Tâm tư các người ta đều hiểu được. Đều là cùng thay phụ quân đến tận hiếu đạo!"

"Chỉ là bần ni nay đã là người xuất gia, nơi này chung quy cũng không phải chỗ náo nhiệt gì. Các người về sau nếu không có chuyện gì thì cũng đừng tới nữa hơn!"

Âu Dương Noãn hiểu được tâm tư Tuệ Tĩnh sư thái, càng biết bà không muốn gặp người khác.

Chỉ là nàng đến cũng không riêng gì vì Tiểu Trọng Hoa.

Quan trọng hơn là nàng còn thiếu Hạ Lan Đồ một ơn cứu mạng. Nếu đã không thể hồi báo hấn, tự nhiên nên hồi báo mẫu thân hấn.

Đây mới là nguyên nhân chính nàng tới đây.

Nếu Tuệ Tĩnh sư thái đã lên tiếng, vậy nàng cùng lắm thì thường xuyên phái người tới đây tặng đồ, không hề đến quấy rầy là được.

Nhưng nàng nhìn Tôn Nhu Trữ nghe xong những lời này thì sắc mặt lại đột nhiên trắng bệch. Thoạt nhìn như là gặp phải đả kích rất lớn.

Trong lòng Âu Dương Noãn muốn nói liền không nói nữa.

Từ trong viện đi ra, Tôn Nhu Trữ đột nhiên gọi Âu Dương Noãn lại: "Đệ muội, có thể đi cùng ta một chút không?"

Âu Dương Noãn dừng chân, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Hai người liền ở trong am tùy ý đi dạo. Mama nha đầu đều theo sau từ phía xa xa.

Đi được một lúc mà Tôn Nhu Trữ cũng không nói nửa câu. Vô tình đến trước một gốc cây hoa vi sắc, lại thấy nó bởi vì đông tố đêm qua mà hoa rụng xuống đầy gốc, thập phần đáng thương.

Tôn Nhu Trữ đột nhiên dừng lại, đứng trước những bông hoa, phảng phất như vô tình nói: “Đệ muội, tâm địa của ngươi thật tốt. Ngay cả Tuệ Tĩnh sư thái cũng đều phải quan tâm, khó trách ai cũng yêu thích ngươi!”

Đôi mắt đen láy ngạo diễm của Âu Dương Noãn trên khuôn mặt trắng nhuận lại càng sáng hơn, nàng thản nhiên mỉm cười: “Chẳng qua chỉ là tần một chút tâm ý mà thôi!”

Nói xong nàng nhìn đối phương: “Đại tẩu cũng vậy!”

Tôn Nhu Trữ hơi hơi quẩn bách đáp: “Đúng vậy!”

Lại chợt cười ảm đạm: “Ta bất quá là vì Thế tử tần chút lực thôi. Huống chi Tuệ Tĩnh sư thái cũng rất đáng thương.....Đáng tiếc.....”

Tôn Nhu Trữ lắc đầu thờ dãi, nàng cầm một đóa hoa trong tay. Đóa hoa màu hồng ánh lên khuôn mặt tuyết trắng của nàng chút huyết sắc: “Vừa rồi, đệ muội nghe được những gì?”

Âu Dương Noãn chỉ thản nhiên cong môi: “Ta nghe được đại tẩu thay Tuệ Tĩnh sư thái giải trừ phiền não mà tẩu một cầm khúc!”

Nàng nói là Tôn Nhu Trữ tẩu cầm khúc, cũng không hề nhắc đến

tiếng tiêu kia.

Chắc là vì trời có chút nóng bức, trên trán Tôn Nhu Trữ bị thấm một tầng mồ hôi mỏng.

Nàng ra vẻ lạnh nhạt nói: “Đúng vậy! Hôm nay ta đến thăm Tuệ Tĩnh sư thái, một là vì tĩnh tâm cho mình, hai cũng là nghe Thế tử luôn nhắc đến, thập phần quan tâm. Cho nên một chuyến này cũng là vì chàng. Chỉ là tùy tiện tấu một khúc, có chút thất lễ!”

Âu Dương Noãn hơi hơi trầm ngâm: "Sư thái thân thể không được tốt, nổi lòng khó tránh buồn bực. Đại tấu vì sư thái tấu khúc, cũng không có gì không thích hợp!"

Tôn Nhu Trữ đánh giá thần sắc nàng, không phải chỉ là nói mà là thật tâm thông cảm: “Vĩnh An quận chúa tài mạo song toàn, Nhu Trữ sớm đã nghe danh. Trong thiên hạ mỹ nhân tuy nhiều nhưng có thể đa động đến Nhị đệ tâm địa như băng thì e là cũng chỉ có mình ngươi!”

“Cho nên ta đối với ngươi liền sinh ra chút tò mò. Hôm nay xem ra đệ muội quả nhiên thực am hiểu ý người. Nay Nhị đệ lại sủng ái người như vậy, ngày sau lại sinh hạ trưởng nam trưởng nữ, địa vị lại càng được củng cố. Người là người có đại phúc khí a! Sau này....ngay cả ta cũng muốn dựa vào ngươi nhiều hơn!”

Âu Dương Noãn ôn hòa nói: "Ta không cầu phong cảnh phú quý, chỉ cầu bình an hỉ nhạc!"

Bình an hỉ nhạc? Đây mới là chuyện khó cầu nhất trên đời này.

Tôn Nhu Trữ nhìn nàng thật sâu, cười nói: “Ngươi nói chuyện cũng thực sáng khoái!”

Nói xong lại thở dài một hơi: “Thứ ta cầu, chẳng qua chỉ là một người thật lòng với ta mà thôi!”

Âu Dương Noãn ngẩn ra, lập tức cười nói: "Trên trời nguyện làm chim liền cánh, ở dưới nguyện vì tình phu thê. Đây đều là điều mà nữ nhi chúng ta một lòng say mê!"

Đáy mắt Tôn Nhu Trữ xẹt qua tia không cam lòng, khóe môi cũng chậm rãi hiện lên chút thanh sầu: “Đệ muội nói phải, chẳng qua chỉ là cuồng dại mà thôi. Nhưng ai nói cuồng dại sẽ không thể thành sự thật?”

Âu Dương Noãn có chút đăm bạc cười: “Ta đây ở trong này, cầu chúc Thế tử sớm ngày an khang. Chúc tâm nguyện của đại tẩu sớm thành!”

Tôn Nhu Trữ mỉm cười, không thềm nhắc lại.

Chương 300: Không cẩn thận phá vỡ bí mật (2)

Yến vương phủ.

Tiểu Trọng Hoa sau khi biết Âu Dương Noãn đã xuất phủ liền dùng đồ ăn sáng đơn giản rồi đi ra ngoài.

Buổi chiều lại đi tham gia yến tiệc của phủ Thái tử. Mãi đến lúc hoàng hôn mới hồi phủ.

Lúc này, Âu Dương Noãn còn chưa hồi phủ. Văn Tú hồi bẩm nói Quận vương phi muốn ở lại Trấn quốc Hầu phủ.

Tiểu Trọng Hoa gật gật đầu, không nói gì thêm.

Trên thực tế cả ngày hôm nay hần đều đau đầu, ngực khó chịu. Vừa rồi mới chỉ uống hai ly rượu liền cảm thấy đầu choáng váng, cơ hồ có chút đứng không vững.

Có lẽ đêm qua vội vã gấp gấp trở về trong mưa nên có chút mệt mỏi.

Hần nghĩ như vậy, bước chân càng có chút nặng nề, chỉ thấp giọng phân phó Văn Tú: “Rót một chén nước mang lại đây!”

Văn Tú vội vàng dạ vâng rồi nhanh chóng đi ra phòng ngoài lấy một chén trà. Đến cửa lại thấy Bích Hà.

Tính tình Văn Tú có chút yếu đuối, người lại có vẻ đơn thuần. So ra thì kém xa Hồng Ngọc đã đi theo Âu Dương Noãn một thời gian dài,

cũng kém Xương Bồ tính cách mạnh mẽ, lợi hại.

Cho nên Bích Hà cũng không hề sợ Văn Tú, nàng thản nhiên nói:
“Văn Tú tỷ tỷ, Tương mama đang tìm người khắp nơi a!”

Văn Tú sững sốt, có chút do dự nhìn thoáng qua trong phòng:
“Nhưng Quận vương,....”

“Quận vương nơi đó đã có chúng ta. Tương mama hình như có chuyện rất gấp, người trăm ngàn lần đừng trì hoãn!”

Thần sắc Bích Hà vẫn như không, nhưng trong ánh mắt lại có tia thâm ý.

Văn Tú không hề chú ý tới, chỉ gật gật đầu đem trà nước cho Bích Hà rồi nhanh chóng rời đi.

Bích Hà nhẹ nhàng vuốt vuốt váy mình, sau đó cúi đầu nhìn chén trà trong tay. Trên mặt lộ ra tươi cười ngọt ngào, nhẹ nhàng bước vào.

Nội thất, Tiểu Trọng Hoa mặc nguyên y phục ban ngày đang nhieu mày nằm trên giường.

Bích Hà lại gần, nhẹ giọng gọi: “Quận vương!”

Cổ họng Tiểu Trọng Hoa như bị hỏa thiêu, miễn cưỡng mở miệng:
“Để đó đi!”

Bích Hà cười, trên mặt mang theo chút ngượng ngùng. Nhanh chóng hành lễ với Tiểu Trọng Hoa: “Quận vương, nô tỳ hầu hạ ngài dùng trà!”

Tiểu Trọng Hoa lắc lắc đầu, miễn cưỡng chống đỡ thân mình ngồi

dậy.

Nhưng vừa gượng dậy liền lại ngã xuống, cả người nóng rẫy.

Hắn vỗ vỗ đầu để mình thanh tỉnh một chút, nhưng vẫn không mấy hiệu quả. Cho nên chỉ theo bản năng ‘Uh’ một tiếng.

Bích Hà cúi đầu, trên mặt hơi ửng đỏ, cúi đầu đáp vâng.

....

Trần quốc hầu phủ.

Lão thái quân lôi kéo tay Âu Dương Noãn nói không ngừng. Trần thị cười nói: “Lão thái quân, ngài cũng nên thả Noãn Nhi về rồi!”

Lão thái quân ngạc nhiên nói: "Sợ cái gì! Sắc trời tối như vậy, hôm nay Noãn Nhi ở lại đây với ta đi. Còn Yến vương phủ, ta đã phái người đến thông báo. Bọn họ sẽ không khó để Noãn Nhi!”

Trần thị sắc giọng: “Lão thái quân, nào có lý gì mà phu thê mới tân hôn đã tách ra. Ngài như vậy chẳng phải sẽ làm Noãn Nhi khó xử sao?”

Mặt Âu Dương Noãn ửng hồng lên: “Ở lại cũng không sao!”

Lời tuy là thế nhưng nàng vẫn cảm thấy trong lòng có một loại cảm xúc ần ần bất an.

Giống như có chuyện gì đó xảy ra, khiến trong lòng nàng khó chịu không yên.

Cho nên nàng tuy rằng cùng Lão thái quân nói chuyện nhưng tâm tư

sớm không biết đã đi nơi nào.

Lão thái quân tinh ý nhìn ra liền cười nói: “Người ta thường nói cô nương đã lớn liền như bát nước đổ đi. Mới tách ra mấy canh giờ đã không yên sao? Thôi, thôi! Ta cũng không giữ con lại nữa, bằng không Minh quận vương lại trách lão thái bà này không hiểu ý tứ!”

Nói mấy câu liền khiến mọi người trong phòng cười rộ lên. Tiếng cười bay ra ngoài phòng, xuyên thấu bóng đêm bên ngoài.

Bất an trong lòng Âu Dương Noãn cũng được xua tan phần nào, nàng cười nói: “Ngoại tổ mẫu đừng trêu chọc con. Thật sự là Noãn Nhi vừa mới gả vào Yến vương phủ, cả đêm không về thì không được tốt lắm. Về sau con sẽ bẩm báo với Đồng trắc phi xem xét, đặc biệt đến ở với Lão thái quân một ngày!”

Lão thái quân nở nụ cười: “Được, được!”

Từ Vinh hy đường đi ra, Âu Dương Noãn từ chối Trầm thị đưa tiễn, bước nhanh lên xe ngựa hồi Yến vương phủ.

Rõ ràng là có chuyện gì đó tựa hồ như muốn phát sinh, bằng không vì sao lòng của nàng lại bất an như vậy?

Sau khi ra khỏi Trấn quốc Hầu phủ, xe ngựa liền chạy như bay. Đến cửa Yến vương phủ, sớm có người gác cổng ra đón.

Bước chân Âu Dương Noãn có chút rối loạn, tốc độ cũng nhanh hơn. Rốt cuộc cũng đi đến hoa viên, Hạ tâm đường gần ngay trước mặt.

Đúng lúc này liền thấy Văn Tú trong tay giống như đang bung đồ từ Hạ tâm đường đi ra.

Hồng Ngọc hô lên một tiếng, Văn Tú lập tức vui mừng: “Tiểu thư đã trở lại!”

“Uh”

Âu Dương Noãn nhìn xiêm y trong tay Văn Tú, biết nàng muốn đem y phục bản đến cán y viện liền cười nói: “Quận vương đã về sao?”

Văn Tú gật đầu: “Dạ! Quận vương cũng vừa mới trở về. Bích Hà đang ở bên trong hầu hạ!”

“Cái gì?”

Hồng Ngọc nhất thời sửng sốt, vội vàng: “Ai nha, người thật là hồ đồ!”

Văn Tú thấy vẻ mặt Hồng Ngọc, cũng hơi hơi sửng sốt. Ẩn ẩn cảm thấy có chút không thích hợp: “Quận vương tựa hồ như có chút không thoải mái. Nô tỳ vốn muốn đi châm trà nhưng Bích Hà nói Tương mama có việc cần tìm nô tỳ. Sau đó nàng liền đi vào hầu hạ, vừa mới đi vào không lâu.....”

Sắc mặt Âu Dương Noãn hơi đổi.

Xương Bồ bên cạnh đã muốn cuộn chặt nắm tay: “Tiểu thư, nha đầu kia khẳng định không có ý tốt. Thân thủ nô tỳ tuy rằng không tốt nhưng Bích Hà tuyệt đối không địch lại được. Ngài cứ ra lệnh.....chúng ta đột ngột tập kích, đảm bảo đánh cho nàng ta thương tích đầy mình....”

Âu Dương Noãn sửng sốt, lập tức bật cười.

Xương Bồ này, càng là thời điểm ngưng trọng càng sẽ phá hư không

khí. Báo hại nàng ngay cả khăn trương cũng đều khăn trương không nổi.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua hướng chính ốc, đáy mắt hiện lên một tia hàn băng mỏng manh: “Được, tốt lắm. Bích Hà, người thật sự làm rất tốt!”

Nàng suy tư, nhân tiện nói: “Đi thôi!”

Trong phòng Bích Hà còn không biết Âu Dương Noãn đã trở lại. Nàng lẳng lặng điều chỉnh hô hấp của mình, thật nhẹ nhàng bưng trà qua, cúi đầu xấu hổ xoay người ngồi xuống bên giường: “Quận vương, mời ngài dùng trà!”

Trong phòng im ắng, gió thổi qua khe cửa sổ, thanh âm rin rít.

Bích Hà bưng chung trà kia, trong lòng lo lắng lại sợ hãi. Lá trà trong chén chìm nổi theo tay nàng run run.....

Nếu được việc, bản thân có thể bay lên càn cảnh biến thành phượng hoàng.....

Mà nếu không thành.....Như vậy chỉ còn đường chết.

Nghĩ đến đây, Bích Hà liền kiên định lên, thanh âm mềm mại: “Quận vương, nô tỳ dìu ngài ngồi dậy....”

Cả người Tiểu Trọng Hoa nóng bỏng, hắc mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy một đôi tay mềm mại đang vịn lấy người mình.

Hằng năm đều xuất chinh bên ngoài, đừng nói là phát sốt. Cho dù đã lâm vào hôn mê, chỉ cần có người tới gần hắc cũng sẽ đột nhiên tỉnh lại.

Ngửi được mùi hoa quế dầu vừng ngọt ngào trên người Bích Hà, Tiểu Trọng Hoa đột nhiên nhú mày, mở to hai mắt.

Hắn liền thấy một mắt phấm lệ, chính là đang xấu hổ cùng khiếp sợ nhìn mình. Thần sắc có vài phần bất an, càng có vài phần chờ mong....

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa nhất thời hiện lên một tia tàn khốc khiến Bích Hà cảm thấy bất an không yên.

Không phải đã ngã bệnh sao? Nhưng sao ánh mắt lại còn lãnh khốc như vậy?

Bích Hà cúi thấp đầu, che dấu sự bất an: “Trà cũng sắp lạnh.....”

Nói xong lại liên thanh: “Ngài vừa mới uống rượu, thân mình lại có chút mệt mỏi. Ban đêm trời hơi lạnh, dễ bị nhiễm hàn khí....”

Vừa nói thân thể nàng vừa nhẹ nhàng khuynh về phía trước. Cổ áo vốn đã được buông lỏng hơn thường ngày liền trĩ xuống, để lộ một nửa bộ ngực sữa tròn đầy trong tầm mắt Tiểu Trọng Hoa.

Dưới ánh nến, da Bích Hà trắng nõn như ngọc.

Nhưng thần sắc Tiểu Trọng Hoa dần dần trở nên lạnh lùng, trong ánh mắt ẩn ẩn có tức giận vô hạn, báo hiệu một trận cuồng phong sắp ập đến.

Bích Hà sửng sốt, mọi chuyện tựa hồ như có chút không giống suy tính của nàng.....

Hoặc là chuyện đột ngột, Quận vương chưa kịp phản ứng.....

Nhưng qua đêm nay, nàng sao còn cơ hộ tốt như vậy nữa? Nếu để Quận vương phi trở về, chờ đợi nàng chính là tử lộ.

Ánh mắt Bích Hà lóe lên, nhẹ giọng khuyên: “Quận vương, ngài uống một chút đi. Uống vào rồi sẽ thoải mái hơn!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn chăm chăm nhiệt khí bốc lên từ chén trà, hần người thấy được một loại hương vị không mấy xa lạ.

Độc tử hoàng thất, không cần nói là độc dược bình thường, ngay cả thứ mê hoặc tâm trí này cũng đều có độc lướt qua.

Hắn vốn nên phát giác sớm hơn, nhưng hiện tại bất ngờ bị sốt cao khiến xúc giác hắn trở nên có chút mê loạn. Hắn thế nhưng lại nhất thời sơ sót.

Bích Hà nâng chung trà lên, đưa đến bên miệng Tiểu Trọng Hoa.

Tiểu Trọng Hoa lại chậm rãi cố gắng chống đỡ thân thể của mình, ngồi thẳng trên giường.

Bích Hà lộ ra tươi cười ôn nhu đáng yêu, thẹn thùng gọi một tiếng: “Quận vương....”

“Ai cho người vào nội thất?” Tiểu Trọng Hoa nói rõ ràng từng chữ.

Là sợ sau khi Âu Dương Noãn biết, sẽ không đồng ý sao?

Ý niệm này chợt lóe trong đầu, Bích Hà cười nói: “Tất nhiên là trước khi đi Quận vương phi đã phân phó!”

“Hỗn xược!” Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa lạnh lùng, đột nhiên trở nên

cực kỳ vô tình.

Tương mama cẩn thận đứng trên hành lang. Không biết Bích Hà có làm nên chuyện không? Nghĩ đến đây bà có chút bất an phiền chán.

Chương 301: Không cần thận phá vỡ bí mật

Cửa sân đột nhiên xuất hiện bóng dáng Âu Dương Noãn.

Ông trời ơi, sao lại đột nhiên trở về thế này?

Trần quốc Hầu phủ không phải đã phái người đến nói Quận vương phi đêm nay sẽ không về sao?

Sẽ không phải là mình nghe nhầm chứ? Mọi chuyện hỏng rồi!

Tương mama vội vàng chạy qua.

Âu Dương Noãn mỉm cười bước qua, chính là ánh mắt mang theo mũi nhọn sắc bén.

Nói chính xác thì là Văn Tú đã làm hỏng chuyện! Tương mama không khỏi hung hăng trừng mắt với Văn Tú.

Sau đó mới vòng vo tươi cười nghênh đón Âu Dương Noãn: “Quận vương phi, ngài đã về! Có phải nên đến chỗ Đồng trắc phi nói một tiếng.....”

Trên mặt Âu Dương Noãn liền lộ ra một nụ cười thản nhiên. Nàng ngưng mắt nhìn bên trong liếc mắt một cái: “Không cần, Đồng trắc phi đã ngủ rồi. Lúc này vẫn là không nên quấy rầy!”

Nói xong nàng liền bước nhanh hướng chính ốc.

Trong lòng Tương mama kinh ngạc một chút, chờ phục hồi lại tinh thần thì Âu Dương Noãn đã bước lên bậc thang.

Tương mama vội vàng chạy qua, vòng đến chặn trước mặt Âu Dương Noãn: “Quận vương phi.....”

Âu Dương Noãn đứng lại, lạnh lùng nhìn bà ta. Ánh mắt trong trẻo nhưng hết sức lạnh lùng, lại mang theo mũi nhọn sắc bén mà Tương mama chưa từng được thấy qua.

Đối diện với ánh mắt kia, Tương mama cảm thấy trong lòng như có mũi đao bị xẹt qua.

.....

Trong nội thất.

“Là Quận vương phi phân phó nô tỳ tối nay hầu hạ ở trong này. Xin Quận vương đừng đuổi nô tỳ đi....” Thanh âm của Bích Hà thập phần ôn nhu.

Nhưng lời còn chưa xong, cả người Bích Hà đã bay lên. Nàng hoảng sợ mở to hai mắt.

Bên ngoài Âu Dương Noãn lạnh lùng nhìn Tương mama. Vừa muốn nói liền nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nữ tử thống khổ hét lên, theo sau là tiếng trọng vật rơi xuống đất.

Xương Bồ nhân cơ hội Tương mama bị tiếng kêu sợ hãi trong phòng làm cho sững sờ, một phen đẩy bà ta ra.

Tương mama không có phòng bị, cả người bị đánh vào cây cột, hét to một tiếng. Trên đầu toàn là máu tươi, lập tức bị dọa cho hôn mê

bất tỉnh.

Âu Dương Noãn ngẩn ra, cũng chuẩn bị chạy vào liền nghe thấy thanh âm của Tiểu Trọng Hoa: “Cút ra ngoài!”

Đó là ngữ điệu mà Âu Dương Noãn không quen, lạnh lùng, cứng rắn....thậm chí còn khiến người ta ớn ớn cảm thấy có sát khí.

Âu Dương Noãn cúi đầu vừa nhìn liền thấy Bích Hà mềm nhũn nằm sóng xoài trên đất, sắc mặt trắng bệch đang thống khổ ôm ngực. Máu tươi từ trong miệng không ngừng chảy ra, dường như bị thương không nhẹ....

Âu Dương Noãn do dự, trong mắt Bích Hà lại thành một loại biểu tình khác. Nàng nửa bò nửa chạy đến bên chân Âu Dương Noãn, khóc nói: “Quận vương phi, nô tỳ không cố ý! Nô tỳ cũng không dám nữa! Xin ngài hãy tha cho nô tỳ! Tha cho nô tỳ!”

Trên giường Tiểu Trọng Hoa tựa hồ như dùng khí lực toàn thân, thần trí vẫn có chút mê man.

Hắn ngã xuống giường, thấp giọng nói: “Ta không thoải mái. Noãn Nhi, đến đây....”

Không biết vì sao, cơn tức trong lòng Âu Dương Noãn lập tức liền biến mất.

Nàng bước nhanh đến bên giường, lại thấy Tiểu Trọng Hoa sắc mặt trắng bệch nằm trên giường, đang gắt gao cau mày. Giống như thần trí không còn thanh tỉnh như trước.

Cũng đúng, nếu là Minh quận vương thông minh cơ trí ngày thường thì cùng lắm chỉ đuổi Bích Hà ra chứ không phải hung hăng đập nàng

ta một cước như hôm nay....

Có thể là trong người khó chịu nên mới bộc phát như vậy....

Trong lòng Âu Dương Noãn nghĩ, lại đột nhiên bị Tiểu Trọng Hoa kéo vào trong lòng. Hắn thấp giọng nói: “Nàng đã trở lại....”

Trên người Âu Dương Noãn có một loại hương khí thơm ngát. Tiểu Trọng Hoa không cần nhìn cũng có thể đoán được. Chính là hương vị này đã quanh quẩn trong ngực hắn thật lâu.

Bắt đầu từ khi đó.....khi trốn trong Âu Dương phủ. Nàng vì bảo vệ hắn mà cởi áo khoác tiến vào bồn tắm.

Từ lúc đó hắn liền nhớ kỹ hương vị trên người nàng.

Cho dù là kẻ nào cũng không thể thay thế, khiến hắn không tự chủ mà từng bước từng bước hãm sâu vào hương vị đó.

Âu Dương Noãn nhận thấy được sự khác thường của hắn, liền sờ sờ trán mới giật mình phát hiện hắn thế nhưng lại đang phát sốt.

Nàng quay đầu nói: “Các người đều lui ra ngoài đi!”

Xương Bồ hừ một tiếng, giống như là vác bao tải kéo Bích Hà lui ra ngoài.

Âu Dương Noãn theo bản năng nhú chặt mày lại, đỡ Tiểu Trọng Hoa nằm xuống.

Khi hắn tiếp xúc được nhiệt độ của nàng liền tựa hồ như bình tâm lại, tóc đen hơi hỗn loạn buông trên gối.

Hắn cứ như vậy mà ngủ, im lặng dường như vĩnh viễn cũng không hồi tỉnh lại.

Âu Dương Noãn bỗng nhiên cảm thấy khủng hoảng, tay nhẹ nhàng đặt lên ngực hắn, cảm giác được nhịp tim nhảy lên mới nhẹ thở ra.

Hắn không sao....là tốt rồi.

Hồng Ngọc bưng một chén trà nóng khác lên, Âu Dương Noãn tự mình cầm lấy.

Nàng theo ánh nến lay động cúi xuống, tay nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc vương trên mặt Tiểu Trọng Hoa.

Môi hơi hơi hé mở.

‘Trọng Hoa....’

Cừu hận kiếp trước đã hoàn toàn đóng chặt tim nàng. Cuối cùng tích lũy thành kịch độc không có thuốc chữa, chậm rãi lắng đọng chảy vào huyết mạch toàn thân. Theo mạch máu đem độc tính lan toàn thân. Giống như băng lại như lửa thay nhau giày vò nàng.

Nàng căn bản không biết mình có thể mang lại hạnh phúc cho nam nhân trước mắt này hay không....

Cuối cùng nàng nhẹ giọng kêu: “Trọng Hoa!”

Tiểu Trọng Hoa thế này mới chậm rãi mở mắt ra. Âu Dương Noãn liền mềm nhẹ đem chén trà đưa đến miệng hắn.

Tiểu Trọng Hoa nhẹ nhàng mở miệng. Sau đó liền nhắm mi gian nan uống một ngụm.

Hắn đối với nàng là toàn tâm toàn ý tin cậy....

Một nam nhân quen sống trong chiến trường, đối với bất luận kẻ nào cũng đều có cảnh giác.

Từ cách hắn đối xử với Bích Hà nàng liền nhìn ra. Tiểu Trọng Hoa khi mắc bệnh so với bình thường càng miễn cảm hơn. Khi một người xa lạ có ý đồ đến gần hắn sẽ liền có một loại bài xích mãnh liệt.

Hoặc là đây mới là tính cách chân thật mà hắn giấu đằng sau vẻ bình tĩnh thường ngày.

Tiểu Trọng Hoa hỗn loạn, mơ hồ ngủ. Mãi đến nửa đêm mới tỉnh lại.

Âu Dương Noãn kinh hỉ nhìn hắn, đôi mắt sáng ngời. Trên mặt cười tươi như hoa nở rộ. Dưới ánh nến, kiều my đến không nói nên lời.

Tiểu Trọng Hoa giật mình nhìn nàng, thì thào gọi một tiếng: “Noãn Nhi?”

Âu Dương Noãn cười cười: "Hôm qua đêm mưa, hôm nay liền đột nhiên ngã bệnh....Chàng có biết là khiến người ta lo lắng lắm không?”

Nhìn nụ cười của nàng, mặt Tiểu Trọng Hoa chậm rãi trở nên ôn hòa, ánh mắt sáng ngời.

Âu Dương Noãn hướng ra bên ngoài nói: “Hồng Ngọc, mau mang cháo vào đây!”

Trong viện có phòng bếp nhỏ, tùy lúc chờ chủ tử phân phó. Nhất là hôm nay Tiểu Trọng Hoa không được thoải mái nên đầu bếp cũng

chưa dám ngủ.

Chỉ chốc lát sau, một chén cháo nóng hổi liền được đưa lên.

Âu Dương Noãn múc một thìa cháo đưa đến bên miệng hần: “Mau, ăn cháo đi! Ăn xong ngủ một giấc là sẽ không sao nữa!”

Tiểu Trọng Hoa ăn một miếng, nhin không được hỏi: “Vừa rồi có phải ta phát giận gì không?”

Quả nhiên, người này cái gì cũng đều không nhớ rõ.

Nhìn đôi mắt đen láy của hần toát ra chút hoang mang, Âu Dương Noãn liền cười nói: “Không có, chàng làm tốt lắm!”

Trong phòng im ắng, ánh nến cháy lập lờ, phát ra tiếng tách tách cực kỳ nhỏ.

.....

Giờ phút này Đồng trắc phi đang quỳ trước mặt Bồ Tát niệm kinh. Nha đầu Tuệ Quyên tiến vào bẩm báo những chuyện vừa mới phát sinh.

Phật châu trong tay Đồng thị dừng lại, nâng ánh mắt nhìn Tuệ Quyên. Vẻ mặt khiến người ta không nhìn ra hỉ nộ.

Tuệ Quyên tiếp tục nói: "Nô tỳ cũng không nghĩ tới nha đầu Bích Hà kia lại lớn gan như vậy. Dám thừa dịp Quận vương phi không ở trong phủ mà làm loại chuyện này. Hiện tại rơi vào kết cục như vậy cũng là xứng đáng!"

“Chẳng qua Quận vương phi còn chưa xử lý nàng, nói là sáng mai

muốn dẫn đến nơi này để ngài xử trí. Lúc này là đến thông báo trước một tiếng. Đồng trắc phi, ngài xem....”

Đồng thị vẫn không lên tiếng. Di mama, tâm phúc bên cạnh Đồng thị liếc mắt nhìn Tuệ Quyên: “Bích Hà hiện tại sao rồi?”

Tuệ Quyên thật cẩn thận nói: "Hình như là bị thương.....Nghe nói Quận vương phi còn phái người đi mời đại phu. Tình hình cụ thể thì không biết thế nào!”

Đại phu? Trên đời này có chủ mẫu nào lại mời đại phu cho nha đầu mưu toan lên giường chủ tử?

Âu Dương Noãn này, thật đúng là không phải nhân vật có thể dùng lý lẽ bình thường để lý giải.

Đồng thị nhẹ nhàng phủ phủ nếp uốn trên vạt váy, nhẹ giọng nói: “Haizzzz, đây cũng là số mệnh của nàng!”

Tuệ Quyên cung kính trả lời: "Uổng công trắc phi ngài đối xử tốt với nàng như vậy. Nàng lại lấy oán trả ơn đi quyến rũ Quận vương! Quả nhiên là ăn gan hùm mật gấu!”

Trên mặt Đồng thị liền xuất hiện sự lạnh lùng ít có.

Chương 302: Yêu sai đó là mối hận cả đời

Sáng sớm ngày hôm sau, Âu Dương Noãn liền tự mình mang Bích Hà đến Thanh liên cư của Đồng thị.

Tôn Nhu Trữ sớm đã chạy tới Thanh liên cư thỉnh an. Nhìn thấy Âu Dương Noãn cho người đem Bích Hà tới liền cười nói: “Nếu Đồng trắc phi đã có việc cần giải quyết, ta xin lui trước!”

Bích Hà là nha đầu trong viện Quận vương phi. Hỏi tội nha đầu thì nàng ở đây sẽ không tiện lắm.

Hơn nữa cho dù nàng ở đây thì cũng sẽ không có ý kiến gì khi người khác xử lý nha đầu trong viện.

Đồng thị thân nhiên nhìn Tôn Nhu Trữ liền thấu tâm tư nàng: “Nếu đã là gia sự thì người cũng không cần tránh. Cứ việc ngồi lại!”

Tôn Nhu Trữ nghe vậy liền mỉm cười nhìn Âu Dương Noãn. Nàng cũng mỉm cười nói: “Đúng vậy, Đồng trắc phi nói đúng! Đại tẩu cứ ngồi lại!”

Tôn Nhu Trữ cười cười, không hề chối từ, trực tiếp ngồi xuống.

Bích Hà cảm thấy như bị trầm xuống đáy cốc. Vốn chỉ còn kém một bước thôi. Nhưng cố tình Âu Dương Noãn lại đột nhiên trở về, báo hại nàng thất bại trong gang tấc.

Hiện tại, chờ đợi nàng chỉ sợ là vận mệnh vô cùng thâm trầm.

“Bích Hà! Người biết sai chưa?” Đồng thị lạnh nhạt nói.

Bích Hà do dự nửa ngày, vừa muốn mở miệng nói chuyện liền đột nhiên có người vào bẩm báo, Yến vương đến.

Đồng thị vội vàng đứng lên, liền thấy sắc mặt Yến vương thực bình thường từ bên ngoài đi vào.

Âu Dương Noãn cùng Tôn Nhu Trữ đều đứng lên hành lễ. Yến vương khoát tay áo, ý bảo các nàng không cần đa lễ.

Nhìn Yến vương đột nhiên tiến vào, trong lòng Bích Hà dâng lên hy vọng. Có lẽ Yến vương đến là vì muốn ban cho nàng ân điển?

Dù sao nàng cũng là nữ nhi của cố nhân, Vương gia chắc cũng sẽ không bức nàng đến đường cùng.

Vừa nghĩ như vậy Bích Hà liền trấn định lại.

Bởi vì qua một đêm, đầu tóc nàng đã rối tung, quần áo nhăn nhúm. Nàng dùng tay áo lau mặt, sau đó lại vuốt vuốt mấy sợi tóc, sửa sang lại y phục một chút.

Tuy nàng biết rõ tình trạng hiện tại, căn bản không có khả năng rửa mặt chải đầu sạch sẽ, minh diễm động lòng người.

Nhưng nàng vẫn hy vọng có thể chỉnh tề một chút, có thể khiến mọi người đừng xem nàng như là nha đầu mà đối đãi.

Nếu đã nháo loạn đến bước này, nàng cứ vậy mà xác nhận tội danh này. Nói không chừng có thể khiến Yến vương động lòng, đem nàng ban cho Tiểu Trọng Hoa.

Nghĩ đến đây đáy lòng Bích Hà dâng lên niềm vui khôn xiết. Lại bắt đầu ảo tưởng đến cuộc sống hạnh phúc sau này của mình.

Động tác của Bích Hà đều nằm trong tầm mắt của Tôn Nhu Trữ. Nàng quay đầu, tựa tiểu phi tiểu nhìn Âu Dương Noãn.

Chuyện này cũng thực vi diệu a!

Yến vương bình thường sẽ không quản chuyện nội viện. Hiện tại lại đột nhiên xuất hiện ở trong này, nhất định là có người đã đem chuyện này bẩm báo từ trước.

Mà Yến vương đến, chắc cũng là vì thân thể khác biệt của Bích Hà....

Nhưng là ai? Là ai đã mời Vương gia đến?

Tôn Nhu Trữ nhìn thoáng qua sắc mặt bình tĩnh của Đồng thị, lại nhìn ánh mắt buông xuống của Âu Dương Noãn. Trong lòng cười lạnh một tiếng. Vở kịch hôm nay, xem ra càng ngày càng phần khích.

Đệ muội, người muốn đem nha đầu này đến đây vấn tội. Cũng không dễ dàng như vậy a!

Bên này tâm niệm Bích Hà cũng vừa chuyển liền phủ phục khóc lớn: “Quận vương phi, nô tỳ biết mình đã làm sai! Ngài vẫn luôn nói không cho phép nha đầu vào nội thất. Nô tỳ lại vì thấy Quận vương không thoải mái nên nhất thời phạm lệnh cấm!”

“Nô tỳ sai rồi! Nô tỳ không nên làm trái ý ngài đi vào hầu hạ Quận vương! Về sau nô tỳ không dám nữa! Nô tỳ thật sự biết sai rồi! Ngài đại ân đại đức tha cho nô tỳ lần này!”

Bích Hà một bên khóc lóc cầu xin, lại luôn miệng nói chính mình không nên chạy vào nội thất. Còn lại một chữ cũng không nói đến.

Nha đầu kia quả thực rất biết cách ăn nói. Chỉ với hai ba câu liền đã tố Âu Dương Noãn là một chủ mẫu không tốt.

Gả vào đây mới được vài ngày đã đem những nha đầu trong viện trượng phu đuổi ra ngoài.

Nay lại vì nha đầu vào hầu hạ chủ tử uống nước mà đã đổ tội quyến rũ chủ tử.

Âu Dương Noãn cười cười, thản nhiên nói: “Bích Hà, người sai ở đâu vẫn chưa biết sao?”

"Đêm qua khi Hồng Ngọc mời đại phu cho người, cũng thuận tiện đem chén trà kia đi nghiệm. Vị đại phu này ta không biết, ông ấy vốn là người của Yến vương phủ, rất được tín nhiệm. Cho nên ông ấy sẽ không tùy tiện nói dối, người cũng biết, trong chén trà kia nghiệm được thứ gì?"

Bích Hà lập tức trở nên hoảng sợ. Nàng hôm qua rõ ràng là đã ném vỡ chén trà kia. Sao, sao có thể bị cầm đi kiểm tra?

“Là đoàn tụ tán!”

Trong ánh mắt Âu Dương Noãn hiện lên tầng băng mỏng, giọng điệu thông thả, lại từng chữ thật rõ ràng.

“Nô tỳ không biết! Cái gì nô tỳ cũng không biết! Chén trà kia....” Bích Hà thất thanh nói.

Sắc mặt Đồng thị hơi trầm xuống, đặt chén trà thật mạnh xuống bàn: “Những chuyện trước không nói tới. Trước tiên người hãy nói cho thật rõ ràng, vì sao trong chén trà lại có thứ dơ bẩn này? Nếu người không nói rõ ràng được, đừng nói là Vương gia, mà ngay cả ta cũng không tha cho người!”

Đồng thị hừ lạnh, tiếng khóc của Bích Hà lập tức nhỏ đi rất nhiều. Đến khi Đồng thị nói xong, Bích Hà không dám khóc nháo như trước nữa mà chỉ nức nở.

Nhưng trong lời nói của Đồng thị lại như nhắc nhở nàng, có Yến vương ở đây, sẽ là tấm chắn cho nàng.

“Bẩm Đồng trắc phi, nô tỳ vốn không dám nói việc này. Bởi vì nô tỳ thực sự làm trái ý Quận vương phi là đã phạm sai lầm rồi, sao còn dám truy cứu đến người của Quận vương phi? Nhưng trắc phi đã hỏi, nô tỳ cũng không thể không nói!”

Âu Dương Noãn đã khiến nàng không còn đường để đi. Hiện tại Bích Hà liền quyết tâm, muốn đổi đen thành trắng.

Nàng nhanh chóng trưng ra vẻ mặt ủy khuất: “Đồng trắc phi, là nô tỳ mang trà vào cho Quận vương nhưng trà cũng không phải do nô tỳ chuẩn bị! Cho nên chuyện tối hôm qua, nếu có người muốn mượn cơ hội quyến rũ Quận vương thì cũng không phải là nô tỳ! Nô tỳ chỉ là vô tâm cầm lấy chén trà kia. Xin Đồng trắc phi minh xét!”

Bích Hà nói tới đây liền nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn. Lại nhìn qua Yến vương dũng khí cũng tăng lên mười phần: “A! Nô tỳ nghĩ ra rồi! Tối hôm qua Văn Tú chính là người đã rót trà cho Quận vương. Sau Tương mama có chuyện phân phó nên nô tỳ mới đến thay. Chẳng lẽ nước trà kia là Văn Tú chuẩn bị cho Quận vương?”

Bích Hà muốn chối tội. Nàng làm sao có thể thừa nhận là nàng muốn quyến rũ Tiểu Trọng Hoa?

Cho dù tất cả mọi người đều nghi ngờ nàng có ý làm như vậy. Nhưng nàng cũng phải đem trắng đen lẫn lộn, ít nhất cũng phải đem chuyện này đảo lên, khiến người ta khó phân biệt thật giả.

Nghĩ đến đây, trong lòng Bích Hà cười lạnh. Văn Tú là đại nha đầu của Âu Dương Noãn, chính nha đầu của mình làm ra loại chuyện này, tương đương với đánh cho nàng một bạt tai.

Hừ! Xem Quận vương phi cao cao tại thượng người làm sao giải quyết chuyện này?

Bích Hà nâng ánh mắt lên, có chút đắc ý quét qua Văn Tú phía sau Âu Dương Noãn.

Văn Tú nghe Bích Hà biện bác xong liền tức giận, thầm nghĩ nàng cư nhiên còn dám cãi chày cãi cối như thế. Quả thực là đồ không biết xấu hổ!

Chỉ là Văn Tú vốn là người ôn nhu, nghe Bích Hà phản bác, mặt nhất thời liền đỏ lên. Nửa ngày sau mới nói: "Bích Hà, rõ ràng là chuyện người làm, sao có thể đổ trắng thành đen đổ cho ta? Ta là người không thù không oán, người vì sao muốn hãm hại ta?"

Sợ với Văn Tú vì tức giận mà cả người run rẩy thì Bích Hà có vẻ đáng thương hơn. Nàng không để ý Văn Tú, ngược lại lộ biểu tình ủy khuất đến cực điểm: "Trắc phi, trà kia vốn nô tỳ cũng không biết chuyện gì xảy ra. Dư thừa cũng không phải do nô tỳ hạ!"

"Nếu muốn nói nô tỳ có sai thì cũng là sai do không cẩn thận. Không nhận thấy trong nước trà có vấn đề, thiếu chút nữa hại Quận vương

mà thôi. Nói ra thì nô tỳ mới thật là oan uổng, mới là người bị hại a!”

Trong lòng Văn Tú quỳnh lên, vừa muốn cãi lại liền bị Âu Dương Noãn dơ tay ngăn cản.

Nhưng Âu Dương Noãn cũng không lập tức mở miệng. Nàng chỉ thản nhiên nhìn Bích Hà, sau một lúc lâu mới trầm giọng nói: “Vốn ta cũng không muốn làm khó người. Nhưng người đã cố ý như thế, ta cũng đành phải để mọi người biết rõ chân tướng sự thật. Người đâu! Dẫn Bích Dao vào đây!”

Trước khi tới đây Âu Dương Noãn sớm đã hỏi qua bọn nha đầu trong viện. Đương nhiên cũng phải dùng chút thủ đoạn. Nàng chưa bao giờ làm loại chuyện không nắm chắc như vậy.

Bích Hà nghe được tên Bích Dao, vẻ ủy khuất trên mặt lập tức biến thành kinh hoàng.

Cho gọi Bích Dao, chẳng lẽ nàng là người bán đứng mình, đã đem mọi chuyện hai người nói với nhau khai ra hết?

Không, sẽ không. Nàng bất quá chỉ nói mấy câu với đối phương, cũng không tính là nhược điểm gì. Bích Dao có thể nói gì chứ?

Tuy rằng là nghĩ như thế nhưng Bích Hà vẫn không nhịn được mà nhìn ra hướng cửa.

Chỉ chốc lát sau Bích Dao liền được dẫn lên. Sau khi quỳ xuống nàng cũng không dám nhìn Bích Hà, chỉ dập đầu hành lễ với Yến vương cùng Đồng thị.

Bích Hà nhanh chóng suy nghĩ, bắt đầu nghĩ đối sách, không thể cứ như vậy mà nhận tội. Nàng sẽ không ngồi chờ chết, không thể cứ

như vậy mà bị người ta xử lý.

Bích Dao nơm nớp lo sợ nói: “Chạng vạng tối hôm qua, nô tỳ chính mắt nhìn thấy sau khi Văn Tú tỳ tỳ rời đi thì Bích Hà liền đem một gói gì đó bỏ vào trong trà....”

Yến vương càng nghe sắc mặt càng khó coi. Ông dùng ánh mắt không dám tin nhìn Bích Hà.

Trong mắt Yến vương, thật khó có thể tưởng tượng vì sao một nữ hài tử còn trẻ tuổi cư nhiên lại có nhiều tâm nhãn như vậy?

Ông đã hướng nàng đồng ý, tương lai chắc chắn sẽ tìm cho nàng một nhà tốt. Nàng vậy mà vẫn không biết đủ, cư nhiên lại muốn leo lên nhi tử mình.

Đồng thị nghe Bích Dao nói xong liền vỗ bàn phẫn nộ quát Bích Hà: “Hiện tại ngươi còn gì muốn nói? Bích Dao cũng không phải là nha đầu Quận vương phi mang từ nhà mẹ đẻ. Lời nàng nói hẳn là không phải giả, ngươi thật sự là ăn gan hùm mật gấu rồi!”

Bích Hà khóc lóc dập đầu: “Đồng trác phi, nô tỳ cũng không biết vì sao Bích Dao lại ngấm máu phun người đổ oan cho nô tỳ?”

"Nói không chừng, nói không chừng là nàng muốn lấy lòng Quận vương phi, có mưu đồ khác cho nên mới bất nghĩa hãm hại nô tỳ. Xin ngài minh xét, trả lại sự trong sạch cho nô tỳ!”

Âu Dương Noãn cười cười: "Ngươi luôn miệng nói người khác hãm hại ngươi nhưng loại dục này cũng không phải tỳ nữ bình thường có thể lấy được!"

"Nếu là Văn Tú, sau khi theo ta vào Yến vương phủ thì chưa từng

bước ra khỏi cửa. Người sẽ không nói được là do ta mang vào, sau đó giao cho Văn Tú để nàng thiết kế bẫy hãm hại người chứ?”

Yến vương vẫn ngồi như vậy không nói một lời. Ông vốn là được Đồng thị bẩm báo, là có ý muốn bỏ qua cho Bích Hà.

Nhưng hiện tại ông đối với Bích Hà càng thấy chán ghét, chuyện đã quá rõ ràng vậy mà nàng vẫn không chịu thừa nhận.

Mà không thừa nhận cũng liền thôi. Đằng này nàng còn muốn hắt nước bẩn lên người khác.

Âu Dương Noãn vừa mới vào phủ được mấy ngày, dù thế nào cũng không thể thông đồng với nha đầu trong Yến vương phủ để hãm hại Bích Hà được.

Mà chuyện này căn bản cũng không cần thiết. Nếu Âu Dương Noãn không thích Bích Hà có thể trực tiếp đuổi ra ngoài là được, căn bản không cần phiền phức như vậy.

Chỉ là....Bích Hà tuy rằng không hiểu chuyện nhưng dù sao phụ thân nàng cũng đi theo ôngg vào sinh ra tử hơn mười năm, là một thuộc hạ trung thành....

Âu Dương Noãn khẽ lắc đầu, châu hoa bên thái dương cũng hơi hơi rung động: “Vương gia, xin cho Noãn Nhi nói mấy câu!”

Yến vương nhìn nàng, gật gật đầu.

Âu Dương Noãn chậm rãi nói với Bích Hà: “Bích Hà, phụ thân người chính là đã thật sự làm sai chuyện, nên mới bị tiên đế trừng phạt. Người tuy rằng cũng bị giáng tội nhưng Vương gia vẫn đối đãi với người rất tốt!”

"Vương gia đã đưa người ra khỏi tội nô, lại đã cho người thoát khỏi nô tịch, tương lai còn hứa tìm cho người một nhà tốt. Có Vương gia, có Đồng trắc phi người tương lai mặc dù không nói đại phú đại quý cũng sẽ được bình an cả đời!"

"Nhưng người lại cô phụ sự thương yêu, tín nhiệm của vương gia, cô phụ ý tốt của Đồng trắc phi. Quận vương tuy rằng rất ít khi hồi phủ nhưng cũng vẫn là chủ tử của người!"

"Muốn hầu hạ chủ tử tốt không có gì sai, người sai ở chỗ không nghĩ làm thế nào để chủ tử thích người mà lại dùng thủ đoạn ti tiện này để đạt được mục đích. Dám động tay động chân trong nước trà của chủ tử!"

"Ta tuy rằng mới tiến phủ nhưng dù sao cũng là chủ mẫu của người. Vậy mà người lại khi dễ ta như vậy. Một khi truyền ra ngoài, không chỉ là Quận vương mà cả Yến vương phủ đều sẽ bị người ta chê cười. Đây là sự trung tâm của người sao?"

Tôn Nhu Trữ thầm nghĩ miệng lưỡi Âu Dương Noãn này đúng là lợi hại. Nói mấy câu nhìn như bình thường nhưng ba tầng ý tứ trong đó.

Một là Bích Hà đã hoàn toàn cô phụ ý tốt của Vương gia. Hai là nàng đã phản bội Tiểu Trọng Hoa. Ba là khi dễ Vĩnh An quận chúa vừa mới vào phủ.

Chuyện này nếu rơi vào tai người ngoài không biết sẽ như thế nào?

Còn Đại công chúa, nếu để bà ấy biết được, dựa vào bản tính dữ dằn đó thì không biết sẽ nổi giận như thế nào?

Đồng thị nhìn qua Yến vương: "Vương gia, Noãn Nhi nói đúng. Nếu

để người khác biết được phủ chúng ta có một nha đầu không biết phép tắc như vậy mới thật sự là làm mất thể diện của Vương gia. Việc đã đến nước này, chỉ có thể thỉnh Vương gia để việc này cho thiệp xử lý!”

Tất cả sự vụ trong Vương phủ, vốn đều là do Đồng thị xử lý. Bà ta nói những lời này là ý bảo Yến vương không cần lo chuyện này.

Bởi vì chuyện này không chỉ liên quan đến tôn nghiêm thể diện của Yến vương phủ mà còn phải cho Đại công chúa một lời công đạo.

Yến vương hơi hơi nhú mày. Ông vốn nghĩ người con dâu này của ông giống Lâm Uyển Thanh là một nữ tử thanh cao quý phái. Nếu việc này đổi lại là Lâm Uyển Thanh chỉ sợ nàng sẽ chỉ ẩn nhẫn không nói.

Mà thay đổi bất kỳ một người nào khác, là chủ mẫu mới vào cửa cũng nhất định sẽ vì sợ người khác nói mình vừa mới tiến phủ đã xử lý nha đầu bên cạnh trượng phu. Sẽ vì thanh danh không tốt này mà bỏ qua.

Đại tiểu thư Âu Dương gia này, tuy rằng tướng mạo cùng Thanh Nhi quả thực tương tự nhưng tính cách cùng tác phong làm việc lại hoàn toàn khác....Có chút giống đại công chúa lúc tuổi trẻ.

Khó trách trưởng tử lại nhận nàng làm nghĩa nữ. Yến vương không khỏi mỉm cười, đứng lên: “Chuyện nơi này, nàng tự mình xử lý đi!”

Nói xong liền bước nhanh ra ngoài. Bích Hà biến sắc muốn chạy đến ôm lấy chân Yến vương, kết quả lại bị mấy mama gắt gao giữ chặt. Trong lúc đang giằng co Yến vương đã nhanh chóng đi ra ngoài.

Đồng thị không hề hỏi lại Bích Hà, trực tiếp quát: “Người đâu, lôi

xuống đánh năm mươi trượng!”

Bích Hà nghe lệnh liền vẫn kêu oan khóc than như cũ. Mãi đến khi bị kéo ra ngoài, thanh âm kêu oan vẫn không ngừng.

Tôn Nhu Trữ nhìn Âu Dương Noãn cười nói: "Đồng trắc phi xử lý như vậy, đệ muội có hài lòng không?"

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Đa tạ trắc phi làm chủ cho ta!"

Vô duyên vô cớ xử lý Bích Hà, đương nhiên sẽ bị người ta nói năng không bao dung hạ nhân.

Nhưng nếu là đối phương tự tìm đường chết, vậy thì không trách được nàng.

Loại nhân từ mềm lòng này, đời này nàng sẽ không lặp lại.

Chương 303: Yêu sai đó là mối hận cả đời (2)

Lúc này Âu Dương Noãn còn đặc biệt dẫn theo Tương mama, để bà ta nhìn rõ mọi chuyện.

Tương mama nghe tiếng Bích Hà kêu la thảm thiết bên ngoài sân. Thiết nghĩ nếu đến một ngày bà ta cũng bị bắt, hành vi sờ tác sờ vi bị người ta tra ra, như vậy kết cục nhất định còn thảm hơn Bích Hà.

Không nói những người khác, chính Quận vương phi cũng sẽ không tha.

Tương mama theo bản năng nhìn lướt qua tình cảnh bên ngoài, thân thể liền không nhịn được mà run run.

Tuy rằng chỉ giật mình run run rất nhỏ nhưng cố tình Âu Dương Noãn lại quay đầu nhìn bà ta một cái. Tương mama cảm thấy kinh cụt, vội vàng cúi đầu không dám nhìn trái nhìn phải nữa.

Âu Dương Noãn chỉ bình thản nhìn Tương mama, giấy lát liền cong môi lên.

Tương mama hiện tại cơ hồ có thể khẳng định Quận vương phi đã có lòng nghi ngờ. Nhưng vì sao nàng vẫn chưa động đến mình?

Nếu đổi lại là một người khác, nhất định sẽ không giữ bà ta lại. Nhưng Âu Dương Noãn lại bất động thanh sắc.

Chẳng lẽ....phía sau còn có chiêu khác đang chờ?

Trượng của Yến vương phủ so với nơi khác là không giống nhau. Hai tấc hậu, ngũ thước trường bản tử đánh vào mông lấy hạ bộ vị.

Đừng nói là năm mươi bản tử, cho dù chỉ là mười cái cũng đã đánh tới gân cốt đứt đoạn, huyết nhục mơ hồ mới thôi.

Bích Hà cứng miệng, sống chết cũng không chịu thừa nhận. Bị đánh năm mươi bản tử đau đến cơ hồ ngất xỉu.

Nàng còn ước gì bản thân được ngất xỉu mới tốt. Có thể không cần cảm nhận thống khổ bị người ta lôi đi, còn không cần phải cảm nhận đau đớn như lửa thiêu trên người.

Hiện tại nàng đã hối hận muốn chết, sớm biết như thế vừa rồi phải cắn lấy Tương mama cùng bị chịu phạt.

Tôn Nhu Trữ nhìn sang Đồng thị, thấy đối phương cũng đang trầm tư, hiển nhiên là đang nghĩ cùng một việc ‘hiện tại phải xử lý Bích Hà như thế nào mới tốt đây?’

Sau đó nàng lại nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn. Phát hiện đối phương căn bản là thờ ơ, chỉ ngồi lặng lẽ uống trà, một chút phản ứng cũng không có.

Nói cách khác, muốn xử lý Bích Hà như thế nào Âu Dương Noãn cũng không có ý kiến.

Quả nhiên là quá nhàn nhã. Chẳng qua là....muốn rảnh tay? Hừ! Nào có dễ dàng như vậy được?

Nghĩ như vậy, Tôn Nhu Trữ liền cười nói: “Đệ muội, không biết người muốn xử lý nha đầu Bích Hà kia như thế nào?”

Âu Dương Noãn cười cười, đặt chén trà xuống nói: “Đại tẩu, Bích Hà tuy là nha đầu trong viện ta nhưng chủ sự Yến vương phủ vẫn là Đồng trắc phi, cho nên vẫn nên để người xử lý. Nhưng nếu tẩu đã hỏi....ta thực có khả năng sẽ mềm lòng mà buông tha Bích Hà!”

Tất cả mọi người đều không dám tin nhìn Âu Dương Noãn.

Tha cho Bích Hà? Bọn họ sẽ không nghe làm chứ?

“Lời tuy là như thế nhưng ta lại nghĩ, Đồng trắc phi sẽ không lòng dạ đàn bà như ta. Tuy rằng Bích Hà là nữ nhi cố nhân Vương gia nhưng thể diện của Yến vương phủ cũng không thể không để ý!”

“Nếu về sau có ai lại học theo nàng hành xử như vậy thì còn gì tôn ti trật tự, còn đâu uy nghiêm của Yến vương phủ?”

"Cho nên ta nghĩ Đồng trắc phi sẽ xử sự công chính, vừa là xử phạt Bích Hà vừa là để răn đe những người khác. Đại tẩu, người nói có đúng không?”

Tôn Nhu Trữ sửng sốt, nhưng Âu Dương Noãn vẫn chưa nói xong. Nàng tiếp tục: “Loại chuyện này đương nhiên là phải giết một đe trăm. Để cho mọi người từ trên xuống dưới Yến vương phủ biết, có ai dám tính kể chủ tử thì tuyệt đối không thể tha!”

Bích Hà đúng là không thể giữ lại, nếu không Đồng thị sẽ phải gánh tội danh dung túng nha đầu vô pháp vô thiên.

Đồng thị nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn, chậm rãi nói: “Chuyện Bích Hà gây nên là đã cô phụ tâm ý của Vương gia, tuyệt đối không thể bỏ qua. Tìm người đến bán nàng đi!”

Bích Hà vừa bị đánh, lúc sắp bị người ta thô bạo lôi về viện dành cho nha đầu. Đang tức tối trong người, lúc này lại nghe được lời mama truyền lệnh của Đồng trắc phi, tâm lập tức lạnh đi.

Bán sao? Nàng không dám tin ngẩng đầu. Nàng không phải là nha đầu bình thường a! Sao có thể tùy tiện bị bán đi?

Bích Hà lập tức cố gắng cử động thân mình, đau khổ cầu xin Đồng thị: “Trắc phi, nô tỳ không dám nữa! Nô tỳ không dám nữa!”

Đồng thị lạnh lùng nói: “Ngươi là đại nha đầu, lại có lòng dạ như vậy, Quận vương phi sao còn có thể dung nạp ngươi? Nếu không phải nể mặt phụ thân ngươi thì chuyện hôm nay tuyệt không đơn giản như vậy. Đối lại là người khác thì nhất định đã bị trượng lễ đến chết. Ngươi đâu, mau lôi xuống!”

Mấy mama nhanh chóng tiến vào lôi Bích Hà đi.

Âu Dương Noãn hơi hơi cười lạnh, vốn nàng có thể tự xử lý Bích Hà. Nhưng cố tình nàng lại mang đến đây, muốn để cho mọi người nhìn thấy rõ ràng.

Mặc kệ sau lưng Bích Hà là ai thì cũng không thể bảo hộ được! Về sau ai còn dám tính kế lên Tiểu Trọng Hoa, liền cũng phải suy nghĩ trước khi làm.

Ngay một khắc bị lôi ra ngoài kia Bích Hà đột nhiên lớn tiếng kêu lên: “Là Tương mama, hết thảy đều do Tương mama xui khiến nô tỳ. Tự bản thân nô tỳ tuyệt đối không dám! Trắc phi, là Tương mama hại nô tỳ!”

Ánh mắt mọi người lập tức dừng lại trên người Tương mama.

Mặt bà ta xoát cái lập tức thay đổi, mặt trắng bệch không còn giọt máu. Trong ánh mắt lại thất kinh, nhanh chóng nhìn về phía Đồng thị đang ngồi phía trên.

Âu Dương Noãn thu hết biểu tình của Tương mama vào mắt, nàng khẽ cười cười nói: “Bích Hà, Tương mama là lão nhân trong viện, sao có thể vô duyên vô cớ xui khiến người. Nói dối cũng quá vụng về rồi. Lần này ngay cả Đồng trắc phi cũng không thể không xử phạt nặng người. Trắc phi, ngài nói có đúng không?”

Đồng thị gật gật đầu, vẫy tay nói: “Nhốt vào phòng củi, bỏ đói ba ngày rồi bán đi! Mau lôi xuống!”

Ánh mắt Tôn Nhu Trữ nhìn Đồng thị, nhìn qua Âu Dương Noãn rồi lại vòng vo chuyển tới Tương mama mặt cắt không còn giọt máu. Khóe miệng không khỏi cong lên.

Tiểu Trọng Hoa thật sự là tinh mắt, nhìn Minh quận vương phi mà hần chợn này, thật đúng là....khiến người ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Nghĩ lại, Âu Dương Noãn bất động thanh sắc liền khiến Đồng thị xử phải xử lý nha đầu này. Làm việc lợi hại như vậy, hiện tại lại biết bí mật của nàng....Tôn Nhu Trữ liền cười không nổi.

Ra khỏi Thanh liên cư, Tôn Nhu Trữ bước nhanh theo sau, ngăn đón trước mặt Âu Dương Noãn, ánh mắt chăm chú: “Đệ muội, những lúc rảnh rỗi hãy đến viện ta ngồi nhiều một chút!”

Âu Dương Noãn nhìn đối phương, hơi khuyu gối thi lễ rồi thản nhiên nói: “Đa tạ đại tẩu!”

Vừa nói xong liền muốn rời đi.

Tôn Nhu Trữ nhìn bóng dáng Âu Dương Noãn, đôi môi hé mở nhẹ giọng hỏi: “Quận vương phi, ở Yến vương phủ đã quen chưa?”

Âu Dương Noãn lập tức dừng lại, chậm rãi quay đầu: “Tốt lắm! Các vị đối xử với ta đều rất tốt! Ta cũng đã quen rồi!”

Nàng cười, ánh mắt trời chiếu lên nụ cười của nàng, tươi cười thực thuần nhiên.

Nhìn nụ cười không ẩn chút bụi trần khiến Tôn Nhu Trữ phải nheo mắt lại.

Nàng đã có kết luận, vị Minh quận vương phi này, nếu không phải thật sự không hề có chút phòng bị nào với nàng thì chính là một người sâu không lường trước được.

Đối với nàng mà nói thì đây cũng không phải là chuyện gì tốt.

“Ở trong cuộc sống này, quá mức lộ sự sắc sảo cũng không phải chuyện tốt. Nếu quá mức quyết liệt, người cho là bản thân sẽ an ổn ngồi trên vị trí Quận vương phi sao?”

Thanh âm Tôn Nhu Trữ càng ngày càng thấp. Hai gò má nàng một nửa đón lấy ánh nắng, một nửa lại chìm trong ẩn trong tối, dần dần sinh ra một loại âm trầm khác thường.

“Người có vị trí càng cao thì càng nguy hiểm. Đại tẩu, không phải tẩu so với ta lại càng nguy hiểm hơn sao?”

Âu Dương Noãn thấy Tôn Nhu Trữ biến sắc thì liền cười nói: “Đại tẩu, có một số việc liên quan đến ta, ta tất nhiên sẽ quan tâm. Việc hôm nay ta cũng là bất đắc dĩ mới phải làm như vậy. Nhưng những

chuyện không liên quan đến ta, ta tuyệt đối sẽ không nhiều chuyện xen vào!”

Tôn Nhu Trữ ngăn cản nàng chẳng qua là vẫn còn lo lắng nàng sẽ đem bí mật ngày đó tiết lộ ra ngoài.

Mà điều Âu Dương Noãn có thể làm cũng chỉ có thể hướng đối phương nhắc lại lập trường của bản thân một lần nữa.

Còn về phần tin hay không, điều đó đã không nằm trong phạm vi khả năng của nàng.

Bên tai truyền đến tiếng lá xào xạc bị gió thổi rơi. Ánh mắt Tôn Nhu Trữ dẫn theo tia sắc bén, lập tức không hề mở lời. Lạnh lùng nhìn Âu Dương Noãn rồi xoay người rời đi.

“Thế tử phi thật sự là mạc danh kỳ diệu!” Xương Bồ nhỏ giọng kể bên tai Hồng Ngọc nói nhỏ.

Trở lại Hạ tâm đường, Hồng Ngọc hầu hạ Âu Dương Noãn thay đổi xiêm y thoải mái.

Vì thân thể Tiểu Trọng Hoa không thoải mái nên không đi ra ngoài. Âu Dương Noãn không muốn quấy rầy hân nghi ngơi liền ngồi ở ngoại thất đọc sách.

Hồng Ngọc dò xét trái phải không có người, tay phẩy phẩy cái quạt cho Âu Dương Noãn, miệng liền hỏi: “Tiểu thư, nô tỳ không rõ. Hôm nay rõ ràng có thể xử lý luôn cả Tương mama nhưng sao ngài vẫn giữ bà ta lại?”

Quyển sách trong tay Âu Dương Noãn lật qua một tờ, lát sau nàng nhẹ nhàng nói: “Người vừa rồi nhìn thấy hành động của bà ta như

thế nào?”

“Hành động gì? Nô tỳ không rõ!”

Lúc ấy Tương mama liếc mắt nhìn Đồng thị một cái. Cứ như vậy, chủ tử sau lưng bà ta là ai, không phải đã quá rõ ràng sao?

Âu Dương Noãn cười cười, đầu ngón tay lướt qua trang sách, nhẹ nhàng nói: “Ngay khi đó, ta liền thay đổi chủ ý. Tạm thời giữ Tương mama lại!”

Về mặt Hồng Ngọc liền lẫn lộn mơ hồ.

Nay đã vào hạ, bên cửa sổ có một màn trúc tử tinh tế, đem sự nóng bức đều ngăn cách ở bên ngoài.

Âu Dương Noãn nhìn ánh nắng mơ hồ lạc trên mặt đất, chậm rãi nói: “Nếu xử lý bà ta, kẻ đứng sau kia sẽ lại phái người khác tới. Ta thấy....còn không bằng tạm thời giữ lại, có thể về sau sẽ hữu dụng!”

Âu Dương Noãn khoanh tay, ngưng mắt giây lát: “Ta thật sự muốn xem, bọn họ còn có thể làm ra những gì!”

....

Mười ba tháng bảy.

Tiểu Thiên Diệp một thân hồng bào ngồi trong đại trướng. Trong đầu hần một lần lại một lần nhớ đến những lời của Âu Dương Noãn. Một lần lại một lần, dường như muốn nổ tung cả đầu hần.

Lúc Tiểu Lăng Phong đi vào, nhìn thấy Tiểu Thiên Diệp một mình ngồi đó, hần khẽ nhíu mày nói: “Ngày mai sẽ đón dâu, người đừng

quên những gì đã đáp ứng. Chỉ cần giáp mặt người đó, nếu nàng không chịu đi theo người thì như vậy liền hết hy vọng, trở về mưu đồ nghiệp lớn. Người đừng làm hỏng đại sự!”

Nghiệp lớn? Ha, đúng vậy, là nghiệp lớn.

Tiểu Thiên Diệp cười lạnh, trong đầu Tiểu Lăng Phong chỉ có nghiệp lớn. Bản thân hắn cùng Âu Dương Noãn đi đến hôm nay, trong đó cũng không thiếu phần của Tiểu Lăng Phong.

Nếu không phải Tiểu Lăng Phong giấu diếm tin tức hôn sự, hắn tuyệt đối sẽ không đến trễ một bước, để rồi phải nhìn người trong lòng đến với người khác.

Dù sao hắn cũng đã mất đi sự cố kỵ! Muốn hủy diệt, vậy thì mọi người cùng nhau hủy diệt đi.

Tiểu Thiên Diệp đột nhiên đứng lên.

“Người.....”

Tiểu Lăng Phong nhìn sắc mặt đột nhiên lạnh lẽo của Tiểu Thiên Diệp, bất an trong lòng lại càng tăng.

Hắn mạnh lắc đầu, nhất định là do hắn đa tâm. Tiểu Thiên Diệp tuy rằng sau khi từ kinh đô trở về liền có chút dị thường. Nhưng hiện tại không phải đã khôi phục như thường rồi sao?

Thậm chí biểu hiện của Tiểu Thiên Diệp so với hắn còn muốn bức thiết hơn. Tựa hồ như vợ vã muốn tới Nam Chiếu.

Nhưng Tiểu Thiên Diệp càng như thế, hắn lại có một loại khủng hoảng khó hiểu.

Tiểu Lăng Phong nhìn Tiểu Thiên Diệp nói: “Nếu ngươi cảm thấy không ổn, lần tiến công này để ta làm chủ soái đi!”

"Ngươi?"

Tiểu Thiên Diệp lạnh lùng nhìn Tiểu Lăng Phong, khóe môi nhếch lên. Lần này, quyền chỉ huy hắc tuyệt đối sẽ không tặng cho bất luận kẻ nào.

“Không! Ta muốn đích thân làm!” Tiểu Thiên Diệp lãnh mị nói, toàn thân toát lên sự quý dị không nói nên lời.

Tiểu Lăng Phong lập tức nghi ngờ: “Ngươi có nắm chắc không? Đừng tùy tiện lấy tính mạng của năm mươi vạn tướng sĩ ra đùa giỡn!”

“A, nếu muốn chinh phạt Nam Chiếu, ta không ra chiến trường chưa chắc ngươi đã có phần thắng!” Tiểu Thiên Diệp trào phúng nói.

Tuy thái độ của Tiểu Thiên Diệp khiến Tiểu Lăng Phong hờn giận trong lòng nhưng cũng không thể phản bác.

So với một Tấn vương Thế tử như hắc thì Tiểu Thiên Diệp tất nhiên là có uy nghiêm lớn hơn.

Dù sao nay Âu Dương Noãn cũng đã là thê tử của người khác. Tiểu Thiên Diệp không muốn buông tay cũng không còn cách nào khác.

Tiểu Lăng Phong nhìn Tiểu Thiên Diệp tựa hồ như đã khôi phục lại bộ dáng lạnh lùng khi xưa. Chẳng lẽ sau khi gặp Âu Dương Noãn đã xảy ra chuyện gì kích thích đến hắc?

Trong lòng Tiểu Lăng Phong vẫn cảm thấy có chút không ổn. Nhưng hắn cũng không dám nói gì khác, bởi vì Tiểu Thiên Diệp sẽ không tha nếu hắn nói không.

Một trận, là thắng hay bại, sống hay chết ai cũng không thể đoán trước được.

Nhưng tất cả mọi người đều biết trận này có quan hệ trọng đại, suy bại hưng thịnh đều dựa vào lúc này.

Đến cửa trường, Tiểu Lăng Phong đột nhiên quay đầu: “Người....thật sự hết hy vọng với Âu Dương Noãn?”

"Đúng vậy! Chưa từ bỏ ý định thì thế nào? Nàng so với ta thông minh hơn rất nhiều, cuối cùng cũng đến với nam nhân xứng đôi với nàng. Ha ha....Chung quy đúng là nàng rất vô tình!"

Tiểu Thiên Diệp đột nhiên cười ha hả, trong tiếng cười kia lộ ra mấy phần thâm lương. Khiến Tiểu Lăng Phong nghe mà trong lòng có chút chua xót.

Hiện tại hắn không biết nói như thế nào, hắn cũng mất thâm tử trong chiến loạn. Chỉ là cùng Thiên Diệp lưu lạc, hiện tại hắn đã không biết bị thương là như thế nào nữa?

“Yêu sai, đó là mối hận cả đời!” Tiểu Lăng Phong khẽ thở dài.

"Ta không hận nàng....."

Hắn chỉ hận chính mình! Hận Tiểu Trọng Hoa! Hận Tiểu Diễm.

Cho nên hắn tất nhiên sẽ trả thù mỗi người bọn họ, cũng sẽ cho mình một sự giải thoát.

Chỉ là Tiểu Lăng Phong nói rất đúng. Hắn nay mang theo đội quân mà chính mình phải phí tâm huyết mới bảo vệ được.

Hắn không thể liên như vậy mà bị hủy. Đợi đến khi đoạt được Nam Chiếu, hắn lên kế vị, chỉ sợ sẽ là đả kích lớn nhất với Đại Lịch.

Tiểu Thiên Diệp lạnh lùng cười, trong lòng đã có chủ ý.

Ngày thứ hai, Tiểu Thiên Diệp tới Lam thành.

Một lần trước, toàn bộ sơ đồ bố trí quân trong Lam thành hắn đã nắm trong tay. Chỉ thiếu một thời cơ tốt nhất mà thôi.

Hôm nay là ngày hắn cưới Nam Chiếu công chúa, cũng là thời điểm Lam thành cử hành đồng khánh.

Người duy nhất hoài nghi hắn, đề phòng hắn là Nhị hoàng tử Vưu Chính Quân đã bị hắn thiết kế bẫy đưa lên đoạn đầu đài tướng lĩnh Đại Lịch.

Hiện tại, mọi chuyện đã chuẩn bị chu đáo, chỉ thiếu đông phong.

Đêm đó, toàn bộ Lam thành đều chìm đắm trong không khí vui sướng. Tiểu Thiên Diệp chỉ dẫn theo một ngàn người vào thành.

Mà lúc này quân của Tiểu Lăng Phong phân thành hai đường, dương đông kích tây.

Một đường quân đội bất ngờ đánh vào Lam thành, mà một nhánh khác đã sớm thông qua mật đạo đột nhập vào thành, cùng một ngàn quân của Tiểu Thiên Diệp hội hợp, khiến Nam Chiếu hoàng đế trở tay không kịp.

Một đêm đó, Lam thành vốn đang ca múa mừng thái bình lại thành chiến hỏa bay tán loạn, tiếng kêu than dậy khắp đất trời, máu chảy thành sông.

Trong hỗn loạn, chỉ có Nam Chiếu tướng quân Tạ Tĩnh là liều chết thừa dịp loạn lạc cứu tân nương tử.

Sau đó nhân danh Vân La công chúa, bọn họ mang theo hơn trăm tàn quân trốn chạy.

Tiểu Thiên Diệp đứng trên thành lâu, nhìn xuống Lam thành bị chiến tranh hỏa diễm cắn nuốt.

Hắn lạnh lùng nhìn đại hỏa đem thành trì trong đêm tối thiêu đốt đến sáng cả một góc trời.

Nhưng dưới ánh sáng đó lại không thể thấy rõ người, chỉ những gương mặt huyết nhục mơ hồ cùng với những đôi mắt đỏ ngầu.

Trong bóng tối Tiểu Thiên Diệp nhếch lên một nụ cười lạnh quyết tuyệt.

Rất nhiều rất nhiều năm sau, trong sử sách ghi lại một ngày này, ít ỏi chỉ có vài câu.

Một số gần như là bình thản: ‘Mười bốn tháng bảy, trong lễ thành hôn ngày đó, Hạo đế dẫn quân thâm nhập Nam Chiếu đón dâu. Ban đêm, lấy năm mươi vạn đại quân tập kết Nam Chiếu. Hoàng đế Nam Chiếu hung hãn không hàng, chết trong loạn quân. Hạp tộc Nam Chiếu bị đồ sáu mươi dư vạn, quốc diệt’

.....

Tác giả: Tần Giản. Thời gian tuyên bố: 04-05-2012

Có người hỏi ta: Nếu đã là tuyền Quận vương, vì sao còn muốn viết tình chương của Tiểu Thiên Diệp?

Ta nói: Bởi vì hắn rất quan trọng. Hắn là nam nhân từng lưu lại dấu vết trong lòng nữ chủ. Là dấu vết tình cảm, chỉ là trong kết cục này hắn chưa kịp sưởi ấm lòng nàng.

Chương 304: Ai là chi đầu hồng hạnh (1)

Phủ Thái tử.

“Thái tử phi, Chu lão thái quân cùng đại phu nhân tới. Bọn họ muốn gặp ngài!”

Chu Chỉ Quân nhú mày, từ ghế cây tử đàn khắc hoa đứng lên: “Mời vào đi!”

Chu lão thái quân cùng đại phu nhân đi vào, mọi thứ sớm đã chuẩn bị xong.

Mama, nha đầu trong phòng đều tránh đi, chỉ có tâm phúc của Chu Chỉ Quân ở lại hầu hạ.

Chu Chỉ Quân một thân y phục khắp kim phượng hoàng, chắc là vừa mới tỉnh ngủ nên chỉ búi một búi tóc đơn giản nhưng cũng không mất đi khí độ của Thái tử phi.

Nàng cười nói: “Lão thái quân cùng mẫu thân hôm nay sao lại đều đến đây?”

Chu lão thái quân uống một ngụm trà, sau đó đặt chén trà trong lòng bàn tay xoay tròn. Cũng không đáp lời, có chút dăm chiêu suy nghĩ.

Trên mặt Chu đại phu nhân làm bộ khó xử. Chu Chỉ Quân liếc mắt một cái liền hỏi: “Mẫu thân có gì muốn nói, cứ nói đừng ngại!”

Chu đại phu nhân nghe nàng hỏi như vậy liền không thể không quyết tâm, sắc mặt nghiêm nghị nói: “Lần này chúng ta đến còn dẫn theo một người đến gặp ngươi!”

Chu Chỉ Quân sững sốt, lập tức nhẹ nhàng gật đầu.

Chu đại phu nhân nhìn về phía nha đầu giữ cửa. Nha đầu kia liền hiểu ý, không bao lâu sau thì dẫn một người vào phòng.

Chu Chỉ Quân nâng mắt nhìn lên liền thấy một chút dương quang tà tà chiếu lên người một nữ tử. Bước chân nàng nhẹ nhàng, thướt tha. Trong từng bước lại tựa hồ như có ánh sáng rực rỡ trong nháy mắt sáng lên.

“Lan Chi báỉ kiến Thái tử phi!”

“Tiểu Chi càng ngày càng trở mĩ xinh đẹp a!”

Tươi cười của Chu Chỉ Quân thoáng đọng lại.

Chu Lan Chi là thứ nữ của phụ thân nàng. Hai tỷ muội nàng luôn không mấy thân cận.

Mẫu thân cũng chưa từng mang theo thứ nữ này đến thăm nàng. Vừa nghĩ, trong lòng nàng lập tức nhảy lên một sự lo lắng.

Lát sau nàng chậm rãi nói: “Tiểu Chi khó lắm mới đến thăm. Người đâu, dẫn muội muội đi thăm thú phủ Thái tử một chút!”

Chu lão thái quân nghe lãnh ý trong thanh âm liền ngẩng đầu nhìn Chu Chỉ Quân.

Trên mặt nàng vẫn mỉm cười, trong ánh mắt không hề có chút thần

sắc không vui. Vẫn xinh đẹp như vậy, tựa như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.

Nhìn Chu Lan Chi được nha đầu dẫn ra ngoài, Chu lão thái quân liền khe khẽ thở dài: “Chỉ Quân, Thái tử tương lai sẽ là thiên tử. Mỹ nhân bên cạnh hẳn có vô số, ân sủng cũng chỉ là sự yêu thích nhất thời. Có thể cho người dựa vào lâu dài, cũng chỉ có con cái. Nhưng người đã nhập phủ lâu như vậy, mà dưới gối cũng chỉ có một nữ nhi!”

Khi sinh nữ nhi Chu Chỉ Quân đã bị tổn thương, vẫn chưa có thể mang thai lại. Tin tức này nàng vẫn cố gắng giấu người khác.

Nhưng rất nhiều chuyện, không phải nghĩ muốn giấu là có thể giấu được. Không nghĩ tới Chu gia lại hành động nhanh như vậy.

Nghĩ đến đây ánh mắt nàng lẩn chút tức giận cùng châm chọc. Rốt cuộc cũng không thể kiềm chế được mà đột nhiên cao giọng: “Cho nên ta vì không sinh được con trai nên các người liền tìm người khác đến thay thế ta sao?”

Chu đại phu nhân không đành lòng nhìn nữ nhi mình, đành cúi đầu nói: “Ta cũng không muốn làm như vậy. Nhưng phụ thân người nói, bên người Thái tử thứ không hề thiếu đó chính là nữ nhân!”

"Nếu người không thể sinh con nữa, vị trí Thái tử phi này sớm muộn gì cũng thuộc về Lâm Nguyên Hình. So với như thế, chi bằng...."

Chu lão thái quân trầm giọng nói: "Đứa nhỏ muội muội người sinh, cũng sẽ gọi người một tiếng mẫu thân. Dù sao so với tìm người ngoài cũng sẽ tốt hơn!"

“Ý của ngài là nếu ta không đẻ tiểu muội tiến phủ sinh hạ con cho Thái tử, Chu gia sẽ không bỏ qua cho ta?” Chu Chỉ Quân cười lạnh

nhìn bọn họ.

“Chỉ Quân, ta không có ý này. Chỉ là phải đặt đại sự lên đầu!”

“Không có là tốt rồi!”

Trong nháy mắt hơi thở của Chu Chỉ Quân thoáng ngưng trệ. Nhưng rất nhanh đã cười rộ lên: “Ta mới là Thái tử phi đường đường chính chính trong phủ này. Bất luận kẻ nào cũng không thể thay thế được vị trí của ta. Cho dù người đó xuất thân từ Chu gia, cũng đều giống nhau!”

Chu lão thái quân thở dài một tiếng: “Chỉ Quân, người là do một tay ta dạy dỗ. Ta bồi dưỡng người nhiều năm như vậy là vì muốn người làm Thái tử phi. Tương lai là mẫu nghi thiên hạ, làm vẻ vang Chu gia. Ta làm sao có thể vô duyên vô cớ bỏ qua người?”

“Lan Chi bất quá chỉ là một thứ nữ. Chẳng lẽ tình cảm ta dành cho nó có thể vượt qua được người sao? Cho dù ta nghĩ muốn bỏ qua người, chẳng lẽ mẫu thân thân sinh của người cũng sẽ hại người sao? Người thật sự là đã quá đa nghi rồi!”

Bên môi Chu Chỉ Quân vốn mím cười liền nhanh chóng biến mất, trong mắt hiện lên tia sắc bén: “Ân đức của ngài, ta một ngày cũng không quên. Nhưng ta tuyệt đối sẽ không để Lan Chi tiến phủ!”

Tự nàng có thể bồi dưỡng một nữ nhân khác, vì những người đó sẽ không uy hiếp địa vị của nàng.

Nhưng Chu Lan Chi lại không giống, nếu nó thật sự sinh hạ thứ tử thì khó để đảm bảo sẽ không có tâm tư khác.

Đến lúc đó không chừng Chu gia sẽ bỏ qua nàng mà quay sang Chu

Lan Chi.

Không ai hiểu Chu lão thái quân hơn nàng. Bề ngoài nhìn thì vô cùng từ ái nhưng thực chất là một người đã mưu túc trí.

Sao nàng có thể để một con sói bất cứ lúc nào cũng có thể cắn ngược lại mình ở bên cạnh?

Chu Chỉ Quân tiếp tục nói: “Nếu ngài vẫn kiên quyết đưa nàng vào phủ, ngài cũng hiểu tính của ta rồi. Chuyện tỷ muội tương trợ giúp đỡ lẫn nhau tuyệt đối sẽ không có!”

"Đến lúc đó ta sẽ đem những thủ đoạn mà ngài dạy cho ta áp dụng lên nàng. Nếu để đến loại cục diện như vậy, tương lai có chuyện gì xảy ra ta cũng không thể nói trước được!"

Chu lão thái quân kinh ngạc, có chút không dám tin nhìn Chu Chỉ Quân.

Lúc này mới thấy cháu gái mình đã không còn là tiểu nha đầu lúc nào cũng theo bên mình nữa.

Kỳ thật Chu Chỉ Quân nói đúng, Chu lão thái quân thật sự có tính toán nâng đỡ Chu Lan Chi. Đến lúc thích hợp sẽ để nàng thay thế Chu Chỉ Quân.

Dù sao đối với Chu gia mà nói thì ai làm hoàng hậu cũng đều như nhau, chỉ cần người đó mang họ Chu.

Nhưng bà không nghĩ tới Chu Chỉ Quân đã sớm nhìn thấu tâm tư mình. Chu lão thái quân lắc lắc đầu, đứng lên chậm rãi nói: “Ta chỉ nói như vậy thôi. Nếu Chỉ Quân không muốn thì chuyện này cứ gác lại trước đi!”

Chu Chỉ Quân cười lạnh, cũng không cần nhiều lời nữa.

Sau khi tiễn bước khách nhân, Chu Chỉ Quân một mình trở lại nội thất, cầm lấy gương đồng.

Trong gương đồng, đôi mắt vẫn đen sáng như vậy. Chỉ là ở phủ Thái tử lâu ngày, mài quang hoa tẫn ảm, lại thêm một chút ánh sáng đã tắt.

Trong gương đồng tinh xảo, bóng người cũng mơ hồ nhưng lại không che được phần hân lưu động trong đôi mắt.

Dịch gương đồng lại gần, kéo bóng dáng mơ hồ kia lại gần thêm một chút.

Nàng, dù sao cũng đã là mẫu thân của một đứa nhỏ, tuổi cũng đã không hề trẻ nữa.

Mà nữ tử mỹ mạo trong phủ Thái tử lại nhiều như sao trên trời, còn nàng sớm đã không phải là tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi nữa.

Chu Chỉ Quân cười, nàng nâng tay nhẹ nhàng vuốt qua mái tóc. Tay kia vẫn cầm lấy gương đồng, nữ tử trong gương cũng đang cười ẩn ý.

Đôi môi hé mở, đúng là đang cười. Nhưng lại là cười lạnh, mang theo ác ý, dụng tâm kín đáo.

Thái tử phi, sau đó là Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ.

Chu Chỉ Quân cơ hồ đã thấy vinh quang đứng trên vạn người.

Một nữ nhân, mong ước cả đời cũng chẳng qua chỉ là một lần kỳ ngộ như vậy. Nàng không thể buông tay.

Bất luận là người Chu gia, hay là Lâm Nguyên Hinh. Thậm chí cả nữ nhân trong lòng Tiểu Diễn kia nữa. Người nào cản trở nàng, liền không thể không chết.

....

Yến vương phủ.

Một tháng này, tuy rằng vẫn còn có chút không quen nhưng Âu Dương Noãn vẫn cố gắng buộc mình phải từ từ quen thuộc với cách phải làm một Quận vương phi.

Trải qua nhiều chuyện mới mẻ như vậy khiến nàng rất đau đầu. Nhất là gân đây nàng cảm thấy ánh mắt của Thế tử phi Tôn Nhu Trữ thật sự là quá mức kỳ quái.

Giống như rõ ràng là có gì đó rất lạ nhưng mỗi lần nàng nhìn qua lại không tìm thấy một dấu vết gì, không khỏi khiến nàng phải lưu tâm.

Chính là mặc kệ trước hay vẫn là sau khi xuất giá, nàng vẫn phải quan tâm đến rất nhiều chuyện. Có lẽ vận mệnh của nàng vốn như vậy.

Đang suy nghĩ đột nhiên Tiểu Trọng Hoa đề tay nàng lại nói: “Đèn hơi tối, đổi lại cái khác sáng hơn rồi hãy đọc!”

Âu Dương Noãn thế này mới phát hiện sách trong tay hơn nửa canh giờ cũng không lật qua trang mới.

Nàng hoàn hồn, gật gật đầu với Tiểu Trọng Hoa.

Những chuyện đó có thể chờ Tiểu Trọng Hoa xuất môn rồi hẵng suy nghĩ. Lúc này vẫn là nên cùng hấn trò chuyện nhiều hơn.

Thời gian nàng ở chung với hấn vẫn là quá ngắn, thế cho nên mỗi lần ở cùng hấn nàng vẫn hơi hơi khẩn trương.

Những đôi phu thê khác cũng vậy sao? Hay là nàng còn chưa quen ở cùng với một nam nhân trong thời gian dài?

“Ngày mai cũng ra ngoài sao?” Âu Dương Noãn tìm kiếm đề tài.

Tiểu Trọng Hoa thấp giọng nói: “Sáng mai nghỉ ngơi, qua ngọ mới ra ngoài!”

“Tước Nhi có gửi thư cho ta, Nam Chiếu.....” Âu Dương Noãn chậm rãi nói.

“Không sao!”

Tiểu Trọng Hoa mỉm cười, cánh tay kéo cả người Âu Dương Noãn lại gần hơn, cúi đầu nhìn nàng. Dường như là muốn từ trên mặt nàng tìm kiếm gì đó.

“Sao vậy?”

Âu Dương Noãn bị hấn nhìn đến có chút không được tự nhiên. Nàng hơi hơi nghiêng đầu nhưng không giãy dụa.

“Nàng là lo lắng cho Tước Nhi hay vẫn là lo lắng cho người khác?”

Tiểu Trọng Hoa hỏi một câu, mày hơi nhướng lên. Bạc môi cong lên

một độ cong hoàn mỹ, trong đôi mắt sâu thẳm kia hiện lên chút vi uẩn khiến Âu Dương Noãn có chút mê man.

“Nếu Nam Chiêu đột nhiên tấn công Đại Lịch, chàng sẽ bị phái đi biên cương!” Âu Dương Noãn nói không chút suy nghĩ.

“Sẽ không!”

Tay Tiểu Trọng Hoa nhẹ nhàng dùng sức, kéo nàng ngồi lên người mình, thấp giọng nói nhỏ bên tai nàng: “Nàng không phải lo lắng cho người khác, mà là không hy vọng ta rời kinh đô sao?”

Âu Dương Noãn sửng sốt, mặt hơi hơi đỏ: “Bệ hạ sẽ không để chàng an nhàn lâu như vậy!”

Nói xong nàng không tự chủ được mà ngã về sau một chút.

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng chăm chăm, trong giọng nói mang theo sự giao hoạt, lại tựa hồ mang theo ý tại ngôn ngoại: “Thành thân đã lâu, nàng vẫn cảm thấy xa lạ như vậy. Là lỗi của ta!”

Âu Dương Noãn lúc này mới hiểu Tiểu Trọng Hoa nói không hề sai.

Thành thân đã lâu vậy mà nàng vẫn có cảm giác không quen khi ở gần hắn.

Mỗi lần hắn ngẫu nhiên áp sát một chút nàng liền sẽ khẩn trương. Hoặc nói là, thẹn thùng.

Chỉ là, loại thẹn thùng này đối với phu thê thì đúng là có chút kỳ quái.

Tiểu Trọng Hoa đột nhiên vươn tay, vuốt ve hai má Âu Dương Noãn, thanh âm có chút khàn khàn: “Không cần cảm thấy có lỗi. Đây cũng

không phải chuyện gì lớn lao, ta và nàng đều cần thời gian thích ứng. So với nàng, ta cũng không tốt hơn bao nhiêu!”

Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy hô hấp nóng rực của hắn phả lên môi nàng. Như là cánh bướm khẽ phất qua bông hoa khiến nàng không thể ức chế có chút run rẩy.

Môi Tiểu Trọng Hoa dừng lại trên chóp mũi nàng, cọ tới cọ lui như là vui đùa.

Đôi mắt thoáng cúi xuống khiến người ta không thấy rõ quang mang lóe lên trong đó: “Ta sẽ chờ. Bất luận là bao lâu!”

Âu Dương Noãn được trấn an, nàng buộc thân mình thả lỏng một chút.

Tiểu Trọng Hoa liền nhân cơ hội ôm nàng vào ngực, tay nắm lấy thắt lưng nàng.

Âu Dương Noãn nhất thời không thể động đậy, hai bên tai đều nóng lên.

Nàng cúi đầu, đem má nóng vùi vào lòng hắn: “Ta....sẽ cố gắng học cách để làm một thê tử!”

Tiểu Trọng Hoa không nói gì, chỉ nhìn nàng cười. Đột nhiên đổi đề tài: “Tiểu Thiên Diệp đã hoàn toàn khống chế Nam Chiếu!”

“Hắn muốn làm Hoàng đế?” Âu Dương Noãn sững sốt.

“Không chỉ như vậy!” Tiểu Trọng Hoa cúi đầu cười, môi dán bên tai nàng nhỏ nhẹ nói.

Còn công bố mưu tính mà Tiểu Thiên Diệp không muốn cho ai biết: “Noãn Nhi, chẳng lẽ nàng còn không biết, mục đích cuối cùng của hắn là gì?”

“Mục đích cuối cùng?”

Động tác trên tay của hắn không có ngừng, đem mặt nàng áp sát lại tinh tế hôn khắp mặt.

Ánh mắt Âu Dương Noãn đã bắt đầu có chút hoảng hốt, nhưng vẫn còn cố gắng duy trì thanh tỉnh: “Chiếm được Nam Chiếu vẫn còn chưa đủ sao?”

“Dã tâm của hắn không chỉ có mình Nam Chiếu!”

Giấu đi ý cười nơi đáy mắt, thấy thần sắc nàng càng lúc càng mê hoặc. Đôi mắt Tiểu Trọng Hoa lóe ra ánh sáng, ngữ điệu lạnh nhạt nhưng ẩn ẩn áp lực dục vọng: “Ta nghĩ, hắn còn muốn nàng!”

Cả người Âu Dương Noãn chấn động, không tự chủ được mà rũ mắt xuống. Long mi như vũ điệu long sí, Sâu trong đáy mắt xẹt qua chút u ám.

Nàng bất đắc dĩ nhẹ nhàng hít sâu: “Chàng thật đúng là cái gì cũng đều tính đến!”

Sau đó nàng nhẹ nhàng cắn cắn môi, nhìn vào đôi mắt sáng không thua gì ánh nến của Tiểu Trọng Hoa.

Khi nàng cong môi cười liền có chút cô đơn lại có sự quyến rũ không nói thành lời: “Ta sao lại quên, chàng là người tính toán không lộ chút sơ hở?”

Tiểu Trọng Hoa cũng không thèm để ý, chỉ vuốt vuốt những sợi tóc vương nơi cổ nàng.

Khi cần cổ trắng nõn thon dài hiện lên trước mắt, hắn liền không chút khách khí đem lời lẽ cực nóng ấn xuống.

Tay hắn cũng rất phối hợp, thông thả hạ xuống, môi hắn dọc theo đường cong kia vừa hôn vừa cắn.

“Nghe qua, thì như là nàng đang cảm thấy phụ quân của mình thực âm hiểm....”

Âm cuối kia mơ hồ không rõ, nghe qua cũng tựa hồ như mang theo ý cười.

Âu Dương Noãn muốn lên tiếng lại bị hắn dùng miệng ngăn lại khiến nàng một chữ cũng không nói ra được.

Đáy lòng Tiểu Trọng Hoa khẽ mỉm cười.

Nam nhân Tiểu gia đều có cùng một bản tính, đối với những thứ mà mình muốn đều sẽ có một loại chấp niệm không chiếm được thì sẽ không bỏ qua.

Mặc kệ là Tiểu Diễn, Tiểu Thiên Diệp hay là Tiểu Trọng Hoa hắn, đều giống nhau.

Điểm khác biệt chính là cách mà mỗi người ngụy trang bản tính đó. Mà hắn, luôn luôn đem sự chấp nhất đáng sợ trong bản tính che dấu rất tốt.

Chương 305: Ai là chi đầu hồng hạnh (2)

Sáng sớm hôm sau, khi Âu Dương Noãn còn chưa tỉnh Tiểu Trọng Hoa đã bị triệu vào cung.

Lát sau Xương Bồ tiến vào hầu hạ Âu Dương Noãn rửa mặt chải đầu, nhưng Âu Dương Noãn lại không nhìn thấy Hồng Ngọc.

“Hồng Ngọc đâu? Không được khỏe sao?” Âu Dương Noãn không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Xương Bồ một bên giúp nàng chải vuốt sợi tóc dài, một bên nói: "Nô tỳ không biết, sáng sớm đã không thấy người đâu!"

“Quận vương phi, nô tỳ cảm thấy Hồng Ngọc tỷ tỷ có điểm là lạ!” Bích Dao đột nhiên lên tiếng.

“Là lạ? Lạ làm sao?” Âu Dương Noãn nhướn mày.

“Ngay cả Phương mama cũng nói, Hồng Ngọc tỷ tỷ gần đây rất hay đánh vỡ đồ. Lúc hầu hạ cũng có chút không yên lòng!”

"Ngày hôm qua bảo nàng bưng trà lên cho Quận vương phi, vậy mà ngay cả chén trà cũng lấy sai!" Bích Dao bưng tráp bảo thạch, cười nói.

Xương Bồ hung hăng trừng mắt nhìn Bích Dao, Âu Dương Noãn lại cười nói: “Oh, thật không?”

Bích Dao ban đầu cũng không thèm để ý ánh mắt của Xương Bồ nhưng vừa bị Âu Dương Noãn nhìn, trong lòng lại nhảy dựng lên.

Lúc này mới ý thức được, Xương Bồ nói Hồng Ngọc là quan tâm. Dù sao các nàng cũng là nha đầu mà Quận vương phi mang tới.

Còn nếu bản thân nàng nói thì chính là cáo trạng cùng châm ngòi hiềm nghi. Huống chi nàng vừa mới bán đứng Bích Hà.

Bích Dao lập tức cúi đầu nói: “Nô tỳ lỡ lời! Xin Quận vương phi đừng trách tội!”

Âu Dương Noãn cũng không để ý, chỉ cười cười nói: “Ngoại trừ chuyện đó thì còn có gì khác không?”

Xương Bồ nhăn mày lại: “Những cái khác cũng không có gì!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu: “Người hãy lưu tâm nhiều hơn một chút. Nếu là thân mình không thoải mái thì tìm một đại phu đến xem giúp nàng!”

Hồng Ngọc là nha đầu nàng tin cậy nhất. Nhưng tính tình lại có chút cố chấp. Nếu tự nàng đi hỏi chắc chắn Hồng Ngọc sẽ không nói.

“Quận vương phi, Thế tử phi mời ngài qua bên kia một chút!” Bích Yên từ ngoài cửa tiến vào, hết sức cung kính.

Âu Dương Noãn gật gật đầu, động tác trên tay Xương Bồ cũng nhanh hơn.

Nắng sớm mờ mờ như sương mù, trong không khí mơ hồ có hương hoa cùng hơi nước tươi mát.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua nhánh cây loang lổ chiếu lên người Âu Dương Noãn, mang theo sự mờ lung.

Nàng đi xuyên qua đình viện, vào An Khang viện.

Tôn Nhu Trữ nhìn nàng liếc mắt một cái, chậm rãi giận tái mặt. Trong giọng nói cũng có nhiều hơn vài phần nghiêm nghị: “Người đâu, mau chuẩn bị chỗ cho Quận vương phi!”

Loại thái độ này, lộ ra một chút bất thường. Âu Dương Noãn chau mày, ngồi xuống ghế hòa nhã cười: “Đại tẩu gọi ta đến sớm như vậy, là có chuyện gì?”

Tôn Nhu Trữ cầm chén trà lên, nhẹ nhàng thổi lớp bọt di động bên trên rồi nhấp một ngụm: “Vốn loại chuyện này ta cũng không nghĩ sẽ kinh động đến người. Người đường đường là Vĩnh An quận chúa, lại gả vào đây cũng chưa được bao lâu, ta cũng không muốn phiền!”

"Nhưng dù sao đây cũng là người trong viện người, không nói trước một tiếng thì cũng không tốt!”

Trong lòng Âu Dương Noãn thập phần nghi hoặc nhưng trên mặt lại thản nhiên: “Đại tẩu, người có ý gì?”

Tôn Nhu Trữ cười cười, lãnh ý tràn đầy: “Yến vương phủ chúng ta là nơi sạch sẽ. Vài thập niên qua chưa từng phát sinh loại chuyện dơ bẩn gì. Hiện tại đệ muội bảo ta nói, ta cũng chưa gặp loại chuyện này bao giờ. Hoắc mama, mang thứ đó ra cho Quận vương phi xem!”

Hoắc mama sớm đã đuổi hết bọn nha đầu ra ngoài. Nghe thấy lời này liền mang một cái hộp lên, mở ra trước mặt Âu Dương Noãn.

Nàng vừa nhìn thoáng qua, sắc mặt lập tức thay đổi.

Trong hộp là một cái yếm của nữ tử, màu đỏ thắm, bên trên thêu sen tinh đế.

Trong lòng Âu Dương Noãn trầm xuống, phút chốc chỉ cảm thấy khiếp sợ vô cùng.

Nàng chậm rãi nâng mắt lên, nhìn chăm chăm Tôn Nhu Trữ: “Đại tẩu, người cuối cùng là muốn làm gì?”

Tôn Nhu Trữ cười lạnh nhưng lại không nói lời nào. Hoắc mama thờ dãi, ra vẻ tiếc hận: “Đây là của Hồng Ngọc cô nương!”

Sắc mặt Âu Dương Noãn càng tái nhợt. Lát sau nàng mới chậm rãi hỏi: “Oh, thật không?”

Đáy mắt Hoắc mama mỉm cười nói: “Đúng vậy! Vật này đúng là của Hồng Ngọc cô nương!”

"Nói ra thì cũng thật khéo, vốn là trong viện chúng ta đã bị mất một số thứ. Thế tử phi hạ lệnh tìm kiếm mọi người trong viện. Ai ngờ trên người một hộ vệ tên Triệu Lương đã phát hiện thứ này!”

Hộ vệ bình thường tất nhiên không được vào nội viện, nhưng Triệu Lương lại khác.

Có rất nhiều tin tức khẩn cấp từ trong cung hoặc từ quân doanh đưa tới, đều không thể qua người khác. Những tin tức như vậy, Triệu Lương đều tự mình giao cho Tiểu Trọng Hoa.

Hoắc mama cười nói: “Kỳ thật tìm được vật gì cũng không nói lên điều gì. Dù sao Triệu Lương cũng là hộ vệ của Quận vương, là người mà đệ ấy tín nhiệm. Cho nên được tự do ra vào nội viện cũng

là bình thường!"

"Ngay cả khi nhặt được thứ gì của bọn nha đầu cũng không kỳ quái. Nếu là một cây quạt, một cái khăn tay thì cũng không tính là bằng chứng gì xác thực!"

"Nhưng cố tình là một cái yếm, yếm của nữ tử cũng không phải thứ có thể tùy tiện hong phơi. Quận vương phi sẽ không thể nói là một cơn gió thổi qua, không cần thận cuốn cái yếm của Hồng Ngọc cô nương bay đến tay Triệu Lương!"

"Mà nếu có thật sự là như thế thì cái yếm này từ trên người hắc lục soát được. Thật sự đã là chuyện cực kỳ nghiêm trọng. Chuyện này....thật sự là khiến cho Thế tử phi chúng ta khó xử a!"

Âu Dương Noãn lẳng lặng nhìn Tôn Nhu Trữ. Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lưu động những cảm xúc phức tạp.

Sắc mặt Tôn Nhu Trữ cũng không thật sự tốt lắm, giống như vì chuyện này mà rất tức giận.

Nhưng trong ánh mắt lại lóe ra ý cười ẩn ẩn: "Vốn nói đây là chuyện trong viện đệ muội, ta sẽ không xen vào chuyện của người khác. Nhưng nha đầu tư thông với hộ vệ, chuyện này thực sự quá nghiêm trọng!"

"Nếu ta không lên tiếng, tương lai một khi bị người khác biết.....Hồng Ngọc cô nương là nha đầu bên cạnh người, chỉ sợ cũng vì chuyện này mà thanh danh của đệ muội cũng sẽ bị ảnh hưởng!"

"Haizzzz, ta cũng không muốn trách tội người. Dù sao người cũng còn trẻ, có nhiều chuyện cũng rất không cẩn thận. Làm sao có thể đoán được hạ nhân dám làm ra loại chuyện đáng xấu hổ này sau

lưng mình?”

Nói xong lại làm ra vẻ mặt vô cùng tiếc hận: “Thật sự là không thể tưởng tượng được. Hồng Ngọc nhìn qua là một nha đầu thành thật, làm sao có thể làm ra loại chuyện này? Khiến người phải nói thế nào mới tốt đây?”

Ngoài mặt Âu Dương Noãn vẫn thực bình tĩnh, thực tế trong lòng lại chưa bao giờ phần nộ như thế. Thân thể nàng tựa hồ như vì tức giận mà phát run.

Từ sau khi gả vào đây nàng chưa bao giờ cũng không làm gì bất kính với Tôn Nhu Trữ. Càng đừng nói có hành động gì nguy hại đến đối phương.

Nhưng nàng không hại người nhưng đối phương vẫn từng bước ép sát.

Đúng là ở Trữ quốc am nàng xác thực đã phát hiện được bí mật của Tôn Nhu Trữ, nhưng nàng không phải đã luôn nói qua, tuyệt đối sẽ không đem chuyện này nói ra. Lại càng không thể lấy chuyện đó để uy hiếp đối phương.

Tôn Nhu Trữ ngoài mặt thì bất động thanh sắc nhưng thực tế lại như hổ rình mồi. Thế nhưng có thể nghĩ ra biện pháp độc ác như vậy.

Tôn Nhu Trữ làm vậy, rõ ràng biết Hồng Ngọc là nha đầu mà nàng tin cậy coi trọng nhất, cố ý bắt lỗi Hồng Ngọc để uy hiếp nàng.

Hồng Ngọc phạm vào tội tư thông, truyền ra ngoài, nhẹ thì để cho người khác cảm thấy nàng quản lý không tốt nha đầu bên cạnh. Nặng thì ngay cả danh dự của nàng cũng sẽ bị tổn thất lớn.

Tôn Nhu Trữ, quả nhiên là một kích tất trúng!

Đột nhiên Âu Dương Noãn nghĩ đến chuyện sáng sớm không thấy Hồng Ngọc liền hỏi: “Đại tẩu, Hồng Ngọc đâu?”

“Vừa rồi ta đã truyền nàng đến, tạm thời nghỉ lại! Đệ muội, người sẽ không vì nha đầu của mình mà cầu tình chứ?” Tôn Nhu Trữ hí hai mắt lại, tạo thành một đường cong lãnh khốc.

Cảm xúc trong lòng Âu Dương Noãn cuộn trào mãnh liệt nhưng vẫn chỉ trầm tĩnh ngồi đó.

Hoặc mama tự mình dâng trà, Âu Dương Noãn bùng lên, uống một ngụm. Nàng hơi ngừng lại, trong hương trà thơm ngát nghĩ cách ứng đối.

Không đợi nàng nói chuyện, Tôn Nhu Trữ đã nghiêm mặt nói: “Đệ muội, không phải là ta nói người. Nhưng ngay cả nha đầu của chính mình cũng quản không được, cứ nhiên để nàng làm ra loại chuyện này!”

"Haizzz, nếu nàng đã đến tuổi, muốn gả ra ngoài cũng nên tìm người hứa gả. Người giữ lại nàng ngược lại lưu một mối họa!"

“Nay chuyện này bị ta biết, thực ra ta cũng không có gì. Nhưng nếu để Vương gia cùng Đồng trắc phi biết, chỉ sợ lại nháo ra chuyện lớn!”

"Nhưng nếu cứ mặc kệ, lại hỏng quy củ của Yến vương phủ. Đệ muội, người nói ta nên làm như thế nào?"

Chuyện Tôn Nhu Trữ cùng Hạ Lan Đồ tư thông, không ai có thể xuất ra chứng cứ xác thực.

Nhưng chuyện của Hồng Ngọc lại là nhân chứng vật chứng đầy đủ.

Nếu hiện tại nàng mang bí mật của Tôn Nhu Trữ nói ra người khác đều chỉ cảm thấy nàng vì bảo vệ nha đầu mà cố ý vu hãm Thế tử phi.

Người chân chính hồng hạnh vượt tường lại luôn miệng nói người khác phá hỏng quy củ. Đúng là buồn cười đến cực điểm!

Tôn Nhu Trữ dám làm như thế là muốn nắm được nhược điểm của nàng. Để nàng tùy ý bị sai khiến, chỉ đâu đánh đó.

Nếu hôm nay nàng nhượng bộ, như vậy từ nay về sau nàng liền không thể không làm theo đối phương. Âu Dương Noãn tất nhiên rất rõ điểm này.

Còn nếu mặc kệ, thanh danh của nàng bị hao tổn cũng liền thôi. Nhưng Hồng Ngọc nhất định sẽ không thoát khỏi tội chết. Điều này tuyệt đối không thể.

Âu Dương Noãn buông trà, miễn cưỡng ngăn chặn tức giận trong lòng. Nàng nhẹ tươi cười, nụ cười kia hoàn mỹ không một tỳ vết: "Phật Hồng Ngọc là tất nhiên. Chỉ là nàng là người mà ta mang từ Âu Dương phủ tới, muốn xử phạt thế nào thì phải là do ta quyết định!"

"Huống chi, ta còn chưa nhìn thấy người. Càng chưa để hai người liên quan đối chất với nhau, sao có thể liền như vậy mà đã đưa ra kết luận?"

"Ta thực sự rất hiểu nha đầu của mình, lại cũng rất tin tưởng nhân phẩm của nàng. Chuyện này, ta tin nhất định là có người có ý định vu hãm!"

Tôn Nhu Trữ cười lạnh một tiếng: "Nói như vậy là đệ muội muốn bao

che cho nha đầu của mình?”

Tươi cười của Âu Dương Noãn cũng không hề giảm, trong ánh mắt lại hiện lên lãnh ý: “Đại tẩu, đây không phải là bao che! Ta là chủ tử của nàng, dù sao cũng không thể không hỏi rõ trắng đen đã khiến nàng phải chịu ủy khuất!”

Nháy mắt vẻ mặt Tôn Nhu Trữ như bị băng sương kết tụ: “Được rồi! Nếu đã như vậy, ta cũng không nhọc lòng che dấu cho người nữa. Chúng ta liền tới chỗ Đồng trắc phi đi!”

Âu Dương Noãn cũng giận tái mặt nói: “Nếu đại tẩu đã kiên trì như vậy, ta cũng không còn cách nào khác!”

"Chỉ là Hồng Ngọc là người trong viện ta. Muốn hỏi nàng có phạm tội hay muốn mang nàng tới chỗ Đồng trắc phi thì cũng phải là ta tự mình đến. Cho nên, ta nhất định phải mang người đi!”

Tôn Nhu Trữ nghĩ nghĩ, phát phát tay áo với Hoắc mama: “Hoắc mama, để Quận vương phi mang Hồng Ngọc đi đi! Chỉ là người có thể mang đi nhưng vật chứng phải để lại!”

Âu Dương Noãn cũng không kiên trì, chỉ đứng lên nói: “Một khi đã như vậy, ta đây cáo từ!”

Sau khi Âu Dương Noãn rời đi, Hoắc mama liền nói: “Thế tử phi, không nghĩ rằng vị Quận vương phi này lại cứng miệng như vậy! Sao ngài có thể để nàng mang Hồng Ngọc đi chứ?”

Tôn Nhu Trữ cười cười, nói: “Có Triệu Lương cùng cái yếm kia trong tay, không có Hồng Ngọc cũng không quan trọng. Chỉ sợ ngay cả chính nàng cũng đều không thể nói được cái yếm kia vì sao mà không cánh mà bay”

"Hừ, Âu Dương Noãn không chịu cầu ta, sẽ có lúc phải khóc. Đi, chúng ta đến Thanh liên cư!"

.....

Hồng Ngọc dường như là bị kinh hách rất lớn, tóc dài tán loạn. Hai tay gắt gao vò lấy quần áo, mặt loang lổ nước.

Xương Bồ mặt trắng bệch nói: "Hong Ngọc tỷ, sao lại hồ đồ như vậy?"

Hồng Ngọc khóc không ngớt, thân mình gầy yếu hơi run run, cơ hồ nói không ra lời.

Âu Dương Noãn cấp đau công tâm, lại cố bức ra một tầng tức giận: "Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì? Người thật sự cùng thị vệ kia...."

Thân mình Hồng Ngọc run lên thật mạnh, lệ ý trong mắt lại càng tăng lên, cuồn cuộn rơi xuống, liên thanh nói: "Không có! Nô tỳ tuyệt đối không có! Ngay cả nô tỳ không để ý bản thân nhưng cũng sẽ tận tâm tới thanh danh của tiểu thư! Nô tỳ sao có thể cùng một hộ vệ tư thông?"

Âu Dương Noãn tiến lên, bắt lấy cánh tay Hồng Ngọc: "Người nói thật?"

"Nô tỳ tuyệt đối không dám nói dối! Tiểu thư, nô tỳ từ nhỏ đã đi theo ngài, chưa từng nói dối ngài một câu!"

Hồng Ngọc lớn tiếng khóc, như một quyền đánh vào ngực Âu Dương Noãn. Trong lòng nàng đau nhức, bất giác mềm lòng, cầm lấy tay

Hồng Ngọc, trong mắt cũng tràn đầy lệ ý: “Ta biết! Ta biết người chưa bao giờ làm chuyện gì ảnh hưởng không tốt đến ta!”

Khi tất cả mọi người đều phản bội nàng, chỉ có Hồng Ngọc cùng Phương mama là che chở trước mặt nàng. Kiếp trước là thế, kiếp này cũng vậy.

Hồng Ngọc tuyệt đối không thể làm chuyện phản bội nàng. Là do nàng sợ sệt, thế nhưng lại không bảo vệ tốt người bên cạnh, để bị bọn họ tính kế.

Chỉ trong chớp mắt, Âu Dương Noãn chợt ngừng lệ ý, dùng sức cắn môi. Chờ Hồng Ngọc khóc đủ, mới chậm rãi kéo nàng đứng lên, ôn hòa nói: “Không phải sợ! Mau nói hết mọi chuyện cho ta, từ đầu tới cuối, đừng bỏ sót chi tiết nào!”

Hồng Ngọc cắn môi, gằn từng chữ: “Tiểu thư tin nô tỳ?”

Âu Dương Noãn gạt đi nước mắt trên mặt Hồng Ngọc: “Ta tin!”

Hồng Ngọc ngẩng đầu, trong ánh mắt chứa sự tự trách vô hạn cùng đau xót: “Là do nô tỳ không tốt! Nô tỳ mặc dù không tư thông cùng người khác nhưng nô tỳ thật sự đã bị mất một cái yếm. Là nô tỳ sơ suất....”

Âu Dương Noãn đè đầu vai Hồng Ngọc, trầm giọng nói: “Làm sao lại bị mất?”

Hồng Ngọc lắc lắc đầu, trên mặt lộ ra sự mơ hồ.

Quần áo của nàng đều ở trong ngăn tủ khóa lại kỹ càng. Vô lý mất một cái yếm nàng cũng hiểu là rất kỳ quái: “Nô tỳ cũng không biết! Chính là năm ngày trước mới phát hiện! Sau đó nô tỳ tìm khắp nơi,

cơ hồ muốn điên lên, nhưng lại cũng không dám nói cho người khác!"

Hóa ra là như vậy!

Âu Dương Noãn hít sâu một hơi. Đây mới chính là lý do mà gần đây Hồng Ngọc luôn không yên.

Một vật liên quan đến danh tiết của nữ tử, nàng sao có thể tùy tiện loạn phóng? Cho nên nhất định không phải là mất mà là có người cố ý trộm.

"Nô tỳ tìm vài ngày không thấy. Sáng sớm hôm nay, Thế tử phi đột nhiên gọi nô tỳ đi!"

"Nô tỳ vốn muốn vào báo với tiểu thư một tiếng, ai ngờ bên kia nói tìm thấy gì đó của nô tỳ, bảo nô tỳ nhanh chóng đi nhận. Cho nên nô tỳ liền đi. Sau khi tới Thế tử phi không nói gì đã bảo người nhốt nô tỳ lại!"

Âu Dương Noãn nghe đến đó, sắc mặt trắng bệch, từ trên ghế đứng lên.

Lại đột nhiên cảm thấy một trận hoa mắt váng đầu, cả thân mình lao đảo.

Xương Bồ nhanh chóng đỡ lấy nàng: "Tiểu thư không khỏe sao? Mau vào trong nghỉ một chút!"

Âu Dương Noãn thở dài, lắc lắc đầu: "Không kịp rồi! Ta không có thời gian nghỉ ngơi! Chuyện này không điều tra rõ ngọn ngành, chỉ sợ không thể yên được!"

Hồng Ngọc cắn môi, mặt đầy ưu sắc: “Đều là do nô tỳ không tốt!”

Âu Dương Noãn cười lạnh một tiếng: “Ngươi? Người mà bọn họ nhắm vào không phải là ngươi, mà là ta!”

Xương Bồ lo lắng nói: "Tiểu thư! Ngài mau mau nghĩ biện pháp a! Chuyện này một khi nháo lớn lên, Hồng Ngọc tỳ tỳ không ngẩng đầu lên được. Ngay cả danh dự của tiểu thư cũng sẽ....”

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu, thanh danh của nàng chỉ là thứ yếu. Quan trọng nhất là phải bảo trụ được tính mạng của Hồng Ngọc!

Hồng Ngọc giữ chặt tay của Âu Dương Noãn, khóc thút thít: “Tiểu thư, là nô tỳ liên lụy đến ngài!”

Âu Dương Noãn đỡ lấy bả vai của nàng: “Ngươi tất nhiên là có sai, sai ở chỗ là đã giấu diếm ta, lại càng không tinh tế cân nhắc. Nhưng nếu không phải người ta cố ý thiết kế, cũng sẽ không nghiêm trọng đến mức này!”

Nghĩ đến đây, nàng lại ôn nhu nói: “Biết sai rồi chúng ta phải nhanh chóng tỉnh lại. Để thế này đi đến chỗ Đồng trắc phi, bộ dáng này của ngươi chỉ biết làm người ta nói cho đuoối lý!”

Hồng Ngọc nghĩ nghĩ liền nói: “Tiểu thư, ngày đó ở Trữ quốc am nô tỳ tuy rằng chưa đi đến viện môn nhưng tiếng tiêu kia, nô tỳ cũng có nghe thấy!”

Haizzzz, thật sự là nha đầu ngốc!

Âu Dương Noãn cười khổ: “Ngươi nghĩ rằng ta không nghe ra sao?”

"Nhưng thứ nhất, chúng ta không có căn cứ chính xác. Hai là người

nọ là ân nhân của chúng ta. Cho dù ta căm hận Thế tử phi thì cũng không thể khai hấn ra!"

"Mà cho dù ta có nói, rơi vào tai người ngoài khó tránh sẽ nghĩ ta vì bị nàng bắt được nhược điểm mà cố ý trả thù. Đây cũng chính là nguyên nhân mà Tôn Nhu Trữ không sợ!"

“Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Trong lòng Âu Dương Noãn như có lửa đốt.

Nàng vừa muốn nói chuyện, lại nghe thấy bên ngoài có người đẩy cửa tiến vào.

Nàng không khỏi cả kinh, liền thấy Tiểu Trọng Hoa sai bước từ bên ngoài vào.

Âu Dương Noãn lắp bắp kinh hãi, hấn không phải vào cung rồi sao? Vì sao lại đột nhiên xuất hiện trong này?

Chương 306: Chân tướng ngoài dự liệu

Âu Dương Noãn vừa muốn đứng lên, Tiểu Trọng Hoa đã bước nhanh tới đỡ lấy hai bả vai nàng, giọng điệu có chút gấp gáp: “Nàng có sao không?”

“Chàng....không phải là đã vào cung rồi sao?” Âu Dương Noãn sững sốt, kinh ngạc hỏi.

Tiểu Trọng Hoa thấy hai mắt Âu Dương Noãn sưng đỏ, trong lòng căng thẳng: “Xe ngựa vừa vào cung liền nghe Kim Lương hồi báo. Ta liền phái người đến chỗ Bệ hạ cáo lỗi, vội vàng trở về gấp!”

Thân mình Âu Dương Noãn chấn động, Tiểu Trọng Hoa lại nói: “Chuyện xảy ra ta cũng đã biết đại khái, nàng không cần sốt ruột!”

Âu Dương Noãn nghe hắn nói như thế, bất giác ưu sắc đại hiện.

Nàng hơi hơi cúi đầu, nhú mày lại lo lắng: “Chuyện này, là do ta sơ sẩy. Không phát hiện vật bên người Hồng Ngọc bị mất kịp thời nên mới gây ra tai họa như vậy. Ngược lại khiến chàng cũng lo lắng theo!”

Trong mắt Tiểu Trọng Hoa ẩn ẩn đau lòng, nhưng hắn lại bình tĩnh nói: “Hồng Ngọc là nha đầu đắc lực bên cạnh nàng. Nay xảy ra chuyện như vậy không chỉ liên quan đến an nguy của Hồng Ngọc mà còn ảnh hưởng đến thanh danh của nàng!”

"Nếu đúng như lời nàng nói thì Triệu Lương là hộ vệ của ta. Hắn làm

ra chuyện như vậy ta cũng phải gánh trách nhiệm, sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Như vậy thì sao có thể nói là liên lụy?”

“Hiện tại người khác cũng là có chuẩn bị mà đến. Bức thiết nắm được nhược điểm, lại có quy củ của Vương phủ đè nặng. Nếu chúng ta tùy tiện làm việc, đối phương vừa vặn lấy gậy ông đập lưng ông. Đến lúc đó ta sẽ bị người ta nói bao che dung túng nha đầu của mình. Như vậy chỉ sợ căn bản không cứu được Hồng Ngọc.....”

Nói đến đây Âu Dương Noãn mới lại nhẹ giọng nói mang theo chút chần chừ: “Không riêng gì như thế, ta cũng sợ.....sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của Quận vương!”

"Đừng lo!"

Chút ánh sáng nhu lượng hiện lên trong đôi mắt đen của Tiểu Trọng Hoa, thoáng mềm hóa biểu tình lạnh lùng kia. Bạc môi hấn khẽ nhếch, khóe mắt đuôi lông mày đều tràn đầy ý cười: “Vấn đề này, tạm thời không cần suy nghĩ!”

“Nói thì dễ. Nhưng dù sao cũng phải nghĩ đến hậu quả tệ nhất.....Các nàng nếu đã định tội Hồng Ngọc, có thể sẽ liền xử tử không?”

Âu Dương Noãn lập tức liên tiếp hỏi, lại yên lặng nhìn hấn, thật sự thật cẩn thận.

Tiểu Trọng Hoa trầm mặc. Lát sau mới chậm rãi thở dài: “Nhất định!”

“Nhưng....Hồng Ngọc là nha đầu thân cận nhất bên cạnh ta!”

Tim Âu Dương Noãn như bị thắt lại, nàng nín thở hỏi vấn đề mà này giờ nàng vẫn không dám chạm tới: “Chàng có biện pháp, đúng

không?”

Lời tuy là như thế nhưng Âu Dương Noãn lại cũng không nắm chắc điều gì.

Bởi vì chuyện phát sinh đột ngột, nhân chứng vật chứng đều đầy đủ. Trong khoảng thời gian ngắn nếu muốn tìm ra lỗi hổng, phải đương trường giảng co.

Nhưng Tôn Nhu Trữ nhất định đã sớm nghĩ tới điểm này. Nói không chừng phía trước còn thứ gì đó đang chờ bọn họ.

Nàng không sợ Tôn Nhu Trữ, chỉ sợ không cứu được Hồng Ngọc.

Tiểu Trọng Hoa vừa muốn nói chuyện, bên ngoài liền có người bấm báo: “Quận vương phi, Đồng trắc phi cho mời ngài!”

Âu Dương Noãn cùng Tiểu Trọng Hoa liếc mắt nhìn nhau, trong lòng không hện mà cùng thở dài.

Tôn Nhu Trữ quả thật là một chút thời gian cũng không lưu lại cho bọn họ, khẩn cấp muốn nàng mất mặt trước mặt mọi người.

Tiểu Trọng Hoa nắm chặt tay Âu Dương Noãn, chậm rãi nói: “Ta cam đoan với nàng, Hồng Ngọc sẽ không sao!”

Thanh liên cư.

Những tia nắng vàng nhỏ vụn chiếu vào trong sân, khiến không khí có một loại hơi thở yên tĩnh thanh bình.

Nháy mắt Tôn Nhu Trữ nhìn thấy Tiểu Trọng Hoa cùng Tiểu Trọng Hoa sóng vài bước vào liền hiện lên chút lạnh lùng cùng tàn mạn

khéo léo che dấu.

“Nhị đệ thật sự đúng là quan tâm ái thân. Không phải nhập cung sao? Thế nào lại đột nhiên trở về gấp vậy?” Tôn Nhu Trữ có chút mỉa mai nói.

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Tin tức của đại tẩu đúng là linh thông. Quận vương sáng sớm mới nhận được cấp báo trong cung, người ở nơi này cũng liền đã biết!"

Khuôn mặt tươi cười của Tôn Nhu Trữ lập tức cứng đờ, ánh mắt cũng càng thêm lạnh lùng.

Nếu không phải xác định Tiểu Trọng Hoa đã xuất phủ, nàng cũng sẽ không quá vọng động. Không nghĩ tới hẳn thế nhưng lại nửa bước cũng không chịu rời đi.

Giữa Âu Dương Noãn cùng Tôn Nhu Trữ bất tri bất giác liền lưu động một loại giao phong bất động thanh sắc.

Đồng thị thu hết vào mắt, cười cười nói: “Noãn Nhi, nói vậy lý do mời người đến hôm nay, người cũng đã biết!”

Âu Dương Noãn vén áo thi lễ: “Đúng vậy, ta cũng đã mang Hồng Ngọc đến. Đồng trắc phi muốn hỏi gì, chúng ta đều ở trong này hỏi rõ ràng đi!”

“Còn có gì phải hỏi? Nhân chứng vật chứng đều đầy đủ, còn phải mất thời gian nữa sao?” Tôn Nhu Trữ thản nhiên nói.

Âu Dương Noãn nhìn Tôn Nhu Trữ, cũng cười: “Lời này đại tẩu nói sai rồi! Nếu chúng ta muốn mời Đồng trắc phi phán xét, tất nhiên phải đem chuyện phát sinh chi tiết nói hết một lần. Bằng không Đồng trắc

phi làm sao phán đúng tội?”

Tôn Nhu Trữ cười lạnh, nhìn Hồng Ngọc sắc mặt tiều tụy, vừa tiến vào đã quỳ xuống. Vỗ tay: “Người đâu, mau dẫn Triệu Lương vào đây!”

Triệu Lương là một nam nhân trẻ tuổi tuấn lãng, khuôn mặt ẩn ẩn có vài phần cương nghị.

Hắn bị người ta trói gô tiến vào. Thấy Hồng Ngọc thẳng tắp quỳ trên mặt đất, trong mắt hiện lên tia không đành lòng.

Sau khi tiến vào hắn cũng không hành lễ với ai, chỉ lập tức quỳ gối trước mặt Tiểu Trọng Hoa: “Quận vương!”

Âu Dương Noãn nhìn y phục rách nát trên người hắn, mơ hồ có thể thấy rất nhiều vết thương thì không khỏi biến sắc: “Đại tẩu, người đây là có ý gì? Ngay cả hỏi cũng chưa hỏi rõ ràng mà đã dùng hình sao?”

Lãnh ý trong đáy mắt Tôn Nhu Trữ càng tăng lên, nhưng lại làm bộ một thần sắc khó xử: “Đệ muội thật sự là đã hiểu lầm ta rồi a! Vết thương này là do hắn có ý đồ chạy trốn. Ban đầu ta phái người đi các sân điều tra đều chỉ là vô tâm. Ai ngờ, từ trên người hắn lại tìm thấy thứ dơ bẩn!”

“Đệ muội nói xem, ta sao có thể không sai người bắt hắn trước? Ai ngờ hắn lại không chịu nghe theo, còn liều mạng chạy trốn, cho nên mới bị thương. Như vậy sao có thể coi là dụng hình?”

Tiểu Trọng Hoa thản nhiên nhìn Triệu Lương: “Thế tử phi nói là sự thật?”

Triệu Lương lạnh lùng nhìn Tôn Nhu Trữ: “Không phải sự thật! Thế tử phi không hỏi rõ trắng đen đã nói thuộc hạ tư thông với Hồng Ngọc cô nương. Sai người bắt giam thuộc hạ không nói, lại còn sai người nghiêm hình tra tấn, buộc thuộc hạ thừa nhận tư thông với Hồng Ngọc cô nương!”

Tôn Nhu Trữ mỉm cười, lại không nhanh không chậm nói: "Triệu Lương, ngươi không cần đánh lạc hướng!"

"Ta hỏi ngươi, nếu ngươi chưa từng có tư tình với Hồng Ngọc, vậy trước mắt bao nhiêu người lại có thể soát ra cái yếm kia? Nếu nói có người muốn vu hãm ngươi, vậy sao nhiều hộ vệ như vậy sao lại không thấy trên người khác?"

Triệu Lương vội vàng nói: “Cái yếm kia cũng không biết là ai khâu vào mặt trong nội sam của thuộc hạ. Thuộc hạ bởi vì nhất thời sơ sẩy không phát giác!”

“Quận vương, mỗi lần thuộc hạ vào nội viện tuyệt không dám ở lâu. Căn bản chưa từng lấy cái yếm của Hồng Ngọc cô nương, lại càng không từng có tư tình với nàng. Xin ngài minh giám!”

Âu Dương Noãn hít sâu một hơi, sắc mặt bình tĩnh nói: “Nếu là trên người những hộ vệ khác soát ra cái yếm, tất nhiên là sẽ vô dụng. Người khác căn bản là không thể vào nội viện, nước bản này sao có thể hắt đến trên người Hồng Ngọc?”

Tôn Nhu Trữ cũng không trả lời nàng, ngược lại hướng về phía Đồng thị ngồi trên vị trí chủ tọa nói: “Trắc phi, ngài cũng biết tính cách ta không thích nhàn thoại chuyện của người khác, lại càng không thích đi quản chuyện của người khác!”

Đồng trắc phi hơi hơi ngạc nhiên, chợt gật gật đầu cười nói: “Đúng

vậy, người thật sự không phải người nhiều chuyện!”

Tôn Nhu Trữ lộ vẻ mặt ủy khuất nói: “Nhưng vừa rồi trong lời nói của đệ muội, từng câu từng chữ đều nói ta cố ý oan uổng Triệu Lương cùng Hồng Ngọc!”

"Chuyện này chính là trước mắt bao nhiêu người, ai cũng thấy rõ. Ta không thù không oán với hai người bọn họ, chẳng lẽ lại đi hãm hại, vu oan?"

"Ta là Thế tử phi, Triệu Lương cho dù là hộ vệ bên người Quận vương thì cũng chỉ là hạ nhân. Chẳng lẽ ta còn vì bọn họ mà thiết kế cạm bẫy? Đệ muội thật sự là đã oan uổng cho ta rồi!"

Tôn Nhu Trữ quả nhiên là đối thủ không thể khinh thường, tâm tư mẫn cảm, lời nói khéo léo. Quả thực thận trọng như phát, từng câu đều đánh vào trọng điểm.

Nhưng Âu Dương Noãn không giận mà cười nói: “Đại tẩu, từ đầu tới cuối, ta cũng không hề nhắc đến tên người nữa chữ. Đại tẩu nói như vậy, không phải là đã quá đa tâm rồi sao?”

Sắc mặt Tôn Nhu Trữ cứng đờ, quay mạnh đầu nhìn Âu Dương Noãn.

Đồng thị cười nói: “Nhu Trữ, Noãn Nhi cũng chỉ là quá mức lo lắng cho nha đầu của mình thôi. Người không cần đem việc này để trong lòng. Người nàng nói cũng không phải là người!”

Nói xong dừng một chút lại nhìn Âu Dương Noãn: “Noãn Nhi, nếu người nói Hồng Ngọc là bị oan, nhưng cái yếm lại đúng là được tìm thấy trên người Triệu Lương. Người giải thích thế nào?”

Âu Dương Noãn thở dài nói: “Hồng Ngọc đi theo ta đã nhiều năm, chưa bao giờ có nửa điểm sai lầm. Ta gả qua đây bất quá mới được một tháng, nàng cùng Triệu Lương cũng bất quá là vài lần chi duyên, sao có thể nói là tư thông?”

“Nếu nói Hồng Ngọc có tư thông với Triệu Lương, vậy có ai chính mắt nhìn thấy? Hồng Ngọc là nha đầu của ta, một ngày ước chừng có tám canh giờ hầu hạ trước mặt ta. Thời gian còn lại đều ở cùng bọn nha đầu trong viện, sao còn có thời gian đi gặp gỡ nam nhân?”

"Lại càng không nói đến trước mặt bao nhiêu người đưa cái yếm cho nam nhân. Còn về phần cái yếm, nếu có người có ý hãm hại thì trộm đi cũng không phải là không thể!"

Tôn Nhu Trữ lắc lắc đầu, nói: "Tuy là nói như thế nhưng dù sao đó cũng là viện của người, làm sao có thể xuất hiện loại chuyện này? Chẳng lẽ là do người quản giáo không nghiêm?"

Âu Dương Noãn cười cười: "Đại tẩu nói đùa rồi. Dù sao ta cũng mới đến Yến vương phủ một thời gian ngắn, mọi chuyện trong viện phần lớn đều do hai vị mama quản. Nếu lúc trước từng có một nha đầu dám giở trò sau lưng chủ tử vậy làm sao có thể cam đoan sẽ không có một kẻ trộm?"

Giở trò sau lưng chủ tử? Đây là đang nói Bích Hà.

Trên mặt Đồng thị hiện lên chút tươi cười, nhưng lại cũng thực nhẹ: “Noãn Nhi, lời người nói tuy rằng có lý nhưng thứ đó xác thực là được tìm thấy trên người Triệu Lương. Khi đó rất nhiều người đều thấy, chuyện này thật sự là khó giải quyết....”

Tôn Nhu Trữ cố ý thở dài, khó xử nói: “Đúng vậy! Theo ta thấy, nô tỳ thì cũng là người, khó tránh có lúc thê lương tính mệnh mà muốn tìm

người làm bạn. Chuyện đó dù sao chúng ta cũng có thể thấy tình có thể nguyên!”

“Chỉ là bọn chúng ngay cả khi động tâm tư, cũng nên bấm báo với chủ tử trước. Xin chủ tử lên tiếng, danh chính ngôn thuận hứa gả. Đó mới là đúng đắn!”

“Nhưng Hồng Ngọc với Triệu Lương lại làm như vậy thì xem Quận vương cùng Quận vương phi người là cái gì? Xem những người như chúng ta là cái gì? Thực làm xấu thị củ của Vương phủ, bại hoại thanh danh của chúng ta!”

“Đệ muội! Hồng Ngọc là nha đầu của người. Tự người nhìn mà làm đi!”

Đây là đang muốn ép Âu Dương Noãn xử tử Hồng Ngọc cùng Triệu Lương. Sắc mặt Âu Dương Noãn lạnh xuống, nửa chữ cũng không nói.

Tiểu Trọng Hoa nghe đến đó, sắc mặt vẫn bình tĩnh như trước, cũng không nói gì. Ánh mắt cũng bình thường âm trầm, không hề nhìn ra được cảm xúc gì.

Tôn Nhu Trữ thấy Tiểu Trọng Hoa không nói lời nào, là thái độ kiên quyết bảo vệ nha đầu của mình thì không khỏi cười lạnh: “Nhị đệ! Chuyện này phát sinh trong nội viện, vốn người có thể mặc kệ!”

“Nhưng cố tình đương sự lại là hộ vệ của người. Người luôn luôn ngự hạ cực nghiêm, cũng không dung túng cấp dưới. Hôm nay ta hỏi người, người nói xem phải làm như thế nào?”

Tiểu Trọng Hoa liếc mắt nhìn Triệu Lương, trong mắt lộ ra tia phức tạp: “Đại tẩu nếu đã nói đến bốn chữ ngự hạ cực nghiêm, thì hộ vệ

của ta sao lại có thể phát sinh loại chuyện tư thông đáng xấu hổ này?"

"Nếu hấn thích Hồng Ngọc, tự nhiên có thể cầu ta làm chủ, sao phải vụng trộm? Chẳng phải càng khiến người ta chê cười sao?"

Tôn Nhu Trữ liền cười: "Nói như vậy, phu thê hai người là đang một lòng muốn phá hư quy củ của Yến vương phủ?"

Hồng Ngọc không đành lòng nhìn Âu Dương Noãn bị người ta cố ý khó xử, nàng ngẩng mạnh đầu lên: "Tiểu thư, nay nô tỳ đã bị vu hãm như vậy, thật sự là không còn mặt mũi nào nhìn ngài. Chỉ có thể lấy cái chết để chứng minh sự trong sạch!"

Nói xong nàng thế nhưng lại rất nhanh đứng lên, hướng cây cột chạy qua.

Trong lòng Âu Dương Noãn chấn kinh, không chút nghĩ ngợi đứng lên muốn ngăn trở nhưng đã không còn kịp nữa.

Nhưng khi bình tĩnh lại liền thấy một người rất nhanh đã che chắn trước mặt Hồng Ngọc.

Hồng Ngọc bị đâm một cái lão đao, cả người ngã về phía sau. Ngẩng đầu vừa thấy Triệu Lương sắc mặt xanh mét giúp nàng chặn một kích này thì nhất thời lệ rơi đầy mặt.

"Hồng Ngọc! Người điên rồi sao? Người đã quên những gì ta nói rồi hả? Người chết, người khác sẽ chỉ nghĩ người sợ tội tự sát! Người muốn liên lụy ta cũng bị chê cười cả đời sao?"

Thanh âm của Âu Dương Noãn thế nhưng lại dẫn theo sự tức giận chưa bao giờ có khiến cả người Hồng Ngọc đều ngây dại.

Ngay thời khắc này, Triệu Lương nhìn Hồng Ngọc, cắn chặt khớp hàm.

Tay hắn gắt gao siết chặt, cơ hồ nổi lên gân xanh. Răng nanh khanh khách rung động khiến người ta nhìn mà cảm thấy cực kỳ đáng sợ.

Tiểu Trọng Hoa nhìn bộ dáng của hắn liền chậm rãi nói: “Đại tẩu, việc này ta đã hiểu tất cả. Đây có lẽ chỉ là một hiểu lầm mà thôi, lại không có người ngoài nào biết. Người hãy khoan dung độ lượng, chuyện này coi như hết!”

Sắc mặt Tôn Nhu Trữ ác liệt: “Nhị đệ, người thật sự là khiến chúng ta quá thất vọng rồi! Nha đầu cùng hộ vệ tư thông, theo gia pháp thì có đánh chết cũng đã là nhẹ. Sao người có thể bao che cho hộ vệ bên cạnh mình như vậy?”

Tiểu Trọng Hoa nhếch môi lên: “Đại tẩu, điều nên nói ta cũng đã nói. Nếu người vẫn cố ý như thế, vậy trách nhiệm người hãy tự mình gánh lấy!”

Lời này là có ý gì?.....

Âu Dương Noãn quay mạnh đầu nhìn Tiểu Trọng Hoa, đã thấy hắn cười cười nhìn mình.

Trong tươi cười kia mặc dù có mấy phần trầm trọng nhưng lại có một loại kiên định khiến nàng an tâm.

Cái gọi là quan tâm quá sẽ bị loạn. Tầm quan trọng của Hồng Ngọc đối với Âu Dương Noãn không cần nói cũng biết.

Cũng vì nguyên nhân đó mà Âu Dương Noãn mới hoàn toàn loạn

tâm, mất đi sự bình tĩnh vốn có.

Nghe xong những lời Tiểu Trọng Hoa nói, ánh mắt Triệu Lương đột nhiên tối lại.

Hắn liền quỳ rạp xuống đất: “Xin hỏi Thế tử phi một câu, ta căn bản là một phế nhân, tương tự thái giám trong cung. Người hoạn thân cũng có tâm tư tư thông sao?”

"A?"

Tôn Nhu Trữ kinh hãi, tròng mắt cứng lưỡi. Dù nàng ngàn tính vạn tính cũng không tính đến bước này.

Ánh mắt Đồng thị cũng kinh ngạc: “Trọng Hoa, đây là có chuyện gì?”

Trong mắt Tiểu Trọng Hoa ẩn ẩn có một loại đau đớn không nói nên lời. Ngữ khí lại đậm đặc, cơ hồ từng câu từng chữ đều khiến người ta khiếp sợ: “Ba năm trước, Triệu Lương trên chiến trường đã bị thương!”

“Thuộc hạ không thể nhân đạo, chẳng lẽ còn có thể cùng người khác tư thông sao? Thật buồn cười! Nếu các vị không tin có thể tìm một đại phu đến nghiệm!” Triệu Lương cắn răng, nhả từng chữ một.

Âu Dương Noãn hơi hơi kinh ngạc, nàng nhìn nhìn Tiểu Trọng Hoa, lại nhìn Triệu Lương.

Hóa ra lại có duyên cớ như vậy! Khó trách Tiểu Trọng Hoa ngồi trong này lâu như vậy cũng không chịu mở miệng, hóa ra là có nguyên nhân bí ẩn.

Đối với nam tử mà nói, loại chuyện này nói ra trước mặt tất cả mọi

người tương đương với lấy mạng hắn.

Tiểu Trọng Hoa vừa rồi chưa từng chủ động nói cũng không hề bức bách Triệu Lương. Hoàn toàn không nghĩ sẽ buộc hắn ở trước mặt mọi người thừa nhận chuyện khó nói như vậy.

"Loại chuyện này thuộc hạ tình nguyện chết cũng không nghĩ sẽ nói ra. Nhưng thuộc hạ không thể nhìn Hồng Ngọc cô nương vô tội bị vu oan...."

Trong phòng mọi người đều lâm vào trầm mặc. Sắc mặt Tôn Nhu Trữ cũng đều đã đại biến.

Lời Tiểu Trọng Hoa nói vừa rồi, tương đương cảnh cáo nàng. Hắn vừa rồi luôn trầm mặc cũng không phải vì không có biện pháp mà là cố ý dẫn nàng vào cạm bẫy không có đường lui.

Hiện tại Triệu Lương thừa nhận mình có thương thế như vậy cũng liền chứng minh hắn cùng Hồng Ngọc không hề có quan hệ.

Cứ như vậy vừa rồi nàng từng bước ép sát, một mực chắc chắn bọn họ có tội khiến tất cả mọi người đều hoài nghi nàng đứng sau màn hạ độc thủ vu oan người vô tội này.

Vừa nghĩ đến đây, trên mặt nàng mồ hôi lạnh liền chảy xuống.

"Đệ muội....Hóa ra....đều là hiểu lầm!" Tôn Nhu Trữ lúng ta lúng túng, cơ hồ nói không ra lời.

Nay nàng đã không còn cách nào khẳng định Hồng Ngọc cùng Triệu Lương tư thông. Ngược lại tự mình sẽ bị tha xuống nước.

Nếu Âu Dương Noãn cố ý truy cứu, nàng nên ứng đối thế nào?

Đến lúc đó người khác sẽ nghĩ thế nào? Chẳng phải mọi người đều sẽ nghĩ nàng cố ý làm khó Minh quận vương phi?

Âu Dương Noãn chậm rãi thở ra một hơi, trong đôi mắt thâm thúy đã hiện lên sự lạnh lùng: “Đại tẩu, chuyện này vốn không phải chuyện lớn gì. Nhưng nếu về sau, người phát hiện một vật gì đó của ta trên người người khác thì sao? Có phải cũng sẽ nói ta cùng người khác tư thông?”

Nói đến đây Âu Dương Noãn đột nhiên đề cao thanh âm: “Hôm nay là cái yếm của Hồng Ngọc. Ngày mai lại là một túi thơm hay một cái khăn tay của ta xuất hiện trên người ai đó. Đến lúc đó xảy ra chuyện gì, ta phải làm sao để chứng minh bản thân trong sạch?”

Sắc mặt Tôn Nhu Trữ một chút huyết sắc cũng không có, trong lòng nàng trầm xuống.

Đột nhiên đứng lên đi đến trước mặt Âu Dương Noãn, thê thanh nói: “Đệ muội, đều là ta không tốt. Chuyện hôm nay quả thực là do ta sợ ý, không nghĩ sẽ có người sẽ có tâm tư ác độc hãm hại Hồng Ngọc cô nương!”

“Nếu không phải xác thực được Hồng Ngọc trong sạch, hôm nay ta sẽ khó mà bảo toàn mạng sống cho nàng!”

"Đại tẩu! Nếu sau này có lại phát sinh chuyện như vậy, mời người hãy điều tra rõ ràng, không nên oan uổng người tốt!" Âu Dương Noãn cười lạnh nhìn sắc mặt trắng bệch của Tôn Nhu Trữ.

“Được rồi! Được rồi! Chân tướng đều đã điều tra rõ ràng. Nếu chỉ là hiểu lầm, các người cũng không nên vì chuyện nhỏ này mà ảnh hưởng đến hòa khí!”

Đồng thị hòa khí nói. Từ đầu đến cuối thái độ của bà đều biểu hiện rất công bằng.

Biểu hiện của Tôn Nhu Trữ cũng rất thành khẩn cùng áy náy: “Đệ muội! Người tha thứ, ta mới yên tâm!”

Âu Dương Noãn lạnh lùng nhìn Tôn Nhu Trữ.

Tha thứ? Trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy? Nha đầu của nàng vô duyên vô cớ bị người khác oan uổng, còn muốn nàng phải nhẫn nhịn sao?

Nàng vừa muốn nói chuyện nhưng lại nhìn đến Tiểu Trọng Hoa đang nhìn mình. Những lời trách móc nặng nề lại đột nhiên không thể nói ra được.

Nàng không thềm để ý Tôn Nhu Trữ thế nào nhưng Tôn Nhu Trữ lại là chính thê của Tiểu Trọng Quân.

Mà Tiểu Trọng Hoa đối với vị huynh trưởng này là sự quan tâm xuất phát từ nội tâm.

Miệng Âu Dương Noãn giật giật. Tiểu Trọng Hoa lại nhìn nàng cười nhẹ không lên tiếng.

Nói cách khác, hắn cũng không tính ngăn cản nàng làm gì....

Hắn không ngăn cản nhưng nàng lại không thể không băn khoăn.

Dưới đáy lòng Âu Dương Noãn thở dài: “Một khi đã như vậy, Đại tẩu! Chuyện này liền dừng lại ở đây đi. Hy vọng đừng có người lại hồ ngôn loạn ngữ!”

Tôn Nhu Trữ nhẹ nhàng thờ ra: "Đây là tất nhiên. Người đâu, mau cởi trói cho Triệu thị vệ. Hồng Ngọc cô nương cũng chịu khổ rồi, mau đứng lên đi!"

"Hôm nay, thật muốn đa tạ đại tẩu!"

Ngữ khí của Âu Dương Noãn lạnh nhạt, tựa hồ như thật sự chưa từng để chuyện này trong lòng.

Tôn Nhu Trữ nhảy dựng lên, có chút không dám nhìn đối phương.

Trở lại Hạ tâm đường, Âu Dương Noãn cũng không để ý đến Tiểu Trọng Hoa. Trước hết phân phó Hồng Ngọc đi nghỉ ngơi, sau đó liền triệu tập tất cả nha đầu được phép hầu hạ trong phòng.

Mọi người hết hai mặt nhìn nhau rồi lại nhìn nàng. Âu Dương Noãn lạnh lùng: "Chuyện ngày hôm nay các người cũng đều đã nghe nói. Nha đầu bên cạnh ta vô duyên vô cớ bị vu oan, tất nhiên chuyện không chỉ đơn giản như vậy!"

"Y phục của Hồng Ngọc không thể vô duyên vô cớ lạc ra bên ngoài, trong đó nhất định có người động tay động chân. Ta không phải hoài nghi các người, chỉ là muốn nói cho các người biết, từ nay về sau làm việc phải cẩn thận!"

Trải qua chuyện ngày hôm nay, những người đi theo bên cạnh nàng cũng phải nên cảnh giác.

Cho nên Âu Dương Noãn cũng có chút bộc trực ngôn, nói xong những lời này lại liếc mắt nhìn Bích Dao, lạnh giọng nói: "Còn có các người, tuy rằng các người vốn là nha đầu trong viện này cũng không phải nha đầu hồi môn của ta!"

"Nhưng hiện tại cũng coi như là nha đầu bên cạnh ta. Hôm nay bọn họ hãm hại Hồng Ngọc, ngày mai liền đến phiên các người. Tất cả đều nhớ rõ cho ta, qua việc này phải cẩn thận cảnh giác hơn!"

Mấy người Bích Dao, Bích Vũ đã bị lời của Âu Dương Noãn làm cho kinh hồn táng đảm. Lúc nghe đến sẽ đến phiên các nàng bị hãm hại liền nhất thời ngây dại.

Phương mẹ ở bên cạnh nghe, lúc này không khỏi tức giận lên tiếng: "Còn đứng đó thất thần làm gì? Quận vương phi đều là muốn tốt cho các người, còn đứng đó ngây ngốc nữa!"

Tuy rằng quản sự chân chính trong viện là Đỗ mama cùng Tương mama. Nhưng bên cạnh Quận vương phi hai người kia chẳng qua cũng chỉ là một quản sự.

Người chân chính có tiếng nói là Phương mama, cho nên bọn nha đầu không ai không sợ bà. Nghe bà nói như thế liền cuống quýt xuống.

"Từ nay về sau, trong phòng của ta không thể có một khắc không có người. Phàm là lúc có người ngoài đến, tuyệt đối không được để khách nhân một mình tùy tiện đi loạn trong viện!"

"Cứ ba ngày lại phải kiểm tra sắp xếp hòm đựng đồ một lần. Mà không riêng gì của ta, các người cũng phải nhìn xem của chính mình có hơn thiếu thứ gì không? Cho dù là một sợi tóc, một cuộn chỉ cũng phải đều tinh tảo cho ta! Nếu lại xuất hiện chuyện này một lần nữa, các người tự mình nhìn mà làm đi!"

Trên mặt mọi người đều tỏ vẻ băn khoăn, Âu Dương Noãn trầm giọng hỏi: "Các người nghe rõ rồi chứ?"

“Dạ!”

Nhìn các nàng ai ai cũng đều khó nén vẻ kinh hách, Âu Dương Noãn phát tay bảo các nàng đứng lên: “Hồng Ngọc làm việc không cẩn thận, phạt nửa năm tiền tiêu vặt. Qua chuyện này, các người phải cẩn thận hơn, phải chú tâm hơn!”

Nói xong lời này, nàng liền đứng lên. Nhìn thấy Tiểu Trọng Hoa mới từ cửa sân đi vào liền phát phát tay nói: “Được rồi, tất cả lui xuống đi!”

Tiểu Trọng Hoa thấy mi tâm nàng nhú chặt, khóe môi đang tràn đầy ý cười liền trầm xuống, phân phó Xương Bô: “Được rồi! Chủ tử của các người cũng đã phát tiết xong rồi. Nhanh đi chuẩn bị ngọc thiện, đừng để nàng đói!”

Âu Dương Noãn lạnh mắt nhìn hắn, cũng không nói chuyện, một mình bước vào phòng.

Tiểu Trọng Hoa vén rèm tiến vào, thấy Âu Dương Noãn ngồi một bên đọc sách liền đi qua: “Tâm tình không tốt?”

‘Xoạt’ một trang sách được lật qua, thanh âm có chút chói tai.

Biểu tình của Âu Dương Noãn lạnh lùng thản nhiên, nhìn không ra chút không vui nào.

Thanh âm Tiểu Trọng Hoa lại càng thấp: “Ta biết nàng đang tức giận cái gì. Triệu Lương là thuộc hạ của ta. Cho dù người khác nói gì thì hắn cũng là một nam tử, không đến mức chịu không nổi. Chính là Hồng Ngọc....”

Âu Dương Noãn bỗng nhiên buông sách: “Kỳ thật trong lòng Quận vương biết rất rõ. Chuyện này tuy rằng được chứng minh chỉ là hiểu lầm nhưng về sau ai cũng có thể chỉ trỏ Hồng Ngọc. Cho dù nàng là người ngay thẳng, người khác cũng sẽ vẫn cảm thấy nàng nhất định có điều mờ ám nên mới bị hiểu lầm!”

“Nói ra thì, Hồng Ngọc chẳng qua chỉ là một nha đầu, không ai lại bỏ công sức lớn như vậy để đối phó nàng. Hồng Ngọc bị oan uổng cũng chỉ vì là người bên cạnh ta!”

"Từ khi ta gả vào đây, trong phủ có biết bao ánh mắt đang nhìn chằm chằm chỉ để ý nắm được sai lầm của ta. Bởi vì ta cẩn thận, các nàng nhất thời tìm không ra nhược điểm nên liền đánh chủ ý lên Hồng Ngọc!"

Trong giọng nói của nàng có pha sự ủy khuất ẩn nhẫn: “Hôm nay ta vốn có thể cho đại tẩu cũng nếm thử tư vị thống khổ bị mọi người chỉ trích. Nhưng vì chàng, ta đã nhẫn nhịn!”

"Hiện tại nghĩ lại, Tôn Nhu Trữ là người, nha đầu của ta không phải người sao? Sao có thể tùy ý khi nhục Hồng Ngọc như vậy? Nàng bên ngoài là khi nhục Hồng Ngọc, trên thực tế không phải là khi nhục ta sao?"

Tiểu Trọng Hoa chưa bao giờ thấy qua vẻ giận dữ như vậy của Âu Dương Noãn.

Chỉ là như thế này càng khiến hấn tin tưởng địa vị của Hồng Ngọc trong lòng nàng.

Địa vị kia, khả năng so với trượng phu như hấn còn nặng hơn. Trong lòng hơi hơi có chút mất mát, hấn nhướn mày lên trầm giọng nói: “Tương lai, ta sẽ tìm cho Hồng Ngọc một nhà tốt!”

Ý của Tiểu Trọng Hoa là tương lai sẽ hứa gả Hồng Ngọc cho một nhà tốt?

“Chàng làm cái gì vậy?”

Âu Dương Noãn ngồi mạnh dậy, ánh mắt gắt gao nhìn hấn: “Áy náy? Đồng tình?”

Nàng cũng biết chuyện này là Tôn Nhu Trữ nhắm vào nàng, thực tế là cùng Tiểu Trọng Hoa không có vấn đề gì.

Nhưng vừa rồi nếu không phải vì có hấn nàng hoàn toàn có thể khiến Tôn Nhu Trữ không chịu nổi, đem tội danh vu hãm của nàng ta chứng thực! Khiến cho thanh danh của Tôn Nhu Trữ ở Yến vương phủ phá hủy hết.

Nhưng vì là Thế tử phi của Yến vương phủ nên nàng mới giữ lại chút mặt mũi cuối cùng cho nàng ta. Cũng vì vậy mà nàng không thể không thoái nhượng, ỉn nhẫn.

Trong lòng nàng thật sự không hề thoải mái. Trùng sinh lại đời này nàng chưa từng để người bên cạnh chịu qua loại ủy khuất này.

Cho nên hiện tại, sự không thoải mái trong lòng toàn bộ hóa thành phần nộ, đều hướng Tiểu Trọng Hoa phát tiết ra hết.

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng, nhưng tâm tình của hấn xem ra không có chút tức giận nào.

Thậm chí tốt đến dọa người. Hấn thấy nàng tức giận, bên môi thậm chí còn lộ ra ý cười ôn nhu.

"Chàng cười cái gì?" Âu Dương Noãn tức giận hiển nhiên là không chặn lại được.

Tiểu Trọng Hoa ngược lại càng cười đến lợi hại. Giờ phút này khuôn mặt hắn có vẻ phá lệ trẻ trung, không còn bộ dáng cương nghị như trước nữa. Vẻ mặt thiên chân tươi sáng, tác phong cường hãn lãnh khốc ngày thường dường như trở thành hư không.

Âu Dương Noãn dùng một loại ánh mắt ‘đều là lỗi của chàng’ nhìn Tiểu Trọng Hoa.

Đối phương lại lơ đãng: “Nàng tức giận với ta, ta thật cao hứng!”

Hắn, có phải có khuynh hướng thích chịu ngược hay không? Âu Dương Noãn ngạc nhiên nhìn hắn, trong ánh mắt toát ra một tia mê hoặc.

“Tuy rằng chỉ là giận chó đánh mèo. Nhưng điều này chứng minh, trong lòng nàng ta không phải người ngoài!” Tiểu Trọng Hoa chậm rãi nói, giọng điệu dĩ nhiên là rất nghiêm túc.

Gió lạnh thổi tới mang theo hương hoa, nhất thời bên trong tràn ngập hương khí của đất trời.

Âu Dương Noãn nhất thời không biết phải nói cái gì, chỉ lẳng lặng nhìn nam nhân trước mắt như là lần đầu tiên quen biết hắn.

"Noãn Nhi, ta thấy rất vui!" Tay Tiểu Trọng Hoa thản nhiên vuốt tóc nàng, mang đến từng đợt cảm xúc ấm áp.

“Ta không biết hôm nay có chuyện gì đáng để chàng cao hứng?” Âu Dương Noãn nhìn hắn, thành thật nói.

“Chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, ta liền sẽ vui vẻ như vậy!”

Âu Dương Noãn khó hiểu, nàng vẫn luôn khó hiểu.

Đời này nàng chưa từng vì người khác đặt cược quá nhiều tình cảm. Nàng bị động nhận yêu thương của người khác.

Cho nên nàng không biết Tiểu Trọng Hoa vì sao lại cảm thấy mỹ mãn như thế? Ngoại trừ nghĩa vụ của một Quận vương phi, nàng cũng chưa từng cho thêm điều gì.

Thậm chí ngay cả tình yêu đều hết sức keo kiệt.

Thật lâu sau, nàng mới kinh ngạc nhẹ giọng nói: "Người sau lưng giờ trò, sẽ không chịu dừng tay...."

Lời chỉ nói một nửa liền tự giác lỡ lời mà thu lại, nàng gắt gao cắn môi nuốt nửa còn lại trong ngực. Lập tức bờ môi bị răng cắn để lại vết đỏ nhàn nhạt.

Tiểu Trọng Hoa vươn tay, nắm lấy cằm nàng, ngón tay ve vuốt lên vết răng hằn trên môi, cúi đầu đáp: “Không sao, có ta bên cạnh nàng!”

Hơi thở ấm nóng của hắn phả bên tai Âu Dương Noãn. Nàng ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt hắn. Đôi mắt trong veo, như là trám đầy tình ý sâu nặng không hề che dấu....

Rất kỳ quái, Âu Dương Noãn vốn một bụng đầy tức giận liền dần dần tan hết.

Mọi chuyện quả nhiên đúng như Âu Dương Noãn dự đoán. Trong Yến vương phủ lời đồn nhảm nổi lên tứ phía.

Mà không chỉ có Yến vương phủ, toàn kinh đô cũng đã có nhiều lời đồn đãi. Vì thế không chỉ có phủ Đại công chúa phải người đến hỏi thăm.

Ngay cả Lâm Nguyên Hình phủ Thái tử cũng bị kinh động, liền mời Âu Dương Noãn vô luận như thế nào cũng phải đến phủ Thái tử một chuyến.

Từ một đêm yến trong cung phủ Thái tử là một nơi mà Âu Dương Noãn luôn tận lực né tránh.

Nàng luôn không thể chịu đựng được ánh mắt càng ngày càng can rở của Tiểu Diễm.

Lại càng không nói đến nơi đó có một Chu Chỉ Quân luôn như hồ rình mồi nhìn nàng.

Vừa vào đến hoa viên phủ Thái tử, liền nhìn thấy bên trong có vài nữ tử xinh đẹp đang hứng trí bưng bưng đàm luận điều gì đó.

Không cần nghĩ cũng biết, những nữ tử mỹ mạo này tất nhiên đều là mỹ nhân của Tiểu Diễm.

Âu Dương Noãn vội bước nhanh hơn, chợt nghe một nữ tử lục y trẻ tuổi cười nói: "Mọi người đều nói Vĩnh An quận chúa mỹ mạo khôn kể, tướng mạo cao thượng. Hiện tại xem ra đều chỉ là lời đồn a!"

"Nếu nàng là nữ tử có phẩm hạnh tốt thì nha đầu bên người sao có thể làm ra loại chuyện này? Ngày đó nghe người ta nói ta còn không tin, hiện tại nhớ đến thật sự là ghê tởm!"

Nha đầu dẫn đường cho Âu Dương Noãn nhất thời biến sắc.

Vừa muốn cất lời thì bị Âu Dương Noãn lạnh lùng liếc mắt một cái. Nha đầu kia nhất thời cúi đầu, không dám hé nửa lời nhắc nhở những người kia.

Một nữ tử khác mặc y phục màu đỏ thắm, thân hình như rắn nước đắc ý dào dạt nói: “Hiện tại chuyện này đã trở nên ồn ào huyên náo, thật sự là khiến thể diện của Yến vương phủ cùng phủ Đại công chúa đều mất hết!”

"Đường đường là một quận chúa, ngay cả nha đầu của mình cũng quản không được, cứ nhiên để nó làm ra loại chuyện đáng xấu hổ này! Không biết có phải là do thượng bất chính hạ tắc loạn hay không?"

Một nữ tử nữ liền cười haha: “Không phải đã nói chỉ là hiểu lầm thôi sao?”

"Hiểu lầm? Sao lại không nhằm trên người nha đầu của chúng ta? Có thể thấy được chính nàng vốn đã không có mặt mũi, người bên ngoài đi theo cũng thêm phiền!"

"Nghe nói nha đầu kia là người thân cận nhất bên cạnh nàng, khó tránh là vì nàng mà gánh chịu tội danh!" Hồng y nữ tử liền cười khúc khích.

Thanh âm này thập phần chói tai, sắc mặt Hồng Ngọc lập tức liền trắng toát, thân mình lung lay sắp ngã.

Xương Bò cũng tức giận đến xanh mặt, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, lớn tiếng nói: “Các người có thân phận gì? Dám ở trong này huyên thuyên!”

Ba nữ tử kia nghe tiếng liền quay đầu, sắc mặt nhất thời đại biến.

Trong đó lục y nữ tử cùng tử y nữ tử liền ngượng ngùng, đều cung kính hành lễ.

Chỉ có hồng y nữ tử chỉ nhẹ nhàng hơi hơi cúi đầu, ngang nhiên đứng mỉm cười, vẻ mặt lại càng kiên cường.

Ánh mắt Âu Dương Noãn trong trẻo mà lạnh lùng đảo qua ba người này, tươi cười cực lạnh nhạt.

Hồng y nữ tử cũng không sợ hãi, nâng khăn tay che đi nụ cười bên môi: “Quận vương phi vạn phúc. Bọn tỳ thiếp vừa mới nhắc đến ngài, vừa khéo ngài cũng tới!”

“Phi Nhi! Người không muốn sống nữa sao?” Tử y nữ tử lộ vẻ mặt sợ hãi lôi kéo tay áo nàng.

Hồng y nữ tử gọi Phi Nhi kia là tiểu thiếp được Tiểu Diễn sủng ái nhất thời gian gần đây.

Vừa mới mang thai một tháng, rất nhanh sẽ được thăng lên làm trắc phi. Cho nên mới không hề sợ hãi như vậy.

Trong lòng Phi Nhi rất oán hận Âu Dương Noãn. Nguyên nhân vì sao lại không thể nói cho người ngoài biết.

Gần đây một lần Tiểu Diễn say rượu, tay ôm nàng mà miệng lại luôn gọi Noãn Nhi. Cho nên Phi Nhi mới giận chó đánh mèo, mượn cơ hội châm chọc Âu Dương Noãn vài câu.

Người nhàm chán tự nhiên sẽ nói những lời nhàm chán. Thân phận của những người này cũng không xứng để nàng nói chuyện.

Nếu cùng các nàng dây dưa, mới thật sự là hạ thấp bản thân. Âu Dương Noãn mặt không đổi sắc, cũng không tính quan tâm đến đối phương liền cứ thế đi qua.

Phi Nhi cười nói: “Xem ra là thật sự chột dạ. Cur nhiên ngay cả nói cũng không dám tiếp....”

Lời vừa nói được một nửa, lại đột nhiên nghe thấy ‘chát’ một tiếng. Tiếp theo là thanh âm kêu lên sợ hãi của Phi Nhi.

Âu Dương Noãn liền ngừng bước chân, đột nhiên quay đầu lại liền thấy Phi Nhi kia nhanh như chớp ngã lăn xuống dưới bậc thang.

Nàng có chút sợ hãi, thế nhưng lại nhìn thấy Tiểu Diễn đứng trên bậc thang cao cao kia. Mà những người khác đã hốt hoảng quỳ xuống.

“Ai cho phép ngươi vô lễ với Vĩnh An quận chúa như vậy? Người đâu, mau kéo xuống!”

Tiểu Diễn phát phát tay, trong ánh mắt tràn đầy âm trầm, sắc mặt rất không kiên nhẫn.

Phi Nhi vẫn luôn được sủng ái. Từ khi mang thai tới nay, Tiểu Diễn đối với nàng quả thực là che chở đủ đầy, muốn gì được nấy. Thậm chí ngay cả Thái tử phi cũng đều nhường nàng ba phần.

Không nghĩ rằng hôm nay chỉ vì Âu Dương Noãn mà Tiểu Diễn lại tức giận như vậy.

Nước mắt Phi Nhi nhất thời cuồn cuộn rơi xuống, nhanh chóng đứng lên gắt gao ôm lấy chân Tiểu Diễn: “Thái tử, tỳ thiếp sai rồi! Sau này thiếp sẽ không dám nói lung tung nữa! Cầu ngài nể tình tỳ thiếp

đang mang thai mà tha cho ta!”

Ánh mắt lạnh lùng của Tiểu Diễm dừng trên thân thể Phi Nhi, nhưng không hề có chút ít thương cảm, thanh âm như hàn sương: “Kéo xuống!”

Nhìn Phi Nhi vốn được sủng ái tận trời bị kéo đi, những người khác đều hai mặt nhìn nhau, không dám nói nữa chữ. Nhất thời trong hoa viên một mảnh tĩnh mịch.

Vừa rồi rõ ràng cái gì hắc cũng đều nghe được, lại cho đến lúc này mới hiện thân. Rõ ràng là muốn mượn cơ hội để chê cười nàng.

Âu Dương Noãn lạnh lùng nhìn một màn này, trong ánh mắt hơi hơi lộ ra tia trào phúng.

Chương 307: Mất đi lý trí, hy vọng xa vời

Âu Dương Noãn thấy Tiểu Diễm hướng mình đi tới liền hơi hơi hành lễ với hắn, sau đó không chút lưu luyến xoay người rời đi.

Tiểu Diễm nhìn chằm chằm bóng dáng của nàng, cắn chặt khớp hàm.

Hắn quay người đi vài bước rồi đột nhiên dừng lại, thấp giọng phân phó hạ nhân bên cạnh: “Chú ý khi nào Quận vương phi đi ra thì báo với ta!”

“Dạ!”

Bên môi Tiểu Diễm nhếch lên nụ cười lạnh.

Lát sau, Âu Dương Noãn đã đến Mặc hà trai. Trong viện có cửa nhỏ, nha đầu dẫn đường không thể đi vào.

Trước cửa Tiểu Trúc sớm đã dẫn theo hai nha đầu cầm y cung kính nghênh trước cửa.

Tiểu Trúc thấy Âu Dương Noãn, thập phần ân cần, tiến lên từng bước hành lễ: “Quận vương phi! Chủ tử vừa mới dậy, đang dùng điểm tâm sáng!”

Vừa mới dậy?

Âu Dương Noãn ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, chân không tự chủ

mà rào bước nhanh hơn.

Đi vài bước lại đột nhiên dừng lại, xoay người hỏi: “Biểu tỳ không thoải mái sao?”

Tiểu Trúc cười nói: "Chủ tử vẫn tốt. Quận vương phi yên tâm!"

Âu Dương Noãn nghĩ bản thân tựa hồ có chút sợ bóng sợ gió, cũng không nhìn được cười, lập tức đi vào.

Xốc rèm cửa đi vào, ánh mặt trời lập tức tràn vào phòng.

Bên trong xuyên qua một triền chi diêu khắc hoa lê liền có thể nhìn thấy Lâm Nguyên Hình đang ngồi ngẩn ngẩn trước bàn.

Trên búi tóc nàng đội một điền bạch ngọc phượng hoàng, mặc chức kim phi điều váy dài điểm hoa đang ngồi dùng bữa.

Âu Dương Noãn vừa mới đi vào liền có người nói: “Quận vương phi, mời ngài ra gian ngoài ngồi một lát. Chủ tử chúng ta dùng xong cái này....”

Âu Dương Noãn cười, Lâm Nguyên Hình hơi hơi nhú mày, thản nhiên nói: “Nàng là muội muội của ta, sợ cái gì?”

Nha đầu kia liền không dám nói nữa, Âu Dương Noãn cười cười ngồi xuống.

Lâm Nguyên Hình đã ăn gần xong. Thấy Âu Dương Noãn đang nhìn mình cười cười liền buông đũa xuống: “Ta biết muội lại chê cười ta thức dậy muộn!”

Nói xong nàng vẫy vẫy tay để bọn nha đầu dọn dẹp bàn ăn.

Nhìn thấy tất cả nha đầu đều lui xuống, Lâm Nguyên Hình mới nói với Âu Dương Noãn: “Chuyện kia, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì? Mau nói cho ta nghe!”

Âu Dương Noãn cười cười, lấy một quả lê trên bàn dùng con dao nhỏ nhẹ nhàng gọt vỏ: “Chẳng qua là bị người khác hãm hại. Trong lòng biểu tỷ hẳn là biết, nha đầu bên người ta sẽ không làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy!”

Lâm Nguyên Hình nhìn nhìn sắc mặt tái nhợt của Hồng Ngọc. Nhưng chỉ đột nhiên thở dài, giống như mang theo chút trách cứ nói: “Muội cũng thật là, chuyện này vì sao không nói sớm cho ta biết?”

“Vốn cũng không phải là chuyện đại sự gì. Ta có thể tự mình giải quyết!”

Âu Dương Noãn cười cười, liền cầm lấy quả lê đã được gọt sạch sẽ đặt trước mặt Lâm Nguyên Hình.

Lâm Nguyên Hình lại thở dài: “Muội lúc nào cũng vậy, chuyện gì cũng đều để trong lòng, cũng không chịu thương lượng với ta!”

“Nếu chuyện này thật sự đã được xử lý tốt, vậy sao còn nổi lên những lời đồn đãi không hay? Muội không nghe thấy hiện tại mọi người đều nói gì sao?”

Âu Dương Noãn vẫn bình thản: “Bọn họ thích nói gì thì cứ để họ nói. Ta sao có thể cấm họ sử dụng cái miệng của mình chứ?”

Lâm Nguyên Hình dùng ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Âu Dương Noãn: “Muội thật sự không để ý sao?”

Âu Dương Noãn bưng ly trà lên, chậm rãi thổi bọt trà, hương khói lơ đãng lượn lơ: “Biểu tỳ! Trong kinh đô có người thân nào, bằng hữu nào mà tỳ có thể tin tưởng dựa vào?”

“Ngoại trừ Trấn quốc Hầu phủ, ngoại trừ muội ra thì không còn ai hết!” Lâm Nguyên Hình chậm rãi nói.

“Đúng vậy! Chúng ta mới là người một nhà. Những người khác đều không cần quan tâm!”

Âu Dương Noãn sâu sắc nhìn Lâm Nguyên Hình: “Đã không đáng quan tâm, vậy thì lời của bọn họ chúng ta thích nghe thì nghe, không thích liền xem như gió thoảng bên tai!”

"Chúng ta cứ sống tốt cho mình là được, chúng ta nào có năng lực và cũng không cần thiết phải khiến tất cả mọi người đều thích. Lại càng không thể khống chế lời nói của bọn họ. Cho nên cần gì phải để trong lòng?"

Lâm Nguyên Hình có chút bất đắc dĩ: “Nghe muội nói thì thật dễ dàng. Nhưng nhiều lời nói khó nghe như vậy, thật sự có thể giả vờ như không biết sao? Miệng lưỡi con người mới là thứ đáng sợ a!”

“Cái gọi là miệng lưỡi thế gian, đối với một tiểu cô nương không hiểu chuyện có lẽ còn có tác dụng. Nhưng ta đã xuất giá rồi, chỉ cần ta không ngại, phu quân ta không ngại thì người bên ngoài có là gì?”

"Cũng giống như Hồng Ngọc chân chính đứng thẳng, người khác có nói cái gì đi nữa cũng không thể khiến nàng cúi đầu. Có ta ở đây một ngày, bọn họ không thể, cũng không có lá gan này!" Âu Dương Noãn lạnh lùng.

Hồng Ngọc quay đầu nhìn Âu Dương Noãn, khóe mắt hiện lên tia lệ

quang.

Lâm Nguyên Hình gật đầu, trong lòng tràn ra tia vui mừng: "Không sai, chúng ta không cần sợ những người này!"

"Hong Ngọc! Những lời chủ tử ngươi nói người đã nhớ kỹ chưa? Nếu muội muội đã toàn tâm toàn ý che chở cho ngươi, ngươi càng không được thua kém. Trăm ngàn lần không cần vì vậy mà thương tâm, ử rữ mà ngược lại không được phụ tâm ý của chủ tử ngươi!"

Âu Dương Noãn mỉm cười thực mềm mại: "Đúng vậy! Chúng ta sống là vì bản thân, càng là vì những người mà mình quan tâm!"

"Nếu chỉ vì chút chuyện nhỏ đó mà suy sụp không gượng dậy nổi thì chẳng phải chỉ làm bản thân đau khổ mà kẻ thù vui sướng sao? Chuyện ngu xuẩn như vậy, chúng ta mới không làm!"

"Hong Ngọc! Vì lời đồn đại nhảm bên ngoài mà làm hỏng tâm tình của mình thì mới là ngu ngốc, cũng thật không đáng. Nhớ chưa?"

Nghe vậy, Hong Ngọc liền rung rung gật đầu.

Âu Dương Noãn bất quá là mượn cơ hội khai sáng cho Hong Ngọc thôi.

Lâm Nguyên Hình tất nhiên là nhìn ra được điểm này liền cũng phối hợp khuyên giải một phen.

Vừa quay đầu đã thấy Âu Dương Noãn đang nhìn mình chăm chăm thì không khỏi cười nói: "Quận vương phi, còn gì phải chỉ bảo nữa không?"

Âu Dương Noãn che miệng mà cười: "Không có! Chỉ là ta rất ngạc

nhiên, biểu tỳ sáng sớm hẹn ta qua đây, sao chính mình ngược lại còn chưa chịu dậy?”

Mặt Lâm Nguyên Hình hơi đỏ lên: “Ta lại có thai, tự nhiên muốn lười biếng một chút!”

Âu Dương Noãn giật mình mở to hai mắt: “Thật sao?”

Lâm Nguyên Hình cười gật gật đầu: “Loại chuyện này ta có thể đùa sao? Thật là nha đầu ngốc!”

Âu Dương Noãn nhìn chăm chăm Lâm Nguyên Hình nửa ngày mới cười nói: “Bên kia có người muốn mà không được, chỉ sợ sớm đã tức giận đến phát điên!”

“Phần vinh sủng cùng phúc khí này, trong mắt người ngoài chính là ánh sáng rực rỡ, liệt hỏa phanh du. Nhưng mà Noãn Nhi, mọi người phải biết nay ta có trọng phụ mà lại như không có. Cho nên chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi!”

"Thái tử hân....."

Lâm Nguyên Hình thanh âm bình tĩnh mà lãnh liệt: “Noãn Nhi, ta hiện tại đứng càng cao. Nếu như bị nàng mượn cơ hội mưu hại thì nhất định ngã sẽ càng đau. Ta không thể ngồi chờ chết....”

Sắc mặt Âu Dương Noãn trong khoảnh khắc liền trắng bệch. Nàng trầm mặt cúi đầu, ánh nắng sáng sớm chiếu rọi bên trái khuôn mặt nàng càng tôn lên da thịt trắng ngần.

Âu Dương Noãn nâng ánh mắt lên, có chút lo lắng nói: “Biểu tỳ, tỳ muốn tiên hạ thủ vi cường?”

Lâm Nguyên Hình không nói, chỉ nhìn nàng thật sâu, thần sắc có chút bất đắc dĩ.

Âu Dương Noãn từ từ nói: "Nhưng Thái tử nơi đó, tỷ cũng không thể hoàn toàn không để ý...."

Ánh mắt Lâm Nguyên Hình chậm rãi lạnh xuống, hoàn toàn không còn hơi thở ôn nhu, yết hầu của nàng khế lên xuống: "Ta biết.....Chỉ là ta đã sớm nhìn thấy bản thân lúc trước chẳng qua chỉ là quân cờ hắn dùng để áp chế Thái tử phi. Nay hắn vẫn còn chắc chắn quân cờ này vẫn tùy ý hắn sử dụng. Noãn Nhi, ta thật sự rất hận hắn!"

Âu Dương Noãn hơi cúi thấp đầu, chung quy vẫn rầu rĩ nói: "Biểu tỷ, hai người chung quy vẫn là phu thê, lại cùng có một đứa con....."

Cảm ôn nhu của Lâm Nguyên Hình hơi giờ lên: "Hắn đẩy ta vào tuyệt cảnh, không hề có chút thương tiếc. Khi đó ta đã biết, ta coi trọng tình cảm phu thê nhưng trong mắt hắn chỉ là một trò cười. Hắn đối xử với ta như vậy, ta còn cần gì phải cố kỵ!"

Trong lòng Âu Dương Noãn cảm thấy tịch liêu mà thương cảm: "Cho dù là như thế nhưng biểu tỷ cũng hãy nhẫn nại thêm một thời gian nữa!"

Lâm Nguyên Hình nhìn nàng thật sâu: "Lúc trước ta chỉ thương tiếc muội từ nhỏ đã mất đi mẫu thân. Sau ta lại gặp bao biến cố cũng chỉ có mình muội làm bạn bên cạnh ta. Hiện tại nghĩ lại, bên cạnh ta là muội thật lòng tự nguyện!"

Âu Dương Noãn ngạc nhiên: "Sao tỷ lại nói ra những lời ấy?"

Lâm Nguyên Hình hít sâu một hơi: "Muội sớm biết Lâm Uyển Như

ngoan độc như vậy, lại vẫn có thể nhẫn nại nhiều năm. Đổi lại là ta ở độ tuổi đó, nhất định làm làm không được!”

Âu Dương Noãn lạnh nhạt cười: “Ta có thể chịu, biểu tỳ cũng nhất định có thể! Cho nên....chớ xúc động mới phải!”

Lâm Nguyên Hình cầm lấy tay Âu Dương Noãn, ngón tay trong lòng bàn tay nàng lạnh lẽo: “Trên đầu chữ nhẫn là một cây đao. Ta thực sự sợ mình không nhịn được!”

Đáy mắt nàng thâm trầm đầy hận ý: “Chu Chỉ Quân dạo gần đây không biết đã tặng cho Tiểu Diễn bao mỹ nhân. Tự nàng không sinh được liền ngóng trông những nữ nhân địa vị thấp này sinh được con trai để đối phó với ta!”

“Thịnh Nhi bên này ta đã rất cẩn thận nhưng nàng vẫn tìm được cơ hội động thủ. Thậm chí sai người hạ độc trong thức ăn, nước uống của nhũ mẫu để trong sữa có độc!”

"Nếu không phải ta đã sớm có phòng bị thì Thịnh Nhi đã chết không biết bao nhiêu lần! Mỗi lần nghĩ đến ta lại hận không thể một đao chém chết nàng!”

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Nếu là năm đó, biểu tỳ nhất định sẽ làm như vậy. Nhưng nay, biểu tỳ sao có thể làm ra loại chuyện xúc động như vậy?”

Lâm Nguyên Hình khế cắn môi, cũng bật cười: “Tất nhiên! Noãn Nhi, nếu tương lai muội có nghe nói ta làm gì, có bảo là ta độc ác không?”

Âu Dương Noãn cười một cái: “Biểu tỳ muốn làm gì cũng đều là bị bọn họ bức mà thôi. Đều không phải xuất từ bản tâm!”

Sắc mặt Lâm Nguyên Hình thoáng cái u ám bi thương: “Vì đối phó với nàng, cho dù phải làm chút chuyện tổn hại tâm đức ta cũng không thềm để ý. Chỉ hy vọng nếu ông trời có trừng phạt thì trừng phạt một mình ta là được rồi, đừng liên lụy đến Thịnh Nhi!”

Âu Dương Noãn nghe lời của Lâm Nguyên Hình tựa hồ như đã sớm có tính toán nên nàng cũng không hỏi nữa.

Mang theo sự bất an từ Bích hà trai đi ra. Vừa đi không xa liền nhìn thấy Cố mama bên cạnh Chu Chỉ Quân đi tới, mặt đầy tươi cười: “Minh quận vương phi, nô tỳ phụng mệnh Thái tử phi đến mời ngài qua đó một chuyến!”

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua sắc trời rồi cười nói: “Hôm nay cũng đã không còn sớm, ta phải nhanh chóng hồi phủ. Ngày khác ta sẽ đến bồi tội với Thái tử phi!”

Cố mama lộ vẻ mặt khó xử: “Quận vương phi, không phải Thái tử phi chúng ta mời ngài. Là Thạch quý phi xuất cung dâng hương, trên đường trở về ghé qua phủ Thái tử đang ngồi bên chỗ Thái tử phi. Ngài đến đây, không qua thỉnh an thì tựa hồ có chút không hay lắm!”

Âu Dương Noãn nhìn bà ta một cái, trong lòng hơi kinh ngạc.

Thạch quý phi chính là thị thiếp lúc trước của Tiểu Khâm Vĩ. Nay ông đã đăng cơ, Thạch thị cũng là nước lên thuyền lên, được thăng lên làm quý phi.

Nay nàng tới phủ Thái tử mà không đến bái kiến, chỉ sợ Chu Chỉ Quân sẽ lại cố ý mà sinh nhiều chuyện.

Cố mama cười, nếp nhăn trên mặt cũng liền rõ hơn: “Vị chủ tử kia tuyệt sẽ không giữ ngài lâu đâu. Ngài yên tâm, hôm nay cũng không

còn sớm, ngài chỉ cần ngồi một lát là được rồi!”

Âu Dương Noãn liếc mắt nhìn Hồng Ngọc, nàng lập tức hiểu ý Âu Dương Noãn muốn bảo nàng đi thông báo với Lâm Nguyên Hình một tiếng.

Sau đó Âu Dương Noãn liền dẫn Xương Bò theo Cố mama rời đi.

Hồng Ngọc nhìn Âu Dương Noãn rời đi, trong lòng ẩn ẩn cảm thấy bất an. Nhanh chóng quay đầu hướng Mặc hà trai nhanh chân rảo bước.

.....

Lần trước nhìn thấy Thạch thị, nàng vẫn chỉ là một thị thiếp nho nhỏ của Thái tử. Nhưng hôm nay nàng đã là Thạch quý phi.

Âu Dương Noãn theo quy củ hành lễ, sau đó liền nghe được một âm thanh ôn nhu: “Đứng lên đi!”

Âu Dương Noãn ngẩng đầu, vị Thạch quý phi này dung mạo trắng trong thuần khiết.

Nhưng bất quá cũng chỉ là trắng trong thuần khiết mà thôi, cũng không phải thập phần mỹ mạo.

Nhưng dù sao ngoại trừ Hoàng hậu đã mất thì Thạch Thị chính là phi tử hầu hạ Tiểu Khâm Võ thời gian dài nhất. Cho nên hôm nay mới được có thể được hưởng vinh quang tấn phong quý phi.

Chu Chỉ Quân ngồi một bên, vẻ mặt ôn hòa. Ngữ khí khi nói chuyện khiến người ta cảm thấy như gió xuân.

Âu Dương Noãn kính cẩn đáp lời. Trong lòng lại dâng lên một cảm giác buồn cười.

Vị mỹ nhân đoan trang xinh đẹp, lúc nói chuyện luôn khiến người ta yêu thích này, trong lòng lại tâm ngoan thủ lạt như vậy. Lại có thể hạ độc thủ với một đứa trẻ như Thịnh Nhi, ai có thể ngờ được đây?

“Lần trước gặp mặt, tỷ tỷ vẫn còn. Nay cũng đã âm dương cách biệt!”

Thạch quý phi thoát nhìn có vài phần bi thương, lại dùng khăn thêu nhẹ chạm vào khóe mắt.

Chu Chỉ Quân một bên vội vàng khuyên: “Nương nương, mẫu hậu trên trời có linh, biết ngài vẫn hoài niệm người như vậy cũng sẽ cảm thấy vui mừng!”

Đây là đang nói đến vị Thái tử phi đã mất kia của Tiểu Khâm Vĩ.

Thạch quý phi gật gật đầu, sắc mặt bi thương cũng hơi giảm. Ngược lại cũng bắt đầu hỏi Âu Dương Noãn, nàng cũng mỉm cười đúng mực trả lời.

Thông qua mấy câu nói chuyện, Âu Dương Noãn ngoài ý muốn phát hiện Thạch quý phi không giống với ấn tượng ban đầu. Hóa ra là một người kiến thức rộng lớn, là nữ tử đọc nhiều sách.

Nghĩ lại, lúc Thái tử phi còn sống, Thạch thị chỉ có thể làm tốt bốn phận của một thị thiếp. Càng bình thường, càng không khiến người ta chú ý càng tốt.

Nay lại phát sáng rực rỡ như vậy, thật giống như Thạch quý phi một lần nữa sống lại.

Đây mới là con người chân chính, hóa ra mỗi người đều có một mặt nạ cho riêng mình. Âu Dương Noãn liền cười cười có chút vi diệu.

Thạch quý phi yêu thích thi thư, cùng Âu Dương Noãn nói chuyện tựa hồ như cũng thật cao hứng. Một lúc lâu sau, mới để cho nàng trở về.

Lúc cáo từ, Thạch thị liền nhẹ giọng nói: “Bản cung thích đọc sách. Bệ hạ cũng tìm cho ta không ít sách quý. Khó có được người cùng sở thích như ngươi, để ta bảo cung nhân lấy một số trong đó, ngươi mang về đi!”

Âu Dương Noãn không biết đối phương có ý gì nhưng lại cũng không tiện nhiều lời. Cho nên chỉ trầm ổn thi lễ rồi lui ra ngoài.

Lần gặp mặt này, tựa hồ như rất thái bình nhưng bên trong đó lại có chút cổ quái không nói nên lời.

Chu Chỉ Quân cứ như vậy buông tha cho nàng, luôn khiến nàng cảm thấy bất an....

Ra khỏi cửa, tự nhiên có người dẫn Âu Dương Noãn đi ra ngoài.

Là một tiểu nha đầu bộ dáng sáng sủa, nhanh nhẹn, nói chuyện cũng rất linh động.

Đến đường dẫn ra ngoài, lại thấy phía trước không biết có chuyện gì mà có không ít người vây quanh.

Còn có tiếng người ồn ào, hình như là đang vây đánh một người nào đó.

Tiểu nha đầu nhăn mặt nhíu mày: “Hình như là bắt được kẻ trộm. Quận vương phi, chúng ta đi đường vòng vòng qua đi!”

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua đám đông kia, quả thật là huyền ảo nên gật gật đầu đồng ý.

Nhưng tiểu nha đầu này bảy rưỡi, tám vòng đảo mắt lại đến một nơi xa lạ.

Âu Dương Noãn nhíu mày: “Có người muốn gặp ta?”

“Quận vương phi, Thái tử điện hạ muốn gặp ngài!” Tiểu nha đầu kia đột nhiên quỳ xuống.

Chương 308: Mất đi lý trí, hy vọng xa vời

Âu Dương Noãn lạnh lùng liếc đối phương một cái liền xoay người rời đi, nhưng xung quanh đều là hắc y thị vệ.

Nàng cao giọng nói: “Thái tử điện hạ, ngài đây là có ý gì?”

Quả nhiên Tiểu Diễn từ trong phòng mở tung cửa bước ra, tươi cười nhẹ nhàng: “Sao? Muội sợ ta như vậy sao?”

“Thái tử điện hạ quá lời rồi!”

“Chẳng phải là không muốn nhìn thấy ta sao?”

“Không dám!”

Lặng im, đột nhiên Tiểu Diễn cười lạnh: “Vào đi! Nếu muội thật sự quan tâm đệ đệ của mình!”

Âu Dương Noãn ngẩn ra, nhìn tình hình trước mắt, nàng không muốn cũng buộc phải đi vào.

Về phần Âu Dương Tước, Tiểu Diễn vì sao đột nhiên lại nhắc đến hắn?

Âu Dương Noãn nhanh chóng thấp giọng phân phó Xương Bò: “Đừng hành động thiếu suy nghĩ!”

Xương Bò gật gật đầu, hơi cảnh giác nhìn nhìn xung quanh.

Trong thư phòng là một phong cách mang hơi hướng cổ xưa, trên giá sách dựa vào vách tường tràn đầy sách cao ngất ngưởng.

Trang trí trong phòng nhìn đều rất bình thường, duy trên đỉnh huyền là một viên Minh nguyệt châu thật lớn, rạng rỡ phát sáng giống như mặt trăng đêm rằm.

Sàn nhà là đá bạch ngọc mà các gia đình phú quý trong kinh đô thường dùng. Mỗi viên đều điêu khắc thành hoa sen ngũ hành, từng đóa đều rất sinh động.

Ngay cả nhụy hoa cũng được khắc tỉ mỉ tinh tế. Từng bước đi đều giống như bước trên từng bông sen, nhìn thì tầm thường nhưng lại là vật phẩm thế gian hiếm có.

Trong phòng phảng phất mùi huân hương nhẹ nhẹ, tản mát ôn hòa. Chính là thoáng có chút khổ ngọt.

Tiểu Diễn cũng không có tới gần, chỉ là lấy từ trong ống tay áo ra một cầm quyền, đưa cho Âu Dương Noãn.

Nàng nhận lấy cầm quyền mở ra. Bên trên theo thứ tự viết hai hàng tục danh của nữ nhi. Ước chừng có hơn mười cái tên, nàng không hiểu hẳn đây là đang có ý gì.

“Đây là nhân tuyển chính thê cho Âu Dương Tước!”

Âu Dương Noãn nhíu mày, không tự chủ được mà nắm chặt cầm quyền.

“Có phải cảm thấy rất mất mát? Nhưng có rất nhiều chuyện không phải do muội làm chủ!”

Tiểu Diễn thấy nàng siết chặt cằm duyên liền cười lạnh: “Ta biết muội không thích nhất chính là bị người khác bức bách. Nhưng chỉ cần là người sống trên đời này, sẽ có lúc phải tạm thời nhân nhượng vì đại cục!”

"Nếu muội muốn đệ đệ mình chỉ là một người bình thường, hoặc là một kẻ ăn chơi trác táng vậy đều không cần nhanh, cũng sẽ không ai để ý đến hắn!”

“Nhưng Âu Dương Tước lại không phải. Hắn là một người có quyết tâm muốn làm đại sự. Phải bỏ qua nhiều thứ tất nhiên sẽ muốn càng nhiều hơn so với người khác. Ông trời rất công bằng, không ai so với ai may mắn hơn!”

Ánh mắt Âu Dương Noãn, vì những lời này mà trầm xuống.

“Trên này tên của quận chúa Tiểu Nhiên đứng thứ nhất!” Âu Dương Noãn chậm rãi nói.

Tiểu Diễn cả cười: "Trước mắt đệ đệ của muội chính là anh hùng trong mắt các tiểu thư khuê các. Tuổi trẻ anh khí không nói, lại là người được Hoàng đế trọng dụng. Tiền đồ tương lai không thể đo lường được!"

"Qua trận này không tránh khỏi có nhiều người muốn đem nữ nhi hướng Âu Dương gia kết thân. Ta hỏi muội, Nhiên Nhi không xứng vào cửa Âu Dương gia sao?"

“Quận chúa thơ ngây trong sáng, lại là viên trân châu của hoàng gia. Là kim chi ngọc diệp chân chính. Tước Nhi từ nhỏ nghịch ngợm, lại sống trong quân doanh đã được một thời gian, đã tính lại càng khó thuần. Ta chỉ sợ hắn không hiểu thương hương tiếc ngọc!”

“Muội lại không nói thật!”

Tiểu Diễn đảo mắt, cười đến là hờ hững: “Ta cũng biết muội không muốn. Nhưng việc này không thể từ chối. Muội là người thông minh, sao phải giả bộ hồ đồ như không hiểu?”

“Có đôi khi, ta tình nguyện mình là một người hồ đồ!”

Thế đạo này, mặc kệ người có thân phận gì, thông minh ngược lại không bằng hồ đồ mới tốt. Âu Dương Noãn làm sao lại không rõ điểm này.

Tiểu Diễn quay đầu nhìn Âu Dương Noãn, lúc này nàng đang đứng đối diện. Làn váy nhẹ đung đưa, sau khi xuất giá lại thêm một tầng quyến rũ phiêu dật.

Tiểu Diễn trong lòng vừa động liền nói: “Nếu là người khác, ta cũng không lãng phí nói nhiều như vậy!”

“Âu Dương Noãn hiểu được ý của điện hạ, cũng đa tạ ngài quan tâm đến. Chỉ là hôn sự của Tước Nhi....” Âu Dương Noãn dừng một chút, thanh âm trong trẻo.

Tiểu Diễn bị ánh mắt trong suốt của nàng chiếu tới, chỉ cảm thấy cả người như có dòng nước ấm chảy qua, dạt dào ấm áp.

Thần sắc nàng luôn lạnh nhạt, nay lại ôn nhu như vậy thật khiến người ta ngoài ý muốn đắm vào.

Hắn biết, nàng vẫn luôn chán ghét hắn đến cực điểm. Nay có thể nói chuyện ấm áp như vậy chẳng qua là vì nàng quan tâm đến đệ đệ mà thôi.

Biết được nàng vào phủ, hắn liền bỏ lại công vụ đi vào hoa viên. Ai ngờ lại thấy được một màn kia, hắn có ý tốt giải vây cho nàng lại bị nàng dùng loại ánh mắt lạnh nhạt kia đối diện với hắn.

Bắt đầu từ khi đó, dự vọng của Tiểu Diễn đối với Âu Dương Noãn sinh trưởng, lan tràn nhanh chóng không thể khống chế được.

Hắn sớm đã không phải là Hoàng trưởng tôn phải từng bước từng bước cẩn thận trước đây nữa.

Hắn chuẩn bị tốt, chờ đợi thời khắc là một nam nhân có thể nắm chắc tất cả.

Rất nhanh, hắn sẽ ngồi lên chỗ cao nhất, trở thành thiên tử vạn chúng chú ý. Nhưng, ngay cả một nữ nhân hắn cũng không thể có được.

"Một khi đệ đệ muội cưới quận chúa, cả đời này của hắn sẽ bị kéo vào cái vòng tranh đấu luẩn quẩn. Muốn thoát cũng không thể được, muốn bình an vui vẻ sống chỉ là vọng tưởng!"

"Cho dù ta bỏ qua cho hắn, người khác cũng sẽ không! Nhưng chuyện này không phải là không thể tránh được.....!"

Tiểu Diễn nghe thấy thanh âm của chính mình: "Chỉ cần muội...."

"Ta không muốn!"

Âu Dương Noãn ngẩn ra, không đợi Tiểu Diễn nói xong đã hiểu được ngụ ý của hắn. Nàng lập tức theo bản năng trả lời, lại còn rất nghiêm túc.

Lửa giận trong lòng Tiểu Diễn dâng lên, một tay cầm lấy ly trà trên bàn ném xuống đất.

Một tiếng động thanh thúy vang lên, lập tức bọt nước văng khắp nơi: “Lớn mật! Quỳ xuống!”

Âu Dương Noãn hết lần này đến lần khác cự tuyệt đã khiến lửa giận trong lòng hắn bốc đến đỉnh đầu. Trong mạch máu như có một loại hỏa diễm bùng cháy mạnh mẽ.

Hắn không biết loại nôn nóng này từ đâu mà có. Rõ ràng hắn không muốn tức giận với nàng, càng không muốn làm nàng sợ....

Ánh mắt Âu Dương Noãn nhìn chén trà bên chân, lẳng lặng quỳ rạp xuống đất.

Thời gian ước chừng một nén nhang, Tiểu Diễn cũng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm.

Đầu Âu Dương Noãn cúi xuống thật thấp, chỉ là ánh mắt vẫn lạnh nhạt như vậy.

Hắn vẫn bắt buộc bản thân buông tha cho nàng. Nhưng nữ nhân như khối băng này, cứ như thế in sâu vào tâm trí hắn khiến hắn muốn xóa đi cũng không thể.

“Vĩnh An quận chúa, ta nghe nói bên cạnh muội có nha đầu tư thông với hộ vệ! Chuyện này là thực sao?”

"Điện hạ! Việc này chỉ là lời đồn!"

"Lời đồn? Nữ tử luôn lấy nhẹ nhàng, dịu dàng làm đức tính. Nhưng lời nói của muội lại rất sắc bén a!"

"Điện hạ! Nha đầu bên cạnh ta đều được quản thúc nghiêm ngặt, tuyệt đối sẽ không làm ra việc đòi bại như vậy!"

"Việc đòi bại? Muội lúc trước, khi chưa xuất giá, Tiểu Thiên Diệp từng hướng tiên đế thỉnh hôn. Cũng có người nói cho ta biết, hắc và muội là lưỡng tình tương duyệt. Nói như vậy chẳng phải các người cũng đã sớm làm ra chuyện cầu thả rồi sao?"

"Mà nay, ta tuy rằng đã là Thái tử, lại đối với muội lưu luyến khó quên. Nói như vậy, ta cách việc làm chuyện cầu thả trong lời muội cũng không phải rất xa?"

Âu Dương Noãn cắn chặt răng, không nói được một lời.

"Âu Dương Noãn! Muội đã vì tư lợi mà cùng Tiểu Thiên Diệp tương giao một lần. Nay vì đệ đệ, vì sao không thể tới cầu ta? Muội nói xem, Quận vương phi!"

Âu Dương Noãn đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt thực sự trừng lớn.

Ánh mắt của nàng rõ ràng như thế, tản mát ra ánh sáng khó có thể hình dung. Mang theo kinh ngạc, mang theo tức giận.

Ánh mắt như vậy khiến nỗi lòng phức tạp của Tiểu Diễm không chỗ che giấu.

Lửa nóng lại đột nhiên dâng lên, Tiểu Diễm cơ hồ tức giận đến không thể ngăn lại được.

Việc Tiểu Thiên Diệp lúc trước, Âu Dương Noãn xác thực là có tâm tư. Nhưng nàng sao có thể thừa nhận tình cảnh với hắc lúc ấy căn

bản không thể giã dựa, càng không thể cự tuyệt. Nhưng nàng cũng chưa từng làm chuyện gì để phải bị chỉ trích.

Trên đầu gối Âu Dương Noãn lan tràn đau đớn. Cơ hồ là hy vọng Tiểu Diễn lập tức đuổi nàng đi, nàng liền không cần tiếp xúc quỳ trong này nữa.

Nhưng hắn lại cứ hỏi dồn, cơ hồ không có chừng mực.

Không biết là vì quỳ quá lâu, hay là lời nói của hắn càng ngày càng mơ hồ.

Âu Dương Noãn bỗng nhiên cảm thấy bụng dưới ần ần đau nhói, bên hông cũng bủn rủn không chịu nổi, cơ hồ muốn té ngã.

Đầu càng ngày càng nặng, không thể nghe được lời Tiểu Diễn. Trong lúc chất vấn, hình như còn nhắc đến tên Tiểu Trọng Hoa.....

Mồ hôi lạnh phủ đầy trán Âu Dương Noãn, một giọt lớn chảy xuống mi mắt nàng. Cả thể xác lẫn tinh thần đều đang phải chịu đựng đau đớn.

Chờ khi nàng ngưng trụ tâm thần lại, liền thấy một nam tử y bào che khuất tầm nhìn trước mắt.

Còn chưa kịp phản ứng, lại bị một sức mạnh kéo cả người nàng đứng lên: “Âu Dương Noãn, có nghe thấy lời ta không?”

Âu Dương Noãn đã muốn hao hết thể lực, lại cơ hồ không nghe rõ hắn nói gì. Cũng bất chấp cái gọi là tôn nghiêm, chỉ miễn cưỡng nói: “Thái tử thứ tội, ta nghĩ là do quỳ quá lâu nên nhất thời không có tri giác!”

Chỉ là cả người không nhin được run run đã bán đứng nàng.

Tiểu Diễn buông tay, Âu Dương Noãn liền vô lực ngã xuống mặt đất cứng rắn.

Đau đớn bén nhọn đột ngột đánh úp lên nàng, ngực như bị cự thạch đánh mạnh vào, trong miệng cũng tràn đầy hương vị tanh ngọt.

“Muội làm sao vậy?”

Thân thể Âu Dương Noãn hoàn toàn không đứng dậy được, làm sao còn đủ sức nói cái gì. Mồ hôi cùng nước mắt liên tiếp rơi xuống nền đá.

Tiểu Diễn nhìn mồ hôi che kín trên trán cùng nước mắt không ngừng rơi xuống của Âu Dương Noãn. Từng giọt từng giọt rơi trên mặt đá ngọc thạch.

Nhìn thân thể mềm mại không ngừng run run bỗng nhiên không thể ức chế khiến hấn chấn động mạnh.

Hấn đột nhiên nắm lấy cổ tay nàng, tựa hồ như chỉ cần mạnh tay một chút là có thể bẻ gãy được.

Tiểu Diễn vốn là người rất thương hương tiếc ngọc. Trên thực tế tận đáy lòng hấn lại rất ác cảm với nước mắt của nữ nhân. Bởi vì đó là biểu hiện của sự yếu đuối.

Nhưng giờ phút này nhìn Âu Dương Noãn, nội tâm hấn lại nổi lên gợn sóng dục vọng.

Mỹ nhân bên cạnh hấn rất nhiều, từ lúc bắt đầu trưởng thành đã vậy. Cho nên hấn chưa bao giờ đối với một nữ nhân lưu tâm hơn một

chút.

Dường như chỉ có để vị xa xôi kia mới có thể hấp dẫn hẳn.

Nhưng nữ nhân trước mắt này lại là một ngoại lệ.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, nàng bắt đầu dùng một phương thức kỳ dị làm cho hẳn lâm vào tròng cảnh.

Lúc này hẳn không thể tự hỏi, thậm chí muốn đem nàng nuốt vào bụng. Nữ nhân này là một yêu tinh mê hoặc lòng người, hẳn nhất định phải có được nàng.

Nếu lúc đầu Âu Dương Noãn cũng giống như những nữ nhân khác lấy lòng hẳn, nịnh nọt hẳn thì hẳn căn bản sẽ không liếc mắt nhìn nàng lần thứ hai.

Ngay sau đó, một trận choáng váng đánh úp lại. Âu Dương Noãn bị hẳn ôm lên.

Thân thể rời khỏi nền đá lạnh cứng, còn chưa kịp phản ứng, hơi thở Tiểu Diễn đã phả lên mặt nàng.

Chút cảm giác man mát khiến Âu Dương Noãn chốc lát liền thanh tỉnh lại. Nàng thế nhưng lại đang nằm trong lòng hẳn.

Mà thân thể vị Thái tử này thế nhưng lại đang kề rất gần. Hô hấp của hẳn khiến người ta bất giác nhớ tới hơi thở của dã thú đang từng bước tới gần.

Nàng bối rối sợ hãi muốn rời khỏi hẳn, lại bị một bàn tay của hẳn vươn tới ngăn trở.

Trong khoảnh khắc, cổ áo của nàng bị mở rộng ra đến bả vai. Hai tay hắn nhanh chóng nắm lấy nàng.

"Âu Dương Noãn, ta thật sự tò mò muội rốt cuộc có cái gì hấp dẫn ta? Có lẽ chiếm được muội rồi, ta sẽ không còn phát cuồng như vậy nữa...."

Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy hàn ý từ bàn tay hắn lan tràn khắp toàn thân: "Điện hạ, ta là Minh quận vương phi!"

"Vậy thì sao? Nữ nhân mà ta muốn, chính là của ta!"

Âu Dương Noãn mở to mắt nhìn chăm chăm nam nhân này.

Nàng hoàn toàn không biết hiện tại phải làm gì. Bởi vì lúc này hai mắt Tiểu Diễn đã đỏ bừng, giống như hoàn toàn là một người khác. Như là đang bị một sức mạnh đáng sợ chi phối.

Trên tay Tiểu Diễn tăng thêm khí lực, tham lam thâm nhập vào trong y phục nàng.

Âu Dương Noãn hoảng sợ: "Nếu Bệ hạ biết việc này, nhất định sẽ...."

Tiểu Diễn đột nhiên cảm thấy da thịt Âu Dương Noãn lạnh lẽo không hề có một chút độ ấm.

Cả người lại không ngừng run run, hắn liền ôm nàng ngồi lên ghế.

Hắn muốn xem nàng rốt cuộc là làm sao mà khiến nàng thống khổ như vậy.

Nhìn nàng không ngừng thờ dốc, giãy dụa muốn thoát khỏi sự khống chế của hắn. Hắn chỉ có thể ở trong lòng nhạo báng nàng cố gắng vô

ích.

Tay hắn chỉ vừa chạm vào bộ ngực mềm mại của nàng, xúc giác kia thế nhưng lại khiến cho người ta thỏa mãn như vậy: “Âu Dương Noãn, hiện tại hết thảy đều đã nằm trong tay ta. Không cần cố gắng vô ích!”

Hoàn toàn không đoán trước được, Âu Dương Noãn lại kịch liệt liều mạng giãy dụa.

Nàng thế nhưng lại từ trên người Tiểu Diễn ngã lăn xuống, cả người vô ý thức hung hăng đập vào thư án.

Tiểu Diễn cười lạnh, vươn tay hất hết mọi thứ trên thư án, đặt nàng nằm lên trên. Không cho nàng có cơ hội chạy thoát, tay hắn nhanh chóng cời xiêm y, nhào vào thân thể của nàng.

Bên ngoài Tiểu Diễn thập phần thanh nhã nhưng giờ phút này lại bộc phát bạo khí đáng sợ như vậy. Giống như có gì đó khiến bản tính thật của hắn thoát ra vậy: “Nếu mọi người cầu cứu, để người khác nhìn thấy sẽ có hậu quả gì, mọi người phải biết!”

Âu Dương Noãn gắt gao nhắm chặt hai mắt. Trong lòng cơ hồ thống hận đến phát cuồng.

Nếu Tiểu Diễn còn chút lý trí, hắn cũng biết làm chuyện này sẽ có hậu quả gì. Nhưng hiện nàng biết rõ, Tiểu Diễn đã quên hết tất cả.

"Âu Dương Noãn, mở to mắt nhìn ta. Người trước mặt mọi người không phải Tiểu Thiên Diệp, cũng không phải là Tiểu Trọng Hoa. Mà là ta! Là Tiểu Diễn!"

Tay Tiểu Diễn mãnh liệt lỗ mãng ở trên thân thể nàng không ngừng

đoạt lấy.

Từng câu từng chữ, nhất cử nhất động của hắn, tất cả đều biến thành hình ảnh tàn nhẫn ở trong đầu không xóa đi được.

Thân thể nàng rất đau, rất đau. Đau đớn ở trong bụng như độc xà bắt đầu lan tràn. Giống như có thứ gì đó từng chút từng chút xói mòn trong cơ thể nàng.

Thân thể hắn nóng bỏng, Âu Dương Noãn lại cảm thấy cả người rét run.

Trong lúc chỉ mảnh treo chuông, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng động lớn xôn xao. Cửa giống như bị người ta đẩy mạnh mở ra.

"Noãn Nhi? Noãn Nhi? Mọi làm sao vậy?"

Âu Dương Noãn nghe được, là âm thanh hoảng loạn của Lâm Nguyên Hình.

Nhưng nàng không có cách nào trả lời, một chữ cũng không nói được.

Đột nhiên có một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy nàng. Âu Dương Noãn cố hết sức ngẩng đầu. Dịch sa bình giao đan bào, thắt lưng bạch ngọc ngự long. Là...là thường phục của quận vương.

Tiểu Trọng Hoa! Bên tai tựa hồ như nghe thấy sự rung động kịch liệt trong ngực hắn. Chưa bao giờ nghe qua lời nói gấp gáp, thần sắc nghiêm nghị, phần nộ như vậy.

Tiểu Trọng Hoa! Chàng nhất định là điên rồi. Sao có thể thiện sấm phủ Thái tử như vậy?

Nay ở trong triều, người Tiểu Diễn kiêng kỵ nhất chính là chàng. Sao chàng có thể trong lúc này làm ra loại hành động như vậy?

Âu Dương Noãn muốn mở miệng nói chuyện, nhưng dưới bụng đau quá. Một khắc kia, nàng đột nhiên cảm giác được có một dòng nước ấm từ trong thân thể chảy xuống.

Cuối cùng, trước khi mất đi tri giác nàng đột nhiên nghe thấy Tiểu Trọng Hoa tha thiết gọi ‘Noãn Nhi’. Thanh âm tha thiết hoảng loạn, thống khổ mà ẩn nhẫn.

Còn có một giọt nước nóng bỏng rơi xuống gương mặt lạnh như băng của nàng.

Chàng đang khóc sao?

Trong mộng lung, Âu Dương Noãn cảm thấy buồn cười. Một nam nhân như Tiểu Trọng Hoa, làm sao có thể rơi lệ? Hoặc là, đây chính là một giấc mộng đáng sợ.

Chương 309: Bị kích khởi ý chí chiến đấu (1)

Đã gần đến hoàng hôn, ánh mặt trời nóng rát đã hoàn toàn hạ xuống.

Mùi hương trong hoa viên theo cửa sổ được gió nhẹ thổi từng đợt vào phòng.

Giống như là rơi vào giấc mộng vô tận, trần trọc trong đó không thể thoát ra. Âu Dương Noãn không nghĩ sẽ tỉnh lại.

Thân thể sao lại đau như vậy? Có chất lỏng ấm áp lại chua xót chảy vào miệng nàng, bức bách nàng từ trong mộng tỉnh lại.

Phương mama mạnh mẽ ép buộc Âu Dương Noãn uống cháo.

Sau đó chợt thấy nàng mở to mắt thì vừa mừng vừa sợ: “Tiểu thư, người tỉnh rồi?”

Hồng Ngọc đang ở bên ngoài nấu thuốc cũng lập tức chạy vào.

Thấy nàng mở to hai mắt mới nhẹ nhàng thở: “Tiểu thư, đều tại nô tỳ! Nếu nô tỳ không bị ngăn cản thì tiểu thư cũng sẽ không phải chịu khổ như vậy! Nô tỳ đáng chết vạn lần....”

Đám người Xương Bồ, Bích Vũ cũng đều kinh sợ đứng trong phòng. Nhìn thấy nàng tỉnh, trên mặt các nàng hoặc ít hoặc nhiều đều có kinh hỷ.

Nhưng đáy mắt mỗi người đều có biểu tình sợ hãi.

Âu Dương Noãn mơ hồ ngửi thấy trong không khí mùi huyết tinh nồng đậm mãnh liệt. Ngay cả mùi thảo dược dày đặc cũng không che lấp được.

Trong lúc mơ màng, tiếng nói trong đầu lại một lần nữa vọng đến.

“Quận vương phi có thai đã hơn một tháng. Trong lúc bị kinh hách, đứa nhỏ đã không giữ được!”

“Thân thể Quận vương phi vốn lạnh. Lúc trước còn bị thương quá nặng. Hiện tại....tương lai nếu muốn có thai, chỉ sợ sẽ rất khó khăn!”

“Ai cũng không được nhắc đến chuyện này với Noãn Nhi!”

Trí nhớ đột nhiên ủa đến. Âu Dương Noãn mờ mịt nhìn biểu tình khác nhau của mọi người, một hồi lâu mới nói: “Các người đều lui ra đi. Ta muốn yên tĩnh một mình!”

Phương mama chưa mở miệng, Bích Vũ đã sợ hãi quỳ rạp xuống đất: “Quận vương trước khi đi đã phân phó, chúng nô tỳ tuyệt không dám rời đi nửa bước....”

"Ta không cần! Các người lui xuống hết đi!"

"Nhưng...."

“Các người đều lui xuống đi! Không cần ở trong này....Đi mau....”

Nàng hôn mê ba ngày ba đêm, Tiểu Trọng Hoa vẫn túc trực bên cạnh. Vừa rồi Hoàng đế tuyên triệu, hắn mới vội vàng rời đi.

Nhưng cho dù hắn có ở đây, cũng vậy thôi! Hiện tại nàng không

muốn thấy bất luận kẻ nào.

Hồng Ngọc còn muốn nói nhưng Âu Dương Noãn đã quay mặt qua chỗ khác, đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nàng nằm trên giường, chỉ có thể nhìn núi giả bên phải, lại không thể thấy được bách hoa trong hoa viên.

Chỉ có Phương mama vẫn đứng bất động như cũ. Những người khác đều nhìn nhau, lặng lẽ lui ra ngoài.

Hồng Ngọc cũng không dám quấy rầy, lặng yên cùng mọi người lui xuống.

Chỉ chốc lát sau, lại đem thuốc đã được hâm nóng tiến vào, cung kính nói: “Tiểu thư! Mặc kệ thế nào, ngài cũng hãy uống thuốc trước đã....”

Chén thuốc đến trước mặt Âu Dương Noãn, nàng lại đột nhiên giơ tay lên hất chén thuốc đi: “Không nghe ta nói gì sao? Đừng làm phiền ta....”

"Tiểu thư! Ngài làm gì vậy?"

Phương mama ngồi xổm xuống, vội vàng thu dọn chén thuốc. Nhưng lại vì luống cuống tay chân, ngón tay nhất thời bị mảnh vỡ xẹt qua, máu tươi lập tức chảy ra.

Âu Dương Noãn thấy một màn như vậy, nhất thời sửng sốt. Chợt trong ánh mắt nảy lên một trận nóng ý.

Là nàng luống cuống, là nàng phần nộ. Giờ khắc này, nàng chỉ đành im lặng.

Nàng không hỏi han, cũng không biểu hiện cảm xúc ra ngoài. Chỉ nghiêng người hướng vào trong, khi tỉnh khi ngủ, hơn phân nửa là chìm trong hỗn loạn.

Cứ như vậy qua năm ba ngày, tinh thần mới dần dần chuyển tốt.

Trong thời gian đó, Tiểu Trọng Hoa cũng trở lại, nhưng chỉ lặng yên ngồi bên cạnh nàng. Cũng không mở miệng nói lấy một chữ, cứ trầm mặc như thế.

Đột nhiên có một ngày, không nhìn thấy bóng dáng Tiểu Trọng Hoa nữa.

Âu Dương Noãn cũng không thèm nhìn, chỉ nằm nhắm mắt dưỡng thần.

Nàng không có tâm tình đi bận tâm người khác. Lại càng không muốn đối mặt với sự truy vấn của hắn.

Hắn nhất định sẽ hỏi nàng nguyên do, đây chính là điều mà nàng không mong muốn đối mặt nhất, là chuyện đáng sợ nhất.

Phương mama lại cảm thấy kỳ quái, hơn nữa trong lòng bất an liền lặng lẽ hỏi Xương Bô: “Quận vương hôm nay ra ngoài sao?”

Xương Bô muốn nói nhưng Hồng Ngọc lại lôi kéo tay áo nàng, tỏ vẻ không cần nhiều lời.

Phương mama giận tái mặt, hiểu nhầm Tiểu Trọng Hoa vì chuyện đại phu nói kia mà thất vọng đối với Âu Dương Noãn: “Mấy ngày trước còn một tắc không rời, sao lại đột nhiên trở mặt nhanh như vậy?”

Xương Bồ không thể khống chế được liền nói: “Không phải! Là Quận vương bị bệnh! Bệnh thật sự rất nghiêm trọng, lại vẫn luôn ở đây không chịu đi. Mama hôm qua không phát hiện, là Vương gia hạ lệnh cho hộ vệ cưỡng chế mang Quận vương đi a!”

Phương mama sửng sốt, căn bản là không nghĩ tới điều này.

Âu Dương Noãn ở trên giường nghe thấy, trong lòng khẽ nhúc nhích. Nhưng cũng chỉ lẳng lặng lắng nghe, không lên tiếng.

Hồng Ngọc phát hiện được động tĩnh rất nhỏ này của nàng liền có tâm muốn nhất kích: “Mấy ngày trước Quận vương bị phong hàn, sau vốn không tĩnh dưỡng tốt. Đến nay tiểu thư bị bệnh, Quận vương lại liên tiếp mấy ngày mấy đêm không ăn không ngủ!”

"Cho nên bệnh tình liền rào rạt như hổ, mấy ngày nay đều sốt cao, lại không chịu uống thuốc chỉ ngồi trong này. Nhưng tiểu thư lại một chút cũng không để ý, một câu lại cũng không chịu nói!"

Phương mama liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn một cái, không tiếng động thở dài: “Như vậy thì làm sao mà tốt lên được?”

Vừa ngẩng đầu liền kinh ngạc: “Quận vương?”

Thấy Tiểu Trọng Hoa, Hồng Ngọc cùng Xương Bồ cũng rất khiếp sợ.

Xương Bồ nhanh miệng nói: “Ngài thân mình còn chưa khỏe hẳn. Tiểu thư cứ giao cho bọn nô tỳ là được rồi!”

Nhưng mà Tiểu Trọng Hoa không hề đáp lời. Âu Dương Noãn chỉ nghe được tiếng bước chân rất nhỏ, sau đó cảm giác được giường hơi hơi lún xuống. Hắn lại ngồi bên cạnh nàng.

Không phải còn đang phát sốt sao? Bây giờ còn chạy loạn như vậy! Âu Dương Noãn nhú mày.

Tiểu Trọng Hoa phát phát tay, ý bảo tất cả mọi người lui xuống.

Hồng Ngọc cùng Xương Bồ nhìn nhau, liền lặng lẽ theo Phương mama lui ra ngoài.

Lúc này dương quang có điểm chút hồng sắc, nhiễm chút sương mù cách một tấm liêm chiếu lên mặt Âu Dương Noãn. Loại hào quang này khiến cả người nàng thêm một chút nhu hòa.

Bởi vì còn bị bệnh nên nàng chỉ mặc một thân tấm y trắng ngần. Tựa hồ như vẫn mê man, mày hơi hơi nhăn lại.

Tiểu Trọng Hoa nhẹ nhàng vươn tay, lau đi chút mồ hôi lạnh trên trán nàng.

Sau đó cứ lẳng lặng ngồi như vậy, im lặng nhìn nàng ngủ. Đáy lòng hẳn yên tĩnh vô hạn, cảm thấy chỉ cần nàng bình an hết thấy đều đã đủ.

“Chàng cũng đang bị bệnh, còn tới làm gì?” Âu Dương Noãn đột nhiên mở to hai mắt, ánh mắt sáng trong mang theo tia mê hoặc.

Tiểu Trọng Hoa sững sốt, tươi cười từ từ dào dạt nổi lên trên khuôn mặt tuần tú của hắn: “Ta đã khỏe rồi!”

Trên đời này có bệnh nào qua một ngày liền khỏe lên sao? Trong lòng Âu Dương Noãn thở dài, vươn tay ra cầm lấy tay hắn.

“Sao còn lạnh như vậy?” Tiểu Trọng Hoa nhú mày.

Trong thanh âm của Âu Dương Noãn rất cục có chút tức giận: “Là chàng còn đang phát sốt thì có!”

Tiểu Trọng Hoa lắc đầu: “Thái y nói thân thể nàng yếu đuối, nên phải chăm sóc kỹ. Về sau đứng ngoài hành lang đón gió!”

Từ đầu tới cuối, hắn không hề nói đến chuyện đã xảy ra ngày đó, một chữ cũng không.

Không truy vấn, cũng không nghi hoặc, giống như chuyện đó chưa từng xảy ra.

Âu Dương Noãn cười cười: "Ta bệnh như vậy, sắc mặt chỉ sợ rất dọa người a!"

Thần sắc Tiểu Trọng Hoa ôn nhu trầm tĩnh: “Noãn Nhi, nàng còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không?”

“Chàng đang nói....là lúc trước ở biệt viện của mẫu thân?”

“Không! Lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng là khi ta đang ngồi trong xe ngựa. Nàng đang từ bậc thang tiệp sách đi xuống, mặt che mạng. Sau đó, nàng nhìn thấy người ta phải đi, cũng không hề sợ hãi, còn tặng quyển sách kia cho ta nữa!”

Âu Dương Noãn miễn cưỡng cười nói: "Thật không?"

Tiểu Trọng Hoa tiếp lời: “Khi đó, ta không nghĩ sau này nàng sẽ là thê tử của ta!”

Âu Dương Noãn ngượng ngùng cười nói: “Ai sẽ nghĩ đến....”

Khi đó, nàng cũng không nghĩ tới sẽ có quan hệ với hậu duệ quý tộc

thiên hoàng.

Nếu như dung nhan nàng giống như kiếp trước có tỳ vết, bọn họ có thể lưu tâm đến nàng sao? Tất nhiên sẽ không.

Nhưng nói vậy, nàng cũng không cần chịu đựng khuất nhục như vậy. Nàng thấp giọng, trong giọng điệu đã mang theo chút bất đắc dĩ, buồn bã: “Ta nghĩ, khi đó chàng nhất định là rất không thích ta. Ta nhớ rất rõ những lời chàng từng nói, chàng bảo ta buông bỏ oán hận, tự giải quyết cho tốt. Đúng không?”

Tiểu Trọng Hoa đột nhiên nở nụ cười, trong mắt như có ánh lửa thiêu đốt. Thân mình hần hơi tiến về phía trước, thanh âm khàn khàn: “Lúc ấy là ta muốn nói với nàng, trả thù người khác có rất nhiều biện pháp. Không cần đem bản thân cũng đặt vào, lại càng không cần vì vậy mà không vui!”

Thanh âm của hần cũng thấp xuống, lại mang theo chút ý cười: “Sau đó, thấy nàng tựa hồ như hiểu lầm ý của ta. Nhưng ta....cũng không tiện giải thích!”

Âu Dương Noãn lẳng lặng nghe hần nói xong, bỗng nhiên không tiếng động mỉm cười.

Nàng cười đến yên tĩnh như vậy, trong yên tĩnh lại có một loại lãnh ý không nói nên lời.

Hần không biết bản thân, cho tới bây giờ cũng chưa từng biết qua. Có một loại lệ khí không rõ, theo tim lan tràn khắp nơi.

“Còn nhớ kể mẫu Lâm Uyển Như của ta không?” Nàng đột ngột hỏi một câu.

“Uh!” Tiểu Trọng Hoa nhìn vào đáy mắt lạnh như băng của nàng.

Âu Dương Noãn chậm rãi nhắm mắt lại, lẳng lặng nói: "Đúng vậy! Lúc trước phu nhân Lại Bộ Thị Lang, muội muội Bộ Binh Thượng Thư chính là kế mẫu của ta!"

Âu Dương Noãn đột nhiên mở mắt, thanh âm lạnh lùng: “Là ta từng bước khiến bà ta bị trúng gió, lại khiến bà ta phát cuồng, sau đó làm cho bà ta mất đi tất cả!"

"Hiện tại Lâm Uyển Như điên rồi, cũng là một tay ta bức điên. Không chỉ như vậy, ta còn muốn bà ta phải sống như một con chó, mới có thể tiêu đi oán hận trong lòng!"

Trên trán Âu Dương Noãn từng tầng lại từng tầng mồ hôi tinh mịn thấm ra, lại bị gió thổi đi, mang đến cảm giác man mát: “Không riêng gì Lâm Uyển Như, còn có vị muội muội kia của ta nữa. Âu Dương Khả, chắc chàng cũng chẳng để ý!"

"Ta biết rõ nàng thích Tô Ngọc Lâu, lại cố ý dẫn người mưu hại hắn. Để hắn bị tù tội quần thân, tiền đồ triệt để bị hủy!"

"Sau đó lại khiến muội muội mang thai đứa nhỏ của người khác, buộc Tô Ngọc Lâu phải lấy nàng. Ta muốn nhìn hai người bọn họ phải trói với nhau cả đời, chịu thống khổ cả đời!"

“Noãn Nhi!"

Âu Dương Noãn lạnh lùng cắt ngang lời hắn: “Hãy nghe ta nói hết đã. Chàng cưới ta, nhưng ta là dạng nữ nhân gì chàng chưa chắc đã hiểu được!"

Tiểu Trọng Hoa hơi hơi nhíu mày, lẳng lặng nhìn nàng.

Âu Dương Noãn buồn bã nói: "Người ta đối phó không chỉ có mình bọn họ. Còn có tổ mẫu của ta!"

"Bà vốn là một người vô cùng cẩn thận, xưa nay luôn có tâm lý đề phòng ta. Cho nên muốn khiến bà trượt chân hay gặp một tai nạn gì đó ngoài ý muốn cơ hồ là không có khả năng!"

"Ta tuy rằng không hại chết tổ mẫu của mình nhưng lại cố ý sai khiến người khác ngày đêm hù dọa. Chính là đánh vào tâm thần khiến tổ mẫu lâm vào mộng yểm càng sâu!"

"Dùng loại biện pháp này khiến tâm lực suy nhược để bà căn bản không có tâm tư đi khống chế hôn sự của Tước Nhi, cũng không có biện pháp đến quấy nhiễu ta làm việc!"

"Chàng nói xem, ta như vậy có phải là ác quỷ tội ác tà trời hay không? Ta không tim không phổi, lãnh khốc vô tình. Tiểu Trọng Hoa, chàng nghe có hiểu được không?"

Tiểu Trọng Hoa chăm chú nhìn nàng: "Noãn Nhi, sao lại nói với ta những lời này?"

Âu Dương Noãn cười lạnh: "Ta chỉ muốn nói cho chàng biết, ta không đáng được chàng đối xử tốt như vậy. Cho nên, đứa nhỏ không còn....là ông trời đang báo ứng ta. Bởi vì ta quá mức ngoan độc, quá mức hung ác nham hiểm!"

Đôi môi Tiểu Trọng Hoa vi mân, lộ ra góc cạnh kiên nghị: "Không phải! Nàng không phải người ngoan độc!"

"Thật không? Đi một bước tính kế kỹ càng, chỉ cần là ai gây trở ngại đến ta, ta đều sẽ trừ bỏ. Như vậy còn không tính là tàn nhẫn sao?"

Ngũ khí Âu Dương Noãn thoáng dịu đi, nhẹ nhàng chậm rãi nói:
“Chẳng qua là ta thiện tâm cũng được, tàn nhẫn cũng thế, chàng hiện tại đều đã nghe hết!”

"Chúng ta là phu thê, cũng coi như thân cận. Nhưng nếu nói đến tình yêu nam nữ, ta đối với chàng cũng không có bao nhiêu. Cửa hôn sự này, cũng chẳng qua chỉ là ta mượn tay chàng thoát khỏi Tiểu Diễn mà thôi!"

Tay phải Tiểu Trọng Hoa nắm chặt, dùng sức. Thoáng cái liền có dấu vết đỏ nổi lên. Hắn cố gắng khắc chế: “Được rồi! Nàng nên nghỉ ngơi đi!”

Trong lòng Âu Dương Noãn khổ sở như bị ai đó bóp chặt. Nhưng không muốn rơi lệ trước mặt hắn, đành cất lực nhẫn nại nói: “Cho dù có được quay lại, ta cũng nhất định vẫn làm như vậy! Chàng nói xem, ta độc ác như vậy sao có thể xứng được hạnh phúc?”

“Ông trời chắc là cũng không vừa mắt nên mới cướp đi con ta....Cho nên người muốn tốt cho ta, cũng là vì tốt cho mình đừng đối xử với ta ôn nhu như vậy. Lại càng không nên vì ta làm điều gì!”

Tiểu Trọng Hoa bình tĩnh nhìn nàng, trong mắt hiện lên phức tạp vô hạn. Hắn nhắm chặt hai mắt lại, một lát sau mới chậm rãi hít sâu một hơi: “Nàng sợ liên lụy đến ta?”

Âu Dương Noãn giật mình ngẩn ra, không nghĩ trong nháy mắt đã bị hắn nhìn thấu.

Cảm xúc phức tạp này không mấy may biểu lộ nửa phần, nàng chỉ lẳng lặng nói: “Ta không có lòng tốt như vậy!”

Tiểu Diễn có thể làm ra được loại chuyện này, tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tay.

Không, phải nói là hắn đã thực sự nổi điên. Một chút cũng không bận tâm đến thể diện cùng tôn nghiêm của hoàng gia.

Tiểu Trọng Hoa trong nháy mắt đã nhìn thấu tâm tư nàng. Hắn không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

Hai mắt thâm trầm, sự yêu thương cùng sủng nịch từ trong đó chậm rãi tràn ra.

Nhắc tới chuyện này, hắn quả thực đau lòng muốn chết. Trong khoảnh khắc bọn họ biết đến sự tồn tại của đứa nhỏ thì cũng là lúc bị mất đi.

Nhưng, nay thái độ của nàng càng quyết tuyệt, hắn lại càng phát hiện bản thân yêu nàng.

Ban đầu nàng tính dùng hắn làm lá chắn cho mình. Điểm này, hắn tất nhiên là biết.

Nhưng hiện tại, nàng đang kiệt lực tránh để hắn xung đột với Tiểu Diễn. Thậm chí còn muốn tạo bất hòa với hắn, lạnh nhạt với hắn. Nghĩ mọi biện pháp để hắn chết tâm.

Quả thật, nàng có rất nhiều khuyết điểm, nhất là quá mức cố chấp. Nhưng trái tim ẩn sâu trong ngực kia, cũng là rất mềm mại.

Đáy lòng Tiểu Trọng Hoa như có một ngọn lửa không ngừng thiêu đốt. Ngay cả bản thân hắn cũng không có cách nào nhìn rõ đây là loại cảm giác gì.

Hắn không chịu rời đi, chỉ nằm xuống bên cạnh nàng.

“Noãn Nhi! Nàng là người có thù tăt báo, làm sao có thể buông tha cho Thái tử?” Hắn ung dung quay đầu đối diện với nàng.

Chương 310: Bị kích khởi ý chí chiến đấu (2)

Âu Dương Noãn ngạc nhiên.

“Ta không biết nàng đang tính toán cái gì! Ta chỉ biết chuyện đó nhất định rất nguy hiểm!” Tiểu Trọng Hoa nở nụ cười.

“Ý của chàng là gì?” Nàng lặng lặng nhìn hắn, còn vô cùng nghiêm túc hỏi hắn.

"Rất nguy hiểm!"

Hắn lắc đầu, ngữ điệu bình thản, ánh mắt cũng là một mảnh lạnh lùng.

Hắn không đồng ý nhú mày nhìn nàng, nói thẳng ra quan điểm của bản thân.

Hắn ẩn ẩn đoán được Lâm Nguyên Hình đang có tính toán, chính là hắn không hy vọng Âu Dương Noãn cũng bị cuốn vào.

Bởi vì chuyện này cũng không phải một sớm một chiều là có thể giải quyết được. Nếu thực sự muốn động thủ, cũng không nên là nàng ra tay.

Nhưng cùng lúc đó, hắn cũng tự giấu nửa thật nửa giả thờ dãi:
“Chẳng qua là ta cũng biết, hiện tại mặc kệ ta có nói như thế nào cũng không ngăn cản được nàng, không phải sao?”

"Noãn Nhi, cho tới bây giờ nàng chưa từng và cũng sẽ không phải là một nữ nhân ngoan ngoãn nghe lời!"

Một câu cảm thán bình thường này, mặt ngoài là đối với ngôn hành cử chỉ của nàng không thể nề hà.

Nhưng trên thực tế, cũng có thể hiểu là hấn đối với nàng hết sức nhẫn nại và bao dung.

Đáy lòng nàng lạnh lùng, quật cường, cũng không phải bất cứ một nam nhân nào cũng có thể chịu được.

"Thật không?"

Thấy lời nói, biểu tình lần đầu tiên bất đắc dĩ như vậy, Âu Dương Noãn cười cười.

Trên mặt cũng hiện lên biểu tình nghiêm túc: "Ta không nhất định phải tìm hấn trả thù. Ta chỉ muốn bảo vệ bản thân, gia tộc, người thân được an toàn. Ít nhất không cần như sống trong bầy sói, lo lắng đề phòng trước sau!"

Đúng lúc này, một đợt gió lạnh theo cửa sổ thổi vào. Thân thể Âu Dương Noãn không nhịn được mà khẽ run rẩy.

"Noãn Nhi, con của chúng ta, ta sẽ không để nó vô duyên vô cớ mất đi như vậy!"

Giờ khắc này Tiểu Trọng Hoa cảm nhận rõ ràng nội tâm nàng kinh hoàng không yên.

Hắn đem cả người nàng kéo vào trong lòng, dùng nhiệt độ cơ thể cùng nhịp tim trấn an nàng, sưởi ấm nàng.

“Nhưng, ta rất sợ! Ta sợ hấn vẫn không chịu buông tay! Đến lúc đó trừ bỏ cá chết lười rách thì không còn biện pháp nào khác!”

Vùi đầu trong lòng hấn, nàng nhẹ nhàng mở miệng. Đầu gối trên ngực hấn, đem mặt dán sát vào ngực hấn, bị nhịp tim đập trầm ổn kia rung động tri giác: “Chàng cũng nghĩ như vậy, đúng không?”

Hấn cũng không trả lời, chỉ ôm nàng thêm chặt hơn.

"Nếu hấn vẫn không chịu buông tay, vậy phải làm sao bây giờ?"

Trầm mặc một hồi lâu, Âu Dương Noãn lo sợ bất an ngẩng đầu lên nhìn hấn.

Trong đôi mắt mang theo chút yếu ớt, nghi vấn cất dấu sâu trong lòng tựa hồ như phủ thêm một tầng lo lắng. Khiến đáy lòng nàng cũng lo sợ bất an: “Đến lúc đó, ta.....”

“Mặc kệ là đến khi nào, ta cũng không để hấn lại tới gần nàng!”

Tiểu Trọng Hoa mềm giọng trấn an. Thoáng dừng một chút, trong con ngươi đen bóng từ từ hiện ra hàn quang, sâu thẳm mà lạnh thấu xương.

Liền ngay cả câu chữ cũng mang theo kiên quyết: “Nữ nhân của ta, không phải hấn có thể chạm vào!”

Âu Dương Noãn còn chưa kịp nói chuyện, Tiểu Trọng Hoa đã nhìn thẳng nàng: “Vừa rồi nàng nói những lời đó, ta xem như là chưa từng nghe qua. Cái gì mà độc ác, cái gì mà báo ứng?”

"Nếu thật sự là thế, hai tay ta sớm đã dính đầy máu tươi, ông trời có

muốn báo ứng thì cũng nên báo ứng ta trước. Làm sao còn thời gian đến tìm nàng?”

Âu Dương Noãn sững sốt, lập tức không biết phải nói gì.

“Nàng thật sự là đã nghĩ nhiều rồi!” Tiểu Trọng Hoa chậm rãi nói.

Cừu hận khiến người ta nhập ma, để nở ra những bông hoa màu đen. Những bông hoa này che đi hết thủy ánh sáng. Rồi sẽ có một ngày, người như vậy sẽ tự hủy diệt bản thân.

Hắn không nghĩ sẽ đứng nhìn nàng hủy hoại bản thân nên mới nói với nàng những lời đó. Nàng lại đem những lời nói như chỉ trích.

Chỉ trích nàng? Không! Hắn không có tư cách đó. Bởi vì trên tay hắn cũng nhiễm đầy máu tươi.

Nếu nàng là tiểu quỷ, vậy thì hắn trên chiến trường giết người vớ số, chẳng phải là đại ma đầu tội ác tà trời sao?

Tiểu Trọng Hoa nhẹ nhàng nở nụ cười.

Âu Dương Noãn ngẩng đầu, nhìn sườn mặt cương nghị của hắn, chung quy vẫn nói ra lời nói ẩn sâu trong lòng: “Nếu chàng muốn, có thể nạp trắc phi. Ta....sẽ không ngăn cản!”

Nếu nàng thật sự cả đời không thể sinh con, chuyện này so với việc để hắn đề xuất không bằng chính nàng nói trước.

“Ta nghĩ cho tới bây giờ, nàng sẽ không đến mức lại hoài nghi ta. Tình cảm của ta, nàng hẳn là thấy được!”

Tiểu Trọng Hoa đột nhiên chấn động, lập tức nhìn nàng chằm chằm.

Hắn có chút suy nghĩ cười, trong mắt lại không hề vương một chút.

Hắn lạnh lùng nhìn nàng: “Nhưng nàng không có, có phải không? Nàng sợ ta tương lai sẽ chủ động đề xuất, khiến nàng thương tâm nên mới cố ý thử ta? Hay vẫn là thật lòng?”

Thanh âm Âu Dương Noãn mang theo chút run run mà chính nàng cũng không nhận thấy: “Ta không thử chàng!”

Tiểu Trọng Hoa không thể nhịn được, hơi hơi nghiêng đầu, hai người lẳng lặng đối diện.

Ai cũng không thoái nhượng, liền cứ duy trì hô hấp có thể thấy được khoảng cách như vậy.

Bên môi Tiểu Trọng Hoa dâng lên nụ cười tự giễu: “Nàng nói đúng!”

Ánh mắt hắn nhìn sâu vào mắt nàng, lại chuyển qua bàn tay đang đặt trước ngực hắn: “Như vậy, nàng muốn ta phải thế nào?”

Âu Dương Noãn buông tay cúi đầu: “Nếu ta không thể sinh hạ con nối dõi, sớm hay muộn Vương gia cũng sẽ bức chàng nạp thiếp. Chàng cần một đứa nhỏ!”

Hắn liền gật gật đầu: “Nếu ta chỉ có một thê tử, ba năm sau nàng vẫn không thể có con. Nói không chừng phụ vương sẽ bức ta nạp thiếp, nàng nghĩ như vậy cũng đúng!”

Tiếp theo hắn lại giống như thở dài nói: “Rốt cuộc là ta cần một đứa nhỏ. Cũng là nàng cần có một đứa nhỏ của ta!”

Trong ánh mắt Âu Dương Noãn chậm rãi nổi lên tia đậm mạc: “Chàng cùng người khác sinh đứa nhỏ, cũng sẽ gọi ta một tiếng mẹ

cả!”

Ý cười trào phúng bên môi Tiểu Trọng Hoa giống như thủy triều rút đi. Vẻ mặt lạnh nhạt khiến người ta sợ hãi, hần bình tĩnh nhìn nàng hồi lâu: “Chuyện này không cần nàng lo lắng. Nếu như ta thật sự không có con, cũng là ông trời bởi vì ta đã lấy đi tính mạng của rất nhiều người mà trừng phạt ta. Không liên quan đến nàng!”

Âu Dương Noãn khiếp sợ nhìn Tiểu Trọng Hoa.

Hóa ra, chuyện hần nói chưa từng có ý định nạp thiếp là thật. Lúc đó nàng vốn chỉ nghĩ, hần bắt quá chỉ là nói cho có mà thôi.

“Trường hợp ta có con với trường hợp ta không thể sinh con thì chàng có đồng ý nạp thiếp hay không cũng sẽ có ý nghĩa khác nhau. Chàng hiểu chưa?”

Thanh âm Tiểu Trọng Hoa thực lạnh nhạt, ánh mắt cũng rất kiên định: “Sẽ không hề đồ hơn nàng!”

Nếu hần có con với nữ tử khác, như vậy nàng phải làm sao để đứng vững trong phủ?

Mẹ cả sao?

Một mẹ cả không có đứa nhỏ của mình, tương lai kế thừa tước vị là con của tiểu thiếp, nàng cũng biết tương lai sẽ như thế nào! Thật sự là nha đầu ngốc!

Tiểu Trọng Hoa thở dài thật sâu, lại chung quy cũng không nói ra.

Âu Dương Noãn còn muốn nói nữa nhưng Tiểu Trọng Hoa lại đột nhiên ngồi dậy xuống giường: “Không cần nói thêm gì nữa! Nếu

không ta khó mà đảm bảo sẽ không tức giận khiến nàng sợ!”

Cửa nhẹ nhàng vang một tiếng, Tiểu Trọng Hoa bước nhanh ra ngoài. Thân hình có chút lung lay, hấn vẫn còn phát sốt.

Trong lòng Âu Dương Noãn, lần đầu tiên cảm thấy có một loại cảm xúc có khó thể nói.

Có lẽ là cảm động, có lẽ là tâm động, nàng khó mà phân biệt rõ ràng được.

Ít nhất trong lúc này, hấn không vội vã phân rõ quan hệ, càng không bỏ qua nàng.

Rất nhanh, cửa lại được mở ra.

Âu Dương Noãn kinh ngạc, Hồng Ngọc tiến vào bẩm báo: “Tiểu thư, Thế tử phi đến thăm ngài!”

Chuyện xảy ra ngày đó, người ngoài cũng không hề biết.

Tất cả mọi người chỉ nghĩ Âu Dương Noãn lúc ở phủ Thái tử không cẩn thận bị thương. Minh quận vương sốt ruột ái ân nên đã tự mình đến đón nàng về mà thôi.

Thậm chí chuyện Âu Dương Noãn bị sẩy thai cũng không tiết lộ ra ngoài. Người khác chỉ nghĩ nàng không được khỏe.

Đại công chúa tự mình đến thăm hai lần, Lão thái quân cùng đại cửu mẫu cũng tới. Âu Dương Noãn đều báo bình an không gặp.

Hồng Ngọc đương nhiên biết nàng không muốn gặp người khác, vì sao còn tới hỏi?

Không đợi Âu Dương Noãn nói gì, đã thấy Tôn Nhu Trữ bước vào.

Ánh mắt Âu Dương Noãn ngưng lại, đây là cố ý xông vào.

Tôn Nhu Trữ cười đi vào, nàng một thân hoa phục, châu ngọc sáng rỡ. So với Âu Dương Noãn một thân y phục trắng thuần thì càng có vẻ diễm quang hơn, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hồng Ngọc không kịp ngăn trở, vội vàng theo vào. Âu Dương Noãn nói: “Không sao! Người lui xuống trước đi!”

Tôn Nhu Trữ cười, tự động tìm chỗ ngồi xuống: “Đệ muội không sao chứ?”

Âu Dương Noãn lười so đo, chỉ hỏi: “Đại tẩu đột nhiên đến thăm, là có chuyện gì sao?”

Tôn Nhu Trữ lại chỉ cười, một lát sau mới nói: “Khí sắc đệ muội đã tốt hơn nhiều nha! Mấy ngày trước Nhị đệ còn ngăn cản không cho ai vào thăm, ta còn tưởng rằng người rất yếu chứ?”

Âu Dương Noãn liền cảm thấy phiền chán, không muốn nhiều lời: “Làm phiền đại tẩu lo lắng rồi! Nếu đã muốn nhìn qua, vậy cũng mời trở về!”

Tôn Nhu Trữ lại cười: “Đệ muội sao lại vội vã đuổi khách như vậy? Có phải là tâm tình không được tốt?”

"Nếu thật sự là tâm tình không tốt thì cứ nói với ta. Không chừng ta có thể giúp đệ muội giải ưu!"

Lời nói châm chọc như vậy, Âu Dương Noãn đã thập phần tức giận.

Hai người vốn không hề có cừu hận, chẳng qua chỉ là nước sông không phạm nước giếng là tốt rồi.

Tôn Nhu Trữ nay minh mục trướng đảm như vậy, không để ý đến quan hệ của bọn họ.

Chẳng qua là nhìn nàng đóng cửa không ra, đối phương lại xem xét cơ hội đến châm chọc nàng.

Nhìn Âu Dương Noãn không nói lời nào, Tôn Nhu Trữ liền cười: “Lại nói, Đệ muội cũng thật sự đáng thương. Đang êm đang đẹp xuất môn một chuyến liền như vậy. Có thể thấy người dù sao cũng còn nhỏ tuổi, rất không cẩn thận. Chẳng qua là....”

Nàng dùng khăn che miệng cười: “Sớm biết như thế, còn không bằng giữ lại Bích Hà. Tương lai nếu có đứa nhỏ, tự nhiên cũng là đứa nhỏ của người a! Hiện tại đệ muội cũng không cần phải cảm thấy mất mát như vậy!”

Không đúng!

Tôn Nhu Trữ làm sao có thể biết nàng bị sẩy thai? Chuyện này....Người khác hẳn là phải không biết mới đúng.

Hai mắt Âu Dương Noãn khẽ nheo lại, hiện lên hàn quang.

“Đệ muội, ta nói có đúng không?”

Tôn Nhu Trữ nói gì nàng cũng đều có thể nhẫn.

Nhưng nhắc đến đứa nhỏ, lòng nàng lại đau đớn, sao có thể tùy ý để nàng ta lấy ra châm chọc nàng.

Âu Dương Noãn không thể tha thứ cho Tiểu Diễm, nhưng lại càng không thể tha thứ cho bản thân.

Một đứa nhỏ tồn tại trong cơ thể nàng, là một phần trong nàng cứ như vậy mà không còn.

Thậm chí nàng còn không ý thức được sự tồn tại của nó.

Thống khổ như vậy! Dù nàng có kiên cường như thế nào cũng không thể chịu được!

Âu Dương Noãn cố nén tức giận, chỉ cười lạnh: “Đại tẩu thật đúng là nhàn nhã. Có phải là đại ca nơi đó không cần người lo lắng hay không?”

"A, ta sao lại quên mất, tâm tư đại tẩu vốn không đặt trên người đại ca a!"

Lời của nàng hết sức nhẹ nhàng lạnh nhạt, giống như một cây châm sắc bén đâm vào lòng Tôn Nhu Trữ. Nhẹ nhàng nhưng lại rất sâu, rất đau.

Tôn Nhu Trữ cơ hồ là trong nháy mắt đột nhiên biến sắc. Âu Dương Noãn sao có thể để Tôn Nhu Trữ có thời gian nói chuyện, liền mỉm cười: “Đại tẩu, nam lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng. Hạ Lan công tử có từng nói với ta, hân thiếu Quận vương một ân tình rất lớn!”

“Hạ Lan công tử cũng đã đến tuổi rồi, có phải ta nên bảo Quận vương ra mặt vì hân tìm một mối lương duyên?”

"Ngẫm lại xem, Hạ Lan công tử tuy rằng có xuất thân không tiện nói nhưng lại là nam tử phong độ, tài hoa hơn người. Muốn tìm một vị

công chúa thì hơi khó, nhưng nếu là thiên kim tiểu thư quan lại mỹ mạo đa tình, chưa có hôn sự thì không phải chuyện khó. Đại tẩu, tẩu nói có đúng không?”

Lúc nàng nói đến chưa có hôn sự thì giọng điệu càng thêm cường điệu, cơ hồ làm cho Tôn Nhu Trữ hận đến nghiến răng.

Hai người giằng co thật lâu, thanh âm Tôn Nhu Trữ có chút ách sấp. Ngón tay gắt gao bám chặt lấy cây quạt, giống như là muốn bóp nát nó vậy: “Người quả nhiên cái gì cũng đều biết!”

“Từ cái ngày ở Trữ quốc am, ta cái gì cũng đều đoán được! Hành động của người sau này càng làm cho ta thêm nghiệm chứng ý nghĩ của mình. Đại tẩu, người thật sự là dám cả gan làm loạn!” Thanh âm Âu Dương Noãn phi thường lạnh lùng.

Tôn Nhu Trữ đứng mạnh lên, lạnh lùng nói: “Người mau câm mồm cho ta!”

"Câm mồm? Là ai chạy đến phòng ta kêu gào, chẳng qua là người tự rước lấy nhục mà thôi!"

Âu Dương Noãn cười lạnh, trên gương mặt thanh lệ đều là vô tình.

Tôn Nhu Trữ lại bất chấp đáng vẻ Thế tử phi, hai mắt sắc lạnh giống như thanh âm của nàng: “Âu Dương Noãn, người hiện tại ngay cả đứa nhỏ cũng đã mất. Thế nhưng lại còn đắc ý như vậy!”

"Đắc ý sao?"

Âu Dương Noãn cười nhẹ, “Ta chẳng qua là mới gả vào được hai tháng. Hiện tại không còn, không có nghĩa là tương lai không có. Cho dù tương lai cũng không có, Trọng Hoa cũng sẽ đối xử với ta

như trăn bảo!”

“Nhưng đại tẩu người lại không giống. Người gả vào đây lâu như vậy, không phải vẫn không có con đấy sao? Người lấy quyền gì đứng trước mặt ta lớn tiếng?”

“A, ta lại quên mất. Đại ca chán ghét người như vậy, chỉ sợ ngay cả mặt cũng không muốn nhìn a? Người chỉ có thể ôm lấy sự nhớ thương với Hạ Lan công tử mà sống tiếp quãng đời còn lại!”

"Đại tẩu nói xem, như vậy là ta đáng thương hay là người đáng thương?"

“Người... Người....”

Tôn Nhu Trữ bị Âu Dương Noãn chọc tức đến cả người phát run, răng nanh cơ hồ như cũng lập cập.

Nàng không chút nghĩ ngợi xông lên, một bàn tay giơ lên định đánh xuống.

Không đợi Tôn Nhu Trữ động thủ, Xương Bồ đã mạnh mẽ cầm lấy tay ngăn cản: “Thế tử phi, mời ngài tự trọng!”

“Được lắm! Được lắm! Được lắm!”

Đôi mắt Tôn Nhu Trữ đã đỏ ngầu, hiển nhiên là đã giận đến cực điểm. Nhanh chóng giật mạnh tay khỏi tay Xương Bồ, liên tục cười lạnh: “Âu Dương Noãn, người đừng vội đắc ý! Chỉ cần ta còn một ngày, người cũng đừng nghĩ có thể sống tốt!”

Nói xong liền phẩy tay áo bỏ đi.

Xương Bồ lo lắng nhìn bóng dáng Tôn Nhu Trữ, lại nhìn Âu Dương Noãn. Rốt cuộc vẫn thở dài nhẹ nhõm: “Tiểu thư, ngài tỉnh lại đứng lên là tốt rồi! Nô tỳ còn lo lắng ngài sẽ bị Thế tử phi khi dễ!”

"Thật không?"

Trên mặt Âu Dương Noãn hiện lên tia lạnh lùng thản nhiên.

Bao nhiêu năm rồi thói quen vẫn không thay đổi được.

Mỗi khi cảm thấy bản thân mệt mỏi, ngọt ngào không thể thở nổi, Âu Dương Noãn sẽ lại nhớ đến khoảng thời gian dĩ vãng đó.

Thoáng như một giấc mộng, khi cái rét lạnh cắt da cắt thịt khiến nàng tỉnh mộng, nàng mới ngộ đạo.

Cho dù nàng muốn ngừng lại, những người đó cũng sẽ không buông tha cho nàng.

Tốt! Quả nhiên là rất tốt!

Nếu bọn họ đã không chịu dừng, từng bước từng bước vội vàng đến khiêu khích. Vậy cứ để xem đi! Nhìn xem đến tột cùng là đạo cao một thước hay vẫn là ma cao một trượng?

Tôn Nhu Trữ đến lần này, ngược lại còn đã khởi ý chí chiến đấu của Âu Dương Noãn.

Lần này chỉ sợ ngay cả đương sự cũng đều không tưởng được.

.....

Nửa tháng sau, Tiểu Trúc bên cạnh Lâm Nguyên Hình bí mật đến,

nhANH chóng đem mọi chuyện hoàn chỉnh bẩm báo lại với Âu Dương Noãn.

Lúc này Âu Dương Noãn đang nhàn nhã ngồi trong lương đình bên hồ cho cá ăn.

Nghe vậy thì thản nhiên ngẩng đầu: “Oh? Có người động thủ vào lư hương trong thư phòng sao?”

Sau nàng cũng hoài nghi, Tiểu Diễn cho dù có điên cuồng cũng sẽ không làm ra loại chuyện không suy nghĩ này.

Nhất là trong thời điểm Tiểu Trọng Hoa đang nắm trong tay quyền cao lại đi nhúng chàm thế tử hấn.

Điều này tuyệt đối không giống với việc mà một Tiểu Diễn luôn suy tính từng bước đi sẽ làm.

Hiển nhiên, Lâm Nguyên Hình cũng có suy nghĩ như vậy.

“Cuối cùng tra ra được là do một thị thiếp trong phủ. Chính nàng ta thừa nhận vì muốn được Thái tử sung hạnh nên mới bỏ hương liệu có tác dụng kích thích vào trong lư hương!”

Thị thiếp? Âu Dương Noãn cười lạnh.

Làm sao một thị thiếp lại có lá gan lớn như vậy? Lại làm sao có thể đúng dịp nàng cùng Tiểu Diễn ở trong thư phòng?

Đây rõ ràng là có người muốn phá vỡ đồng minh giữa Tiểu Diễn và Tiểu Trọng Hoa, muốn để bọn họ trở mặt thành thù!

Đương nhiên, chuyện này đối với Lâm Nguyên Hình cùng Trần quốc

Hầu phủ. Thậm chí là cả Yến vương phủ, đều là một đả kích rất lớn....

Chương 311: Mãnh thú kinh hồn trong bãi săn Hoàng gia

"Nói vậy, chuyện này không có ai biết chứ?" Âu Dương Noãn lẳng lẳng nhìn Tiểu Trúc.

Tiểu Trúc cúi đầu nói: "Đây là tất nhiên. Xin quận vương phi yên tâm!"

"Chủ tử nói, ban đầu Thái tử phi bắt quá chỉ là gây chuyện nhỏ. Lần này lại hạ quyết tâm như vậy, muốn phủ Thái tử cùng Yến vương phủ kết thù!"

Âu Dương Noãn thả một nắm thức ăn nữa xuống hồ, ngón tay thon dài xoa xoa đình trụ một bên: "Người đó luôn tự phụ, nghĩ rằng bản thân thông minh. Cây lớn có thể ngăn cản sóng to, gỗ có thể dùng để làm nhà kiên cố!"

"Nhưng nếu bị một con mối từ trong từng chút từng chút ăn mòn khoét rỗng, người nói xem, còn ai có thể ngăn cản kết cục?"

Nàng nhìn đình trụ, tay kia chậm rãi vuốt đi lên. Tầm mắt nàng dừng trên từng nét chạm trổ tinh xảo, chậm rãi nói: "Nếu tự nàng đi tìm đường chết, đến lúc đó chỉ cần nhẹ nhàng nhất nhả liền có thể khiến nàng vạn kiếp bất phục!"

"Dạ! nô tỳ hiểu. Nô tỳ nhất định sẽ đem những lời này chuyển đến Lâm trắc phi!" Tiểu Trúc thi lễ rồi liền lẳng lẽ lui ra ngoài.

Âu Dương Noãn hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy không khí thanh

lượng. Gió một trận lại một trận, trong không khí có dòng khí toàn kích nào đó không thể bắt nhập. Giống như muốn xuyên thấu tứ chi nàng.

Âu Dương Noãn nhìn Hồng Ngọc, thản nhiên nói: “Mang đàn cổ của ta tới đây!”

“Dạ!” Hồng Ngọc nhanh chóng rời đi, chỉ chốc lát sau đã mang đàn cổ đến.

Âu Dương Noãn ngồi xuống, cúi đầu đánh đàn.

Trên ống tay áo tuyết trắng thêu hoa lan thanh nhã, theo động tác của nàng đung đưa hạ xuống.

Mười ngón tay nàng khinh áp cầm huyền. Quang ảnh loang lổ, ánh lên sườn mặt thập phần trầm tĩnh của nàng.

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng tiến đến. Xương Bò vội vàng ngăn người nọ: “Đứng lại!”

Hồng Ngọc nhìn người, nhất thời ngạc nhiên. Lập tức nhìn về phía Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn đánh xong một đoạn, mới ngẩng đầu nhìn hẩn mỉm cười. Như là đối với hảo hữu nhiều năm không gặp: “Người đến rồi!”

Hạ Lan Đồ một thân lam bào, thập phần đơn giản. Khuôn mặt cũng vẫn tuấn tú như trước.

Hẩn chớp tay xem như chào hỏi rồi ở phía đối diện xa xa ngồi xuống: “Người biết ta hôm nay sẽ đến?”

“Nếu ta đã nói những lời kia với đại tẩu, nàng làm sao có thể ngồi yên được?”

Thanh âm Âu Dương Noãn vẫn ôn hòa như nước: “Huống chi, người và ta ngoài ân tình còn có nghĩa bằng hữu. Người tất nhiên sẽ vì nàng mà tới tìm ta. Hạ Lan công tử, ta nói đúng không?”

“Một khúc vừa rồi, chợt nghe như là nghênh đón tri âm tri kỷ. Nhưng nghe thêm lại cảm thấy có sát khí vô hạn ập tới khiến người ta không duyên cớ nghĩ đến rất nhiều điều!”

Hạ Lan Đồ cũng không vội vã trả lời vấn đề của nàng, ngược lại chỉ nói một câu như vậy.

Âu Dương Noãn khẽ gảy gảy huyền cầm, lập tức liền phát ra vài tiếng âm đơn điệu.

Nàng vẫn thản nhiên cười, tránh nặng tìm nhẹ đáp: “Oh? Sát khí sao?”

Hạ Lan Đồ mỉm cười: “Là người phương nào khiến lòng người sinh ra hận ý như vậy?”

Âu Dương Noãn khẽ vuốt thân đàn, thân đàn làm bằng gỗ lim được chạm trổ tỉ mỉ. Nàng chậm rãi nói: “Cái này....nếu nói trong đó cũng bao gồm cả vị đại tẩu kia của ta, Hạ Lan công tử sẽ làm thế nào?”

Hạ Lan Đồ trông như phong thần, như ngọc. Lỗi lạc hiểu biết.

Người ngoài nghĩ hãn nhân văn dã hạc, nhưng lại không biết hãn chính là hoàng tôn hậu duệ quý tộc chân chính.

Nhưng khi hãn nghe những lời này, sắc mặt liền lập tức thay đổi.

Phía sau, Hồng Ngọc đã cẩn thận dâng trà lên.

Âu Dương Noãn bung chén trà còn đang nóng lên, ung dung uống trà, nhìn Hạ Lan Đồ phía đối diện.

“Thế nào?” Nàng không chút để ý hỏi.

“Hả?”

Thần sắc Hạ Lan Đồ mờ mịt, chung trà đang cầm trên tay run lên. Nắp chung trà va chạm vào thành tạo nên một tiếng lạch cạch thanh thúy.

Khóe môi Âu Dương Noãn tràn đầy ý cười: “Quả nhiên quan tâm quá, tâm sẽ bị loạn. Ta hỏi Hạ Lan công tử, trà này như thế nào?”

Hạ Lan Đồ lúc này mới hồi phục lại tinh thần, ánh mắt phức tạp nhìn Âu Dương Noãn. Dừng một chút mới nói: “Ta lưu lạc khắp nơi, ngày thường cơm rau dưa quán. Trà tinh xảo như vậy, ở trong mắt ta thì so với nước suối bình thường cũng không có gì khác biệt. Quận vương phi có hỏi ta thì cũng như không!”

Âu Dương Noãn hơi nhú mày, cũng không đáp lời.

Nàng nhẹ nhàng uống một ngụm, nhìn lá trà màu xanh nhạt chìm nổi, ở trong chén trôi qua chỗ này lại dạt qua chỗ kia. Nhưng vẫn cố chấp không chịu chìm xuống đáy, giống như đang kịch liệt tìm kiếm điểm cân bằng tốt nhất.

"Vô luận là trà phương nào, nếu không trải qua khí trời ẩm lạnh, chìm nổi trong sương sớm thì chỉ sợ còn kém hơn hương vị của nước suối!"

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: “Thân thế Hạ Lan công tử đặc thù, trải qua vô số biến cố. Cũng xem như là người đã trải qua ảm lạnh thế gian. Chỉ là không biết, vì sao người lại yêu một nữ tử khí thế bức người như vậy?”

Ánh mắt Hạ Lan Đồ khẽ động, khóe môi vẫn hơi nhếch lên, chỉ thêm một chút ý tứ đùa cợt: “Ban đầu Nhu Trữ cũng không phải như vậy, là ta có lỗi với Thế tử!”

"Bởi vì Nhu Trữ và Thế tử có hôn ước từ nhỏ, cho nên Nhu Trữ thường xuyên theo mẫu thân nàng đến thăm Yến vương phi. Là do ta động tình với nàng!"

"Động tình? Hạ Lan công tử, người lớn lên trong Yến vương phủ. Nói ra lời này có phải là có chút vong ân phụ nghĩa?" Âu Dương Noãn buông chung trà, phát ra tiếng cười khẽ.

Hạ Lan Đồ thở dài: “Ta chẳng qua chỉ là một đứa con hoang, hơn nữa cả đời không thể ra ánh sáng, không ai quan tâm đến ta!”

"Bảy tuổi, lần đầu tiên ta gặp Nhu Trữ, nàng thế nhưng lại chủ động nói chuyện với ta. Thậm chí còn tự tay bóc hạt sen cho ta ăn. Khi nàng cười ôn nhu đáng yêu đến thế, ta vĩnh viễn cũng sẽ không quên!"

“Cho nên, nàng chính là bằng hữu đầu tiên của ta. Ta vẫn đem loại tình cảm sai trái này đặt trong lòng, chưa bao giờ nhắc tới với bất luận kẻ nào. Thậm chí ngay cả Nhu Trữ cũng không biết!”

“Ta vốn tưởng rằng Thế tử tuy hư nhược nhiều bệnh nhưng chung quy vẫn là một nam nhân đáng để phó thác!”

"Nhưng từ sau khi Nhu Trữ gả cho hắn thì chưa từng có một ngày lành. Tiểu Trọng Quân ngoài mặt là một nam nhân bình thường, nhưng sau lưng hắn lại là....."

Hạ Lan Đồ dừng một chút, sâu trong ánh mắt hiện lên vẻ đau đớn: "Vừa gả vào được một năm, Nhu Trữ cơ hồ như dùng lệ để rửa mặt.... Nhưng nàng chỉ có thể chịu đựng, không thể không chịu đựng. Có lẽ....sau đó nàng xem ta như ngọn cỏ cứu mạng!"

Âu Dương Noãn rũ mắt xuống, trầm mặc một lát mới chậm rãi nói: "Mỗi người đều phải thừa nhận vận mệnh của mình. Cũng có lựa chọn của chính mình, hơn nữa phải chịu trách nhiệm với sự lựa chọn đó!"

"Ta không biết Tiểu Trọng Quân rốt cuộc là dạng người gì. Nhưng ta lại tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy Tôn Nhu Trữ làm người, đối nhân xử thế như thế nào. Cho nên, ta thật sự rất khó tin tưởng lời này của người!"

Thần sắc Hạ Lan Đồ có chút bất đắc dĩ: "Ta biết sẽ không có ai tin. Thậm chí ngay cả chính ta cũng từng hoài nghi những lời của Nhu Trữ!"

"Nàng nói với ta, Tiểu Trọng Quân âm mưu ngoan độc, giỏi về công kích nhược điểm lòng người. Bề ngoài thì tao nhã, nhưng thực tế lại là một con quái vật!"

"Nhưng những lời này, nàng lại không có chứng cứ xác thực gì để chứng minh. Thậm chí ở trên thân thể nàng cũng không nhìn thấy vết thương gì!"

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: "Quan trọng nhất là, Thế tử dù sao cũng là một người bệnh không thể rời giường. Muốn người ta tin

tưởng hấn khi nhục thể tử của mình, không phải thực buồn cười sao?”

“Người có lẽ chưa từng tận mắt nhìn qua Tôn Nhu Trữ đối xử với thị thiếp của Thế tử như thế nào? Nếu người nhìn thấy, người còn có thể nói là nàng bất đắc dĩ không?”

“Người ta nói tình quá sâu đậm sẽ bị che mắt. Hạ Lan công tử, người căn bản không hiểu hết được nàng đâu!”

Hạ Lan Đồ cười cười: "Giữa con người đôi khi tựa hồ là có một loại duyên phận, có người đối với người liền có một loại sức hút đặc biệt. Vừa thấy liền đã có hảo cảm, gặp thêm hai ba lần nữa liền chìm sâu trong đó không thể tự thoát ra được. Nhưng có thể khiến người nguyện ý vì nàng trả giá, có lẽ là do ta kiếp trước nợ nàng!”

“Người hãy xem như này giờ ta chỉ đang kể một câu chuyện cười, tất cả đều quên đi. Lần này ta đến, chỉ là vì muốn cầu người đừng so đo với Nhu Trữ. Người là một vị bằng hữu rất tốt. Thậm chí so với Nhu Trữ càng hiểu ta hơn. Về cừu hận, người so với ta càng rõ ràng hơn!”

Hạ Lan Đồ vẫn ôn ngôn mỉm cười: “Làm gì khiến bản thân mình phải cuốn vào một vòng luẩn quẩn như vậy?”

“Chuyện này, người nên đi hỏi Tôn thị một chút, vì sao lại tướng bức ta vào đau khổ? Nếu không phải nể mặt người, người cảm thấy ta còn có thể để nàng sống nhẹ nhàng như vậy sao?”

“Hạ Lan công tử, người đã cứu mạng ta. Cho nên ta mới nương nể người trong lòng người. Nhưng nếu....”

Ngữ khí của Âu Dương Noãn chậm rãi trở nên băng lạnh: “Nếu nàng

có ý muốn cùng ta đối địch, người cũng đừng trách ta không nhớ đến tình bằng hữu!”

Hạ Lan Đồ nghe vậy, hai mắt nhướn lên. Thật lâu sau, hần mới hít một hơi thật sâu, giọng điệu trầm xuống: “Ta tất nhiên sẽ khuyên nàng. Nhưng với cá tính của nàng....cũng không phải ta có thể khống chế. Cho nên ta mới đi tìm người!”

"Thật có lỗi, cá tính của ta cũng không phải tùy ý để người khác khống chế. Hạ Lan công tử, hiện tại tuy rằng ta còn nhớ ân đức của người. Nhưng không chừng một ngày nào đó rời giường ta lại quên không còn một mảnh. Những lời này, mời người chuyển tới cho Tôn thị!”

Nàng đứng dậy mỉm cười, chỉ là trong đó chứa đầy lãnh ý: “Hong Ngọc, tiễn khách!”

Sau khi Hạ Lan Đồ rời đi, Hong Ngọc thấp giọng nói: “Tiểu thư, ngài tin tưởng lời Hạ Lan công tử sao?”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Ngay cả bản thân hần cũng không tin, ta làm sao có thể tin? Tiểu Trọng Quân là loại người gì, cùng ta không chút quan hệ. Hiện tại ép ta chính là Tôn Nhu Trữ!”

“Chuyện ta bảo người điều tra, sao rồi?”

“Tiểu thư đoán rất đúng. Nha đầu bên người Thế tử phi, quả thật đã lặng lẽ liên lạc với người bên cạnh Thái tử phi!”

"Xem ra, chuyện phát sinh trong thư phòng kia ngoại trừ Chu Chỉ Quân. Vị đại tẩu xinh đẹp đoan trang này cũng đã đập vào một cước!” Âu Dương Noãn cười lạnh.

Sát ý như độc xà, phút chốc đã chui vào người, càng bò càng nhanh. Trong tay cầm một đóa hoa hồng. Không biết khi nào, không ngờ như một khối xúc tua ngưng băng lãnh ngọc, đậm mạp lạnh buốt, không chút độ ấm.

Nàng chỉ gắt gao đem đóa hoa cầm trong tay, móng tay trong suốt đặt trên cuống hoa. Chất lỏng màu lục như hạ bích ba xuân ấm dính lên đầu ngón tay. Ngón tay thon dài trong màu sắc hỗn hợp của hoa lá, trắng đến ghê người.

Tách một tiếng, bông hoa liền rời cành.

Tôn Nhu Trữ, Chu Chỉ Quân....các người biết không, nếu ta đã hận một người thì cho dù biến thành ma, thành quỷ cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Đây đều là do các người tự tìm đến, chớ trách ta vô tình độc ác?

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng bóp nát bông hoa trong tay. Trên mặt liền lộ ra nụ cười lãnh khốc.

Ở bụi hoa cách đó không xa, truyền đến thanh âm đùa giỡn của bọn nha đầu.

Âu Dương Noãn xa xa đứng nghe, lặng im. Nhấn nài, ấp ủ cùng với chờ đợi.

.....

Hạ tâm đường.

Ánh nắng ngoài cửa sổ sáng rõ nhưng không ngăn được gió xuân se lạnh. Mỗi khi gió nhẹ thổi, đập vào xuân la song sa khẽ rung động.

Hồng Ngọc châm trà, mùi thơm lạ lùng lập tức tràn vào mũi. Đúng là môn trà Thái tử phi mang tới an ủi.

Mí mắt Âu Dương Noãn khẽ giật, đáy mắt lẳng lặng châm chọc, cũng không nổi lên.

Phượng mama thấy thần sắc Âu Dương Noãn không tốt liền kêu Hồng Ngọc châm một chén trà nhỏ, tự mình mang đến đặt vào tay Âu Dương Noãn.

“Mama không cần lo lắng, đều giống nhau thôi!”

Âu Dương Noãn nở nụ cười, chậm rãi uống hai ngụm trà. Đảo mắt lại thấy trên bàn có một ít điểm tâm rất khác biệt.

"Đây là?"

“Sáng sớm trước khi xuất phủ, Quận vương đã phân phó chúng nô tỳ chuẩn bị. Là bánh tử đằng!”

Âu Dương Noãn không khỏi líu lười.

Hoa tử đằng tháng tư nở rộ, tháng năm hoa tàn. Hoa có mùi hương thơm ngát, mùi hương lại giữ được lâu.

Mỗi năm khí trời đầu xuân, tử đằng nở rộ, từng chùm hoa cong cong rũ xuống, một cơn gió nhẹ thổi mùi hương tràn khắp sân.

Mọi người cũng liền hái hoa tử đằng làm bánh. Nhưng hôm nay đã là tháng bảy, làm sao còn hoa tử đằng?

Nàng không dấu được sự kinh ngạc.

Còn không chờ nàng nói chuyện, Hồng Ngọc đã đem điểm tâm lại gần: “Tiểu thư, ngọc thiện ngài ăn không vào. Không bằng ăn chút điểm tâm này đi!”

“Được!”

Âu Dương Noãn nghiêng đầu nhìn Hồng Ngọc cười. Nhất thời giống như băng khai tuyết hóa, thanh lệ xinh đẹp khiến người khác không thể rời mắt.

Da bánh tử đằng trắng nõn như tuyết, mỏng như cánh ve. Hơi vừa lật động liền nhìn thấy tầng tầng lớp lớp da trắng, liên miên dựng lên, giống như từng phiến từng phiến lông ngỗng.

Âu Dương Noãn cắn một miếng, chỉ cảm thấy mùi hương thơm ngát tràn ngập trong miệng: “Là hoa cuối mùa?”

“Đúng vậy! Sau khi tiểu thư gả vào ba ngày, lúc đi ngang qua đình viện có cảm thán "Hoa tử đằng thật đẹp. Đáng tiếc kỳ hoa quá ngắn!'. Sau đó Quận vương liền phân phó chúng nô tỳ chờ đến lúc hoa sắp tàn thì hãy hái xuống!” Hồng Ngọc che miệng cười.

Tiểu Trọng Hoa thoát nhìn thật không phải là người cẩn thận như vậy. Âu Dương Noãn cũng liền mỉm cười.

Buổi chiều muộn là thời điểm con người ta cảm thấy biếng nhác nhất. Lúc này Tiểu Trọng Hoa vẫn chưa trở về.

Âu Dương Noãn đọc sách cảm thấy mệt liền nằm trên tháp thượng nghỉ ngơi. Vốn chỉ muốn ngủ một canh giờ, ai ngờ khi tỉnh lại thì đã thấy sao sáng đầy trời.

Âu Dương Noãn nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như bị cảnh sắc bên ngoài mê hoặc liền bước xuống đi thẳng đến bên cửa sổ.

Sàn nhà mang đến cảm giác man mát, Âu Dương Noãn cũng cố chấp không nhìn tới Hồng Ngọc đang quỳ gối đặt đôi giày thêu dưới chân.

Phương mama chạy nhanh tới, một bên phủ thêm áo choàng cho nàng, một bên nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, ngài còn trong thời gian tĩnh dưỡng, sao có thể đón gió? Mau mau khoác thêm áo vào!”

Thấy nàng không phản đối liền nói tiếp: “Thái tử phi nói ngài lần trước bị sợ hãi nên đã lại phái người tặng rất nhiều lễ vật qua!”

“Lễ vật? Mang lên ta xem!”

Khóe miệng Âu Dương Noãn hơi hơi nhếch lên, đem mọi hận thù biến thành nụ cười lạnh, nuốt xuống đáy lòng.

Bọn nha đầu từng người lại từng người nối đuôi nhau tiến vào, trong tay mỗi người đều cầm một cái khay.

Bên trong để đầy trên châu phi thủy.....toàn bộ đều là những thứ quý giá.

Hồng Ngọc thấp giọng nói: "Những thứ này đều do Thái tử phi cùng Thái tử điện hạ mang tới an ủi. Bao gồm trên châu hơn trăm khóa, thước châu hơn trăm lạng, san hô đỏ năm mươi khóa, còn có mười khóa đại đông châu. Đều là những thứ rất hiếm thấy!”

“Quận vương nói sao?”

“Quận vương nói, hết thảy đều tùy ý tiểu thư xử lý!”

Âu Dương Noãn đi đến trước khay, tiện tay cầm một khuyên tai miễn cưỡng thử. Hồng Ngọc liền nhanh chóng mang gương đồng đến.

Khuyên tai này được chế tác khéo léo cũng không có gì ngạc nhiên. Hiếm lạ là ở tinh công khảm hồng ngọc, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng mê hoặc, tinh mỹ sắc sỡ. Lúc này đang nhẹ lay động trên tai Âu Dương Noãn, thần kỳ phù hợp.

Thật đúng là hạ cả vốn gốc. Người ngoài nhìn vào chỉ cảm thấy Thái tử đối với Minh quận vương ân sủng vô hạn.

Tuyệt đối không thể tưởng tượng được chính đôi phu thê này đã làm nàng mất đi đứa con. Thậm chí còn để lại di chứng cả đời này có thể không được làm mẹ.

Âu Dương Noãn vẫn mỉm cười không có nửa phần tức giận: “Thật sự là bảo bối hiếm có!”

Hồng Ngọc rất hiểu Âu Dương Noãn đối với Chu Chỉ Quân thống hận vô cùng.

Nghe được lời này quả thực không khổng chế được đáy lòng phẫn uất. Tay cầm gương đồng cũng bất giác run lên, gục đầu xuống: “Đúng vậy! Nhìn những lễ vật này, liền có thể thấy được Thái tử phi rất dụng tâm!”

Đúng vậy, rất dụng tâm! Vừa đánh nàng một kích, cò muốn lừa ánh mắt thế nhân.

Trong trường hợp phủ Thái tử tình thâm như vậy, nếu Âu Dương Noãn dám công khai biểu lộ chút bất mãn thì sẽ liền là một nữ nhân vong ân phụ nghĩa.

Đến lúc đó, lời nàng nói ai sẽ tin tưởng đây? Chu Chỉ Quân quả nhiên sâu không lường trước được!

Nhưng mà vẫn có thể giết.

Chương 312: Mãnh thú kinh hồn trong bãi săn Hoàng gia (2)

Nghĩ đến đây, trong mắt Âu Dương Noãn có tia u ám xẹt qua. Sau một lúc lâu liền tùy ý cầm một khóa trên châu, tinh tế đánh giá.

"Tiểu thư! Những lễ vật này ngài cũng có thể không nhận. Nữ nhân kia căn bản không có lòng tốt như vậy!" Xương Bồ thật sự nhịn không được liền nói.

Phương mama cùng Hồng Ngọc đồng thời trừng mắt nhìn Xương Bồ, nhưng đáy mắt đều có chút thần sắc đồng ý.

Hồng Ngọc cẩn thận nói: "Tiểu thư, nô tỳ thấy không bằng đem mấy thứ này trả lại cho phủ Thái tử đi....."

Trả lại?

Làm vậy tương đương với việc trước mặt mọi người cho Chu Chỉ Quân một cái tát, tất nhiên cũng khiến nàng ta khó xử.

Nhưng phần hận của nàng có thể bởi vậy mà có thể tiêu trừ sao?

Đương nhiên không thể!

Âu Dương Noãn cong khóe môi lên, thường thức khóa trên châu kia. Chung quy vẫn chậm rãi nói: "Lễ hội săn bắn của Hoàng gia sắp đến?"

Hồng Ngọc không biết vì sao nàng lại đột nhiên nhắc đến chuyện này. Trong lòng nghi hoặc nhưng vẫn chi tiết nói: “Ý chỉ của Bệ hạ đã ban. Nhưng Quận vương nói thân mình tiểu thư vẫn chưa khỏe hẳn nên có thể không cần tham gia!”

Âu Dương Noãn mỉm cười, trong ánh mắt có hàn quang hiện lên: “Không tham gia? Không, Hoàng gia săn bắn nhất định là rất thú vị, ta sao có thể không tham gia chứ? Hồng Ngọc!”

“Có nô tỳ!”

“Đi mời một công tượng tốt nhất định chế cho ta một bộ yên ngựa. Đem tất cả châu báu Thái tử phi tặng toàn bộ khám ở mặt trên. Phải làm sao để thật sắc sỡ đến lóa mắt, thập toàn thập mỹ!”

“Hả?” Hồng Ngọc kinh ngạc ngẩng đầu.

“Nghe rõ rồi chứ?”

Thanh âm Âu Dương Noãn đột nhiên dâng cao. Hồng Ngọc giật mình, vội vàng thấp giọng nói: “Nô tỳ tuân mệnh!”

Bỗng nhiên, trên trời xẹt qua một tia sáng như sao băng vọt vào phía chân trời.

Âu Dương Noãn xoay người hướng về thiên không nhìn lại, trong ánh mắt chứa sự xa xôi đến mức khiến người ta không nắm được cảm xúc gì.

Đột nhiên, một bàn tay từ sau lưng, đem cả người nàng ôm lên.

Âu Dương Noãn cúi đầu, thấy gần bên hông mình là bàn tay rộng

lớn, cổ tay áo màu ngà chỉ vàng thêu địch văn.

Nàng ngẩng mặt, cổ tuyệt đẹp tinh tế, sinh sôi áp chế ánh sáng mờ nơi chân trời.

Tiểu Trọng Hoa như là không nhìn tới diễm sắc trước mặt. Thanh âm lãnh trầm: “Sao không đi giày?”

Thấy thần sắc hắc nghiêm túc, Âu Dương Noãn muốn cười nhưng thấy dung sắc hắc càng lạnh xuống thì chỉ có thể nhịn cười. Răng cắn chặt môi dưới, lập tức môi vốn trắng nhợt liền nhiễm chút sắc.

Nhưng vẫn không nhịn được mỉm cười nói: “Cũng không phải giày, không cần khăn trương như vậy!”

Tiểu Trọng Hoa đem nàng đặt xuống ghế bên cửa sổ, tự mình cầm giày đến.

Động tác như mây bay nước chảy, lưu loát sinh động, hắc khế cúi người ngồi xuống. Bàn tay vươn đến một nửa, tay Âu Dương Noãn cầm quạt tròn liền ngăn lại: “Quận vương, như vậy không hợp cấp bậc lễ nghĩa!”

“Các người đều lui xuống hết đi!” Hắc chợt quay đầu, lạnh giọng phân phó.

Phượng mama nhìn cảnh này liền mỉm cười phân phó mọi người lui hết ra ngoài.

Âu Dương Noãn che môi lại, nhẹ cười ra tiếng. Ý cười dây dưa bên tai hắc, trần trọc quyến rũ khiến hắc say mê.

Lòng Tiểu Trọng Hoa có chút đình trệ: “Noãn Nhi, nàng thay đổi rồi!”

Thay đổi?

Âu Dương Noãn mỉm cười, mặt mày vốn thanh lệ nay hiện lên chút trẻ con: “Thay đổi làm sao?”

Tiểu Trọng Hoa thu vào mắt, ý cười càng sâu. Tựa hồ như nàng vốn rất cẩn thận liền trở nên tùy ý làm bậy.

Âu Dương Noãn nghiêng đầu nhìn hắn: “Chàng nói, nếu ta đưa một phần đại lễ tặng cho Thái tử phi, nàng có thể nhận lấy hay không?”

Tiểu Trọng Hoa vẫn chưa trả lời, bình tĩnh nhìn miệng cười của nàng. Chỉ thấy sâu trong ánh mắt kia sâu không lường được.

Hắn thờ dài mỉm cười: “Không phải không thể đưa, chỉ là không thể từ nàng tới đưa. Dem lễ vật nàng chuẩn bị giao cho ta đi!”

“Đây ý là chàng đang giúp ta sờ tác sờ vi?” Âu Dương Noãn mỉm cười dẫn theo một tia kinh ngạc.

Tiểu Trọng Hoa thấy nàng vẫn không chịu đi giày, đơn giản liền bế bổng nàng lên chậm rãi đến bên giường, dùng chăn bọc nàng lại: “Chỉ cần nàng có thể nói như vậy, không gì là không thể!”

.....

Đảo mắt hơn một tháng đã qua, sáng sớm sắc trời như được tẩy rửa.

Mặt trời chói chang như lửa, dương quang sáng lạn chiếu vào dáng người thanh lệ đang ngồi trước gương đồng.

Âu Dương Noãn vừa mới thức dậy, chỉ mặc một thân trắng thuần đơn giản, mái tóc dài buông sau lưng.

Nàng quay đầu nhìn Tiểu Trọng Hoa, đã thấy hắn thay một thân y phục săn bắn, áo choàng mỏng màu đen bao bên ngoài. Có vẻ tư thế oai hùng cao ngất, thần thái tỏa sáng, tuấn mã.

“Nếu không thoải mái, liền không cần miễn cưỡng!” Tiểu Trọng Hoa thấy nàng đang nhìn mình liền nhân tiện nói.

Âu Dương Noãn đánh giá hắn, tự mình đứng lên giúp hắn sửa lại nếp uốn nơi cổ áo: “Ta vẫn muốn tận mắt nhìn phần lễ vật kia!”

Tiểu Trọng Hoa không cười, nhưng sâu trong ánh mắt lại ẩn dấu ý cười.

Một ngày này là lễ săn bắn một năm một lần của Hoàng tộc. Dựa theo quy củ, Hoàng đế đích thân đến, vương tôn quý tộc cũng đều tham gia.

Săn bắn hoàng gia cử hành ở bãi săn phía đông kinh đô. Bãi săn này rừng rậm thảo thâm, sông suối ngang dọc.

Là nơi thiên tử Đại Lịch dùng để săn bắn, có quan viên chuyên môn phụ trách dưỡng dục cầm thú, trồng hoa quả để phục vụ hoạt động săn bắn cho thiên tử, cũng có thể dùng cho đại duyệt giáng võ.

Hướng mặt trời mọc, pháo hiệu vang lên ba lần, lệnh kỳ tung bay. Ngàn dư danh tướng sĩ hợp khố cùng tiếng gầm rú của dã thú.

Nhất thời giác minh cổ vang, cờ xí phi động. Thanh thế lớn kinh thiên động địa.

Trong phạm vi vài trăm dặm binh lính vây quanh nhanh chóng thu nhỏ lại, bao vây lộc, hồ, miễn, hoàng dương....đầy khắp núi đồi bỏ chạy tán loạn.

Nhóm hoàng tôn hoàng thân quốc thích hô vang dương cung khởi động. Dục ngựa huy đao, vó ngựa tung hoành, ra sức truy đuổi.

Tiếng reo hò hưng phấn cùng tiếng vó ngựa, tiếng hí vang, tiếng dã thú kêu gầm cùng tiếng chiêng trống náo động vang cả một vùng trời.

Ngồi trên khán đài cao cao, bên người Âu Dương Noãn vây quanh vô số nữ quyền mỹ mạo.

Ngoại trừ Đồng trắc phi Yến Vương hàng năm vẫn đóng cửa từ chối tiếp khách không tham gia thì những nữ quyền quý tộc khác đều tham dự những trường hợp này.

Trong đó cũng bao gồm cả Tôn Nhu Trữ vốn rất ít khi tham gia những trường hợp long trọng.

Những trường hợp như vậy, Đồng trắc phi dù sao cũng chỉ là tiểu thiếp. Mặc dù là trắc phi nhưng xuất thân thấp kém nên bà không tham gia cũng không ai nói gì.

Nhưng Tôn Nhu Trữ là Thế tử phi Yến vương Thế tử. Nàng nhất định phải tham dự, cũng là muốn nói nàng dù thân hư gầy yếu cũng muốn trượng phu trước mặt mọi người giữ được thể diện.

“Minh quận vương phi, nghe nói lúc trước ngài thân mình không được khỏe. Hiện tại đã tốt hơn chưa?” Đột nhiên có người lên tiếng hỏi.

“Chẳng qua chỉ là nhiệm chút phong hàn mà thôi!” Âu Dương Noãn cười thực ôn hòa.

Tôn Nhu Trữ lạnh lùng nhìn Âu Dương Noãn, mặt mày mang theo sự trào phúng.

Âu Dương Noãn lại hoàn toàn không thèm để ý, tầm mắt hơi hơi lướt qua mọi người nhìn Thái tử phi Chu Chỉ Quân cách đó không xa.

Thấy đối phương đang cùng Lỗ vương phi nói chuyện thực vui vẻ, nàng không khỏi khẽ cười.

Nhìn đối phương thực vui vẻ tươi cười, Âu Dương Noãn không khỏi nhếch môi.

Thái tử phi vẫn vỗ kiêu tự, hơn nữa còn tinh thông cưỡi ngựa, săn bắn hàng năm đều tự mình biểu diễn.

Nói vậy năm này cũng như thế.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau đã nghe đại công chúa cười nói: “Chỉ Quân, xem các nam nhân săn bắn thực không thú vị. Người có hứng thú giúp ta xuống dạo vài vòng?”

Chu Chỉ Quân mỉm cười: “Công chúa, Chỉ Quân gần đây có chút....”

Chưa nói xong Lâm Nguyên Hình đã liền cười: “Thái tử phi đã lâu chưa lên ngựa. Chắc là có chút xa lạ....”

Tươi cười của Chu Chỉ Quân liền trầm xuống: “Nếu công chúa đã có nhã hứng, Chỉ Quân tự nhiên sẽ phụng bồi!”

Lâm Nguyên Hình xa xa nhìn Âu Dương Noãn một cái, khẽ cười.

Đúng lúc này, Tiểu Khâm Võ vẫn luôn ngự tọa trên cao liền hứng trí, cười nói với đại công chúa: “Hoàng tử cũng muốn sao? Được, trăm gần đây vừa có được một bộ yên ngựa, vừa khéo đưa cho Hoàng tử!”

Nói xong, người hầu liền dâng lên một bộ yên ngựa kim quang chói mắt đến.

Viền yên ngựa là vàng bạc ti lữ hoa, bên trên khảm hơn trăm khóa trân châu, thước thù hơn trăm lạp, san hô đỏ năm mươi khóa....Còn có một viên đồng châu lớn lóng lánh chói mắt.

Mọi người vừa thấy liền nhất thời sợ hãi than lên. Bị bộ yên ngựa lóng lánh bảo thạch này khiến cho hoảng thần.

Âu Dương Noãn nghe mọi người tán thưởng liền khẽ mỉm cười.

Đây chính là những lễ vật mà Chu Chỉ Quân mang qua cho nàng. Hiện tại làm thành yên ngựa, không biết đối phương có nhận ra không?

Chu Chỉ Quân đương nhiên là nhìn ra.

Chẳng những vậy sắc mặt còn đột nhiên trở nên khó coi. Nàng lập tức nhìn về phía Âu Dương Noãn trên đài cao liền thấy đối phương khẽ gật đầu.

Nữ nhân này dám đem lễ vật của nàng đưa cho Hoàng đế, như vậy tương đương giáp mặt đánh mình một cái tát!

Chu Chỉ Quân không tự chủ được mà siết chặt roi ngựa trong tay.

Tôn Nhu Trữ cảm thấy không khí có chút quỷ dị không đúng. Suy nghĩ đến xuất thần, ly rượu trong tay hơi nghiêng không cẩn thận đổ ra ngoài, nhất thời khiến mọi người ghé mắt.

Lúc này, người hầu đã mang yên ngựa đặt ngay ngắn trên lưng ngựa, giúp đỡ đại công chúa lên ngựa.

Đại công chúa cười cầm lấy roi đánh vào hông ngựa, con ngựa lập tức hí vang chạy đi.

Đại công chúa trên lưng ngựa khi thì một tay cầm lấy dây cương cả thân mình nhảy qua sườn trái. Khi thì hai tay ôm lấy cổ ngựa nép sát thân mình song song với thân ngựa.

Khi thì một tay chống đỡ yên ngựa, khi thì ngồi trên lưng ngựa dứt khoát xoay người. Trên đài cao nhất thời vang lên âm thanh reo hò.

Ngay cả Âu Dương Noãn cũng không ngờ, hóa ra nghĩa mẫu của mình lại là một nữ tử thần thái phóng khoáng ngời ngời như vậy.

Nói đến mới nghĩ lại, nàng luôn bắt gặp Đại công chúa khi thì là một mẫu thân bi thương. Khi thì là một công chúa đoan trang cao quý nhưng chưa từng được nhìn thấy phong thái này.

Ánh mắt nàng từ Đại công chúa chuyển đến thị vệ trưởng Vệ Phong, lại nhìn thấy trong mắt người đó toát ra tia si mê.

Thấy một màn như vậy, Âu Dương Noãn cúi đầu, khẽ thở dài.

Một nam nhân vì mình mà mai danh ẩn tích âm thầm bảo vệ bên cạnh lâu năm như vậy. Nếu công chúa biết, sẽ nghĩ như thế nào?

Đại công chúa từ trên ngựa lập tức nhảy xuống, cười to: “Ai, thật sự

là có tuổi rồi. Vừa mới bắt đầu một lát thắt lưng đã liền đau rồi. Hay là thôi đi!”

Âu Dương Noãn vội vàng đứng dậy, tự mình xuống đài dìu lấy Đại công chúa. Nháy mắt, đại công chúa vỗ vỗ tay nàng.

Âu Dương Noãn tựa hồ như lơ đãng quay đầu nói: “Thái tử phi, ta thấy mặt trời cũng đã lên cao. Ngài chắc là không cần cưới nữa, miễn lại bị cảm nắng....”

Chu Chỉ quân nhìn đại công chúa cùng Âu Dương Noãn, ngăn chặn cười lạnh trong lòng: “Chuyện này không phiền Minh quận vương phi lo lắng!”

Đại công chúa cười nói: "Nếu đã như vậy, người liền lấy con ngựa này luôn đi!”

Nói xong liền cầm lấy tay Âu Dương Noãn, hướng lên đài.

Chu Chỉ Quân cũng không từ chối, rất nhanh đã giục ngựa phi đi.

Nàng mặc váy màu đỏ tươi, ngồi trên lưng ngựa như một bông hoa lửa, áo choàng đón gió nháy múa. Vốn là phong tư tiểu mỹ, lúc này xem ra là mỹ mạo vô hạn.

“Nghe nói Thái tử phi điện hạ là được danh sư chỉ dạy. Chẳng những cầm kỳ thi họa đều tinh thông, ngay cả thuật cưới ngựa cũng đều rất giỏi!”

"Đúng vậy! Bệ hạ còn khen nàng là nữ trung hào kiệt, khuê trung chi thần a!”

“Còn không phải là sợ địa vị của mình không vững chắc, chỉ muốn cố

sủng mà thôi!” Một đạo âm thanh trào phúng vang đến từ Chu Ngưng Bích.

Âu Dương Noãn hơi hơi mỉm cười.

Quả đúng như Chu Ngưng Bích nói, Chu Chỉ Quân gần đây liên tiếp phô diễn tài năng trên các yến hội, phi thường nổi bật.

So với thời điểm ẩn nhẫn khi chưa xuất giá khác nhau một trời một vực.

Hành động như vậy, rõ ràng là muốn cho tất cả mọi người đều biết, Chu Chỉ Quân nàng mới là độc nhất vô nhị.

Là Thái tử phi được sủng ái, là Thái tử phi mà Hoàng đế lựa chọn. Bất luận kẻ nào cũng không thể lung lay được địa vị của nàng.

Đúng lúc này, con ngựa đột nhiên hí dài một tiếng, mạnh mẽ hất Chu Chỉ Quân xuống đất.

Những người trên khán đài chỉ nghe Chu Chỉ Quân kêu thảm một tiếng.

Còn chưa kịp phản ứng đã thấy nàng ngã vào vũng bùn.

Mọi người vội vã đứng lên, Tiểu Khâm Võ nhanh chóng phân phó người hầu nhanh chóng dìu lên.

Rất nhiều người chạy xuống phía dưới, trong đó cũng bao gồm cả nha đầu của Chu Chỉ Quân.

Nhưng mọi người lại đột nhiên sợ hãi kêu ra tiếng.

Giữa sân không biết khi nào thế nhưng lại xuất hiện một con báo đen. Bộ ngực rộng lớn rắn chắc, tứ chi cường kiện hữu lực, toàn thân một màu đen tuyền, đôi mắt xanh thẫm như ngọc lưu ly khiến người ta không rét mà run.

Một khắc kia toàn trường không một tiếng động. Tuy rằng cách nhau rất xa nhưng trên đài cao rất nhiều nữ quyền sợ tới mức mặt trắng bệch, trốn sau ghế.

Điều này sao có thể? Rõ ràng bãi săn được vây cùng nơi này đều có người trông coi, làm sao có thể bỏ một con mồi đang săn bắn bên kia qua bên này?

Chu Chỉ Quân hét lên một tiếng, vật vã muốn đứng lên, vươn tay liều mạng hô: “Cứu ta! Cứu ta! Mau cứu ta! Người đâu!”

Nhưng mà tất cả mọi người ai cũng sợ tới mức không dám nhúc nhích, ai cũng không dám tiến lên. Làm vậy quả thực là không muốn sống nữa!

Sau khi bao vây bãi săn, trước khi bắt đầu săn Hoàng đế đã mệnh lệnh mọi người giết hết mãnh thú trong khu bao vây, chỉ để lại những con mồi không thể đả thương người.

Nói vậy con báo đen này đang bị thương, nhưng mãnh thú cho dù bị thương cũng nguy hiểm vô cùng.

Thị vệ vội vàng giương cung, nhưng tốc độ con báo kia quá nhanh, xuất hiện lại quá mức đột ngột.

Mọi người mắt thấy nó cách Chu Chỉ Quân càng ngày càng gần đều sốt ruột.

Các tướng sĩ sợ làm người bị thương nên cũng không dám bắn tên.

Âu Dương Noãn nhìn một màn này, bên môi thoáng hiện lên tia tươi cười thanh nhã.

Chu Chỉ Quân, trò này chơi vui không?

Nhưng người cũng đừng gấp, còn có trò vui hơn đang đợi phía sau a!

Chương 313: Thái tử phi bị hủy dung

Không ai dám đi qua, duy chỉ có nha đầu Thúy Nhi của Chu Chỉ Quân là đứng gần nhất. Nàng liều mạng muốn kéo Chu Chỉ Quân đứng lên.

Nhưng Chu Chỉ Quân lại quá mức thất kinh, căn bản không đứng dậy nổi, chỉ gắt gao ôm chặt lấy Thúy Nhi.

Con báo kia cực kỳ hung mãnh, nhanh chóng lao tới.

Chu Chỉ Quân liền cảm giác được từng trận tinh phong đập vào mặt. Con báo cuồng nộ lập tức chồm đến.

Thúy Nhi không dám ở lại nữa liền kinh hô một tiếng muốn chạy đi. Nhưng váy của nàng không biết từ khi nào đã bị Chu Chỉ Quân bắt lấy, quần quai ngã ngược lại xuống đất.

Ngay khi con báo đen kia mang theo mùi máu tanh chuẩn bị bổ nhào vào người Chu Chỉ Quân thì nàng ta đã không chút lưỡng lự kéo Thúy Nhi bên cạnh lên chắn phía trước.

Thúy Nhi kinh hô, con báo kia không chút do dự chồm lấy.

Mùi huyết tinh nhanh chóng tràn ngập. Có nữ quyến nhát gan tới mức liên thanh hét lên, hôn mê bất tỉnh.

Tất cả mọi người đều bị dọa đến hai mắt trừng lớn.

Đại công chúa nhẹ giọng nói: “Nàng không thể chết được!”

Âu Dương Noãn cười cười: “Nữ nhi biết, cho nên chỉ là chút vui đùa nho nhỏ mà thôi!”

Thúy Nhi này là nha đầu ngày đó dẫn nàng đến thư phòng.

Quả nhiên là trung thành và tận tâm, không riêng gì bí mật theo Chu Chỉ Quân mà còn giúp nàng ta làm vô số chuyện thương thiên hạ lý.

Hôm nay lại bị chính chủ tử của mình làm thành tấm chắn, cũng là gieo gió gặt bão mà thôi.

Con báo kia tất nhiên là còn chưa bỏ qua, một chân lại vươn lên xẹt qua mặt Chu Chỉ Quân.

Nàng ta cơ hồ sợ đến mức hồn phi phách tán, căn bản bất chấp cả thể diện của Thái tử phi.

Ánh mắt đại ra, tóc rối tán loạn, quần áo đều bị xé rách một nửa. Cả người đều nhếch nhác lây lộn, sau khi khó khăn tránh thoát liền ôm lấy đầu mình, không ngừng thét chói tai.

Khi con báo lại lần nữa chồm đến, trong không khí rít một tiếng, mũi tên cắm thẳng vào cổ họng con báo. Nó rên lên một tiếng rồi bị đẩy ngược về sau, rơi phịch trên đất nằm im không nhúc nhích.

Người bắn tên, là Vệ Phong thị vệ trưởng của công chúa.

Chu Chỉ Quân run rẩy như phiến lá rụng, mặt sớm đã bị máu, vết bắn che đi lệ sắc, kinh sợ nằm đó.

Mãi đến khi mọi người tới nâng dậy mới phát hiện váy của nàng một

mảnh ẩm ướt, lại ngửi thấy một cổ hương vị khác thường.

Đường đường là Thái tử phi thế nhưng lại sợ tới mức không thể khống chế. Lần này thật đúng là làm trò cười cho thiên hạ.

Có nhân cười trộm, lại bị ánh mắt sắc bén điên cuồng của nàng dọa sợ.

Chu Chỉ Quân lớn tiếng thét to: “Bệ hạ, có người muốn hại ta! Bệ hạ, xin ngài làm chủ cho ta, làm chủ cho ta a!”

Nhất thời, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Chu Chỉ Quân một tay ôm mặt, một tay chỉ vào con ngựa sớm đã chạy qua một bên, lạnh lùng nói: “Là nó! Con ngựa kia nhất định đã bị động tay động chân!”

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía con ngựa kia, nhất thời đều trở nên cứng ngắc.

Chu lão thái quân vốn ngồi trên đài cao kia sợ tới mức không nói nên lời nghe vậy thì thân mình run lên. Cơ hồ không thể tin quay đầu nhìn Lâm Nguyên Hình, trong ánh mắt khó chịu cùng kinh giận cơ hồ muốn áp chế mà không được.

Điều đầu tiên bà ta nghĩ đến chính là Lâm Nguyên Hình đã hại Chu Chỉ Quân.

Đối diện với ánh mắt kia, Lâm Nguyên Hình cũng không hề yếu thế. Khóe miệng chỉ để lộ một chút độ cong đắc ý nhìn lại Chu lão thái quân.

“Bệ hạ, nhất định là có người muốn hại Thái tử phi!” Chu lão thái

quân đứng lên, nghiêm khắc nói.

Lâm Nguyên Hình mỉm cười, đứng lên nói: "Bệ hạ! Chu lão thái quân chắc là nhất thời hồ đồ, làm sao có ai có lá gan lớn như vậy? Chẳng qua chỉ là ngoài ý muốn mà thôi!"

Mọi người đều nhìn về phía hai người, phía dưới Chu Chỉ Quân đã được hạ nhân dìu đi thay y phục.

Âu Dương Noãn hiểu biểu tỳ đang muốn gánh toàn bộ trách nhiệm. Kỳ thật nàng biết là do biểu tỳ đối với chuyện lần trước vẫn luôn tự trách.

Nhưng nếu không có Lâm Nguyên Hình, Tiểu Trọng Hoa cũng không thể tới nhanh như vậy.....

Cho nên nàng thực hiểu tâm ý đối phương và tất nhiên cũng không thể để biểu tỳ gánh vác một mình.

Nàng gõ nhẹ cây quạt lên bàn hai cái, cười nói: "Bệ hạ! Có chuyện gì vẫn nên chờ Thái tử phi quay lại rồi nói sau!"

Đúng lúc này hậu duệ hoàng tộc cưỡi ngựa nhanh như bay vượt qua rào chắn thẳng lợi trở về.

Nhưng chờ đợi bọn họ không phải là tiếng reo hò mà là một mảnh tĩnh mịch.

Toàn trường yên lặng, ánh mắt mỗi người đều tràn ngập thấp thỏm lo âu cùng kinh hoàng. Toàn bãi săn ngập trong hơi thở như sắp có mưa to gió lớn.

"Phụ hoàng, có chuyện gì vậy?"

Tiểu Diễn vừa xuống ngựa liền có người đem mọi chuyện nói lại với hắn.

Cơ hồ như ngay trong nháy mắt, Tiểu Diễn theo bản năng nhìn Âu Dương Noãn trên đài.

Nhưng vẻ mặt nàng lại hết sức bình tĩnh, nhìn không ra nửa điểm khác thường.

Tiểu Trọng Hoa lại cười nhẹ, ném con mồi trong tay xuống đất rồi nhảy xuống ngựa. Nhanh chóng bước lên đài cao, rất nhanh liền đã đến bên cạnh Âu Dương Noãn: “Dọa đến nàng sao?”

Âu Dương Noãn còn chưa nói gì, người bên cạnh đã cười nói: “Quận vương phi ngồi trong này không sao, người bị dọa là Thái tử phi kia!”

Tiểu Trọng Hoa mỉm cười, cũng không đáp lời, ngồi xuống bên cạnh Âu Dương Noãn.

Chờ Chu Chỉ Quân thay xiêm y đi ra lần nữa, mọi người mới nhìn rõ mặt nàng. Nhất thời ai cũng sợ hãi.

Trên khuôn mặt vốn trắng trẻo mịn màng không biết từ khi nào lại có ba đạo vết thương sâu đáng sợ. Máu thịt hồng tươi đều hiện ra, thập phần dữ tợn đáng sợ. Rõ ràng là ba vết trảo ấn.

Chu Chỉ Quân sắc mặt trắng bệch, ánh mắt cơ hồ như phun ra lửa. Nàng vừa thấy Tiểu Diễn liền lập tức gục xuống bên chân hắn: “Điện hạ, ngài hãy làm chủ cho ta! Có người muốn hại ta!”

Mặt Tiểu Diễn liền nhăn lại, Chu lão thái quân vẻ mặt đầy giận dữ nói: “Bệ hạ, cầu ngài hãy tra rõ việc này, cho tôn nữ của ta một lời

công đạo!”

Tiểu Khâm Võ mặt đầy hàn sương, nói với người hầu: “Đi kiểm tra con ngựa kia!”

Từ đầu đến giờ, ngoại trừ lúc giống như nổi điên hất Chu Chỉ Quân xuống đất thì sau đó biểu hiện vẫn thập phần bình thường. Còn đang đứng đằng kia nhàn nhã ăn cỏ.

Hộ vệ ở trước mặt tất cả mọi người lấy yên ngựa xuống, tỉ mỉ kiểm tra xem xét.

Âu Dương Noãn nhướn mày cười, nâng mắt không nhìn Hoàng đế, cũng không nhìn dưới đài mà nhìn về phía khoảng không.

Tiểu Trọng Hoa nhìn thấy vẻ mặt của nàng liền biết những người đó dừng hòng tra ra được cái gì.

Quả nhiên thị vệ kia sau một lúc kiểm tra liền nói: “Hồi bẩm Bệ hạ, yên ngựa này không có vấn đề gì!”

"Không có khả năng!"

Chu Chỉ Quân quả quyết, nàng bước nhanh xuống, cơ hồ như là hung ác đoạt lấy yên ngựa. Tỉ mỉ tra xét nửa ngày, chung quy vẫn không thu hoạch được gì.

“Là cái gì vậy?”

Tiểu Trọng Hoa cúi người, nhẹ giọng nói nhỏ bên tai Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn nâng ánh mắt không vương chút lo lắng nhìn Tiểu

Trọng Hoa. Khi cười rộ lên, hai mắt cong cong, lại có chút hương vị thực vô tà: “Chàng không phải đã sớm đoán được sao?”

Tiểu Trọng Hoa như đầu đầu sờ sờ cái trán: “Nàng thật đúng là to gan!”

Có thể khiến con ngựa thần không biết quỷ không hay bị chấn kinh, tất nhiên là phải có vật gì bén nhọn đâm vào.

Muốn vậy thì nhất định là động tay động chân trên yên ngựa. Chu Chỉ Quân đoán không sai, chính là vì sao cái gì cũng không tra được?

Điểm này, Chu Chỉ quân tự nhiên là nghĩ không thông.

Nàng nhìn chăm chăm yên ngựa kia, giống như muốn nhìn ra điều gì đó. Mãi đến khi Hoàng đế phải lên tiếng: “Yên ngựa này là trầm ban, chẳng lẽ ngươi hoài nghi trầm sao?”

Chu Chỉ Quân lập tức rung mình, cơ hồ nói không ra lời.

Nửa ngày sau mới thốt lên: “Bệ hạ, ta đương nhiên không dám hoài nghi ngài. Nhưng khó chắc có người nương theo vật Bệ hạ ban cho ra tay từ giữa!”

Nói xong, ánh mắt của nàng gần như là đao sắc đảo qua Lâm Nguyên Hình cùng Âu Dương Noãn.

Lâm Nguyên Hình khẽ nhú mày, như vô tình nói: “Nhưng Đại công chúa không phải cũng vừa cưỡi ngựa đấy sao? Nếu nói yên ngựa này có vấn đề, vậy sao Đại công chúa lại không bị thương?”

Chu Chỉ Quân nhất thời ghen lời.

Nàng cũng không hiểu, rõ ràng là có người động tay động chân trên yên ngựa, nhưng vì sao lại không tra ra được điều gì bất thường?

Hoàng đế hờ hững nói: "Người sẽ không nói là do Hoàng tử hại người đấy chứ?"

Chu Chỉ Quân cả kinh, nhanh chóng quỳ xuống: "Thần thiếp không dám!"

Tiểu Diễn nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn, thấy nàng cũng vừa chậm rãi quay đầu lại. Đôi mắt trong suốt, mang theo sương mù hàn quang không chớp mắt nhìn hắn, biểu tình tựa tiểu phi tiểu.

Mà ánh mắt sắc bén của Tiểu Trọng Hoa cũng đồng thời chiếu đến. Trong nháy mắt, hắn nhanh chóng cân nhắc lợi hại, quyết định thật nhanh: "Con ngựa này là do ai dưỡng?"

Hộ vệ một bên vội vàng quỳ xuống: "Điện hạ thứ tội! Con ngựa này vẫn luôn ôn thuần, hôm nay không hiểu sao lại phát cuồng như vậy. Thật sự là lỗi của nô tài, cầu điện hạ thứ tội!"

Tiểu Diễn lạnh lùng nhìn hắn, vừa muốn mượn đề tài để nói chuyện của mình lại nghe Đại công chúa quát: "Mau đem súc sinh kia kéo xuống đánh chết. Thế nhưng lại dám gây ra đại họa như vậy, tuyệt đối không thể giữ lại!"

Con ngựa liền bị kéo xuống, Tiểu Diễn vốn là muốn giết người thuần ngựa. Đại công chúa nói vậy, ngược lại khiến hắn khó nói.

Tiểu Diễn liếc nhìn Chu Chỉ Quân: "Người tuy rằng cũng bị thương nhưng họa ngày hôm nay cũng một phần do người lỗ mãng. Còn không mau quay về đóng cửa tự vấn!"

Sắc mặt Chu Chỉ Quân thoáng cái trắng bệch, cúi đầu khóc không thôi. Trên thực tế, trong ánh mắt đã có vô số phần hận quét qua.

Hoàng đế giận dữ nói: “Chuyện hôm nay cũng là bất ngờ phát sinh ngoài ý muốn, khiến người ta ứng phó không kịp. Nhưng Thái tử phi người bị thương cũng không đáng kể, may mắn không ảnh hưởng đến tính mạng. Nếu có một chút nửa điểm không ổn truyền ra thật sự cũng bị chê cười!”

Dường như là cùng cố ý, Đại công chúa cũng liền quở trách nha đầu của Chu Chỉ Quân: “Các người hầu hạ Thái tử phi, vừa gặp chuyện liền cùng nhau trốn!”

"Duy chỉ có Thúy Nhi là trung thành tận tâm. Vạn nhất hôm nay Thái tử phi có chuyện gì, giết hết tất cả các người cũng không đủ mạng để đền!"

Vừa nói như vậy, mọi người liền không tự chủ được mà nghĩ đến một màn Thái tử phi kéo Thúy Nhi chắn phía trước lúc này.

Nhất thời, vẻ mặt mọi người nhìn về phía Chu Chỉ Quân đều có chút quỷ dị.

Tính mạng nô tỳ tuy rằng không đáng giá nhưng chết tàn khốc như vậy, vẫn là lần đầu nhìn thấy.

Thái tử phi vì tư lợi, hôm nay thật sự là mọi người đã được chứng kiến tận mắt.

Cứ như vậy, sự đồng tình của mọi người với nàng cũng liền vì một màn kia mà tan thành mây khói.

Đại công chúa tươi cười nói với Hoàng đế: “Thái tử phi bình an vô sự, có thể thấy được là nhờ ơn phúc của Đại Lịch chúng ta. Bệ hạ muốn giải sầu, nên tiếp tục cuộc săn mới phải!”

Chu Chỉ Quân lại được hạ nhân dìu lên đài. Mọi người thất chủ bát thiết cùng an ủi.

Duy chỉ có Lâm Nguyên Hinh cười nói: “Vết thương trên mặt Thái tử phi cần phải dưỡng thật tốt, trăm ngàn lần đừng để lưu lại sẹo!”

Khí sắc Chu Chỉ Quân cơ hồ đều phát xanh, nói không nên lời.

Hiện tại nàng có thể nói gì đây? Ngay cả Hoàng đế cũng đã lên tiếng cho nên không thể tiếp tục ồn ào đòi báo thù. Còn phải tìm ai để báo thù này?

Nàng ần ần có một loại dự cảm, Lâm Nguyên Hinh, Âu Dương Noãn, Tiểu Trọng Hoa, thậm chí là cả Đại công chúa đều biết chuyện này. Bọn họ căn bản là cấu kết tính kế nàng.

Chu Chỉ Quân dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn về phía Âu Dương Noãn.

Đối phương lại mỉm cười, mắt Chu Chỉ Quân không khỏi nhúu lại, môi cũng nhẹ nhàng run rẩy.

Chu Ngưng Bích nói nhỏ bên tai Âu Dương Noãn: “Quận vương phi, ánh mắt Thái tử phi thật đáng sợ. Giống như là muốn ăn thịt người vậy!”

Âu Dương Noãn bật cười, đôi mắt đón ánh nắng theo ý cười cong cong. Hình ảnh bầu trời xanh thẳm tán trong đó, mông lung nhưng lại khiến người ta cảm thấy hơi mê muội.

Chu Chỉ Quân tức giận phát cuồng như vậy cũng là tự nhiên. Bởi vì thứ khiến con ngựa chấn kinh chính là châm băng trong trôn châu giấu trong yên ngựa.

Tất nhiên, trong khóa trôn châu này đương nhiên cũng đã động tay động chân qua.

Lúc đại công chúa cưới biểu diễn tất nhiên không ngại, nhưng một lúc sau thông qua lỗ hồng trong trôn thù bên trong cũng dần ấm lên.

Cho nên băng bên trong toàn bộ trôn châu cũng đều dần tan ra, dọc theo hình dạng lỗ hồng trên trôn châu chảy xuống biến thành một cây băng châm nhỏ.

Sau khi Đại công chúa xuống thì đến Chu Chỉ Quân, băng châm từ trong trôn thù đâm ra, con ngựa đương nhiên bị chấn kinh.

Sau khi nó hất Chu Chỉ Quân xuống lại đụng phải một con báo đen vô tình chạy lạc vào. Cho nên càng không có thời gian qua tâm con ngựa kia.

Không bao lâu sau thì băng châm cũng sẽ hòa tan, tất nhiên dấu vết gì cũng không tìm được.

Tính toán thời gian, quá lâu cũng không được, quá ngắn lại càng không được. Nhưng nếu đã thành công, tự nhiên sẽ không có biện pháp tìm ra được chứng cứ.

Như vậy là danh chính ngôn thuận đâm Chu Chỉ Quân một nhát. Còn khiến nàng chỉ có thể câm điếc ăn hoàng liên, có khổ cũng không nói được.

Đương nhiên, vết cào của con báo đáng yêu kia đừng hòng dùng thuốc gì chữa được.

Mặt Chu Chỉ Quân, đời này phải mang theo ba vết sẹo đáng sợ. Đáng tiếc, hiện tại nàng vẫn đang còn nghĩ là có thể lành lại....

Âu Dương Noãn hơi tiếc hận cười nói với Tôn Nhu Trữ: “Đại tẩu, vừa rồi con báo đen kia thật đáng sợ. Phải không?”

Tôn Nhu Trữ vốn còn đang ngẩn người, bị Âu Dương Noãn bất ngờ hỏi tay liền run lên. Chén trà trong tay lập tức rơi xuống đất, loảng xoảng vỡ nát. Nàng nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn, bộ dáng hoảng sợ.

“Đại tẩu, không phải bị dọa sợ rồi chứ?” Âu Dương Noãn hỏi thập phần thân thiết.

Tôn Nhu Trữ chỉ lo cúi đầu lau đi vết nước trà vương trên váy, không dám trả lời.

Nàng lần đầu tiên ý thức được, vị đệ muội này của nàng không phải là người mà nàng có thể tùy ý khi dễ chà xát.

Nàng tựa hồ như nghĩ đối phương hết sức đơn giản. Chuyện hôm nay, nếu đổi lại là nàng, chỉ sợ cái mạng này cũng khó giữ....

Vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt tràn ngập ý cười đang nhìn mình, Tôn Nhu Trữ bỗng nhiên lạnh sống lưng.

Hạ Lan Đồ từng nói qua với nàng, đừng trêu chọc Âu Dương Noãn. Nhưng cố tình nàng lại không nghe, hiện tại....

Tôn Nhu Trữ nhìn thoáng qua Chu Chỉ Quân đang cố kiềm chế phần

nộ bên kia.

Thái tử phi sẽ bỏ qua cho nàng sao? Huống chi trong tay Âu Dương Noãn còn nắm được nhược điểm của mình, nàng sao có thể buông tha cơ hội tốt như vậy?

Trong mắt Tôn Nhu Trữ lướt qua chút biến hóa, chung quy vẫn trở lại bình tĩnh, thấp giọng nói: “Chẳng qua chỉ là ngoài ý muốn mà thôi!”

Oh, lời này ý tứ chính là, có chết cũng không chịu hối cải.

Âu Dương Noãn nhấp môi, thản nhiên nở nụ cười.

Được lắm! Nàng đang lo đối phương vạn nhất sợ hãi mà thu tay lại thì trò chơi này sẽ không vui nữa. Nhiều người lại nhiều thêm một phần lạc thú.

Chu lão thái quân nhìn sắc mặt biến hóa của mọi người liền biết việc này đã bị đè ép xuống.

Chuyện hôm nay Chu Chỉ Quân bị thương là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là hung hăng đánh vào thể diện của Thái tử phi.

Một Thái tử phi thân phận cao quý, thế nhưng trước mặt mọi người lại sợ tới mức hoa dung thất sắc.

Thậm chí còn không thể khống chế....truyền ra ngoài nhất định sẽ trở thành trò cười cho toàn thiên hạ.

Chương 314: Thái tử phi bị hủy dung (2)

Chuyện như vậy phát sinh trên người cháu gái mà chính mình tỉ mỉ bồi dưỡng cũng chính là đánh cho Chu lão thái quân một cái tát.

Người khác sẽ đều cảm thấy Thái tử phi Chu gia bồi dưỡng cũng chỉ như vậy mà thôi.....

Chu lão thái quân càng nghĩ càng tức giận liền đứng dậy nói: “Bệ hạ, ta thân mình không được khỏe. Xin cáo từ trước!”

Chu Chỉ Quân nhìn qua, Chu lão thái quân liền khế liếc mắt. Nàng nhất thời hiểu được, tổ mẫu đang muốn phụ thân gây áp lực với Bệ hạ, điều tra rõ ràng việc này.

Đúng vậy, điều tra thêm một lần nữa. Ngay cả những người hầu chỉ mới tiếp xúc qua con ngựa kia từ đầu tới cuối ai cũng điều tra một lần. Nàng không tin sẽ không tra ra được cái gì đó.

Chờ khi tra ra được, xem Đại công chúa cùng bọn họ còn đứng được như thế nào.

Nghĩ đến đây, ánh mắt nàng không tự chủ được mà nhanh chóng phát qua tia vui mừng.

Hành động của Chu lão thái quân tất cả đều trong tầm mắt của Tiểu Trọng Hoa. Hắn mỉm cười, giống như không hề thấy.

Định xa công vốn nghỉ ngơi ở hành cung bên ngoài bãi săn. Đang

cùng nhất chúng đại thần ngồi uống trà nói chuyện.

Vừa nghe có người bẩm báo Chu lão thái quân đến liền vội vàng đứng dậy đi ra nghênh đón.

Chu lão thái quân vội vã kể hết mọi chuyện, cưỡng chế giận dữ nói: “Chuyện này ngươi nhất định phải làm cho Bệ hạ cho chúng ta một lời công đạo!”

Nói xong liền nóng vội thở hổn hển. Đại phu nhân bên cạnh cuống quýt đỡ lấy: “Lão thái quân thật sự là đã bị chọc tức! Ta dìu ngài trở về trước, lão gia nên vì Thái tử phi mà xả cơn giận này!”

“Lão thái quân yên tâm, ta sẽ đi diện thánh!”

Định xa công sau khi ngẩn ra liền lập tức tỉnh ngộ lại, vuốt vuốt quan phục rồi cuống quýt bước nhanh ra ngoài.

Ai ngờ vừa đến cửa bãi săn liền thấy Tiểu Trọng Hoa thông thả bước lại gần.

“Tham kiến quận vương!”

Tiểu Trọng Hoa nâng Định xa công dậy, cười dài nói: “Định xa công là trọng thần quốc gia, ta chẳng qua chỉ là văn bối, nào dám nhận lễ của ngài!”

Thấy Định xa công liên tục khiêm tốn, hắn liền hiên thích nói: “Thái tử phi vừa rồi bị kinh hách, nếu bởi vậy mà quay về lại cảm thấy mất hứng, cho nên vẫn còn ngồi tại yến hội. Bệ hạ đã ban thưởng không ít lễ vật an ủi nàng!”

"Thì ra là thế!"

Định xa công tâm hạ ám tàng, liên tục gật đầu nói: “Bệ hạ vinh sủng như thế, thần thật sự biết ơn vô cùng!”

Tươi cười trên mặt Tiểu Trọng Hoa có chút đoán không ra. Nghĩ đến người này sát phạt quyết đoán, Định xa công không khỏi có chút hết hồn.

Ông nghĩ nghĩ, vừa muốn nói chuyện thì Tiểu Trọng Hoa đột nhiên dừng bước, tựa tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm Định xa công một lúc lâu rồi kêu một tiếng: “Định xa công!”

Định xa công rung mình, cuống quýt nói: “Quận vương có gì phân phó?”

“Ngài cũng biết tâm tình Bệ hạ gần đây không được tốt?”

“Cái này....”

Định xa công vốn không rõ Tiểu Trọng Hoa vì sao lại ở chỗ này chờ mình. Trong lúc nhất thời không biết trả lời thế nào cho tốt.

Sau mấy lần muốn nói lại thôi thì đột nhiên khẽ cắn môi nói: “Xin Quận vương chỉ rõ!”

“Gần đây cũng là do có người nhắc lại chuyện xưa, là chuyện Chu gia từng ủng hộ Tần vương!”

Tiểu Trọng Hoa thấy trên trán Định xa công từng tầng mồ hôi lạnh thấm ra thì liền mỉm cười: “Người chí thân lâm trận phản chiến, Bệ hạ tuy rằng ngoài mặt vẫn ẩn nhẫn nhưng thực tế đối với chuyện đó vẫn luôn kiên kỵ. Càng không cần bàn đến tính cách của Thái tử!”

“Ngài cũng biết, nếu không phải nể mặt Định xa công ngài cùng Dũng sĩ tướng quân, chỉ sợ là đương trường đã ban cho Thái tử phi một ly rượu độc. Chỉ là Định xa công ngài cũng trốn bắt quá thêm tội, ngài có hiểu được không?”

Đối với cách nói này của Tiểu Trọng Hoa, Định xa công tất nhiên là tin không một chút nghi ngờ.

Dù sao tính cách Tiểu Diễn cũng thập phần đa nghi, hơn nữa còn thiện biến.

Ông ta một mặt liên tục đáp vâng, một mặt dò hỏi: “Vậ Bệ hạ lúc này....”

Tiểu Trọng Hoa không trả lời vấn đề chính mà chỉ thản nhiên nói: “Nay thế gia hiển hách trong kinh thành có hơn mười nhà, không thể so với thời kỳ lúc mới lập quốc!”

“Nhớ ngày đó lúc Thái tổ hoàng đế phân phong công hầu hoành tráng cỡ nào. Nhoáng một cái, những nhà đứng đầu thời bấy giờ cũng đã suy tàn không ít!”

Định xa công chỉ là nghe nói qua Minh quận vương này tâm cơ thâm hậu, lạnh lùng vô tình. Cũng chưa từng cùng Tiểu Trọng Hoa chân chính giao thiệp qua.

Lúc này thấy hần trái nói phải nói đều nhằm vào ông thì không khỏi cảm thấy thâm hận.

Nhưng Định xa công ông có thể đứng vững cho đến tận bây giờ, tâm cơ tự nhiên cũng không phải bình thường. Cúi đầu cân nhắc một lát thì sắc mặt không khỏi đại biến.

Nghĩ đến mấy tháng qua Tiểu Khâm Võ cùng Tiểu Diễn đối với ông luôn bất hòa cùng phòng bị. Nhất thời cũng bất chấp những điều khác, kiệt lực chế trụ kinh hoàng trong lòng: “Quận vương, có phải Bệ hạ có tâm tư.....”

Tiểu Trọng Hoa chậm rãi nói: "Có đôi chuyện không cần phải nói ra cũng đã rõ!"

"Định xa công, ngài cũng được xem như là người đức cao vọng trọng trong triều. Lại còn là hoàng thân quốc thích chân chính, về sau có lẽ phải nhắc nhở Thái tử phi một chút. Làm việc gì cũng đừng quá mức, trên ngự điện tấu sớ về Chu gia có không ít. Nếu Bệ hạ tức giận, Thái tử cũng không giữ được các người!"

Nghe mấy lời này, bước chân Định xa công không khỏi chững lại. Đợi đến khi lấy lại phản ứng thì Tiểu Trọng Hoa đã đi xa.

Định xa công kinh ngạc đứng đó hồi lâu, đem những lời Tiểu Trọng Hoa nói suy tính lại một lần thì không khỏi rùng mình.

Các đại gia tộc trong kinh thành thường đều là quan hệ thông gia, nhưng lại có khúc mắc lợi ích rắc rối khó gỡ.

Nếu không có thực lực cường đại làm chỗ dựa thì làm sao có tư cách đối nghịch với Hoàng đế?

Trước mắt Hoàng đế cùng Thái tử ngoại trừ kiêng kỵ mối quan hệ của Chu gia với các gia tộc khác thì cũng là lung lạc Dũng sĩ tướng quân đường chất của mình.....

(Đường chất: cháu trai)

Nhưng nếu Chu gia thật sự làm càn, Hoàng đế liền chưa chắc sẽ lại

dung túng.

Định xa công đứng đó suy nghĩ, Thái tử phi có thể đổi một người khác. Chu gia hấn cũng không phải chỉ có một nữ nhi.

Nhưng một khi Chu gia ngã, còn muốn Đông Sơn tái khởi tất nhiên không thể dễ dàng.

"Định xa công...."

Người hầu bên cạnh thấy ông ta đứng bất động không nhúc nhích thì có chút kỳ quái.

Định xa công trái lo phải nghĩ, chung quy chỉ thở dài một tiếng, dậm chân xoay người rời đi. Cục tức này đành phải nhịn xuống thôi.

Tiểu Trọng Hoa đi được nửa đường liền bị một người ngăn lại. Người nọ đưa cho hấn một ly rượu, Tiểu Trọng Hoa hơi hơi nhướng mày nói: "Thái tử, đây là bãi săn, không phải tiệc rượu!"

Tiểu Diễn lạnh lùng cười, ngửa đầu uống cạn ly rượu hương vị thanh thuần kia.

Vị cay nồng nháy mắt thiêu đốt xuống cổ họng cũng khiến nhiều cảm xúc chất chứa trong lòng trỗi dậy.

Mấy ngày nay, hấn thường xuyên uống đến say chuẩn choáng. Thực ra, tửu lượng hấn cũng không phải quá tốt.

Nhưng rất nhiều lúc, hấn thấy tự châm tự ẩm có một loại lạc thú khó nói. Chẳng qua đó cũng chỉ là tiêu khiển mà thôi, hấn chưa từng uống quá nhiều.

Nhưng lúc này hắn lại chỉ hận chính mình tử lượng quá tốt, thế nhưng không thể ‘Nhất túy giải ngàn sầu’.

Hiện tại nghĩ lại, nếu lúc trước tâm có thể ngoan một chút, trực tiếp cướp lấy Âu Dương Noãn. Như vậy hiện tại được ôm mỹ nhân trong tay cũng là hắn.

Nhưng mỗi lần hắn khôi phục lại lý trí, hắn liền cảm thấy bản thân mình điên rồi. Thế nhưng đối với một nữ nhân đã có trượng phu lại cứ nhớ mãi không quên.

Tiểu Diễn thấp giọng nói: “Chuyện ngày đó, ta không phải cố ý!”

Chuyện này hắn xác thực không dự đoán được rồi sẽ đi đến nước này.

Tiểu Trọng Hoa thản nhiên nhìn hắn. Sự trầm tĩnh vốn có trong mắt đã bị lệ khí thay thế.

Ngay cả cặp mắt đẹp nay cũng đã bao hàm hàn ý lạnh thấu xương như một dã thú.

“Có lẽ vậy!”

Nhiều năm là bằng hữu cùng huynh đệ như vậy, Tiểu Trọng Hoa sao có thể không hiểu Tiểu Diễn chứ?

Hắn đúng là không phải cố ý xâm phạm thân tử của mình. Nhưng trong lòng hắn vẫn tồn tại ý nghĩ như vậy nên mới bị người khác thừa cơ lợi dụng.

Tiểu Trọng Hoa hờ hững cười cười, khẽ hừ nhẹ: “Việc này, ai biết được?”

Chu Chỉ Quân là người hạ độc thủ phía sau, thế nhưng trong lúc vô ý đã bức ra dã tâm của Tiểu Diễn.

Điểm này Tiểu Trọng Hoa vẫn xem nhẹ bỏ qua, chính vì hấn hiểu Tiểu Diễn mới kết luận đối phương sẽ không động thủ với Âu Dương Noãn trong thời điểm này.

Có lẽ ngay cả Âu Dương Noãn cũng hiểu rõ điểm này.

Nhưng chuyện gì Tiểu Trọng Hoa cũng có thể nhin, chỉ duy nhất không thể dễ dàng tha thứ cho người khác hoành đao đoạt ái.

Cho dù là nam nhân trầm ổn như hấn, cũng tuyệt không thể chịu đựng được điểm này. Càng không cần nói đến Âu Dương Noãn là người hấn trân trọng như vậy.

“Người.....còn Thái tử phi....” Tiểu Diễn có chút chần chờ.

“Nếu không phải lo lắng Noãn Nhi bị liên lụy, ta chắc chắn sẽ khiến thê tử của ngươi thi cốt cũng không còn!”

Tiểu Trọng Hoa tới gần Tiểu Diễn, trong đôi mắt lãnh liệt cơ hồ muốn phun ra lửa diễm hùng hực.

Chẳng qua là người trước mắt này, hấn cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Tiểu Diễn sửng sốt, tựa hồ như thật không ngờ Tiểu Trọng Hoa sẽ tức giận như vậy. Hấn chậm rãi nói: “Ta thật không ngờ, nàng trong lòng ngươi lại quan trọng như vậy!”

“Quan trọng?”

Tiểu Trọng Hoa rũ mắt xuống, từ chối cho ý kiến. Nét tuấn tú trên gương mặt, mỗi khiêm mẫn không chút nào che dấu cười lạnh. Giấu kín đằng sau mặt nạ văn nhã đó là sự tức giận.

Ngữ khí hần lạnh nhạt, khóe môi hơi nhếch. Mặt không chút thay đổi, trong đôi mắt là một mảnh lạnh như băng: “Từ lúc ta hướng Bộ hạ cầu tứ hôn, ngươi nên hiểu được!”

“Cũng phải!”

Tiểu Diễn nhẹ giọng nói: “Nhưng chuyện phát sinh hôm nay cũng khiến cho ta thực kinh ngạc. Ta nghĩ rằng ngươi ít nhất sẽ niệm tình huynh đệ tương giao nhiều năm của chúng ta. Thật không ngờ ngươi thế nhưng lại dung túng nàng động thủ với Thái tử phi!”

“Không niệm tình nghĩa huynh đệ? Điều đó không chỉ có mình ta.....”

Khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn một bước, lúc này đáy lòng Tiểu Trọng Hoa dâng lên cảm xúc phức tạp không rõ. Ngữ khí hần lạnh lùng: “Thái tử, ngươi không phải cũng như vậy sao?”

Tiểu Diễn nhìn chằm chằm Tiểu Trọng Hoa, thế nhưng lại nhất thời nghẹn lời.

Lúc trước hần cũng từng bóng gió hỏi qua Tiểu Trọng Hoa, chỉ vì phát hiện ánh mắt Tiểu Trọng Hoa nhìn Âu Dương Noãn tựa hồ như không hề tầm thường.

Khi đó Tiểu Trọng Hoa vốn không có phản bác cùng im lặng. Trong lòng hần không phải không đoán ra được.

Chỉ là hần vẫn tin chính mình có thể đoạt lấy Âu Dương Noãn từ

trong tay Tiểu Trọng Hoa, cũng không để đối phương vào mắt.

Nhưng dần dần hắn bắt đầu phát hiện, thân phận Thái tử, thậm chí là Thái tử phi cùng Lâm Nguyên Hình bên cạnh đều liên lụy hắn.

Âu Dương Noãn thế nhưng lại luôn đối với hắn khinh thường, thậm chí lựa chọn Tiểu Trọng Hoa. Sao lại không khiến hắn sinh hận ý được?

Vẫn thường nghe người ta nói, huynh đệ như tay chân, thê tử như quần áo.

Hắn thật không nghĩ tới, bản thân thế nhưng lại lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Phải làm thế nào, hắn thật sự là đã buồn rầu một thời gian.

“Ta không niệm tình huynh đệ như thế nào?”

Tiểu Diễn nghĩ như vậy, ngữ điệu khi nói chuyện cũng đã trở nên lạnh lùng. Thanh âm cũng liền lạnh xuống.

“Nàng là thê tử của ta, nhưng ngươi lại đã làm gì?”

Tiểu Trọng Hoa hít sâu một hơi, mạnh mẽ áp chế tức giận muốn bùng nổ trong lòng.

Nhưng giọng điệu bức người đã sớm để lộ cảm xúc của hắn lúc này: “Bên cạnh Thái tử luôn không thiếu nữ nhân. Sao lại phải dồn ép, thừa nước đục thả câu?”

“Thừa nước đục thả câu! Cái này ta thừa nhận. Chẳng qua là người thừa dịp cũng không chỉ có một mình ta!”

Điều vẫn luôn âm thầm thiêu đốt Tiểu Diễn nay bị phơi bày, toàn thân Tiểu Diễn chấn động. Mặt ảm đạm, thanh âm bỗng nhiên trở nên có chút ám ách.

Hai tay hắn nắm chặt thành quyền, rốt cuộc vẫn không khống chế được thân thể run run.

Nhưng vẫn muốn thể hiện bản thân không sao cả, cực lực che dấu nội tâm cáu giận: “Ta khuyên ngươi không cần chắc chắn như vậy. Ít nhất cũng nên hỏi Âu Dương Noãn một chút, hỏi xem nàng đến tột cùng có nghĩ muốn làm thê tử của ngươi hay không? Nếu nàng lựa chọn quyền lực, chỉ sợ liền sẽ bất chấp việc trở thành thê tử của bất luận kẻ nào....”

Tiểu Trọng Hoa lập tức hiểu được lời nói ám chỉ của đối phương. Nhưng hắn chỉ lạnh lùng nhìn, vẻ mặt này, lạnh nhạt cơ hồ không có nhan sắc.

Bàn tay vốn nắm chặt thành quyền chậm rãi buông ra, sắc mặt hắn lại khôi phục sự thâm trầm, trong con ngươi đen lại càng u ám: “Ta thật ra không biết, Thái tử điện hạ lại sẽ khua môi múa mép như vậy?”

"Trọng Hoa, chúng ta làm huynh đệ nhiều năm như vậy, sao lại vì một nữ nhân mà trở mặt? Ngươi hãy suy nghĩ kỹ một chút, nàng sao đáng giá để ngươi tức giận với ta như vậy?" Ngữ khí Tiểu Diễn hòa hoãn xuống.

Tiểu Trọng Hoa quyết tuyệt xoay người, hàn sương lưu động trong ánh mắt, hắn gần từng chữ nói: “Tiểu Diễn, không cần nhiều lời nữa. Đạo bất đồng bất tương vi mưu. Từ hôm nay trở đi, ngươi ta tình huynh đệ đã hết, ân đoạn nghĩa tuyệt!”

(Đạo bất đồng bất tương vi mưu: Không cùng chí hướng, quan niệm thì không thể hợp tác bàn luận)

Đúng vậy, cho tới bây giờ Tiểu Trọng Hoa hẳn vẫn luôn vì đại cục mà phải bó tay bó chân, không thể không để Tiểu Diễn lợi dụng.

Nhưng điều đó cũng chỉ nằm trong phạm vi cho phép của hắn.

Hắn tuyệt đối sẽ không bao giờ trơ mắt nhìn nữ nhân mà mình yêu thương nằm trong vòng tay người khác.

Nếu trước kia là vì không buông bỏ được trách nhiệm. Như vậy hiện tại hắn liền có thể ngay tại đây buông xuống hết thảy, tuyệt đối sẽ không cho bất luận kẻ nào cơ hội cùng hắn chia sẻ nàng.

Bao gồm cả người từng là huynh đệ của hắn này.

"Tiểu Trọng Hoa! Người đã muốn như thế, ta đây cũng không thể nói được gì nữa!"

Tiểu Diễn ném ly rượu, rượu bên trong toàn bộ nhập vào đất, trong giọng nói mang theo chút thâm lương: "Chẳng qua là ta phải nhắc nhở người, vì một nữ nhân mà làm như vậy, thật không đáng!"

Đối với lời khuyên nhủ đối trá của Tiểu Diễn, Tiểu Trọng Hoa chỉ cười lạnh, cao ngạo rời đi.

Tiểu Trọng Hoa trở lại bãi săn, liền thấy nữ quyến đều đã lên ngựa. Chỉ cần liếc mắt một cái hắn liền đã thấy Âu Dương Noãn ở đâu.

Hắn mỉm cười bước qua, thấy bộ dạng buồn rầu của Âu Dương Noãn thì hỏi: "Sao vậy?"

Hồng Ngọc cười trộm: "Thuật cưỡi ngựa của tiểu thư không tốt đâu! Lúc trước chỉ theo thiếu gia học hai ngày, sao có thể lên ngựa chứ? Nhưng tiểu thư lại tùy hứng, không muốn mất mặt trước mọi người...."

"Hong Ngọc, có phải da người ngựa rồi hay không? Dám chê cười ta!" Âu Dương Noãn trừng mắt.

Hồng Ngọc cũng không sợ, chỉ ha ha cười.

Tiểu Trọng Hoa đột nhiên vọt lên. Âu Dương Noãn kêu nhẹ một tiếng mới phát giác hắc thế nhưng đã ngồi sau lưng nàng, thuận thế kiềm trụ vòng eo nàng, thấp giọng nói: "Ta mang nàng đi!"

Chương 315: Là mãnh hổ hay vẫn là độc xà

Không đợi Âu Dương Noãn nói chuyện, Tiểu Trọng Hoa đã giục ngựa rời bãi săn, đem ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người bỏ lại phía sau.

Âu Dương Noãn ngồi trên ngựa, cả người nhẹ nhàng đón gió, trên đầu bầu trời xanh bát ngát. Phóng tầm mắt nhìn chung quanh, nàng thư thái hít thật sâu.

Vẻ mặt mãn nguyện kia thế nhưng lại giống như một đứa trẻ. Tựa như toàn bộ buồn bỏ lại phía sau, nửa điểm bộ dáng cẩn thận bình thường cũng không còn.

“Sao lại cao hứng như vậy?” Tiểu Trọng Hoa mỉm cười.

“Cả ngày luôn ngây ngốc trong đại viện, nhìn đến cái gì cũng có hạn. Đây là lần đầu tiên ta cưỡi ngựa ra ngoài!” Âu Dương Noãn cũng liền cao hứng lớn tiếng đáp.

Đúng vậy, là cao hứng.

Nàng không hề cố kỵ trả thù Chu Chỉ Quân. Lần đầu tiên cảm thấy sảng khoái như vậy, giống như con ngựa hoang thoát khỏi dây cương, cảm thấy sự hưng phấn trước nay chưa từng có.

Tiểu Trọng Hoa nhướn người lên, giữ chặt lấy nàng, nhẹ giọng cười nói: “Đây là trò đùa dai sao?”

Âu Dương Noãn thật sự gật đầu: “Nếu ta thật sự muốn tính mạng nàng, vừa rồi cũng sẽ không để ai đi cứu. Chẳng qua là lưu lại kỷ niệm trên mặt Thái tử phi so với chết còn vui vẻ hơn!”

“Đúng vậy, Chu Chỉ Quân khả năng sẽ không bao giờ có thể xuất môn được nữa!”

“Haizzzz, ta cũng là có lòng tốt a!”

Âu Dương Noãn bật cười nói: “Nữ tử độc ác như vậy, ít xuất môn một chút mới có thể ít hại người. Ta làm vậy mới là chân chính cứu được nhiều người a!”

Tiểu Trọng Hoa khó có dịp nhìn thấy nàng cười tươi như vậy, không khỏi có chút đắm chìm.

Cảm thấy trong lòng giống như tràn đầy mật ngọt, ngọt đến mức có chút khó thở.

Một cỗ cảm giác sung sướng quanh quẩn nơi ngực, giống như ngay lập tức sẽ phá lồng ngực tràn ra.

Hắn không muốn ức chế, lớn tiếng cười, cảm giác nhiệt huyết chạy khắp toàn thân.

“Chàng dung túng ta như vậy, Yến vương biết nhất định sẽ phạt nặng chàng!” Âu Dương Noãn cười.

“Muốn phạt thì cứ phạt thôi!”

Tiểu Trọng Hoa giật mạnh giây cương, tay phải giơ cao roi lên, đánh mạnh vào thân sau con ngựa.

Con ngựa hí dài một tiếng, vọt mạnh về phía trước như mũi tên. Bốn vó tung bay, như một lưu tinh màu trắng xẹt qua bầu trời xanh thẳm.

Hộ vệ phía sau cũng gắt gao đuổi theo. Nhưng con ngựa của Tiểu Trọng Hoa giống như gió, bọn họ sao có thể đuổi kịp.

Mắt thấy lưu tinh kia vẽ ra một đường cong duyên dáng, phút chốc đã bỏ lại bọn họ sau đám bụi mù.

Âu Dương Noãn cười trong gió, gió mạnh thổi qua, thổi bay ống tay áo lục sắc, giống như cao vút lên, vui đùa trong gió.

Mãi đến khi đã đi thật xa, Tiểu Trọng Hoa mới dừng lại nhìn Âu Dương Noãn: “Sợ không?”

“Trên đời này không có gì làm ta sợ!” Âu Dương Noãn thở hỗn hển, mắt đầy lưu quang thản nhiên đảo qua mặt Tiểu Trọng Hoa.

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng, trước mắt thoáng cái như ánh mặt trời chói lóa, khiến vạn vật phút chốc đều bị lu mờ.

“Ta lấy về, rốt cuộc là thê tử, hay là một tiểu yêu tinh đây?” Tiểu Trọng Hoa lẩm bẩm.

Âu Dương Noãn cười khế, thần sắc hết sức hân hoan. Thanh âm nàng càng thấp, ánh mắt gian tà: “Nếu ta là ác quỷ, chàng sẽ như thế nào?”

Trong sinh lại một đời, nàng cho dù không phải là yêu tinh thì cũng là tiểu quỷ.

Tiểu Trọng Hoa nhìn thẳng nàng, không hề chớp mắt.

Khi hấn ở chiến trường, trong đêm dài từng vô số lần nghĩ đến nàng. Là bộ dáng cực mỹ, ôn nhu dịu dàng.

Nay những biểu hiện tốt đẹp giả dối bất ngờ bị xé mở không kịp phòng bị. Mang đến một Âu Dương Noãn hoàn toàn mới. Cơ trí, mỹ mạo, giao hoạt, tàn nhẫn. Tựa hồ như mỗi một thứ đều là của nàng, nhưng lại tựa hồ như cũng không phải.

Tiểu Trọng Hoa đem nàng ôm sát vào lòng, chậm rãi cầm lấy tay nàng, dáng vẻ điềm nhiên như nước. Ngữ khí trấn định, kiên quyết như thiết: “Mặc kệ nàng là người, là yêu tinh hay là ác quỷ, lòng của ta sẽ không thay đổi!”

Cả người Âu Dương Noãn chấn động, rốt cục nhin không được, đột nhiên nhắm chặt hai mắt lại.

Môi lại cong lên, giống như một nụ hoa đang từ từ nở rộ.

Thật lâu sau, nàng mới chậm rãi mở to hai mắt.

Vừa rồi gió thổi tung mái tóc nàng, lúc này dưới ánh mặt trời chói chang lại càng tôn thêm đôi mắt sáng ngời như sao.

Nàng nghĩ nghĩ, lại lần nữa quay đầu nhìn thảo nguyên phía trước.

Tiểu Trọng Hoa không nói lời nào, chỉ trầm mặc ôm nàng vào trong ngực, cảm nhận thân thể nàng run lên nhẹ nhẹ.

Hôm nay nói vui vẻ sảng khoái nhưng thực tế cũng là bởi vì thương tâm.

Âu Dương Noãn chậm rãi nhắm mắt lại, tiến sâu vào ngực hấn, tay khẽ đặt lên bụng.

Ở chỗ này, từng có một sinh mệnh. Sau đó đột nhiên lại rời đi....

Từng ở chỗ này.....nàng còn chưa kịp được cảm nhận, liền đã rời đi.

Là do nàng không làm tròn trách nhiệm của một mẫu thân.

Mắt Âu Dương Noãn không hiểu bị gì đó bay vào mà nàng cố gắng ngẩng đầu lên đón ánh mặt trời chói chang.

Theo thói quen nàng nheo mắt lại, quạt cường không chịu để nước mắt chảy xuống.

Nhưng rồi nàng cũng không khống chế được mà nắm chặt tay hắn, gọi một tiếng: “Trọng Hoa!”

Thanh âm trầm thấp mà khàn khàn. Tiểu Trọng Hoa cũng không trả lời, một tay để trên vai nàng, đem nàng quay lại đối diện với hắn.

Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, lúc sáng mắt hơi đỏ liền hiện ra ôn nhu chưa từng có.

Bình thường Tiểu Trọng Hoa rất ít nói, mọi người đều nói đương kim Minh quân vương cực kỳ lạnh lùng.

Nhưng nàng biết, mọi việc hắn đều nhìn trong mắt, không nói một lời nhưng đã lưu lại trong lòng hắn.

Nàng nhìn chăm chăm Tiểu Trọng Hoa trong chốc lát, khóe môi hơi cong lên. Mắt hơi mấp máy như mệt mỏi, thanh âm trầm thấp như thì thầm: “Ta hơi mệt, muốn ngủ một lát!”

Mặt trời dần hạ xuống, hoàng hôn cũng dần dần đến Tiểu Trọng Hoa mới mang Âu Dương Noãn trở về.

Nhất thời liền dẫn tới nhiều ánh mắt hoặc là hâm mộ hoặc là ghen tị.

“Phu thê Minh quận vương thật sự là ân ái nha!”

“Cũng phải, Âu Dương Noãn này quả nhiên là một yêu tinh khiến nam nhân đều thần hồn điên đảo!”

“Hừ, nói nhỏ chút! Lâm trắc phi đang nhìn qua đây kìa!”

Những nghị luận này đều lọt vào tai Âu Dương Noãn. Nếu là trước đây nàng sớm đã cẩn thận tránh những hành động gây nghị luận như vậy.

Nhưng hiện tại nàng hoàn toàn đều không cần để ý. Tiểu Trọng Hoa là trượng phu của nàng, tình cảm phu thê hai người tốt thì liên quan gì đến những người này?

Những người nhỏ to mấy lời này, thật buồn cười mà cũng thật đáng buồn.

Đúng lúc này, có người tìm Tiểu Trọng Hoa. Âu Dương Noãn mỉm cười, nói: “Chàng mau đi đi!”

Bởi vì vừa rồi tóc tai rối loạn nên nàng chỉ vấn một phi yến kế, dùng ngọc trâm oánh khiết. Y phục màu lục nhạt, cổ áo cùng viền áo đều dùng chỉ bạc thêu hoa.

Cả người cơ hồ không có vàng bạc trân bảo hoa lệ gì nhưng lại thêm vẻ yếu điệu, thanh nhã phiêu dật.

Bất luận là khí chất hay là dáng vẻ, đều khác xa với các phu nhân ở đây.

Mọi người âm thầm đánh giá, không thể không thừa nhận, vị Minh quận vương phi này xác thực có tư chất khiến người ta thần hồn điên đảo.

Âu Dương Noãn chậm rãi đi, lúc đến bên cạnh Lâm Nguyên Hình, Chu Chỉ Quân liền cười lạnh: “Chúng ta đều đã ngồi được một lúc lâu. Minh quận vương phi lại khoan thai đến chậm rồi. Nhìn xem, trà tốt như vậy đều đã lạnh rồi. Có thể thấy được là do người không có phúc a!”

Điểm lợi hại của Chu Chỉ Quân mà nữ tử khác không có được chính là khi nàng ở trước mặt mọi người luống cuống lớn như vậy nhưng lại còn có thể làm như chưa có việc gì mà ngồi ở chỗ này.

Nhìn vết thương trên mặt đắp đầy thuốc mỡ màu trắng, Âu Dương Noãn nâng đôi mắt lên, tay mảnh khảnh che bên môi, hiện ra chút bộ dáng buồn ngủ: “Kỹ thuật cưỡi ngựa của ta quá kém, thiếu chút nữa là ngủ trên lưng ngựa luôn. Sao có thể so với thuật cưỡi ngựa cao siêu của Thái tử phi ngài....”

Sắc mặt Chu Chỉ Quân trầm xuống, nhưng đáy mắt vừa cười xoay người cầm lấy chén trà trên bàn, khen: “Quận vương phi, đây là tuyết sơn ngân châm Bệ hạ vừa mới thưởng. Thật sự là hương thơm nức mũi, không bằng chúng ta cùng nhau nếm đi!”

Nói xong liền đem chén trà cho Âu Dương Noãn.

Thái tử phi ban cho, tất nhiên là không thể chối từ. Nhưng vừa mới xảy ra biến cố như vậy, hiện tại chén trà này....

Âu Dương Noãn cười nhẹ, lơ đãng muốn tiếp nhận cái chén, ai ngờ lại bị một bàn tay chặn ngang qua.

Nàng sững sốt, nhìn Lâm Nguyên Hinh: “Thái tử phi cũng quá keo kiệt rồi! Trà ngon như vậy, cũng không cho ta nếm thử!”

Không đợi mọi người phản ứng lại, Lâm Nguyên Hinh đã nhấp một ngụm. Bỗng dừng lấy tay áo che miệng, nôn khan mấy tiếng.

Một lát sau mới thở hỗn hển ngồi thẳng lên, sắc mặt hơi đỏ hồng, chặt vật không chịu nổi.

Âu Dương Noãn thấy một màn như vậy, khóe môi gợi lên. Biểu tỷ làm vậy, nhưng nửa ngụm cũng không nuốt vào.

“Ai nha, biểu tỷ đang mang thai không thể uống vị trà quá nặng. Người đâu! Mau mang một chén nước ô mai tới đây!” Âu Dương Noãn liên thanh nói.

Toàn bộ nhất thời đều lặng ngắt như tờ, mọi người mở to mắt ngây ngốc nhìn một màn này. Hóa ra Lâm trắc phi lại mang thai.

Sắc mặt Chu Chỉ Quân càng khó coi hơn nữa. Tay vô thức nắm chặt lấy váy, gân xanh nổi lên, hung hăng dữ tợn.

Đúng lúc này, Âu Dương Noãn đột nhiên hướng bên này bước đến. Thần sắc Chu Chỉ Quân giống như mèo con hoảng sợ, cả người cơ hồ đều đang run rẩy, xanh mặt nhìn nàng chăm chăm.

Âu Dương Noãn hơi hơi mỉm cười, mặt mày dung nhan càng tái tuyết. Nhưng lại chỉ nhẹ nhàng đem chén trà buông xuống bàn trước mặt Chu Chỉ Quân, không nhanh không chậm nói: “Thái tử phi thân thể không tốt liền đừng ngồi chỗ này đón gió. Nhanh chóng trở về

mời thái y đến xem một chút!”

Thanh âm kia thản nhiên lạnh lùng, ánh mắt chậm rãi đảo qua mỗi một người.

Mọi người lại tránh không được trong lòng đều chấn động, cúi đầu xuống, không dám trực tiếp đón ánh mắt của nàng.

Chu Chỉ Quân hận đến phát cuồng, vô ý thức nâng mắt, lại nhanh chóng cúi xuống, mắt tiếp lược ánh, vô thanh vô tức.

Đại công chúa vẫn cười nhìn phía bên này, không nói một lời.

Hồi lâu sau, đại công chúa đứng dậy nói: "Chư vị, thân mình ta không được khỏe. Ta về hành cung nghỉ tạm trước!"

Âu Dương Noãn không đợi bà phân phó, cũng liền đứng dậy tưng tụt.

Gió nổi lên, tay áo Đại công chúa phấp phất bay, cơ hồ phất lên trên người Âu Dương Noãn, mang đến từng trận lo lắng.

Hành cung bên ngoài lục tục người người như họa, giống như thanh duẩn.

Trên cỏ có mấy tiên hạc ở bên cạnh hành lang bước đi thong thả. Nghe được tiếng chân người liền đập đập cánh, từ từ bay lên, ở trong gió đảo mấy lần rồi lại rơi thẳng xuống đất.

Đại công chúa dừng lại, nhìn tiên hạc kia nửa ngày, lại quay đầu nhìn Âu Dương Noãn. Hai người nhìn nhau thật lâu, rồi lại cùng bật cười.

Đại công chúa cười đến mắt đi dáng vẻ, khẽ cong thắt lưng. Thật lâu

sau mới lấy lại hơi thở bình thường: “Hôm nay thật sự là rất vui vẻ. Người có nhìn thấy bộ dáng dọa người của nàng không? Lại còn cố bình tĩnh như thường. Nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ đã muốn thất cổ chết rồi!”

“Là nữ nhi liên lụy mẫu thân cũng phải vất vả!” Âu Dương Noãn cười nói.

Đại công chúa có chút suy nghĩ ngưng trệ Âu Dương Noãn, tươi cười thập phần ôn nhu: “Ta còn không biết, bản lĩnh trêu đùa người khác của Noãn Nhi cũng là nhất lưu!”

Chương 316: Là mãnh hổ hay vẫn là độc xà (2)

Trêu đùa sao?

Hóa ra bị ngựa hất xuống đất, lại bị con báo dọa cho kinh hách, gương mặt xinh đẹp kia cũng gần như bị hủy một nửa.

Tuy rằng đương sự còn chưa ý thức được ba vết sẹo này tương lai sẽ theo nàng vĩnh viễn....

Nhưng trong mắt Đại công chúa thì đây bất quá chỉ là trêu đùa thôi.

Chỉ là trêu đùa như vậy đối với Chu Chỉ Quân mang đến đả kích, tương lai có tính chất hủy diệt.

Âu Dương Noãn hơi hơi mỉm cười, cũng không giải thích.

Đào cô cô đỡ Đại công chúa đi nghỉ ngơi. Âu Dương Noãn cùng Hồng Ngọc đứng trên hành lang nhìn tiên hạc, cảm thấy rất thú vị.

Khi Tiểu Diễm chuyển qua hành lang liền nhìn thấy một nữ tử còn trẻ tuổi đang đứng phía trước. Y phục màu lục nhạt tựa như gợn nước, mềm nhẹ.

Tiểu Diễm cảm thấy bóng dáng này rất quen mắt, trong lòng chấn động, bỗng dưng nhớ đến liền kêu: “Noãn Nhi!”

Âu Dương Noãn cả kinh, rồi đột nhiên quay đầu lại.

Hồng Ngọc cơ hồ giống như nhìn thấy quỷ, đem Âu Dương Noãn bảo hộ phía sau lưng.

Hóa ra là vì Hoàng đế muốn nghỉ ngơi nên Tiểu Diễn mới tới đây bố trí, ai ngờ lại gặp được Âu Dương Noãn.

Tiểu Diễn không tự chủ được mà bước đến, nhưng lập tức nhớ đến ánh mắt hàn băng của Tiểu Trọng Hoa mà bước chân thoáng dừng lại. Chỉ đứng tại chỗ nhìn.

Âu Dương Noãn vỗ vỗ bả vai Hồng Ngọc, ý bảo nàng tránh ra.

Trong mắt Hồng Ngọc hiện lên tia khó hiểu, lại thấy Âu Dương Noãn từ phía sau lưng mình bước ra.

Đừng nói là Hồng Ngọc, ngay cả bản thân Tiểu Diễn cũng giật mình.

Hắn vốn nghĩ trải qua chuyện lần trước, Âu Dương Noãn ngay cả khi không hận thấu hắn thì cũng sẽ đối với hắn như rắn rết, không muốn lại gần.

Nhưng mà giờ phút này, Âu Dương Noãn lại đón ánh mặt trời thản nhiên cười. Giống như bông tuyết đột nhiên hòa tan, cơ hồ khiến người ta không thể mở to mắt.

Sau đó nàng cúi người, chân thành hành lễ: “Tham kiến Thái tử điện hạ!”

Tiểu Diễn thất thần một lát, tiến lên nâng nàng dậy. Tinh tế đánh giá từ trên xuống dưới một lát, không khỏi nhíu mày nói: “Sao lại gầy yếu như vậy?”

Trong lòng Âu Dương Noãn cười lạnh, ánh mắt sâu hút xẹt qua mặt

Tiểu Diễn, hấp dẫn thần trí hẳn.

Tính ra đã hơn một tháng chưa gặp lại. Nam tử phong thần tuần lãng này vẫn tự phụ như trước.

Ý cười trên môi Âu Dương Noãn hơi thu liễm: “Chỉ là bị phong hàn mà thôi!”

Tiểu Diễn có chút xấu hổ, lập tức cười nói: “Chuyện lần trước, không phải là ý của ta. Ta tuyệt đối sẽ không tổn thương đến muội!”

Âu Dương Noãn mỉm cười, nói: "Điện hạ nghĩ nhiều rồi. Âu Dương Noãn đương nhiên biết điểm này. Nếu không ta sao có thể còn đứng đây nói chuyện với ngài?”

Gánh nặng trong lòng Tiểu Diễn liền được bỏ xuống: “Mặc kệ là như thế nào, ta đều sẽ bồi thường cho muội!”

Bồi thường?

Nàng mất đi đứa con, hẳn có năng lực gì bồi thường cho nàng.

Đem tính mạng đền cho nàng sao?

Âu Dương Noãn mỉm cười, đó là một chủ ý vô cùng tốt.

Tiểu Diễn nhìn nàng, không tự chủ được mà tiến gần lên.

Làn váy Âu Dương Noãn khẽ động, cổ mảnh khảnh trắng như bạch ngọc, thân thể mềm mại phả ra hơi lạnh. Tựa như dùng tuyết làm thành, dưới ánh mặt trời có thể hòa tan bất cứ lúc nào.

Hô hấp của Tiểu Diễn gần như vậy, cọ qua da thịt Âu Dương Noãn

khiến nàng tâm phiền ý loạn. Trong lòng gào thét muốn một cước đá hấn ra xa.

Nhưng tâm niệm nàng vừa chuyển, mây thanh tú liền hơi hơi nhướng lên, nhin không được thoáng nghiêng đầu. Mắt phong điệp sí nhanh chóng quét về phía Hồng Ngọc.

Hồng Ngọc cúi đầu ẩn ở trong góc, không nói một lời, giống như cái gì cũng không nhìn thấy được.

Mặc kệ Âu Dương Noãn làm gì, Hồng Ngọc cũng sẽ không cảm thấy nàng làm sai.

Trong lòng Âu Dương Noãn chột ảm áp, nhưng nhẹ nhàng lui xuống nửa bước, đẩy hấn ra: “Điện hạ đã quên rồi sao? Tổn thất của ta, người không thể bồi thường được!”

Nàng ngẩng đầu nhìn Tiểu Diễn, bên trong lời nói mang theo mùi hương mà chính nàng cũng không phát hiện được.

Dòng khí nhỏ vụn phun lên mặt Tiểu Diễn, hô hấp như hương hoa mai quấn quanh nơi chóp mũi.

Tiểu Diễn chưa từng gặp qua Âu Dương Noãn quyến rũ như vậy. Trong lòng không khỏi rung động, cảm thấy một trận khô nóng trong cơ thể, nhin không được mà vươn tay vuốt ve tay nàng.

Âu Dương Noãn cắn chặt môi dưới, run rẩy rất nhỏ, liền không khống chế được mà hung hăng cấu vào tay hấn. Móng tay phá da khảm vào trong thịt.

Tiểu Diễn đột nhiên biến sắc, vài lần há miệng nhưng khi nhìn thấy bộ dáng quyến rũ đến cực điểm của Âu Dương Noãn liền vẫn không

phát tác: “Muội....”

Âu Dương Noãn cười cười: “Điện hạ không thật tâm bồi tội!”

Nói xong nàng liền buông tay Tiểu Diễm ra, chậm rãi lùi mấy bước, xoay người rời đi.

Âu Dương Noãn..... Tiểu Diễm cảm thấy bản thân bị nàng mê hoặc tâm thần, cơ hồ quên đi cánh tay đang nóng rát.

Âu Dương Noãn đột nhiên dừng lại, quay đầu. Nàng ẩn dưới bóng trụ hành lang mỉm cười, cây trâm trên tóc dưới ánh mặt trời tản mát ra ánh sáng xanh biếc, phảng phất như nguyệt hoa.

Nhưng lại lạnh run, giống như giờ phút này Tiểu Diễm bị cướp đi hồn phách vậy.

Hắn cố gắng ấn định tâm thần, nhìn Âu Dương Noãn cười khế.

“Nếu điện hạ thật tâm, liền mang đầu Thái tử phi đến trước mặt ta bồi tội đi!”

Nhìn tươi cười của nàng, tâm Tiểu Diễm không biết bị cái gì đâm vào, cực kỳ đau đớn.

Đi qua hành lang dài, bỗng dừng truyền đến tiếng nữ nhân nhẹ giọng ho.

Âu Dương Noãn cả kinh, xoay người liền thấy Đại công chúa từ cửa hông đi ra.

Sau khi nhìn Âu Dương Noãn một lúc lâu liền như than thở lại như đau lòng nói: “Vốn có mấy câu quên dặn dò ngươi, thật không nghĩ

tới....Noãn Nhi, ta nghĩ hiện giờ ‘Dục cự hoàn nghêh’ là một biện pháp rất nguy hiểm!”

(Dục cự hoàn nghêh: trong lòng bất mãn nhưng ngoài mặt vẫn phục tùng, không phản kháng)

Đại công chúa đề phòng người ngoài nghe thấy, thanh âm trầm thấp xuống. Từng chữ từng chữ lại như châm.

“Dục cự hoàn nghêh?”

Âu Dương Noãn nhắc lại một lần, nàng nâng mắt lên lẳng lẳng nhìn đại công chúa. Tươi cười thản nhiên hé ra băng hàn ẩn ẩn trong suốt, nhẹ nhẹ như ẩn như hiện trong huyết mạch dưới da thịt.

Nàng chậm rãi nói từng chữ từng chữ một: “Mẫu thân, nơi này không có người ngoài, người sao phải nói như vậy để thử nữ nhi?”

Nhìn vẻ mặt của nàng, đại công chúa chỉ cảm thấy trước ngực đột nhiên căng thẳng. Nhất thời hoảng hốt: “Không phải là thử, ta chỉ là lo lắng....”

Nói xong liền phút chốc bưng tỉnh, câu nói kế tiếp đành nuốt vào bụng. Vòng vo mãi mới nói: “Cục diện hiện tại, nếu bước từng bước không tốt, sợ là....”

“Mẫu thân, nữ nhi rất mệt mỏi!”

Âu Dương Noãn quay đầu sang, hoa tai mắt mèo khẽ lay động, tinh tinh chạm vào hai gò má nàng. Con ngươi sáng bóng, mặt không chút thay đổi: “So với cẩn thận, thận trọng, xin hãy cho ta tùy hứng một lần được làm theo ý mình!”

Đại công chúa vốn lo lắng, lại nhìn biểu tình của Âu Dương Noãn liền có chút nói không nên lời.

Đứa nhỏ này, so với tưởng tượng của bà còn quật cường hơn rất nhiều. Thậm chí là một khi đã hạ quyết tâm, một chút cũng không quan tâm trái phải.

Chính bà từng nghĩ Âu Dương Noãn giống mình lúc còn trẻ. Hiện tại xem ra, ý chí của nàng so với bà còn kiên định hơn.

Nhưng lột da hổ, chung quy vẫn rất nguy hiểm. Là mẫu thân của nàng, bà không thể không lo lắng.

Đại công chúa dừng một lát, không nói một lời.

Có lẽ, bà nên nhắc nhở Tiểu Trọng Hoa chú ý Noãn Nhi nhiều hơn một chút. Trăm ngàn lần đừng để nàng làm chuyện nguy hiểm.

Ánh trăng rằm ló ra phía chân trời, đoàn người theo xe ngựa của Hoàng thượng trở về.

Xe ngựa của các quan viên đi sau xe ngựa của Hoàng thượng một đoạn, hai bên đường là hộ vệ cưỡi ngựa cùng cung nữ, thái giám, người hầu nối một đường dài.

Âu Dương Noãn ngồi trong xe của mình, xoay mình liền thấy một trận gió lạnh ủa vào. Người tới liền ngồi xuống cạnh nàng.

Mắt Âu Dương Noãn cũng không chớp, nhú mày nói: “Trời rất nóng, sao không cưỡi ngựa?”

Mặc dù nói nóng nhưng thân thể cùng lời nói lại tương phản, nàng tiến vào lòng Tiểu Trọng Hoa.

Tiểu Trọng Hoa một thân kỳ trang, vài dệt cũng không nhu hòa, vuốt ve vào da thịt cũng không thập phần thoải mái.

Nhưng Âu Dương Noãn vẫn từ từ nhắm hai mắt, gắt gao dựa sát vào người hấn.

Tiểu Trọng Hoa yên lặng sờ sờ đầu nàng: "Mệt sao?"

Hô hấp quá mức ôn nhuận, giống như không khí ngày xuân, phất qua bên tai ngựa ngựa.

Nàng chưa cân nhắc liền mở miệng: "Không có, chỉ là...."

Nhưng vừa nói ra, niệm đã cả kinh, lại đành nhin xuống.

Biết phải nói sao?

Dù sao cũng không thể nói với hấn. Vì thế nàng chỉ ngồi thẳng dậy, hơi vén rèm cửa sổ xe.

Trong tầm nhìn của nàng, vốn là quan đạo rộng lớn nay hộ vệ, cung nữ chật như nêm cối, cho nên toàn bộ đội ngũ đi rất chậm.

Cách đó không xa là ngọc cách của Hoàng đế. Toàn bộ phủ kim long văn đăng vân giá vũ, mui xe phúc câu tựa như tiên sống.

Trong bóng đêm mang theo một loại dữ tợn không nói nên lời. Thiên gia phú quý cùng uy nghiêm, quả thực không phải người thường có thể tưởng tượng được.

Nàng không thể nói với hấn chuyện mà nàng làm với Tiểu Diễn. Hấn dù sao cũng là trượng phu của nàng, lúc này....tuyệt đối sẽ không

dung túng cho nàng.

Nghĩ đến điểm ấy, khóe môi Âu Dương Noãn mơ hồ phỉếm ra ý cười, buông màn xe xuống.

Bên trong xe lập tức ám lên, Tiểu Trọng Hoa hoảng thần trong nháy mắt, Âu Dương Noãn đã quay lại đầu nhẹ tựa vào lòng hắn.

Nàng hô hấp nhẹ nhàng, cảm thấy trên người hắn mơ hồ có mùi màu tươi, không khỏi nhíu mày nói: “Hôm nay giết được không ít con mồi?”

Tiểu Trọng Hoa cười: “Đúng vậy!”

Nói xong hắn đã cởi ngoại bào quăng qua một bên.

Âu Dương Noãn ngẩn người, phát hiện hắn thế nhưng còn nhận thấy được sự bài xích của nàng trước cả nàng thì không khỏi mỉm cười, một lần nữa tựa sát vào lòng hắn.

“Vừa rồi đại cô nói chuyện với ta!” Tiểu Trọng Hoa đột nhiên nói.

Âu Dương Noãn sửng sốt, lập tức ngẩng đầu. Quang ba chớp động trong mắt, tựa hồ có quang mang rạng rỡ trong mơ hồ sáng lên.

Tiểu Trọng Hoa nhìn, nhìn không được lại vươn tay ôm chặt nàng vào lòng.

Âu Dương Noãn lại lập tức giãy ra, một lần nữa ngồi thẳng dậy.

“Mẫu thân nói gì?” Âu Dương Noãn bình tĩnh hỏi.

Kỳ thật nàng cũng biết Đại công chúa trời sinh tính tình cao thượng,

lại có thân phận cao quý như vậy, tuy rằng ngoài mặt không nói gì nhưng đáy lòng đối với hành động của nàng rất không đồng ý.

Thậm chí còn rất bài xích, có lẽ còn có sự khinh thị. Nhưng Âu Dương Noãn lại không cho rằng, cái đó có gì không ổn.

Phi thường là lúc làm được những việc phi thường. Đối phó với Tiểu Diễm, biện pháp bình thường chưa chắc đã dùng được.

Tiểu Trọng Hoa ôm lấy nàng, cũng là dùng hết sức ôm lấy nàng. Toàn bộ thân thể Âu Dương Noãn đều bị hai tay hắc khóa trụ, càng ôm càng chặt, như là muốn dung nhập toàn bộ nàng vào hắc.

Âu Dương Noãn không nói nên lời, cảm thấy thân thể run rẩy. Hồi lâu mới nhỏ giọng khàn khàn: “Ta....”

Tiểu Trọng Hoa cầm những ngón tay trắng bệch của nàng: “Nếu tâm tư nàng không đề nặng như vậy, về sau sẽ vui vẻ hơn. Ta cũng có thể an tâm!”

Âu Dương Noãn sững sốt. Nàng ẩn ẩn đoán được những gì đại công chúa nói với nam nhân này tất nhiên là có giữ lại.

Mẫu thân đúng là vẫn còn che chở cho nàng.

Trong lòng Âu Dương Noãn thoáng ấm áp, lại chợt nghe hắc nói tiếp: “Ta luôn luôn nghĩ, ta phải làm gì nàng mới được hạnh phúc?”

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu: “Nếu chàng không lấy ta mà lựa chọn một nữ nhân toàn tâm toàn ý yêu chàng, có lẽ chàng sẽ cảm thấy vui vẻ hơn rất nhiều!”

Thân mình hắc đột nhiên cứng đờ, ta đang vỗ về chơi đùa tóc nàng

cũng dừng lại.

Nàng không biết hẳn lại có phản ứng mạnh như vậy. Nửa ngày sau hẳn mới nhẹ giọng nói: “Ngoài nàng ra, ta không nghĩ sẽ lấy ai khác!”

Như là đã chờ đợi hoa nở rất lâu, hẳn khàn khàn nói: “Có đôi khi ta thật không rõ ràng, rốt cuộc nàng có phải đã thuộc về ta?”

“Có đôi khi ta cảm thấy hận vận mệnh, là nó khiến nàng phải vất vả như vậy. Nhưng có đôi khi ta lại thực cảm kích nó, nếu không nhờ nó ta cũng sẽ không biết nàng. Hoặc cho dù có gặp nàng, có lẽ sẽ không phải là bộ dáng này. Cho nên ta cuối cùng vẫn không phân rõ ta hận nó hay cảm kích nó nhiều hơn?”

Thân mình Âu Dương Noãn bỗng nhẹ bẫng, hóa ra Tiểu Trọng Hoa đã ôm nàng ngồi trong lòng hẳn.

Thanh âm vẫn bình thản như vậy, khiến người nghe liền cảm thấy an tâm: “Hôm nay Tiểu Diễn nói, ở trong lòng nàng, ta có thể không hề quan trọng gì. Nàng chỉ là bị bức bất đắc dĩ mới lựa chọn ta!”

“Ta cũng hiểu, nếu không có Tần vương phủ cùng Trấn quốc Hầu phủ, nàng.....sẽ lựa chọn người đó.....”

“Nhưng đối với ta mà nói, hiện tại với tương lai mới là điều quan trọng. Hiện tại nàng đang ở bên cạnh ta, không có gì quan trọng hơn chuyện đó. Ta sẽ tìm được biện pháp khiến trong lòng nàng chỉ có ta!”

Âu Dương Noãn theo bản năng phản bác: “Ta không có....”

Nói được một nửa, nàng lại sững sốt.

Đúng vậy, nếu không có Tần vương phủ, không có Trấn quốc Hầu phủ, không có nhiều cách trở như vậy. Có lẽ nàng sẽ bị Tiểu Thiên Diệp đả động.

Mà Tiểu Trọng Hoa tính cách như vậy, thời điểm đó quả thật rất khó tác động vào lòng nàng.

Thậm chí có một lần nàng còn nghĩ đến, hẳn đối với nàng tuyệt đối sẽ không thể tồn tại tình cảm nam nữ.

Nhưng hiện tại xem ra, lại hoàn toàn trái ngược.

Âu Dương Noãn lấy lại tinh thần, hai tay ôm lấy cổ hắn: “Không thích nghe hắn châm ngòi. Bên cạnh hắn không có lấy một người đối với hắn thật tình cho nên hắn mới nghi thần nghi quỷ. Hận không thể khiến toàn bộ người trong thiên hạ cũng phải chịu cùng hắn!”

Tiểu Trọng Hoa nở nụ cười, chỉ nhìn chăm chăm nàng không nói lời nào. Lát sau mới nói: “Nói nhiều lời như vậy, nàng không sợ phiền lụy sao?”

Âu Dương Noãn lắc đầu: “Chàng còn nhớ hay không, trước đây chàng đối với ta đều là lạnh như băng. Hại ta còn nghĩ chàng chán ghét ta!”

“....Không nhớ rõ!”

Nàng nghiêm túc nhắc nhở hắn: “Còn có, chàng luôn từ trên cao nhìn xuống ra lệnh cho ta!”

“....Không nhớ rõ!”

Nàng càng thêm vẻ nghiêm túc nhắc nhở lại: “Chàng còn buộc ta,

bảo ta mang biểu tỳ rời thành. Nhìn bộ dáng của chàng lúc đó, dường như nửa điểm cũng không hề lo lắng cho ta....”

Hắn bất đắc dĩ cắt ngang lời nàng: “Được rồi, được rồi! Ta nhớ rồi, nàng không cần nói nữa....”

Nhưng dường như sự hứng trí của Âu Dương Noãn hoàn toàn đã được kích lên: “Hơn nữa chàng đối với ta không hề tốt. Khi đó chàng cực kỳ lãnh khốc, nói cái gì mà phải tự lo cho bản thân. Còn nói ta cân nhắc kỹ, đừng dẫn lửa thiêu thân. Thật sự là hơi quá đáng!”

“....Được rồi! Ta thật sự hơi quá đáng!”

Âu Dương Noãn cười cười, dần dần trở nên tràn ngập ý chí chiến đấu.

Chu Chỉ Quân bất quá mới hai mươi tuổi, còn nàng tính cả kiếp này lẫn kiếp trước cũng đã vượt qua đối phương.

Chu Chỉ Quân hạ được độc thủ, nàng cũng có thể làm được. Nàng sẽ không chùn tay, té ngã đứng lên là được.

Mặc kệ trước mặt chờ đợi nàng là người đáng sợ thế nào, chuyện đáng sợ ra sao, nàng sẽ dùng dũng khí chưa từng có trước đây diệt trừ. Nếu ai cản nàng, nàng sẽ không lưu tình mà trừ bỏ.

Đây là cách sống của nàng. Nghe thì đáng sợ nhưng lại là sự thật.

.....

Lúc về đến Yến vương phủ trời đã khuya. Âu Dương Noãn sai người đến báo Đồng thị một tiếng rồi liền đi ngủ.

Có lẽ là vì quá mệt mỏi, nàng cảm giác một giấc này ngủ rất sâu. Ngày hôm sau tỉnh lại mặt trời đã lên cao.

Tiểu Trọng Hoa sáng sớm đã đến quán doanh, lại phân phó mấy người Hồng Ngọc không được quấy rầy Âu Dương Noãn.

Lúc nàng tỉnh dậy Hồng Ngọc đã chuẩn bị sẵn nước ấm cho nàng rửa mặt chải đầu.

Nhìn Âu Dương Noãn có chút xanh xao, Phương mama đau lòng nói: “Tiểu thư thân mình còn chưa khỏe hẳn, hôm qua lại cật lực đi đến bãi săn. Quận vương trước khi đi đã phân phó qua cứ để ngài nghỉ ngơi, những việc khác không cần để ý. Ngài lại cố tình muốn đi thỉnh an Đồng trắc phi. Theo nô tỳ thấy, người đó cũng không phải bà bà chân chính!”

Âu Dương Noãn cười lắc đầu, lại không nói lời nào. Nàng nhận lấy khăn nóng trong tay Hồng Ngọc nhẹ nhàng rửa mặt.

“Quận vương phi đã dậy chưa?” Bích Dao nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào, “Đồng trắc phi nói muốn Quận vương phi qua đó cùng dùng bữa sáng!”

Hồng Ngọc vội nói: “Được, được!”

Động tác trên tay liền nhanh nhẹn hơn, giúp đỡ Âu Dương Noãn thay y phục.

Thanh liên cư.

Đồng thị hôm nay thấy Âu Dương Noãn, so với ngày xưa lại nhiều hơn vài phần thân thiết. Lôi kéo tay Âu Dương Noãn hỏi nàng ban đêm ngủ có tốt không? Hôm qua đi ra ngoài có mệt không?

Âu Dương Noãn cười trả lời từng câu. Đồng thị lại kéo nàng đến trước bàn ngồi xuống: “Thích ăn gì?”

Không đợi nàng đáp lời đã tự mình gấp một cuốn bách hợp phù dung để vào chén nàng, cười nói: “Nếm thử cái này đi!”

Âu Dương Noãn cười tạ ơn, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, cử chỉ đúng đắn vừa phải.

Tôn Nhu Trữ một bên lạnh mắt nhìn nàng, không khỏi áp chế cười lạnh trong lòng.

Trải qua chuyện ngày hôm qua, Tôn Nhu Trữ đã sớm nhìn ra, tiểu mỹ nhân trước mặt này chỉ sợ là mãnh hổ độc xà.

Nếu nàng không phòng bị, nói không chừng người bị cắn tiếp theo sẽ là mình.

Chỉ là Tôn Nhu Trữ nàng cũng không phải là người tùy ý để người khác tính kế. Thật sự là không cần sợ hãi, lập tức đem sự sợ hãi ngày hôm qua đối với Âu Dương Noãn vất ra sau đầu.

“Đệ muội, chuyện là hôm qua Thái tử phi bị thương. Hôm nay muốn tìm người thương nghị một chút xem nên đưa lễ vật gì thì thỏa đáng?”

Âu Dương Noãn cũng không vội vàng, cười nói: “Chuyện này sao, tất nhiên là mời Đồng trắc phi làm chủ mới đúng!”

Tôn Nhu Trữ hơi hơi nhú mày, há miệng muốn nói nhưng Đồng thị đã tiếp lời: “Theo lý Thái tử phi bị thương, chúng ta cũng nên tự mình đi an ủi. Chỉ là ta vẫn thường không xuất môn, đối với những chuyện

xã giao này cũng không mấy hiểu biết. Các người tự mình nhìn mà làm đi!”

Tròng mắt Tôn Nhu Trữ vừa chuyển liền nói: “Ở chỗ đệ muội không phải có thuốc mỡ lưu thông máu sao? Nghe nói là vô cùng tốt, không bằng đưa đến cho Thái tử phi đi!”

Thuốc mỡ này, dùng tốt chính là công lao, dùng không tốt chính là tội. Ai lại đưa những thứ như vậy?

Âu Dương Noãn nhìn Tôn Nhu Trữ, ánh mắt lạnh nhạt, lời nói thản nhiên: “Đó là đương nhiên!”

Nói xong liền thở dài: “Chỉ là phủ Thái tử có dược vật trân quý nào mà không có. Chúng ta trông mong tặng đi, chưa chắc đã hợp ý đối phương. Chi bằng đưa chút bảo thạch châu ngọc đến biểu đạt tâm ý là được rồi!”

Tôn Nhu Trữ không nói gì, lại đem ánh mắt nhìn về phía đối diện.

Âu Dương Noãn nhận thấy được ánh mắt phẫn hận của đối phương, nhưng chỉ vô tình cười.

Đồng thị không nhanh không chậm uống một ngụm trà, trầm giọng nói: “Noãn Nhi nói cũng phải, liền theo lời người mà làm đi. Có một việc nữa, năm ngày nữa chính là ngày giỗ của Thái tổ Hoàng đế!”

Tôn Nhu Trữ mỉm cười, nói: “Đại phu nói, sức khỏe Thế tử.....”

Nàng muốn nói sức khỏe Tiểu Trọng Quân không tốt, nên nàng không thích hợp để đi.

Nhưng Âu Dương Noãn liền cắt ngang nói: “Đại tẩu, vị đại phu kia y

thuật thật sự là quá kém, lâu như vậy rồi mà cũng không thấy tốt lên. Hôm qua ở bãi săn mẫu thân có nhắc với ta, không bằng đổi một người khác tận tâm một chút, bệnh của đại ca sẽ khởi sắc cũng không chừng!”

“Huống hồ đại ca là Yến vương Thế tử, huynh ấy bệnh nặng không đi được cũng liền thôi. Nhưng nếu ngay cả đại tẩu cũng không đi, tránh không được sẽ bị nghị luận. Chẳng lẽ ngày giỗ của Thái tổ còn không quan trọng bằng lễ hội săn bắn sao?”

Ý này là, lễ hội săn bắn người có thể đi. Vậy nghi thức tế lễ sao lại không đi?

Chỉ nhẹ nhàng băng quơ liền bức Tôn Nhu Trữ không thể không đi.

Tôn Nhu Trữ sững sốt, chợt thấy Âu Dương Noãn đối với mình cười rất hòa khí, nhất thời trong lòng tràn ngập hàn ý.

Chương 317: Sóng gió tế lễ

Vừa dùng xong đồ ăn sáng liền có người đến bẩm báo nói Tiểu Trọng Quân đột ngột cảm thấy không khỏe, muốn Tôn Nhu Trữ qua đó một chút.

Tôn Nhu Trữ đứng lên, lập tức nhìn Âu Dương Noãn: “Đệ muội, trong lòng ta hơi hoảng, ngươi theo cùng giúp ta đi!”

Âu Dương Noãn nhìn đối phương, khẽ cười: “Được!”

Đồng thị thấy hai người thân thiết, trên mặt liền tươi cười ôn hòa.

.....

An khang viện.

Sắc mặt Đào Yêu đều thay đổi, tựa hồ như bị dọa sợ không nhẹ.

"Rốt cuộc sao lại thế này? Lúc ta đi không phải còn rất tốt sao? Như thế nào mà trong chốc lát liền hôn mê?"

Tôn Nhu Trữ ngồi trên ghế, nha đầu dâng lên một ly trà. Nàng chậm rãi uống một ngụm mới hỏi.

"Nô tỳ... Nô tỳ....."

Đào Yêu ấp úng cả nửa ngày cũng không nói ra được nguyên do.

Cuối cùng chỉ có thể sợ hãi dập đầu bồi tội, giống như chính mình

ngiệp chướng nặng nề. Bộ dáng ủy ủy khuất khuất, Âu Dương Noãn nhìn thấy thì không khỏi âm thầm lắc đầu.

“Mau nói rõ ràng cho ta!”

Tôn Nhu Trữ tươi cười thản nhiên, nhìn không ra một tia sắc bén. Giống như chỉ là tò mò cho nên mới tùy tiện hỏi.

Nhưng những lời này lại khiến Đào Yêu sợ tới mức mặt trắng bệch, hai vai hơi hơi phát run.

Âu Dương Noãn nhìn về phía Tôn Nhu Trữ, vẻ mặt đối phương vẫn rất tự nhiên, còn mang theo vẻ hiền lành.

Tựa hồ như không hề có dụng ý, Âu Dương Noãn nhất thời đoán không ra tâm tư của nàng.

Nhưng mặc kệ Tôn Nhu Trữ là vô tình hay là cố ý. Ở trước mặt Âu Dương Noãn nàng giáo huấn thị thiếp của trượng phu thật không thỏa đáng.

"Thế tử phi! Thế tử tinh thần buổi sáng rất tốt. Ai ngờ Đào Yêu cô nương đi vào hầu hạ trong chốc lát, không biết sao lại đột nhiên kêu một tiếng. Khi chúng nô tỳ đi vào thì liền thấy Đào Yêu cô nương xiêm y tán loạn, sắc mặt kích động. Còn Thế tử thì lại thổ huyết!"

Đào Yêu sớm đã bị Tôn Nhu Trữ nhìn cho sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, miệng không thể nói. Người nói ra những lời này là một nha đầu mi thanh mục tú khác.

“Oh?”

Tôn Nhu Trữ mím môi cười, trong nụ cười mang đến hàn khí lạnh cả

người: “Đào Yêu, người giải thích thế nào?”

"Hồi Thế tử phi, nô tỳ....."

Đào Yêu cơ hồ kinh hãi nói không ra lời, nửa ngày sau mới nói: “Sau khi Thế tử gọi nô tỳ vào, nô tỳ cũng có khuyên bảo qua. Nhưng Thế tử....”

“Nô tỳ cũng không hiểu được vì sao lại như vậy? Hết thảy đều là do nô tỳ, nô tỳ tội đáng chết vạn lần!”

“Tội đáng chết vạn lần?”

Tôn Nhu Trữ cười lạnh: “Biết rõ thân thể Thế tử không được tốt còn muốn đi mị chủ. Người có còn đem chủ mẫu như ta đặt vào trong mắt không?”

Sắc mặt Đào Yêu xám ngoét, chỉ là trong mắt vẫn hàm chứa tia quật cường.

Hóa ra là như vậy, Âu Dương Noãn thở dài. Chủ tử ra lệnh thế nào, Đào Yêu chỉ là một thị thiếp sao có thể cự tuyệt?

Nhưng lại không thể nói như vậy trước mặt chủ mẫu....Cho nên Đào Yêu vẫn luôn lạnh lợi mới không thể nói ra lời.

Tuy rằng đáy lòng Âu Dương Noãn đối với thị thiếp địa vị quá mức đặc thù này không quá hảo cảm. Nhưng chuyện này, Đào Yêu đúng là có chút rất không hay ho.

“Ta là chủ mẫu của người, sao có thể dễ dàng dung thứ một nha đầu như người bên cạnh. Người đâu! Mau bắt Đào Yêu lại, ẩn quy khiển trách!”

“Xin Thế tử phi thứ tội!”

Đào Yêu run rẩy kịch liệt, dập đầu trên đất: “Thế tử phi bớt giận, Đào Yêu không phải cố ý....”

Trong tiếng cầu xin tha thứ, mấy mama đứng đợi ngoài sân hùng dũng tiến vào kéo Đào Yêu đi.

Đào Yêu la lớn, lại bị bọn họ lập tức dùng khăn nhét vào miệng.

Không chỉ có như vậy, Tôn Nhu Trữ cũng lập tức gọi Lưu mama quản sự trong viện vào, lạnh lùng nói: “Lưu mama, người quản sự như thế nào vậy hả? Có phải là do ta bình thường quá nhân từ hay không? Thế nhưng lại dung túng nha đầu làm càn như vậy. Người là muốn nó ngồi lên đầu ta sao?”

“Tiện phụ như vậy, cư nhiên dám khắp nơi đối nghịch với ta. Thật sự nghĩ bản thân cao quý sao? Đừng tưởng rằng khiến nam nhân thích thì liền giỏi, cũng không xem lại thân phận của mình. Chẳng lẽ thực sự nghĩ bản thân là quận chúa, công chúa sao?”

Lời nói được một nửa nàng liền liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn bên cạnh: “Đệ muội nghĩ sao?”

Tôn Nhu Trữ giỏi nhất chính là chỉ cây dâu mắng cây hòe. Đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Âu Dương Noãn cười cười, vuốt vuốt tay áo: “Đại tẩu nói rất đúng. Lưu mama, về sau người phải cẩn thận để ý một chút. Đừng để bọn nha đầu lấy hạ phạm thượng, chọc đại tẩu tức giận!”

Lưu mama vội vàng dập đầu: “Dạ! Lão nô hiểu!”

Âu Dương Noãn liền lộ vẻ mặt ôn hòa, từ ghế đứng dậy nói: “Đại tẩu, ta còn phải chuẩn bị lễ vật cho Thái tử phi. Cáo từ trước!”

Tôn Nhu Trữ cười lạnh: “Đệ muội là quý nhân, không dám giữ lại lâu!”

Ra khỏi An Khang viện, Hồng Ngọc thấp giọng nói: “Tiểu thư, Thế tử phi cũng hơi quá đáng! Muốn giáo huấn nha đầu cũng vội vàng khi ngài đang ở đó!”

Âu Dương Noãn lạnh lùng cười.

Tôn Nhu Trữ sao rảnh rồi trách cứ Đào Yêu trước mặt nàng. Rõ ràng từng câu từng chữ đều có ám chỉ khác, có dụng ý khác.

Chẳng qua là Tôn Nhu Trữ có năng lực cao hứng được bao lâu đây?

Nếu đối phương vội vã muốn đi tìm cái chết như vậy, Âu Dương Noãn nàng sao có thể cự tuyệt?

.....

Phủ Thái tử.

“Nói năng bậy bạ....”

Thanh âm Chu Chỉ Quân mang theo sự bén nhọn chưa từng có. Như là muốn banh cả óc nhà.

Lúc này nàng tóc tai bù xù, sắc mặt tái nhợt không còn tia huyết sắc. Hốc mắt hãm sâu, bên má trái có ba vết sẹo đáng sợ.

Hoàn toàn không còn bộ dáng trang điểm tỉ mỉ xinh đẹp như bình thường.

Vẻ mặt tiêu tụy mất mát, duy chỉ có ánh mắt mang theo ác độc điên cuồng: “Ta không tin! Nhất định là có người động tay động chân! Sao lại không điều tra ra được chút gì?”

“Chủ tử, nô tài thật sự đã tra qua. Nhưng ngay lúc đó con ngựa kia đã bị xử tử, người phụ trách nuôi ngựa cũng bị giáng chức. Trong khoảng thời gian ngắn thật sự không tra ra được chứng cứ gì. Có lẽ....có lẽ lúc ấy con ngựa thực sự bị kinh hoàng!”

Một thị vệ quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt sợ hãi.

“Phế vật! Ngoài con ngựa, còn có con báo kia! Nó sẽ không vô duyên vô cớ chạy ra bãi săn chứ? Quả thực là buồn cười! Nhiều thị vệ như vậy đều bị mù sao?” Hồ mama bên cạnh Chu Chỉ Quân vội vàng nói.

“Chủ tử, cái đó nô tài cũng đã tra qua. Con báo kia thật sự là lúc bao vây bãi săn bị kinh mới chạy ra khỏi sự kiểm soát của thị vệ. Vừa vặn người phụ cận bãi săn nhất thời sơ ý mới để nó chạy ra.....”

“Cái gì mà nhất thời sơ ý? Sao có chuyện trùng hợp như vậy? Người nghĩ ta là kẻ ngốc sao?”

Chu Chỉ Quân tức giận cơ hồ không nói ra lời. Nhưng vừa nói liền động đến miệng vết thương trên mặt, không khỏi đau đến rít.

"Chủ tử, chủ tử! Ngài đừng như vậy, trăm ngàn lần đừng động đến vết thương...."

Hồ mama mắt thấy mặt Chu Chỉ Quân bị hủy đến dạng này, nhin

không được mà lệ vòng quanh.

Không biết người nào sát ngàn đao nhân, thế nhưng lại làm ra chuyện độc ác như vậy? Sau này Thái tử phi làm sao ra ngoài gặp ai được nữa!

“Mặt ta hiện tại đã biến thành dạng này, Thái tử sẽ không bao giờ liếc mắt nhìn ta nữa! Ta nên làm gì bây giờ? Xong rồi, đều xong hết rồi!”

Chu Chỉ Quân nắm chặt lấy cánh tay Hồ mama, nói xong liền không nhìn được mà lớn tiếng khóc.

Thái y xem qua đã nói móng của dã thú có độc tố. Cho dù miệng vết thương ở chỗ khác cũng đã khó khép miệng, huống chi làn da trên mặt lại mềm mại như vậy. Cho dù có thể khép miệng cũng nhất định sẽ lưu lại sẹo.

Sau khi biết được chuyện này, Chu Chỉ Quân không biết đã khóc biết bao nhiêu. Nàng thật sự không thể tin chuyện tàn khốc này là sự thật.

Khuôn mặt này, khuôn mặt này chính là lợi thế để nàng giữ chân Thái tử. Hiện tại nó cũng đã bị hủy, Tiểu Diễn sẽ không bao giờ muốn bước vào nơi này nữa.

“Thái tử phi, ngài đừng nóng vội!”

Hồ mama nhanh chóng an ủi: “Ngài đừng tin tưởng lời Thái y. Đám lang băm trong cung không trị được chẳng lẽ đại phu khắp thiên hạ này cũng không ai có biện pháp sao? Chúng ta nhất định sẽ tìm được biện pháp trị liệu. Ngài trăm ngàn lần đừng khóc nữa!”

Hồ mama nhìn sắc mặt Chu Chỉ Quân, vội vàng nghĩ muốn dời đi lực

chú ý của chủ tử: “Chỉ là về sau ngài nhất định phải để ý, trăm ngàn lần đừng để chuyện như vậy lại xảy ra!”

Chu Chỉ Quân nghe xong những lời này, u ám trên mặt nhất thời cũng rút xuống, chậm rãi có chút huyết sắc.

Nàng hướng Mặc hà trai căm giận nói: “Hừ! Ta đã ảm ức một lần, chẳng lẽ còn lại bị ngã cùng một chỗ? Lần này ta tự nhiên sẽ nhớ kỹ, sớm hay muộn cũng có một ngày ta đòi lại!”

“Nếu không phải Lão thái quân bảo ta nhẫn nại thì ta sao phải tạm nhân nhượng vì toàn cục? Nhưng hôm nay thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn!”

"Lâm Nguyên Hình quả nhiên là khinh người quá đáng! Còn tiện nhân Âu Dương Noãn, Đại công chúa, các nàng đều ức hiếp ta. Ta nhất định sẽ báo thù! Nhất định phải báo thù!”

Chu Chỉ Quân nghiêng răng nghiêng lợi nói, cơ hồ hận đến thất ruột.

Nha đầu Tiểu Mai một bên cẩn thận khuyên: “Thái tử phi! Chuyện này về sau lại nói! Ngài trước hết nghỉ tạm một lát đã!”

Chu Chỉ Quân trừng mắt: “Vừa rồi bảo người đi mời Thái tử, người đâu?”

Tiểu Mai cả kinh, phịch một tiếng quỳ xuống đất: “Thái tử....Thái tử nói có việc...nên....”

Sắc mặt Chu Chỉ Quân lập tức thay đổi, trở nên giữ tợn đáng sợ.

.....

Mặc hà trai.

Tiểu Diễn đang cùng Lâm Nguyên Hình ngồi nói chuyện.

Lâm Nguyên Hình đột nhiên cười nói: “Thái tử phi bên kia phái người tới nói thân mình nàng không tốt. Điện hạ không đi nhìn một lát sao?”

Sắc mặt Tiểu Diễn cực kỳ lạnh nhạt: “Người hiện tại Chỉ Quân cần là Thái y, ta đi thì có ích lợi gì!”

Lâm Nguyên Hình thản nhiên cười nói: “Thái tử phi luôn hy vọng ngài đến an ủi lòng nàng a!”

Tiểu Diễn sững sốt, lập tức nghĩ đến câu nói kia của Âu Dương Noãn. Trong lòng thoáng động nhưng chỉ cười: “Hai ngày nay đều bất mãn oán hận, nghi thần nghi quỷ. Lại đi hoài nghi nàng cùng Noãn Nhi hãm hại mình, ta nghe những lời này thật sự thấy phiền lòng!”

Hắn cũng biết, chuyện này Âu Dương Noãn không thoát được liên quan.

Nhưng như vậy thì sao? Đó là mỹ nhân hắn tâm tâm niệm niệm, Chu Chỉ Quân lại luôn không nề hà nói nàng ngoan độc như thế nào?

Hắn nghe mà thấy buồn cười, có ai là người chân chính sạch sẽ? Người như vậy căn bản không thể tồn tại được trong thế giới này.

Nếu không phải do Chu Chỉ Quân ra tay hãm hại người khác trước, cũng sẽ không bị họ quay lại cắn một nhát.

Lâm Nguyên Hình cười nói: “Sao điện hạ lại nói như vậy?”

Tiểu Diễn chậm rãi nói: "Nàng cũng biết hai ngày nay Chỉ Quân ở trước mặt ta nói bậy bạ về các nàng. Ta chán ghét nữ tử lắm lời bần lõng thị phi. Quả thực như đám gà mái tranh ăn vậy!"

Lâm Nguyên Hình mỉm cười: "Điện hạ cảm thấy ta cũng là gà mái tranh ăn sao?"

Tiểu Diễn lắc lắc đầu nói: "Nàng dịu dàng hơn nhiều!"

Nam nhân, rõ ràng là biết hết chân tướng nhưng lại vẫn chỉ nguyện ý tin tưởng hư ảo trước mắt.

Hai tay Lâm Nguyên Hình nhẹ nhàng vòng qua thắt lưng Tiểu Diễn: "Kỳ thật ta cái gì cũng không làm. Thái tử phi không cần giận chó đánh mèo lên ta. Ta chỉ ở đây mỗi ngày lo nghĩ là sao để điện hạ được vui vẻ an khang. Hơn nữa còn muốn sinh cho ngài nhiều hài tử hơn thôi!"

Tiểu Diễn thở dài, vỗ vỗ tay nàng nói: "Ủy khuất cho nàng rồi!"

Lâm Nguyên Hình hơi hơi rũ mắt xuống, giống như vô tâm nói: "Tính tình Thái tử phi luôn mạnh mẽ, không dễ dàng cáo bệnh. Không bằng Thái tử điện hạ đi xem cũng tốt, ta cũng đi cùng ngài!"

Tiểu Diễn nhú mày nhưng lại nhìn bộ dáng ôn nhu của Lâm Nguyên Hình liền gật gật đầu.

Mới tới cửa Nhã Lan các liền nghe được tiếng khóc lóc liên miên không dứt.

Tiểu Diễn lộ vẻ mặt hờn giận, Lâm Nguyên Hình khoát tay, ý bảo nha đầu trong viện không cần thông báo. Hai người lập tức bước vào trong.

Trong phòng, Chủ Chỉ Quân mặt đỏ lên, tóc tai rối bời, giơ cao cái gậy trong tay hung hăng đánh một nha đầu đang quỳ dưới đất.

Trong phòng mama nha đầu cũng đều quỳ xuống, luôn miệng khuyên: “Thái tử phi bớt giận....”

Chu Chỉ Quân vừa đánh vừa hung tợn nói: “Câm miệng! Người nói bậy! Ai nói Thái tử không đến thăm ta? Rõ ràng là người cùng con rắn dụ dỗ nam nhân ở Mặc hà trai kia là rắn chuột một ổ, dám khinh thường ta!”

“Người nghĩ rằng ả ta sau này có thể lên làm Thái tử phi? Người cho là ả có thể hảo hảo sinh ra một tiểu thái tử sao? Đừng nằm mơ! Đứa nhỏ này còn chưa chắc đã được an toàn sinh ra....”

Lời còn chưa dứt, lại đem cây gậy trên tay nện xuống đầu Tiểu Mai, máu nhất thời chảy xuống cả mặt.

"Câm mồm!"

Chu Chỉ Quân sừng sốt, ngẩng đầu nhìn thấy Tiểu Diễm đứng ở cửa nhất thời cũng ngây ngẩn cả người, ngượng ngùng không biết như thế nào mới tốt.

Tiểu Diễm lạnh lùng nói: "Không phải nói bị bệnh sao? Còn có thể đánh người, có thể thấy được tinh thần rất tốt!"

Trong phòng không một ai dám lên tiếng, tĩnh lặng đến đáng sợ.

Chu Chỉ Quân miễn cưỡng cười hành lễ: “Ta....nha đầu không hiểu chuyện, ta đang giáo huấn nàng!”

“Oh! Vậy là do lỗi tại ta có vấn đề sao? Không phải vừa rồi người nói đến cái gì mà dụ dỗ sao?” Ngữ khí Tiểu Diễn cực kỳ lạnh lẽo.

Hồ mama nhanh chóng giải thích: “Thái tử phi luôn nhân hậu, cũng luôn ít khi tức giận với bọn nô tỳ. Là do nha đầu này không hiểu quy củ, thế nhưng lại dám chống đối Thái tử phi. Cho nên Thái tử phi mới dạy dỗ nàng một chút!”

Tiểu Mai lúc này đột nhiên chạy đến quỳ xuống trước mặt Thái tử. Cả khuôn mặt toàn là nước mắt với máu, thoát nhìn thập phần đáng sợ: “Nô tỳ phụng mệnh đi mời điện hạ. Nhưng do không thể mời ngài đến nên Thái tử phi mới giận dữ, đánh nô tỳ một vài roi để hả giận!”

"Đều là lỗi của nô tỳ, cầu điện hạ đừng trách tội. Chủ tử chính là vì nhất thời tức giận mới mắng Thái tử ngài, mới....nguyên rửa Lâm trắc phi sinh non...."

Chương 318: Sóng gió tể lễ (2)

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Tiểu Diễm lại càng khó coi, nhìn Chu Chỉ Quân nói: “Đường đường là Thái tử phi lại ở trong này nháo thành như vậy, thật sự là không có quy củ. Đã vậy còn nói ra những lời độc ác đó!”

Sắc mặt Chu Chỉ Quân đã trắng như tuyết, khó coi cực điểm. Chỉ lúng ta lúng túng không nói ra lời.

Lâm Nguyên Hình bên cạnh liền thở dài nói: “Thái tử phi, ngài oán hận ta cũng liền thôi. Nhưng đứa nhỏ trong bụng ta vô tội, ngài sao phải nguyên rửa nó như vậy? Dù gì nó cũng là cốt nhục của điện hạ a!”

Chu Chỉ Quân giận dữ, chỉ vào Tiểu Mai lạnh lùng nói: “Nói hươu nói vượn! Ta có khi nào từng nói qua như vậy?”

Vừa nói xong nàng đột nhiên như tỉnh ngộ. Hết thảy đều là do Lâm Nguyên Hình ở sau lưng hại nàng!

Tiểu Diễm lạnh mắt nhìn Tiểu Mai đang ai oán khóc dưới chân mình: “Thái tử phi, người ghen tị Hình Nhi mang thai, nói những lời nguyên rửa độc ác. Đã vậy lại còn oán giận lên ta....đúng là lời gì cũng dám nói ra!”

"Người xem lại chính mình đi, làm sao còn tôn nghiêm cùng mặt mũi của một Thái tử phi? Từ hôm nay trở đi người hãy đóng cửa tự vấn, không có lệnh của ta không được ra khỏi phủ nửa bước!"

“Điện hạ! Tiểu Mai....” Lâm Nguyên Hình nhắc nhở.

“Nha đầu này giao cho nàng xử lý đi!” Tiểu Diễn vô tình phát tay.

Chu Chỉ Quân tràn đầy phần nộ nhìn chăm chăm Lâm Nguyên Hình cùng Tiểu Mai.

Hiện tại nàng đã hoàn toàn hiểu được, hết thảy đều là cạm bẫy đối phương thiết kế cho nàng.

Tiểu Diễn không hề quay đầu lại đi thẳng ra ngoài.

Lâm Nguyên Hình mỉm cười nói với Chu Chỉ Quân: “Thái tử phi, ngài nên dưỡng bệnh thật tốt mới phải!”

"À, đúng rồi! Nếu ngài đã bị cấm túc, nói vậy nghi thức tế lễ Thái tổ chắc là không đi được. Như vậy cũng tốt, trên mặt bị thương nghiêm trọng như vậy, bị gió lạnh thổi vào càng khó bình phục!”

Chu Chỉ Quân lạnh lùng nói: "Lâm Nguyên Hình, hết thảy đều là do người bày ra có phải không?”

Nhưng Lâm Nguyên Hình cũng đã đi xa, Chu Chỉ Quân hận đến nghiến răng.

Thời gian chớp mắt, đã đến nghi thức tế lễ của Thái tổ hoàng đế.

Trong hoàng cung thiết chuyên môn tế đàn, phạm vi chừng ba trượng. Trước đàn treo ti幔 trắng thuần, sau ti幔 treo chuông nhỏ theo gió thổi vào tạo ra tiếng leng keng.

Cả đêm hôm qua, Âu Dương Noãn không hề chớp mắt được một

chút. Mặt trời vừa ló, chụp đèn ngoài phòng ngủ đã được Hồng Ngọc cởi xuống. Toàn bộ sân viện lập tức bắt đầu bận rộn.

Xương Bồ mở cửa, sớm đã có nha đầu mang nước ấm đứng bên ngoài chờ.

Hồng Ngọc vào cửa thay Âu Dương Noãn rửa mặt chải đầu, thay y phục xong Bích Vũ liền mang canh ngân nhĩ lên.

Bởi vì phải mặc chính trang tham dự nên Âu Dương Noãn cảm thấy y phục trên người đặc biệt oi bức.

Nhưng nhìn Tiểu Trọng Hoa trên mặt cũng rất bình thường thì không khỏi vươn tay sờ sờ mặt hắn.

Quả nhiên là một giọt mồ hôi cũng không có, nàng không khỏi chặc chặc lấy làm kỳ lạ.

Tiểu Trọng Hoa cũng không rảnh cùng nàng nói chuyện, chỉ dặn dò nàng buổi sáng uống ít nước rồi vội vàng lên đường.

Hắn muốn đến Hoàng cung sớm, sau đó nhóm nữ quyến mới có thể đi.

Canh năm, Âu Dương Noãn, Tôn Nhu Trữ liền đã cung trang chỉnh tề vào cung.

Sau khi tiến cung các con cháu đều phân biệt cấp thứ xếp thành hàng.

Đại công chúa là người tôn quý nhất trong nữ quyến, bà một thân lễ phục hồng kim thêu địch văn. Trên đầu là phượng sai toàn kim châu quan tương cửu cổ. Nhìn vừa hoa lệ vừa đoan trang.

Lúc này đại công chúa bị phần đông nữ quyến vây quanh, Âu Dương Noãn nhìn đầu người đông đúc liền buông xuống tâm tư muốn đi thỉnh an. Nàng nhìn khắp nơi, liền thấy được những người quen thuộc.

Lão thái quân Trấn quốc Hầu phủ là nhất phẩm phu nhân. Khi Âu Dương Noãn nhìn thấy ngoại tổ mẫu liền thấy trên đầu bà đội chuế châu dịch, châu mẫu đơn, kim bảo tể hoa, trọng lượng chỉ sợ phải đến vài cân.

Trên người mặc lĩnh tam tắc rộng rãi, tay áo thêu tranh hoa điều văn. Khăn quàng vai thêu phượng hoàng, váy dài dùng chỉ màu đỏ tươi thêu hoa văn phức tạp, nhìn trắng lệ vô cùng. So với Âu Dương Noãn còn muốn long trọng hơn rất nhiều.

Trầm thị đứng một bên dìu lấy, Lão thái quân dù sao cũng xuất thân danh môn. Tuy rằng lớn tuổi nhưng từng bước đi lại cực trầm ổn. Thậm chí còn không nghe được tiếng trang sức thanh thúy va chạm.

Vừa nhìn thấy Âu Dương Noãn, lão thái quân lập tức hướng nàng cười gật gật đầu.

Âu Dương Noãn biết đã vào hàng thì chỉ có thể dựa vào phẩm cấp của từng người mà đứng, tuyệt đối không thể tùy tiện đi lại. Cho nên nàng chỉ đứng tại chỗ, hiểu ý mỉm cười.

Bên tai liền truyền đến tiếng hừ lạnh của Tôn Nhu Trữ, Âu Dương Noãn lại chẳng quan tâm.

Lễ bộ Thị Lang khom người mời các tần phi trong cung cùng quý nhân các phủ lên phía trước dâng đàn ba quỳ chín lạy.

Vì vậy trong nháy mắt, xích cấm kim lưu, cung tường điện các đều yên tĩnh.

Nhạc thanh chỉ mới dâng đàn, người có thể đi lên tế đàn chỉ có mình Hoàng đế mà thôi.

Những hoàng tôn hậu duệ quý tộc, các quan viên hiển hách cùng với các mệnh phụ lễ phục nghiêm trang chỉ có thể quỳ dưới tế đàn.

Quan lễ bộ hiến tế đọc lời tế, mọi người phải nghiêm nghị quỳ nghe, không được có chút lãnh sắc mệt mỏi. Nếu không thì chính là thất nghi.

Bởi vì trong bộ lễ phục rườm rà nhiều lớp lại thêm phải quỳ lâu nên hầu như ai cũng không tránh được mà cảm thấy mồ hôi thấm ướt lưng.

Lễ quan lớn tiếng nói: “Khấu đầu!”

Tôn Nhu Trữ cắn môi, chậm rãi quỳ xuống, dùng thanh âm cực thấp nói với Âu Dương Noãn: “Đệ muội, sao ngươi không đi lên phía trước?”

Ý của nàng là Âu Dương Noãn có thân phận là quận chúa, nên đứng phía sau đại công chúa.

Điểm này, từ năm ngày trước Đại công chúa đã phái người đến nói qua nhưng đã bị Âu Dương Noãn từ chối khéo.

Nếu nàng đã xuất giá tất nhiên là nên dùng thân phận hiện nay để đứng vào hàng ngũ.

Quan trọng nhất là nàng nhất định phải cùng Tôn Nhu Trữ đứng

chung một chỗ. Còn về phần nguyên nhân vì sao....

Âu Dương Noãn mỉm cười, thượng chước bảo thạch lục sắc san san đung đưa, nửa điểm cũng không để ý đến sự khiêu khích của đối phương.

Thấy Âu Dương Noãn không chút để ý, Tôn Nhu Trữ mi phong nhúu lại, chỗ đuôi mắt xẹt qua một chút âm mưu. Lại nhìn Âu Dương Noãn, thấy đối phương vẫn im lặng nghiêm túc quỳ lạy, cái gì cũng không nhìn ra.

Gió chợt nổi đem tới vô số hương phấn thật nồng đậm thổi tới, trong đó không thể nhận thấy rõ mùi hương gì khiến Tôn Nhu Trữ nhất thời liền có chút khó chịu.

Nhất là trên người Âu Dương Noãn thể nhưng lại ẩn ẩn truyền đến cổ hương khí u lãnh là lạ. Rõ ràng là rất dễ ngửi nhưng sau đó lại khiến nàng có chút choáng váng.

Đến khi giật mình hoảng hốt thì cũng là lúc bên tai truyền đến tiếng quát của quan hiến tế: “Đứng dậy!”

Tôn Nhu Trữ theo bản năng đứng lên nhưng không biết vì sao liền cảm thấy trước mắt đen lại.

Nàng cầm lấy cánh tay Âu Dương Noãn, móng tay thật dài, ngón tay thon trắng đặt trên tay Âu Dương Noãn. Màu sơn đỏ trên móng tay chói lọi chiếu vào mắt Âu Dương Noãn.

Móng tay Tôn Nhu Trữ gần như là hung tợn đâm vào cánh tay nàng. Âu Dương Noãn lại phảng phất thân thiết cười cười, cúi thấp đầu xuống: “Đại tẩu, người làm sao vậy?”

Ánh mắt Tôn Nhu Trữ bỗng nhiên run lên, quay đầu nhìn Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn đang nhìn nàng với ánh mắt thập phần thân thiết. Đôi môi đỏ nhẹ nhàng cong lên, chợt sâu trong đôi mắt dường như có ngọn lửa hừng hực cháy.

Tôn Nhu Trữ sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng xem đã có chuyện gì thì cả người đã muốn lao đảo ngã ra khỏi hàng.

Nhưng vào lúc này, thanh nhạc đột ngột dừng lại.

Trong mảnh yên tĩnh này tất cả mọi người thấy Tôn Nhu Trữ đột nhiên từ trong hàng ngã ra, cực kỳ chói mắt.

Mấy trăm năm qua, mọi người vẫn cho rằng Hoàng cung là cấm địa thần thánh phi thường. Trong cung có rất nhiều thần linh thủ hộ, mà điện thần thủ hộ sở hữu điện phủ cung phòng.

Truyền thuyết kể rằng điện thần thường nửa đêm sẽ đi dạo xung quanh xem xét, bảo vệ Hoàng đế. Cho nên trong cung tất cả mọi người đều không thể bất tự hai khai nằm ngủ trên kháng thượng.

Tướng ngủ khó coi không nói, đắc tội va chạm thần điện là tội lớn. Lúc ngủ còn không thể càng đừng nói đến lúc hiến tế trang nghiêm như thế này.

Tôn Nhu Trữ nhất thời sợ tới mức sắc mặt đều thay đổi, quỳ trên đất không dám cử động.

Không ít người phóng ánh mắt nhìn vị Thế tử phi này, ai ai cũng dẫn theo tia hèn mọn chê cười.

Mới đứng một lát cũng không vững, thật sự là quá mất mặt, nửa điểm dáng vẻ hậu duệ hoàng gia cũng không có.

Âu Dương Noãn cười cười nói với lục y cung nữ một bên: “Làm phiền người dìu đại tẩu của ta đứng lên!”

Ánh mắt lục y cung nữ chợt lóe, cúi đầu: “Dạ!”

Nói xong liền bước nhanh lên nâng Tôn Nhu Trữ dậy: “Thế tử phi, ngài không sao chứ?”

“Không sao!”

Tôn Nhu Trữ cả kinh ngay cả mặt cũng đều đã trắng bệch. Kỳ thật trong lòng đã hận Âu Dương Noãn đến cực điểm.

Nàng hai ngày nay trăm phương ngàn kế khiến Âu Dương Noãn không được thoải mái, đối phương còn không rên một tiếng. Hóa ra là chờ đến lúc này!

Tôn Nhu Trữ nghĩ như vậy, đầu tiên là hướng ánh mắt giống như muốn giết người về phía Âu Dương Noãn. Sau đó cố cười cười với cung nữ kia.

“Á, đây là làm sao vậy?”

Lục y cung nữ cầm lấy tay Tôn Nhu Trữ dìu đứng lên. Tay áo của nàng ta cùng làn váy của Tôn Nhu Trữ trong lúc đó vô ý giao nhau trong chớp mắt. Động tác lập tức ngưng trệ, thập phần kinh hoàng chỉ vào Tôn Nhu Trữ nhẹ nhàng kinh hô.

Thanh âm này không lớn không nhỏ, Hoàng đế phía trên cùng lễ quan không nghe được.

Nhưng những mệnh phụ chung quanh đều nghe rất rõ, nhất thời ánh mắt mọi người đều tập trung vào Tôn Nhu Trữ.

Lúc này mọi người đều nhìn chỗ Tôn Nhu Trữ vừa đứng lên, bên trên có một vết máu.

“Thế tử phi, ngài chảy máu sao? Có phải có chỗ nào bị thương không?” Lục y cung nữ vội vàng nói.

“Không có a!”

Tôn Nhu Trữ theo bản năng liền nhận ra có điểm không đúng, muốn bỏ tay cung nữ kia ra. Nhưng đột nhiên cảm thấy đôi tay kia như kìm sắt chặt chẽ nắm lấy.

Tất cả mọi người thấy được vết máu kia, Chu Ngưng Bích kinh hô: “A, là kinh nguyệt!”

Lập tức hướng Tôn Nhu Trữ thất thanh nói: “Ngươi không muốn sống nữa sao?”

Sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Ai ai cũng đều biết, trong lúc tế đàn, nữ nhân có kinh nguyệt đứng trong này sẽ làm vấy bẩn đến thần linh, lại đắc tội với Thái tổ hoàng đế. Thật sự là tội đáng muôn chết!

Đúng lúc này, lễ quan tuyên bố lễ tiết vòng thứ nhất tạm nghỉ, mời mọi người chờ một lát.

Vì thế những người phía trước cũng bắt đầu chú ý đến xôn xao phía bên này.

“Là nàng.....”

Tôn Nhu Trữ chỉ vào Âu Dương Noãn, vừa muốn nói chính đối phương đẩy mình ra thì liền thấy Âu Dương Noãn bước nhanh đến ôn nhu nói với mọi người: “Không phải kinh nguyệt! Là vì vừa rồi lúc đại tẩu không cẩn thận bị ngã, đầu gối bị xây xước!”

Tôn Nhu Trữ nhất thời sửng sốt.

Lục y cung nữ kia cũng giống như đột nhiên lấy lại phản ứng, cuống quýt ngồi xuống dùng tay áo chà xát vết máu.

Rất nhanh liền đã lau sạch.

Lúc này Tôn Nhu Trữ bị Âu Dương Noãn làm cho hồ đồ.

Đầu tiên là không biết dùng thủ đoạn gì khiến nàng luống cuống, tiếp theo lại cho cung nữ đến vu hãm nàng. Hiện tại lại đứng ra giải vây. Cứ như vậy, chẳng phải rất mâu thuẫn hay sao?

Tôn Nhu Trữ tức giận ánh mắt cơ hồ cũng đều đỏ lên. Nhưng nhìn bộ dáng ôn nhu lo lắng của Âu Dương Noãn liền nhất thời nghẹn lại không nói được câu gì.

Mọi người thấy một màn như vậy, thấp giọng nghị luận một chút rồi cũng liền trôi qua.

Người phạm sai lầm là Thế tử phi Yến vương phủ, nếu truy cứu thì cũng thật sự không nói được rõ ràng gì.

Cho nên mọi người đều giả câm giả điếc, cho rằng bên trên không nhìn thấy thì cũng liền thôi.

Đúng lúc này, phía trước đột nhiên có người kêu lên sợ hãi: “Mau đi lấy nước!”

Mọi người liền nhìn lại liền thấy trên dàn tế phía trước, chậm trướng tuyết trắng đột nhiên bén lửa.

Thái giám một bên lập tức phản ứng, nhanh chóng dập tắt lửa nơi góc trướng.

Sắc mặt quan hiến tế trắng bệch, nhanh chóng chạy tới trước mặt Hoàng đế hồi bẩm: “Màn vô duyên vô cớ bị bén lửa, nhất định là do Thái tổ Hoàng đế tức giận rồi!”

Dứt lời liền dâng lên đoạn mảnh bị cháy.

Hoàng đế đứng dậy tiếp nhận, đánh giá một lát liền xoay người giơ cao cho mọi người cùng thấy.

Trong lòng ai ai cũng đều nghĩ đây chính là do Thái tổ Hoàng đế tức giận.

Quan hiến tế quỳ trên mặt đất, hô lớn: “Thái tổ tức giận, tất có duyên cớ! Xin Bệ hạ tra rõ, dưới đài chắc chắn có người làm việc khiến Thái tổ tức giận!”

Chúng quan viên cùng các mệnh phụ lúc này đều ngây người, nhất thời ồ lên.

Sau một lúc lâu có người liền chậm rãi đem ánh mắt vừa kinh cụ vừa ẩn chứa hưng phấn nhìn Tôn Nhu Trữ.

Trong một mảnh tĩnh mịch, lại nghe một thanh âm đột ngột nói: “Là

Thế tử phi Yến vương phủ! Là kinh nguyệt của nàng ta làm bản đại diện!”

Lời này dĩ nhiên là do Chu Ngưng Bích vốn nhanh miệng lúc này, lời vừa nói ra liền bị người một bên bịt miệng lại.

Nhưng hết thảy đều đã quá muộn, lời nói đó trong không gian tĩnh lặng này cao vút đến mức chói tai.

Mọi người tự động tách ra để Tôn Nhu Trữ hiện ra trong tầm nhìn của Hoàng đế.

Tiểu Khâm Võ chưa bao giờ từng phản nộ như thế.

Bởi vì trong lòng ông khiến Thái tổ tức giận chính là phạm vào đại kỵ. Mặc kệ là ai đều quyết không dung thứ cho sai lầm như vậy.

Hoàng đế từ trên cao nhìn thẳng xuống Tôn Nhu Trữ, ánh mắt không chút nào che dấu sát ý.

Tôn Nhu Trữ cảm thấy một cảm giác man mát lạnh lạnh chảy dọc sống lưng.

Âu Dương Noãn một bên hết sức bình tĩnh, không nhìn ra chút cảm xúc nào.

“Ta....Ta....Oan uổng.....Ta không phải....Không phải!”

Thanh âm Tôn Nhu Trữ run run, một câu cũng không thể nói hoàn chỉnh.

Hoàng đế cất cao giọng: “Người đâu! Mau dẫn xuống, chờ tế lễ xong sẽ xử trí!”

Tôn Nhu Trữ còn chưa kịp phản ứng đã bị người ta bịt miệng lôi xuống.

Chờ nghi thức tế lễ xong xuôi, các quan nhân đều bị đưa lên đại điện.

Mọi người biết đây là đang muốn xử trí Tôn Nhu Trữ, nhất thời không khí liền lạnh xuống.

Tiểu Khâm Võ luôn luôn là một quân chủ rất nhân từ. Nhưng giờ phút này sắc mặt ông lại âm trầm như thiết, nhìn chung quanh bốn phía, lạnh lùng nói: “Tội phụ ở đâu?”

Thái giám nhanh chóng tiến lên nói: “Yến vương Thế tử phi đang quỳ ngoài cửa điện, chờ xử lý!”

Vẻ mặt Tiểu Khâm Võ ngưng trệ như băng: “Truyền lên đi!”

Tôn Nhu Trữ vẻ mặt tiều tụy, nước mắt loang lổ. Không còn dung nhan kiều mỹ của ngày xưa nữa. Vừa tiến vào liền quỳ xuống nức nở không ngừng.

Âu Dương Noãn thản nhiên nhìn đối phương, trên mặt cũng không hề có một chút sung sướng khi người khác gặp họa.

Tôn Nhu Trữ tựa hồ như cảm giác được tầm mắt của Âu Dương Noãn, ngẩng mạnh đầu lên, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Trong mắt như muốn phun lửa, sát ý nồng đậm dâng lên.

Hoàng đế còn chưa mở miệng, Tôn Nhu Trữ đã khóc: “Tội phụ có tội!”

Đại công chúa cười lạnh: "Tội của ngươi quá lớn. Đầu tiên là trước điện thất nghi, tiếp theo là kinh nguyệt làm bẩn đại điện chộc giận Thái tổ Hoàng đế mới dẫn đến tai họa như vậy. Ngươi cũng biết, mấy trăm năm kể từ khi khai quốc đến nay chưa từng có chuyện như vậy!"

Một khi bị xác nhận tội danh đắ tội với thần linh thì chỉ có một con đường chết.

Nghĩ đến đó, tim Tôn Nhu Trữ gắt gao thu lại một chỗ. Trước ngực, sau lưng đều chảy mồ hôi lạnh.

Mỗi khắp ngõ ngách cung viện hoàng gia tựa hồ đều cất dấu vô số hung hiểm.

Mà nàng hiện tại lại rơi vào cạm bẫy mà Âu Dương Noãn thiết kế cho mình. Đầu tiên là Thái tử phi, hiện tại là nàng!

"Tội phụ có tội, nhưng tội này không phải do bản thân ta mà là do người khác áp đặt. Đầu sỏ gây nên chuyện này hiện đang ở ngay trên đại điện, xin Bệ hạ tra rõ!"

Chết cũng không hối cải, còn muốn kéo theo người khác vào.

Tiểu Khâm Võ hít một ngụm khí lạnh, gân xanh cũng nổi lên: "Ngươi không biết? Chẳng lẽ hết thảy những chuyện này đều là do người khác oan uổng ngươi?"

Tôn Nhu Trữ vô cùng hoảng sợ, lết lên hai bước phủ phục dưới mặt đất khóc: "Ta vốn vẫn rất tốt...."

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, chỉ vào Âu Dương Noãn lạnh lùng nói: "Là ngươi! Là do ngươi đẩy ta làm hại ta ngã xuống đất! Đều là tại

nguroi!”

Chương 319: Đại lễ đáp trả Thế tử phi (1)

Đại công chúa lạnh lùng nói: “Chính người phạm sai lầm còn muốn oan uổng người khác sao?”

Thanh âm Tôn Nhu Trữ yếu ớt xuống: “Nghe nói Đại công chúa xưa nay yêu thương quận chúa. Nhưng vương tử phạm tội xử như thứ dân, pháp điển qua các đời chẳng lẽ quận chúa có thể được miễn sao? Đại công chúa có phải rất bất công hay không?”

Đại công chúa ngán người, chột hé miệng trầm mặc.

Hoàng đế chỉ nói: "Người luôn miệng nói là Minh quận vương phi đẩy người. Vậy người có chứng cứ gì không?"

Hắn dừng một chút, khẩu khí lại càng ngưng trọng: “Nếu là hồ ngôn loạn ngữ. Ta tuyệt đối sẽ không tha cho người!”

Tôn Nhu Trữ hai mắt đầm lệ: “Bệ hạ, lúc ấy người nhiều như vậy, nhất định sẽ có người nhìn thấy!”

Nói xong liền nhìn các phu nhân xung quanh.

Nhưng những phu nhân này đều dùng ánh mắt không dám tin cùng chán ghét nhìn Tôn Nhu Trữ.

Duy chỉ có Dung quận chúa nói: “Bệ hạ, Tôn thị dù sao cũng là Thế tử phi Yến vương phủ. Là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, tú ngoại tuệ trung, làm sao có thể luống cuống trước mặt mọi người? Không

chừng trong đó là có người có ý hãm hại!”

Sau khi Tiểu Khâm Võ đăng cơ, Thái Hậu liền đóng cửa không ra. Thậm chí ngay cả nghi thức tế lễ cũng không tham gia.

Dung quận chúa không có Thái Hậu, danh vọng tự nhiên cũng không bằng trước.

Nhưng dù sao nàng cũng có thân phận quận chúa, hơn nữa Võ quốc công phủ không hề liên quan đến việc phân tranh đoạt vị.

Trượng phu của nàng ở trong triều cũng coi như là tuổi trẻ tân quý, lời nàng nói ra ít nhiều cũng có phân lượng.

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Oh, Dung quận chúa đứng xa chúng ta như vậy, có thể nhìn thấy người hạ độc thủ phía sau sao?”

Nàng tất nhiên là sẽ không đẩy Tôn Nhu Trữ. Chẳng qua là trên người mình thêm chút huân hương mà thôi.

Quan trọng nhất là loại huân hương này phải phối hợp với trà hương bách hợp mới có thể phát huy hiệu quả.

Hôm nay ngồi xe ngựa vào cung, Tôn Nhu Trữ tuy rằng sợ uống nhiều nước sẽ không tiện nhưng lại vẫn nhấp hai ngụm trà.

"Minh quận Vương phi! Ta tuy rằng không nhìn thấy nhưng ta tin tưởng vào phẩm chất của Thế tử phi!" Dung quận chúa cũng thản nhiên nói.

Tươi cười của Âu Dương Noãn lại càng ôn nhu: “Quận chúa nói rất đúng. Ta cũng tin tưởng đại tẩu tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện này. Trong đó....có lẽ là có hiểu làm gì đó!”

Tôn Nhu Trữ cười lạnh: "Người đừng mè khóc chuột giả từ bi. Tất cả đều là do người thiết kế!"

Âu Dương Noãn kinh ngạc nhìn đối phương, vẻ mặt vô tội: "Đại tẩu, người nói gì vậy? Nếu ta cố ý hãm hại, còn có thể bảo cung nữ kia đến dìu người lên sao?"

Đúng lúc này phía sau Tiểu Nhiên quận chúa mở to hai mắt nói: "Đúng vậy, ta tận mắt thấy Minh quận vương phi thay Thế tử phi che lấp. Nói kinh nguyệt là do đầu gối người bị xây xước nên mới chảy máu. Nếu Minh quận vương phi có ý hãm hại người thì sao phải giúp người?"

"Thế tử phi cũng thật sự không biết phân biệt tốt xấu. Tự mình phạm sai lầm còn muốn kéo người khác xuống nước. Tâm địa cũng quá xấu xa rồi!"

Phu nhân danh môn mọi hành động đều có hiện phạm, bình thường chỉ cần lơ đãng làm sai một động tác liền sẽ thành trò cười.

Rõ ràng là Tôn Nhu Trữ tự mình luống cuống lại còn muốn trách tội người khác.

Mọi phu nhân đều gật đầu nói phải. Nếu Âu Dương Noãn cố ý hãm hại Tôn Nhu Trữ sao còn giải vây cho nàng? Căn bản là không cần thay nàng che lấp, cứ trực tiếp đem tội danh của nàng phơi bày cho mọi người thấy.

Tôn Nhu Trữ tức giận: "Tiểu Nhiên quận chúa. Nàng là cố ý. Người không cần bởi vì muốn được gả cho Âu Dương Tước mà liền giúp nàng. Như vậy chỉ khiến người khác hoài nghi hoàng thất không công bằng!"

Lời vừa nói ra, sắc mặt Dung quận chúa liền thay đổi. Nàng không khỏi âm thầm mắng Tôn Nhu Trữ là kẻ ngu xuẩn.

Ngồi ở đây hầu hết đều là người hoàng tộc, Tôn Nhu Trữ sao có thể không để ý mà nói những lời như vậy.

Quả nhiên, sắc mặt tất cả mọi người đều lập tức trở nên khó coi.

Tôn Nhu Trữ cũng không đến mức ngu xuẩn, chỉ là quá mức tức giận nên nhất thời mới mất đi lý trí.

Nếu đổi lại là Dung quận chúa hiện tại đang quỳ trong này đợi phán xét, nàng cũng không nhất định có thể làm được tốt.

Dung quận chúa vốn cũng không nghĩ sẽ giúp Tôn Nhu Trữ, dù sao hai người cũng không hề qua lại.

Nhưng khi Tôn Nhu Trữ tố cáo Âu Dương Noãn, nàng liền động tâm tư.

Chuyện khiến Âu Dương Noãn mất mặt, nàng đều rất nguyện ý làm. Ai bảo nữ nhân này mọi chuyện đều đi trên đầu mình.

Dung quận chúa nghĩ vậy liền nhân tiện nói: “Thế tử phi, người hồ đồ rồi sao? Sao có thể nói những lời như vậy?”

Tôn Nhu Trữ sững sốt, chột tỉnh ngộ, vội vàng giải thích: “Ta....ta chỉ là nhất thời....Nhất thời rối loạn....”

Nói tới đây nàng theo bản năng tìm kiếm Thái tử phi trong đám người.

Nhưng lại khiến nàng thất vọng, nàng chỉ nhìn thấy Lâm Nguyên Hinh lẳng lặng ngồi ở nơi đó, ánh mắt lạnh nhạt.

Lúc này Tôn Nhu Trữ mới ý thức được, bất tri bất giác Âu Dương Noãn đã chuẩn bị chu đáo. Chính nàng còn ngây ngốc lao vào.

Hoàng đế càng nghe càng phẫn nộ, ánh mắt chán ghét nhìn Tôn Nhu Trữ: “Trẫm thấy ngươi ôn nhu lương thiện, nhưng thật ra lại thập phần ngoan độc! Nếu thật sự là Minh quận vương phi hại ngươi, sao còn thay ngươi che dấu?”

"Ngươi không hề cảm kích ân đức của nàng thì thôi, cư nhiên còn muốn kéo nàng xuống cùng chịu tội. Có thể thấy được ngươi tâm tư độc như rắn rết!"

Tôn Nhu Trữ cả kinh xụi lơ trên mặt đất, mặt xám như tro.

Sau một lúc lâu mới khóc lớn: “Hoàng thượng, ta không hề nói sai. Thật sự là có người hãm hại ta a!”

Tôn Nhu Trữ càng nói càng phẫn nộ, hai mắt chặt chẽ nhìn chăm chăm Tôn Nhu Trữ.

Âu Dương Noãn ở một bên khoan thai quỳ xuống, thanh âm trong trẻo: “Bệ hạ, chuyện này đúng là ta cũng có sai. Ta không nên nhớ đến tình cảm riêng tư thay đại tẩu dấu giếm. Xin Bệ hạ trị tội!”

“Nhưng đại tẩu chỉ là vô tâm mà thôi, cũng không hề cố ý làm bản đại diện. Cầu Bệ hạ pháp ngoại khai ân, tha thứ cho đại tẩu lần này!”

Hoàng đế vừa giận lại vừa thờ dãi: “Tôn thị, ngươi đã nghe thấy chưa? Các ngươi đều là con dâu hoàng gia, càng phải chăm sóc yêu thương lẫn nhau mới phải. Đằng này ngươi lại còn vu oan, khó xử

Minh quận vương phi!”

Tôn Nhu Trữ cảm tức nhìn Âu Dương Noãn, sau đó liên tục dập đầu: “Bệ hạ! Nàng chỉ là đang diễn kịch trước mặt ngài mà thôi! Ta....Cuộc sống của ta vẫn bình thường, sao có thể đến kinh nguyệt....”

Nhất thời, trong đại điện liền có người cười trộm. Đại công chúa giận dữ nói: “Cũng không nhìn xem đây là chỗ nào? Người thế nhưng lại dám nói năng bậy bạ, nửa chút thể thống cũng không có! Mau câm mồm!”

Âu Dương Noãn gục đầu xuống, che lại tia cười lạnh trong mắt.

Tôn Nhu Trữ, người cùng Thái tử phi xuyên muru khiến con ta cứ như vậy mất đi. Ta không tặng người một phần đại lễ, chẳng phải là sẽ khiến người thất vọng sao?

Nàng thấp giọng nói: “Đại tẩu, ta nguyện ý chịu phạt cùng người!”

“Ai cần người giả vờ hảo tâm!” Khẩu khí của Tôn Nhu Trữ ác liệt.

Dung quận chúa lạnh lùng nói: “Thế tử phi, người phải cẩn thận những lời nói của mình. Nếu không ta cũng sẽ không giúp người nói chuyện được!”

Tôn Nhu Trữ ngẩn ra, lập tức lấy lại phản ứng, hướng về Hoàng đế lớn tiếng: “Bệ hạ, cầu ngài điều tra rõ. Cung nữ kia, cung nữ kia nhất định là đã được thu mua. Còn có, còn có quan hiển tể. Trận hỏa kia....nhất định là có người cố ý phóng hỏa!”

Đáy mắt Âu Dương Noãn quang ba lưu chuyển, Tôn Nhu Trữ đúng là không hề ngốc.

Trên tấm màn kia đúng là có người động tay động chân, đáng tiếc cũng đã bị thiêu hủy.

Nhưng quan hiển tể lại không phải bị thu mua. Cho dù đi điều tra thì có năng lực tra được cái gì?

“Còn không mau câm miệng! Trọng Quân đang bệnh, có thể nào dung cho người như ngươi!”

Tôn Nhu Trữ nói một câu sắc mặt Hoàng đế liền lạnh xuống một tầng. Nói xong lời cuối, sắc mặt Tiểu Khâm Võ đã cơ hồ như xanh lét.

Thật lâu sau, hần hừ lạnh: “Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân. Chính ngươi phạm sai lầm còn liên tục kêu oan. Lại còn nhấn tâm vu oan cho người một lòng giúp ngươi!”

(Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân: Điều gì bản thân mình không muốn thì chớ làm cho người khác)

Hoàng đế liên tục xua tay, giọng điệu đau thương: “Mặc kệ ngươi là bị hãm hại hay thật sự làm sai cũng thế. Chọc giận Thái tổ gia là tội khó tha. Nếu vừa rồi ngươi thật tâm nhận sai lầm còn có thể nể mặt Yến vương phủ mà xử nhẹ ba phần!”

“Nhưng ngươi lại một mực khẳng khẳng có người hãm hại ngươi. Cho dù Minh quận vương phi muốn hãm hại ngươi, nhưng trong đại điện này các phu nhân đều ở đây, chẳng lẽ bọn họ đều mù cả sao?”

“Ngươi thật sự làm trẫm quá thất vọng rồi! Ngươi đâu! Đi nói cho Yến vương biết chuyện tốt mà con dâu hần làm, hỏi hần một chút rốt cuộc nên làm thế nào?”

Thái giám nhanh chóng chạy đi. Nhóm nam nhân đều đứng bên ngoài chờ. Trong đó cũng bao gồm Yến vương cùng Tiểu Trọng Hoa.

Trong đại điện nhất thời tĩnh lặng, đến mức một cây châm rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Khiến mỗi người đều thấy bất an.

Tôn Nhu Trữ phần hận khó tiêu nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn. Nàng nhẹ nhàng quay đầu, khóe môi ngưng trụ tia cười lạnh.

Trong đầu của nàng đột nhiên nhớ đến đứa nhỏ đã mất của mình, chỉ cảm thấy vô cùng thống khoái.

Hiện tại bằng chứng như núi, dựa vào tính cách của Yến vương, sao có thể che chở cho một người con dâu dọa người như vậy?

Quả nhiên một lát sau liền thấy Thái giám bước nhanh vào hồi bẩm: “Bệ hạ, Yến vương nói hết thảy đều nghe theo Bệ hạ!”

Nháy mắt Tôn Nhu Trữ liền tuyệt vọng.

Thần sắc Tiểu Khâm Võ hòa hoãn xuống, nhìn quan hiến tế: “Vậy chiếu theo lễ pháp, phải làm sao?”

Quan hiến tế vốn còn có tâm giữ lại một mạng cho Tôn thị. Nhưng vừa rồi nàng thế nhưng lại cũng cắn hấn một phát. Điều đó khiến tâm tình hắn thập phần buồn bực.

Cho nên ánh mắt không hề chớp nhìn Tiểu Khâm Võ: “Vì vận mệnh quốc gia, vì vận năm hưng thịnh của Đại Lịch....tội phụ này phải trảm....”

Tôn Nhu Trữ như bị sét đánh, muốn khóc cầu thì Hoàng đế đã lạnh

lòng nói: “Không cần nhiều lời, lôi ra ngoài!”

Dứt lời xoay người không thèm liếc nhìn Tôn Nhu Trữ, mãi đến khi người bị kéo ra ngoài.

Tôn Nhu Trữ vẫn luôn gào thét bản thân oan uổng. Tiếng kêu thê lương kia chỉ khiến mặt Đại công chúa như phủ hàn sương.

Âu Dương Noãn lại nước mắt vòng quanh nói: “Đại tẩu phạm sai lầm. Ta cũng có tội đã thay nàng che dấu, xin Bệ hạ giáng tội!”

Tiểu Khâm Võ thờ dài, liếc mắt nhìn Đại công chúa: “Vẫn là Hoàng tỷ dạy dỗ tốt nữ nhi! Vĩnh An, người cũng không cần tự trách! Người dù sao cũng chỉ là con dâu mới gả vào Yến vương phủ, Tôn thị phạm sai lầm cùng người thì có quan hệ gì đâu! Không cần nhiều lời, mau đứng lên đi!”

“Người đâu! Ban thưởng cho Minh quận vương phi một thanh ngọc như ý, xem như là tạm thời an ủi nàng!”

Mọi người vừa nghe liền nhìn Âu Dương Noãn với các thần sắc khác nhau.

Âu Dương Noãn cúi đầu nói: "Tạ Bệ hạ ân điển! Vĩnh An hổ thẹn không dám nhận!"

Tôn Nhu Trữ bị đưa vào hình phòng trong cung. Vài tên thái giám đi vào phía sau là An cô cô mang theo một khay gỗ, bên trên là một con dao, một ly rượu cùng một dải lụa trắng.

An cô cô lạnh mắt nhìn Tôn Nhu Trữ: “Bệ hạ ban thưởng cho người toàn thân. Người tự mình làm hay chúng ta sẽ giúp người?”

Trong phòng kín mít, hoàn toàn không chút ánh sáng lọt vào. Sắc mặt Tôn Nhu Trữ xám như tro tàn, nàng lẩm bẩm: “Ta thật sự bị oan.... Vì sao không một ai tin tưởng ta?”

An cô cô gật đầu, bọn thái giám liền bước lên đem Tôn Nhu Trữ áp quỳ xuống.

Mũ phượng vàng ròng trên đầu bị rơi xuống đất, vẫn quang hoa ngạo diễm như nó vốn có.

Chén rượu đã dán bên môi, Tôn Nhu Trữ thậm chí có thể thấy rõ được từng đường nét tinh xảo trên đó. Mảnh sứ lạnh lẽo, môi Tôn Nhu Trữ bị kích thích đến run rẩy.

Lần đầu tiên nàng gần đến cái chết như vậy. Vừa sinh ra đã là đại tiểu thư Hoài trữ Hầu phủ, hưởng hết ngàn vạn sung ái. Nàng chưa từng biết như thế nào là nghèo túng, khổn khó.

Không sai! Nàng thật sự oán hận Âu Dương Noãn. Không riêng gì thân phận quận chúa mà còn oán hận bọn họ phu thê ân ái.

Cùng đều gả cho nam nhân Tiểu gia, vì sao Tôn Nhu Trữ nàng lại phải chịu thống khổ như vậy? Còn Âu Dương Noãn lại được hưởng thụ vinh sung vô tận.

Mỗi lần nhìn Âu Dương Noãn cùng Tiểu Trọng Hoa đứng cùng một chỗ, Tôn Nhu Trữ liền không nhịn được mà ghen tị. Nàng thống hận tình cảm của bọn họ, hận đến cực điểm.

Nhưng nàng thật không ngờ, Âu Dương Noãn khi bị chọc giận, vốn một Minh quận Vương phi luôn mỉm cười ôn nhu xinh đẹp lại là một nữ tử đáng sợ như vậy.

Mắt thấy độc được sắp tràn vào môi thì đột nhiên nghe được bên ngoài có động tĩnh.

Cửa bị mở ra, trước cửa có một bức rèm che, che khuất đi một nửa khuôn mặt Âu Dương Noãn. Khiến người ta không thể nhìn thấy thần sắc của nàng mà chỉ nghe thấy thanh âm trầm tĩnh: “Chậm đã!”

Tay An cô cô liền dừng lại, ánh mắt mọi người đều từ Tôn Nhu Trữ di chuyển đến Âu Dương Noãn.

Trên mặt Âu Dương Noãn mang theo nụ cười như có như không: “An cô cô, có thể đợi ta cùng Thế tử phi nói đôi lời không?”

An cô cô khó xử nói: “Minh quận Vương phi, ngài cũng biết như vậy không hợp quy củ!”

Âu Dương Noãn mỉm cười, lấy ra một lệnh bài.

An cô cô vừa thấy liền thay đổi một khuôn mặt tươi cười: “Được, được! Ngài nói nhanh nhanh một chút là được. Chúng nô tỳ còn phải tiễn nàng đi!”

Lệnh bài này vốn thuộc về Đại công chúa, dựa vào lệnh bài này có thể mở một cửa cung. Nhưng hiện tại nó lại nằm trong tay Minh quận vương phi, có thể thấy được hết thảy đều đã được sự đồng ý của Đại công chúa....

An cô cô cười cười rồi lui ra ngoài, lại nhắc nhở thái giám: “Mau trói chặt tay chân tội phụ này lại! Đừng để nàng làm bị thương Minh quận vương phi!”

Lập tức tay chân Tôn Nhu Trữ đều bị trói chặt lại, sau đó bị vút trên mặt đất. Cửa chi nha một tiếng rồi liền bị đóng lại.

Thanh âm Tôn Nhu Trữ oán hận đến cực điểm: “Âu Dương Noãn, ta không nghĩ ngươi lại độc ác như vậy!”

Âu Dương Noãn tùy ý tìm một cái ghế dựa ngồi xuống, thản nhiên cười: “Điều ngươi biết chỉ là bên ngoài mà thôi. Như lòng người biến hóa, chỉ cần thám thính liền có thể biết được. Chút tài mọn đó thì tính là gì. Nếu ngươi thích, ta còn có nhiều biện pháp hơn!”

Tôn Nhu Trữ lạnh lùng nói: "Ta chẳng qua chỉ châm chọc ngươi hai câu, ngươi thế nhưng lại đối với ta ác liệt như vậy!"

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: "Đứa nhỏ là vận mệnh của mẫu thân. Mặc dù còn nằm trong bụng mẹ chưa ra đời vẫn là tâm can bảo bối!"

"Nhưng ngươi lại nhẫn tâm làm hại ta mất đi đứa nhỏ của mình. Ngươi nói xem, ta đối với ngươi như vậy mà cũng tính là quá đáng sao?"

Khi Âu Dương Noãn nói những lời này tựa hồ như thực thương cảm. Mà lời của nàng đến hai chữ ‘quá đáng’ càng tăng thêm lực đạo.

Tôn Nhu Trữ sững sốt, nói trong vô thức: “Ngươi đều đã biết....”

Âu Dương Noãn gật gật đầu: “Đúng vậy!”

Chương 320: Đại lễ đáp trả Thế tử phi (2)

Âu Dương Noãn dùng sức hít một hơi, nháy mắt gọi lên thù mới hận cũ trong lòng, nàng cười lạnh: “Còn trong phòng ta, có không ít người của ngươi an bày các gia cụ, nói là mừng ta tân hôn nhưng tất cả đều là những thứ dơ bẩn!”

“Còn trong thức ăn nước uống của ta cũng hạ dược, thậm chí trong phủ chọn mua huân hương....Nếu không phải ta sớm có phòng bị, hiện tại ta có thể được bình an ngồi đây sao?”

“Nếu ngươi muốn mạng của ta, tất nhiên ta cũng phải tặng ngươi một chút lễ vật đáp trả!”

Khóe miệng Tôn Nhu Trữ nhẹ nhàng nhếch cao: “Nói như vậy, ta và ngươi đều như nhau. Không riêng gì ngươi hận ta, ta cũng hận thấu ngươi. Hiện tại ngươi đến nơi này, chỉ để nói với ta những lời này sao? Tiện nhân!”

Âu Dương Noãn bỗng nhiên an nhàn, mỉm cười tinh quái nói: “Ta cuối cùng vẫn muốn tận mắt nhìn kết cục của ngươi, mới có thể an tâm!”

Tôn Nhu Trữ cười lạnh: “Ngươi có gì tốt mà đặc ý? Chẳng qua cũng chỉ thiết kế vu oan cho ta!”

Bất chợt Tôn Nhu Trữ như bị kích động: “Ngươi là đồ sao chổi! Từ khi ngươi vào vương phủ, ta bắt đầu liền không có những ngày lành. Mỗi một ngày đều lo lắng sợ hãi! Ngươi là đồ tiện nhân!”

Âu Dương Noãn uyển chuyển nở nụ cười: “Đại tẩu! Người tựa hồ vốn không có từ gì mới mẻ? Tiện nhân sao? Thật ra dùng để nói người thì rất chính xác!”

“Chúng ta vốn là nước sông không phạm nước giếng. Nhưng cố tình người lại từng bước ép sát ta, bị lạc đến kết cục ngày hôm nay, người còn trách được ai?”

Tôn Nhu Trữ ngửa đầu hừ lạnh: “Ta sẽ không chết không minh bạch!”

Âu Dương Noãn bật cười: "Người đang muốn nói Hoài trử hầu phủ sẽ tìm đến ta sao?"

"Đại tẩu, người thật sự là quá ngây thơ rồi! Phụ mẫu thân sinh của người đều đã mất, chỉ còn Nhị thúc. Người sẽ không đến mức trông cậy Nhị thúc của người sẽ vì người mà ra mặt chứ?"

“Nghe nói trong thời điểm tranh đoạt tước vị lúc trước, đại phòng các người cùng Nhị phòng cơ hồ là đánh nhau đến đầu rơi máu chảy!”

Tôn Nhu Trữ biến sắc, Hoàng đế dám xử lý nàng như vậy cũng chẳng qua là vì Hoài trử hầu phủ đã suy tàn. Vì lúc đoạt vị Nhị thúc nàng hoàn toàn đứng về phía Tần vương.

Nếu không phải có Hoàng đế pháp ngoại khai ân, Hoài trử hầu phủ cũng đã sớm không còn tồn tại.

Tôn Nhu Trữ nghĩ như vậy nhưng vẫn cười lạnh: “Cho dù là như thế, Âu Dương Noãn người đừng tưởng rằng sau khi ta chết thì không có ai đến đối phó người. Chuyện đang chờ người vẫn còn ở phía sau!”

Âu Dương Noãn cười to lắc đầu, dây kết trên trâm cài liền leng keng rung động: “Người thật đúng là không nhìn rõ được điều gì. Người cho là ai sẽ vì người mà ra mặt?”

"Thái tử phi sao? Nàng hiện tại chỉ sợ vì vết thương trên mặt mình mà hao hết tâm tư, làm sao còn thời gian lo lắng cho người?"

“Ah, đúng rồi! Người còn chưa biết, nàng đã bị Thái tử cấm chường rồi! Chuyện này ngay cả phụ thân nàng cũng đều rất cảm kích. Nghe nói rất nhanh thôi thứ muội nàng sẽ nhập phủ Thái tử!”

“Người nói xem, một nữ nhân đã bị gia tộc bỏ rơi thì có năng lực gì để giúp người?”

Thần sắc Tôn Nhu Trữ liền đại biến, miệng lại khinh miệt nói: “Thì ra là thế!”

"Âu Dương Noãn, mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay người! Người quả là nữ nhân giả dối, độc ác! Các người trong cung ngoài cung liên thủ muốn dồn ta vào chỗ chết!"

“Nếu không phải người quá mức ương ngạnh, Tôn gia lại từng lâm trận phản chiến thì cũng không đến mức lạc đến kết cục này!”

"Mỗi người ai cũng có tính toán lợi hại, người xem hôm nay trên đại điện có ai dám thật sự nói giúp cho người?"

“Ngay cả Dung quận chúa, chẳng qua cũng chỉ nói vài câu cho xong. Người nghĩ rằng nàng thật tâm giúp người sao?”

Âu Dương Noãn thanh âm thản nhiên mà lạnh lẽo. Nhìn Tôn Nhu Trữ mặt trắng bệch, hoàn toàn không còn chút huyết sắc.

Tôn Nhu Trữ suy sụp ngã xuống đất, còn cố gắng chút khí lực nói:
“Người thật sự là rất ngoan độc!”

“Khi người nói ta cũng không nghĩ lại những chuyện mà mình đã làm! Nếu không phải do người hại ta trước, ta làm gì phải phí tâm tư như vậy?”

“Lúc trước ta đã từng nói qua với người, Hạ Lan Đồ thật sự là ân nhân cứu mạng của ta, cho nên ta sẽ không bán đứng các người. Nhưng người lại một mực không tin, lại còn liên thủ với Thái tử phi hạ độc thủ ta!”

Tôn Nhu Trữ im lặng, sau đó chậm rãi nói: “Ta không phải không tin! Ta chỉ là....”

“Chỉ là người nghe người ta châm ngòi, luôn luôn lo lắng đề phòng ta. Có phải không?” Âu Dương Noãn cười nhẹ.

“Người nào? Người đừng nói bậy!” Tôn Nhu Trữ theo bản năng phản bác.

Âu Dương Noãn bình tĩnh nhìn đối phương: “Tự trong lòng người biết, cần gì phải lừa mình dối người?”

Đằng sau những chuyện này, tất nhiên là có người châm ngòi, mượn cơ hội ngư ông đắc lợi.

Chính là người này, chỉ sợ không phải là Thái tử phi a!

Tôn Nhu Trữ không trả lời.

Âu Dương Noãn lắc đầu nói: “Ta vẫn không rõ, người như Hạ Lan Đồ, làm sao có thể yêu thương người?”

“Sau đó hắn nói cho ta biết, là người trong lúc hắn bất lực đã cho hắn sự ấm áp. Mà người lúc đầu cũng không phải nữ nhân như thế!”

“Ta không biết người đến tột cùng là vì sao lại biến thành dạng này? Ta chỉ biết nếu những hành động sờ tác sờ vi của người bị hắn biết được, hắn nhất định sẽ rất thất vọng!”

Tôn Nhu Trữ sửng sốt, ánh mắt vốn dữ tợn phần hận dần bình ổn. Nàng lắc lắc đầu, tay mềm nhẹ cố vuốt ve ngọc bội bên hông, nhẹ giọng nói: “Hắn là thật lòng với ta. Cho dù ta phạm sai lầm lớn như thế nào, hắn có tức giận nhưng cũng rất nhanh sẽ quên đi!”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: "Hắn đối với người là một tấm chân tình nhưng người lại từng bước lợi dụng hắn. Nam nhân thật lòng tới đâu cũng có hạn, sẽ không để người tùy ý phung phí!”

Tôn Nhu Trữ nhẹ nhàng nở nụ cười, nụ cười đơn thuần mà tha thiết. Vẻ mặt cũng dần trầm tĩnh, chậm rãi nói: “Ta ngay cả có hại hết người trong thiên hạ nhưng tâm tư đối với hắn không hề có nửa điểm giả dối. Vì an toàn của hắn, cho dù có phải chết ta cũng cam tâm tình nguyện!”

“Người đã biết chuyện của chúng ta, nếu ta để người sống, một ngày nào đó lỡ người tiết lộ ra ngoài. Ta vốn sống như một cái xác không hồn, có chết thế nào cũng không sao!”

“Nhưng còn hắn, tình cảnh của hắn hiện đã thập phần gian nan. Ta quyết không thể để hắn phải nhận thêm chỉ trích. Cho nên, người nhất định phải chết!”

Vừa mới bắt đầu, suy nghĩ của Tôn Nhu Trữ đắm chìm trong những ngày ngọt ngào khi xưa. Dưới ánh hoàng hôn rắng đỏ, giống như

một đóa hồng kiều diễm nở rộ.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt của nàng liền thay đổi, sâu kín thờ dài: “Huống chi, người có trượng phu sủng ái. Tiểu Trọng Hoa đối với người rất tốt, tốt đến mức ta muốn nổi điên vì ghen tị!”

“Người có biết không? Ngoại trừ Hạ Lan Đồ, ta cái gì cũng không có! Ta không thể mất đi hắn. Ngay cả khi người có hướng ta cam đoan một trăm một nghìn lần, ta cũng không thể phiêu lưu mạo hiểm!”

Nói tới đây Tôn Nhu Trữ đột nhiên nhìn Âu Dương Noãn: “Người có biết Tiểu Trọng Quân dạng người gì không? Hắn là một người điên, một kẻ điên thực sự!”

Âu Dương Noãn không nói gì, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Trên đời này không có ai là người ngoan độc chân chính. Mỗi người đều có lập trường cùng hoàn cảnh của mình.

Nàng có thể hiểu được nhưng lại không thể tha thứ.

Tôn Nhu Trữ nhẹ nhàng nở nụ cười, giờ phút này dung sắc nàng quá mức thống khổ khiến khuôn mặt nàng mang theo sự âm u chưa từng có: “Người cái gì cũng đều có, còn ta lại chỉ có hai bàn tay trắng. Vì sao? Dựa vào cái gì?”

“Chẳng lẽ trời sinh xuất thân của ta thấp hèn hơn người? Người chỉ là nữ nhi của một Lại Bộ Thị Lang nho nhỏ, vì sao người lại có được hết thảy? Vì sao? Người nói cho ta biết đi! Vì sao ông trời lại bất công như vậy?”

Bất công sao?

Kiếp trước, khi chết đi nàng cũng từng cảm thấy vô cùng phần hận. Bởi vì nàng chưa từng hại qua bất luận kẻ nào nhưng ông trời lại bắt nàng chịu đựng sự đau đớn thống khổ.

Trùng sinh lại một đời, nàng mỗi bước đi đều phải cẩn thận cân nhắc. Nói chuyện với mỗi người đều phải dụng tâm cẩn thận.

Hiện tại những thứ nàng có đều là do nàng tự cố gắng đạt được, cũng không phải là việc tốt từ trên trời rơi xuống.

Nhưng ngược lại, Tôn Nhu Trữ thầm nghĩ muốn bảo vệ nam nhân mà mình yêu thương, không tiếc thương tổn đến tính mạng của người khác. Người như vậy, có tư cách hỏi vì sao sao?

Tôn Nhu Trữ vẫn còn thì tháo tự hỏi, trong tay gắt gao nắm chặt ngọc bội kia. Giống như là muốn bóp nát nó.

Thật lâu sau mới điên cuồng cười thành tiếng, si ngốc nói: “Đáng tiếc trước khi chết ta lại không thể được nhìn thấy hắn!”

Chớp mắt trong lòng Âu Dương Noãn xẹt qua tia không đành lòng. Nhưng rất nhanh nàng lại kiên cường tâm định, nói từng chữ: “Sẽ không, các ngươi còn có cơ hội để gặp mặt!”

Khuôn mặt Tôn Nhu Trữ đều là nước mắt, thân mình kịch liệt run rẩy: “Người đang nói gì vậy?”

Âu Dương Noãn chậm rãi nở nụ cười, trong ánh mắt đã có tia ôn hòa thản nhiên: “Nếu hôm nay ngươi thừa nhận bản thân đối với hắn chỉ là lợi dụng, như vậy ngươi nhất định liền sẽ chết. Nhưng ngược lại....”

Nàng nói được một nửa đột nhiên cao giọng gọi người bên ngoài tiến vào.

An cô cô cùng mấy tên thái giám cuống quýt đi vào phòng. Nhưng kỳ quái hơn là phía sau còn có một thái giám tay nâng thánh chỉ cùng vào.

Âu Dương Noãn nhìn chăm chăm Tôn Nhu Trữ, sau một lúc lâu mới hờ hững nhìn vị thái giám nâng thánh chỉ, lại khôi phục sự bình tĩnh vốn có: “Lương công công đã đến. Một khi đã như vậy, mời ngài tuyên thánh chỉ!”

Trên mặt Tôn Nhu Trữ lộ ra thần sắc nghi hoặc. Nàng không rõ, nếu đã phải xử tử, vì sao còn có thánh chỉ?

Lương công công thật cẩn thận mở thánh chỉ ra, cao giọng đọc to: “Thế tử phi Yến vương phủ Tôn thị chọc giận Thái tổ, gây tổn hại vật tế tổ. Phạt năm mươi trượng khiển trách!”

Năm mươi trượng không nhẹ cũng không nặng, quan trọng là phải xem độ mạnh yếu của người đánh.

Mà tất cả mọi người ở đây đều biết, Hoàng đế hạ ý chỉ như vậy, cái mạng nhỏ của Tôn Nhu Trữ này liền có thể được giữ lại.

Huyết sắc trên mặt Tôn Nhu Trữ lập tức vọt lên đỉnh đầu, mang theo thần sắc không dám tin nhìn về phía Lương công công.

Đối phương lại cười nói: “Tôn thị, người cần phải cảm ơn Minh quận vương phi. Là nàng cầu Đại công chúa ở trước mặt Bệ hạ thay người cầu tình, người mới có thể được miễn tội chết!”

An cô cô cùng bọn thái giám khác hai mặt nhìn nhau, chưa bao giờ

gặp qua đạo thánh chỉ nào đã ban mà có thể thu hồi.

Âu Dương Noãn cười cười.

Lúc ấy ở trên ngự điện nói phải xử trảm là quan hiến tế, cũng không phải là Hoàng thượng a!

Hoàng thượng chỉ nói lời xuống mà thôi, nhưng điều đó cũng chứng minh Tiểu Khâm Võ đã do dự.

Vị Hoàng đế này, vẫn không phải là một người tàn khốc.

An cô cô vội vàng mở trời cho Tôn Nhu Trữ, sau đó xoay người cười nói: “Minh quận vương phi! Nơi này bẩn thỉu, ngài vẫn nên ra ngoài trước đi!”

Âu Dương Noãn chậm rãi đi tới trước mặt Tôn Nhu Trữ vẫn nằm trên đất. Bước chân cũng không tạm dừng, cứ thế lướt qua.

Âu Dương Noãn đi tới cửa, một trận gió thổi qua, làn váy của nàng liền nhẹ bay bay.

Tôn Nhu Trữ chấn động, nhìn bóng dáng đối phương, lẳng lặng hỏi: “Vì sao lại cứu ta?”

Cánh tay An cô cô đang nắm lấy Tôn Nhu Trữ nghe vậy thì lắp bắp kinh hãi.

Âu Dương Noãn cũng dừng lại, không quay đầu, trầm ngâm một lát rồi chỉ nói: “Người nói xem!”

Tôn Nhu Trữ cười lạnh: “Người sẽ không tự nhiên làm việc tốt. Thi ân tất muốn vọng báo. Mặc kệ mục đích của người là gì, ta nói cho

người biết ta tuyệt đối sẽ không làm theo ý người!”

Âu Dương Noãn quay đầu lại nhìn Tôn Nhu Trữ, lúc này trông nàng ta dung nhan tiều tụy. Cả người cũng đều như già đi mười tuổi. Trong đôi mắt kia tràn đầy thương tích.

“Tùy người!”

Nói xong Âu Dương Noãn liền kiên quyết xoay người rời đi. Thân ảnh khinh phiêu không nhiễm bụi trần.

Trong phòng Tôn Nhu Trữ ngồi ngơ ngác.

Nàng rốt cuộc đã biết là bản thân đã quá kinh thường đối phương. Thủ đoạn như vậy, nàng có thể đối phó được sao?

Từ Hoàng cung trở về trời đã khuya. Âu Dương Noãn trở lại Hạ tâm đường, thay xiêm y thoải mái.

Nàng nhấp một ngụm hoa hồng lộ mà Hồng Ngọc dâng lên, nghe Phương mama một bên oán giận nói: “Tiểu thư cũng thật là! Độc phụ kia ngài cứu làm gì? Ngài cũng quá mềm lòng rồi!”

Âu Dương Noãn ngẩn ra, đột nhiên bật cười. Hoa hồng lộ vừa nuốt xuống lập tức nòng trự khiến nàng ho mạnh.

Phương mama cùng Hồng Ngọc tay chân luống cuống nhận lấy chén trà trong tay nàng.

Còn chưa kịp phản ứng đã thấy Tiểu Trọng Hoa vọt từ bên ngoài tiến vào. Không để ý Âu Dương Noãn đang xua tay liền vỗ vỗ lưng nàng, vội la lên: “Làm sao vậy? Sao lại ho khan lợi hại như vậy?”

Ho một lúc lâu cũng không thấy dừng, gấp đến độ Tiểu Trọng Hoa quay đầu kêu: “Mau đi truyền Thái y!”

"Đừng đi!"

Âu Dương Noãn cười đủ, một tay vội vàng kéo lấy Tiểu Trọng Hoa, cổ họng hơi khàn khàn nói: “Chỉ là bị sặc một chút thôi! Không sao! Không sao!”

Tiểu Trọng Hoa khom người vuốt vuốt lưng nàng như dỗ dành tiểu hài tử: “Đừng ngang bướng! Vẫn nên mời Thái y đến xem một chút....”

Âu Dương Noãn dứt cơn ho mới cười nói: “Ta không muốn bị người ta chê cười đâu!”

Nói xong, nàng hướng Phương mama gật đầu. Phương mama cùng Hồng Ngọc vội vàng thi lễ rồi lui ra ngoài.

Tiểu Trọng Hoa không hề chớp mắt nhìn lại nàng.

Sau một lúc lâu mới thở dài một hơi, ôm chặt lấy vai của nàng, cảm giác lên đầu nàng thì thào nói: “Thật sự là khiến cho người ta lo lắng!”

“Có gì phải lo lắng? Ta không phải vẫn rất tốt sao?”

Âu Dương Noãn thản nhiên cười, trong đôi mắt có một loại tinh quang sáng lạn. Tay dừng một chút, rót cục vẫn hướng ứng vỗ vỗ nhẹ trên lưng hắn.

Tiểu Trọng Hoa thuận thế đem nàng gắt gao ôm vào lòng.

“Nàng hôm nay, thật sự là khiến ta lo lắng....”

Tiểu Trọng Hoa còn chưa nói xong, Âu Dương Noãn đã vươn tay che môi hắt lại.

Những ngón tay mềm mại khiến hắt có chút hỗn độn. Đầu ngón tay như trân bảo quấn quanh ngón tay hắt.

Trên môi là nụ cười quyến rũ lòng người. Nháy mắt hắt đang sửng sò, đã chậm rãi thoát khỏi vòng ôm của hắt: “Sao? Chàng mất hứng? Là bởi vì ta muốn giết Tôn Nhu Trữ?”

Tiểu Trọng Hoa thở dài.

Nàng muốn làm thế nào hắt tuyệt đối sẽ không ngăn cản. Nếu để cục tức này tích tụ lâu, nàng sẽ bị ghen đến phát bệnh.

Âu Dương Noãn nhìn thật sâu vào mắt hắt, hai mắt thanh lệ có nhiếp hồn sắc bén.

Nhưng lại cũng mềm mại như tiểu hài tử. Hai thái cực phức tạp không rõ cùng giao nhau liền thành một điều bí ẩn.

Hắt nhìn nàng hơi cười cười, ánh mắt cực sáng ngời: “Ta cũng từng nghĩ đến nàng muốn giết Tôn Nhu Trữ. Nhưng sau ta lại nghe nói nàng đi cầu đại công chúa ra mặt. Khi đó ta biết nàng ta sẽ không chết!”

Nói xong hắt liền vươn tay muốn đỡ lấy thắt lưng nàng. Nhưng Âu Dương Noãn lại nhẹ nhàng tránh đi khiến tay hắt vươn vào không trung.

Hắt cũng không hề tức giận, chỉ nhìn nàng nở nụ cười: “Vì sao?”

“Ta không được lâm thời thay đổi chủ ý sao?” Âu Dương Noãn xích chân đứng trên mặt đất.

Tiểu Trọng Hoa không tự chủ được mà cúi đầu, thấy một đôi chân trần cùng những ngón chân bóng loáng thì không khỏi nhíu mày nói: “Thói quen xấu này sao mãi vẫn không sửa?”

Nói xong liền bế ngang nàng lên. Âu Dương Noãn không kịp phòng bị lập tức tiến vào lòng hắn. Cơ hồ nửa nằm trong lòng hắn.

Âu Dương Noãn ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt hút hồn của hắn, thoát nhìn có chút tức giận.

Búi tóc của Âu Dương Noãn đã được tháo ra, chỉ mang theo đóa biển thệ bạch lan, trên châu trơn bóng càng khiến khuôn mặt đỏ bừng của nàng lúc này nổi bật hơn.

Tiểu Trọng Hoa thuận thế đặt nàng xuống tháp mỹ nhân. Nàng bỗng đứng cứng đờ, tay hắn đã sớm gắt gao nắm lấy thắt lưng nàng, thấp giọng hỏi: “Vì sao?....”

Âu Dương Noãn chớp chớp mắt: “Không nói cho chàng biết!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn ánh mắt của nàng, trong ý nghĩ đột nhiên có một ý niệm lóe lên.

Hắn theo bản năng bật thốt lên: “Hay là điều nàng muốn là Kim ngô vệ trong tay Hạ Lan Đồ?”

Chương 321: Bớt một kẻ thù, thêm một bằng hữu

Từ sau chuyện trong cung, hướng gió Yến vương phủ bắt đầu thay đổi.

Mỗi người đều ý thức được, tuy Tôn Nhu Trữ mới là Thế tử phi nhưng Hoài trử hầu phủ đã sớm xuống dốc.

So với đại công chúa quyền thế bức người cùng Âu Dương Thị Lang đang đà bay lên thì thật sự là bé nhỏ không đáng kể.

Hơn nữa chuyện ngày đó lưu lại ấn tượng quá sâu sắc với mọi người, nhất thời Yến vương phủ cũng nhiều khách hơn.

Nếu là trước kia Âu Dương Noãn mặc dù không kiên nhẫn cũng sẽ chịu đựng tác bồi. Nhưng hiện tại tất cả nàng đều từ chối, bất kể là ai.

Hồng Ngọc nhìn tiểu thư, trong lòng thật sự cảm thấy kỳ quái. Nhưng thấy tâm tình Âu Dương Noãn vẫn vui vẻ bình thường liền cũng không lên tiếng.

Nhưng trong những khách nhân đến, luôn luôn có người không thể từ chối. Tỷ như là....

“Tiểu thư, Sở vương phi cùng Tiểu Nhiên quận chúa đến!” Hồng Ngọc bẩm báo.

Sách trong tay Âu Dương Noãn dừng một chút, nhướn mày lên hỏi:

“Họ sao?”

Sở vương phi cùng Tiểu Nhiên quận chúa là khách rất ít đến. Chỉ là phía sau....có chút ý vị sâu xa a!

Hồng Ngọc nhanh nói: “Hay nô tỳ bảo tiểu thư không được khỏe....”

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu: “Sở vương phi tự mình bái phỏng, ta nếu tìm mọi cách từ chối liền sẽ kết thù. Người đi mời hai người an tọa, ta lập tức đi ra!”

“Dạ!”

“Đợi chút! Đi mời Đồng trắc phi cùng đến!”

Tôn Nhu Trữ từ sau chuyện kia liền đóng cửa không ra. Lần này vẫn không nên mời mới thỏa đáng.

Âu Dương Noãn đi vào phòng khách, liền thấy đầy phòng phục trang lằng la tơ lụa đẹp đẽ. Đồng thị đang cùng Sở vương phi nói chuyện.

Sở vương phi một thân cẩm y đỏ thẫm, trên đầu là một phượng sai ba đuôi điểm thụy hàm đan dây kết. Dung mạo tuy rằng không phải xuất chúng nhưng lại có vẻ tôn quý vô cùng.

Vừa thấy Âu Dương Noãn tiến vào, tiểu cô nương bên cạnh lập tức đứng lên. Vóc người nàng khá nhỏ, mặc y phục anh thảo sắc màu kim. Vẻ mặt phấn điêu ngọc mài, hết sức đáng yêu.

Nhìn chung thì trong hoàng thất, lúc trước có đại công chúa mỹ mạo vô cùng, Dung quận chúa điểm áp quần phượng. Sau có Chu Chi Quân như u lan trong cốc, Lâm Nguyên Hình dịu dàng xinh đẹp.

Thậm chí ngay cả Chu Ngưng Bích, dung mạo còn hơn Tiểu Nhiên quận chúa này mấy phần. Nàng đúng là đáng yêu nhưng muốn nói rung động lòng người....thì còn kém xa.

Tiểu Nhiên quận chúa khoan thai đi tới, nhẹ hạ bái, thanh âm trong trẻo: “Tiểu Nhiên thỉnh an Minh quận vương phi!”

Âu Dương Noãn cười cười, liền kéo lấy tay đối phương. Trước hết là hành lễ với Sở vương phi rồi mới lấy một túi thêu căng phòng tặng cho Tiểu Nhiên quận chúa làm quà gặp mặt. Xong xuôi mới ngồi xuống cùng nói chuyện.

Âu Dương Noãn đối với người trong hoàng gia cũng không có gì phản cảm.

Nhưng những người này từng người lại từng người không nên cứ dồn ép phối hôn Tiểu Nhiên quận chúa cho Tước Nhi.

Điều đó khiến trong lòng nàng không thể thoải mái.

Đồng thị nhìn Tiểu Nhiên quận chúa, không khỏi cười nói: “Năm ấy mẫu phi ngươi còn chưa có ngươi. Nàng đã nói về sau sinh con cực muốn có được một khuê nữ. Quả nhiên là đã được như nguyện!”

Nói xong lại hướng Sở vương phi: “Nay quận chúa trở mã đáng yêu như vậy, thật không biết làm mê mẩn bao nhiêu người. Sở vương phi thật sự là có phúc khí a! Đáng tiếc ta lại không có nữ nhi!”

Sở Vương phi cười nói: "Đồng trắc phi đừng khen nàng. Đứa nhỏ này so với những tiểu mỹ nhân trong kinh thành thì làm gì có chỗ đứng. Chính là nàng có một mảnh hiếu tâm, còn có thể khiến cho ta được trấn an!"

Đồng thị cười nói: “Ngài cũng quá khiêm tốn rồi. Ta nhìn đứa nhỏ này thiên chân khả ái, tính tình lại vô cùng tốt!”

"Nữ hài tử a, tài năng gì cũng không phải là điều mấu chốt. Quan trọng nhất là hai chữ đoan trang, làm người đoan trang lại biết hiếu đạo, đó mới là thiên đại phúc khí!"

Đồng thị tùy ý nói như vậy, mọi người cũng tùy ý cười. Nhưng tầm mắt lại đều dừng trên người Âu Dương Noãn.

Ai cũng đều hiểu, Sở vương phi hôm nay là vì Âu Dương Noãn mà đến.

Quả nhiên, qua vài câu Sở vương phi liền cười nói: “Đứa nhỏ này cũng không có ham mê gì đặc biệt. Chính là rất thích cầm, nhưng lại không mấy có năng khiếu!”

"Hôm qua ghé thăm Đại công chúa, nàng nói Minh quận vương phi rất am hiểu cầm khúc. Đứa nhỏ này vừa nghe liền nháo loạn muốn tới, mong Quận vương phi chỉ điểm một hai!"

Quả nhiên ánh mắt Tiểu Nhiên quận chúa long lanh nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn sửng sốt, lập tức có chút kinh ngạc. Sở vương phi nói những lời này, có phải đang ngầm ám chỉ cái gì hay không?

Nhìn bộ dạng nóng lòng muốn thử của Tiểu Nhiên, Sở vương phi cười chỉ chỉ cái trán nàng rồi nói: “Đừng quá đắc ý. Lúc này ta phải trăm phương ngàn kế mới mời cho ngươi được một sư phụ tốt. Nếu Quận vương phi đáp ứng rồi ngươi cần phải chăm chỉ theo học mới tốt!”

Đồng thị cười nói: “Vương phi nói quá lời rồi. Noãn Nhi chẳng qua cũng chỉ biết chút sơ lược thôi. Nếu Tiểu Nhiên thích, cứ đến đây tìm nàng bất cứ lúc nào!”

Tiểu Nhiên cười cảm tạ Đồng thị, sau đó liền lôi kéo lấy tay Âu Dương Noãn, cười nói: “Đồng trắc phi đã đáp ứng rồi. Quận vương phi về sau không được từ chối nữa. Không riêng gì cầm, muội thấy túi thơm trên người tẩu rất đẹp, còn muốn học thêm chút kỹ năng thêu thùa!”

Nếu không phải Tiểu Nhiên xuất thân từ hoàng thất, nhất định sẽ là một đứa nhỏ thực khiến người ta yêu thích.

Ánh sáng trong đôi mắt khi được làm điều mình thích quả thật rất giống một sủng vật đáng yêu, sức quyến rũ không thể ngăn cản.

Âu Dương Noãn cười cười, gật đầu nói: “Tiểu Nhiên quận chúa không cần khách khí!”

“Đừng gọi ta là quận chúa! Ta đã sớm muốn nói nhưng cố tình mấu phi lại không cho ta nói. Tỷ là nữ nhi của đại cô, tức là biểu tỷ của ta!”

"Sau này ngươi lại gả cho Trọng Hoa, đường ca của ta, vậy cũng liền là đường tẩu của ta. Cho nên quan hệ này rất phức tạp. Về sau ta sẽ gọi tỷ là tỷ tỷ, còn tỷ cứ kêu ta Nhiên Nhi là được rồi!" Tiểu Nhiên quận chúa chân thành nói.

Sở vương phi bất đắc dĩ thở dài: “Minh quận vương phi, ngươi đừng chê cười nha đầu ngốc này của ta. Tính cách này đúng là nửa điểm bộ dáng tiểu thư khuê các cũng không có!”

Sau khi ngạc nhiên, Âu Dương Noãn liền có chút nghi hoặc.

Tiểu Nhiên hoạt bát lanh lợi trước mắt này so với Tiểu Nhiên quận chúa ngày thường nhìn qua thực quy củ có phải là cùng một người hay không?

Hoặc là...người Tiểu gia bọn họ đều có hai gương mặt? Tùy thời tùy chỗ lại sử dụng một gương mặt khác?

Đồng thị cười nói: “Đây mới đúng là đơn thuần đáng yêu a!”

Nói là đơn thuần đáng yêu. Nhưng cô nương như vậy, nhất định là được phụ mẫu bảo hộ rất cẩn thận.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua vẻ mặt có chút bất đắc dĩ nhưng lại tràn ngập yêu thương của Sở vương phi. Bất tri bất giác liền dẫn theo vài phần cảm xúc khác lạ.

Nếu mẫu thân nàng vẫn còn, có lẽ cũng sẽ là một mẫu thân ôn hòa hiền lành như vậy.

Nhìn nữ nhi cao hứng vui vẻ, Sở vương phi cười đến cũng vui sướng hơn vài phần.

Đồng thị thấy Tiểu Nhiên quận chúa cứ nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn liền bật cười: “Để bọn nhỏ chơi với nhau đi! Chúng ta ở trong này nói chuyện phiếm!”

Sở vương phi cũng cười gật đầu, liền nói với Âu Dương Noãn: “Thật sự là quấy rầy đến ngươi rồi!”

Thật ra Âu Dương Noãn cũng không để ý nhiều, dù sao nàng một mình trong phòng cũng chỉ đọc sách, luyện chữ, đánh đàn....

Thêm một tiểu cô nương đi theo cũng không gây trở ngại gì. Huống chi không chừng còn có thể từ miệng đứa nhỏ này biết được chút ít điều gì đó.

Nàng lập tức đứng lên: “Vương phi khách khí rồi! Tiểu Nhiên muội muội, ta mang muội đi thăm thú một chút!”

Nói là đi thăm thú nhưng Âu Dương Noãn cũng chỉ mang Tiểu Nhiên đi vòng vo trong hoa viên. Sau đó liền dẫn tới Hạ tâm đường vào thư phòng.

Tiểu Nhiên lập tức sợ hãi than: “Oa, hóa ra Trong Hoa ca ca thật sự đem thư phòng của mình tặng cho tỷ a! Ta còn tưởng chỉ là lời đồn chứ!”

“Lời đồn?” Âu Dương Noãn nhất thời ngạc nhiên.

“Tỷ không biết đâu, nơi này ta đã từng vụng trộm mẫu phi đến chơi đùa một lần. Trước đây nó không phải như thế này đâu!”

Âu Dương Noãn sững sốt, bài trí nơi này từ sau khi nàng gả vào cũng chưa hề thay đổi. Trừ bỏ thêm một cái cửa sổ thì mọi thứ đều vẫn như cũ.

Nàng không khỏi nhìn nhìn toàn bộ thư phòng. Trần thiết khoa vạn vật một bên để không ít đồ cổ, đều là những thứ tinh xảo nhưng lại không quá mức hoa lệ. Lấy đơn giản tao nhã làm chủ đạo.

Trên vách tường để một bức thư pháp của Trương đại sư, đi bút đại khí, quân lực bình thản, ý vị thập phần tao nhã.

Một loạt giá sách đều để sách cổ chỉnh tề gọn gàng, còn truyền đến mặc hương thoang thoảng.

“Nơi này, ban đầu không phải như thế sao?”

"Đương nhiên không phải. Lúc ta đến nơi này chỉ để mấy cái kim dữu mộc gia gì gì đó, ngoại trừ sách cũng chỉ có sách, trên tường để danh kiếm binh khí. Tỳ xem, hiện tại toàn bộ đều đã thay đổi a!"

Tiểu Nhiên cười hì hì, sờ sờ mấy thứ trong phòng, chặc chặc tán thưởng: “Khó trách mọi người đều nói Trọng Hoa ca ca yêu thê như mạng. Xem ra là thật rồi!”

Âu Dương Noãn nghe bốn chữ yêu thê như mạng thì không khỏi bật cười.

Tuy rằng Tiểu Trọng Hoa vì nàng mà sửa lại bài trí trong phòng này cũng không chứng minh là hấn đối với nàng tình thâm ý trọng.

Nói không chừng chỉ là vì tỏ ý kính trọng mà thôi, hấn là như vậy....

Tiểu Nhiên sau khi xem xong thư phòng liền không chịu đi, còn chạy lại bên mộc án khắc hoa lê lật xem Âu Dương Noãn luyện chữ.

Bởi vì thân mình nàng thập phần nhỏ nhắn nên khi ghé vào trước án to càng thêm có vẻ thực đáng yêu.

Đã vậy còn hững trí bưng bưng cầm lấy giấy Tuyên thành học Âu Dương Noãn vẽ loạn.

Âu Dương Noãn dở khóc dở cười, không hiểu được vị quận chúa này có phải đã quá nhàm chán hay không? Thế nhưng lại chạy đến nơi này viết chữ, chẳng lẽ Sở vương phủ không có giấy bút sao?

"Tỳ tỳ, sau này nếu tỳ rảnh rồi ta lại đến đây học cầm, học chữ, học

thêu thùa được không?” Tiểu Nhiên cười tủm tỉm ngẩng đầu, ánh mắt trong veo.

Biểu tình cùng giọng điệu như vậy, thật khiến Âu Dương Noãn không tự chủ được mà nghĩ tới cặp mắt đen tràn ngập sự ỷ lại trước đây của Âu Dương Tước. Nàng theo bản năng gật gật đầu.

Tiểu Nhiên lập tức vô cùng hưng phấn, bỏ bút xuống lôi kéo Âu Dương Noãn líu ríu nói không ngừng.

Nói hết cái này đến cái khác liền chỉ vào một bức tranh trên bàn: “Tỷ tỷ, ta thích tỷ nên mới nói thật với tỷ. Bức tranh này có phải trông rất tiêu điều hay không?”

Âu Dương Noãn sững sốt nhìn về phía bức tranh trên bàn. Hóa ra là bức tranh mà nàng tùy ý vẽ đêm hồ sen vào hạ.

“Oh, sao mọi người lại nói lời ấy?”

Tiểu Nhiên cũng hiểu được bản thân có chút đường đột, mặt liền đỏ lên, có chút sốt ruột nói: “Ta....ta không có ý gì khác. Chỉ là ta thấy trong bức tranh này có ánh trăng, có hoa sen, có hồ nước nhưng lại không có sinh vật sống nào. Cảm giác như thiếu điều gì đó, không được hoàn chỉnh!”

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua, quả đúng là như thế! Nàng liền cười nói: “Phải không?”

Nàng cầm lấy bút, đưa cho Tiểu Nhiên: “Vậy mọi người giúp ta thêm vào đi!”

Tiểu Nhiên lúc này mới cao hứng trở lại, cầm lấy bút ngưng thần cân nhắc. Sau đó mới nói: “Trong hồ nước không có cá, trên trời không

có chim, trên lá sen cũng không có giọt sương. Như vậy....lại thêm thật nhiều hoa sen, hoa nở đầy hồ....”

Vừa nói một bên còn thật sự đem những thứ mình nói chứng thực trên giấy.

Âu Dương Noãn nhìn đối phương, không biết làm sao lại cảm thấy thực tiếc hận.

Cô nương thiên chân khả ái như vậy, nếu không xuất thân từ hoàng gia, nàng nhất định sẽ đồng ý cửa hôn sự này.

Tính cách của Tiểu Nhiên, tuyệt đối không kiêu căng, ngược lại còn rất hoạt bát.

Đáng tiếc, nàng lại có một thân phận quá mức cao quý khiến người ta phải chùn bước.

“Tỷ tỷ, nói cho tỷ một chuyện. Ta đã sớm biết tỷ a!”

“Hả?”

“Đại ca của ta cũng từng rất thích tỷ. Vì cái này mà đại tẩu ta còn ăn dấm chua rất lâu. Chẳng qua là hiện tại huynh ấy đã rất thích đại tẩu, tình cảm hai người vô cùng tốt!”

“Nếu lúc trước tỷ có thể gả cho đại ca của ta, kỳ thật cũng rất tốt. Đại ca của ta tuy rằng không có bộ dạng đẹp mắt như Trọng Hoa ca ca nhưng huynh ấy cũng rất oai hùng nha!” Tiểu Nhiên không hề phòng bị mà nói hết.

Hồng Ngọc cùng Xương Bồ đều giật mình mở to hai mắt.

Đại ca của Tiểu Nhiên....

Trong đầu Âu Dương Noãn liền hiện lên hình ảnh Tiểu Ngại Sơn Thế tử Sở vương đã từng gặp qua. Đó là một thiếu niên trầm mặc ít lời.

Nàng cười nói: “Nhiên Nhi, mọi thật sự là cái gì cũng đều nói được a!”

Nói xong nàng liền cười tủm tỉm: “Nhiên Nhi, có phải mọi cần phải trở về rồi không?”

Tiểu Nhiên lập tức đứng dậy kéo tay áo nàng, vẻ mặt cầu xin: “A, ta còn chưa học kỹ năng thêu a!”

“Không cần sốt ruột, nếu mọi thích bất cứ lúc nào cũng có thể đến đây!” Âu Dương Noãn dễ dàng.

Tiểu Nhiên mân mê cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt chớp chớp vẻ mặt không cam tâm.

Âu Dương Noãn nhìn đối phương, bật cười: “Nhiên Nhi sang năm cũng đã cập kê rồi. Hiện tại vội vã hỏi kỹ năng thêu thùa, có phải muốn thêu giá y hay không?”

Tiểu Nhiên liền cảm thấy cả mặt đều nóng bừng, xoay người muốn đi, miệng hừ nói: “Tỷ tỷ cư nhiên còn chê cười ta....”

Âu Dương Noãn kéo đối phương quay lại: “Không nói chuyện đó nữa. Chúng ta nói chút chuyện nghiêm túc....”

Nàng nhìn vẻ mặt Tiểu Nhiên ửng hồng, lông mi dài cong cong càng thêm kiều diễm.

Nàng nhẹ nhàng vươn hai tay áp vào mặt đối phương, thấp giọng thở dài: “Nhiên Nhi, muội cũng biết vì sao mẫu phi lại muốn muội tới nơi này?”

Tiểu Nhiên vốn đang rất xấu hổ, lắc lắc đầu.

Đột nhiên nghe Âu Dương Noãn nói chuyện trịnh trọng, trong thanh âm không có nửa ý trêu chọc thì nhịn không được giương mắt nhìn đối phương.

Vẻ mặt Âu Dương Noãn thật sự nghiêm túc, thậm chí còn mang theo chút thương xót.

Tinh nhãn đen kịt, ẩn ẩn một tia quang hoa, giống như đang nhìn nàng, lại dường như không phải....

Tiểu Nhiên không khỏi giật mình. Sau một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Tỷ tỷ....”

Âu Dương Noãn nhìn nàng, từ từ nghĩ đến những nữ tử sinh ra trong hoàng tộc, từ khi sinh ra đã có vận mệnh của riêng mình.

Tiểu Nhiên có lẽ còn không biết phụ vương nàng đã tính đem gả nàng cho đệ đệ mình a!

Đứa nhỏ này thuần khiết đơn giản, căn bản không có nửa điểm tính toán.

Tiểu Nhiên nhìn vẻ mặt của Âu Dương Noãn, trong lòng đột nhiên có chút khó chịu.

Nàng cắn cắn môi dưới, đem tay áo Âu Dương Noãn đều vò nhăn nhúm: “Ta thích Âu Dương thiếu gia!”

Âu Dương Noãn sừng sốt, nhất thời không dám tin nhìn Tiểu Nhiên.

Tiểu Nhiên như được cổ vũ thêm dũng khí: “Tỷ tỷ, ta thích Âu Dương Trước!”

Nàng dừng một chút, nhìn phản ứng của Âu Dương Noãn mặt lại càng hồng hơn. Thanh âm cũng càng thấp: “Mẫu phi nói hết thấy đều đã có người. Là người giúp ta đi cầu phụ vương, còn bảo ta đừng để người khác biết đây là chủ ý của ta....”

Âu Dương Noãn một đầu hắc tuyến: “Nhưng muội vẫn chỉ là một tiểu hài tử!”

Nàng lắc lắc đầu, ngăn chặn kinh ngạc trong lòng, miễn cưỡng cười nói: “Sao muội có thể thích hấn?”

Tay Tiểu Nhiên nắm lại thật chặt, mặt đỏ hồng, ôn nhu nói: “Ta....ngày đó ta lên trèo tường Sở vương phủ ra ngoài. Kết quả...là bị ngã xuống...Không cẩn thận đụng phải hấn...Là hấn đã cứu ta....”

Tiểu Nhiên vui đầu xuống, lại không nói tiếp nữa.

Âu Dương Noãn thật lâu sau cũng không nói gì, ánh mắt xuyên qua châu hoa trên đầu Tiểu Nhiên nhìn con chim nhỏ bên cửa sổ.

Con chim nhỏ phát ra âm thanh líu ríu, ở trên cửa sổ gọi tới gọi lui, trông rất thoải mái.

Vừa rồi khi nàng nghe xong những lời này, một lần từng hoài nghi Tiểu Nhiên chỉ là đang nói dối.

Thậm chí còn nghĩ là Sở vương cố ý bảo Tiểu Nhiên nói chuyện như

vậy để nàng thành toàn cho cửa hôn sự này.

Nhưng, nàng có thể rõ ràng nhận thấy, tay tiểu như đầu này đang hơi run run.

Bàn tay đang cầm lấy tay nàng kia, thật sự là đang run rẩy.

Chương 322: Bớt một kẻ thù, thêm một bằng hữu (2)

Luôn nhìn lòng người bằng tâm lý cực đoan. Âu Dương Noãn lần đầu tiên đối với tiểu cô nương đơn thuần này không biết phải làm sao.

Hóa ra, đều là thật lòng sao?

Sau khi tiễn bước Tiểu Nhiên, Âu Dương Noãn cũng liền hướng Đồng thị cáo lui.

Sau khi trở về cũng vẫn trầm mặc, sách cũng không đọc. Nỗi lòng có vẻ rất lo lắng.

Hồng Ngọc nhìn tiểu thư nhà mình, thật cẩn thận bấm báo: “Tiểu thư, nô tỳ đã hỏi thăm qua, Thế tử phi sau khi trở về liền vẫn không chịu dùng bữa. Nghe nha đầu bên kia nói, không ăn cơm cũng không uống nước. Giống như là đang muốn tìm cái chết....”

Âu Dương Noãn nhíu mày. Tìm chết?

Dễ dàng muốn chết như vậy, sao lúc trước còn từ trong cung đi ra?

Nếu thật sự muốn tìm đến cái chết, cũng sẽ không đợi quay lại Yến vương phủ. Trừ phi, đối phương đã biết cái gì....

“Ngài có muốn đi xem không?”

“Nếu tin tức đã truyền đến chỗ này, ta tất nhiên là muốn đi!” Âu

Dương Noãn thản nhiên nói.

Âu Dương Noãn đến An Khang viện, vừa bước vào liền thấy Lưu mama dáng vẻ vội vã đi ra ngoài.

Âu Dương Noãn liền hỏi: “Lưu mama, đại tẩu làm sao vậy?”

Lưu mama nhất thời sửng sốt, nhìn thần sắc Âu Dương Noãn biến ảo không chừng. Chung quy vẫn quỳ gối hành lễ: “Quận vương phi!”

Sau đó mở miệng muốn nói nhưng lại không nói ra điều gì.

“Quên đi! Ta tự mình vào xem!” Âu Dương Noãn ý thức được điều gì đó liền chậm rãi nói.

Lưu mama đi theo phía sau Âu Dương Noãn, vì nàng vén màn lên.

Sắc mặt Tôn Nhu Trữ có chút tái nhợt nằm trên tháp mỹ nhân dưới cửa sổ.

Mái tóc đen dài buông xõa xuống làn váy trắng ngà. Rất xinh đẹp nhưng mang lại cảm giác tiêu điều.

Hoắc mama đứng bên cạnh, lệ rơi đầy mặt.

“Đây là làm sao vậy?” Trong lòng Âu Dương Noãn trầm xuống, lạnh giọng hỏi.

Hoắc mama lau nước mắt, thấp giọng nói: “Thế tử phi không chịu ăn cơm, nô tỳ mang nước tới cũng không chịu uống!”

Tôn Nhu Trữ giống như là đã chết, nửa điểm động tĩnh cũng không có.

Âu Dương Noãn nhìn cảnh này, hơi hơi nhướn mày. Tay phải cầm cây quạt nguyệt sắc nhẹ vỗ vào lòng bàn tay: “Oh? Không chịu ăn cơm, cũng không chịu uống nước? Đây là không muốn sống nữa sao?”

Hoắc mama vừa nghe nhất thời trợn mắt nhìn Âu Dương Noãn.

Nhưng nàng nói xong những lời này lại bước nhanh tới. Hoắc mama cả kinh, nhanh chân chặn phía trước.

Âu Dương Noãn bước chậm lại, nhìn chăm chăm bát nước trong tay Hoắc mama. Ngược lại híp mắt cười, tay cũng đẩy Hoắc mama ra, tay kia cũng tùy ý đánh rơi cây quạt, cầm lấy bát nước: “Để ta!”

Hoắc mama sững sốt, nhất thời có chút không biết làm sao.

Sau khi phản ứng lại liền cười làm lành: “Quận vương phi, cái này không hợp cấp bậc lễ nghĩa. Vẫn là để nô tỳ làm đi!”

“Tránh ra!”

Âu Dương Noãn đột nhiên giận tái mặt. Đôi mắt giống như băng sương, lướt qua Hoắc mama.

Hoắc mama liền cảm thấy một trận lạnh lẽo, còn muốn nói nữa thì đã nghe Âu Dương Noãn dùng thanh âm lạnh lùng nói: “Ta là đang cứu chủ tử nhà ngươi, không phải muốn hại nàng!”

"Nếu ngươi còn muốn ngăn trở, tức là muốn trơ mắt nhìn chủ tử của ngươi cứ như vậy mà chết đi. Đó là điều ngươi muốn sao?"

Hoắc mama ngẩn ra, nhất thời không lên tiếng. Bọn nha đầu bên

cạnh cũng đều hai mặt nhìn nhau, không biết phải nên làm gì.

“Ngoại trừ Hoắc mama, những người khác đều lui xuống hết đi!” Âu Dương Noãn thản nhiên nói.

Bọn nha đầu khác nghe những lời này, nhìn nhìn Hoắc mama. Hoắc mama sừng sốt nửa ngày, chung quy vẫn trầm trọng gật gật đầu.

Đúng vậy, trước mắt bao nhiêu người Quận vương phi sẽ không thương tổn Thế tử phi.

Hơn nữa nếu chính mình kiên trì, không nể mặt mũi Quận vương phi là chuyện nhỏ, tính mạng Thế tử phi mới là lớn.

Sau khi bọn nha đầu đều lui xuống hết, Âu Dương Noãn chỉ để lại Hồng Ngọc cùng Xương Bò.

“Đem nước đổ vào!” Âu Dương Noãn đem bát nước cho Xương Bò.

Hoắc mama hoảng sợ, vừa muốn ngăn cản lại bị Hồng Ngọc ngăn lại: “Hoắc mama, chủ tử nhà ta cũng là vì muốn tốt cho Thế tử phi!”

"Nếu nàng còn không ăn không uống như vậy, sẽ có ngày suy yếu đến mất mạng. Đến lúc đó kinh động đến Yến vương cùng Đồng trắc phi, nàng cho dù chưa chết cũng nhất định phải chết!”

Hoắc mama còn đang sừng sốt, Xương Bò đã bước nhanh đến nắm lấy cằm Tôn Nhu Trữ mở miệng ra, sau đó nghiêng bát nước đổ vào miệng Tôn Nhu Trữ.

Tôn Nhu Trữ vốn đang mê man, không nghĩ tới đột nhiên có dòng nước đi vào, liền khụ một tiếng nước theo miệng tràn ra ngoài.

Hoắc mama vội vàng chạy đến muốn ngăn cản nhưng lại không dám.

“Hoắc mama, tay Xương Bò rất thô. Người hãy tự mình bón cho Thế tử phi đi. Xương Bò, người đứng bên cạnh giúp đỡ!”

Thanh âm của Âu Dương Noãn có chút trầm thấp nhưng giọng điệu vững vàng khiến lòng người dần trấn định xuống.

Hoắc mama bất đắc dĩ chỉ có thể gật gật đầu. Vì thế Xương Bò nâng đầu Tôn Nhu Trữ, sau đó Hoắc mama thật cẩn thận đổ nước vào.

“Lần nữa!” Âu Dương Noãn phân phó.

Tôn Nhu Trữ mãnh liệt ho khan, lập tức thanh tỉnh lại. Khi ngẩng đầu nhìn Âu Dương Noãn, ánh mắt lập tức phát ra hận ý mãnh liệt.

Âu Dương Noãn lơ đãng, chủ động đến gần ngồi lên chiếc ghế nhỏ bên cạnh nhụyễn tháp: “Được rồi! Các người lui ra đi, ta và Thế tử phi có chuyện muốn nói!”

Hoắc mama lo lắng nhìn thoáng qua rồi cùng Hồng Ngọc, Xương Bò lui qua một bên.

Nhưng cũng không dám đi xa, dùng một loại ánh mắt cực đề phòng nhìn Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn đột nhiên cúi xuống, thấp giọng nói bên tai Tôn Nhu Trữ: “Người đã biết chuyện hắc đem Kim ngọc vệ giao cho ta sao?”

Tôn Nhu Trữ nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn, trong ánh mắt tràn ngập oán giận.

Hồng Ngọc nhìn mà cũng có chút không tự chủ được mà rung mình.

Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói: "Đại tẩu, lúc gặp phải tuyệt cảnh trong cung cũng chưa từng nghĩ đến cái chết. Tình nguyện chịu sự trào phúng của người khác cũng muốn nhẫn nhục thoát thân!"

"Nhưng hôm nay lại luẩn quẩn trong lòng, thậm chí còn chuẩn bị chịu chết. Xem ra lời người nói đúng là sự thật, người còn sống cũng là vì một nam nhân!"

Tôn Nhu Trữ chăm chú nhìn đối phương thật sâu, bỗng nhiên cúi đầu, thanh âm thương cảm: "Nếu không có hắc, ta còn sống cũng không vui thích lạc thú gì!"

Phấn hận trong mắt nàng lúc này cũng đã chậm rãi phai nhạt: "Người vừa gả qua đây liền đã có tất cả sủng ái, sao có thể hiểu được sự thống khổ của ta? Tiểu Trọng Quân căn bản không phải là một nam nhân, hắc có thể nghĩ ra một ngàn một vạn loại biện pháp để tra tấn người khác!"

"Ban đầu ta cũng nghĩ như mọi người, nghĩ hắc chính là thân thể gầy yếu. Sau ta mới phát hiện, hắc căn bản là một người điên. Là dã thú đội lốt người!"

Nói tới đây trong ánh mắt Tôn Nhu Trữ dần hiện lên một loại sợ hãi mãnh liệt.

Âu Dương Noãn lẳng lặng nghe, cũng không nói gì. Nhưng Tôn Nhu Trữ biết, đối phương đều nghe rất rõ.

Cổ lẽ là vì trong một thời gian dài không uống nước, thanh âm của Tôn Nhu Trữ có chút yếu ớt mà tịch mịch.

Giống như cả người vừa bị cơn gió lạnh phất qua, lộ ra sự tự thương

hại thật sâu.

“Kỳ thật ta đã sớm hiểu rõ, ta cùng Hạ Lan Đồ là không có khả năng. Nhưng ta cuối cùng vẫn có một loại chờ mong, ta chỉ là muốn được ở bên hấn một thời gian, cho dù chỉ là một ngày cũng được!”

“Nhưng ngày đó ở Trữ quốc am, hấn lại nói với ta người và hấn đã từng gặp mặt. Nếu chúng ta lại gặp nhau, nhất định sẽ khiến cho người bên ngoài hoài nghi!”

"Bắt đầu từ ngày đó hấn liền không chịu gặp ta. Cho nên, hết thảy đều là vì người!"

Âu Dương Noãn chấn động thật sâu, nữ tử kiêu ngạo ương ngạnh này cũng có sự bất đắc dĩ cùng vết thương đau kịch liệt như vậy.

Nàng ngưng thần yên lặng một chút, sau lại nhẹ nhàng nói: “Hấn chỉ là vì muốn bảo vệ người mới không chịu gặp người!”

Tôn Nhu Trữ hơi hơi giật mình, lập tức thoải mái cười khổ: “Ta sớm biết bản thân sẽ không có kết cục tốt đẹp. Nhưng hấn vì sao lại phải khổ như thế?”

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng vươn tay: “Ngày đó ở trong cung người vừa xảy ra chuyện hấn liền nhận được tin tức. Tin tức này thật ra là ta cố ý truyền cho hấn, bởi vì ta muốn có được quyền lực trong tay hấn!”

“Nhưng ta cũng không hề uy hiếp hấn, nguyện ý hay không muốn hoàn toàn là quyết định của hấn. Nhưng hấn vẫn đáp ứng, điều này chứng minh người trong lòng hấn quan trọng hơn bất cứ điều gì!”

“Người nói người hâm mộ ta, ghen tị với ta. Nhưng ta cũng hâm mộ

người có thể có được một người thật lòng đối đãi với mình như vậy!"

"Người không cần khổ sở, cũng không cần vì sự lựa chọn của hân mà muốn chết! Nếu người thật sự chết đi, hân mới thật sự là trúc giỗ mức nước, thành công giã tràng!"

Cả người Tôn Nhu Trữ chấn động, nhìn Âu Dương Noãn không nói ra lời.

Âu Dương Noãn cười cười lại nói: "Hạ Lan công tử đã từng nói, người lúc đầu cũng không tính cùng ta đối đầu. Nhưng sau đó hành động lại hoàn toàn tương phản, giống như là sau lưng có người kích động!"

"Kỳ thật người sau lưng này là ai, ta cũng không biết được. Ta chỉ muốn nói với đại tẩu người một câu, nếu người đó thực sự muốn tốt cho người tất nhiên sẽ không châm ngòi để ta và người đấu đến người sống ta chết. Còn người đó liền nhìn nhau sò đánh nhau, ngư ông đắc lợi!"

"Mặc kệ là ta chết hay người chết, hai bên đều không thể tránh kết cục lưỡng bại câu thương. Đại tẩu, người ngẫm lại xem có đúng không?"

Tôn Nhu Trữ hoàn toàn ngây người, một lát sau liền sợ hãi: "Người nói người nọ là muốn chúng ta tự giết lẫn nhau?"

"Đại tẩu hiểu được là tốt rồi!"

Âu Dương Noãn cúi đầu thở dài: "Ta cùng Hạ Lan công tử vốn là bằng hữu không phải kẻ địch. Dem chuyện của hai người nói ra ngoài, đối với ta cũng không có gì tốt!"

“Nhưng người sau lưng kia tất nhiên cũng biết chuyện của đại tẩu. Lại có ý định gây xích mích ở giữa, muốn hai chúng ta vào thế như nước với lửa!”

“Đại tẩu, ta thừa nhận chuyện ở trong cung thực sự là ta hãm hại người. Nhưng nếu ta thật sự muốn người chết, lừa được quyền hành chỉ huy Kim ngô vệ rồi thì có thể để Bệ hạ xử tử người. Đến lúc đó Hạ Lan Đồ thành thân vô vật dư thừa, hấn lấy cái gì chống lại ta?”

“Nhưng ta lại không làm vậy, bởi vì từ đầu tới cuối ta vốn không muốn cùng người kết thù. Ngay cả khi người ba lần bốn lượt muốn tính mạng của ta....”

Tôn Nhu Trữ nghe xong, trên mặt hơi lộ ra chút quẫn bách: “Nhưng người làm hại ta mất mặt như vậy....”

Âu Dương Noãn nở nụ cười: "Mất mặt? Loại chuyện này thì tính là gì? Thái tử phi cũng biến thành bộ dáng chật vật kia nhưng không phải vẫn an ổn ngồi lại đến cuối buổi sao?"

"Ta cũng không ngại nói cho người biết, ban đầu ta vốn muốn để người giả chết thoát thân. Đến lúc đó người có thể cùng Hạ Lan công tử song túc song thể. Đáng tiếc..hấn lại cự tuyệt!"

"Người nói cái gì?"

Tôn Nhu Trữ hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Cùng Hạ Lan Đồ song túc song thể?

Đây là chuyện mà nàng nằm mơ cũng không dám nghĩ đến. Hạ Lan Đồ vì sao lại muốn cự tuyệt?

“Thân thế Hạ Lan công tử, chắc người cũng đã biết, hắn cũng có quyền kế thừa ngôi vị Hoàng đế!”

"Hắn nói chính mình nay đã không có biện pháp thoát thân, cho dù người có ngắt đi hắn cũng không thể mang người rời đi. Cho nên kế hoạch này chung quy vẫn không thể thành công!”

Trên mặt Âu Dương Noãn tựa hồ như có chút tiếc hận thở dài. Lời này cũng là thật, nàng thật sự không muốn tính mạng Tôn Nhu Trữ.

Đầu gối dĩ mộc đào, báo chi dĩ quỳnh dao, nàng nợ Hạ Lan Đồ một ân cứu mạng. Lần này cũng coi như là trả lại cho hắn.

Đương nhiên, Kim ngô vệ cũng coi như là chút lợi tức mà Tôn Nhu Trữ tìm mọi cách hãm hại nàng. Dù sao mọi người cũng không ai chịu thiệt.

Ánh mắt Âu Dương Noãn chớp chớp, nở nụ cười. Nhiều kẻ thù không bằng nhiều bằng hữu.

Đoạt lấy quyền chỉ huy Kim ngô vệ thì có lợi ích gì, mấu chốt là Hạ Lan Đồ có thể tùy ý nàng sử dụng. Tôn Nhu Trữ trong tay nàng, Hạ Lan Đồ càng phải thành thật...

Tôn Nhu Trữ nếu biết về mặt dễ gần của vị đệ muội này đang suy nghĩ cái gì chắc cũng sẽ học máu mà chết.

Nhưng mà nàng giờ phút này tất nhiên là không thể biết.

Nghe xong những lời Âu Dương Noãn nói, oán hận trong đáy lòng Tôn Nhu Trữ cũng bất giác phai nhạt đi rất nhiều.

Không những vậy lại còn có chút áy náy: “Âu Dương Noãn, ta cũng

không phải thật tâm muốn hại người. Ta không muốn người chết, cũng không muốn nhìn người mất đi đứa nhỏ. Ta chỉ hy vọng hẳn có thể ở bên cạnh ta cả đời....”

Tôn Nhu Trữ cụp mắt xuống: “Từ nay về sau ta sẽ không bao giờ làm hại người nữa!”

Âu Dương Noãn bình tâm tĩnh khí nhấp một ngụm trà: “Đại tẩu, những lời này không cần nhắc lại. Người bảo trọng thân thể cho tốt!”

Tôn Nhu Trữ dừng lại, thở dài không thôi: “Ta bây giờ mới hiểu được, vô luận là mượn tay người lật đổ ta hay mượn tay ta lật đổ người thì đối với người nọ cũng là có lợi mà không có hại!”

Âu Dương Noãn lắc đầu: “Đại tẩu chưa chắc đã là người không lo nghĩ chu toàn. Chỉ là vì người trong lòng nên mới không thể không mạo hiểm!”

Nàng lại cúi đầu cảm khái: “Tình yêu thật sự sẽ che mờ đôi mắt, tâm trí mông lung, chỉ nghĩ bảo vệ người trong lòng mình là quan trọng nhất!”

"Nếu đã hoàn toàn nói ra cũng tốt, Hạ Lan công tử đối với ta có ân, ta tự nhiên sẽ giúp đỡ các người. Tương lai nếu có cơ hội, các người có thể cả đời nắm tay nhau. Đó mới là chuyện vui!”

“Thật sao?”

Tôn Nhu Trữ nghe vậy thì đại chấn, giống như là không thể tin được. Hai vai nàng hơi hơi run, hiển nhiên bốn chữ cả đời nắm tay đã thực sự đã động đến nàng.

Hai tay phủ trước ngực, giống như đang cất lực bình ổn chính mình:

“Âu Dương Noãn, chỉ hy vọng người đừng quên những lời mình nói!”

“Tuyệt đối sẽ không!” Lời nói của Âu Dương Noãn cực nhẹ nhưng từng chữ lại có sự khẳng định cùng kiên quyết.

Nói tới đây cũng đã xong, Âu Dương Noãn cáo từ rồi rời đi. Lúc đi tới cửa lại đột nhiên nghe Tôn Nhu Trữ nói: “Người hãy cẩn thận Đồng trắc phi!”

Trong lòng Âu Dương Noãn nhảy dựng lên, bước chân cũng dừng một chút, không quay đầu lại nói: “Đa tạ đại tẩu nhắc nhở!”

Từ An Khang viện đi ra, Âu Dương Noãn ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Ánh mặt trời quá mức chói mắt, nàng liền lấy tay che lại. Nhìn bầu trời qua tay áo mỏng manh, sắc trời cũng ảm đạm hơn, tựa hồ như muốn nổi gió. Nàng nghĩ nghĩ rồi bước nhanh đi.

Buổi tối lúc Tiểu Trọng Hoa trở về, Âu Dương Noãn đã ngủ.

Tiểu Trọng Hoa nhẹ nhàng đỡ nàng dậy, Âu Dương Noãn mơ mơ màng màng mở mắt ra, hơi mơ hồ không biết chuyện gì.

Tiểu Trọng Hoa chưa từng quấy rầy giấc ngủ của nàng, Âu Dương Noãn liền nhăn mày lại: “Làm sao vậy?”

Tiểu Trọng Hoa mỉm cười, lấy bái thiếp ra.

“Không chỉ mời ta và nàng. Còn mời Thái tử cùng Thái tử phi!” Tiểu Trọng Hoa chậm rãi nói.

Âu Dương Noãn vừa thấy, cũng liền ngây ngẩn cả người.

Nhi tử Lâm Văn Uyên cưới thê, hơn nữa còn tổ chức tiệc lớn. Đây là tình huống như thế nào

Chương 323: Thái tử phi bị trúng độc (1)

Hôn sự của Lâm Chi Úc quyết định thật sự rất nhanh chóng.

Mấy ngày trước Lâm Văn Uyên liền tự mình đến trước mặt Hoàng đế khẩn cầu ân điển. Chính thức nhận được ban hôn, có thể bắt đầu chuẩn bị hôn lễ.

Người con dâu mà Lâm Văn Uyên xin cho con trai mình chính là Đại nữ nhi Thục vương Danh Lan quận chúa.

Nói đến vị quận chúa này, nàng cùng Dung quận chúa bằng tuổi nhau. Nhưng lại chậm chạp đến bây giờ mới gả ra ngoài. Nguyên nhân cũng là vì nàng rất béo.

Nghe nói là xiêm y không mua được thứ vừa người, chỉ có thể không ngừng tìm người đến trực tiếp đo may.

Điểm chết người là, nàng còn không ngừng béo lên hàng ngày. Cơ hồ như mỗi tháng đều phải thay toàn bộ đồ mới.

Cô nương đầy đặn cũng liền thôi, nghe nói tính tình còn đặc biệt táo bạo. Nha đầu bên cạnh cứ hai ba ngày liền nửa chết nửa sống bị tha ra ngoài, đổi người mới.

Việc này truyền ra ngoài mọi người đều biết, cũng trở thành trò cười cho toàn kinh đô.

Bởi vì mập mạp nên hôn sự cũng vì vậy mà bị trì hoãn đã lâu.

Những nhà địa vị dòng dõi ngang ngửa với Thục vương đều không ai chịu lấy một cô nương béo như vậy.

Còn địa vị dòng dõi thấp lại quan ngại việc trèo cao làm Thục vương chướng mắt.

Âu Dương Noãn kỳ quái không phải là việc Lâm Chi Úc lấy Tiểu Danh Lan. Mà là hai tháng trước khi mối hôn sự này truyền ra, thê tử của Lâm Chi Úc vừa mới mất.

Nghe nói người vốn vẫn rất tốt, không hiểu sao lại bị ngã bệnh. Lại còn rất nhanh liền mất đi, nhường vị trí cho quận chúa Thục vương...

Chuyện này, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy kỳ quái.

Đường đường là một quận chúa, gả đi chỉ là kế thất thì cũng tính là ủy khuất.

Nhưng Lâm Chi Úc dù sao cũng là công tử Bộ Binh Thượng Thư. Trời sinh tướng mạo đường đường, văn thái phong lưu kết đôi với Tiểu Danh Lan xuất thân cao quý thì cũng không tính là quá đáng.

Thục vương nghĩ như thế nào Âu Dương Noãn không biết.

Nhưng Lâm Văn Uyên nghĩ như thế nào thì liền rất rõ ràng. Kết thân với hoàng thất, mà lại còn là Thánh quyến chính long Thục vương. Lâm Văn Uyên muốn mượn cơ hội này để xoay người mà thôi.

Nói thì nói như thế nhưng quận chúa gả đi làm kế thất cho người ta, như thế nào cũng đều không thể quá hoành tráng.

Vì vậy hai nhà cũng giảm đi rất nhiều nghi lễ phiền phức.

Ba nghi thức trong lục lễ là nạp thái, vấn danh, nạp cát cơ hồ hoàn thành chỉ trong một ngày.

Sau đó liền nhanh chóng định ngày thành thân, mang bái thiếp mời các đại hào môn.

Phần mặt mũi này, Lâm Văn Uyên còn chưa đủ lớn. Nhưng đối phương là Thục vương, ai dám không nhận?

Ngày thành thân định ngày mười bảy tháng tám.

“Noãn Nhi...”

Mới sáng sớm, là ai dám quấy nhiễu?

Âu Dương Noãn nhú mày, sau một lúc lâu mới hoảng hốt. Tiểu Trọng Hoa đang gọi nàng.

Hắn chống khuỷu tay trên gối ngẩng đầu nhìn nàng hơi hơi cười.

Trên người nàng phủ chăn gấm, lộ ra nửa bả vai tuyết trắng. Tiểu Trọng Hoa thở dài, nhẹ nhàng giúp nàng sửa lại.

Sau đó hắn nắm lấy tay nàng, bên môi hơi hơi nhếch lên: “Có phải ta nên tiếp tục làm hay không?”

Âu Dương Noãn không để ý đến hắn, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Tiểu Trọng Hoa nâng tay, mềm nhẹ vuốt ve hai khóa tuyết trắng của nàng.

Âu Dương Noãn nao nao, nghiêng người tránh đi, hàm hồ nói: “Vô

lại!”

Tiểu Trọng Hoa cũng không đáp lời, tay lại nắm lấy tay nàng, mười ngón tay đan vào nhau.

“Tối hôm qua nháo loạn, bây giờ còn không cho ta ngủ!”

Âu Dương Noãn nửa thật nửa giả oán giận, rút tay lại, vùi sâu vào trong chăn.

Tiểu Trọng Hoa cười khế, chợt nói: “Hôm nay là ngày lành của biểu ca nàng, dù sao nàng cũng nên dậy sớm một chút đến chúc mừng!”

Ai để ý đến hôn sự của bọn họ! Âu Dương Noãn cắn môi, không nói lời nào cũng không động đậy.

Một lúc lâu sau mới mở miệng: “Ta không thích bọn họ!”

Ý cười bê khoe môi Tiểu Trọng Hoa càng sâu, ánh mắt tĩnh lặng nhìn Âu Dương Noãn.

Hắn chậm rãi kề sát vào nàng, ôn nhu nói: “Noãn Nhi, nàng có vẻ càng ngày càng tùy hứng a!”

“Ai nói? Ta vốn đã như vậy rồi, bằng không chàng cứ kéo ta dậy!”

Âu Dương Noãn trừng mắt, trong khẩu khí ôn nhu ẩn có một loại cảm xúc ương ngạnh.

Nàng chính là chắc chắn hắn sẽ không bức nàng mới tiếp tục nằm như vậy.

Quả nhiên, nửa ngày sau cũng không có động tĩnh, Âu Dương Noãn

liền muốn ngủ tiếp.

Đột nhiên, nàng cảm thấy trong lòng bàn tay truyền đến một trận ẩm ướt ẩm ẩm. Nàng hoảng sợ mở to hai mắt.

Hóa ra là Tiểu Trọng Hoa đang cúi đầu liếm hôn lòng bàn tay nàng, môi lưỡi triền miên.

Tay nàng run lên, nhưng không cách nào thoát khỏi. Cùng với hô hấp có chút run run, ánh mắt gằn ngay trong gang tấc. Đôi đồng tử trong suốt, lông mi dài tinh tế, kích điểm thâm tình thật sâu.

Hắn thản nhiên cười như là độc dược khiến nàng có chút choáng váng ngây ngất.

Đúng lúc này, Hồng Ngọc nhẹ nhàng tiến vào, khụ khụ ho nhẹ: “Tiểu thư, nên dậy rồi, không sẽ trễ mất!”

Âu Dương Noãn không tự chủ liền thở dài một hơi. Lại chậm giờ a! Hừ, hôn lễ này cùng nàng có quan hệ gì chứ?

Nàng hiện tại cũng không muốn nhìn Lâm Văn Uyên ở trước mặt mọi người điều võ dương oai. Nói đơn giản thì nàng chính là không hề có hứng thú.

“Mau dậy đi! Bằng không ta ôm nàng ra ngoài trước mặt bọn nha đầu!”

Âu Dương Noãn nghe xong lời này, cho dù chưa tỉnh cũng buộc phải tỉnh lại.

Âu Dương Noãn bất đắc dĩ ngồi dậy, xốc la trướng lên. Mái tóc buông xõa, lúc này rơi lả tả, phân tán nhìn rất quyến rũ.

Dù là Hồng Ngọc nhìn đã quen cũng không tránh được mà đỏ mặt, đầu lại càng cúi thấp.

“Tiểu thư, nô tỳ giúp ngài chải đầu!” Hồng Ngọc vội vàng nói.

Âu Dương Noãn đang muốn nói chuyện, lại nghe thấy tiếng người bên ngoài nói vọng vào: “Quận vương, công công trong cung đến, nói Bệ hạ tuyên triệu!”

Âu Dương Noãn nở nụ cười, vén rèm lên nói với Tiểu Trọng Hoa: “Chàng xem, tìm đến chàng rồi đấy!”

Cuối cùng Âu Dương Noãn lật bên này lại lật bên kia, cố ý gần đến trưa mới lên xe ngựa.

Theo lý mà nói thì nàng là biểu muội của tân lang, nên đến sớm mới phải.

Nhưng nàng nay đối với loại chuyện giữ mặt mũi này không hề có hứng thú.

Dù sao Tiểu Trọng Hoa cũng đã bị triệu vào cung, không có ai thúc dục nàng. Rốt cuộc vẫn là vì lười.

Xe ngựa chạy thẳng đến phủ Bộ Binh Thượng Thư. Hồng Ngọc vén rèm lên, đỡ Âu Dương Noãn xuống xe ngựa.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua biển hiệu sáng long lanh, không khỏi cười lạnh.

Từ khi Tần vương mất thế, vị Nhị cửu cửu này cũng liền xám xịt chuyển ra khỏi Trấn quốc Hầu phủ.

Bởi vì ông ta hiểu được, tính mạng hiện đang như mảnh treo chuông, càng đừng nói đến tước hiệu. Đây là ông ta thức thời, cũng là lấy lùi để tiến.

Bắt đầu từ cửa đã giăng đèn kết hoa, treo đầy tơ lụa đỏ kết hoa, bố trí thập phần xa hoa.

Sớm đã có nha đầu dẫn đường chờ sẵn ân cần dẫn Âu Dương Noãn đến phòng dành cho nữ khách.

Âu Dương Noãn mới qua núi giả lại vòng một đoạn, đang định chuyển hướng qua đường nhỏ lót đá cuội bên phải hoa viên thì thành lĩnh phía đối diện có người đi tới.

Hai nhóm người vừa vịn đụng nhau, nữ tử phía đối diện mặc xiêm y kim lũ triền thêu thật dài.

Trên đầu là trâm cài bát chi lượng ngân, dây kết anh lạc bảo thạch nhiều màu rủ xuôi theo mái tóc, tất tất tác tác nổi lên gợn sóng hồng quang.

Dung mạo lãnh diễm, khí chất bức người. Không phải Lâm Nguyên Nhu thì là ai?

Âu Dương Noãn đã rất lâu rồi không gặp vị biểu tỳ này.

Lần trước còn nghe nói sau khi Tào Vinh chết đi, vị biểu tỳ này thủ tiết vừa qua một tháng liền khăn gói về nhà mẹ đẻ, mang tới vô số lời lên án.

Cũng may Tào Vừa có tôn tử liền quên hết mọi chuyện, hoàn toàn không để ý đến Lâm Nguyên Nhu này.

Hiện tại đột nhiên gặp được, Âu Dương Noãn tuy rằng nghi hoặc đối phương là một quả phụ lại ăn mặc quá mức diễm lệ.

Nhưng cũng không tính để ý, trực tiếp bước qua.

Không ngờ Lâm Nguyên Hình lại cản trước mặt: “Âu Dương Noãn, người còn biết quy củ hay không? Nhìn thấy biểu tỷ cũng không mở miệng sao? Gia giáo Âu Dương gia vốn là như vậy hả?”

Âu Dương Noãn nhìn đối phương, hai tròng mắt nhiếp trụ lòng người. Giống như băng tuyết, nháy mắt khiến Lâm Nguyên Nhu bị trấn trụ: “Trí nhớ của biểu tỷ đúng là thật tốt!”

"Chỉ là người tựa hồ như quên một chuyện, hiện tại ta là Vĩnh An quận chúa, lại là Minh quận vương phi. Gặp mặt vốn không phải là ta hành lễ mà người ngược lại phải hành lễ với ta!"

"Nếu biểu tỷ đã coi trọng cấp bậc lễ nghĩa, nói vậy chắc sẽ không quên điểm này a!"

Hồng Ngọc, Xương Bồ cùng bọn nha đầu nghe vậy thì giật mình, sau liền nhin không được muốn bật cười, lại cố tình nhẫn không phát.

Cơ tức của Lâm Nguyên Nhu thảng cái liền bộc phát, lại cố nén trụ nói: “Âu Dương Noãn, người cho rằng mình được gả vào Yến vương phủ thì sẽ thoát thai hoá cốt sao?”

"Đừng tưởng rằng mình đã là hoàng thân quốc thích, đệ đệ ta hiện tại cũng cưới quận chúa, nhìn thấy ta vẫn phải ngoan ngoãn kêu một tiếng tỷ tỷ!"

"Người chẳng qua cũng chỉ dựa vào khuôn mặt này để đi dụ dỗ

người khác thôi!”

Âu Dương Noãn cười, mắt mày cong cong, nói: “Biểu tỳ nói phải, ta tự nhiên là dựa vào khuôn mặt này. Còn nữ nhân như người chẳng lẽ ngay cả điểm ưu việt ấy cũng đều không có?”

"Khó trách biểu tỳ phụ nhanh như vậy đã sớm đăng về miền cực lạc. Chắc là do nhìn khuôn mặt này của người rất phiền chán, có phải không?”

Hừ ai chứ? Khi dễ nàng sẽ không mắng chửi người sao?

Âu Dương Noãn phẩy phẩy cái quạt trong tay, nói những lời độc ác.

Lâm Nguyên Nhu sừng sốt, Âu Dương Noãn từ trước đến giờ đều ẩn nhẫn. Mặc kệ nàng khiêu khích như thế nào đối phương cũng sẽ không khó xử nàng trước mặt mọi người.

Nhưng hiện tại Âu Dương Noãn lại kiêu ngạo như vậy, chẳng lẽ thật sự nghĩ bản thân cao quý rồi sao?

Lâm Nguyên Nhu hừ lạnh, mặt đều vắn vẹo vì tức: “Người nhất định rất muốn chê cười ta đi? Hừ, đừng quá đắc ý! Ai biết sau này người so với ta còn không bằng? Người Âu Dương gia các người thật sự đều là những kẻ hạ lưu!”

Xương Bồ cảm thấy buồn cười liền nói: “Biểu tiểu thư, người quá đáng hình như là người a? Sao? Chính mình là một quả phụ liền nghĩ đến việc nguyên rửa nhân duyên của người khác? Muốn ai ai cũng đều giống người sao? Buồn cười!”

“Người là thứ gì? Ngay cả người cũng dám mắng phụ nhân nhà ta? Người không biết sau này phụ nhân nhà chúng ta còn gả cho Tương

vương Thế tử, còn không mau câm miệng!” Nha đầu bên cạnh Lâm Nguyên Nhu cũng quát lớn.

Lâm Nguyên Nhu lập tức quay đầu trừng mắt với nha đầu kia.

Âu Dương Noãn bật cười: “Khó trách biểu tỷ lại trang điểm điểm lệ như vậy! Ta vốn còn tưởng rằng biểu tỷ phu không còn, người sẽ thương tâm một thời gian. Không ngờ nhanh như vậy đã khẩn cấp tìm người khác gả đi!”

“Mà cũng phải thôi, Tương vương Thế tử trẻ tuổi phong lưu, thích biểu tỷ cũng là chuyện không thể tránh được!”

"Chỉ là, Tương vương quyền cao chức trọng, hẳn sẽ để cho con mình lấy một nữ tử thủ tiết sao? Mấy trăm năm khai quốc đến nay, ta thế nhưng chưa bao giờ thấy loại tiền lệ này. Biểu tỷ, người cần phải nghĩ cho rõ ràng a!”

Lâm Nguyên Nhu bị trúng một kích đau đớn, vừa tức giận trừng mắt với nha đầu bên cạnh vừa lạnh lùng nói với Âu Dương Noãn: “Tiện nhân! Đừng tưởng rằng người có thể được như ý cả đời!”

Lâm Nguyên Nhu khế cắn môi: “Qua hai năm nữa, chờ mọi chuyện lắng xuống ta liền có thể gả vào vương phủ. Người cũng chỉ có hiện tại mới có thể đứng trước mặt ta khoe khoang! Ta hôm nay chịu nhục, sau này sẽ trả lại cho người!”

Âu Dương Noãn khế híp mắt, cong cong khóe môi: “Biểu tỷ nói gì vậy? Ta cũng chỉ là có ý tốt mà thôi, người sao lại xem ta như người xấu vậy?”

Thấy đối phương tức giận trừng mắt nàng liền lạnh giọng nói: “Ta khuyên biểu tỷ người một câu, ta cũng là vì tốt cho người thôi!”

"Thế tử phi của vị Thế tử Tương vương kia là nhân vật lợi hại có tiếng trong kinh đô. Nếu người gả vào đó, không đợi người nghĩ ra cách đối phó nàng, nàng trước hết đã chinh người đến chết rồi!"

"Sao người phải vội vã đi tìm đau khổ như vậy? Hiện tại người tốt xấu gì cũng còn có thể sống, vẫn là nên nhẫn nhịn đi!"

Lâm Nguyên Nhu vừa sợ vừa giận nói: "Người nói bậy!"

Âu Dương Noãn làm như tiếc hận thở dài: "Có phải nói bậy hay không trong lòng biểu tỷ đều hiểu!"

"Haizzz, ta cũng là có lòng tốt muốn nhắc nhở, nếu người không chịu nghe ta cũng không còn cách nào khác!"

Lâm Nguyên Nhu tức giận đến cả người phát run, Âu Dương Noãn lại ung dung quay đầu: "Hong Ngọc, chúng ta mau đi thôi, Lâm trắc phi hẳn là đã đến rồi!"

Hong Ngọc lập tức lên tiếng: "Dạ!"

Âu Dương Noãn không thèm liếc mắt nhìn khuôn mặt đang lạch đi vì tức giận của Lâm Nguyên Nhu, lướt qua đối phương rồi rời đi....

Trên hỉ đường vô cùng náo nhiệt, Âu Dương Noãn đứng bên cạnh Lâm Nguyên Ninh.

Hai người tinh tường nhìn thân hình vị tân nương kia, thật sự là rất béo nhưng cũng không đến mức đáng sợ như lời đồn.

Âu Dương Noãn thấy, nữ tử trời sinh dung mạo ra sao không phải là thứ quan trọng nhất. Quan trọng hơn là làm người như thế nào.

Cho nên trong sự cười trộm của người khác, biểu tình của vị tân nương này cũng thực bình tĩnh.

Xong lễ, tân lang tân nương được đưa vào động phòng. Các tân khách được dẫn vào phòng tiệc.

Rất nhanh tân lang uống xong ly rượu giao bôi liền lại đi ra yến khách.

Yến hội đãi khách đặt ở trung đình lộ thiên, ngồi bên cạnh Thái tử là Thái tử phi Chu Chỉ Quân.

Chỉ là cả người nàng trông thập phần tiều tụy, hương phấn thật dày cũng không che được vết sẹo đáng sợ trên mặt.

Trên đầu Âu Dương Noãn cũng chỉ kể một đóa hoa sen thủy tinh, trong tay cầm một cây quạt. Y phục sáng bóng như liễu nha lục sắc ngày xuân.

Nàng chậm rãi đi qua trước mặt mọi người, hướng Thái tử cùng Thái tử phi ở chính vị hành lễ. Sau đó trực tiếp ngồi bên cạnh Lâm Nguyên Hình.

Nhất thời xung quanh liền châu đầu ghé tai, bốn phía vang đến tiếng thì thầm khe khẽ, lại vừa vặn lọt vào tai Âu Dương Noãn.

“Đều nói Vĩnh An quận chúa thanh lệ vô cùng, hôm nay nhìn thấy quả thực là như thế a!”

“Ban đầu Thái tử phi cũng là một mỹ nhân a! Đáng tiếc, khuôn mặt này xem như bị hủy!”

“Nghe nói Thái tử phi bị Thái tử cấm chường đã nhiều ngày, cũng không biết nguyên nhân vì sao?”

“Là do thất sủng! Người không thấy Lâm trắc phi đang có thai sao? Đây chính là lần thứ hai, địa vị của nàng ngày càng vững chắc. Thái tử phi lại càng khổ sở rồi!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Trấn quốc Hầu phủ lại càng uy phong a!”

“Cái này cũng chưa chắc nha! Các đại thế gia đều dâng rất nhiều tiểu mỹ nhân cho phủ Thái tử. Chỉ mới hai tháng gần đây Thái tử liền không thể không nạp thêm hai trắc phi, cùng Lâm trắc phi cùng ngồi cùng ăn a!”

Khi nói chuyện, ánh mắt mọi người đều không chút lưu tình hướng bên này. Có đủ loại hương vị, ghen ghét có, cực kỳ hâm mộ cũng có...

Âu Dương Noãn cũng không để ý tới mọi người, chỉ an vị ngồi, quạt mỹ nhân trong tay thỉnh thoảng lại lay động.

Nhưng thật ra Lâm Nguyên Hình bên cạnh nghe vào trong tai, trên môi hiện lên chút cười lạnh.

Thái tử ngồi trên chủ vị, ánh mắt luôn bất tri bất giác lướt qua Âu Dương Noãn. Thỉnh thoảng lại nâng chén cùng mọi người cộng ẩm.

Lâm Văn Uyên cũng là một bộ dáng ân cần đến cực điểm. Thỉnh thoảng lại thao thao bất tuyệt tỏ vẻ cảm tạ Thái tử cùng Thái tử phi tự mình giá lâm.

“Lâm đại nhân không cần khách khí! Người dù sao cũng là thúc thúc của Lâm trắc phi, ta cũng muốn đích thân đến chúc mừng!”

Đây chẳng qua chỉ là một cái tư thái thôi.

Lâm Văn Uyên mặc dù có tội lớn nhưng cũng là tự tay đem đầu Tần vương dâng lên.

Nếu Hoàng đế đã khoan thứ cho hắn thì đương nhiên muốn tất cả mọi người đều biết.

Lâm Văn Uyên cười càng cao hứng: “Điện hạ nói rất phải! Hoàng gia đối với ta ân cao tựa núi, sâu rộng như biển, ta dù tan xương nát thịt cũng muốn báo đáp!”

"Hiện tại còn ban ân cửa hôn sự này, thật sự là vừa nghĩ liền cảm động và nhớ nhung công đức của Bệ hạ và Thái tử!”

Lâm Văn Uyên ra sức vuốt đuôi ngựa ca tụng ân đức của hoàng gia xong liền che mặt lại khóc nức nở.

Tiểu Diễn nâng chén mỉm cười, đáy mắt mang theo một chút thần sắc đắc ý cùng khinh bỉ.

Chu Chỉ Quân bên cạnh cầm ly rượu cũng thản nhiên cười, chớp mắt liền không có ý tốt hướng đến Âu Dương Noãn lộ ra tươi cười tàn nhẫn: “Minh quận vương phi, sao không nói tiếng chúc mừng với cửu cửu người?”

Chương 324: Thái tử phi bị trúng độc (2)

Tay Âu Dương Noãn cầm cái quạt phẩy phẩy, nhạt nhẽo cười: “Thái tử phi nói phải! Ngày lành tháng tốt như vậy ta đương nhiên là phải chúc mừng Nhị cữu cữu rồi!”

Chúc mừng?

Lâm Văn Uyên từng trợ giúp Lâm thị thiết kế mai phục đưa nàng vào chỗ chết.

Hơn nữa còn hại chết Đại cữu cữu Lâm Văn Long khiến Lão thái quân người đầu bạc tiến kẻ đầu xanh.

Làm cho biểu ca, biểu tỷ bị bắt lựa chọn hôn nhân không như ý. Nam nhân như vậy, Âu Dương Noãn hận không thể băm hấn thành trăm đoạn.

Chúc mừng sao? Kiếp sau đi!

Chỉ chớp mắt, Tiểu Diễn tựa hồ như nhìn thấy ý cười của nàng. Trong mắt dị quang chợt lóe.

Chu Chỉ Quân vẫn không chịu buông tha, từng bước ép sát nói: “Nghe nói vừa rồi Minh quận vương phi đến trễ. Có nguyên nhân gì sao?”

Ý cười Âu Dương Noãn trong veo, tao nhã mà tự nhiên. Nàng chân thành nhìn xung quanh, trong mắt dường như có ánh lửa sáng ngời:

“Lúc trên đường đến thì gặp phải một con chó điên chặn lối, cũng không còn cách nào khác!”

Sắc mặt Lâm Nguyên Nhu phía đối diện liền trở nên xanh mét.

Chu Chỉ Quân lạnh lùng cười, nói với Lâm Nguyên Nhu: “Lâm trắc phi, Minh quận vương thật đúng là thú vị a!”

Lâm Nguyên Ninh cười nhẹ, cũng không hề để ý đến đối phương.

Nhất thời ăn uống tiệc tùng liên linh đình, rượu uống vào liên tục. Tiểu Diễn giống như có chút men say, nói cũng nhiều hơn.

Âu Dương Noãn chỉ cúi đầu uống hoa hồng lộ của mình, thỉnh thoảng quay đầu cùng Lâm Nguyên Ninh nói chuyện.

Nhưng lại thường xuyên cảm giác được có người đang nhìn mình. Vừa ngẩng đầu liền thấy ánh mắt như chim ưng lạnh lạnh của Tiểu Diễn phóng lại đây.

Càng muốn che đậy ở dưới ám đàm, mà u quang ẩn ẩn hiện ra kia khiến Âu Dương Noãn có cảm giác bị hàn xâm nhập.

Trong đôi mắt của Âu Dương Noãn không hề chớp phản chiếu bóng dáng Tiểu Diễn.

Sau một lúc lâu liền lộ ra tươi cười, trong mắt giống như có một loại lệ quang diễm dật, lại có một chút sự phức tạp khiến Tiểu Diễn bất tri bất giác liền bị nàng mê hoặc.

Âu Dương Noãn nhìn vẻ mặt hoảng hốt của hắn liền mỉm cười quay đầu đi.

Lần tiệc rượu này Lâm Văn Uyên làm cũng thực tận tâm.

Bàn tiệc trước mặt Lâm Nguyên Hình đều là những thứ mà nàng thích ăn, lấy thanh đạm làm chủ, sắc hương vị câu giai.

Có một đĩa thịt anh đào, hương thơm ngào ngạt mà không ngấy. Lâm Nguyên Hình cũng gặp nhiều lần hơn bình thường.

Âu Dương Noãn thấy nàng ăn nhiều thì cảm thấy rất tốt, biết là bởi vì mang thai nên cũng liền cảm thấy vui mừng thay.

Nhưng lại ẩn ẩn có một loại ý niệm dâng lên trong đầu. Nếu đứa nhỏ của nàng vẫn còn, nàng có phải cũng có thể được hưởng niềm vui của một mẫu thân?

“Thái tử!” Lâm Văn Uyên cười lấy lòng: “Ngài xem diễn bài nào thì hay?”

“Phượng cầu hoàng đi!” Tiểu Diễn hơi hơi cười nói.

Phượng cầu hoàng sao?

Âu Dương Noãn cười cười, nói với Lâm Nguyên Hình: “Vở này thật ra cũng rất hay!”

Lâm Nguyên Hình sững sốt, lập tức nhìn về phía Tiểu Diễn. Lại quay đầu nhìn mặt mày tư ý quyến rũ của Âu Dương Noãn, nhất thời có chút nói không nên lời.

Noãn Nhi, giống như là đã hoàn toàn thay đổi. Từ sau chuyện kia....Nghĩ đến đây, nàng liền khe khẽ thở dài.

Trên sân khấu, tiếng chiêng trống ti trúc nhất thời đều vang lên, náo

nhật đến cực điểm.

Từ sau khi Tần vương rơi đài, Lâm Văn Uyên cùng theo đào vong. Mắt thấy trốn không thoát hẳn liền giết chủ cũ đến lấy lòng Tiểu Diễn.

Nhưng cho dù là như thế, cũng chẳng qua chỉ miễn cưỡng bảo vệ tính mạng này mà thôi.

Thời gian gần đây hẳn phải nếm không biết bao nhiêu đau khổ, bị quan quân xa lánh. Nhưng hẳn có khổ cũng không thể nói, ai bảo hẳn ban đầu chọn làm chủ tử?

Bị quan viên khắp nơi xa lánh thật sự là khổ không nói nổi. Cho nên hẳn tìm mọi cách để con trai mình cưới vị quận chúa do quá béo mà mãi vẫn chưa xuất giá kia.

Có Thục vương duy trì, lại thông qua cuộc hôn nhân này có thể hướng dương kim Thái tử lại một lần nữa bồi tội nhận sai, mưu cầu một đường đi.

Vì thế hẳn theo an bài của Thục vương, mang theo hậu lễ thật cẩn thận đi bái kiến Tiểu Diễn.

Sau khi khóc rống liệt kê từng tội trạng khi làm đường lạc lối, hy vọng Thái tử có thể tới tham dự lễ cưới này. Cho hẳn một cơ hội để hẳn có thể tạ tội cho những lỗi lầm khi xưa.

Phần hậu lễ này hẳn cơ hồ phải dùng một phần ba gia tài. Vốn hẳn còn nghĩ Lâm Nguyên Hình sẽ mượn cơ hội này đá hẳn một cước. Ai ngờ vị chất nữ này thế nhưng lại cùng Thái tử đến.

Lâm Văn Uyên nhìn cảnh tượng này mới nhẹ nhàng thở ra. Qua hôm nay mọi người liền sẽ biết mình đã có thể xoay người, cũng sẽ không

có ai dám tùy tiện trào phúng châm biếm.

Một bên dùng bữa, một bên nghe diễn, hơn nữa Tiểu Diễn còn rất hiền hòa.

Tịch gian tràn ngập tiếng cười nói, Lâm Văn Uyên thỉnh thoảng lại giờ ly rượu lên, giống như thật sự là người một nhà.

Nhưng Lâm Văn Long là chết trên tay hắn. Hắn có điểm mâu thuẫn khúc mắc liền bỏ qua Lâm Nguyên Hình, nói với Âu Dương Noãn: “Noãn Nhi còn nhớ rõ không? Lúc trước ngươi rất thích cừu cừu làm cho ngươi chuồn chuồn trúc. Lúc ấy Nhu Nhi có một cái, ngươi cũng liền nháo cừu cừu cũng phải làm cho ngươi một cái!”

Đó là chuyện lúc nàng năm tuổi. Hiện tại nhớ lại cơ hồ như đã cách cả một thế hệ.

Lúc ấy hắn thực sự có làm cho nàng một con chuồn chuồn trúc.

Nhưng lại không biết vì sao hắn quên phải mài nhẵn cạnh trúc khiến nàng bị trúc cửa máu chảy đầm đìa.

Vậy mà lúc này hắn còn có thể lấy ra làm đề tài nói chuyện.

Âu Dương Noãn cười cười: “Đúng vậy, ta còn nhớ rất rõ. Vĩnh viễn không bao giờ quên!”

Lâm Văn Uyên tươi cười hơn hớn: “Đúng vậy, trông ngươi lúc ấy thực sự rất vui! Có phải không Nhu Nhi?”

Lâm Nguyên Nhu cười lạnh, lại bị phụ thân hung hăng trừng mắt thì bất đắc dĩ gật đầu: “Đúng vậy!”

Lâm Văn Uyên hận nữ nhi không biết vuốt đuôi ngựa, đành nói với con trai bên cạnh: “Còn không mau đi kính biểu muội người một ly, cảm tạ nàng đại giá quang lâm!”

Lâm Chi Úc liền tươi cười đi lên kính rượu.

Kỳ thật Âu Dương Noãn đối với người này không có gì chán ghét. Bởi vì Lâm Chi Úc vẫn là một người mơ hồ, đối với nàng mà nói thì cũng không có ý nghĩa gì.

Hắn thản nhiên cười cười, giơ ly rượu hướng phía nàng: “Đa tạ!”

Nghĩ lại thì trong lòng Âu Dương Noãn không phải không bội phục. Lâm Văn Uyên có thể hạ thủ sát hại đại ca của mình. Có năng lực đối với chủ cũ hạ một đao chí mạng.

Nam nhân ngoan độc như vậy hiện tại lại đối với nàng ấm áp như người trong nhà. Giống như giữa bọn họ chưa từng tổn thương, đối địch lẫn nhau.

Trong bầu không khí gia đình hòa thuận hư hư thực thực, nha đầu một bên rót đầy rượu cho Lâm Văn Uyên.

Hắn đứng dậy, lại hướng Thái tử cùng Thái tử phi cung kính nói: “Ân đức của hai vị, hạ quan vô cùng cảm kích. Hạ quan kính hai vị một ly!”

Nói xong liền uống một hơi cạn sạch.

Tiểu Diễn cười uống ly rượu, vừa khách khí nói một câu: “Lâm đại nhân, không cần khách khí!”

Đột nhiên Chu Chỉ Quân bên cạnh hắn sắc mặt bỗng nhiên trắng

bệch, tay ôm chặt ngực, còn chưa kịp nói gì đã ‘rầm’ một tiếng ngã xuống đất.

Tất cả mọi người có mặt đều trợn mắt há hốc mồm. Tiểu Diễn sửng sốt, lập tức đứng dậy nhanh chóng ôm lấy Chu Chỉ Quân đang run rẩy không thôi.

Chu Chỉ Quân vẫn hai tay ôm ngực như cũ, cả người đều run rẩy kịch liệt. Miệng rên rỉ, khuôn mặt tái nhợt đầy mồ hôi lạnh, vắn vẹo vì đau đớn.

Tất cả mọi người đều kích động đứng lên. Bọn họ không ý thức được, nơi này đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Tiểu Diễn lớn tiếng phái người đi mời Thái y.

Nhưng không đợi nha đầu chạy đi Chu Chỉ Quân đột nhiên hét lên một tiếng chói tai, bên khóe miệng chảy ra dòng máu đen, cả người lâm vào hôn mê.

Nha đầu hầu hạ bên cạnh hét lên: “Máu đen! A, Thái tử phi bị trúng độc!”

Ở phía sau, không biết là ai lấy thế sét đánh không kịp bưng tai thốt lên lạnh lùng: “Lâm Văn Uyên, ngươi thật to gan! Dám mưu sát Thái tử phi!”

Lâm Văn Uyên nhất thời kích động, bản thân hắn còn đang mơ hồ không rõ đang xảy ra chuyện gì, chỉ liên thanh nói: “Không có, ta không có!”

Tất cả mọi người dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn Lâm Văn Uyên, dần dần đều biến thành hoài nghi, nghi kỵ.

Lâm Văn Uyên đối mặt với những ánh mắt như vậy, không khỏi trừng đỏ mắt lên: “Điện hạ, ta cùng Thái tử phi không thù không oán, vì sao phải hạ độc? Điện hạ, ngài trăm ngàn lần đừng tin lời đồn nhảm a!”

“Lâm Thượng thư, Thái tử phi là trúng độc trên yến hội nhà ngươi, chẳng lẽ vẫn là do người bên ngoài sao?”

Lâm Nguyên Hình sau khi khiếp sợ liền chậm rãi đứng lên, giọng nói gần như là lãnh khốc.

Âu Dương Noãn nhìn Lâm Nguyên Hình, không tự chủ được mà hơi hơi nhếch môi.

Lâm Văn Uyên gắt gao trừng mắt với Lâm Nguyên Hình, căn bản không nghĩ tới nàng cư nhiên lại ngoan độc đến mức này.

Đây không phải là chiêu mượn đao giết người, đem hấn đẩy đến từ địa sao?

Không cần nghĩ cũng biết chuyện này nhất định là do Lâm Nguyên Hình gây nên.

Bởi vì mặc kệ hấn ứng đối như thế nào cũng không có nửa phần ưu việt.

Chu Chỉ Quân đã chết, như vậy chủ nhân yến hội là hấn đương nhiên sẽ là hiềm nghi lớn nhất.

Mặc kệ hấn có nói cái gì Lâm Nguyên Hình chỉ cần thêm vào hai ba câu liền có thể làm cho người ta tin tưởng chuyện này là do hấn gây nên.

Vừa trừ bỏ được Chu Chỉ Quân, vừa trừ bỏ được Lâm Văn Uyên hẳn, đây thật sự là nhất tiễn song điêu.

Chẳng những đem lửa giận của Tiêu Diễn dồn hết vào hẳn, cũng sẽ không lo Chu gia vì Chu Chỉ Quân ra mặt. Thật sự là đáng sợ!

Lâm Văn Uyên vừa muốn phản bác liền thấy Tiêu Diễn quay đầu lại, ánh mắt sắc bén, lạnh lùng như băng: “Trói lại!”

Lâm Văn Uyên còn muốn nói nhưng lại bị một đám thị vệ như sói như hổ đang hùng dũng tiến lại.

Còn không đợi Lâm Văn Uyên phản ứng, liền đã bị trói gô lại. Toàn thân hẳn đều phát run, sắc mặt cũng trở nên xanh mét.

Lâm Chi Úc vốn đang đứng bên cạnh mặt cũng lập tức trắng bệch, phịch một tiếng quỳ mạnh xuống: “Điện hạ, phụ thân làm sao dám hạ độc Thái tử phi? Điện hạ, chuyện này nhất định có kẻ giở trò. Xin ngài trăm ngàn lần đừng tin lời gièm pha!”

Lâm Nguyên Nhu cũng sợ tới mức hồn phi phách tán, nước mắt như mưa: “Điện hạ, cầu ngài tra rõ việc này!”

Khách nhân ở đây cũng liền cảm thấy kỳ quái, Lâm Thượng thư vì sao muốn hạ độc Thái tử phi? Làm vậy thì được lợi ích gì?

Âu Dương Noãn nhìn qua sắc mặt đông lạnh của Lâm Nguyên Hình bên cạnh: “Cửu cửu, ta không nghĩ người thật sự là đánh chết không chữa. Thế nhưng lại lợi dụng ý tốt của Thái tử để hạ độc. Nay tất nhiên là hạ làm được mới làm hại Thái tử phi vì điện hạ đền mạng. Người thật sự là rất tàn nhẫn, thật sự là kẻ mặt người dạ thú!”

“Người nói vậy!” Lâm Nguyên Nhu cơ hồ tức giận đến phát cuồng,

đứng lên muốn chạy qua lại bị người ta chặt chẽ bắt lấy.

“Ta không có! Ta vô tội! Điện hạ, ta vô tội....”

Lâm Văn Uyên trừng lớn hai mắt, nắm chặt quyền cúi đầu muốn nâng người lên nhưng lại bị hộ vệ ép xuống.

Ánh mắt Tiểu Diễn như mũi tên, thanh sắc câu lệ: “Lâm Văn Uyên, Thái tử phi không thể chết không minh bạch, ngươi phải dùng mạng đền mạng! Người đâu, lôi hắn ra ngoài! Mang cả Lâm Chi Úc đi, giao từ tam tư hội thẩm!”

Lúc nói xong lời cuối cùng, giọng điệu dị thường hòa hoãn cùng trấn định nhưng nghe vào trong tai cũng là phá lệ khiến người ta sợ hãi.

“Không, không phải chúng ta! Chúng ta tuyệt đối không dám! Chúng ta bị oan a!”

Lâm Chi Úc oan uổng hô lớn, có quỳ xuống đất cầu xin tha thứ thế nào cũng không được.

Tiểu Diễn tâm ý đã quyết, tứ mã nan truy. Liền ngay lập tức bọn thị vệ liền đem hai người áp giải đi.

Một màn này phát sinh thập phần đột ngột, lại chấm dứt cũng quá nhanh, cơ hồ khiến người ta không kịp phản ứng.

Phụ tử Lâm Văn Uyên bị người ta mạnh mẽ áp giải đi. Về mặt Lâm Nguyên Nhu dần dần lâm vào điên cuồng, khiến khuôn mặt vốn trang điểm kỹ lưỡng liền trở nên thô lương.

Nàng không dám tin, thất thanh nói: “Làm sao có thể?....Đại ca của ta là con rể của Thục vương....”

Tiểu Diễn mặt trầm như nước, đã giận đến mức không thể át: “Loạn thần tặc tử như vậy, sao xứng làm con rể của Thục vương?”

Nói xong ánh mắt hắn liền dừng lại trên người Lâm Nguyên Nhu. Nàng ta bị ánh mắt đáng sợ đó làm cho kinh sợ, bất chấp phong phạm lập tức ngã ngồi xuống đất.

Mọi người dùng ánh mắt hoặc kinh cù hoặc trào phúng nhìn Lâm Nguyên Nhu.

Thế nhưng Âu Dương Noãn lại không nhìn Lâm Nguyên Nhu mà là nhìn về phía Chu Chỉ Quân sắc mặt trắng bệch đã mất đi ý thức kia.

Lúc này người vốn là trượng phu của nàng lại không hề lo lắng cho nàng mà chỉ đem nàng giao lại cho Thái y rồi liền vội vàng theo hộ vệ rời đi.

Âu Dương Noãn biết Tiểu Diễn đi là muốn làm gì, hắn muốn mang quận chúa tới Thục vương phủ tạ tội.

Yến hội vừa rồi còn hân hoan vui vẻ, giây lát người đều đã lui hết, chỉ còn lại trên bàn đồng chén bát hỗn độn.

Lâm Nguyên Hình còn một mực yên lặng đứng đó, ánh mắt như cũ nhìn Lâm Nguyên Nhu đang ngã ngồi trên đất không một ai chú ý.

Trong mắt tựa hồ có một tia đau thương hiện lên. Cảm xúc như vậy khiến Âu Dương Noãn cảm thấy kỳ quái.

Nàng vốn nghĩ biểu tỳ phải làm như vậy, nhất định phải sớm hạ quyết tâm.

Người biểu tỳ oán hận nhất là Thái tử phi cùng Lâm Văn Uyên, nhất tiễn song điêu này quả nhiên hiệu quả.

“Noãn Nhi! Sao chuyện lần này muội không thương lượng trước với ta?”

Trong xe ngựa, Lâm Nguyên Hình vẫn luôn yên lặng đột nhiên thấp giọng hỏi.

"Thương lượng?" Âu Dương Noãn sửng sốt.

“Muội nên nói trước cho ta biết! Lúc nãy ta ngay cả một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có!” Lâm Nguyên Hình chậm rãi nói, nâng ánh mắt lên nhìn Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn chấn động, bỗng nhiên có một loại hàn ý lạnh lẽo từ đáy lòng lan tràn ra toàn thân: “Biểu tỳ, ta vốn nghĩ chuyện này là do tỳ!”

Giờ khắc này sự kinh ngạc nơi đáy mắt Lâm Nguyên Hình còn vượt xa Âu Dương Noãn.

Nàng gần như thất kinh, hồi lâu mới lẩm bẩm nói: “Làm sao có thể?”

“Biểu tỳ, thật sự không phải là ta!”

Âu Dương Noãn thấy thần sắc đối phương dị thường. Theo bản năng vươn tay cầm lấy tay Lâm Nguyên Hình, liền cảm thấy tay hai tay lạnh như băng, lại toát rất nhiều mồ hôi. Giống như một người bị bệnh nặng, chỉ có trong lòng bàn tay vẫn còn chút độ ấm.

Lâm Nguyên Hình cũng cầm chặt lấy tay nàng: “Noãn Nhi, muội thật sự không gạt ta?”

Âu Dương Noãn nhìn sâu vào mắt Lâm Nguyên Hình, ôn ngôn nói: “Biểu tỷ, ta đã từng nói dối tỷ bao giờ chưa? Ta có thể ở trong cung xuống tay với Tôn thị, là vì có mẫu thân hỗ trợ!”

“Nhưng phủ Thượng thư lại không giống, Lâm Văn Uyên luôn luôn phòng bị chúng ta. Cho dù chúng ta có thể an bày người trà trộn vào nhưng trước mắt tất cả mọi người sao có thể dễ dàng xuống tay?”

“Huống chi, ông ta tuy rằng độc ác nhưng Lâm Chi Úc vô tội. Ta cùng hắn không có thâm cừu đại hận gì, sao có thể hạ thủ trong ngày thành thân của hắn? Cái này căn bản là không có khả năng!”

Lâm Nguyên Hình thấy Âu Dương Noãn nghiêm túc trình trọng như vậy, trong lòng lại càng thêm nghi hoặc: “Không phải muội, không phải ta, vậy thì là ai?”

Nhất thời trong xe ngựa liền lâm vào trầm mặc, chỉ có tiếng hít thở của hai người lại mơ hồ vang đến tiếng tim đập hỗn loạn.

Âu Dương Noãn cúi đầu thở ra một hơi, trong đầu nàng không khỏi hoài nghi mỗi một khách nhân.

Nhưng vẫn không tìm ra, người cùng Lâm Văn Uyên có cừu oán tất nhiên là nhiều nhưng còn Chu Chỉ Quân?

Chẳng lẽ người muốn giết Thái tử phi cũng là người giống các nàng, đối với Chu Chỉ Quân tràn ngập phần nộ?

Âu Dương Noãn cảm thấy rất kỳ quái, nếu không có lợi ích chi tranh, có lý do gì mà phải đến mức không giết thì không thể?

Đúng lúc này nàng đột nhiên nhớ tới, chính mình từng nói qua câu

kia với Tiểu Diễn. Đột nhiên nhớ tới, lại giống như căn phòng được mở ra.

Giữa sự mông lung mờ mịt, nàng cúi đầu phun ra hai chữ: “Thái tử!”

Chương 325: Tính toán của Âu Dương Noãn (1)

Mi cong như trăng khuyết của Lâm Nguyên Hình nhướng lên: “Muội nói cái gì?”

Âu Dương Noãn dừng một chút, chung quy vẫn không nói ra: “Ta nói là chuyện đã qua lâu như vậy, biểu tỷ vẫn còn tức giận với Thái tử sao?”

Khuôn mặt luôn luôn đoan trang của Lâm Nguyên Hình hiện lên tia nhợt nhạt đau thương cùng khinh thường: “Tức giận? Ta cảm thấy ngay cả vì hấn mà tức giận cũng đều không đáng. Mấy ngày nay ta thờ ơ lạnh nhạt. Chỉ là cảm thấy người này càng ngày càng khiến người ta lạnh tâm!”

Âu Dương Noãn lẳng lặng nghe, Lâm Nguyên Hình chậm rãi nói: “Loại nam nhân này không đáng được bất luận kẻ nào thật lòng đối đãi!”

Nói xong liền nhợt nhạt cười, trong nụ cười kia hiện lên sự trong trẻo nhưng cũng thực lạnh lùng: “Như Chu Chỉ Quân, nàng toàn tâm toàn ý nịnh bợ leo lên. Cuối cùng cũng rơi vào kết cục này thật sự là khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Chỉ là ta đối với hấn còn có điều muốn cầu nên không thể trở mặt thôi!”

Âu Dương Noãn cười nhẹ, môi miệng như một đóa hoa, lại mang chút ý cười châm chọc: “Hấn thật sự là người vô tình!”

Lâm Nguyên Hình dừng một chút, trong giọng nói khó nén bi thương:

“Nữ nhân đời này, lợi hại bốn chữ cường đại sai phó này ta xem như là đã chân chính hiểu được!”

Cường đại sai phó? Bốn chữ này cơ hồ châm đâm vào lòng Âu Dương Noãn.

Nàng tất nhiên sẽ nghĩ đến những việc ngốc nghếch mà bản thân làm kiếp trước.

Nhưng giờ này khắc này, cảm giác đau đớn đã sớm biến mất, chỉ còn lại sự chết lặng.

“Biểu tỳ!”

“Muội không cần khuyên ta. Chẳng qua là hôm nay nhìn thấy kết cục của Chu Chi Quân khiến ta bất giác nhớ lại chuyện xưa thôi. Lúc trước vì hấn ta cũng từng đau đớn tê tâm liệt phế, thống khổ đến vật!”

“Nhưng nay thương tâm qua, ta cũng sẽ không thương tâm nữa. Chỉ cảm thấy vì người như vậy thật không đáng. Chẳng qua chỉ là đối với chuyện cũ có chút cảm khái mà thôi!”

Dung sắc Lâm Nguyên Hình dần lạnh nhạt xuống, tay vuốt vuốt sợi tóc bên tai: “Chẳng qua là muội từ nay về sau không cần dễ dàng tiến nhập phủ Thái tử. Nếu ta có chuyện muốn nói, có thể hẹn nơi nào đó gặp mặt!”

"Hiện tại phủ Thái tử đã khác so với trước đây, ai cũng không dám ngăn cản ta, cũng không cần phải quá cẩn thận!"

Biết biểu tỳ lo lắng chuyện ngoài ý muốn lại lần nữa phát sinh. Trong nháy mắt Âu Dương Noãn có gì đó chợt lóe qua, trong thanh âm

cũng có một tia ẩn ẩn giao động: “Được!”

“Sớm trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn có việc!” Lâm Nguyên Hình vỗ vỗ tay nàng.

Âu Dương Noãn gật gật đầu. Một đường trở lại Yến vương phủ, Tiểu Trọng Hoa vẫn chưa trở về. Nàng liền không nhắc với bất kỳ ai chuyện lúc nãy, cứ theo lẽ thường cởi áo khoác tựa vào nhụyển tháp ngủ.

Qua một canh giờ, nàng đang mơ màng ngủ liền nghe Hồng Ngọc nhẹ giọng gọi.

"Ân?" Nàng nửa mơ nửa tỉnh, hàm hồ hỏi một câu: “Chuyện gì?”

“Thái tử phi không còn....” Hồng Ngọc không nói hết nhưng ý tứ trong đó Âu Dương Noãn vừa nghe liền hiểu.

“Uh...” Âu Dương Noãn đứng dậy vuốt vuốt y phục.

Hồng Ngọc vì nàng vẫn tóc, vẻ mặt cổ quái: “Còn có một chuyện, Hồ mama tâm phúc bên cạnh Thái tử phi cũng đã chết....”

“Hồ mama?”

Âu Dương Noãn tay cầm lược đang chải tóc liền dừng lại, khẽ cau mày: “Nói chi tiết xem!”

“Nghe nói là khi biết Thái tử phi không còn, bà ta liền lao đầu vào cột trụ, lấy thân tuấn chủ!”

Hồng Ngọc miệng nói nhưng tay vẫn không nhàn rỗi, thuần thực vẫn kể cho nàng: “Chờ khi phát hiện, người đã sớm ngừng thở!”

Âu Dương Noãn cong môi cười lạnh, làm sao dễ dàng tuấn thân như vậy? Chuyện này đương nhiên là không hề đơn giản.

“Tiểu thư, y phục trắng đã chuẩn bị xong!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, đứng dậy mặc xiêm y. Xong xuôi mới mang theo Hồng Ngọc cùng Xương Bồ đi ra phòng khách.

Vừa mới đến phòng khách đã thấy Đồng thị cùng Tôn Nhu Trữ.

Đây cũng là lần chạm mặt Tôn Nhu Trữ đầu tiên sau lần trước, đối phương đã không còn bộ dáng khí thế bức người như ngày xưa nữa.

Nhưng cũng không thập phần nhu hòa, chính là thản nhiên, nhìn không ra nổi lòng.

Âu Dương Noãn cũng không trông cậy đối phương có thể trong một đêm liền thay đổi. Cho nên cũng không để trong lòng.

Đồng thị nói: “Thái tử phi đi, chúng ta đều nên đi tiễn mới phải!”

Bà cùng Tôn Nhu Trữ cũng đều một thân y phục trắng thuần.

Âu Dương Noãn gật gật đầu, liền hỏi: “Trong cung đã nhận được tin tức chưa?”

Sắc mặt Đồng thị nặng nề: “Tin tức hẳn là đã truyền vào cung. Chỉ không biết Bệ hạ nói như thế nào?”

Nói xong liền liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn hỏi những lời này đương nhiên là biết đương nhiên là biết Hoàng cung đã sớm nhận được tin tức trước Yến vương phủ.

Điều nàng chân chính muốn biết là thái độ của Hoàng đế. Bởi vì thái độ của ông trực tiếp quyết định tang lễ này sẽ làm như thế nào, là dạng lễ nghi gì và có bao nhiêu nghi thức tế lễ.

Tôn Nhu Trữ chậm rãi nói: “Nếu đã không nói, chúng ta vẫn nên đến phủ Thái tử trước. Nếu đến chậm, mất cấp bậc lễ nghĩa sẽ không tốt lắm!”

Cứ như vậy, không còn cách nào khác mọi người đều lên xe ngựa của mình hướng đến phủ Thái tử.

Dọc theo đường đi không ngừng có xe ngựa đi phía trước bọn họ, phương hướng đều là phủ Thái tử.

Xem ra các gia tộc đều đã nhận được tin tức nên đều vội đến chịu tang. Kỳ thật cũng đều chuẩn bị rất tốt, bởi vì tất cả xe ngựa đều dùng tổ sắc.

Đến phủ Thái tử, từ cửa lớn, phiến phiến đại khai, hiếu bằng, lâu bài sớm đã thôn lập. Quản sự hạ nhân đều mặc đồ tang, ra ra vào vào bận rộn vội vàng.

Thấy xe ngựa Yến vương phủ, lập tức có quản sự đi lên đón. Kêu mama dẫn đường đưa các nàng vào nội viện. Còn chưa vào sân, Âu Dương Noãn liền nghe được tiếng khóc phô thiên cái địa.

“Mọi người mau vào đây!” Ngênh đón các nàng là Lâm Nguyên Hinh.

Âu Dương Noãn gật gật đầu, giới thiệu Đồng thị cùng Thế tử phi.

Mọi người thi lễ rồi Lâm Nguyên Hình mới thản nhiên nói: “Vừa rồi thái giám ban chỉ vừa mới đi. Bệ hạ tự mình khẩu dụ: thực hiếu khoan dung, nội các đại học sĩ vì Thái tử phi biểu tấu tang nghi. Cũng bảo tổng quản phủ nội vụ dẫn dắt năm mươi danh thân binh vì Thái tử phi mặc tang phục túc trực bên linh cữu!”

Âu Dương Noãn nghe xong lời này liền gật gật đầu.

Tiểu Khâm Võ quả nhiên là một Hoàng đế nhân từ. Thái tử phi qua đời lại dùng tang nghi như vậy, đã là một đặc ân rất lớn.

Lâm Nguyên Hình tự mình dẫn các nàng vào nội thất.

Chu Chỉ Quân nằm trên giường lớn khắc hoa cúc La Hán, mang theo quan nghi của Thái tử phi, mặc dịch y sắc đỏ thẫm. Biểu tình an tường, thần sắc ôn hòa, giống như đang ngủ.

Trên đỉnh đầu để một trần đèn chong, Chu lão thái quân cùng mấy người đại phu nhân Chu gia đều đã đến. Đại phu nhân hiển nhiên là thương tâm quá độ, cả người đều khóc đến mất cả dáng vẻ.

Đứng bên cạnh là một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp, một thân y phục trắng. Trong tay còn đang dắt một tiểu cô nương ba bốn tuổi. Xem ra là nữ nhi của Chu Chỉ Quân.

Chu lão thái quân nhìn thấy Lâm Nguyên Hình mang người tiến vào thì bên môi hiện ra tia cười lạnh, nhưng vẫn đứng lên nghênh đón: “Đồng trắc phi!”

“Lão thái quân không cần đa lễ, ta đến đưa tiễn Thái tử phi!”

Đồng thị nâng Chu lão thái quân dậy, trên mặt tràn đầy bi thương, vỗ

vỗ tay an ủi.

“Lão thái quân, ngài hãy nén bi thương!” Tôn Nhu Trữ nhẹ giọng:
“Người cũng đã đi rồi, sức khỏe ngài mới là quan trọng!”

Khóe miệng Chu lão thái quân hấp háy, nước mắt lại rơi xuống.

Nha đầu một bên cũng đong đầy nước mắt: “Lão thái quân, ngài từ lúc nhận được tin liền vẫn khóc cho đến bây giờ....Cần phải chú ý thân thể!”

Mọi người cũng đồng loạt an ủi Chu lão thái quân, bà liên tục thở dài:
“Là cháu gái này của ta không có phúc khí a....”

Vừa nói vừa có chút suy nghĩ liếc mắt nhìn Lâm Nguyên Hình. Lâm Nguyên Hình lại cúi đầu, không chú ý tới.

Đại phu nhân vừa nghe liền khóc càng lợi hại hơn. Một bên khóc, một bên nức nở nói: “Cái gì mà không có phúc? Nữ nhi của ta mới là Thái tử phi chân chính, kẻ nào không có lương tâm hạ độc nó nhất định sẽ bị ông trời báo ứng!”

Không biết vì sao, tất cả mọi người đều nhìn về phía Lâm Nguyên Hình. Trên mặt hoặc là hai mắt nhìn nhau hoặc là có chút suy nghĩ, hoặc là kinh ngạc.....

Không khí trong phòng nhất thời trở nên có chút quỷ dị. Biểu tình của Đồng thị cũng là kinh ngạc, nhìn Chu đại phu nhân đang đau thương liền nửa ngày không nói gì.

Giờ phút này, trên mặt Lâm Nguyên Hình xẹt qua tia khó xử. Âu Dương Noãn nhíu mày, Thái tử phi đột nhiên bị ngộ hại, người hạ thủ lại là Lâm Văn Uyên. Người bên ngoài nhìn vào kiểu nào cũng thấy

có liên quan đến Lâm Nguyên Hình.

Chu đại phu nhân nói lời này là có pha thâm ý, nhưng vào lúc này lại nói những lời như vậy thật có chút không biết phải trái.

Mama bên cạnh thập phần tinh ý, thấy không khí không đúng liền lập tức nói: “Các vị vẫn là nên ra bên ngoài ngồi trước, thiết nghĩ chúng ta không nên quấy rầy an tĩnh của Thái tử phi!”

Đồng thị gật gật đầu, lại an ủi Chu lão thái quân vài câu rồi liền mang Âu Dương Noãn cùng Tôn Nhu Trữ ra khỏi nội thất.

Ngoài phòng khách, sớm đã ngồi không ít khách nhân đến phúng viếng.

Đồng thị một đường tinh tế hỏi Lâm Nguyên Hình: “Để mấy ngày? Ngày nào phát tang? Ngày khâm thiên giám trạch đã có chưa?”

“Nhân thủ có đủ hay không? Còn cần thêm bớt cái gì không?”

“Nếu có gì cần hỗ trợ cứ đến Yến vương phủ!”

Lâm Nguyên Hình đâu vào đấy trả lời: “Bởi vì thời tiết nóng bức, vốn muốn để bảy bảy bốn chín ngày nhưng nay nhiều lắm chỉ để được mười ngày. Ngày phát tang còn phải chờ!”

“Bởi vì Bệ hạ ra ý chỉ văn võ bá quan đều phải đến phúng viếng cho nên Thái tử điện hạ phân phó dọn sẵn các viện chính cùng hoa viên. Nhân thủ cũng đều đã chuẩn bị tốt, hẳn là không có vấn đề gì!”

Những người trong phòng khách nhìn thấy Đồng thị đến thì đều đứng lên hành lễ, trên mặt tươi cười đều ấm áp mà thân thiết.

Âu Dương Noãn không khỏi âm thầm giật mình, thân phận của Đồng thị thua xa Đại công chúa cao quý.

Nhưng hiện tại, so với công chúa hoàng gia thân phận cao quý thì vị trắc phi xuất thân thấp lại rất ít khi xuất môn của Yến vương phủ này lại rất được mọi người tôn kính.

Ý niệm trong đầu vừa lóe lên, nàng liền đã nghe thấy ai đó thở dài: “Thái tử phi tuổi trẻ mỹ mạo, lại có tài tình. Đáng tiếc....đáng tiếc chưa thể trở thành Hoàng Hậu mà cứ như vậy chết đi!”

Trong lòng Âu Dương Noãn tự động bỏ qua những lời này.

Bởi vì trước khi đi Âu Dương Noãn cũng không nhìn đến những thứ mà Đồng thị chuẩn bị tế lễ.

Chờ lúc quản sự mang chúng đến, đem danh mục giao lên mới phát hiện bên trong bao gồm trư dương tế phẩm, vàng bạc, đoạn bạch màu tăng, vàng mã chúc hương. Ước chừng có một trăm nâng.

Âu Dương Noãn nhìn danh mục không khỏi kinh ngạc vạn phần. Từ lúc báo tang của Thái tử phi đến nay cũng chỉ mới hai canh giờ. Vậy mà mọi thứ đều đã chuẩn bị thỏa đáng, xong xuôi, vừa hợp hoàn cảnh lại hợp thân phận.

Thủ đoạn như vậy chính nàng liền thua xa không theo kịp. Xem ra vị Đồng thị này thật sự là người không thể khinh thường.

Đúng lúc này, lại nghe thấy bên ngoài có người hô, Bệ hạ có chỉ.

Âu Dương Noãn sửng sốt, cùng Lâm Nguyên Hình liếc nhìn nhau một cái. Theo mọi người đi ra phòng khách rồi quỳ xuống tiếp chỉ.

Thái giám tuyên chỉ đọc to: “Bệ hạ có lệnh, bách quan trong kinh thành phục trăm suy mười ngày. Sau mặc y phục trắng trăm ngày. Văn võ bá quan ngoài thành y phục trắng ba ngày, dân chúng y phục trắng ba ngày. Kinh thành cấm chém giết gia súc bốn mươi chín ngày, bên ngoài cấm ba ngày!”

Mọi người cảm tạ ân rồi đứng lên. Thái giám tuyên chỉ lại nói với Lâm Nguyên Hình: “Lâm trắc phi, Bệ hạ sau khi nghe nói chuyện này liền thập phần bi thương, mệnh chúng ta chuyển cáo đến ngài. Tuy nói là lúc quốc nghiệp đãi hưng, tang sự của Thái tử phi vốn không nên làm quá lớn!”

"Nhưng Thái tử điện hạ tự mình tiến cung cầu xin ân điển, Bệ hạ liền quyết định dựa theo lễ tiết quốc tang. Hiện tại phủ Thái tử không có nữ chủ nhân, ngài cần phải mệt nhọc nhiều một chút!”

Âu Dương Noãn nghe đến đó, ánh mắt không khỏi lạnh xuống. Hóa ra là Thái tử đến cầu được đạo ý chỉ thứ hai này....

Nàng mỉm cười, người này đúng là biết diễn trò.

Mặc kệ Chu Chỉ Quân chết là do ai, nhưng cùng Tiểu Diễn hẳn đều không thoát khỏi can hệ.

Hắn thế nhưng lại có thể làm đường hoàng như vậy, giống như rất thâm tình. Thật sự là khiến người ta cảm thấy châm chọc.

“Được rồi! Công công hãy chuyển cáo đến Bệ hạ, ta nhất định sẽ dốc toàn tâm toàn lực!” Lâm Nguyên Hình gật đầu.

Tiến bước thái giám tuyên chỉ, Âu Dương Noãn thấp giọng dặn nha đầu bên cạnh: “Lâm trắc phi đang có bầu, các người hãy chú ý nhiều thêm một chút. Đừng để chủ tử các người quá mệt nhọc!”

“Dạ, nô tỳ hiểu!”

Đúng lúc này, một nha đầu tiến lên bẩm báo: “Quận vương phi, Đại công chúa đã đến. Thái tử điện hạ cũng đi cùng, mời ngài qua đó!”

Âu Dương Noãn, Lâm Nguyên Hình vẻ mặt kinh ngạc, không hẹn mà cùng nhìn nhau.

Lâm Nguyên Hình hướng Âu Dương Noãn nhẹ nhàng gật đầu, ý bảo nàng không cần lo lắng.

Âu Dương Noãn mỉm cười, nói với Đồng thị một tiếng rồi liền theo nha đầu kia rời đi.

Các nàng một đường đến phòng mà Tiểu Diễn dùng để tiếp đãi khách nhân quan trọng đi đến.

Đại công chúa quả thực ngồi ngoài đại sảnh, chỉ là sắc mặt không được tốt lắm. Tiểu Diễn một bên sắc mặt cũng lặng như nước, lạnh như băng.

Âu Dương Noãn tuy rằng không biết bọn họ vừa rồi đang nói cái gì nhưng gặp nhau, nói chuyện cũng không thực thoải mái.

Thấy Âu Dương Noãn tiến vào, đại công chúa nhất thời ngừng lại. Hướng Âu Dương Noãn nói: “Noãn Nhi, vừa khéo con tới. Nghe nói Đồng trắc phi cũng tới, là thật sao?”

Âu Dương Noãn mỉm cười trả lời: “Dạ, Đồng trắc phi đang ở ngay phòng khách sau hậu viện! Vừa rồi các phu nhân còn nhắc tới mẫu thân, con còn nói người sẽ lập tức tới!”

“Uh, con đi cùng ta đi!”

Đại công chúa đứng lên, liếc mắt nhìn Tiểu Diễm: “Hôm nay ngươi đi ra đi, hiện tại quý phủ ngươi nhiều người như vậy, chuyện đó sau này rồi nói!”

Tiểu Diễm nghe xong, gật gật đầu, ánh mắt lại nhìn Âu Dương Noãn: “Cô cô, xin cho ta nói với Vĩnh An mấy câu!”

Đại công chúa mạnh quay đầu, lạnh lùng nhìn Tiểu Diễm. Ánh mắt kia dường như là đang nhìn người điên.

Âu Dương Noãn rũ mắt xuống, che đi cười lạnh nơi đáy mắt.

Nên đến luôn sẽ đến, loại tính cách này của Tiểu Diễm, không chiếm được, tay sẽ không bỏ qua.

Đại công chúa chậm rãi phun ra một hơi: “Noãn Nhi, ta ở bên ngoài chờ con. Đừng trì hoãn lâu!”

“Dạ, mẫu thân!”

Nhìn đại công chúa đi ra ngoài, Âu Dương Noãn một lần nữa điều chỉnh hô hấp.

Chương 326: Tính toán của Âu Dương Noãn (2)

“Điện hạ....”

Nàng quay đầu nhìn Tiểu Diễn, mắt cong chớp vài cái. Qua một lúc dường như mới nhớ tới liền hành đại lễ.

Biểu tình trên mặt Tiểu Diễn tốt lên rất nhiều, hẳn không có nửa điểm do dự vươn tay nắm chặt tay nàng.

“Không cần đa lễ!”

Thanh âm hẳn rất trầm thấp: “Vừa rồi lúc muội xuống xe ở cửa, nhiều nữ nhân như vậy đứng chung một chỗ nhưng ta liền nhìn thấy muội đầu tiên!”

Trên mặt Âu Dương Noãn cũng không hiện lên nửa điểm kháng cự. Ngược lại nàng còn mỉm cười có chút quyến rũ rung động lòng người.

Bởi vì tham gia tang lễ nên đầu nàng trụ dây kết màu trắng, phiến phiến rũ xuống bên tai. Đôi mắt cũng tươi cười đều là một mảnh thình triệt.

Chỉ là nhìn nàng, khí lực trên tay Tiểu Diễn không tự chủ được mà tăng thêm, cơ hồ muốn bóp nát bả vai nàng.

Âu Dương Noãn đã nhận ra đầu vai cơ hồ nặng nề, chẳng qua khóe miệng cong cong.

Bỗng nhiên liền cảm thấy một mảnh ôn nhuễn chạm nhẹ vào má nàng.

Âu Dương Noãn nhú mày, Tiểu Diễm đã rút tay về. Nhưng cảm xúc kia vẫn còn. Nàng cảm thấy chán ghét, tâm tư xoay chuyển mấy vòng.

Cuối cùng đành dùng đôi mắt an tĩnh nhìn hấn: “Điện hạ, ngài giờ này làm vậy, không sợ Thái tử phi trên trời có linh, chết không nhắm mắt sao?”

Tiểu Diễm cũng nhìn nàng, tựa tiểu phi tiểu nói: “Hóa ra muội đều đã đoán được!”

Âu Dương Noãn không đáp, chỉ nói: “Vị Nhị cửu cửu kia của ta tuy rằng là một kẻ nịnh nọt, trở mặt vô tình nhưng tuyệt đối không phải là một người ngu xuẩn. Trước mắt nhiều người như vậy sát hại Thái tử, lại ngộ sát Thái tử phi. Loại chuyện này ông ta tuyệt đối sẽ không làm!”

Tiểu Diễm mỉm cười: “Muội không hoài nghi biểu tỷ của mình sao? Chu Chỉ Quân vừa chết, Hình Nhi mới có thể trở thành Thái tử phi, không phải sao?”

“Huống chi Hình Nhi còn hận Lâm Văn Uyên như vậy. Hấn vừa là kẻ thù giết cha, lại thiếu chút nữa đã hại chết huynh trưởng. Nàng ấy mượn tay hấn giết Thái tử phi, nhất tiến song điều!”

Âu Dương Noãn ngay cả lông mi cũng không chút rung động, nàng bất động thanh sắc nói: “Biểu tỷ sẽ không làm vậy!”

Nàng nói câu này, cũng không phải có ý muốn nói Lâm Nguyên Hình

sẽ không làm như vậy. Mà ý muốn nói nếu Lâm Nguyên Hình làm việc này, chắc chắn sẽ không gặt năng.

Tiểu Diễn nghiêm mặt nói: “Được, nếu đã vậy thì nói cho muội cũng không sao. Chính xác, mọi chuyện đều là do ta làm!”

Âu Dương Noãn không nghĩ tới hẳn sẽ sáng khoái thừa nhận như vậy. Nhất thời hơi trừng mắt, vẻ mặt trong nháy mắt xẹt qua chút giật mình.

Tiểu Diễn thản nhiên nói: "Âu Dương Noãn. Quốc sản ngày đó, muội có nhớ mình đã nói qua những gì không?”

Âu Dương Noãn nhìn hẳn, nhất thời không biết nói gì. Thật lâu sau nàng mới mở miệng: “Ta đã nói cái gì?”

Tiểu Diễn cười: “Muội nói, nếu ta muốn muội tha thứ liền mang mạng Chu Chỉ Quân dâng cho muội. Không nhớ rõ sao?”

Nghe xong lời này, trên mặt Âu Dương Noãn trong nháy mắt như có yêu điểm ửng hồng mãnh liệt.

Một đôi mắt trong trẻo giống như vực sâu không thể nhìn thấy đáy, sương mù bao phủ: “Điện hạ, ngài sẽ không chỉ vì một câu nói của ta mà giết Thái tử phi chứ?”

Tiểu Diễn bình tĩnh nhìn nàng: "Không hoàn toàn là vì muội. Nhưng có hơn phân nửa nguyên nhân là vì những lời đó của muội. Ta cẩn thận cân nhắc thật lâu, vẫn quyết định sẽ làm như vậy!”

Âu Dương Noãn khẽ cúi đầu, trong mắt như có huyết nhiễm mỏng manh. Cực lạnh nhạt nhưng lại đậm sâu vào ngực.

Khi ngẩng đầu lên lần nữa, mặt mày đã trở nên nhu tình như nước. Uyển chuyển lưu ba trong suốt: “Vây, ta đây phải đa tạ Thái tử đã xả giận cho ta rồi!”

Vẻ mặt Tiểu Diễn ngay lập tức ngưng trệ, hắt hít sâu một hơi: “Âu Dương Noãn! Một ngày nào đó ta sẽ đăng cơ, muội là người thông minh, tất sẽ hiểu được điểm này!”

Âu Dương Noãn nhu hòa mỉm cười, bình tĩnh nói: “Ta là Minh quận vương phi. Điện hạ tương lai có kế thừa ngôi vị Hoàng đế hay không, cũng không phải chuyện ta nên quan tâm.....”

Tiểu Diễn cắt ngang lời nàng: “Ai nói? Ta làm Hoàng đế, ngươi tất nhiên không cần làm Minh quận vương phi này nữa!”

Âu Dương Noãn bật cười: “Điện hạ phát điên rồi sao? Ta là Minh quận vương phi, điểm này cho dù là bây giờ hay tương lai cũng đều sẽ không thay đổi!”

Khuôn mặt Tiểu Diễn lập tức lạnh xuống, trong mắt tràn ngập hàn quang: “Âu Dương Noãn, ý muội là hành động lời nói của muội ở bất cứ đâu đều là đùa giỡn với ta sao?”

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng cười: “Tất nhiên là không phải!”

Thái độ của nàng giống như trò mèo vờn chuột, khiến Tiểu Diễn đoán không ra lại cảm thấy trong lòng rất khó chịu. Muốn bắt lấy nàng hỏi cho ra nhẽ, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng động xôn xao.

Âu Dương Noãn cười nói: “Điện hạ, hiện tại không phải là lúc nói những lời này. Ngài có gì muốn nói vẫn là nên chọn ngày khác thích hợp đi!”

Tiểu Diễn chấn động, liền đẩy cửa đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng hắc, tươi cười trên môi Âu Dương Noãn liền lãnh trầm xuống, chốc lát lại khôi phục như bình thường.

Trong viện bên ngoài, Lâm Nguyên Hình đang cùng Đại công chúa nói chuyện.

Sau lưng nàng còn có không ít người, trong đó có một nữ tử trẻ tuổi y phục trắng thuần chính là nữ tử vừa rồi đứng trong phòng dắt tay nữ nhi Chu Chỉ Quân. Một tiểu nam hài hai tuổi đang được vú nuôi ôm trong tay chính là Thịnh Nhi.

Thịnh Nhi vừa nhìn thấy Âu Dương Noãn liền mở to mắt ra nhìn, còn vươn hai tay muốn nàng ôm lấy.

Âu Dương Noãn cười đi lên đi ôm lấy, nó liền ỷ lại dựa vào lòng nàng, dùng khuôn mặt như đậu hủ cọ cọ vào người nàng: “Di di!”

Tiểu Chu Ly dùng ánh mắt tò mò nhìn Âu Dương Noãn, lập tức kéo chặt tay nữ tử trẻ tuổi một bên.

Lâm Nguyên Hình cười nói với Âu Dương Noãn: “Vị này là muội muội Lan Chi của Thái tử phi!”

Âu Dương Noãn cười gật gật đầu với cô nương trẻ tuổi mỹ mạo kia.

Trong lòng chắc chắn chuyện vị Lan Chi tiểu thư này lập tức sẽ nhập phủ Thái tử xem ra là thật.

Chính là đại tỷ nàng vừa mới chết, nàng đã liền khẩn cấp chạy tới phủ Thái tử, có phải là có chút vội vàng hay không?

Âu Dương Noãn vỗ vỗ sau lưng Thịnh Nhi, hắc liên nhỏ giọng nói: “Di di, tỷ tỷ được thưởng....”

Lâm Nguyên Hình vội nói: “Thịnh Nhi, không được nói lung tung!”

Thịnh Nhi nghe lời ngậm miệng, trong ánh mắt nước mắt lóe lóe.

Tiểu Chu Ly bên kia liền xiết chặt hà bao trong tay, trên mặt lộ ra vẻ mặt phẫn nộ.

Tiểu Diễn nghiêm mặt nói: “Hai người các người, cả ngày gây lộn. Thật sự là mất mặt!”

Đại công chúa cười nói: "Nói cái gì vậy? Thịnh Nhi mới nhiều tuổi, người sẽ phải dạy dỗ hắc. Đừng quên, chính người mới trước đây còn thường xuyên vì bướng bỉnh mà bị phụ hoàng người đánh a!"

Thịnh Nhi thơ ngây nói: “Mất mặt?”

Âu Dương Noãn cười nói: "Ý phụ thân con là từ nay về sau phải làm cho Thịnh Nhi đọc sách nhiều, ít chơi đùa lại. Nâng cao học vấn!"

Đôi mắt Thịnh Nhi vụt sáng, đắc ý nói: “Di di, ta biết ngâm thơ!”

Tiểu Diễn dù có hứng trí cũng bật cười: “Người mới nhiều tuổi, đừng ở đây làm trò cười?”

Ai ngờ Thịnh Nhi lại chu cái miệng nhỏ, đọc vanh vách: “Xuân miên bất giác hiểu. Xứ xứ văn đề điều. Dạ lai phong vũ thanh. Hoa lạc tri đa thiếu”

(Dịch nghĩa: Say sưa giấc xuân không biết trời đã sáng. Khắp nơi vang lên tiếng chim hót. Đêm qua có tiếng gió và mưa. Hoa rụng

không biết bao nhiêu?

Đây là bài thơ Xuân Hiếu của Mạnh Hạo Nhiên. Ta chỉ để dịch nghĩa thôi, không dịch thơ nhé!)

Đại công chúa cùng Tiểu Diễm đều kinh ngạc nở nụ cười, Chu Lan Chi cũng miễn cưỡng cười.

Thịnh Nhi quay đầu lại cười nói: “Phụ thân, Thịnh Nhi ngâm hay đúng không?”

Tiểu Diễm cười nói: “Được, được! Ngâm rất hay!”

Đại công chúa cũng cười nói: “Thịnh Nhi thật thông minh! Xem đứa nhỏ này, nói còn chưa rõ chữ, niệm ra lại thật dễ nghe!”

Âu Dương Noãn nhìn Thịnh Nhi, vẻ mặt càng nhu hòa.

Thịnh Nhi năm nay vừa mới hai tuổi rưỡi, tuy rằng mới học nói nhưng hiện tại đã có thể nhận thức được chữ, còn có thể ngâm hai mươi mấy bài thơ.

Nàng cười nhìn về phía Lâm Nguyên Hinh nói: “Biểu tỷ thật sự là nuôi dạy Thịnh Nhi rất tốt!”

Lâm Nguyên Hinh cười không nói lời nào, Tiểu Trúc bên cạnh nói: “Đúng vậy. Tiểu điện hạ đúng là đứa nhỏ thông minh nhất trên đời, nhớ cũng rất nhanh. Chỉ yên lặng nghe mẫu thân ngâm ba bốn lần liền có thể nhớ kỹ. Chủ tử niệm một câu lại cho tiểu điện hạ niệm một câu, rất nhanh liền sẽ nhớ!”

Chu Lan Chi nhìn Tiểu Chu Ly liếc mắt một cái rồi cười nói: “Xem ra, Lâm trắc phi thật sự nuôi dạy hài tử rất tốt. Thật khiến người ta hâm

mộ!”

Trên mặt nhỏ nhắn của Tiểu Chu Ly quả nhiên hiện lên vẻ mặt hâm mộ cùng ghen tị.

Trong ánh mắt cũng đối với Lâm Nguyên Hình sinh ra một loại địch ý cùng kháng cự của trẻ con.

Âu Dương Noãn thu vào trong mắt, không khỏi lắc lắc đầu. Vị Chu tiểu thư này, chỉ sợ không phải là kẻ dễ bắt nạt.

Đại công chúa cười nói: "Thái tử, Thịnh Nhi ngâm hay, người nên thưởng cho hần!”

Tiểu Diễn vốn đang nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn ôm Thịnh Nhi trong tay, người bên ngoài nhìn vào đều chỉ nghĩ hần đang nhìn con trai mình.

Nghe Đại công chúa nói hần liền định thần lại, miễn cưỡng cười nói: “Đương nhiên nên thưởng! Trong thư phòng ta có một bộ văn phòng tứ bảo tốt, để ta sai người mang qua cho Thịnh Nhi!”

Lâm Nguyên Hình cười nói: "Mới chỉ là một đứa nhỏ, làm sao dùng?”

Ánh mắt Đại công chúa nhìn Thịnh Nhi có chút suy nghĩ: “Rất nhanh sẽ dùng đến!”

Nghe câu này, biểu tình của Tiểu Diễn lập tức thay đổi.

Hần nhìn thoáng qua Thịnh Nhi, lại nhìn thoáng qua Đại công chúa, vui sướng trong lòng cũng lập tức phai nhạt xuống.

Lâm Nguyên Hình ôn nhu nói: "Điện hạ, còn rất nhiều khách nhân

đang chờ phía trước. Chúng ta không thể thất lễ!”

Tiểu Diễn thế này mới khôi phục lại như thường, lại không tự giác quay đầu nhìn Thịnh Nhi trong lòng Âu Dương Noãn liếc mắt một cái rồi nhanh chóng xoay người rời đi.

Âu Dương Noãn nhìn gương mặt trầm như nước của đại công chúa, trong lòng càng cảm thấy kỳ quái.

Trước khi nàng đến, Đại công chúa cùng Tiểu Diễn rốt cuộc là đã nói chuyện gì?

.....

Hai tháng sau tang lễ, toàn bộ kinh đô đều đã khôi phục lại như bình thường.

Tháng mười trong kinh đô, gió nhẹ thổi lay động hàng liễu rũ. Một xe ngựa thông thả đi ra từ Yến vương phủ, thẳng hướng trang viên ngoại ô kinh đô.

Âu Dương Noãn quay đầu vén màn bên cửa sổ, chỉ thấy bên ngoài đường nhuận hoàng thổ, vạn điều bán hoàng cảnh liễu mảnh, như lục tảo nặng nề trụ hạ.

Nhìn cảnh tượng như vậy, nàng không khỏi cảm thấy tâm tình thoải mái lên rất nhiều.

Trang viên này là sản nghiệp đứng danh nghĩa Lâm Nguyên Hình. Tiểu Diễn biết nhưng cũng chẳng hỏi đến.

Đến nơi tự nhiên là có người dẫn Âu Dương Noãn đi vào. Đến cửa nội viện Tiểu Trúc liền tự mình đón tiếp.

Âu Dương Noãn một đường khúc khúc chiết chiết băng qua hành lang, nhất thời cảm thấy bóng dáng dưới chân cũng đều trở nên cong cong thật dài.

Vào nội thất, Lâm Nguyên Hình đã đến. Âu Dương Noãn đi vào, thấy trong tay Lâm Nguyên Hình là một quyển du ký thì không khỏi cười nói: “Biểu tỳ từ khi nào thì thích xem loại sách này?”

Trong mắt Lâm Nguyên Hình xẹt qua tia phức tạp rất nhỏ, chỉ cúi đầu nhìn quyển du ký một cái. Đảo mắt lại đặt sách xuống bàn, cười nói: “Chẳng qua chỉ là lúc rảnh rỗi xem tiêu khiển một chút thôi!”

“Lần này gọi ta đến là có chuyện gì?”

Tiểu Trúc dâng trà lên, Âu Dương Noãn nhận lấy, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Lần trước muội có nhờ ta tìm giúp một người. Ta đã tìm được rồi, nhưng lại không biết đối với muội có lợi ích gì?” Lâm Nguyên Hình hỏi.

Âu Dương Noãn nghe xong, tay dừng một chút đặt chén trà lại trên bàn. Cũng không trả lời mà hỏi ngược lại: “Người đâu?”

Khi nói chuyện, bọn nha đầu đã bày điểm tâm lên bàn.

Lâm Nguyên Hình nói: “Đang ở bên ngoài chờ. Chỉ là nàng xuất thân thấp kém, cũng không thích hợp gặp mặt!”

"Nếu muội muốn tìm nha đầu, ta liền đem nàng đưa qua. Nhưng nếu muội muốn sử dụng làm việc khác thì nhất định phải nói cho ta biết là làm cái gì?"

Âu Dương Noãn cười cười: “Chuyện đó nói sau, trước hết cứ cho ta xem có thích hợp không đã!”

Lâm Nguyên Hình gật đầu với Tiểu Trúc, nha đầu này liền chỉ đạo những người khác đặt một tấm màn trước mặt các nàng.

Sau đó lại gắn thêm một tấm bình phong, xong xuôi mới bảo dẫn người lên.

Hồng Ngọc vốn đứng bên ngoài, lúc này cũng lui hướng vào phía trong. Nhưng vừa nhìn thấy nữ tử kia, nhất thời liền kinh hãi.

Nữ tử nọ tiến vào hành lễ, sau đó tự nhiên có mama phân phó nàng ngẩng đầu.

Cách một bức bình phong cùng một tấm màn che, Âu Dương Noãn vẫn có thể nhìn thấy toàn bộ hình dáng của nàng.

Trên đầu nữ tử chỉ tùy ý vấn một ô kế rời rạc, trâm cài đơn giản, dung mạo thanh lệ nói không nên lời.

Chính là trên người có một loại hơi thở phong trần khó có thể che dấu.

Âu Dương Noãn lẳng lặng ngồi, cũng không biết qua bao lâu mới nghe Lâm Nguyên Hình hỏi: “Thế nào?”

Chỉ là nhìn dung mạo thân hình, thật sự là có bốn năm phần tương tự.

Ánh mắt Âu Dương Noãn vòng vo chuyển mấy vòng, thâm ý dừng lại trên người nữ tử bên ngoài.

Lâm Nguyên Hình nói: "Ta đã phải tốn rất nhiều tâm tư mới tìm được. Trên đời này nữ tử tuy rằng nhiều, nhưng phải tìm được người giống muội như đúc thì đúng là không có khả năng. Người này đã là rất khó có được rồi!"

"Chỉ là....có chút điểm tục. Nàng sinh trưởng ở nơi yên hoa. Chuyện này cũng là không thể tránh được!"

Mama bên ngoài nói: "Dạy người quy củ thế nào? Đã quên hết rồi sao? Còn không mau vấn an quý nhân!"

Nàng kia hoảng hốt bước lên trước vài bước, xiết chặt khăn tay đã thấm đầy mồ hôi, lắp bắp nói: "Dân nữ thỉnh an quý nhân!"

Lời tuy nói không được lưu loát nhưng thanh âm lại cũng rất trong trẻo. Tay cầm khăn hơi run run, có thể thấy được làn da như bạch ngọc.

Âu Dương Noãn không khỏi hơi hơi kinh ngạc nhìn về phía Lâm Nguyên Hình.

Lâm Nguyên Hình cười nói: "Liền ngay cả thanh âm cũng có bảy tám phần tương tự. Muội có hài lòng không?"

Nữ tử này rõ ràng phá lệ tỉ mỉ. Váy hạ sắc vàng đậm, giày thêu cẩm bạch. Phía trước có còn hai đám dây kết xanh biếc, thoáng như cành liễu thật dài rũ xuống hồ. Nhìn phá lệ kiều diễm, cũng không khó tưởng tượng được khi bước đi sẽ quyến rũ lả lơi thế nào.

Âu Dương Noãn nhìn dưới chân, trên giày thêu kia là một đôi thối thái uyên ương. Nhan sắc lông chim một tầng lại một tầng nhạt dần xuống, thêu công tinh tế như họa.

Dung mạo giống bốn năm phần, thanh âm bảy tám phần. Nếu thêm một thời gian dạy dỗ nữa kết hợp với thời cơ cùng thủ đoạn thích hợp thì có lẽ ai cũng rất khó để nhận ra.

Âu Dương Noãn âm thầm suy nghĩ.

Nữ tử này bất quá mới chỉ mười lăm mười sáu tuổi. Tuy rằng đã từng lăn lộn ở nơi phong nguyệt nhưng cũng có rất nhiều cơ hội được nhìn thấy những nữ nhân có thân phận tôn quý.

Huống chi nàng nhìn bên trong bình phong chỉ thấy được loáng thoáng. Lại không thấy được dung mạo của đối phương, không khỏi trong lòng càng thêm khẩn trương.

Âu Dương Noãn nhìn, sau một lúc lâu lại nở nụ cười. Là cười thập phần thoải mái.

“Người này rất tốt, đa tạ biểu tỳ!”

Lâm Nguyên Hình chỉ bình tĩnh nhìn lại nàng: “Chỉ là đến tột cùng thì muội muốn nàng ta để làm gì?”

Âu Dương Noãn thế này mới quay đầu, nhìn Lâm Nguyên Hình thâm ý nói: “Rất nhanh tỳ liền sẽ biết!”

Một câu làm cho Lâm Nguyên Hình ngẩn ra, lại nhẹ nhàng thở dài: “Tâm tư của muội, ta càng ngày càng đoán không ra!”

Âu Dương Noãn như là rất hưng trí phát phát tay. Hồng Ngọc liền ghé lại gần, sau đó liền đứng lên hỏi ra bên ngoài: “Người tên gì?”

Nữ tử trẻ tuổi kia nhanh nhẹn nói: “Nô tỳ là Lục Lăng!”

“Tên rất hay!”

Âu Dương Noãn mang theo chút không để ý vân vê khoe môi: “Xem đi một chuyến này thu hoạch không tệ!”

Thanh âm trầm thấp, lại mang theo lãnh ý không nói nên lời.

Hồng Ngọc nay rất hiểu Âu Dương Noãn. Chính là nhìn biểu tình nghi hoặc trên mặt Lâm Nguyên Hình thì cũng lắc lắc đầu.

Nàng cũng không hiểu tiểu thư rốt cuộc là muốn làm gì? Tìm một nữ tử dung mạo cùng thanh âm có vài phần tương tự mình để làm gì?

Chương 327: Kỳ hạn của Tiểu Diễm

Âu Dương Noãn từ biệt viện trở về, trước cửa sớm đã có mama đứng chờ: “Quận vương phi! Đồng trắc phi đang tìm ngài a! Ngài xem.....”

Âu Dương Noãn liền cười nói: “Được rồi! Ta sẽ qua!”

Vào đại sảnh, Đồng thị cùng Tôn Nhu Trữ đã đến.

Tôn Nhu Trữ đang hướng Đồng thị nói y phục mùa thu đã chuẩn bị xong, lập tức sẽ phân phát đến các viện.

Đồng thị gật gật đầu, liếc mắt thấy Âu Dương Noãn tới, tươi cười trên mặt liền nhu hòa thêm vài phần: “Đã trở lại a!”

Âu Dương Noãn cũng cười: “Dạ! Đại tẩu đang nói về y phục mà thu sao?”

Tôn Nhu Trữ nhìn nàng, thần sắc chính là thản nhiên, cũng không có bao nhiêu thân thiết.

Người ngoài thoát nhìn chính là không châm thích tương đối mà thôi: “Uh!”

Tôn Nhu Trữ ở trước mặt Đồng thị tựa hồ như luôn luôn có ý tiêu ky, chưa từng biểu hiện ra nửa điểm thân cận.

Như vậy có thể miễn trừ hoài nghi của người bên ngoài, sẽ giảm bớt

được nhiều vấn đề có thể phát sinh.

Điểm này, trong lòng Âu Dương Noãn rất rõ.

Đồng thị nhìn Âu Dương Noãn ngồi xuống, quay đầu lại nói với Tôn Nhu Trữ: “Thời tiết càng ngày càng lạnh rồi! Thế tử nơi đó người cũng phải chú ý thêm nhiều một chút!”

"Thời điểm này hàng năm hẳn đều sẽ đến Cùng Châu dưỡng bệnh, không thì mùa đông xương cốt sẽ không chịu nổi. Năm nay người cũng đi cùng đi. Hành lý đều đã chuẩn bị tốt chứ?"

Tôn Nhu Trữ nhìn Âu Dương Noãn liếc mắt một cái, lập tức đáp: "Đều chuẩn bị tốt!"

Cùng Châu là chỗ ấm áp phía nam, đến đó dưỡng bệnh đối với thân thể Tiểu Trọng Quân đúng là rất có lợi.

Chỉ là nghe lời cùng cử chỉ của Đồng thị, giống như là rất thật lòng quan tâm. Cũng không hề có chút ít giả bộ. Điều này khiến Âu Dương Noãn có chút kỳ quái.

Nếu Tôn Nhu Trữ nhắc nhở nàng cẩn thận Đồng thị, chứng minh vị trắc phi vẫn luôn ôn hòa khéo léo này nhất định là có vấn đề nào đó.

Nhưng kể từ khi nàng gả vào Yến vương phủ đến nay, không hề phát hiện một chút dị trạng nào. Nhất là đối với Thế tử, thật sự là quan tâm hết mức.

Ngay khi nàng đang mơ hồ suy nghĩ, Đồng thị đã lại ấm áp nói: “Ta đã đề cập với Vương gia, đem tất cả sản nghiệp Cùng Châu giao lại cho các người!”

Nói xong, dừng lại một chút, ánh mắt đảo qua Âu Dương Noãn rồi trịnh trọng nói tiếp: “Bắt đầu từ năm nay, tất cả cửa hàng ở Cùng Châu không cần phụng trướng vào kinh, cứ trực tiếp phụng trướng cho Thế tử. Mọi việc cũng đều do Thế tử làm chủ, không cần lại qua ta!”

Âu Dương Noãn sửng sốt, Tiểu Trọng Quân là trưởng tử tiếp nhận sản nghiệp cũng không có gì là lạ.

Nhưng Đồng thị vì sao lại muốn nói cho nàng nghe, đây là muốn làm cho chính mình ngầm đồng ý chuyện này sao?

Âu Dương Noãn thản nhiên cười nhìn về phía Tôn Nhu Trữ, thấy trong mắt đối phương cũng hoàn toàn là kinh ngạc.

Đúng là Đồng thị không phải mẹ đẻ của Tiểu Trọng Quân. Tuy rằng đối với hần quan tâm đủ đầy nhưng như vậy thì không khỏi có chút quá tốt.

Theo như những gì nàng tìm hiểu được trước đây, tuy Yến vương phủ phú khả địch quốc nhưng dù sao toàn bộ cũng đều phải theo khoản công trung.

Từ khi thân thể Tiểu Trọng Quân không tốt, nhiều năm qua cơ hồ là đem nhân sâm ăn như củ cải. Tiêu dùng như vậy tuyệt đối là kinh người.

Nghe nói có một lần vì mua một củ nhân sâm ngàn năm mà phải dùng ngàn lượng hoàng kim.

Phần tiền này Yến vương không đồng ý, ngược lại là Đồng thị tự mình móc hầu bao.

Đối với một kế mẫu mà nói, biểu hiện của Đồng thị có chút....Nếu nói là giả thì cảnh giới cũng quá cao rồi.

Nhưng nghĩ lại, Đồng thị trước khi Vương phi mất cũng dám cắt thịt của mình làm thuốc dẫn. Làm được loại chuyện này, tất nhiên không phải hạng người tầm thường.

Cho nên không thể lấy tâm lý tầm thường để đo lường được.

Dù sao hiện tại ở kinh đô Đồng thị cũng rất được mọi người kính trọng. Cơ hồ như là người hiền đức đoan trang có tiếng.

Thấy Âu Dương Noãn không nói gì thêm, ánh mắt Đồng thị hiện lên vẻ vừa lòng: “Trữ Nhi, biệt viện ban đầu kia rất trách, ở không thoải mái. Lần này đi Cùng Châu, các người không ngại lần nữa tìm một tòa nhà, có cỡ mười ba mười bốn gian phòng liền cũng đủ dùng!”

"Đến lúc đó người hãy đi trước, thu dọn một chút. Sau này hần đến thì sửa theo ý hần, lúc đó nhất nhất cứ nghe theo lời hần!"

Âu Dương Noãn chính là lắng lắng nghe, thỉnh thoảng lại uống trà, ăn chút điểm tâm. Nhìn thập phần nhàn nhã.

Đang nói thì gã sai vặt báo lại, Thế tử đến thỉnh an.

Đồng thị lập tức im bật, tay vốn đang cầm nắp trà liền cạnh một cái đụng nhẹ vào miệng chén trà khiến Âu Dương Noãn không khỏi hơi ghé mắt qua.

Nàng tự nhiên hướng phía cửa nhìn lại, liền thấy hai gã sai vặt áo xanh nâng một người ngồi trên ghế dựa đi qua cửa.

Mới vào tháng mười Tiểu Trọng Quân đã mặc y phục thật dày, làn da

mang theo bệnh trạng thể hiện ra ngoài.

Trong đôi mắt nhuốm sự mệt mỏi, trong đồng tử đen đặc hiển lộ ra vài phần cảm giác đáng sợ.

May mà miệng hắn thường hòa ái tươi cười mới khiến cho đường cong trên khuôn mặt không cứng nhắc.

Hắn đi vào cửa, hai gã sai vặt liền đem ghế đặt vào một bên. Tiểu Trọng Quân liền ở trên ghế trực tiếp cúi người xuống hành lễ với Đồng thị: “Đồng trác phi, năm nay ta không cần phải đi Cùng Châu. Cho nên ngài cũng không cần phải quan tâm như vậy!”

Đồng thị sửng sốt, lập tức cười nói với Tiểu Trọng Quân: “Sao lại nói những lời ngốc nghếch đó? Thân thể ngươi làm sao có thể không đi?”

Bên môi Tôn Nhu Trữ liền hiện lên tia trào phúng tươi cười.

Âu Dương Noãn nhìn, không tự chủ được mà khẽ thở dài. Hai người là một đôi phu thê bất hòa.

Nếu Hạ Lan Đồ có thể công khai thân phận, vậy Tôn Nhu Trữ cũng không đến mức phải gả cho nam nhân như Tiểu Trọng Quân.

Mặc kệ hắn tốt hay xấu, nhưng hắn thật sự không có một thân thể khỏe mạnh.

Nam nhân như vậy, ngay cả tính mạng cũng đều không đảm bảo thì sao có thể cho người khác hạnh phúc?

Nàng đang suy nghĩ, Tiểu Trọng Quân đã mỉm cười với nàng: “Đệ muội, Nhị đệ đi quân doanh sao?”

Âu Dương Noãn sửng sốt, không nghĩ hần lại đột nhiên nói chuyện với mình: “Đúng vậy! Sáng sớm liền đã đi! Hôm qua chàng còn qua thăm Đại ca, chỉ là lúc ấy đại ca đang ngủ trưa còn chưa tỉnh. Cho nên chúng ta liền về trước!”

Đồng thị gật đầu nói: “Người cũng biết đệ đệ kia của người! Ngoại trừ mấy ngày Noãn Nhi sinh bệnh, hần cơ hồ đều ở quân doanh. Yển vương phủ này cũng chỉ là cái nhà trọ a!”

Nhất thời mọi người đều cười rộ lên.

Tiểu Trọng Quân tuy rằng cũng cười theo nhưng trong ánh mắt lại không hề có ý cười.

Ngược lại sau khi nghe những lời này hần có chút suy nghĩ nhìn Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn nhạy cảm phát hiện liền cũng hướng hần nhìn qua. Lại thấy mặt Tiểu Trọng Quân lộ vẻ cảm khái: “Ta thật sự là mang tới không ít phiền toái cho mọi người. Nếu thân thể ta khỏe mạnh, có thể giúp phụ vương. Cũng liền không đến mức khiến Nhị đệ vất vả như vậy!”

Âu Dương Noãn nghe lời hần nói, cũng không giống như là một người lãnh khốc vô tình thì không khỏi xoay mặt hướng Tôn Nhu Trữ nhìn thoáng qua.

Nhưng đối phương lại cúi đầu, giống như không bao giờ muốn nhìn Tiểu Trọng Quân nhiều thêm một cái.

Trong lòng Âu Dương Noãn không khỏi cảm thấy hoài nghi. Có phải là bởi vì Tôn Nhu Trữ yêu thương Hạ Lan Đồ mới có thể chán ghét

Tiểu Trọng Quân như vậy?

Bởi vì nàng thật sự khó mà tin được, một con ma ốm như Tiểu Trọng Quân sao có năng lực gây tổn thương đến Tôn Nhu Trữ?

Đồng thị cười nói: “Người hiện tại so với ngày trước đã tốt hơn rồi. Đã có thể xuống giường được. Có thể thấy thuốc mà Trọng Hoa tìm được rất hữu hiệu. Người cần phải kiên trì dùng, rất nhanh liền có thể kháng phục rồi!”

Trong mắt Tiểu Trọng Quân có một tia cảm động, nói với Âu Dương Noãn: “Cái này còn phải đa tạ Nhị đệ lo lắng!”

Âu Dương Noãn cười nói: “Đây là điều nên làm!”

Tiểu Trọng Quân cùng Tiểu Trọng Hoa là thân huynh đệ. Tuy rằng bình thường Tiểu Trọng Hoa luôn lạnh lùng nhưng vừa để ý liền biết hắn là một nam nhân trọng tình cảm. Hắn thường vô thanh vô tức vì Tiểu Trọng Quân khắp nơi tìm kiếm thuốc tốt.

Âu Dương Noãn cũng rất đồng ý. Bởi vì suy bụng ta ra bụng người, nếu Âu Dương Tước là Tiểu Trọng Quân, nàng cũng sẽ vì hắn mà không tiếc mọi thứ.

Nha đầu một bên nhìn nhìn sắc trời, nhắc nhở: “Thế tử, tới giờ ngài phải uống thuốc rồi!”

Nói xong liền đi ra ngoài lấy thuốc vào nhưng rồi lại nhìn xung quanh. Rốt cuộc là ai bón thuốc đây?

Tiểu Trọng Quân nhú nhú mày.

Đồng thị lập tức nhìn Tôn Nhu Trữ. Mà không riêng gì Đồng thị, ngay

cả nha đầu mama trong phòng cũng đều nhìn Tôn Nhu Trữ.

Tôn Nhu Trữ lại làm như không nhìn thấy, vẫn thản nhiên ngồi uống trà.

Nha đầu sớm đã nghĩ đến điều này, liền lấy cầm lấy chén thuốc đưa đến miệng Tiểu Trọng Quân.

Nhưng Tiểu Trọng Quân lại không mở miệng, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm Tôn Nhu Trữ.

Đồng thị nhăn mặt nhíu mày nói: “Thế tử muốn uống thuốc, nhiều người trong phòng cũng bị đè nén. Các người đều lui xuống đi!”

Một phòng đầy mama nha đầu liền lui xuống, chỉ để lại tâm phúc hầu hạ

Tiểu Trọng Quân nhìn liền hiểu được hành động của Đồng thị. Nhanh chóng phục hồi lại tinh thần liền uống thuốc trên tay nha đầu.

Nhưng ánh mắt nhìn về phía Tôn Nhu Trữ lại chứa đầy băng hàn.

Không biết vì sao, nhìn Tiểu Trọng Quân tao nhã ôn tồn lộ ra vẻ mặt đó, trong lòng Âu Dương Noãn bất giác thấy sợ hãi.

Nàng nghĩ nghĩ liền cười nói: “Vừa rồi đại ca nói không đi Cùng Châu, không biết là vì sao?”

"Theo muội thấy, huynh ở kinh đô buồn chán, không bằng đi ra ngoài giải sầu cũng tốt. Dù sao so với trong kinh cũng tự do tự tại hơn..."

Tiểu Trọng Quân cười cười: “Trước kia là vì dưỡng bệnh, không thể không đi!”

Vừa nói xong hắn liền thu liễm tươi cười, có chút giận dữ nói: “Hiện tại thân mình ta đã tốt hơn nhiều, sao có thể trốn ra ngoài nhàn tản? Ta cũng muốn hết sức phụ giúp Phụ vương cùng nhị đệ mới phải!”

Sức khỏe như vậy, có năng lực tốt lên chỗ nào?

Âu Dương Noãn nghe xong lời hắn nói, trong lòng cũng khẽ thở dài. Trên mặt lại tươi cười nói: “Với học thức của đại ca, Vương gia sao có thể để ngài nhàn rồi. Dưỡng tốt thân mình, cũng có thêm khí lực ứng phó. Làm gì phải nóng lòng nhất thời?”

Tiểu Trọng Quân chỉ phe phẩy đầu, không thêm nhắc lại.

Đồng thị giống như còn có gì muốn nói nhưng lại như cố ý vô tình liếc mắt quét qua Tôn Nhu Trữ.

Nhưng cuối cùng lại không nói gì, không khí trong phòng lập tức lạnh xuống.

Âu Dương Noãn cũng không phải đứa ngốc, nhìn tình hình này liền biết bản thân ở lại có chút dư thừa, là cần phải đi.

Thân mình nàng cũng có chút mệt nhọc, vừa rồi còn ngồi lâu trên xe ngựa. Vì thế nàng liền từ ghế đứng lên, cười tủm tỉm nói: “Bên này nếu đã không còn chuyện gì nữa, ta xin phép trở về trước!”

Một lời này vừa nói ra, Đồng thị cùng Tiểu Trọng Quân đều kinh ngạc.

Âu Dương Noãn thấy Tiểu Trọng Quân đang ngây ngốc nhìn mình thì mới cảm thấy bản thân tựa hồ có chút tùy hứng.

Cũng phải, trường bối còn chưa lên tiếng nàng sao có thể đứng lên trước? Nhưng nếu sống mà làm vừa lòng mỗi một người thì cũng quá vất vả rồi.

Ở Âu Dương Phủ đã sống như vậy nhiều năm, ở phu gia nàng cũng không nghĩ sẽ sống nghẹn khuất qua ngày.

Làm sao cho bản thân thoải mái là tốt rồi. Tiểu Trọng Hoa đã nói như thế, Âu Dương Noãn liền quyết định sống theo phương châm đó.

Kinh ngạc trên mặt Đồng thị bất quá chỉ trong chớp mắt, sau đó liền mỉm cười: “Người cũng mệt mỏi rồi, mau trở về nghỉ ngơi đi!”

Âu Dương Noãn mỉm cười tiêu chuẩn khách sáo rồi giống khuôn giống dạng hành lễ cảm tạ, sau đó liền rời khỏi đại sảnh.

Tiểu Trọng Quân nhìn chằm chằm bóng dáng của nàng, ánh mắt nhất thời liền âm trầm.

Rất nhanh lại đã khôi phục như bình thường: “Nghe nói Nhị đệ đối với vị đệ muội này là sủng đến tận trời. Vì nàng mà nhiều cũng không đi quân doanh!”

Tôn Nhu Trữ không nói lời nào, miệng ngậm chặt, giống như không hề nghe thấy.

Đồng thị cười nói: “Trời sinh xinh đẹp như vậy, tính cách lại khiến người ta yêu thích. Làm việc còn cẩn thận chu đáo, khó trách Trọng Hoa lại thần hồn điên đảo. Liền ngay cả ta nhìn cũng thấy động tâm. Con dâu mới như vậy, ai có thể không vui đây?”

Tiểu Trọng Quân cười nhẹ, không nói, ánh mắt lại lạnh thêm vài phần.

Tôn Nhu Trữ nhìn hấn, trên mặt liền có chút khẩn trương.

Âu Dương Noãn ở bên ngoài cả một ngày, vừa rồi lại bị kéo đi tiếp khách. Ngồi lâu, trên người liền có chút mỏi mệt. Kêu Hồng Ngọc bấm bóp nửa ngày kéo dẫn gân cốt.

Thấy Tiểu Trọng Hoa bước vào, nàng cũng không đứng dậy, liền mặt dày nằm úp sấp.

Hồng Ngọc có chút khiếp sợ lui xuống.

Tiểu Trọng Hoa ngồi hướng đầu giường, vươn tay ra giúp nàng bóp bóp bả vai: “Không thoải mái?”

Nàng lười biếng "uhm" một tiếng, lại nâng tay kéo lấy tay hấn.

Hấn cúi xuống, hỏi nhẹ: “Không phải vai đau sao?”

Âu Dương Noãn hơi hơi ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt của hấn: “Đại ca cùng Đồng trắc phi tình cảm rất tốt sao?”

Nụ cười bên môi Tiểu Trọng Hoa biến mất, tay cũng dừng lại. Sau một lúc lâu mới thở dài nói: “Uh! Rất tốt!”

“Hả? Sao lại nói vậy? Không phải mẫu thân ruột, cũng có thể tốt như vậy sao?”

Âu Dương Noãn cũng nhận ra, Tiểu Trọng Hoa đối với chuyện này không phải thực sự vui vẻ.

Tiểu Trọng Hoa thản nhiên cười cười: “Đại ca thân thể vẫn luôn hư nhược nhiều bệnh. Lúc mẫu phi vẫn còn, bởi vì không thể chiếu cố

thường xuyên nên đã giao cho Đồng thị!"

"Sau khi mẫu phi qua đời, Phụ vương vì huynh ấy bị bệnh, ít mang theo bên người. Cho nên đại ca cơ hồ là theo Đồng thị lớn lên, tình cảm thập phần tốt!"

Âu Dương Noãn sửng sốt, Yến vương phi bởi vì chuyện của Yến vương mà vô tâm với đứa nhỏ. Điểm này nàng có thể lý giải.

Nhưng không phải còn có mama nha đầu hầu hạ trong viện sao? Có phí bao nhiêu tâm tư, cần gì phải để một tiểu thiếp tới chăm sóc nhi tử của mình?

Khó trách thái độ của Tiểu Trọng Quân đối với Đồng thị lại ấm áp ôn hòa như vậy. Hóa ra đều là có nguyên do...

Nhìn Tiểu Trọng Hoa mặt trầm như nước, nàng nhất thời không tìm được lời nói thích hợp. Không biết là nên cổ vũ hay vẫn nên an ủi hẳn. Chỉ đành ngậm miệng, lại nằm úp sấp xuống.

Tiểu Trọng Hoa lại nói: "Đồng thị tính tình ôn hòa, không chỉ Phụ vương đối với nàng khác. Liền ngay cả đại ca cũng rất yêu thích, xem nàng như mẫu thân thân sinh!"

"Thế cho nên khi mẫu phi qua đời, đại ca ngay cả một giọt nước mắt cũng không hề rơi. Nhưng ngược lại, khi Đồng thị sinh bệnh, đại ca lại khóc nháo đòi gặp!"

"Mỗi lần nghĩ đến mẫu phi, nhìn những lúc như vậy.....ta không phải là không khó chịu!"

Tâm tình của Tiểu Trọng Hoa đối với Đồng thị khá là phức tạp. Âu Dương Noãn nghe đến đó liền thờ dài trong lòng.

Tâm tình như vậy nàng cũng đã từng trải qua. Nàng và hắn đều cùng mất đi mẫu thân.

Khi phụ thân nàng cưới Lâm thị, nếu không phải Lâm thị muội muội của mẫu thân. Lại đối với nàng che chở đủ đầy thì nàng quyết sẽ không thích nữ nhân thay thế vị trí vốn là của mẫu thân mình....

Chỉ sợ Tiểu Trọng Hoa không mấy thân cận với Đồng thị cũng là vì thế. Thậm chí khi nhìn nữ nhân kia, trong lòng cũng không có cảm xúc gì.

Người ta thường nói mẫu thân ở đâu nhà liền sẽ ở đó. Từ thời khắc mẫu thân không còn, nàng liền sẽ không có nhà.

Nhất là từ khi phụ thân cưới Lâm thị, Âu Dương gia đã không còn là nhà của nàng nữa.

Có chăng chỉ là một nơi tạm trú, là một nơi nàng cần phải ở lại vì an toàn cùng lợi ích của đệ đệ.

Hóa ra Tiểu Trọng Hoa cũng có cảm giác như vậy....

Âu Dương Noãn cười khổ, vươn tay vuốt vuốt đầu lông mày đang nhíu chặt của hắn.

Tiểu Trọng Hoa nhìn sâu vào mắt nàng, tay bỗng nhiên bắt lấy tay nàng kề bên môi: “Lại đây!”

Âu Dương Noãn thoáng sửng sốt, lại lập tức cười.

Hắn nắm lấy cằm nàng, môi dừng trên trán nàng, nhẹ thờ ra lại như than thờ: “Đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta!”

Chương 328: Kỳ hạn của Tiểu Diễm (2)

Trong thanh âm của hắn có chút đông cứng: “Giống như ta rất tội nghiệp vậy!”

Hai tay nàng cũng vòng qua người hắn, nàng cũng thở dài: “Ta hiểu được!”

“Nàng hiểu?” Tiểu Trọng Hoa hí mắt.

Âu Dương Noãn lại thản nhiên nói: “Tuy rằng lúc đầu ta rất thích Lâm thị, nhưng khi bà ta giả cho phụ thân trong lòng ta vẫn rất khó chịu. Nhất là lúc nhớ đến lúc mẫu thân chết, trời đầy tiền giấy, vậy mà trong chốc lát lại biến thành đèn đỏ hỉ điệu. Cho nên cảm giác của chàng, ta rất hiểu!”

Tiểu Trọng Hoa ngẩn người, muốn nói nhưng chung quy lại vẫn im lặng. Đem nàng càng ôm chặt hơn.

Cứ ôm chặt như vậy, càng ngày càng chặt. Giống như là sợ hãi mất đi vậy...

Tiểu Trọng Hoa còn chưa dùng bữa tối đã lại bị Hoàng đế triệu kiến vào cung.

Âu Dương Noãn dùng xong bữa tối liền đến thư phòng luyện chữ. Đúng lúc này Hồng Ngọc bẩm báo, Thế tử phi đến.

Âu Dương Noãn sững sốt, thông dong hạ bút: “Mời vào đây!”

Tôn Nhu Trữ mang theo nha đầu tiến vào rồi phân phó: “Đem vải dệt để xuống, người lui ra ngoài đi!”

Nói xong liền nâng mắt nhìn chung quanh, thấy trong phòng khắp nơi rộng thoáng, thập phần sạch sẽ.

Trước cửa sổ hướng nam để đại án gỗ lê, Âu Dương Noãn mặc y phục đoạn chức bích sắc. Trên đầu không có châu ngọc, chỉ có một quán tử ngọc bích đơn giản.

Nhưng lại càng khiến khuôn mặt thanh lệ, chính là thân hình không biết vì sao thoát nhìn có chút đơn bộ.

Phía trước án là lô đốt hương, hương khí thán nhiên lượn lờ, quanh quẩn.

Âu Dương Noãn nghe thấy tiếng bước chân thì ngẩng đầu lên, thần sắc bình tĩnh.

Nàng nhìn một khay ngũ quang thập sắc, lẳng la tư lựa lưu ly sáng rọi thì cười nói: “Buổi chiều không phải là đã mang y phục mùa thu qua rồi sao?”

Tôn Nhu Trữ chỉ vào vải dệt nói: “Không phải thu y theo phân lệ. Là Triệu quản sự mang từ bên ngoài vào. Nghe hắc nói là thương thù, so với tương thù, thực thù lại càng tinh mịn tao nhã hơn. Bên Đồng trác phi đã mang qua, còn lại đệ muội chọn trước đi!”

Âu Dương Noãn liền cười: “Xem đại tẩu nói kìa. Muốn lựa chọn thì cũng phải là người lựa chọn trước, nào có đạo lý để ta chọn tam lấy tứ. Người chọn cho ta loại nào thì ta liền lấy loại đó!”

Tôn Nhu Trữ cũng cười: “Được! Những lời này thì giữa người với ta liền miễn đi. Để ta xem, màu người thích nhất không phải là thiên tử cùng lục sắc sao? Ở đây có mang đến hai khối, người giữ lại đi!”

Âu Dương Noãn liền cũng đi theo cười, thời gian gần đây tiếp xúc với Tôn Nhu Trữ nàng mới phát hiện Tôn Nhu Trữ trước đây dường như chỉ là một ảo ảnh.

Còn hiện tại là một Tôn Nhu Trữ hào phóng sáng khoái, nói chuyện làm việc cũng không ướm át bản thủ. Dường như có chút hương vị của nữ trung hào kiệt, nửa điểm giả dối cũng không có.

Đây là tính cách mà Âu Dương Noãn không thấy được trên các danh môn khuê tú.

Hơn nữa mỗi lần nhìn đến cặp mắt như lửa kia, khiến người ta không tự chủ được mà cảm thấy trong lòng nóng lên.

Nàng nghĩ nàng rốt cục cũng đã hiểu được, vì sao Hạ Lan Đồ lại thích Tôn Nhu Trữ?

Bởi vì ở trên người Tôn Nhu Trữ có một loại nhiệt tình, khiến người lạnh như băng cũng có thể bốc cháy theo.

Âu Dương Noãn quả thực như lời Tôn Nhu Trữ nói, chọn hai loại thiên tử cùng lục sắc. Tôn Nhu Trữ thừa dịp này liền nhìn chữ vừa rồi nàng viết.

Tôn Nhu Trữ vốn không thích thi thư, nhìn trên giấy kia tràn ngập các chữ viết loằng ngoằng liền cảm thấy đầu choáng váng: “Đã trở thế này, người còn ngồi đây viết cái gì?”

Âu Dương Noãn cười đáp: “Chỉ là tùy tiện viết mấy chữ thôi!”

Tôn Nhu Trữ gật gật đầu: “Hắn cũng thường xuyên viết mấy thứ này, kỳ thật ta cũng không hiểu!”

Trong lời nói hơi có chút không vui.

Nữ nhân đối với nam nhân mà mình yêu luôn hy vọng hiểu hết mọi thứ về người đó.

Hạ Lan Đồ tinh thông cầm kỳ thi họa, Tôn Nhu Trữ lại gần như chỉ biết đánh đàn mà thôi. Những cái khác thật sự là không có hứng thú.

Nhưng khi nhìn Âu Dương Noãn, đột nhiên lại có chút xấu hổ.

Âu Dương Noãn cười nói: “Nói đến chơi cờ, giỏi nhất là Trần Lan Hinh, Võ quốc công phủ. Nói đến khúc ý, giỏi nhất là Từ Minh Hi, An nam công phủ. Nói đến hội họa, giỏi nhất là Chu Bích Dao, Uy bắc hầu phủ. Nói đến thi văn, giỏi nhất là Thôi U Nhược, Thôi hàn lâm phủ!”

“Bởi vậy nếu hắn muốn tìm tài nữ, kinh đô này cũng không phải hiếm. Nhưng những điều đó, một người cũng không lọt được vào mắt hắn. Có thể thấy được hắn đối với mấy thứ đó cũng không coi trọng. Thứ hắn chân chính coi trọng là trái tim của người!”

Cả người Tôn Nhu Trữ chấn động, thật lâu sau mới lẩm bẩm nói: “Hắn nói không sai, người là tri kỷ của hắn!”

Âu Dương Noãn bật cười: “Chẳng qua là người thân ở trong đó, bị che mắt đi thôi!”

Tôn Nhu Trữ gật gật đầu, tâm tình cũng thả lỏng hơn nhiều.

Bởi vì cùng Âu Dương Noãn đứng rất gần liền ngửi được trên người nàng một loại hương kỳ lạ, sâu kín như có thể nhập vào xương tủy: “Người đốt hương gì vậy? Thật dễ ngửi!”

Âu Dương Noãn tủm tỉm đáp: “Chỉ là hoa sen sao khô rồi đặt vào trong lò hương thôi. Có thể là bỏ hơi nhiều nên trên người cũng có mùi hương!”

Tôn Nhu Trữ gật gật đầu, cười nói: “Bình thường ta dùng cũng không có hương dễ ngửi như này. Có thể cho ta một ít không?”

“Khí chất của đại tẩu rất thích hợp với mẫu đơn. Hồng Ngọc, đem những cánh hoa mẫu đơn năm trước thu được mang ra đây!”

“Dạ!”

Tôn Nhu Trữ nhìn biểu tình ôn hòa trên mặt Âu Dương Noãn, nghĩ nghĩ, chung quy vẫn không nhin được mà nhắc nhở: “Tiểu Trọng Quân không phải dạng người gì tốt đẹp. Người đừng trách ta không nhắc nhở, những lời hấn nói hôm nay ta dù sao vẫn thấy là lạ. Người hãy lưu tâm một chút!”

Lạ? Âu Dương Noãn nhớ lại những lời Tiểu Trọng Quân nói, vẫn không cảm thấy có chỗ nào dị thường.

Nàng không khỏi hỏi: “Nhìn tình hình, tình cảm giữa Thế tử và Đồng trắc phi rất tốt?”

Tôn Nhu Trữ cười lạnh: “Ai biết được? Có thể đều là dối trá!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu.

Không phải nàng cho rằng kể mẫu trên đời này đều là người xấu. Chỉ

là vị Đồng trắc phi này nhìn thế nào cũng có một loại vị cảm.

Vốn tưởng rằng vì nàng tiếp xúc với Lâm thị lâu dài nên luôn dễ dàng nghi ngờ người khác. Nhưng hiện tại xem ra, hiển nhiên là Tôn Nhu Trữ cũng như vậy.

“Có chỗ nào người cảm thấy kỳ quái sao?”

Tôn Nhu Trữ nhìn Âu Dương Noãn: “Thật ra thì không có. Chỉ là ta cảm thấy có gì đó không đúng thôi!”

Chính là cảm thấy mà thôi, vậy là giống với cảm giác của nàng, không thực chất nắm chắc.

Âu Dương Noãn gật gật đầu, cười nói: “Làm phiền người tốn nhiều tâm tư rồi!”

Tôn Nhu Trữ tùy ý khoát tay, đi ra thư phòng.

Sáng sớm hôm sau, nhân ngày sinh thần của Lâm Uyển Thanh, Âu Dương Noãn báo với Đồng thị rồi cùng mang Hồng Ngọc xuất môn. Xương Bồ vì bị phong hàn mà phải ở lại phủ.

Vừa mới ra cửa liền thấy Tôn Nhu Trữ không được tự nhiên xoay người đi ra. Nói là muốn đi vấn an Tuệ Tĩnh sư thái.

Âu Dương Noãn chỉ cười nhẹ, cũng không hỏi han nhiều liền cùng lên xe ngựa đến Trữ quốc am.

Đến Trữ quốc am, Âu Dương Noãn biết Tôn Nhu Trữ là muốn mượn cơ hội này cùng Hạ Lan Đồ gặp mặt liền cười cáo biệt rồi mang theo Hồng Ngọc đi thiên điện.

Bởi vì sớm biết rằng có nữ quyền muốn tới nên Huệ An sư thái đã sớm phân phó người đem viện này quét dọn sạch sẽ và đóng cửa lại. Cho nên trên đại điện chỉ có Âu Dương Noãn cùng Hồng Ngọc mà thôi.

Âu Dương Noãn châm một nén nhang, lẳng lặng dập đầu với bài vị của Lâm Uyển Thanh.

Lúc Tiểu Diễn đi tới, ngửi được đàn hương thoang thoảng trong hương, dần thấm vào ruột gan.

Lại nhìn đến nữ tử luôn đắm chìm trong nỗi lòng của mình, y phục màu thiên tử đơn giản trang nhã.

Khuôn mặt trái xoan trắng hồng, mái tóc dài mượt búi thành búi tóc đơn giản.

Nàng không chút son phấn, mặt trắng thuần, lại có vẻ thập phần thanh nhã nhàn tĩnh.

Nha đầu bên cạnh không biết nói gì đó với nàng khiến nàng nhẹ nhàng cười, môi hồng nhuận cong cong, cả người tràn ngập sinh cơ cùng sức sống vô hạn.

Mỗi lần hắt mồi nàng đều nói thân thể không khỏe để khước từ. Nhưng nhìn nàng bây giờ, nào có chút ít thần sắc bị bệnh?

Tiểu Diễn yên lặng mở cửa ra rồi đi vào, từ sau lưng ôm lấy nàng....

Âu Dương Noãn bị một đôi tay bất ngờ ôm lấy, cả người chấn động. Hốt hoảng quay đầu lại, đầu liền bị một khuôn cằm cứng rắn giữ lại. Hơi thở nóng rẫy phất qua bên tai, hai gò má nàng: “Noãn Nhi....”

Trong nháy mắt Âu Dương Noãn không thể che dấu sự khiếp sợ tận đáy lòng.

Tiểu Diễn thấy mặt nàng đầy kinh hãi liền nói: “Noãn Nhi, muội cho là có thể trốn được mãi sao?”

Hồng Ngọc cơ hồ sợ hãi suýt kêu thành tiếng.

Âu Dương Noãn lại nhanh chóng trấn định, đẩy Tiểu Diễn ra rồi hướng Hồng Ngọc phát tay.

Hồng Ngọc liền cúi đầu hành lễ rồi lặng lẽ đi ra ngoài.

Khi Tiểu Diễn nhanh tay muốn chạm vào nàng, Âu Dương Noãn đã hơi lùi về phía sau.

Hắn lại tuyệt không để ý, cười bước lên nắm lấy hai bả vai nàng: “Noãn Nhi, mặc kệ muội có muốn nhìn thấy ta hay không. Nhưng ta vẫn thương muội....”

Đúng là chuyện cười! Thương nàng sao? Hắn nghĩ hắn là ai, sao xứng nhắc tới chữ thương này?

Âu Dương Noãn lạnh lùng cười, cũng không trả lời.

Tiểu Diễn thấy vẻ mặt giễu cợt này của nàng lại lập tức nói: “Hai tháng trước, muội nói thời gian không đúng. Vậy hiện tại....”

Âu Dương Noãn nghiêng người, từ trong lòng hắn giã ra: “Điện hạ, ngài đây là có ý gì?”

“Vì muốn muội vui, ta có thể khiến Chu Chỉ Quân biến mất. Không chỉ như thế, nếu muội cũng chọc giận ta. Ta cũng có thể khiến người kia

ở Duẩn Châu biến mất. Muội phải rõ điểm này!" Tiểu Diễn yên lặng cười cười.

"Điện hạ, thân phận ngài như thế mà lại đi uy hiếp một nữ tử như ta sao?"

Trên mặt Âu Dương Noãn không hề có chút dấu hiệu tức giận. Chỉ là thanh âm đã lạnh thêm mấy phần.

Tiểu Diễn lại nhìn chằm chằm nàng, thanh âm vẫn nhu hòa: "Noãn Nhi, trên đời này tuyệt đối không có gì là ta không chiếm được. Chỉ cần ta muốn, mặc kệ phải dùng thủ đoạn gì ta cũng sẽ làm bằng được!"

"Chỉ cần muội thuận theo, ta nhất định sẽ rất sủng ái muội, nhất định sẽ không để muội phải chịu ủy khuất...."

Tiểu Diễn mặc dù nói rất ôn hòa nhỏ nhẹ nhưng trong ánh mắt đã có một loại ngoan độc cùng không kiên nhẫn.

Sắc mặt Âu Dương Noãn vẫn không thay đổi, vẫn là bộ dáng thản nhiên.

Chỉ có mắt hơi hạ xuống, che đi trào phúng trong mắt: "Oh? Ta đây có phải nên hỏi một chút, điện hạ có thể đồng ý với ta cái gì?"

"Vạn nhất có phi tử nào của ngài nhìn ta không vừa mắt, ở nơi nào đó hạ dược hoặc là ngằm đâm dao nhỏ. Vậy ta nên làm gì bây giờ?"

Tiểu Diễn thập phần kinh ngạc nhìn nàng, lại nhớ tới một số việc, trên mặt liền hơi hơi có chút áy náy: "Ta sẽ không để muội phải chịu ủy khuất.....Chuyện Chu Chỉ Quân, tuyệt đối sẽ không lại phát sinh...."

Âu Dương Noãn cong đôi môi xinh đẹp hơi có ý nghiền ngẫm cười: “Thái tử phi chẳng qua cũng chỉ là một vật hy sinh mà thôi. Tùy lúc đều có thể bị điện hạ trừ bỏ, chỉ cần không còn giá trị lợi dụng nữa!”

Sắc mặt Tiểu Diễn hơi biến đổi: “Noãn Nhi, đừng ỷ vào việc ta sủng ái muội liền có thể ăn nói tùy tiện.....”

Cái này dường như có chút thẹn quá hóa giận.

Âu Dương Noãn lại chỉ tà tà thoáng nhìn, hiển nhiên là một loại phong lưu uyển chuyển: “Xem ra là điện hạ tức giận rồi! Ta chẳng qua chỉ nói hai ba câu thôi, có gì mà phải tức giận chứ?”

Tiểu Diễn tức giận trừng mắt nhìn biểu tình quyến rũ của nàng. Bỗng nhiên cảm thấy nữ tử trước mắt lại xa lạ như thế.

Trong lòng nửa tò mò nửa là dục vọng mãnh liệt muốn chinh phục.

Vẻ mặt Tiểu Diễn chung quy cũng dịu xuống, lại tiến lên từng bước, muốn nắm lấy bả vai nàng.

Âu Dương Noãn vừa thấy hắc tiến lên đã liền nhanh chóng lui về phía sau.

Hắn vươn tay vào không trung, mỗi lần bị cự tuyệt hắn lại bắt đầu hứng thú: “Âu Dương Noãn, ta chỉ cho muội một cơ hội này. Hoặc là theo, hoặc là không theo. Tự muội suy nghĩ mà làm!”

Nam nhân này là muốn Bá Vương ngạnh thượng cung? Thật đúng là không có liêm sỉ.

Trong lòng Âu Dương Noãn cười lạnh, đường đường là hoàng tử

của Đại Lịch, thế nhưng lại làm ra được chuyện như vậy. Quả nhiên là buồn cười!

“Xem ra giữa giang sơn cùng mỹ nhân, điện hạ lại càng thích mỹ nhân hơn!”

Tròng mắt như ngọc lưu ly của Âu Dương Noãn nhìn nhìn Tiểu Diễn, phảng phất như có chút giễu cợt.

Tiểu Diễn ngênh thi, đáy mắt u ám như có như không ánh lửa di động, sau cùng lại cong lên chút ý cười: “Không, phải nói là ta muốn cả giang sơn lẫn mỹ nhân!”

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng lui về phía sau từng bước, chỉ chỉ xung quanh: “Điện hạ cũng thật biết chọn thời gian. Lần trước là trong tang kỳ Thái tử phi, lần này lại là trong phạt đường. Điện hạ không sợ trời phạt nhưng ta sợ!”

“Vốn cũng không phải muốn tìm muội khởi binh vấn tội. Nhưng khi thấy thái độ này ta liền không nhịn được mà tức giận.....”

“Được rồi, ta cho muội mười ngày. Mười ngày sau, ta muốn nhìn thấy muội ở Vũ sơn trang ngoại ô kinh đô. Đến lúc đó nếu muội không đến.....”

Tiểu Diễn không nói hết mà chỉ nhìn nàng, ánh mắt vừa nóng rực vừa ngoan độc.

Âu Dương Noãn hướng về hắc mím cười, cực điểm lệ, cũng cực tàn khốc. Như là hoa hồng đầy gai, đâm thẳng vào lòng Tiểu Diễn: “Có tới hay không, đều là tự do của ta....”

Hắn nhìn nàng, bất tri bất giác thế nhưng lại có chút si mê không nói

nên lời. Nữ nhân sao? Chỉ cần chiếm lấy là được rồi.

Chỉ cần có được Âu Dương Noãn, ngọn lửa thiêu đốt bấy lâu trong lòng hắn sẽ được dập tắt.

Không có một nữ nhân nào có thể sánh với giang sơn. Âu Dương Noãn chẳng qua chỉ là một nữ nhân mà hắn không chiếm được thôi.

Tiểu Diễn nghĩ như vậy, chỉ là hắn thật không ngờ, quyết định này lại mang đến hậu quả đáng sợ cỡ nào.

"Ta chờ ngươi!" Giọng Tiểu Diễn vang lên sau lưng nàng.

Âu Dương Noãn che đi tia cười lạnh trong mắt, không chút do dự mở cửa đi ra ngoài.

Âu Dương Noãn không lên xe ngựa trước mà đứng ở bên ngoài viện chờ Tôn Nhu Trữ.

Đợi ước chừng nửa ngày, Tôn Nhu Trữ mới từ trong viện đi ra.

Ánh mặt trời vốn âm đạm, như một tạp sa đoạn tơ vàng, ánh lên y phục màu đỏ thắm của Tôn Nhu Trữ.

Mà nội cảm thạch trên trán đều nhận nhạo, mang theo một loại nhiệt liệt.

Nữ nhân đắm chìm trong lửa tình, quả nhiên là tràn đầy sức sống. Âu Dương Noãn nhìn đối phương, không khỏi cười cười.

"Hắn nói muốn đi xa một chuyến, không biết là đi đâu? Ngươi biết không?"

Thanh âm có chút buồn bã của Tôn Nhu Trữ chảy vào tai Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn khẽ cười: “Người cũng không biết, ta làm sao có thể biết được!”

Thực tế, nàng biết hết thảy. Chính là nàng đã mời Hạ Lan Đồ mang một bức thư đến cho Âu Dương Tước.

Tôn Nhu Trữ vốn đang nhìn về phía trong viện. Lúc này mới quay đầu, ánh mắt tinh tế nhìn Âu Dương Noãn, chậm rãi nói: “Người....giống như có tâm sự gì đó?”

Âu Dương Noãn chớp mắt, ánh mắt lập tức trong trẻo: “Đại tẩu lo lắng nhiều rồi! Ta không có tâm sự gì cả!”

Nói xong liền cười khẽ.

Tôn Nhu Trữ nhìn Âu Dương Noãn, lần đầu tiên phát ra từ nội tâm: “Hắn bảo ta giúp người. Cho nên nếu có chuyện gì ta có thể giúp, người cứ nói!”

Âu Dương Noãn nháo ngôn, giật mình, không hề chớp mắt nhìn lại, sau đó chậm rãi vươn tay ra.

Tôn Nhu Trữ nhất thời sững sốt, khó hiểu. Sau một lúc lâu mới do dự vươn tay ra cầm lấy tay đối phương.

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng cười, ý cười hết sức ôn nhu, tay lại hơi siết chặt.

Tay nàng rất nóng, giống như có hỏa diễm chậm rãi sôi trào khiến Tôn Nhu Trữ có chút co rúm lại.

Ngón tay chậm rãi tăng thêm lực, mà tươi cười trên mặt Âu Dương Noãn không hề thu liễm nửa phần. Thanh âm thấp như thì thầm, giống như không muốn cho bất luận kẻ nào nghe thấy.

“Vậy đa tạ đại tẩu trước!”

Giờ phút này, trong mắt Âu Dương Noãn lạnh xuống, giống như có đạo hàn quang hiện lên. Trong nháy mắt có thể thấy được rõ ràng.

Nhìn Âu Dương Noãn như vậy, Tôn Nhu Trữ chỉ cảm thấy trong lòng nháy dưng. Mờ mịt dừng một chút, mới nói: “Uh!”

Chương 329: Trộm long tráo phượng

Phủ Thái tử.

Chu Lan Chi hỗn hển ném bình hoa. Tiểu nha đầu đến châm trà, tay vung về đánh vỡ bát trà.

Chu Lan Chi nhất thời giận tím mặt, tay tùy tiện vơ đại mấy thứ trên bàn đánh nha đầu kia.

Vừa đánh miệng vừa mắng: “Tiểu tiện nhân, muốn hù chết ta sao?”

Trong phòng những người khác không ai dám khuyên, có vài người đang quỳ trên mặt đất.

Chu Lan Chi càng nghĩ càng tức giận, xuống tay càng dùng lực.

Tiểu nha đầu bị đánh ô ô khóc lớn, mặt và cổ đều đầy vết thương, liên thanh cầu xin tha thứ: “Chủ tử, chủ tử bớt giận. Nô tỳ không dám, nô tỳ không dám nữa!”

Mama bên cạnh thấy Chu Lan Chi đánh thật sự quá đáng, đánh bạo khuyên nhủ: “Chủ tử xin bớt giận. Thân mình ngài quan trọng hơn, chủ tử cẩn thận tay bị đau!”

Chu Lan Chi độc ác nói: “Nha đầu như thế mà cũng đưa tới chỗ ta. Bọn họ là đang khi dễ ta sao?”

Thái tử phi vừa mới chết, Chu gia liền khẩn cấp đem Chu Lan Chi

nhập phủ Thái tử.

Cũng vì nguyên nhân đó nên trong phủ từ trên xuống dưới đều xem thường nàng.

Nhưng cố tình Thái tử lại rất sủng ái nàng, cho nên nàng mới có thể đứng vững trong phủ Thái tử nhanh như vậy.

Nhưng nàng dù sao cũng không phải lớn lên bên cạnh Lão thái quân, cho nên thủ đoạn so với Chu Chỉ Quân hoàn toàn khác nhau.

Duy nhất chỉ giống ở một điểm, đó là ở trước mặt người khác đều là bộ dáng mỹ nhân mảnh mai yếu ớt.

Chính vào lúc này, ngoài cửa có người bước vào: “Ai nha, ở đây nháo loạn chuyện gì vậy?”

Cùng với tiếng nói là màn hình được vén lên, tiến vào là một vị mama diện dung chỉnh tề.

Chu Lan Chi thấy người tới là Trữ mama trong viện Thái tử thì ngẩn ra.

Lập tức nhanh chóng đứng lên, cười cười: “Khiến Trữ mama chê cười rồi. Nô tỳ không nghe lời, ta chỉ là đang giáo huấn một chút thôi!”

Trữ mama cũng không thèm để ý, vẻ mặt tươi cười nói: “Chúc mừng ngài! Thái tử muốn dẫn ngài cùng đi biệt viện ở ba ngày!”

Chu Lan Chi khóe miệng hơi hơi vừa động, làm như muốn nói lại dừng.

Trữ mama cũng liền nhân tiện nói: “Lan chủ tử, ngài đây là làm sao vậy? Cao hứng đến mức không biết phải làm gì sao? Nhanh nhanh chuẩn bị xuất môn hầu hạ a!”

Chu Lan Chi sắc mặt nặng nề không nói lời nào. Nha đầu bên cạnh liền nhanh chóng nói: “Được, được! Chúng ta liền chuẩn bị!”

Trữ mama vén rèm đi ra, tiểu nha đầu đi cùng khó hiểu hỏi: “Trữ mama, các chủ tử khác vừa nghe Thái tử triệu kiến đều vô cùng vui mừng. Sao vị này nghe nói Thái tử muốn dẫn ra ngoài cùng, vẻ mặt lại không hề vui mừng vậy?”

Trữ mama cười xù một tiếng: “Các người thì biết cái gì?”

Một tiểu nha đầu khác nói: “Bọn nô tỳ tuổi nhỏ, kiến thức nông cạn, đương nhiên phải dựa vào mama ngài chỉ điểm nhiều!”

Trữ mama liền cười nói: “Tiểu nha đầu láu lỉnh. Đừng trách ta không cảnh cáo các người. Chúng ta làm nô tỳ, quan trọng nhất là cái gì?”

“Chính là phải biết tâm ý chủ tử. Trong phủ này, đều cùng là chủ tử, nhưng được sủng ái với không được sủng ái thì chính là một người trên trời, một người dưới đất!”

“Chủ tử là như thế, nô tỳ chúng ta cũng vậy. Ai hiểu được tâm tư chủ tử thì người đó có thể được trọng dụng, được nâng cao địa vị!”

“Chỉ là các người phải ngàn nhớ vạn nhớ cho ta! Mặc kệ các người nhìn thấy gì, nghe thấy gì đều phải nuốt hết vào bụng. Lần sau đừng lỗ mãng nói chuyện không ý tứ như vậy!”

Nói xong liền bước đi nhanh phía trước.

Phía sau hai tiểu nha đầu vẫn nhỏ to nghị luận. Một người nói:
“Haizzz, mama nói vậy là có ý gì? Ta nghe thật sự không hiểu a!”

“Chính là, hiện tại trong phủ này được sủng ái nhất còn chưa phải vị thiên kim Chu phủ này a! Nàng chẳng qua chỉ là một thứ nữ mà thôi!”

"Là cái vị vừa nhập phủ liền đã là trắc phi kia kìa, một tháng ba mươi ngày, điện hạ có hơn phân nửa nghỉ ở viện nàng. Ban thưởng cũng nhiều, hôm nay đã thưởng, ngày mai lại cũng thưởng!"

"Trong phủ đều nói nếu tương lai nàng có thể sinh hạ tiếp một nam hài nữa, nói không chừng vị trí trí Thái tử phi này...."

Nói được một nửa liền bị nha đầu bên cạnh đẩy mạnh. Vừa nhắc đầu nhìn lên liền thấy trên hành lang phía đối diện, Lâm Nguyên Hình đang từ từ đi tới.

Hai người nhất thời sợ tới mức mặt trắng bệch, hô hấp bị đình chỉ.

Bước chân của Lâm Nguyên Hình không hề dừng lại, rất nhanh liền đi qua.

Hai nha đầu hai mặt nhìn nhau hồi lâu, lo sợ không biết vừa rồi vị Lâm trắc phi này có nghe thấy đoạn nói chuyện đó hay không.

Ngày hôm sau, dùng xong ngọc thiện, Chu Lan Chi liền lên xe ngựa.

Bên người chỉ dẫn theo hai nha đầu tùy thân. Nàng đây là đang muốn cùng Thái tử đến biệt viện ngoại ô kinh đô ở hai ngày.

Chuyện này đối với các nữ nhân khác trong phủ Thái tử không nghi ngờ gì là một sự đả kích rất lớn.

Tiểu Diễn bình thường sự vụ bận rộn, làm sao có tâm tư nhàn rỗi cùng nữ nhân đi du ngoạn sơn thủy? Càng miễn bàn đến việc đến Vũ sơn trang phong cảnh hữu tình giải sầu.

Cứ như vậy ai nấy cũng đều hận vị Chu Lan Chi mới nhập phủ này đến tận xương tủy.

Xe ngựa một đường đến biệt viện, Trữ mama sớm đã chờ ở ngoài cửa. Thấy Chu Lan Chi đến liền vỗ vỗ tay. Bốn nha đầu liền tiến lên, nâng Chu Lan Chi từ xe ngựa xuống.

Trữ mama ho nhẹ, các nàng liền đem Chu Lan Chi dẫn vào tiểu viện sâu nhất trong biệt viện. Sau đó liền canh giữ ở cửa, không cho bất luận kẻ nào xuất nhập.

Xong xuôi Trữ mama mới đi vào thư phòng. Tiểu Diễn sớm đã đến, đang ngồi bên kia xem tấu chương.

Trữ mama lặng lẽ tiến lên, thay nha đầu hầu hạ hắt mai mực. Dò xét thấy hắt thoáng ngưng bút, nhân tiện nói: “Lan chủ tử nơi đó đã dàn xếp ổn thỏa!”

Tiểu Diễn có chút lo nghĩ: “Nàng đến chưa?”

Trữ mama cẩn thận: “Còn chưa đến! Điện hạ có muốn nô tỳ phái người đi tiếp?”

Tiểu Diễn nói: “Nếu đến nàng tự nhiên sẽ có chuẩn bị!”

Trữ mama cười làm lành: “Vậy để nô tỳ phái người ra cửa sau đón!”

Tiểu Diễn nhíu mày, nhân tiện nói: “Cửa sau cũng đều phải để ý sạch

sẽ!”

“Chủ tử yên tâm, tuyệt đối sẽ không có người nào quấy nhiễu, càng không có người phát hiện. Dù sao mọi người cũng đều chỉ nghĩ điện hạ mang theo Lan chủ tử đến biệt viện, tuyệt đối sẽ không nghĩ đến.....”

Trữ mama nhìn thoáng qua sắc mặt của Tiểu Diễn, nhất thời liền ngậm miệng: “Nô tỳ đi ra ngoài xem!”

Qua một canh giờ, đợi đến khi quay lại, tấu chương trên tay Tiểu Diễn vẫn không thay đổi. Vừa thấy Trữ mama liền hỏi: “Đến rồi sao?”

Trữ mama vui mừng nói: “Dạ!”

Lo lắng trong mắt Tiểu Diễn thoáng buông lỏng, gật gật đầu nói: “Người đi chuẩn bị đi!”

Trữ mama nhìn thấy chủ tử cao hứng, mặt cũng liền sáng lạn thêm vài phần. Cúi đầu che đi cười lạnh trong mắt, bước nhanh ra khỏi thư phòng.

Tiểu nha đầu đang đứng chờ, thấy Trữ mama liền tựa như nhìn thấy cứu tinh: “Lan chủ tử nháo loạn muốn gặp Thái tử!”

Trữ mama nhíu mày: “Nói với nàng điện hạ không thoải mái, mời nàng nghỉ ngơi trước. Có chuyện gì thì sáng mai nói sau!”

Nha đầu vể mặt cầu xin: “Trữ mama, lúc này mới qua buổi trưa. Nếu nô tỳ nói Thái tử đã nghỉ ngơi, chỉ sợ Lan chủ tử sẽ vả nát miệng nô tỳ!”

"Xin lão nhân gia ngài phát chút thiện tâm, đi nhìn một chút. Lan chủ

tử tức giận, vừa khóc lại vừa nháo, ai khuyên liền mắng liền đánh. Nàng là chủ tử, bọn nô tỳ không ai dám ngăn cản!”

Trữ mama căm hận nói: “Toàn một lũ vô dụng ngu xuẩn!”

Tuy nói như vậy nhưng rốt cuộc vẫn sợ gặp chuyện không may liền mang theo nha đầu kia đến tiểu viện gặp Chu Lan Chi.

Từ xa liền nhìn thấy ở ngoài sân, bọn nha đầu phụ trách trông coi đều đứng ở cửa, co đầu rút cổ. Thấy Trữ mama đều khoanh tay thị lập.

Trữ mama quát lớn: “Bảo các người hầu hạ chủ tử, thế nhưng phân không rõ thân phận của mình, chỉ để ý ở trong này. Chờ thưởng bản tử sao?”

Vài nha đầu không ngừng lui qua một bên. Trữ mama bước vào phòng, liền thấy trên đất một đống hỗn độn. Ngay cả ấm trà chén trà cũng bị ném xuống. Chu Lan Chi đang ngồi trên ghế hằm hừ.

Trữ mama thỉnh an xong liền nói: “Lan chủ tử, ngài làm sao vậy?”

Chu Lan Chi đột nhiên ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn chằm chằm Trữ mama.

Đôi mắt tuy rằng vừa sưng vừa đỏ nhưng dưới ánh mặt trời chỉ cảm thấy hàn ý lạnh thấu xương: “Ta muốn gặp điện hạ!”

Trữ mama liền nói: “Hồi Lan chủ tử, điện hạ xem tấu chương thì bị đau đầu nên đã nghỉ ngơi!”

Chu Lan Chi lại mất đi sự bình tĩnh, ngay cả thanh âm cũng thay đổi: “Cái gì? Ngủ ban ngày? Người nghĩ ta là kẻ ngốc sao? Nếu điện hạ

không muốn gặp ta thì tội gì phải mang ta theo cùng?"

Trữ mama mỉm cười, chậm rãi nói: "Lan chủ tử, nếu ngài muốn hỏi, không ngại hãy đem mấy lời này đến hỏi điện hạ. Nô tỳ cũng không dám đoán bừa ý tứ của điện hạ!"

Chu Lan Chi cười lạnh: "Ha, thiên hạ có chuyện cười như vậy sao? Người bên ngoài hiện tại đều xem ta như miếng thịt, hận không thể cắn ta xé ta!"

"Ai biết hắn chỉ lấy ta như tấm lá chắn, ta dựa vào đâu mà phải gánh hư danh oan uổng này? Lần trước đi Trữ quốc am là như thế, lần này cũng như vậy. Ai biết điện hạ đi gặp người nào? Hồ ly tinh!"

Nói tới đây nước mắt không nhịn được mà rơi xuống.

Trữ mama cười làm lạnh: "Lan chủ tử là người thông minh, sao hôm nay lại nói những lời ngốc nghếch như vậy? Nô tỳ nghe thấy thì không sao, bởi vì nô tỳ có thể hiểu được tâm tư của ngài!"

"Nhưng Vũ sơn trang này từ trên xuống dưới đều là tâm phúc của điện hạ, ngài ảm ỉ như vậy nếu rơi vào tai điện hạ...."

Thân mình Chu Lan Chi kịch liệt run rẩy. Sau một lúc lâu cũng không nói nên lời.

Trữ mama lại bồi thêm: "Thế diện của điện hạ bị ảnh hưởng, Lan chủ tử ngài có chỗ nào tốt?"

"Điện hạ sớm đã nghỉ ngơi, ngài nháo loạn cũng không được gì. Ngài vẫn là nên an tâm chờ xem, chờ đến lúc điện hạ nhớ tới ngài rồi nói sau!"

Chu Lan Chi dù sao cũng là người thông minh thấy sắc mặt Trữ mama không vui, liền vội vàng thay đổi vẻ mặt bức đồng, lệ rơi đầy mặt: “Ta muốn gặp điện hạ. Trữ mama, người cho ta thấy điện hạ đi, để ta hỏi cho rõ ràng a!”

Trữ mama vội nói: “Lan chủ tử, ngài sao còn chưa rõ? Điện hạ đối với ngài đã là rất ân sủng rồi!”

"Ngài nhập phủ mới bao lâu, đồ ăn đồ dùng tất cả đều dựa theo phân lệ tốt nhất. Cứ cách năm ba ngày lại được ban thưởng, vài vị trắc phi trong phủ, thị thiếp nhiều như vậy, không biết phải đồ mắ nhìn ngài như thế nào đâu?"

“Nô tỳ nói thật, trừ bỏ Lâm trắc phi đã sinh đại công tử, ai có thể so sánh được với ngài?”

"Ngài đừng phung phí phần phúc khí này. Đến lúc đó chộc giận điện hạ, ngay cả mấy thứ ân điển đó cũng thu hồi, vậy thì ngày ngày trôi qua của ngài cũng không được tốt như thế này nữa!"

Chu Lan Chi nghe ra Trữ mama ý tại ngôn ngoại thì lập tức nghĩ đến thân phận thứ nữ Chủ gia của mình. Hiện tại bất quá là Chu gia vì Thái tử phi mất mới đưa chính mình vào phủ.

Thái tử thứ nhất là vì kiềm chế Lâm trắc phi, thứ hai cũng là vì Thái tử phi vừa mất. Nếu nàng làm càn quá đáng, chỉ sợ sẽ không có hoa quả ngon để ăn.

Chu Lan Chi nghĩ như vậy liền hiểu được, khí nộ cũng dịu xuống dưới. Chỉ là lặng im rơi lệ.

Trữ mama thấy nàng không la hét ầm ĩ nữa liền nói: “Ngài vẫn nên nghỉ ngơi sớm đi. Cần thận khóc sưng mắt, khi Thái tử nhìn thấy lại

không vui!”

Chu Lan Chi chậm rãi lấy khăn tay lau lau nước mắt, Trữ mama thấy tình hình đã được liền muốn đi: “VẬY, nô tỳ xin cáo lui!”

Hành lễ xong liền xoay người rời đi.

Lúc này Chu Lan Chi lại nói: “Trữ mama, cảm ơn ngài đã nhắc nhở. Nhưng có một câu ta muốn thỉnh giáo ngài!”

Trữ mama vội nói: “Không dám! Mời Lan chủ tử cứ nói!”

Sâu kín trong mắt Chu Lan Chi lóe ra ánh sáng, trong thanh âm cũng lộ ra sự lạnh lẽo: “Điện hạ đến tột cùng là vì ai mà tốn nhiều tâm tư như vậy?”

Trữ mama a một tiếng, vẻ mặt tươi cười: “Lan chủ tử, sao ngài lại hỏi nô tỳ?”

Chu Lan Chi gắt gao nhìn chăm chăm: “Người hầu hạ trong viện Thái tử nhiều năm như vậy, ai cũng không hiểu tâm tư điện hạ bằng người!”

Trữ mama vội nói: “Ngài nói lời này nô tỳ nghe không hiểu. Nô tỳ chỉ khuyên ngài đừng nghĩ đông nghĩ tây, như vậy cũng không phải là chuyện tốt!”

Chu Lan Chi cười lạnh: “Người không chịu nói thì thôi vậy! Người đi đi, ta muốn nghỉ ngơi!”

Trữ mama không nói thêm nữa, cáo lui ra ngoài.

Đi đến cửa, ngoắc ngoắc nha đầu: “Cẩn thận hầu hạ! Không được để

bất luận kẻ nào ra vào. Nếu xảy ra chuyện, đánh chết các người cũng đều là nhẹ!”

Tiểu nha đầu liên tục gật đầu. Trữ mama lại nói: “Mấy người hầu hạ trong viện Lan chủ tử thì sao?”

Tiểu nha đầu liền nói: “Ngoại trừ bốn nha đầu Lan chủ tử mang theo từ Chu phủ thì còn lại đều là người mà quản gia phân cho!”

Trữ mama gật đầu: “Sáng mai phái người đi nói với quản gia, bảo là ta nghe nói có vài nha đầu trong viện Lan chủ tử rất vụng về, luôn chọc nàng tức giận. Cho nên muốn đem họ chuyển đi nơi khác, bảo ông ta chọn người mới đến hầu hạ!”

Trên mặt nha đầu có vài phần không yên: “Chuyện này.....Chỉ sợ là không được thích hợp a!”

“Thích hợp hay không đã có điện hạ định đoạt! Phân phó người thì cứ thành thành thật thật mà làm đi!” Trữ mama nói xong lại lạnh lùng liếc mắt vào trong phòng một cái.

Âu Dương Noãn lúc này đang ở trong Sơn Vũ các, trung tâm của Vũ sơn trang.

Bọn hạ nhân đã sớm chuẩn bị tốt thùng tắm, nàng cũng không nói nhiều, miễn cưỡng cởi bỏ y phục, tiến vào bồn tắm ấm áp chứa đầy cánh hoa. Cảm nhận từng đợt nhiệt khí, nhắm mắt lại bình phục tâm tình của mình.

Hồng Ngọc cùng một nha đầu khác dùng mái tóc dài che đi ánh mắt các nha đầu khác.

Tắm một lúc lâu, Hồng Ngọc đỡ nàng ra ngoài, trang điểm chải đầu.

Hồng Ngọc lau khô tóc, nhìn thì như tùy ý nhưng kỳ thực lại rất tỉ mỉ vấn sau đầu.

Bình thường sau khi tắm rửa Âu Dương Noãn sẽ không trang điểm. Nhưng hôm nay nàng lại phân phó Hồng Ngọc mang đồ trang điểm đến, trang điểm thật kỹ càng. Mặt tựa trắng rằm, môi son đỏ thắm, mi cong cao vút.

Nàng nhìn chính mình trong gương, so với thanh lệ thoát tục trước đây thì càng tăng thêm vẻ quyến rũ ngọt ngào. Nàng có chút không nhận ra bản thân mình.

Trữ mama vừa vặn đẩy cửa tiến vào, nhìn nàng thì cười nói: “Phu nhân, nô tỳ thấy người hôm nay so với mọi lần không giống nhau. Nhưng lại không biết nói khác nhau chỗ nào!”

Ngày xưa nàng không trang dung diễm lệ như vậy, tất nhiên là không giống rồi.

Âu Dương Noãn cười cười: “Sao vậy? Rất khó coi sao?”

“Không, không! Làm sao lại khó coi chứ? Ngài thật sự rất mỹ mạo. Nếu ngài nói mình khó coi, vậy trong phủ Thái tử chọn cũng không ra nổi người khó coi như vậy!”

Trữ mama mặt đầy tươi cười, lại nhìn nhìn nàng, trong lời nói còn nghiêm túc khuyên nhủ: “Phu nhân nếu đã lựa chọn như vậy, thì phải nên vui vẻ thoải mái a!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, chính là chỉ mỉm cười mà không nói lời nào.

Hồng Ngọc chỉ nhìn Âu Dương Noãn cười cười với Trữ mama, trên thực tế lòng nàng đã gấp đến tận cổ, trên trán đã rịn lớp mồ hôi.

Trữ mama cười nói: "Hong Ngọc cô nương làm sao vậy? Khẩn trương sao?"

Âu Dương Noãn thở dài: "Hong Ngọc thực sự cũng chỉ là một đứa nhỏ, mama đừng cười. Trong phòng đều đã chuẩn bị tốt chứ?"

Trữ mama cẩn thận liếc mắt nhìn bên ngoài một cái rồi mới thấp giọng nói: "Phu nhân yên tâm. Lâm trắc phi đã phân phó, hết thảy đều theo yêu cầu của ngài mà làm!"

Âu Dương Noãn cúi đầu uống trà, sau đó liền nói: "Vất vả cho mama rồi!"

Trữ mama nhìn gương mặt được trang điểm tinh xảo của Âu Dương Noãn, chỉ cảm thấy vẻ diễm lệ hồng nhuận kia như thẳng thấu vào lòng.

Trữ mama cúi đầu. Bà ở trong viện hầu hạ điện hạ nhiều năm, tuy rằng rất được tín nhiệm nhưng lại cũng chỉ lẫn lộn ở vị trí mama quản sự. Phân lệ mỗi tháng, phần hiếu kính của người khác đều có hạn

Lâm trắc phi ra tay hào phóng, làm người lại hiền hòa, đối đãi với bà thập phần ưu ái.

Mất đi sự chống lưng của nàng, ngày trôi qua của bà trong phủ Thái tử cũng không tốt được như vậy.

Sau khi Thái tử phi mất, phủ Thái tử liền thành thiên hạ của Lâm trắc phi, không phải do chính mình không đầu nhập vào nàng.

Đến thời điểm, Lâm trắc phi lại đưa hai hồng bao, phân phó chuyện hôm nay không được phép để bất luận kẻ nào biết.

Đây chính là năm ngàn lượng a! Có làm cả hai đời cũng không được nhiều bạc như vậy.

Nhưng chuyện này dù sao cũng thập phần nguy hiểm, Trữ mama không phải là chưa từng do dự.

Nhưng nếu không gật đầu, vậy đại nữ nhi của mình đang hầu hạ trong Mặc hà trai.....

Ngay cả tiểu nhi tử gần đây bị trắc phi phái đi làm việc, đến lúc đó thật sự là....

Chương 330: Trộm long tráo phượng (2)

Nghĩ đến đây Trữ mama khẽ cắn môi, gục đầu xuống hỏi: “Phu nhân xin yên tâm!”

Âu Dương Noãn cười cười, quay đầu một lần nữa nhìn vào gương đồng.

Nàng vốn luôn nghiêm trang nhưng lúc này lại sửa sang trang điểm tinh tế.

Người trong gương mặc váy tơ vàng thêu chỉ hồng. Hai bên thân cài là lâu cách thật dài rũ xuống, lưu quang tràn đầy, càng tôn lên dáng người như liễu.

Nay đã vào cuối thu, trời có vài phần hàn khí. Hồng Ngọc mang áo choàng tới phủ lên vai.

Ngón tay Hồng Ngọc vô tình chạm vào da thịt, ấm ấm mịn mịn. Mà tay Âu Dương Noãn, vĩnh viễn đều có một phần lạnh.

Trữ mama khom người mở cửa ra. Âu Dương Noãn bước ra, xuyên qua hành lang thật dài, xa xa ầm ầm có tiếng vang.

Đó là tiếng chuông phía tây cửa thành, trầm trọng dội vào tai Âu Dương Noãn.

Đến nơi Trữ mama lại tự mình mở cửa. Âu Dương Noãn bước vào, ngưng mắt nhìn chung quanh.

Trong phòng song sa trướng mạn, thậm chí cả bàn đều là mới tinh, tản mát ra một tầng vàng sáng thiển hoàng.

Âu Dương Noãn không chút để ý, giống như chỉ là ngẫu nhiên vô tình đi ngang qua, một chút động dung cũng không có.

“Ta không thích nơi quá sáng, buông màn xuống đi!” Âu Dương Noãn nhíu mày, giống như có chút bất mãn.

“Dạ!”

Trữ mama nhanh chóng phân phó nô tỳ buông màn xuống. Vốn trời đang âm u vì mưa, nay chút ánh sáng cũng bị chặn lại. Nhất thời toàn bộ ánh sáng đều ảm đạm xuống.

“Đốt nến đi!”

Âu Dương Noãn thản nhiên cười cười, mặt mày tinh xảo tản mát một loại sáng rọi khác thường.

“Dạ!”

Trữ mama tự mình đi đến bên cạnh bàn, châm đèn hoa sen ngọc lưu ly. Sắc thái trong phòng lập tức càng thêm nhu hòa.

Trong đèn hoa sen lưu ly cũng tản mát ra một mùi hương nhàn nhạt, nhạt đến nỗi nếu không tinh tế thì không thể nào phát hiện được.

Âu Dương Noãn cười cười: “Ta ở chỗ này chờ, các người đều lui xuống trước đi!”

“Vâng!”

.....

Tiểu Diễn bước vào viện, chỉ có vài nô tỳ ít ỏi, trong đó có Hồng Ngọc đều đã sớm quỳ gối dưới bậc thanh ngọc.

Hắn vẫn chưa để ý tới, thẳng đến đi khi vào phòng, tâm tình dĩ nhiên là có chút vội vàng trước nay chưa từng có.

Bước vào liền nhìn thấy Âu Dương Noãn đang ngồi đọc sách bên cạnh đèn lưu ly, mặt mày thanh lệ nhẹ nhàng nay lại trang điểm rạng rỡ quyến rũ. Nhất thời không biết vì sao lại tăng thêm vẻ kiều diễm vô hạn.

Chỉ là thần sắc vẫn giống như trước, tao nhã cao ngạo. Ngay cả ý cười cũng điềm tĩnh như châu huy, chỉ thấy ôn nhuận không còn gai góc.

Hắn tiến vào đứng một bên, cũng không lên tiếng.

Âu Dương Noãn biết rõ hắn đến, lại làm như không biết, toàn tâm toàn ý chỉ nhìn sách trong tay.

Một lát sau liền nghe thấy Tiểu Diễn do dự ho khan nàng mới tùy ý buông sách, đứng dậy hành lễ.

Hành lễ lại cũng thực tùy ý, xem ra không có bao nhiêu thành ý. Nhưng Tiểu Diễn lại mỉm cười.

Âu Dương Noãn nhìn mặt mày hắn ôn hòa, trong lòng không khỏi nghĩ khó trách lúc trước biểu tỳ lại ái mộ hắn như vậy. Nếu Tiểu Diễn dấu đi bản tính thì cũng là một mỹ nam tử phong độ.

Nam nhân Tiểu gia, dù sao cũng xuất thân hoàng tộc, có nhiều mỹ nhân vây quanh. Nên trong tâm nhãn luôn có vẻ hời hợt cuốn hút.

Chỉ là Âu Dương Noãn nhìn lại không có chút cảm giác động tâm mà thay vào đó là cảm giác chán ghét.

Đem sự chán ghét này che dấu sâu trong đáy mắt, Âu Dương Noãn cười nói: “Vào sao không nói lời nào?”

Hắn mỉm cười: “Ta thấy muội đang cúi đầu đọc sách, không muốn quấy rầy. Đang đọc sách gì vậy?”

Âu Dương Noãn cười ôn nhu: “Chỉ là nhàn rỗi không có gì làm nên tùy tiện lấy một quyển sách bên kia đọc mà thôi!”

Tiểu Diễn nhìn thoáng qua, là một quyển cầm phổ thì không khỏi gật gật đầu. Vừa cúi đầu lại thấy bên hông nàng có túi hương khéo léo, thập phần tinh xảo thì không chút do dự lấy xuống: “Cái này thật đẹp!”

Nói xong hắn đem túi hương kia đặt trong lòng bàn tay thưởng thức: “Cùng với muội trông rất xứng!”

Âu Dương Noãn chỉ thản nhiên cười cười, cũng không ngăn cản. Trong lòng nghĩ nếu Tiểu Diễn biết túi hương này chỉ là loại tầm thường thì biểu tình kia sẽ như thế nào?

“Tặng cho ta đi!” Tiểu Diễn nói.

Âu Dương Noãn lại có chút châm chọc: “Không phải ngài nói túi hương này tinh xảo điểm lệ sao? Biểu tỷ từng nói với ta, điện hạ không thích những thứ như vậy!”

“Ta không quan tâm hình thức, tâm ý của muội mới là đáng quý!”
Tiểu Diễn nhìn nàng không chớp mắt.

Tâm ý?

Âu Dương Noãn nhin cười, lại nghiêng đầu nói: "Vẫn là trả lại cho ta đi. Mỗi một chuyện, một vật trên người diện hạ, một mũi kim đường chỉ đều không thể qua loa!"

"Huống chi nếu như lời ngài nói, túi hương này là tâm ý của ta thì lại càng có điểm không ổn!" Nói xong liền vươn tay muốn lấy lại.

Tiểu Diễn nghe vậy cũng cười, lại giơ tay lên cao, túi hương liền rơi vào ống tay áo hắn.

Hắn ngưng thần một lát, ánh mắt dừng trên y phục nàng, hàm ý cười cười: “Y phục hôm nay của muội cũng rất đẹp. Trước đây chỉ thấy muội mặc mấy loại đơn giản trắng thuần. Mấy loại rực rỡ này rất ít khi mặc!”

Nói xong hắn lại tháo minh châu trên trâm cài của nàng xuống cho vào túi hương: “Sau này ta sẽ mang viên minh châu này bên người. Một khắc cũng không rời, được không?”

Âu Dương Noãn cười cười, cũng không nói cho hắn biết tất cả những trang sức này nàng đều mới đặt mua.

Bất luận là kẻ nào cũng chưa từng thấy nàng mang qua, lại càng không phải loại nàng thích.

Khi nói chuyện, Tiểu Diễn thuận thế cầm lấy tay Âu Dương Noãn kéo qua.

Mặt Âu Dương Noãn nóng lên, thân mình rụt về phía sau một chút, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Điện hạ....”

Tiểu Diễn thấy nàng tựa hồ như là thẹn thùng liền cười nói: “Ta đã phân phó bọn họ chuẩn bị những thứ bình thường muội thích ăn. Còn có rượu hoa lê, muội từng nói rượu hoa lê trong thuần lại không dễ say!”

Dứt lời hần tự mình đến bàn trà gần cửa sổ, cầm lấy bầu rượu ngọc lưu ly.

Trong không khí lập tức tràn ngập hương khí tinh khiết trong veo khiến không khí có chút ngại ngùng lập tức thả lỏng hơn rất nhiều.

Tiểu Diễn tự mình rót hai chén, đưa một ly cho Âu Dương Noãn. Không biết là cố ý hay vẫn là vô tình mà hần dẫm lên váy nàng, tay nhân thể đỡ lấy thắt lưng nàng.

Âu Dương Noãn phiền chán, khi hần đang thất thần liền nhẹ nhàng đẩy hần ra ngồi lên tháp thượng. Chỉ để hần ngơ ngác đứng đó, vẻ buồn bã mất mát hiện lên trong mắt.

Âu Dương Noãn không để ý đến hần, vươn tay nhón lấy một quả nhãn, thích ý bỏ vào miệng.

Thong thả nhai nuốt rồi thản nhiên cười: “Nghe nói phủ Thái tử làm những hoa lê, mùi hương vẫn vít mười ngày không tiêu tan khiến người ta như lâm vào tiên cảnh. Có phải thật không?”

Dứt lời, cũng không chờ Tiểu Diễn trả lời, trong mắt hiện lên một tia hoảng hốt khó có thể nắm bắt.

Hoảng hốt nhớ về một ngày kia.....

Nàng xoay người nói với Lâm Nguyên Hình: “Hắn hẹn ta gặp mặt!”

Thanh âm kia lạnh nhạt, giống như chỉ đang nói đến chuyện vốn chẳng liên quan, không đáng để nhắc tới.

Lúc ấy khi nghe những lời này Lâm Nguyên Hình hơi hé miệng, cứ kinh ngạc như vậy mà nhìn Âu Dương Noãn. Máu trong cơ thể giống như dần dần đóng băng.

“Cho nên, biểu tỷ, tỷ phải giúp ta!” Lúc ấy, nàng đã nói như vậy.

Mà Lâm Nguyên Hình, sau một lát khiếp sợ liền không do dự mà gạt đầu.

.....

Tiểu Diễn nhìn Âu Dương Noãn, chỉ cảm thấy trong lòng xuất hiện một loại khó có thể tin.

Hắn biết Âu Dương Noãn rất trân trọng Âu Dương Tước, đến mức cơ hồ như là liều lĩnh.

Hắn bất quá chỉ mới chặn lại hai bức thư của Âu Dương Tước mà thôi, vậy mà Âu Dương Noãn đã liền gạt đầu.

Đương nhiên hắn không để ý tình ý tỷ đệ. Nhưng hắn hâm mộ, bởi trên đời này tuyệt đối không có nữ nhân sẽ vì hắn mà liều lĩnh.

Bởi vì phụ thân yếu đuối vô năng, nên từ rất sớm hắn đã nhận sự chờ mong của hoàng tổ phụ. Từ nhỏ đến lớn, hắn không biết bao nhiêu lần suýt chết vì bị phản bội và mưu sát.

Bắt đầu từ lúc đó hẳn liền biết hết thầy đều phải dựa vào chính mình. Cái gì mà thân tình hữu tình, tất cả đều là lừa gạt. Lúc hẳn khó khăn nhất, không có bất luận kẻ nào tới giúp hẳn.

Trong trí nhớ của hẳn, khuôn mặt Âu Dương Noãn vĩnh viễn giống như lần đầu gặp mặt.

Mi cong cong, mắt tiệp nồng đậm, không bôi son nhưng mỗi lúc nào nhuận hồng. Khóe miệng luôn thường trực nụ cười nhưng một chút cũng không chạm vào đáy mắt, lần nào đối diện hẳn cũng lạnh lùng như thế.

Có lẽ nàng vĩnh viễn cũng sẽ không biết, cơ hồ là từ lần đầu tiên gặp mặt, hẳn liền đã chú ý tới nàng.

Nhưng cũng chỉ dừng lại ở sự chú ý mà thôi. Đối với hẳn mà nói, trên đời này chỉ có hai loại người, người hữu dụng và người chết.

Lúc đầu, hẳn nhìn Âu Dương Noãn, cơ hồ vẫn là dùng tâm tính như đối với một loại đồ chơi mới lạ.

Nhưng dần dần, sự kháng cự cùng lạnh lùng của nàng lại xâm nhập vào lòng hẳn, bất tri bất giác hẳn bắt đầu mê mẩn mỗi khi nhìn thấy nàng.

Một chút ngọt ngào, một chút nhiệt hỏa hòa vào nhau thẩm thấu vào máu, chảy thẳng vào tim.

Hẳn phải kiệt lực nhằn nại kiềm trụ mới có thể khiến bản thân không trầm luân vào dục vọng.

Tiểu Diễn gắt gao nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn, ngón tay lơ đãng miết ly rượu khiến rượu bên trong hơi hơi sóng sánh quang

mang.

Tiểu Diễn cúi đầu nhìn, cảm thấy có một loại cảm giác lạnh lẽo rót vào lòng.

Hắn không khỏi bật cười, những thứ nàng yêu thích cũng giống như con người nàng. Bề ngoài ôn nhuận, nội tâm rét lạnh không có độ ấm.

Giống như lòng của nàng, vĩnh viễn cũng không ấm áp được.

Hắn tin, bọn họ là cùng một loại người.

Bưng ly rượu lên, hắn uống một hơi cạn sạch.

“Vừa rồi muội suy nghĩ cái gì?”

Âu Dương Noãn cười nhẹ, vẫn là cúi đầu: “Ta không nhớ rõ!”

"Không nhớ rõ?"

Âu Dương Noãn xoay tròn ly rượu trong tay, nhưng không uống lại chán ghét đặt qua một bên. Tươi cười tựa như đào nở: “Điện hạ muốn uống chén của ta?”

Tiểu Diễn dường như ngây người, đột nhiên thân thể khuynh về phía trước. Hắn ngã vào lòng nàng.

Âu Dương Noãn không thể thừa nhận thể trọng của hắn, lao đảo một cái hai người liền ngã xuống giường.

Hô hấp của hắn phả vào gáy nàng, có chút ngứa ngứa, giống như chọc vào lòng nàng.

Thân thể bị hấn gắt gao ôm lấy, tay Tiểu Diễm càng ngày càng hữu lực khiến Âu Dương Noãn dần dần cảm thấy hô hấp khó khăn.

Nàng lấy tay đẩy hấn ra, đồng thời nghiêng đầu. Không biết vì sao hấn đột nhiên kêu đau đầu, lật qua một bên.

Âu Dương Noãn mỉm cười, thân thiết nói: “Điện hạ, làm sao vậy?”

“Không biết, chỉ là rất đau đầu!” Tiểu Diễm nhú mày, nhắm hai mắt lại.

Âu Dương Noãn cười cười: “Có lẽ là do rượu hoa lê lạnh, điện hạ nhất thời không thích ứng. Qua lát nữa thì sẽ tốt lên!”

Tiểu Diễm bắt lấy tay nàng, Âu Dương Noãn liền an ủi vỗ vỗ tay hấn.

Lúc đứng dậy rời đi miệng nàng phun ra một hơi thở nghẹn nơi lồng ngực, che đi tia cười lạnh bên môi.

Đây là mê huyễn dược mà thanh lâu thường sử dụng, vô sắc vô vị, chỉ cần hòa một giọt vào nước sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác mãnh liệt.

Lúc Tiểu Diễm tỉnh lại chỉ cảm thấy đau đầu, nhưng mà hấn lại miễn cưỡng mở mắt tìm kiếm bóng dáng Âu Dương Noãn.

Nhưng không thấy, nhất thời hấn cảm thấy vô cùng tức giận, chẳng lẽ nàng nhân lúc hấn không thoải mái liền rời đi?

Vừa muốn giãy dụa khởi động thân mình lại bị một đôi tay mềm nhẹ phủ lên.

Sau đó Tiểu Diễm liền ngửi được mùi hoa sen trên người Âu Dương Noãn thấm nhập vào ruột gan.

Hắn sững sốt, mở to mắt liền nhìn thấy gương mặt thanh lệ, tay nàng đang bưng chén trà giúp hắn uống. Hắn lại đẩy chén trà ra, đem nàng kéo mạnh vào lòng.

Nàng tay chân mềm nhũn ngã vào lòng Tiểu Diễm, cách vạt áo hắn tựa hồ có chút dòn dập, từng ngუმ từng ngუმ thở dốc.

Lúc này đây, nữ tử không hề vãn ngôn cự tuyệt. Nhiệt tình cùng chờ mong tích tụ đã lâu của Tiểu Diễm lúc này liền bạo phát.

Giống như thiếu niên cấp bách cùng xúc động. Mà nàng lại ôn nhu chậm rãi thừa nhận, thừa nhận sóng triều cùng âu yếm của hắn.

Trong phòng hồng la đấu trướng, tiểu kim cuốn vũ đẹp đẽ quý giá, trạc nhiên sinh huy. Đèn lưu ly cháy đã lâu, sáp nến tích tụ đỏ hồng đập vào mắt.

Không biết khi nào ngoài cửa sổ một tiếng gió cũng không có, không gian lặng im như tờ.

Duy chỉ nghe thấy thanh âm rên rỉ cùng tiếng thở dốc triền miên.

Trong phòng có chút không khí nóng bỏng. Nữ tử lẳng lẳng nằm trên giường rộng lớn.

Tiểu Diễm mê man ngủ, hai tay vẫn gắt gao ôm lấy vai của nàng khiến nàng không thể nhúc nhích.

Cánh tay cường lực của hắn cùng mồ hôi chưa khô trên da thịt lỏa lồ trước ngực hòa cùng một chỗ.

Đúng lúc này nữ tử nghe thấy bên ngoài có động tĩnh rất nhỏ. Nàng lập tức đẩy hai tay Tiểu Diễm đang ngủ say, đứng lên, bất chấp trên người không một mảnh vải liền đi ra liêm trưởng, chân trần quỳ xuống.

Nữ tử bên ngoài rõ ràng là Âu Dương Noãn, nàng cười cười, nhẹ giọng nói: “Lui xuống đi!”

Đầu nữ tử nhẹ nhàng buông xuống, kính cẩn nhặt xiêm y rơi trên đất mặc vào rồi cẩn thận lui xuống.

Âu Dương Noãn chậm rãi ngồi xuống nhìn đèn hoa sen lưu ly mười cánh hoa trên bàn.

Ngọn đèn tầng tầng nhiễm nhiễm. Nến đỏ bên trong cơ hồ đã cháy hơn phân nửa.

Hồng Ngọc bên ngoài tiến vào đổi lại bị nàng ngăn lại. Sáp nến đỏ như máu, dọc theo thân nến chảy xuống.

Chương 331: Lễ vật bất ngờ

Lúc Tiểu Diễn tỉnh lại, Âu Dương Noãn đã phục sức chỉnh tề ngồi bên cửa sổ.

Chính là tóc vẫn chưa vấn, mái tóc dài đổ xuống. Nàng lại cứ thế không thèm để ý, không biết đang nhìn cái gì ngoài kia.

Trong lòng Tiểu Diễn có dòng nước ấm chảy xuôi, đứng dậy khoác ngoại bào.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Thanh âm của hắn, cơ hồ như là ôn nhu trước nay chưa từng có.

Âu Dương Noãn quay đầu lại, bởi vì màn hình đã được vén lên, bên ngoài không biết từ khi nào mây đen đã tản đi.

Dưới ánh mặt trời chiếu xuống, hai má Âu Dương Noãn hơi ửng đỏ, giống như một đóa hoa hải đường: “Điện hạ, ta phải đi!”

Tiểu Diễn tiến lên hai bước, vội nói: “Thời gian còn sớm, ta tự nhiên sẽ phái người đưa muội trở về!”

Thần sắc Âu Dương Noãn vẫn bình thản, bên môi nổi lên tươi cười nhợt nhạt: “Không cần....Ta đã đáp ứng yêu cầu của ngài....”

Nói đến đây nàng lại cắn môi: “Thì không nên ở lại nữa!”

Trong lòng Tiểu Diễn đại chấn, không tự giác mà nắm lấy bả vai nàng.

Âu Dương Noãn mỉm cười, đẩy tay hắn ra. Bỗng nhiên đứng dậy, tóc đen như mây đổ xuống.

Nàng cũng không sợ hãi, đi tới trước mặt Tiểu Diễn vén áo thi lễ: “Điện hạ biết rõ lòng ta không muốn, chung quy vẫn lấy tính mạng Tước Nhi muốn ta phải thỏa hiệp. Nay ta đã đáp ứng yêu cầu của điện hạ, mong rằng ngài sẽ tuân thủ hứa hẹn, buông tha cho ta!”

Tiểu Diễn nổi lên hứng trí nhìn nàng: “Muội muốn ta buông tay sao? Muội cũng biết ta đã phải mất nhiều khí lực mới có được muội, sao có thể một lần liền xong?”

Âu Dương Noãn cũng không giận, chỉ là môi cong lên như ánh trăng cuối hạ: “Điện hạ là Thái tử của Đại Lịch, quyền khuynh thiên hạ. Nhưng ta cũng là nữ nhi của công chúa, là phi tử của Minh quận vương. Là biểu muội của Lâm trắc phi, là ngoại tôn nữ Trấn quốc Hầu phủ. Nếu luận thân phận, ta sẽ vì điện hạ mà phải thu nhận chê trách vô tận!”

Gió nhẹ phất qua mái tóc dài của nàng càng tôn lên dáng người như liễu trong gió, trong suốt sinh sắc.

Chỉ nghe nàng nói nhẹ nhàng, êm tai, như ngọc châu dính đang, cực kỳ động lòng người: “Kỳ thật ngài cưỡng bức ta hầu hạ ngài đã là một việc không hề khôn ngoan rồi!”

"Ta đã gả cho người ta làm thê tử, hành động này của điện hạ không thể nghi ngờ chính là đã hủy đi gia đình của người khác, bức người ly tán. Huống chi, ngài cứ bức bách như thế, sẽ chỉ khiến trong lòng ta sinh hận!"

Ánh mắt lợi hại của Tiểu Diễn như muốn nhìn thấu nàng: “Nếu muội

đã nghĩ thông suốt mọi chuyện, sao hôm nay phải đáp ứng ta?”

Mặt Âu Dương Noãn đỏ lên, chung quy là vẫn có vài phần ngại ngùng: “Ta muốn điện hạ hết hy vọng!”

Tiểu Diễn nhìn nàng: "Làm cho ta chết tâm?”

Âu Dương Noãn chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt trầm ổn nhìn hắn: “Điện hạ tương lai còn muốn làm một minh quân. Nếu đã muốn thỏa mãn tâm nguyện, tự nhiên sẽ không lại tâm tâm niệm niệm. Ta tin rằng ngài sẽ không vì một nữ tử mà không để ý đến quốc gia đại sự!”

Đúng vậy, nếu hắn vẫn chưa chiếm được thì tự nhiên sẽ tâm tâm niệm niệm. Nhưng khi đã có được hắn lại liền cảm thấy vô vị nhạt nhẽo.

Tiểu Diễn hơi ngẩn ra, ngược lại còn cười rộ lên: “Muội thật sự là nghĩ rất nhiều!”

Nghĩ nhiều đến cỡ nào?

Trải qua một đời, nàng đối với tâm tư nam nhân, thật sự cũng có chút hiểu biết. Nếu nàng kiên trì không chịu theo, Tiểu Diễn sẽ chỉ càng si mê.

Nhưng nếu nàng đã lấy thân thỏa mãn hắn, ít nhất trong mắt hắn chuyện đó cũng không còn quan trọng nữa.

Phàm là nữ tử, chỉ có thương thấu tâm mới hiểu được thế sự lạnh lẽo không gì hơn chuyện này.

Ý cười của nàng dần nhạt xuống, giống như một chút mây bay, gặp

gió sẽ liền tán đi: “Đa tạ điện hạ khích lệ!”

Thanh âm Âu Dương Noãn ôn nhu uyển chuyển nhưng giờ phút này từng chữ từng chữ nói ra lại khiến người đối diện có thể cảm thấy hàn ý bốc lên: “Mặc kệ lời của ta ngài tin hay không tin. Điện hạ, nếu ngài muốn cùng ta duy trì quan hệ lâu dài, quả thật là điều không thể!”

“Trọng Hoa dù sao cũng là huynh đệ của ngài, ngài chắc là biết rõ năng lực của chàng. Mỗi hận đoạt thê bất cộng đái thiên, trước mắt chàng còn chưa biết. Nhưng sau này nếu điện hạ vẫn không chịu buông tay, khiến chàng tức giận, điện hạ còn có thể ngồi yên trên vị trí Thái tử sao?”

Tiểu Diễn hơi nghiêng đầu suy nghĩ, chợt vỗ tay hoan nghênh cười nói: “Được! Được! Tâm tư này, quả thật là đã nhìn thấu. Ta không còn lời nào để nói nữa!”

Hắn nhìn nàng thật sâu: “Muội đi đi! Việc hôm nay tuyệt đối sẽ không có ai nhắc đến!”

Âu Dương Noãn cúi xuống hành lễ, trên mặt lộ ra tươi cười: “Đa tạ điện hạ!”

.....

Ngọ yến trong cung.

Gọi là yến hội nhưng thực chất chỉ có các công tử danh môn tề tụ. Nói trắng ra thì là thịnh yến chọn rể cho Tiểu Nhiên quận chúa.

Âu Dương Noãn cuối cùng vẫn không gật đầu đồng ý của hôn sự này.

Kiên nhẫn của Sở vương cũng hết cho nên đã yêu cầu Hoàng thượng cử hành yến hội. Để toàn bộ công tử danh môn trong kinh đô đều tham dự, muốn lựa chọn một vị giai tế cho Tiểu Nhiên.

Nhưng nếu chỉ là như thế cũng liền thôi, cố tình Sở vương còn muốn các phu nhân đều tham gia.

Điều này tất nhiên là muốn để Âu Dương Noãn biết rằng, không có Âu Dương Tước đệ đệ nàng thì trong kinh đô này cũng còn đầy quý nhân quý xuống muốn thành đôi với quận chúa.

Âu Dương Noãn tất nhiên là biết điểm này, nàng vốn có thể nói bản thân không khỏe để khước từ. Nhưng nàng lại đi, chỉ vì nàng không hy vọng đứa nhỏ ngốc Tiểu Nhiên kia quá mức thương tâm.

Quả nhiên, khi thấy Âu Dương Noãn xuất hiện, trên mặt Tiểu Nhiên mới lộ vẻ tươi cười.

Bởi vì lần này mời không ít nam tân nên nữ quyến đều ngồi vào liêm thiết sa giao oản mỏng manh chấm đất. Bên ngoài còn có màn, người ngoài liêm không rõ nội tình bên trong nhưng người bên trong lại có thể nhìn thấy mọi động tĩnh bên ngoài.

Lâm Nguyên Hình ngồi cạnh Âu Dương Noãn, không biết vì sao lại thở dài một hơi. Nhìn Tiểu Nhiên giống như rối gỗ xa xa: “Muội thật sự không chịu gật đầu?”

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu: “Tiểu Nhiên là một cô nương tốt. Nhưng người bên cạnh nàng chưa chắc đã có ý tốt!”

Lâm Nguyên Hình cười lắc đầu: “Bọn họ xác thực là dụng tâm lương khổ, nhưng chúng ta cũng chưa chắc sẽ bị tính kế!”

Trong mắt Âu Dương Noãn lộ ra hàn sương: “Biểu tỳ, ta không thể mạo hiểm cuộc đời của Tước Nhi!”

Lâm Nguyên Hình thở dài, nuốt xuống tiếc hận trong lòng: “Muội chính là quá che chở Tước Nhi, sợ hẳn phải chịu khổ!”

Lâm Nguyên Hình không biết, trong lòng Âu Dương Noãn cũng luôn luôn có do dự.

Nàng đương nhiên cũng biết Tiểu Nhiên không phải vì lý do khác mà gả cho Âu Dương Tước mà là thật tâm thích hẳn, toàn tâm toàn ý muốn gả cho hẳn. Cô nương như vậy, thiên chân đáng yêu cỡ nào.

Đáng tiếc, lại có xuất thân đặc thù như vậy. Mặc kệ là nam nhân nào cưới quận chúa cũng đều phải đối đãi như công chúa. Ở chung lâu dài, tâm khí cao ngạo như Tước Nhi sao có thể chịu được?

Hơn nữa Tước Nhi là người ở trên chiến trường đánh giặc, tương lai khả năng cả đời đều như thế. Một đoá hoa như Tiểu Nhiên lại có thể chịu được điều đó không?

Âu Dương Noãn đang suy nghĩ, liền nghe thấy Thái giám lớn tiếng: “Bệ hạ đến!”

Mọi người đều đồng loạt quỳ xuống hành lễ vấn an. Hoàng đế ngồi xuống, cao giọng: “Miễn lễ!”

Hoàng đế đảo mắt nhìn mọi người phía dưới một vòng liền hài lòng gật gật đầu.

Với ông mà nói, bản thân không có nữ nhi. Tiểu Nhiên là ông nhìn nàng lớn lên từ nhỏ, tình cảm như nữ nhi thân sinh.

Một khi đã như vậy, ông tất nhiên muốn tìm một nam tử trẻ tuổi tuấn kiệt để nàng nương tựa.

Lúc này là ông để Thái tử lựa chọn cho Tiểu Nhiên mười vị công tử xuất thân thế gia, công tử trẻ tuổi nổi danh. Đây là phải mất tâm lực thật lớn mới sàng lọc được.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua mấy vị công tử xa xa ngoài sa liêm, liền biết lần này Tiểu Diễn thật sự tổn không ít công phu.

Những nam tử đó tướng mạo khí chất đều là hiếm thấy, chính là sự bất phàm đó cũng còn chứa nhiều hàm xúc.

Dù có mạnh mẽ cũng chỉ là lực bất tòng tâm, hơn nữa bọn họ đều e ngại hoàng thất nên bất tri bất giác đều có chút khô khan.

Âu Dương Noãn có chút không kiên nhẫn, ánh mắt chuyển hướng nơi khác. Lại đột nhiên phát hiện các vị phu nhân chung quanh đều đang nhìn mình thì không khỏi hơi hơi lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Lâm Nguyên Hình mỉm cười, ghé sát tai Âu Dương Noãn nói: “Gần đây muội rất nổi tiếng a!”

“Nổi tiếng?”

Âu Dương Noãn sừng sốt, trên mặt xẹt qua một tia kinh ngạc. Lại nhìn chung quanh một vòng, những người đó đều chuyển tầm mắt.

Nhưng một vài vị phu nhân tiểu thư lớn mật vẫn nhìn chăm chăm nàng: “Bọn họ làm sao vậy?”

Lâm Nguyên Hình cười nói: “Nay muội cùng Minh quận vương là một

đôi giai ngẫu hoàng gia kinh đô được người ta ca ngợi a! Nam tử luôn tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường. Huống chi còn là thân vương hậu duệ quý tộc, cơ thiếp chưa bao giờ thiếu!"

"Nhưng bên cạnh Minh quận vương chỉ có một vị chính phi là muội. Ngay cả thị thiếp cũng không nạp một người, càng không cần nói đến trắc phi!"

Quạt tròn trên tay Âu Dương Noãn khẽ lay động, cười cười: "Nói như vậy, nghe qua giống như ta là đồ phụ vậy!"

Lâm Nguyên Hình bật cười: "Muội cho là mình không phải sao?"

Âu Dương Noãn cá giận: "Biểu tử!"

Lâm Nguyên Hình cười: "Được rồi, được rồi! Ta cũng không chọc muội nữa. Muội hiện tại chẳng những gả cho nam nhân văn võ song toàn, phong thần tuần lã nhất Đại Lịch mà còn có một đệ đệ cũng không thua kém ai. Còn cái phiền toái kia....."

Lâm Nguyên Hình cách sa liêm nhìn thoáng qua Tiểu Diễn phía xa xa: "Tựa hồ cũng đã được giải quyết!"

Âu Dương Noãn ngẩn ra, sau lần gặp mặt đó Tiểu Diễn quả thực như đã lãng quên nàng vậy. Không bao giờ chủ động mời nhập phủ nữa, có gặp mặt cũng rất lạnh nhạt.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy, ánh mắt Tiểu Diễn nhìn mình lại càng nhiệt liệt hơn so với trước kia. Chính là....bị kín một tầng áp lực đáng sợ.

Có lẽ là do nàng quá đa tâm. Dù sao đã có được thứ mình muốn, hấn cao ngạo như vậy, nhất định sẽ khinh thường liếc mắt lần thứ

hai.

Hiện tại có lẽ hắn sẽ cảm thấy, nữ nhân dù sao cũng chỉ là nữ nhân. Chỉ cần chiếm được liền không có gì khác nhau. Hắn là như vậy mới đúng....

Âu Dương Noãn nghĩ nghĩ liền nói với Lâm Nguyên Hình: “Lần trước, cũng may là có tỷ hỗ trợ!”

Bên môi Lâm Nguyên Hình cong lên nụ cười tự giễu: “Nếu không phải vì ta, muội cũng sẽ không bị hắn chú ý. Ta thật hy vọng có thể làm được cho muội càng nhiều....”

Nói xong ánh mắt lại nhìn Tiểu Diễm ngoài sa liêm, đáy mắt dẫn theo một tầng hàn ý lạnh lẽo. Hàn ý kia, ngay cả Âu Dương Noãn cũng đều có thể cảm nhận được rõ ràng.

Vừa định mở miệng nói tiếp lại thấy Sở vương phi đi tới, cười nói với Âu Dương Noãn: “Minh quận vương phi, đứa nhỏ Tiểu Nhiên này ta không có cách nào. Nó vẫn không chịu đến yến hội ngày hôm nay, cuối cùng là bị phụ vương nó bắt phải tới. Người có thể giúp ta khuyên bảo nó vài câu không?”

Âu Dương Noãn sững sốt, lại nhìn Tiểu Nhiên vẻ mặt cô đơn ngồi bên kia. Vốn định nói lời cự tuyệt nhưng rồi lại không thể thốt lên được.

Nàng gật gật đầu nói: “Được, ta sẽ làm hết sức!”

Nàng hướng Lâm Nguyên Hình gật gật đầu rồi liền rời đi, đến bên cạnh Tiểu Nhiên ngồi xuống.

Đối phương vừa thấy nàng trong mắt liền có lệ quang hiện lên,

nhưng chung quy vẫn là kìm nén.

“Những người đó, một người muội cũng không nhìn trúng sao?” Âu Dương Noãn hỏi.

Tiểu Nhiên thần sắc cô đơn lắc lắc đầu.

Trong lòng Âu Dương Noãn đột nhiên cảm thấy có lỗi với cô nương thiên chân này, lại không thể không nề hà nói: “Đừng nóng vội! Chúng ta từ từ quan sát. Nhất định sẽ phải là một người tốt nhất mới xứng với Nhiên Nhi của chúng ta!”

Tiểu Nhiên lạnh nhạt nói: “Tỷ nhìn bọn họ xem....toàn một đám nịnh nọt. Người bọn họ muốn lấy không phải là ta, mà là Tiểu Nhiên quận chúa!”

Âu Dương Noãn vốn tự cao là người ý chí sắt đá. Nhưng khi nghe một câu như thế, trong lòng không biết vì sao lại mềm xuống.

Nàng cười cười: “Muội thích thiếu niên anh hùng như Tước Nhi sao?”

Tiểu Nhiên ngẩng đầu, trong ánh mắt hiện lên ánh sáng: “Nam nhi là phải oai hùng như Âu Dương tiểu tướng quân!”

"Nhưng tỷ hãy xem bọn họ đi, một đám mặt hoa da phấn. Tất cả đều là gốìi thêu hoa. Đừng nói là so với Âu Dương tướng quân, ngay cả ca ca của ta bọn họ cũng kém xa!”

Âu Dương Noãn nở nụ cười, thế này mới thật sự là tai bay vạ gió.

Đây là yến hội, không phải là kỵ xạ tràng. Những danh môn công tử đó sao dám phóng túng, ở trong này đều phải theo khuôn phép.

Ánh mắt Tiểu Nhiên lại cao như vậy. Muốn trách phải trách nam nhân Tiểu gia quá mức vĩ đại, khiến cho thiên niên khác trong mắt Tiểu Nhiên đều rất chướng mắt.

Âu Dương Noãn nghĩ nghĩ liền nói khẽ với Thái giám một bên: “Đi mời Minh quận vương qua đây!”

“Dạ!”

Lúc Tiểu Trọng Hoa vén rèm bước vào, các thiếu niên phía đối diện đều giật nảy mình, cuống quýt cúi đầu không dám nhìn vào trong.

Nhưng nữ quyến lại đều đã gặp qua Tiểu Trọng Hoa, giờ phút này thấy hấn cảm y ngọc đá, phong độ ngời ngời liền không khỏi hai mắt sáng ngời.

Tiểu Trọng Hoa chậm rãi đi tới, trong đôi mắt thâm thúy của hấn hiện lên một loại lực đạo cực ổn cực kính tú.

Giống trong ôn nhu yên tĩnh có phiếm ánh sáng lạnh, tràn ngập từ tính lại cũng rất xa cách. Bên trong sự yên lặng đó không che dấu được sự tôn quý đã ăn sâu vào máu thịt.

Liền ngay cả động tác bước đi cũng tao nhã cao quý khiến người ta luyến tiếc không rời mắt.

Tiểu Nhiên khẽ thở dài: “Tỷ tỷ, Trọng Hoa ca trời sinh tuấn mỹ như vậy, tỷ cũng phải để ý cho kỹ a!”

Âu Dương Noãn cười, nhìn Tiểu Nhiên: “Nếu chàng tâm tư gì cũng không có, ta sao phải lo lắng? Còn nếu chàng đã có tâm thì ta sao có thể nắm trong lòng bàn tay?”

Trên mặt Tiểu Nhiên liền lộ ra vẻ mặt nghi hoặc. Âu Dương Noãn biết giờ phút này đối phương còn chưa hiểu được những lời này cho nên cũng không giải thích nhiều.

Nàng nói với Tiểu Trọng Hoa: “Nhiên Nhi nói nam nhi hắc phải là văn võ song toàn. Tài văn chương của những công tử này muội ấy đều đã xem qua, không biết tài kỹ cung thế nào?”

Tiểu Trọng Hoa nhìn Tiểu Nhiên, gật đầu: “Ngại gì không thử một lần!”

Tiểu Trọng Hoa sai người đến bẩm báo với Tiểu Khâm Võ mấy câu. Hoàng đế liền cười gật đầu. Tiểu Trọng Hoa phất phất tay sai người mang cung đến.

Bên ngoài màn, người đối diện chưa kịp phản ứng Tiểu Trọng Hoa đã nhanh chóng giương cung lên, tên đã trên dây.

Hai tròng mắt hắc híp lại thành một đường, ngón tay nhẹ nhàng buông lỏng.

Một tiếng gào thét bén nhọn, mũi tên xé gió lao trong không khí hướng bên nam nhân bắn qua.

Chuyện xảy ra đột ngột, tất cả mọi người đều bị dọa cho sửng sốt.

Mũi tên này thế đi mạnh mẽ, mang theo tiếng gió sắc bén hướng phía hành lang trụ đối diện.

Ngồi bên đó có ba bốn công tử danh môn trẻ tuổi, đa số đều không ai hiểu chuyện gì đang xảy ra, sớm đã sợ tới mức choáng váng.

Có người mặt tái nhợt cuống quít bỏ nhào qua một bên. Có người lại càng không quan tâm bộ dáng, hoang mang rối loạn kéo người bên cạnh lên che trước người.

Tiểu Nhiên bên cạnh nhẹ nhàng cười xùy một tiếng, hơi hơi lắc đầu.

Âu Dương Noãn cũng nhú mày lại, mũi tên kia của Tiểu Trọng Hoa vẫn mãnh liệt lao tới như trước.

Nháy mắt, không biết là từ chỗ nào xuất hiện một nam tử trẻ tuổi mặc phong bào màu lam phi thân nhảy lên nhắc kỷ trà bên cạnh ngăn tên lại.

Thân mình hắn nhẹ xoay tròn, lại khéo léo hạ xuống, động tác nhanh như chớp.

Cung nhân một bên sớm đã ngây ngốc trừng mắt nhìn. Thấy hắn vững vàng nhảy xuống đất thì nhất thời tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Chương 332: Lễ vật bất ngờ (2)

Tất cả mọi người đều vỗ tay hoan hô, trên mặt Tiểu Nhiên hiện lên vẻ khiếp sợ.

Khi Âu Dương Noãn nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia thì không khỏi đau đầu.

Ông trời ạ, đứa nhỏ này trở về lúc nào cũng được. Sao cố tình lại chọn lúc này mà trở lại?

Quả nhiên, liền nàng liền thấy ánh mắt cầu xin của Tiểu Nhiên đang nhìn mình.

Âu Dương Noãn thở dài, vén rèm lên rồi đi ra ngoài: “Tức Nhi!”

Bên kia đang vỗ tay hoan hô, không nghĩ tới phía sau màn thê nhưng lại có một nữ tử trẻ tuổi thanh lệ tuyệt tục đi đến. Nhất thời có không ít người cảm như hén, tựa hồ nhìn đến ngây người.

Mà nam tử tuổi mặc lam bào kia vừa nhìn thấy người liền lộ ra biểu tình kinh hãi, chạy nhanh tới quỳ rạp dưới chân nàng: “Tỷ tỷ!”

Nhìn thấy đệ đệ nhiều ngày không gặp mặt, trong mắt Âu Dương Noãn ẩn ẩn có lệ quang.

Nhưng rất nhanh nàng lại kiệt lực nhịn xuống, miễn cưỡng quay đầu lại nói: “Vì sao không nói cho ta biết?”

Tiểu Trọng Hoa mỉm cười: “Muốn cho nàng kinh hỉ!”

Kinh hỉ? Là kinh hách thì có.

Âu Dương Noãn trách móc lườm hắn một cái. Mặt mày trong lúc đó đều có phong thị vô hạn.

Không chỉ những người đối diện chưa từng được nhìn thấy nàng sợ hãi than lên. Mà ngay cả Tiểu Diễn cũng nhìn đến ngây ngốc.

Âu Dương Noãn hôm nay mặc y phục phi thúy ngân bạch, là kiểu dáng mà nữ tử quý tộc đương thời thích nhất. Bên ngoài là lớp sa mỏng màu vàng nhạt, mặt trên khi di động ần ần hiện lên hoa văn mơ hồ.

Bởi vì tham gia yến hội nên không thể không mặc phục sức hoa lệ. Nhưng trên người nàng cơ hồ không có mấy trang sức, trên tóc là một đóa hải đường bốn cánh đỏ thắm, lấy cửu phiến bạch ngọc nổi lên.

Cùng với kiểu trang điểm hôm nay rất phù hợp, trắng trong thuần khiết lại xinh đẹp độc đáo khiến người ta không thể rời mắt.

Tiểu Diễn muốn dời ánh mắt nhưng hắn lại phát hiện cố gắng này thực phí công. Hơn nữa cũng không cần phải làm thế, bởi vì từ khi nàng xuất hiện liền không ai có thể dời mắt được.

Thậm chí cả khi nàng ngồi phía sau mình, Tiểu Diễn cũng có thể rõ ràng biết được nàng đang ngồi chỗ nào. Hắn không biết đây là vì sao?

Mỗi một nữ tử đều mặc phục sức điểm lệ như nhau, khi đại đa số nam nhân đều đắm chìm trong vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành

của Dung quận chúa thì chỉ có hấn lại không tự chủ được mà dỗi mắt nhìn nàng.

Đây không phải là một điều tốt. Tiểu Diễn biết, một khi đã chiếm được nữ nhân, vốn không nên lại chú ý đến.

Thực tế trong khoảng thời gian này hấn cũng làm như vậy. Ngay khi hấn nghĩ bản thân đã sắp quên được nàng thì lại nhìn thấy nàng. Khi đó hấn mới phát hiện bản thân không có một khắc nào quên đi nàng.

Âu Dương Noãn lúc này đang đắm chìm trong cảm giác vui sướng khi được gặp Âu Dương Tước. Chỉ lo nhìn đệ đệ mặt thon dài, mũi cao thẳng, lông mi dài đậm cùng ánh mắt lóe lóe tỏa sáng cảm xúc.

Nàng nhìn đệ đệ, bất tri bất giác thở dài. Quay đầu lại vẫy vẫy tay với Tiểu Nhiên quận chúa đang đỏ mặt trốn sau màn.

Tiểu Nhiên cơ hồ nói không ra lời. Chỉ nhìn xuống đất, không biết là đang nghiên cứu đôi giày thêu tinh xảo dưới chân hay vẫn là nhìn xem bên trên có bao nhiêu viên ngọc.

Âu Dương Tước cười cười, nói với Âu Dương Noãn: “Nàng là ai?”

Hiển nhiên, hấn căn bản không nhớ được cô nương đối với hấn này sinh tâm tình.

Âu Dương Noãn bật cười: “Là Tiểu Nhiên quận chúa!”

Âu Dương Tước nhìn nhìn tiểu cô nương kia, thấy đối phương y phục nguyệt hoa, phiếm trần châu sáng bóng lấp lánh quang hoa lưu động.

Váy nguyệt sắc rất phù hợp làn da phấn điều ngọc mài, bên ngoài

khoác cung sa màu tím. Trên cổ đeo vòng khảm bảo kim, bên trên có hồng, ngọc bích, trên châu phỉ thúy lục sắc.

Đối xứng là đôi khuyên tai, trên đầu cũng là một thức mười sáu kiện khảm kim bảo, vây xung quanh một viên ngọc bích phượng hoàng, thập phần xinh đẹp.

Hắn đột nhiên mỉm cười, nói nhỏ vào tai Âu Dương Noãn: “Thoạt nhìn như một cái đèn lồng nhiều màu sắc!”

Không biết Tiểu Nhiên khi nghe được những lời này thì như thế nào?

Không khí có chút xấu hổ. Âu Dương Noãn thấy hai người như thế, rõ ràng là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình thì không khỏi trừng mắt: “Sao lại đột nhiên trở về?”

Sắc mặt Âu Dương Tước liền nghiêm túc: “Tỷ tỷ, ta còn có chính sự phải làm. Xong việc sẽ tới Yến vương phủ giải thích với tỷ!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nhìn hắn bước nhanh đến trước ngự tiền quỳ xuống: “Bệ hạ, Tân đế Nam Chiếu phái sứ giả mang thư tới. Thỉnh cầu hai phương ngưng chiến, giao hảo!”

Tân đế Nam Chiếu?

Âu Dương Noãn sững sốt, trong lòng lập tức nổi lên một trận gợn sóng.

Là Tiểu Thiên Diệp!

Trong khoảng thời gian ngắn, nàng không nói rõ được tư vị trong lòng đến tận cùng là gì.

Bởi vì đã thật lâu rồi nàng không nghe đến cái tên này. Lâu đến mức ngay cả bản thân nàng cũng nghĩ không ra.

Nhưng không biết vì sao, nàng cũng không hoàn toàn quên đi người này. Hiện tại nàng vẫn còn nhớ rõ mỗi một câu hắc nói.

“Quay lại trước đi!”

Tiểu Trọng Hoa đột nhiên vỗ vỗ bả vai nàng. Âu Dương Noãn ngăn ra, thế này mới lôi kéo Tiểu Nhiên trở lại chỗ ngồi.

Trên mặt Tiểu Khâm Võ lộ ra biểu tình cao hứng: “Triệu sứ giả vào!”

Không biết vì sao, trong lòng Âu Dương Noãn giờ phút này có một thoáng tâm thần không yên, giống như có chuyện gì lớn sắp phát sinh vậy.

Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt, khi mở mắt ra lần nữa đã thấy sứ giả Nam Chiếu phái tới đi lên đại điện.

Vị sứ giả Nam Chiếu này tên là Đồng Phong, dáng người cao lớn, ngũ quan đoan chính, mi bình mũi thẳng miệng chính. Nhìn qua rất trung hậu nhưng thực chất lại thập phần khôn khéo.

Hắn xuất thân từ gia đình quan lại, tổ phụ từng nhậm chức nội các đại học sĩ. Thuở nhỏ cùng hoàng thất lui tới chặt chẽ, lại là thân tín của Tần vương, rất quen thuộc quan hệ chư vương cùng hoàng thất.

Tần vương vừa chết, hắn nhìn đúng thời cơ, cùng Tấn vương Thế tử Tiểu Lăng Phong tìm nơi nương tựa bên Tiểu Thiên Diệp. Một năm chinh chiến, hắn ở biên cảnh lập không ít chiến tích.

Sau khi Tiểu Thiên Diệp ở Nam Chiếu đăng cơ ngôi vị Hoàng đế, hắn

liền được thăng lên hai bậc quân công thế chức, là trung dũng đại tướng quân.

Chỉ là một người thế này, đối với Tiểu Thiên Diệp thì là trung thần. Nhưng đối với Đại Lịch mà nói thì là một tên phản tặc.

Hiện tại xuất hiện với thân phận trung dũng đại tướng quân, thật sự là có ý tứ châm chọc không nói nên lời.

Đối với Tiểu Thiên Diệp thì cảm xúc trong lòng Tiểu Khâm Võ khá phức tạp.

Nói thật ra thì ông hận Tần vương nhưng lại không hận người cháu này. Hiện ông đã đăng cơ, những tinh phong huyết vũ trước kia đều đã qua.

Thực ra ông cũng biết, hiện Đại Lịch cần quốc thái dân an, cần thời gian nghỉ ngơi sau cuộc chiến.

Bởi vì không riêng gì Tần vương mưu nghịch, trong khoảng thời gian này các nơi hoặc ít hoặc nhiều đều có giặc cỏ phản tướng nhân cơ hội làm loạn.

Hiện tại Tiểu Thiên Diệp đưa ra thỉnh cầu như vậy, đối với ông mà nói thì chính là điều không thể tốt hơn.

Nhưng ông lại có băn khoăn, Tiểu Diễm sẽ không đáp ứng. Bởi vì đứa con này của ông, dã tâm quá lớn, tuyệt đối không có ý định bỏ qua cho Nam Chiếu.

Đồng Phong tươi cười đầy mặt hành lễ trình thư lên cho Hoàng đế.

Hoàng đế sai người nhận lấy, đang muốn ban thưởng tọa lại đột

nhìn thấy Đồng Phong từ vị trí bước ra, hướng phía đối diện bước đến.

Trong đại điện mọi người đều mở to hai mắt nhìn hần, không biết hần định làm gì.

Đồng Phong trầm ổn bước đi không nhanh không chậm về phía nơi Âu Dương Noãn ngồi.

Hần đứng cách Âu Dương Noãn hai thước thì dừng lại, hơi hơi cúi người, tay phải đặt lên ngực.

Mọi người đều biết đây là một loại lễ nghi của Nam Chiếu, dùng để biểu đạt sự chân thành kính ý.

Đồng Phong dùng một loại giọng điệu chân thành tha thiết nói: “Vĩnh An quận chúa, Nam Chiếu Hoàng đế chúng ta có một phần lễ vật muốn tặng cho ngài!”

Nói xong hần vẫy vẫy tay, tùy tùng lập tức mang ra một cây cầm.

Đàn cổ này là đồng mộc thai, nước sơn đen chu tông, cả vật thể đoạn văn. Thân cầm có long quý, quy sách, lưu thủy, xà dẫn giao nhau, đẹp không sao tả xiết.

Đồng Phong tùy tay gảy một cái, thanh âm lập tức vang lên.

Mọi người nhất thời ghé mắt, âm cao cổ tông thấu, réo rắt mà nhiều linh vận. Thật sự là một cây đàn cổ khó có được.

“Đây là thánh cầm của Nam Chiếu, xin Vĩnh An quận chúa nhận lấy!”
Đồng Phong một mực cung kính.

Hắn luôn miệng gọi là Vĩnh An quận chúa, một chữ cũng không đề cập đến thân phận Minh quận vương phi của nàng. Quý tộc Đại Lịch nghe vào, thực sự có chút chối tai.

Ánh mắt mọi người trong đại điện đều tập trung lên hai người bọn họ, trong ánh mắt đều mang theo một loại khó có thể tin.

Tiểu Thiên Diệp đúng là có từng cầu thân Âu Dương Noãn.

Nhưng hiện tại nàng đã là Minh quận vương phi, hắn thế nhưng lại có thể không kiêng nể gì như vậy. Ngang nhiên tặng nàng lễ vật trước mặt bao nhiêu người.

Đây quả thực chính là một loại khiêu khích công khai.

Âu Dương Tước nắm chặt quyền, hiển nhiên là không nghĩ tới sẽ phát sinh một màn này. Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Đồng Phong, như là muốn chém đối phương một nhát chết bất đắc kỳ tử.

Âu Dương Noãn nhìn vẻ mặt chân thành của nam tử trước mặt, nháy mắt liền hiểu được ý tứ của Tiểu Thiên Diệp.

Hắn muốn nói với nàng, hắn vẫn còn tồn tại.

Âu Dương Noãn chậm rãi đứng lên, đáp lễ với Đồng Phong: “Mời chuyển cáo đến Hoàng đế của các ngài, vô công bất thụ lộc, ta không thể nhận lễ vật quý như vậy!”

Đồng Phong nhẹ nhàng lắc đầu, vẫn duy trì tư thế hành lễ tiếp tục nói: “Cây cầm này sớm đã lưu lạc chốn nhân gian, Hoàng đế Nam Chiếu ta đã phải hao phí rất nhiều tâm tư mới có thể tìm được. Ngài ấy nói, nếu Vĩnh An quận chúa không chịu nhận lấy, vậy cây cầm này cũng không cần mang về, ngay lúc này sẽ hủy đi!”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ quan viên, thậm chí là trên mặt Hoàng đế cũng lộ vẻ khiếp sợ.

Âu Dương Noãn không nói gì, quan viên phía dưới có người đã bắt đầu nhú mày. Tiểu Nhiên bên cạnh cơ hồ cả người đều cứng ngắc.

Mà Tiểu Diễn ngồi trên cao kia nhẹ hừ một tiếng. Một tiếng hừ nhẹ này phảng phất như đại thạch ngàn cân, nặng nề đè nặng trong lòng mọi người.

“Đây thật sự là một cây cầm tốt!”

Nháy mắt hơi thở Âu Dương Noãn thoáng ngưng trệ, bởi vì hôm nay có đánh chút phẩn nên hai gò má hơi hồng nhuận.

Tiểu Trọng Hoa đi tới, ý cười nhẹ nhàng mang theo mấy phần nhạt nhẽo. Môi khẽ cong lên, lời nói cũng rất bình thản: “Thịnh tình như vậy, chúng ta cũng không nên cự tuyệt. Noãn Nhi, nàng hãy nhận lấy đi!”

Tiểu Trọng Hoa nói như vậy không nghi ngờ gì cho Âu Dương Noãn một loại sức mạnh, nàng nhanh chóng tỉnh táo lại liền hơi hơi hé miệng cười.

Nụ cười này giống như hoa lan chậm rãi nở rộ dưới ánh nắng mặt trời sáng sớm, tươi mát thanh nhã khiến người ta hoa mắt mê thần.

Nàng trấn định nói: “Nếu đã như vậy, liền đa tạ!”

Sắc mặt mọi người lúc này mới hòa hoãn xuống. Nếu Âu Dương Noãn tự mình nhận lấy thì đối với mọi người mà nói thì là chuyện vô cùng thất lễ. Thậm chí sẽ có người cho rằng nàng cùng Tiểu Thiên

Diệp có tư tình.

Còn nếu nàng kiên trì không nhận, Đồng Phong hủy cây cầm này trước mặt mọi người. Vậy buổi yến hội này nhất định sẽ trở nên rất gượng gạo, ảnh hưởng trực tiếp đến tình ‘hữu nghị’ giữa hai nước. Trách nhiệm này, ai gánh nổi?

Nhưng nếu Tiểu Trọng Hoa ra mặt sẽ khác. Đây là trượng phu thay thê tử nhận lấy lễ vật, tất nhiên không có gì là không thể.

Không khí lại khôi phục sự thoải mái như trước. Âu Dương Noãn mỉm cười với Tiểu Trọng Hoa, trong tươi cười ẩn ẩn có một loại tình ý.

Bỗng nhiên, trên đại điện đối diện ‘xoảng’ một tiếng thanh thúy.

Mọi người từ phương hướng phát ra âm thanh nhìn lại. Liền thấy một cung nữ tay cầm khay đứng bên cạnh Tiểu Diễm. Mà bầu rượu trên khay rơi trên đất, vỡ nát.

Thanh âm vừa rồi chính là tiếng bầu rượu rơi xuống. Cung nữ sợ tới mức ngây dại, khi phục hồi tinh thần liền quỳ mạnh xuống liên tục dập đầu xin tha mạng.

Sắc mặt Tiểu Diễm âm trầm đến dọa người, bàn tay đặt trên bàn siết chặt lại, như là đang thực sự phẫn nộ.

Thạch quý phi ngồi phía trên nhú mày nói: “Đúng là không có quy củ! Mau đem cung nữ này lôi ra ngoài đánh năm mươi trượng!”

Phạt trượng là có nhẹ có nặng. Trên yến hội thất nghị, nhất định sẽ bị đánh chết.

Nhưng chỉ đánh rơi một bầu rượu mà phải đền một mạng....Trong lòng Âu Dương Noãn tràn đầy sự không đành lòng cùng đồng ý.

Nhưng nàng cũng biết, bản thân cũng không tiện để mở miệng cứu người.

Sắc mặt cung nữ trắng bệch, sợ tới mức lạnh run.

Tiểu Nhiên nhìn cung nữ đang khóc không ngừng, lại nhìn bầu rượu bị đánh vỡ kia liền đứng lên hướng Thái tử nói: “Thái tử ca ca, nàng cũng không phải cố ý. Huynh đừng so đo với nàng!”

Sắc mặt Thái tử hơi dịu xuống, nhìn cung nữ đang không ngừng dập đầu trên đất nói: “Nếu quận chúa đã mở lời vì người cầu tình, ta cũng không so đo. Đi xuống lãnh mười đại bản đi!”

Mười đại bản còn chưa chết được. Trên mặt cung nữ thoáng buông lỏng, liên tục dập đầu tạ ơn. Lại quay sang Tiểu Nhiên dập đầu mấy cái rồi đứng lên lui xuống.

Một trận phong ba cứ như vậy được bình ổn lại.

Nhưng không biết vì sao, Tiểu Diễn lại không vui nhíu mày.

Ánh mắt hắn hướng phía đối diện nhìn lại, thấy Tiểu Trọng Hoa đã thuận thế đứng bên cạnh Âu Dương Noãn.

Chuyện không vui phát sinh vừa rồi, Tiểu Trọng Hoa căn bản không để trong lòng. Hắn một bên cười, một bên cùng Âu Dương Noãn nói chuyện.

Âu Dương Noãn cầm lấy ly rượu, nhẹ nhàng uống một ngụm. Sau đó mỉm cười, quay đầu nói với Tiểu Trọng Hoa điều gì đó. Ý cười trên

mặt Tiểu Trọng Hoa càng sâu, đôi mắt cũng sáng lên.

Đều là nam nhân, Tiểu Diễn tất nhiên nhìn ra được giữa hai người ẩn ẩn có một loại không khí hòa hợp. Khiến người ta cảm thấy không thể nào xen vào giữa.

Một bên sớm đã có người thân thiết hỏi: “Điện hạ có chỗ nào không thoải mái sao?”

Vui thế nào được? Vừa rồi hắn vì nhìn thấy phu thê người ta đồng tâm nên trong lòng dâng lên một cỗ lửa nóng.

Đố kỵ mãnh liệt cũng phần nộ căn xé tâm tư hắn, hủy đi lý trí hắn. Tiểu Diễn thiếu chút nữa là đã đứng lên.

Nếu không phải cung nữ kia đang rót rượu vừa vặn đụng vào, lúc này có khả năng hắn đã đứng trước mặt Âu Dương Noãn, tạo thành cục diện khó có thể tưởng tượng được.

Hắn không chỉ nói với bản thân một lần, nàng chính là thê tử của người khác, không cần để ý cũng không được phép để ý.

Nhưng khi nhìn nàng mỉm cười với nam nhân khác, nhìn nam nhân khác cũng dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng. Hắn thực sự chịu không nổi, hắn lại muốn tức giận.

Tiểu Diễn quay đầu, nhìn người bên cạnh miễn cưỡng cười nói: “Không có gì!”

Ánh mắt lại không tự chủ được mà nhìn phương hướng kia. Giống như là bị niêm trụ, không cách nào dời đi được.

Chương 333: Sóng gió lại nổi lên (1)

Âu Dương Tước chạy đến bên cạnh Âu Dương Noãn: “Tỷ tỷ, ta muốn ngồi cùng tỷ!”

Âu Dương Noãn nhìn nữ quyến xung quanh cùng khuôn mặt đỏ hồng của Tiểu Nhiên bên cạnh liền cười nói: “Chỗ này không thích hợp!”

Tiểu Trọng Hoa lại đột nhiên vỗ vỗ bả vai Âu Dương Tước: “Ta có lời muốn nói với đệ!”

Âu Dương Noãn sững sốt, liếc mắt nhìn Tiểu Trọng Hoa liền thấy hắc mím cười gật gật đầu.

Trong nháy mắt kia đôi mắt hắc so với ánh nến trong đèn lưu ly còn sáng, còn đẹp hơn. Nàng cũng liền hiểu được ý tứ của hắc.

Đúng vậy, có một số việc chung quy vẫn phải để Tước Nhi tự mình quyết định. Hắc đã trưởng thành, không còn là tiểu hài tử mà nàng vẫn bảo hộ phía sau lưng...

Trong lòng nàng hơi trống vắng, Âu Dương Noãn nói không rõ trong lòng mình là vui mừng hay vẫn là thẫn thờ. Hoặc là cả hai loại cảm xúc đều có đủ cả.

Nàng nhìn thoáng qua Tiểu Nhiên bên cạnh, cũng không biết là vui hay buồn. Chung quy chính là thở dài một tiếng, che đi ánh sáng ảm đạm trong đáy mắt.

Âu Dương Noãn uống xong ba ly rượu, lại nghe thấy Tiểu Nhiên bên cạnh kỳ quái nói: “Tỷ tỷ, tỷ cùng Thiên Diệp ca ca rất thân sao?”

Theo bản năng Âu Dương Noãn lắc đầu nói: “Không có!”

Tiểu Nhiên nhìn đàn cổ kia, cười nói: “Thiên Diệp ca ca thế nhưng lại ngàn dặm xa xôi mang hảo cầm đến cho tỷ a!”

Trong thanh âm của Tiểu Nhiên, có nghi hoặc, nhiều hơn là sự ngạc nhiên.

Ánh mắt Âu Dương Noãn dừng trên cây cầm kia, trong đầu không tự chủ mà hiện lên khuôn mặt tái nhợt nhưng lại tuấn mỹ kia.

Tiểu Thiên Diệp! Tiểu Thiên Diệp! Tiểu Thiên Diệp...

Dưới đáy lòng nàng thì trào mặc niệm cái tên này.

Nếu không có Tần vương, không có Thái tử, không có Trấn quốc Hầu phủ. Bọn họ ít nhất cũng không trở thành địch nhân.

Nếu nói trên đời này có người Âu Dương Noãn cảm thấy có lỗi nhất thì người đó chính là Tiểu Thiên Diệp. Bởi vì trên đời này nợ thứ gì cũng có thể trả lại, duy chỉ có nợ ân tình là không thể trả.

Nàng vẫn luôn là bất đắc dĩ mới từng bước đi tới ngày hôm nay. Nhưng người kia, chung quy là vẫn hận nàng.

Nếu không.....làm sao có thể trước mặt tất cả mọi người tặng nàng phần lễ vật như vậy?

Đúng lúc này Lâm Nguyên Hình bước tới, ngồi bên cạnh nàng. Trên mặt mang theo tươi cười, thanh âm cũng nhu hòa: “Noãn Nhi, phần

lẽ vật này....”

Âu Dương Noãn cong môi lên: “Biểu tỳ, đừng hỏi ta. Bởi vì ta cũng không có biện pháp cho tỳ một đáp án vừa lòng!”

Đang nói nàng cảm nhận được ánh mắt nóng rực đang chiếu lên người mình. Âu Dương Noãn ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, vừa vặn tiếp xúc với ánh mắt lạnh lùng của Tiểu Diễm.

Trong ánh mắt hẩn mang theo một tia khinh thường, một tia trào phúng, thậm chí còn có tức giận. Lòng Âu Dương Noãn cũng trầm xuống.

Thấy Âu Dương Noãn nhìn qua, Tiểu Diễm liền nhẹ nhàng di dời ánh mắt. Tay cầm lấy ly rượu trước mặt, uống một hơi cạn sạch.

Sau đó ánh mắt liền lạc tới ca múa dưới đài, không còn nhìn qua nàng nữa. Giống như một cái liếc mắt vừa rồi chỉ là lơ đãng thoáng qua.

Tiểu Trọng Hoa nói chuyện của Tiểu Nhiên cho Âu Dương Tước, hẩn liền cúi đầu, có vẻ rất do dự.

Tiểu Trọng Hoa lại thân nhiên nói: “Cửa hôn sự này, cơ hồ trở thành một khối tâm bệnh của tỳ tỳ đệ!”

Âu Dương Tước sừng sốt: “Ý của tỳ tỳ là?”

“Đây là cuộc đời của đệ, phải để cho đệ tự quyết định. Mặc kệ lựa chọn như thế nào cũng không được hối hận!”

Tiểu Trọng Hoa cười cười, nhưng đáy mắt lại không có quá nhiều cảm xúc.

Trong lòng Âu Dương Tước sáng tỏ. Âu Dương Noãn đây là đang muốn tự hấn đi đo lường cửa hôn sự này.

Hấn đối với Tiểu Nhiên cũng không có gì ấn tượng. Thê tử trong lòng hấn, phải giống như tỷ tỷ vậy. Kiên cường, tự tin, xinh đẹp, có đủ năng lực tự bảo vệ mình.

Nhưng Tiểu Nhiên, rõ ràng không phải người như vậy. Nàng là một đứa nhỏ được bao bọc rất tốt....

Nhưng cửa hôn sự này cũng là một lợi ích, mặc kệ là đối với hấn hay đối với tỷ tỷ đều là một loại duy trì.

Bởi vì sau lưng Tiểu Nhiên chính là Sở vương đa mưu túc trí. Chỉ cần nhìn bất luận là Tần vương lúc trước hay là Hoàng đế Tiểu Khâm Võ hiện nay đều đối với người này lễ ngộ có thừa, nóng lòng muốn mượn sức liền có thể thấy tầm quan trọng của ông.

Âu Dương Tước nhìn về phía sa liêm, lâm vào trầm mặc.

Tiểu Trọng Hoa không thúc giục hấn đưa ra quyết định, chỉ nhàn nhã bưng ly rượu lên, tự châm tự ẩm.

Mà bên kia, ánh mắt Tiểu Diễn đảo qua nhóm ca cơ, cuối cùng lấy một loại tư thái phức tạp dừng trên người Tiểu Trọng Hoa.

Tiểu Trọng Hoa ngẩng đầu, liền thấy ánh mắt Tiểu Diễn như lợi khắc bắn về phía hấn. Trong ánh mắt có đố kỵ cùng phẫn nộ, sao hấn có thể không nhìn ra?

Hấn nhìn Tiểu Diễn nhẹ nhàng cười, giơ ly rượu lên hướng đối diện hơi hơi cúi xuống, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Động tác thoải mái tự nhiên, biểu tình vân đạm phong khinh. Nhưng trong mắt Tiểu Diễn lại là một loại khiêu khích. Ánh mắt Tiểu Diễn càng thêm âm trầm.

Âu Dương Tước vừa vặn chú ý tới một màn này, không khỏi cười nói: “Tỷ phu, cưới tỷ tỷ ta, cơ hồ mang đến cho huynh không ít phiền toái a!”

Tiểu Trọng Hoa cười cười, cũng không trả lời. Loại phiền toái này, có lẽ cũng là một loại hạnh phúc.

Âu Dương Tước nghĩ nghĩ, nhìn Âu Dương Noãn sau rèm một cái, cuối cùng hạ quyết tâm.

Hắn bỗng nhiên đứng dậy, cất cao giọng nói: “Bệ hạ, vi thần có chuyện muốn cầu xin!”

Nhất thời ca múa trong đại điện liền ngừng lại. Tất cả mọi người đều vị thiếu tướng quân này.

Chén rượu trong tay Âu Dương Noãn cũng không tự chủ được mà siết chặt.

Nàng đột nhiên ý thức được Âu Dương Tước muốn nói gì. Nàng theo bản năng muốn đứng lên nhưng lại bị Lâm Nguyên Hinh cầm chặt lấy cổ tay. Nàng quay đầu, lại thấy đối phương lặng lẽ lắc đầu.

Âu Dương Noãn một lần nữa ngồi xuống, nháy mắt trong lòng mờ mịt. Chẳng lẽ Tước Nhi đã có quyết định, ngay vừa rồi sao?

Đại điện yên tĩnh, chỉ nghe thấy thanh âm kiên định của Âu Dương Tước. Giống như thanh âm của dây đàn bị đứt, trầm đĩnh tiệt thiết:

“Bệ hạ, vi thần muốn cầu hôn Tiểu Nhiên quận chúa!”

‘Ba’ một tiếng, ly rượu trong tay Tiểu Nhiên rơi xuống đất, nhất thời khiến mọi người ghé mắt. Trên mặt Tiểu Nhiên ửng hồng, giống như là say rượu vậy.

Hoàng đế cũng thoáng ngẩn người, nhưng lại lập tức mỉm cười nói: “Tiểu Nhiên ôn nhu đáng yêu, Âu Dương thiếu tướng quân cũng là tuổi trẻ oai hùng. Hai người rất xứng đôi!”

Lời này thốt ra, ý tứ đã rất rõ ràng. Nhất thời những thiếu niên tham gia buổi tiệc này đều lộ ra sự thất vọng.

Vốn tưởng rằng có thể cưới được kim chi ngọc diệp, ai biết Âu Dương Tước này lại đột nhiên xuất hiện.

Nhưng ngẫm lại thân phận cùng công tích của hắn, mọi người liền cảm thấy hắn chính là sự lựa chọn tốt nhất, cũng là người xứng đôi với quận chúa nhất.

Tiểu Diễn tựa tiểu phi tiểu nhìn Âu Dương Tước, nhưng đối phương lại không chút do dự đối diện thẳng với ánh mắt hắn.

Trong ánh mắt kia thế nhưng lại có mũi nhọn sắc bén khiến người ta không thể xem thường thiếu niên này được.

Sở vương liếc mắt nhìn Âu Dương Tước một cái, lại nhăn mày lại, đứng dậy nói: “Âu Dương thiếu tướng quân là tài俊 trong triều. Cũng là người mà Hoàng thượng tự mình lựa chọn ra, nhân phẩm cùng tài năng tự nhiên không phải bàn cãi!”

"Chỉ là Nhiên Nhi là hòn ngọc quý trên tay ta, ta muốn biết, Âu Dương thiếu tướng quân có toàn tâm toàn ý trân trọng nó hay

không?”

Âu Dương Tước hít sâu một hơi, chấp tay cúi chào Sở vương: “Ta nguyện đem hết khả năng trân trọng quận chúa, nhất định không phụ sự kỳ vọng của Hoàng thượng cùng Vương gia!”

Hắn trả lời rất thành khẩn, Sở vương phi nghe xong liền vừa lòng gật đầu.

Âu Dương Noãn lại có chút giật mình, thật lâu sau mới thở nhẹ một hơi.

Đây là quyết định của Tước Nhi, bất luận kẻ nào cũng đều không can thiệp được.

Vì thế quan chủ trì trên đại điện vui sướng báo: “Bệ hạ có chỉ, tứ hôn cho Âu Dương thiếu tướng quân cùng Tiểu Nhiên quận chúa....”

Thanh âm vừa cao lại vang xa, kinh động toàn bộ thâm cung yên tĩnh. Biểu tình trên mặt mọi người đều khác nhau, có vui mừng, có hâm mộ, có đổ kỵ, còn có sự phức tạp không nói rõ được.

Âu Dương Noãn lại hơi hơi nâng mắt lên nhìn khoảng không ngoài thiên điện.

Đúng lúc này tiếng đàn nhạc lại vang lên, mang đến từng đợt cảm xúc phức tạp.

Từ trong cung đi ra, Âu Dương Noãn một đường lưu luyến hỏi rất nhiều chuyện ở tiền phương. Cuối cùng mới nói: “Lúc này Bệ hạ mệnh cho đệ sau khi thành thân lại đi. Cho nên đệ cũng nên về nói với tổ mẫu cùng phụ thân một tiếng!”

Âu Dương Tước nhíu mày: “Được, ta sẽ đi. Tỷ không cần lo lắng!”

Âu Dương Tước ra chiến trường không bao lâu thì Lý Nguyệt Nga liền hạ sinh một nữ nhi.

Cứ như vậy tâm nguyện của tổ mẫu Lý thị cũng thành bọt biển. Cho nên đối với Âu Dương Tước cũng liền có chờ mong lớn hơn.

Nhìn lại thì cảm tình của Âu Dương Noãn đối với tổ mẫu Lý thị này cũng rất phức tạp. Đối phương vì tư lợi mà tình cảm đối với tôn nữ không chút nào yêu thương.

Nhưng Lão thái thái này đối với Tước Nhi lại thập phần trân trọng, thậm chí còn không tiếc xuất hết thủy thủ đoạn để đả kích Lâm thị.

Cho nên Âu Dương Noãn đối với bà thủy chung vẫn còn lưu lại chút tình cảm.

Âu Dương Tước biết tâm tư của tỷ tỷ, cũng vốn không có ý từ chối. Hắc cửu ngựa đưa Âu Dương Noãn trở về Yến vương phủ rồi mới rời đi.

Trở lại Hạ tâm đường, Tiểu Trọng Hoa thấy Âu Dương Noãn ngồi dưới ánh nến. Hắc vừa cười ngoại bào vừa nói: “Noãn Nhi, còn không tắm rửa nghỉ ngơi?”

“Nước đã chuẩn bị rồi! Nếu chàng mệt mỏi hãy tắm rửa nghỉ ngơi trước đi!”

Âu Dương Noãn thấp giọng nói, tiện thể cầm lấy một cuốn sách, đến tháp mỹ nhân ngồi dưới ánh nến đọc sách.

“Còn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi sao?”

Tiểu Trọng Hoa đi tới, ánh nến bị chặn lại sau lưng hắn, một bóng dáng cao lớn bao trùm lên thân thể nàng.

Âu Dương Noãn bất đắc dĩ đành phải ngẩng đầu lên liền thấy Tiểu Trọng Hoa chỉ mặc nội sam, đôi mắt sáng ngời đang nhìn nàng.

Âu Dương Noãn ngẩn ra, hai gò má cũng dần ửng đỏ. Tiểu Trọng Hoa cười khế, vươn tay kéo nàng vào lòng.

Thanh âm trầm thấp mà dồn dập: “Noãn Nhi, không cần phải nghĩ nhiều như vậy....”

Lời còn chưa dứt, đôi môi ấm đã hạ xuống. Một nụ hôn vội vàng nhưng cũng thật lâu lại rất ôn nhu.

Tiểu Trọng Hoa áp nàng nằm xuống tháp mỹ nhân, cúi người xuống. Bàn tay to lớn do dự vuốt ve hai má, búi tóc cùng vành tai. Sau đó những nụ hôn như mưa lại rơi xuống khắp mặt nàng.

Âu Dương Noãn giãy dụa lui về phía sau, Tiểu Trọng Hoa dùng khoe môi nhẹ nhàng ma sát cổ nàng: “Noãn Nhi, đừng cử động!”

Đêm nay, hắn tựa hồ như có chỗ nào đó không đúng.

Môi hắn nhẹ nhàng phất qua môi nàng, lần này là hôn sâu triền miên.

Đến khi Âu Dương Noãn hít thở không thông hắn mới rời đi, nhưng lại vẫn lưu luyến trên mặt nàng. Vừa ôn nhu lại vừa thâm tình khiến cả người Âu Dương Noãn run lên.

“Chàng.....”

Vừa định đẩy ra hắt lại cuồn cuộn nhiệt hôn. Vừa bá đạo lại vừa nhu tình, khiến Âu Dương Noãn ý loạn thần mê.

Nàng ngọt ngào tuyệt vời như vậy, hắt một khắc cũng không muốn rời đi.

Âu Dương Noãn tham lam hít thở, đôi mắt hắt gần đến như thế, rõ ràng đến như thế.

Nàng có thể nhìn thấy được bóng dáng của mình trong mắt hắt, như nhược như vậy, mềm yếu như vậy khiến nàng ngẩn ra.

Âu Dương Noãn không tự chủ được mà muốn lui về sau. Nhưng toàn bộ đường lui đều đã bị hắt phong kín, cơ hồ không thể né tránh. Nàng bối rối quay mặt đi.

“Xem ra hôm nay nàng không có tâm tình tự mình tắm rửa. Cũng tốt....”

Tiểu Trọng Hoa cúi đầu nỉ non, vừa nâng người lên liền thuận tay ôm lấy nàng.

Âu Dương Noãn giãy dụa, nhưng cũng chỉ như gãi ngứa. Tiểu Trọng Hoa trầm ổn ôm nàng bước ra sau bình phong. Một bên thay nàng trút bỏ y phục, một bên lại thử thử độ nóng của nước.

Hai gò má Âu Dương Noãn đều đỏ lên, ánh mắt không giấu được vẻ chật vật. Tiểu Trọng Hoa buồn thanh cười nhẹ.

Nhưng rất nhanh, trong đầu hắt lại hiện ra một màn trên đại điện. Hắt cũng không thèm để ý ánh mắt của Tiểu Diễn nhìn Âu Dương Noãn.

Nhưng hắn lại để ý ánh mắt nàng khi nhìn cây đàn cổ kia.....Trong đó, rõ ràng là có gì đó...

Tiểu Trọng Hoa thì thào nói nhỏ: “Noãn Nhi, tâm tình của ta hôm nay không tốt lắm!”

Âu Dương Noãn sửng sốt, hắn đã giữ chặt cổ tay nàng liền hướng vào trong bồn tắm.

Âu Dương Noãn bất ngờ không kịp phòng bị, nhất thời bị mất cân bằng, không thể không xoay người đỡ lấy thành gỗ bên cạnh.

Hai người bốn mắt chạm nhau, liền cứ như vậy không rời đi.

Trong lòng Âu Dương Noãn trầm xuống, bối rối nói: “Ta vẫn còn mặc nội sam....”

Không đợi nàng nói xong, Tiểu Trọng Hoa liền cười, hai tay ôm cuốn lấy nàng.

“Chàng đến tốt cùng là không tốt chỗ nào? Sao lại hồ nháo như vậy....” Âu Dương Noãn thấp giọng nói.

“Gọi tên của ta!”

Hắn cũng tiến vào, chờ Âu Dương Noãn thở hỗn hển lau nước trên mặt thì Tiểu Trọng Hoa đã cởi bỏ cái yếm của nàng.

“Đừng náo loạn!” Âu Dương Noãn híp mắt lại nhìn hắn.

Tiểu Trọng Hoa khoe miệng hơi hơi cong lên. Đáy mắt đã có một loại cảm xúc xa lạ không rõ.

“Noãn Nhi!”

Tiểu Trọng Hoa không để ý đến lời nói của Âu Dương Noãn. Thấy nàng đang nhìn mình liền lại cầm lấy tay nàng, ôm lại thật chặt. Nhưng hôn lại triền miên mềm nhẹ, mang chút cảm xúc khác thường.

Tiểu Trọng Hoa cực kiên nhẫn khế hôn, ngọt ngào tra tấn lý trí nàng, khơi mào dục vọng của nàng.

Dần dần Âu Dương Noãn không tự chủ được mà buông lỏng.

Nhìn thấy được sự biến hóa của Âu Dương Noãn, Tiểu Trọng Hoa liền đẩy nhanh tốc độ.

Hô hấp của nàng trầm thấp mà thông thả, cả người run run thoáng chốc liền uể uải chuyển mềm mại. Cứ đơn thuần như thế đáp lại khiến Tiểu Trọng Hoa mê muội.

Bàn tay hần tự do di chuyển trên da thịt nàng, mềm nhẹ tắm rửa cho nàng.

Hô hấp của Âu Dương Noãn càng thêm dồn dập, da thịt trắng nõn nà cũng vì xấu hổ quần bách mà ửng đỏ.

Nàng chỉ có thể khép hờ mắt, khế cắn môi. Tim đập kịch liệt, giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tay hần theo dòng nước trượt xuống phía dưới, Âu Dương Noãn liền có chút quần bách.

Muốn giãy dụa nhưng cả người lại trở nên vô lực. Cả người lại run lên nhè nhẹ, trong lòng kinh ngạc cũng xấu hổ liên tiếp ủa đến.

Vì thế Tiểu Trọng Hoa càng thêm dùng lực, đốt cháy nhiệt hỏa của nàng.

Vì sự ngây ngô nhu thuận này của nàng mà sự ghen tị không rõ trong lòng cũng phai nhạt không ít.

“Được rồi!”

Tiểu Trọng Hoa cười nhẹ, nhanh chóng lấy sa y một bên bao lấy hai người. Sau đó ôm nàng ra khỏi nước.

“Ta....”

Âu Dương Noãn ẩn ẩn nhận thấy được hần hôm nay rất khác thường. Nghĩ đến chuyện trên yến hội, nàng muốn mở miệng giải thích.

Nhưng nàng cảm thấy Tiểu Trọng Hoa không phải là người keo kiệt, càng không phải là người không hiểu lý lẽ.

Nếu nàng giải thích, ngược lại có vẻ như là thực sự có điều gì đó.

Nhưng nếu không giải thích....

Tiểu Trọng Hoa đặt nàng xuống giường mềm mại, lại cầm lấy tay nàng, phủ phục thân mình xuống.

Âu Dương Noãn cảm giác chính mình cái gì cũng không thấy, trừ bỏ bàn tay như nhiệt hỏa kia đang không ngừng khơi lên dục vọng của nàng.

Ánh nến lay động chiếu lên khuôn mặt ửng đỏ của nàng. Nhu hòa như thế, xinh đẹp như thế.

Gió đêm nổi lên, thổi đập lên cửa sổ. Bên ngoài có thanh âm hoa rơi nhè nhẹ, tay Âu Dương Noãn vô lực từ trên vai Tiểu Trọng Hoa rơi xuống.

“Noãn Nhi, nhìn ta!”

Nghe được lời nói trầm thấp của Tiểu Trọng Hoa, Âu Dương Noãn cũng đã nói không ra lời.

Trong ánh mắt mê ly, cặp mắt đen bóng kia nhiễm chút bí ẩn. Bạc môi khẽ nhếch mới vừa rồi khiến nàng trầm mê không còn nhìn thấy chính mình, giờ phút này lại chuyển hóa thành một nụ cười thản nhiên thỏa mãn.

Cơ hồ như muốn còn chưa đủ, Tiểu Trọng Hoa lại lần nữa hạ thân mình xuống.

Âu Dương Noãn không còn khí lực, cũng không muốn phản kháng. Hôm nay nàng muốn buông thả bản thân, cũng là muốn xoa dịu đi nỗi bất mãn sâu kín trong lòng Tiểu Trọng Hoa.

Hắn lại lần nữa đưa nàng lâm vào trầm mê hỗn loạn.

.....

Chương 334: Sóng gió lại nổi lên (2)

Thời gian vội vàng trôi qua ba ngày, Âu Dương Tước cơ hồ mỗi ngày đều đến Yến vương phủ nhưng Âu Dương Noãn lại không rảnh quan tâm hẳn. Nếu là Bộ hạ ban hôn, mọi lễ tiết là không thể thiếu.

Tổ mẫu Lý thị có lẽ là cao hứng đến miệng ngoác tận mang tai. Đầu tiên là tôn nữ được gả cho Minh quận vương làm chính phi, hiện tại tôn tử lại cưới quận chúa.

Đều cùng có quan hệ với hoàng gia, địa vị của Âu Dương gia có thể nói là nước lên thì thuyền lên. Cho nên ngày hôm sau liền tự mình tới Yến vương phủ cùng Âu Dương Noãn thương lượng các lễ tiết.

Một ngày này Âu Dương Noãn vừa tiễn Lý thị lại nghe thấy Phương mama hoang mang rối loạn tiến vào: “Tiểu thư, Xương Bồ....Xương Bồ....”

Âu Dương Noãn sững sốt: "Xương Bồ làm sao? Mama, người từ từ nói!"

Phương mama luôn là người lão luyện thành thục, lần này trên mặt lại có vài phần kinh hoàng: “Vừa có người đến báo tin, nói là Xương Bồ phạm sai chuyện!”

Hồng Ngọc cảm thấy kinh hãi, liên thanh hỏi: "Làm sao có thể?"

Phương mama nói: “Nghe nói là cùng thị vệ bên ngoài tư tương truyền đệ, phạm vào điều tối kỵ trong phủ!”

Âu Dương Noãn nhất thời nhăn mày lại.

Hồng Ngọc nhanh chóng nghĩ đến chuyện lần trước, nhất thời sợ tới mức mặt mũi đều trắng bệch.

Trong lòng sầu lo liền vội vàng hỏi: “Xương Bồ giờ ở đâu?”

Phương mama vội nói: “Bảo là đã bắt lại!”

Người còn bình an là tốt rồi. Hồng Ngọc cảm thấy an tâm một chút: “Còn chưa bị xử phạt là tốt rồi. Tiểu thư sẽ nghĩ được biện pháp, khẳng định lại là vu oan hãm hại!”

Phương mama nhíu mày lại: “Lần này chỉ sợ không phải....”

Trong lòng Âu Dương Noãn nhảy dựng lên: “Mama có ý gì vậy?”

Biểu tình của Phương mama rất không yên: “Tiểu thư, nô tỳ vừa rồi đã hỏi thăm. Lần này là Xương Bồ tự mình đưa bạc cho người đồng hương nhờ mang về cho mẫu thân bị bệnh nặng ở nhà. Ai ngờ lại bị người ta bắt được....”

Sắc mặt Âu Dương Noãn liền thay đổi: “Nói như vậy, việc này không phải có người hãm hại mà là sự thật?”

“Đúng vậy! Cũng không biết sao lại vừa khéo bị người ta phát hiện?”

Phương mama thở dài. Xương Bồ đã bị bán vào Âu Dương gia, bán từ khế, theo lý mà nói thì Xương Bồ đúng là không được liên hệ với người trong nhà.

Nhưng dù sao cũng là mẫu thân thân sinh, người sắp bệnh chết

Xương Bồ không thể không vươn tay giúp đỡ.

Trước đây loại chuyện này không phải là không có, nhưng mọi người cũng chỉ ngằm lặng lẽ mang tiền ra ngoài, không bị phát hiện thì không sao.

Nhưng Xương Bồ lại bị bắt ngay lại trận, quả nhiên là mất hết quy củ, phải làm sao mới tốt đây?

Trong lòng Âu Dương Noãn trầm xuống. Đồng thị quản lý Yến vương phủ rất nghiêm cẩn.

Lần này cùng lần trước lại không giống, không phải là bị người khác vu oan mà là Xương Bồ thật sự truyền đồ ra ngoài. Một khi tội danh đã rõ ràng, cũng không còn biện pháp nào khác.

Viễn mắt Hồng Ngọc đỏ lên: “Tiểu thư, Xương Bồ đã làm sai chuyện nhưng tội tư tước trao đệ thực sự không nhẹ, nhất định sẽ không giữ lại tính mạng. Nàng cũng không phải cùng hộ vệ kia có tư tình, chỉ là muốn gửi cho mẫu thân một chút tiền cứu mạng....”

Âu Dương Noãn đương nhiên biết điểm này, nghĩ đến Xương Bồ mày rậm mắt to....

Xương Bồ đi theo nàng đã lâu, có gì nguy hiểm cũng xông lên đăng trước. Bất tri bất giác Âu Dương Noãn đã xem nàng như là tâm phúc bên người.

Trước mắt sao có thể thấy chết mà không cứu? Đúng là tư tiền tưởng hậu, cảm xúc nan an.

Hồng Ngọc đột nhiên phịch một tiếng quỳ xuống đất: “Tiểu thư, nô tỳ cầu ngài cứu Xương Bồ!”

Tình cảm của Xương Bò với Hồng Ngọc vốn rất tốt, tình như tỷ muội. Lúc trước khi Hồng Ngọc bị oan trở về, Xương Bò sợ nàng nghĩ quẩn trong lòng liền mấy ngày mấy đêm canh giữ bên cạnh.

Phần quan tâm này, đừng nói là Hồng Ngọc, ngay cả Âu Dương Noãn cũng đều cảm động.

Âu Dương Noãn thở dài một tiếng: “Hồng Ngọc, ta sao lại không nghĩ cứu Xương Bò chứ? Chỉ là chuyện lần này với lần trước là khác nhau...”

Hồng Ngọc hai mắt rung rung: “Tiểu thư, nô tỳ cũng biết ngài khó xử. Nhưng Xương Bò cũng là tình có thể nguyên, cũng không cố ý phạm sai lầm liên lụy tiểu thư!”

"Nếu như cứ như vậy mặc kệ nàng, Đồng trắc phi nhất định sẽ dựa theo quy củ xử tử nàng. Tiểu thư, ngài cũng không muốn nhìn Xương Bò phải chết mà!"

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng nói: “Hồng Ngọc, ta đương nhiên ngàn lần vạn lần muốn cứu Xương Bò. Chính là quy củ của Yến vương phủ cũng không thể làm trái, ta chỉ có thể cố gắng hết sức!”

"Người đứng lên đi, ta sẽ nỗ lực thử một lần. Nhưng...thành hay bại đều phải xem vận khí của Xương Bò!"

“Nhưng Đồng trắc phi thân mình không khỏe, hôm nay mọi người tới đều bị cản trở về. Bảo là không gặp khách!” Phương mama lo lắng nhắc nhở.

Âu Dương Noãn gật gật đầu: "Cho nên các người đừng lộ ra thần sắc lo lắng, trước hết cứ bình tĩnh. Hồng Ngọc, người nghĩ cách đi

thăm Xương Bồ, đem chuyện này đầu đuôi hỏi tỉ mỉ rõ ràng. Trở về nói rõ từng chữ cho ta nghe!”

“Dạ, tiểu thư!”

Bởi vì chuyện này nên cả tối Âu Dương Noãn trần trọc không ngủ được. Lăn qua lộn lại suy nghĩ hồi lâu, nàng cảm thấy chuyện này không hề đơn giản như vậy.

Vì sao người khác lặng lẽ truyền đồn ra ngoài không bị phát hiện, cố tình lại là Xương Bồ. Là theo dõi Xương Bồ sao?

Không phải nàng đa nghi, là nàng luôn cảm thấy chuyện này nhất định có điều gì đó không đúng.

Buổi chiều Tôn Nhu Trữ còn tự mình đến giải thích một hồi, ý tứ rất đơn giản chuyện này không phải do nàng bày ra.

Nghĩ đến Tôn Nhu Trữ Âu Dương Noãn liền lắc lắc đầu. Nếu đã đạt thành đồng minh, Tôn Nhu Trữ sẽ không ngu xuẩn đến mức tự hủy đi.

Như vậy, rốt cuộc là ai?

Đồng thị là người nàng hoài nghi đầu tiên. Nhưng càng nghĩ lại càng cảm thấy không có lý.

Nàng cùng Đồng thị dù sao cũng không có xung đột gì, lại càng không từng phản đối quyết định gì của đối phương. Vì sao lại muốn thiết hạ cạm bẫy đến hãm hại nàng? Nói như thế nào cũng đều cảm thấy kỳ quái.

Trong bóng đêm, Tiểu Trọng Hoa đột nhiên quay người lại đối diện

với nàng. Đằng sau tơ lụa mềm mại lộ ra vết thương bên ngực trái.

Tuy là nhiều năm trước đã sớm khép miệng nhưng vẫn để lại vết sẹo dài nửa tấc, cho thấy ngày đó bị thương sâu đến mức nào.

Âu Dương Noãn biết, trên người Tiểu Trọng Hoa nơi nơi đều là vết thương, đều là dấu vết lưu lại trên chiến trường. Từng vết đều là chí mạng.

Nàng không tự chủ được vươn tay ra nhẹ nhàng lướt qua vết sẹo kia. Không nghĩ Tiểu Trọng Hoa vẫn chưa ngủ sâu, tay liền bắt lấy tay nàng: “Không ngủ được sao?”

Nàng thấp giọng nói: “Ầm ỉ chàng sao?”

Tiểu Trọng Hoa cầm lấy tay nàng đưa đến bên môi: “Chỉ là một vết thương cũ mà thôi!”

Hắn nói thực nhẹ nhàng băng quơ, tay nàng lại hơi hơi run. Tiểu Trọng Hoa mỉm cười: “Đáng sợ? Không phải ta vẫn khỏe mạnh nằm đây sao?”

Trong lòng Âu Dương Noãn suy nghĩ bề bộn, định thần một lúc mới nhẹ thở ra: “Công lao của chàng, đều là chém giết trên chiến trường đạt được....”

Nói tới đây lại dừng lại. Tiểu Trọng Hoa nói: “Cho nên khi nàng đem đệ đệ ra chiến trường, ngay từ đầu ta cũng không nghĩ sẽ thu nhận hắn. Đó vốn không phải là nơi gì tốt!”

Nàng liền nói: “Nhưng đó là tâm nguyện của hắn!”

Tiểu Trọng Hoa lại thản nhiên nhìn nàng, trong ánh mắt hiện lên ý

cười: “Nàng vừa rồi là đang phiền lòng chuyện gì? Hiện tại có thể nói cho ta biết không?”

Âu Dương Noãn nghĩ nghĩ, cảm thấy việc này nói cho Tiểu Trọng Hoa cũng tốt.

Nàng liền đem chuyện của Xương Bồ nói sơ lược: “Xương Bồ là nha đầu của ta, ta vốn không nên bao che. Nhưng nàng tuy là tư tương truyền đệ nhưng cũng chỉ là đem tiền của nàng cùng những thứ mà ta ban cho nhờ thị vệ mang về hiếu kính với mẫu thân. Ta thấy nàng hiếu đạo, lại cũng là vi phạm lần đầu...”

Tiểu Trọng Hoa nghĩ nghĩ liền nói: “Đây là chuyện hậu viện, theo lệ sẽ do Đồng trắc phi xử lý. Nhưng nha đầu kia là người của nàng, ta sẽ cho người điều tra một chút. Nàng không cần lo lắng, mau ngủ đi!”

Sáng sớm hôm sau là một ngày nắng đẹp. Tiểu Trọng Hoa bỏ lại quân vụ, liền tự mình cùng Âu Dương Noãn đến Thanh liên cư.

Ánh nắng nhàn nhạt chiếu qua cửa sổ khắc hoa, tràn ngập một loại hơi thở tươi mới chiếu lên mặt Đồng thị, cơ hồ trong suốt mang theo chút trân quý. Búi tóc được búi cao quý phái, toàn kim phượng đang uống cháo yến nha đầu dâng lên.

Thấy hai người bước vào phòng, Đồng thị cười nói: “Hôm nay làm sao vậy? Đều tới đây thỉnh an rất sớm. Đầu tiên là đại tẩu người, tiếp đến là hai người các người!”

Nói được một nửa lại ho khan.

Âu Dương Noãn vừa thấy đành chỉ có thể đem những lời đến miệng nuốt xuống: “Đồng trắc phi làm sao vậy? Có phải đã mệt nhiều ngày không?”

Đồng thị thở dài: “Mấy ngày nay thời tiết lạnh, chờ ấm lên liền sẽ tốt thôi!”

Nói tới đây lại xoay mặt đi, nhẹ ho khan. Mama bên cạnh liền đi lên vỗ nhẹ nhẹ sau lưng.

Tiểu Trọng Hoa nói: "Trắc phi nên nghỉ ngơi nhiều mới phải. Chuyện trong phủ, có thể kêu đại tẩu, Noãn Nhi giúp đỡ một tay!"

Tùy tay tiếp nhận chén trà nha đầu dâng lên, Đồng thị uống một ngụm. Ho suyễn kia dần dần hoãn lại: “Các người hôm nay đến, không cần nói ta cũng biết là vì chuyện gì. Là vì nha đầu Xương Bò kia?”

Tiểu Trọng Hoa nói: "Đúng vậy! Xương Bò mặc dù phạm vào quy củ nhưng cũng là một nha đầu có hiếu tâm. Phạt nàng mấy tháng tiền tiêu vật là được rồi!"

Đồng thị chần chờ một chút lại nói: “Không phải ta không nể tình. Chuyện này thật sự không dễ giải quyết!”

Nói xong lại liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn một cái mới nói tiếp: “Nếu chỉ gửi một chút bạc về nhà thì cũng không phải là chuyện gì lớn, chỉ cần mắt nhắm mắt mở cho qua cũng được. Nhưng hộ vệ kia lại nói, trong đó còn có nội tình!”

Nội tình?

Trong lòng Âu Dương Noãn nhảy dựng lên. Nàng nhìn Đồng thị, trong ánh mắt lộ ra cảnh giác.

Đồng thị lại thở dài một hơi, nói: “Nha đầu kia nhờ người truyền đồ

dùm, nhưng không phải cho mẫu thân đang bị bệnh nặng mà là đưa đến dịch quán!”

Dịch quán...

Âu Dương Noãn ngẩng mạnh đầu, thấy Đồng thị hơi hạ mắt xuống, ánh mắt híp lại dưới ánh mặt trời sáng quắc như hai con dao, cực kỳ sắc bén.

Tiểu Trọng Hoa nao nao: “Oh, mang tới cho người nào ở dịch quán?”

“Người ở dịch quán là phản thần. Còn cụ thể đưa cho ai, ta cũng không biết!”

Đồng thị lại thở dài: “Việc này không phải là nhỏ, ta đã bẩm báo với Vương gia. Cho nên mọi chuyện chờ ngài ấy về rồi quyết định!”

Đồng thị từng chữ rõ ràng nhưng cũng lại sắc bén như đao. Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy như có một bàn tay đánh thẳng vào ngực nàng....Đau đớn nảy lên. Đưa đến dịch quá, ý này là....

Đồng thị thở dài nói: “Hộ vệ kia còn một mực chắc chắn, nói Xương Bồ cũng là được người khác nhờ vả, cũng không phải của bản thân!”

"Còn về phần ai nhờ, Xương Bồ lại im miệng không nói. Nay không tiện dụng hình, ta vốn tính chờ qua mấy ngày thăm vấn tra hỏi rõ ràng rồi mới nói với các người!”

Trong phòng nhất thời yên tĩnh đến cực điểm. Hương khí trong lò hương lượn lờ khiến thần sắc trên mặt mỗi người đều dị thường khác xa.

Âu Dương Noãn không muốn nhìn thần sắc của Tiểu Trọng Hoa lúc này.

Nàng quay đầu nhìn Đồng thị thâm trầm, cười đến càng thêm thản nhiên: “Nếu không phải là bạc, vậy rốt cuộc là nàng đã truyền gì ra ngoài?”

Trong đôi mắt phượng của Đồng thị lúc này cuối cùng hơi sáng lên, thản nhiên nói: “Cái đó...đang ở đây!”

Nói xong liền kêu nha đầu mang vật chứng lên.

Đó là một túi thơm kim thêu châm tuyến tinh mịn, thủ công tinh xảo. Tiểu Trọng Hoa không khỏi cầm lên, bốn góc của túi thơm dùng sợi tơ tổ sặc thêu ra vân văn tứ hợp như ý.

Ở giữa dùng sợi kim tuyến thêu ngũ thảo kim long, một đôi mắt rạng rỡ phát sáng, giống như tiên sống.

Hắn mở túi thơm ra, bên trong là một cái khăn tay kết thành như ý đồng tâm.

Quan trọng nhất là, bên trong túi thơm có thêu một hình khác. Là một đôi uyên ương, đây chính là song thêu chính phản hai mặt.

Long....Đây là đưa cho Hoàng đế. Nhưng rõ ràng không phải đưa cho Hoàng đế Đại Lịch.

Mà trong nữ tử danh môn ở Đại Lịch, không ai am hiểu thêu hai mặt bằng Âu Dương Noãn. Đây cơ hồ như đã thành dấu hiệu của riêng nàng.

Nhìn đến một màn này, Âu Dương Noãn giống như bị ngâm dưới hồ

băng, răng cắn vào môi.

Nàng cảm thấy đầu vầng mắt hoa, hóa ra không phải hướng về Xương Bò mà là hướng vào nàng.

Tiểu Trọng Hoa mặt không chút đổi sắc, không nói một lời, ánh mắt nhìn thẳng vào khăn tay kia.

Đồng thị nhìn thấy gân xanh trên huyết thái dương đột nhiên nổi lên, ý cười bên môi càng sâu sắc: “Sao vậy? Người nhận ra vật này sao?”

Tiểu Trọng Hoa nâng mắt lên nhìn Đồng thị, ánh mắt kia lãnh liệt như băng tuyết.

Trong lòng Đồng thị phát lạnh, miễn cưỡng cười nói: “Rốt cuộc là làm sao?”

Tiểu Trọng Hoa thật lâu không nói gì, Âu Dương Noãn ngồi một bên mặt cũng như hàn sương.

Rõ ràng là trời lạnh, nhưng Hồng Ngọc đứng một bên lại toát hết mồ hôi. Nàng đột nhiên hiểu được, Xương Bò chẳng qua chỉ là một tấm chắn. Những người đó là muốn đối phó với tiểu thư....

Hồng Ngọc hối hận, bản thân không nên cầu tiểu thư quản chuyện này. Chính là người sau lưng, mặc kệ tiểu thư có tới cầu xin hay không đều nhất định muốn kéo xuống nước.

"Thứ này....."

Rốt cục Tiểu Trọng Hoa cũng mở miệng, thanh âm vẫn như bình thường: “Trước hết giao cho ta đi. Chuyện này ta sẽ tự mình xử trí,

hơn nữa sẽ hướng phụ vương giải thích rõ ràng. Đồng trắc phi sức khỏe không được tốt, hãy nghỉ ngơi trước đi!”

Không đợi Đồng thị mở miệng, hần đã cầm khăn tay cùng túi hương.

Đồng thị vốn nghĩ Tiểu Trọng Hoa sẽ tức giận, thậm chí có thể luống cuống ngay lúc này. Nhưng hoàn toàn không nghĩ hần sẽ làm như vậy.

Nhất thời hoàn toàn ngây ngẩn cả người, lát sau mới nói: “Chỉ sợ....không được tốt lắm!”

Tiểu Trọng Hoa lạnh lùng cười: "Không có gì là không tốt!”

Nói xong hần đứng lên, Âu Dương Noãn còn chưa kịp phản ứng đã bị hần kéo lên nên không thể không theo hần bước nhanh ra ngoài.

"Đứng lại!”

Trên mặt Đồng thị vẫn tươi cười như trước, nhưng tay giấu trong áo đã nắm chặt, móng tay đâm sâu vào da thịt.

Nhưng Tiểu Trọng Hoa lại xoay người lại, thản nhiên nói: “Trắc phi, không biết ngài còn gì muốn chỉ giáo?”

Đồng thị ngẩn người, mới ý thức được bản thân mới luống cuống. Không thể kìm được lại tức giận. Trí nhớ lại lần nữa ùa về....

Lúc trước thân thể Vương phi không tốt, Yến vương từng muốn Tiểu Trọng Hoa theo Đồng thị để tiện chăm sóc.

Nhưng Tiểu Trọng Hoa lại tình nguyện ở từ đường quỳ ba ngày ba đêm cũng không chịu rời Vương phi.

Đồng thị đưa nước cùng thức ăn, hắt lại lạnh lùng nói ‘Không biết ngài còn gì muốn chỉ giáo?’

Nói như vậy, đây là lần thứ hai Đồng thị nghe được câu này. Đồng thị lạnh lùng nhìn hắt, không nói lời nào.

Cho dù vật chứng có thể hủy nhưng nhân chứng vẫn ở đây. Khóe miệng Đồng thị hơi hơi thả lỏng, đem áp lực tức giận biến thành nụ cười lạnh: “Người đâu, mau đi mời Vương gia, Thế tử cùng Thế tử phi qua đây!”

Chương 335: Tiểu Trọng Hoa chất vấn (1)

Âu Dương Noãn biết, Đồng thị đang muốn đổi chất.

Nha đầu cùng hộ vệ tư tướng trao nhận cũng được, mang bạc ra ngoài phủ cũng được, đều là chuyện không lớn không nhỏ. Nếu nghiêm khắc truy cứu thì là chuyện nghiêm trọng.

Nhưng nói đến cũng chẳng qua là phải xem tâm ý của chủ tử. Nếu chủ tử mắt nhắm mắt mở cho qua thì liền là chuyện nhỏ.

Nhưng nếu nói túi hương cùng khăn tay này là tự Âu Dương Noãn cho đi. Lại mượn tay Xương Bồ đưa cho sứ thần Nam Chiếu, truyền lại cho Tiểu Thiên Diệp.

Cái này không chỉ là tư tướng trao nhận mà thậm chí có thể nói là thông đồng với địch, là gian tế phản quốc. Là tội danh không thể tha thứ.

Một khi xác thực, bất luận là Yến vương hay Tiểu Trọng Hoa đều không thể không quân pháp bất vị thân. Người phía sau thiết kế cục diện hiển nhiên là muốn đẩy nàng vào tử lộ.

Âu Dương Noãn bất an nắm chặt nắm tay, một loại cảm giác căng như dây cung khiến cho toàn bộ không khí trong phòng như bị tắc nghẽn.

Thật lâu sau Âu Dương Noãn mới rũ mắt xuống, ngũ quan thanh lệ dưới ánh nắng vàng nhạt vẫn là bộ dáng trinh tĩnh như cũ.

Nhất nhảnh mày cười cũng chính là hiền hòa cùng dịu dàng, nhìn không ra nửa điểm cảm giác như nàng đang đứng trên vách núi.

Nhìn Âu Dương Noãn như vậy, trong mắt Đồng thị chớp chớp ánh sáng, ý cười bên môi lại càng thâm trầm.

Vẫn như trước, Tiểu Trọng Quân ngồi trên ghế được người khác nâng vào. Chính là khí sắc so với bình thường lại tốt hơn rất nhiều.

Không biết từ khi nào thân thể hắn đã tốt lên từng ngày. Nghe nói đã có thể xuống giường đi lại được.

Tôn Nhu Trữ đứng bên cạnh hắn, đôi mắt đẹp lại nhìn về phía Âu Dương Noãn.

Nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của Âu Dương Noãn, tựa hồ như không bị ảnh hưởng bởi chuyện này, trong lòng Tôn Nhu Trữ mới nhẹ nhàng thở ra.

Trong tiềm thức, tuy rằng Tôn Nhu Trữ vẫn còn đề phòng Âu Dương Noãn nhưng đã không hề coi đối phương như là địch nhân nữa.

Thậm chí nàng còn có một loại ý thức minh hữu. Có lẽ có một ngày hai người bọn họ còn có thể trở thành bằng hữu.

Tôn Nhu Trữ vốn nghĩ như thế nên khi nàng nghe được tin tức này, phản ứng đầu tiên chính là muốn hướng Âu Dương Noãn giải thích rõ ràng.

Chuyện này cùng nàng không hề liên quan, cũng không phải do nàng từ giữa động tay động chân.

Đồng thị nói: “Còn không mau hầu hạ Thế tử ngồi xuống!”

Nha đầu mama trong phòng liền rối ren một trận. Vốn trong tình huống này Tiểu Trọng Hoa sẽ chủ động đỡ Tiểu Trọng Quân.

Nhưng hắn lại vẫn ngồi yên không nhúc nhích, mặt trầm như nước, không biết là đang suy nghĩ cái gì?

Yến vương cuối cùng cũng đến, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như trước. Chính là khoe mắt đuôi lông mày đều là ý quyến rũ.

Âu Dương Noãn nhìn Yến vương, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Nam nhân này, rõ ràng bên người có một thị thiếp cùng mẫu thân nàng có ba phần tương tự.

Nhưng nàng gả vào đây đã lâu như vậy, theo lý mà nói thì sẽ có nhiều cơ hội giáp mặt. Nhưng Yến vương lại ngăn chặn hết thảy.

Ba bốn phần tương tự có thể lừa gạt chính mình là hoài niệm. Nhưng mà giống mười phần, lại không thể chịu nổi rồi sao? Nam nhân, thật đúng là động vật phức tạp.

Âu Dương Noãn cong môi lên. Cái gì mà si tình, cái gì mà thiết tâm, chẳng qua là cô phụ từng cái từng cái một mà thôi.

Nàng nghĩ như vậy, vốn có chút không yên cũng liền tan thành mây khói.

Nàng thật muốn nhìn một chút, hôm nay bọn họ muốn định tội nàng như thế nào? Nàng muốn biết, đến tột cùng ai có bản lĩnh này?

Thần sắc Âu Dương Noãn biến hóa rất nhỏ, ai cũng đều không chú ý

tới.

Thấy Yến vương đã an vị, Đồng thị mới phất tay nói: “Mang hộ vệ kia lên đi!”

“Bái kiến Vương gia!”

Hộ vệ trẻ tuổi gọi là A Xương đến trước mặt Yến vương quỳ xuống. Ngũ quan thật ra khá đoan chính, thân hình thập phần cao lớn. Nhưng đôi mắt lại dẫn theo một tầng hung ác nham hiểm.

Yến vương nhíu mày nhìn quét qua hắn một cái, mặt không chút đổi sắc. Đồng thị mạnh ho khụ một tiếng, tựa hồ như rất không thoải mái.

Di mama bên cạnh nhanh chóng vỗ lưng cho Đồng thị, miệng trách mắng: “A Xương! Vương gia đối với người ân trọng như núi. Người thế nhưng lại dám sau lưng chủ tử cùng một nha đầu tư tướng trao nhận, bại hoại thanh danh Yến vương phủ. Người biết tội chưa?”

A Xương chậm rãi nâng mắt, ánh mắt không yên: “Vương gia, nô tài chính là nhất thời nổi lên hảo tâm. Vốn nể tình nàng cùng ta là đồng hương mới nhân dịp được ra khỏi phủ đáp ứng giúp đỡ nàng!”

"Ai ngờ nàng thế nhưng lại lợi dụng hảo ý của nô tài dùng vào việc khác. Nô tài thật sự oan uổng a! Sớm biết như thế, nô tài tuyệt đối sẽ không giúp nàng!”

“Nói năng bậy bạ!” Hồng Ngọc nghe đến đây, không khỏi kinh sợ xanh cả mặt.

Âu Dương Noãn liếc mắt nhìn Hồng Ngọc: “Nơi này không có chỗ cho người nói chuyện. Lui ra!”

Hồng Ngọc cũng là quá mức nóng vội, lúc này nghe thấy Âu Dương Noãn trách mắng mới nhất thời kinh hãi, cuống quýt cúi đầu.

A Xương liền thanh cười lạnh: “Quận vương phi, Xương Bồ là nha đầu của ngài, thân phận lại thấp kém sao có thể có quan hệ với sứ thần Nam Chiếu? Rõ ràng là thay ngài truyền tin tức!”

“Làm càn!”

Tiểu Trọng Hoa quát một tiếng giận dữ, ngữ thanh trầm thấp lại làm tâm thần mọi người lâm vào chấn động.

A Xương cũng hoảng sợ, rụt đầu lại không dám nhìn thẳng về giận dữ của Tiểu Trọng Hoa.

“Nói năng bậy bạ, hồ ngôn loạn ngữ! Dám nói xấu Quận vương phi, đem người này tha xuống đánh một trăm trượng!”

Tiểu Trọng Hoa lạnh lùng mở miệng, bất động thanh sắc cầm lấy tay Tiểu Trọng Hoa.

Âu Dương Noãn ngăn ra, không khỏi nuốt xuống những lời vốn định nói.

Thị vệ bên ngoài lên tiếng trả lời rồi đi vào, A Xương cơ hồ sợ tới mức ngây người. Còn chưa kịp phản ứng, đã dờ dẫm tùy ý bị thị vệ tha đi.

“Trọng Hoa, ngươi làm cái gì vậy? Phụ vương còn ngồi đây a!” Tiểu Trọng Quân không đồng ý nói.

Nhưng Yến vương lại thủy chung không nói một lời, chỉ lẳng lặng

nhìn tất cả phát sinh.

Vương gia không lên tiếng ngăn cản thì chính là ngầm đồng ý. Hộ vệ không chút lưu tình tha A Xương ra ngoài.

Đến cửa, hắn đột nhiên vươn tay gắt gao ôm lấy cạnh cửa: “Quận vương phi cùng phản tặc kia là có tư tình. Trong tay ta có bằng chứng, xin Vương gia nhìn rõ!”

Một câu này, như châm đâm vào tai mỗi người. Tất cả mọi người đều cứng đờ, không khí lặng ngắt như tờ, phi thường yên tĩnh.

Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy huyết mạch toàn thân thẳng hướng đỉnh đầu, phía sau lưng lạnh buốt.

Mỗi một người xung quanh đều tập trung vào nàng, có người kinh hãi, có người hồi hộp, có người lại thản nhiên....

Duy chỉ có người bên cạnh là nàng không dám chuyển mắt nhìn.

A Xương bị thị vệ nhấn mạnh đầu xuống nhưng hắn vẫn bất chấp, giống như đã muốn trả bất cứ giá nào.

Hiện tại vô luận Âu Dương Noãn có nói gì cũng dư thừa. Nàng chỉ lẳng lặng nhìn Tiểu Trọng Hoa.

Mà hắn chỉ cần một câu, một ý niệm trong đầu. Thậm chí là một ánh mắt cũng đủ để đánh nàng xuống vực sâu vạn trượng, đem sự tín nhiệm mấy ngày nay đều phá nát.

Giờ khắc này, so với bất cứ lúc nào đều gian nan hơn. So với ngàn năm cũng đều dài hơn.

Tiểu Trọng Hoa rốt cục cũng lạnh lùng mở miệng, hờ hững mà thờ ơ: “Vu khống Quận vương phi là đại nghịch bất đạo. Mau tha ra ngoài, phạt trượng!”

Âu Dương Noãn nhắm mắt lại, cả người giống như mới từ vách núi được kéo trở về.

Hai bên thị vệ lập tức kéo A Xương đi, giống như tha một thi thể không còn sinh mệnh.

“Ta có chứng cứ! Vương gia, Vương gia! Quận vương, chẳng lẽ là do ngài không dám nhìn sao?”

A Xương không hề có lực giãy dụa, bị tóm cổ lôi ra ngoài vẫn còn điên cuồng kêu lên.

Người này, rõ ràng là tử sĩ! Liều mạng đến chết cũng muốn hắt nước bẩn lên người Âu Dương Noãn.

Hôm nay cho dù hấn chết, tội danh của nàng cũng không thoát được.

Trước mặt tất cả mọi người, nếu hấn bày ra màn mống nghi kị. Sau này lời đồn đãi sẽ nổi lên tứ phía, nàng làm sao đối mặt với Tiểu Trọng Hoa? Lại để thể diện hấn đi đâu?

Nếu nàng thật sự yếu đuối đến mức ai cũng đều có thể đạp cho một cước, về sau chẳng phải ai cũng đều đến vuốt râu hùm sao?

“Từ đây!”

Nghĩ thông suốt điểm này, Âu Dương Noãn liền đứng lên, thẳng lưng.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Âu Dương Noãn. Thần sắc nàng lúc này lạnh lùng, giống như lâu nguyệt không tròn vẹn, phá lệ nhìn thấy ghê người.

Nàng chậm rãi đi đến trước mặt A Xương: “Người nói người có chứng cứ, không ngại trình lên cho ta xem chứ cái gọi là chân tướng đến tột cùng là như thế nào?”

Nàng thản nhiên mở miệng, từ trên cao nhìn xuống.

Hai tay A Xương đều bị thị vệ siết chặt, hắn nhìn ánh mắt lạnh lùng của Âu Dương Noãn.

Hắn thấy rõ ràng bên trong chứa đầy sát ý, trong lòng không khỏi run lên. Nhưng không còn đường lui, hắn trầm đĩnh tiệt thiết nói: “Xương Bồ còn có một phong thư, nói là chuyển cùng túi hương kia. Hiện tại phong thư đang ở trên người ta! Nếu các người không tin, lục soát liền sẽ thấy!”

Âu Dương cười khế, như phong linh phát động trong gió thán ba: “Vương gia, mời ngài xem phong thư này!”

Yến vương nhìn Âu Dương Noãn, đã thấy mắt nàng ẩn giấu thần khí, một đôi mắt linh động hàm yên, rất giống Lâm Uyển Thanh. Đây cũng chính là điều khiến ông vui sướng.

Nhưng Âu Dương Noãn tồn tại cũng là từng giờ từng khắc nhắc nhở ông, Lâm Uyển Thanh là giả cho người khác.

Mà nữ tử trước mắt này, nếu không phải âm kém dương sai thì vốn nên là nữ nhi của ông và Lâm Uyển Thanh. Hiện tại lại là huyết mạch của người khác.

Cũng vì nguyên nhân đó mà Yến vương mới không muốn nhìn thấy Âu Dương Noãn.

Nghĩ đến đây, ông khắc chế dao động trong lòng, thản nhiên gật gật đầu.

Âu Dương Noãn nói với hộ vệ: “Không nghe thấy gì sao?”

Bọn hộ vệ sửng sốt, vội vàng tìm kiếm trên người A Xương, rốt cục trên người hắn cũng tìm được một phong thư.

Yến vương cầm lấy, đem thư đưa cho Âu Dương Noãn: “Tự ngươi xem đi!”

Âu Dương Noãn nhận lấy. Nhất thời trong lòng bàn tay nàng đều là mồ hôi lạnh, trên thư viết:

Vân Thiên đang nhìn. Sốt ruột y trì.

Tương tư chi thiết, càng ngày càng tăng.

Trông chừng hoài tưởng khi thiết Y Y.

Nhìn lên sơn đầu. Hướng tới vuơu thâm.

Mưa gió đêm ngày. Khi ân xí niệm.

Hàn đăng dạ vũ. Thù thiết y trì.

Gầy ảnh làm cửa sổ. Hoài quân lần thiết.

Nét chữ trên bức thư này thật sự là bút tích của nàng, hơn nữa thư

viết cũng thực xảo diệu.

Cũng không hề có một câu nào tưởng niệm đối phương, hay tình cảm. Chỉ là từng câu từng chữ đều thể hiện sự tha thiết nhớ nhung.

Âu Dương Noãn quay người lại, trầm tĩnh nhìn mọi người: “Bức thư này thoáng nhìn thì thực giống bút tích của ta. Đáng tiếc....”

Nàng dừng một chút mới nói tiếp: “Trước hết là chữ ‘Vân’, đặt bút do dự, cho nên bút họa trước tể sau thô!”

"Thứ hai là chữ ‘Thiên’, đặt bút đều không có ấn thực, là trực tiếp đặt bút từ khinh đến trọng ấn hạ, không phải là thủ pháp mà ta thường dùng!”

“Chữ ‘Phong’ này còn tệ hơn, chữ căn bản là đã viết sai lệch. Chữ ‘Thiết’, nét viết rất cứng nhắc, vốn là một cái trường dụng thẳng phiết!”

"Đây chính là kết quả của loại bắt chước cách viết của người khác mà không từ bỏ được thói quen của bản thân!”

“Chữ ‘Chiết’, không sai. Ta nhìn bức thư này thì cảm thấy rất là tức giận. Nhưng không phải là vì người này bắt chước chữ viết của ta mà vì hắn bắt chước cũng không đến nơi đến chốn, không đâu vào đâu!”

“Nếu mọi người không tin, có thể đến thư phòng nhìn bút tích của ta. Lại mang bút tích của ngoại công lão trấn quốc Hầu phủ đến nghiệm, nhìn xem có phải cùng một mạch tướng thừa?”

Thật sự là từng câu từng chữ đều rất có đạo lý. Tôn Nhu Trữ nghe liền chậm rãi tin phục gật đầu.

Âu Dương Noãn cười lạnh một tiếng: “Nếu đã là bắt chước, đều có chỗ không thể giống được. Là thật là giả, chỉ cần mời người am hiểu thư pháp kiểm nghiệm liền sẽ biết!”

Đúng vậy! Nàng là đang nói dối.

Bút tích của người này cùng của nàng cơ hồ là giống hệt nhau. Nhất định là một cao thủ bắt chước. Cho dù có mời người đến phân biệt, chỉ sợ cũng không nghiệm được.

Nhưng hiện tại, nàng chỉ có thể nắm lấy điểm này.

Sau đó nàng liền lạnh lùng nhìn A Xương: “Người cùng Xương Bồ có quan hệ gì?”

A Xương sửng sốt, lập tức có chút không yên nói: “Ta với Xương Bồ là đồng hương!”

“Oh, là đồng hương? Như vậy chuyện bí mật ta sẽ để nha đầu của mình giao cho một người đồng hương sao? Ta có ngu xuẩn như vậy không?”

Từng câu từng chữ của Âu Dương Noãn đều như đao, hai mắt là băng hàn thấu xương.

A Xương cúi đầu: “Xương Bồ vì sao tin tưởng ta, điểm này ta cũng không biết. Nhưng phong thư này cùng túi hương thật sự là nàng giao cho ta!”

Mọi người nhìn Âu Dương Noãn, cơ hồ là thần sắc khác nhau.

Âu Dương Noãn cười lạnh một tiếng, đi đến trước mặt Tiểu Trọng

Hoa, hai tay đem lá thư dâng lên: “Chuyện liên quan đến danh dự của ta. Hôm nay trước mặt tất cả mọi người, xin mời Minh quận vương tự mình nhìn xem phong thư này, trả lại sự trong sạch cho ta!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau.

Giờ khắc này, mọi ngôn ngữ đều là dư thừa. Nếu thực sự tin tưởng, sao cần biện giải? Nếu trong lòng không có gì, sao phải kiêng kỵ?

Hắn tin cũng được mà không tin cũng được. Tôn nghiêm của Âu Dương Noãn, tuyệt đối không cho phép ai xem thường nửa phần.

Trong phòng gần như là tĩnh mịch như tờ, mỗi người đều ngưng thở nhìn một màn này. Bọn họ không biết Minh quận vương sẽ đưa ra phán đoán gì.

Bởi vì hắn cùng Âu Dương Noãn là phu thê cùng chung chăn gối, cũng là người hiểu Âu Dương Noãn nhất trên đời này.

Hắn có thể biết được bút tích này rốt cuộc có phải là của nàng hay không?

Nhưng Âu Dương Noãn lại biết, bút tích này chỉ sợ là ai cũng đều không nghiệm ra được. Nếu không hoàn toàn nắm chắc, người sau lưng sẽ lại dễ dàng động thủ.

Điều nàng muốn biết là Tiểu Trọng Hoa có tin nhiệm nàng hay không?

Ngay thời khắc mấu chốt này, chỉ cần hắn nói không phải, như vậy đa số mọi người cũng sẽ tin tưởng.

Bởi vì ai cũng biết, người lạnh lùng như Tiểu Trọng Hoa tuyệt đối sẽ

không cho phép bất luận kẻ nào lừa gạt hắn.

Là một trượng phu, hắn cũng tuyệt đối không cho phép điều đó.

Tiểu Trọng Hoa chậm rãi mở miệng, ngữ thanh không nhìn ra hỉ nộ:
“Việc vô căn cứ, không cần xem!”

Hắn cầm lấy phong thư kia, tiện tay xé nát. Chữ trên giấy cũng biến đổi, từng mảnh từng mảnh giấy vụn rơi xuống.

Tất cả mọi người vì hành động của Tiểu Trọng Hoa mà âm thầm kinh hãi.

Ngay cả nhìn cũng không nhìn, như vậy có nghĩa là Tiểu Trọng Hoa quyết tâm muốn bảo vệ kiêu thể của mình.

Chương 336: Tiểu Trọng Hoa chất vấn (2)

Tôn Nhu Trữ nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc, mị nhãn như tơ nói: “Một hộ vệ nho nhỏ như A Xương cũng dám vu hãm Quận vương phi, không biết sau lưng là có ai sai khiến?”

Tiểu Trọng Quân lạnh lùng nhìn Tôn Nhu Trữ.

Nhìn Tiểu Trọng Hoa làm vậy, Đồng thị bất giác thoáng biến sắc. Tay nắm chặt lại, hộ giáp khế đâm vào lòng bàn tay.

Vẻ mặt lạnh như phủ một lớp băng, đôi mắt ánh ngập nước cũng sinh ra hàn ý lạnh lẽo. Lại chỉ lẳng lặng nhìn, không lên tiếng.

Tiểu Trọng Quân lạnh lùng nói: “Nhị đệ, mặc kệ là như thế nào người cũng không nên hủy đi vật chứng!”

Tiểu Trọng Hoa lạnh mắt nhìn mọi người một cái, chậm rãi đứng lên trầm giọng nói: “Đại ca, đây không phải vật chứng mà là tang vật vu hãm thê tử của ta!”

Tiểu Trọng Quân nhìn chăm chăm đệ đệ của mình, trong ánh mắt sự thương tiếc chợt lóe lên rồi biến mất.

Hắn thật sự không rõ, Âu Dương Noãn có cái gì tốt? Thế nhưng lại khiến Trọng Hoa vốn tiền đồ vô lượng như vậy lại vì nàng thần hồn điên đảo?

Không cần nói tổn hại quân vụ, ngay cả khi bằng chứng bày ra trước

mắt cũng đều làm như không thấy. Đây là bị mờ mắt rồi sao?

Thanh âm Tiểu Trọng Quân càng nghiêm túc: “Vu hãm? Đây là vu hãm sao? Có nhân chứng vật chứng đầy đủ, chẳng lẽ còn là vu hãm?”

“Ta nghe nói tên loạn thần tặc tử kia ở trên yến hội tặng đệ muội một cây cầm cổ, có thể khiến trăm điều chỉ cần nghe thấy tiếng liền bay đến!”

"Nam Chiếu rộng lớn, bí tàng vô số, ta kiến thức nông cạn, không biết là trân vật gì lại có năng lực kỳ diệu này? Sao không mang tới cho chúng ta mở mang tầm mắt?”

Lời nói đầy ẩn ý khiến Hồng Ngọc biến sắc: “Thế tử đừng ăn nói bậy bạ. Lời nói có chút vô căn cứ vu oan tiểu thư nhà ta, ngài đến tột cùng là có ý gì?”

Âu Dương Noãn liền phát tay ngăn Hồng Ngọc lại, đôi mắt đen láy sâu không thấy đáy.

“Đại ca muốn nói gì?”

“Ta là vì danh dự của đệ muội mà suy nghĩ a! Ta nghĩ người có thể mang ra bằng chứng bác bỏ tin đồn. Nay toàn kinh đô tin đồn bay xa, đệ muội có lẽ là chưa từng nghe nói. Những lời đó đúng là khó nghe, còn có người nói....”

Tiểu Trọng Quân hơi hơi cười lạnh, giống như lơ đãng nhìn thoáng qua.

Nha đầu bên cạnh nhanh chóng tiếp lời: “Nói Quận vương phi cùng phản thần kia sớm đã Minh sửa soạn đạo, ám độ trần thương. Còn nói

phản thần kia chậm chạp chưa từng lấy thê là vì Quận vương phi.
Còn có....”

Khi đang nói đột nhiên nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Tiểu Trọng Hoa liền không nói tiếp được nữa, cả người hơi run run.

Trong phòng thoáng chốc yên tĩnh đến đáng sợ.

Truyền lưu tuy nhiều nhưng đều biết là không phải thật, cũng không ai dám vọng ngôn. Ngay cả ở trước mặt người Tiểu gia đều cũng kiêng kỵ không nói.

Từ sau khi Đào Yêu không còn, nha đầu này là người Tiểu Trọng Quân xem trọng nhất. Nàng đột ngột bóc trần, mọi người liền biết rõ là không ổn, e sợ chịu liên lụy, mặt nhất thời liền biến sắc.

“Đệ muội đã nghe chưa? Không có lửa làm sao có khói. Có phải nên....” Tiểu Trọng Quân khôi phục bình thản, trào phúng cười.

“Nếu không có đại ca nhắc nhở ta còn thật sự không biết thế nhưng lại có những lời đồn đãi như thế!”

Âu Dương Noãn chậm rãi cắt ngang, thanh nhan không hề tức giận. Lòng mày tinh tế nhướng lên.

Tiểu Trọng Quân cũng không để ý đến Âu Dương Noãn, chỉ lo hỏi Tiểu Trọng Hoa: “Nàng là thê tử của ngươi, ngươi nói như thế nào?”

Tiểu Trọng Hoa chậm rãi nói: “Người đâu!”

Giọng nói cũng không cao, mái cong trong viện dưới ánh nắng đỏ cong xuống, tràn vào phòng, tất cung tất kính cúi đầu.

“Quận vương có gì phân phó?”

“Lôi nha đầu kia xuống đánh hai mươi trượng!”

Ngũ khí thần nhiên không gợn sóng: “Đánh xong mang đến hình đường luận xử. Dùng tin đồn phỉ báng chủ tử, vọng ngôn phạm thượng!”

Tiểu Trọng Quân suýt chút nữa nghĩ mình nghe lầm, tức giận nói không ra lời. Nha đầu bên cạnh bị người mạnh mẽ lôi xuống.

Nha đầu này là từ sau khi Đào Yêu chết liền được thay thế vị trí, cũng cực kỳ được sủng ái. Luôn ý mình được sủng ái mà luôn ương ngạnh làm việc, chưa từng chịu sự tức giận của chủ tử. Nhất thời sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu.

Tôn Nhu Trữ nhượng mày lên, trong ánh mắt hiện lên tia cười lạnh.

“Dừng tay!”

Tiểu Trọng Quân liên thanh quát to. Nhưng thị vệ Tiểu Trọng Hoa chỉ nghe lệnh hần. Đối với phân phó của Thế tử thì ngoảnh mặt làm ngơ, đảo mắt liền kéo nha đầu kia rời đi.

Cả sảnh đường đều cả kinh, ai có mắt cũng đều nhìn lại đây.

Tiểu Trọng Quân chất vấn: “Có ý gì vậy? Đây là nha đầu của ta. Trọng Hoa, ngươi từ khi nào thì biến thành như vậy. Một lời khó nghe liền không chịu nổi, rõ ràng là ngay cả ta ngươi cũng muốn đánh!”

Tiểu Trọng Hoa lạnh lùng nhìn đại ca của mình, như là lần đầu tiên quen biết hần. Nhẹ nhàng băng quơ nói: “Đại ca nhân từ ngự hạ

không nghiêm. Một nha đầu cũng dám láo báng chủ tử, ta chỉ là thay huynh giáo huấn một chút!"

"Nếu để người ngoài nghe những lời vô căn cứ, thanh danh của Yến vương phủ bị vấy bẩn, ai sẽ chịu trách nhiệm? Giữ lại cho nàng một mạng đã là khoan dung rồi. Đại ca, mời huynh thận trọng từ lời nói cho đến việc làm!"

Sắc mặt Tiểu Trọng Quân trắng nhợt, không dám tin nhìn đệ đệ mà mình luôn coi trọng đang dùng vẻ mặt lạnh lùng nhìn mình.

Nháy mắt thần sắc Đồng thị thoáng đông lạnh: "Trọng Hoa, phụ vương ngươi còn ở đây, ngươi làm cái gì vậy?"

Âu Dương Noãn cười cười: "Vương gia, Đồng trắc phi! Quận vương chẳng qua chỉ là dựa theo quy củ của Yến vương phủ mà xử sự thôi!"

"Vương phủ sớm đã có quy định, phạm là tin đồn phỉ báng chủ tử, vọng ngôn phạm thượng sẽ bị phạt hai mươi trượng. Trục xuất ra khỏi phủ, vĩnh viễn cũng không dùng nữa. Quy củ như thế, hạ nhân của ai cũng đều giống nhau!"

"Đại ca chớ quên, Trọng Hoa cũng là làm theo quy củ mà thôi. Thị phi đúng sai đều có công đạo, sao phải vì một hạ nhân mà tức giận không đâu?"

"Chính là hai mươi trượng cũng không chết người được. Nếu đại ca luyện tiếc, đến lúc đó cho người chăm sóc tốt là được!"

Mọi người ngây ngẩn, bị ánh mắt u lãnh của Tiểu Trọng Hoa xẹt qua. Trong lòng đều phát lạnh, tất cả đều cúi đầu.

Tiểu Trọng Quân không nghĩ tới ngay cả Tiểu Trọng Hoa sẽ bênh vực Âu Dương Noãn. Tức giận đến mặt đỏ lên, suýt nữa thì ngất xỉu.

Tiểu Trọng Hoa nhìn đại ca của mình, trong mắt xẹt qua tia không đành lòng.

Đồng thị đứng mạnh lên: “Còn không mau chăm sóc cho Thế tử!”

Nha đầu bên cạnh liền nhanh chóng vuốt vuốt ngực để Tiểu Trọng Quân thuận khí.

Âu Dương Noãn cười, ý cười thật sâu, giống như bông tuyết đọng trên hồng mai. Lãnh ý nồng đậm: “Đồng trắc phi, nha đầu của ta đâu? Nếu đã là nhân chứng, cũng nên để ta thấy được nàng chứ?”

Đồng thị mới đầu hơi ngạc nhiên, sau thần sắc đã bình thản lại. Cúi đầu một lát liền mím môi cười: “Nàng thủy chung cái gì cũng không chịu nói. Là một nha đầu trung thành và tận tâm a!”

Âu Dương Noãn nao nao, rất nhanh liền nắm bắt được ý trong lời nói. Nàng liền nói: “Đồng trắc phi, Xương Bồ không phải trung thành và tận tâm mà là không có gì để nói thôi!”

Đồng thị cười lạnh, nói với Yến vương: “Noãn Nhi tuy là tân nương mới nhập phủ nhưng tính cách nhân phẩm của nàng, ta đều tin được. Vốn cũng không nên hoài nghi như vậy!”

"Nhưng tác phong cùng kỷ luật trong phủ liên quan trực tiếp đến uy danh của Vương gia, ta hơn mười năm nay như đứng trên băng mỏng, e sợ không thể ngang hàng!"

Đồng thị nâng mắt nhìn Yến vương, vẻ mặt động dung: “Bởi vậy, việc hôm nay còn mời Vương gia tự mình cân nhắc quyết định!”

Yến vương nhìn Âu Dương Noãn, còn chưa nói gì, Tiểu Trọng Hoa đã nói: “Phụ vương! A Xương mạo phạm thê tử của ta, tội này không thể tha được!”

Đồng thị vẫn lặng yên nghe, đến câu cuối cùng liền đột nhiên ngừng đầu, mâu quang như tên.

Nhưng Tiểu Trọng Hoa lại lạnh lùng cười, tiếp tục nói: “Về phần người sau lưng, đương nhiên cũng không thể buông tha. Cho nên xin phụ vương giao A Xương và Xương Bồ cho ta xử lý!”

Đồng thị vươn tay, tựa hồ như muốn giữ lấy áo Yến vương. Nhưng Yến vương chỉ chăm chú nhìn con trai thần sắc lạnh như băng, trời sinh nghiêm nghị của mình.

Hơn nửa ngày sau mới nói: “Ta mệt rồi! Người tự mình xem mà xử lý đi! Trắc phi, chuyện này người không cần quản nữa!”

Đồng thị có chút xấu hổ, thu tay về trong suốt cười: “Dạ, Vương gia!”

Gió đêm xuyên qua cửa sổ ủa vào, liềm dài khẽ lay động. Âu Dương Noãn cúi đầu ho khan hai tiếng, đầu vai khẽ run run khiến trong lòng Hồng Ngọc rối lên.

Xương Bồ một bên bước lên phía trước đem thuốc tới. Âu Dương Noãn cũng không quay đầu mà lạnh lùng nói: “Để đó, đi ra ngoài đi!”

Xương Bồ chưa bao giờ có bộ dáng co rúm lại như thế. Nàng đem thuốc đổ vào trong chén, ôn nhu cười nói: “Tiểu thư, ngài uống thuốc trước rồi đuổi nô tỳ đi cũng không muộn!”

Âu Dương Noãn bỗng nhiên xoay người, bình tĩnh nhìn Xương Bồ.

Mặt mày nghịch quang ảnh, lúc này không thấy rõ vẻ mặt.

Hồng Ngọc không dám nói lời nào, Xương Bồ cũng cúi đầu cụp mắt, chậm rãi dùng muỗng nhỏ quấy quấy chén thuốc thử nhiệt độ.

Lúc Âu Dương Noãn đi ra ngoài đã bị nhiễm phong hàn, cả người nóng rực, yết hầu cũng đau buốt.

Buổi chiều sau khi mang Xương Bồ về, không hỏi han cũng không để ý, chính là xem đối phương như không tồn tại.

Xương Bồ cũng biết mình đã làm sai. Nhưng mẫu thân bệnh nặng, nàng lại không dám quấy rầy tiểu thư cho nên không thể không ra hạ sách này.

Nhưng thật sự không ngờ hộ vệ kia thế nhưng lại cản ngược lại nàng. Lại càng không từng nghĩ sẽ liên lụy đến tiểu thư.

Hiện tại tiểu thư tức giận cũng là không thể tránh được. Cho nên Xương Bồ chỉ cúi đầu, ngay cả hô hấp cũng đều rất cẩn thận.

Không bao lâu sau Tiểu Trọng Hoa từ bên ngoài chậm rãi bước vào. Hắn nhìn chén thuốc trong tay Âu Dương Noãn thì khẽ nhíu mày.

Âu Dương Noãn nghe thấy tiếng bước chân thì ngẩng đầu. Hai người im lặng nhìn nhau, tiếng nước thanh thanh từ xa xa truyền đến.

“Đã chết?” Âu Dương Noãn đột ngột hỏi một câu.

Tiểu Trọng Hoa đột nhiên cười, thanh âm khàn khàn, không có nửa phần lo lắng: “Nhanh như vậy đã có tin tức?”

Nếu người nọ đã lựa chọn A Xương, nhất định đã sớm chuẩn bị tốt. A Xương này cũng tuyệt đối không dám phản bội chủ tử, tất nhiên kết cục sẽ là chết.

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Nếu muốn vu hãm cho ta, đương nhiên sẽ không đơn giản để tra ra được người làm chủ một màn phía sau!”

Tiểu Trọng Hoa không nói gì, chỉ thật sâu nhìn Âu Dương Noãn.

Không biết vì sao trong lòng Âu Dương Noãn lướt qua cảm giác mất mát: “Chuyện hôm nay, ta không làm!”

“Ta biết!”

Tiểu Trọng Hoa trầm mặc một lát lại thản nhiên nói: “Hôm nay truyền đến tin tức. Cựu thần Nam Chiếu ẩn núp ám động, Tiểu Thiên Diệp bị ám tiễn gây thương tích!”

Một tiếng thanh thúy vang lên, chén ngọc trong tay Âu Dương Noãn rơi xuống, thuốc văng khắp nơi.

“Hắn bị thương như thế nào?”

Trong lòng Âu Dương Noãn có một tia ẩn ẩn run rẩy. Miệng tuy rằng còn tự trấn định, cũng không biết vì sao lại rất lo lắng tin tức xấu từ trong miệng Tiểu Trọng Hoa nói ra.

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa lạnh lùng bức người, như băng tuyết dần thâm nhập vào thân thể nàng: “Còn chưa chết được!”

Hắn nhìn nàng, bạc môi khẽ nhếch: “Xem ra chuyện hôm nay đều không phải là tin đồn vô căn cứ, có phải không?”

Âu Dương Noãn không nói, nàng chỉ lẳng lặng nhìn Tiểu Trọng Hoa, ngữ thanh lạnh nhạt: “Rất nhiều chuyện, chàng đã sớm biết. Không phải sao?”

“Chàng cũng biết hắn từng hướng tiên đế cầu thân, biết ta lần nữa cự tuyệt hắn. Chàng cũng biết hắn đã làm cho ta rất nhiều. Ta đối với hắn, ít nhất cũng có một phần cảm kích cùng áy náy!”

“Ta biết!”

Trong lòng Tiểu Trọng Hoa chỉ cảm thấy đè nén khó thừa nhận. Hắn đương nhiên biết, hết thảy hắn đều biết.

Chỉ là hôm nay bị người ta bóc trần ra, hắn phát hiện bản thân vốn tưởng rằng không thềm để ý, thật ra căn bản không thể không để ý.

Chỉ cần có yêu, sẽ có ghen. Yêu càng sâu, ghen sẽ sâu, trên đời này không ai có thể tránh được.

Âu Dương Noãn chậm rãi cúi xuống nhặt những mảnh nhỏ rơi đầy đất, im lặng cắn môi.

Lại không biết vì sao nhất thời tâm loạn như ma, ngón trỏ thế nhưng lại bị mảnh nhỏ cắt trúng.

Tiểu Trọng Hoa đột nhiên kéo lấy nàng, cầm lấy tay: “Vì sao còn lo lắng cho hắn?”

“Bởi vì ta còn nợ hắn rất nhiều!”

Âu Dương Noãn ngẩng đầu đón nhận ánh mắt hắn, muốn cười nhưng khóe mắt lại ướt át: “Cho dù là Hồng Ngọc, Xương Bồ, ở

chung nhiều năm cũng sẽ sinh mấy phần tình cảm. Huống chi là người vì ta mà làm tất cả!”

“Từ lúc gả cho chàng ta cũng đã từng nói qua, hấn trong lòng ta là một người bằng hữu. Chàng ngay cả điều đó cũng không chấp nhận được sao?”

"Hay là chàng nhất định phải bức ta tuyệt tình tuyệt nghĩa, làm như cái gì cũng chưa từng xảy ra mới tính là trung trinh như một?"

Một lời này thốt ra, không kịp để hối hận nữa. Cho dù có tức giận cũng không thể thu trở lại.

Cả nàng và hấn đều cứng đờ, bốn mắt nhìn nhau, một mảnh tĩnh mịch.

“Hóa ra, hấn trong lòng nàng lại nặng như thế!” Khuôn mặt hấn vắng lặng, nhìn không ra hỉ nộ.

Âu Dương Noãn chung quy vẫn tâm cao khí ngạo, vốn muốn nói nhưng khi nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hấn, những lời muốn nói liền tắc nghẹn lại. Hấn chung quy vẫn để ý.

Nhưng nàng không thể phủ nhận bản thân đối với Tiểu Thiên Diệp thật sự từng có cảm kích. Thậm chí là động tâm. Bất luận nàng lảng tránh như thế nào, nó vẫn thực sự từng tồn tại.

Tiếng đồng hồ nước thanh thanh, trong đêm yên tĩnh dường như rõ ràng hơn bao giờ hết. Trăng đã mọc, rõ ràng là đẹp như thế nhưng lại lạnh đến đáng sợ.

Tâm Tiểu Trọng Hoa như bị một bàn tay bóp chặt, cơ hồ khiến hấn khó có thể thở được.

Hắn thật không ngờ, Âu Dương Noãn một câu cũng không nói, cứ như vậy thừa nhận Tiểu Thiên Diệp quan trọng.

Sứ thần khiêu khích, trên thực tế là Tiểu Thiên Diệp đang cười nhạo hắn.

Nhưng hắn cũng không thêm để ý, phong thư kia hắn cũng tin không phải do Âu Dương Noãn viết.

Điều hắn để ý là Âu Dương Noãn đối với Tiểu Thiên Diệp vẫn coi trọng như vậy.

Hắn rất hiểu nàng, nếu trong lòng nàng có một người. Như vậy có lẽ cả đời nàng cũng đều sẽ nhớ rõ người kia.

“Không còn sớm nữa, nàng mau nghỉ ngơi đi!”

Tiểu Trọng Hoa đột nhiên nói một câu, giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh.

Trong nháy mắt thu liễm lửa giận, đem hết thái độ cảm xúc đều giấu sau tấm mặt nạ. Ý nghĩa trong lời nói lại lộ ra sự lạnh lùng.

Âu Dương Noãn nghĩ Tiểu Trọng Hoa nhất định sẽ tức giận rời đi. Nhưng hắn chỉ muốn ngủ ở ngoại thất, thậm chí chưa từng phân phó người chuẩn bị chăn đệm.

Âu Dương Noãn biết, hôm nay xảy ra chuyện như vậy. Nếu Tiểu Trọng Hoa đêm nay liền đến ở chỗ khác, người bên ngoài nhất định sẽ cảm thấy phu thê bọn họ phát sinh hiềm khích. Cho nên hắn rõ ràng tức giận nhưng vẫn không chịu rời đi.

Âu Dương Noãn cũng lặn qua lộn lại không thể đi vào giấc ngủ, chỉ đành nằm trên giường đọc sách.

Đến nửa đêm, nghe thấy tiếng gió bên ngoài từng trận thổi vào. Khép lại cuốn sách, không còn tâm tư đọc nữa. Chỉ mong ánh nến xuất thần, bất tri bất giác có thể khiến trời nhanh sáng.

.....

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Trọng Hoa phải đi quân doanh. Lúc Hồng Ngọc nói với Âu Dương Noãn, nàng chỉ gật gật đầu, cũng không nói gì.

Buổi chiều, Tôn Nhu Trữ tới thăm. Nhìn Âu Dương Noãn hâm mộ nói: “Nhị đệ che chở người như vậy, đúng là khiến ta kinh hãi. Ta còn tưởng hắn sẽ quân pháp bất vị thân chứ!”

Âu Dương Noãn cười cười, lại nhẹ nhàng thở dài. Trước mặt người khác hắn tự nhiên là tìm mọi cách bảo hộ.

Nhưng sau lưng sao lại không được tự nhiên như vậy? Biết rõ có một số việc đã xảy ra thì chính là đã xảy ra, sao còn phải để ý như vậy?

Nhìn ánh mắt hâm mộ của Tôn Nhu Trữ, nàng chậm rãi nói: “Kỳ thật, ta có chút hối hận. Ta còn thiếu sót nhiều lắm, cũng không thích hợp làm Quận vương phi!”

Cũng không tự khinh tự鄙, chỉ đơn thuần là luận sự.

“Hắn lấy người, cũng không cần người làm điều gì!”

Thần sắc Tôn Nhu Trữ ôn hòa lạ thường: “Yêu một người, chỉ cần

được ở chung với người đó là tốt rồi. Không cần điều gì khác!”

Âu Dương Noãn sừng sốt, nhìn Tôn Nhu Trữ có chút nói không nên lời: “Nhưng...ngươi có biết ta có rất nhiều phiền toái?”

Chén trà trong tay Tôn Nhu Trữ dừng một lát: “Ta nghĩ, nhị đệ hiểu được bản thân muốn cái gì. Huống chi chỉ với năng lực của hần cũng đã đủ để gánh vác!”

Ánh mắt sâu thẳm của Âu Dương Noãn nhìn ra cửa sổ: “Ta tình nguyện chính mình có thể tự gánh vác một chút!”

Chương 337: Mong muốn của Âu Dương Noãn

Tôn Nhu Trữ sửng sốt, ngược lại có chút không thể lý giải suy nghĩ của Âu Dương Noãn.

Chỉ vì trong lòng nàng suy nghĩ nữ tử trên đời này chỉ có một mong ước là tìm được một người mà mình có thể dựa vào.

Nhưng vì sao Âu Dương Noãn rõ ràng là tìm được rồi, lại chỉ muốn dựa vào bản thân....

“Sao ta nghe lại cứ cảm thấy người thật sự có chút kỳ quái?”

Âu Dương Noãn thở dài. Đại khái là nàng lần đầu tiên thử tin tưởng, nàng vẫn muốn ném thử cảm giác đứng trước tình cảm buông tự tôn cùng đề phòng.

Nhưng cũng nhận lại sự xa cách, bàng hoàng vô thức: “Chỉ là ta đối với chính mình không có gì tin tưởng!”

Nàng căn bản không tin tưởng bản thân có thể cho người khác hạnh phúc.

Trong ánh mắt Tôn Nhu Trữ thoáng hiện sự thương hại: “Người tựa hồ như đối với bản thân quá mức khắc nghiệt. Lại quên mất rằng người, ta đều là người phàm, không thể thập toàn thập mỹ!”

Âu Dương Noãn hơi suy tư, trong lòng kỳ thật cũng không tán thành cách nhìn này của Tôn Nhu Trữ: “Mọi chuyện đều ỷ vào sự giúp đỡ

của người khác, một ngày hai ngày cũng liền thôi. Nhưng còn mười năm, hai mươi năm? Ai lại thích trên lưng có một gánh nặng?”

“Gánh nặng như người, nam nhân trong thiên hạ này ai cũng muốn cướp!”

Tôn Nhu Trữ trêu ghẹo: “Vĩnh An quận chúa nếu đã gả cho Minh quận vương thì nên đem mọi phiền não ném qua cho hắn. Không cần tự mình lo lắng nhiều!”

Nhìn thấy trên mặt Âu Dương Noãn tuy rằng mang theo tươi cười nhưng đáy mắt lại không cho là đúng.

Tôn Nhu Trữ không nhịn được mà than nhẹ: “Hắn nói với ta, người đã làm đủ tốt rồi, tốt đến mức khiến cho nam nhân cũng thấy hổ thẹn!”

“Nhưng người lại luôn đối với bản thân quá mức trách móc nặng nề, đến mức không để bản thân phạm một sai lầm nhỏ!”

Âu Dương Noãn chớp chớp mắt: “Là Hạ Lan công tử nói với người?”

“Uh!”

Tôn Nhu Trữ nhìn mi dài khẽ run của Âu Dương Noãn, thanh âm cực nhẹ: “Âu Dương Noãn, người thực sự rất xuất sắc, có thể xứng đôi với bất luận kẻ nào. Ta không phải là bằng hữu của người nên ta sẽ không nói dối!”

Nói đến đây, trong thanh âm lại mang theo tia thần thờ: “Tiểu Trọng Hoa thật tinh mắt, cũng rất biết trân trọng. Hắn sẽ làm người hạnh phúc. Cho nên, người so với ta còn may mắn hơn rất nhiều!”

Âu Dương Noãn ngẩn ra nhìn Tôn Nhu Trữ, nửa ngày cũng không nói được câu gì. Chung quy cũng chỉ nói: “Cám ơn....người đã nói với ta những lời này!”

Tôn Nhu Trữ lắc lắc đầu: "Cục diện ngày hôm qua, ta thật sự không thể nói được câu gì. Thật sự là có lỗi!"

Tôn Nhu Trữ dù sao cũng là Thế tử phi, nếu Thế tử đã giương cờ muốn hỏi tội thì nàng có năng lực nói được gì đây? Chẳng lẽ muốn nàng đứng ở bên đối đầu với trượng phu của mình?

Huống chi còn có mặt Đồng thị, Tôn Nhu Trữ tự nhiên trầm mặc là tốt nhất.

Âu Dương Noãn đương nhiên biết điểm này, liền vỗ vỗ nhẹ tay đối phương rồi nói: “Không sao! Người có thể đến thăm ta đã là tốt rồi!”

Tiến bước Tôn Nhu Trữ, Âu Dương Noãn nhìn Hồng Ngọc nói: "Bảo nàng đứng lên đi, không cần quỳ nữa!"

Bắt đầu từ đêm hôm qua Xương Bồ liền vẫn quỳ ở trong sân. Quỳ suốt một đêm, mặc kệ là ai khuyên cũng đều không chịu đứng lên.

Hồng Ngọc vui vẻ, biết tiểu thư đây là đã tha thứ cho Xương Bồ liền vội vàng nói: “Dạ, nô tỳ đi ngay!”

“Đợi chút!” Âu Dương Noãn đột nhiên gọi lại.

Hồng Ngọc quay đầu: “Tiểu thư? Xương Bồ biết sai rồi!”

Biết Hồng Ngọc hiểu lầm ý của mình, Âu Dương Noãn lắc lắc đầu nói: “Người đi lãnh một trăm lượng bạc. Hơn nữa đi tìm quản gia, nói là ta nói cho Xương Bồ nghỉ ba ngày để nàng trở về vấn an mẫu

thân!”

“Nhưng....Xương Bồ là nha đầu bán thân vào phủ. Như vậy, có bị người ta nghị luận hay không?” Hồng Ngọc đầu tiên là kinh hỉ, sau lại thập phần lo lắng.

Âu Dương Noãn cười cười: "Người nghị luận ta còn thiếu sao? Không cần nhiều lời, mau đi đi! Cứ để nàng quý như vậy, đầu gối hồng luôn thì sao?”

“Dạ!”

Hồng Ngọc vội vàng chạy đi. Âu Dương Noãn nhìn ra ngoài sân, Hồng Ngọc đang dùng sức nâng Xương Bồ dậy. Nhưng Xương Bồ lại sống chết không chịu đứng lên.

Hồng Ngọc tựa hồ như nói một câu gì đó, Xương Bồ không dám tin nhìn về hướng phòng.

Sau đó mới nơm nớp lo sợ đứng lên, hơi lão đảo thiếu chút là ngã quỵ.

Âu Dương Noãn nhìn thấy một màn này, khe khẽ thở dài.

Kỳ thật chuyện này Xương Bồ đương nhiên là có sai, nhưng cũng là chuyện thường tình của con người.

Nếu không phải người khác cố ý bày ra cạm bẫy, cũng không đến mức làm Xương Bồ phải chịu tội....

Trong đêm tối, Âu Dương Noãn một mình ngồi trước cửa sổ, nhìn đàn cổ. Đã nhiều ngày nàng vẫn không chạm qua.

Thánh cầm Nam Chiếu nàng ngay cả chạm cũng đều không chạm qua, liền để hạ nhân cất đi.

Cho nên mấy ngày gần đây nàng nhìn thấy đàn liền cảm thấy mất hứng, có lẽ là có chút giận chó đánh mèo.

Tiểu Trọng Hoa cơ hồ mỗi ngày đều đi sớm về trễ. Buổi sáng khi nàng chưa dậy hắc đã rời đi, tối đến khi nàng ngủ rồi hắc mới trở về.

Hai người cũng không nói với nhau mấy câu, cục diện bế tắc liền cũng vì vậy mà không thể đả thông.

Tuy rằng Âu Dương Noãn nhiều ngày biểu hiện vẫn thủy chung như không có việc gì. Cô độc tâm sự bị đè nén xuống, lúc này thời khắc ban đêm yên tĩnh, rốt cục vẫn cảm thấy mất mát trong lòng.

Nhớ lại lúc mới vào Yến vương phủ đến nay hắc luôn ở bên cạnh nàng. Bình thường nàng cũng không mấy để ý.

Tuy rằng là như thế, sau lại không thể không thừa nhận một chuyện, có lẽ hắc cũng không nhận thức được nàng có điều thay đổi.

Nàng cùng hắc sinh hoạt nửa năm, cũng từ từ hiểu nam nhân này. Biết hắc rất kén ăn, mỗi khi dùng bữa chưa từng thấy hắc động quá ba đũa cùng một món ăn.

Trà cũng chỉ cố định một vài loại. Trà bỏ nhiều một chút, ít một chút, nước quá lửa một chút hay để nguội một chút. Chỉ cần có một chút vị không thích hợp hắc liền không bao giờ chạm vào nữa.

Thật không biết người như vậy trên chiến trường làm sao tồn tại? Nơi đó cũng không thể tùy hắc lựa lựa chọn chọn.

Nàng nhìn không ra có cái gì là hắc không nhìn ra khuyết điểm. Có lẽ.....chỉ ngoại trừ nàng.

Mấy ngày nay Phương mama thường nhắc nhở Âu Dương Noãn, Tiểu Trọng Hoa dù sao cũng là trượng phu của nàng. Kiếp này hai người có duyên kết thành phu thê, sao phải vì hiểu lầm nhất thời mà tức giận?

Ngay cả Hồng Ngọc nói trong nói ngoài cũng là cẩn thận nhắc nhở nàng trăm ngàn lần đừng nháo nữa, để tránh người có tâm thừa nước đục thả câu.

Kỳ thật đạo lý đó sao nàng lại không rõ?

Chỉ là họ cũng không phải là nàng, mà cũng không ai là nàng cho nên sẽ không có ai có thể biết được.

Khi hắc hỏi nàng quá khứ đã lãng quên thì lòng của nàng làm sao cũng không khống chế được. Lục phủ ngũ tạng đều lan tràn một loại đau đớn lạnh đến thấu xương.

Đây cũng không phải vì Tiểu Thiên Diệp mà là ở khoảnh khắc Tiểu Trọng Hoa phẩy tay áo xoay người, nàng nhìn thấy rõ ràng thần sắc bi thương của hắc.

Nếu không phải như thế, nàng cũng sẽ không loạn như vậy....

Liên tục đánh sai mấy chỗ, khúc thanh đã loạn nhịp, cuối cùng đành dừng lại.

Âu Dương Noãn cũng không biết lúc này Tiểu Trọng Hoa đang lặng lẽ đứng ở ngoài hành lang.

Kỳ thật hắn đã sớm trở về, chính là không biết nàng có bằng lòng muốn gặp mình không.

Ở trong thư phòng xa xa nghe thấy tiếng đàn liền không thể khống chế sự nhớ nhung trong lòng.

Hắn thế nhưng lại quên đi những điều không vui, bước nhanh tới nơi này.

Nay nàng đã gần ngay trong gang tấc, hắn lại cũng do dự.

Hắn sợ, sợ lại một lần nữa nhìn thấy vẻ mặt khác thường của nàng. Chưa bao giờ thử qua, giống như một khắc đau lòng khó nhin kia tựa như đao.

Trời không biết từ khi nào bắt đầu mưa lất phất.

Tiểu Trọng Hoa nhẹ nhàng vươn tay đón lấy. Thật lâu sau, nhìn nó trong lòng bàn tay hóa thành bọt nước.

Từ khi sinh ra liền đã có được mọi thứ, mọi chuyện cũng đều rất suôn sẻ. Thật không ngờ có lúc hắn lại bị ném mùi gian khổ như vậy.

Đêm đã khuya, trong quanh ảnh tịch liêu, Âu Dương Noãn nằm cuộn tròn lại. Tóc đen thật dài như thác nước buông xuống. Nàng nhắm mắt, hô hấp nhẹ nhàng.

Tiểu Trọng Hoa đi qua, bước chân rất nhẹ, một số gần như không phát ra tiếng động.

Chúc quang dừng trên mặt Âu Dương Noãn, lông mi cong dài của nàng đổ xuống bóng hình rẻ quạt. Ngũ quan khi ngủ say, nhìn qua thập phần an tĩnh nhu hòa.

Tiểu Trọng Hoa ngồi xuống bên giường, ngắm nhìn nàng nửa ngày. Đáy mắt giống như có gì đó hóa mờ, trở nên thâm thúy cùng mềm mại.

Hắn vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve môi nàng, thật cẩn thận lại cũng rất lưu luyến.

Trong lúc ngủ, Âu Dương Noãn tựa hồ có chút không yên.

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa chớp động, tùy ý nở nụ cười, đột nhiên cúi thân mình xuống.

Mỹ nhân trên giường trắng như ngà voi, ngũ quan xinh đẹp. Hơn nữa lúc này ngay cả khi đang trong mộng nhưng đuôi mày khóe mắt vẫn rất ôn nhu quyến rũ, xinh đẹp động lòng người.

Hắn duy trì tư thế cúi người một thời gian dài, chung quy vẫn không thật sự hôn xuống.

Một lần nữa ngẩng lên, khi nhìn Âu Dương Noãn trên giường, sâu trong ánh mắt lại là một mảnh tịch mịch lạnh băng.

Hắn gắt gao mím môi, che đi đau đớn.

Đúng vậy, nàng không cần hắn. Từ lúc bắt đầu nàng cũng chưa từng nghĩ sẽ ở bên cạnh hắn. Người nhân lúc nàng cần, mưu cầu cửa hôn sự này, cũng chỉ có hắn.

Đột nhiên một trận gió thổi tới, phật một tiếng thổi tung cửa sổ.

Âu Dương Noãn lập tức ở trong mộng bừng tỉnh. Lại mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng ngồi bên giường, trong lòng nàng nháy dưng.

Nhưng cũng liền biết, người trước mặt này là ai....

“Trọng Hoa?”

Nàng theo bản năng hơi dịch thân, cố ý đè thấp thanh âm.

Nhưng Tiểu Trọng Hoa lại không trả lời, tâm niệm hấn vừa chuyển liền dịch lại thật gần hôn nàng. Hai tay ôm chặt nàng vào lòng.

Âu Dương Noãn ngẩn ra, muốn đẩy hấn ra lại bị hấn kìm trụ. Trong lúc giằng co, ý nghĩ dần dần buông lỏng.

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa trong đêm tối sáng như hàn tinh, một lần lại một lần đòi lấy, hơi thở cực nóng.

Thân mình Âu Dương Noãn cũng chậm rãi thả lỏng, tay vòng qua ôm lấy gáy hấn.

Thế nhưng Tiểu Trọng Hoa lại không tiến thêm, trong đôi mắt sâu thăm trầm tĩnh ẩn ẩn có hỏa diễm nguy hiểm.

Hấn nhìn kỹ mặt nàng, giống như muốn từ đó tìm ra vẻ mặt mà nàng che dấu. Có lẽ là phát hiện được đáp án gì đó, thần sắc hấn dần nhu hòa xuống.

Không còn cuồng nhiệt như vừa rồi, bỗng nhiên nụ hôn nhẹ như cánh bướm, thay nàng sửa sang lại vạt áo rồi ôn nhu thả nàng lại xuống giường.

“Chàng....”

Trong đầu nàng một mảnh mờ mịt, trên người hấn có hương rượu

ngào ngạt: “Đã uống rất nhiều sao?”

Hắn tránh nặng tìm nhẹ: “Chỉ uống một chút thôi! Không sao!”

Nàng mím môi, không nói gì.

"Noãn Nhi!"

Tiểu Trọng Hoa đột nhiên nhẹ gọi một tiếng, Âu Dương Noãn cũng không trả lời.

Hắn chỉ cảm thấy trong lòng lại nhẹ đau đớn: “Noãn Nhi! Noãn Nhi!...”

Hắn không ngừng thì thào gọi tên nàng.

Âu Dương Noãn sững sốt một chút, sự ngang ngạnh bỗng nhiên biến mất, yên lặng cụp mắt.

“Noãn Nhi....”

Theo giọng điệu thì thào, đầu ngón tay Tiểu Trọng Hoa chậm rãi xẹt qua lông mày, lông mi.

Giống như vũ vờ trên bảo vô giá nhất: “Ta không biết, trong lòng nàng ta đến tột cùng là cái gì?”

"Trọng Hoa....”

Tiểu Trọng Hoa chậm rãi nói: “Ta thích nàng yếu đuối một chút, trở nên ỷ lại vào ta một chút!”

Âu Dương Noãn ngẩn ra, lại thoáng tĩnh lại. Nàng không biết phải nói

gì mới tốt: “Thực xin lỗi, ta không phải là thê tử tốt!”

“Ta sẽ là một trượng phu tốt!” Ngữ khí yên bình như là đã chờ đợi rất lâu.

“Ta không biết nên làm như thế nào để chàng vui!” Âu Dương Noãn mi dài run rẩy.

“Nàng là người mà ta yêu!”

Tay hắn nhẹ ôm lấy mặt nàng, thần sắc ôn tồn: “Mặc kệ tương lai như thế nào, điểm này cũng sẽ không thay đổi!”

“Nhưng....”

Nàng cắn cắn môi, lời nói do dự: “Ta đã khiến chàng thất vọng rồi, có phải không?”

“Ta cũng không biết bản thân vì sao lại như vậy, lại trở nên không giống ta. Hôm nay có phải dọa đến chàng rồi không? Những lời đó không phải là ý của ta!”

Hắn cười đến có chút thương cảm, lại cũng cực kỳ ấm áp: “Đừng sợ hãi như vậy! Nàng không biết ta muốn nàng có thể ra lệnh cho ta, mà không phải là không ngừng đẩy ta ra. Ta mới là người ở cùng nàng cả đời, có phải không?”

Cả đời.....Nghe qua thật là dài. Nhìn bộ dạng tràn đầy hy vọng của hắn, Âu Dương Noãn cười cười.

Cả đời của nàng, có thể được bao lâu!

“Không cần tự trách mình. Nàng không thích những người đó, chúng

ta liền rời kinh, không quan tâm đến bọn họ nữa!"

"Chờ thân thể nàng tốt lên, chúng ta sẽ đi Giang Nam. Ở đó, mùa đông thường tuyết, mùa xuân ngắm hoa, mùa hè ngồi thuyền dạo chơi, mùa thu xem sắc thái ban lan thôn điệp....Đây đều là thứ nàng thích, có phải không?"

Tiểu Trọng Hoa chậm rãi nói xong, từng chữ từng chữ hẳn đều đem sự ghen tị cùng đau xót tất cả đều che dấu.

Dùng tầng tầng băng tuyết phủ lên để chúng không còn cách nào lại ảnh hưởng hắn.

Ngữ khí mềm nhẹ như vậy, giống như giỗ ngọt một đóa nhỏ quật cường.

Nàng không trả lời, chính là lặng lẽ thu tay, đầu ngả lên ngực hắn.

Tiểu Trọng Hoa ôm lấy nàng, hơi thở ấm áp phả lên trán nàng.

"Có phải mệt hay không?" Tiểu Trọng Hoa vuốt ve mái tóc dài của nàng, chậm rãi nói.

"Không sao!" Âu Dương Noãn thực tự nhiên nghiêng thân mình, chạm vào đầu vai, tay vòng qua ôm lấy thắt lưng hắn.

Tiểu Trọng Hoa ngửi hương thơm tản mát trên người nàng, từ từ nhắm hai mắt lại.

Âu Dương Noãn nghe tiếng hít thở đều đều của hắn, nghĩ hắn đã ngủ rồi, không khỏi nhẹ nhàng thán một tiếng.

Tiểu Trọng Hoa đột nhiên hỏi: "Sao vậy? vẫn còn vì chuyện đó mà

phiền lòng?”

Thanh âm hần rất thấp, Âu Dương Noãn vẫn hơi hơi kinh hãi, lập tức cười, nhẹ nhàng nói: “Ta chỉ cảm thấy, bên người nguy cơ tứ phía!”

Tiểu Trọng Hoa đem nàng ôm sát vào, chậm rãi nói: “Mặc kệ bọn họ làm gì, chỉ cần chúng ta không thẹn với tâm là được!”

Âu Dương Noãn uyển chuyển nói: “Nói thì nói như vậy nhưng lòng người khó dò, cũng phải có đề phòng! Chàng xem, hôm nay chúng ta có thể ứng phó. Người sau lưng nhất định còn có thể hạ bẫy!”

Tiểu Trọng Hoa trầm mặc một lát mới bình tĩnh nói: “Noãn Nhi, có phải nàng hoài nghi đại ca hay không?”

Hần cũng không nói gì đến Đồng thị mà là nhắc tới Tiểu Trọng Quân. Âu Dương Noãn thoáng ngần ngừ: “Ta không có ý này, đại ca chỉ là quá mức quan tâm chàng mới hoài nghi ta...”

"Nhưng cảm xúc của hần dường như có chút hơi kích động, chắc chắn là có người sau lưng khiêu khích. Bởi vì hần hoàn toàn không có lý do hại ta, đúng không?”

"Không có lý do gì sao...."

Tiểu Trọng Hoa lặp lại mấy chữ này, nhẹ nhàng gật đầu: “Ta cũng tin tưởng, đại ca không phải người như vậy!”

Đúng vậy, trên đời này không có ai vô duyên vô cớ yêu, cũng không có ai vô duyên vô cớ hận.

Tiểu Trọng Quân cùng Tiểu Trọng Hoa là huynh đệ, cho dù hần thân cận với Đồng thị cũng tuyệt đối không có đạo lý giúp Đồng thị hại bọn

họ.

Huống chi Âu Dương Noãn chưa bao giờ có mâu thuẫn gì với Tiểu Trọng Quân, hắn cần gì phải nhắm vào nàng chứ?

Điểm này Âu Dương Noãn có nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra.

Chương 338: Mong muốn của Âu Dương Noãn (2)

“Nhưng nàng có nghĩ tới hay không, hôm nay nàng tha thứ cho Xương Bồ. Người khác sẽ lợi dụng lòng tốt của nàng lại đến hại nàng!”

Tiểu Trọng Hoa vuốt vuốt mái tóc nàng, đem nghi vấn trong lòng hỏi rõ.

Âu Dương Noãn cười cười: "Có một số việc nhất định phải làm, ví dụ như cứu người. Cho dù ta biết có người lợi dụng lòng tốt của ta thiết kế cạm bẫy, mà cuối cùng ta có bị thương, ta cũng sẽ không hối hận!"

“Xương Bồ là cô nương tốt. Mẫu thân bị bệnh an nguy sớm tối, cho dù đổi lại là ta, ta cũng sẽ không tiếc hết thảy!”

“Điều nàng làm sai chính là không nói việc này cho ta biết. Nếu ta biết, cho dù có phá vỡ quy củ cũng sẽ nhất định giúp nàng thực hiện tâm nguyện của mình!”

“Hơn nữa nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Xương Bồ cũng sẽ không quyết định làm vậy. Mặc kệ là tình hình gì ta đều cảm thấy tình có thể nguyên, chúng ta cứ giúp đỡ một lần!”

“Về phần sau này có phiền toái gì thì cùng lắm binh là đến tướng đỡ, nước đến đất chặn!”

Tiểu Trọng Hoa lập tức bị buổi nói chuyện này của nàng thuyết phục,

ngầm lại cũng có chút cảm động.

Hắn không khỏi thở dài: “Noãn Nhi, nàng bề ngoài trông thì kiên cường như vậy nhưng trong lòng lại rất mềm mại!”

"Cũng không thể nói như vậy! Người quan tâm, đối xử tốt với ta, ta tất nhiên là muốn che chở!"

Còn đối với kẻ thù thì ta sẽ không chút lưu tình. Trong lòng Âu Dương Noãn lên lút bởi thêm câu này.

Nàng nghiêng đầu, không tự chủ được mà nhẹ nhàng hôn lên trán hắn, ôn nhu nói: “Chàng phải gánh vác trách nhiệm quá nặng. Dừng tâm phải kín đáo, không thể tùy hứng làm bậy như ta được!”

Tiểu Trọng Hoa cười cười: “Nàng tùy hứng sao?”

Âu Dương Noãn nhìn hắn, trong bóng đêm đôi mắt hắn tỏa sáng lóng lánh khiến người ta tâm động quang mang.

Những chuyện không thoải mái phát sinh ban ngày, lúc này thế nhưng lại đều tan thành mây khói.

Nàng không trả lời hắn, chỉ an tâm nhắm hai mắt lại, rúc người vào lòng hắn.

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Noãn liền nhận được tin tức, Lâm Nguyên Hình mời nàng đến làm bạn.

Âu Dương Noãn đoán đối phương có lời muốn nói, liền hướng Tiểu Trọng Hoa nói một tiếng rồi tự mình đến Thanh Liên cư.

“Người muốn tới phủ Thái tử?” Đồng thị hỏi.

“Dạ!”

Âu Dương Noãn gật đầu, trên mặt lộ ra chút thần sắc tiếc nuối: “Biểu tỳ đang mang thai, ngoại tổ mẫu phân phó muốn ta thường đến làm bạn nhiều một chút!”

Đồng thị hơi hơi nhướn mày: “Nếu người thật sự muốn đi, ta sẽ bảo người phái xe mang người đi!”

Nếu đổi lại là một người ‘thông minh’ thì nhất định sẽ nghe ra sự nhắc nhở trong lời nói.

Ý tứ chính là đừng thường xuyên chạy ra bên ngoài, nhất là đi phủ Thái tử.

Nhưng cố tình Âu Dương Noãn lại không giống những người khác. Không biết là do nàng hoàn toàn nghe mà không hiểu hay vẫn là cố ý giả ngu, vẻ mặt thực sự vui mừng: “VẬY ĐA TẠ ĐỒNG TRẮC PHI! TA SẼ VỀ SỚM MỘT CHÚT!”

Đồng thị nhẹ ho mấy tiếng, có chút kinh ngạc nhìn thần khí như năng sớm của Âu Dương Noãn.

Dù sao mới mấy hôm trước còn phát sinh chuyện không vui, chỉ chớp mắt Âu Dương Noãn đã hoàn toàn không để trong lòng.

Đám người rời đi rồi, Đồng thị mới nói với Tôn Nhu Trữ bên cạnh: “Dù sao cũng là thân phận quận chúa, thật sự tùy hứng. Không giống người được nuôi dạy nghiêm khắc từ khi còn nhỏ!”

Tôn Nhu Trữ không muốn nói Âu Dương Noãn tùy hứng làm vậy, lại không dám nghịch ý Đồng thị nên chỉ đành cười nói: “Đệ muội tuổi

còn nhỏ, qua vài năm nữa tự nhiên sẽ ổn trọng hơn!”

Đồng thị lại nói: “Chuyện ngày hôm qua, nghe nói nàng chẳng những tha cho nha đầu Xương Bồ kia, còn cho bạc để về vấn an mẫu thân. Chuyện này đúng là đã làm hỏng hết quy củ!”

"Mà Trọng Hoa cũng thật là, nửa điểm cũng không quản thể tử của mình, để nàng cứ tùy hứng không có quy củ như vậy!"

Nói xong lại liếc mắt nhìn Tôn Nhu Trữ một cái: “Không chỉ như vậy, ngày đó Lỗ vương phi còn nói với ta, hiện tại toàn kinh đô đều biết bên người Trọng Hoa ngay cả nha đầu thông phòng cũng không có. Hoàng gia chưa bao giờ có tiền lệ như vậy!”

“Rất nhiều chuyện bản thân ta sẽ khó nói. Khi rảnh rồi ngươi hãy khuyên nhủ vị đệ muội này của ngươi một chút. Để nàng đừng chỉ nghĩ đến cảm nhận của bản thân, để danh đồ kị bay đầy trời cũng đều làm bộ như không thấy!”

Hạ Tâm đường được trông coi thập phần nghiêm ngặt, ngay cả giọt nước cũng hắt không tới.

Không biết có bao nhiêu người muốn dâng mỹ nhân vào cửa nhưng đều bị Minh quận vương phi dễ dàng đuổi đi.

Trong phòng liền ngay cả một nha đầu thông phòng cũng không có. Các vị phu nhân trong kinh đô đều nói Âu Dương Noãn tuổi còn trẻ mà tâm cơ đã thâm trầm như vậy. Ngay cả trượng phu cũng quản nghiêm ngặt. Quả thực là một đồ phụ.

Đáng tiếc trong đáy lòng ai cũng đều hâm mộ ghen tị, hận chính mình là người không quản được trượng phu.

Tôn Nhu Trữ thấy Đồng thị tựa hồ có chút không áp chế được cơn tức, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Nhưng bên ngoài lại gật đầu nói: “Dạ! Sau này trác phi lại dạy bảo nàng nhiều hơn, đệ muội tự nhiên cũng sẽ học được!”

Đồng thị nghe ra Tôn Nhu Trữ nói một đằng nghĩ một nẻo thì không khỏi cười lạnh, cũng không lên tiếng.

Lúc Âu Dương Noãn lên xe, chỉ cảm thấy trên trời âm đạm, gió lạnh thấu xương, cây cối tiêu điều.

Nàng không ngồi xe ngựa của Yến vương phủ bởi vì xe ngựa của phủ Thái tử đã chờ sẵn bên ngoài.

Lên xe, Lâm Nguyên Hình đã ngồi bên trong, chỉ là sắc mặt không được tốt lắm.

Âu Dương Noãn nhìn Lâm Nguyên Hình, không khỏi lo lắng hỏi: “Biểu tỷ, tỷ thật sự muốn đi sao?”

Lâm Nguyên Hình cười cười, khóe mắt xẹt qua lãnh ý: “Thù giết cha không đợi trời chung. Nếu không tận mắt nhìn thấy bọn họ một nhà bị xử trảm, ta sao có thể yên tâm?”

Âu Dương Noãn nhìn đối phương, không nói gì nữa.

Hôm nay là ngày xử trảm cả nhà Lâm Văn Uyên, còn có tùy tùng của hắn nữa.

Trong tam tư hội thẩm, Lâm Văn Uyên tuy rằng không nhận tội, nhưng trong thư phòng hắn thông qua các bằng chứng hắn mưu đồ gây rối.

Rất nhanh những người lui tới thân mật với hắc cũng bị liên lụy.

Những người này, vô luận già trẻ đều mặc tù phục, hai tay bị bắt chéo sau lưng, bị trói quỳ trên đất chờ đợi hành quyết.

Quan xử trăm ra lệnh một tiếng, đao phủ liền bắt đầu hét hò, tề cử đại đao.

Những phạm nhân bị xử tử bởi vì chịu hình nên trên mặt, khắp người đều là vết thương. Bọn họ ô ô khóc thét, tóc đen đầu bạc đều đồng loạt rơi xuống.

Trong phút chốc gần trăm thân người không đầu máu phun tứ tung, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi tanh nồng.

Chủ mưu Lâm Văn Uyên là người cuối cùng bị áp giải ra. Hắc bị người ta kéo đi, toàn thân cứng ngắc bị kéo lên tảng đá hình tròn.

Hắc với những người khác không giống nhau, hắc bị phán chém ngang eo. Đây là hình phạt tàn khốc nhất Đại Lịch.

Mới đầu Lâm Văn Uyên vẫn duy trì vẻ mặt trấn định, đến khi đao cầu đến trước mắt hắc mới hoảng hốt liều mạng lao ra ngoài nhưng lại bị đao phủ bắt lấy.

Âu Dương Noãn đứng xa xa nhìn người trên pháp trường. Người này từng hung hăng không ai bì nổi, ở trên tay hắc đã nhiễm không biết bao nhiêu máu tươi. Nhưng hiện tại hắc cũng lưu lạc đến tình cảnh này.

Mới đầu Âu Dương Noãn cũng không cảm thấy gì nhưng hiện tại đột nhiên nàng ý thức được, có lẽ Tiểu Diễn không có một khắc quên

Thái tử phi đã bỏ rơi hắn.

Hắn chính là đang chờ đợi đến một thời gian có lợi, đem Lâm Văn Uyên cùng đồng đảng của hắn một mẻ tóm gọn.

Tiểu Diễn, thật sự là một nam nhân đáng sợ.

Đồ tể cử trọng nhược khinh đem đao cầu kia hung hăng ấn hạ.....

Nhưng không biết vì sao, vốn nên một đao chấm dứt thế nhưng đao cầu kia ấn xuống lại chỉ chém một nửa người Lâm Văn Uyên, không lập tức chấm dứt tính mạng của hắn.

Lâm Văn Uyên lập tức vì đau đớn mà co rúm lại, hắn lớn tiếng gào thét giãy dụa trong vũng máu.

Sự đau đớn không thể chết ngay lập tức khiến hắn bộc phát sự điên cuồng.

Hắn thế nhưng lại bất chợt đứng thẳng lên, máu từ vết chém bắn khắp nơi.

Cuối cùng Lâm Văn Uyên cũng bất lực ngã xuống, rốt cục máu chảy hết, khí tuyệt bỏ mình, chấm dứt những việc ác đã làm khi còn sống.

Huyết hoa văng khắp nơi, máu màu đỏ tươi chậm rãi lan ra, giữa không trung nở ra vô số huyết hoa diễm lệ mà khủng khiếp.

Mọi người cao giọng hoan hô... Âu Dương Noãn lại ngoảnh mặt đi.

Thật lâu sau, mọi người mới thỏa mãn tán đi, rất nhanh trên quảng trường không có một bóng người.

Lâm Văn Uyên bị chém ngang người, thân thể vẫn hơi giật giật, huyết chảy trên đài theo thềm đá chảy xuống dưới.

Trên đài tạp dịch đang nhanh chóng thu thập tàn cục.

Đúng lúc này một chiếc xe ngựa xa hoa chạy xuyên qua, đem máu cùng bùn đất bắn văng khắp nơi....

Ngồi trong xe ngựa chính là Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình.

Trong lòng Âu Dương Noãn không nói rõ được là loại tư vị gì. Nàng rất hận Lâm Văn Uyên, hấn không thể giết hấn sớm một chút.

Nhưng nay tận mắt nhìn thấy, lòng của nàng chung quy vẫn cảm thấy buồn bã.

Buông màn xe xuống, lại nghe Lâm Nguyên Hình hỏi: “Thi thể được đưa đến đâu?”

“Chuyện này nô tỳ đã hỏi qua. Nghe nói là không cho được nhật xác, muốn giao cho từ quan phủ xử lý!” Tiểu Trúc bên cạnh thật cẩn thận đáp lời.

Lâm Nguyên Hình cười lạnh một tiếng: “Người đi truyền lại ý của ta, nói đem thi thể đến loạn phần cương thượng ở ngoại ô, phơi thây nơi hoang dã!”

Âu Dương Noãn nhìn Lâm Nguyên Hình, cảm giác được oán hận mãnh liệt, cơ hồ muốn bao phủ hết thảy.

Nhìn Lâm Nguyên Hình lúc này, giống như nàng kiếp trước nàng bị oan uổng.

Thù giết cha không đội trời chung. Huống chi nếu không phải do Lâm Văn Uyên, rất nhiều chuyện đều không đến mức như ngày hôm nay....

Âu Dương Noãn nhẹ thở dài một hơi, vẫn không mở lời khuyên can. Mà chỉ cầm chặt lấy tay Lâm Nguyên Hình.

Trở lại phủ Thái tử đã đến ngọc thiện.

Lúc này Âu Dương Noãn cũng không tốt để trở lại Yến vương phủ liền đến Mặc hà trai cùng Lâm Nguyên Hình.

Dù sao hiện tại Tiểu Diễm đối với nàng cũng làm như không thấy, cho nên nàng cũng vốn không có ý định tránh né.

Vừa bước vào cửa, liền đã nghe thấy tiếng cười nói thanh thúy của trẻ nhỏ. Những thanh âm chim hót líu lo, cắt qua một mảnh vắng lặng.

Đẩy cửa ra, Thịnh Nhi liền cười hì hì chạy lại ôm lấy thân thể Lâm Nguyên Hình.

Nhũ mẫu bên cạnh hoảng sợ, vội vàng kéo ra: “Không được a! Mau buông tay!”

Thịnh Nhi tựa hồ vừa chơi mệt một trận, hiện tại trên mặt đều là mồ hôi, cầm bào màu lam cũng dính bụi đất.

Lúc này nghe lời nhũ mẫu liền cắn ngón tay, hoang mang nhìn bụng trong xe của Lâm Nguyên Hình.

Âu Dương Noãn cúi người xuống, chủ động ôm lấy hân: “Thịnh Nhi!”

Thịnh Nhi khanh khách cười rộ lên. Âu Dương Noãn đặc biệt yêu thích đứa nhỏ này.

Nàng mỉm cười: “Ta ôm con, được không?”

Thịnh Nhi ngoan ngoãn gật gật đầu, nha đầu liền bung khay đến, bên trên có rất nhiều thức ăn tinh xảo.

Thịnh Nhi lại không chạm vào, chỉ nhìn Âu Dương Noãn nói: “Di di, vì sao Thịnh Nhi lại không được ôm mẫu phi?”

Âu Dương Noãn cười: “Bởi vì trong bụng mẫu phi có có một tiểu đệ đệ, hoặc là một tiểu muội muội. Nếu con muốn ôm mẫu phi, không phải sẽ kinh động đến đệ đệ, muội muội của con sao?”

Thịnh Nhi cái hiểu cái không gật gật đầu, Âu Dương Noãn mới hỏi: “Đã ăn trưa chưa?”

Nhũ mẫu cười nói: “Còn chưa a! Tiểu điện hạ nói còn muốn chờ mẫu phi về cùng nhau dùng bữa!”

Lâm Nguyên Hinh khẽ cau mày lại: “Thịnh Nhi, ai cho con đợi? Không dùng bữa đúng giờ, từ khi nào thì không nghe lời như vậy?”

Thịnh Nhi giống như rất hoảng sợ, lại cãi không được.

Âu Dương Noãn liền nhanh nói: “Thịnh Nhi là ngóng trông tỷ trở về a! Đừng tức giận, ảnh hưởng đến thai nhi!”

Lâm Nguyên Hinh nhìn Âu Dương Noãn che chở Thịnh Nhi, không khỏi liền cười nói: “Nói như ta là kế mẫu vậy. Còn không phải là vì tốt cho nó sao? Nếu cứ luôn hồ nháo lại khiến người ta nói nó tư chất

bình thường, không chịu nổi cực khổ!”

“Những lời vô liêm sỉ đó là ai nói?”

Sắc mặt Âu Dương Noãn hơi đổi. Thịnh Nhi mới hai tuổi, như thế nào liền đã nhìn ra được tư chất.

“Lần trước không phải Thái tử còn khen Thịnh Nhi thông minh lanh lợi sao?”

Trong tươi cười của Lâm Nguyên Hinh có mang theo lãnh ý: “Những người đó nào có để yên!”

"Hiện tại nơi nơi đều nói là ta vì muốn làm Thái tử coi trọng đứa nhỏ này mà mỗi ngày buộc hẳn phải nghe ta đọc thư. Nói tư chất Thịnh Nhi vốn rất bình thường, căn bản không phải là đứa nhỏ thông minh gì!”

Âu Dương Noãn nghiêng đầu nói với Thịnh Nhi: “Thịnh Nhi của chúng ta là thông minh nhất. Bọn họ chính là ghen tị mới nói như vậy. Đúng không?”

Thịnh Nhi nghe xong, hoàn toàn không rõ. Chính là nhìn thấy Âu Dương Noãn lộ ra ý cười liền cũng vui vẻ cười rộ lên, lộ ra mấy cái răng như răng thỏ, rất đáng yêu.

Lâm Nguyên Hinh nhìn Âu Dương Noãn yêu thương ôm Thịnh Nhi, không khỏi lắc đầu nói với nhũ mẫu: “Mang Thịnh Nhi xuống dùng bữa đi!”

Nhũ mẫu nhanh chóng gật đầu, ôm lấy Thịnh Nhi từ trong lòng Âu Dương Noãn.

Lập tức đứa nhỏ nước mắt lưng tròng nhìn Âu Dương Noãn, nàng liền hơi trừng mắt với Lâm Nguyên Hình: “Biểu tỷ....”

“Con không cần làm nũng với ta. Tiểu hài tử không thể quá nuông chiều!”

Lâm Nguyên Hình không để ý tới, phân phó nha đầu bên cạnh chuẩn bị bày thiện.

Âu Dương Noãn bất đắc dĩ nhìn Thịnh Nhi bị ôm đi. Ánh mắt kia nói có bao nhiêu không cam tâm thì có bấy nhiêu.

Lâm Nguyên Hình vừa muốn nói chuyện, lại ai nha một tiếng.

Âu Dương Noãn sừng sốt, lập tức nhìn thấy Lâm Nguyên Hình bất đắc dĩ cười cười.

Trong lòng Âu Dương Noãn liền lo lắng: “Làm sao vậy? Có cần mời đại phu đến xem không?”

Lâm Nguyên Hình bật cười, cảm thấy Âu Dương Noãn cũng chỉ là một đứa nhỏ, còn chưa hiểu được: “Là đứa nhỏ trong bụng quậy phá a!”

Trong lòng Âu Dương Noãn liền hiếu kỳ, nàng cúi người qua. Không đợi Lâm Nguyên Hình phản ứng đã liền tựa đầu dán trên bụng Lâm Nguyên Hình.

Nghe lại nghe, sờ lại sờ, khi cảm nhận được sự cử động của thai nhi, hai mắt liền ngạc nhiên: “Hóa ra mang thai là như vậy....”

Lâm Nguyên Hình nhìn Âu Dương Noãn vui mừng, trong lòng lại buồn, không nghĩ ngợi liền nói: “Đúng vậy, đáng tiếc lần trước....”

Nói được một nửa liền cảm thấy là điềm xấu nên liền dừng lại.

Âu Dương Noãn biết, Lâm Nguyên Hình đang nói đến chuyện nàng sinh non lần trước....

Chính là cố kỵ nàng, sợ nàng đau lòng nên không nói hết.

Ý cười trên mặt Âu Dương Noãn có chút phai nhạt xuống: “Biểu tỷ, ta cũng muốn có một đứa nhỏ....”

Chương 339: Thích khách phủ Thái tử (1)

Nha đầu mang từng khay từng khay tiến vào, mỗi một khay là một món đồ ăn tinh xảo, lại là những thứ mà thanh đạm mà Âu Dương Noãn thích ăn.

Một nha đầu cầm một bình ngọc châm rượu cho hai người, hương thơm ngào ngạt xông vào mũi.

Lâm Nguyên Hình cười nói: “Đây là rượu mơ ngâm ba mươi năm, rất khó tìm được. Khi về nhớ mang theo vài hũ!”

Trong lòng Âu Dương Noãn nổi lên lo lắng, mỉm cười nâng mắt: “Đa tạ thịnh tình của biểu tỷ!”

Thời tiết đang lúc rét lạnh, uống một chút rượu mơ liền làm cả người đều ấm áp thoải mái.

Lâm Nguyên Hình có điều chưa nói, thân thể Âu Dương Noãn hư hàn, rượu mơ chẳng những có công hiệu xua khí lạnh còn có thể làm ấm tử cung.

Trong lòng nàng vẫn hy vọng Âu Dương Noãn có thể sớm ngày có được đứa nhỏ của mình, cũng tránh vì chuyện lần trước mà thương tâm khổ sở.

“Kỳ thật hôm nay muội không nên xuất phủ. Ta biết vị trắc phi trong Yến vương phủ ngoài mặt thì từ ái, thủ đoạn lại cũng rất lợi hại!”

Lâm Nguyên Hình tự mình gấp cho Âu Dương Noãn một miếng rau, nói ra lo lắng trong lòng.

“Vị đó còn muốn chuẩn bị xe ngựa cho ta nữa!”

Âu Dương Noãn hé miệng cười, hạ giọng nói: "Theo ta thấy thì vị đó cũng không mấy vui vẻ. Nhưng ta mặc kệ họ cao hứng hay vẫn là mất hứng, ta không làm chuyện gì xấu, không sợ bị phát hiện!”

Lâm Nguyên Hình bật cười: “Như thế nào mà càng lớn càng lợi hại nha? Trước kia muội vẫn luôn cẩn thận chặt chẽ, cũng không hề vượt qua bốn phận a!”

Âu Dương Noãn lạnh lùng cười: “Vậy thì sao? Dù sao ta cũng không phải là Thế tử phi, lại không cần chủ trì việc bếp núc. Tương lai chính là phân phủ đi ra ngoài cũng liền thôi!”

Lâm Nguyên Hình buồn cười nhìn nàng hỏi: “Cho nên?”

“Cho nên, ta sớm đã nghĩ thông suốt. Người bên ngoài cùng chuyện bên ngoài không cần quản, chỉ để ý mình ta thư thả sống qua ngày là được!”

Âu Dương Noãn bưng ly rượu lên, chậm rãi thưởng thức: “Ở Âu Dương phủ, ta đã phải cố gắng làm một vị thiên kim tài hoa hơn người, thật cẩn thận với mỗi một người. Gả đi rồi, còn muốn chính bản thân mình phải đeo cái gồng xiềng giả bộ hiền lành làm gì? Dù sao hắn cũng chưa từng yêu cầu ta làm điều gì, cho nên ta cần gì phải mệt như vậy?”

“Muội nha, hiện tại bị nuông chiều đến hư rồi!”

Lâm Nguyên Hình cười đến không nhìn được, mãi một lúc sau mới

nói: “Nếu lão thái quân nghe được muội nói chuyện thế này, khẳng định sẽ nghĩ phong thủy của Yến vương phủ không tốt. Thế nhưng lại biến ngoại tôn nữ nhu thuận đáng yêu của người trở nên lợi hại như vậy!”

“Cái gì mà lợi hại? Bọn họ trăm phương ngàn kế tính toán ta, ta cũng phải giải sầu cho mình. Trong khổ mua vui cũng tốt, toàn bộ bỏ qua cũng thế, nghĩ thông suốt là tốt rồi!” Âu Dương Noãn thản nhiên nói, trong đôi mắt hiện lên ý cười.

Lâm Nguyên Hình thở dài: "Haizzzz, đây là trong sướng có khổ a!"

Nghe xong lời này, Âu Dương Noãn nâng mắt lên nhìn Lâm Nguyên Hình: “Biểu tỳ, vị trí Thái tử phi....”

Lâm Nguyên Hình sửng sốt, lập tức lắc lắc đầu. Ý cười của Âu Dương Noãn cũng lặn xuống.

Thần sắc của Lâm Nguyên Hình vẫn như thường, mỉm cười thản nhiên nhìn hoa lê bị gió thổi rơi rụng.

"Vì sao?"

Nếu Thái tử phi đã chết, người có tư cách nhất kế thừa vị trí này không phải là biểu tỳ sao?

“Các đại thần vài lần thượng thư đều bị Thái tử áp chế!”

Ngữ khí của Lâm Nguyên Hình thực nhẹ nhàng trong đó ẩn ẩn có mũi nhọn khiến Âu Dương Noãn cả kinh.

Tiểu Diễn? Hắn vì sao muốn làm như vậy?

Âu Dương Noãn ngưng mắt: “Vậy biểu tỷ có biết vì nguyên nhân gì không?”

“Trần quốc Hầu phủ này thịnh vượng như vậy, đại ca lại giữ chức vị quan trọng. Hẳn tất nhiên là muốn áp chế ta!”

Lâm Nguyên Hình lại cong môi lên cười: “Hơn nữa, Lan Chi đã mang thai!”

Chu Lan Chi?

Âu Dương Noãn nhú mày, mới nhập phủ được hai tháng đã có thai, chắc chắn là rất được sủng ái.

Nàng chậm rãi nói: “Biểu tỷ, kỳ thật hiện tại quan trọng nhất chính là đứa nhỏ trong bụng biểu tỷ. Cơ thể mẫu thân phải thoải mái thì đứa nhỏ trong bụng mới phát triển tốt. Chuyện này, cũng liền không phải so đo!”

Thần sắc Lâm Nguyên Hình có chút buồn bã, miễn cưỡng vuốt vuốt chim liền cánh trên y phục: “Chỉ sợ, ta không muốn tranh chấp, nàng cũng chưa chắc muốn bỏ qua ta!”

“Sao? Chu Lan Chi không an phận sao?” Âu Dương Noãn nhướn mày lên.

Lâm Nguyên Hình nói: “Nàng bình thường rất thận trọng từ lời nói đến việc làm. Nhưng sau lưng lại rất lợi hại!”

Nói xong lại âm thầm thở dài.

Tiểu Trúc bên cạnh cảm hận nói: “Biểu tiểu thư, ngài không biết đâu, cái vị Lan chủ tử kia thậm chí còn xúi giục tiểu cách cách khi dễ

người khác!"

"Rõ ràng là tự mình ngã xuống hồ, cố tình lại oan uổng tiểu điện hạ đứng từ phía xa xa. Thái tử tức giận, nói tiểu điện hạ quá mức bướng bỉnh, còn đánh tay tiểu điện hạ đến sưng đỏ lên!"

Âu Dương Noãn không cười, dù là ai khi dễ Thịnh Nhi, nàng cũng đều mất hứng.

Nàng chậm rãi nói: "Đứa nhỏ trong lúc đùa nghịch khó tránh va chạm, căn bản không phân rõ ai đúng ai sai. Thái tử làm vậy, không phải hơi quá đáng rồi sao?"

Lâm Nguyên Hình lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Hắn làm người, ngay cả ta cũng đoán không ra. Thật là một người hỉ nộ vô thường!"

"Huống chi, vị Lan chủ tử kia cũng rất biết cách lấy lòng. Vừa mới mang thai liền chọn ngay hai nha đầu xinh đẹp trong phòng hầu hạ Thái tử. Cho nên Tiểu Diễn vẫn luôn ở trong viện nàng!"

"Oh? Vị này thế nhưng lại hào phóng như vậy sao?"

Âu Dương Noãn kinh ngạc, nàng thật sự nhìn không ra tiểu mỹ nhân một thân tang phục lần trước lại là một nữ tử như vậy.

Lâm Nguyên Hình cười cười: "Không phải hào phóng, là giỏi xu nịnh. Theo ta thấy, nàng mới thực có khả năng là người tiếp theo ngồi lên vị trí Thái tử phi kia!"

Âu Dương Noãn lắc đầu: "Nhưng nàng chỉ là một nữ nhi thứ xuất!"

Lâm Nguyên Hình nói: "Nhưng Chu gia cũng đã không còn sự lựa

chọn nào khác. Muội đừng quên, căn cơ trăm năm của Chu gia tạm không bàn đến, còn có vị tướng quân chiến tích lừng lẫy kia nữa!”

Dũng sĩ tướng quân Chu Trữ Xa, nhiều năm qua trấn thủ biên thùy tây bộ, đề phòng chặt chẽ Hồi Diêu. Là một người hết sức quan trọng.

Lúc trước Chu gia hướng Tần vương thượng hàng thư, sau lại không bị truy cứu quá đáng. Hơn phân nửa cũng là vì mặt mũi của vị dũng sĩ tướng quân này.

Âu Dương Noãn thở dài: “Đúng vậy! Đáng tiếc Trần hầu phủ không có nhân vật như vậy! Tước Nhi dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, căn bản không thể đảm đương đến đại cục!”

Trần quốc Hầu phủ tuy rằng hiển hách nhưng trong tộc hơn phân nửa đều là quan văn. Võ tướng thực sự không có mấy người. So với trăm năm thế gia như Chu gia thì vẫn yếu hơn một chút.

Lâm Nguyên Hình sao không biết điểm này, nàng lắc lắc đầu nói: “Kỳ thật đại ca cũng từng có ý muốn nắm binh quyền. Nhưng....”

Nhưng lúc trước Lâm Văn Uyên luôn như hổ rình mồi, Lâm Chi Nhiễm căn bản không ra tay được.

Mà Lâm Văn Uyên cũng tuyệt đối không cho phép điều đó xảy ra. Nay hết thảy đều đã muộn rồi.

Âu Dương Noãn nhìn Lâm Nguyên Hình, trong lòng có một thoáng do dự: “Trọng Hoa hấn....”

Lâm Nguyên Hình cắt ngang lời nàng: “Không cần! Tiểu Diễm nay đã muốn phòng bị hấn. Sau này không thể khiến hấn bị liên lụy vào.

Chuyện tương lai còn muốn hẳn nể trọng nhiều hơn. Những lời này, mọi giúp ta chuyển lại!”

Âu Dương Noãn tán dương gật gật đầu. Lâm Nguyên Hình có thể tự đứng vững là điều tốt nhất.

Nàng nghĩ nghĩ, trong ánh mắt đột nhiên mỉm cười: “Kỳ thật, chúng ta có thể thử một số biện pháp khác!”

Lâm Nguyên Hình nghĩ nghĩ, nói: “Ý mọi là bắt đầu từ nơi khác?”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, hỏi ngược lại: “Chu Lan Chi đưa cho Thái tử hai nha đầu, một trong hai người có ai có vẻ được sủng ái hơn không?”

“Không biết!”

Lâm Nguyên Hình lắc lắc đầu: “Thái tử đối với nữ nhân nào cũng đều giống nhau, cũng không đặc biệt sủng ái!”

Âu Dương Noãn nghĩ nghĩ liền nói: “Tỷ có thể chờ một chút, quan sát tính tình hai nha đầu kia. Đến lúc đó tỷ hãy liền cân nhắc người được sủng ái hơn lên làm tiểu thiếp!”

“Một sao?”

“Đúng vậy! Chỉ cần nhắc một người!”

Lâm Nguyên Hình ngăn người, lát sau liền thoải mái cười: “Ta hiểu rồi!”

Ngẫm lại vẫn thấy buồn cười: “Mọi đây là muốn cho bọn họ quay qua đấu với nhau?”

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: "Cũng không phải là đấu tranh nội bộ gì. Mọi người đều là do Chu Lan Chi lựa chọn, nói vậy đều là tự do phát triển. Tỷ chỉ là cấp một cơ hội để một người xuất đầu, nàng sẽ rất cảm kích tỷ. Đến lúc đó Chu Lan Chi cùng nha đầu còn lại không biết sẽ nghĩ như thế nào?"

Hai nữ nhân cùng được nâng lên, vốn xuất thân ngang nhau, một người được bay lên còn một người vẫn là một nha đầu ti tiện. Mỗi đồng minh cùng với Chu Lan Chi tự nhiên sẽ có vết nứt.

Đợi ba người bọn họ đấu đá nhau, Chu Lan Chi sẽ không rảnh rỗi đến nơi này. Ít nhất sẽ không công nhiên đối địch với Lâm Nguyên Hình.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy một tiếng sấm rền vang. Bên ngoài tia chớp như lôi điện xẹt qua bầu trời, tiếng sấm ầm vang, mắt thấy sẽ có một trận mưa to gió lớn.

Âu Dương Noãn đứng lên: "Trời sắp mưa rồi, ta cũng phải nhanh trở về thôi!"

Nàng ghét nhất chính là giông tố. Nếu cứ chần chừ ở đây sẽ không kịp nữa.

Lâm Nguyên Hình gật gật đầu, phân phó nha đầu đi chuẩn bị đồ che mưa. Lại sai người chuẩn bị tốt xe ngựa, còn muốn đích thân tiễn nàng.

Âu Dương Noãn liền từ chối, Lâm Nguyên Hình lại vẫn kiên trì để Tiểu Trúc tiễn Âu Dương Noãn lên xe ngựa.

Âu Dương Noãn cười cười, cũng không từ chối nữa, để Hồng Ngọc

nhận lấy dù rồi liền vội vàng rời đi.

Vừa mới ra khỏi Mặc hà trai, một trận mưa mãnh liệt đã trút xuống. Hồng Ngọc liền bung dù nhưng vẫn bị mưa đột ngột thấm ướt.

Âu Dương Noãn vốn nghĩ lên xe ngựa rồi tính sau nhưng nhìn Hồng Ngọc chỉ lo che chắn cho nàng mà đã bị mưa thấm ướt đầu vai. Bọt nước theo cái trán chảy xuống, làn váy cũng bị nước bùn nhiễm bẩn, bộ dáng rất chật vật.

Âu Dương Noãn nhất thời chuyển ý niệm, dừng chân lại, rất nhanh liền đi vào lương đình trong hoa viên.

Nhưng cũng không ngờ trong đó đã có người.

“Thật sự là quá khéo a! Thế nhưng ở trong này lại gặp được Minh quận vương phi!”

Một nữ tử trẻ tuổi ngồi trong lương đình, y phục ngân bạch thêu hoa văn bảo tượng, bên ngoài là một tầng ngoại y trong suốt hồng nhạt. Tay cầm khăn nguyệt sắc, bên cạnh có hai nha đầu hầu hạ.

Âu Dương Noãn thân nhiên cười cười: “Hóa ra là Lan chủ tử! Thật là khéo!”

Chu Lan Chi cười cười, chỉ vào cái ghế bên cạnh: “Trận mưa này lớn như vậy, nếu hiện tại rời đi chỉ sợ về đến phủ cũng đã ướt hết. Nếu không phiền liền ngồi xuống đây đợi mưa tạnh rồi hãy đi!”

Âu Dương Noãn mỉm cười, cũng không từ chối, nhanh chóng ngồi xuống quay đầu nhìn màn mưa.

Nàng vừa vào liền đã gặp Chu Lan Chi ở đây, biết đối phương hôm

nay là cố ý ở đây chờ mình. Xem ra là có chuyện muốn nói.

Chính là nàng cùng Chu Lan Chi thì có liên quan gì? Nàng chỉ lẳng lẳng ngồi, chờ đối phương bắt đầu.

Tiểu Trúc từ khi nhìn thấy Chu Lan Chi, mày vẫn luôn chau lại, lẳng lẽ hướng phía ngoài đi ra.

Nhưng còn chưa đi được vài bước, Chu Lan Chi đã quát bảo dừng lại: “Đây không phải là nha đầu của Lâm trắc phi sao? Mưa lớn như vậy còn muốn đi đâu? Chẳng lẽ trên người ta mùi hương gì khó ngửi khiến người không muốn đứng lại?”

Tiểu Trúc vốn không nghĩ Chu Lan Chi ở chỗ này chờ Âu Dương Noãn, sợ nàng chịu thiệt nên muốn nhanh chóng báo tin với Lâm Nguyên Hình. Ai ngờ lại bị đối phương phát hiện, nhất thời đỏ mặt đứng tại chỗ không nói gì.

Tươi cười của Âu Dương Noãn càng trở nên ôn hòa: “Tiểu Trúc, Lan chủ tử nói rất đúng. Nếu trời mưa lớn như vậy, người cũng đừng vội trở về. Chúng ta ở đây đợi đi, đợi đến khi nào hết mưa....”

Nói đến đây nàng lại nhìn thoáng qua Chu Lan Chi rồi mới chậm rãi nói hết câu: “Chúng ta lại rời đi!”

Trong lương đình ngoại trừ tâm phúc của Chu Lan Chi và Âu Dương Noãn thì chỉ còn lại Tiểu Trúc. Nàng thật sự có chút thấp thỏm lo âu, không biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì.

Đúng lúc này, Chu Lan Chi lại nhẹ nhàng nói: “Hôm qua, Vũ thành Sử phu nhân có đến nói với ta một chuyện xưa, rất hay. Không biết Quận vương phi đã nghe hay chưa?”

Nói xong không đợi Âu Dương Noãn trả lời liền đã tiếp tục nói:

“Chuyện xưa nói là, tiền triều có một vị thiên kim quan gia xuất thân bình thường. Nhưng ỷ vào có vài phần tư sắc cùng tài tình được gả vào Vương phủ trở thành Vương phi!”

“Nhưng nàng bản tính cao ngạo, dã tâm có thừa cũng không mấy hài lòng với thân phận đó, cố tình muốn quyến rũ vị Hoàng đế lúc ấy!”

"Nói ra thì cũng là do tạo hóa của nàng, cư nhiên có thể nắm chặt lấy cơ hội lợi dụng mỹ mạo của mình để khiến Hoàng đế yêu thích. Nàng còn nghĩ rất nhanh sẽ được làm Hoàng hậu!"

Chu Lan Chi dùng khăn lụa che miệng nhẹ nhàng cười, bên trong tiếng cười có loại hương vị hèn mọn.

Âu Dương Noãn thủy chung vẫn chỉ mỉm cười thản nhiên, lẳng lặng lắng nghe.

Trong lòng nàng hiểu được, Chu Lan Chi tuyệt đối sẽ không chỉ đơn giản muốn kể chuyện cho nàng. Nhưng mục đích của đối phương rốt cuộc là gì?

“Lại nói, tính toán của nàng đúng là không sai. Hoàng đế thích, nàng đương nhiên có thể một bước lên trời!”

"Sau này đúng là như vậy, Hoàng đế mệnh nàng lấy danh nghĩa xuất gia thanh tu chiêu vào cung. Trải qua một phen ám độ trần thương cũng được phong lên làm quý phi, coi như cũng là vinh sủng hậu cung!"

"Vị quý phi này, nói vậy ngươi cũng biết, chính là Hi quý phi nổi tiếng nhất tiền triều!"

Trong lòng Âu Dương Noãn thoáng chấn động, ánh mắt lại đăm đăm nhìn về phía Chu Lan Chi.

Mà Chu Lan Chi cũng tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, hai mắt lộ ra ánh sáng lạnh.

Chu Lan Chi thu hồi ánh mắt, tiếp tục nói: "Nhưng đại thần trong triều thực sự không thích sự tồn tại của vị quý phi này. Cũng phải, ai lại có thể đồng ý một nữ tử đã sớm gả cho người khác là phi tử của Hoàng đế? Vì thế các đại thần liên danh thượng tấu, yêu cầu Hoàng đế trục xuất nàng ra khỏi cung!"

Bốn chữ cuối cùng, Chu Lan Chi gắt gao quay sang nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn, ý ý tăng thêm giọng điệu.

Nghe đến đây Âu Dương Noãn đã hiểu được ý của đối phương khi kể chuyện này. Thế nhưng lại có quan hệ mật thiết với nàng.

Nàng nhớ tới lần đầu tiên khi nhìn thấy Chu Lan Chi, lúc ấy Tiểu Diễn cũng ở đó.

Ánh mắt Chu Lan Chi nhìn hẩn rất khác thường, một bộ nhu tình như nước.

Lại kết hợp với những lời hôm nay, Âu Dương Noãn đã hiểu được.

Hoàng đế trong lời của Chu Lan Chi là chỉ Tiểu Diễn, còn Hi quý phi, chỉ sợ không ai khác ngoài nàng.

Đối phương nói như vậy, chẳng lẽ đã biết chuyện xảy ra ngày đó?

Chương 340: Thích khách phủ Thái tử (2)

Kỳ thật Chu Lan Chi cũng không biết ngày đó đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Nàng nói như vậy chỉ là vì một lần Tiểu Diễn say rượu đã từng luống cuống cầm lấy tay nàng nhưng trong miệng lại gọi tên một người khác.

Nàng lập tức liền hiểu được hết thảy, đoán được nữ tử trong lòng Tiểu Diễn.

Hóa ra lại chính là Minh quận vương phi, một trong hai vị song bích kinh đô tiếng tăm lừng lẫy.

Âu Dương Noãn nở nụ cười, nhìn về phía Chu Lan Chi: “Oh, vậy sau đó Hoàng đế làm như thế nào?”

Chu Lan Chi thở dài một tiếng, lắc đầu nói: "Nói đến thì cũng trách vị Hi quý phi này quá mức ngu xuẩn. Cũng không tự ngẫm lại bản thân có thân phận gì thế nhưng lại còn muốn cả đời Lã Vọng buông cần!"

“Nhưng ta cũng có thể lý giải được, nàng đã phải rất vất vả mới nắm được cơ hội này, sao có thể dễ dàng buông tay?”

"Đáng tiếc, nàng lại rất không biết tự lượng sức, kết quả chẳng những hại chính mình còn hại cả người khác!"

Chu Lan Chi ngừng lại, hai mắt nhìn Âu Dương Noãn, ánh sáng lạnh

lóa lên. Nói từng chữ từng chữ: “Vị Hoàng đế kia thực sự là rất sủng ái nàng, kiên trì không chịu xử lý. Sau vị Vương gia kia thống hận việc ái thiếp bị đoạt liền khởi binh tạo phản! Hoàng đế hối hoàng rỗi khỏi kinh đô, tây hạnh hồ thành!”

“Nhưng mà lúc ấy tướng sĩ hộ giá đều cho rằng trận thảm họa này nổ ra là vì Hi quý phi nên đã yêu cầu Hoàng đế giết nàng để bình quân tâm. Hoàng đế dù có sủng ái nàng như thế nào cũng không thể bỏ lại giang sơn không cần!”

“Cuối cùng vẫn là sai người treo cổ nàng. Haizzzz, thật sự là rất đáng thương. Người nói nếu nàng cứ thành thành thật thật làm Vương phi, sao có thể rước lấy họa sát thân như vậy?”

Hồng Ngọc một bên nghe cũng hiểu được, trong lòng rung mình. Rốt cuộc lại vẫn không nhìn được, nàng hướng Chu Lan Chi, trầm giọng nói: “Lan chủ tử đây là có ý gì? Chuyện này lại có liên quan gì đến Quận vương phi chúng ta? Ngài kể chuyện xưa này rốt cuộc là có ý gì?”

Âu Dương Noãn cười cười nói với Hồng Ngọc: “Thật sự là nha đầu ngốc. Lan chủ tử chỉ là đang kể chúng ta nghe chuyện xưa thôi. Sao người lại xem như là thật?”

Thấy Âu Dương Noãn hoàn toàn không thèm để ý, trong lòng Chu Lan Chi liền thấy buồn bực.

Nhãn châu chuyển động, cười khe khẽ, trong cười mang theo ý tứ lãnh khốc: “Quận vương phi thông minh như vậy, sao lại không rõ?”

Nói xong những lời này, thấy cười của Âu Dương Noãn vẫn không chút thay đổi. Chu Lan Chi bắt buộc chính mình vững vàng,

trên mặt mang theo một ý cười ý vị thâm trường.

Nàng biết Âu Dương Noãn thông minh hơn người, nàng cũng không tin đối phương nghe không hiểu ý của mình.

Không sai, nàng muốn cảnh cáo, cảnh cáo để đối phương phải cẩn thận!

Ý cười Âu Dương Noãn vẫn thản nhiên: “Lan chủ tử, xem ra người nghe được không ít chuyện xưa a! Thế nhưng lại có thể kể lại sinh động như vậy!”

Trên mặt Chu Lan Chi lộ ra biểu tình ngoài ý muốn: “Sinh động sao?”

Nàng chậm rãi hướng về phía Âu Dương Noãn đánh giá một phen. Đầu tiên là dùng một loại ánh mắt ngả ngớn nhìn từ trên xuống dưới một lượt.

Sau đó lại cười lạnh nói: “Kể chuyện xưa cũng là bài học cho mình. Đúng vậy, làm người phải thức thời! Phải biết bản thân có thân phận gì, lại càng phải biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm! Quận vương phi, người nói có đúng không?”

Trong lòng Âu Dương Noãn cười lạnh, Chu Lan Chi này tuy rằng cũng tàn nhẫn như tỷ tỷ của mình.

Nhưng vì tuổi còn trẻ nên không khỏi có chút không kiên nhẫn. Đối phương hiện tại ra mặt cảnh cáo nàng như vậy, lại có ý tứ gì?

Tuy rằng được thống khoái nhất thời nhưng không sợ khiến lòng nàng sẽ mang oán hận, cáo trạng với Tiểu Diễn sao?

Như vậy đối với Chu Lan Chi thì có gì tốt? Hay do ý vào bản thân

đang mang thai liền không sợ?

Thấy Âu Dương Noãn trầm mặc, Chu Lan Chi nghĩ rằng bản thân đã giáo huấn được nàng một phen. Trong lòng cảm thấy thống khoái.

Vốn muốn kết thúc tại đây nhưng khi nhìn đến gương mặt xinh đẹp của Âu Dương Noãn, làn da như bạch ngọc, mi cong dài, ánh mắt trong suốt sáng ngời. Khí chất lại ôn hòa thanh nhã, vô thanh vô tức luôn hấp dẫn ánh nhìn của người khác.

Lại nhớ đến biểu tình mỉm cười của Tiểu Diễm khi nhìn khuôn mặt này. Một cổ hận ý vô duyên vô cớ lại dâng trào lên, có chút không quản được miệng mình: “Có một số người y vào bản thân có chút tư sắc liền nghĩ rằng mọi nam nhân đều bị mình mê hoặc!”

"Nhưng cũng không nghĩ lại bản thân có thân phận gì, nói không chừng vị Hoàng đế kia nhìn thấy mỹ nhân dễ dàng chủ động tìm đến tận cửa, chỉ nghĩ chơi đùa mà thôi. Thật sự nghĩ rằng người ta liền sẽ thích nàng sao? Nằm mơ đi! Thật sự là không biết xấu hổ!"

Bởi vì phần nộ cùng ghen tị, khuôn mặt xinh đẹp của Chu Lan Chi có chút vặn vẹo. Hai mắt nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn bắn ra âm lãnh, ánh mắt ngoan độc.

Âu Dương Noãn đột nhiên ngẩng đầu nhìn Chu Lan Chi.

‘Ầm’

Trên trời đột nhiên bạo phát một tiếng sấm long trời lở đất, tiếng nổ đinh tai nhức óc. Đem mọi âm thanh dưới mặt đất đều mất đi, khiến lòng người ta cảm thấy run sợ.

Cùng lúc đó, một tia chớp đột nhiên cắt qua bầu trời âm u, cũng

chiếu sáng khuôn mặt thanh lệ của Âu Dương Noãn.

Dung mạo xinh đẹp của nàng trở nên lãnh khốc vô tình. Trong đôi mắt như có mũi nhọn.

Mũi nhọn như tia chớp vừa rồi khiến Chu Lan Chi hoảng sợ. Trong lòng cảm thấy cả kinh, không biết vì sao cảm thấy có chút sợ hãi nói không nên lời.

Chu Lan Chi sao có thể nghĩ đến vị Minh quận vương phi nói chuyện nhẹ nhàng ôn nhu trước mặt này không những là một người có thù tất báo mà còn trả lại gấp trăm ngàn lần.

Lại làm sao có thể biết, miệng mình sẽ mang đến cho bản thân bao nhiêu tai họa?

Tia chớp đi qua, gương mặt xinh đẹp của Âu Dương Noãn đã khôi phục lại vẻ bình thản như ban đầu.

Sự lãnh khốc vô tình xuất hiện trong nháy mắt cũng sớm biến mất không thấy, giống như là chưa từng phát sinh.

Tiếng sấm đi qua, phong cuồng vũ cấp. Toàn bộ đất trời đều trắng xóa trong tiếng mưa rơi dày đặc.

Ngay trong tiếng mưa áp chế hết thảy, thanh âm đậm đặc mà lại rất rõ ràng của Âu Dương Noãn vang lên: “Theo chuyện xưa như lời người kể thì đúng là thú vị. Chỉ là chuyện xưa nghe nhiều quá cũng chưa chắc là chuyện tốt!”

Chu Lan Chi vừa bị tiếng sấm kia dọa cho hết hồn, tâm thần còn chưa ổn định. Lại đột nhiên nghe Âu Dương Noãn nói những lời này, liền theo bản năng hỏi một câu: “Cái gì?”

Âu Dương Noãn tươi cười rất nhẹ, rất mỹ lệ, môi cong lên một độ cong châm chọc: “Nghe nói người đang mang thai?”

Chu Lan Chi không nghĩ rằng Âu Dương Noãn sẽ đột nhiên hỏi chuyện này, mặt mày không khỏi hơi biến sắc.

Tròng mắt Âu Dương Noãn hơi chuyển, khẽ cười nói: “Chuyện xưa nghe nhiều, người tự nhiên cũng nghĩ nhiều hơn!”

"Ví dụ thời tiết như vậy, vốn nên ở trong phòng nghỉ ngơi nhưng cố tình lại chạy đến đây thương xuân tưởng thu. Lỡ đứa nhỏ trong bụng không may có gì tổn thất, người làm sao ăn nói với Thái tử đây?"

Sắc mặt Chu Lan Chi càng trở nên khó coi: “Đang êm đang đẹp thì sẽ xảy ra chuyện gì?”

Âu Dương Noãn an hòa mỉm cười: “Cái này cũng chưa chắc a! Tỷ như bị gió thổi ngã, tự mình không may trượt chân, không cẩn thận ngã xuống hồ....loại chuyện này cũng thực bình thường a!”

“Huống chi sau mười tháng mang thai, người mẫu thân muốn sinh hạ đứa nhỏ bình an cũng thực không dễ dàng nha!”

"Giống như Lan chủ tử đây cả ngày ưu tư quá độ. Thay cổ nhân lo lắng, thay người nay quan tâm, tự nhiên là dễ dàng phát sinh tai họa a!”

Nha đầu đứng bên cạnh Chu Lan Chi biến sắc, đột nhiên lớn tiếng nói: “Quận vương phi, người dám nguyên rủa chủ tử chúng ta!”

Âu Dương Noãn phất phất hạt mưa dính trên người, chậm rãi cười nói: “Sao lại nói là nguyên rủa? Ta chỉ là có lòng tốt muốn nhắc nhở

thôi, sao lại hiểu lầm ý tốt của ta như vậy?”

Thấy sắc mặt Chu Lan Chi không tốt, Âu Dương Noãn cười càng thoải mái: “Đúng rồi, quên nói với ngài. Cho dù bình an giữ được mười tháng, cũng còn có khó sinh này, hậu sản chịu gió lạnh....Cho nên, ngài trăm ngàn lần phải cẩn thận hơn mới được!”

Thần sắc Chu Lan Chi âm tình không chừng, trải qua biến hóa, hơn nửa ngày cũng không thể khôi phục lại bình thường: “Người dám vô lễ như vậy!”

Âu Dương Noãn cười cười: “Lan chủ tử, nói đến vô lễ, ta chẳng qua là học tập theo người thôi. Kỳ thật thông qua chuyện xưa đó, ta cũng có một cái nhìn khác!”

“Thân là nữ tử, phải xem trọng phu quân của mình mới là quan trọng nhất. Nếu muốn làm cho phu quân yêu thích, sủng ái một mình mình thì so với việc tổn tâm tư trên người nữ tử khác, không bằng tự kiểm lại xem bản thân rốt cuộc có gì không tốt. Lại càng phải nên tìm hiểu xem làm sao mới có thể bắt lấy trái tim nam nhân!”

Âu Dương Noãn nói tới đây, hơi hơi quay đầu lại ôn nhu nói: “Chẳng qua là theo ta thấy đạo lý này thoảng thì dễ hiểu nhưng làm được mới khó!”

"Nhất là những nữ nhân ngu xuẩn, cho dù được nghe cũng chỉ sợ sẽ không hiểu! Cả đời này muốn chạm đến tim phu quân, là mơ mộng hão huyền!”

“Bây giờ còn có thể thừa dịp tuổi trẻ mỹ mạo khoảng hai năm. Chờ một khi hồng nhan già đi, chỉ có kết cục ngồi khô héo chờ đến bình minh!”

"Lan chủ tử, ngài nói xem đây có phải là chuyện thống khổ nhất trên đời này hay không?"

Chửi rửa nhục nhã ngoài miệng thì được cái gì? Đánh rắn phải đóng đinh ba tấc.

Điều Âu Dương Noãn hướng đến chính là đánh thẳng vào nỗi đau trong tim của đối phương.

Đây mới là chuyện khiến cho đối phương phải chịu thống khổ. Chu Lan Chi, ta chính là muốn đâm một dao vào nỗi đau của ngươi a!

Chu Lan Chi tức đến mặt trắng bệch. Ngón tay run run chỉ vào Âu Dương Noãn, đã tức giận đến không nói ra lời:
"Ngươi.....ngươi....ngươi nói vậy!"

Âu Dương Noãn cười cười: "Lan chủ tử làm sao vậy? Ta chỉ là tùy tiện nói hai câu cảm tưởng về chuyện xưa, ngươi liền chịu không nổi rồi sao?"

"Haizzz, vừa rồi ta cũng có nói rồi, lúc mang thai con người hay suy diễn rất nhiều thứ. Ngươi xem hiện tại không phải đang kiểm chứng điểm đó sao?"

"Ta khuyên ngươi vẫn là nên ở trong phòng nghỉ ngơi đi thôi. Trăm ngàn lần đừng chạy loạn lung tung!"

Nói xong nàng lại lướt mắt qua cái bụng đang bằng phẳng của Chu Lan Chi, trên mặt hiện lên tia cười lạnh: "Dù sao trong phủ này, người đổ kỵ với ngươi cũng nhiều lắm!"

Chu Lan Chi bị lời nói của Âu Dương Noãn chọc cho cả người phát run, khó thở. Dường như đã hoàn toàn quên phong phạm quý nữ,

hận không thể hét lên mǎng to.

Nhưng đúng lúc vẫn không chế được bản thân, lại vẫn tức đến muốn hộc máu.

Âu Dương Noãn mỉm cười, nhìn sắc trời nói: "Mưa cũng đã nhỏ, ta phải đi rồi. Hôm nay thật sự đa tạ câu chuyện của Lan chủ tử đây. Cáo từ!"

Tiểu Trúc cơ hồ là trợn mắt ngây ngốc. Tươi cười của Hồng Ngọc càng sâu, cùng Âu Dương Noãn rời đi, cũng không thềm để ý đến khuôn mặt xanh mét của Chu Lan Chi.

“Lan Nhi, sao ngươi lại ngồi đây một mình? Sắc mặt sao lại khó coi như vậy?”

Chu Lan Chi nghe được thanh âm quen thuộc liền ngẩng đầu lại thấy Tiểu Diễn đang bước đến gần.

Tiểu Diễn đi đến bên người Chu Lan Chi, cảm giác được thần sắc đối phương khác thường.

Chu Lan Chi dùng tốc độ nhanh nhất che mặt lại, giống như đang lau cái gì lại bị Tiểu Diễn nhanh mở tay ra, hóa ra là nước mắt.

Tiểu Diễn nhíu mày nói: "Đây là làm sao?"

Chu Lan Chi gần đây rất được sủng ái, từ sau khi mang thai thái độ của Tiểu Diễn so với trước cũng ôn hòa hơn hẳn.

Thấy hắn hỏi, Chu Lan Chi chỉ che mặt lại, theo bản năng liếc mắt nhìn nha đầu bên cạnh.

Nha đầu kia liền oán hận nói: “Còn không phải do Minh quận vương phi....”

Nghe được bốn chữ Minh quận vương phi hai mắt Tiểu Diễn liền sáng lên: “Nàng đến sao?”

Chu Lan Chi gật gật đầu: “Vừa rồi ta đang ở trong lương đình thưởng vũ. Sau Minh quận vương phi cũng đến trú mưa, chúng ta chỉ nói với nhau mấy câu thôi!”

Vừa nói vừa lau nước mắt, giống như là bị rất nhiều ủy khuất nhưng lại nín nhịn không nói.

Trong lòng Tiểu Diễn liền căng thẳng: “Các người nói gì.....”

Trong lòng hần thoáng nhảy dựng, một loại khủng hoảng lan tràn: “Người nói gì với nàng?”

Trên mặt Chu Lan Chi tràn đầy bi thương, nha đầu bên cạnh lòng đầy căm phẫn nói: “Điện hạ, vừa rồi chủ tử chúng ta chính là có lòng tốt cùng Minh quận vương phi nói chuyện. Vậy mà nàng lại từng câu từng chữ cay độc, biết rõ chủ tử đang có thai, lại còn nói những lời rất độc địa!”

Tiểu Diễn sau khi nghe Chu Lan Chi nói Âu Dương Noãn tới, trong lòng tựa như có hàng vạn con kiến thay nhau cắn xé.

Trong đầu hần có rất nhiều cảm xúc hỗn loạn hiện lên, chung quy cũng là khát vọng nơi đáy lòng mà thôi.

Hần cầm chặt lấy tay Chu Lan Chi: “Người đâu? Đi đâu rồi? Đã trở về rồi sao?”

Chu Lan Chi liền chỉ về phương hướng Âu Dương Noãn rời đi: “Minh quân vương phi vừa đi về phía bên kia. A, Điện hạ, ngài siết tay thần thiếp đau quá!”

Tiểu Diễn bất chấp không để ý đến Chu Lan Chi, xoay người hướng theo hướng đi của Âu Dương Noãn sai bước rời đi.

Tùy tùng theo sau kinh ngạc một chút, bước nhanh theo phía sau muốn bung dù che cho hắn.

Nhưng Tiểu Diễn lại bất chấp bị mưa xối ướt, sai bước rời đi.

Lúc này Âu Dương Noãn đã đến cửa sau phủ Thái tử, sắp lên xe ngựa lại nghe được tiếng bước chân dồn dập phía sau lưng.

Nàng vô tình quay đầu lại, liền thấy Tiểu Diễn đang đi như bay bước đến thì không khỏi dừng bước.

Tiểu Diễn đi tới cửa, thấp giọng phân phó, tùy tùng lập tức phân phó hộ vệ đứng rất xa.

Giây lát trên hành lang chỉ còn lại Tiểu Diễn cùng Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn hơi hơi nhú mào. Đôi mắt kia của Tiểu Diễn, thần quang liễm hàm, chặt chẽ nhìn chăm chăm nàng, sâu không thấy đáy.

Tiểu Diễn cong môi lên: “Nếu đã vào phủ, sao không báo với ta một tiếng?”

Thần sắc Âu Dương Noãn vẫn như thường nói: “Điện hạ là quý nhân, bận rộn nhiều việc. Ta cần gì phải làm phiền đến ngài?”

Tiểu Diễn nhìn nàng, sâu trong ánh mắt có một tia tham lam không dễ phát hiện: “Nếu ta đã đáp ứng với muội, tự nhiên sẽ không lật lọng. Muội không cần sợ!”

Ngôn ngữ này, từng câu từng chữ cũng không hề vượt qua bốn phận nhưng lại hàm chứa hơi thở nguy hiểm.

Một tia hàn khí theo thanh âm của hắn đâm vào lưng Âu Dương Noãn, từng tắc từng tắc xâm nhập nhưng muốn xuyên cốt nàng cũng đông lại.

Kỳ thật, Âu Dương Noãn cũng không úy kỵ Chu Lan Chi, chẳng qua chỉ là một con chó sủa bậy mà thôi.

Nam nhân trước mắt này mới là người chân chính khó đối phó.

Tiểu Diễn như một con sói tàn khốc, hiểu được sự nhẫn nại, lại có vô số thủ đoạn.

Nam nhân như vậy, một khi xác định mục tiêu thì nếu không đạt được thì sẽ không buông tay.

Cho nên Âu Dương Noãn mới phải để hắn chiếm được, cho dù không phải thật nhưng ít ra Tiểu Diễn còn tin như thế.

Theo tính cách hắn mà nói thì một khi đã đoạt được, cho dù là thứ trân quý cỡ nào cũng sẽ buông xuống.

Nhưng hiện tại hắn là vì sao? Âu Dương Noãn lần đầu cảm thấy mờ mịt không hiểu.

Tiểu Diễn nhìn nàng, đang muốn nói chuyện đột nhiên hàn quang trong mắt chợt lóe.

Sau cột trụ hành lang có người chột động thủ, thân hình nhanh như quỷ mị, ánh sáng lạnh theo sau lưng đánh về phía Âu Dương Noãn.

Trong lúc nguy cấp đó, Tiểu Diễm không cần nghĩ ngợi, vừa bổ nhào vào người Âu Dương Noãn vừa mạnh mẽ ôm lấy nàng.

Bên tai Âu Dương Noãn xẹt qua hàn khí, phong đao lợi hại cũng gần như chạm vào.

Thân thể đột nhiên lại nhẹ bẫng, bị Tiểu Diễm ôm trong ngực, ngửa người tránh đi.

Một cổ sát khí sắc bén cắt qua xương cốt, âm thanh rên rỉ, lại nghe tiếng kim loại rơi xuống đất, đều phát sinh trong chớp mắt.

Hộ vệ trái phải lúc này mới kêu lên: “Có thích khách! Người đâu, mau bảo vệ Thái tử!”

Chương 341: Là yêu hay vẫn là hận? (1)

Người nọ nhất kích thất thủ, toàn thân liền hướng cột trụ hành lang đứng mạnh vào, nhất thời máu chảy lênh láng, uể oải ngã xuống đất.

Âu Dương Noãn lúc này mới hồi phục lại tinh thần, thấy trên mặt Tiểu Diễn không có chút huyết sắc, đang gắt gao nhú mào.

Nàng cúi đầu liền thấy máu màu đỏ tươi từ cánh tay phải của hắn chảy xuống, chậm rãi nhuộm đỏ cả cánh tay hắn.

Thị vệ nhanh chóng bắt lấy thích khách, nhưng Tiểu Diễn cũng đã bị thương.

Âu Dương Noãn trầm giọng nói với thị vệ: “Mau đỡ Thái tử vào!”

Tiểu Diễn đột nhiên bị thương, nhất thời kinh động rất nhiều người. Lúc Lâm Nguyên Hình tới, thấy Âu Dương Noãn thì kinh ngạc không thôi.

Âu Dương Noãn liền đơn giản nói lại mọi chuyện một lần, Lâm Nguyên Hình gật gật đầu nói: “Không biết kẻ nào động thủ, thế nhưng lại to gan lớn mật như vậy?”

Thích khách vẫn luôn ẩn nấp phía sau cửa nhưng hắn không phải hướng về nàng. Nếu như quả thật muốn giết nàng thì có thể mai phục trên đường.

Nhưng nếu muốn giết Tiểu Diễn, hoặc là một người khác trong phủ

Thái tử thì lại tựa hồ như có chút không đúng.

Chuyện phát sinh quá đột ngột khiến người ta đoán không ra. Âu Dương Noãn đang suy nghĩ thì Thái y đã bước ra.

Lâm Nguyên Hình nhanh chóng hỏi: “Điện hạ sao rồi?”

Thái y cau mày: "Cánh tay phải bị thương không nhẹ, lại mất máu nhiều. Cũng may chẩn trị đúng lúc, hẳn là sẽ không lưu lại di chứng gì lớn. Chẳng qua là nhất định phải tĩnh dưỡng thật tốt!"

Lâm Nguyên Hình thế này mới giãn mày ra, cười đa tạ Thái y, cũng bảo hạ nhân đưa hắn ra ngoài.

Âu Dương Noãn thấy Tiểu Diễn cũng không có gì đáng ngại liền nói với Lâm Nguyên Hình: “Biểu tỳ, ta về trước!”

Lâm Nguyên Hình gật gật đầu: “Muội ở đây đúng là không ổn. Mau đi đi, có chuyện gì ta nhất định sẽ nói lại cho muội!”

Âu Dương Noãn quay đầu nhìn thoáng qua liêm mạc rồi bước nhanh ra ngoài.

Buổi tối, cuối cùng Tiểu Diễn cũng mê man tỉnh dậy. Thấy Chu Lan Chi hai mắt nhắm lẹng một bên thì nhất thời nhú mày lại.

"Điện hạ, uống thuốc đi!"

Chu Lan Chi thấy hắn tỉnh lại thì rất cao hứng: “Điện hạ đã mê man một ngày rồi!”

Tiểu Diễn không thấy được người muốn thấy, tâm tình liền không tốt lắm. Nghe thấy lời này biểu tình cũng rất lạnh nhạt.

Chu Lan Chi cũng không dám nhiều lời, hầu hạ hẳn dùng thuốc. Đúng lúc này lại thấy Lâm Nguyên Hình bước vào.

Tiểu Diễn uống xong thuốc, Chu Lan Chi lại vội vàng dùng khăn tay lau miệng cho hẳn.

Tiểu Diễn lại gạt ra, nói: “Đi ra ngoài!”

Chu Lan Chi không dám tin nhìn Tiểu Diễn, trên mặt Lâm Nguyên Hình mang theo chút mỉm cười thoáng qua: “Lan Chi, người lui xuống trước đi!”

Chu Lan Chi lại lưu luyến nhìn thoáng qua Tiểu Diễn, bất đắc dĩ đành phải đứng lên đi ra ngoài.

Lâm Nguyên Hình ngồi xuống vị trí Chu Lan Chi vừa ngồi, cười nói: “Điện hạ, không sao chứ?”

Tiểu Diễn gật gật đầu xem như trả lời: “Kết quả thẩm vấn sao rồi?”

Thần sắc Lâm Nguyên Hình không mấy thay đổi: “Vừa rồi Kinh triệu doãn đại nhân đã tới, thân phận của tên thích khách kia cũng đã điều tra rõ. Là thuộc hạ cũ của Lâm Văn Uyên!”

Sắc mặt Tiểu Diễn liền trầm trọng: “Thuộc hạ cũ của Lâm Văn Uyên? Thế nhưng còn không chịu ngồi yên, thật sự là một đám không sợ chết!”

Lâm Nguyên Hình bất động thanh sắc, chỉ hơi cười nhẹ: “Bệ hạ đã hạ lệnh nghiêm tra án này. Điện hạ cứ an tâm tĩnh dưỡng!”

Mặt Tiểu Diễn xẹt qua tia ngoan độc, cũng không nói gì nữa.

Sau khi Thái tử gặp chuyện, Tiểu Diễn liền mượn cơ hội này thanh tẩy triều đình.

Đem từng thế lực từng nguyên trung thành với Tần vương và Lâm Văn Uyên đều nhổ bỏ sạch sẽ. Giết chóc nặng nề khiến trên dưới triều đình ai nấy đều lo lắng sợ hãi. Toàn bộ kinh đô đều lâm vào khủng hoảng trầm trọng.

Lúc Âu Dương Noãn nghe nói chuyện này, trong lòng liền bừng tỉnh đại ngộ. Hóa ra là Tiểu Diễn có chủ ý này.

Lúc Lâm Văn Uyên bị phán xét, những quan viên đi lại mật thiết với hắn cũng đã bị tẩy trừ.

Lúc này....chỉ sợ người hắn chân chính nhắm vào chính là những quan viên không chịu nghe lời trong triều....

Con người Tiểu Diễn, thật đúng là một chút cơ hội cũng đều nắm chặt lấy.

Lúc này Âu Dương Noãn đã xác định, chính Tiểu Diễn đứng sau màn ám sát này, cố tình chọn đúng thời điểm nói chuyện với nàng. Chỉ là hắn vì sao cũng bị thương? Rõ ràng cũng có thể chỉ là cố tình a...

Hôn kỳ của Âu Dương Tước cùng Tiểu Nhiên quận chúa định vào một tháng sau.

“Đại thiếu gia hai ngày nay luôn cảm thấy đau đầu uể oải, không thoải mái. Thái y đến xem thì nói là có thể mới từ bên ngoài trở lại kinh đô, có chút chưa thích ứng kịp với khí hậu. Nghỉ ngơi một vài ngày liền sẽ không sao!” Hồng Ngọc nói.

Âu Dương Noãn cũng đã đi thăm hai lần, thấy Âu Dương Tước đúng là triệu chứng bị cảm mạo. Sắc mặt cũng không quá xấu, còn có thể nói cười sảng khoái cho nên cũng không quá để ý.

“Hôn lễ chuẩn bị như thế nào rồi?”

“Phủ nội vụ đang gấp gáp chế tạo tất cả các vật phẩm. Tân phủ cũng đã một lần nữa tu chỉnh!”

Phượng mama đem hết những tin tức mới nhất thông báo với Âu Dương Noãn. Nàng gật gật đầu.

Hoàng đế vì không muốn Tiểu Nhiên quận chúa bị ủy khuất nên đã ban thưởng một tòa phủ tướng quân.

Tuy rằng là phủ đệ của một phản thần nhưng đây cũng xem như là một đặc ân từ trước đến nay.

Dù sao Âu Dương Tước ở tuổi này, có thể lấy được quận chúa lại đạt được phong hào đã là chuyện hiếm thấy từ xưa tới nay rồi.

Âu Dương Noãn nghĩ gần đây thật sự phát sinh không ít chuyện.

Quận chúa kết hôn, phải chuẩn bị rất nhiều thứ, việc này chủ yếu sẽ do phủ nội vụ chuẩn bị.

Đồng thời, các nghi thức đón dâu cũng là một vấn đề, phải có trình tự đầy đủ, còn có Lễ Bộ tham dự.

Hơn nữa hôn lễ này Hoàng đế còn phá lệ coi trọng, tự mình hỏi rất nhiều chi tiết.

Đụng tới tình huống này, Âu Dương Noãn chỉ có thể đem hết thảy

mọi chuyện phiền não đều bỏ qua một bên. Bắt đầu lo lắng nên vì tân phủ cùng hôn lễ của Tước Nhi chuẩn bị những gì.

“Tiểu thư, dưới danh nghĩa của ngài cũng có không ít cửa hàng. Những thứ cần thiết đều có thể chuẩn bị tốt. Huống chi còn có lão thái thái cùng lão gia, ngài làm gì phải lo lắng nhiều như vậy?” Hồng Ngọc nghi hoặc.

Theo lý mà nói thì nữ nhi đã gả ra ngoài thì không nên quản việc này. Chỉ là tình hình hiện tại có chút đặc biệt.....

Âu Dương Noãn gật gật đầu nói: “Tổ mẫu tuy rằng cũng biết Tước Nhi thành thân là đại sự. Nhưng cố tình lần này Bệ hạ lại ban thưởng phủ đệ, Tước Nhi lại không chịu mở miệng mời tổ mẫu đến ở cùng!”

"Cứ như vậy, cũng khó tránh khỏi phát sinh hiềm khích. Chỉ sợ mấy thứ cần chuẩn bị cũng không mấy tận tâm!"

“Còn về phần những sản nghiệp mà mẫu thân để lại cho ta, tuy rằng cũng có nhưng lại chưa chắc là thứ tốt nhất!”

"Tước Nhi dù sao tuổi vẫn còn trẻ, chuyện trên chiến trường hẳn có lẽ còn đi. Nhưng những việc trong phủ, còn có các nghi thức nghênh đón, chỉ sợ đứa nhỏ này chính là không biết gì cả!"

Phương mama nghe xong liền nói: “Chuyện trong phủ, Quận vương nói ngài không cần lo lắng. Quận vương sẽ phái người tin cậy qua, còn chuyện các nghi thức này nọ cũng đều đã an bài tốt!”

Âu Dương Noãn bưng chén trà lên uống một ngụm, chậm rãi thở phào: “Ta đây cũng chỉ muốn mua cho Tước Nhi một số lễ vật!”

Phương mama cùng Hồng Ngọc bắt đầu nhìn nhau.

Nói ra thì người đại tiểu thư chân chính lo lắng chính là đệ đệ của mình. Vẫn là xem hấn quan trọng nhất, mọi chuyện đều đã có người chuẩn bị, cũng không đến mức lao碌.

Chẳng qua chuyện này đối với Âu Dương Noãn mà nói cũng là một loại lạc thú.

Lúc ày Xương Bồ cung kính mang danh mục lễ vật tiến vào đưa cho Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn nhìn danh mục thật dài, càng nhìn càng nhú mày. Vải vóc nhất liệt, lộ khúc tám mươi thất, cung sa hai mươi thất, lẵng một trăm thất, phùng du một trăm thất....

Tổng cộng lại hơn sáu trăm bốn mươi thất. Quả thực là khiến người ta cứng lưởi trờng mắt.

Nghĩ nghĩ nàng lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua sắc trời ngoài cửa sổ, chậm rãi tươi cười: “Đi chuẩn bị xe ngựa đi, ta muốn ra ngoài xem!”

“Dạ! Nhưng tiểu thư muốn đi đâu?”

Danh mục lễ vật này là tỉ mỉ chuẩn bị tất nhiên đều là tốt nhất. Tiểu Trọng Hoa ra tay cũng thực hào phóng.

Âu Dương Noãn quả thực hoài nghi hấn đang chuẩn bị cho bản thân, cơ hồ vét sạch cả túi.

Hấn tuy rằng là hảo tâm chuẩn bị. Nhưng đối với Tước Nhi mà nói thì thật sự cũng là quá quý trọng rồi.

“Trong này có không ít thứ đều là vật trong cung!” Âu Dương Noãn

nhìn danh mục không khỏi thờ dài.

Những thứ này tuy rằng đều là do Tiểu Trọng Hoa thắng trận được Hoàng đế ban thưởng, thuộc sở hữu của hắn.

Nhưng nếu sử dụng cho hôn sự của Âu Dương Tước thì sẽ liền thành đề tài bàn tán của mọi người.

Xem ra lễ vật vẫn nên do nàng tự mình lựa chọn sẽ tốt hơn. Như vậy cũng miễn để hắn đưa mấy thứ khoa trương như thế này.

Âu Dương Noãn vừa nghĩ liền đứng lên.

Âu Dương Noãn mang theo Hồng Ngọc cùng Xương Bồ, xe ngựa chạy trên con đường đông đúc nhất kinh đô. Trên đường người tới người lui không thôi.

Kim Ngọc đường là tiệm kim hoàn trăm năm, tất cả đều là những thứ mới nhất đang lưu hành cũng như là những thứ tinh xảo nhất.

Những nhà phú quý tầm thường cũng vào không được, khách nhân chân chính đều là quyền quý trong triều.

Âu Dương Noãn xuống xe ngựa, nhìn thoáng qua biển hiệu dưới ánh mặt trời đang phát sáng như những thứ bên trong.

Hồng Ngọc đứng một bên nhìn tiểu thư nhà mình, khuôn mặt Âu Dương Noãn dưới ánh mặt trời dường như cũng lấp lánh.

Con người đen trong suốt, nàng như vậy khiến người ta khi nhìn có một loại cảm giác không thể rời mắt được.

Hồng Ngọc liền nói: “Tiểu thư, đây là cửa hàng thứ năm rồi!”

Âu Dương Noãn thở dài một hơi: “Nếu ở đây cũng không được, vậy hôm nay hãy về trước đã!”

Hồng Ngọc thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng đã muốn mệt gần chết. Không ngờ tiểu thư lại khó có lúc hứng trí bưng bưng khắp nơi lựa chọn.

Hồng Ngọc quay đầu phân phó thị vệ: “Các người đều canh bên ngoài đi!”

Âu Dương Noãn bật cười, cửa hàng không lớn. Có nhiều hộ vệ mặt lạnh như thần đứng như vậy thật sự có chút đáng sợ. Mỗi lần đến cửa hàng nào cũng đều dọa chường quầy sợ phát khiếp.

Nàng cảm thấy có lẽ Tiểu Trọng Hoa có chút khẩn trương. Nhà ai cũng đều có quý phu nhân xuất phủ lại chưa từng gặp qua tình cảnh dọa người như vậy.

Kim Ngọc đường là một cửa tiệm có bố trí thập phần xa hoa. Mặt trước đều trưng bày mấy thứ có giá trị xa xỉ.

Ngồi trước quầy là một nam tử trung niên bộ dạng khôn khéo, có khả năng chính là chường quầy.

Vừa thấy Âu Dương Noãn, trong nháy mắt ông ta đã đánh giá cách ăn mặc của nàng, sau đó nhanh chóng tươi cười: “Vị phu nhân này, không biết là muốn mua cái gì?”

Bình thường trong phủ khi cần mua thêm gì liền sẽ có các chường quầy tự mình mang những thứ tốt nhất vào phủ. Âu Dương Noãn vốn cũng không để ý đến việc này.

Nhưng những thứ chuẩn bị cho Tước Nhi nếu để bọn họ đến phủ thì khó tránh khỏi kinh động đến Đồng thị. Còn không bằng nàng tự mình đi chọn.

Âu Dương Noãn nhìn nhìn trên quầy, lắc lắc đầu sau đó lại ngẩng đầu lên hỏi: “Không có những thứ khác sao?”

Chưởng quầy chỉ lo nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Hồng Ngọc ở một bên nhẹ giọng nói: “Chủ tử nhà ta là Minh quận vương phi, đứng ở đây xem trang sức thì còn ra thể thống gì nữa?”

Chưởng quầy cả kinh, thế này mới phản ứng lại. Nhìn sắc mặt Âu Dương Noãn liền trở nên kinh sợ: “Dạ, dạ! Mời Minh quận vương phi đến nhã gian. Ta lập tức sai người mang những thứ tốt nhất đến cho ngài lựa chọn!”

Âu Dương Noãn sớm đã nhìn quen bộ dáng kinh sợ của người khác. Thấy chưởng quầy như thế, cũng vốn không nghĩ nhiều, chỉ gật gật đầu.

Sau khi các nàng đi, khuôn mặt tươi cười của chưởng quầy lập tức trầm xuống. Hắn phân phó tiểu nhị: “Mau đi báo với chủ tử!”

“Dạ!”

Vào nhã gian, chưởng quầy tự mình mang trà đến cho Âu Dương Noãn. Nàng liền bưng lên uống một ngụm.

Nước trà màu lục nhạt hòa với chén bạch ngọc, màu sắc thanh nhã ôn nhuận, tinh thần trong suốt.

Uống một ngụm, chỉ cảm thấy hương khí ngào ngạt, trong veo dễ chịu.

Chưởng quầy cười lấy lòng: “Biết phu nhân nhất định không quen uống mấy loại tục trà. Loại trà này là tiệm chúng tôi chuẩn bị để tiếp những khách nhân tôn quý. Không biết có hợp ý của Minh quận vương phi không?”

Âu Dương Noãn cười cười. Lại uống một ngụm, mới nói: “Đây không phải hoa trà bình thường. Trong hương vị ngọt còn mang theo mùi hương thơm ngát, ấm áp. Đúng là cực phẩm khó có được!”

Chưởng quầy cười nói: “Chỉ cần quận Vương phi vừa lòng là tốt rồi!”

Nói xong hần vẩy vẩy tay, ý bảo tiểu nhị bên cạnh lấy hàng ra.

Chiếc khăn che màu đỏ vừa được nâng lên, nhất thời trong phòng cả sảnh đường đều sáng bừng.

Hồng Ngọc cùng Xương Bồ đều không khỏi mở to hai mắt.

Các nàng đi theo tiểu thư đã nhiều năm như vậy, có bảo vật gì mà chưa từng thấy qua. Những thứ hàng hóa của Kim Ngọc đường này đúng là rất tốt!

Âu Dương Noãn tùy tay lấy một cái phụng vàng ròng được khám ngọc hoàn trong hộp gấm.

Thấy ngọc hoàn kia hoàn hoàn tương liên, sáng bóng ôn nhuận xanh ngọc khiến người ta không khỏi ghé mắt.

Âu Dương Noãn gật gật đầu, thật sự là trân phẩm. Khó trách tiếng tăm của Kim Ngọc đường ở kinh đô càng ngày càng tăng.

Chưởng quầy cười nói: "Quận vương phi thật là có mắt nhìn. Ngọc hoàn này dùng vàng để khắc. Vàng vốn là dương khí, nhưng ngọc lại là âm khí. Vàng ngọc giao nhau, phú quý tương hòa a!"

Âu Dương Noãn gật gật đầu. Vật này vừa trân quý vừa không phải là vật trong cung liền quyết định muốn mua.

Hồng Ngọc nói: "Tiểu thư, có phải còn nên chọn cho quận chúa chút lễ vật?"

Âu Dương Noãn nghĩ nghĩ. Đúng vậy, nàng là tỷ tỷ của Tước Nhi, cũng muốn tặng lễ vật cho em dâu.

Nghĩ đến danh xưng em dâu này, trong lòng nàng có một cảm giác kỳ quái nảy lên. Giống như cao hứng, lại có chút buồn bã.

Haizzz, nhà có thiếu niên trưởng thành, tâm tư này....cũng thật sự phức tạp a! Tước Nhi thế nhưng cũng đã đến tuổi nạp thê rồi.

Âu Dương Noãn không khỏi bật cười, quay đầu cầm lấy trâm cài phượng châu kim tháp ti điểm thúy.

Trâm cài mãi sức chạm rồng cây kim ngân, lấy trâm châu thanh kim thạch biên bức điểm thúy. Tinh tế gắn chuỗi hạt ngọc mài, rủ xuống, thập phần tinh xảo đẹp mắt.

Chưởng quầy vẫn luôn quan sát Âu Dương Noãn, lại thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ. Không biết là đang đợi cái gì mà thần sắc có vẻ thấp thòm lo âu.

Lát sau Âu Dương Noãn liền chọn được một bộ trang sức bằng ngọc các loại. Còn có một đôi kim lê hồng san hô phúc tự sai, một đôi thiên

bảo bàn nghi thệ. Một đôi ngọc xuyên thệ tử, một đôi điểm thúy khám san hô từng thạch hồ lô đầu hoa, một đôi ngọc trâm phương hồ tập thụ.

Hồng Ngọc nói: "Những thứ này ta lấy hết. Mang đến Yến vương phủ lấy bạc!"

Nói xong Âu Dương Noãn đã muốn đứng lên. Chương quỳ vội vàng nói: "Đợi chút...."

Hồng Ngọc nghi hoặc nhìn chăm chăm chương quỳ. Xương Bồ cũng nói: "Chờ cái gì? Chẳng lẽ ngươi còn thứ hàng gì hiếm lạ chưa lấy ra sao?"

Chương quỳ biết chính mình luống cuống, không khỏi vươn tay lau lau mồ hôi trên trán, cười lấy lòng: "Đúng vậy! Cô nương nói rất đúng, ta còn có không ít thứ tốt...."

Âu Dương Noãn bật cười: "Chừng này cũng đủ rồi!"

Chương quỳ cười nói: "Cũng chưa chắc a! Quận vương phi là muốn tặng lễ vật cho Tiểu Nhiên quận chúa, như vậy càng không thể qua loa a!"

Tươi cười trên mặt Âu Dương Noãn liền trầm xuống: "Oh, ngươi cũng biết Tiểu Nhiên quận chúa sao?"

Chương 342: Là yêu hay vẫn là hận? (2)

Trên trán chưởng quầy toát mồ hôi lạnh, thầm nghĩ nữ tử này quả nhiên là sâu sắc.

Chính là hấn dù sao cũng kinh nghiệm lâu năm, rất nhanh liền vội vàng cười nói: “Chúng ta là người làm ăn, hiện nay chuyện khiến cả kinh đô đang sôi sục chính là hôn sự của Tiểu Nhiên quận chúa và Âu Dương thiếu tướng quân. Đây chính là đại ý sự, cũng là thời cơ tốt cho việc buôn bán, mọi người đều muốn mua lễ vật a!”

Lời này nói ra đúng là không nhìn được chút bất thường. Chính là Âu Dương Noãn vẫn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, nàng áp chế nghi hoặc trong lòng, cười nói: “Vậy mời chưởng quầy mang những thứ đó ra cho ta nhìn một chút!”

Chưởng quầy cười cười, lập tức sai người lại đưa tới không ít thứ này nọ.

Âu Dương Noãn nhìn qua, lại không mấy khác biệt với những thứ vừa rồi. Cũng không phải trân phẩm đặc biệt gì cho cam, thậm chí so với lúc nãy còn kém hơn một chút.

Nàng tựa tiểu phi tiểu nói: “Người nói trân phẩm, chính là những thứ này?”

Sắc mặt chưởng quầy nhất thời có chút không yên, trên mặt liền hiện lên tia do dự.

Vừa muốn nói chuyện liền thấy một tiểu nhị bước vào cửa nói với chương quỳ: “Chương quỳ, chúng ta không phải còn có một bộ trân bảo sao?”

Không biết vì sao trên mặt chương quỳ đột nhiên hiện lên vẻ vui mừng, vội nói: “Đúng vậy, đúng vậy! Ta đúng là hồ đồ. Thứ đó đúng là rất trân quý, ta vẫn luôn cất giữ. Không biết Quận vương phi có muốn nhìn một cái không?”

Âu Dương Noãn uống một ngụm trà, càng cảm thấy tò mò chương quỳ này đến tột cùng là đang suy nghĩ cái gì.

Chương quỳ lại lau mồ hôi trên trán, nháy mắt với tiểu nhị. Tên tiểu nhị kia lập tức vội đi. Qua một lát mới mang đến một hộp gỗ tinh xảo.

Chương quỳ thật cẩn thận cầm lấy, mang đến trước mặt Âu Dương Noãn.

Hồng Ngọc trừng mắt nhìn chương quỳ đang tỏ vẻ thần bí này một cái, bàn tay trắng nõn mở nắp ra.

Âu Dương Noãn nhìn vào bên trong, nháy mắt nàng ngẩng mạnh đầu nhìn chằm chằm chương quỳ.

Hồng Ngọc cùng Xương Bô cũng theo bản năng nhìn thoáng qua. Nhất thời đều cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Hồng Ngọc cá giận: “Chương quỳ, ngươi điên rồi sao? Thứ bị hư hỏng cũng đưa cho Quận vương phi xem. Cửa hàng của ngươi không muốn buôn bán nữa rồi sao?”

Bên trong căn bản không phải trân bảo gì, lại càng không phải trang sức vàng ngọc gì mà là một khối bích tỷ đã tứ phân ngũ liệt. Như là

tâm một người bị vỡ nát, đơn côi nằm trong tráp.

“Đây là của chủ nhân nhà ta đưa cho ngài. Người nói, cho dù đã vỡ nát, ngài cũng phải nhận lấy!”

Âu Dương Noãn chấn động, những lát sau ánh mắt của nàng lại trở nên kiên định: “Nát chính là nát, nhận lấy thì có ích lợi gì? Mời chuyển cáo đến chủ tử nhà ngươi, không cần tốn nhiều tâm tư!”

Nếu đã hạ quyết tâm, cần gì phải để nó ảnh hưởng đến cảm xúc của mình.

Nàng cười nhẹ, đứng dậy nói: “Cáo từ!”

Nhưng chương quỳ đột nhiên lại đứng chắn trước mặt nàng, quỳ xuống: “Quận vương phi! Những lời này mời ngài tự mình nói với chủ nhân nhà ta!”

Lập tức trong phòng trở nên tĩnh mịch, không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng khiến ý nghĩ trong trí nhớ Âu Dương Noãn thanh tỉnh mà khắc sâu.

Nàng hít sâu một hơi, tựa hồ ngay cả chút mùi hương trong không khí trong veo lạnh liệt cũng cảm thấy được. Chưa có từng thay đổi. Vận mệnh liêu triền, là như thế này không thể thoát đi.

Không chờ nàng nói chuyện, chương quỳ đã phân phó tiểu nhị đứng gác ngoài cửa. Tự mình đến bên bức tường cạnh giá sách thật lớn, nhẹ xoay xoay cái gì đó.

Nơi đó đúng là một cánh cửa nhỏ, chương quỳ chỉ vào bên trong: “Chủ tử nhà ta đã đến, đang ở bên trong chờ ngài!”

Hồng Ngọc cùng Xương Bò liếc nhìn nhau, trong ánh mắt đều toát lên vẻ cảnh giác.

Lần đầu tiên Hồng Ngọc cảm thấy hối hận, nàng không nên để thị vệ ở lại bên ngoài.

Kỳ thật chuyện này cũng không thể trách được Hồng Ngọc, các tiệm kim hoàn trong kinh đô này ai dám có lá gan làm gì?

Âu Dương Noãn chậm rãi nhắm mắt lại. Nếu hắn đã đến đây, không nhìn thấy nàng hắn nhất định không đi.

Nàng thở dài một hơi: “Hồng Ngọc, ngươi cùng Xương Bò canh bên ngoài đi!”

Trên mặt Hồng Ngọc lộ ra thần sắc lo lắng nhưng Âu Dương Noãn lại không có chút do dự. Khi một chân bước vào cửa nhỏ, trong lòng liền cảm thấy bất an không hiểu.

Cánh cửa phía sau không tiếng động đóng chặt lại. Đi đường bên trong, không cần đuốc bởi vì đã có dạ minh châu được khám hai bên chiếu sáng cả địa đạo vốn không nhìn rõ năm ngón tay này.

Xuyên qua mật đạo, phía trước lập tức rộng mở ánh sáng. Là một tòa đình viện nho nhỏ. Trong viện thế nhưng còn có một gốc cây hồng mai.

Chỉ tiếc ánh mặt trời không chiếu được tới nơi nên một đóa mai cũng không có, có chút cô đơn tịch sát.

Đúng lúc này, cánh cửa két một tiếng mở ra. Hắn hướng nàng bước tới, hắn chỉ mặc xiêm y hưu nhân màu thiên tử bình kim đoạn đoàn long. Càng làm tôn thêm mặt như quan ngọc, cũng giống như những

công tử phú quý trong kinh đô.

Chỉ có thất lưng gấm bạch ngọc minh hoàng khấu mang, hiện ra bản sắc thiên gia. Hắn tựa hồ như kêu tên nàng, tựa hồ như mỉm cười với nàng, vẫn tự nhiên như trước đây.

Nhưng nàng cái gì cũng không nghe được, trong mắt chỉ thấy ánh mắt kia. Ánh mắt như xuân thủy, lại thủy chung phủ một tầng lo lắng như cánh ve, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Hắn đứng trước mặt nàng cách đó không xa, lẳng lặng ngưng nhiên bất động.

Giống như là chờ đợi, đã đợi một thời gian rất dài. Khoan thai chờ nữ tử đến muộn này.

"Noãn Nhi!"

Âu Dương Noãn nhìn hắn, chậm rãi khẳng định nghi hoặc trong lòng: "Người đến cùng sứ thần Nam Chiếu?"

Tiểu Thiên Diệp cười cười, ánh mắt sáng ngời nhìn Âu Dương Noãn.

Ánh mắt kia nàng đã từng nhìn thấy, nàng đã từng gặp qua. Ở nhà thủy tạ đình thai, nằm dưới lá sen, ngắm nhìn chuồn chuồn bay lượn.

Không hiểu, nàng cảm thấy hắn đã khác so với trước đây. Lại không biết không giống ở chỗ nào.

Làm Nam Chiếu Hoàng đế, hắn hẳn là nên vui vẻ mới đúng, không phải sao?

Vì sao trên người hắn lại đem đến cho người ta cảm giác tuyệt vọng?

Là nhìn nhầm sao?

Nàng hắn là nhìn nhầm rồi. Âu Dương Noãn tự nói với chính mình.

Hơn nửa năm không gặp nhưng nàng vẫn là người trong trí nhớ của hắn, một chút cũng không thay đổi.

Hắn nhìn nhìn, không hiểu liền cong khóe môi lên, đáy mắt xẹt qua tia băng hàn thấu xương.

“Nàng sống rất tốt!” Hắn nói ra những lời này, cũng là giọng điệu khẳng định.

Âu Dương Noãn hơi hơi cúi đầu, lần nữa ngẩng đầu lên trong mắt đã là ý cười rất nhẹ: “Đúng vậy! Ta sống rất tốt!”

Tiểu Thiên Diệp cũng lạnh lùng cười, hắn đến bên gốc mai trong viện, ngồi xuống ghế nhỏ bên bàn đá: “Ngồi đi!”

Ngữ khí kia giống như bằng hữu lâu ngày không gặp. Nhưng Âu Dương Noãn lại biết, hắn tuyệt đối không phải chỉ đến để ôn lại chuyện cũ.

Nam Chiếu đế vương ngàn dặm xa xôi đến đây, làm sao có thể là vì nói chuyện nàng sống có tốt hay không? Chuyện này quả thực là khó mà tưởng tượng được.

“Hiện tại có phải ta nên gọi ngài là Bệ hạ?” Âu Dương Noãn đơn giản nói một câu.

Tiểu Thiên Diệp cũng thản nhiên cười: “Bệ hạ? Thật là một danh

xưng đáng châm chọc!”

Âu Dương Noãn biết, Tiểu Thiên Diệp nay đã là Nam Chiếu hoàng đế.

Chính là Nam Chiếu vẫn có không ít người nguyện trung thành với chủ tử ban đầu. Cứ như vậy, ngày tháng của hắn cũng không mấy yên ổn.

Huống chi tân đế mới đăng cơ nên dùng chính sách lôi kéo dụ dỗ. Nhưng cố tình Tiểu Thiên Diệp lệ khí quá nặng, đối với những người phản kháng vẫn một mực xử tử, nửa điểm lưu tình cũng không có.

Âu Dương Noãn lo lắng nếu cứ thế mãi sẽ mang tới những hậu quả đáng sợ sau này.

Nhưng Tiểu Thiên Diệp tâm khí cao ngạo so với trước đây lại càng thêm âm trầm, khiến những lời nói quan tâm này nàng cảm thấy vẫn là không nên nói.

Mặc dù chỉ lẳng lặng ngồi như vậy, mặc dù hắn cái gì cũng chưa nói nhưng nàng có thể cảm nhận được, trong mắt hắn đang cố gắng áp chế hận ý.

Hắn hận nàng. Ngay cả khi sắc mặt hắn có bình tĩnh, hận ý như vậy cũng là không có cách nào né tránh.

Không ai nói chuyện, hai người liền lâm vào trầm mặc.

Thật lâu sau, là Âu Dương Noãn phá vỡ sự trầm mặc này: “Đàn cổ kia, ta không thể nhận!”

Tiểu Thiên Diệp cười lạnh một tiếng: "Ta sao lại đã quên, hiện tại

nàng đã là Minh quận vương phi. Sao? Ngay cả một cây đàn cổ nhỏ nhỏ cũng không dám nhận lấy sao?”

Hắn chung quy vẫn luôn là người tùy hứng như vậy. Ngay cả nàng cũng chưa từng hoài nghi sự thiệt tình của hắn.

Nhưng hắn lại chưa từng thay nàng lo lắng một chút, hắn chỉ muốn biểu đạt tình cảm của hắn. Nhưng lại chưa từng lo lắng nàng sẽ lâm vào tình cảnh khó xử.

Đúng vậy, yêu cũng được mà hận cũng được, hắn đều biểu hiện ra hoàn toàn như vậy, khiến cho nàng không thể xem nhẹ.

Nhưng loại tình cảm tùy hứng như vậy thật sự là không ai có thể đủ thừa nhận. Giống như gốc mai kia, miễn cưỡng vun trồng trong này nhưng lại không có cách nào khiến nó nở hoa.

“Đúng vậy, ta là Minh quận vương phi. Cho nên mời ngài không cần tặng lễ vật như vậy nữa!”

Âu Dương Noãn bình tĩnh nói từng chữ từng chữ một để hắn nghe được một cách rành mạch, rõ ràng.

Tiểu Thiên Diệp rốt cục vẫn bùng nổ tức giận ầm ầm. Hắn giữ chặt lấy cánh tay của nàng, như là muốn bẻ gãy nó vậy. Trong ánh mắt lửa giận nảy lên, thật đáng sợ.

Âu Dương Noãn nhìn hắn: "Tiểu Thiên Diệp, buông ra!"

“Rốt cục cũng kêu tên của ta rồi sao? Nàng đối với ta khách khí như vậy, khách khí đến cả một người xa lạ cũng còn không bằng. Ta còn tưởng rằng, nàng đã không còn biết ta là ai nữa!”

Tiểu Thiên Diệp nhìn nàng chăm chăm, trong mắt lộ vẻ lãnh khốc: “Âu Dương Noãn, vì sao ta lại đến đây, nàng không biết sao? Nửa năm qua, nàng vô cùng vui vẻ làm Minh quận vương phi, có từng nhớ tới ta dù chỉ trong một khoảnh khắc?”

“Nàng có biết, ta phải trải qua những ngày tháng như thế nào? Hàng đêm ta dùng tâm tình gì để nghĩ về nàng? Hiện tại ở đây nàng còn nói với ta như vậy, ta thật sự muốn móc tim của nàng ra, nhìn xem bên trong đến tột cùng là máu hay vẫn là băng?”

Hắn so với trước kia càng thêm thô bạo.

Chuyện đã không phải ngày một ngày hai, hàng đêm hắn không thể chợp mắt, cứ thế trần trần chờ trời sáng hơn nửa năm. Đường như đã hao hết không phải sự bình tĩnh mà chính là tuổi thọ của hắn.

Bệ hạ là người tàn nhẫn nhất trên đời này.

Hắn biết mọi người đều nói như vậy, mọi người đều còn kiêng kị hắn. Bởi vì hắn là Hoàng đế, hơn nữa còn là một bạo chúa.

Từ trong cung đến triều đình, không một ai có lá gan nhìn thẳng vào mắt hắn.

Thậm chí ngay cả Tiểu Lăng Phong, hiện tại cũng không dám đứng trước mặt hắn nói thêm câu gì.

Nửa năm qua, người phản kháng hắn không ngừng nổi dậy, hắn đánh đông dẹp bắc liên hoành hợp tung.

Nay Nam Chiếu sụp đổ đã được nối liền nhưng sự tàn nhẫn đáng sợ của hắn cũng đã truyền khắp toàn bộ Nam Chiếu. Hắn lại một chút cũng không thêm để ý.

Bắt đầu từ cái ngày đăng cơ, ngai trên đế vị chỉ là một thể xác đang từ từ mục rữa không có linh hồn.

"Tiểu Thiên Diệp!"

Âu Dương Noãn nhìn hắn, "Lúc trước không phải đã nói rất rõ ràng rồi sao? Ta nghĩ ngài cũng đã không còn chấp nhất với ta nữa. Ta không đáng, không đáng để ngài làm vậy!"

"Ngài có thể tìm được nữ tử tốt hơn ta gấp mấy lần. Hiện ngài đã là Hoàng đế Nam Chiếu, muốn dạng nữ nhân gì cũng đều có thể. So với ta xinh đẹp hơn, tài hoa hơn. Không cần lãng phí thời gian với ta!"

Hắn nhìn nàng, đột nhiên cười to: "Âu Dương Noãn, ta không phải là một con chó mà nàng có thể tùy tiện sai khiến!"

Âu Dương Noãn hơi cả kinh, nâng mắt lên hỏi: "Ngài đây là có ý gì?"

Tươi cười của hắn càng thêm lãnh liệt, ánh mắt như nước dừng lại trên mặt nàng.

"Mặc kệ là Tiểu Trọng Hoa hay vẫn là Âu Dương Tước, hoặc là bất kỳ một người nào khác. Chỉ cần hắn chắn trước ta và nàng thì nhất định phải chết!"

Thanh âm âm lãnh như khối băng, cũng lại hết sức ngoan lệ.

Cả người Âu Dương Noãn chấn động, nàng biết nam nhân trước mắt này, nàng rất hiểu tính tình của hắn. Không chiếm được hắn thì hủy diệt cũng không muốn người khác có được. Hắn chính là một nam nhân như vậy.

Nàng nhìn hắn, cảm giác như tâm cũng chìm trong nước lạnh: “Tiểu Thiên Diệp, vì sao ngươi vĩnh viễn cũng không rõ, ta và ngươi không thể đứng bên cạnh nhau. Vấn đề lớn nhất không phải ở những người khác mà là ta vĩnh viễn sẽ không đồng ý cách thức thể hiện tình yêu của ngươi, cũng càng không thể nhận!”

Tay Tiểu Thiên Diệp vẫn nắm lấy cổ tay nàng như cũ, tay kia lại luồn vào áo trong, từ trong ngực lấy ra một cái kim liên tử. Trên liên tử kia còn có cái gì đó đang phát sáng.

Âu Dương Noãn ngẩn ra, lập tức liền nhận ra đây là một mảnh nhỏ của khối bích tỳ kia, là một mảnh rất nhỏ.....

“Cái này nàng còn nhớ không?” Hắn hỏi một câu như vậy.

“Không nhớ!” Nàng cúi đầu xuống, tránh tay hắn.

Hắn lại chỉ thản nhiên cười cười: “Nàng nói đúng, nếu đã vỡ nát thì không nên sửa lại. Bởi vì cho dù sửa như thế nào, cũng không thể phục hồi lại như lúc ban đầu....”

Âu Dương Noãn liền cắt ngang lời hắn: “Thời gian không còn sớm nữa, ta cần phải trở về!”

Tiểu Thiên Diệp nhìn nàng chằm chằm, đột nhiên cười nói: “Âu Dương Noãn, nàng đang sợ!”

“Nàng nếu đã buông xuôi tất cả, vì sao lại không dám đối mặt với ta?” Hắn nhìn xuống nàng, ánh mắt chắc chắn.

Hắn luôn không chấp nhận sự thật. Âu Dương Noãn hít sâu một hơi: “Đúng vậy, ta đều nhớ rất rõ! Ta cũng nhớ rất rõ từng lời ngươi nói,

cũng nhớ rõ những chuyện người làm cho ta. Ta cũng chưa từng quên đi người, thậm chí ta vẫn còn cảm thấy áy náy cùng cảm kích người!"

"Nhưng đó không phải là yêu, người hiểu chưa? Ta không chịu gả cho người bởi vì người và ta bất luận là lập trường hay là lý tưởng đều quá khác biệt!"

"Người nói người yêu ta nhưng người lại không thèm để ý đến cảm nhận của ta. Người chỉ biết luôn miệng nói yêu ta nhưng lại chưa từng lo lắng cho ta!"

"Nếu người chỉ may mắn nghĩ cho ta dù chỉ một chút thôi thì người sẽ không trước mặt cả triều đình Đại Lịch tặng ta đàn cổ!"

Không nghĩ rằng trên mặt hân thế nhưng lại lướt qua tia kinh ngạc.

Trên mặt Tiểu Thiên Diệp chậm rãi hiện lên chút tươi cười cổ quái:
"Nàng nói đúng! Ta sớm đã không còn yêu nàng nữa!"

"Hằng ngày hằng đêm nàng đều tra tấn ta, ta đối với nàng chỉ còn lại hận. Âu Dương Noãn, trên đời này người ta hận nhất chính là nàng....."

Chương 343: Từ hôn (1)

Âu Dương Noãn bình tĩnh nhìn hắn, nhìn sâu vào mắt hắn.

Tiểu Thiên Diệp không phải là người thích nói đùa. Nàng tin tưởng điểm này, bởi vì nàng biết khi tình yêu biến thành oán hận sẽ mang đến kết cục như thế nào?

Nàng hít sâu một hơi: “Mặc kệ ngươi là yêu hay là hận, ta đều cần phải đi!”

Nhưng tay hắn lại vẫn nắm chặt không buông.

“Nàng nhất định sẽ trở lại!” Tiểu Thiên Diệp chậm rãi nói một câu.

Âu Dương Noãn có chút ngoài ý muốn, nàng vốn nghĩ hắn sẽ bảo nàng ngồi thêm chốc lát hoặc kiên quyết không cho nàng đi.

Nhưng hắn lại nói nàng sẽ quay lại. Chắc chắn như vậy, giống như là đã có định liệu từ trước.

Điều đó khiến lòng nàng nổi lên một trận bất an không hiểu, giống như có chuyện gì đó sắp sửa phát sinh vậy.

Nàng rất hiểu con người Tiểu Thiên Diệp. Hắn cùng Tiểu Diễm là hoàn toàn khác nhau. Ít nhất cảm xúc của nàng là không giống nhau.

Nàng có thể xem thường dục vọng chiếm lấy của Tiểu Diễm nhưng lại không thể xem nhẹ tình cảm của Tiểu Thiên Diệp. Bởi vì tình cảm của hắn là chân thành tha thiết, lại còn rất nghiêm túc.

Cũng chính vì nguyên nhân đó mà nàng mới nhẫn tâm tuyệt tình, không chịu cho hắn chút hy vọng. Cái này không riêng gì vì bản thân mà cũng là vì tốt cho hắn.

Nàng vẫn kiên quyết gạt tay hắn ra, bước nhanh đi.

Hắn lại đứng sau lưng gọi nàng: “Noãn Nhi, ba ngày sau ta ở đây chờ nàng!”

“Người không sợ ta sẽ tố giác sao?” Thanh âm lạnh lùng của Âu Dương Noãn vang lên.

Tiểu Thiên Diệp lại cười cười: “Âu Dương Noãn, không chỉ nàng hiểu ta mà ta cũng rất hiểu nàng!”

Đúng vậy, nàng không làm được chuyện đó. Nếu nàng đi tố giác, chỉ sợ cả đời này nàng sẽ lại nợ hắn. Nàng không muốn như vậy.

Cho nên bước chân nàng thoáng dừng lại, cũng không quay đầu, lập tức liền hướng bên ngoài rời đi.

Trở lại Yến vương phủ, Tiểu Trọng Hoa còn chưa trở về.

Âu Dương Noãn ngồi trên nhuyến tháp đọc sách. Thời gian ước chừng một canh giờ, một trang giấy nàng cũng chưa lật.

Hồng Ngọc mang trà lên, thật cẩn thận nói: “Tiểu thư, ngài thật sự không có việc gì chứ? Sáng hôm nay....”

“Hôm nay, ta chẳng qua chỉ là đi đến tiệm kim hoàn mà thôi!” Nàng nhìn Hồng Ngọc, nghiêm túc nói.

Hồng Ngọc sừng sốt, lập tức hiểu ý, gật gật đầu: “Đúng vậy, tiểu thư còn chọn được không ít lễ vật!”

Âu Dương Noãn khép trang sách lại, Tiểu Thiên Diệp thật đúng là hiểu nàng.

Nhưng nàng sẽ không đi, đây không chỉ là vì bản thân nàng mà còn vì Tiểu Trọng Hoa, càng là vì Tiểu Thiên Diệp.

Nếu đã sớm nói rõ ràng vậy không nên gặp mặt nữa là điều nên làm.

Chỉ là hắn vì sao lại chắc chắn như vậy, nàng nhất định sẽ quay lại tìm hắn?

Chuyện này, nhất định là có duyên cớ gì đó. Nhưng đến tột cùng là cái gì?

Vào lúc này,ngoài cửa sổ đột nhiên có pháo hoa lóe sáng.

Âu Dương Noãn đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn trời đêm được pháo hoa đẹp mắt chiếu sáng.

“Thật là đẹp a!” Nàng nhẹ giọng cảm thán.

Hồng Ngọc vừa muốn nói chuyện lại thấy Tiểu Trọng Hoa từ bên ngoài bước vào liền khom người lui xuống.

Tiếng bước chân của Tiểu Trọng Hoa rất nhẹ, cũng không kinh động Âu Dương Noãn đang ngồi xem pháo hoa.

Lại một lớp pháo nữa được bắn lên, nháy mắt nở rộ chiếu sáng đôi mắt lấp lánh của Âu Dương Noãn.

Một cổ rung động từ đáy lòng Tiểu Trọng Hoa, khi hắn phản ứng lại thì đã kéo Âu Dương Noãn qua, môi đã miết lên môi nàng.

Âu Dương Noãn còn chưa kịp phản ứng, theo bản năng muốn lui về phía sau thì đối phương lại ôm lấy nàng. Nụ hôn kia tựa như pháo hoa mang tới từng đợt cảm xúc sáng lạn.

Ngón tay thon dài của Tiểu Trọng Hoa đỡ lấy gáy nàng, dùng sức đem nàng dung nhập vào càng sâu.

Âu Dương Noãn không thể chống đỡ được, cuối cùng vẫn ngã vào lòng hắn.

Nụ hôn này không dịu dàng thắm thiết như bình thường, trong đó còn mang theo khát vọng dụ hoặc mãnh liệt.

Âu Dương Noãn theo bản năng khát cầu càng nhiều, ngây ngốc đáp lại hắn. Nàng có thể cảm nhận được đối phương đang muốn biểu đạt điều gì với nàng.

Nụ hôn này làm cho nàng có một loại ảo giác, nàng giống như đáy lòng Tiểu Trọng Hoa, nháy mắt thoáng lảnh hội được đến thế giới của hắn.

Lại một đợt pháo nũ được bắn lên, cùng với tiếng vang thật lớn. Giống như lôi kinh nổ tung trong đầu.

Giật mình kinh ngạc như vậy, Âu Dương Noãn quá mức càn rỡ nhẹ nhàng đẩy Tiểu Trọng Hoa.

Hắn nhắm mắt lại, tựa hồ như còn hưởng thụ dư âm của nụ hôn kia. Hắn cụp mi mắt xuống, vẫn còn chìm đắm trong đó, mặt mày toát ra sự mỹ cảm yên tĩnh.

Âu Dương Noãn vốn muốn nói nhưng nàng lại đem hết thầy đề lại ở yết hầu, chỉ sợ sẽ phá hỏng thời khắc này.

Từ từ Tiểu Trọng Hoa mới cong môi lên: “Có phải rất thích pháo hoa?”

“Uh!”

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua cửa sổ, ánh mắt trong nháy mắt lại bị ánh lửa chớp sáng chiếu sáng lên.

Ngày hôm sau dùng xong ngọc thiện Âu Dương Noãn liền trở về Âu Dương gia.

Tân phủ còn đang trong thời gian tu sửa lại, cho nên lúc này Âu Dương Trác vẫn ở trong Tùng Trúc viện.

Ngoài ý muốn Lý thị thế nhưng cũng đã ở đây. Thấy Âu Dương Noãn liền được Trương mama dìu đứng lên.

Âu Dương Noãn nhìn Lý thị, cười cười hành lễ.

Vẻ mặt Lý thị tuy rằng cũng tươi cười nhưng khuôn mặt cũng đã già đi rất nhiều.

Âu Dương Noãn biết, sau khi Lý Nguyệt Nga sinh nữ nhi Lý thị liền cùng nàng ta có không ít mâu thuẫn.

Lý Nguyệt Nga ỷ vào quyền lực chương quản trong phủ, lại được Âu Dương Trì sủng ái nghiêm nhiên đã trở thành một Lâm thị thứ hai. Cái gì cũng đều muốn nắm giữ trong lòng bàn tay, đối với Lý thị đã không còn khúm núm như xưa.

Lý thị nay tuổi đã lớn, cũng có chút lực bất tòng tâm. Thủ đoạn so với trước đây cũng đã hiền hơn rất nhiều.

Lý Nguyệt Nga có lẽ chính là thấy đối phương không thể làm gì nên ở trong phủ lại càng bá đạo ngang ngược.

Điểm này Âu Dương Noãn tuy rằng biết nhưng cũng không tính có hành động gì.

Bởi vì nàng nay là nữ nhi đã gả ra ngoài, Tước Nhi cũng rất nhanh được phân phủ ra ngoài sống.

Cho nên mọi chuyện trong Âu Dương gia này cùng tỷ đệ nàng đã không còn liên quan gì nữa.

Hơn nữa Lý Nguyệt Nga có như thế nào cũng không dám làm ra chuyện gì khác người.

Dù sao nàng ta cũng có xuất thân thấp hèn, cũng không có núi lớn dựa vào như Lâm thị lúc trước.

Âu Dương Trì lại là người có mối nối cũ. Nếu đem Lý thị bức đến phát hỏa, hai phương thật sự đấu nhau nói không chừng sẽ cho Âu Dương Trì lấy một cô dâu mới về.

Dù sao Lâm thị cũng chỉ còn hơi tàn, sớm đã thành người vô dụng nửa sống nửa chết, ai còn để ý đến nữa!

Lý thị nói: “Noãn Nhi, người tới thật vừa khéo. Ta thấy Tước Nhi không tốt lắm, người mau nghĩ biện pháp a!”

Âu Dương Noãn sừng sốt: “Hai ngày trước không phải nói chỉ nhiệm

chút phong hàn thôi sao? Hôm nay là làm sao vậy?”

Nói xong tự nàng vén rèm lên thấy Âu Dương Tước đang nằm mê man trên giường, bệnh tình tựa hồ so với hai ngày trước nặng hơn ba phần.

“Sao lại nặng hơn rồi? Qua một tháng nữa là tới hôn kỳ....”

Âu Dương Noãn nhú mày, nếu thật sự kéo dài để lại di chứng thì phải làm sao?

Nhưng nàng cảm thấy nghi hoặc, Tước Nhi tuổi trẻ khí thịnh thân mình xương cốt luôn rất tốt. Sao nói bị bệnh liền nặng như vậy?

Chẳng lẽ thật sự là do thời tiết? Nhưng hắn ở biên quan kham khổ lâu như vậy, cũng chưa từng phát sinh loại chuyện này a!

Nàng nghĩ nghĩ liền quay đầu nói với Hồng Ngọc: “Người lấy bài thiếp của ta, đi mời Vương thái y qua đây!”

“Dạ, tiểu thư!”

Lý thị gật gật đầu.

Lý Nguyệt Nga nhìn, ánh mắt hăm mộ cùng ghen tị cơ hồ đỏ hết cả mắt. Thầm nghĩ vị đại tiểu thư nay đã khác với lúc trước.

Thái y cũng không phải là người mà ai cũng có thể mời. Âu Dương gia dù sao cũng xem như là quan lại triều đình, nhưng khi Lão thái sinh bệnh muốn mời được Thái y đến cũng là rất khó.

Nhưng hiện tại đại tiểu thư là Minh quận vương phi, tùy tùy tiện tiện liền có thể mời được Thái y, thật sự là đã khác xưa.

Nhìn lại Âu Dương Noãn từ trên xuống dưới tuy rằng vẫn đơn giản thuần khiết nhưng những trang sức trên người có thứ nào không phải là bảo vật vô giá?

Lý Nguyệt Nga không khỏi cảm thán, gả được cho một nhà tốt đúng là đã một bước lên trời.

Lý thị nhìn bộ dáng của Lý Nguyệt Nga liền biết trong đầu nàng ta đang suy nghĩ cái gì thì không khỏi cười lạnh, quay mặt qua chỗ khác.

Âu Dương Noãn cũng mặc kệ bên kia tranh đấu gay gắt như thế nào, nay nàng trở lại Âu Dương gia chính là khách quý.

Dù sao bọn họ cũng không dám ở trước mặt nàng nói thêm điều gì, cho nên nàng cũng xem như không thấy gì.

Thái y xem xong mạch cho Âu Dương Tước, nha đầu liền buông màn hình xuống: "Bệnh tình của Âu Dương thiếu tướng quân chỉ là phong hàn bình thường!"

Âu Dương Noãn thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Vương Thái y, qua một tháng nữa chính là hôn lễ. Cần phải nhanh khỏe một chút!"

Thái y nhanh chóng nói: "Đây là đương nhiên, Minh quận vương phi yên tâm!"

Vương thái y ra ngoài kê đơn thuốc, Âu Dương Noãn ngồi bên giường nhìn Âu Dương Tước, trong lòng có chút sầu lo.

Lúc này Âu Dương Tước đột nhiên tỉnh lại, thấy Âu Dương Noãn. Nhất thời sững sốt, giãy dụa muốn ngồi dậy: "Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?"

Trong lòng Âu Dương Noãn nóng lên, đè vai hấn lại: “Hài tử ngốc, không cần ngồi dậy!”

Âu Dương Tước liền nở nụ cười, ánh mắt sáng trong suốt: “Tỷ tỷ, tỷ vĩnh viễn đều xem ta như tiểu hài tử. Ta đã trưởng thành rồi a!”

Âu Dương Noãn thay hấn phủ thêm chăn: “Ở trong lòng ta đệ vĩnh viễn cũng chỉ là một đứa nhỏ. Đệ xem, nếu không có ai chiếu cố liền đã sinh bệnh rồi!”

Âu Dương Tước chớp chớp mắt, miễn cưỡng cười: “Ai lại không có lúc bị bệnh? Tỷ tỷ thật sự là lo lắng quá rồi!”

Âu Dương Noãn liền trách mắng: “Không được nói bừa, không phải bệnh tật gì hết. Chỉ bị chút phong hàn thôi, vài ngày nữa sẽ tốt lên. Chỉ là khi uống thuốc không cho phép kêu la...”

Âu Dương Tước đau khổ cười, ở bên ngoài nửa năm qua hấn cùng với binh lính cùng nhau ăn, cùng nhau uống, cùng nhau ở. Sớm đã quen với cuộc sống gian khổ màn trời chiếu đất.

Ai ngờ sau khi trở về tỷ tỷ vẫn cho rằng hấn là một đứa nhỏ sợ uống thuốc, thật sự là khiến hấn dở khóc dở cười.

Hấn vẫn muốn ngồi dậy, nha đầu vội vàng đi lên hỗ trợ, hấn cười nói: “Tỷ tỷ, hôn kỳ còn một tháng nữa phải không?”

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Đúng vậy, cho nên đệ phải nhanh khỏe lên mới phải!”

Hấn liền nói: “Hôm nay đệ đã thấy tốt hơn rất nhiều. Mấy ngày nữa có thể đi tản phủ xem chuẩn bị như thế nào, cũng tránh cho tỷ tỷ phải

lo lắng cho ta như vậy!”

Âu Dương Noãn lại cùng hắn nói chuyện thêm chốc lát, thấy Âu Dương Tước buồn ngủ liền không nhiều lời nữa, đứng dậy rời đi.

Sáng sớm ngày hôm sau nàng lại sia người đến hỏi thăm, lại nhận được tin tức Âu Dương Tước sốt cao vẫn chưa bớt.

Lòng Âu Dương Noãn trĩu xuống, buổi tối lại sai người đến hỏi, tình hình vẫn như cũ không có chuyển biến tốt.

Đến ngày thứ ba Lý thị thể nhưng lại phái người đến báo nói Âu Dương Tước nửa đêm bắt đầu ho rất nặng.

Trong lòng Âu Dương Noãn có một loại dự cảm không tốt. Sáng sớm vừa dùng xong bữa liền tới Âu Dương phủ.

Lý thị hiển nhiên cũng rất vội, lôi kéo Âu Dương Noãn, giọng run run: “Đêm hôm qua ho khan không ngừng, uống cái gì cũng đều nôn ra. Thái y nói biếng ăn, đau đầu là bệnh trạng của phong hàn bình thường!”

"Tước Nhi nói với chúng ta trong ngực trong bụng đều như phát hỏa, nóng không chịu nổi, chỉ nằm trên giường rên rỉ. Noãn Nhi, người xem phải làm sao mới tốt đây?"

Âu Dương Noãn nhíu mày nói với Hồng Ngọc: “Lại đi mời Thái y đến đây!”

Lần này nàng mời đến ba vị Thái y xem bệnh cho Âu Dương Tước.

Nhưng đơn thuốc Thái y kê lại đều không phải là thuốc ôn hòa, hạ hỏa. Có uống vào cũng như không, tình hình của Âu Dương Tước rõ

ràng càng nghiêm trọng hơn.

Trong lòng Âu Dương Noãn lo đến phát cuồng, lại không biết bệnh này đến tột cùng là từ đâu.

Vén rèm lên, chỉ thấy Âu Dương Tước sắc mặt tái nhợt, người ửng đỏ đang nằm cuộn mình lại.

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng chạm vào thái dương của hắn liền cảm thấy sợ hãi.

Hắn thế nhưng lại không phải đang ngủ mà là vì phát sốt nên đã mê man, mất đi tri giác.

Thân thể hắn lạnh lẽo, nhưng trên trán lại nóng bỏng tay.

Âu Dương Noãn rốt cuộc không ức chế được thống khổ trong lòng, nước mắt kìm không được mà rơi xuống.

Đúng lúc này một đôi tay đặt trên vai nàng. Âu Dương Noãn hoảng hốt quay đầu.

Là Tiểu Trọng Hoa một thân trường bào màu thiên thanh, thoát nhìn phong trần, không biết là từ đâu tới. Hắn đứng bên cạnh nàng, yên lặng nhìn nàng.

Hắn nhìn nàng, ánh mắt đầy thương tiếc: “Hắn bệnh nặng như vậy, sao không nói ta biết?”

Âu Dương Noãn cúi đầu, vẻ mặt ngược lại bình tĩnh: “Ta cũng không biết sẽ biến thành như vậy. Ban đầu chỉ nói là phong hàn bình thường, không biết như thế nào lại trở nên nghiêm trọng như thế....Trọng Hoa, ta rất sợ!”

Nha đầu một bên thật cẩn thận buông màn, Tiểu Trọng Hoa nhìn về phía Âu Dương Noãn, trong ánh mắt có một chút ẩn nhẫn đau đớn. Giống như một bông tuyết ngưng tụ trong hồ phách trong suốt.

Hắn an ủi: “Không phải sợ! Thái y đã nói chỉ là chứng bệnh bình thường!”

"Ta không biết! Ta cuối cùng vẫn cảm thấy có chỗ không đúng. Nhưng không đúng ở chỗ nào ta lại không thể nói lên được!"

Âu Dương Noãn cúi đầu nỉ non, trên mặt lần đầu tiên toát ra sự bất an phiền chán.

Tiểu Trọng Hoa nhìn Âu Dương Noãn. Nàng luôn luôn mà một người bình tĩnh có thể khắc chế trong mọi trường hợp.

Tuy rằng dạo gần đây tính tình của nàng đã buông lỏng hơn nhiều. Nhưng hắn biết bình tĩnh là một mặt nạ của nàng, tươi cười lại là một mặt nạ khác.

Nàng cùng bất luận kẻ nào cũng đều có thể trò chuyện vui vẻ, tuyệt đối không để cho người khác cảm giác được nàng vẫn là yêu thích hay là chán ghét.

Nàng đối với ai cũng đều ôn nhu khách khí như vậy. Nhưng đó chỉ là phương thức nàng đối nhân xử thế mà thôi.

Hắn biết, chỉ cần là con người sẽ có vui vẻ có bi thương, có hưng phấn có phần nộ. Chỉ là cách mỗi người có thể khống chế được chính mình, không đem cảm xúc biểu lộ ra hay không.

Hắn vẫn nghĩ, Âu Dương Noãn là một người bình tĩnh đến cực

điểm. Nhưng hiện tại biểu tình của nàng đều đang run rẩy. Giống như một người đang chơi vơi bên vách đá khiến hắn cảm thấy đau lòng.

Hắn nắm chặt vai của nàng, giọng điệu khẳng định mà hiền hòa: “Noãn Nhi, không sao đâu. Mọi việc rồi sẽ ổn!”

Chương 344: Từ hôn (2)

Âu Dương Noãn định thần lại, gật gật đầu.

Tiểu Trọng Hoa vỗ vỗ bả vai Âu Dương Noãn: “Nàng ở lại đây, ta đi xử lý một việc!”

Âu Dương Noãn ngăn ra, Tiểu Trọng Hoa đã bước nhanh ra ngoài.

Nàng quay đầu lại, nhìn liêm mạc đang rung động, trong lòng càng trầm xuống.

Sau khi ra khỏi nội thất, Tiểu Trọng Hoa khẽ nói với nha đầu bên cạnh: “Triệu tập hết tất cả mọi người trong viện đến, ta có lời muốn hỏi!”

Minh quận vương tự mình đại giá quang lâm đến Âu Dương gia. Ngoại trừ ngày lạy mặt thì đây vẫn là lần đầu tiên.

Tất cả mọi người đều hai mặt nhìn nhau, lại không một người dám vi phạm.

Mama quản sự tập hợp tất cả mọi người lại, cung kính chờ Minh quận vương hỏi.

Âu Dương Noãn không biết Tiểu Trọng Hoa hỏi những gì. Khi quay lại sắc mặt vẫn bình thường, không nhìn ra có điều gì lạ.

Tiểu Trọng Hoa thấy sắc mặt Âu Dương Noãn vẫn không tốt liền nói: “Ta đã phái người đến Hạ gia. Vũ Nhiên nhận được tin nhất định sẽ

lập tức tới. Chính là Bình Thành cách kinh đô quá xa, còn cần có thời gian. Nàng đừng quá lo lắng!”

Hạ Vũ Nhiên? Âu Dương Noãn ngẩn ra. Đột nhiên tỉnh ngộ.

Đúng vậy, còn có hắc. Nếu hắc đã có thể đoạt lại biểu tỳ cùng Thịnh Nhi từ tay diêm vương thì đương nhiên cũng có thể cứu được Tước Nhi một mạng.

Nàng vội vàng bắt lấy tay Tiểu Trọng Hoa: “Từ Bình Thành tới đây, nhanh nhất là bao lâu?”

Tiểu Trọng Hoa mặt trầm như nước: “Đi xe ngựa, nhanh nhất cũng phải năm ngày!”

Năm ngày! Năm ngày hắc là sẽ không phát sinh biến cố gì.

Âu Dương Noãn tự nói với mình. Tước Nhi phúc lớn mạng lớn, nhất định có thể chống đỡ được năm ngày.

“Cũng khá nhiều ngày, nàng liền ở lại đi! Ta mỗi ngày đều sẽ ghé qua, nếu tình hình không tốt thì liền nói ta biết!” Tiểu Trọng Hoa nhẹ nhàng nói.

Thân mình Âu Dương Noãn chấn động, nữ nhi đã gả ra ngoài. Trừ phi là bị phu quân bỏ, còn bình thường muốn ở lại nhà mẹ đẻ là không có khả năng.

Tiểu Trọng Hoa thế nhưng lại vì bệnh tình của Âu Dương Tước mà gật đầu, ngược lại khiến nàng không biết phải nói gì cho tốt.

Nhưng nhìn đối phương, nàng lại cảm thấy giờ phút này cái gì cũng đều không cần nói.

Tiểu Trọng Hoa quay đầu lại: “Từ hôm nay trở đi, viện này sẽ do hộ vệ của ta canh giữ. Không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy Âu Dương tướng quân tĩnh dưỡng!”

Làm vậy có phải là có chút khoa trương hay không?

Âu Dương Noãn sửng sốt. Vừa định nói chuyện nhưng khi nhìn thấy thần sắc ngưng trọng của Tiểu Trọng Hoa liền không thể nói nữa.

Điều hấn làm không hề sai! Hôn sự sắp tới, nếu lúc này có điều gì đó không tốt truyền ra ngoài nhất định sẽ có biến cố lớn. Đến lúc đó mới là họa vô đơn chí.

Chuyện này, vẫn tạm thời không cần nơi nơi bàn tán mới thỏa đáng. Âu Dương Noãn định tâm: “Ta không thể ở lại đây! Một khi ta chuyển đến đây, ngược lại sẽ lộ ra ngoài!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng, mỉm cười: “Hôn sự sắp tới, mẫu thân đã không còn. Trưởng tử sẽ như mẫu thân, có không ít chuyện cần nàng quan tâm. Nàng lo lắng cũng là lẽ thường. Sẽ không có ai nghị luận ra vào!”

Trong lòng Âu Dương Noãn thoáng buông lỏng, chung quy vẫn không muốn rời Tước Nhi.

Bắt đầu từ hôm nay chuyển đến Tùng Trúc viện, toàn tâm toàn ý chăm sóc cho Âu Dương Tước.

Nhưng cho dù có uống thuốc mà Thái y kê, bệnh tình của hấn vẫn không chút chuyển biến tích cực. Ngược lại còn trầm trọng hơn.

Mới đầu còn có thể duy trì sự thanh tỉnh trong một hai canh giờ.

Nhưng qua một ngày liền lâm vào hôn mê.

Trong lòng Âu Dương Noãn nóng như lửa đốt. Trên môi đều nổi mụn nước, ngày đêm lo lắng canh giữ bên giường không chịu nghỉ ngơi.

Buổi chiều, Hồng Ngọc tiến vào bẩm báo: “Tiểu thư, Thế tử phi đến!”

Tôn Nhu Trữ?

Âu Dương Noãn biến sắc, Tôn Nhu Trữ đến làm gì?

Nàng chậm rãi đứng lên: “Mời Thế tử phi đến phòng khách ngồi chờ một lát. Ta chuẩn bị rồi sẽ ra liền!”

Tôn Nhu Trữ ngồi trong phòng khách. Nha đầu dâng trà lên, nàng lại không khống chế được bộ dáng lo âu, ánh mắt luôn ngóng trông ngoài cửa.

Không bao lâu Âu Dương Noãn đã xuất hiện ở cửa. Trên người chỉ là y phục đơn giản màu xanh lá mạ. Nàng hơi hơi mỉm cười: “Đại tẩu sao lại đến đây?”

Tôn Nhu Trữ hàn huyên vài câu, thần sắc lại cũng rất bất an. Bộ dạng muốn nói lại thôi.

Âu Dương Noãn biết Tôn Nhu Trữ trên thực tế là một người thẳng thắn liền nhân tiện nói: “Đại tẩu có gì muốn nói với ta sao?”

Mặt Tôn Nhu Trữ trầm xuống, cắn chặt răng rồi nói liền một hơi: “Hôm nay ta cùng Đồng trắc phi lên núi Kính hương. Vốn cũng là dịp bình thường, ai ngờ lại vô tình gặp được Sở vương phi nên có hàn huyên mấy câu!”

Trong lòng Âu Dương Noãn thoáng nhảy dựng lên, trên mặt lại tươi cười: “Oh? Có chuyện khéo như vậy sao?”

Tôn Nhu Trữ cười khổ lắc lắc đầu: “Nếu chỉ như vậy thì cũng liền thôi! Nhưng một mama bên cạnh Đồng trắc phi lại nhanh mồm nhanh miệng, nói với Sở vương phi dạo gần đây người đã về Âu Dương gia ở!”

"Thật không?"

Âu Dương Noãn hơi hơi nhúu mày. Nhanh mồm nhanh miệng? Nàng thế nhưng lại không biết bên cạnh Đồng thị có mama nào lại như vậy.

“Dù sao ta vẫn cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng. Nhưng lại không nói được không đúng chỗ nào. Tóm lại, người vẫn nên cẩn thận một chút....”

Lời Tôn Nhu Trữ còn chưa nói xong, bên ngoài lên vang đến tiếng bước chân hơi hỗn loạn.

Hồng Ngọc bên ngoài đi vào: “Tiểu thư, lão thái thái có chuyện quan trọng mời ngài qua đó!”

Âu Dương Noãn thoáng ngẩn ra rồi nói với Âu Dương Noãn: “Đại tẩu, người mau trở về đi. Đa tạ những lời hôm nay!”

Tôn Nhu Trữ gật gật đầu. Nhìn Âu Dương Noãn vội vã rời đi, trong lòng không biết vì sao liền có dự cảm không tốt.

Vừa mới đến Thọ an đường, lại nghe thấy Âu Dương Trì tựa hồ như thấp giọng nói gì đó. Sau đó là tiếng Lý Nguyệt Nga khuyên giải.

Tiếp theo Lý thị giận tím mặt, lớn tiếng mắng to: “Bọn họ đây là có ý gì? Sở vương phi muốn tới, tới làm gì?”

Thanh âm phần nộ bén nhọn. Âu Dương Noãn hướng nha đầu muốn đi vào thông báo phất phất tay, tự mình vén rèm bước vào.

Vừa vào liền nghe Âu Dương Trì vội vàng nói: “Mấy ngày nay cao thấp lớn nhỏ trong phủ cũng không hề có gì bất thường. Người trước người sau cũng không ai biết Tước Nhi sinh bệnh!”

“Ai biết Sở vương đột nhiên nghe từ đâu, hôm nay cũng mới chỉ hướng ta nhắc nhở. Bảo là nghe nói Tước Nhi không được khỏe, Sở vương phi quan tâm nên muốn đích thân tới thăm....”

‘Ba’ một tiếng thanh thúy vang lên, chén trà trong tay Lý thị rơi xuống, thanh âm run run tức giận: “Cái gì mà tự mình đến thăm? Đây là chồn cấp gà chúc tết! Tước Nhi vừa mới sinh bệnh, bọn họ liền gấp gáp muốn đến thăm hỏi. Rốt cuộc là muốn làm gì?”

Vẻ mặt Âu Dương Trì không yên: “Lão thái thái! Ý của Sở vương chỉ là muốn đến nhìn một chút....”

Muốn nhìn? Chỉ sợ là không dễ dàng như vậy. Âu Dương Noãn cười nhẹ, lòng người vốn là như thế, cũng không có gì đáng để tức giận.

Nàng bước nhanh vào nói với Lý thị: “Lão thái thái, chuyện này ta đã biết. Sở vương muốn như thế nào thì cứ chiều theo bọn họ. Quan trọng nhất là phải bảo trụ tính mạng của Tước Nhi, cái khác cũng không cần quản!”

Lý thị sừng sốt, sắc mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn. Thấy vẻ mặt nàng bình tĩnh, hiển nhiên là đã hạ quyết tâm thì cũng chỉ gật gật đầu, nặng nề thở dài: “Thật sự là tai họa bất ngờ a!”

Quả nhiên lát sau liền thấy Sở vương phi đến. Trên mặt là bộ dáng mỉm cười khanh khách, so với ngày xưa cũng không khác.

Âu Dương Noãn ở trong phòng khách tiếp đãi cùng Lý thị.

Nói vài câu về tình hình chuẩn bị cho hôn sự, Sở vương phi liền bắt đầu vào chủ đề chính: “Nghe nói thiếu tướng quân bị bệnh làm nha đầu Tiểu Nhiên kia lo lắng. Lại còn nháo loạn muốn tới thăm!”

“Ta có nói nay quy củ của tân nương tuyệt không có đạo lý trước một tháng còn chạy đến phủ của tân lang. Đây chính là phạm vào điều tối kỵ. Nhưng nha đầu kia cũng thật tâm lo lắng, ta liền thay nó đi một chuyến!”

Lý thị vốn còn ôm chút hy vọng nhưng vừa nghe được lời này của Sở vương phi, nhất thời tâm lại nhảy loạn, dung sắc đại biến, cố nén bất mãn: “Chỉ là phong hàn mà thôi!”

Sở vương phi làm như không thấy vẻ hờn giận trên mặt Lý thị, vẫn một mực mỉm cười: “Phong hàn? Chỉ sợ không phải a! Ta nghe gia quyến của Vương Thái y nói, bệnh tình của thiếu tướng quân không nhẹ a!”

Âu Dương Noãn còn chưa kịp mở miệng, sắc mặt Lý thị đã trắng bệch, môi hơi phát run, cướp lời: “Là ai? Ăn nói bậy bạ!”

Sở vương phi cười lạnh: “Trên đời này không có tường nào lọt khỏi gió. Nếu Âu Dương thiếu tướng quân thật sự chỉ bị phong hàn, sao phải che che dấu dấu?”

Âu Dương Noãn nhú mày, thần sắc vẫn bình tĩnh. Nhưng trong lòng lại như phiên giang đảo hải: “Sinh bệnh tất nhiên là thật. Chỉ là không

biết hôm nay Sở vương phi ngoại trừ tới thăm, còn có ý gì muốn nhắn nhủ?”

Sở Vương phi thân nhiên nói: “Nếu thật sự là bệnh nặng thì vẫn là không nên chậm trễ việc tốt của Tiểu Nhiên nhà ta!”

Lý thị giận tím mặt: “Sở vương phi, cửa hôn sự này là đích thân Bệ hạ ban. Chẳng lẽ ngài muốn kháng chỉ?”

Sắc mặt Sở vương phi lập tức có chút khó coi. Tạm dừng một chút mới lộ ra ưu sầu mà bất đắc dĩ: “Nhiên Nhi dù sao cũng là nữ nhi của ta. Từ nhỏ tới giờ chưa từng chịu qua chút ủy khuất!”

"Vốn nghĩ Âu Dương thiếu tướng quân niên thiếu hữu vi, là người đáng để chúng ta phó thác nên chúng ta mới muốn đem nữ nhi hứa gả cho hắn!"

“Ai ngờ hắn thế nhưng lại bị bệnh đột ngột, chuyện này bảo chúng ta phải làm sao? Chẳng lẽ muốn Nhiên Nhi chúng ta làm vọng môn phương sao?”

Vọng môn phương là dùng để nói những cô nương còn chưa vào cửa mà vị hôn phu đã chết. Âu Dương Tước mới chỉ bị bệnh, đây quả thực là muốn nguyên rửa hắn sớm chết.

“Sở vương phi, mời ngài ăn nói cẩn thận!”

Âu Dương Noãn cũng không khống chế được tức giận, nàng kiệt lực khắc chế: “Vương phi muốn từ hôn liền từ hôn, không cần ngồi đây nguyên rửa đệ đệ của ta! Hắn chỉ bị bệnh, sẽ không chết! Cái gì mà vọng môn phương? Đều là do các người tự mình hồ đoán lung tung!”

Sở Vương phi thở dài: “Ta chỉ ăn ngay nói thật! Quận vương phi sao

phải tức giận?”

Ánh mắt Âu Dương Noãn lạnh lùng: “Hôn sự là chuyện người tình ta nguyện. Tuy rằng còn chưa qua cửa nhưng Tiểu Nhiên đã là vị hôn thê của Tước Nhi! Phu thê vốn phải là vinh nhục cùng hưởng, sinh tử bên nhau. Ta chưa từng nghe qua bởi vì phu quân sinh bệnh mà thê tử sẽ bỏ đi!”

“Huống chi cửa hôn sự này cũng không phải là nhà chúng ta cố ý trèo cao. Chẳng lẽ không phải là Sở vương cùng Sở vương phi đây cũng đều đồng ý sao?”

“Chúng ta không phải là người không phân rõ phải trái. Tâm tình Vương phi chúng ta đều có thể hiểu được, đau lòng nữ nhi chúng ta cũng có thể lý giải. Tiểu Nhiên không qua cửa nữa cũng không có gì. Nhưng ngài thì sao? Cứ đứng đây lớn giọng nguyên rủa Tước Nhi của ta!”

Sắc mặt Sở vương phi càng trở nên khó coi, hiển nhiên là cũng hiểu được việc này về tình đúng là có chút không đúng. Nhưng mặc kệ nói như thế nào cũng không thể gả nữ nhi cho một người sắp chết.

Vốn Sở vương phi còn hoài nghi nhưng hiện tại xem ra bệnh của Âu Dương Tước thực sự là rất nặng. Nếu không Âu Dương gia cũng không ngăn không cho gặt. Cửa hôn sự này, không thể tiếp tục!

Âu Dương Noãn cũng không phải trách Sở vương lật lọng, suy nghĩ của phu thê Sở vương nàng đều có thể hiểu được.

Nhưng hiện tại, trong lúc này họ lại tới cửa nháo loạn từ hôn, thật sự là hành vi không thể chấp nhận được.

Sở vương phi do dự: “Người nói vậy cũng xem như là đồng ý từ hôn.

Còn thỉnh Âu Dương thiếu tướng quân chính mình thượng biểu....”

Sở vương phi không nói hết, trong lòng Âu Dương Noãn thoáng chốc lạnh lẽo mà sáng như tuyết.

Sở vương chẳng những muốn từ hôn mà còn muốn Âu Dương Tước phải gánh toàn bộ tội danh.

Đây là mối hôn sự Hoàng đế ban cho, quả quyết không có đạo lý từ hôn. Cũng vì nguyên nhân đó mà bọn họ mới muốn Tước Nhi của nàng tự mình thượng biểu từ hôn. Đến lúc đó Hoàng đế có tức giận thì cũng là do Âu Dương Tước không tốt!

“Sở vương phi, các người làm vậy có phải hơi quá đáng hay không?” Lý thị đứng mạnh lên, sắc mặt lạnh như hàn sương.

Sở vương phi chậm rãi nói: “Tiểu Nhiên của chúng ta còn trẻ, nếu chúng ta phải gánh lấy danh đột nhiên từ hôn, tương lai mỗi người đều sẽ cảm thấy là do Tiểu Nhiên nhà chúng ta không tốt. Về sau....”

Còn một tháng nữa là tới hôn sự nhưng lại từ hôn, còn là vì vị hôn phu đột nhiên bị bệnh. Chuyện này nói ra rất khó nghe, ai cũng đều sẽ cảm thấy Sở vương phủ ỷ thế hiếp người, bội bạc.

Ý của Sở vương là muốn tự Âu Dương Tước gánh lấy lỗi này, đừng liên lụy đến Tiểu Nhiên.

Thật sự là khinh người quá đáng! Âu Dương Noãn cơ hồ nghiến răng, nàng thật sự hối hận vì sao lúc trước lại mềm lòng không ngăn cản hôn sự này?

Tước Nhi là người tâm cao khí ngạo, nếu trong lúc đang bị bệnh lại nghe chuyện này, không chết cũng sẽ bị tức chết.

Từ hôn thì từ hôn, Tước Nhi đều đã bệnh thành như vậy. Cái gì mà vinh hoa phú quý, kiều thê mỹ quyến căn bản đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Mấy ngày nay Âu Dương Noãn cũng đều đã nghĩ đến chuyện này. Nếu bệnh tình Tước Nhi vẫn không có chuyển biến tốt nàng liền xin Yến vương hướng Bộ hạ trần tình, nói rõ nguyên do rồi xin hủy bỏ hôn sự. Như vậy cũng không đến mức liên lụy đến Tiểu Nhiên.

Nhưng nàng thật không ngờ người ta nóng vội muốn từ hôn cũng liền thôi, Sở vương phi thế nhưng lại từng câu từng chữ đều rửa Âu Dương Tước chết sớm. Chuyện này quả thật như lấy dao khắc vào tim nàng, oán độc lập tức nhảy lên nàng cảm thấy rất thống hận.

Thật lâu sau nàng mới lạnh lùng nói: “Được! Ta đáp ứng!”

“Noãn Nhi, ngươi điên rồi sao?” Lý thị bèn nhón hét lên, cơ hồ không tin vào tai mình.

Âu Dương Noãn hít sâu một hơi, thần sắc lạnh như băng: “Dưa hái xanh không ngọt, nếu Sở vương phi đã muốn từ hôn chúng ta cũng sẽ không cưỡng cầu. Ít ngày nữa ta sẽ hướng Bộ hạ thưởng biểu cầu xin hủy bỏ hôn sự này!”

Sở vương phi nhìn sắc mặt quyết tuyệt của Âu Dương Noãn, đáy mắt có tia do dự nhưng chung quy vẫn nói: “Không cần! Thư trần tình ta có mang đến. Xin mời thiếu tướng quân ký tên, hôm nay sẽ trình lên Bộ hạ!”

Ánh mắt Âu Dương Noãn như đao nhìn về phía Sở vương phi: “Ngài đây là có ý gì?”

Sở vương phi có chút không dám nhìn ánh mắt lạnh như băng của Âu Dương Noãn.

Mama bên cạnh nói: “Quận vương phi, ngài đừng khó dễ Vương phi chúng ta! Ai biết thiếu tướng quân có thể chống đỡ được bao lâu....”

Lời này thốt ra, Âu Dương Noãn đã tức giận đến cực điểm.

Nhưng mà lúc này nàng đột nhiên nghĩ đến, nếu nàng trước mặt tức giận, cùng Sở vương sẽ chỉ khiến người sau lưng tiết lộ tin tức này càng vui vẻ.

Hừ, bộ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng sau. Kế sách này thật sự là độc ác!

“Ta ký!”

Đúng lúc này, đột nhiên có một đạo âm thanh truyền đến.

Tất cả mọi người đều cả kinh, lại thấy Âu Dương Tước đứng bên ngoài. Âu Dương Noãn bước nhanh lên: “Tước Nhi, sao lại ra đây?”

Nàng trách cứ nhìn Hồng Ngọc. Hồng Ngọc mắt chứa đầy lệ nói: “Là do nô tỳ không tốt! Sau khi tỉnh lại thiếu gia cứ tìm ngài, nô tỳ nói ngài đang ở phòng khách tiếp khách. Kết quả là.....”

Âu Dương Noãn giận tái mặt, tức giận nhìn Âu Dương Tước: “Mau quay về!”

Âu Dương Tước trầm trọng lắc lắc đầu, bộ dáng tuy rằng như lung lay sắp đổ nhưng vẫn cầm lấy thư trần tình trong tay Âu Dương Noãn, giầy dựa đi đến cạnh bàn.

Chưa đề bút, oan khuất khó nhin trong lồng ngực cơ hồ khiến mặt hắc đã trắng nay lại còn tái nhợt hơn. Hắc nửa điểm do dự cũng không có, xem cũng không xem liền viết tên mình xuống.

Viết xong nét cuối cùng, hắc rốt cuộc cũng không chống đỡ được. Âu Dương Noãn lạnh giọng nói với mama bên cạnh: “Còn không mau dìu đại thiếu gia vào!”

Lời còn chưa nói xong, lại nghe thấy nha đầu hét lên một tiếng.

Âu Dương Noãn quay đầu liền thấy Âu Dương Tước ói ra một ngụm máu tươi, nhất thời sợ hãi đến cực điểm.

Chương 345: Quyết định của Tiểu Nhiên (1)

Âu Dương Noãn chưa bao giờ phẫn nộ như thế. Nàng quay mạnh đầu, thanh âm gần như nghiêm khắc: “Sở vương phi, mời người lập tức đi ra ngoài!”

Sở vương phi lập tức ngây ngẩn cả người, hiển nhiên cũng thật không ngờ chuyện sẽ đến mức này. Thấy trong mắt Âu Dương Noãn ngưng đầy lệ khí, trong lòng không khỏi hơi động.

Nhất thời cũng không biết phải làm sao: “Âu Dương thiếu tướng quân! Chuyện này thật là do chúng ta không đúng. Chính là.....”

Âu Dương Tước ho khan thật mạnh, vẩy vẩy tay: “Không, không phải là lỗi của các người. Thư trần tình này mời cầm trở về!”

“Tước Nhi!” Âu Dương Noãn tâm loạn, thấp giọng kêu một tiếng.

Âu Dương Tước mỉm cười nhìn nàng: “Tỷ tỷ, lúc này ta hy vọng tỷ nghe lời ta!”

Trong lòng Âu Dương Noãn sớm đã nổi lên oán hận vô hạn với Sở vương phi. Cửa hôn sự này là đối phương yêu cầu, hiện tại thấy Tước Nhi bị bệnh muốn từ hôn cũng liền thôi, cái này cũng không có gì đáng chỉ trích.

Nhưng họ rõ ràng biết Tước Nhi bệnh nặng, lại bắt hắn hiện tại viết thư trần tình. Thật sự là quá độc ác.

Người hoàng gia, thứ không có chính là tâm địa từ bi. Oán độc vô hạn cứ thế lan tràn, chính là đối mặt với Âu Dương Tước, nàng vẫn thể hiện ba phần nhu tình.

Âu Dương Noãn có chút nức nở: “Được! Tỷ tỷ đều nghe đệ!”

Nàng để người giúp đỡ Âu Dương Tước ngồi xuống, thế này mới quay đầu nói với Sở vương phi: “Vương phi, cái này mời người mang về đi!”

Nàng cười, bảy phần chua xót dấu vào mắt. Tiếng cười trầm thấp mà phá thành mảnh nhỏ lãnh ngữ. Chính là sống lưng lại thẳng tắp.

Hồng Ngọc chậm rãi mang thư đi qua, Sở vương phi cầm lấy, mới thở dài nhẹ nhõm: “Như thế, về sau nam hôn nữ gả không còn liên quan đến nhau. Quận vương phi, hôm nay đặc tội! Chúc Âu Dương thiếu tướng quân sớm ngày Khang phục!”

Âu Dương Noãn đứng đó, ánh nắng ấm áp ngoài cửa sổ. Lá cây trong gió nhẹ nhàng phát ra những tiếng sần sạt.

Sở vương phi chỉ nghe âm thanh đối phương thực trong trẻo lại cũng rất lạnh lùng: “Cái đó không nhọc Vương phi ngài lo lắng. Người đâu, tiễn khách!”

Nhìn đôi mắt sâu không thấy đáy của Âu Dương Noãn gần trong gang tấc, không mang theo chút cảm tình. Tươi cười của Sở vương phi cứng đờ, chung quy vẫn không nói gì, xoay người rời đi.

Lý thị bên kia đã tức giận đến một câu cũng không nói ra được. Phạt châu trong tay đứt đoạn rơi xuống đất, hạt châu vương vãi tạo thành những tiếng tách tách đánh mạnh vào lòng mỗi người.

Âu Dương Noãn quay đầu, ánh mắt lạnh như băng: “Trương mama, dìu lão thái thái trở về nghỉ ngơi!”

Trương mama thấp giọng: “Dạ, tiểu thư!”

Lý thị lại vẫn chưa từ bỏ ý định: “Noãn Nhi, người liền cứ thế trơ mắt nhìn người khác khi dễ đệ đệ người, khi dễ Âu Dương gia sao?”

Lúc nào trong đầu Lý thị cũng chỉ tâm tâm niệm niệm lo cho thanh danh của Âu Dương gia.

Âu Dương Noãn cũng không để vào mắt, thần sắc lạnh lùng, chậm rãi nói với Lý thị: “Lão thái thái, ta hiện tại cái gì cũng đều không muốn nghe. Ta chỉ hy vọng Tước Nhi bình an. Cái gì mà quận chúa, cái gì mà tướng quân, ta mới không cần!”

Lý thị chấn động, vừa định mở miệng nói chuyện. Nhưng khi nhìn đến cặp mắt lạnh thấu xương kia của Âu Dương Noãn thì nhất thời trong lòng cũng dâng lên sự khiếp đảm chưa từng có.

Tôn nữ này, sớm đã không phải là người mà bà có thể tùy ý bài bố. Nàng vừa rồi dám đối với Sở vương phi không khách khí như vậy, huống chi là đối với mình....

Lý thị nghĩ nghĩ liền không dám nói gì nữa.

Âu Dương Noãn ôn nhu đỡ Âu Dương Tước trở lại nội thất, để hắn nằm trên giường. Đang muốn đi ra ngoài, lại đột nhiên nghe thấy Âu Dương Tước nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Ty ty!”

Âu Dương Noãn nao nao, bỗng nhiên dừng chân. Sau một lúc chần chờ, liền vẫn ngồi xuống cùng hắn.

Âu Dương Tước muốn nói nhưng lại không có khí lực mở miệng. Hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, hắn nằm mơ.

Trong mơ hắn thấy chính mình khi còn nhỏ, tay tỷ tỷ ấm áp vuốt vuốt đầu hắn. Tay tỷ tỷ luôn rất mềm mại, nhưng cũng rất lạnh.

Hắn hít sâu, một lát sau mới ý thức được trong miệng đầy vị đắng. Trong lúc hô hấp, đã muốn đông đầy ngực hắn.

Lần nữa mở mắt, trời đã tối. Thấy Âu Dương Noãn một thân xiêm y trong nhà, thệ tử xanh biếc trên tóc dưới ánh nến dường như đã mất đi màu sắc vốn có. Cặp mắt sáng ngời kia, không né tránh bình tĩnh nhìn hắn.

Âu Dương Tước hơi hơi mỉm cười với nàng.

Nháy mắt kia Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy tựa hồ như có ánh sáng rạng rỡ chiếu sáng một mảnh u ám xung quanh.

"Tước Nhi, đến giờ uống thuốc rồi!"

Âu Dương Noãn một tay bưng chén thuốc, một tay nhin không được lại duỗi ra vuốt vuốt tóc Âu Dương Tước qua hai bên, sau đó lại dùng trên trán hắn.

Trán hắn vẫn nóng bừng như cũ, tươi cười Âu Dương Noãn vẫn cố gắng không thay đổi. Cúi người xuống nâng hắn dậy đưa thuốc đến bên môi.

Âu Dương Tước uống xong thuốc, lại vẫn nằm trong khuỷu tay Âu Dương Noãn. Tóc theo đầu nàng cúi xuống vương trên vai hắn.

Âu Dương Tước cười: "Tỷ tỷ, chúng ta lại trở về như trước đây. Tỷ

còn nhớ hay không?”

Thân thể Âu Dương Noãn lập tức cứng đờ, nhìn người hấn nóng hổi, hai gò má đỏ sậm liền cảm thấy tim như bị đao cắt.

Âu Dương Tước lại vươn tay ra, cầm lấy tay nàng đặt vào ngực mình.

Hắn nâng mắt lên, thực ôn nhu nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, ta có phải sắp đi gặp mẫu thân rồi hay không?”

"Tỷ tỷ, thực xin lỗi! Ta không thể thực hiện lời hứa của mình. Ta đã từng nói muốn khiến tỷ có thể kiêu ngạo về ta. Muốn cho tỷ làm nhất phẩm phu nhân, muốn để tỷ được cả đời bình an vui vẻ!"

Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy những lời của Âu Dương Tước như cây đao đâm vào ngực nàng. Khí huyết giống như muốn dâng lên thoát ra, nàng lấy tay che mặt. Dùng hết toàn bộ khí lực đem bi phần kiên cường nuốt xuống.

Vì sao? Vì sao? Vì sao ông trời lại muốn khó xử bọn họ?

Nàng đã rất cố gắng, Tước Nhi cũng đã muốn dùng toàn bộ khí lực, vì sao còn phát sinh chuyện như vậy?

Chẳng lẽ sự trùng sinh của nàng, căn bản cũng không thay đổi được kết cục của Tước Nhi sao? Vì sao....

Âu Dương Tước vẫn mỉm cười như vậy, đem toàn bộ sự bình thản kiên cường cuối cùng toàn bộ đều bị xé rách.

Trên đời này, nàng yêu thương nhất chính là đệ đệ. Nếu không có hắn, nàng vì sao phải liều mạng như vậy?

Ủy khuất cùng tuyệt vọng chậm rãi lan ra, nhân sinh của nàng, phú quý địa vị chỉ là hư ảo. Nàng chỉ cần Tước Nhi bình an, những cái khác nàng đều không cần. Đau đớn tích tụ hóa thành vô số độc xà thi nhau cắn xé tâm can nàng.

Âu Dương Noãn cố nén thống khổ, mỉm cười với Âu Dương Tước: “Tỷ tỷ sẽ luôn ở đây với đệ. Ta sẽ không đi đâu hết, mau ngủ đi!”

Nhìn Âu Dương Tước nhắm mắt lại lần nữa, Âu Dương Noãn chậm rãi đứng lên đi ra ngoài.

Nàng đi vào trong viện, rốt cuộc vẫn không thể ức chế đau đớn như xé rách toàn thân. Nàng đột nhiên che mặt, trong phút chốc khóc thành tiếng.

Nữ tử khóc cũng là một loại học vấn. Có khóc không tiếng động, nước nở, che mặt thẹn thùng....như thế nào cũng sẽ không mất lễ tiết cùng thể diện.

Mà Tiểu Trọng Hoa lần đầu tiên nghe được loại không hề cố kỵ phát ra tiếng khóc. Hắn cơ hồ khó mà tin được, Âu Dương Noãn lại có lúc như vậy.

“Noãn Nhi....”

Hắn bước nhanh đến, khó tin ôm lấy bả vai nàng.

Mắt Âu Dương Noãn vì khóc mà đã mờ hồ, người trước mặt lờ mờ chỉ còn lại một hình dáng. Chăm chú nhìn mặt Tiểu Trọng Hoa hồi lâu mới có thể thấy rõ.

Hắn nhìn nàng, trên mặt là biểu tình khiếp sợ. Âu Dương Noãn đột

nhiên cực kỳ thống hận, không chút nghĩ ngợi liền vung tay.

Tiểu Trọng Hoa cũng không hề né tránh, liền lập tức một tiếng ‘ba’ cực kỳ vang dội. Cái tát này mạnh mẽ dừng trên gò má hắn.

“Buông ra!”

Âu Dương Noãn lạnh lùng hét lên, thanh âm cơ hồ như là lãnh liệt đến mức không còn cảm nhận được.

Tiểu Trọng Hoa không thấy cảm giác đau rát trên mặt. Hắn chỉ đau đớn nhìn Âu Dương Noãn.

Hắn vừa nghe nói Sở vương phi tới Âu Dương phủ liền biết chuyện không tốt nên đã lập tức đến đây.

Lại không nghĩ rằng sẽ thấy được Âu Dương Noãn như vậy, nàng là người kiên cường cỡ nào. Có thể bức nàng lộ ra biểu tình như vậy thì chỉ có một khả năng, chính là bệnh tình của Âu Dương Tước đã không thể vãn hồi.

Hắn không chút nghĩ ngợi liền gắt gao ôm nàng vào ngực. Âu Dương Noãn lập tức giãy dụa đánh đấm. Nhưng chung quy vẫn không địch lại khí lực nam nhân mà nằm lệt trong lòng hắn.

Nàng không cam lòng tiếp tục giãy dụa, mà Tiểu Trọng Hoa lại ôn nhu như đối với một đứa nhỏ hồ nháo. Bàn tay lại từng chút từng chút khế vuốt ve lưng nàng.

Âu Dương Noãn liều mạng giãy dụa, tay nàng lạnh lẽo. Tiểu Trọng Hoa chỉ cảm thấy cả người nàng đều rất lạnh, như một khối hàn băng dần dần thấm nhập vào lòng hắn, lan dần ra toàn thân.

Nàng một bên giã gạo, một bên làm càn kêu khóc thảm thiết. Mãi sau khóc mệt mới an ổn ở trước ngực hấn.

Thanh âm Tiểu Trọng Hoa trầm thấp bên tai Âu Dương Noãn: “Thực xin lỗi....”

Lại thật cẩn thận nâng đầu nàng lên, nghiêm túc nói: “Ta hấn là nên ở cạnh nàng....”

Âu Dương Noãn hung hăng bắt lấy tay hấn, ngón tay không nhịn được run run.

Sắc mặt trắng bệch, thật chậm lại cũng rất kiên định lắc lắc đầu. Hai dòng lệ nóng bỏng chảy xuống tay hấn, nàng lạnh lùng nói: “Vì sao? Ta cùng người Tiểu gia có phải có oán hận gì không? Các người vì sao lại từng bước từng bước ép sát ta?”

“Tiểu Diễn, Tiểu Thiên Diệp, còn có Sở vương. Các người từng bước từng bước đều muốn bức ta. Cho dù là ta nợ các người, Tước Nhi cũng không có quan hệ. Vì sao còn muốn tha hấn xuống nước, vì sao?”

Tiểu Trọng Hoa sững sốt một chút mới phản ứng được nàng đang nói cái gì.

Âu Dương Noãn rốt cuộc cũng không chịu được nữa, mạnh mẽ đẩy tay hấn ra.

Tiểu Trọng Hoa nhất thời sững sốt, lập tức vươn tay kéo lấy nàng. Âu Dương Noãn lại cứng đầu hất đi, xoay người thất tha thất thểu chạy ra ngoài.

Thần trí như không còn điều khiển bước chân, bậc nhà cao cũng

không thấy liền bị ngã xuống trước cửa. Tiểu Trọng Hoa hốt hoảng đuổi theo.

Quay lại bắt lấy tay áo hắn, như là nắm lấy một ngọn cỏ cứu mạng. Nàng ngẩng mặt nhìn trăng tròn trên bầu trời đêm.

Ngân quang chiếu lên mặt nàng, chiếu vào đôi mắt tuyệt vọng: “Vì sao? Người nói cho ta biết đi? Hết thảy mọi chuyện xấu đều là do ta làm, vì sao lại trừng phạt lên Tước Nhi? Vì sao?”

Tiểu Trọng Hoa nhìn Âu Dương Noãn siết chặt lấy tay áo hắn, chỉ lẳng lặng đứng nhìn. Mười đầu ngón tay Âu Dương Noãn càng không ngừng run run, dần dần mất đi lực đạo, lưng lay ngã xuống.

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa trong suốt nhìn nàng, trong đó lại có một ý rất rõ ràng khiến hắn đau đớn, ‘Ta không muốn nhìn thấy người’.

Nhất thời, nước mắt Âu Dương Noãn lại rơi như mưa.

Tiểu Trọng Hoa nghe thấy Âu Dương Noãn khóc, bi thương vô hạn. Không biết vì sao lại khiến trước mặt hắn biến thành một mảnh trắng xóa. Bên tai yên tĩnh nhưng cũng rất trống rỗng.

Trên đời này, dù phát sinh bất cứ chuyện gì hắn đều cũng không sợ hãi. Đối với hắn mà nói thì không có loại đau đớn nào có thể so sánh với những việc khiến Âu Dương Noãn đau khổ.

Rõ ràng là đau đến mức hận không thể lập tức chết đi nhưng lại chỉ có thể trong đau đớn chống đỡ.

Trên đời này, có cây đao cây kiếm nào có thể sắc bén bằng ánh mắt đâm lẹ của nàng. Nó như đâm thẳng vào tim hắn.

“Nếu không phải do Tiểu Diễm, Tước Nhi cũng không cần hứa hôn với quận chúa. Nếu không phải Sở vương trở mặt vô tình, bệnh của hần cũng sẽ không chuyển biến nặng....Tiểu gia các người....thật sự đáng sợ.....quá đáng sợ.....”

Nước mắt từng giọt từng giọt thấm vào vạt áo Tiểu Trọng Hoa, y phục màu lam nhạt lại thâm sâu một tầng.

Câu cuối cùng của Âu Dương Noãn như câu chú hung hăng ăn mòn Tiểu Trọng Hoa. Tầng tầng đục khoét, tích lũy thành thứ kịch độc không có thuốc giải, chậm rãi lắng đọng trong huyết mạch, theo dòng chảy của máu đem độc tính lan tràn khắp toàn thân.

Giống như băng lại giống như lửa thay nhau thiêu đốt, sức mạnh của nó quá mức cường hãn, tựa hồ như bòn rút hết mọi sức lực của hần.

Hần gắt gao nhắm mắt lại, lửa nóng trong ngực như hỏa diễm vô biên vô hạn. Rất lâu sau hần mới khẽ thở dài, như bao hàm ngàn vạn loại cảm xúc chua xót: “Đúng vậy! Là ta sai....”

Cầm hần vừa vặn để lên trán nàng, hô hấp của hần mang theo hơi thở đảo qua tóc nàng. Tay hần vỗ vỗ nhẹ sau lưng nàng như dỗ dành một đứa trẻ.

Ngay cả trong thanh âm cũng có áp lực thống khổ vô tận. Hần lại chỉ thốt lên một câu đều là lỗi của hần.

Tay hần không chút do dự nhẹ nhàng mà ôm lấy nàng, nàng không tránh cứ thế chậm rãi vùi sâu vào ngực hần, lại một lần nữa bật khóc thành tiếng.

“Đừng khóc, đừng khóc nữa!”

Độ ấm từ lòng bàn tay hần xuyên qua y phục truyền vào da thịt, nàng thể nhưng lại hơi rùng mình.

Tay Âu Dương Noãn chậm rãi giơ lên, muốn đẩy hần ra. Nhưng bàn tay lại dừng giữa không trung, ngón tay run run, cuối cùng lại ôm lấy hần.

Trong viện cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở giao triền của hai người.

Nàng ôm lấy cổ hần, chỉ cảm thấy qua lại hết thảy, dường như một cỗ não nề áp vào ngực nàng.

Giống như có vô số giọt nước sôi nhỏ bắn đến, không đến mức bỏng rát nhưng lại khiến cả tim nàng cũng vì đau mà run lên.

Ngay cả khi không có nước mắt che mờ cũng không thể nhận rõ khuôn mặt Tiểu Trọng Hoa: “Ta rất đau!”

Nàng lẩm bẩm, chỉ cảm thấy có một loại kéo dài liêu triền, như là nỉ non lại như là hời hợt. Nàng muốn khóc nhưng cuối cùng lại khóc không ra nước mắt.

“Noãn Nhi!”

Hần nhẹ nhàng gọi, tay cố dùng sức ôm chặt lấy nàng. Nháy mắt, như có một lực đạo thật lớn xa xa va chạm vào ngực hần. Giống như hung hăng đánh nát cả máu thịt, rút hết sức lực khiến hần không đứng dậy được.

Mãi một lúc sau, hần mới nhẹ nhàng nói nhỏ. Trong tình huống không thể trốn tránh, chỉ có thể lựa chọn phương thức trực diện: “Tước Nhi rồi sẽ khỏe lên. Nhất định là như thế!”

Hôm nay Âu Dương Noãn đã hoàn toàn luống cuống. Từng câu từng chữ nàng nói đều khiến Tiểu Trọng Hoa cảm thấy như mũi dao chậm rãi nhẹ nhàng khắc vào da thịt hần, đau đớn bén nhọn xuyên thấu tâm khảm hần.

Giống như hải triều mãnh liệt trong nháy mắt bao phủ lấy hần. Cứ tưởng có thể làm bộ như không thèm để ý nhưng hai tay run run kia rốt cuộc vẫn phản bội lại hần.

Tiểu Trọng Hoa kiệt lực khắc chế đau đớn trong lòng, bế Âu Dương Noãn về phòng.

Sau khi đi ra hần liền gọi mama quản sự đến, thanh âm lạnh lùng hỏi: “Sở vương phi đã nói những gì?”

Mama quản sự thấy sắc mặt hần không tốt liền run run cả kinh không thôi. Thành thành thật thật đem những lời Sở vương phi nói tất cả lặp lại cho Tiểu Trọng Hoa.

Hần càng nghe sắc mặt càng lạnh như băng, cuối cùng khiến quản sự không dám nói tiếp nữa.

Chương 346: Quyết định của Tiểu Nhiên (2)

Khó trách Noãn Nhi lại phẫn nộ như thế. Cửa hôn sự này là Sở vương buộc Âu Dương gia phải đáp ứng. Hiện tại lại bởi vì đối phương sinh bệnh mà đổi ý, hoàn toàn không có lý lẽ.

Bằng vào thân phận của Tiểu Nhiên, chẳng sợ Âu Dương Tước thật sự có gì bất trắc, ai còn dám nói gì nàng sao? Đến lúc đó chỉ cần Hoàng đế lại ra mặt, vì nàng tìm một mối hôn sự tốt khác liền không có gì trở ngại.

Nhưng hiện tại bọn họ lại bức tới cửa, khiến Âu Dương Noãn tức giận đến như vậy. Thật sự là hơi quá đáng!

Sở vương sở tác sở vi, không chỗ nào là không vì tư lợi. Khó trách Noãn Nhi lại nói người Tiểu gia đáng sợ.

Tiểu Trọng Hoa thở dài một hơi.

Đúng vậy, người Tiểu gia chính là những người rất ích kỷ. Vì để thực hiện được mục đích của mình mà không tiếc hết thảy mọi thứ. Cho dù là phải tổn thương đến người khác cũng không lưu tình chút nào....

Sở vương vì bảo vệ Tiểu Nhiên, tất có thể làm ra được loại chuyện lãnh khốc vô tình.

Cũng giống như hần, hần cũng vì Âu Dương Noãn mà không tiếc hết thảy, cho dù là chính bản thân hần phải trả giá.

“Chăm sóc Quận vương phi cho tốt!”

Tiểu Trọng Hoa lạnh lùng phân phó xong liền lập tức bước nhanh ra ngoài.

Quản sự nhìn thoáng qua vị Minh quận vương này, trong đầu ủa đến từng đợt sợ hãi. Lại cũng không dám hỏi hắc đã nửa đêm rồi còn muốn đi đâu, chỉ cúi đầu cung kính dạ vâng.

Sáng sớm hôm sau, khi Âu Dương Noãn tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau nhức.

Hồng Ngọc vén màn lên, Âu Dương Noãn lấy tay che đi dương quang chói mắt.

Đột nhiên nàng cả kinh, vội vàng ngồi dậy. Hồng Ngọc liền chặn lại: “Tiểu thư đừng gấp, Đại thiếu gia còn đang nghỉ ngơi!”

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng thở ra. Đột nhiên những chuyện tối hôm qua dưng mãnh ủa về.

Nàng nhẹ nhàng đỡ lấy trán, bản thân thể nhưng lại luống cuống như vậy. Chuyện Tước Nhi căn bản không có liên quan gì đến Tiểu Trọng Hoa, vì sao nàng lại có thể giận cá chém thớt trách móc hắc?

Nàng nhẹ nhàng cắn môi, chung quy vẫn chỉ thở dài.

Vừa sửa soạn xong, Phương mama đột nhiên tiến vào: “Tiểu thư, Sở vương phi lại vừa tới.....”

Chén trà trong tay Âu Dương Noãn khế sóng sánh, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Hồng Ngọc vội nói: “Bà ta tới làm gì? Không phải thứ muốn có cũng đã có được rồi sao? Chẳng lẽ còn muốn ép buộc đại thiếu gia chúng ta tiến cung?”

Âu Dương Noãn đặt chén trà xuống, đứng dậy nói: “Đi thôi!”

“Dạ!”

Đến Tùng trúc viện, lại thấy Tín mama đang ngăn Sở vương phi ở cửa: “Sở vương phi! Không phải nô tỳ cả gan, đại tiểu thư thật sự đã có phân phó. Cho nên nô tỳ không thể để ngài đi vào được!”

Âu Dương Noãn bước nhanh qua, thanh âm lạnh lùng: “Yến vương phi, ngài làm gì vậy?”

Sở vương phi quay đầu, cũng là một bộ mặt lạnh lùng.

Sự chột dạ không yên ngày hôm qua cũng đã biến mất, thanh âm cũng trở nên nghiêm khắc: “Âu Dương Noãn, đệ đệ ngươi thật sự là lợi hại, đem nữ nhi của ta mê hoặc thần hồn điên đảo. Ta thật ra cũng muốn hỏi hấn, đã biết rõ mạng của mình không giữ được bao lâu nữa, vì sao còn muốn liên lụy nữ nhi của ta?”

Khẩu khí của Sở vương phi có chút dồn dập không kiềm chế.

Trong lòng Âu Dương Noãn thoáng lo lắng, tươi cười trên mặt lại trong trẻo lạnh lùng.

Nàng có chút sáng giọng nói: “Sở vương phi, ngài rốt cuộc là đang nói cái gì vậy?”

Sở vương phi buồn bực: “Nhiên Nhi sống chết cũng không chịu hủy

bỏ hôn sự! Cái này không phải bị do đệ đệ ngươi mê hoặc thì là cái gì?”

“Nó biết hấn bị bệnh thể nhưng liền không chịu ăn cơm, còn nói nếu Âu Dương Tước chết nó cũng sẽ chôn cùng. Cái này không phải là do đệ đệ ngươi hại sao?”

“Một mình hấn chết còn chưa đủ, chẳng lẽ còn muốn kéo nữ nhi của ta cùng chết? Hiện tại Nhiên Nhi cũng không thấy đâu, không phải là các ngươi giấu thì ai?”

Âu Dương Noãn cười lạnh một tiếng: “Sở vương phi, nữ nhi của ngươi muốn sống hay chết đều là chuyện của Sở vương phủ các ngươi. Có quan hệ gì đến chúng ta?”

“Ngày hôm qua không phải ngài cũng đã nói rất rõ sao? Từ nay về sau nam hôn nữ gả đều không còn liên quan đến nhau!”

“Vậy hiện tại nữ nhi của ngài muốn tự sát hay muốn bỏ trốn đều là chuyện của bản thân quận chúa. Chẳng lẽ còn muốn nhà ta vì nữ nhi nhà các ngươi mà chịu trách nhiệm sao?”

Sở vương phi không đoán được Âu Dương Noãn sẽ có phản ứng như vậy. Nhất thời tức giận mất hết dáng vẻ: “Âu Dương Noãn, ngươi dám nói với ta như vậy sao?”

Trong lòng Âu Dương Noãn đã phần nộ đến cực điểm, trăm vị đều câu toàn.

Nhưng trên mặt lại vẫn không mấy may biểu lộ như cũ: “Vương phi thật sự nói đùa rồi. Ngài là Sở vương phi, không sai!”

“Nhưng nơi ngài đứng cũng không phải là Sở vương phủ. Chủ tử

của nơi này cũng không phải là người. Mời người không cần đứng ở đây kêu gào lớn tiếng, lại khiến quy của phủ chúng ta mất hết!”

Dưới ánh mặt trời, mâu quang Âu Dương Noãn sáng rõ lạnh lùng, lộ ra vẻ yêu dị khó có thể nắm bắt.

Sở vương phi lại nhất thời ghen hờn. Mama bên cạnh cũng biết chủ tử nhà mình làm vậy có chút kỳ cục nên liền cười làm lành:

“Quận vương phi, chuyện này cũng là do Vương phi chúng ta quá lo lắng mà thôi!”

“Sáng sớm hôm nay không thấy quận chúa đâu, Vương phi tìm khắp cả vương phủ cũng không thấy. Cho nên mới vội vã tới nơi này hỏi, thật sự là không có ý đắc tội....”

Lời còn chưa nói xong, Sở vương phi đã liền la lên: “Mau giao nữ nhi của ta ra đây!”

Tươi cười của Âu Dương Noãn đã lạnh đến cực điểm: “Nơi này không có Tiểu Nhiên quận chúa, mời trở về cho!”

Sở vương phi cắn răng: “Vậy để ta đi tìm!”

Âu Dương Noãn bật cười một tiếng: “Chỉ sợ Vương phi có gì nhằm lẫn rồi chẳng? Cho dù là đất trong thiên hạ này hay là cả Sở vương phủ, cả Đại Lịch này cũng là thuộc về Bệ hạ. Không phải của Sở vương phủ các người!”

“Nếu còn không rõ điểm này, cùng lắm thì ta theo ngài cùng đi vào cung nói cho rõ ràng. Hỏi xem có phải ngay cả sinh tử của Âu Dương gia ta cũng bị các người nắm trong lòng bàn tay?”

"Hoặc là hỏi khi nào thì Sở vương nắm trong tay cấm quân, nói muốn

điều tra nhà dân thì liền có thể điều tra lục soát?”

Sở vương phi thở hồng hộc: “Âu Dương Noãn, người thật sự không cho ta tìm? Thật sự không sợ ta sẽ bắt bớ với Bệ hạ, nói các người dụ dỗ quận chúa?”

Âu Dương Noãn càng tức giận hơn, tươi cười lại cũng thực bình tĩnh: “Dụ dỗ? Là nữ nhi tốt của người tự mình khóc hô đòi phải gả cho đệ đệ ta. Ngày hôm qua các người lại khí thế bừng bừng đến đòi từ hôn!”

“Hiện tại hai nhà đã không còn quan hệ gì nữa. Nếu người muốn nói cái gì dụ dỗ, hoặc muốn tới chỗ Bệ hạ cáo trạng thì xin mời đi liền cho!”

Sở vương phi luôn được người khác kính trọng. Cho dù có là nơi của người khác thì họ cũng sẽ làm mọi cách nhường nhịn.

Bà ta thấy bình thường Âu Dương Noãn làm việc ổn trọng, làm người luôn cẩn thận. Đoán trước đối phương sẽ không dám đối địch với Sở vương phủ nên mới khí thế bức người, luôn luôn đứng ở cửa trên.

Nhưng Sở vương phi lại vạn lần không nghĩ tới, trong lòng Âu Dương Noãn, Âu Dương Tước mới là người quan trọng nhất. Nếu có ai dám thương tổn hấn nửa phân, Âu Dương Noãn nhất định sẽ liều cả tính mạng.

Sắc mặt Sở vương phi khó coi đến cực điểm: “Nói tóm lại, nếu hôm nay người không cho chúng ta kiểm tra, ta cũng sẽ không đi!”

Âu Dương Noãn giận quá hóa cười, không nhiều lời, vung ống tay áo lên hô to: “Người đâu!”

Không chỉ là Sở vương phi, ngay cả những người khác trong viện đều kinh ngạc không thôi.

Không ai có thể đoán được Âu Dương Noãn lại dám cùng Sở vương phi đối đầu như thế.

Hộ vệ sớm đã đứng ngoài cửa, lúc này nghe tiếng gọi liền vội vàng nhảy vào, đồng loạt quỳ xuống đợi lệnh.

Thanh âm lạnh lùng của Âu Dương Noãn lại vang lên lần nữa: “Thay ta tiễn Sở vương phi ra ngoài!”

Thần sắc kiêu căng của Âu Dương Noãn khiến trong lòng Sở vương phi như phát hỏa, cả giận nói: “Âu Dương Noãn, ngươi điên rồi sao? Ngươi chẳng lẽ ngay cả nửa điểm tôn ti trật tự cũng không để ý sao?”

Tôn ti cao thấp?

Nếu Tước Nhi không còn, tính mạng này nàng cũng không cần nữa. Còn cần gì phải để ý đến thứ vớ vẩn đó.

Âu Dương Noãn cười lạnh: “Điếc hết rồi sao?”

Tất cả hộ vệ này đều thuộc trực hệ của Tiểu Trọng Hoa. Bọn họ không một thoáng do dự, thậm chí không có chút dị nghị liền bước nhanh hướng Sở vương phi.

Trong đó có hai người, mỗi người một bên bắt lấy Sở vương phi. Không để ý mama nha đầu bên cạnh đang hét lên chói tai, đem Vương phi bắt lấy tha ra ngoài.

Mama đi theo bên cạnh Sở vương phi hét ầm lên, Âu Dương Noãn phiền chán phát tay: “Bảo bà ta câm miệng lại!”

Lập tức có người đến chặn miệng bà ta lại, cùng lôi ra ngoài.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn Âu Dương Noãn. Bọn họ không thể tưởng tượng được Âu Dương Noãn lại dám đối xử với Sở vương phi như vậy.

Hồng Ngọc có chút không yên nói: “Tiểu thư....”

Âu Dương Noãn lại thản nhiên phát tay: “Không cần nhiều lời!”

Đúng lúc này đột nhiên một thanh âm của nữ tử vang lên: “Quận vương phi, xin buông mẫu phi ta ra!”

Âu Dương Noãn nghe thanh âm quen thuộc này thì liền nhú mày, thế nhưng lại thấy Âu Dương Trì mang theo một nữ tử trẻ tuổi đi vào sân.

Âu Dương Trì vừa thấy Sở vương phi bị hộ vệ cưỡng chế kéo ra ngoài thì thật sự sợ hãi. Vội vàng ra lệnh thả người nhưng những hộ vệ này lại nhìn hấn, mặt không chút đổi sắc, cũng không một lại nghe lệnh.

"Noãn Nhi, ngươi điên rồi sao? Người không muốn sống cũng đừng liên lụy đến Âu Dương phủ chúng ta!" Âu Dương Trì lớn tiếng mắng.

Âu Dương Noãn cười nhẹ, thầm nghĩ chỉ bằng Âu Dương Trì là loại người chỉ vì tư lợi. Nếu Tước Nhi chết, nàng cũng sẽ thiêu hết cả Âu Dương phủ này chôn cùng chứ đừng nói đến liên lụy.

Nàng quay người lại, lạnh lùng nhìn phụ thân: “Phụ thân, người khác

xông vào phủ của người, nhục nhã nữ nhi của người. Vậy mà người có thể nói ra lời như vậy!"

"Khó trách ngay cả Bệ hạ cũng nói người là ngọn cỏ mọc trên tường, gió chiều nào che chiều đó. Thật khiến người khác khinh thường!"

"Hôm nay ta ở đây, những người khác nói gì làm gì ta đều không quan tâm. Nhưng chỉ cần là ai nhục nhã đệ đệ ta, cho dù là phải liều cả cái mạng này ta cũng sẽ đến trước Kim Loan điện hỏi một câu. Lúc trước là ai vội vàng muốn gả nữ nhi cho Tước Nhi, là ai hôm qua còn sống chết phải từ hôn?"

"Nếu đã không còn quan hệ nữa hôm nay còn chạy đến đây nháo loạn cái gì? Chẳng lẽ là ỷ vào quyền thế của Hoàng gia, có thể hoành hành thiên hạ sao?"

"Thiên hạ này cho dù mang họ Tiểu, nhưng cũng là giữa ban ngày lang lang càn khôn. Nếu Sở vương có lý, sao không tự mình đến, lại để một nữ nhân chạy đến nhà của ta làm loạn?"

Âu Dương Trì vừa nghe, nhất thời nổi trận lôi đình. Nhưng nhìn đôi mắt lãnh khốc của Âu Dương Noãn, hấn thề nhưng một câu cũng không nói được.

Hắn có thể nói gì đây, Âu Dương Noãn nay đã là Vĩnh An quận chúa, lại là Minh quận vương phi. Sau lưng nàng chính là phủ Đại công chúa cùng Yến vương phủ, ngay cả Sở vương phủ cũng có chút yếu thế không địch lại nổi.

Hắn vừa nghĩ liền đột nhiên chẳng còn thấy sợ hãi. Quên đi, tạm thời sống chết mặc bay cho thỏa đáng. Dù sao một trong hai hắn cũng không đắc tội nổi.

Sở vương phi bị Âu Dương Noãn nói cho mặt đỏ tai hồng, chỉ cảm thấy mặt mũi cũng mất hết.

Chính là khóc không ra nước mắt, nữ tử một bên đi vào cùng Âu Dương Trì đột nhiên phịch một tiếng quỳ xuống đất: “Tỷ tỷ, đều là lỗi của ta. Xin tỷ đừng trách tội mẫu phi!”

Âu Dương Noãn lạnh lùng nhìn Tiểu Nhiên: “Quận chúa, mời đứng lên cho. Ta nhận không nổi đại lễ như vậy!”

Nếu trước kia nàng đối với Tiểu Nhiên thiên chân khả ái có vài phần yêu thích thì hiện tại nàng lại vô cùng thống hận.

Nếu không phải do Tiểu Nhiên tùy hứng làm bậy, sống chết muốn gả cho Âu Dương Tước thì hẳn cũng sẽ không bị tức thành cái dạng này.

Thiên chân cùng tùy hứng làm bậy vốn chỉ cách nhau một đường nhỏ. Thiên chân quá mức, đối với người khác mà nói thì chính là một loại gánh nặng, một loại tàn nhẫn.

Sở vương phi thế này mới nhận ra Tiểu Nhiên, nhất thời kinh hãi đầy mặt, có chút không dám tin: “Tiểu Nhiên, ngươi điên rồi. Người đang mặc cái gì trên người vậy?”

Lúc này ánh mắt mọi người mới chú ý tới, trên người Tiểu Nhiên mặc chính là y phục màu đỏ lựu tơ bông. Lấy những sợi tơ vàng, bạc tinh tế may viền ngoài. Hai ống tay áo thêu những bông hoa tinh xảo.

Trên hạ diêu cùng vạt áo là hồng ngọc, ngọc lục bảo, thủy chui cùng đại khóa lapis lazuli nam châu bàn thành đồ án xuân lan thu cúc.

Xiêm y này, phần hoa cẩm tú, thù quang bảo khí nhưng lại không hề

mất đi sự tao nhã. Tiểu Nhiên mặc nó, cực kỳ giống một đóa hoa đang nở rộ.

Ngay cả khi đang buồn bực, Âu Dương Noãn cũng có thể nhận ra, đó chính là giá y.

Trong lòng Âu Dương Noãn, có chút khiếp sợ nhảy lên.

Tiểu Nhiên thẳng tắp nhìn Sở vương phi, quỳ xuống lớn tiếng nói: “Mẫu phi, nữ nhi kiếp này chỉ lấy một mình Âu Dương Tước. Nếu người muốn hủy bỏ hôn sự này thì hãy coi như không có Nhiên Nhi đi!”

Sở vương phi cả kinh, một câu cũng không nói lên lời, nhìn nữ nhi vẫn luôn nhu thuận đáng yêu của mình. Cơ hồ hoài nghi nó có phải điên rồi hay không? Đến tột cùng Âu Dương Tước có ma lực gì mà khiến nàng nói và làm những chuyện điên rồ như vậy?

Thật lâu sau toàn bộ hoa viên đều là một mảnh tĩnh mịch. Âu Dương Noãn lẳng lẳng nhìn Tiểu Nhiên, giống như là ngày đầu tiên quen biết.

Đúng vậy, Tiểu Nhiên mà nàng biết là một quận chúa hoạt bát đáng yêu, là một tiểu cô nương như con chim nhỏ khiến người ta yêu thích mà không phải là nữ tử quật cường trước mắt này.

Tiểu Nhiên yên lặng hít một hơi, lại quay đầu nhìn Âu Dương Noãn: “Quận vương phi! Hôm nay là ta mặc y phục tân nương bước vào cửa Âu Dương gia, đời này sẽ không bước ra ngoài!”

Âu Dương Noãn không nói gì, sắc mặt trầm như nước, nhìn không ra một chút cảm xúc giao động nào. Chỉ là đôi mắt trắng đen rõ ràng.

Sau một lúc lâu nàng mới nhẹ nhàng cười: “Tiểu Nhiên, ngươi có biết bản thân đang nói cái gì hay không?”

Tiểu Nhiên liền có chút thất thanh: “Tỷ tỷ, phu quân của ta là Âu Dương Tước. Ta muốn làm thê tử của hắn. Mặc kệ hắn biến thành bộ dáng gì, ta cũng nhất định phải làm thê tử của hắn!”

Ánh mắt sắc bén của Âu Dương Noãn đảo qua khuôn mặt Tiểu Nhiên: “Tiểu Nhiên, ngươi căn bản không còn tỉnh táo, quay về dùng nước lạnh vỗ vào mặt cho tỉnh táo lại rồi hãy tới nói chuyện!”

Tiểu Nhiên hít sâu một hơi: “Tâm ý ta đã quyết. Nếu hôm nay Âu Dương phủ không nhận, ta liền đi Trữ quốc am xuống tóc xuất gia!”

Nghe câu này, thân mình Sở vương phi hơi hơi run lên, phượng sai leng keng rung lên. Hơi thở phập phồng, hô hấp cũng trầm trọng, chung quy là giận dữ lập tức giận đến hôn mê bất tỉnh.

Âu Dương Noãn nhìn qua Sở vương phi, cười lạnh một tiếng. Khuôn mặt tựa hồ như làm hàm chứa ý cười ôn nhu nhưng Tiểu Nhiên lại chỉ cảm thấy hàn khí bức người.

Nàng chậm rãi nói: “Quận chúa, ý tốt của ngươi ta thay Tước Nhi nhận lấy. Ngươi là cô nương tốt, hắn sẽ không liên lụy đến tương lai của ngươi!”

Tiểu Nhiên đột ngột đứng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn Âu Dương Noãn. Lúc này dung mạo băng tuyết của đối phương có một loại thần khí lãnh liệt khiến cho nàng cảm thấy như ngâm mình trong nước băng khắc nghiệt.

Cảm giác lạnh buốt từ lòng bàn chân lên tới đỉnh đầu: “Lời ta đã nói, tuyệt đối không đổi ý!”

Nói xong, nàng thế nhưng lại lấy từ trong người ra một cây kéo.

Âu Dương Noãn biến sắc, còn chưa kịp mở miệng ngăn cản thì đã có một bóng người vọt đến.

Tiểu Trọng Hoa đang từ ngoài cửa bước vào, nhìn thấy cây kéo kia, ý nghĩ giống như bị liệt hỏa hừng hực thiêu đốt.

Mặc dù không nhìn gương hắc cũng biết hiện tại hai mắt của mình nhất định là màu đỏ.

Tức giận ở ngực như vạn mã chồm tới không ngớt. Hắc không chút do dự, bước nhanh tới đoạt lấy cây kéo trong tay Tiểu Nhiên, đồng thời dùng sức đánh nàng một bạt tai.

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Tiểu Nhiên, hắc kiệt lực đem toàn lực nín nhịn tức giận. Chậm rãi nói từng chữ từng chữ, giống như kim thạch nặng nề: “Nơi này không phải là nơi các ngươi tới làm loạn. Muốn sống muốn chết hay là xuất gia thì đều cắt hết ra ngoài cho ta!”

.....

Nhân sinh của nữ chủ vẫn rất trôi chảy. Bất kể là trạch đấu lúc trước hay vẫn là giai đoạn hôn nhân, cho tới bây giờ nàng đều chưa thực sự phải nhận chút thua thiệt. Sao vừa có chút chuyện các ngươi liền chịu không nổi. Hắc hắc. Thế giới có rất nhiều điều tốt đẹp a, cũng không phải đồng thoại chuyện xưa.

Haizzzz, còn về phần nói nữ chủ thông minh, chuyện quan trọng là phải có phòng bị trước. Tốt nhất là phải phòng bị Tiểu Thiên Diệp, các ngươi thấy sao?

Chương 347: Hành động của Tiểu Thiên Diệp (1)

Mama nha đầu trong viện ai cũng đều hoảng loạn, vây bên cạnh Sở vương phi ấn ấn huyết thái dương, lại vuốt vuốt ngực thuận khí, lộn xộn hết cả lên.

“Minh quận vương, người làm cái gì vậy?”

Sở vương phi bên kia được mama ấn huyết nhân trung, vừa tỉnh lại liền thấy một màn như vậy, thiếu chút nữa lại ngất xỉu.

Tiểu Trọng Hoa lạnh lùng nhìn đường muội của mình: “Tiểu Nhiên, Tiểu gia ta không có loại nữ nhi tùy hứng làm bậy như vậy!”

“Là chính người muốn gả cho Âu Dương Tước, lại cũng chính phụ mẫu người muốn từ hôn. Nếu hôm qua đã từ hôn, người sao có thể mặc hỷ y chạy tới đây?”

“Như vậy là để thành toàn tâm ý của người. Nhưng người có nghĩ rằng người khác sẽ nhìn Âu Dương gia thế nào? Nhìn Âu Dương Tước thế nào không?”

“Phụ mẫu người đều còn không đồng ý mối hôn sự này, Âu Dương gia sao có thể nhận người? Người muốn liên lụy Noãn Nhi trở thành trò cười cho thiên hạ sao?”

Tiểu Nhiên từ nhỏ đến lớn đều được người khác nâng niu trong lòng bàn tay, căn bản không có ai nỡ nói nặng lời, nói gì là bị đánh.

Mới đầu cả người nàng đều như đang nằm trong mộng, có chút không biết phản ứng thế nào.

Nhưng nghe được lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị của Tiểu Trọng Hoa thì nàng càng thêm không có biện pháp lý giải ý tứ của những lời này.

Âu Dương Noãn hít sâu một hơi, ở đây tất cả mọi người đều cảm thấy một cái tát này của Tiểu Trọng Hoa là quá nặng.

Nhưng nàng lại cảm thấy chưa đủ, Tiểu Nhiên căn bản chưa ý thức được những sờ tác sờ vi ngày hôm nay sẽ mang lại hậu quả gì.

Sở vương phi đang muốn tức giận lại nghe Âu Dương Noãn chậm rãi nói: “Tiểu Nhiên, ngươi có còn nhớ lúc đi theo ta học thư pháp, có từng viết qua một đoạn thơ hay không?”

‘Thiếp lộng thanh mai bằng đoản tường, quân kỵ bạch mã bạng thủy dương.

Tường đầu mã thượng dao tương cố, nhất kiến tri quân tức đoản trường.

Tri quân đoản trường cộng quân ngữ, quân chỉ nam sơn tùng bách thụ.

Cảm quân tùng bách hoá vi tâm, ám hợp song hoàn trực quân khứ.

Đáo quân gia xả ngũ lục niên, quân gia đại nhân tần hữu ngôn.

Sính tắc vi thê bôn thị thiếp, bất kham chủ tự phụng tần phiền.

Chung tri quân gia bất khả trú, kỳ nại xuất môn vô khứ xứ.

Khởi vô phụ mẫu tại cao đường, diệp hữu thân tình mẫn cố hương.

Tiền lai cánh bất thông tiêu tức, kim nhật bi tu quy bất đắc.

Vi quân nhất nhật ân, ngộ thiếp bách niên thân.

Ký ngôn si tiểu nhân gia nữ, thận vật tương thân khinh hứa nhân.”

“Tiểu Nhiên, ý nghĩa của đoạn thơ này, người thật sự là đã hiểu hết sao?”

(Đây là trích dẫn từ bài thơ Tĩnh để dẫn ngân bình, dịch nghĩa là Kéo bình bạc dưới đáy giếng.

Ta thấy dịch thơ không hay nên ta chỉ để phần dịch nghĩa cho các chế hiểu nội dung:

Em hái mơ xanh chơi, mệt dựa bên tường thấp. Chàng cưỡi ngựa trắng dừng bên cạnh liễu rủ.

Người sau tường, kẻ trên ngựa nhìn nhau từ khoảng xa. Một lần thấy nhau đã chợt thấy lòng nhức nhối.

Biết chàng lòng đã thổn thức, lại được nghe tiếng chàng nói. Chàng chỉ về nhà chàng bên cây thông phía nam núi.

Cảm ơn cây thông đã tỏ rõ lòng chàng. Ngầm kết hai mái tóc làm một lên ngựa theo chàng đi.

Đến nhà chàng thấm thoát đã năm sáu năm. Cha mẹ chàng đã nhiều lần nhắc nhở.

Rằng có cưới hỏi mới là vợ cả, theo không là vợ lẽ. Vợ lẽ không được phép làm cỗ cúng tế tổ tiên.

Cuối cùng em hiểu rằng không thể ở lại nhà chàng. Mà ra khỏi nhà chàng em biết đi đâu?

Em há chẳng có cha mẹ trên ngôi cao. Và biết bao người thân ở quê nhà hay sao?.

Nhưng lâu nay không liên lạc. Nay buồn và xấu hổ quá không thể về.

Vì đền ơn chàng một ngày. Em đã lãnh hậu quả cho cả đời.

Viết gởi cho các em gái nhỏ ngu si còn ở nhà. Cần thận đừng trao thân cho những người vừa mới hứa hẹn vu vơ.)

Tiểu Nhiên ngẩn ra, lập tức tỉnh ngộ lại.

Một nữ tử đàng hoàng tốt đẹp, nhưng tùy ý cùng người yêu bỏ trốn liền từ nay về sau sẽ mất đi tư cách làm thê tử.

‘Đáo quân gia xả ngũ lục niên, quân gia đại nhân tần hữu ngôn. Sính tắc vi thê bôn thị thiếp, bất kham chủ tự phụng tần phiền.’

Phụng dưỡng trượng phu cùng cha mẹ chồng hơn năm sáu năm cũng không đổi được sự tán thành của nhà trai.

Nàng không có tư cách tham dự các lễ tế của gia tộc. Thậm chí con do nàng sinh ra cũng không được quyền hưởng thừa kế.

Âu Dương Noãn nhìn mặt Tiểu Nhiên một mảnh trắng xanh liền nói: “Nếu không có phụ mẫu chi mệnh, môi chước chi ngôn thì ngươi sẽ không thể trở thành chính thê của Tước Nhi. Vậy ngươi đi theo hắn,

thì được cái gì? Cho nên, người trở về đi!”

Tiểu Nhiên cắn môi, cơ hồ muốn bật máu. Hơn nửa ngày sau cũng không lên tiếng.

Ngay khi Âu Dương Noãn nghĩ đối phương đã nghĩ thông thì nàng lại đột nhiên quay lại, quỳ trước mặt Sở vương phi, dập đầu thật mạnh: “Tiểu Nhiên cầu mẫu phi thành toàn!”

Sở vương phi giận quá hóa cười, hướng người bên cạnh nói: “Tốt lắm! Tốt lắm! Người xem ta sinh được một nữ nhi thật tốt kìa!”

Nói xong lại như là mệt mỏi, lúc nói chuyện với Tiểu Nhiên, trong giọng nói đã mang theo chút buồn bã cùng bất đắc dĩ: “Ta chỉ có một nữ nhi là người. Vậy mà người lại khiến ta thương tâm như vậy sao?”

Bi thương trong giọng nói của Sở vương phi dần dần rõ ràng, thanh âm liền cũng có chút gấp gáp: “Người.....người.....”

Sở vương phi một hơi nghẹn ở yết hầu, Tiểu Nhiên sợ tới mức mặt cũng trắng, cuống quýt dập đầu: “Nữ nhi không phải cố ý chọc mẫu phi thương tâm buồn bực. Vạn mong mẫu thân cho phép, nữ nhi không thể gả cho một người mà mình không yêu. Đó là chuyện đau khổ nhất thế gian!”

“Cho dù Âu Dương Tước bệnh thật sự nặng, cho dù hắn chỉ có một ngày nữa ta cũng muốn ở bên cạnh hắn. Nếu mẫu phi không thể thành toàn tâm ý của ta, ta tình nguyện làm nha đầu của Âu Dương gia cũng tuyệt đối không trở lại Sở vương phủ!”

Sắc mặt Sở vương phi trắng bệch, cơ hồ nói không ra lời. Người hôm qua khí thế bừng bừng đã biến mất không thấy.

Âu Dương Noãn đứng phía xa xa nhìn lại, chỉ cảm thấy phong thủy thay phiên biến chuyển. Ban đầu vốn là người không ai bì nổi nhưng đứng trước nữ nhi của mình lại cũng biến thành rối gỗ, một chữ cũng không nói nên lời.

Chỉ là lúc trong lòng cảm thấy thống khoái, Âu Dương Noãn lại cũng hiểu được đối phương thập phần đáng thương.

Tiểu Nhiên dù sao cũng là họ Tiểu. Nàng với người Tiểu gia đều giống nhau, đều có một loại chấp niệm bướng bỉnh.

Cũng giống như Thái tử cùng Yến vương đối với Lâm Uyển Thanh, hơn mười năm vẫn mãi hoài niệm không quên.

Cũng giống như Tiểu Thiên Diệp đối với nàng, sống chết cũng không chịu buông tay.

Âu Dương Noãn thở dài một hơi, cũng không biết bản thân làm gì không đúng, thế nhưng lại trêu chọc vào những người như vậy.

Nàng có chút vừa bực mình lại vừa buồn cười, chính là lại không thể không nề hà.

Tước Nhi, tỷ tỷ thật sự không thể ngờ được lại có người vì đệ làm đến nước này.

Thậm chí người này còn là quận chúa kim chi ngọc diệp. Tỷ tỷ không muốn phục, lại cũng không thể không phục.

Sở vương phi cơ hồ là hỗn hển khó nhin, nói từng chữ từng chữ một: “Phụ vương ngươi đã bức được Thái y nói sự thật, Âu Dương thiếu tướng quân khả năng sống không quá một tháng. Ngươi thật

sự muốn chưa qua cửa đã thành quả phụ sao?”

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn Tiểu Nhiên. Âu Dương Noãn nhẹ thở dài một hơi, lại nghe thanh âm kiên định của Tiểu Nhiên vang lên: “Ta muốn ở bên cạnh hẳn!”

Chẳng qua là mới chỉ gặp mặt một lần, Âu Dương Noãn thật sự không biết, khi tình yêu đến lại đáng sợ như vậy.

Có lẽ người Tiểu gia, đều là những kẻ điên.

Sở vương phi chậm rãi cúi đầu xuống, nói với Tiểu Nhiên: “Đây là người tự mình quyết định. Đời này, đừng hối hận!”

“Nữ nhi tuyệt không hối hận!”

Vừa nói xong liền không nhịn được mà phủ phục dưới chân Sở vương phi nức nở khóc lên.

Âu Dương Noãn nhìn tiểu cô nương này, trên váy thêu mẫu đơn phượng hoàng, đường may tinh mịn. Long phượng hoàng kia như quang hoa, giương cánh theo hướng áo bay thẳng lên trên.

Nhưng lại vì chủ nhân khóc lâu khiến mẫu đơn tiên diễm kiều mỹ kia cũng bị nước mắt làm cho u buồn.

Sở vương phi rời đi, chỉ để lại một số mama nha đầu chăm sóc cho Tiểu Nhiên.

Đến lúc này chỉ sợ ai cũng đều đã nhìn thấy Tiểu Nhiên một thân hỷ y bước vào Âu Dương gia.

Hiện tại cửa hôn sự này, bọn họ cho dù muốn hay không muốn cũng

đều phải nhận.

Sở vương phi đi phía trước, đối với Âu Dương Noãn luôn nói mãi mấy lời tự trách, cơ hồ là than thở khóc lóc.

Âu Dương Noãn biết, nước mắt này không phải vì áy náy mà là vì không thể không làm vậy. Vì lựa chọn của Tiểu Nhiên mà Sở vương phi đành phải thoái nhượng.

Chờ Sở vương phi rời đi, Tiểu Nhiên liền được người khác nâng dậy nhưng nàng lại giãy khỏi tay bọn họ. Khuôn mặt trở nên ác liệt, trang trọng, lạnh như băng. Hai đầu lông mày trên mặt nhú lại, sâu trong ánh mắt sáng lên hai ngọn lửa.

Nàng không hề lay động, không lão đảo, bước chân kiên định chậm rãi hướng Âu Dương Noãn bước đến: “Tỷ tỷ, xin cho ta cùng chăm sóc cho hấn!”

Thật lâu sau Âu Dương Noãn không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Tiểu Nhiên.

Nàng đột nhiên cảm thấy trong lòng có cảm giác quái dị lạ lùng, giống như là phải để thứ quý giá nhất phó thác giao cho người khác. Cái loại này mãnh liệt không tha cơ hồ làm cho nàng muốn mở miệng cự tuyệt.

Đúng lúc này, một bàn tay dừng trên đầu vai nàng. Âu Dương ngẩng đầu liền thấy ánh mắt ấm áp của Tiểu Trọng Hoa.

Hành động hôm nay của Sở vương cùng Sở vương phi, Âu Dương Noãn vẫn cảm thấy có liên hệ với Tiểu Diễn.

Hấn tựa hồ như cố ý muốn nàng lâm vào hoàn cảnh khó xử. Cứ như

vậy, nàng không thể không đến cầu hấn hỗ trợ.

Đối với Tiểu Diễn mà nói, phần lớn những thứ trên đời này đều chỉ là hấn xa xa quay đầu nhìn xung quanh. Mục tiêu có thể hấp dẫn hấn bây giờ sợ là chỉ có sơn hà cấm tú cùng Âu Dương Noãn mà thôi.

Tiểu Diễn che dấu quá tốt, thâm sâu khiến người khác sợ hãi. Thế gian vạn vật trong tay hấn, bất cứ cái gì cũng thành trò chơi.

Âu Dương Noãn cảm thấy đáng sợ, bởi vì tâm cơ Tiểu Diễn đều đánh lên hy vọng của mọi người. Ngay cả trong nụ cười cũng tồn tại mưu kế.

Cũng bởi vì điều này, cảm tình của hấn, trong lúc đó liền mới có thể nắng mưa thất thường, biến thành ác mộng lúc nào không hay.

Cho nên Âu Dương Noãn thà rằng lựa chọn gả cho một người có thể cùng nàng nắm tay bước chậm cầu tác. Mà không phải lựa chọn một người mà khi nàng làm mọi chuyện đều phải nhìn sắc mặt hấn, hoài nghi hấn, kiêng kỵ người của hấn.

Hôm nay nàng biết, lựa chọn của mình không hề sai. Bởi vì mặc kệ nàng làm cái gì, Tiểu Trọng Hoa cũng đều lựa chọn đứng về phía nàng.

"Noãn Nhi!" Tiểu Trọng Hoa nhẹ nhàng kêu nàng.

Âu Dương Noãn cả kinh, lập tức nhìn Tiểu Nhiên trước mặt. Chung quy lại vẫn gật gật đầu.

Tiểu Nhiên không cho nàng cơ hội hối hận đã bước nhanh qua, hướng vào nội thất.

Âu Dương Noãn thở dài một hơi, Tiểu Trọng Hoa lại nở nụ cười. Âu Dương Noãn phát hiện, nhanh chóng ngẩng đầu trừng mắt với hắn.

Tiểu Trọng Hoa nhẹ nhàng ho khan một tiếng: “Có phải trong lòng cảm thấy mất mát hay không?”

Âu Dương Noãn biết hắn ở cùng nàng thường hay nói giỡn, cũng không thể phản bác.

Bởi vì nàng quả thực cảm thấy như đệ đệ quý giá phải trao cho người khác. Trách nhiệm này tựa hồ cũng bị mạnh mẽ cắt xuống, trong lòng cảm thấy thoải mái, đồng thời cũng rất mất mát.

Tiểu Trọng Hoa vỗ vỗ tay nàng: “Chuyện này về sau lại nói đi, đi vào xem Tước Nhi trước đi!”

“Uh!”

Âu Dương Noãn xoay người đi, nhưng lại đột nhiên quay đầu: “VẬY còn chàng?”

Tiểu Trọng Hoa cười cười: “Thư trần tình trong tay Sở vương thúc đã đưa đến cửa cung. Ta phải đi lấy lại nó về!”

Âu Dương Noãn cho người giúp đỡ Tiểu Nhiên thay hỷ phục. Nếu thật sự để nàng mặc như vậy đi vào Tùng Trúc viện mới thật sự là dọa cho người khác sợ tới mức choáng váng.

Tiểu Nhiên cũng rất nghe lời, cũng không nói gì liền thay xiêm y.

Âu Dương Noãn định để nàng nhìn Âu Dương Tước một cái rồi sẽ đưa nàng trở lại Sở vương phủ.

Dù sao một cô nương còn chưa xuất giá, xuất hiện trong phòng một nam tử như vậy, thật sự là không ổn lắm.

Hơn nữa hai người bọn họ hai người hiện tại vẫn là hôn phu hôn thê sẽ lập tức thành hôn.

Âu Dương Tước vẫn đang mê man, cũng không biết Tiểu Nhiên đến. Nàng cũng không quấy rầy hắn, liền thành thành thật thật ngồi bên cạnh nhìn hắn trong chốc lát, còn vươn tay giúp hắn sửa sửa góc chăn.

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Nhiên: “Tước Nhi nhất định sẽ không sao! Ta nhất định sẽ để hai người bình an thành thân!”

Tiểu Nhiên gật gật đầu, lặng lẽ lau nước mắt, quay đầu nói: “Dạ! Đa tạ tỷ tỷ!”

Âu Dương Tước đột nhiên ho khan mãnh liệt. Tiểu Nhiên hoảng sợ lo lắng.

Âu Dương Noãn liền nói: “Không sao! Hắn đã ho khan như thế nhiều ngày rồi. Luôn nói trong ngực như có hỏa thiêu, lại không biết là vì sao!”

Tiểu Nhiên nhíu mày: “Trước kia tình hình của Chu vương thúc cũng như thế này. Luôn bất thành linh ho khan dữ dội, lại tra không ra nguyên nhân gì. Nói đến cũng là do Thái y kia vô dụng, thế nhưng không tra ra được đến tột cùng là vì sao!”

Nói xong hốc mắt nàng đã ẩm ướt, chỉ quay đầu nhìn Âu Dương Tước.

Nhưng Âu Dương Noãn nghe xong, lại giống như là mê man. Cúi

đầu nghiền ngẫm những lời này, suy nghĩ không thôi.

Và rồi giống như trong đêm tối có tia chớp xẹt qua bầu trời, nhanh chóng chỉ trong chớp mắt. Rõ ràng sáng rõ nhưng lại vẫn tối đen cái gì cũng không thấy rõ.

"Tiểu Nhiên, người đi theo ta!" Âu Dương Noãn đột nhiên nói.

Tiểu Nhiên sửng sốt, có chút kỳ quái nhưng vẫn theo Âu Dương Noãn ra ngoài: "Tỷ tỷ, có chuyện gì vậy?"

Âu Dương Noãn bảo mama nha đầu trong phòng lui ra hết: "Người vừa rồi đã nhắc đến cố Chu vương điện hạ cũng có bệnh trạng như vậy?"

"Lúc ấy Trọng Hoa bọn họ cũng không ở kinh đô, người còn tới thăm, còn có nhìn qua Chu vương, có phải không? Người đem tình hình lúc đó nói rõ ràng nói cho ta nghe!"

Tiểu Nhiên nghiêm túc nhớ lại: "Mới đầu Chu vương thúc cũng chỉ là nhiễm phong hàn nhưng luôn ho suyễn không yên. Thái y đều đã đến xem, chỉ nói bị nhiễm phong hàn, cho nên mạch tượng cũng không rõ, hơi thở mong manh. Những cái khác lại không thể tra được!"

Âu Dương Noãn nhíu mày: "Tra không được?"

Tiểu Nhiên cảm thấy Âu Dương Noãn lên tiếng rất kỳ quái, ánh mắt cũng hơi lo âu: "Đúng vậy! Chu vương thúc vẫn luôn khỏe mạnh. Cho dù là phong hàn thì mười ngày nửa tháng cũng sẽ tốt lên!"

"Nhưng lần đó không biết vì sao lại đột nhiên nghiêm trọng như thế. Ta từng đi theo phụ vương đến thăm. Chu vương thúc chính là ngày đêm ho khan, tâm phế không yên, uống thuốc gì cũng không được

nên mới....”

Nói được một nửa liền đột nhiên ý thức được điều gì liền hốt hoảng: “Tỷ tỷ, ý tỷ là chứng bệnh của thiếu tướng quân và Chu vương thúc giống nhau?”

Nói tới đây, nàng khẩn trương nắm lấy tay Âu Dương Noãn: “Đến tột cùng là bệnh gì? Vì sao đơn thuốc của Thái y đều không có tác dụng?”

Chu vương bệnh nặng, tất nhiên không thể tránh được có liên quan đến Tần vương lúc đó. Mà nay bệnh trạng của Âu Dương Tước cũng như vậy, trừ phi là....

Bị phán đoán kia làm cho sợ hãi. Âu Dương Noãn gắt gao nhíu mày, trong lòng lạnh dần xuống.

Nàng đột nhiên ý thức được, những lời kia của Tiểu Thiên Diệp là có ý gì.

Hắn nói, nàng nhất định sẽ quay lại tìm hắn.

Chắc chắn như vậy, lạnh lùng như vậy, tươi cười của hắn, giọng nói của hắn dường như vẫn còn đang vang bên tai nàng: “Âu Dương Noãn, trên đời này ta hận nhất chính là nàng....”

Bên tai không ngừng truyền đến, lặp đi lặp lại. Trước mắt Âu Dương Noãn là một mảnh mờ lung, nhất thời khuôn mặt Tiểu Thiên cũng trở nên mơ hồ không rõ.

Hóa ra đây mới là chân tướng bệnh tình của Tước Nhi.

Âu Dương Noãn giống như đang đứng bên vách núi không người.

Chung quanh yên tĩnh không tiếng động, tựa hồ như mọi âm thanh đều đã mất đi.

Chương 348: Hành động của Tiểu Thiên Diệp (2)

Từ khi trùng sinh lại tới nay, lần đầu tiên nàng thống hận một nam nhân như thế.

Tiểu Thiên Diệp, người quả nhiên là rất hiểu ta. Biết điều gì khiến ta đau đớn nhất.

Âu Dương Noãn lẳng lặng suy nghĩ, trong lòng phá lệ yên tĩnh nhưng cũng lại lạnh lùng quyết tuyệt nở nụ cười.

Âu Dương Noãn trở lại Noãn các, là nơi ở của nàng trước khi xuất giá. Nàng ngơ ngác ngồi trong phòng thật lâu, tâm tư thủy chung vẫn nặng nề.

Kỳ thật nàng cũng không rõ bản thân rốt cuộc đang suy nghĩ gì, muốn làm gì, tất cả đều mông lung không rõ.

Chỉ là trong mông lung nàng vẫn nhớ rất rõ những lời kia của Tiểu Thiên Diệp.

Hoảng hốt chỉ trong chớp mắt, trời đã đổ về chiều.

Hồng Ngọc tiến vào, lo lắng nhìn thoáng qua đồ ăn không chút thay đổi trên bàn: “Tiểu thư, Lâm trắc phi đến thăm ngài!”

Bụng Lâm Nguyên Hình đã rất lớn, vẫn còn qua đây. Âu Dương Noãn sừng sốt, lập tức đứng lên.

Nhìn thấy Lâm Nguyên Hình bước vào, không biết vì sao trong lòng nàng đột nhiên dâng lên một tình cảm phức tạp không thể nói rõ. Có chút cơ hồ muốn thốt ra lời nhưng chung quy lại không nói được gì.

Nàng sao có thể nói với biểu tỷ, Tiểu Thiên Diệp uy hiếp nàng. Nếu nói ra, ý niệm hiện lên trong đầu Lâm Nguyên Hình chính là giết Tiểu Thiên Diệp.

Nhưng Âu Dương Noãn sao có thể mạo hiểm tính mạng của Âu Dương Tước? Còn một lý do nữa, chính là nàng cũng không muốn nam nhân kia chết ở đây.

Tiểu Thiên Diệp rất hiểu Âu Dương Noãn, bởi vì nàng đối với hắn có áy náy cho nên hắn tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện bán đứng hắn.

Ngay cả khi hắn lấy tính mạng Âu Dương Tước uy hiếp nàng, nàng cũng sẽ còn nhớ đến phần ân tình nàng nợ hắn.

“Biểu tỷ....” Âu Dương Noãn chỉ nhẹ nhàng gọi một câu, lại cũng lập tức không nói nữa.

Lâm Nguyên Hình nhìn thoáng qua đồ ăn trên bàn: “Muội sao vậy? Tước Nhi sinh bệnh, muội cũng liền muốn bệnh theo sao?”

Nhìn Lâm Nguyên Hình hiểu nhầm ý tứ của mình, Âu Dương Noãn cũng không nói gì. Chỉ là tĩnh lặng một lát mới nói: “Ta không phải vì Tước Nhi. Chỉ là ta cảm thấy trọng trách trên người mình rất nặng. Không biết nếu mẫu thân còn sống, mọi chuyện sẽ như thế nào?”

Nếu Lâm Uyển Thanh còn sống, nàng có lẽ sẽ không cần nóng vội vì bản thân và Tước Nhi mà tranh thủ lợi ích.

Có lẽ chính là một thiên kim quan gia bình thường, cũng được gả

cho một nam nhân quan lại bình thường, môn đăng hộ đối. Cũng liền bình thường sống cả đời.

Trùng sinh lại một đời, nàng thay đổi vận mệnh của chính mình, cũng cứu được Tước Nhi.

Nhưng con đường đi lại cũng thực gian khổ, mỗi bước đi nàng dường như cảm thấy ông trời đang đùa giỡn nàng.

Lâm Nguyên Hình thở dài: “Noãn Nhi, trên đời này có rất nhiều chuyện chúng ta không thể tự quyết định. Cứ để nó đi qua thì có ngại gì?”

Âu Dương Noãn trầm mặc, qua thật lâu mới chậm rãi nói: “Nếu có thể, ta hy vọng chuyện này chưa bao giờ phát sinh!”

Lâm Nguyên Hình có chút khó hiểu: “Muội đang nói chuyện nào?”

Âu Dương Noãn nói: “Mẫu thân chết, còn có....quen biết với một người!”

Lâm Nguyên Hình nói: “Chuyện đại cô mất là không thể thay đổi. Còn về phần quen biết một người....”

Lâm Nguyên Hình nghĩ Âu Dương Noãn đang nói về Tiểu Diễn: “Rất nhiều chuyện, rất nhiều người cho dù tránh hay không tránh cũng đều giống nhau. Quan trọng là cách muội xử lý như thế nào!”

Âu Dương Noãn im lặng, cuối cùng nói: “Có một số việc, thực sự rất khó khăn. Làm ta không biết là nên tiếp tục đi tiếp hay vẫn là tìm một con đường khác?”

Lâm Nguyên Hình thấy trên mặt nàng lộ ra một loại hoảng hốt, trong

lòng bỗng nhiên khó chịu.

Nàng chậm rãi nói: “Ngày đó ta ở trên núi, sư thái giảng cho ta nghe một chuyện xưa. Nếu muội nguyện ý, ta cũng giảng lại cho muội nghe!”

“Trước kia có một người qua đường lạc trong núi. Trước mặt có hai con đường, người nọ đoán trong đó chỉ có một cái có thể xuống núi, vì thế đã lựa chọn cái bên trái!”

“Nhưng hắn đi từ lúc mặt trời mọc cho tới khi mặt trời lặn, thế nhưng cuối cùng phát hiện con đường này dẫn tới một vực sâu! Hắn liền thương tâm đứng bên vách đá khóc lên!”

“Vào lúc này, phật tổ cũng đi qua nơi đó, liền hỏi hắn vì sao lại khóc? Hắn nói hắn đi lầm đường, cũng khẩn cầu phật tổ giúp hắn biến vực sâu này thành đường!”

“Phật tổ sau khi nghe xong liền cười hỏi hắn vì sao không chọn con đường khác thử xem? Hắn lại nói, hắn đã lãng phí thời gian một ngày trên con đường này, không thể cứ như vậy mà quay đầu. Phật tổ lắc đầu nói, biết rõ là sai, vì sao còn cứ mê muội không buông?”

Lâm Nguyên Hình nhìn Âu Dương Noãn: “Noãn Nhi, muội là một người thông minh. Nếu đã đi đến hôm nay cần gì phải vì những thứ đã qua mà hối tiếc khổ sở?”

“Nếu không xác định được lựa chọn của mình là đúng hay sai, ngại gì không đi đến? Nhưng nếu đã biết cuối con đường này là vách núi, vì sao không thể quay đầu đúng lúc?”

“Người luyến tiếc khoảng thời gian và tâm huyết đã tiêu phí vào đó, chỉ sợ rằng điều phải trả giá sẽ còn lớn hơn, lãng phí càng nhiều thứ

hơn. Nếu muội đã làm sai điều gì, cũng không cần quá khổ sở, chỉ cần quay đầu lại là được!”

Quay đầu?

Âu Dương Noãn nở nụ cười. Rất nhiều người bảo nàng quay đầu, Tiểu Thiên Diệp hôm nay sở tác sở vi, chính là đang ép nàng quay đầu. Chỉ là, nàng cũng không tính quay đầu.

Âu Dương Noãn hai mắt sáng ngời nhìn Lâm Nguyên Hình: “Biểu tỷ, sống trên đời này không cầu mọi chuyện như ý, chỉ cầu không thẹn với lòng. Nếu đã đi đến đây, ta tuyệt đối sẽ không quay đầu!”

Lâm Nguyên Hình chỉ cười, chỉ là trong tươi cười kia có một loại xinh đẹp khác lạ.

Trong lòng vừa động, Âu Dương Noãn bỗng nhiên nói: “Biểu tỷ, tỷ có từng thích qua một người nào không?”

Lâm Nguyên Hình có chút do dự: “Đã từng!”

Âu Dương Noãn cười khổ: “Không phải Tiểu Diễn?”

Lâm Nguyên Hình có chút run lên: “Không phải!”

Đối phương thành thực nói không phải, ngược lại khiến Âu Dương Noãn có chút quẫn bách: “Thực xin lỗi, ta không nên hỏi tỷ như vậy!”

Lâm Nguyên Hình mỉm cười có chút tĩnh mịch: “Ta cùng với người đó, cũng không thể nói mấy lời. Ta và hắn cả đời này sẽ không thể ở cùng nhau, cho nên ta chỉ nguyện hắn được sống vui vẻ an nhàn!”

Dứt lời liền cười buồn bã, không nói gì.

Sau đó lại ngẩng đầu nhìn ánh mắt Âu Dương Noãn: “Noãn Nhi, muội là người có phúc! Biểu tỷ biết, muội nhất định sẽ được hạnh phúc!”

Âu Dương Noãn khẽ lắc đầu: “Biểu tỷ, tỷ sẽ không biết được ý của ta!”

Lâm Nguyên Hình lại cười: “Muội làm sao biết ta không hiểu?”

Âu Dương Noãn chỉ cười cười, không nói gì.

Hai người yên lặng trong chốc lát, Âu Dương Noãn bỗng nhiên hỏi: “Biểu tỷ, người trong lòng tỷ là người như thế nào?”

Lâm Nguyên Hình thở dài: “Hắn là người ôn hòa nhất mà ta đã từng gặp qua. Có đôi khi chính bản thân ta cũng không phân rõ được mình là thích hắn hay vẫn là ngưỡng mộ hắn!”

“Có lẽ chỉ là ngưỡng mộ cũng chưa biết chừng. Nhưng ta vĩnh viễn sẽ không nói với hắn. Bởi vì hắn xứng đáng có được một nữ tử tốt yêu thương. Mà ta, cả đời này cũng đã không thể nữa!”

Nàng chỉ nói như vậy, trên mặt cũng không hề có cảm xúc bi thương. Hiển nhiên là đã sớm rõ ràng điều này.

Âu Dương Noãn thở dài, Lâm Nguyên Hình bỗng nhiên cười nói: “Trong lòng muội khi nào cũng suy nghĩ quá nhiều, suốt ngày tự tìm phiền não. Được rồi, được rồi! Muội mau ăn cơm đi!”

Suy nghĩ một đêm, sáng sớm hôm sau Âu Dương Noãn đi tiệm hoàn kim tìm hắn.

Đẩy cửa nhỏ ra, nhìn thấy chường quầy ôn hòa cười, hắn nói với Âu Dương Noãn: “Quận vương phi, chủ tử chờ ngài đã lâu!”

Trên bàn đá dưới gốc hoa mai bày mấy món điểm tâm tinh xảo, một bầu rượu, một chung trà.

Tiểu Thiên Diệp một mình ngồi trước bàn, hắn mặc một bộ khoan bào màu trắng thập phần thoải mái.

Trên bào thêu hoa văn màu tím, tóc đen tùy ý trát thành nhất thúc, trong sự trầm ổn lại tăng thêm một tia dã tính hào phóng.

Thấy nàng đến hắn cười nói: “Ta biết, nàng nhất định sẽ đến!”

Âu Dương Noãn cười cười, không nói gì.

Tiểu Thiên Diệp vươn tay, vì nàng di chuyển ghế đúng tầm: “Ngồi đi! Nhìn xem, đều là những thứ nàng thích ăn!”

Hắn cử chỉ phong thần như vậy, những ngón tay bạch ngọc đang lướt qua mặt nàng. Hắn đã hoàn toàn khôi phục bộ dáng cao quý, không nhìn thấy chút âm trầm cũng phong trần mệt mỏi nào.

Âu Dương Noãn ngồi xuống: “Ta đến là vì....”

“Ăn chút điểm tâm đi. Những thứ này nàng nhất định sẽ thích.... Còn có....”

Tiểu Thiên Diệp đưa đến trước mặt nàng một khối hoa mai cao tinh xảo. Hắn chưa từng vì ai gấp đồ ăn, nhưng nay động tác này cũng thực tự nhiên, một chút cảm giác không thích hợp cũng không có.

Âu Dương Noãn lại không hề động.

Tiểu Thiên Diệp thấy sắc mặt nàng không ổn liền vươn tay đến, nhẹ sờ sờ hai má nàng: “Sao vậy? Mất hứng?”

Thanh âm hần nghe qua rất kỳ quái, Âu Dương Noãn phất tay gạt tay hần ra: “Người cảm thấy, ta đến đây là để ôn chuyện sao?”

Tiểu Thiên Diệp lại hồn nhiên quên đi những chuyện không thoải mái lần trước.

Nhưng đột nhiên hần thu liễm tươi cười, gắt gao kéo lấy Âu Dương Noãn: “Noãn Nhi! Nửa năm nay ta vẫn luôn hy vọng có thể được nhìn thấy nàng. Hiện tại rốt cuộc cũng đã gặp được....cũng không biết có phải là ta đang nằm mơ không....”

Âu Dương Noãn không nói gì, chỉ nhìn hần.

“Khi ta ở Nam Chiếu, mỗi ngày quân vụ bận rộn. Nhưng mỗi khi đêm dài tĩnh mịch ta liền nhớ đến quãng thời gian cùng nàng. Như hôm qua ta cũng lại nhớ.....”

“Nhưng khi nhớ tới những lời nàng nói, kiếp này chúng ta không thể.....Đối với ta mà nói thì đó chính là sự dày vò thống khổ nhất....”

"Đừng nói nữa!"

Âu Dương Noãn rũ mắt xuống, thản nhiên nói: “Hôm nay ta đến chỉ vì muốn biết, Tước Nhi có phải là do người động thủ?”

Có một loại trầm mặc khó nói liền lan tràn giữa hai người. Chung quy Tiểu Thiên Diệp vẫn nở nụ cười, cười đến thực ôn hòa.

“Đúng vậy! Ta vốn muốn hạ trên người Tiểu Trọng Hoa. Nhưng Tiểu

Trọng Hoa giáo hoạt hơn Âu Dương Tước rất nhiều, muốn động thủ quả thực là không có khả năng!”

“Huống chi, đối với nàng, trượng phu tất nhiên là không thể nào quan trọng bằng đệ đệ. Đúng không?”

Âu Dương gia đúng là nơi dễ dàng xâm nhập. Không, phải nói là Tiểu Thiên Diệp đã ngằm để lại một số thế lực không thể nhìn thấy được. Giống như lúc trước thần không biết quỷ không hay trừ bỏ Chu vương.

Âu Dương Noãn trầm mặc hồi lâu, sau đó mới nói một câu: “Người làm vậy có thể thay đổi được gì?”

“Mang nàng đi!” Hắc nhẹ nhàng nhả ra ba chữ.

Nàng nâng mắt nhìn hắc: “Đi đâu?”

“Nam Chiếu!” Hắc cũng bình thản trả lời.

“Nam Chiếu?”

Âu Dương Noãn bật cười, “Ta không nghĩ mình sẽ đến đó!”

“Nàng không nghĩ sẽ rời kinh đô hay là không nghĩ sẽ rời khỏi hắc? Nhưng chỉ sợ mọi chuyện sẽ không như mong muốn của nàng!”

Ngữ khí hắc lập tức trở nên cường ngạnh: “Nếu nàng không chịu đi, chỉ có thể ngồi nhìn Âu Dương Tước chết trước mắt mình!”

Ánh mắt chắc chắn, giọng điệu sắc bén đều khiến nàng kinh hãi không thôi.

“Người thật sự là điên rồi!” Theo bản năng nàng thốt ra những lời này mà không suy nghĩ.

“Nàng nói ta điên, Tiểu Trọng Hoa thì sao? Nàng có biết trong khoảng thời gian này hấn đang âm thầm trừ tính cái gì không?”

“Hơn một nửa lương thương ở Bình Thành đều là người của hấn. Khi hấn cần bọn chúng sẽ kịp thời cung cấp lương thực. Tấu lâu sở quán trải khắp kinh đô kỳ thực là tổ chức mật báo của Yến vương phủ, là nơi thu thập truyền tin tức! Hấn cùng Trấn quốc Hầu phủ qua lại gần gũi như vậy rõ ràng là có mưu đồ khác!”

“Nàng không biết quân đội trong tay hấn đã bất tri bất giác mở rộng đến ba mươi vạn, sớm đã vượt qua sự hạn chế của triều đình. Hấn thậm chí còn không nhìn hoàng huấn, âm thầm gấp gờ địch quốc, lấy mưu đồ gây rối!”

“Đúng vậy! Ta là người lòng muông dạ thú không từ thủ đoạn, hấn kém hơn so với ta sao? Tiểu Trọng Hoa hấn chẳng lẽ không muốn làm Hoàng đế sao? Nàng không nghĩ hấn vì sao muốn khắp nơi trên triều đình cùng Tiểu Diễn tranh phong tương đối?”

Hấn nói liền một hơi, không cho Âu Dương Noãn thời gian phản bác.

Trong lòng nàng phiến giang đảo hải, việc này, Tiểu Trọng Hoa chưa bao giờ nói qua với nàng. Hoặc là hấn đúng là đang âm thầm trừ tính cái gì đó....

Tiểu Trọng Hoa, hấn cũng muốn làm Hoàng đế sao?

Âu Dương Noãn không tin, nếu hấn muốn làm Hoàng đế, lúc trước khi trợ giúp Tiểu Diễn hấn hoàn toàn có thể cướp quyền lực. Vì sao còn phải đợi đến bây giờ? Đợi đến khi Tiểu Diễn đã là Thái tử, hấn

làm vậy không phải sẽ thành loạn thần tặc tử sao?

Không! Tiểu Trọng Hoa không phải là người như thế.

Nàng ngẩng mạnh đầu lên, nhìn thấy trong ánh mắt Tiểu Thiên Diệp ẩn ẩn có ánh lửa. Trong lòng nàng liền hiểu được Tiểu Thiên Diệp vì sao lại nói với nàng những lời này.

Hắn đang châm ngòi ly gián, bốn chữ này liền đủ để khái quát hết thảy.

Âu Dương Noãn chậm rãi tươi cười: “Cho dù là như thế thì làm sao? Hắn có muốn làm Hoàng đế hay không thì có quan hệ gì đến ta? Tiểu Thiên Diệp, ta cũng không phải vì người là loạn thần tặc tử mà cự tuyệt người, không phải người cũng biết sao?”

Tiểu Thiên Diệp lạnh lùng cười: “Đúng vậy! Nàng làm tất đều đều là vì thân nhân. Bọn họ ở trong lòng nàng quan trọng hơn bất cứ điều gì, không phải sao?”

“Nếu đã như thế vì sao nàng lại không thể vì đệ đệ mà đi theo ta? Trên đời này hắn là người quan trọng nhất với nàng, chẳng lẽ tính mạng của hắn cũng không thể so với Tiểu Trọng Hoa?”

"Tiểu Thiên Diệp, ta đã có trượng phu!"

Âu Dương Noãn nói xong liền chậm rãi đứng lên: “Ta không thể đi theo người!”

Tiểu Thiên Diệp nở nụ cười: "Thật không?"

Âu Dương Noãn còn có một hy vọng khác. Chỉ cần qua hai ngày, đợi hai ngày nữa nếu Hạ Vũ Nhiên đến kịp hắn nhất định sẽ có biện

pháp. Đây là hy vọng cuối cùng của nàng.

Tiểu Thiên Diệp lại chỉ ngồi ở chỗ kia, nhìn nàng mỉm cười: “Như vậy, chúng ta liền nhìn xem. Đến cuối cùng là ai thắng?”

“Người so với tưởng tượng của ta còn ngoan độc hơn rất nhiều!”

Trong mắt Âu Dương Noãn lướt qua tia lãnh khốc. Hắn dùng thứ gì để uy hiếp nàng cũng được, nhưng cố tình hắn lại xuống tay với Tước Nhi.

Hắn rõ ràng biết vị trí của Tước Nhi trong lòng nàng nhưng hắn vẫn lựa chọn làm vậy.

"Âu Dương Noãn, bất luận là ai cũng đều có thể trở nên ngoan độc. Chỉ cần được thử qua cảm giác ghen tị!" Tiểu Thiên Diệp chậm rãi, thông thả, quả thực như là đang nói đùa.

Tâm Âu Dương Noãn đã trở nên lạnh nhạt: “Không còn sớm nữa, ta muốn hồi phủ!”

Hắn đứng lên, thản nhiên nói với nàng: “Không tiễn!”

Âu Dương Noãn không thèm để ý, xoay người rời đi.

Nhưng Tiểu Thiên Diệp lại đột nhiên từ phía sau bắt lấy nàng, kéo nàng vào lòng. Trong thanh âm lộ rõ áp lực đau đớn cùng tức giận: “Nhớ kỹ, ai cũng có thể nói ta ngoan độc, chỉ có nàng là không có tư cách. Ta là vì nàng, bởi vì nàng nên mới biến thành như vậy!”

“Âu Dương Noãn, nàng phải nhớ kỹ. Ta giết người, ta bạo ngược, điên cuồng, tất cả đều là vì nàng! Chuyện của chúng ta nàng vĩnh viễn cũng không thể xóa bỏ. Nếu hiện tại nàng hận ta, ta cũng mặc

kệ. Nàng đi theo ta, ta sẽ cho Âu Dương Tước thuốc giải!”

Hắn dùng lực rất mạnh. Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy xương cốt như bị hắn bóp nát.

Nàng dùng sức tránh đi, xoay người đối diện với hắn: “Tiểu Thiên Diệp, ta không trách ngươi dùng phương thức như vậy để yêu ta, đây là tính cách của ngươi. Nhưng ngươi cũng không thể ép buộc ta phải nhận lấy, đây cũng là tính cách của ta!”

Thân mình Tiểu Thiên Diệp cứng đờ, trên mặt một mảnh tĩnh mịch. Hắn xoay người đưa lưng về phía nàng, thanh âm lạnh lùng khiến nàng run sợ: “Âu Dương Noãn, bất luận nàng có nói gì cũng đều phải theo ta rời đi!”

“Một ngày, ta chỉ cho nàng thời gian một ngày. Chiều mai, sứ đoàn Nam Chiếu phải rời khỏi kinh đô. Nếu nàng vẫn không chịu rời đi, tính mạng Âu Dương Tước tuyệt đối không thể giữ lại!”

Chương 349: Quyết định của Âu Dương Noãn

Một ngày?

Tiểu Thiên Diệp quay đầu lại, thế nhưng lại thấy ánh mắt luôn sáng ngời của Âu Dương Noãn đã mất đi thần thái. Vẻ mặt cũng rất tiều tụy, trong lòng hắn đau xót, thanh âm cũng hòa hoãn xuống: “Lời ta nói có hơi quá đáng!”

Âu Dương Noãn không nói gì, ánh mắt Tiểu Thiên Diệp không nhìn nàng, thấp giọng nói: “Chỉ là ý của ta sẽ không thay đổi. Ta nhất định phải mang nàng đi!”

Uy hiếp! Hắn đang dùng tính mạng của Tước Nhi để uy hiếp nàng phải đi cùng hắn. Bên môi Âu Dương Noãn lập tức cong lên một tia cười lạnh.

Tiểu Thiên Diệp nhìn Âu Dương Noãn, bỗng nhiên nói: “Nàng nhìn ta như thế, có phải thật sự đã yêu người khác? Còn thật sự không hy vọng gặp lại ta?”

Âu Dương Noãn không hề nhìn hắn, lại gật gật đầu.

Sắc mặt Tiểu Thiên Diệp trắng bệch, qua một lúc liền cười lạnh: “Nàng thay lòng đổi dạ cũng thực nhanh!”

Âu Dương Noãn ngẩng đầu lên, sáng giọng: “Ta khi nào thì động tâm với người?”

Tiểu Thiên Diệp bỗng nhiên cười: “Hóa ra là do ta tự mình đa tình!”

Hắn nói xong câu đó liền lấy từ trong áo ra một khối bích vọng. Âu Dương Noãn vừa nhìn liền biết đó chính là khối bích tỳ mà hắn từng đưa cho nàng. Cũng là cái mà hắn đã ném vỡ, nay đã được dùng tơ vàng khảm lại, biến thành một cái vòng cổ.

Hắn bỏ vào tay nàng, chậm rãi nói: “Âu Dương Noãn! Tuy rằng nàng không hề thích ta, tất cả chẳng qua chỉ là tâm ý của một mình ta. Nhưng nàng cũng phải hiểu, ta vĩnh viễn sẽ không buông tay. Cần thận suy nghĩ những lời ta nói! Nàng đi đi!”

Trong lòng Âu Dương Noãn lo lắng bất an, cũng không biết trở lại Âu Dương phủ như thế nào.

Hồng Ngọc lo sợ bất an đi theo, không biết tiểu thư rốt cuộc đã gặp người nào? Cũng không biết vì sao lại mất hứng? Chỉ là, nàng cái gì cũng không dám hỏi, cái gì cũng không dám nói.

Chuyện của tiểu thư, Hồng Ngọc không rõ. Nàng chỉ biết tuyệt đối trung tâm với chủ tử, cho nên chuyện này nàng chẳng những không nhắc với bất kỳ ai.

Còn cố ý liếc mắt với Xương Bồ, để đối phương đừng nói cho Phương mama biết. Trong tiềm thức, nàng cảm thấy như vậy đối với Âu Dương Noãn mới là tốt nhất.

Âu Dương Noãn bước vào Tùng Trúc viện liền phát hiện không khí có chút không đúng.

Mama quản sự vội nói: “Quận vương phi, ngài đã trở lại. Đại thiếu gia lại phát sốt, so với hôm qua còn nóng hơn. Ba vị Thái y đều đã đến châm cứu nhưng vẫn không có chuyển biến tốt. Còn nói....”

“Nói cái gì?”

“Còn nói là, tình hình không mấy khả quan!”

Trong lòng Âu Dương Noãn nhảy dựng lên, vội vàng chạy vào nội thất.

Lý thị vẻ mặt sầu lo ngồi bên ngoài phòng, vừa thấy Âu Dương Noãn liền vội vàng nói: “Noãn Nhi, người mau đi xem Tước Nhi a! Hẳn thực sự không được ổn!”

Âu Dương Noãn đi vào phòng ngủ, mama nha đầu đầy một phòng đều hành lễ với nàng.

Nàng liếc mắt nhìn thoáng qua Tiểu Trọng Hoa đang đứng bên giường.

Hắn ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt trầm tĩnh dừng trên mặt nàng mang theo chút phức tạp pha lẫn lạnh lùng: “Sáng sớm nay nàng đã đi đâu?”

Hắn đã biết cái gì?

Trong lòng Âu Dương Noãn cả kinh, chỉ nói: “Đi ra ngoài bàn chút chuyện. Chàng đến từ khi nào?”

Tiểu Trọng Hoa không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn Âu Dương Tước đang hôn mê. Âu Dương Noãn cũng không thể nói gì nữa, nàng bước nhanh đến giường ngồi xuống.

Sắc mặt Âu Dương Tước tái nhợt không có chút huyết sắc, Âu Dương Noãn cau mày hỏi: “Đã uống thuốc chưa?”

“Vừa mới uống. Thái y cũng đã châm cứu, hiện tại mới tốt lên một chút. Nhưng nếu ngày mai vẫn không hạ sốt, chỉ sợ....”

Tiểu Trọng Hoa một bên bỗng nhiên xoay người, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Âu Dương Noãn ngẩn ra. Hấn lạnh nhạt khiến nàng hơi chột dạ, nhưng lúc này nàng cũng không rảnh để suy nghĩ nhiều.

Âu Dương Noãn vẫn ở lại bên cạnh chăm sóc cho Âu Dương Tước, một bước cũng không chịu rời đi. Hiện tại cái gì cũng đều không thể nghĩ, nghĩ đến đều sẽ sợ hãi.

Nàng chỉ hy vọng Hạ Vũ Nhiên nhanh chóng thuận lợi tới, có thể cứu được Tước Nhi. Như vậy nàng cũng không cần lo lắng những đề nghị khác.

Tệ nhất thì để Kim ngô vệ khống chế Tiểu Thiên Diệp, buộc hẳn giao thuốc giải.

Chỉ là....động thủ trong kinh đô nhất định không thể qua mắt Tiểu Diễn. Đến lúc đó chính là thật sự muốn tính mạng Tiểu Thiên Diệp, đồng thời cũng khiến việc này huyền não ồn ào.

Đến lúc đó ngay cả nàng cũng không có biện pháp sống yên ổn trong kinh đô. Nếu không nàng phải giải thích việc nàng cùng Tiểu Thiên Diệp gặp mặt riêng như thế nào?

Âu Dương Noãn biết điểm này, Tiểu Thiên Diệp khẳng định cũng biết.

Bởi vì quá mệt mỏi, Âu Dương Noãn dựa vào đầu giường chớp mắt.

Trong mơ mơ màng màng hình như có ai ôm lấy nàng.

Người được hơi thở quen thuộc, lòng của nàng lập tức thoải mái, vươn hai tay ôm lấy cổ Tiểu Trọng Hoa. Đầu dựa sâu vào lòng hắn, tìm một tư thế thoải mái nhất.

Lần đầu tiên của mấy hôm nay nàng ngủ ngon như vậy. Khi tỉnh lại mặt trời đã muốn lên cao, ánh mặt trời sáng lạn xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào phòng.

Nàng mở mắt ngồi dậy, màn sớm đã được khơi lên. Một nha đầu cũng không thấy, nàng chỉ thấy Tiểu Trọng Hoa đứng bên cửa sổ, không biết đang suy nghĩ cái gì, biểu tình trên mặt ngưng trọng khó lường.

Hắn vẫn ở đây, đợi nàng thức dậy sao?

“Dậy rồi? Không cần lo lắng, Tước Nhi đã tốt lên nhiều rồi!”

Hắn đi tới mép giường, nàng cười cười, có chút mệt mỏi mang theo mấy phần ngái ngủ: “Ta biết chàng bề bộn nhiều việc, không cần ở trong này....”

Tiểu Trọng Hoa thản nhiên cười nói: “Sao? Dọa đến nàng? Sáng này nàng đi đâu?”

“Ta.....”

Nàng muốn nói lại thôi, nghĩ đến Tiểu Thiên Diệp, nghĩ đến Âu Dương Tước, trong lòng không biết vì sao lại loạn hết cả lên.

Chỉ đành cười cười có chút mất tự nhiên, che dấu sự chột dạ: “Chỉ là chương quỳ kim phô nói những thứ ta chọn đã chuẩn bị xong....”

Nàng nâng mắt nhìn về phía Tiểu Trọng Hoa, thấy hắn đang thật sự lắng nghe thì cảm thấy tựa hồ càng khó mở miệng.

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa chấn kinh, làm như có điều xúc động: “Noãn Nhi, đây là điều nàng muốn nói sao?”

Âu Dương Noãn gục đầu xuống, giống như đã hạ quyết tâm, có chút nặng nề gật gật đầu.

Tiểu Trọng Hoa bỗng nhiên ôm chặt nàng, cầm để lên mái tóc đen của nàng: “Được, ta tin nàng!”

Âu Dương Noãn có chút không dám nhìn thẳng vào mắt hắn: “Trọng Hoa....Hiện tại Tước Nhi bệnh thật sự rất nặng....Lúc mẫu thân chết, điều mãi không bỏ xuống được chính là hắn. Tỷ tỷ như ta không thể chăm sóc tốt cho hắn. Có lẽ.....ta thật sự thiếu hắn rất nhiều!”

Tiểu Trọng Hoa vẫn im lặng, hai tay chỉ ôm chặt nàng hơn.

Âu Dương Noãn lại gắt gao túm chặt chần, dùng sức đến mức tay cũng có chút trắng bệch: “Cho nên....vì hắn, ta có thể làm bất cứ điều gì....”

Thanh âm nàng càng ngày càng nhỏ, nhỏ đến mức chính nàng cũng không còn nghe thấy.

Vốn còn muốn giải thích một chút nhưng lại bởi vì sự trầm mặc của Tiểu Trọng Hoa mà không thể tiếp tục.

Sau một lúc lâu, Tiểu Trọng Hoa mới nhẹ giọng nói: “Nếu, ta nói là nếu, phải dùng tính mạng của nàng đổi lấy tính mạng của hắn. Nàng cũng sẽ không tiếc sao?”

“Đúng vậy!”

“Nàng có thể ở bên cạnh hắn, đến khi hắn hoàn toàn khỏe lại!”

Tiểu Trọng Hoa nâng mặt nàng lên để nàng nhìn thẳng vào mắt mình: “Nhưng, đừng nói nàng sẽ đánh đổi cả tính mạng. Vì như vậy ta sẽ cảm thấy nàng muốn bỏ rơi ta!”

Âu Dương Noãn ngẩn ra, cơ hồ nói không ra lời.

Nàng cảm thấy Tiểu Trọng Hoa cảm nhận được rất sâu sắc, sâu sắc đến nỗi làm nàng cảm thấy sợ hãi.

Tiểu Trọng Hoa nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng, ôn nhu nói: “Nàng thật sự lo lắng như vậy sao?”

Âu Dương Noãn khẽ gật đầu.

“Mọi chuyện rồi sẽ tốt!”

Tiểu Trọng Hoa khẽ hôn lên trán nàng: “Noãn Nhi, đây chỉ là một nguy cơ tạm thời chúng ta phải đối mặt. Hiểu không?”

Âu Dương Noãn vẫn không thể nhúc nhích như cũ. Đây đã không còn là vấn đề lo lắng hay không lo lắng. Mà là nàng tin Tiểu Thiên Diệp sẽ không bỏ qua cho nàng.

Nếu Tước Nhi chết đi, nàng chính là hung thủ gián tiếp. Đối mặt với sinh tử của một sinh mệnh, tình cảm thật sự không chịu nổi một kích.

Hơn nữa, nếu Tước Nhi chết đi, cả đời này nàng cũng không thể nào

tha thứ cho mình. Cũng không thể ở cùng một chỗ với Tiểu Trọng Hoa như bây giờ.

“Trọng Hoa....”

“Uh...”

Ý niệm trong lòng vừa động, Âu Dương Noãn chợt bật thốt ra:

“Chàng vì sao lại yêu ta?”

Tiểu Trọng Hoa thản nhiên cười cười: “Noãn Nhi, ta từ nhỏ đến lớn đều phải đeo mặt nạ. Không được khóc, không được cười, không được tức giận, lại càng không được vui mừng. Nói tóm lại, chuyện mà ai cũng có thể làm, ta lại không thể! Mãi đến khi gặp nàng, ta mới phát hiện....”

Nói đến đây hắn lại liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn, trên mặt hơi hơi nóng lên: “Kỳ thật khi ta lựa chọn chạy vào Âu Dương phủ trốn, có lẽ là vì trong tiềm thức ta muốn lấy cớ để gặp nàng. Ta nhìn thấy nàng ngồi đọc sách một mình trong phòng, hơi có chút xuất thần!”

“Có lẽ bắt đầu từ lúc đó, ta đã thích nàng. Nhưng thời gian đó tình cảnh của ta rất gian nan, không thể thổ lộ với nàng!”

“Ta phát hiện càng ở cùng nàng, càng không thể rời được. Chỉ cần ở cùng chỗ với nàng, ta mỗi ngày đều cảm thấy vui vẻ vô cùng. Nhưng ta cũng biết, nàng thủy chung không có thật sự yêu thương ta....”

Không! Nàng đối với hắn.....đã khác so với trước đây.

Nhưng những lời này, Âu Dương Noãn căn bản là không nói được. Bởi vì hiện tại, nàng không có tâm tư nữ tính tình trường. Cho nên khi nghe hắn nói như vậy, nàng chỉ cúi đầu không nói gì.

Tiểu Trọng Hoa nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng, cười khổ: “Chẳng qua là con người ta, một khi đã nhận định chuyện gì liền sẽ không thay đổi. Lời đã nói ra cũng sẽ không thu hồi!”

“Nếu đã thích, dù nàng có đổi với ta vạn phần chán ghét cũng thế. Nàng có yêu người khác, từ nay về sau trong lòng không có ta cũng vậy, ta đổi với nàng thủy chung cũng sẽ không thay đổi. Mặc kệ nàng có thể yêu thương ta hay không, từ nay về sau, ta cũng sẽ không động tâm với người khác!”

Âu Dương Noãn nghe hắn nói như vậy, không biết vì sao, toàn thân đều run run.

Tiểu Trọng Hoa chậm rãi vươn tay đến, tựa hồ như muốn vuốt ve hai má Âu Dương Noãn.

Nàng không hề né tránh, Tiểu Trọng Hoa dừng một chút, bỗng nhiên đem nàng ôm trong ngực, hôn lên môi của nàng, càng hôn càng sâu.

Qua nửa ngày mới buông ra, thấp giọng nói: “Noãn Nhi, cả đời này của ta chỉ yêu một mình nàng. Ta thật sự rất yêu nàng. Những lời này ta từ trước vẫn giữ trong lòng không nói, nhưng nếu hiện tại không nói ta sợ về sau ta sẽ không còn cơ hội để nói với nàng!”

Trong lòng Âu Dương Noãn nhảy dựng lên, không biết vì sao Tiểu Trọng Hoa lại đột nhiên nói những lời này.

Nàng có cảm giác, giống như Tiểu Trọng Hoa đã biết điều gì đó. Nhưng hắn lại không nói ra, nàng cũng không thể hỏi.

Tiểu Trọng Hoa bỗng nhiên buông nàng ra, xoay người rời khỏi phòng, cũng không hề quay đầu lại.

Âu Dương Noãn đứng ở đó, môi hơi động nhưng cái gì cũng không nói được. Vừa rồi những lời hắc nói chính nàng nghe còn tỉnh tỉnh mê mê như trong mộng.

Nhưng hiện tại hồi tưởng lại, từng câu từng chữ lại khắc sâu trong lòng, khiến nàng chấn động.

Hoàng cung.

Tiểu Diễn xử lý xong mấy bản tấu chương cuối cùng, đứng dậy thở dài. Bên ngoài sắc trời đã tối muộn.

Một lão thái giám hầu hạ Hoàng đế đã lâu khom người bên ngoài ngự thư phòng nói: “Điện hạ, Bệ hạ cho triệu kiến ngài!”

Tiểu Diễn đứng lên, vui vẻ hỏi: “Thân thể phụ hoàng đã tốt lên sao?”

“Dạ! Bệ hạ đã tỉnh, mời ngài cùng qua đó!”

Trên mặt Tiểu Diễn lộ ra mỉm cười, cước bộ cũng nhanh hơn đến tầm cung của Hoàng đế.

Hoàng đế đang ngồi trên ngự tháp nhắm mắt dưỡng thần. Thạch phi bên cạnh đang hầu hạ hắc uống thuốc.

Hoàng đế nghe tiếng bước chân liền chậm rãi mở mắt: “Diễn Nhi, mọi chuyện xử lý thế nào rồi?”

“Xin phụ hoàng yên tâm, mọi chuyện đều đã có nhi thần! Phụ hoàng cứ an tâm dưỡng bệnh!”

Từ đầu đông đến nay, Tiểu Khâm Võ bị bệnh nặng. Tuy rằng mấy

ngày gần đây đã tốt hơn nhiều nhưng trông vẫn rất mệt mỏi, không có tinh thần xử lý chính vụ.

Vì vậy nên đã đem mọi chuyện giao cho Tiểu Diễm. Tiểu Diễm cũng vì vậy mà tạm thời vào ở trong hoàng cung phụ trách xử lý tấu chương, quốc vụ.

Sau khi Thạch phi lui xuống, Tiểu Diễm liền hướng Hoàng đế trật tự hồi báo mấy sự vụ trong triều.

Hoàng đế nghe xong quyết định của hấn liền vừa lòng gật gật đầu: “Diễm Nhi, người xuất sắc như vậy, ta cũng yên tâm!”

Tiểu Diễm bình tĩnh nhìn phụ hoàng của mình, cũng không hề nói mấy lời khiêm nhường: “Vì Phụ hoàng phân ưu là trách nhiệm của nhi thần!”

Hoàng đế cười cười, đột nhiên hỏi: “Hôn sự của Tiểu Nhiên chuẩn bị thế nào rồi?”

Trong ánh mắt Tiểu Diễm có tia khác thường hiện lên. Vốn sau khi Âu Dương Tước đổ bệnh hấn có lòng muốn châm ngòi Sở vương tới cửa từ hôn, hơn nữa còn muốn yêu cầu Âu Dương Tước chủ động.

Nhục nhã như vậy thì khó mà chịu được, nếu Âu Dương Noãn muốn tốt cho Âu Dương Tước, khẳng định sẽ tìm đến hấn để áp chế chuyện này.

Nhưng lại không như hấn mong đợi, Âu Dương phủ vẫn rất bình thản. Giống như căn bản không vì chuyện này mà ảnh hưởng gì.

Đây chính là điều mà hấn không thể lý giải. Thậm chí ngay cả Sở vương bên kia cũng không có tin tức gì. Không cần nghĩ cũng biết, là

do Tiểu Trọng Hoa động chân động tay.

Tiểu Trọng Hoa! Tiểu Diễn nghĩ người như vậy sẽ không cần ngần tởn hơi thừa lời. Người này luôn đối nghịch với mình, chẳng lẽ hắn không sợ sau khi mình đăng cơ sẽ trừ bỏ hắn đầu tiên sao?

Trên thực tế, chuyện này Tiểu Diễn đã suy nghĩ rất lâu. Không riêng gì vì nhấ đồ phách nghiệp của bản thân mà còn vì nữ nhân kia. Vì hắn muốn vĩnh viễn có được nàng.

Tiểu Diễn chậm rãi nói: “Hết thảy đều đã chuẩn bị tốt. Chỉ chờ hôn kỳ đến sẽ tiến hành!”

"Hôm qua đến thăm Sở vương thúc, người nói Tiểu Nhiên mỗi ngày đều ở trong phòng thêu hỷ phục, khẩn cấp muốn gả ra ngoài a! Có thể thấy được hôn sự Phụ hoàng làm chủ quả nhiên là ông trời tác hợp!”

Hoàng đế mỉm cười gật gật đầu, biểu tình trên mặt là thật sự vui mừng.

Trong hoàng thất rất ít có những cuộc hôn nhân hạnh phúc, Tiểu Nhiên có thể gả cho người mình thích là một chuyện rất tốt.

Hoàng đế nghĩ nghĩ, đột nhiên lại nhíu mày: “Sứ thần Nam Chiếu sắp rời kinh đô?”

Tiểu Diễn gật gật đầu, Tiểu Thiên Diệp tuy rằng phái sứ thần đến nhưng điều kiện đưa ra lại không có mấy phần thành ý. Mở miệng đã muốn mười tám tòa thành trì biên cảnh Đại Lịch và Nam Chiếu. Khẩu khí cũng thật lớn.

Lần này Hoàng đế uyển chuyển cự tuyệt nhưng theo dã tâm cùng

tính cách của Tiểu Thiên Diệp, hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy.

Tiểu Diễn đương nhiên cũng biết mối họa này một ngày không trừ thì ngự tháp này một ngày cũng không thể ngồi yên.

Hắn cười nói: “Xin phụ hoàng hãy nghĩ thoáng, bảo dưỡng thân thể mới là thượng sách. Nam Chiếu lại đến, chúng ta binh đến tướng chặn là được....”

Hoàng đế nhìn biểu tình trấn định như là đã định liệu trước của Tiểu Diễn, khe khẽ thở dài: “Diễn Nhi, trăm biết người là một đứa nhỏ có năng lực. Chính vụ giao cho người trăm cũng yên tâm. Chỉ là có một số việc, trong lòng người phải biết. Về phần vị trí Thái tử phi còn trống....”

Nghe một câu này, Tiểu Diễn liền ngẩn ra.

Hoàng đế tiếp tục: “Nay dưới gối người chỉ có một nam tử, việc cấp bách hiện tại vẫn là nên nhanh chóng lập Thái tử phi, khai chi tán diệp. Đây chính là điều quan trọng nhất so với bất cứ đại sự nào. Con cháu hoàng thất đơn bạc nhất định sẽ mang lại rất nhiều hậu họa. Người hiểu chưa?”

Tiểu Diễn gật đầu: “Dạ, nhi thần hiểu. Chỉ là Thái tử phi dù sao cũng vừa mới mất không bao lâu. Nếu vội vã lập tân Thái tử phi, chỉ sợ lại khiến Chu gia có điều bất mãn. Hay là chúng ta cứ chờ thêm một thời gian nữa!”

Chương 350: Quyết định của Âu Dương Noãn (2)

Hoàng đế cũng biết, Thái tử phi dù sao cũng là Hoàng hậu trong tương lai, một chút qua loa cũng đều không thể.

Nhưng.....nghĩ nghĩ, Hoàng đế chung quy vẫn nói: “Diễn Nhi, cho dù hiện tại không lập Thái tử phi người cũng phải có được tuyển chọn cho riêng mình trước!”

"Theo trẫm thấy, Lâm trắc phi đã sinh cho người trưởng tử. Trấn quốc Hầu lại rất trung thành và tận tâm. Nếu để nàng làm Thái tử phi, những người khác nhất định không dám có ý kiến gì. Cũng miễn cho người phải lựa chọn lần nữa, như vậy ngược lại sẽ sinh ra nhiều chuyện!"

Tiểu Diễn vẫn một mực chuyên tâm lắng nghe, thấy Hoàng đế dừng lại mới từ từ nói: “Phụ hoàng, chờ sau khi giải quyết xong chuyện của Nam Chiếu ta nhất định sẽ xử lý việc này!”

"Nay cục diện cũng chưa hoàn toàn ổn định, lòng người còn có nhiều rung chuyển, không phải là thời cơ tốt. Lập tân Thái tử phi là đại sự, không nên tùy tiện, qua loa. Không biết ý Phụ hoàng thế nào?"

“Nói vậy cũng phải. Haizzz, trẫm chỉ là muốn nhắc nhở người thôi, tự người phải quyết định!”

“Dạ, phụ hoàng!”

Tiểu Diễn che đi cười lạnh bên môi. Lâm Chi Nhiễm thật sự trung

thành, tận tâm.

Nhưng Lâm Nguyên Hình nhìn thì ôn nhu nhưng tâm cơ lại không phải vừa. Có một nhĩ tử làm chỗ dựa, đáng sợ hơn là bọn họ thế nhưng lại kéo Tiểu Trọng Hoa lên cùng một thuyền. Tương lai sinh ra biến cố gì đều rất khó nói....Hắn sao có thể tùy ý để loại tình huống đó phát sinh?

Thư phòng Yến vương phủ.

“Mông Triễn là tướng lĩnh đắc lực của người, lần này hắn bị tố cáo tham ô nhận hối lộ, nuốt hết lương thực chẩn tai của Bệ hạ. Bệ hạ mệnh đưa hắn về điều tra, người thấy thế nào?” Hạ Lan Đồ hỏi.

Sắc mặt Tiểu Trọng Hoa thoáng ngưng trọng, mày hơi nhíu lại: “Cái này không phải hướng về Mông Triễn mà là nhắm vào ta!”

"Tiểu Diễn?" Hạ Lan Đồ lập tức nói ra cái tên này.

Tiểu Trọng Hoa thản nhiên gật gật đầu, bộ dáng như không để ý lắm.

“Thật đáng giận. Chúng ta biết rõ điểm này mà không thể hướng Bệ hạ giải thích sao?”

“Nếu hiện tại ta ra mặt, lại không có bằng chứng lên án Thái tử. Như vậy chẳng phải là đang tham dự vào tranh đảng sao?”

“Vậy chúng ta tìm chứng cứ!”

“Chặn tiền chẩn tai là tội gì? Tiểu Diễn là loại người nào? Lúc hắn vu oan cho Mông Triễn sẽ lưu lại chứng cứ sao?”

Bên môi Tiểu Trọng Hoa thoáng nét cười lạnh lùng: “Đừng nói người

không tìm không thấy chứng cứ. Cho dù người tìm thấy hấn cũng sẽ có bản lĩnh làm cho Mông Triễn hết đường chối cãi!”

Hạ Lan Đồ cũng không mấy am hiểu chuyện đấu tranh này nên liền bật thốt lên hỏi: “Vì sao?”

“Đương kim Hoàng thượng đăng cơ không lâu, những việc khác ta không nói tới. Nhưng vô luận thế nào cũng không phải là người quả quyết. Vụ án của Mông Triễn liên quan đến việc lớn chấn tai, Hoàng thượng sẽ không giao án này cho một người. Cho nên....hơn phân nửa sẽ giao cho tam tư hội thẩm!”

“Đúng vậy, chuyện này hấn là tam tư hội thẩm sẽ ra tay!” Hạ Lan Đồ không khỏi gật gật đầu.

“Không sai! Chuyện này chính là do tam tư hội thẩm tra. Cho nên Tiểu Diễn vu oan cho Mông Triễn trước, đầu tiên lo lắng phải ứng phó với tam tư ba vị trưởng quan. Ít nhất hấn có tự tin nhất định có thể định tội Mông Triễn. Đây cũng có thể nói hấn đã nắm chặt chẽ tam tư hội thẩm trong tay!”

Tiểu Trọng Hoa mỉm cười, ngón tay gõ nhẹ lên bàn: “Hơn nữa, nói không chừng hấn đã hướng Bộ hạ nói Mông Triễn là người của ta, ta nhất định sẽ vì thuộc hạ mà ra mặt. Đến lúc đó nếu ta thật sự dâng tấu cầu tình, Hoàng thượng liền sẽ không phải giật mình ngạc nhiên mà sẽ là kiêng kỵ!”

Hạ Lan Đồ nhíu mày: “Quả đúng như thế!”

“Không chỉ như thế, còn có một việc cần phải nói rõ với người. Hiện tại Tiểu Diễn không chỉ đề phòng một mình ta, hấn đối với người cũng đã nổi lên tâm tư nghi kỵ!”

“Tiểu Diễn thích nhất là đem hết thảy mọi chuyện khống chế trong lòng bàn tay. Hắn sẽ không dễ dàng tha thứ cho bất luận kẻ nào mà hắn không nắm được!”

"Mà nay người quá mức tự do bên ngoài triều chính, lại thường xuyên phá hỏng kế hoạch của hắn. Hắn nhất định sẽ cảm thấy trước kia không nhìn thấu người, sẽ cảm thấy chưa hoàn toàn khống chế được người. Như vậy ngược lại người sẽ rước lấy tai họa. Cho nên, người hãy cẩn thận một chút!"

Hạ Lan Đồ cười lạnh: “Ý của người là muốn ta nhượng bộ lui binh sao? Mông Triễn không riêng gì là thuộc hạ đắc lực của người, hắn cũng là bạn tốt của ta. Chẳng lẽ muốn ta trơ mắt nhìn hắn chết?”

Tiểu Trọng Hoa thản nhiên nói: “Kế sách duy nhất hiện nay chỉ có yếu thế. Muốn để hắn thấy tình cảnh của người rất nguy cấp, gian nan. Trên người có tội danh không thể thoát, toàn bộ đều dựa vào sự khai ân của hắn. Làm vậy hắn mới có thể cho rằng bản thân đã khống chế được người, không cần lo lắng người sẽ tạo thành nguy cơ uy hiếp đến hắn!”

Cơ mặt Hạ Lan Đồ giật giật, trong biểu tình phần uất còn mang theo chút bi ai.

Hắn cắn chặt răng nói: “Người nói mặc dù có đạo lý nhưng ta sao có thể chịu được cục tức này? Hắn thế nhưng lại đem tất cả người nhà của Mông Triễn tống vào ngục!”

"Thậm chí ngay cả mẫu thân tuổi tác đã cao cùng tiểu nhi từ ba tuổi cũng không buông tha. Nếu người mặc kệ, ta sẽ áp dụng thủ đoạn của ta!"

Hạ Lan Đồ dù sao cũng là người nhân văn nhã hạc, thủ đoạn trong

lời nói của hắn, đương nhiên là đi cướp ngục.

“Ngươi....”

Tiểu Trọng Hoa không nghĩ Hạ Lan Đồ vốn luôn bình thản lúc này lại nói như vậy, trong lòng không khỏi hơi hơi động: “Ngươi không tiếc mạng của mình chẳng lẽ không quan tâm đến tính mạng Mông Triễn? Những lời nói như vậy chỉ có thể nói mà thôi. Nếu thật sự làm thì đó không phải nghĩa khí mà là ngu xuẩn!”

“Vậy phải làm sao?”

Hạ Lan Đồ có chút phiền lòng, không phải là hắn ngu xuẩn mà là những chuyện Tiểu Diễn làm gần đây khiến hắn không thể không thống hận.

Tiểu Trọng Hoa ngưng mắt nhìn hắn, sắc mặt như tuyết: “Ta đã có an bài tốt. Mông Triễn cùng gia quyến của hắn nhất định sẽ bình an vô sự!”

Hạ Lan Đồ có chút kích động: “Ngươi cam đoan?”

Tiểu Trọng Hoa gật gù đầu: “Tiểu Diễn nếu đã làm vậy, hắn là không nghĩ một chiêu liền đã thu tay lại. Cho nên Kim ngô vệ của ngươi phải càng chu mật bảo vệ kinh đô, tuyệt đối không thể để xảy ra nhiều loạn gì khiến tình hình càng thêm chuyển biến xấu!”

“Haizzz, hiện tại Kim ngô vệ cũng không nằm trong tay ta mà thuộc về vị Minh quân vương phi xinh đẹp đoan trang của ngươi. Ta có tự tin bày bố hợp lý, đem kinh đô bảo vệ vững vàng. Nhưng Tiểu Diễn là Thái tử danh chính ngôn thuận, hắn có thể điều động cấm vệ quân!”

Tiểu Trọng Hoa mỉm cười: “Cấm vệ quân ở ngoài sáng, cũng không khó đối phó. Mặc kệ là Tiểu Diễm cũng được, cấm quân cũng thế, ta đều đã có biện pháp theo dõi!”

"Tiểu Diễm rất khôn khéo, nếu phát hiện đang có người giám thị hẳn tất nhiên sẽ không làm gì khi không nắm chắc. Còn nếu hẳn không thể phát hiện, thật sự có hành động, cái này càng có ý tứ!”

Hạ Lan Đồ nhướn mày lên, trên mặt đột nhiên hiện lên ngạo khí như sương: “Ta hiểu. Tiểu Diễm chẳng qua chỉ là tiên phát chế nhân. Nếu thật sự bàn về thực lực, chúng ta sao có thể bại dưới hẳn?”

Tiểu Trọng Hoa có chút thờ dài một tiếng: “Những cái khác thì không có gì. Chỉ là người cũng bị kéo xuống nước!”

Hạ Lan Đồ bật cười, trước kia hẳn tuy rằng thường thức Tiểu Trọng Hoa nhưng cũng sẽ không vì vậy mà giúp đối phương. Bởi vì mặc kệ là danh hay lợi hẳn đều cảm thấy không sao cả.

Nhưng hiện tại...bởi vì Tôn Nhu Trữ, cũng có thể nói hẳn cùng Tiểu Trọng Hoa đang ngồi cùng một thuyền. Hẳn rồi cuộc cũng là tiến lùi có mực, không thể coi nhẹ.

Chẳng qua kinh thành nay đang loạn, dù sao cũng không phải là chiến trường hẳn quen thuộc. Nay vì Tôn Nhu Trữ, không phải một nhà cũng là một nhà. Hẳn sau này còn muốn toàn thân trở ra, chỉ sợ sẽ không dễ dàng.

Nghĩ đến đây, khẩu khí hẳn có hơi lãnh liệt: “Nói đến thì đây cũng là lựa chọn của ta. Có kết quả gì, ta cũng sẽ tự mình gánh chịu!”

Nghe xong những lời của hẳn, mày Tiểu Trọng Hoa hơi hơi nhú lại, kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ, lẩm bẩm nói: “Vì Noãn Nhi, chuyện

này cũng phải tốc chiến tốc thắng...”

Đúng lúc này, đột nhiên có một đạo âm thanh phá vỡ thư phòng yên tĩnh.

"Quận vương, thuộc hạ có chuyện quan trọng cần bẩm báo!"

Tiểu Trọng Hoa cầm mật tín trong tay, thời gian ước chừng nửa canh giờ hắn cũng không nói gì.

Trong thư phòng ngoại trừ Hạ Lan Đồ cầm bào thiên thanh đang đứng thì còn có một thiếu niên tuấn tú sắc mặt âm hàn đang quỳ dưới đất.

Khóe môi Hạ Lan Đồ cong lên cười lạnh nhìn Tiểu Trọng Hoa, lại nhìn về phía thiếu niên đang quỳ rạp dưới đất. Mâu sắc sâu kín lay động: "Tin tức là thật sao?"

Bị hấn hỏi, thanh âm Nhạc Lượng liền lạnh lùng nói: "Dạ! Thuộc hạ tuyệt không dám đem tin tức giả tấu lên...."

Nhạc Lượng là thuộc hạ đắc lực nhất của Tiểu Trọng Hoa, làm việc quả cảm nhanh chóng, trầm ổn quyết liệt. Hắn tuyệt đối sẽ không trình tin tức sai lầm cho chủ nhân.

Hai tay Hạ Lan Đồ chậm rãi nắm chặt thành quyền, mày nhíu chặt lại: "Không thể nghĩ được, thế nhưng lại xuất hiện việc ngoài ý muốn như vậy...."

"Cái này không phải là ngoài ý muốn!" Thanh âm Tiểu Trọng Hoa như hàn băng vang lên.

Hạ Lan Đồ ngẩn ngơ, nhìn Tiểu Trọng Hoa không nói gì.

Hắn biết tự mình đối với loại chuyện vòng vòng này không mấy hiểu biết. Chỉ sợ để ý không rõ lại mơ mơ hồ hồ.

Chẳng qua là ngay từ đầu hắn đương nhiên cho rằng Tiểu Trọng Hoa có thể xử lý việc này. Cho nên dù sao cũng không mấy gấp gáp, kết quả hiện tại lại nghe một câu phán đoán chắc chắn như vậy, phản ứng nhất thời có chút ngoài ý muốn.

“Chúng ta không còn thời gian nữa!” Tiểu Trọng Hoa hơi hơi nhắm mắt lại.

Hạ Lan Đồ nhíu mày: “Chuyện này....thật sự không còn biện pháp khác sao?”

Tiểu Trọng Hoa chậm rãi nói: “Ngoại trừ Hạ Vũ Nhiên, không một ai có thể tra ra Âu Dương Tước đến tột cùng là trúng độc gì! Hiện tại ta có thể khẳng định người phía sau một màn này chính là Tiểu Thiên Diệp. Những người khác không có động cơ cũng không có năng lực làm vậy!”

“Vậy hiện tại cứu tinh duy nhất của Âu Dương thiếu tướng quân chẳng phải là....”

“Đúng vậy!” Dung sắc Tiểu Trọng Hoa âm tĩnh.

“Nhưng ta vẫn không tin, Tiểu Thiên Diệp sao có thể vào kinh? Hắn không cần mạng sao?” Hạ Lan Đồ lắc lắc đầu.

Tiểu Trọng Hoa nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, chỉ lâm vào trầm mặc.....

Âu Dương Noãn luôn luôn chờ đợi người đến từ Bình Thành. Nhưng tha thiết chờ đợi lại chờ đến cũng là Tiểu Trọng Hoa.

Tiểu Trọng Hoa nhìn sắc mặt có chút mệt mỏi của Âu Dương Noãn không khỏi nói: “Đêm ngủ không ngon sao? Noãn Nhi, nàng thật sự không cần mạng nữa sao?”

Hồng Ngọc rưng rưng nói: “Quận vương, không phải ngài nói Hạ đại phu hôm nay sẽ đến sao? Hiện tại đã là chạng vạng nhưng nửa chút tin tức hắc đến kinh đô cũng chưa có. Tiểu thư khó tránh được lo lắng, tối hôm qua lại gặp ác mộng, cũng không thể ngủ ngon được!”

Trong lòng Âu Dương Noãn nhảy dựng lên, nhưng trên mặt lại không mảy may biểu hiện. Ngược lại còn thản nhiên nhẹ nhàng cười: “Ác mộng không phải sự thật. Hồng Ngọc, Hạ đại phu nhất định sẽ tới, Tước Nhi nhất định sẽ không sao!”

Tiểu Trọng Hoa từ khi vào cửa vẫn không nhắc đến Hạ Vũ Nhiên, nghe được những lời này bỗng nhiên nheo mắt lại. Hắc đột nhiên ngẩng đầu, đột ngột nói ra một câu: “Hắc sẽ không đến!”

Âu Dương Noãn nhất thời không nghe thấy gì, quay đầu cười nói: “Chàng nói cái gì?”

Tiểu Trọng Hoa dùng sức nhắm mắt lại, thanh âm đột nhiên cứng rắn: “Xe ngựa ở vách núi thị trấn Thanh Bình đột nhiên bị lao xuống núi. Ta phải đi năm mươi cao thủ hộ vệ, chỉ còn một người sống sót trở về. Những người khác toàn bộ đều rơi xuống vách núi!”

Lời nói của hắc từng chữ từng chữ như vô số độc trùng chui vào cơ thể Âu Dương Noãn. Ở trong tai ong ong ồn ào khiến Âu Dương Noãn choáng váng.

Gương mặt Âu Dương Noãn mất đi huyết sắc, toàn thân nàng lạnh như băng, lắc lắc đầu nói: “Chàng nói cái gì?”

Thanh âm của nàng thê lương thoát ra, nàng hoàn toàn không thể tin tưởng, Hạ Vũ Nhiên cũng đã chết? Điều này sao có thể?

Tiểu Trọng Hoa giữ lấy tay nàng, vội vàng nói: “Noãn Nhi, xe ngựa rơi xuống vực sâu. Ta đã phái người xuống chân núi tìm, nhưng đến nay vẫn chưa có tin tức!”

Lúc này trên tay Hồng Ngọc còn đang bưng chén trà, nghe được lời nói của Tiểu Trọng Hoa thì ‘cạch’ một tiếng rơi xuống đất.

Nước trà xanh biếc văng lên váy nàng, bã trà cùng mảnh vỡ lộn xộn nhưng lại bất chấp không lau dọn, chỉ thất kinh nhìn Âu Dương Noãn.

Hạ Vũ Nhiên đã chết, vậy Tước Nhi phải làm sao bây giờ? Tia hy vọng cuối cùng của nàng.

Âu Dương Noãn kinh ngạc nghe hẳn nói xong liền im lặng. Trong lòng ‘tách, tách’ mấy tiếng, giống như có thứ gì đó đang nứt ra.

Hy vọng trong lòng cũng bị người ta không thương tiếc mà dập nát thành tro bụi rải đầy trời, không thể nào thu lại được.

“Vậy Tước Nhi....”

Nàng chỉ cảm thấy trên người giống như bị một con dao nhỏ đâm liên tục, đau đớn đến chết lặng. Chỉ biết trơ mắt nhìn trên người huyết nhục mơ hồ, máu tươi uốn lượn.

Nàng cắn chặt môi mình, chất lỏng tanh ngọt lập tức lan tràn. Huyết khí mê mông nơi lồng ngực cũng không thể ức chế, mỗi câu nói ra đều khó khăn đau đớn.

Tiểu Trọng Hoa lẳng lẳng nhìn nàng mang theo lo lắng thật sâu.

Tia hy vọng cuối cùng của Âu Dương Noãn cũng mất, nàng đã không còn lựa chọn nào khác, nàng phải đến tìm Tiểu Thiên Diệp lấy giải dược.

Rồi chậm rãi, nàng ngẩng đầu lên nói với Tiểu Trọng Hoa: “Ta muốn nghỉ ngơi một chút!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng, gật gật đầu, như phảng phất không thấy sự khác thường của nàng.

Hắn chậm rãi đứng lên xoay người đi ra ngoài. Lúc mở cửa bước ra hắn nhìn thoáng qua phía sau, lại thấy sắc mặt Âu Dương Noãn đã khôi phục lại sự bình tĩnh. Sự bình tĩnh lạnh nhạt ngày thường của nàng cũng đã trở lại.

Nàng đã có quyết định, Tiểu Trọng Hoa biết điểm này. Hơn nữa quyết định đó chỉ sợ là quyết định mà hắn không muốn thấy nhất.

Đi ra sân hắn dặn dò hộ vệ: “Chú ý bảo vệ Quận vương phi!”

Chiều đến, trên trời không còn mây nhưng sắc trời lại hoàn toàn thay đổi, u ám nặng nề....

Chương 351: Là may mắn hay vẫn là bi kịch (1)

Âu Dương Noãn vẫn đi tới trước phiến cửa kia.

Kéo kẹt một tiếng, phiến cửa màu sơn khắc hoa kia bị đẩy ra.

Tiểu Thiên Diệp ngẩng đầu, chỉ chớp mắt liền khóa trụ thân hình Âu Dương Noãn, tử y trong gió nhẹ nhàng lay động.

Hai người nhìn nhau không nói gì. Âu Dương Noãn không biết phải mở miệng như thế nào.

Ngược lại Tiểu Thiên Diệp chậm rãi đến trước mặt Âu Dương Noãn, trong đôi mắt hổ phách như nắng dương quang: “Nàng đến rồi!”

Hắn khẽ mỉm cười, giống như sớm đã đem sự thống hận cùng lo lắng hóa thành hư không, đối với sự xuất hiện của nàng không hề có chút bất ngờ.

Âu Dương Noãn nhún mắt nhíu mày, Tiểu Thiên Diệp cười nói: “Người của ta ngay tại khách điểm bên ngoài. Chúng ta phân nhau rời khỏi thành, cùng quân ngoài thành hội hợp!”

“Nếu ta nói không?”

“Có ý gì?” Hắn thu liễm ý cười, lạnh lùng nhìn nàng.

“Ta sẽ không đi theo ngươi!” Âu Dương Noãn chậm rãi nói.

“Nếu thật sự để Âu Dương Tước chết ngay trước mặt, nàng sẽ không bi thương, không khổ sở chứ?” Hắc đường như không hề lo lắng hỏi lại.

Nàng khẽ nghiêng rằng: “Thật sự là vậy. Tiểu Thiên Diệp, ta sẽ không thương tâm, ta sẽ hận ngươi cả đời!”

Hắc bỗng nhiên cười, trong tiếng cười có chút buồn bã: “Như vậy cũng tốt. Ít nhất nàng sẽ nhớ kỹ ta cả đời!”

“Ta còn có một lựa chọn!”

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: “Chỉ cần bắt ngươi lại, tự nhiên sẽ có biện pháp bắt ngươi giao ra thuốc giải!”

“Ta biết, nàng sẽ không làm như vậy! Nếu thật sự muốn làm vậy, nàng sẽ không phải là Âu Dương Noãn!” Về mặt hắc có chút lạnh lẽo.

“Được! Ngươi đã nắm được nhược điểm của ta, cũng biết lợi dụng nó để bức bách ta!” Nàng trừng mắt nhìn hắc, đuôi lông mày hơi hơi nhướng lên.

Hắc nói: “Ta hối hận, nửa năm trước buông tay nàng là sai lầm lớn nhất của ta! Hiện tại có lẽ phải uốn cong thành thẳng nhưng ta sẽ không cho phép bản thân mắc sai lầm như vậy nữa!”

Hắc nắm lấy tay nàng, nhìn thấy hận ý trong mắt nàng thì than nhẹ một tiếng: “Âu Dương Noãn, đi theo ta!”

Nàng gắt gao cắn môi không nói lời nào.

Tiểu Thiên Diệp cúi đầu xuống, ngón tay khẽ lướt qua mắt nàng.

Nàng muốn tránh đi nhưng hắn lại ôm nàng chặt hơn: “Noãn Nhi, đi theo ta, được không?”

Lòng của nàng thực bình lặng, cũng không thống khổ giây dựa. Nàng không phải không nghĩ đi mà là không thể đi.

Bất tri bất giác, bóng dáng Tiểu Trọng Hoa cùng Âu Dương Tước luân phiên hiện lên trong đầu nàng. Có lẽ, đối với nàng Tiểu Trọng Hoa cũng quan trọng không kém Tước Nhi.

Tiểu Trọng Hoa là phu quân của nàng, luôn che chở cho nàng. Nhưng người trước mặt này lại dùng thủ đoạn như vậy đến bức bách nàng.

Nếu nói ban đầu nàng đối với Tiểu Thiên Diệp có một chút áy náy thì hiện tại cũng đã tan thành mây khói.

Nàng bỗng nhiên hiểu, hóa ra, trước khi đến nàng đã có quyết định.

Nàng hít một hơi thật sâu, vừa muốn nói chuyện lại đột nhiên nghe thấy một thanh âm lạnh lùng căng thẳng phẫn nộ: “Tiểu Thiên Diệp, ngươi thật đúng là to gan lớn mật!”

Âu Dương Noãn xoay người lại, vừa vặn thấy bóng dáng cao lớn đẩy cửa bước vào.

Tiểu Trọng Hoa đứng cách đó không xa, Hạ Lan Đồ cũng đứng bên cạnh khẽ phát tay.

Trong mật đạo thế nhưng có vô số hắc y trong tay cầm cung đem tiểu viện vây quanh chặt như nê m cối.

Lòng của nàng cũng nhanh chóng trầm xuống. Tiểu Trọng Hoa cùng

nàng chỉ đứng cách mấy bước mà lại xa xôi như thế.

Nàng lập tức nóng nảy, rõ ràng muốn giải thích mọi chuyện không phải như những gì hắn nhìn thấy. Nhưng lời thốt ra lại không như vậy: “Chàng theo dõi ta?”

Tiểu Trọng Hoa nhìn chăm chăm tay nàng đang bị Tiểu Thiên Diệp nắm chặt. Ánh mắt như mũi tên nhọn, tấc tấc như đâm vào tim nàng.

“Không! Là ta sai người bảo vệ nàng. Lại thật không ngờ, có người ở phía sau kiếp sát hộ vệ. Hiện tại nhìn thấy nàng ở trong này đã chứng minh hết thảy, không phải sao?...”

“Không cần phải nói!”

Âu Dương Noãn cắt ngang lời hắn: “Ta có lý do của ta!”

Tiểu Trọng Hoa đột nhiên cười, bên trong có một loại lãnh ý dâng lên từ đáy lòng: “Noãn Nhi, nàng thật sự muốn đi cùng hắn sao?”

Âu Dương Noãn nhìn nhìn Tiểu Thiên Diệp một chút khẩn trương cũng không có bên cạnh, miệng hắn bất giác khẽ cong.

Nàng nói với Tiểu Trọng Hoa: “Thực có lỗi, nhưng chuyện này chàng hãy để ta tự mình xử lý!”

Thân mình Tiểu Trọng Hoa cứng đờ, mâu quang trở nên u ám, hình như có nghịch lưu mãnh liệt.

“Lại đây!”

Hắn nhìn nàng, vươn tay ra: “Ta sẽ coi như chuyện này chưa từng phát sinh!”

Âu Dương Noãn vừa muốn mở miệng Tiểu Thiên Diệp đã một tay kéo nàng ra sau người, trầm giọng nói: “Tiểu Trọng Hoa, ngươi và ta đều biết, nàng chưa bao giờ yêu ngươi, sao phải tự dối gạt mình? Nàng đối với ta như thế nào, ngươi là người rõ nhất. Tình nguyện giữ lại một nữ nhân không yêu mình bên cạnh, ngươi từ khi nào thì ngươi lại trở nên thất bại như vậy?”

Sắc mặt Âu Dương Noãn trắng bệch, nàng lạnh lùng nhìn Tiểu Thiên Diệp.

Tiểu Thiên Diệp cũng nhìn nàng mỉm cười.

Nam nhân này, càng âm hiểm hơn trước.

Tiểu Trọng Hoa lại cũng không để ý đến Tiểu Thiên Diệp, hắn chỉ nhìn Âu Dương Noãn: “Noãn Nhi, lại đây! Đến bên ta!”

Âu Dương Noãn cắn môi, sắc mặt tái nhợt.

Tiểu Thiên Diệp buông nàng ra. Trong mắt là một mảnh lạnh nhạt: “Âu Dương Noãn, nàng hãy cẩn thận suy nghĩ thật kỹ, ai mới là người quan trọng nhất với nàng!”

Vấn đề này, hắn nói thực hàm hồ.

Người bên ngoài nghe qua thì như bắt nàng lựa chọn Tiểu Trọng Hoa hay là Tiểu Thiên Diệp. Nhưng Âu Dương Noãn lại biết, hắn là muốn nàng chọn giữa Tiểu Trọng Hoa và Âu Dương Tước.

Nếu nàng lựa chọn Tiểu Trọng Hoa, Âu Dương Tước sẽ phải chết.

Còn nếu nàng lựa chọn Âu Dương Tước, sẽ trở thành nữ nhân

ruồng bỏ phu quân chạy trốn với người tình. Từ nay về sau cả đời nàng sẽ sống trong sự nhục nhã, bị người đời khinh bỉ.

Một khi đã đưa ra lựa chọn liền sẽ không bao giờ có thể quay đầu được nữa.

"Tiểu Thiên Diệp, ngươi vì sao phải bức bách nàng?"

Thanh âm Tiểu Trọng Hoa chứa đựng hận ý nàng chưa bao giờ thấy qua: "Nếu ngươi thật lòng với Noãn Nhi, ngươi nên tôn trọng nàng. Dùng loại thủ đoạn này, ngươi xem nàng là cái gì? Đồ chơi sao?"

"Ta đối với nàng như thế nào, trong lòng nàng biết rõ!"

Tiểu Thiên Diệp lạnh lùng lắc đầu: "Tiểu Trọng Hoa, ngươi và ta không giống nhau. Ta nếu đã muốn thì sẽ không buông tay. Noãn Nhi cái gì cũng tốt, tính tình không khỏi có chút quá mức cẩn thận do dự!"

"Đừng nghĩ rằng nay nàng đã gả cho ngươi nhưng trong lòng lại có ta. Nếu ta không bức bách nàng thì nàng cả đời cũng không nguyện nghĩ đến chuyện đi cùng ta. Chẳng lẽ chỉ vì những thứ vớ vẩn cản đường ta liền phải từ bỏ nàng cả đời?"

"Nếu nàng đã không thể có quyết định thì ta sẽ giúp nàng. Ta sẽ dùng đủ loại thủ đoạn, từ quang minh chính đại cho tới mờ ám. Tóm lại ta nhất quyết sẽ không buông tay!"

Người này, thật đúng là dùng hết thảy công phu tâm ngòi ly gián.

Không biết vì sao Hạ Lan Đồ thế nhưng lại cảm thấy buồn cười. Tiểu Thiên Diệp rõ ràng là muốn cướp phu nhân của người ta, còn muốn nói gì mà tình thâm mãnh liệt.

Nếu không phải bọn họ sớm biết Âu Dương Noãn là vì Âu Dương Tước mà xuất hiện ở đây thì chỉ sợ Tiểu Trọng Hoa đã không khống chế được mà đã sớm giết Tiểu Thiên Diệp.

Lại nói, Tiểu Trọng Hoa với vị đường huynh đệ Tiểu Thiên Diệp này, không chỗ nào không phải là nhân trung chi kiệt. Suy tính thâm trầm, là hạng người tính toán không sai một ly.

Nhưng thứ duy nhất không thể tính đó chính là tình cảm, không thể tự kiềm chế khi yêu người khác.

Yêu một người mà trong lòng người đó không có mình, người yêu nhau lại không thể gần nhau. Tạo hóa thật biết cách trêu người.....Cho dù là đại anh hùng hay đại quyền thế cũng không thoát được một kiếp nhân sinh.

Tình huống này chính là tình địch gặp tình địch, thật đúng là không thích hợp khi có nhiều khán giả như vậy. Cho dù là Tiểu Trọng Hoa giỏi kiềm chế cũng như vậy.

Hạ Lan Đồ thở dài một hơi, cao giọng nói: “Những người có mặt lui về sau ba trượng chờ mệnh lệnh. Ai kháng lệnh chém ngay tại chỗ!”

Quả nhiên ngoài phòng vang lên tiếng bước chân dồn dập, các cung thủ đều đã lui.

Tiểu Trọng Hoa lại như là không nghe không thấy, cũng không thèm để ý Tiểu Thiên Diệp nói gì. Hắn chỉ nhìn Âu Dương Noãn nói: “Lại đây!”

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Trọng Hoa, trong mắt ẩn ẩn có tình ý dao động mà chính nàng cũng không nhận ra. Theo bản năng nàng hướng Tiểu Trọng Hoa bước tới.

Tiểu Thiên Diệp lập tức biến sắc, tay giữ chặt lấy Âu Dương Noãn.

Nàng giãy dụa thoát khỏi vòng ôm của hắn. Lại vô ý thức quay đầu nhìn lại, chỉ cảm thấy Tiểu Thiên Diệp giờ phút này bình tĩnh đáng sợ. So với lúc trước lại càng lạnh lùng hờ hững, xa lạ giống như nàng chưa từng quen.

"Người...."

Nàng vốn định bảo hắn buông tay nhưng hắn lại không hề đáp lại. Ánh mắt chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn nàng, khóe môi lạnh cong lên như băng ẩn ẩn có hàn khí.

Nàng ngửi được một cỗ hương vị quý quất, nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Tiểu Thiên Diệp, ngươi định làm gì?"

Tiểu Trọng Hoa vốn đã làm cho Âu Dương Noãn hướng mình đi tới, nhưng cố tình lại bị Tiểu Thiên Diệp phá ngang. Hắn vốn có trăm biện pháp mang nàng về nhưng điều hắn muốn là tự nàng bước tới.

Lúc này Tiểu Trọng Hoa thu hết ngôn hành như đi trên miếng băng mỏng của Âu Dương Noãn. Thần sắc hắn lạnh như băng, đôi mắt thâm thúy hiện lên tức giận, lại mang theo châm chọc rất rõ ràng.

Trong mắt hắn đột nhiên bắn ra một đạo hàn quang lạnh lẽo, cơ hồ có thể đâm thủng Tiểu Thiên Diệp: "Người nay đã là Nam Chiếu Hoàng đế, chẳng lẽ ngươi không muốn sống mà rời khỏi kinh đô?"

"Chuyện này không nhọc Minh quận vương lo lắng!"

Trong mắt nghiêm nghị xẹt qua một đạo hàn quang. Tiểu Thiên Diệp ngược lại nhìn thẳng vào Tiểu Trọng Hoa. Cũng không vì đối phương là người lãnh khốc mà bối rối.

Trong thanh âm vẫn rất trầm tĩnh, từng chữ từng chữ như xao kim đoạn ngọc khiến người ta không khỏi hơi phát run.

Dung nhan tuấn mỹ cũng vì vậy mà có ý tứ hàm xúc, ngữ điệu lạnh nhạt như gió bắc thág chạp: “Ta đã nói rồi, ta sẽ dẫn nàng đi!”

Hôm nay hắc sớm đã đặt cược hết thầy chính là vì muốn mang Âu Dương Noãn rời đi.

Mặc kệ Tiểu Trọng Hoa làm như thế nào đều chỉ làm tăng thêm tâm tư kiên định cùng liều lĩnh của hắn.

Hắn tuyệt đối sẽ không sống như cái xác không hồn như trước đây!

Hắn muốn liền sẽ phải có được!

Nghe ngôn từ không chút do dự của Tiểu Thiên Diệp, khuôn mặt tuấn tú của Tiểu Trọng Hoa lập tức trở nên lạnh lùng. Ánh mắt sắc bén như đao, tản ra hàn ý khiến người ta không rét mà run.

Hắn vốn muốn phát tác nhưng lại ngại Âu Dương Noãn vẫn còn đang ở trong lòng Tiểu Thiên Diệp, cho nên không thể không cố kỵ: “Tiểu Thiên Diệp, ngươi cũng quá là nóng vội rồi!”

Hắn dừng một chút, cười lạnh. Ánh mắt lóe ra, trong con ngươi ẩn ẩn có sự bất an: “Nàng có nguyện ý đi theo ngươi hay không, ít nhất ngươi cũng phải hỏi ý kiến nàng chứ?”

"Không cần!"

Tiểu Thiên Diệp nhẹ nhàng cong khóe môi lên, trong dung mạo tuấn nhã ẩn ẩn có bóng ma. Có vẻ cũng không quá rõ ràng, trong vẻ cười lạnh có lệ khí giấu kín đã lâu.

Trong lời nói có mang theo sự điên cuồng khiến người ta không dám lại gần: “Ta đã cho nàng cơ hội lựa chọn. Hiện tại ta sẽ không hỏi lại!”

Ngay thời điểm Âu Dương Noãn vô thức bước về phía Tiểu Trọng Hoa, giống như nàng đang hung hăng dẫm nát lòng hắn khiến trong lòng hắn như bị xé rách đau đớn. Nếu đã như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không để nàng cơ hội lựa chọn lần nữa.

“Âu Dương Noãn, nay nàng nguyện ý cũng được mà không muốn cũng thể. Nàng đã đến đây thì liền là nữ nhân của Tiểu Thiên Diệp ta. Ta đi đâu nàng phải đi theo ta đến đó!”

Tiểu Trọng Hoa lạnh lùng nhìn hắn: “Nếu ngươi chết thì sao?”

Trong giọng điệu đã ẩn chứa sát ý lạnh lẽo.

“Nếu ta chết nàng cũng phải cùng ta xuống hoàng tuyền!”

Lúc này nụ cười lạnh lùng của hắn tựa như một đạo hàn sương cuối thu đánh vào lòng người, thấm sâu vào xương cốt. Cùng lúc đó là một thanh đoản đao kề sát vào cổ Âu Dương Noãn.

Tiểu Thiên Diệp vừa dứt lời, không khí lập tức trầm xuống. Hạ Lan Đồ không hề tươi cười, không chút nào che dấu sát khí quanh thân lạnh thấu xương.

Trong khoảng thời gian ngắn, không khí trở nên cực kỳ khẩn trương, hô hấp của những người trong phòng đều nghe được rất rõ.

Dòng khí không tiếng động phảng phất như cũng ngưng trệ. Từng vòng từng vòng trong vô hình co thắt lại khiến hô hấp càng trở nên khó khăn.

Trong đáy mắt Âu Dương Noãn là một mảnh lạnh lùng. Nay Tiểu Thiên Diệp đã muốn cố chấp, nghe lời hấn nói hết thảy đều đã rõ ràng. Nếu hấn chết, nàng cũng phải chôn cùng.

Mặt Tiểu Trọng Hoa không chút đổi sắc nhìn Âu Dương Noãn, mày nhíu chặt lại. Đáy mắt lại lung thượng một tầng mơ hồ.

Hạ Lan Đồ nhìn về phía Tiểu Thiên Diệp: “Tiểu Thiên Diệp, người thật sự yêu nữ tử trong lòng người sao?”

“Hạ Lan Đồ, tình cảnh này còn không tới phiên người tới giáo huấn ta!”

Tiểu Thiên Diệp đối với phản ứng của Tiểu Trọng Hoa cũng không có chút nào ngoài ý muốn. Mặt vô ý hừ cười một tiếng, cũng chỉ trong một thoáng ngẩn ngui mấy chữ lại thật nhẹ thật chậm nhưng cũng rất âm lãnh, hoàn toàn không có độ ấm.

“Tiểu Thiên Diệp, trong lòng nàng có người hay không, chính người cũng đã sớm rõ ràng. Sao phải ép buộc hại mình hại người như vậy? Không bằng sớm buông tay!”

“Buông tay?”

Tiểu Thiên Diệp ngưng thanh nói nhỏ, trong đôi mắt hiện lên chút dị sắc. Lòng mày nhướng cao khiến người ta đoán không ra hấn là đang vui vẻ hay là đang tức giận.

Trầm mặc hồi lâu, hắc bổng nhiên cười lạnh, trên mặt lại đổi thành vẻ châm chọc: “Hạ Lan Đồ, người chính là một kẻ không thể ra ngoài ánh sáng. Bình thường lại luôn là bộ dáng thanh cao. Người sớm nên rời khỏi đây là người, nhưng vì sao người lại chưa rời đi?”

Câu cuối cùng Tiểu Thiên Diệp cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi nhả từng chữ. Sắc mặt lạnh nhạt, trong đôi mắt thâm thúy lại thêm chút sát ý ngoan tuyệt.

Hạ Lan Đồ ngạc nhiên, trên mặt tuy rằng không biểu lộ nhưng trong lòng lại thực hiểu được.

Tiểu Thiên Diệp nói không sai, chữ tình là con dao đả thương người sâu sắc nhất. Chính hắc cũng bị vướng vào đó, không phải là vì Tôn Nhu Trữ sao? Còn cần gì ra vẻ thanh cao? Bảo người khác buông tay nhưng chính hắc lại cũng không buông được.

Chương 352: Là may mắn hay vẫn là bi kịch (2)

Tiểu Trọng Hoa chậm rãi thong thả bước lên trước hai bước, sâu trong đôi mắt có tia sáng dị thường.

Tuyệt không e ngại sát khí tản ra quanh thân Tiểu Thiên Diệp: “Cho dù ngươi lôi kéo nàng đi theo ngươi thì sao? Nàng là thê tử của ta, không có quan hệ với ngươi!”

Tiểu Thiên Diệp cũng nhìn thẳng Tiểu Trọng Hoa, không đáp lời.

“Huống chi, tính tình của nàng quật cường, mặc dù ngươi cùng nàng kết hợp cũng nhất định không chiếm được tình yêu của nàng!”

Thanh âm Tiểu Trọng Hoa tuy rằng mềm nhẹ nhưng lại kiên định, như bàn thạch nặng nề đè nặng lồng ngực Tiểu Thiên Diệp.

Trong không gian yên tĩnh này lại càng rõ ràng hơn: “Hết thảy những điều trên ngươi có thể mạnh miệng nói không cần. Nhưng ngươi có thể lo lắng cho cảm nhận của nàng không?”

Câu này chạm trúng chỗ đau nhất của Tiểu Thiên Diệp, hắn tuy rằng vẫn bất động thanh sắc duy trì im lặng. Nhưng biểu tình thâm trầm mà ngưng trọng lại dần dần chùng chất, khiến khuôn mặt vốn tuấn đạt kia phủ thêm một tầng tang thương.

Một khắc kia, Âu Dương Noãn cảm nhận được, cánh tay ôm lấy nàng buông lỏng hơn một chút. Nàng biết người phía sau đang dao động.

Tiểu Thiên Diệp đối với nàng thực sự có chân tình. Cũng vì nguyên nhân đó mà nàng không tính kế hấn như đối với Tiểu Diễm. Nhưng nếu hấn làm vậy cũng sẽ phải tự gánh vác lấy hậu quả.

Trong viện lạnh lẽo vắng tanh, càng tôn thêm sự tĩnh mịch nơi đây. Tiếng hai người hít thở lại nghe được rất rõ ràng.

Ánh mắt Âu Dương Noãn vô tình xẹt qua, cũng liền kinh hãi. Sau một thoáng nàng lấy lại bình tĩnh ngưng mắt nhìn lại, trong viện mờ lung có thể rõ ràng thấy được có vô số cung tên đang nhắm ngay vào Tiểu Thiên Diệp.

Lúc này Tiểu Trọng Hoa liền lên tiếng: “Chỉ cần ngươi buông nàng ra, ta sẽ để ngươi bình an rời khỏi kinh đô!”

"Câm mồm!" Tiểu Thiên Diệp lạnh lùng nói.

Mặc dù trên mặt rất trấn định nhưng trong lòng Tiểu Thiên Diệp thấy rất buồn bực. Nhất thời không lưu ý, hấn thông thả di chuyển vài bước: “Tuyệt đối không thể....”

Hấn nhẹ nhàng hô lên một tiếng, lập tức từ trong bóng tối tiến ra một đám người mặc đồ đen, số lượng không ít. Cùng những cung thủ bên ngoài xa xa đối lập.

Ngay tại thời khắc hai bên giương cung bạt kiếm, Âu Dương Noãn lại lạnh lùng nói: “Các ngươi đều câm miệng hết cho ta!”

Tiểu Thiên Diệp cùng Tiểu Trọng Hoa đều sửng sốt. Âu Dương Noãn lại chậm rãi nói: “Ta không phải hàng hóa, cũng không phải là người mà các ngươi có thể tùy ý tranh đoạt. Các ngươi không có tư cách quyết định ta ở lại hay là ra đi!”

Tiểu Thiên Diệp sững sốt, lập tức bị hàn ý phát ra từ trên người Âu Dương Noãn làm cho kinh sợ.

Thật lâu sau hắn mới nhẹ nhàng nói: “Noãn Nhi, ta biết sai rồi. Nàng đi theo ta được không? Chỉ cần ra khỏi cửa thành, ta lập tức giao thuốc giải của Âu Dương Tước. Về sau nàng muốn đánh muốn mắng đều tùy nàng, ta tuyệt đối sẽ không hai lời!”

Đây là bắt đầu thay đổi chiến thuật. Hạ Lan Đồ nhìn thoáng qua Tiểu Trọng Hoa, nhất thời có điểm quần bách.

Tiểu Thiên Diệp rốt cuộc là người co được giãn được, cư nhiên rất nhanh liền có thể mềm xuống.

Nhìn bộ dáng cẩn thận của Tiểu Thiên Diệp, có nữ nhân nào không động tâm? Còn Tiểu Trọng Hoa....có hơi chút lạnh nhạt. Muốn hắn hạ thấp mình, còn không bằng giết hắn đi.

Quả nhiên Hạ Lan Đồ nhìn sắc mặt khó coi của Tiểu Trọng Hoa, hắn biết rõ tình hình lúc này rất khẩn trương nhưng vẫn không khống chế được muốn cười.

Thầm nghĩ Âu Dương Noãn thực sự không phải lợi hại bình thường. Trên đời này có thể khiến Nam Chiếu Hoàng đế cùng Minh quận vương Đại Lịch câm miệng, e chỉ có mình nàng.

Âu Dương Noãn cũng không thèm nhìn tới Tiểu Trọng Hoa, liền nói với Tiểu Thiên Diệp: “Lúc đầu là ta nợ ngươi, nhưng hôm nay ngươi làm nhục ta quá đáng. Việc đó chỉ khiến những áy náy của ta với ngươi tất cả đều xóa hết, ngươi biết không?”

“Ta biết!”

Tiểu Thiên Diệp thuận tay vuốt vuốt tóc Âu Dương Noãn: “Ta sẽ bù đắp cho nàng!”

Âu Dương Noãn khẽ cười cười: “Người không tiếc hết thầy giúp ta rất nhiều việc. Nhưng có rất nhiều chuyện không phải chỉ đơn giản người muốn là được. Huống chi lúc mới gặp người, những lời nói hành động, thủ đoạn xử sự của người thực sự khiến lòng ta lạnh đi....Ở cùng một chỗ với người, ta cuối cùng vẫn hoài nghi, ngay lập tức người có thể trở mặt vô tình!”

Nhìn hai người như đang tâm tình, không coi ai ra gì, Tiểu Trọng Hoa nghe xong, sắc mặt càng lạnh đi.

Khóe mắt Âu Dương Noãn đảo qua Tiểu Trọng Hoa. Nàng hạ quyết tâm không để ý đến hắn, lập tức cười lạnh nói với Tiểu Thiên Diệp: “Người thật lòng với ta, ta rất vui....Những lời này ta vốn cả đời cũng sẽ không định nói ra....Nhưng ta từng thật sự thích người, cũng từng nghĩ có thể phá bỏ mọi thứ để đến với người!”

Nếu vừa rồi sắc mặt Tiểu Trọng Hoa chỉ là khó coi thì nay một chút huyết sắc cũng không thấy nữa.

Âu Dương Noãn cười cười, nàng không chỉ nói cho Tiểu Thiên Diệp mà cũng là nói với Tiểu Trọng Hoa. Rất nhiều chuyện, nàng chỉ nói một lần, có thể hiểu được hay không thì tùy thuộc vào bọn họ.

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Trọng Hoa: “Nhưng ta đã gả cho Trọng Hoa, lúc đầu có lẽ là lợi dụng. Nhưng khi người hỏi ta có muốn đi cùng người hay không, trong lòng ta liền nổi lên ý niệm kháng cự. Không, ta không muốn đi, không muốn rời kinh đô. Cũng không nghĩ....sẽ rời bỏ phu quân của ta!”

Không chỉ là Tiểu Thiên Diệp, ngay cả Tiểu Trọng Hoa cũng đều ngây ngẩn cả người. Hắn thật không ngờ, Âu Dương Noãn vẫn luôn rụt rè nội liễm lại nói ra những lời này.

Trong lòng hắn đầu tiên là khiếp sợ, sau đó là sự hạnh phúc khó có thể áp chế. Âu Dương Noãn thừa nhận hắn quan trọng. Thậm chí còn không thua gì Âu Dương Tước, có phải không?

Đây là điều mà Tiểu Trọng Hoa chưa dám hy vọng xa vời. Hiện tại nàng nói như vậy, có phải ý là hắn ở trong lòng nàng đã có địa vị rất quan trọng?

Trên mặt Tiểu Thiên Diệp cũng là vừa sợ vừa đau. Những ôn nhu này giờ tất cả đều biến thành phần nộ: “Âu Dương Noãn, nàng cũng biết những lời nàng nói sẽ mang tới hậu quả gì?”

Âu Dương Noãn cười cười: “Tiểu Thiên Diệp, có nói thêm nữa cũng vậy thôi. Ta tuyệt đối sẽ không đi cùng ngươi. Mặc kệ ngươi dùng thủ đoạn gì cũng như vậy!”

Nói xong thanh âm của nàng dần dần thấp xuống, thân mình thế nhưng lại mềm nhũn xuống, cả người ngã về phía sau.

Trong lòng Tiểu Trọng Hoa đột nhiên cả kinh, đang muốn xông lên lại bị Hạ Lan Đồ giữ chặt lấy, khế lắc lắc đầu.

Bằng vào hiểu biết của hắn về Âu Dương Noãn, hắn biết nàng nhất định còn muốn nói ra suy nghĩ của mình. Một khi đã như vậy, chi bằng để nàng nói cho xong.

Tiểu Trọng Hoa nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn, trong lòng xuất hiện khủng hoảng vô tận. Cả người như có vết nứt, đau đớn.

Tiểu Thiên Diệp cũng nhanh chóng phản ứng, hần lập tức ôm lấy Âu Dương Noãn. Chỉ cảm thấy thân thể người trong lòng càng lạnh lẽo: “Noãn Nhi, nàng làm sao vậy?”

“Lúc Tước Nhi gặp nguy hiểm. Nếu ta không có cách nào cứu hần, ta cũng không thể dùng tính mạng của người để đổi. Vậy ta chỉ có thể cùng chết với hần, làm vậy cũng coi như không cô phụ những lời nhắc nhở của mẫu thân....”

Thanh âm của Âu Dương Noãn đã dần nhỏ xuống: “Ta mệt mỏi quá, cũng nên buông tay rồi. Người muốn như thế nào đều tùy vào người....”

Tiểu Thiên Diệp xanh mặt, một tay ấn vào mạch của Âu Dương Noãn, nội lực cuồn cuộn truyền ra.

Nhưng hai mắt Âu Dương Noãn vẫn nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, hơi thở mảnh như tơ nhện, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt đoạn.

“Sao lại thế này?” Tiểu Trọng Hoa cầm lấy áo Hạ Lan Đồ.

Hạ Lan Đồ sừng sốt, lập tức bật thốt lên: “Chẳng lẽ....chẳng lẽ nàng uống độc huyết của Âu Dương Tước?”

Lời vừa nói ra khiến sắc mặt hai nam nhân lập tức trở nên khấn trương.

Dùng độc huyết lập tức sẽ bị độc khí công tâm mà chết. Ai cũng không thể ngờ được, Âu Dương Noãn lại có thể nhẫn tâm như vậy!

Tiểu Thiên Diệp loạng choạng ôm lấy Âu Dương Noãn, trong lòng cả kinh.

Có lẽ là quá mức đột nhiên, cả đời này của hắn cũng chưa từng bối rối như vậy. Lại có chút sợ hãi cực độ, tựa hồ như lúc này đây thứ mà hắn không muốn mất đi nhất sẽ cứ thế mà không trở về nữa.

Ánh mắt xẹt qua áo mình, trong lòng Tiểu Thiên Diệp ngẩn ra, ngược lại có chút tỉnh táo hơn. Không chút chần chờ, hắn lấy thuốc giải ra trực tiếp đưa đến bên môi Âu Dương Noãn.

Tiểu Trọng Hoa cũng nhanh chóng chạy tới, Tiểu Thiên Diệp lại căn bản không thèm quản.

Thân mình Âu Dương Noãn vẫn thủy chung không có hơi ấm, nhưng hơi thở đã mạnh hơn. Trong lòng Tiểu Thiên Diệp thở ra, dần dần khôi phục bình tĩnh.

Tiểu Trọng Hoa cầm chặt lấy tay Âu Dương Noãn. Trong nháy mắt hắn không biết là đau hay là hối hận.

Vừa rồi nếu không phải hắn chần chờ mà trực tiếp giết chết Tiểu Thiên Diệp thì sẽ không biến thành cục diện như hiện tại.

“Nếu nàng có chút gì tổn thương, ta nhất định sẽ băm người thành trăm đoạn!”

“Lời này phải là ta nói với người!”

Hai người giương cung bạt kiếm, ai cũng không chịu buông tay.

Hạ Lan Đồ không nói gì, hắn thật sự không biết Âu Dương Noãn trêu chọc vào hai nam nhân này là may mắn hay vẫn là bất hạnh?

Hơi thở của Âu Dương Noãn chậm rãi mạnh hơn, mắt cũng chậm rãi

mở ra. Chính là đáy mắt lại lạnh lùng tựa như hồ nước kết băng.

Quả nhiên, ngay sau đó liền nghe Tiểu Thiên Diệp nói: “Tiểu Trọng Hoa, lúc này ta thua. Chẳng qua là ta không phải thua vì ngươi, ta thua là vì nàng!”

Âu Dương Noãn nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Không! Ngươi không thua vì ta, ngươi thua chính bản thân mình!”

Tiểu Thiên Diệp sửng sốt, thật lâu sau không lên tiếng. Cuối cùng đem bình sứ ném cho Hạ Lan Đồ, sắc mặt trắng bệch.

Hắn nhìn chăm chú vào Âu Dương Noãn, bên môi cố gắng mím cười: “Được! Ta sẽ đi. Âu Dương Noãn, ta yêu nàng, điểm ấy sẽ không thay đổi. Nhưng độc huyết của nàng vẫn chưa ra hết, nếu lúc này ta mang nàng đi, nàng sẽ gặp nguy hiểm. Cho nên tạm thời ta để nàng ở lại!”

Tiểu Thiên Diệp đứng lên, cuối cùng lại nhìn Âu Dương Noãn, như là muốn nàng nhớ kỹ.

Tầm mắt Âu Dương Noãn bỗng nhiên có chút mơ hồ, trong tai chỉ nghe tiếng tay áo khẽ nhúc nhích, tiếng gió xẹt qua, Tiểu Thiên Diệp đã chạy vào mật đạo.

Âu Dương Noãn muốn ngồi dậy nhưng trong ngực lại đau xót, nơi yết hầu hơi hơi có vị tanh. Nàng biết, Tiểu Thiên Diệp nói đúng, độc tố trong người nàng chưa được giải hết.

Nhìn Âu Dương Noãn, Hạ Lan Đồ thở dài: “Sống lại rồi!”

Nơi yết hầu như có vật gì đó chặn lại, cũng không thể nói nhiều hơn. Hắn chỉ cảm thấy nữ nhân trước mắt này kỳ thực cái gì cũng đã đều

nắm chắc.

Có lẽ nàng mới là người lãnh khốc, tàn nhẫn nhất. Bởi vì nàng đoán chắc tâm Tiểu Trọng Hoa, cũng đoán chắc tình Tiểu Thiên Diệp.

Nữ nhân như vậy đối với người khác vô tình, đối với chính mình còn độc ác hơn. Nếu nàng không đạt được mục đích, vậy thì nàng chắc chắn sẽ chết.

Hạ Lan Đồ không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn, cũng may người hắc yêu thương là Tôn Nhu Trữ có gì nói nấy. Nếu thích vị nữ tử hắc tâm này còn không biết bản thân sẽ thảm đến như thế nào.

Tiểu Trọng Hoa như là đối với trăn bảo mà ôm lấy Âu Dương Noãn, lạnh lùng nói với Tiểu Thiên Diệp: “Bên ngoài ngoài trừ người của ta, còn có những người khác. Người có thể thuận lợi ra khỏi thành sao?”

“Cái này không nhọc Minh quận vương lo lắng!”

Tiểu Thiên Diệp che đi chua xót trong lòng, cũng không quay đầu lại: “Noãn Nhi, ta không tin thiên mệnh. Ta chỉ biết là mỗi chuyện ta thấy đều phải làm. Nếu nàng đã lựa chọn ở lại thì đừng bao giờ hối hận!”

Sau khi hắc rời đi những hắc y nhân cũng dần dần rút lui.

Tiểu Thiên Diệp đi rồi trong viện nhất thời liền tĩnh lặng như tờ. Cũng không biết qua bao lâu, Âu Dương Noãn khẽ động dậy, chậm rãi hồi phục lại tinh thần.

Tiểu Trọng Hoa mặc dù không nói lời nào, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn Âu Dương Noãn. Thấy thế mới nhẹ nhàng thở dài, đem nàng ôm càng chặt hơn nhưng lại vẫn mím môi không nói lời nào.

Hạ Lan Đồ xoay xoay bình sứ trong tay: “Cũng may không phải đi tay không về!”

Nói xong, hắn nhìn về phía Âu Dương Noãn, đáy lòng không khỏi lại hoài nghi.

Có phải nàng đã sớm tính chắc Tiểu Thiên Diệp sẽ làm như vậy? Bởi vì nàng bị thương, Tiểu Thiên Diệp không thể không lấy ra thuốc giải. Bởi vì nàng bị thương, Tiểu Thiên Diệp sẽ không thể không buông tay?

Tiểu Thiên Diệp.....luôn miệng nói hận Âu Dương Noãn. Nhưng khi tính mạng Âu Dương Noãn gặp nguy hiểm, hắn vẫn lựa chọn bảo vệ cho nàng.

Thậm chí Hạ Lan Đồ bắt đầu có chút hiểu được, nếu vừa rồi nàng không nói những lời như từng thích Tiểu Thiên Diệp, liệu đối phương có còn làm như vậy hay không?

Có lẽ, sẽ không. Cũng có lẽ là có.

Nhưng chuyện đó cũng chỉ có ông trời cùng Tiểu Thiên Diệp biết được. Không, có lẽ còn có Âu Dương Noãn.

Ánh mắt Hạ Lan Đồ chuyển hướng qua Tiểu Trọng Hoa, vừa định nói liền nghe thấy đối phương mở lời: “Đi thôi!”

Tiểu Trọng Hoa ôm lấy Âu Dương Noãn, thản nhiên nói một câu rồi nhanh chóng sải bước ra ngoài.

Âu Dương Noãn mê man hai ngày, Âu Dương Tước đã tỉnh lại. Hơn nữa còn có thể tự do đi lại.

Âu Dương Noãn vẫn mê man trên giường, tuy rằng Thái y nói nàng không có gì đáng ngại. Chỉ là quá mức mệt nhọc, thân thể hư nhược nhưng Tiểu Trọng Hoa vẫn luôn ngồi bên giường không rời đi.

Âu Dương Noãn nhắm mắt nhưng trong đầu Tiểu Trọng Hoa thủy chung không thể quên đi đôi mắt lóe lên ánh sáng như ngọc đỏ.

Nhớ tới khi nàng tính kế người khác khéo mắt đuôi lông mày luôn hiện lên hàn khí. Nhớ tới lúc nàng mềm nhẹ, thanh âm ôn nhu gọi hắn ‘Trọng Hoa’.

Khi nhận được tin tức nàng đi gặp Tiểu Thiên Diệp, nàng từ nay về sau sẽ rời khỏi tầm mắt hắn, kiếp này cứ thế rời khỏi hắn.

Nhưng hắn cũng biết Âu Dương Tước ở trong lòng nàng có bao nhiêu quan trọng. Mặc kệ hắn tự tin kêu ngạo cỡ nào thì ở trước mắt nàng hắn thủy chung vẫn có sự không nắm chắc. Bởi vì tình cảm của nàng, vĩnh viễn vẫn hướng về đệ đệ.

Tiểu Trọng Hoa bật cười, có lẽ tận sâu trong đáy lòng, hắn đối với Âu Dương Tước vẫn có sự ghen tị không thể tiêu trừ. Hắn ghen tị Âu Dương Tước được nàng toàn tâm toàn ý che chở.

Hắn vẫn luôn nghĩ nếu bắt Âu Dương Noãn chọn giữa hắn và tình thân thì nàng nhất định sẽ lựa chọn Âu Dương Tước.

Nhưng hôm nay, nàng nói nàng không muốn đi, không muốn rời khỏi hắn. Đây là thật sao? Hắn cơ hồ như không tin vào tai mình.

“Này, người thật sự không lo lắng sao? Giữ lại một nữ nhân lòng dạ đen tối như vậy, ngay cả người nàng cũng tính kế!”

Hạ Lan Đồ tựa vào cạnh cửa, biểu tình nhàn nhã: “Huống chi Tiểu Thiên Diệp yêu nàng như vậy. Nếu người ra điều kiện dùng nửa giang sơn Nam Chiếu để đổi lấy nàng, hắn cũng nhất định sẽ làm như vậy!”

"Nửa giang sơn?"

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa hiện lên tức giận, cười lạnh nói: “Nàng là thê tử của ta. Nếu ta muốn dùng nàng để đổi lấy giang sơn thì lúc trước ta căn bản sẽ không cưới nàng!”

Hạ Lan Đồ cười lạnh, thật sự là cố chấp.

Hắn thấy Tiểu Thiên Diệp kia cũng giống như vậy. Chưa tới phút cuối chưa thôi, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Yêu thương một nữ nhân lãnh khốc vô tình như vậy, thật sự là oan nghiệt.

.....Đề nói với người xa lạ.....

Mọi người nói ta cố ý bôi đen Tiểu Thiên Diệp. Ta nghĩ nói những lời này các người đã hiểu hết nhân vật này sao?

Từ lúc bắt đầu hắn chính là một thiếu niên giết người không chớp mắt. Đây là thế giới quan của hắn, sẽ không vì một người mà thay đổi được.

Trước kia hắn có thể muốn làm cho Âu Dương Noãn cao hứng mà che dấu đi. Nhưng chỉ là che dấu mà thôi, bản tính vĩnh viễn không thay đổi.

Ta nói rồi đây là cách mà hắn dùng để yêu nàng, căn bản không quan tâm đến đúng sai. Chỉ là phải xem nữ chủ có nhận ra hay không.

Ta không cần phải bơi đen hắc, bởi vì ta thích nam nhân tùy hứng làm vậy như vậy. Nếu bởi vì tình yêu mà thay đổi bản chất của hắc thì ngược lại hắc không còn là Tiểu Thiên Diệp nữa.

Chương 353: Mưu sát thế tử

(1)

Âu Dương Tước bình phục rất nhanh, hôn sự cũng nhanh chóng được gấp rút chuẩn bị.

Lúc Tôn Nhu Trữ đi vào Hạ Tâm đường, ánh mắt đều kiểm tìm.

Trong phòng yên tĩnh không tiếng động, trên án có để hai ly rượu ngọc lưu ly. Là cống phẩm, màu lam nhạt, nửa trong suốt, ánh mặt trời chiếu vào, rạng rỡ phát sáng.

"Đây là cái gì?" Tôn Nhu Trữ thập phần tò mò hỏi.

Âu Dương Noãn mỉm cười, phân phó Hồng Ngọc rót một ít rượu nho vào chén. Màu sắc chén liền lập tức thay đổi, trở nên thâm tử, giống như là thủy tinh.

Tôn Nhu Trữ cầm cái chén lên, quan sát sự biến hóa sau khi rót rượu nho vào. Cảm giác thấy rất thần kỳ: "Vật hiếm lạ như vậy, sao người có được?"

"Là Sở vương phi đưa riêng tới. Không chỉ là cái này, còn có không ít đồ quý giá!" Âu Dương Noãn cười cười.

Tôn Nhu Trữ kỳ quái nói: "Có chuyện như vậy sao? Sở vương phi luôn là một người ít giao thiệp, lại luôn cao ngạo, vì sao lại tặng cho người nhiều thứ như vậy?"

"Nguyên nhân sao?....Chỉ sợ đại tẩu sẽ phải đến hỏi chính chủ thôi!"

Âu Dương Noãn cười cười, trong mắt hiện lên một loại hứng thú khác.

Tôn Nhu Trữ cũng không phải ngốc, vừa nghĩ nghĩ liền hiểu được mấu chốt. Sở vương phi từng nháo loạn muốn từ hôn, cùng Âu Dương Noãn khá căng thẳng.

Hiện tại Âu Dương Trức không sao, Tiểu Nhiên quận chúa sẽ lập tức gả qua. Lúc này Sở vương phi đều rất hối hận.

Mặt khác lại rất chiều chuộng nữ nhi, một khi gả qua chính là con dâu nhà người ta. Nếu chưa vào cửa đã đắc tội với tỷ tỷ của phu quân, về sau Âu Dương Noãn trước mặt Âu Dương Trức nói mấy lời hoặc là không mấy vui vẻ với Tiểu Nhiên thì thật không hay.

Nếu đổi lại là những nhà khác, Sở vương phi có thể ỷ vào xuất thân Hoàng thất áp chế. Nhưng cố tình Âu Dương Noãn là Vĩnh An quận chúa, cũng lại là Minh quận vương phi.

So với ý nghĩ áp chế thì không bằng trước đó cố gắng tạo quan hệ thật tốt, tương lai cũng không đến mức khiến Tiểu Nhiên khó xử.

“Ngươi thật là! Có thể thấy lần trước biểu hiện hung hãn của ngươi ở Âu Dương gia khiến cho Sở vương phi cũng phải sợ ba phần!”

Tôn Nhu Trữ cười thờ dãi, sau đó mới nhớ tới chuyện của mình: “Đi, chúng ta đi xem đạn kỳ!”

Đạn kỳ? Âu Dương Noãn sừng sốt, nhất thời có chút kỳ quái: “Ngươi nói là quốc kỳ Cao Xương quốc?”

“Đúng vậy! Ta nhìn thấy ở chỗ Đồng trác phi, là mấy năm trước

Vương gia đi Cao Xương mang lễ vật về. Thật sự thực có ý tứ!”

“Hóa ra Vương gia từng đi qua Cao Xương sao?”

Điểm này thật ra Âu Dương Noãn chưa từng nghe nói qua. Đúng lúc này Tôn Nhu Trữ đã bày biện xong bàn cờ.

Âu Dương Noãn nhìn bàn cờ được dùng ngọc thạch chế tác, không khỏi vươn tay sờ sờ. Liền cảm thấy mặt trên thập phần bóng loáng, hoa văn huyền diệu.

Giữa bàn cờ đột khởi bộ, ẩn ẩn có một khối hoa văn thái dương. Bàn cờ chia làm hai nửa, là hai con rồng giao nhau.

“Nhìn đi! Đây chính là ưng phẩm a! Là thứ quý trọng nhất trong phòng Đồng trắc phi!”

"Nghe nói năm đó Hoàng hậu Cao Xương quốc cùng Đồng trắc phi vừa gặp đã thân quen, còn tặng cho lễ vật này. Chớ nói trong dân gian, ngay cả trong hoàng cung cũng chỉ có một bộ này mà thôi!"

"Ta xem qua thì bàn cờ này chính là dùng mỹ ngọc côn sơn chế tác, quân cờ làm từ ngà voi và gỗ mun. Quả nhiên là rất quý!"

Cao Xương quốc nằm ở phía đông Đại Lịch, cùng Đại Lịch luôn luôn giao hảo. Nơi đó vị trí rất tốt, phong cảnh lại tuyệt đẹp, tuy rằng không lớn nhưng lại rất giàu có cường thịnh.

Mặt khác ở đó có nguồn khoáng sản rất dồi dào, người Cao Xương lại tinh thông kỹ thuật rèn sắt. Những binh khí quan trọng nhất của Đại Lịch đều đến từ Cao Xương, đồng thời Đại Lịch cũng vận chuyển vật tư đến Cao Xương. Hai quốc gia hỗ trợ cho nhau, cũng xem như là hòa hợp.

Yến vương từng đi qua Cao Xương cũng không có gì kỳ quái, bởi vì đại đa số các Vương gia đều từng đi qua quốc gia có giao hảo rất tốt với Đại Lịch này.

Nhưng ngay cả Đồng thị cũng mang đi liền có thể chứng minh, vị trắc phi này quả nhiên đã hoàn toàn thay thế vị trí của Yến vương phi.

Âu Dương Noãn một bên suy nghĩ, một bên mỉm cười chăm chú nghe Tôn Nhu Trữ giảng giải quy tắc của đàn kỳ.

Trên thực tế loại cờ này so với cờ của Đại Lịch hoàn toàn khác nhau. Hai bên đen trắng có sáu quân cờ, hai bên đều bắn cờ qua. Cuối cùng phải làm sao để đem quân của mình thông qua các kẽ hở trên bàn cờ rơi thẳng vào lỗ hổng bên đối phương.

Đàn kỳ nhìn thì rất đơn giản nhưng thực chất lại rất phức tạp. Người chơi không chỉ phải sử dụng mắt và tay mà trong lúc chơi cũng không được có chút lơ lửng cùng sơ sẩy.

Đạn, bát, chủy, phiết, niệp từng chiêu hư thật, từng bước âm dương. Vừa phải ngăn cản đối phương xâm nhập, đồng thời còn phải tập kích để quân cờ của đối phương không thể nhúc nhích.

Cuối cùng xem ai là người có thể đưa hết quân cờ của mình toàn bộ đánh vào lỗ hổng của đối phương thì sẽ thắng.

Tôn Nhu Trữ không thích cầm kỳ thư họa, nhưng đối với loại đàn kỳ này thì lại hứng thú mười phần.

Âu Dương Noãn cười nói: “Ta đối với loại cờ này không tinh thông. Nếu người thích sao không đi tìm Đồng trắc phi?”

Tôn Nhu Trữ bĩu môi: "Ta mới không đi. Đồng trắc phi chỉ biết bảo ta chăm sóc cho ma ốm kia, sao có thể cùng ta chơi cờ? Không răn dạy ta là tốt lắm rồi!"

Sau khi trở nên quen thuộc, Tôn Nhu Trữ luôn gọi Tiểu Trọng Quân là ma ốm. Hơn nữa còn không hề cố kỵ, Âu Dương Noãn bật cười.

Vị đại tẩu này quả thật không phải là người am hiểu âm mưu quỷ kế, bằng không sẽ không thẳng thắn như vậy.

Có thể thấy được người đứng sau lưng châm ngòi Tôn Nhu Trữ đến đối phó với nàng cũng chính là lợi dụng điểm này.

Tính cách càng thẳng thắn thì càng dễ bị người ta lợi dụng, mà lại cũng mang đến thương tổn cho người khác cũng càng lớn.

Đạn kỳ trong tay Âu Dương Noãn bị Tôn Nhu Trữ sở trở, mắt thấy quân cờ gỗ mun của đối phương sắp vào lỗ, ánh mắt Âu Dương Noãn chớp chớp.

Bỗng nhiên nàng thuận tay chấm một ít bột tan hướng mặt Tôn Nhu Trữ búng qua.

Lúc Tôn Nhu Trữ quay đầu né chính là lúc Âu Dương Noãn đem hai quân cờ của nàng đánh xuống lỗ.

Đợi khi xong xuôi, Tôn Nhu Trữ quay đầu thì đại thế đã mất: "A, người chơi xấu a!"

Âu Dương Noãn chớp chớp mắt, vô tội nói: "Ta làm gì chơi xấu?"

Tôn Nhu Trữ trừng to mắt nhìn bàn cờ, lại nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn. Nửa ngày mới bật thốt lên: "Người thật sự là gian xảo!"

Khó trách hẳn lại bảo ta ít chơi với người thôi!”

Nói xong lời này Âu Dương Noãn lập tức biết đối phương đang nói đến Hạ Lan Đồ. Nghĩ đến bộ dạng của Hạ Lan Đồ nay thấy mình như thấy rắn rết, Âu Dương Noãn không tự chủ được mà cười ra tiếng.

Sau đó lại lập tức nghiêm mặt nói: “Bình bất yếm trá! Đại tẩu, người về sau phải cẩn thận một chút!”

Tôn Nhu Trữ thấy trong mắt Âu Dương Noãn xẹt qua tia lưu quang thản nhiên, trong lòng thoáng động. Nhưng nhìn bộ dáng như nói đùa của Âu Dương Noãn lại nhìn không ra cái gì khác.

Tôn Nhu Trữ nào đâu biết rằng, Âu Dương Noãn đã quyết định cho vị Đồng trắc phi âm thầm đứng sau kia một chút giáo huấn.

Yếu thế, không phải là tác phong của Âu Dương Noãn. Nếu đối phương đã ba lần bốn lượt đến khiêu khích, nàng đương nhiên phải đáp lại chút lễ vật nhỏ.

Đương nhiên cũng không có gì là không ổn, có qua có lại mới là đạo làm người. Huống chi nàng còn có thể mượn cơ hội này để hóa giải nghi hoặc của mình, có sao lại không làm?

Ngộ thiện, Tôn Nhu Trữ cùng Âu Dương Noãn dùng bữa. Nàng này thích ở trong này dùng bữa, bởi vì Tiểu Trọng Hoa đã mở cho Âu Dương Noãn một phòng bếp nhỏ.

Còn không biết từ chỗ nào tìm đến hai đầu bếp nữ tài nghệ cao siêu, mỗi ngày đều biến đổi đa dạng theo sở thích của Âu Dương Noãn khiến Tôn Nhu Trữ cực kỳ hâm mộ.

Nhưng lúc mang thức ăn lên, sắc mặt Tôn Nhu Trữ liền rất kinh ngạc.

Nàng nhìn nhìn Âu Dương Noãn hỏi: “Ta khó có dịp đến chỗ người dùng cơm, người dùng những thứ này chiêu đãi ta sao?”

Âu Dương Noãn còn chưa kịp nói, Hồng Ngọc đã liền cười: “Quận vương nói tiểu thư trời lạnh kỵ hàn, ăn cũng không ngon miệng nên đã cố ý phân phó dùng xich lương làm cháo mi để tiêu hóa. Thế tử phi yên tâm, thức ăn của ngài đã chuẩn bị tốt, lập tức liền sẽ mang lên!”

Tôn Nhu Trữ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn.

Ánh mắt kia có chút làm cho Âu Dương Noãn đỏ mặt, nàng cười nhẹ hỏi: “Đại tẩu sao lại nhìn ta như vậy?”

Lúc này vì thức ăn dành cho Tôn Nhu Trữ cũng đã được mang lên, Tôn Nhu Trữ cầm lấy đĩa gắp một miếng cá trắng như tuyết tinh chế tỉ mỉ, hừ một tiếng: “Ghen tị với phòng bếp nhỏ cùng những ngày lành của người!”

Âu Dương Noãn bật cười, có cái gì cái gọi là ngày lành với không lành đâu. Chỉ cần thư thái, kỳ thật chính là ngày lành.

Tôn Nhu Trữ ghen tị không phải là phòng bếp của mình mà là tâm ý của Tiểu Trọng Hoa.

Tôn Nhu Trữ tiếp tục nói: “Chẳng qua là ta cũng biết, rất nhiều chuyện ghen tị là ghen tị không nổi. Đây là mệnh của người, cũng là mệnh của ta. Nếu ta cũng sinh thành như người, đương nhiên cũng sẽ có rất nhiều người vì ta thần hồn điên đảo!”

"Vị Dung quận chúa kia cũng như vậy. Lúc thành thân có rất nhiều danh môn công tử khóc đứt ruột. Hiện tại cũng vẫn như vậy, vừa ra khỏi cửa liền không biết có bao nhiêu người chờ đợi để được liếc nhìn một cái!"

Âu Dương Noãn cười cười: "Dung mạo của nữ tử chung quy có một ngày rồi sẽ biến mất. Nếu hấn là vì khuôn mặt này mà yêu ta, thì ta cũng không cần!"

Tôn Nhu Trữ sửng sốt: "Người nghĩ nhiều rồi. Nói đến mỹ mạo, vị công chúa Hương Tuyết của Cao Xương quốc kia mới là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Ta thật muốn được nhìn thấy phong thái của nàng!"

"Nghe nói sứ đoàn của Cao Xương quốc qua đây, dẫn đầu chính là Cửu hoàng tử. Vị Hương Tuyết công chúa này chính là muội muội ruột của hấn, cũng cùng đến Đại Lịch!"

"Chỉ là, Cao Xương tựa hồ như có tâm muốn liên hôn. Ta vốn tưởng rằng vị biểu tỷ kia của người nhất định sẽ ngồi lên vị trí Thái tử phi. Nhưng hiện tại lại xuất hiện một vị Hương Tuyết công chúa....các người nên có chuẩn bị tâm lý!"

Liên hôn? Hai đất nước liên hôn, tất nhiên phải là vị trí Thái tử phi. Nếu như thế, chỉ sợ Hoàng đế cùng Trấn quốc Hầu phủ cũng không nói được cái gì.

Khuôn mặt Âu Dương Noãn cũng không hiện lên chút sầu lo, ngược lại còn tươi cười như hoa: "Chuyện ngày mai thì để ngày mai lo đi. Hôm nay vui vẻ như thế nào thì liền cứ vui vẻ mới phải!"

Tôn Nhu Trữ gật gật đầu: "Cũng phải, nghĩ nhiều làm gì cho mệt!"

Âu Dương Noãn nói: “Như thế này, tí nữa ta cùng người trở về. Trọng Hoa có tìm được một ít thuốc quý, ta tự mình đưa qua!”

Trong mắt Tôn Nhu Trữ lập tức có ánh sáng lạnh: “Bọn họ thật đúng là huynh đệ tình thâm!”

Mặc kệ là như thế nào, oán hận của Tôn Nhu Trữ với Tiểu Trọng Quân vẫn không thay đổi. Âu Dương Noãn làm như không nghe thấy, ung dung ăn một ngụm cháo.

Tôn Nhu Trữ nhìn Âu Dương Noãn, chỉ cảm thấy đôi mắt kia ôn nhu như nước mùa xuân. Mang theo đám sương mờ, lại làm cho người ta đoán không ra tâm tư nàng.

Nghĩ đến những lời mà Hạ Lan Đồ nói về Âu Dương Noãn, nàng thật không thể tưởng tượng được. Nữ tử luôn tàn khốc lạnh như băng, có thể bất cứ khi nào, chỗ nào đều sừng sững không ngã trong lời Hạ Lan Đồ cùng Âu Dương Noãn luôn bình tĩnh ôn hòa trước mắt này lại có liên hệ.

Cuối cùng Tôn Nhu Trữ vẫn thờ dãi: “Được! Chúng ta cùng đi!”

Âu Dương Noãn cong khóe miệng lên, để lộ tia đậm mạc ôn nhu. Như là tuyết trên núi cao, rõ ràng là có ánh mặt trời chiếu vào nhưng lại vẫn lạnh lẽo như trước.

Tôn Nhu Trữ bị nụ cười của nàng làm cho thất thần. Theo những gì Hạ Lan Đồ nói, con người Âu Dương Noãn, hại đến nàng sẽ phải đền mạng. Lúc tâm ngoan thủ lạt thì ánh mắt cũng không hề chớp.

Chẳng qua là nếu thật tâm đối tốt với nàng, nàng cũng sẽ tốt lại gấp trăm gấp ngàn lần để trả lại. Nghĩ như vậy, Tôn Nhu Trữ với Âu Dương Noãn càng sợ hãi lại càng tò mò.

Hai người tới An Khang Viện, mama quản sự liền chào đón: “Thế tử phi, Đồng trắc phi mang thuốc qua, hiện tại còn đang ngồi trong phòng Thế tử!”

Âu Dương Noãn cùng Tôn Nhu Trữ liếc nhìn nhau. Tôn Nhu Trữ sớm thành thói quen, Âu Dương Noãn lại cảm thấy rất là bất khả tư nghị.

Cho tới bây giờ, trong các gia tộc lớn, kế mẫu cùng trưởng tử khẳng định là không thể thân cận.

Nhưng vị Đồng trắc phi này lại rất tốt, đối với con của mình thì không quan tâm nhiều. Còn đối với Thế tử Tiểu Trọng Quân, ngoài mặt tuy rằng thân nhiên nhưng trên thực tế lại rất chiều cố.

Khó trách mọi người đều nói, Tiểu Trọng Quân là một tay Đồng thị nuôi lớn, đối với hắn như chính mình sinh ra.

Nhưng có thể là do Lâm thị, Âu Dương Noãn đối với mấy chữ như con mình sinh ra thì liền có một loại bài xích mãnh liệt.

Nghĩ đến đây, Âu Dương Noãn nhìn nha đầu đang muốn bung chén thuốc vào liếc mắt một cái, ngạc nhiên nói: “Đây là cỏ linh chi ngàn năm sao?”

Lưu mama cười nói: “Nhãn lực của Quận vương phi thật tốt! Đây chính là cỏ linh chi ngàn năm, hơn nữa còn là cỏ linh chi hỏa vân tốt nhất!”

Tôn Nhu Trữ thấy bộ dáng ngạc nhiên của Âu Dương Noãn, liền cầm lấy chén thuốc, mở chung ra nhìn kỹ: “Không có gì ngạc nhiên, không phải đều như nhau sao?”

Đứng bên cạnh Lưu mama là nha đầu Tuệ Quyên của Đồng thị, mặc váy màu xanh, tóc búi gọn gàng, khuôn mặt cũng rất tú lệ, đoan trang khéo léo.

Nàng nghe xong những lời này cũng không hề lộ chút vẻ mặt hờn giận, chỉ mỉm cười đúng mực, giống như cái gì cũng chưa từng nghe thấy.

“Không! Cỏ linh chi hòa vân này không giống. Lần trước Trọng Hoa có tìm được một gốc, nhưng người ta nói là chi bảo gia truyền, mặc kệ là bao nhiêu tiền cũng không bán. Cuối cùng hắn đành tạm buông xuống!”

“Chính là sau đó lại nghe nói nhà kia đột ngột chuyển đi, cũng không tìm thấy được tung tích. Không biết gốc này là từ đâu mà có?”

Âu Dương Noãn chậm rãi nói, lại quan sát một vòng, lập tức đối với Tuệ Quyên cười cười.

Người ta sống chết cũng không chịu bán, Tiểu Trọng Hoa ra một số tiền lớn cũng không được. Đồng thị lại có thể dùng thủ đoạn gì để đánh động đối phương? Hoặc là.....uy hiếp?

Tâm niệm Âu Dương Noãn vừa chuyển, trong lúc đó lại thêm một ý niệm trong đầu.

Nàng quay đầu nhìn thoáng qua Xương Bồ: “Khăn tay của ta để quên trong phòng rồi, ngươi trở về mang lại đây cho ta!”

Xương Bồ còn có chút ngơ ngác, Hồng Ngọc lập tức liếc mắt ra hiệu.

Xương Bồ dù sao cũng đi theo Âu Dương Noãn đã lâu, lập tức phục

hồi lại tinh thần, cúi người dịu dàng nói: “Dạ!”

Tôn Nhu Trữ nghe xong lời này, theo bản năng nghiêng đầu nhìn Âu Dương Noãn. Chén thuốc trên tay có chút giật mình.

Tuệ Quyên kinh hô một tiếng. Đây chính là linh chi quý hiếm, nếu không đúng thời gian đưa đến, nàng thật chịu không nổi.

Nhưng không đợi Tuệ Quyên kịp phản ứng, Âu Dương Noãn đã cười đi lên đỡ lấy chén thuốc.

Nàng dường như có chút không cẩn thận, chiếc nhẫn có hạt lưu ly nho nhỏ trên ngón út không dấu vết xẹt qua chén thuốc.

Góc độ này thập phần xảo diệu, không ai nhìn thấy. Thậm chí ngay cả Tôn Nhu Trữ cũng đều nhẹ nhàng thờ ra vì chén thuốc vẫn không bị làm sao.

Tuệ Quyên bên cạnh cũng tự nhiên nhận lại chén thuốc: “Thế tử phi, để nô tỳ cầm cho. Đồng trắc phi vẫn còn đang chờ bên trong!”

Trên mặt Tôn Nhu Trữ hiện lên chút hờn giận, Tuệ Quyên này tuy rằng là đại nha đầu của Đồng Trắc phi nhưng nói như vậy không khỏi có chút không khách khí.

Nhưng Âu Dương Noãn lại vỗ nhẹ lên tay nàng. Tôn Nhu Trữ sửng sốt, lập tức liền cười buông tay ra: “Được rồi! Làm phiền Tuệ cô nương!”

Chương 354: Mưu sát thế tử (2)

Tuệ Quyên cầm lấy chén thuốc, nhưng lại không phát hiện bên trong có một ít bột trắng mà mắt thường nếu không nhìn kỹ sẽ không thể phát hiện được.

Bột phấn này so với phấn hoa còn nhỏ hơn, rất nhanh liền tan trong nước không để lại dấu vết.

Đó là độc phấn được mài từ trường thảo. Đây chính là lễ vật Lâm Nguyên Hình đưa cho Âu Dương Noãn để phòng thân.

Chỉ bộ tuy nhỏ nhưng cũng rất tinh xảo, bên trong còn có một tầng mỏng như cánh ve để giấu độc. Nàng cũng chưa lần nào thử qua.

Đúng lúc này Di mama bên cạnh Đồng thị từ trong phòng đi ra. Vừa thấy Tôn Nhu Trữ cùng Âu Dương Noãn, trên mặt có chút ngoài ý muốn. Lập tức hành lễ rồi mới hỏi Tuệ Quyên: “Đây là làm sao? Sao thuốc giờ mới đến?”

Trong viện tự nhiên có mama nha đầu phụ trách việc thuốc thang, Đồng thị cư nhiên lại phái Tuệ Quyên cùng Di mama đến xem xét. Thật đúng là quá cẩn thận rồi, đây là đang phòng bị Thế tử phi bất hòa với Thế tử sao?

Âu Dương Noãn thản nhiên cười cười: “Di mama đừng hiểu lầm. Chúng ta ở đây liền gặp được Tuệ Quyên cô nương nên mới nói hai câu....”

Nói xong nàng lại nhìn thoáng qua chén thuốc trong tay Tuệ Quyên: “Trời rất lạnh, cẩn thận thuốc lại nguội hết!”

Di mama biến sắc, bà ta hiểu tính cách của Đồng thị, nếu làm việc có nửa điểm không ổn thì hậu quả thật gánh không nổi.

Di mama nhanh chóng sờ sờ chén thuốc, lập tức hung hăng liếc mắt nhìn Tuệ Quyên: “Còn không mau đi hâm nóng lại!”

Tuệ Quyên cả kinh, vội vàng nói: “Dạ, nô tỳ đi ngay!”

Di mama thế này mới quay người lại, cười đến mắt cũng có nếp nhăn: “Thế tử phi, quận vương phi, hai người vào đi thôi!”

Trong phòng Đồng thị đang ngồi ngay ngắn uống trà. Chắc là vừa ra ngoài, vẫn còn một thân chính trang cao quý mà đoan trang mỉm cười ôn nhu nhìn Tôn Nhu Trữ và Âu Dương Noãn hành lễ.

Đồng thị một bên đỡ lấy tay Âu Dương Noãn, một bên tươi cười nói: “Đệ đệ ngươi đã bình phục hẳn chưa? Ta cũng nên đích thân đi thăm một chuyến!”

Âu Dương Noãn cười nói: “Đồng trác phi quá lời rồi! Nào dám phiền ngài đại giá quang lâm!”

Đồng thị cười vỗ vỗ lấy tay nàng: “Thật sự là quá khách khí rồi, đừng xem ta như người ngoài! Ta không có nữ nhi, ngươi cùng Nhu Trữ đều là con dâu của Yến vương phủ thì cũng như là nữ nhi của ta!”

Lời này nói ra rất thật lòng, tươi cười của Âu Dương Noãn cũng rất cảm động.

Sau lưng Tôn Nhu Trữ không hiểu sao lại thấm một lớp mồ hôi lạnh.

Nàng cảm thấy hai người trước mắt này đều thực giả dối. Cố tình các nàng lại thể hiện rất thật lòng, quả thực đều là cao thủ.

Nhớ tới bản thân lúc đầu không biết tự lượng sức mình đánh giá thấp Âu Dương Noãn, thiếu chút nữa thành đá lót đường cho người ta. Nếu thật sự như vậy mới thật sự là chết oan uổng.

Cách liêm mạc thật dày, thanh âm ho khan của Tiểu Trọng Quân truyền tới.

Ánh mắt Âu Dương Noãn không hề chớp nhìn chăm chú vào Đồng thị. Nhìn thấy tươi cười trên mặt đối phương lập tức phai nhạt đi rất nhiều, đảo mắt nói với Tôn Nhu Trữ: “Sao vậy? Trước đó mấy ngày không phải đã tốt lên nhiều sao?”

Ngữ khí Tôn Nhu Trữ cực thản nhiên: “Đây là bệnh cũ, mùa đông đến sẽ nghiêm trọng hơn một chút!”

Ngữ khí của Tôn Nhu Trữ rất lạnh nhạt, biểu tình của Đồng thị cũng có biến hóa rất nhỏ.

Âu Dương Noãn từ khoeo mắt đuôi lông mày của đối phương phát giác một chút chán ghét. Nhưng là chán ghét cái gì? Tôn Nhu Trữ? Hay là vì Tôn Nhu Trữ hờ hững với bệnh tình của Tiểu Trọng Quân?

Âu Dương Noãn cảm thấy chuyện này càng ngày càng thú vị.

Ngữ khí Đồng thị hòa hoãn xuống: “Người cũng nên lưu tâm nhiều một chút mới phải!”

Lập tức lại nhìn đến biểu tình tựa tiểu phi tiểu của Âu Dương Noãn liền không nói nữa, ngược lại hướng qua Di mama trầm giọng xuống:

“Thuốc sao còn chưa đưa lên?”

Trên mặt Tôn Nhu Trữ xẹt qua vẻ lạnh lùng, Di mama liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn một cái lại thấy đối phương đang mỉm cười nhìn mình.

Không biết vì sao dường như còn có chút cảnh cáo, cho nên không dám nhắc đến chuyện thuốc bị lạnh: “Dạ, nha đầu Tuệ Quyên kia tác phong cũng quá chậm chạp. Lão nô vừa mới ra khỏi phòng liền gặp Minh quận vương phi nên cũng chưa kịp đi dục nàng. Hiện tại lão nô lại đi xem sao!”

Nói xong liền đi ra ngoài, nha đầu cũng vừa lúc dâng trà lên. Âu Dương Noãn trở lại vị trí của mình, im lặng ngồi uống trà, biểu cảm vẫn bình thản.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh, trong lư hương hương khí lượn lờ khiến thần sắc mọi người lại càng dị thường khác xa.

Tôn Nhu Trữ không chịu nổi loại yên tĩnh này, vừa muốn mở miệng lại nghe Âu Dương Noãn cười nói: “Nghe nói Thế tử phi có nuôi một con chó nhỏ rất đẹp. Không biết có thể cho ta nhìn một chút không?”

Tôn Nhu Trữ cười nói: “Nếu là người khác nói ta còn không thấy kỳ quái. Nhưng người đã nhìn thấy bảo bối kia của Đại công chúa, đó mới là quý hiếm. Còn của ta cũng chỉ là bình thường, giải buồn mà thôi. Nếu ngươi muốn xem, vậy đến phòng ta đi!”

Âu Dương Noãn cười cười: “Sao đại tẩu lại nói vậy? Hiện tại liền mang lại đây đi. Nghe nói nó cực kỳ có linh tính, rất yên lặng. Trên người nửa cọng lông cũng điếu, thiết nghĩ cũng sẽ không ảnh hưởng đến Thế tử nghỉ ngơi!”

Nói xong nàng lại nhìn Đồng thị: “Không biết ý trác phi thế nào?”

Đồng thị cười cười, đáy lòng xẹt qua chút khác thường. Lại không biết Âu Dương Noãn đến tột cùng là có chủ ý gì, chỉ đành cười nói: “Sao lớn rồi vẫn còn như đứa nhỏ thế kia? Thôi, Nhu Trữ, nếu Noãn Nhi đã muốn xem người liền mang ra cho nàng chiêm ngưỡng một chút!”

Trong lời nói giống như Âu Dương Noãn thực sự là một tiểu cô nương không hiểu chuyện.

Tôn Nhu Trữ nhăn mặt nhíu mày, lại nhìn đến hai mắt đẹp của Âu Dương Noãn. Biết đối phương không thèm để ý liền nói với nha đầu bên cạnh: “Đi ôm đến đây!”

Rất nhanh, một nha đầu liền mang đến một cái giỏ gỗ mun, bên trong là một con chó nhỏ trắng. Trên người thế nhưng lại mang theo cái áo nhỏ thêu hoa, nhìn rất đáng yêu.

Đồng thị mỉm cười, giọng điệu giống như đang dỗ dành tiểu hài tử: “Noãn Nhi, người không phải muốn nhìn sao? Mau xem đi!”

Lại đảo mắt nói với Tôn Nhu Trữ: “Người xem, Noãn Nhi lớn như vậy mà vẫn còn như đứa nhỏ. Háo hức đến mức một lát cũng không thể chờ!”

Trong phòng liền có mama, nha đầu vụng trộm cười.

Âu Dương Noãn lại mắt diếc tai ngơ, chỉ buông chén trà xuống nhìn thoáng qua Hồng Ngọc.

Hồng Ngọc vội nói: “Tiểu thư, người xem con chó nhỏ này thật đáng yêu. Người xem lông nó kìa, thật là mềm mại!”

Nói xong, Âu Dương Noãn gật gật đầu, đứng dậy đi đến gần, lại như cố ý lại như vô tình vừa vặn đưa lưng về phía cửa.

Thấy mắt Âu Dương Noãn không rời khỏi con chó nhỏ, nha đầu liền mang cái giỏ đến gần.

Âu Dương Noãn dường như rất thích, cởi túi hương trên người xuống cầm trên tay trêu chọc nó.

Đúng lúc này, Di mama cùng Tuệ Quyên một trước một sau bước vào. Di mama tươi cười đầy mặt nói: “Chủ tử, thuốc đã chuẩn bị xong!”

Tôn Nhu Trữ ngẩng đầu nhìn, Đồng thị cười nói: “Người đừng đa tâm. Thuốc này là thứ quý trọng, ta sợ có gì sơ suất nên mới bảo bọn họ đi kiểm tra!”

Di mama liền trở lại bên cạnh Đồng thị.

Tôn Nhu Trữ chỉ cười cười, linh chi ngàn năm sao? Tất nhiên là lo lắng rồi.

Đồng thị cũng không phải lần đầu tiên làm vậy. Giống như là sợ nàng hạ độc bên trong thuốc vậy, chưa bao giờ cho phép người của nàng được chạm vào thuốc.

Thậm chí ngay cả người trong viện này cũng thường xuyên đổi mới, sợ nàng hạ độc thủ với Tiểu Trọng Quân.

Trong lòng Tôn Nhu Trữ cười lạnh, nàng tuy rằng sớm không ưa Tiểu Trọng Quân. Nhưng làm quả phụ sao? Nàng không có hứng thú này.

Âu Dương Noãn phảng phất như không nghe Đồng thị nói chuyện, cất túi hương đi rồi muốn tới gần hơn. Muốn sờ sờ những sợi lông mềm mượt như tuyết trắng của chó con.

Không nghĩ rằng con chó nhỏ đã được thuần dưỡng sớm đã bị nàng trêu chọc phát hỏa, một ngụm liền cắn xuống.

Âu Dương Noãn ai nha một tiếng, thu tay lại, máu như những hạt châu lập tức ứa ra.

Ngay tại nháy mắt, Âu Dương Noãn giống như rất đau đớn. Tay vung lên đánh nghiêng cái giỏ, con chó nhỏ lập tức nhảy tới, lại nhảy mạnh lên hướng túi hương trên người Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn liền lùi về sau, vừa vịn dụng vào Tuệ Quyên đang cầm chén thuốc.

Tuệ Quyên kêu khẽ một tiếng, không hề phòng bị, chén thuốc lập tức bị hất xuống đất. ‘Ba’ một tiếng, thuốc quý báu vung vãi khắp nơi.

Đồng thị lập tức đứng lên, sắc mặt đại biến rất khó coi. Di mama cũng ai nha một tiếng, nhưng khi nhìn thấy thần sắc chủ tử mình liền không dám mở miệng nữa.

“Trời ạ! Làm sao vậy? Sao lại còn cắn người?”

Tôn Nhu Trữ kinh hô một tiếng đứng mạnh lên. Nhanh chóng bước qua nhìn vết thương trên tay Âu Dương Noãn chỉ là một vết thương nhỏ, chỉ bị xước da một chút thôi.

Nhưng vì một chút này mà nháo ra động tĩnh lớn như vậy, nàng sửng sốt nhìn về phía Âu Dương Noãn.

Đối phương lại cũng đang trừng mắt nhìn mình, vẻ mặt hoảng hốt: “Phải làm sao bây giờ? Ta bị cắn còn chưa tính, nhưng thuốc của Thế tử cũng đã bị đổ. Thật sự là đại họa rồi!”

“Người thật sự là rất sợ ý! Đang êm đang đẹp lại muốn ôm, thật sự là....”

Sắc mặt Đồng thị chưa bao giờ khó coi như thế. Linh chi ngàn năm cũng không phải thứ dược liệu trân quý có thể dễ dàng tìm được.

Nhìn thấy Đồng thị tức giận, mọi người trong phòng ngoại trừ Âu Dương Noãn cùng Tôn Nhu Trữ thì tất cả mọi người đều quỳ xuống.

Âu Dương Noãn thật sự khiếp sợ nói: “Đồng trác phi, ngài đừng tức giận! Thế này, để ta lại tìm đến một gốc khác là được!”

Đây là linh chi ngàn năm a! Đừng nói là thiên kim, cho dù là vạn kim cũng không mua được.

Trong lòng Đồng thị nghĩ như vậy nhưng khi nhìn thấy bộ dáng giống như thực sự bị thương của Âu Dương Noãn liền lại nhớ đến câu nói xem nàng như nữ nhi của mình vừa nãy, quả thực so với nuốt phải ruồi bọ còn khó chịu hơn.

Đồng thị cơ hồ hoài nghi, Âu Dương Noãn đây là đang phần trư cật lão hổ, cố ý làm mình khó xử.

Tình hình này, không thể trách được nàng, nàng cũng chỉ là vô tâm mà thôi. Còn không trách cứ, dược liệu trân quý cứ như vậy thành đồ bỏ đi, thật đúng là không thể cam tâm.

Dù sao mọi người cũng đều đang nhìn cho nên không thể trách móc

quá nặng nề. Nghĩ đến đây Đồng thị đành phải nuốt tức giận lại: “Quên đi, vẫn nên băng bó vết thương trước, rồi tìm một đại phu đến xem!”

Âu Dương Noãn liền tươi cười: “Dạ! Xin Đồng trắc phi yên tâm, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi!”

Đồng thị nhìn tươi cười ôn nhu kia, thật sự là không nói nên lời, đành thở dài nói: “Rốt cuộc cũng là mệnh của Trọng Quân. Ăn linh chi này, chưa biết chừng bệnh tình có thể được khởi sắc!”

Nói cách khác, bệnh của Tiểu Trọng Quân không tốt thì chính là do nàng làm hại? Âu Dương Noãn cười cười, che đi tia lãnh khốc cùng đen tối trong mắt.

Tôn Nhu Trữ lại không phát hiện ra sóng ngầm mãnh liệt giữa hai người. Cắn Âu Dương Noãn là chó nhỏ của mình. Hiện tại nàng đang sầu lo, chính là làm sao giải thích với Tiểu Trọng Hoa yêu thể như mạng kia.

Tôn Nhu Trữ nhận lấy khăn tay nha đầu đưa qua, tự mình băng bó vết thương cho Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn nhìn vết thương đã được băng bó, cảm thấy hơi lành lạnh lại mang theo chút hương khí. Nghĩ chắc là rượu thuốc trong phòng Tôn Nhu Trữ.

Tôn Nhu Trữ vừa thổi thổi vừa hỏi: “Còn đau không?”

“Xem đại tẩu nói kìa! Ta không yếu ớt như vậy đâu!”

Âu Dương Noãn cười cười, lại quay đầu nhìn Đồng thị đang thâm trầm không nhìn ra chút cảm xúc.

Nàng cười đến càng là thản nhiên, hành lễ: “Đây đều là lỗi của ta!”

Đồng thị tà tà dựa vào ghế, trong đôi mắt phượng cuối cùng cũng hơi lóe lên, chỉ là trong khoảnh khắc liền trôi qua.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy một nha đầu kinh hô lên. Mọi người đều nhìn lại, thế nhưng lại thấy con chó nhỏ kia thống khổ rên rỉ trên đất, chỉ chốc lát sau liền hộc máu mà chết.

Mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, bất quá chỉ liếm chút nước thuốc vương vãi trên sàn mà liền chết.

Nha đầu Tuệ Quyên vừa rồi bùng chén thuốc sớm đã quỳ trên đất, lúc này thấy một màn như vậy sắc mặt liền trắng bệch không có chút huyết sắc.

Rốt cuộc lập tức ngã ngồi xuống, hoàn toàn không dám tin: “Làm sao có thể.....Tại sao lại như vậy?”

Sắc mặt Đồng thị đã hoàn toàn thay đổi, rốt cuộc cũng mất đi bộ dáng bình tĩnh cơ trí bình thường. Môi run lên nhè nhẹ, lạnh lùng nói: “Đây là có chuyện gì?”

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua Tuệ Quyên đang xụi lơ trên đất, khóe miệng hiện lên một tia cảm xúc kinh ngạc: “Đây là làm sao vậy? Con chó nhỏ này....”

Tôn Nhu Trữ theo bản năng nói: “Trong thuốc này có độc! Ông trời ạ!”

Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi.

Thuốc này là mang tới cho Thế tử, nếu không phải vừa rồi Âu Dương Noãn vô ý làm đổ, chỉ sợ Tiểu Trọng Quân đã sớm uống xong. Như vậy chẳng phải cũng như con chó này rồi sao?

Trời ạ! Đây là mưu hại Thế tử a! Ánh mắt mọi người lập tức rơi xuống Tuệ Quyên. Sau đó là Di mama, cuối cùng là Đồng thị.

Đồng thị sửng sốt, thật không ngờ ánh mắt mọi người lại đều nhìn về mình.

Dường như cũng ngay lập tức bà ta nhìn Âu Dương Noãn, lại nghe thấy đối phương lạnh lùng nói: “Người đâu! Mau bắt nô tỳ lấy hạ phạm thượng này lại! Đi mời Vương gia cùng Quận vương lại đây! Mau lên!”

Nha đầu biết tình hình nghiêm trọng liền dạ vâng rồi nhanh chóng chạy đi, cũng không dám liếc mắt nhìn sắc mặt mọi người trong phòng.

Sắc mặt Đồng thị cũng xanh mét, tầm mắt cơ hồ muốn xuyên thủng lưng Âu Dương Noãn.

Nhưng nàng lại chậm rãi xoay người, sắc mặt tựa hồ như rất khó xử: “Đồng trắc phi, nha đầu kia là người của ngài. Ngài sẽ không trách ta chứ?”

“Sẽ không!” Đồng thị hít sâu một hơi, từng chữ cơ hồ như thoát ra từ kẽ răng.

Tôn Nhu Trữ nhìn hai người, lập tức hồ đồ.

Nàng không biết đến tột cùng là có chuyện gì. Sao đang êm đang đẹp trong chén thuốc lại có độc?

Như thế nào lại chính là linh chi ngàn năm mà Đồng thị mang tới?
Hơn nữa lại còn do chính người bên cạnh tự mình chuẩn bị, hết thảy
đều rất kỳ quái!

Nếu không phải hôm nay Âu Dương Noãn vô tình làm đổ, vậy hôm
nay Tiểu Trọng Quân thật sự sẽ chết. Như vậy tất cả mọi người trong
phòng này đều không thoát khỏi liên quan.

Thế tử bị độc sát, tội danh này ai gánh nổi a?

Tôn Nhu Trữ nghĩ đến đây, mồ hôi lạnh lập tức chảy ròng ròng, nhìn
Âu Dương Noãn không nói nên lời.

Âu Dương Noãn cười trấn an Tôn Nhu Trữ: “Chuyện này là chuyện
lớn, phải giao cho Vương gia xử lý!”

Nói xong nàng lại nhìn thoáng qua con chó nhỏ kia, tiếc hận: “Con
chó này cũng xem như là giúp Thế tử cản tai. Nếu không như thế, kết
quả thật sự là không chịu nổi!”

Đồng thị nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn, trong ánh mắt kia cơ hồ
như muốn thiêu sống Âu Dương Noãn.

Chương 355: Chinh đồn Đồng trắc phi (1)

Màn hình bỗng nhiên được xốc lên, sau đó là Tiểu Trọng Quân được người khác dìu ra, sắc mặt một mảnh trắng xanh, hốc mắt hõm sâu. Hiển nhiên là nhiều ngày chưa được nghỉ ngơi tốt.

Hắn nhìn trong phòng, Tuệ Quyên đã bị trói đang quỳ trên đất. Mặt không còn chút huyết sắc đang cuộn mình lại run rẩy. Còn Di mama cùng Đồng thị sắc mặt đều ngưng trọng.

Tiểu Trọng Quân sững sốt, chợt nói: “Có chuyện gì vậy?”

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua Tiểu Trọng Quân bệnh tật, vẻ mặt ôn hòa nói: “Đại ca sao lại ra đây? Haizzz, đều trách thanh âm của chúng ta quá lớn, thế nhưng lại kinh động đến huynh!”

Tiểu Trọng Quân nhìn Âu Dương Noãn, nhất thời có chút hờn giận chuyển hướng hỏi Tôn Nhu Trữ: “Đến tột cùng là có chuyện gì? Người nói đi!”

Tôn Nhu Trữ mặt không chút thay đổi nhìn phu quân của mình, chậm chạp mở miệng: “Thế tử, vẫn là chờ Vương gia đến đây xử lý đi!”

Tiểu Trọng Quân sững sốt, ánh mắt xẹt qua tia âm ngoan. Chỉ là lập tức một trận ho khan thật mạnh đánh gãy sự lạnh lùng sắp vọt ra của hắn.

Âu Dương Noãn cười nói: “Đại ca, huynh vẫn nên ngồi xuống trước đi. Nhìn xem, ngay cả đứng cũng còn đứng không vững nữa là!”

Sắc mặt Tiểu Trọng Quân lập tức trở nên khó coi, tựa hồ muốn nói nhưng Đồng thị lập tức quát: “Còn không mau đỡ Thế tử ngồi xuống!”

Nha đầu một bên sừng sốt, lập tức tỉnh lại, vội vội vàng vàng đỡ Tiểu Trọng Quân ngồi xuống ghế, lại châm trà cho hắn.

Âu Dương Noãn cười cười, làm như toàn bộ mọi người trong phòng không tồn tại. Ung dung nâng chén trà lên, lẳng lặng đợi Yến vương cùng Tiểu Trọng Hoa đến.

Yến vương đến trước, Tiểu Trọng Hoa vì còn ở quân doanh, tạm thời chưa lập tức trở về được. Âu Dương Noãn đẩy chén trà lại, rồi cùng Tôn Nhu Trữ đứng lên hành lễ.

Yến vương xua xua tay, ý bảo không cần đa lễ.

Ông vừa tiến vào liền thấy được tình hình trong phòng. Lại liếc mắt nhìn Tiểu Trọng Quân liền biết không xảy ra chuyện lớn.

Chỉ là cũng rất lâu rồi ông mới bước vào viện này. Lần này đến còn là vì chuyện như vậy, trong lòng rất là không vui, sắc mặt cũng rất âm trầm.

“Xảy ra chuyện gì?” Sau khi ngồi xuống, Yến vương mới chậm rãi hỏi.

Đồng thị sắc mặt lạnh lùng ngồi đó, từ từ nói: “Chuyện này, thiếp cũng thấy rất kỳ quái! Cũng không biết sao lại phát sinh chuyện như vậy?”

Đồng thị cũng không nói gì, bởi vì bà ta cũng đang tự hỏi. Chuyện

này đến tột cùng là làm sao? Và phải làm như thế nào để bản thân thoát khỏi khốn cục này?

Âu Dương Noãn cười cười, lại lạnh lùng nhìn Tuệ Quyên: “Vương gia, chính là nha đầu này! Đồng trắc phi hảo tâm mang tới linh chi ngàn năm cho Thế tử. Nói đến thì cũng vừa khéo, trong lúc vô ý con đã đánh đổ chén thuốc, làm hại sủng vật của đại tẩu bị độc chết. Thuốc này là do nha đầu kia tự mình giám sát. Nghĩ đến người sau lưng nàng cũng không phải muốn mạng của một con chó a!”

Lời này vừa thốt ra, đừng nói đến mấy người Tiểu Trọng Quân. Ngay cả sắc mặt Yến vương cũng thay đổi.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua Tuệ Quyên, nàng ta liên tiếp dập đầu, liều mạng nói: “Vương gia, nô tỳ cái gì cũng không biết a! Nô tỳ vô tội!”

Vô tội?

Âu Dương Noãn cười lạnh. Tuệ Quyên là tâm phúc của Đồng thị, tất nhiên cũng nhúng tay vào không ít chuyện.

Vô tội? Trên đời này sẽ có người chân chính vô tội sao?

Hừ, lúc trước Hồng Ngọc cùng Xương Bồ liên tiếp bị hãm hại. Lại thêm chuyện vu oan cho nàng, Tuệ Quyên này cũng không hề rảnh tay a!

Tiểu Trọng Quân lạnh lùng nói: “Đệ muội, chuyện này không thể ăn nói bậy bạ, hồ ngôn loạn ngữ. Tuệ Quyên là nha đầu của Đồng trắc phi, nàng làm sao có thể hại ta? Chuyện đó căn bản là không có đạo lý!”

Âu Dương Noãn thở dài, như là thật sự tiếc hận: “Đại ca, tặc ngữ có câu ‘Nô đại khi chủ’. Ta cũng không biết sao Tuệ Quyên lại hạ độc trong thuốc của huynh. Nhưng nhìn hành vi của nàng thì nhất định là muốn dồn huynh vào chỗ chết a!”

"Chẳng qua là, huynh mới chân chính là khổ chủ. Nếu huynh cảm thấy chuyện này không có gì, muốn tha cho Tuệ Quyên một mạng thì cũng không phải là không thể!”

(Nô đại khi chủ: Câu này nghĩa nôm na là nô tài có chỗ dựa mạnh nên coi thường chủ tử.)

Tôn Nhu Trữ vừa nghe, thiếu chút nữa là cười ra tiếng. Thăm nghĩ Âu Dương Noãn thật sự đen tối. Nếu Tiểu Trọng Quân gật đầu nói Tuệ Quyên vô tội thì tương đương nói với người khác tội mưu hại hắn chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ.

Như vậy không phải là tự bê đá đập vào chân mình sao? Cũng chính là nói ai muốn giết ta thì cứ tới giết, không sao hết, ta sẽ không trách tội? Quả thực là buồn cười.

Chớ nói Tiểu Trọng Quân là người khôn khéo. Cho dù hắn là kẻ ngốc cũng sẽ phát hiện Âu Dương Noãn đang chèn ép hắn. Hơn nữa còn khiến hắn ghen khuất.

Âu Dương Noãn cười nói với Yến vương: “Vương gia, Thế tử muốn tha cho Tuệ Quyên. Ngài xem nên làm gì bây giờ?”

Tiểu Trọng Quân hiển nhiên cũng rất là tức giận, vừa muốn mở miệng lại liền ho khan tê tâm liệt phế.

Đúng lúc này Yến vương nhìn Âu Dương Noãn, lạnh nhạt nói: “Chuyện này đương nhiên không thể cho qua như vậy!”

Chủ tử là trời, nô tỳ là nô tỳ. Nếu nô tỳ nổi lên tâm tư mưu hại chủ tử mà không bị trừng phạt thì chẳng phải không còn tôn ti cao thấp nữa sao?

Tuệ Quyên thê lương nói: “Nô tỳ không phải muốn độc chết Thế tử. Nô tỳ làm sao có lá gan độc chết Thế tử? Nô tỳ căn bản không biết trong thuốc có độc a!”

Âu Dương Noãn hừ nhẹ: “Người không biết trong thuốc này có độc? Thuốc này là do người sắc, ngoại trừ Di mama đi tìm người ra thì không hề qua tay ai. Người không phải muốn độc chết Thế tử thì muốn làm cái gì? Chẳng lẽ người đoán chắc được thuốc sẽ bị đổ, muốn độc chết con chó kia?”

Ánh mắt Tuệ Quyên đều đỏ lên: “Nô tỳ không có! Nô tỳ sao dám độc sát Thế tử? Di mama, Di mama, mama mau làm chứng cho nô tỳ a! Ngài luôn ở bên cạnh nhìn, nếu nô tỳ hạ độc, ngài làm sao có thể không biết a?”

Trong lòng Di mama khẽ lộp bộp, nhất thời liền kêu lên một câu hồng ròi. Nếu Tuệ Quyên tự mình nhận lấy thì nhiều nhất cũng chỉ một mình nàng chết.

Hiện tại nàng lại kéo mình vào cùng, liền thế nào cũng sẽ liên lụy đến Đồng thị. Dù sao linh chi ngàn năm cũng là Đồng thị mang đến, Tuệ Quyên cùng mình đều là tâm phúc của Đồng thị.

Nếu thật sự mưu hại Thế tử, làm sao không liên quan đến Đồng thị được?

Di mama cả kinh, nhất thời thấy ánh mắt lạnh như băng của Đồng thị đang hướng lại đây liền vội vàng trách cứ: “Nha đầu chết tiệt kia,

chính người làm việc không để tâm, bị người ta động vào cũng không biết. Tất nhiên là do người nhất thời bất cẩn nên mới có người hãm hại người. Còn không mau ngẫm lại xem!”

Tuệ Quyên sửng sốt, lập tức nhớ lại tình hình vừa rồi. Nàng mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Âu Dương Noãn, lại nghe thấy đối phương cười nói: “Di mama, người tới viện này hôm nay, ngoại trừ Đồng trắc phi thì chỉ còn lại ta cùng đại tẩu. Ý của người là Đồng trắc phi phái người động thủ, hay vẫn là đại tẩu muốn mưu sát trượng phu? Hoặc muốn nói là do ta hạ độc?”

Dứt lời nàng hướng Đồng thị, thở dài: “Đồng trắc phi, người bên cạnh ngài lúc này thật đúng là hơi quá đáng. Ngay cả ngài cũng hoài nghi không nói, ta cùng đại tẩu thật sự vô tội a! Nếu đại ca có chút gì bất hạnh, đại tẩu không phải sẽ cơ khổ cả đời sao? Tẩu ấy có lý do gì để mưu hại đại ca? Còn về phần ta, lại càng không thể!”

Nói tới đây nàng lại nhìn Tuệ Quyên cười nói: “Người có phải muốn nói vừa rồi khi mang thuốc vào đựng phải ta và đại tẩu ở bên ngoài? Thực đáng tiếc, tuy rằng chúng ta đều ở đó nhưng trước mặt bao nhiêu người, chẳng lẽ chúng ta còn có thể ở trước mặt người đoạt lấy chén thuốc rồi bỏ độc vào?”

Tuệ Quyên ngạc nhiên, nàng làm sao biết Âu Dương Noãn làm như thế nào? Nàng căn bản cũng không nhìn thấy được.

Nhưng nàng biết chuyện này nhất định có liên quan đến hoặc là Âu Dương Noãn hoặc là Tôn Nhu Trữ.

Nhưng như vậy thì sao? Không bắt được tận tay, lại không có chứng cứ, dù là ai cũng không nói được điều gì.

Di mama ngược ngùng nói: “Quận vương phi, ngài hiểu lắm rồi. Lão

nô sao dám hoài nghi ngài cùng Thế tử phi. Có cho lão nô một ngàn lá gan, lão nô cũng không dám a!”

Âu Dương Noãn cười: “Như vậy, xem ra là người đột nhiên có một vạn lá gan nên mới bắt đầu hoài nghi Đồng trắc phi?”

Di mama bị những lời này làm cho cả kinh, nhất thời mặt xám như tro, lập tức quỳ rạp xuống đất, run rẩy không ngừng.

Đồng thị liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn, giống như bị người ta đâm vào vô số băng khiết từ đỉnh đầu. Băng kim kia hóa thành hàn ý lan tràn khắp tứ chi.

Chung quy là do mình đã quá coi thường Âu Dương Noãn, đã quá coi thường nữ tử chỉ mới mười lăm tuổi này.

Nhưng điều mà Đồng thị không thể ngờ đó chính là tính cả kiếp trước thì Âu Dương Noãn ước chừng cũng đã khoảng ba mươi ba tuổi, tâm cơ mưu lược tuyệt không thua bất luận kẻ nào.

Trên mặt Đồng thị chậm rãi hiện lên mảnh sắc lạnh: “Điện hạ, nha đầu kia đã đi theo ta nhiều năm, nhất định sẽ không làm ra loại chuyện này. Trong đó nhất định là có hiểu lầm!”

Âu Dương Noãn liền cười cười: “Có phải hiểu lầm hay không, chỉ cần nghiệm thi con chó kia cùng nước thuốc còn sót lại thì sẽ biết!”

Mi tâm Yến vương nhíu chặt lại, đôi mắt ám trầm cực kỳ tức giận: “Người đâu, mau kiểm nghiệm thật cẩn thận cho ta!”

Bởi vì Yến vương nghiêm lệnh cho nên hộ vệ phá lệ mạnh mẽ vang dội. Trong phòng lặng lẽ, quá mức yên tĩnh chờ đợi kết quả.

Bên ngoài những bông tuyết buông rơi, thậm chí có thể nghe thấy tiếng tuyết đập xuống đất. Âu Dương Noãn hơi hơi cong môi lên, tuyết rơi rồi.

Mọi người đều mờ mịt, ngay cả hít thở mạnh cũng không dám. Duy chỉ có sắc mặt Âu Dương Noãn vẫn rất bình tĩnh, còn nói với nha đầu bên cạnh: “Trà lạnh rồi, đi đổi ly khác đi!”

Bên ngoài thị vệ không dám chậm trễ, một người lấy ngân châm thử nước thuốc. Ngân châm sáng bóng vừa mới chạm vào nước thuốc liền lập tức biến đen.

Âu Dương Noãn cười cười, sắc mặt vẫn bình thường: “Lại nghiệm xác con chó kia một chút đi. Miễn cho lại nói là do con chó kia có bệnh không tiện nói ra, đột nhiên chứng bệnh phát tác mà chết. Mà đúng là cũng có khả năng đó, nếu như vậy thì không thể oan uổng là do linh chi ngàn năm!”

Thị vệ vừa nghe, lập tức lấy một cây châm khác thử trên xác chó con. Ngân châm cũng liền chuyển đen.

Thần sắc Tôn Nhu Trữ đại biến nhìn Yến vương: “Vương gia, thật sự là trúng độc. Xem ra....”

Nàng lại nhìn thoáng qua Tuệ Quyên: “Thật sự là có người muốn mưu hại Thế tử!”

Tiểu Trọng Quân không nói gì, ánh mắt hiện lên vẻ kinh cụt. Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa thì người nằm đó chính là hắn....

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, trừng mắt: “Là ai? Là ai muốn hại ta?”

Nếu vừa rồi hắn còn đứng bên Tuệ Quyên. Không, phải nói là đứng

về bên Đồng thị thì hiện tại hấn cũng đã không tin một ai nữa rồi.

Tiểu Trọng Quân, chính là một người đa nghi. Hơn nữa bản tính hấn còn rất cuồng ngạo, tựa hồ như bị áp lực kia làm suy yếu đi sự bình tĩnh bên ngoài.

Âu Dương Noãn nhìn mặt hấn trở nên tức giận liền nói: “Thế tử, dù sao cũng không thành. Huynh đừng quá lo lắng!”

Ánh mắt lạnh lẽo của nàng lại thoáng xẹt qua mặt Đồng thị: “Ai muốn hại Thế tử, Vương gia nhất định sẽ không nương tay!”

Tiểu Trọng Quân nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn, như là muốn đo lường ý tứ trong lời nói của nàng.

Thanh âm của Yến vương liền trở nên lạnh lẽo tàn khốc: “Lập tức điều tra cho ta. Những thứ dơ bẩn này làm sao có thể ở trong thuốc của Thế tử?”

Tuệ Quyên rút cuộc cũng bất chấp tất cả, kêu lớn lên: “Là Thế tử phi. Không, là Quận vương phi. Không, nô tỳ không biết rốt cuộc là ai trong hai người họ!”

"Nô tỳ vốn đang mang thuốc vào, cố tình Thế tử phi lại muốn xem là thuốc gì. Quận vương phi cũng có nhìn thoáng qua. Trừ lần đó thì thuốc không hề tiếp xúc với người ngoài!"

Tôn Nhu Trữ giống như rất cả kinh: “Nha đầu kia, người điên rồi sao? Như thế nào lại cắn bừa lung tung?”

Khi thì nói là Thế tử phi, khi thì nói là Quận vương phi. Chẳng lẽ là hai người liên thủ mưu sát Thế tử sao? Quả thực là bậy bạ! Đối với một người là phu quân, còn một người là đại ca, các nàng có lý do gì

để mưu sát Thế tử?

Huống chi, Âu Dương Noãn sớm đã đoán được khi nha đầu kia bị bức đến cực điểm thì sẽ cắn lấy mình.

Nàng nhìn thoáng qua Đồng thị đang ngồi phía cao cao kia: “Nhìn xem, ta vừa rồi nói có sai đâu. Nha đầu kia quả thật muốn đem việc này oan uổng cho ta cùng đại tẩu!”

“Đáng tiếc, người cũng không ngấm lại xem, nếu ta cùng đại tẩu muốn giết Thế tử, ta vì sao còn đánh đổ chén thuốc? Để huynh ấy trực tiếp uống không phải tốt hơn sao? Ta hạ độc trước, sau đó lại cứu hắn. Người là hoài nghi đầu óc ta ngu ngốc hay vẫn là nghi ngờ sự anh minh của điện hạ? Người không nên tìm bừa một lý do để mình thoát tội!”

Ngữ khí nàng khí thế bức người, lại vì như thế mà đôi mắt càng sáng hơn, khuôn mặt lại càng thanh lệ hơn.

Còn những mama nha đầu trong phòng đều nhất thời ngây người, trong mắt bọn họ Âu Dương Noãn bình thường đều cẩn thận rụt rè. Chưa từng thấy qua nàng lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị như vậy.

Quả thực là không hề dễ bắt nạt. Ai ai cũng thoáng kinh hãi, chẳng lẽ bọn họ đều nhìn lầm vị Vĩnh An quận chúa thoát nhìn thập phần ôn hòa này sao?

Yến vương nhìn chằm chằm tất cả mọi người, thần sắc lạnh lùng. Trong đáy mắt như có hai ngọn lửa sáng lên: “Quy của trong phủ mất hết rồi!”

Đồng thị đứng dậy, cúi đầu quỳ xuống, thần sắc thê thảm như một

đóa mẫu đơn thì nở rộ: “Điện hạ, ta chấp chương Yến vương phủ đã nhiều năm, chưa bao giờ xuất hiện loại chuyện này!”

“Nay mặc kệ ai đúng ai sai đều không nói được rõ ràng. Tuệ Quyên là nha đầu của ta, ngay cả khi nàng vô tội thì cũng có tội làm việc không cẩn thận. Mà chủ tử như ta, cũng là dạy bảo không nghiêm. Xin điện hạ trách phạt!”

Âu Dương Noãn bình tĩnh nghe hết thấy, Đồng thị so với Lâm thị còn cao tay hơn nhiều. Ngay khi có vấn đề, Lâm thị sẽ dùng mọi cách để đổ tội cho người bên cạnh.

Mà Đồng thị lại hiểu được tránh nặng tìm nhẹ, bảo vệ người bên cạnh. Cứ như vậy bọn họ cũng sẽ càng thêm tận trung.

Mà Âu Dương Noãn nàng ở trong phủ căn cơ cũng chưa sâu, không thể nghi ngờ là đã có không ít địch nhân.

Nghĩ đến đây, Âu Dương Noãn khôi phục tươi cười nhu hòa, chủ động đi lên đỡ lấy Đồng thị: “Trắc phi, ngài đây là làm sao vậy? Ngài không cần lo lắng!”

“Tuệ Quyên tuy rằng muốn mưu hại Thế tử lại là nha đầu của ngài nhưng ai cũng biết ngài sẽ không sai khiến nàng đi độc sát Thế tử. Cho nên ngài không cần quá mức sầu lo, Vương gia nhất định sẽ chủ trì công đạo!”

Lời này nói ra giống như Đồng thị vì chợt dạ mới nói những lời kia. Tôn Nhu Trữ nghe mà trợn mắt há mồm. Nàng không nghĩ rằng Âu Dương Noãn chỉ nói hai ba câu đã khiến Đồng thị lâm vào tình thế quẩn bách.

Hiển nhiên, Âu Dương Noãn đã khiến ý đồ thoát tội cho Tuệ Quyên

bóp chết ngay khi vừa hình thành.

“Điện hạ, Tuệ Quyên tất nhiên không phải người như thế. Nàng cùng Thế tử không thù không oán, làm sao lại đi mưu sát Thế tử? Cái này....thực không có đạo lý a!”

Đồng thị không dấu vết đẩy tay Âu Dương Noãn ra, tiếp tục thanh minh.

Âu Dương Noãn mỉm cười bất lực, lại thở dài nói: “Đồng trắc phi, ta biết Tuệ Quyên theo ngài nhiều năm, tình cảm sâu đậm!”

“Nhưng con người tri nhân tri diện bất tri tâm a! Ai biết Tuệ Quyên lại có thể làm ra loại hành vi như vậy? Không chỉ nàng, ngay cả Di mama bên cạnh ngài lúc này cũng là bao che tội phạm!”

“Nếu tra rõ, nói không chừng có thể tra ra được người đứng sau lưng. Ngài sẽ không muốn vì hảo tâm của mình mà để các nàng thoát tội chứ?”

Từng câu từng chữ của nàng rõ ràng là đem Di mama cùng tha xuống nước. Đồng thị quay mạnh đầu lại nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn, ánh mắt xẹt qua tia sáng như tuyết băng.

Âu Dương Noãn lại như bị kinh hách, lui về sau mấy bước: “Đồng trắc phi, ngài sao lại nhìn ta như vậy? Chẳng lẽ ngài cảm thấy ta nói gì sai sao?”

Đúng lúc này Tiểu Trọng Hoa cũng từ bên ngoài bước vào. Âu Dương Noãn không chút nghĩ ngợi liền bước nhanh về phía hắn.

Tiểu Trọng Hoa còn chưa kịp phản ứng, Âu Dương Noãn đã ngã nhào vào lòng hắn. Hắn sững sốt, lập tức ôm lấy nàng: “Làm sao

vậy?”

Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói: "Thật đáng sợ, vừa rồi có người muốn giết đại ca!"

Tiểu Trọng Hoa đương nhiên không tin Âu Dương Noãn là người yếu đuối sẽ trốn vào lòng mình. Vừa muốn nói chuyện liền phát hiện bàn tay Âu Dương Noãn bóp nhẹ bên hông hắn: “Qua bên kia ngồi, không cho phép nói!”

Tiểu Trọng Hoa sững sốt, nhất thời bất đắc dĩ liếc mắt nhìn nữ tử đang tỏ vẻ nhu nhược yếu đuối trong lòng. Nhìn xem, nha đầu này chắc là lại vừa bày mưu tính kế ai đây.

Hắn nhìn thoáng qua Tiểu Trọng Quân, thấy đối phương sắc mặt tuy rằng tái nhợt như tờ giấy nhưng cũng không có trở ngại gì liền yên lòng. Sau đó ôm lấy Âu Dương Noãn, đến bên ghế ngồi xuống.

Chương 356: Chinh đồn Đồng trắc phi (2)

“Nha đầu này đúng là to gan lớn mật. Đồng thị, người không cần thay nàng biện giải. Về phần người sau lưng nàng đến tột cùng là ai.....”

Yến vương chậm rãi hít một hơi: “Ta cũng rất muốn biết!”

Đồng thị sững sốt, sau lưng chợt lạnh.

Tuệ Quyên rốt cục cũng bắt chấp tất cả, trợn mắt nhìn Âu Dương Noãn, thần sắc thê lương mà dữ tợn: “Vương gia, việc này nhất định có người muốn mưu hại. Nhất định là như vậy! Nô tỳ bị oan a! Nô tỳ bị người ta oan uổng a!”

“Ngoan cố không nhận! Đã không tự nhận sai thì thôi, thế nhưng còn muốn hồ ngôn loạn ngữ!”

Tiểu Trọng Hoa hất mặt lên, ý bảo thị vệ lôi Tuệ Quyên ra ngoài.

Đúng lúc này Âu Dương Noãn liền mơ hồ nghe thấy tiếng ‘tách’ nhẹ nhẹ. Nàng ngưng thần nhìn lại, hóa ra là một đoạn móng tay sơn đỏ bị bẻ gãy rơi ra từ lòng bàn tay Đồng thị.

Nàng không khỏi bật cười trong lòng, xem ra lần này Đồng thị đúng là bị chọc tức không nhẹ.

Nhưng cũng không ngấm lại xem lúc trước là ai tìm cơ hội hãm hại Hồng Ngọc cùng Xương Bồ. Khi hạ nhân của nàng bị oan uổng, đối phương cũng chưa từng lưu lại chút tình cảm. Nàng lúc này cũng

phải xả hết cục tức dồn nén lâu nay.

Tuệ Quyên là người của Đồng thị, nếu bị định tội Đồng thị sao có thể được may mắn thoát khỏi liên quan?

Ngay cả khi Yến vương tạm thời không động đến Đồng thị thì địa vị của bà ta từ nay về sau cũng sẽ xuống dốc không phanh. Muốn làm bà bà của nàng sao? Cũng phải xem có đủ tư cách hay không?

Trong lòng Âu Dương Noãn nghĩ, chưa biết chừng Tuệ Quyên còn có thể đưa ra được lời biện minh khác. Như vậy sẽ rất tốt, trò chơi sẽ càng vui hơn. Huống chi vở diễn hôm nay còn chưa đến đoạn cao trào nhất a!

Đúng lúc này Xương Bồ cũng từ bên ngoài bước vào, sắc mặt đều rất hân hoan.

Thấy không khí trong phòng ngưng trọng liền thu liễm nét cười, đi tới trước mặt Âu Dương Noãn trình khăn tay lên: “Tiểu thư, khăn tay của ngài đây!”

Hiện tại đã qua một thời gian, so với tính toán của nàng cũng không sai biệt lắm. Trên mặt Âu Dương Noãn hiện lên nét cười không dễ phát hiện.

Tiểu Trọng Hoa sừng sốt, chợt nghe thị vệ bên ngoài lớn tiếng bẩm báo: “Điện hạ, bên ngoài có một nữ nhân chạy đến trước cửa Yến vương phủ nháo loạn muốn đòi sống đòi chết!”

Yến vương sừng sốt, lập tức đứng lên kinh sợ hỏi: “Đây là có chuyện gì?”

Tôn Nhu Trữ nhìn một màn này, không hiểu rốt cuộc là đang phát

sinh chuyện gì, hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Như thế nào lại trong một khoảng thời gian lại biến đổi bất ngờ như vậy? Một nữ nhân chạy đến đây đòi chết, đây chính là chuyện chưa bao giờ xảy ra a!

Tiểu Trọng Hoa nhíu chặt mày: “Từ từ nói rõ ràng ta nghe!”

Thị vệ vội vàng nói: “Người đó....Người đó nói phủ chúng ta có người mưu đoạt linh chi ngàn năm bảo vật tổ truyền. Còn nói đốt hết nhà nàng, bức tử phụ thân nàng. Nàng....nàng muốn đi đến trước cửa hoàng cung cáo trạng....”

Yến vương sừng sốt, ánh mắt lạnh như đao đảo qua mặt Đồng thị: “Lập tức mang vào đây!”

Âu Dương Noãn không tiếng động cười cười. Nay nàng cùng Đồng thị liền như mãnh thú hai đầu, đều thật sự cẩn thận giằng co. Không nắm chắc ai sẽ là người tiến lên cản cổ họng đối phương trước. Nhưng ai cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

Hiện tại nàng chưa thể hoàn toàn lật đổ đối phương, nên chỉ có thể làm suy yếu lực lượng của đối phương trước. Cũng giống như Đồng thị từng bất động thanh sắc có ý đồ loại bỏ người bên cạnh nàng.

Mà mục tiêu lúc này của Âu Dương Noãn đúng là đem tâm phúc cùng cánh tay của Đồng thị dồn vào chỗ chết.

Không, có lẽ nàng còn muốn nghiêm trọng hơn một chút. Tỷ như đem cánh chim của Đồng thị hoàn toàn chặt đứt.

Nghĩ đến đây tươi cười của nàng lại càng ẩn hiện.

Mà phía sau Đồng thị cũng đã khôi phục lại biểu tình đoan trang bình thản.

Âu Dương Noãn nhìn bộ dáng Đồng thị, chỉ biết có lẽ trong lòng đối phương chắc là đã có ứng đối, không cười lạnh nhưng cũng không lộ ra nửa điểm bất thường gì.

Nữ nhân kia bị dẫn vào, là một phụ nhân khoảng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, dung mạo hiền lành đang mặc đồ tang. Trên trán còn bị băng bó, trên mảnh vải trắng còn có vết máu mờ mờ, giống như là bị đả thương.

Nàng vừa vào cửa liền hướng về người ngồi chính giữa thảm thiết kêu khóc: “Vương gia, Vương gia! Oan quá, tiện dân oan uổng quá!”

Chuyện như vậy chưa bao giờ nghe thấy, hộ vệ một đường đem nữ tử này tiến vào, một đường mang tới vô số hạ nhân ngạc nhiên.

Mama nha đầu bên ngoài không dám tới gần nơi này, chỉ có thể lấp ló đứng bên ngoài sân. Ai ai cũng ngóng dài cổ, hy vọng biết được chút tình hình, mồm năm miệng mười nghị luận to nhỏ.

Tôn Nhu Trữ bị tình hình bất ngờ đột phát này dọa sợ, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra. Nàng mở to hai mắt, há hốc mồm.

Tiểu Trọng Hoa cũng chấn động một chút, theo bản năng nhìn Âu Dương Noãn. Lại thấy nàng đang cười với hắn đến là bình thản, nhất thời trong lòng cũng nở nụ cười. Thì ra là thế.

Yến vương nhíu mày, mama nha đầu bên cạnh liền vội vàng bước lên đè chặt phụ nhân kia.

Nhưng phụ nhân kia vẫn hướng Yến vương kêu to: “Vương gia, các

người vì một gốc linh chi mà hãm hại cả nhà bình dân chúng ta. Bức tử cha ta, hại ta nhà tan cửa nát. Ta là người hạ đẳng, hiện tại cũng đã không sợ gì nữa. Các người là quý nhân, là cành vàng lá ngọc, các người không sợ ông trời có mắt sao?”

Mặt Tiểu Trọng Quân liền chuyển trắng, hấn quay đầu kêu: “Mau kéo xuống, như vậy thì ra thể thống gì nữa!”

Hộ vệ nhìn thoáng qua Tiểu Trọng Quân, lại không hề động đậy. Sắc mặt Tiểu Trọng Quân lại càng khó coi.

Chợt nghe Âu Dương Noãn ôn nhu khuyên bảo nàng kia: “Người là ai? Vì sao muốn đến đây gây nháo loạn?”

“Cho dù là thế nào, Yến vương cũng sẽ vì người chủ trì công đạo. Người có gì muốn nói cứ nói, không cần phải kích động như vậy!”

“Nếu người vẫn như vậy, người khác sẽ nghĩ là người bị điên, hoặc là cố ý đến gây chuyện. Mượn cơ hội bịt miệng người không cho người kêu oan. Người làm gì phải khổ như vậy?”

Nàng kia cả kinh, mặt đầy nước mắt ngẩng đầu. Nhìn thấy sắc mặt ôn hòa, tướng mạo thanh lệ của Âu Dương Noãn thì trên mặt nhất thời hiện lên chút mâu thuẫn. Như là đang do dự không biết có nên tin tưởng đối phương hay không?

Âu Dương Noãn tiếp tục nói: “Ta chỉ là một nữ tử, cùng người không thù không oán, ta sẽ không làm hại người. Người đang ngồi phía trên chính là Yến vương, bên cạnh ta chính là Minh quận vương!”

Nàng nhìn thoáng qua Tiểu Trọng Quân đang tức giận, giọng điệu lại càng ôn hòa: “Đương nhiên, còn có Thế tử. Ở đây có đầy đủ ba vị này, người cứ nói theo tình hình thực tế!”

Có lẽ thanh danh của Yến vương cùng Tiểu Trọng Hoa nữ tử này đều đã được nghe qua. Cũng có lẽ là vẻ mặt ôn hòa của Âu Dương Noãn đã đả động được đến đối phương.

Nàng ta lập tức nước mắt như mưa: “Ta là Trương Ngũ Liễu nữ nhi của Trương Hàn, chủ tiệm thuốc phía nam kinh thành!”

“Cha ta ban đầu có một gốc linh chi ngàn năm hiếm thấy, không biết đã có bao nhiêu người đến muốn mua nhưng cha ta đều không chịu bán. Bởi vì thân mình ông ấy có chứng hàn nên muốn để lại cho bản thân dùng!”

“Ai ngờ một ngày nọ có một khách nhân đến cũng hỏi mua linh chi này nhưng cha ta không chịu. Hắn đã nghĩ không biết bao nhiêu biện pháp đến bức chúng ta, ngay cả tiệm thuốc của chúng ta cũng lấy mất. Cha ta quá tức giận nên đã ngã bệnh không dậy nổi!”

“Sau đó nhà chúng ta đã vụng trộm chuyển ra ngoài sống. Chỉ là không nghĩ vẫn bị tìm được, kết quả vẫn là người nọ. Một phen bạc cũng không cho mà cứ thế cướp đi linh chi. Cha ta sống chết không buông tay, bọn họ liền đốt nhà.....Còn thiêu luôn cả cha ta!”

Trương Ngũ Liễu khóc không thành tiếng, nàng vốn đã gả cho người ta. Nhưng phu quân đoán mệnh, bất đắc dĩ phải trở lại nhà mẹ đẻ liền như vậy sống nương tựa vào cha.

Bây giờ cha mất, nhà cũng mất, nàng về sau biết dựa vào đâu? Nàng không thể không quay trở lại kinh đô, tìm cách mưu sinh....

Tiểu Trọng Hoa nghe đến đó liền đã hiểu được tất cả. Hắn cũng từng muốn gốc linh chi này nhưng cho dù đã ra giá đến một ngàn lượng hoàng kim, đối phương cũng không chịu bán.

Người ta là giữ lại để dùng cho bản thân, cho nên hấn cũng không cưỡng cầu nữa. Ai ngờ gốc linh chi này vẫn mang đến tai họa cho đối phương.

Vừa rồi nghe Âu Dương Noãn nói Đồng thị tìm được một gốc linh chi ngàn năm, xem ra chính là gốc này rồi.

Yến vương lạnh lùng nói: “Người làm sao biết gốc linh chi đó ở trong phủ chúng ta?”

Trương Ngũ Liễu khóc càng lợi hại hơn: “Cha ta đã nói với ta, người bình thường sẽ không ăn được loại linh chi này. Tất nhiên phải là người phú quý, hơn nữa nhất định là phải có trọng bệnh, không phải là linh chi ngàn năm thì không thể!”

“Sau đó lại có người nói Thế tử Yến vương hàng năm đau ốm, không biết đã tốn biết bao nhiêu thuốc quý nhưng vẫn không trị dứt được. Gốc linh chi này nhất định là thứ mà Yến vương phủ đang tìm kiếm nên ta liền tìm đến đây!”

“Ta tin tưởng Yến vương ngài là quý nhân, lại là Vương gia cao cao tại thượng, nhất định sẽ không uy hiếp dân thường chúng ta. Nếu thật sự là Yến vương phủ lấy đi, cầu ngài ban chút từ bi đem linh chi trả lại cho ta!”

“Phụ thân ta đã chết, nay ta không có chỗ nào để dựa vào nên liền chỉ còn biết trông cậy vào gốc linh chi này cho nửa phần đời còn lại!”

“Đúng là đồ xảo trá!”

Di mama giận tím mặt, thất thanh nói: “Người rõ ràng là đã nhận tiền của chủ tử nhà ta, cứ nhiên còn dám quay lại cắn một ngụm. Quả

thực là ăn gan hùm mật gấu mà....”

Mấy lời này vừa ra khỏi miệng, Đồng thị vốn còn trấn định liền biến sắc.

Xương Bồ nhẹ giọng nói bên tai Âu Dương Noãn mấy câu, nàng liền cong môi lên. Biểu hiện của cô nương Trương gia này đúng là rất tốt, than thở khóc lóc đều rất thảm thiết.

Trương Ngũ Liễu mặt đầy nước mắt, trong lòng cũng rất không yên. Ngoại trừ chính bản thân nàng ra thì ai cũng nghĩ là phụ thân nàng bị tức chết.

Trên thực tế chương quỳ Trương gia trốn ra khỏi kinh đô, trong lúc vô ý đã rơi xuống sông mà chết. Gốc linh chi kia cũng chính là do nàng chủ động bán cho Đồng thị, sau đó lại lần nữa mở một hiệu thuốc....

Cũng may Xương Bồ rất thông minh, nhanh chóng phái người đi tìm được hiệu thuốc của Trương gia. Lại còn cho đối phương năm ngàn lượng bạc, nàng mới đồng ý đến cửa nháo loạn.

Người như vậy chỉ cần có tiền thì đương nhiên cái gì cũng có thể làm. Đồng thị có thể dùng bạc để thu mua nàng, vậy Âu Dương Noãn đương nhiên cũng có thể.

Chỉ là lần này nàng quyết không được lật lọng. Bởi vì đứa con duy nhất của nàng, vì tiền đồ cảm tử sau này, Trương Ngũ Liễu cũng đồng ý đánh cược cả tính mạng.

Âu Dương Noãn mỉm cười, chuyện này hiển nhiên là Xương Bồ đã làm rất tốt.

Tôn Nhu Trữ thở dài: “Thật đúng là bi thảm a! Đồng trắc phi, ngài sao có thể phá hỏng thanh danh của Vương gia như vậy? Thật sự là.....”

Bộ dáng như là không thể tiếp tục nói.

Đồng thị lạnh lùng liếc nhìn Tôn Nhu Trữ. Xem ra, đối phương đã muốn giương cờ tuyên bố đứng một bên với Âu Dương Noãn.

Một câu kia của Tôn Nhu Trữ khiến Trương Ngũ Liễu lại lớn tiếng khóc lên, một bên khóc một bên hướng lên trời kêu to: “Phụ thân, người sống khôn thác thiêng. Ai thiếu nợ người, người hãy về tìm người đó a!”

Di mama cơ hồ tức giận đến tái mặt: “Vương gia, ngài trăm ngàn lần đừng tin tưởng nàng. Tất cả đều là nói dối, không có một chữ là sự thật!”

Trương Ngũ Liễu cũng bi thiết kêu lên: “Ta nói dối? Người có biết xấu hổ hay không?”

“Người dám nói lời ta không có một chữ là sự thật? Gốc linh chi này chẳng lẽ không đúng là của nhà ta sao? Người dám nói không?.....”

“Trời ạ! Trên đời này lại có người vô tình vô nghĩa như vậy sao? Phụ thân bị chết oan uổng. Gốc linh chi này là bảo vật mà cha ta đã cất chứa cả đời a...Nhưng....nhưng các người vừa đến liền đòi lấy. Chẳng những một phân tiền cũng không đưa, còn bức tử cả cha ta....”

Lời này Trương Ngũ Liễu nói không sai, Đồng thị có chống chế thế nào cũng không thể không thừa nhận gốc linh chi này là của người ta. Đây cho dù vô luận có nói thế nào cũng không xong.

Lúc trước cũng thật sự là Đồng thị phái người đi thu mua gốc linh chi. Chương quỳ Trương gia kia không chịu nổi sự quấy rầy nên mới chạy ra ngoài thành cũng là sự thật.

Tuy rằng Đồng thị cũng không thật sự bức tử Trương chương quỳ nhưng đối phương lại cũng thật sự đã chết.

Hiện tại nhân chứng duy nhất chỉ có Trương Ngũ Liễu, cho nên nàng ta muốn nói như thế nào thì liền nói như vậy.

Đồng phi cười lạnh một tiếng. Âu Dương Noãn, bấy này người làm rất tốt! Được lắm! Thật sự là rất tốt!

Khuôn mặt Đồng thị càng lạnh hơn: “Trương gia cô nương, lá gan người cũng thật lớn a! Bởi vì cảm thấy là do Yến vương phủ đoạt đi linh chi của nhà người mà dám hạ độc bên trong để mưu hại Thế tử sao?”

Lời này vừa thốt ra, thần sắc Trương Ngũ Liễu liền lập tức thay đổi. Trở nên thất kinh, Trợn mắt há mồm, nước mắt đầy mặt nhất thời không biết phản ứng thế nào.

Âu Dương Noãn cong khóe môi lên, quả nhiên không hổ danh là Đồng trác phi. Tâm tư chuyển cũng thật nhanh!

Chương 357: Chính thức khiêu chiến

Trong phòng giống như phủ đầy khói thuốc, tình thế hết sức căng thẳng.

Đồng thị nói tới đây liền nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn cũng không hề tránh, đối diện với ánh mắt Đồng thị, không hề sợ hãi, tiện thể liền mỉm cười.

Âu Dương Noãn cũng không hề thấy thất vọng mặc dù chứng cứ đã vô cùng xác thực.

Nàng cũng biết không có khả năng chỉ trong một lần liền có thể lật đổ được Đồng thị. Chỉ cần nhìn chuyện Lâm thị năm đó liền sẽ rõ.

Đừng nói là Yến vương phủ, dù chỉ là một Âu Dương gia nho nhỏ cũng đều có quan niệm rất nặng.

Ngay cả khi Đồng thị thực sự làm sai, chỉ cần không nháo ra đại sự liền có thể đẩy hết lên người bọn hạ nhân không hiểu chuyện. Dù sao thì Đồng thị cũng không hề trực tiếp ra mặt làm chuyện này.

Về phần nháo cho lớn lên, Âu Dương Noãn nàng mới không ngốc như vậy. Chuyện ức hiếp dân thường như vậy không lớn cũng không nhỏ.

Yến vương dù sao cũng sẽ không vì chuyện ý thế hiếp người này mà bị tước đi vương vị.

Hoàng đế có khả năng làm gì? Cùng lắm thì phê phán một chút thôi.

Huống chi theo tính cách của vị Hoàng đế này, chỉ sợ đối với người đệ đệ nhất mực tin tưởng này thì ngay cả trách mắng cũng sẽ luyến tiếc.

Nhưng nếu truyền ra ngoài thì cũng thật không tốt. Sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến uy vọng của Yến vương trong lòng dân chúng.

Mặc kệ việc này là thật hay là giả, chỉ cần một chút tin tức sẽ khiến mặt mũi trở nên khó coi.

Cho nên càng là nhà xa hoa, cao quý thì những chuyện bêu xấu này thường sẽ được giấu trong nhà.

Âu Dương Noãn nhìn Trương Ngũ Liễu bị một câu của Đồng thị dọa cho sợ tới mức trợn mắt há mồm liền chậm rãi nói: “Ý của Đồng trắc phi nhà ta là người vì mang oán hận trong lòng nên mới động tay động chân lên gốc linh chi?”

Trương Ngũ Liễu sững sốt, nhất thời lấy lại phản ứng.

Nàng tuy rằng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết người đứng sau lưng cho nàng bạc để đến đây nháo loạn.

Nhưng nàng cũng không ngốc, nàng biết bản thân hiện đã không còn đường lui. Đối phương đã hứa sẽ cho đứa con duy nhất của mình một tiền đồ tốt, cho nên nàng không thể vừa lâm trận liền lùi bước.

Huống chi hiện tại còn bị oan uổng nói mình hạ độc trong linh chi: “Điều này sao có thể? Cha ta tuy rằng là chương quỳ hiệu thuốc nhưng mấy loại độc dược này nọ cũng không phải có thể tùy tiện

mua được. Hiệu thuốc nhà ta chỉ là một hiệu nhỏ, ta đi đâu kiếm độc được? Huống chi, linh chi này cũng không phải thứ tầm thường, độc được này hạ như thế nào ta đều không biết!”

Âu Dương Noãn cười cười: “Cũng đúng nha! Trương cô nương, ta cũng tin người vô tội. Sau khi phát hiện trong chén thuốc có độc, ta đã phái người đi kiểm tra một chút phần còn lại, phát hiện trong đó hoàn toàn không có độc!”

“Nếu người thực sự hạ độc trong gốc linh chi thì hẳn là toàn bộ đều nhiễm độc. Huống chi một người ngoài như người cũng không thể nào chạy được vào phòng bếp của Vương phủ mà hạ độc! Chuyện này tựa hồ như có chút không hợp lẽ thường! Đồng trắc phi, ta nói có đúng không?”

Sắc mặt Đồng thị liền cứng lại, vừa rồi bà đã ra hiệu chon ha đầu bên cạnh để nàng động tay động chân lên phần linh chi còn lại.

Hiện tại nghe Âu Dương Noãn nói như vậy mới ý thức được, chỉ sợ nha đầu kia đã không thể thành công lại còn bị đối phương bắt được nhược điểm.

Thần sắc Di mama lại thay đổi đại biến. Sau một lúc lâu mới lấy lại được phản ứng, nhanh chóng mắng Trương Ngũ Liễu: “Người....nha đầu hạ lưu! Còn dám vu khống này nọ. Người....”

Không đợi bà ta nói xong, một thanh âm đã cắt ngang: “Đủ rồi!”

Tiểu Trọng Hoa như không có ý muốn tiếp tục nghe nữa: “Nơi này là nơi chủ tử nói chuyện, khi nào thì đến phiên nô tài như người lớn tiếng?”

Di mama cả kinh, nhìn mặt lạnh như sương của Tiểu Trọng Hoa, chỉ

cảm thấy hàn khí bức người trên người hắt khiến người ta sợ hãi nói không nên lời. Di mama đành ngậm miệng, gian nan quay đầu nhìn Đồng thị.

Ngay trong nháy mắt, Đồng thị đã hạ quyết tâm, nhìn thoáng qua Di mama chậm rãi nói: “Người thật sự là hồ đồ! Ta lệnh cho người đi thu mua linh chi, vậy mà người lại làm ra loại chuyện cường thủ hào đoạt này! Bảo ta phải làm sao với người đây?”

Di mama sững sốt, lập tức hiểu được. Sắc mặt trắng bệch, lúng ta lúng túng không nói nên được một câu.

Cuối cùng là đành dập đầu liên tục: “Đều là lỗi của nô tỳ! Nô tỳ không làm nhưng lại để kẻ tiểu nhân lợi dụng đến hãm hại ngài. Nô tỳ có tội a!”

Tiểu nhân này, là nói Trương Ngũ Liễu, cũng là nói Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn nghe, mặt mày cũng càng giãn ra, chậm rãi nói: “Đúng vậy, chúng ta đều tin tưởng Đồng trác phi vô tội. Kẻ đứng sau lưng giở trò quỷ chính là tiểu nhân!”

Di mama tức đến cả người phát run nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn.

Tôn Nhu Trữ lạnh lùng nói: “Di mama, người thật sự là lão hồ đồ, làm sao có thể làm ra loại chuyện này?”

Trước là có người hạ độc trong thuốc, tiếp theo là cỏ linh chi chính là y thể hiếp người mới có được.

Mọi chuyện từng cái từng cái một, ngay cả Tôn Nhu Trữ cũng có chút choáng váng, nhưng cũng biết đây là một thời cơ tốt.

Sắc mặt Đồng thị như nhiễm hàn sương, sắc giọng nói: “Thế tử phi, Di mama cũng không phải trực tiếp đi làm chuyện này. Bên dưới có một số người không hiểu chuyện, làm việc không chu đáo, nàng cũng là bị người ta che dấu mà thôi!”

"Câm mồm!"

Yến vương vẫn một mực im lặng lắng nghe, trên mặt cơ bắp hơi hơi run run. Hiển nhiên là đã tức giận đến cực điểm, thanh âm vừa phần nộ vừa bi thương: “Các người nháo đã đủ chưa?”

Nói là các người nhưng ánh mắt cũng là thẳng tắp nhìn về phía Đồng thị, lại mắng hạ nhân: “Đều là một đám không hiểu chuyện!”

Âu Dương Noãn cùng Tiểu Trọng Hoa liếc mắt nhìn nhau, đều duy trì sự trầm mặc.

Di mama ý thế hiếp người, đã đoạt đi bảo vật gia truyền lại còn hại chết người ta. Tuệ Quyên vô luận thế nào cũng không giải thích rõ được độc trong thuốc là từ đâu mà có?

Chuyện này càng khó phân biệt thật giả, đã đến nước này nếu truy xuống thì đã không phải là chuyện nhỏ nữa. Đây là tội chết, nhất định phải có nhân chứng, vật chứng cùng thời gian cụ thể.

Bởi vì loại chuyện này không thể công khai xử trí, tra rõ ngọn ngành cũng đều giống nhau. Mặc kệ là ai hạ độc, ai bị vu hãm, ai cướp đoạt linh chi. Dù sao từng chuyện từng chuyện đều có liên quan đến Đồng thị.

Yến vương không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ trắc phi vẫn luôn ôn nhu dịu dàng, đoan trang hào phóng này, nội tâm lại không hề giống vẻ

bên ngoài?

Ông nhìn Đồng thị vẫn luôn chiếu cố chăm sóc chu đáo cho nhi tử của mình, chẳng lẽ tất cả đều là giả?

Mà cũng mặc kệ là như thế nào, Yến vương cũng không thể để chuyện này phát sinh thêm.

Ông lạnh lùng nói: “Quản gia, mang vị Trương thị này xuống, đưa cho nàng hai ngàn lượng bạc. Nếu nàng còn yêu cầu gì khác đều nhất định phải đáp ứng, hảo hảo chiếu cố!”

Một câu này nói ra, đã mang Trương Ngũ Liễu nằm trong phạm vi bảo vệ của Yến vương, ai cũng không được phép tổn thương đến nàng.

Ánh mắt Trương Ngũ Liễu không tự chủ được mà hiện lên tia sung sướng, trên mặt lại đọng đầy nước mắt: “Đa tạ Vương gia làm chủ cho ta!”

Nói xong liền lau lau nước mắt đi theo hạ nhân lui xuống.

Tiểu Trọng Hoa nhìn thoáng qua thê tử của mình, che lại nét cười bên môi. Xem ra vở diễn hôm nay, nha đầu này không thể không góp một phần.

Yến vương không có trực tiếp xử lý, ngược lại hỏi Tiểu Trọng Quân cùng Tiểu Trọng Hoa: “Các ngươi xem, việc này muốn xử lý thế nào?”

Sắc mặt Tiểu Trọng Quân đã trở nên khó coi đến không thể khó coi hơn, vừa muốn nói thì Tôn Nhu Trữ đã cướp lời: “Vương gia, thân thể Thế tử không tốt, không thể quan tâm nhiều chuyện như vậy. Vẫn

nên để chàng nghỉ ngơi trước đi!”

Yến vương gật gật đầu, để chon ha đầu đỡ Tiểu Trọng Quân vào trong.

Tiểu Trọng Quân lại đẩy nha đầu kia ra, lạnh lùng nói: “Ta không sao! Chuyện này phụ vương đã hỏi, ta cũng liền theo tình hình thực tế mà nói!”

“Tuệ Quyên là một nha đầu, cũng là người tín nhiệm của Đồng trắc phi, cho nên các người đều sẽ tự nhiên liên tưởng đến người đứng sau là Đồng trắc phi!”

“Nhưng nếu Đồng trắc phi muốn hại ta, những năm gần đây không biết đã có bao nhiêu cơ hội. Làm gì phải đợi đến bây giờ mới ra tay?”

“Chỉ cần không thêm để ý đến ta, không cần đến nhiều nơi thay ta tìm thuốc. Không phải như vậy ta sẽ chết nhanh hơn sao?”

“Cho nên, ta tin tưởng Đồng trắc phi nhất định vô tội. Nhất định là có người cố ý vu hãm!”

Nói xong ánh mắt hắn nhìn chằm chằm thê tử của mình, sau đó lại chuyển hướng qua khuôn mặt bình tĩnh của Âu Dương Noãn.

Tiểu Trọng Hoa nhàn nhạt nói: “Đại ca, không ai trong chúng ta có ý hoài nghi Đồng trắc phi! Là tự huynh đa tâm mà thôi!”

“Chuyện hôm nay ai đúng ai sai trong lòng phụ thân sớm đã có nhận định. Tuệ Quyên thật sự có bụng chén thuốc có độc đến cho huynh, điểm này mọi người đều tận mắt nhìn thấy!”

“Mà Di mama cậy thế hiếp người, đoạt đi linh chi ngàn năm bảo vật

của thường dân, còn bức bách người ta không còn đường để đi. Cái này cũng là sự thật không thể nghi ngờ!”

“Tuy rằng không gây ra đại sai nhưng cũng không thể không phạt. Bằng không mọi người đều sẽ nghĩ chủ tử trong Yến vương phủ có thể tùy ý mưu hại mà không bị trừng phạt, thanh danh Yến vương phủ có thể tùy ý phá hoại!”

Tiểu Trọng Quân khiếp sợ nhìn chăm chăm đệ đệ của mình. Sau đó là nhìn về phía Âu Dương Noãn, ánh mắt tràn ngập oán hận.

Yến vương gật gật đầu: "Đương nhiên phải phạt. Hơn nữa còn phải phạt thật nặng!”

Nói xong ánh mắt ông lại như vô tình đảo qua Đồng thị.

Đồng thị cho dù có trấn định cũng bỗng chốc toát hết mồ hôi lạnh. Yến vương chưa từng dùng ánh mắt lạnh như băng như vậy nhìn mình.

Ánh mắt kia quá mức lạnh lẽo, Đồng thị tựa hồ có cảm giác hàn khí xâm nhập vào tận xương tủy.

Chờ khi Đồng thị ngưng thần nhìn lại, lại phát hiện ánh mắt Yến vương như có như không đảo qua. Cho nên cũng không xác định được bản thân có phải nhìn nhầm hay không?

Đồng thị vừa muốn mở miệng, lại nghe thấy Âu Dương Noãn nói: “Vương gia, con dâu tuy rằng mới vào cửa không lâu nhưng cũng được Đồng trắc phi chiếu cố rất nhiều. Con dâu tin tưởng Đồng trắc phi không phải là người đứng sau xui khiến Tuệ Quyên!”

“Nói không chừng Tuệ Quyên đã sớm bị người khác mua chuộc hãm

hại Đồng trắc phi? Bởi vì linh chi là do Đồng trắc phi mang tới cho Thế tử nên một khi có chuyện người ta sẽ cho rằng là Đồng trắc phi đứng phía sau!”

Lời này thực xảo diệu, người bên ngoài nghe sẽ đều cho rằng Âu Dương Noãn đang giúp đỡ Đồng thị.

Nhưng Yến vương nghe xong lại nhúu chặt mày lại: “Cho dù là như thế thì chuyện cưỡng đoạt linh chi cũng là thật!”

Âu Dương Noãn nói: “Đã không thể định tội, chi bằng đuổi Tuệ Quyên cùng Di mama ra khỏi phủ. Không biết ý Vương gia thế nào?”

Tôn Nhu Trữ cũng gật đầu phụ họa: “Con dâu cũng nghĩ như thế!”

Các nàng đương nhiên không nghĩ như thế, chính là người ngoài nghe qua đều cảm thấy cả hai người đều rất hiền lành rộng lượng.

Hai người vừa dứt lời, Di mama cùng Tuệ Quyên đều thở phào nhẹ nhõm. Bị đuổi ra khỏi phủ đã là trừng phạt nhẹ nhất rồi.

Dưới đáy lòng Đồng thị thở dài, biết sự tình đương nhiên không ổn như vậy. Yến vương sẽ không dễ dàng buông tha cho hai người kia, bởi vì bọn họ một người thì liên quan đến chuyện mưu hại Thế tử, còn một người lại làm loại chuyện cường thủ hào đoạt.

Nếu truyền ra ngoài thì chính là chuyện lớn, Yến vương sao có thể dễ dàng giữ lại một tai họa ngầm như vậy?

Âu Dương Noãn nói mấy lời này, rõ ràng là bỏ đá xuống giếng. Ý nàng không phải là làm cho Yến vương tha cho hai người kia mà rõ ràng là muốn bọn họ phải chết.

Quả nhiên, Yến vương nghe Âu Dương Noãn nói, nhìn nàng thật sâu sau đó trầm giọng xuống: “Không thể. Tuệ Quyên là một nha đầu, thế nhưng lại dám lấy hạ phạm thượng. Ngay cả Thế tử cũng dám mưu hại!”

Yến vương dùng giọng điệu cực lạnh quyết tuyệt: “Người như vậy tuyệt đối không thể giữ lại. Hơn nữa nàng đã thân phạm tội lớn, đưa lên quan cũng sẽ không thể giữ lại tính mạng!”

Nói xong lại hừ lạnh, ánh mắt vô tình đảo qua Đồng thị.

Trong lòng Đồng thị giật mình, cơ hồ muốn đi lên đánh cho Âu Dương Noãn một cái tát.

Đều là nàng! Hết thảy đều do nàng bày ra! Chẳng những đem hai người mình tin tưởng nhất dồn vào chỗ chết, còn khiến Vương gia hơn hai mươi năm qua đều tín nhiệm mình sinh ra dao động. Đây chính là chuyện mà trước nay chưa từng có.

Yến vương lạnh lùng nói: "Tha ra ngoài, trận tử!"

Di mama cả kinh, vẻ mặt sợ hãi cực độ nhìn Đồng thị. Mà Tuệ Quyên cũng bị ai cầu xin. Nhưng ý của Yến vương đã quyết, cho nên khóc cầu cũng vô dụng.

Ngay trong nháy mắt Đồng thị lạnh lùng nhìn Di mama, cảnh cáo bà ta không được phép có những lời nói bất lợi cho mình.

Phần lớn chuyện Đồng thị làm Di mama đều biết, cho nên tuyệt không hy vọng có chuyện gì bị tiết lộ ra ngoài.

Di mama đi theo Đồng thị nhiều năm, tự nhiên hiểu được ý tứ đối phương.

Bà ta quỳ xuống, dập đầu nói: “Chủ tử, nô tỳ không thể tiếp tục hầu hạ ngài. Chỉ mong ngài có thể trường mệnh trăm tuổi, vĩnh viễn an khang!”

Nữ nhi của Di mama còn ở trong viện Đồng thị, nếu nói cái gì bất lợi, chỉ sợ bản thân cũng không thể thoát được tội. Di mama cả đời này làm rất nhiều chuyện cho Đồng thị, nhưng những việc này.....tuyệt đối sẽ không nói ra miệng.

Chính là Di mama không nghĩ tới, hôm nay bà ta lại vì những chuyện đó mà phải trả giá đại giới.

Di mama nói xong liền bị hạ nhân lôi xuống. Tuệ Quyên vẫn còn giãy dụa, lại bị bịt miệng lại kéo đi.

Trong lòng Đồng thị ngũ vị trần tạp, nhưng Yến vương lại đột nhiên gọi: “Đồng trắc phi!”

Chỉ nghe Yến vương gọi, trong lòng Đồng thị liền lạnh xuống.

“Người là chủ tử của hai người này. Ta tuy rằng tin tưởng người sẽ không làm ra loại chuyện mưu hại Thế tử. Thế tử cũng một mực khẳng định. Nhưng chuyện cướp đoạt linh chi, bức tử người vô tội, người tuy rằng biện giải nói không phải nhưng cũng không thể thoát khỏi có liên quan. Nếu người quản giáo tốt hạ nhân, người Trương gia cũng sẽ không tìm tới cửa!”

Yến vương tuy rằng không dùng lời lẽ quá quắt, nhưng ý tứ trong lời nói cũng là không tốt.

“Dạ! Đều là lỗi của thiếp. Từ nay về sau ta nhất định sẽ dạy dỗ lại hạ nhân!”

Yến vương trầm mặc nhìn Đồng thị hồi lâu, dường như đang suy nghĩ phải xử trí thế nào. Trong phòng không ai dám nói nữa, đều lâm vào trầm mặc.

Mà Đồng thị không được Yến vương cho phép nên cũng không dám đứng dậy. Chỉ có thể quỳ trên mặt đất, không dám nói thêm câu gì.

Cuối cùng Yến vương lạnh lùng nói: “Người quay về đóng cửa tự vấn một tháng, ngẫm lại sai lầm của mình. Những ngày này chuyện trong phủ, tạm thời đều giao lại cho Thế tử phi đi!”

Sau đó lại nhìn mọi người trong phòng, bỗng nhiên nói: “Người trong viện này, còn có những kẻ đứng bên ngoài xem náo nhiệt đều phải xử lý sạch sẽ. Nếu có tiếng gió truyền ra ngoài, sẽ không dễ dãi như thế đâu!”

Đây là muốn đại khai sát giới sao?

Âu Dương Noãn không dấu vết nhìn Tiểu Trọng Hoa. Hắn liền nở nụ cười, thản nhiên nói: “Phụ vương, việc này không nên làm lớn. Theo ta thấy trong phủ chúng ta có một ít hạ nhân thành thật đáng tin, vẫn là mời đại tẩu chọn giữ lại. Nhưng phải để bọn họ biết cái gì có thể nói, cái gì không nên nói!”

“Những người còn lại lựa chọn một ít phái đến thôn trang xa kinh thành làm việc. Đảm bảo chuyện hôm nay sẽ không thể truyền ra ngoài là được!”

Yến vương nghe đến đó lập tức hiểu được ý của Tiểu Trọng Hoa. Nếu đóng cửa giết một lúc nhiều người, khó tránh sẽ khiến người ta hoài nghi.

Không bằng tất cả đều phái đến thôn trang của Yến vương phủ, bọn họ vừa không thể đem việc này tiết lộ ra ngoài vừa có thể bảo toàn được tính mạng. Đây chính là biện pháp xử lý tốt nhất, cũng là một biện pháp nhân từ.

Yến vương nhìn thoáng qua Tiểu Trọng Hoa, thầm nghĩ người con này của mình từ khi nào thì trở nên nhân từ nương tay như vậy?

Âu Dương Noãn lập tức cười nói: “Vương gia, ngài thấy cách này được không?”

Nàng mỉm cười, ánh mắt mang theo tia ấm áp.

Yến vương phát hiện, đối mặt với ánh mắt như vậy ông rất khó nói ra lời từ không. Cho nên đành thờ dài một hơi: “Cứ làm vậy đi!”

Gặp chuyện này, mọi người đều không có tâm tình tiếp tục nói chuyện. Yến vương đi rồi, Đồng thị cũng lạnh lùng phát tay áo trở về.

Lúc đi ngang qua Âu Dương Noãn, lại liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn một cái. Biểu cảm nhàn nhạt, cũng không hề có bộ dáng giận dữ, chỉ có mày lơ đãng hơi nhướng lên.

Trong con ngươi bao trùm lớp băng mỏng, chỉ liếc mắt một cái liền như băng ngàn dặm khiến tâm lý người ta hơi hơi dị động.

Nhưng Âu Dương Noãn cũng lại rất tự nhiên mỉm cười, bộ dáng một mực cung kính.

Đồng thị đột nhiên hiểu được, chính phần cung kính cùng ôn nhu này đã từng chút từng chút đem đối thủ của nàng tiến đến Tây Thiên. Quả nhiên là nha đầu đáng sợ!

Đồng thị bước nhanh, mang theo người của mình ra ngoài.

Âu Dương Noãn sớm đoán trước thái độ của Đồng thị. Nàng lơ đãng quay đầu, ánh mắt Tiểu Trọng Quân như mũi tên thẳng tắp nhìn về phía nàng. Tựa hồ như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ là hấp háy miệng.

Tôn Nhu Trữ đều thu hết tất cả vào mắt, hướng Âu Dương Noãn cười nhẹ: “Đệ muội, ta tiễn các ngươi!”

Ánh mắt Tiểu Trọng Quân nhìn Tôn Nhu Trữ gần như là độc ác. Tôn Nhu Trữ lại cũng dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn đối phương. Đều đã đến tình thế này, thật sự không cần phải giả dối che giấu làm gì.

Hướng hồ Yến vương cùng Đồng thị cũng đều không ở đây, cho nên nàng liền quay sang lôi kéo Âu Dương Noãn đi ra ngoài.

Ra sân, Tiểu Trọng Hoa nhìn hai người rồi cười nói: “Đã không còn chuyện gì, ta trở về quân doanh trước!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nhìn theo hắn rồi đi. Sau đó liền nghe thấy Tôn Nhu Trữ cười nhạo: “Vị này là vội tới làm chỗ dựa cho ngươi a!”

Âu Dương Noãn không hiểu mặt đỏ: “Đại tẩu nói cái gì vậy?”

“Hắn là sợ ngươi bị chịu thiệt a!”

Tôn Nhu Trữ cười cười, giống như là hâm mộ lại như ghen tị thờ dài: “Chuyện hôm nay, cùng ngươi không có quan hệ sao?”

Hai người lúc này đã đi ra rất xa, bên cạnh ngoại trừ tâm phúc của

Âu Dương Noãn cũng không có người khác. Nhưng nàng chỉ cười cười, không trả lời.

Tôn Nhu Trữ nhìn ánh mắt mông mông của Âu Dương Noãn, bên môi hàm chứa nụ cười. Giống như đang nhìn nàng, lại dường như không phải.

Trong lòng nhất thời liền hiểu được: “Người sao không đợi hấn uống xong rồi nói sau? Như vậy không phải tốt hơn sao?”

Âu Dương Noãn nhin không được nở nụ cười, lập tức nói: “Hấn dù sao cũng là đại ca của Trọng Hoa. Nếu ta thực sự dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, chẳng phải sẽ khiến chàng thương tâm sao? Cũng vì lý do không đâu mà làm hỏng tình cảm phu thê, không đáng giá!”

Tôn Nhu Trữ lại cảm thấy thực đáng tiếc: “Ta thật ra rất muốn làm quả phụ. Nhưng Đồng thị cùng Tiểu Trọng Quân lại luôn phòng bị ta, sợ ta hạ độc hấn! Hừ, còn không phải cẩn thận mấy cũng có sai sót sao?”

Chẳng qua là trong đầu nàng lập tức nhớ tới biểu cảm khi rời đi của Đồng thị, trong lòng thật ra cũng có chút sợ hãi: “Chúng ta đắc tội với bà ta, về sau phải cẩn thận một chút!”

Âu Dương Noãn cười: “Đại tẩu, trước kia chúng ta không đủ cẩn thận sao? Không phải bà ta vẫn trăm phương ngàn kế hãm hại ta sao? Nếu đã như vậy, ngại gì thẳng thắn đấu một trận!”

Tôn Nhu Trữ sừng sốt, nhất thời có chút ghen lời: “Nhưng mỗi lần ta nhìn Đồng thị, trong lòng vẫn cảm thấy sợ hãi!”

Âu Dương Noãn cười, dường như có chút buồn bã: “Suốt mười mấy năm qua, ta chỉ học được một điều trong cuộc sống. Đó chính là

mưu tính lòng người cùng với đấu tranh. Ta sẽ không thua, trước kia là vậy, hiện tại cũng thế. Về sau vẫn sẽ như vậy!”

Tôn Nhu Trữ nhìn Âu Dương Noãn tự tin, không tự chủ mà có một loại thần phục, chậm rãi nói: “Ta tin tưởng ngươi!”

Tiền Âu Dương Noãn về tới cửa, Tôn Nhu Trữ vẫn chưa chịu đi. Âu Dương Noãn kỳ quái hỏi: “Có chỗ nào tiền khách như vậy không?”

Tôn Nhu Trữ bĩu môi: “Ta mới không muốn trở về nhìn mặt thối của hắn, thế nào cũng sẽ khó dễ cho ta!”

Nói là nói như vậy nhưng trong giọng nói lại không có bao nhiêu bộ dáng sợ hãi. Âu Dương Noãn cười cười.

Gần một tháng qua, bệnh tình của Tiểu Trọng Quân bởi vì thời tiết cho nên chỉ sợ không có khí lực ép buộc Tôn Nhu Trữ.

Nhưng hôm nay lại không giống. Rõ ràng hắn đã đầy một bụng bức tức, hiện tại nếu Tôn Nhu Trữ trở về, ít nhất cũng sẽ bị chinh một chút.

Âu Dương Noãn liền cười nói: “Vào viện ta ngồi một lát đi!”

Tôn Nhu Trữ cùng liền cười: “Được!”

Nói xong liền phân phó nha đầu trở về mang đồ thêu đến: “Ngươi không phải rất am hiểu thêu song mặt sao? Cũng chỉ giáo cho ta một ít!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, liền cho hạ nhân chuẩn bị bàn ghế ngoài hành lang, cùng Tôn Nhu Trữ ngồi xuống. Một bên vừa phớt nháng một bên vừa nói chuyện.

Không bao lâu thì nha đầu của Tôn Nhu Trữ cũng quay lại, trong tay cầm một cái khăn tay thêu như ý, mặt trên là một đóa mẫu đơn đã thêu được một nửa. Tôn Nhu Trữ nói: “Người xem mặt kia thử đi!”

Âu Dương Noãn lật khăn tay lại, bên trái chỉ thêu loạn thành một đoàn. Tôn Nhu Trữ có chút ngượng ngùng, đôi mắt hạnh phát sáng, lơ đãng mang theo chút tính trẻ con: “Người nhìn xem giúp ta! Ta thêu được mấy cái nhưng cái này là cái tốt nhất!”

Nói là nói như vậy nhưng nhìn tay Tôn Nhu Trữ cầm lấy khăn khăn mặt trái bị thêu xiêu vẹo kia, giống như là bảo bối vậy. Với địa vị của nàng hiện nay, chỉ cần nói một tiếng có gì mà không có được. Sao phải miễn cưỡng chính mình thêu ra?

Tất nhiên là muốn tặng cho Hạ Lan Đồ. Trong lòng Âu Dương Noãn không biết vì sao lại chột trầm xuống. Hai người kia rõ ràng yêu nhau lại nhất định cả đời không thể ở bên nhau.

Cho dù Tiểu Trọng Quân có chết, thì Tôn Nhu Trữ vĩnh viễn vẫn là thê tử của hắn. Điểm này tuyệt đối sẽ không thay đổi được.

Thân phận Hạ Lan Đồ lại không thể sống yên trên triều đình. Hai người, sao có thể ở cùng nhau được đây? Tôn Nhu Trữ lại đối với Hạ Lan Đồ nhớ mãi không quên, thực sự là đáng thương.

Âu Dương Noãn cười nói: “Chỗ này phải tháo ra, chúng ta làm lại từ đầu!”

Nàng cúi đầu xuống, đem khăn tay trả lại cho Tôn Nhu Trữ, chỉ vào các chỉ thêu: “Chỗ này, chỗ này, còn có chỗ này, đều thêu sai hết rồi!”

Lúc nói chuyện, mái tóc mềm mượt của nàng phủ xuống. Khăn tay cùng chỉ thêu trong tay nàng lượn lờ điêu luyện qua các ngón tay.

“Tay người thực khéo a!”

Âu Dương Noãn cười cười, cũng không nói nhiều. Ngồi trên hành lang chỉ điểm cho Tôn Nhu Trữ cả một buổi chiều, bất trí bất giác trời đã muộn.

Tôn Nhu Trữ ở lại dùng bữa tối, chần chần chừ chừ cũng chưa chịu trở về.

Tối đến Tiểu Trọng Hoa vừa vào cửa Âu Dương Noãn liền bước lên đón lấy. Thực ân cần cởi ngoại bào cho hắn, còn dịu dàng hỏi: “Đã ăn tối chưa?”

Tiểu Trọng Hoa ngẩn ra, lập tức bật cười: “Nhìn bộ dạng này của nàng, có thể thấy được chuyện hôm nay thực sự là do nàng giở trò!”

Âu Dương Noãn ngọt ngào cười: “Nào có! Phu quân đại nhân còn ở đây, ta nào dám dưới mí mắt chàng giả thần giả quỷ!”

Tươi cười như vậy còn mang theo chút bướng bỉnh, ánh mắt như động sâu, dường như không thấy đáy mạnh mẽ hút hắn vào.

Ngàn vàng khó đổi nụ cười mỹ nhân. Tiểu Trọng Hoa luôn nghe người ta nói như vậy, lại cảm thấy thực buồn cười. Nhưng hôm nay hắn lần đầu tiên chân chính cho rằng điều đó là đúng.

Âu Dương Noãn vẫn nhìn hắn, tay chỉ chỉ trên bàn: “Không ăn một chút sao?”

Tiểu Trọng Hoa nhú mày. Âu Dương Noãn rất nhanh liền rót đầy hai

ly rượu. Một ly đưa cho hắn, một ly tự mình cầm lấy.

Tiểu Trọng Hoa uống xong ly rượu của mình, phất áo vung tay liền đem hai cái ly chuẩn xác đặt lên bàn.

Hắn mỉm cười, nháy mắt liền kéo Âu Dương Noãn vẫn còn đang kinh ngạc lại gần.

Đôi môi mềm mại phủ lên môi nàng, chất lỏng nồng ấm lập tức chảy qua, hai người cùng thưởng thức.

Trong tai tràn ngập tiếng thở dốc dồn nén, dường như sóng nước dập dềnh từng đợt từng đợt xâm nhập vào đầu óc khiến người ta chết lặng say mê.

Trong lúc đó, chỉ nghe hắn cười nói: “Muốn qua ải? Không phải ta đã nói muốn làm cái gì cũng hãy thương lượng với ta trước sao? Thế nào mà liền đã quên sạch?”

Cái này....chính là không kịp a!

Thời cơ đến trong thoáng chốc, làm sao có thể chạy đến quân doanh thương lượng? Còn không bằng trước hết cứ phủ đầu Đồng thị còn nhanh hơn. Trong lòng Âu Dương Noãn âm thầm nói.

Đương nhiên chuyện hôm nay đúng là rất mạo hiểm. Nàng cũng không nắm chắc mười phần, cho nên dù có thương lượng với Tiểu Trọng Hoa, vạn nhất hắn không đồng ý?

Dù sao chuyện này cũng liên quan đến huynh trưởng của hắn. Dù sao nàng cũng chỉ định tặng cho Đồng thị chút lễ vật, cũng không phải là âm mưu kinh thiên động địa gì. Cái này cũng phải báo với hắn sao? Nhưng cho dù là vậy, trong lòng nàng cũng có chút chột dạ.

Đương nhiên, Tiểu Trọng Hoa thực hiểu được vị tiểu thê tử tâm độc thủ ngoan này. Nếu nàng chột dạ, cũng thực sự chỉ có một chút mà thôi.

Không đợi Âu Dương Noãn mở miệng, Tiểu Trọng Hoa đã lại cúi xuống hôn sâu hơn, thưởng thức từng chút từng chút mềm mại của nàng.

Đầu ngón tay lạnh như băng tham lam ma sát di chuyển trên người nàng, vừa nóng lại vừa lạnh.

Âu Dương Noãn liền quên mất những lời biện giải đã chuẩn bị. Trong đầu trống rỗng bị hấn đưa vào một mảnh hỗn độn vô hạn, phô thiên cái địa, trở tay không kịp.

Đến khi lấy lại tinh thần thì mới phát hiện xiêm y không biết từ khi nào đã bị cởi xuống, rơi trên đất. Trên người chỉ còn một cái yếm nằm hững hờ trên ngực khiến người ta mơ màng.

Đêm càng ngày càng đậm, lúc Âu Dương Noãn tỉnh lại, theo quán tính chống người ngồi dậy.

Nhưng còn chưa đợi nàng ngồi dậy liền phát hiện bản thân không mặc y phục, hơn nữa còn có một cánh tay cường tráng đang vòng qua thắt lưng.

Nàng giật mình, trí nhớ về tối hôm qua lập tức ủa đến như thủy triều tiến thẳng vào đầu. Sắc mặt nàng hơi đỏ lên, nghiêng đầu chăm chú nam nhân đang ngủ say bên cạnh.

Mái tóc dài đen nhánh phủ xuống giường, khi ngủ mặt mày cũng không còn vẻ lạnh lùng như xưa. Lông mi cong cong, bờ môi mím lại,

dường như vô ưu vô lự, một chút phiền não cũng không có.

Dường như cảm thấy rất kỳ quái, Âu Dương Noãn kinh ngạc nhìn hần, hương hoa theo gió thổi vào phòng, mang đến từng đợt hương thoang thoảng dễ chịu. Rèm cửa sổ khẽ tung bay, cũng khiến vài sợi tóc lác trên gò má Tiểu Trọng Hoa.

Âu Dương Noãn cơ hồ như là vô ý thức vươn tay vén mấy sợi tóc kia lên. Ai ngờ vừa tới gần liền bị một bàn tay to lớn bắt lấy. Nhìn thẳng vào đôi mắt sâu hút kia, Âu Dương Noãn sửng sốt. Hần tỉnh rồi sao?

Tiểu Trọng Hoa túm chặt lấy cổ tay nàng, kéo lại đặt bên môi. Con người đen hơi híp lại mỉm cười: “Như vậy vẫn chưa qua!”

Lấy thân báo đáp còn chưa đủ sao?

Âu Dương Noãn rút tay, dùng chân che thân thể lại. Những sợi tóc đen như mực lại càng tôn lên làn da trắng nõn của nàng. Khuôn mặt bừng bình mang nét cười: “Ta cũng không làm việc gì sai a!”

“Nàng còn chưa đủ đen tối sao?”

Tiểu Trọng Hoa lật người một cái liền đặt nàng dưới thân. Bàn tay to khẽ vuốt lên mặt nàng, môi khẽ cắn lên mũi nàng: “Thủ đoạn của người đó rất cao. Nếu so sánh thì nàng chẳng qua chỉ là một tiểu hồ ly. Dám động thủ trên đầu thái tử, thật sự là không muốn sống mà!”

Trong bóng tối, Âu Dương Noãn lập tức có chút mất cảm. Mặt ngoài lại bất động thanh sắc, cười tủm tỉm: “Chàng sợ ta đâu không lại?”

Tiểu Trọng Hoa cười nói: “Nha đầu ngọc, nếu bà ta dễ dàng bị nắm nhược điểm như vậy thì sao có thể bình an ngồi trên vị trí đó nhiều

năm? Hôm nay nếu nàng nói trước cho ta biết, nói không chừng chúng ta có thể đánh một quyền mạnh hơn!”

Nói cho chàng thì đã không kịp nữa rồi. Xuống tay phải nhanh chóng chuẩn xác, không được do dự chần chừ. Cơ hội tốt như vậy chỉ đến trong thoáng chốc.

U quang trong mắt nàng chợt lóe rồi liền biến mất: “Hôm nay không phải ta thành công rồi sao?”

Tiểu Trọng Hoa khẽ chỉ chỉ lên mũi nàng: “Đó là bởi vì bà ta không có phòng bị. Trong mắt bà ta nàng chẳng qua chỉ là tiểu nha đầu không thể gây ra sóng gió gì!”

“Ngẫm lại xem, nàng mới nhiều tuổi? Bà ta làm sao nghĩ nàng chính là tiểu hồ ly đã thành tinh đâu? Bị nàng cắn một ngụm, cũng là năm ngoài dự đoán!”

Âu Dương Noãn nghiêm túc lắng nghe, hơi hơi nghi ngờ: “Có vẻ chàng còn chán ghét Đồng thị hơn cả ta?”

Tiểu Trọng Hoa mỉm cười: “Chẳng qua là ngoài mặt không biểu hiện ra mà thôi!”

Hắn lại ôm lấy Âu Dương Noãn, nhẹ giọng nói: “Năm đó ta theo phụ vương ra chiến trường, lập tức khiến mọi người chú ý! Trong nhất thời phụ vương ý lại, đại thần ủng hộ, người trong thiên hạ thừa nhận ta rất nhiều!”

“Thời điểm đó ta từng hồn nhiên cho rằng bản thân sẽ thuận buồm xuôi gió. Nhưng về sau ta phát hiện, loại vinh quang này đối với một thiếu niên chưa hiểu sự đời, chưa có kinh nghiệm đấu tranh mà nói thì quả thực chính là thứ đòi mạng!”

“Cái này cũng ít nhiều là do bà ta lần lượt thiết kế, làm ta hiểu được tất cả chỉ là bề ngoài mà thôi. Không có năng lực bảo vệ chính mình thì chỉ còn đường chết. Nếu không muốn chết thì phải sống, mà muốn sống sót thì phải đấu tranh!”

“Nếu như ta chết đi người khác cũng sẽ không vì ta mà thương tâm. Nhiều nhất chỉ là cho ta một phần mộ, hoặc là giả mù sa mưa vài giọt nước mắt. Cho nên ta bắt buộc phải sống!”

“Nói như vậy là chàng đã sớm biết bà ta dụng tâm hiểm ác?” Âu Dương Noãn hỏi.

“Chỉ có ta tự mình biết, hơn nữa cũng chỉ là hoài nghi. Nhiều năm như vậy, ta đều không tìm được chứng cứ xác thực!”

Nghe Tiểu Trọng Hoa trả lời, Âu Dương Noãn tựa tiểu phi tiểu bữu môi: “Có thể thấy được âm mưu quỷ kế của nữ nhân hậu viện, nam nhân vẫn là không rõ a!”

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa ôn nhu, hắc nhéo nhéo khuôn mặt nàng, ra vẻ mất hứng nói: “Nha đầu ngốc, ta một năm có hơn phân nửa thời gian không ở trong phủ. Có phát hiện thì cũng làm sao? Chỉ cần bà ta không thương tổn đến phụ vương, không thương tổn đến đại ca, không chạm đến giới hạn của ta thì ta cũng không thêm quan tâm!”

Âu Dương Noãn nghĩ nghĩ lại chậm rãi nói: “Không có âm mưu gì là có thể hoàn toàn che dấu được. Một ngày nào đó bộ mặt thật của bà ta sẽ lộ ra!”

Chương 358: Cữu hoàng tử (1)

Mùng ba tháng hai là sinh thần của Hoàng đế.

Bắt đầu từ tháng chạp, Thái tử đã tự mình ở trong chính điện bận rộn hơn một tháng, cuối cùng mọi thứ cũng đã an bài sẵn sàng.

Âu Dương Tước cùng Tiểu Nhiên quận chúa như là một đôi kim đồng ngọc nữ đang chậm chậm bước về phía trước. Trong tay là thanh như ý san hô màu đỏ tươi, quỳ trước mặt Hoàng đế.

Hoàng đế cười cười, hiển nhiên là rất hài lòng với đôi tân lang tân nương này.

Âu Dương Noãn ngồi phía trên, cười cười nhìn một màn này.

Lâm Nguyên Hình bên cạnh cũng cười nói: “Thế nào? Đối với vị em dâu này có hài lòng không?”

Âu Dương Noãn cười cười, cũng không trả lời. Hôn nhân của Âu Dương Tước, chỉ cần hấn hài lòng là tốt rồi.

Hiện tại nhìn hấn khí sắc rất tốt, ánh mắt nhìn Tiểu Nhiên cũng ẩn ẩn có loại ôn nhu mơ hồ. Điều này chứng minh, cửa hôn sự này hấn cũng hài lòng.

Kỳ thực từ khi Tiểu Nhiên quận chúa mặc giá y tiến vào Âu Dương phủ, Âu Dương Noãn liền có một loại dự cảm, nữ hài tử này nhất định sẽ gả cho Âu Dương Tước.

“Muội luôn toàn tâm toàn ý lo nghĩ cho Tước Nhi. Hiện tại hấn cũng đã lớn, tâm tư của muội cũng nên buông xuống rồi!” Lâm Nguyên Hình nhỏ nhẹ nói.

Âu Dương Noãn gật gật đầu: “Đúng vậy, ta hiện tại có thể ăn ngon ngủ kỹ. Đã buông xuống được gánh nặng này, tâm tình đúng là thoải mái!”

Lâm Nguyên Hình dùng ngón tay điểm điểm trán nàng: “Chỉ được cái mạnh mẽ!”

Mất mát, thật ra cũng có một chút. Dù sao đệ đệ theo nàng từ nhỏ liền như vậy mà trao cho người khác, trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Chỉ là nàng tin tưởng Tiểu Nhiên có thể dùng cả sinh mệnh để yêu thương Tước Nhi.

Tiểu nha đầu này nhất định có thể làm cho hấn hạnh phúc. Cho nên chút thương tâm nhỏ nhỏ này của nàng cũng không tính là gì.

Âu Dương Noãn đang muốn nói chuyện, lại đột nhiên sững sốt. Nàng cúi đầu liền thấy một tiểu nam hài gục trên người nàng.

Hấn ăn mặc tinh xảo, trên cánh tay mập mập còn mang theo vòng bạc. Đang cười hì hì ngẩng đầu nhìn nàng.

“Ôm! Ôm!” Hấn cầm lấy góc áo nàng, ánh mắt to tròn tràn đầy chờ mong.

Lâm Nguyên Hình liếc liếc mắt, nhũ mẫu lập tức ôm lấy hấn: “Tiểu điện hạ, không cần nháo loạn!”

Thịnh Nhi lại không cam lòng, tay nhỏ vẫn níu lấy nàng, trong miệng ồn ào: “Di nương, di nương xinh đẹp!”

Lời nói non nớt khiến Âu Dương Noãn buồn cười. Cánh tay Thịnh Nhi quơ loạn muốn đi qua.

Lâm Nguyên Hình cười nói: “Nhìn tiểu tử này kìa, còn nhỏ đã muốn thân cận với mỹ nữ. Quả nhiên là không biết giống ai. Nơi này nhiều khách nhân như vậy, thật sự là hồ nháo rồi, còn không mau ôm xuống!”

Nhũ mẫu liền muốn ôm Thịnh Nhi rời đi. Kết quả là khuôn mặt hấn bỗng đỏ bừng, nhũ mẫu đỡ thế nào cũng không được. Hấn chớp chớp mắt, nước mắt liền ào ào rơi xuống.

Vốn những trường hợp như yến hội, thật sự là không thích hợp để ôm một tiểu hài tử. Người khác nhìn vào cũng sẽ thấy thất lễ.

Nhưng Âu Dương Noãn chung quy vẫn không nhịn được, ôm lấy Thịnh Nhi: “Đừng khóc!”

Nàng nhẹ nhẹ vỗ lưng hấn, giây lát hấn liền mỉm cười tí mắt. Biến hóa cực nhanh khiến Âu Dương Noãn bật cười.

Thịnh Nhi tựa hồ người được hương vị gì, cố gắng vươn tay muốn sờ vào mặt Âu Dương Noãn, muốn cọ vào cổ nàng: “Di nương thực thơm!”

Nói xong hấn lại cố gắng ghé mặt tới gần. Mắt thấy môi hấn muốn ghé vào má phẩn của nàng, bàn tay mềm nhẹ của Âu Dương Noãn khẽ nhúc nhích. Sức nặng trong lòng bỗng nhiên bị người ta ôm lấy.

Trộm hương chưa được, đứa nhỏ ngốc nghếch bị treo giữa không trung hồi lâu mới ý thức được mình lại bị kéo ra liền khóc lớn.

Tiểu Trọng Hoa ôm Thịnh Nhi một lát rồi liền đưa cho nữ mẫu: “Mang đi đi!”

Thịnh Nhi không tình nguyện bị mạnh mẽ ôm đi, ghé vào đầu vai nữ mẫu, lưu luyến không rời hướng Âu Dương Noãn vươn tay.

Âu Dương Noãn nâng mắt lên nhìn Tiểu Trọng Hoa, đối phương lại nhú mày nói: “Kịch sắp bắt đầu. Sau khi yến hội kết thúc thì chờ ta cùng về!”

Sắp bắt đầu biểu diễn còn chạy tới đây làm gì? Không thấy rất nhiều người đều đang ghé mắt sao?

Âu Dương Noãn bật cười, Tiểu Trọng Hoa giống như là vì nói một câu này mà cố ý tới cho được. Nói xong cũng liền gật gật đầu với Lâm Nguyên Hình rồi bước nhanh trở về chỗ ngồi của mình.

Lâm Nguyên Hình thở dài: “Minh quận vương nhà muội càng ngày càng cổ quái, khiến người ta đoán không ra a!”

Sắc mặt Âu Dương Noãn không hiểu liền đỏ hồng lên. Cũng may hiện tại là buổi tối nên nhìn không thấy mặt nàng đỏ ửng.

Tiểu Nhiên quận chúa xinh đẹp trên đài trở lại ngồi bên cạnh Âu Dương Noãn. Nàng lựa chọn chỗ ngồi bên cạnh Âu Dương Noãn, đã biểu hiện rõ thái độ của mình.

Ngay cả Sở vương phi bên kia cũng cảm thấy mất mát, dù sao cũng là nữ nhi đã gả ra ngoài, cũng không biết phải làm sao.

Những tiểu thư xinh đẹp có mối quan hệ tốt xung quanh liền bắt đầu truy vấn cuộc sống tâm hồn của Tiểu Nhiên.

Ai ai cũng bảy miệng tám lời trêu chọc khiến hai gò má Tiểu Nhiên đều ửng đỏ: “Các vị tỷ tỷ như thế nào lại bắt đầu nói chuyện không đứng đắn rồi! Định khi dễ ta sao?”

“Ai dám khi dễ Tiểu Nhiên quận chúa? Chỉ sợ phải đối mặt với thiếu tướng quân a!” Giao tiểu thư trêu chọc.

“Nói gì thì nói Âu Dương gia cũng là nhà cao cửa rộng. Âu Dương thiếu tướng quân lại tri lễ khiêm nhường. Sợ là quận chúa của chúng ta đè nặng người ta cũng không chừng?”

“Không biết xấu hổ, cẩn thận ta đánh cái miệng của ngươi!”

Tiểu Nhiên xấu hổ vươn tay ra. Chúng tiểu thư đều cười đùa tránh né, nhất thời náo nhiệt hẳn lên.

“Ai nha, ai nha! Ta không nói nữa!”

“Muội muội tốt của ta, cái này chỉ nên để dành đối phó với phu quân mới phải a! Thế nào lại nhằm vào chúng ta?”

Nói xong liền vang lên một trận cười duyên, khiến mọi người xung quanh cũng chú ý vào.

Âu Dương Noãn chỉ cười nghe các nàng nói chuyện, khóe mắt dường như cũng bị lây sức sống trên người Tiểu Nhiên khiến trong lòng cũng trở nên thoải mái hơn.

Đúng lúc này Tiểu Diễn đứng lên nói: “Phụ hoàng, ta đã vì người chuẩn bị vũ nhạc. Người xem....”

Tiểu Khâm Võ khó có lúc vui vẻ như vậy liền gật gật đầu với Tiểu Diễn.

Ngay lập tức toàn bộ như lâm vào ảo mộng, bốn phía cung tường đã được chuẩn bị sẵn sàng liền được châm lửa lên.

Toàn bộ bầu trời tràn ngập thần kỳ, tuần lễ, không thể dùng ngôn ngữ bình thường để miêu tả màu sắc rực rỡ này.

Tiếng nhạc vang lên, ngư long tạp kỹ bắt đầu biểu diễn. Phía dưới đội múa ngư long là một đội ngũ dẫn đường với đủ loại xiếc ảo thuật kỳ lạ, thiên kỳ bách quái hấp dẫn mọi người.

Liên tục trong lúc đó pháo hoa từ mặt đất được bắn lên không trung, tỏa ra những hình ảnh đẹp để khác nhau.

Mà bên dưới vốn đang ảm đạm liền bừng sáng như ban ngày. Giây lát sau lại liền biến mất, hoàn toàn khiến người ta như chìm trong cảm giác ảo mộng.

Cái này bất quá chỉ là mở màn cho thọ yến của Hoàng đế mà thôi. Còn chưa chờ mọi người phục hồi lại tinh thần, bỗng nhiên trên điện đình nội tập thủy mãn cù, bà hào quy ngao, thủy nhân trùng ngư.

Trong đêm đông xuất hiện dị thường ảo diệu, trên trang phục của ca kỹ đều buộc một chiếc đèn lồng nho nhỏ trông rất sống động, chân thật.

Không chờ mọi người kịp tán thưởng, một con cá cực lớn bỗng nhiên xuất hiện. Từ trong miệng cá phun ra một cột nước cao mấy trượng, dưới ánh lửa lại càng nổi bật hơn. Không ít người nhát gan kinh hô một tiếng lui về phía sau.

Bỗng nhiên, trong chốc lát con cá hóa thành hoàng long, dài bảy tám trượng, lượn lờ rong chơi. Ngẩng đầu diêu vĩ, miệng phun ra lửa.

Âu Dương Noãn nhìn về phía bầu trời, lửa khói càng không ngừng phóng ra. Không biết từ khi nào thì ở trong đình viện dựng lên hai căn đại trụ, dây tơ hồng nối giữa hai đầu trụ, dài khoảng mười trượng. Có hai thiếu niên với tốc độ chóng mặt leo thẳng lên đình chóp.

Ở độ cao hơn mười trượng nắm lấy dây xoay tròn xung quanh cột rồi lại đổi cho nhau. Sau đó bọn họ khi thì lùi về phía sau, khi thì tiến lên phía trước, đảo qua đảo lại.

Ca múa cũng không ngừng, những ca kỹ tham gia đều y gấm vóc màu. Khi được ngọn đèn chiếu xuống, trang phục của bọn họ thiên kỳ bách quái, ngũ quang thập sắc khiến người ta hoa cả mắt.

Nhạc khí nhạc công cầm trong tay cũng là thiên kỳ bách quái. Mỗi người đều mặc trang phục giống nhau, trên đầu là tài tơ vàng đoàn tụ thêu mào, bộ dáng vui sướng.

Trong khi mọi người đều chú mục trên đại điện, Âu Dương Noãn lại nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Yến hội này, chỉ sợ là tốn không ít!”

Lâm Nguyên Hình cười lạnh, trong không gian tràn ngập tiếng nhạc căn bản chẳng phân biệt được rõ ràng: “Chi phí cho lần này hơn năm trăm vạn lượng bạc!”

Năm trăm vạn lượng! Quả nhiên là ra tay thật lớn. Bên môi Âu Dương Noãn phát qua tia kinh ngạc.

Xem không khí này, Tiểu Khâm Võ chắc chắc sinh thán. Ông nâng

chén, tán thưởng nói: “Diễn Nhi, con làm rất khá!”

Ông thoáng có chút hỗn hển, uống rượu, hơn nửa trời lại lạnh, bệnh cũ lại có dấu hiệu phát tác.

Tiểu Diễn vội vàng đi qua, phủ thêm áo choàng. Sau đó ánh mắt hắn tùy ý nâng lên lại thấy Âu Dương Noãn. Lập tức hắn liền nhàn nhạt cười.

Âu Dương Noãn có chút nói không rõ trong tươi cười kia rõ ràng có chút gì đó. Nhưng khoảng cách quá xa, chờ lúc nàng nhìn kỹ thì mặt Tiểu Diễn đã khôi phục lại sự bình thản, dường như cái gì cũng không có.

Nhưng vào lúc này, nhạc khí cùng ca múa, tạp kỹ tất cả đều ngừng lại. Không gian bỗng chốc cũng yên tĩnh lại. Âu Dương Noãn quay đầu nhìn lên đài.

Những người bên cạnh cũng hơi hơi kinh ngạc: “Làm sao vậy?”

Lâm Nguyên Hình vừa muốn nói, Âu Dương Noãn đã liền ầm ầm nghe được tiếng đàn sáo du dương nhẹ nhàng từ từ khởi tấu. Ngay trong phút giây yên tĩnh này có vẻ phá lệ rõ ràng.

Trong không gia không biết từ khi nào thổi tới vô số những mảnh nhỏ màu trắng trong suốt. Khi mọi người đang bị mê hoặc thì có một nữ tử mặc y phục màu trắng nhẹ nhàng đi ra.

Lung hồng nhạt toàn vàng bạc sợi tơ thêu trùng trùng cánh hoa sen ngọc lẳng tráo sa. Như yên siếp bình thường. Váy diêu chuế có vô số lưu quang dật thái nhỏ vụn tinh thạch. Quang huy lấp lánh.

Mái tóc đen dày của nàng được vấn thành điều vân, hai đoạn tóc dài

buông xuống, nhẹ nhàng như liễu rủ. Theo gió nhẹ lay động.

Hơn nữa còn dùng dùng phi kim khéo thiếp mang theo thúy hoa mai do nhi, chung quanh kim một ti quản, tự phát kể sau chinh tề bội nhập. Châu sai thượng trong suốt dây kết bán đọa. Hơi hơi lay động.

Theo tiếng nhạc, nàng nhẹ nhàng múa.

Nữ tử xinh đẹp kia mỗi một lần múa lên, trên bầu trời còn có vô số mảnh nhỏ trong suốt bay lả tả phát qua mái tóc nàng. Lạc vào tay áo cùng làn váy nàng, lại theo tiết tấu giai điệu của nhạc mà bay lên.

Dường như hoa hồng cùng tuyết trắng đều xuất phát từ người nàng. Ban đêm lạnh càng tôn lên thân thể thon thon mềm mại tản mát ra sức quyến rũ độc đáo khiến người ta động lòng.

Mọi người vừa thấy liền ngây ngốc kinh ngạc, ánh mắt cơ hồ như dán chặt lên người nàng.

Bởi vì đêm cũng đã trễ, không khí dần dần càng thêm lạnh. Đặc biệt lần yến hội này còn tổ chức bên ngoài thiên điện.

Một trận gió thổi tới, Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy rét lạnh từ xương cốt, không khỏi liền rụt người lại.

Lập tức trên vai có một áo choàng bọc lấy người nàng. Âu Dương Noãn sùng sốt, Hồng Ngọc thấp giọng nói: “Quận vương đưa tới!”

Ánh mắt Âu Dương Noãn không khỏi lướt qua đám người, nhìn phía đối diện Tiểu Trọng Hoa đang nhìn nàng. Biểu cảm cũng không thấy được rõ lắm, đôi mắt đen tối kia khiến tim người đối diện phải đập nhanh.

Bên kia mỹ nhân khởi vũ, hấn lại hồn nhiên không hề để ý, chỉ nhìn chăm chú vào Âu Dương Noãn. Trong mắt có ý tứ rất quý quái.

Âu Dương Noãn thở dài. Nàng cũng không biết yến hội thế nhưng lại tổ chức ngoài trời a! Sao có thể biết trước mà chuẩn bị đầy đủ?

Lâm Nguyên Hình bên cạnh nào nghĩ đến phu thê hai người đang trao đổi ánh mắt: “Điều múa này, cho dù là Dung quận chúa năm đó so ra cũng kém xa!”

Âu Dương Noãn nhìn mỹ nhân trên kia, lại cảm thấy ánh mắt nóng rực của Tiểu Trọng Hoa vẫn không chịu rời đi.

Trên mặt không khỏi cảm thấy nóng lên, hai tay vô thức vuốt vuốt tóc, nhìn Lâm Nguyên Hình nói: “Nữ tử này là ai a?”

“Là....”

Lâm Nguyên Hình còn chưa kịp nói, nữ tử xinh đẹp kia đã dừng lại, đi lên bậc thang, ôn nhu nói: “Mộ Hương Tuyết, công chúa Cao Xương quốc bái kiến Bệ hạ! Chúc Bệ hạ vạn thọ vô cương!”

Bởi vì khoảng cách gần, Âu Dương Noãn lần đầu tiên nhìn thấy rõ dung mạo của nàng. Lần đầu tiên khi nhìn nàng ngay cả hô hấp cũng đều bởi vì sự xuất hiện của nàng mà ngưng trệ.

Nữ tử này thật là đẹp, lại không phải là yên trần thế tục mà là giống gió núi lướt qua. Lại giống như dòng sông bốn phía được bao bọc bởi núi và sương mờ.

Nàng lẳng lặng đứng trước mặt mọi người, chỉ loáng thoáng thấy được làn da cổ như tuyết trắng khiến người ta không tự chủ được mà muốn vươn tay sờ thử.

Dưới ánh sáng, có thể thấy được lông tơ trên hai má tinh mịn, hai mắt sáng ngời dưới ánh nến lại khiến nàng vừa ôn nhu lại vừa quyến rũ.

Các danh môn phu nhân bên cạnh bắt đầu nghị luận ào ào: “Thật xinh đẹp a!”

“Khó trách được gọi là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân a! Người xem, làn da thật mịn màng. Quả thực có thể so được với tiên nữ trên trời a!”

“So với Dung quận chúa múa còn đẹp hơn!”

“Đúng vậy, dung mạo cũng đẹp hơn! Quả thực là ngay cả song bích kinh đô cũng bị áp chế a!”

Những lời này không ngừng truyền vào tai Âu Dương Noãn. Lâm Nguyên Hình lại cười: “Dung mạo của vị Hương Tuyết công chúa này cùng Dung quận chúa cũng sần sần như nhau. Bọn họ thật đúng là khoa trương rồi!”

“Chẳng qua là vị Hương Tuyết công chúa này dung mạo còn hơn xa ta!”

Âu Dương Noãn cũng cười. Nàng biết dung mạo của mình so với Dung quận chúa còn kém hơn.

Cho nên càng không cần phải so sánh với vị Hương Tuyết công chúa này. Lại không biết vì sao mọi người vẫn đem ba người các nàng gộp lại một chỗ.

Ánh mắt Dung quận chúa nhìn chằm chằm mỹ nhân như ngọc phía trên, trong lòng chua xót khó nhin.

Nàng không tự chủ được mà nhìn về phía Âu Dương Noãn, lại thấy đối phương đang mỉm cười nói chuyện với Lâm Nguyên Hình. Đường như căn bản không nghe thấy mọi người nghị luận.

Nam khách bên kia, hiển nhiên cũng đã bùng nổ từ lâu.

“Vị kia chính là công chúa Cao Xương quốc sao? Là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đó sao?”

“Thật sự là quốc sắc thiên hương. Ta còn tưởng rằng Dung quận chúa đã là đẹp tuyệt trần rồi. Ai ngờ trên đời này còn có một tiểu mỹ nhân như vậy? Quả thực là phấn điêu ngọc mài a!”

“Nhìn tuổi của nàng, chắc là lớn hơn Vĩnh An quận chúa a? Sao còn chưa xuất giá?”

Chương 359: Cữu hoàng tử (2)

“Đúng vậy, Hương Tuyết công chúa năm nay mười bảy tuổi. So với Vĩnh An quận chúa thì lớn hơn hai tuổi. Là vì Thái Hoàng Thái hậu Cao Xương quốc qua đời, cho nên phải giữ đạo hiếu ba năm!”

Quận vương Tiểu Thanh Bần luôn yêu thích mỹ nhân. Lúc trước đối với Âu Dương Noãn rất ái mộ. Ai biết lại cưới một tiểu dạ xoa Chu Ngưng Bích, bị quản lý gắt gao.

Bình thường đừng nói cơ hội ngắm mỹ nhân cũng không có, ngay cả hai thị thiếp trong phòng cũng bị Chu Ngưng Bích vừa vào cửa một tháng đã đuổi đi. Hiện tại vừa thấy công chúa Cao Xương Quốc này thì không khỏi ngẩn ra.

Vĩnh quận vương Thục vương gia Tiểu Nguyệt Minh liền giễu cợt: “Thế nào? Đây mới là quốc sắc thiên hương a! So với tiên nữ của người thì thế nào?”

Trong kinh đô ai cũng biết Tiểu Thanh Bần rất ngưỡng mộ nhất chính là Âu Dương Noãn. Còn từng có ý đồ nửa đêm trèo tường muốn vụng trộm chuồn ra để nhìn Âu Dương Noãn.

Kết quả sau khi thất bại bị cấm cửa, mãi đến khi thành hôn vẫn đối với Vĩnh An quận chúa nhớ mãi không quên. Lúc này không khỏi trêu chọc hấn đôi ba câu.

Hai mắt Tiểu Thanh Bần sáng lấp lánh, rất là khinh thường nói: “Mỗi người một vẻ thôi. Ta lại càng thích vẻ thanh lệ thoát tục của Vĩnh An

hơn!”

Người bên cạnh đẩy đẩy Tiểu Thanh Bần, ý bảo hấn không cần nói nữa. Minh quận vương đang hướng bên này nhìn qua.

“Đã là mỹ nhân, sao không thể nói được?”

Tiểu Thanh Bần lại không chút để ý: “Giai nhân khó có được. Hấn đã có được Vĩnh An, còn không cho phép người ta nhìn sao?”

Tiểu Trọng Hoa đương nhiên nghe được nghị luận bên này. Hấn lại ngẩng đầu nhìn Âu Dương Noãn phía đối diện.

Mà ánh mắt Âu Dương Noãn lúc này lại đang nhìn Hương Tuyết công chúa, tiêu điểm đang được mọi người chú ý.

Tiểu Trọng Hoa nhìn Âu Dương Noãn, nàng lại không phát giác. Lông mi thật dài chớp động, nghiêm túc nhìn Mộ Hương Tuyết. Một tay cầm chén, thoạt nhìn tiêm nhược đáng yêu. Tiểu Trọng Hoa không khỏi liền mỉm cười.

Hấn biết, trong lòng nàng sẽ không ghen tị. Nàng dường như chẳng hề để ý đến dung mạo.

Mà chính bản thân hấn cũng như vậy. Cho dù gặp được mỹ nhân, hấn cũng không mấy để ý. Dung mạo xinh đẹp rồi cũng phai tàn, cần gì phải để ý?

Cho nên hấn không chú ý đến ồn ào xung quanh, chỉ cảm thấy đêm nay Âu Dương Noãn tựa hồ như rất vui vẻ. Tươi cười của nàng sáng lạn lấp lánh, dường như chiếu sáng cả đại điện, cũng chiếu sáng cả tâm hồn hấn. Khiến cho hô hấp của hấn theo từng cử động lời nói của nàng đều phập phồng nhảy lên.

.....

Một nam tử cao lớn đang đứng bên cạnh Hương Tuyết công chúa, nam tử kia có một thân hình cường kiện cao lớn. Tựa như một hùng sư hoàn mỹ, ở dưới ánh nến không chút nào làm giảm đi độ cường tráng cùng mỹ cảm của hắn.

Ngũ quan thâm thúy, oai hùng dị thường. Cả người toát lên khí khái mạnh mẽ phi thường. Lại mang theo khí chất tôn quý độc đáo của đệ tử vương tộc.

Nam nhân này không giống với nam nhân Đại Lịch. Trên người hắn có một loại mỹ cảm dã tính, cường hãn, mạnh mẽ.

Mặc dù cách rất xa nhưng Âu Dương Noãn cũng có thể cảm nhận được khí thế bức người cùng khôĩ vĩ trên người hắn.

Hắn giương cao giọng nói: “Mộ Hiên Viên Cao Xương quốc tham kiến Bệ hạ. Chúc Bệ hạ phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn!”

Không đợi Âu Dương Noãn hỏi, bên cạnh sớm đã có nữ tử nghị luận: “Người kia là ai?”

“Là Cửu hoàng tử của Cao Xương quốc. Người này nghe nói là rất đáng sợ, là một hoàng tử giết người không chớp mắt!”

“Hắn cùng Hương Tuyết công chúa là huynh muội song sinh sao? Thế nào mà một chút cũng không giống a!”

“Không! Không phải song sinh đâu! Hương Tuyết công chúa là do Hoàng hậu sinh ra. Nghe nói hoàng tử Mộ Hiên Viên là con riêng thất lạc của Hoàng đế Cao Xương quốc!”

“A, không thể nào! Dĩ nhiên là tư sinh tử. Đây là điều xấu hổ của hoàng gia a!”

“Hoàng đế Cao Xương quốc có một lần cải trang vi hành đến Đại Lịch, có quan hệ với một nữ tử. Ai ngờ nữ tử đó sau này lại sinh được một người con. Nghe nói, không bao lâu sau thì nữ tử này chết đi, đứa nhỏ cũng liền lưu lạc trong nhân gian. Nghe nói là vài năm trước mới tìm được vị hoàng tử này!”

“Người xem, khí thế của hần cũng rất dọa người a! Chẳng qua là bộ dạng cũng thực tuấn tú!”

“Đúng vậy! Mới nhìn thật mạnh mẽ!”

Nam nhân này cũng không mấy phù hợp với mắt thẩm mỹ của các nữ nhân Đại Lịch. Nhưng cũng vẫn khiến cho các phu nhân nhìn đến ngây ngẩn cả người.

Trên người hần không toát lên khí chất văn vẻ thư sinh của quý tộc Đại Lịch, vừa nhìn chỉ thấy rất hung hãn. Nhưng cái loại hung hãn này khiến người ta cảm thấy có một loại cảm giác bị chinh phục.

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nói với Lâm Nguyên Hình: “Xem ra Cao Xương quốc này đúng là rất nhiều người đẹp a!”

Lâm Nguyên Hình cười giải thích: “Đúng vậy! Mỹ nam mỹ nữ ở Cao Xương quốc đặc biệt nhiều. Nam tử phần lớn đều mũi cao mắt đẹp, thân hình cao lớn. Vị Cửu hoàng tử này là đệ nhất mỹ nam Cao Xương quốc a!”

“Đệ nhất sao?”

Âu Dương Noãn cười cười, nàng vẫn thưởng thức vẻ tuấn mỹ của Tiểu Trọng Hoa hơn. Đối với nam nhân thoát nhìn hơi có vẻ đáng sợ này....cũng không quá mỹ cảm.

Lâm Nguyên Hình hiển nhiên cũng có suy nghĩ như vậy: “Chẳng qua là Minh quận vương nhà muội lại càng tuấn mỹ hơn. Văn võ cũng song toàn, so với nam nhân trời sinh mang hơi thở dã tính như Cửu hoàng tử này thì tốt hơn nhiều!”

Âu Dương Noãn nghe câu này thì không khỏi bật cười.

Hoàng đế hiển nhiên là rất cao hứng khi Cửu hoàng tử cùng Hương Tuyết công chúa đến Đại Lịch. Vị trí của hai người bọn họ cũng là kề bên cạnh Tiểu Diễn.

Âu Dương Noãn nhìn một màn này, hơi hơi nhướn mày lên. Xem ra ý của Hoàng đế là muốn để Hương Tuyết công chúa trở thành Thái tử phi?

Nàng theo bản năng nhìn Lâm Nguyên Hình bên cạnh, còn chưa kịp mở miệng cũng đã nghe thấy Lâm Nguyên Hình nói: “Rất nhiều chuyện, muốn tránh cũng tránh không được. Nếu đã tránh không được, vậy thì cứ vui vẻ đối mặt với nó!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu. So với việc lo lắng Hương Tuyết công chúa sẽ trở thành đối thủ thì còn không bằng chính mình sống vui vẻ qua ngày.

Dù sao qua một tháng nữa biểu tỳ cũng sẽ sinh. Đến lúc đó nếu lại sinh được một nam tử, thì cho dù là ai cũng đều không dễ lung lay địa vị của nàng.

Mặt khác, trên kia Hương Tuyết công chúa đang nói với huynh

trưởng của mình: “Cửu ca! Mọi người ở đây đều đang nhìn chăm chăm ta!”

Mộ Hiên Viên cười nói: "Đó là bởi vì Hương Tuyết của chúng ta là đệ nhất mỹ nhân Cao Xương. Cho nên bọn họ mới nhìn!"

“Mới không phải a! Huynh vừa rồi lúc đi lên không thấy sao? Ngồi bên kia có hai nữ tử trẻ tuổi. Trong đó có một người đẹp đến mức khiến người ta nhìn không thể chuyển mắt, diễm lệ vô cùng!”

“Còn một người nữa thì khuôn mặt sáng tỏ như ánh trăng thường được miêu tả trong thơ ca của Cao Xương quốc chúng ta a!”

Mộ Hiên Viên thuận thế nhìn về phía nữ tử như ánh trăng trong lời muội muội. Chỉ nhìn thoáng qua, cả người hấn liền cứng lại.

Là nàng! Hóa ra là nàng! Là ân nhân mà hấn vẫn tâm tâm niệm niệm không thể quên.

Mộ Hương Tuyết giật mình nhìn Mộ Hiên Viên, không biết cửu ca bị làm sao? Ánh mắt thế nhưng lại bỗng chốc đăm đăm, giống như là thấy quỷ vậy. Cho dù nhìn đến nữ tử xinh đẹp, cũng không đến mức có biểu cảm như vậy a!

Mộ Hương Tuyết níu níu tay áo hấn: “Cửu ca, Thái tử đang kính rượu với huynh kìa!”

Mộ Hiên Viên hoảng hốt thu hồi ánh mắt nhìn về phía đối diện. Quả nhiên nhìn thấy Tiểu Diễn đang hướng hấn giong chén lên. Mộ Hiên Viên cũng lập tức cầm lấy chén, uống cạn một ly rượu đầy.

Mộ Hương Tuyết nhẹ giọng hỏi: “Cửu ca, huynh làm sao vậy? Vì sao lại nhìn chăm chăm nữ tử kia như vậy? Huynh quen sao?”

Mộ Hiên Viên đang bắt buộc bản thân phải thu hồi ánh mắt lại. Nhưng hắn cảm thấy, dời ánh mắt khỏi nàng thực sự rất khó khăn.

Nàng ngồi ở chỗ kia giống như đột nhiên sáng lên, khuôn mặt cũng lấp lánh. Ngoại trừ nàng hắn cái gì cũng đều không muốn nhìn. Cái gì cũng nhìn không vừa mắt. Nhưng hắn thực sự không thể lại nhìn nàng, bởi vì có lẽ nàng đã chú ý tới.

Không! Có lẽ nàng cũng đã quên hắn rồi. Nhất định là như vậy.

Khi đó hắn còn chưa nhận tổ quy tông, chỉ là một kẻ ăn mày lưu lạc nhân gian. Nhận được một chút ân huệ từ nàng liền không thể quên được khuôn mặt nàng.

Tuy rằng lúc ấy nàng ngồi trong xe ngựa không lộ diện. Nhưng khi màn xe bị gió xốc lên, hắn nháy mắt liền thấy được dung mạo nàng. Tuy rằng chỉ là thoáng qua nhưng hắn lại tuyệt đối không thể quên.

Nhất định chính là nàng! Hắn thậm chí có thể nhớ được móng tay hồng hồng trên những ngón tay xinh đẹp kia. Hắn cả đời này đều sẽ không quên ân nhân của mình.

Hắn đột nhiên muốn đi đến trước mặt nàng. Hỏi nàng có còn nhớ một tên ăn mày trước đây từng chịu ân huệ của nàng hay không?

Cho dù hình dạng của hắn hiện tại cùng với năm đó đã khác nhau một trời một vực nhưng hắn vẫn hy vọng nàng có thể nhận ra hắn.

Nhưng suy nghĩ này của Mộ Hiên Viên không thể thực hiện được. Bởi vì hắn luôn bị các quý tộc Đại Lịch thi nhau chuốc rượu.

Mãi đến khi hắn thấy Âu Dương Noãn đứng dậy rồi đi, hắn mới giả

bộ uống say muốn đi ra ngoài hóng gió. Thừa dịp người ngoài không chú ý lạng lẽ bỏ rơi thái giám dẫn đường, đi theo sau Âu Dương Noãn.

Tâm niệm Mộ Hiên Viên kích động không thôi. Hắc lần này chủ động xin đến Đại Lịch là vì muốn tìm kiếm vị ân nhân này.

Từ biệt mấy năm, tiểu cô nương đoan trang non nớt nay đã trở mã quyến rũ xinh đẹp. Đôi mắt phượng thanh tú, môi hồng răng trắng, dáng người nảy nở động lòng người, từng bước đi đều phong tình vô hạn.

Ngay khi hắc muốn lên tiếng gọi nàng thì bỗng nhiên một đạo bóng dáng xuất hiện trước mặt nàng. Bước chân của hắc đột nhiên ngừng lại, theo bản năng núp sau núi giả.

“Bên trong bức bí sao?” Tiểu Trọng Hoa mỉm cười nhìn Âu Dương Noãn.

“Uhm! Người kính rượu hơi nhiều, cảm thấy đầu óc có chút choáng váng!”

Âu Dương Noãn mỉm cười. Hồng Ngọc phía sau lập tức lui ra sau mấy bước, không quấy rầy chủ tử của mình.

“Có phải uống nhiều rồi không?”

Tiểu Trọng Hoa tự nhiên vươn tay sờ sờ trán nàng: “Rượu trong cung có chút đặc biệt, thơm ngọt dễ uống. Tác dụng chậm, không cẩn thận sẽ dễ bị say. Nàng đừng cậy mạnh, nếu không muốn uống thì cứ từ chối!”

Âu Dương Noãn ngồi xuống cái ghế nhỏ trong đình hóng mát, lắc lắc

đầu: “Chỉ uống một hai chén mà thôi. Chẳng lẽ tửu lượng của ta kém như vậy sao?”

“Cái gì mà một hai chén? Còn muốn gạt ta? Ta tận mắt nhìn thấy nàng giúp Lâm trắc phi đỡ rượu!” Trong giọng nói Tiểu Trọng Hoa mang theo nét cười.

Âu Dương Noãn ngẩn ra, lập tức nói: “Chàng nhìn chăm chăm ta làm gì?”

“Không phải là cố ý. Chỉ là không biết vì sao lại cứ bị dính vào?”

Tiểu Trọng Hoa nhất thời rất muốn nàng bộc phát tính bướng bỉnh: “Nếu không phải ta cho người pha nước vào trong rượu, thì chỉ sợ hiện tại nàng đã sớm không thể đứng lên!”

“Chàng thật là....”

Âu Dương Noãn phát hiện âm mưu của hắn. Hai người đồng thời liến cười rộ lên.

“Noãn Nhi!”

“Hả?”

“Chúng ta trở về sớm thôi!”

Thanh âm của hắn thấp dần, mang theo tình ý nồng đậm: “Ta muốn ở một mình với nàng!”

Ánh trăng dừng bên gò má Âu Dương Noãn, nghe xong lời Tiểu Trọng Hoa nói làn da non mềm của nàng hơi ửng đỏ. Như một trái đào chín mọng mê người.

Tiểu Trọng Hoa yên lặng nhìn chăm chú hồi lâu, dùng tay khế nắm lấy cổ tay nàng kéo nhẹ. Thân hình bé nhỏ mềm mại lập tức ngã vào lòng hắn.

Âu Dương Noãn có chút cảm tức ngắc đầu: “Chàng làm gì vậy?”

Không biết từ chỗ nào thổi tới một cơn gió, những bông tuyết vốn đang lạc trên cành cây liền tay lá tả. Nhất thời rơi xuống đầy một thân.

Âu Dương Noãn đã quên hết tức giận, ngẩn ngơ nhìn. Con người đen giống như ẩn chứa vô số vì sao.

"Noãn Nhi!"

Tiểu Trọng Hoa thì thảo thờ dài bên tai. Âu Dương Noãn còn chưa kịp trả lời, một nụ hôn ấm áp đã liền rơi xuống.

Mùi rượu thơm thơm lập tức hòa vào trong miệng. Ý thức của nàng có chút mơ hồ, không tự giác mà vòng tay qua cổ hắn.

Tiểu Trọng Hoa cường thế ở trên môi nàng quấn quít trần trọc, tùy ý đòi lấy sự ngọt ngào của nàng. Cảm thấy dường như bao nhiêu cũng không đủ, đôi mắt âm trầm cũng sáng lên ánh lửa dục vọng.

Hơi thở quen thuộc mang đến cho nàng một cảm giác an tâm lạ lẫm. Người nàng cũng dần nóng lên, hôn cũng càng thêm cuồng nhiệt. Dây dưa triền miên, hô hấp cũng dần hỗn loạn.

Bàn tay ở sau gáy nàng thực nóng, hai cánh tay cũng chậm rãi siết chặt. Giữa mê man cùng hơi thở hòa quyện, hai người dường như đã quên hết mọi thứ.

Mãi đến khi một tiếng động vang lên trong không gian tĩnh mịch. Hai người ngẩng đầu nhìn lại, một nam tử xa lạ đang kinh ngạc nhìn hai người. Trùng mắt, biểu cảm ngây ngốc.

Âu Dương Noãn lúc này mới hốt hoảng nhận ra đây là hoa viên trong hoàng cung. Nhất thời muốn lùi lại thì Tiểu Trọng Hoa đã vội vàng bước chắn lên phía trước.

"Cửu hoàng tử có việc gì sao?"

Đột nhiên bị quấy rầy khiến Tiểu Trọng Hoa rất không vui, tâm tình liền hậm hực.

Hắn có chút khách sáo xa cách, cũng không hề có nửa điểm quần bách khó xử. Đối với sự kinh hoàng thất lễ của đối phương có chút buồn cười.

"Các người....người...."

Mộ Hiên Viên khiếp sợ nói không ra lời. Đối diện với nam tử trẻ tuổi một thân cẩm bào. Mặt mày tuy không quá tuấn mỹ nhưng khí chất lại trầm ẩn và nội liễm, như lưỡi kiếm sắc được giấu đi mũi nhọn.

Đôi mắt đẹp lại càng là điểm trí mạng. Cặp mắt kia đang nhìn hắn, có chút không vui bởi vì bị nhìn trộm.

Cảnh tượng như vậy, như một mũi dao cứa sâu vào lòng Mộ Hiên Viên. Chung quanh rơi vào trầm mặc, ngoài ý muốn có chút trở tay không kịp. Ai cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

Mộ Hiên Viên thật không ngờ, thế nhưng lại gặp được cảnh tượng như vậy.

Thái giám phía sau không biết từ khi nào đã tìm tới, nhất thời kích động giữ chặt lấy tay áo hắn: “Ai nha, Cửu hoàng tử! Ngay sao lại chạy đến đây? Nô tài tìm ngài khắp nơi a! Bệ hạ đang tìm ngài, mau đi thôi!”

Mộ Hiên Viên quay mạnh đầu lại, phần nộ vừa rồi đè nén trong lòng bỗng chốc phát tác: “Buông tay!”

Thái giám giật nảy mình, lúc này mới phát hiện trong mắt vị Cửu hoàng tử Cao Xương quốc này bắn ra vô số ánh sáng lạnh. Bộ dáng rất đáng sợ, Thái giám liền buông tay quỳ rạp xuống đất: “Là nô tài phạm thượng, cầu Cửu hoàng tử thứ tội!”

Mộ Hiên Viên nhất phát tay áo, tức giận bỏ đi.

Âu Dương Noãn nhìn bóng dáng của hắn, đột nhiên cảm thấy có một suy nghĩ kỳ quái: “Người này....”

"Làm sao vậy?"

Âu Dương Noãn nhìn tấm lưng đang dần xa kia, nghiêm túc suy nghĩ. lát sau đôi mắt trắng đen rõ ràng nâng lên, thanh âm thanh thúy dễ nghe: “Có chút kỳ quái!”

Chương 360

Sau khi gặp Cửu hoàng tử Cao Xương, Âu Dương Noãn luôn cảm thấy là lạ. Lại không thể nói rõ được lạ chỗ nào. Dường như đã từng thấy qua nhưng lại không có ấn tượng.

Chẳng qua là nàng cũng chỉ bắn khoãn trong chốc lát rồi lập tức liền quăng sau đầu. Người ta ở tận Cao Xương xa xôi, nàng sao có thể gặp được?

Không chỉ là nàng, ngay cả Âu Dương Tước cũng không chút ấn tượng. Khi nhìn thấy vị Cửu hoàng tử này hẳn còn đi lên kính rượu.

Kết quả là bị Cửu hoàng tử dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nửa ngày. Nhìn đến mức hẳn cảm thấy có phải là bản thân từng làm chuyện gì đắc tội với đối phương hay không?

Chuyện này thật sự là rất cổ quái.

Yến hội kết thúc, Âu Dương Noãn cũng không đề chuyện này trong lòng.

Bởi vì lo cho tiệc sinh thần của Hoàng đế, thân thể Đại công chúa không được thoải mái. Âu Dương Noãn liền chuẩn bị lễ vật đến phủ Đại công chúa.

Điểm này, thật ra không có ai nói gì. Dù sao Âu Dương Noãn cũng là nghĩa nữ của Đại công chúa. Mẫu thân bị bệnh, nữ nhi đi thăm cũng là điều hiển nhiên.

Chỉ là nàng đi lại gần gũi với Đại công chúa, đối với Yến vương phủ cũng chỉ như dẹt hoa trên gấm mà thôi.

Tôn Nhu Trữ nghe nói Âu Dương Noãn muốn đi, liền sớm cũng mang lễ vật đến nhưng lại không ghi bái thiếp.

Âu Dương Noãn nhìn, bất giác mỉm cười. Liền đem những lễ vật của Tôn Nhu Trữ ghi bái thiếp lễ vật của Thế tử phi rồi cùng mang đến phủ Đại công chúa.

Kinh đô lớn như vậy, nhưng Hoàng thân quốc thích, tam công cửu khanh cũng là ở một chỗ. Cách nhau cũng không mấy xa, xe ngựa Yến vương phủ rời đi không bao lâu thì cũng đã đến.

Âu Dương Noãn mặc y phục thiển tử, lộ ra cổ áo tuyết trắng bên trong. Bên trên có đính đá quý ở viền cổ. Ngoại trừ những thứ đó ra mặc dù không có trang sức nhiều nhưng phi thúy xanh biếc trên tay cũng là thứ vô giá. Lại càng khiến người nàng như liễu, phi thường thanh lệ.

Đại công chúa ngồi trên sập, thấy nàng vào liền nở nụ cười. Nói với Đào cô cô bên cạnh: “Vẫn nghe người ta nói Trọng Hoa yêu vợ như mạng, ta vốn còn không tin. Hiện tại người nhìn xem, khí sắc rất tốt. Người cũng mập ra một chút!”

Âu Dương Noãn cười cười: “Dạ! Có thể thấy trượng phu mà mẫu thân chọn cho con quả không sai!”

Nàng cũng không quản có bọn nha đầu xung quanh, tay vòng qua ôm lấy cánh tay Đại công chúa, cao hứng nói: “Đã lâu không gặp mẫu thân. Lần trước ở yến hội người nhiều, cũng chưa kịp nói mấy câu!”

Đào cô cô ở bên cạnh cười nói: "Quận chúa đã lập gia đình, nhưng nô tỳ thấy ngược lại còn hoạt bát hơn trước đây rất nhiều. Đường như vẫn là một tiểu hài tử!"

Âu Dương Noãn nghe xong, cũng không giận mà còn cười: "Đào cô cô đừng chê cười ta a! Ta chỉ là thấy mẫu thân nên cao hứng thôi!"

Đại công chúa bị nàng chọc cười, lại vẫy vẫy tay với bọn nha đầu: "Các người lui xuống trước đi!"

Sau đó liền quay qua thân thiết hỏi nàng: "Ở Yến vương phủ, mọi chuyện vẫn tốt chứ?"

Ý tứ của Đại công chúa rất rõ ràng, là cảm thấy Âu Dương Noãn gả qua đã hơn nửa năm. Rất nhiều chuyện vốn chìm dưới nước gì đó hẳn cũng đã nổi lên, cho nên mới hỏi ra những lời này.

Yến vương phủ đối với nàng được không, mà không phải là Tiểu Trọng Hoa đối với nàng có tốt không. Trong đó tất có chú ý.

"Mọi người đều rất tốt!"

Âu Dương Noãn cười cười, trả lời Đại công chúa như những gì nói với Lão thái quân.

Nhưng Đại công chúa lại không như Lão thái quân có thể dễ dàng qua mắt. Bà thở dài nói: "Ta chỉ là muốn biết, có ai làm khó dễ con hay không?"

"Mẫu thân yên tâm, nữ nhi có thể đối phó được!"

Âu Dương Noãn khác với nữ tử bình thường khác, những cô nương bình thường khi được về nhà mẹ đẻ thường sẽ hướng mẫu thân sự

khó xử của một thê tử. Mượn cơ hội tố khổ, cần nhằn giải tỏa. Mặc dù mẫu thân không thể giúp được nhưng luôn có thể lắng nghe.

Nhưng Âu Dương Noãn lại cảm thấy, chuyện nhà chồng không cần phải nói với nhà mẹ đẻ. Bởi vì nói cũng không giúp được gì, ngược lại còn khiến trong lòng mẫu thân không thoải mái. Tương lai đối với Yến vương phủ cũng dễ sinh ra hiềm khích.

Làm vậy chẳng phải là nàng yếu thế mà bởi vì nàng cho rằng bản thân có thể tự giải quyết được.

Tương lai nếu gặp chuyện khó khăn, Đại công chúa tự nhiên sẽ vì nàng ra mặt. Nếu luôn than thở, đến khi đến thời điểm cần sự giúp đỡ cũng liền sẽ giảm đi rất nhiều.

Đại công chúa nhìn thần sắc Âu Dương Noãn, cảm thấy không có gì khác biệt mới thoáng kiên định yên tâm.

Sau đó hơi hơi đè thấp âm thanh nói: “Vị kế mẫu kia của con nghe nói nửa đêm thức giấc, không biết là gặp phải quỷ gì sợ tới mức chết khiếp. Dường như chỉ còn lại chút hơi tàn!”

“Phụ thân con mắt thấy thê tử sắp đi liền khẩn cấp tìm người ra ngoài làm mai sự. Xem ra là muốn cưới kế thất, chuyện này con có biết không?”

Người Âu Dương gia, đại khái chính là như thế.

Trong lòng Âu Dương Noãn hiểu được, cho dù Âu Dương gia như thế nào thì trong mắt người ngoài thì chính là nhà mẹ đẻ nàng.

Mặc kệ người Âu Dương gia ích kỷ ác độc ra sao thì trong mắt người ngoài Âu Dương Trì cũng đều là phụ thân của nàng, Lý thị là tổ mẫu

của nàng.

Tuy rằng nàng hiện tại là Vĩnh An quận chúa nhưng cũng sẽ có người không quên xuất thân ban đầu của nàng.

Đại công chúa là muốn nhắc nhở, đừng xem quá mức thể diện Âu Dương Trì là người ngoài khiến bọn họ chê cười.

Kỳ thực Âu Dương Noãn lại cảm thấy không sao cả. Lâm thị nửa sống nửa chết, ngày cũng như đêm phải chịu ồm đau bệnh tật cùng khủng hoảng tinh thần tra tấn. Chết sớm cũng xem như là một sự giải thoát.

Mà trong lòng Lý thị cũng chỉ có địa vị quyền lực. Còn về phần vị phụ thân kia....thấy mỹ nhân liền cũng liền quên mất họ của mình là gì.

Âu Dương gia đối với nàng đã không còn chút tình cảm nào, nàng cần gì phải quản họ làm gì?

Cho dù muốn cưới hay làm gì nàng cũng không nghĩ ngăn cản. Chỉ cần đừng nháo đến nơi nàng, từ nay về sau nàng coi như không có những người này.

Đại công chúa nhìn sắc mặt bình thản của Âu Dương Noãn, cũng không có chút để ý nào thì không khỏi lắc đầu. Ngược lại nói: “Biểu tỷ con không qua bao lâu nữa là sẽ sinh lần thứ hai rồi. Con cũng nên quan tâm nhiều hơn mới phải!”

Ánh mắt Đại công chúa không dấu vết nhìn thoáng qua bụng Âu Dương Noãn. Trong lòng thoáng dâng lên sự lo lắng. Nha đầu này gả qua đã hơn nửa năm, sao vẫn chưa có chút tin tức gì?

Người ngoài nói vào sẽ cảm thấy không xuôi tai, liền ngay cả Đại

công chúa cũng hơi cảm thấy lo lắng. Nếu do thân thể Âu Dương Noãn quá mức hư hàn, không thể sinh được đứa nhỏ thì sao đây?

Nhưng rồi bà lại ngẫm lại, cảm thấy Âu Dương Noãn dù sao cũng vẫn còn trẻ, về sau còn nhiều cơ hội. Nhưng mà dù là Quận vương phi, nhất định cũng phải có con trai địa vị mới vững chắc.

Âu Dương Noãn cười cười: "Cái này cũng không phải cứ sốt ruột là được!"

Nàng cũng không nói chuyện mình có khả năng cả đời sẽ không thể có con nói cho Đại công chúa.

Nếu nói, chỉ sợ Đại công chúa lại nhảy dựng lên. Một nữ tử không thể sinh con, ở nhà chồng phải sinh tồn như thế nào?

Đại công chúa không nhận thấy cảm xúc khác thường nơi khóe mắt Âu Dương Noãn, lại thở dài: "Nếu con có thể lây chút may mắn từ biểu tỷ con, cũng hoài thai thì tốt rồi!"

Âu Dương Noãn không đành lòng làm cho bà thất vọng liền cười nói: "Con đã đi Trữ quốc am cầu. Sư thái nói con nhiều phúc, tương lai nhất định sẽ có rất nhiều đứa nhỏ. Mẫu thân không cần lo lắng!"

Đại công chúa gật gật đầu: "Như vậy mới tốt! Như vậy mới tốt a!"

Bà nói xong, trong ánh mắt thế nhưng lại xuất hiện tia lệ quang. Âu Dương Noãn nhớ tới nữ nhi của Đại công chúa, trong lòng cũng khổ sở thay bà.

Một nữ nhân nếu không sinh được đứa nhỏ cũng liền thôi, sinh được rồi lại không bảo vệ được, đó mới là điều bất hạnh, đau đớn.

Tuy rằng Đại công chúa quyền cao chức trọng nhưng những người khác lại đều chê cười sau lưng bà. Nói số bà khắc chồng khắc con, ngay cả một đứa nhỏ an ủi cũng không có.

Hơn nữa tính tình lại cao ngạo, người người đều cảm thấy bà tương lai nhất định sẽ phải sống cô độc suốt quãng đời còn lại.

Ai ngờ bà lại phá lệ thỉnh cầu Hoàng đế sắc phong Âu Dương Noãn làm quận chúa, cũng không hoảng mù mắt mọi người.

Đào cô cô nhận thấy không khí thương cảm liền vội vàng nói: “Công chúa nói chuyện này làm gì? Quận chúa tuổi vẫn còn trẻ, qua vài năm nữa nhất định sẽ có tin vui! Vẫn nên nói đến những chuyện vui đi!”

“Nô tỳ nghe nói nhiều ngày qua trong kinh đô đều sôi trào. Các đại gia tộc đều tranh nhau mời hai vị quý nhân Cao Xương quốc đến làm khách. Đều lấy chuyện có thể mời được họ đến làm vinh dự a!”

“Công chúa xem, có phải phủ chúng ta cũng mời người đến náo nhiệt một phen?”

Mặt mày Đại công chúa giãn ra, mỉm cười: “Nói cái gì mà mới khách quý? Còn không phải là vì muốn thấy phong thái của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân sao?”

“Kỳ thực ta thấy thì so với Noãn Nhi cũng không xinh đẹp hơn bao nhiêu. Chẳng qua cũng chỉ là thấy mới mẻ mà thôi!”

Sắc mặt Đào cô cô vui mừng: “Công chúa nói phải. Quận chúa của chúng ta nhân phẩm, mỹ mạo đều xuất chúng. Vị công chúa Cao Xương quốc kia cũng chỉ là do mới lạ mà thôi!”

Âu Dương Noãn nghe vậy thì không khỏi cong cong khóe miệng. Quả thật nàng cùng Dung quận chúa là song bích kinh đô.

Bên ngoài ai cũng đều biết Vĩnh An quận chúa đoan chính, cẩn thận. Mạo thắng tây tử, kỹ thuật thư pháp tuyệt không thua bất kỳ nam nhân nào.

Kỳ thực, vang danh như vậy lại rất khó sống. Trên đời này chẳng phải người người đều nhìn trúng đại mỹ nhân. Dung mạo xuất chúng hơn nàng chưa chắc là không có. Đáng tiếc khuôn mặt xinh đẹp thường thường phải đi đôi với xuất thân, địa vị.

Có không ít nữ tử trăm phương nghìn kế muốn lộ diện nhưng ai ai cũng phải cất nhắc.

Năm đó nếu không phải có một câu ‘Noãn Nhi có thể xứng đứng cùng Dung quận chúa’ của Đại công chúa thì thanh danh song bích này cũng không vang xa đến vậy.

Đúng là cũng bắt đầu từ lúc đó, các quý tộc trong kinh đô, đệ tử quan lại đều âm thầm ngưỡng mộ nàng. Những nam tử thường tìm cơ hội được đứng từ xa ngắm nhìn dung mạo nàng một lần, thật sự là không ít.

Nhưng Âu Dương Noãn đoán rằng, bọn họ đều hiểu chính xác tính cách của nàng. Chỉ sợ cũng không ai dám đến xu nịnh bởi vì quá ư sợ hãi.

Trên đời a, còn rất nhiều nữ tử mặt như hoa đào nhưng tâm địa lại như rắn rết. Âu Dương Noãn thầm đồng ý nam nhân thường nghĩ nữ tử có khuôn mặt xinh đẹp thì liền có một tâm địa ôn nhu lương thiện.

Thật đáng buồn cười! Càng là đóa hoa mảnh mai thì càng phải trái

qua hàn sương. Nếu không phải tâm tính kiên cường, ai có thể trải qua gian khổ phong sương?

Đơn giản như Dung quận chúa, dung mạo nàng xác thực là có một không hai trong kinh đô.

Nhưng cũng vì vậy mà vô tình nhận lấy vô số sự ghen tị ganh ghét. Nếu không có Thái Hậu làm chỗ dựa, nàng sao có thể thoải mái sống đến bây giờ?

Đang miên man suy nghĩ, lại nghe Đại công chúa nói: “Buổi tối đừng về, ở lại cùng ta đi. Chúng ta cùng trò chuyện!”

Âu Dương Noãn định thần lại: “Tối hôm nay Đồng trắc phi nhận bái thiếp của phủ Võ quốc công, nói là muốn dẫn chúng con đi dự tiệc. Con vẫn luôn mãi chối từ, nhưng Đồng trắc phi lại nói đã đáp ứng với người ta rồi, không đi thì thật sự là thất lễ. Ngày mai con lại đến!”

Đại công chúa nhướn mày: “Đồng trắc phi? Không phải nói gần đây thân thể không được thoải mái sao? Máy yến hội gần đây cũng không tới tham gia a!”

Sẽ không tốt nếu Âu Dương Noãn nói với Đại công chúa Đồng thị là bị nàng làm cho tức giận đến ngã bệnh. Nên chỉ cười cười nói: “Có lẽ phong hàn mới khỏi, cũng nghĩ muốn đi tham gia chút nào nhiệt!”

“Lúc Đồng trắc phi sinh bệnh, Lão thái quân cùng Đại phu nhân phủ Võ quốc công có đến thăm hai lần. Thịnh tình của người ta, cũng không tốt nếu mãi từ chối!”

Đại công chúa gật gật đầu, lại nói với Đào cô cô: “Đem y phục lần trước ta giữ lại mang ra đi!”

Đào cô cô vui vui mừng mừng đi vào. Chỉ chốc lát sau liền bê ra một cái khay. Bên trên là một bộ y phục màu hồng đào.

Âu Dương Noãn bật cười: “Mẫu thân, ta cái gì cũng có. Ngài sao phải phí công như vậy?”

Đại công chúa khẽ cười: "Mỗi lần nhìn thấy con, vẫn luôn mặc những y phục trắng thuần đơn giản, cũng không có túi hương ngọc bội làm điểm nhấn. Trên đầu cũng ít có tuột sai châu ngọc hoa lệ, lại càng đừng nói đến hoa tươi!”

“Bỏ qua những thứ này, ai không biết thì đoán không ra thân phận của con. Bộ y phục này ta vốn làm cho bản thân. Nhưng sau khi làm xong mới phát hiện màu sắc có chút tươi trẻ cho nên liền giữ lại cho con!”

“Không phải nói là muốn đi dự tiệc sao? Mặc cái này đi, miễn cho bọn tiểu nhân lại coi thường con!”

Ánh mắt Âu Dương Noãn lướt qua y phục. Màu sắc này từ trước đến nay Đại công chúa chạm cũng chưa từng chạm đến. Nói ra thì cũng để nàng yên tâm mà thôi.

Nàng không khỏi cảm động: “Mẫu thân, màu sắc này có phải quá mức tươi trẻ, điểm lệ? Con cũng đã có trượng phu a!”

"Nha đầu ngốc. Con nhìn nha đầu Kha Dung kia đi! Không phải mỗi lần nàng ra ngoài đều điểm trang tứ phía sao? Còn sợ người khác không nhớ nàng là Dung quận chúa nữa kìa. Còn con lúc nào cũng chỉ đơn giản. Chẳng lẽ muốn người ta nói nữ nhi của ta thua kém người khác? Mau mặc vào ta xem!”

Đã nói như vậy, nếu nàng lại từ chối thì đúng là không hay. Âu

Dương Noãn mỉm cười đứng dậy đi vào phòng, lại bước ra sau tấm bình phong khám thọ tự kính tâm. Hồng Ngọc liền giúp nàng thay y phục.

Sau khi đi ra mới phát hiện là kiểu dáng đang được ưa chuộng hiện nay. Tay áo rộng hơn so với y phục bình thường. Chắc là Đại công chúa đã mời tú nương tốt nhất trong cung làm cho nàng.

Một thân xiêm y này màu sắc vốn có chút điểm lệ. Nhưng lại rất đối xứng với làn da trắng ngần của Âu Dương Noãn. Thắt lưng cũng may vừa vặn, hoàn toàn thích hợp.

Đại công chúa quan sát nửa ngày mới gật gật đầu nói: “Bình thường mỗi lần gặp con đều cảm thấy có chút tái nhợt. Hiện tại được xiêm y này bù đắp, khí sắc cũng tốt hơn nhiều!”

Đại công chúa bình thường cũng không khen ai. Hôm nay nói như vậy có thể thấy được là xiêm y này thực sự tốt.

.....

Đêm nay, khi Âu Dương Noãn đến phủ Võ quốc công, dĩ nhiên cũng đã muộn. Chẳng qua là cũng không ai nói gì.

Tiểu Trọng Hoa bị Yến vương triệu đi thương nghị chút chuyện cho nên không thể cùng đi. Âu Dương Noãn cũng liền chuẩn bị rồi lên xe ngựa rời đi.

Yến hội tổ chức ngoài trời. Trọng thần triều đình mang theo nữ quyến cùng đi.

Chỉ thấy trong viện kim bích huy hoàng, nền đỏ cao chiếu, thiên tạo lưu kim, hoa mai khinh liễu.

Nô tỳ mang thức ăn, rượu nối đuôi nhau đi vào không ngừng, y phục cũng mới mẻ. Thật sự là một cảnh trí xa hoa, Võ quốc công phủ thế nhưng lại phú quý như vậy!

Âu Dương Noãn vốn định lặng lẽ ngồi vào chỗ của mình. Ai ngờ vừa bước vào liền mang tới nhiều ánh mắt khác nhau của mọi người.

Âu Dương Noãn thờ dài, bộ y phục này thật sự là quá mức chói mắt. Chỉ sợ Dung quận chúa lại nghĩ nàng muốn đoạt đi sự nổi bật của đối phương.

Chẳng qua là...cũng không sao. Dù sao nàng đã không còn là Âu Dương Noãn luôn phải cẩn thận dè dặt, khắp nơi kiêng dè lúc trước.

Ai dám nói gì khi y phục của Minh quận vương phi rất diễm lệ? Cũng không phải là kẻ điên a!

Trần Cảnh Duệ khẽ nhếch môi mỏng. Âu Dương Noãn nhìn mà chẳng phân biệt được đó rốt cuộc là cười lạnh hay vẫn là sự khách sáo?

Ngồi ở vị trí khách quý chính là vị Hương Tuyết công chúa Cao Xương. Vừa thấy Âu Dương Noãn bước vào, hàng lông mày không khỏi khẽ nhếch lên.

Xinh đẹp như Giang Nam đầu xuân, bộ dạng thướt tha yêu kiều, mím cười nhẵn mặt đều khiến người ta hồn phiêu phách lạc, trong khoảng khắc liền điên đảo cả đời.

Hương Tuyết khẽ nói với Mộ Hiên Viên: “Cửu ca, ánh trắng của huynh đến kìa!”

Cửu hoàng tử nhíu mày nhưng cũng không nâng mắt lên nhìn Âu Dương Noãn.

Võ quốc công lại rất hào sảng cười nói: “Minh quận vương phi thật sự là càng ngày càng xinh đẹp. Khó trách! Khó trách a!”

Ông ta nói khó trách, nhưng lại không biết là khó trách cái gì?

Âu Dương Noãn khẽ mỉm cười đáp lễ, liền ngồi bên cạnh Đồng thị. Tôn Nhu Trữ ghé lại gần nói nhỏ: “Ngươi đã tới chậm a! Chúng ta tới đã được một lúc rồi!”

Âu Dương Noãn cười cười: “Ta là từ phủ công chúa tới nên có hơi trễ một chút!”

Từ khi nàng tiến vào, nhất thời mọi người đều châu đầu ghé tai. Tiếng thì thầm khe khẽ từ bốn phía vang lên, độ lớn lại cũng vừa đủ để Âu Dương Noãn nghe thấy.

“Đều nói Vĩnh An quận chúa xưa nay thanh lệ hơn người. Hôm nay ăn mặc như vậy, thật sự là rất diễm lệ a! Nhưng lại cũng có thêm sự phong tình. Chắc, chắc...Minh quận vương đúng là có diễm phúc!”

“Ngươi xem, trên người nàng đang mặc cái gì a? Màu sắc này thật mỹ lệ!”

Trần lão thái quân Võ quốc công phủ mở to hai mắt, nói với người chung quanh: “Khó trách lại đẹp như vậy! Đó là phù dung cười a!”

Một câu này nói ra, mọi người đều kinh ngạc không dám tin. Ánh mắt không chút lưu tình nào hướng Âu Dương Noãn, có ghen ghét lại cũng có sự hâm mộ.

Phù dung cười, nghe đồn một vị sủng phi của Hoàng đế tiền triều trong một lần nhuộm vải đã đem một khúc vải trắng không được nhuộm tốt đặt bên ngoài để qua đêm. Ti bạch bởi vì dính những cánh hoa đào, thế nhưng lại có màu hồng đào tự nhiên như những cánh hoa đào.

Người ngoài thập phần hâm mộ nên liền ào ào noi theo. Nhưng cho dù vô luận thế nào cũng không thể ra được màu sắc tự nhiên. Bởi vì lần đó ngàn vạn cánh hoa đào được gió vô tình thổi tới lạc xuống khúc vải bị vốn bị nhuộm không tốt.

Về sau màu hồng đào được nhuộm từ hoa đào này liền được xưng là ‘Phù dung cười’.

Tục truyền nói năm đó chỉ có cung nữ thân cận bên cạnh vị sủng phi kia là biết phương pháp điều chế.

Sau khi tiền triều diệt vong, cung nữ này cũng lưu lạc đến dân gian. Vì thế Phù dung cười liền biến mất trong kinh đô.

Nhưng đêm nay, cũng là hơn mấy mươi năm lần đầu tiên xuất hiện trước mắt mọi người.

Âu Dương Noãn cũng không để ý nghị luận của mọi người. Mặc kệ là Phù dung cười hay là cái gì, cũng có quan hệ gì đâu? Trong mắt nàng, đây chính là một mảnh tâm ý của Đại công chúa.

Trên yến hội bắt đầu ăn uống linh đình, rượu tới uống liên tục. Dung quận chúa ý cười vừa đủ, tao nhã mà tự nhiên nhìn xung quanh.

Trong đôi mắt hình như có một đốm lửa sáng ngời, nàng nhẹ nhàng giơ tay, một bên tự nhiên có người cao giọng nói: “Thượng diễn!”

Yến hội từ trước đều như vậy, đều là mời ghánh hát về hát hí khúc. Diễn đi diễn lại bất quá cũng chỉ có mấy vở.

Âu Dương Noãn nhìn liền cũng không cảm thấy kỳ quái. Nhưng trong ánh mắt Dung quận chúa lại có một loại ánh sáng kỳ quái, thực có chút không bình thường.

Trần Cảnh Duệ tà liễu liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn, ánh mắt kia như mắt chim ưng lành lạnh. Càng muốn che đậy vẻ u ám lại càng ẩn ẩn lộ quang khiến Âu Dương Noãn mơ hồ cảm thấy có một loại hàn khí đang xâm nhập trong cơ thể.

Người này, đã lâu rồi không gặp. Âu Dương Noãn cơ hồ cũng đã quên mất sự tồn tại của hắn. Hiện tại nhìn thấy mới nhớ tới nàng và hắn trong quá khứ từng có hiềm khích.

Vừa nghĩ đến đó, ánh mắt nàng lướt qua nữ quyến, ngoài ý muốn thấy được Trần Lan Hình khuôn mặt lạnh lùng ngồi bên cạnh Dung quận chúa.

Người này cũng dường như sắp mơ hồ khỏi tâm trí nàng. Âu Dương Noãn có chút kinh ngạc.

Tôn Nhu Trữ thuận theo ánh mắt Âu Dương Noãn nhìn qua, mỉm cười nói: “Nữ nhi đã gả ra ngoài như bát nước đổ đi. Nhưng vị Trần tiểu thư này hiện đã ở nhà mẹ đẻ hơn hai tháng cũng không chịu về nhà chồng!”

“Nghe nói phu quân của nàng rất yêu thích mỹ nhân. Thị thiếp trong nhà cũng hơn mười người, có quản cũng không quản được, mắng cũng mắng không xong!”

“Nàng lại liên tục sinh hai nữ nhi, ở nhà chồng lại càng không được

sủng ái. Liền dứt khoát trốn về nhà mẹ đẻ. Dù sao đại ca nàng cũng rất được thánh thượng trọng dụng, người nhà chồng cũng không dám đến mang nàng về!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, ánh mắt ngoài ý muốn cùng Trần Lan Hình đối diện nhau. Ánh mắt đối phương liền nháy lên, lập tức chuyển đi, bộ dáng cực kỳ chán ghét.

Âu Dương Noãn cong môi lên. Yến hội này cũng đều là những gương mặt quen thuộc đã lâu không gặp.

Nghĩ như vậy nàng lại ngẫu nhiên nâng ánh mắt lên. Lại thấy ánh mắt tò mò của Hương Tuyết công chúa đang hướng nàng nhìn qua.

Âu Dương Noãn liền mỉm cười, mặt đối phương lập tức đỏ lên, chuyển hướng nhìn lên đài.

Tiếng chiêng trống đàn sáo chói tai liền vang lên. Vừa bắt đầu liền đã khai xướng.

Âu Dương Noãn nghe xong hai câu, cũng chỉ nghĩ là vở diễn tài tử giai nhân nên cũng liền không mấy để ý. Chỉ cùng Tôn Nhu Trữ nói chuyện.

Đúng lúc này trên đài đột nhiên xuất hiện một nữ tử xinh đẹp, không biết là ai, đột nhiên ‘ai nha’ một tiếng ngạc nhiên: “Nữ tử này nhìn có chút quen mắt a!”

Người nọ lại làm bộ mở to hai mắt cẩn thận nhìn. Giống như là phát hiện được một châu lục mới, hưng phấn nói: “Thực sự là rất quen mắt a! Hình như là đã gặp ở đâu đó rồi!”

Dưới đài đều là quan to quý nhân, mỹ nhân đều đã nhìn quen mắt.

Con hát trên đài tuy rằng mỹ mạo nhưng trong mắt những người này thì còn chưa đạt tới mức kinh diễm.

Chỉ là đột nhiên nghe ai đó than lên như vậy nên ánh mắt cũng không tự chủ được mà quét tới quét lui trên người con hát kia.

Con hát này đúng là có thể khiến cho người ta xôn xao, từng cử động mím cười nhú mày, giơ tay nhắc chân đều phá lệ sinh động. Đem bóng dáng tiểu thư quan lại diễn vô cùng nhuần nhuyễn.

Âu Dương Noãn vốn cũng không để ý, Tôn Nhu Trữ lại khá chú ý, ghé tai nàng nói nhỏ: “Đây là làm sao vậy? Chỉ là một con hát mà thôi, chẳng lẽ đến mức khuynh quốc khuynh thành kinh động lòng người?”

Âu Dương Noãn tùy ý nâng mắt nhìn lại, vũ đài phủ Võ quốc công bố trí thập phần xa hoa. Không dùng đèn mà dùng hơn mười khỏa minh châu cực lớn chiếu sáng. Ánh sáng rực rỡ lấp lánh lưu chuyển bảy màu.

Đến khi chiếu sáng mặt con hát, mang đến từng trận cảm giác quen thuộc.

Chén rượu trong tay Âu Dương Noãn hơi hơi siết chặt lại, mắt cũng hơi hơi nhú lại.

Bên dưới sớm đã có người tinh tế nói nhỏ: “Con hát này nhìn rất quen mắt. Có phải rất giống người kia hay không?”

“Khi gánh hát vào phủ, ta nhìn thoáng qua, thực sự rất giống!”

Âu Dương Noãn thấy rõ vô cùng.....từng đoạn ngắn trong trí nhớ luôn luôn mơ hồ. giống như chuỗi hạt châu bị đứt. Nay liền trùng

khớp với con hát trước mắt.

Thì ra là thế!

Nàng tinh tế nhưng thần nghe ca từ trong bài diễn. Dĩ nhiên là tiết mục quen thuộc, một tiểu thư quan gia xinh đẹp đem lòng yêu thương một thiếu niên. Cũng là một thiếu niên tuấn mỹ nhưng lại xuất thân từ thương hộ.

Tiểu thư này trăm phương nghìn kế muốn được gả cho hấn. Nhưng sau khi gả đi lại bởi vì trượng phu nhiều năm làm ăn bên ngoài, quá mức tỉnh mịch cô đơn nên liền lén lút qua lại với người khác rồi sinh được một đứa con....

Tiết mục này đúng thật là rất quen thuộc, rõ ràng là đang nói đến Âu Dương Khả. Mà điều khiến người ta kinh ngạc nhất chính là ngay cả diện mạo của con hát cũng có ba phần tương tự Âu Dương Khả.

Lúc xuống đài, con hát kia không biết là cố ý hay vẫn là vô tình, ở trên đài bước hụt một bước, lão đảo đứng không vững liền rơi xuống đài. Lúc đứng dậy còn khập khiễng bước đi, mọi người nhìn thấy đều che miệng lại cười. Có người còn lặng lẽ nhìn Âu Dương Noãn.

Âu Dương Khả vốn ở Giang Nam, trời cao Hoàng đế ở xa. Chuyện cũng không có lan truyền rộng.

Nhưng cố tình người Tô gia hiện tại lại đến kinh đô làm ăn buôn bán nên cũng có không ít địch nhân. Từ từ người biết đến những chuyện đó cũng nhiều hơn.

Nhưng sau khi biết, lại vì Âu Dương Noãn dù sao cũng là Vĩnh An quận chúa. Hơn nữa hiện còn là Minh quận vương phi, ai dám ở trước mặt nàng nhắc tới chuyện này?

Duy chỉ có Võ quốc công phủ, trước kết thù kết oán chuyện của Trần Lan Hình. Sau lại có Dung quận chúa bị ép gả, hai người kia đều hận thấu Âu Dương Noãn.

Nghe nói gánh hát này là Dung quận chúa mời đến. Xem ra đây chính là muốn nhục nhã Âu Dương Noãn.

Ở trong mắt mọi người, tuy rằng không biết nội tình nhưng lại cũng cảm thấy đều là mỹ nhân, có chút tranh đấu là điều không thể tránh khỏi. Nhìn cảnh này cũng đều vụng trộm mỉm cười.

Lúc này Dung quận chúa vui vẻ nói với các phu nhân bên cạnh: “Haizzzz, người nhà kia cũng thật sự là điên rồi. Dù thế nào cũng không nên đem nữ nhi gả cho một thương hộ a! Quả thực là mất hết thể diện!”

Dĩ nhiên liền có người hòa vào: “Còn không phải sao? Người tìm chỗ cao mà đi, nước chảy chỗ trũng. Để đổi lấy tiền đồ mà bán cả nữ nhi của mình, loại chuyện này ở kinh thành cũng không phải chuyện lạ!”

"Nhưng người ta đều là đem nữ nhi hướng tới chỗ cao a! Thế nào nhà này lại gả nữ nhi cho một thương hộ hạ lưu như vậy?"

Tôn Nhu Trữ lại không mấy quen thuộc những tình huống như thế này nhưng hiện tại cũng hiểu được tất cả. Nàng lo lắng nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn bên cạnh.

Như vậy cũng không tính buồn tha, Trần Lan Hình nhấp một ngụm trà, phảng phất như vô tình nói: “Ta nghe nói, lúc ấy nhà kia mang sính lễ đầy cả một viện. Nhưng đến lúc cưới, của hồi môn chỉ có ba mươi hai rương. Ngay cả non nửa sân cũng chưa được. Đây không phải đã thực quá rõ ràng rồi sao? Là nhìn trúng nhà người ta phú hào

bạc nhất Giang Nam. Quả nhiên là mất hết thể diện! Haizzz, ngay cả ta cũng đều cảm thấy ngượng ngùng thay!”

Dung quận chúa che dấu nét cười: “Muội muội ngốc, nói vậy người cũng liền tin a! Ta còn nghe nói, năm đó nhà kia còn vì tiết kiệm tiền nhưng lại sĩ diện nên đồ cưới của đại nữ nhi, có hơn nửa là sính lễ của nhị nữ nhi. Trái phải đổi tay, vẫn là người ta kiếm được a!”

“Đúng vậy nha! Như vậy mới gọi là tỷ muội tình thâm!” Trần Lan Hình cười bốn cột.

“Nữ nhi của nhà này đúng là đặc sắc a! Khôn khéo rất khôn khéo, ngu dốt cũng rất ngu dốt. Muội muội quá mức ngu dốt, bị người ta tính kế còn không biết. Tỷ tỷ kia mới là người chân chính khôn khéo, tìm được một mối hôn sự tốt a!”

Những lời này vô cùng ác độc. Âu Dương Noãn hơi hơi nhướn mày lên, cười lạnh.

Lúc trước khi Âu Dương Khả xuất giá, Tô gia mang sính lễ đến. Thực tế hơn phân nửa là vì muốn Âu Dương Trì tiếp tục nâng đỡ.

Mà Âu Dương Trì lại bởi vì không muốn nhìn thấy người con rể này, càng không muốn về sau gặp lại Âu Dương Khả nên đã đem mọi việc giao cho Lý Nguyệt Nga. Có thể nói những đồ cưới này tất nhiên là những thứ quý trọng.

Còn về phần lúc nàng xuất giá, Âu Dương Trì không dám chậm trễ. Tất cả mọi thứ đều là tốt nhất, nhưng Đại công chúa còn ngại chưa đủ tốt cho nên đã thêm vào không biết bao nhiêu. Cứ như vậy, tất nhiên là rất hoành tráng.

Cho nên theo những lời mà Dung quận chúa nói, rõ ràng là muốn

nhục nhã nàng là người giả dối.

Âu Dương Noãn lướt mắt nhìn xung quanh, trên mặt mọi người hoặc là trào phúng hoặc là sợ hãi. Cây lớn lại gây vạ, phía sau Dung quận chúa là Võ quốc công phủ. Còn phía sau Võ quốc công phủ?

Trên án kỷ không biết từ khi nào lại bay đến một con bướm đêm. Chậm chậm đậu trên tay Âu Dương Noãn, đầu ngón tay tiếp xúc nhưng có thể cảm nhận được gân cốt cùng huyết mạch của nó.

Trong đầu Âu Dương Noãn đột nhiên vang lên từ ‘rục rịch’, thật sự là rất có ý tứ. Nhóm người này, không biết ai mới là kẻ buồn cười nhất. Cố tình còn muốn noi theo thẳng hề, kẻ tiểu nhân. Thực sự là không thú vị.

Diễn xong rồi, con hát kia một thân y phục diễm lệ vẫn chưa thay. Nàng chân thành thuận dĩ, đi đến chính giữa chờ ban thưởng.

Âu Dương Noãn bỗng nhiên đứng dậy, dọa mọi người nháy dưng. Ngay cả Đồng thị mặt mày luôn luôn mỉm cười ngồi nhìn cũng đều nhẹ nháy lên một chút.

Mọi người đều nghi hoặc có phải Âu Dương Noãn đã thực sự bị chọc giận?

Nhưng nàng lại chỉ mỉm cười, trong tươi cười như có xuân phong vô hạn: “Đại tẩu, ngồi mãi cũng buồn. Chúng ta vào hoa viên dạo một chút!”

Nói xong nàng nâng mắt nhìn về phía Dung quận chúa: “Quận chúa sẽ không để ý chứ?”

Sắc mặt Dung quận chúa có chút rét run, hiển nhiên thật không ngờ

bản thân chỉ như đánh một quyền vào vải bông.

Nếu Âu Dương Noãn trước mặt mọi người thẹn quá thành giận thì sẽ thua. Nhưng cố tình nàng lại dường như chẳng có việc gì. Như vậy trong mắt người khác ngược lại chính mình như trò cười.

Cũng không thèm để ý đến ánh mắt mọi người chung quanh, Âu Dương Noãn lôi kéo Tôn Nhu Trữ đang mờ mịt rời khỏi yến hội.

Lúc này đã trễ, trời có chút lạnh. Thiên tinh nguyệt hoa nở, trong hoa viên mọi thứ đều được bao phủ dưới ánh trăng ôn nhu. Gió nhẹ nhàng thổi, Âu Dương Noãn hít sâu một hơi.

Đã đi rất xa nhưng vẫn có âm thanh xướng ca truyền đến dứt quãng. Âu Dương Noãn đi đến bên cạnh hồ nước, nhìn sóng nước lay động mỉm cười nói: “Có gì muốn nói thì nói đi!”

“Haizzz, bọn họ thật sự là to gan lớn mật. Dám nhục nhã người trước mặt nhiều người. Bọn họ cũng không ngấm lại xem, người hiện tại là thân phận gì?”

Âu Dương Noãn cười lạnh. Thân phận sao? Nàng có thân phận gì cũng không đáng lo. Bởi vì sau lưng những người này là Tiểu Diễn. Thật sự đúng là một nam nhân âm hồn bất tán.

Đúng lúc này lại nghe được thanh âm cười khẩy của một nữ tử: “Ai nha, đây không phải là Vĩnh An quận chúa sao? Vì sao không ngồi trong yến hội mà lại chạy ra đây?”

Âu Dương Noãn giương mắt nhìn lại, là Trần Lan Hình cùng với vài nha đầu. Âu Dương Noãn cười cười: “Hóa ra là ngươi. Đã lâu không gặp!”

Ngón tay Trần Lan Hình cầm khăn lụa trong tay nhẹ nhàng phẩy phẩy, nhàn nhạt cười: “Đúng vậy, rất lâu rồi. Mà ta mặc kệ là ở nơi nào vẫn một khắc chưa từng quên người a!”

“Ak, đúng rồi! Còn có muội muội Âu Dương Khả của người nữa. Ta thấy con hát kia có mấy phần tương tự nàng. Vừa rồi không cẩn thận còn bị té ngã, có chút đáng thương nha!”

Nha đầu bên cạnh Trần Lan Hình nghe vậy thì liền lộ ra vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa. Còn lại thì là sợ hãi cúi đầu.

Tôn Nhu Trữ cau chặt mày lại. Âu Dương Noãn là thân phận gì? Trần Lan Hình này chỉ là tiểu thư nhà quốc công, lại còn gả cho một phu gia không ra gì.

Còn không biết trời cao đất dày chạy tới đây diễu võ dương oai vì đồ kị. Nữ nhân này đúng là quá mức ngu xuẩn, quả thực là không biết sống chết!

Đúng lúc này, Âu Dương Noãn cười hỏi: “Lan Hình tỷ tỷ, trước đây xuất thân của người cũng được xem như là tốt hơn ta. Nhưng người có biết vì sao Minh quận vương lúc trước chướng mắt người không?”

Trần Lan Hình không đoán được Âu Dương Noãn sẽ đột ngột hỏi một câu như vậy, nhất thời đứng ngây ngốc tại chỗ.

Chương 361: Công chúa gặp nạn

Âu Dương Noãn tươi cười rất ôn hòa, trong ánh mắt lại chớp động ánh trào phúng: “Lòng dạ hẹp hòi, khắc nghiệt ích kỷ, lại còn ngu xuẩn. Đây chính là ba đặc tính mà Minh quận vương ghét nhất. Người đã có cả ba thứ cũng liền thôi, đằng này còn không thương tiếc đem nó phô bày hết ra bên ngoài. Người nói xem, hắn sẽ yêu thương người nổi sao?”

Trần Lan Hình đầu tiên là kinh ngạc, sau đó thẹn quá hóa giận: “Đừng tưởng hiện tại người là Minh quận vương phi liền có tư cách giáo huấn ta!”

“Ta là có lòng tốt muốn khuyên bảo, chỉ mong người có thể tự giải quyết cho tốt!” Âu Dương Noãn mỉm cười.

Sắc mặt Trần Lan Hình liền trắng bệch, thất thanh nói: “Người chẳng qua chỉ là nữ nhi của một quan lại tứ phẩm. Người thực sự nghĩ rằng mình đã là kim chi ngọc diệp rồi sao?”

Tôn Nhu Trữ cười lạnh: “Nữ nhân nha, không chỉ phải có một xuất thân tốt mà còn phải gả được cho một nhà tốt. Thật ra người vốn là tiểu thư quốc công phủ, đáng tiếc chuyện tình đại lương kia cơ hồ như là truyền khắp kinh đô!”

“Trên yến hội này ai cũng có tư cách cười nhạo Âu Dương Khả, nhưng người lại chẳng là thứ gì tốt đẹp, có tư cách gì mà chê cười người khác? Người vẫn là nên quay về phòng tìm một cái gương tự soi lại bản mặt của mình đi!”

Nói xong liền lôi kéo Âu Dương Noãn: “Đang êm đẹp thưởng trăng, không ngờ lại đụng phải chó điên. Mất hết cả hứng, chúng ta trở về thôi!”

Vừa nói liền lôi kéo Âu Dương Noãn rời đi.

Chuyện Trần Lan Hình tức giận nhất chính là cái đai lưng kia. Nếu không phải vì chuyện đai lưng của nàng bị người ta đoạt đi thì sao nàng phải đồng ý một mối hôn sự như vậy?

Nàng có chỗ nào không bằng Âu Dương Noãn? Nhưng lại bị lạc đến đường này, còn không phải là vì cái đai lưng chết tiệt kia sao?

Nếu không phải nàng mượn xe ngựa của Âu Dương Noãn thì sao có thể thảm như vậy? Tất cả đều là do Âu Dương Noãn hại.

Lúc này Trần Lan Hình đã hồn nhiên quên rằng chính mình mới là người chủ động buộc Âu Dương Noãn phải nhường xe ngựa.

Ở trong lòng nàng chỉ chăm chăm ghi hận là lỗi của người khác. Mà không bao giờ ngẫm lại khuyết điểm của bản thân.

Trần Lan Hình càng nghĩ càng hận, chỗ đau nhất của mình lại đột ngột bị Tôn Nhu trứ đụng phải. Cơ hồ là trong cơn giận dữ, thấy hai người đối diện sắp bước qua liền vươn chân dẫm váy Tôn Nhu Trứ.

Tôn Nhu Trứ không hề phòng bị, nhất thời mất trọng tâm. Kinh hô một tiếng rồi ngã phía trước. Âu Dương Noãn nhanh tay ôm lấy thắt lưng nàng ngăn nàng không ngã xuống đất.

“Thế tử phi!” Nha đầu phía sau thấy thế thì đều có chút hoảng loạn xông tới.

Âu Dương Noãn đỡ Tôn Nhu Trữ đứng thẳng dậy, thân thiết hỏi: “Có sao không?”

Sắc mặt Tôn Nhu Trữ trắng bệch, kinh hồn chưa định nhưng vẫn vẩy vẩy tay: “Không sao! Ta không sao....”

Khóe mắt Âu Dương Noãn khẽ đảo qua, thấy trên mặt Trần Lan Hình lộ ra tươi cười thì lạnh lùng nói: “Trần Lan Hình, ngươi điên rồi sao? Nàng là Thế tử phi, nếu có gì sơ suất, ngươi chịu nổi trách nhiệm không?”

Trần Lan Hình lạnh lùng cười, trong mắt ánh lên vẻ hàn ý làm càn: “Quận vương phi, trời tối thế này, Thế tử phi là tự mình vấp ngã thôi! Có liên quan gì đến ta? Chẳng lẽ bản thân nàng đi đường không cẩn thận cũng muốn trách ta? Nói gì vậy chứ?”

Hồng Ngọc tức giận nói: "Rõ ràng là ngươi dẫm lên váy Thế tử phi!"

Trần Lan Hình nhướn mày lên, thản nhiên nói: “Oh, trời tối như vậy. Chắc là ngươi nhìn lầm rồi. Các người.....!”

Nàng quay đầu nhìn về phía bọn nha đầu xung quanh nói: “Ai thấy ta dẫm váy Thế tử phi, đứng ra đây!”

Một mảnh yên tĩnh, không ai trả lời. Tất cả mọi người đều cúi đầu. Ai dám quản chuyện của các chủ tử, ai dám đứng ra làm chứng? Chẳng phải là muốn tìm chết sao?

Nhìn tình hình này Âu Dương Noãn cũng không mấy ngạc nhiên. Nàng cong môi lên, cười lạnh: “Nói như vậy, Lan Hình tỷ tỷ nhất định không chịu nhận lỗi?”

Trần Lan Hình làm bộ hơi cúi đầu, che miệng cười khẽ: “Hôm nay nhị vị đến làm khách, chúng ta chiêu đãi không chu toàn khiến Thế tử phi bị sợ hãi. Xin thứ lỗi a!”

Trần Lan Hình trước đây tuy rằng ích nhưng còn chưa đến mức ti bỉ như vậy. Mà lúc này bộ dáng còn không có chút dè dặt như lúc đầu, trở nên càng thêm khắc nghiệt.

Âu Dương Noãn nhướn mày lên, lạnh lùng nhìn.

Trần Lan Hình thấy nàng không nói lời nào thì càng đắc ý: “Nếu đã hết lời để nói, vẫn là mời nhanh chóng quay lại yến hội đi thôi. Bằng không lại làm cho người ta nghĩ rằng trong lòng Minh quận vương phi chột dạ. Như thế thì không tốt chút nào!”

Âu Dương Noãn hơi hơi đưa mắt, đón nhận khuôn mặt tươi cười đắc ý của đối phương. Tôn Nhu Trữ chỉ trầm mặt xuống không nói lời nào.

Âu Dương Noãn đột nhiên nở nụ cười, nắm lấy tay Tôn Nhu Trữ kéo đi: “Chúng ta đi thôi!”

Tươi cười trên mặt Trần Lan Hình lại càng đắc ý. Đúng lúc này sau khi Âu Dương Noãn cùng Tôn Nhu Trữ đi qua người Trần Lan Hình, trong mắt Âu Dương Noãn như có ánh sáng nhạt hiện lên. Sau đó dưới chân giống như vướng phải cái gì, hai tay dùng sức đẩy.

‘Á...’

Trần Lan Hình kêu lên, sau đó liền ngã vào hồ sen: “Cứu! Cứu ta!”

Nàng chặt vật giãy dụa trong hồ.

“Trời ạ! Tiểu thư!”

Nha đầu đi theo lập tức loạn thành một đoàn, khóc kêu trời, nhưng lại không một ai nhảy xuống cứu.

Trời lạnh như vậy, rơi xuống nước kiểu gì cũng bị nhiễm phong hàn. Ai lại chịu nhảy xuống cứu người?

Huống hồ nước trong hồ này cũng không sâu, cùng lắm chỉ đến thắt lưng. Nhưng Trần Lan Hình hiển nhiên là bị kinh hách rất lớn, cả người vùng vẫy nửa ngày, cơ hồ toàn thân đều ướt đẫm.

“Đi thôi!”

Khí tức tích tụ trong lồng ngực thoáng cái liền biến mất. Âu Dương Noãn sung sướng kéo lấy tay Tôn Nhu Trữ rời đi.

"Noãn Nhi....."

Tôn Nhu Trữ cơ hồ sợ ngây người nhìn nàng: “Người sao....”

Âu Dương Noãn nghiêng đầu nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tôn Nhu Trữ, khóe miệng cong lên: “Trời tối như vậy, là Trần tiểu thư không cẩn thận rơi xuống hồ. Trách được ai đây?”

Trần Lan Hình dám cả gan làm loạn như vậy, còn không phải là vì nghĩ Âu Dương Noãn vẫn là người luôn luôn cẩn thận như trước đây sao? Bị người khác nhục nhã cũng tình nguyện vì đại cục mà chịu đựng.

Nhưng lại không nghĩ rằng, nàng hiện tại đã sớm không phải là Âu Dương Noãn trước đây nữa. Người không phạm ta, ta không phạm người. Nhưng nếu một khi người đã phạm ta, thì cái giá nhận lại là

gấp bội.

Trở lại vị trí, ánh mắt Đồng thị liền vọng qua. Âu Dương Noãn cười nói: “Đồng trắc phi, xem diễn có hay không?”

Đồng thị gật gật đầu: “Rất hay! Con hát cũng hát hay!”

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Đúng vậy! Thật sự là trò hay a!”

Tôn Nhu Trữ nghe các nàng nói chuyện, trên mặt ngoại trừ vẻ mê hoặc thì vẫn là mê hoặc. Nàng vĩnh viễn không rõ hai người kia đang âm thầm giao phong cái gì?

Đúng lúc này, nàng ngẩng đầu, lại thấy Hương Tuyết công chúa hướng bên này bước tới. Nhất thời liền lắp bắp kinh hãi.

Trong tay Mộ Hương Tuyết bùng một ly rượu, chủ động đi đến bên cạnh Âu Dương Noãn, cười nói: “Minh quận vương phi, sớm đã nghe danh nhưng vẫn vô duyên diện kiến. Ta ngưỡng mộ người đã lâu a!”

Âu Dương Noãn sững sốt, lập tức nhìn vào ánh mắt đối phương. Lại chỉ thấy một đôi mắt trong suốt như nước. Nàng lập tức cười nói: “Hương Tuyết công chúa thật sự là quá khách khí rồi! Ta chỉ là một người bình thường, sao có thể so với công chúa thiên hạ đệ nhất mỹ nhân!”

Nếu là người khác nói những lời này, Mộ Hương Tuyết nhất định sẽ cho rằng đây là ghen tị.

Nhưng nhìn biểu cảm của Âu Dương Noãn, cũng không hề có một chút ý ghen tị. Ngược lại hoàn toàn còn có ý tứ thưởng thức.

Mộ Hương Tuyết không khỏi mỉm cười, liền thuận thế ngồi xuống nâng ly rượu lên: “Ta đây kính người một ly!”

Âu Dương Noãn cũng không chối từ, nâng ly rượu của mình lên uống một hơi cạn sạch.

Uống xong rượu, Mộ Hương Tuyết lại cũng không có ý rời đi. Ở trước mắt bao nhiêu người cùng Âu Dương Noãn trò chuyện: “Mẫu thân của cửu ca ta, cũng là người Đại Lịch a!”

Ánh mắt Âu Dương Noãn hướng về phía Cửu hoàng tử đang kính rượu với mọi người: “Thật sao?”

Mộ Hương Tuyết gật gật đầu, hai mắt sáng ngời, tạo một loại mỹ cảm cho người đối diện: “Kỳ thực phụ hoàng ta trong một lần đến Đại Lịch đã gặp mẫu thân cửu ca, bị bà mê hoặc liền muốn mang về Cao Xương!”

“Nhưng bởi vì xuất thân dị tộc, lại gặp gỡ phụ hoàng ta trong thanh lâu nên người khác cũng liền xem thường. Cho nên Phong phi sau này, cũng chính là mẫu thân Cửu ca luôn luôn sống không được dễ chịu!”

“Trong cung ngay cả Thái hậu cũng không chịu cho diện kiến, khắp nơi gây khó dễ. Dưới tình cảnh như vậy, phụ hoàng ta tuy rằng rất sủng ái nhưng cũng chính vì lý do phụ hoàng ta ba ngàn sủng tại một thân mà cũng liền gây oán khắp nơi. Cơ hồ gây vô số thù hằn, từng bước từng bước rất gian nan!”

“Nghĩ như vậy nên Phong phi trong một lần đi săn đã dứt khoát rời đi. Cũng triệt để rời bỏ phụ hoàng ta. Phụ hoàng ta vì bà mà thương tâm một thời gian, luôn luôn không quên được. Về sau lại vô tình biết được bà đang mang thai!”

Nhìn thấy thần sắc kinh dị của Âu Dương Noãn, Mộ Hương Tuyết lại lẩm bẩm: “Mọi người đều nói, mẫu phi Cửu ca có gương mặt sáng tỏ như ánh trăng mới có thể đả động đến phụ hoàng. Ngay cả mẫu hậu ta cũng luôn nói Phong phi là ánh trăng ở Đại Lịch, nhưng ta vẫn luôn không tin. Mãi cho đến trên yến hội lần trước nhìn thấy người ta mới cảm thấy, mẫu phi Cửu ca phải chăng chính là có khí chất giống như người?”

Âu Dương Noãn cười nói: "Công chúa quá khen. Gia chủ hôm nay, Dung quận chúa mới là đệ nhất mỹ nhân Đại Lịch!"

Mộ Hương Tuyết mỉm cười: “Ta nói như vậy không phải là khen người mà sự thật chính là như vậy!”

Ánh mắt Đồng thị bên cạnh bỗng nhiên nháy dựng lên, cười nói: “Hương Tuyết công chúa, Hoàng hậu dạo này vẫn khỏe chứ?”

Mộ Hương Tuyết tươi cười rất mỹ lệ, tùy ý gật đầu trả lời.

Đồng thị vẫy vẫy tay kéo Mộ Hương Tuyết đến gần, lôi kéo tay nàng tinh tế đánh giá: “Đôi mắtN sống mũi này mười phần tương tự, liền ngay cả khí chất cũng giống nhau. Đặc biệt là ánh mắt, giống mẫu hậu người như đúc!”

Âu Dương Noãn hơi hơi quay đầu đi, nhìn biểu cảm nhu hòa của Đồng thị. Tôn Nhu Trữ đã từng nói qua, Đồng thị từng đi tới Cao Xương, cũng có giao hảo với Hoàng Hậu Cao Xương.

Mộ Hương Tuyết mỉm cười, ánh mắt ôn nhu: "Đúng vậy! Chẳng lẽ ngài biết mẫu hậu ta sao?"

Đồng thị cười một tiếng, ánh mắt cũng hiện lên thần sắc vui mừng:

“Đương nhiên. Mẫu hậu nương nương thật sự là một nữ nhân cao nhã thoát tục, lúc trước ta đã từng gặp!”

Tươi cười Âu Dương Noãn ôn hòa giống như mây bay nơi chân trời: “Oh, cũng thật khéo! Đồng trắc phi cũng từng tới Cao Xương quốc sao?”

Đồng thị gật đầu, lộ ra thần sắc vui mừng: “Đúng vậy, đây cũng xem như là duyên phận!”

Nói xong lại thân thiết hỏi Mộ Hương Tuyết: “Mẫu hậu nương nương vẫn khỏe chứ?”

Tươi cười của Mộ Hương Tuyết trong veo khiến người ta cơ hồ luyến tiếc không muốn rời mắt: “Mẫu hậu ta vẫn tốt. Chỉ là hai năm nay xương cốt hơi yếu, luôn ốm đau nằm trên giường!”

Đồng thị bực mình thở dài, một lát lại nói: “Đúng vậy. Năm năm trước khi chúng ta gặp nhau, mẫu hậu nương nương nói bản thân có chứng khuyết sườn. Hàng năm vào thời điểm giao mùa giữa đông và xuân thì sẽ phát tác. Xem ra hai năm nay lại càng trầm trọng hơn!”

Nhìn vẻ mặt Đồng thị như là thực sự đối với vị Hoàng hậu Cao Xương này rất quan tâm. Âu Dương Noãn cười nói: “Hóa ra là Đồng trắc phi cùng Hoàng hậu Cao Xương là bạn cũ!”

Vẻ mặt Đồng thị càng ôn hòa: “Lúc trước ta có cùng Vương gia đi sứ qua Cao Xương. Kết quả là vì khí hậu không hợp nên đã ngã bệnh trên đường. Đợi đến Cao Xương, cơ hồ gần như hấp hối. Ta có học qua y thuật nhưng đến khi bản thân sinh bệnh lại cơ hồ không chút phát huy tác dụng!”

Lại thập phần cảm khái: “Về sau vào Hoàng cung Cao Xương, ít

nhiều cũng được Hoàng hậu chiếu cố chăm sóc!”

Nói đến đây Đồng thị lại im lặng, chỉ có trong mắt thâm trầm bồi hồi. Đường như là nhớ tới chuyện quá khứ.

Âu Dương Noãn nghe đến đó, không biết vì sao trong lòng lại nhảy lên một loại cảm giác rất kỳ quái. Chính là không nói rõ được, chỉ là cảm thấy chưa bao giờ gặp qua một Đồng thị như vậy.

Đúng lúc này, trên đài Dung quận chúa cười nói: “Lúc này thời gian cũng vừa vặn, ta có tỉ mỉ chăm sóc mười bốn gốc hoa quỳnh. Lúc này chính là lúc hoa quỳnh nở rộ. Mời mọi người dời bước, chúng ta cùng đi ngắm hoa!”

Mọi người nghe xong liền ào ào đứng lên, theo bọn nha đầu dẫn đường rời đi.

Âu Dương Noãn cùng Tôn Nhu Trữ vừa nói chuyện vừa đi về phía trước. Cho nên hai người thuộc tốp đi sau.

Đúng lúc này phía trước không xa, Đồng thị đột nhiên kinh hô: “A, trâm cài của ta đâu?”

Âu Dương Noãn và Tôn Nhu Trữ đồng thời dừng bước, Hương Tuyết công chúa một bên thân thiết hỏi: “Trắc phi, trâm cài của ngài bị mất sao?”

Đồng thị gật gật đầu, lập tức phân phó nha đầu cẩn thận tìm kiếm xung quanh. Kết quả đều không thấy.

Đồng thị nhíu chặt mày, lập tức phân phó: “Đi cẩn thận tìm những nơi khác xem. Còn trên xe ngựa nữa, cũng ra tìm xem. Trâm cài đó là vật Bệ hạ ngự ban, không thể mất được!”

Âu Dương Noãn nghe xong lời này, đứng tại chỗ không hề động. Đồng thị quay đầu lại nói: “Noãn Nhi, bảo nha đầu các người cũng đi tìm xem!”

Nhiều người như vậy đều ở đây, Âu Dương Noãn cũng không thể cự tuyệt yêu cầu của Đồng thị.

Nàng nhìn thoáng qua mặt mày lo lắng của đối phương: “Hồng Ngọc, Xương Bồi! Các người mau giúp đỡ tìm kiếm đi!”

“Dạ!”

Hồng Ngọc cùng Xương Bồi liếc nhìn nhau, lại đều chỉ tìm kiếm xung quanh đây. Cũng không hề có ý rời xa Âu Dương Noãn.

Ngược lại Hương Tuyết công chúa rất tin tưởng lời nói của Đồng thị, đem nha đầu mama bên người tất cả đều sai ra ngoài tìm kiếm. Bên người chỉ để lại hai nha đầu.

Trên trán Đồng thị ẩn ẩn có mồ hôi lạnh chảy xuống: “Nếu mà mất rồi thì phải làm sao?”

Nha đầu một bên liền nói: “Trắc phi, có phải là khi ở trong hoa viên, ngài lúc ấy còn nói hoa mai nở rất đẹp. Còn đứng bên rừng mai ngắm hồi lâu!”

Đồng thị nhíu mày nói: “Chẳng lẽ thực sự đánh rơi ở chỗ đó?”

Chương 362: Công chúa gặp nạn (2)

Hương Tuyết công chúa thân thiết nắm lấy tay Đồng thị: “Trắc phi không cần lo lắng. Như vậy đi, ta cũng qua bên rừng mai kia nhìn một chút. Không chừng thật sự là rơi ở chỗ đó!”

Đồng thị tựa hồ như vô cùng kinh ngạc, liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn một cái. Sau đó mới nói với Hương Tuyết: “Công chúa, ta sao dám phiền người? Hôm nay trời rất tối, nếu không cẩn thận bị ngã thì làm sao?”

Mộ Hương Tuyết cười nói: “Không sao! Ngài cùng mẫu hậu ta có quen biết, đối với ta lại quan tâm như vậy. Ta vì ngài làm chút chuyện cũng là bình thường!”

Đồng thị nhìn đối phương, trong mắt toát lên vẻ cảm động: “Công chúa là khách nhân còn quan tâm như vậy, thật sự khiến cho ta không biết làm thế là tốt hay không nữa? Nhưng vô luận thế nào cũng không thể để cho người đi a!”

Nói xong liền rất có ý tứ liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn cùng Tôn Nhu Trữ. Dường như đang lên án sự thờ ơ của các nàng.

Âu Dương Noãn mỉm cười coi như không thấy. Đồng thị không khỏi âm thầm cắn răng, còn nói vài câu chung quy vẫn không ngăn được ý tốt của Hương Tuyết công chúa. đành phải nhìn nàng mang theo nha đầu rời đi.

“Chúng ta liền đứng đây chờ một chút đi!”

Thực hiển nhiên, Đồng thị đánh mất trâm cài, không còn tâm tình đâu mà đi ngắm hoa quỳnh.

Âu Dương Noãn nhìn biểu cảm của đối phương, lần đầu tiên cảm thấy dường như không phải đang giả bộ. Trâm cài kia có lẽ thật sự bị mất, nàng nghiêng đầu nói với Tôn Nhu Trữ bên cạnh: “Trâm cài của Đồng trắc phi có hình dạng thế nào?”

Tôn Nhu Trữ chần chờ một lát mới nhớ lại: “Có phải là cái được khảm tám khóa hồng ngọc? Hình như là do tiên đế ban thưởng. Đồng trắc phi rất yêu thích, bình thường cũng mang trên đầu!”

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua tóc bên trái của Đồng thị, gật gật đầu. Xem ra là thật rồi.

Nghĩ đến đây nàng nói với Hồng Ngọc cùng Xương Bồ đã tìm kiếm trở lại: “Đều đã cẩn thận tìm hết rồi?”

Hồng Ngọc hồi đáp: “Dạ! nô tỳ đã cẩn thận tìm, thực sự là không thấy!”

Sắc mặt Đồng thị lại càng trầm xuống, hiện tại chỉ còn lại hy vọng vào Hương Tuyết công chúa.

Nhưng hơn nửa canh giờ trôi qua, đều không thấy bóng dáng Hương Tuyết công chúa.

Nha đầu ban đầu đi theo bên người nàng cũng đều đã trở lại, nhưng vẫn không thấy nàng trở về. Thậm chí hai nha đầu theo nàng rời đi cũng không thấy bóng dáng.

Đồng thị bắt đầu lo lắng: “Đây là có chuyện gì?”

Về điểm này Âu Dương Noãn cũng thấy rất kỳ quái. Vừa rồi đi tới các nàng thấy rừng mai kia cũng cách chỗ này không bao xa. Sao có thể đến tận bây giờ còn chưa trở lại?

Nha đầu của Đồng thị cũng khẩn trương: “Trắc phi, hiện tại sắc trời tối như vậy. Để chúng nô tỳ qua đó tìm!”

Đồng thị gật gật đầu, trên mặt toát lên vẻ lo lắng: “Mau đi đi!”

Âu Dương Noãn nhìn sắc trời đen kịt, không biết vì sao trong lòng lại dâng lên sự bất an. Nàng cảm thấy rất nhiều chuyện phát sinh thật đúng lúc, lại không thể nói được là không đúng chỗ nào.

Nhưng nàng có thể khẳng định, chính là Hương Tuyết công chúa ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện gì. Nếu nàng xảy ra chuyện, nhất định sẽ ảnh hưởng đến mối quan hệ của Đại Lịch cùng Cao Xương. Thậm chí có khả năng sẽ dẫn đến chiến tranh.

Không phải là nàng nghĩ nhiều nhưng thật sự vị công chúa này thân phận rất cao quý, không thể có một chút sơ suất nào được. Mà nhìn biểu cảm của Đồng thị, chuyện này đúng là không đơn giản như vậy.

Tôn Nhu Trữ cũng ý thức được điểm này: “Noãn Nhi, chúng ta cùng đi tìm xem!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, hướng Đồng thị nói: “Trắc phi, ta cùng đại tẩu qua đó xem một chút!”

Trong ánh mắt Đồng thị bỗng chốc trầm xuống, mỉm cười gật gật đầu: “Tối rồi, cẩn thận một chút!”

Hồng Ngọc cầm đèn lồng đi phía trước, Âu Dương Noãn cùng Tôn

Nhu Trữ đi phía sau. Không bao lâu thì đến rừng mai, từng đợt hương hoa mai liền lan tràn.

Tôn Nhu Trữ hít sâu một hơi: “Mùi hương này thật dễ ngủ!”

Âu Dương Noãn sững sốt, lập tức nhận thấy được bên trong rừng mai có ánh ảnh lay động. Xem ra tương đối có vài phần hơi thờ quỵ dị. Đi không bao nhiêu bước các nàng đột nhiên nghe thấy động tĩnh kỳ quái thuận gió mà đến. Còn có từng đợt tiếng hô.

“Người đâu....Cứu mạng!”

“Tránh ra....tránh ra. Người đâu!”

Thanh âm kia cực kỳ suy yếu, tinh tế nhẹ nhàng đập vào tai Âu Dương Noãn, mang theo cảm giác quen thuộc.

Sau đó lại liền truyền đến thanh âm của nam tử tràn ngập dự vọng: “Mỹ nhân, đừng sợ. Ta sẽ nhẹ nhàng yêu thương ngươi....”

Tôn Nhu Trữ đã không nhìn được mà bật cười nhỏ, kề sát tai Âu Dương Noãn: “Chắc là nam nhân kéo nha đầu nào đó thâm hoan ở đây rồi!”

Các nhà hào môn quý tộc khi có yến hội thường sẽ xảy ra những chuyện thế này. Hôm nay đang ngồi không hề thiếu nữ quyến. Hơn nữa lại có rất nhiều ca cơ, đương trường tuyên dâm cũng không phải là chuyện hiếm có.

Ngay từ đầu Âu Dương Noãn cũng không lấy làm lạ, bởi vì loại chuyện này rất bình thường không có gì kỳ quái. Nhưng âm thanh này lại rất quen thuộc.

Dường như chỉ trong chớp mắt, Âu Dương Noãn đột nhiên ý thức được thanh âm này là của ai.

Hương Tuyết công chúa! Mộ Hương Tuyết!

Nàng lắp bắp kinh hãi, lập tức nói: "Làm sao có thể!"

Tôn Nhu Trữ kinh ngạc nói: "Làm sao vậy?"

Âu Dương Noãn cắn răng: "Là Mộ Hương Tuyết!"

Tôn Nhu Trữ không tin: "Nói bậy! Ai dám đối với công chúa...."

Nói được một nửa liền ngắc ngứ cả người, cơ hồ cả người cũng chấn động. Sao lại thế này? Thanh âm này đúng là của Mộ Hương Tuyết.

Nhưng làm sao có thể? Ai dám làm ra loại chuyện này với công chúa Cao Xương? Thật đáng sợ!

Trong nháy mắt điều đầu tiên Tôn Nhu Trữ nghĩ đến chính là có nên đi cứu nàng hay không?

Kỳ thực hiện tại chỉ cần làm như không biết mà rời đi, chuyện này liền không có nửa điểm quan hệ. Nhưng nếu thật sự có chuyện, hiện tại mà đi thì cũng chỉ sẽ mang tới phiền toái cho mình.

Tiếng hô của Mộ Hương Tuyết càng ngày càng mỏng manh. Tôn Nhu Trữ nổi lên sự hoảng hốt chưa từng có.

Nàng nhận thấy được thân thể Âu Dương Noãn phát run, không tự chủ mà nắm lấy tay đối phương: "Mau....đi nhanh thôi. Chỉ là một nha đầu!"

Nàng đối với mảnh tối đen trong rừng mai phía trước cảm thấy rất sợ hãi. Nếu liên lụy vào chuyện này, nhất định sẽ rất xui xẻo. Nhất định là như vậy!

Tôn Nhu Trữ không có ý nghĩ làm anh hùng, lại càng không muốn vô duyên vô cớ bị liên lụy vào.

Nghe tiếng kêu cứu của Mộ Hương Tuyết, Âu Dương Noãn đồng thời nghĩ đến gương mặt xinh đẹp kia. Vừa rồi đối phương còn ôn hòa nói chuyện với nàng, trong nháy mắt lại lâm vào hoàn cảnh bất hạnh như vậy.

Quan trọng nhất là, chuyện này chắc chắn có quan hệ nào đó đến hành vi của Đồng thị. Tim Âu Dương Noãn run lên nhè nhẹ. Nàng liều lĩnh đẩy mạnh tay Tôn Nhu Trữ, bước nhanh về phía phát ra tiếng kêu.

Hồng Ngọc cùng Xương Bồ không chút nghĩ ngợi, bước nhanh theo Âu Dương Noãn.

Sâu trong rừng mai, làn gió thơm càng đậm hơn. Tầng tầng diệt diệt xiêm y vân văn đánh rơi đầy đất, còn truyền đến tiếng thở dốc mong manh phức tạp.

Một nam tử đè chặt lên thân một nữ tử, đang cắn cắn cổ bạch ngọc của nàng. Môi lướt qua lập tức để lại dấu vết đỏ tươi lên làn da trắng nõn.

Bước chân Âu Dương Noãn vội vàng mà cấp tốc. Nam tử kia cả kinh, bỗng dừng vờn tay, miệng nữ tử bị hấn bịt chặt, thanh âm mỏng manh.

Lúc nhìn thấy Âu Dương Noãn, mắt đầy khí sắc bị thương cầu xin. Môi mỏng cố gắng hé mở nhưng không cách nào phát ra thanh âm.

Dưới ánh trăng, Âu Dương Noãn thấy rõ ràng, ánh mắt đó phát ra hai chữ cứu mạng.

Không biết vì sao, quanh gốc mai có một loại mùi vị thơm lạ. Hoàn toàn khác mùi hương hoa mai thoang thoảng.

Loại hương vị này xuyên qua mũi thẳng nhập tới phổi. Dường như làm cho người ta hít thở không thông, hô hấp Âu Dương Noãn bắt đầu dần dần dập. Theo đó là từng trận mê muội đánh úp lại.

Nàng nhanh chóng đoạt lấy đèn lồng từ tay Hồng Ngọc, hai tay hung hăng ném lên người nam tử kia.

Lửa nhanh chóng bén lên y phục nam tử, hắc kên lên một tiếng, từ trên người Hương Tuyết công chúa nhảy dựng lên. Hơn nửa ngày mới dập tắt được lửa.

“Ngay cả công chúa Cao Xương cũng dám nhúng chàm. Tương vương Thế tử thật sự là có thủ đoạn, khẩu vị a!”

Âu Dương Noãn cười lạnh: “Nhu biểu tỳ của ta còn ngóng trông người cưới nàng vào cửa. Thế nào mà nhanh như vậy liền quên tình cũ?”

Tương vương Thế tử thấy người đến là Âu Dương Noãn, như là bừng tỉnh lại từ trong sương mù. Nhất thời đầu đầy mờ hôi, hắc nhặt y phục trên mặt đất tùy ý phát lên người, thất thanh nói: “Tata không biết vì sao lại như vậy? Ta cái gì cũng đều không biết. Ta chỉ là tình cờ đi ngang qua nơi này, ta thực sự....”

Hồng Ngọc vội bước nhanh lên, vội vàng nâng Mộ Hương Tuyết mặt cắt không còn giọt máu đứng lên, thay nàng sửa sang lại y phục hỗn độn.

Mặt Mộ Hương Tuyết toàn là nước mắt, cơ hồ kinh hoàng ngay cả nói cũng nói không được.

Âu Dương Noãn nhìn thấy loại tình hình này trong lòng liền tức giận không nhỏ, trên mặt lại cười nhẹ: “Tương Vương Thế tử muốn vui vẻ thế nào, ta căn bản không muốn xen vào. Chỉ là ngài chọn ai cũng được, thế nhưng lại chọn công chúa Cao Xương? Bây giờ còn bị chúng ta bắt gặp, Đồng trắc phi cũng đang đứng bên ngoài rừng mai. Hiện tại ngài nói phải làm sao đây?”

Sắc mặt Tương vương Thế tử bỗng chốc thay đổi, hắn nhìn xung quanh một chút lập tức cười làm lạnh nói: “Minh quận vương phi, chuyện hôm nay ta thực sự không biết đã xảy ra chuyện gì? Ta cũng vô tội bị hại....”

Nói xong hắn tựa hồ cảm thấy hoa mắt váng đầu. Hắn cắn mạnh đầu lưỡi duy trì thanh tỉnh, cấp tốc nói: “Huống chi, nàng cũng không phải người tôn quý đến mức không chạm vào được. Chẳng qua chỉ là đồ chơi Cao Xương quốc dâng cho Thái tử mà thôi, Minh quận vương phi làm gì phải để ý như vậy?”

Nghe đến đây, sắc mặt Mộ Hương Tuyết bỗng chốc khẩn trương, cả người run run.

Cao Xương quốc lực lượng không mạnh bằng Đại Lịch, nhất là ở phương diện vũ khí lương thực, khắp nơi bị Đại Lịch quản chế. Một năm nay Đại Lịch bận việc quốc nội nên không rảnh quản Cao Xương.

Hiện tại tình hình quốc nội đã ổn định, Cao Xương nóng lòng phái người hướng tân đế cầu thân. Chuyện này cũng là có thể lý giải được. Hương Tuyết công chúa gánh trên vai gánh nặng hòa thân mà đến.

Chính là vị Tương vương Thế tử này nói rất khó nghe, nhưng những lời khó nghe hơn còn ở phía sau.

Hắn trào phúng nói: “Nghe nói hoàng đế Cao Xương yếu đuối vô năng, chỉ có thể thông qua việc không ngừng gả nữ nhi để bảo trì cục diện chính trị quốc nội. Các nữ nhi của ông ta người người đều phải hầu hạ các trọng thần trên giường!”

“Vị Hương Tuyết công chúa này, nhìn bộ dáng này, nói không chừng đã sớm bị chơi đùa qua, ta có gì không thể đụng vào? Minh quân vương phi, ta khuyên ngươi không cần xen vào việc của người khác!”

Sắc mặt Mộ Hương Tuyết lại càng trở nên trắng bệch, những lời hắn nói như ngàn mũi dao khiến nàng xấu hổ vô cùng.

Ánh mắt như vậy, thần sắc kia rõ ràng là coi thường nàng. Dường như đang muốn nói, tiện nhân như ngươi, cũng xứng làm công chúa sao?

Âu Dương Noãn nhìn thấy loại tình hình này, đột nhiên cười lạnh: “Tương Vương Thế tử nói không sai. Đáng tiếc ngươi đừng quên, cho dù là công chúa tới hòa thân thì cũng không phải là của ngươi. Thân phận ngươi còn chưa đủ cao quý như vậy. Ngươi nói xem nếu Thái tử biết được ngươi động vào mỹ nhân người khác tặng cho hắn, có thể ngay lập tức tức giận mà giết chết ngươi hay không?”

Dưới ánh trăng, mâu quang Âu Dương Noãn lưu chuyển. Phản chiếu

ánh lửa trong đèn lồng như hai viên minh châu sáng ngời, lại lộ ra sự yêu dị khó có thể nắm lấy.

Tiểu Bác Bình thế nhưng lại nhất thời thất thần. Mà Âu Dương Noãn lại nhướng lên, tươi cười thanh thúy đến lạnh cả người: “Đến lúc đó, chỉ sợ ngươi chỉ còn con đường chết!”

Không chỉ là Tiểu Bác Bình, ngay cả Tôn Nhu Trữ vừa vội vàng đuổi tới cũng đều nhất thời kinh ngạc không thôi.

Không ai có thể nghĩ được, Âu Dương Noãn dám cùng Tương Vương Thế tử chống đối như thế.

Trong lòng Tiểu Bác Bình ác hỏa tán loạn, nổi giận mắg: “Ngươi cho ngươi là gì? Dám làm ta sợ sao?”

Nói xong hần gior cao bàn tay lên, Xương Bồ không chút nghĩ ngợi đứng chắn phía trước Âu Dương Noãn. Không để nàng phải chịu bất cứ tổn thương nào.

Nhưng bàn tay kia lại chậm chạp không hạ xuống. Tiểu Bác Bình lại đột nhiên trừng mắt như nhìn thấy quỷ, hai mắt mở to nhìn sau lưng Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn sửng sốt, quay đầu, liền nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đang hướng đến bên cạnh nàng.

Môi Tiểu Trọng Hoa gắt gao mím lại, trong đôi mắt đen ánh lên vẻ phức tạp. Mặc cho là ai cũng đều nhìn thấy lửa giận ngập trời trong đó.

“Những lời vừa rồi ngươi nói, lặp lại lần nữa!”

Bình tĩnh nhìn Tiểu Trọng Hoa thật lâu sau, hai mắt đỏ đậm của Tiểu Bác Bình dần tan rã, biến thành sự hoảng sợ vô cùng.

"Ta... Ta..."

Hắn nhìn Tiểu Trọng Hoa, sợ tới mức không nói ra lời: "Đường ca....Ta...."

"Vả miệng!" Tiểu Trọng Hoa lạnh lùng nói.

"Đường ca! Ta sai rồi! Ta không dám nữa! Đường tẩu....giúp ta nói tốt vài câu. Ta sai rồi. Từ nay về sau ta không dám vô lễ nữa!"

Hắn chưa kịp nói xong, Âu Dương Noãn liền thấy một đạo bóng dáng xẹt qua. Chỉ nghe 'bốp' một tiếng.

Hai gò má Tiểu Bác Bình bị đánh lệch hàm, xiêm y trong tay đã rơi trên đất, ngay cả ngọc bội trên quần áo cũng rơi xuống, bị vỡ thành hai mảnh.

Có thể thấy được lực đạo của hai bàn tay này là như thế nào. Tiểu Bác Bình bỗng chốc phun ra một ngụm máu tươi, trong vũng máu còn có hai cái răng. Hộ vệ vả miệng xong lại thối lui qua một bên.

Tiểu Trọng Hoa cười lạnh: "Một cái chỉ sợ ngươi sẽ không nhớ lâu. Ta sẽ báo lại với Tương vương thúc, bắt đầu từ ngày mai ngươi đến quân doanh báo danh! Ngươi phải được dạy lại đạo lý làm người. Chỉ khi nào hiểu được cái gì gọi là tôn trọng thì mới được bước ra khỏi quân doanh!"

Âu Dương Noãn chăm chú nhìn Tiểu Trọng Hoa. Ánh mắt sáng ngời như đuốc, trong nụ cười có sự ôn nhu không nói nên lời: "Sao chàng lại tới đây?"

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng một cái, trong mắt ẩn ẩn có sự trách cứ: “Trễ như vậy không quay về còn ở đây làm gì?”

Âu Dương Noãn vô tội nói: "Chẳng qua là gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ thôi!"

Tiểu Trọng Hoa bật cười, Âu Dương Noãn nói với Hồng Ngọc: “Đưa công chúa trở về!”

Âu Dương Noãn vừa muốn rời đi, Hương Tuyết công chúa lại bước vài bước đi lên. Một tay giữ chặt lấy tay áo Âu Dương Noãn, nước mắt vẫn luôn kiên trì ẩn nhẫn rồi cục vẩn lăn xuống.

“Cám ơn người!”

Âu Dương Noãn dùng ánh mắt trắng đen rõ ràng nhìn chằm chằm nàng: “Không cần cảm ơn ta! Rừng mai này đã bị người khác động tay động chân. Chỉ sợ vừa rời vị Tương vương Thế tử kia cũng là bị hại. Công chúa về sau nên cẩn thận hơn một chút!”

Mộ Hương Tuyết ôm chặt lấy hai tay mình, nước mắt liên tiếp rơi xuống. Dường như có chút đứng không vững, nước mắt kia dưới ánh trắng lại càng tăng thêm một loại mê hoặc khiến người ta có chút khiếp sợ. Cho dù là Âu Dương Noãn, cũng nhìn đến hoa mắt.

Tiểu Trọng Hoa lại thản nhiên nói: "Đi nhanh thôi!"

Nói xong liền lôi kéo Âu Dương Noãn rời đi.

Tôn Nhu Trữ sững sốt, cũng vội vàng mang theo nha đầu rời đi.

“Nàng sao lại mặc ít thế này? Còn chạy đến nơi này làm gì?”

“Không biết là nguy hiểm sao? Sau khi về phải quản giáo lại nàng mới được!”

Trong gió tiếng trách cứ của Tiểu Trọng Hoa liên tục truyền đến. Trong giọng điệu kia có sự sùng nịch mà bất cứ người ngoài nào cũng có thể nghe ra được.

Mộ Hương Tuyết từ xa nhìn lại, bộ họ đã rời khỏi rừng mai. Trong hành lang mấy ngọn đèn lưu ly chiếu lên hai người. Vạt váy Âu Dương Noãn uốn lượn trong bóng đêm, bóng dáng nàng đổ xuống hành lang, lại cũng không một lần quay đầu.

Mộ Hương Tuyết nhẹ nhàng cúi đầu, chậm rãi nói: “Xem ra, thật sự là một người rất ôn nhu!”

Chương 363: Ước nguyện của Âu Dương Noãn

Vào đêm, thâm trạch.

Bên ngoài khách nhân đều đã tan, nhưng trong gian phòng này lại vẫn đàn sáo, vũ ảnh đu đưa như cũ. Thật sự là làm say lòng người.

Bình thường sau khi đại yến, gia chủ sẽ mời khách quý ở lại đãi tiểu yến. Rất nhiều thời điểm, đây mới là lúc quan trọng.

Trần Cảnh Duệ một tay cầm rượu ngon, một tay hướng Mộ Hiên Viên: “Cửu hoàng tử, đây là hoa nhưỡng u lan các! Cũng là chút tâm ý của ta, tuy rằng kém xa công chúa quốc sắc thiên hương quý quốc nhưng cũng được xem như là mỹ nhân thế gian hiếm thấy!”

Mộ Hiên Viên hướng xuống dưới đài liếc mắt nhìn mỹ nhân đang hát kia một cái.

Quả nhiên là da thịt trắng ngần, mặt hoa da phấn, chỉ mặc một yện la gấm nhuyễn mỏng manh. Lại càng tôn lên da thịt như ngọc, ánh sa mỏng như trong suốt.

Không nói đến nàng xảo tiểu thị hề, cặp mắt như sóng nước lưu chuyển kia chỉ cần liếc mắt một cái cũng khiến lòng người nhộn nhạo.

Mộ Hiên Viên cảm giác được vài người đi theo mình đều lộ ra ánh mắt mê say. Khóe miệng hần nhếch lên, cười nói với Trần Cảnh Duệ: “Đa tạ ý tốt của ngài!”

“Mau, đến châm rượu cho Cửu hoàng tử!”

Hoa khôi nương tử mỉm cười, cầm lấy bầu rượu thốt tha đi đến bên cạnh Mộ Hiên Viên ngồi xuống.

Hắn ngưng mắt nhìn nàng, cảm thấy mặt mày nàng như họa, thập phần tiêu lệ. Mộ Hiên Viên nhàn nhạt mở miệng hỏi: “Người tên gì?”

“Tiểu nữ là Duyệt Nguyệt, Cửu hoàng tử có thể gọi Nguyệt Nha Nhi!”

Nữ tử nhẹ nhàng ôn nhu trả lời, không nghĩ rằng sự uyển chuyển đa tình hàm xúc này trong mắt hắn lại không hề có tác dụng.

“Oh, Nguyệt Nha Nhi?”

Tay hắn nâng cầm nàng lên, phong lưu mỉm cười. Xương ngón tay hơi hơi trắng bệch, hiển nhiên là dùng lực.

Trên mặt Duyệt Nguyệt hiện lên thần sắc thống khổ, không khỏi gật đầu: “Dạ, dạ....Hoàng tử, xin ngài thủ hạ lưu tình....”

Mộ Hiên Viên hừ lạnh một tiếng, tay đẩy nhẹ đối phương liền ngã ra phía sau.

Hắn đem ly rượu hất lên người nàng, một bên lạnh băng nói: “Chỉ bằng người cũng xứng gọi Nguyệt Nha Nhi?”

Trần Cảnh Duệ thấy một màn như vậy liền cười nói: “Cửu hoàng tử không cần tức giận! Nếu không thích, lại đổi người khác....”

Màn đột nhiên được xốc lên, một thị vệ đi vào hành lễ rồi nói bên tai Mộ Hiên Viên mấy câu.

Mộ Hiên Viên biến sắc nói: “Có xảy ra chuyện gì không?”

Thị vệ lắc đầu nói: “Công chúa nói, cũng may có Minh quận vương phi ra tay tương trợ, cũng không đáng lo ngại. Chỉ là bị chút kinh hách, hiện tại đã trở về biệt quán nghỉ ngơi!”

Mộ Hiên Viên nhíu chặt mày lại, lập tức nói với Trần Cảnh Duệ: “Thuộc hạ của ta báo lại, Tương vương Thế tử quý quốc ở rừng mai có ý đồ với muội muội ta. Chuyện này các người giải thích thế nào?”

Trần Cảnh Duệ sững sốt, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Tương vương Thế tử luôn là tên gây chuyện thị phi khắp nơi. Bình thường thấy nữ tử xinh đẹp liền bất chấp tất cả đùa giỡn trêu chọc.

Nhưng dù cho hấn trăm lá gan cũng không đến mức dám có chủ ý với công chúa Cao Xương. Dù sao hiện tại ai ai cũng biết công chúa Cao Xương sẽ gả cho Thái tử Tiểu Diễn. Hấn tuy rằng to gan lớn mật cũng không đến mức dám cùng Thái tử tranh giành.

Ánh mắt Trần Cảnh Duệ lập tức trở nên cẩn thận, hấn đứng lên nói: “Chuyện này, chúng ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng. Vài ngày nữa sẽ cho ngài một câu trả lời!”

Mộ Hiên Viên lạnh lùng nói: “Một khi đã như vậy, hôm nay cáo từ trước!”

Nói xong hấn liền hất ly rượu, dẫn hạ nhân nghênh ngang rời đi.

Trần Cảnh Mặc nhìn đại ca, sắc mặt rất không vui: “Vị Cửu hoàng tử này khí điểm cũng quá kiêu ngạo rồi. Đại ca đây là quá nể mặt hấn, chẳng qua chỉ là một Cao Xương nho nhỏ, thế nhưng lại dám làm

còn như vậy!”

Trần Cảnh Duệ cười lạnh: “Vị Cửu hoàng tử này cũng không phải nhân vật đơn giản. Hắn cùng người phụ hoàng nhu nhược vô năng kia hoàn toàn là hai người trái ngược nhau!”

Mạc Hiên Viên đi ra phòng khách, liền bị một trận gió lạnh thổi tan cảm giác say say.

Rượu thế nào mà uống nhiều như vậy cũng không say?

Tại sao giai nhân trong ngực hắn vẫn khiến hắn khổ sở?

Gió lạnh thổi tới, dường như giống như mùa đông năm đó. Khi ấy hắn vừa bắn lại vừa hôi, hơn nữa còn là người không có chí khí.

Ngày đó hắn trên đường hành khất, bởi vì quá mức đói bụng hắn liền trộm một cái bánh bao. Kết quả là bị bọn họ đuổi đánh thừa sống thiếu chết. Chỉ cần nhắm mắt lại hắn đều có thể nhớ tới những lời mắng chửi rất rõ ràng.

"Cầu tạp chủng, dám trộm đồ của ta...."

"Tên tiểu tặc! Nhổ ra cho ta...."

"Chặt đứt hai tay nó đi....."

Từ bên trong cửa hàng ủa ra rất nhiều người, vừa bắt được hắn liền liều mạng đánh.

Hắn luôn luôn không cầu xin, cho nên liền cắn chặt răng hết sức chống đỡ. Mỗi một ngày hắn đều trải qua như thế, thường xuyên bị đánh cho mặt mũi sưng vù.

Cho nên lúc bị xe ngựa dừng, hấn cũng nghĩ sẽ như bình thường, sẽ bị đánh một lúc sau đó sẽ giống như một con chó bị người ta vứt bỏ.

Nhưng hấn lại nhìn thấy cánh tay kia, từ trong xe ngựa vươn ra. Hấn không biết tay một người lại có thể đẹp như vậy.

Nhưng thanh âm kia lại rất dễ nghe. Nàng bảo hộ vệ buông hấn ra, ở trong lòng hấn thanh âm đó giống như hấn vô tình chạm vào dây đàn, rất thanh thúy dễ nghe.

Chưa từng có người nào đối với hấn nhân từ như vậy, nàng là người đầu tiên, cũng là người duy nhất.

Cho dù sau này có vô số nữ nhân phủ phục dưới chân hấn nhưng hấn cũng sẽ không quên nàng. Bởi vì nàng là người duy nhất ở trong thời điểm hấn nghèo túng khổ nhất cho hấn sự ôn nhu.

Cho dù lúc ấy hấn thậm chí còn không có cơ hội nói lời cảm tạ. Cho dù lúc ấy nàng chỉ thông qua một thiếu niên cho hấn bạc, thậm chí còn không thèm đối với tên hành khất hèn mọn dơ bẩn này nói thêm một câu.

Nhưng hấn tuyệt đối sẽ không quên được thanh âm của nàng. Hấn thực may mắn, thời điểm gió nổi lên, hấn mới có cơ hội được nhìn thấy khuôn mặt nàng.

Lúc ấy hấn nhìn xe ngựa khoan thai bước đi, trong con người hấn sôi sục một cỗ nhiệt huyết. Hấn quỳ trên đất, hướng nàng cúi lạy.

Mấy năm trôi qua, mặc dù khi nhắm mắt hấn cũng mơ hồ nhìn thấy dung nhan đó, nhìn thấy bàn tay đó. Nhưng hấn lại chưa từng có suy nghĩ mạo phạm, hấn chỉ cảm thấy khát khao vô hạn được gặp lại

nàng.

Hắn muốn được một lần gặp lại nàng. Hắn cũng vì ý niệm này mà kiên cường sống tiếp, tình nguyện chịu hết thảy khổ sở, chịu hết thảy sự hèn hạ.

Cũng chẳng sợ các huynh đệ trong hoàng cung Cao Xương gọi hắn là tạp chủng, hắn cũng không quan tâm. Hắn không nói cũng không có dũng khí để hỏi thăm tung tích nàng.

Mỗi lần nhớ tới nàng, trong lòng hắn đều có một loại cảm giác ôn nhu ngọt ngào. Hắn chỉ biết vùi đầu cố gắng, liều mạng bước lên cao. Hắn cho rằng bản thân chung quy sẽ có một ngày có thể xứng đôi với nàng.

Hắn muốn nhìn thấy nàng, nói cho nàng nàng quan trọng với hắn ra sao? Nàng chính là ánh mặt trời duy nhất thời khoảng thời gian đen tối khổ sở trong cuộc đời hắn.

Hắn hiện tại đã là cửu hoàng tử Cao Xương, ai cũng không dám coi thường hắn. Ai cũng không thể nói hắn hèn hạ.

Hắn đang từng bước bước lên trên, một ngày nào đó hắn phải bước được lên vị trí cao nhất đó. Hơn nữa hắn biết bản thân nhất định sẽ làm tốt hơn so với người phụ hoàng yếu đuối vô năng của mình.

Hắn biết mặc dù có tìm được tiên nữ trong lòng hắn, nàng cũng sẽ không nhận ra hắn. Bởi vì hắn hôm nay đã không phải là tên ăn mày gầy yếu bần thủ nữa mà đã là đồ thủ có thể một tay giết mãnh thú. Hơn nữa hắn hiện tại có quyền lực, có thanh danh, có địa vị, mọi thứ đều có trong tay.

Hiện tại hắn rất cực cũng có dũng khí đến tìm nàng, kỳ thực hắn cũng

nghĩ nàng đã có trượng phu. Nhưng như vậy thì sao? Dù sao hắn cũng không quan tâm.

Hắn cảm thấy ông trời sẽ không để hắn và nàng chỉ gặp thoáng qua như vậy. Hắn cho rằng bản thân có thể ở trong nhân sinh của nàng lưu lại một điều quan trọng nào đó. Hắn có tự tin này.

Mặc kệ trượng phu nàng là ai cũng không thể ngăn cản hắn muốn đến gặp nàng. Hơn nữa hắn còn muốn nói cho nàng hết thảy quyết tâm của hắn.

Lúc có người hướng hắn giới thiệu, vị mỹ nhân thanh lệ thoát tục kia chính là một trong hai song bích kinh đô, Vĩnh An quận chúa. Hắn không biết phải dùng từ gì để hình dung nội tâm đang mừng như điên của mình.

Nhưng rất nhanh hắn liền cười không nổi. Bởi vì nàng thật sự đã có trượng phu, hơn nữa người đó còn là một nam nhân quyền thế bậc nhất Đại Lịch.

Hắn nhìn nàng trong đám đông, vẫn thanh lệ cao nhã như năm đó. Không, thậm chí so với năm đó càng thêm lay động lòng người. Nhưng hắn không có cơ hội nói với nàng.

Bất luận kẻ nào khi nhìn thấy Tiểu Trọng Hoa đều sẽ dâng lên một ý niệm trong đầu, đều sẽ tự biết xấu hổ.

Người khác không biết đáy lòng hắn tự ti, loại tự ti này đến chính từ xuất thân của hắn. Cái loại tạp chủng là danh xưng mà hắn luôn không có biện pháp quên đi.

Hắn vốn đã rất tự ti cho nên khi nhìn thấy nam nhân như Tiểu Trọng Hoa, hắn biết bản thân đã không còn cơ hội. Hắn không có cách nào

đến trước mặt nàng, nói với nàng hẳn luôn phần đấu cho tới hôm nay là vì nàng.

Lúc hẳn nhìn Hương Tuyết tới nói chuyện với nàng, thậm chí hẳn còn không dám nhìn. Bởi vì chỉ cần nhìn đến vật có chút liên hệ gì đến nàng, đều có thể đâm mắt hẳn bị thương khiến tim hẳn đau đớn. Hẳn từ khi nào thì trở nên yếu ớt như thế?

Kỳ thực khi vừa nhìn thấy Tiểu Trọng Hoa đến gần nàng, hẳn đã bắt đầu có một loại ý niệm điên cuồng xúc động muốn xông lên giết người. Bởi vì nam nhân này đã hủy diệt giấc mộng của hẳn.

....

Xe ngựa Yến vương phủ đi đến chân cầu, Hồng Ngọc xuyên qua màn xe liền nghe giọng thờ dài một hơi: “Tiểu thư, hà đẳng thật đẹp!”

Âu Dương Noãn ngẩn ra, quyển sách trong tay dừng một lát. Lúc này mới nhớ tới nữ tử bình dân Đại Lịch mỗi khi xuân đến, ở trên dòng sông vừa tan băng sẽ đốt đèn thả sông khấn cầu năm sau bình an hạnh phúc.

Nhưng điều đó cũng chỉ lưu hành trong dân chúng mà thôi. Lòng nàng đột nhiên hơi hơi động: “Dừng xe!”

Hồng Ngọc nhanh chóng bảo phu xe dừng lại. Tiểu Trọng Hoa cưỡi ngựa, lúc này liền cấp tốc xuống ngựa hỏi: “Noãn Nhi, có phải có chỗ nào không thoải mái?”

“Không, chỉ là ta muốn ngắm hà đẳng một chút!”

Tiểu Trọng Hoa ngẩn ra, lập tức mỉm cười. Thế nhưng lại vươn tay, bế Âu Dương Noãn từ trên xe ngựa xuống.

Âu Dương Noãn lấp bắp kinh hãi, vội vàng nói: “Tự ta có thể xuống được!”

Tiểu Trọng Hoa bật cười, cầm lấy tay nàng: “Đi thôi, ta dẫn nàng đi xem!”

Âu Dương Noãn mỉm cười, đưa mắt nhìn lại liền nhìn thấy nước sông màu xanh trong veo giống như tơ lụa.

Bên bờ có rất nhiều thiếu niên nữ tử đang đốt đèn để thả vào sông. Đèn theo dòng chảy trôi về phía trước, dấy lên hỏa diễm lệ, cơ hồ thấp sáng cả một dòng sông.

Trên cầu còn có một nhóm tiểu hài tử, tay nắm tay hát đồng dao: “Hà đăng lượng, hà đăng minh. Ngưu lang chúc nữ hỉ trong suốt. Hà đăng nhất phóng ba ngàn lý, nữ oa năm tháng ngọt như mật. Phóng hà đăng, hôm nay thả ngày mai ném!”

“Các nàng đang ước nguyện sao?” Âu Dương Noãn nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy, là ước nguyện!” Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa dừng trên người nàng, mặt mày phá lệ ôn nhu.

Âu Dương Noãn khẽ cười, kiếp trước nàng tuân thủ chặt chẽ lễ giáo của nữ tử quý tộc. Chưa bao giờ từng có chút dám vượt qua, lại càng đừng nói đến việc chạy đến bờ sông thả đèn như những nữ tử bình dân này.

Nàng nhìn bọn họ thả đèn, đem theo tâm nguyện của mình, nhắm mắt lại chân thành khẩn cầu. Trong mắt Âu Dương Noãn toát lên vẻ hâm mộ.

Tiểu Trọng Hoa đột nhiên buông tay nàng ra, bước nhanh hướng bờ sông. Âu Dương Noãn lắp bắp kinh hãi, lại thấy hắt hướng đến một nữ tử trẻ tuổi nói vài câu, sắc mặt nàng kia bỗng đỏ bừng.

Âu Dương Noãn kinh ngạc, rất nhanh lại thấy nàng kia đỏ mặt tại hồng đem hà đăng trong tay giao cho Tiểu Trọng Hoa.

Hắn lập tức bước nhanh về, đem hà đăng đưa cho nàng: “Nàng cũng thả một cái đi!”

Âu Dương Noãn hoàn toàn ngây người. Nàng quả thực hoài nghi nam nhân ôn nhu trước mắt này có phải là phu quân Minh quận vương lãnh khốc kia không?

Nàng thật không ngờ, sự lãnh khốc vô tình vừa nãy khi đối diện với Tương vương Thế tử đã biến mất không dấu vết. Hiện tại đổi thành sự ôn nhu, đem mặt yếu đuối nhất bộ lộ ra ngoài.

Biến hóa như vậy khiến Âu Dương Noãn nhất thời không biết làm sao.

“Không muốn sao?” Hắn nghiêng đầu hỏi nàng.

Âu Dương Noãn bật cười, nhận lấy hà đăng. Cúi đầu vừa nhìn liền thấy chiếc đèn được làm rất tinh mỹ. Ánh nến bên trong chiếu sáng từng đường nét hoa văn, làm người ta vừa nhìn liền bất giác cảm thấy vui vẻ.

Tay Âu Dương Noãn bất giác nắm chặt lấy, nàng chưa từng có loại cảm giác này. Dường như tim cũng đập nhanh hơn.

Nàng bước đến bờ sông, đem đèn thả vào nước. Nhìn nó lắc lắc xoay trong nước mấy vòng rồi chậm rãi theo hướng gió trôi đi.

Âu Dương Noãn nhìn hà đặng kia trôi đi, dần hòa vào rất nhiều hà đặng trên sông. Mãi đến khi không phân biệt nổi đâu là cái mình vừa thả mới thu hồi ánh mắt.

Nàng quay đầu nhìn Tiểu Trọng Hoa, trên mặt nổi lên ý cười: “Chúng ta trở về đi!”

Vừa muốn xoay người, lại bị hắn giữ tay lại. Nàng ngược mắt, lại nghe thấy hắn hỏi: “Nàng ước cái gì?”

Âu Dương Noãn cong môi lên: “Trọng Hoa, ta muốn có một đứa con!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng, đột nhiên nở nụ cười. Trong bóng đêm, ý cười kia có sự ôn nhu không hiểu nổi. Dường như trong sinh mệnh của hắn, ngoại trừ nàng sẽ không có cái gì khác. Dường như nếu mất đi nàng rồi, hắn sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Âu Dương Noãn lẳng lặng nhìn hắn. Không biết là do đèn đuốc hay vẫn là do dòng sông phản quang, chiếu hờ trên sườn mặt tuần lẳng của hắn.

Trong mắt hắn cũng toát lên ánh sáng nhàn nhạt. Ánh sáng kia lành lạnh nhưng lại như chưa hỏa diễm, muốn cùng nàng hòa vào.

“Đi thôi! Trời sắp mưa rồi!”

Hắn nắm chặt tay nàng, một đường trở về. Nhưng lại không lên ngựa mà liền ôm nàng cùng ngồi trên xe ngựa.

Hồng Ngọc cùng Xương Bồ nhìn nhau cười, hai người đều lui ra sau.

Còn chưa tới cửa Yến vương phủ, chợt nghe tiếng sấm nặng nề. Từng chút lại từng chút đánh thẳng vào tai, trong lòng Âu Dương Noãn sợ hãi.

Tiểu Trọng Hoa biết nàng sợ nên liền gắt gao ôm chặt nàng vào trong ngực. Mặc dù là đã xuống xe ngựa cũng vẫn ôm nàng như cũ hướng Hạ tâm đường.

Âu Dương Noãn vài lần muốn tự mình đi, Tiểu Trọng Hoa lại đều gạt đi. Âu Dương Noãn dứt khoát bỏ cuộc, đem mặt mình vùi sâu trong ngực hắn.

Dù sao ngày mai cũng không còn mặt mũi nào gặp người khác, cái danh Tiểu Trọng Hoa yêu chiều thế tử, chỉ sợ ngày mai sẽ lan truyền cho tất cả mọi người đều biết.

Trong nháy mắt, sấm chớp mạnh mẽ, trời mới bắt đầu đổ mưa.

Bọn nha đầu trong Hạ tâm đường ái muội cười. Sau khi vào phòng, Hồng Ngọc liền nhanh chóng thu dọn, đóng cửa sổ, cửa chính rồi không tiếng động lui ra ngoài.

Chương 364: Ước nguyện của Âu Dương Noãn 2

Âu Dương Noãn nghe tiếng sấm, vẫn không khống chế được mà nằm trong lòng hấn run run.

Tiểu Trọng Hoa ngồi trên giường, nàng ôm chặt lấy thắt lưng hấn. Nằm sấp trên gối hấn, giống như một tiểu hài tử.

Nàng cũng không nghĩ sẽ thất lễ như vậy. Chỉ là vừa nghe tiếng sấm, luôn khiến nàng nhớ tới quá khứ.

Tiểu Trọng Hoa sờ sờ trán nàng, thở dài một tiếng. Mặt mày nàng hiện lên vẻ mệt mỏi.

“Ta rất sợ sấm sét. Cho nên, khi có sấm sét, chàng phải ở bên cạnh ta!”

Ngón tay Âu Dương Noãn vò chặt góc áo hấn, như là đứa nhỏ làm nũng. Tiểu Trọng Hoa sững sốt, nháy mắt thần sắc liền trở nên nhu hòa.

“Mặc kệ là lúc nào. Chỉ cần nàng muốn, ta liền ở bên cạnh nàng!”
Tiểu Trọng Hoa lẳng lặng, giống như hứa hẹn nói.

“Nhưng nàng phải nói với ta, vì sao?”

“Vì sao cái gì?”

“Vì sao không đi cùng hấn?”

Tuy rằng mơ hồ biết đáp án, nàng cũng từng mơ hồ nhắc tới. Nhưng hẳn muốn nhiều hơn, dường như là muốn nàng cam đoan.

Nghe vậy, khuôn mặt Âu Dương Noãn như nhiễm một tầng son hồng. Hai gò má nóng lên, nàng khẽ ngẩng đầu: “Ta nghĩ chàng biết!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng, trong ánh mắt là một tầng băng mỏng. Nhưng dưới đó lại che dấu không được sự nhiệt tình, mang theo một loại cuồng nhiệt. Khi rũ mắt, trên khuôn mặt tuần mỹ cơ hồ có chút dấu vết đau thương.

"Nói cho ta!"

"Hiện tại hãy nói cho ta!"

"Ta thực sự thực muốn biết. Ý nghĩ đó cơ hồ khiến tim ta cũng đau đớn!"

Hắn chậm rãi nói từng câu từng câu một, không cho nàng chút thời gian thích ứng.

Nhìn cặp mắt sắc bén kia, khiến Âu Dương Noãn khẽ rung động trong lòng. Lại bỗng chốc như tiếng dây đàn đứt tiếng tim đập im bật.

Cái loại bị thương mãnh liệt này trên người hắn, từng chút từng chút ép sát nàng, ép tới mức nàng không thể hô hấp bình thường.

Nàng thế nhưng lại thương tổn đến hắn nhiều như vậy sao? Bởi vì nàng bảo vệ ý thức của mình quá mạnh mẽ, quá mức chặt chẽ khiến hắn bị thương?

Làm sao có thể? Hắn một nam nhân cường đại như vậy, cường đại đến mức làm cho nàng có cảm giác an toàn. Thế nhưng hắn cũng sẽ có lúc bị thương tổn sao?

Tay hắn nhẹ vuốt vuốt tóc nàng, nhẹ nhàng mà ôn nhu. Nàng mờ mịt ngẩng đầu, trong mắt phủ kín tầng nghi hoặc.

Ngón tay hắn chuyển qua mi tâm nàng, vuốt lên lông mày nàng, lại nhẹ lướt qua mắt. Lông mi nàng dưới ngón tay hắn khẽ rung động.

Rốt cục dường như đã hạ quyết tâm, nàng ngẩng đầu lên, hôn lên đôi môi lạnh băng của nam nhân trước mắt này.

Tiểu Trọng Hoan bỗng chốc cảm thấy bờ môi cong cong nhẹ lướt qua, vừa ôn nhu lại vừa sâu khí tràn ngập hương vị của nàng.

“Ta sẽ không rời khỏi chàng. Hiện tại sẽ không, tương lai càng không. Nhưng đời này ta sẽ không nói đáp án cho chàng, chàng tự mình nghĩ đi!” Nàng nhẹ giọng nói xong, cúi đầu mỉm cười.

Tiểu Trọng Hoa hơi hơi ngó ra. Sau đó, trong mắt nổi lên ý cười cứng chiều. Hắn liền không kiêng dè xoay người đặt nàng dưới thân....

Cổ áo rộng mở, làn da mềm mại, tóc đen hững hờ buông xuống trên thân thể nàng. Cùng bờ môi hắn giao nhau, môi hắn lạnh lạnh, nhìn như vô tình nhưng lại mang theo loại ôn nhu cuồng nhiệt. Muốn đem lửa nóng trong nàng dần châm lên.

Mà nàng luôn cho rằng bản thân có thể miễn dịch đối với hắn, có thể vô tình với hắn. Nhưng chung quy vẫn bị hắn khơi lên dục vọng. Thanh âm sấm sét rất lớn, mưa xuân bắt đầu không kiêng nể gì mà nặng hạt hơn. Nhưng không cách nào dập tắt đi lửa nóng trong

phòng.....

Một giấc mộng này, không còn cảm giác đau đớn như cả xương cốt cũng muốn vỡ vụn. Trong lòng nàng vô cùng thoải mái, chỉ nguyện cứ như vậy hãm vào sâu hơn, không muốn tỉnh lại nữa.

.....

Trời vẫn còn chưa sáng hẳn, đông tố hôm qua đã sớm đi qua, không khí sau cơn mưa đặc biệt trong lành.

Dưới mái hiên vẫn thấp đèn lồng chưa tắt, Hồng Ngọc thấp giọng trách cứ tiểu nha đầu: “Chạy cái gì mà chạy, không biết quy củ gì hết. Các chủ tử đang nghỉ ngơi!”

Mấy tiểu nha đầu cười rộ lên: “Hôm qua Minh quận vương phi được ôm trở về. Hồng Ngọc tỷ tỷ, quận vương chúng ta từ trước tới giờ chưa từng như vậy a!”

"Nói bậy bạ gì đó? Cẩn thận chủ tử nghe thấy!"

“Hi hi, nghe thấy cũng không sợ. Trong kinh đô này người người đều nói như vậy. Bọn họ nói quận vương chúng ta vừa thấy quận vương phi liền quên hết mọi chuyện. Cái gì mà Bệ hạ, Vương gia triệu kiến tất cả đều quăng sau đầu a! Bọn họ đều nói quận vương yêu mỹ nhân hơn yêu giang sơn a!”

“Xương cốt các người ngựa rồi phải không? Nói cái gì vậy?” Đây là thanh âm của Xương Bồ, dọa nạt nhưng lại hàm chứa ý cười.

"Xương Bồ tỷ tỷ, nếu ta là nam nhân, cưới được phu nhân là một mỹ nhân như vậy, ta cũng muốn hàng đêm đêm xuân a!"

Tiếp theo là thanh âm một đám nha đầu vừa chạy vừa hi hi ha ha cười.

Thanh âm của bọn họ rất nhỏ, nhưng sáng sớm cực yên tĩnh. Mặc dù cách từng lớp rèm che trong phòng Âu Dương Noãn vẫn nghe được. Hai má không tự chủ mà nóng lên, mặc dù nàng giống như đang ngủ say lại bỗng chốc mở mắt.

Trước giường đèn đuốc chưa tắt, ánh lửa lập lòe chiếu lên màn che trước giường. Chăn đệm gấm vóc hỗn độn, Âu Dương Noãn cuộn người chui thật sâu vào, coi như không nghe thấy.

Cánh tay dài của Tiểu Trọng Hoa duỗi ra, kéo nàng lên. Âu Dương Noãn hung hăng nói: “Nha đầu trong viện này đều thành tinh rồi, một đám phiên thiên!”

Tiểu Trọng Hoa cười khế: “Cũng trách nàng làm chủ tử quá nhân từ. Ai bảo nàng không nghiêm khắc quản giáo?”

Âu Dương Noãn hừ một tiếng, nhướn mày lên nhưng lại không nói gì. Trong phòng trở nên yên tĩnh, ngay cả hô hấp cũng đều nghe thấy rõ ràng.

Thật lâu sau nàng thở dài nói: “Xem ra, trong mắt người ngoài ta đã thành yêu tinh mê hoặc Minh quận vương bỏ bê chính sự rồi!”

Tiểu Trọng Hoa bật cười: “Thế nào? Nàng không phải sao?”

Âu Dương Noãn nhíu mày, do còn ngái ngủ chưa tỉnh hẳn mà trong thanh âm có chút khàn khàn: “Ta mới không phải!”

Lúc nàng nói chuyện, môi cong lên tựa tiểu phi tiểu. Tóc dài của nàng xoa trên nệm gấm, Tiểu Trọng Hoa lắc lạng vươn tay vuốt vuốt tóc

nàng.

Sau một lúc lâu mới đem mặt nàng từ trong chăn gấm kéo ra, cọ vào lòng bàn tay hắn. Thanh âm mềm mại như sóng nước, triền miên róc rách: “Làm yêu tinh được không?”

Tiểu Trọng Hoa kề sát vào tai nàng, thì thầm nức nở. Thanh âm rất thấp.

“Chàng nói gì.....”

Nhưng chưa nói hết câu thì bị một hơi thở ẩm ướt cọ qua khiến tai nàng ngứa ngứa. Âu Dương Noãn không khỏi nhăn mũi lại, cuối cùng nhịn không được mà bật cười.

Âu Dương Noãn cong môi ửng đỏ lên. Sóng mắt như tơ, cười nói: “Hay là chàng cố tình dùng ta đến để xây dựng một hình ảnh khác?”

Nữ nhân không có lương tâm này! Chẳng sợ đem hắn biến thành ngây ngốc không biết làm sao còn có năng lực bảo trì thanh tỉnh để phân tích. Không chút lưu tình nào đem yêu cầu của hắn biến thành lợi dụng.

Tiểu Trọng Hoa không chuyển mắt nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn. Giống như muốn khắc nàng vào mắt, tay hắn run run vuốt ve gương mặt nàng. Lướt qua môi lại đột nhiên vòng ra sau gáy, đột nhiên nắm chặt thô bạo hôn lên môi nàng.

Âu Dương Noãn hơi hơi bất ngờ, nhưng đầu lưỡi ôn nhuận của hắn đã xâm nhập vào miệng nàng. Vừa hung hăng lại vừa mềm mại, động tác thành thạo cướp đi từng chút từng chút hô hấp của nàng.

Dần dần động tác thô bạo ban đầu dần trở nên nhẹ nhàng linh hoạt

như tơ. Lại cực kỳ cẩn thận, giống như sợi bông phất qua khiến nàng thoải mái, cơn buồn ngủ cũng cứ thế ập đến. Nàng không khỏi nheo mắt lại.

Cường đã tác cầu, mê loạn khiêu khích, hấn triển miên hôn nàng.

Sau một lúc lâu hấn mới ngẩng đầu, Âu Dương Noãn lúc này mới phát hiện được, tóc bọn họ đã bắt giắc dây dưa cùng nhau, lại cũng không có cách nào tách ra.

“Nếu là giả dối, chỉ sợ sẽ tiếp tục cả đời!”

Liên tục đến lúc chán ghét cũng không cách nào dừng lại. Khi Tiểu Trọng Hoa nói, môi vẫn không nhịn được mà nhẹ nhàng ấn xuống.

Trong lòng Âu Dương Noãn lan tràn lo lắng. Thật lâu sau lại thở dài một hơi: “Đã biết!”

Nha đầu canh giữ bên ngoài ẩn ẩn nghe thấy tiếng cười rầu rĩ của Âu Dương Noãn. Dần dần lại biến thành rên rỉ, lặp lại không ngừng nghỉ, lại giấu không được sự kiêu diễm.

Khi thức dậy lần nữa đã là buổi trưa. Hồng Ngọc sắc mặt vui mừng vào hầu hạ Âu Dương Noãn rửa mặt, chải đầu. Xương Bồ cũng mang khay vào.

Đã sắp tới đầu xuân nhưng Âu Dương Noãn vẫn rất sợ lạnh. Phía trước giường còn để một chậu than, than đỏ rực tỏa ra hơi ấm nồng đậm.

Hồng Ngọc đi qua, đổi hương trong lư hương, lập tức từ trong lư đồng tỏa ra mùi bạc hà nhẹ nhẹ. Mùi hương khoan khoái từ bên trong tỏa ra, thấm vào từng hơi thở, lại vẫn vít quẩn quanh.

Tiểu Trọng Hoa sớm đã tự mình mặc xong xiêm y, cầm bào màu đen ở trên người hấn càng tăng thêm vẻ tuấn mỹ xuất chúng.

Âu Dương Noãn nhìn hấn một cái, đột nhiên hiếu kỳ nói: “Ngày hôm qua chàng không thấy thiên hạ đệ nhất mỹ nhân sao?”

Tiểu Trọng Hoa tùy ý gật đầu: “Thấy!”

“So với ta còn xinh đẹp hơn rất nhiều. Chàng có nghĩ nàng sẽ là Thái tử phi không?”

Tiểu Trọng Hoa nghĩ nghĩ: “Tâm tư Tiểu Diễm, người thường không đoán ra được. Nếu hấn có tâm tư muốn lập Thái tử phi thì đã sớm đề xuất. Nhưng nhìn tình hình hiện tại, hấn tựa hồ như không có ý này!”

“Nếu như vậy, đứng ở lập trường của Hương Tuyết công chúa thì không phải rất khó xử sao?”

Tiểu Trọng Hoa hiển nhiên cũng cho là thế. Nhưng hấn biết Tiểu Diễm cũng không phải là người sẽ lo lắng đến vấn đề khó xử hay không của một nữ tử.

Hấn chậm rãi nói: “Nàng tựa hồ như thực quan tâm vị công chúa này?”

Âu Dương Noãn cười mà không đáp. Hồng Ngọc đang vấn tóc cho Âu Dương Noãn, sau đó lại gắn thêm một đóa hoa phù dung.

Tiểu Trọng Hoa lại đột nhiên nhíu mày, đột nhiên vươn tay lấy hoa phù dung xuống: “Quá diễm lệ!”

Âu Dương Noãn sững sốt, còn Tiểu Trọng Hoa lại làm như không có

việc gì, lại cầm một cây trâm ngọc tuệ đưa cho nàng: “Cái này đi!”

Âu Dương Noãn dờ khóc dờ cười. Tiểu Trọng Hoa đây là làm sao vậy?

Hồng Ngọc bên cạnh nhin cười. Quân vương là đang ghen a! Đêm qua nhìn tiểu thư trang điểm xuất chúng ta như vậy khiến ai cũng ghé mắt. Sắc mặt quân vương lúc đó liền rất khó coi a!

“Tiểu thư, tối nay phủ Thái tử có yến tiệc. Có phải nên mặc y phục tiên diễm một chút?”

Xương Bồ không có nhãn lực đưa ra ý kiến. Lập tức liền nhận lấy một cái lườm sắc lẹm của Hồng Ngọc.

Xương Bồ lại vô tội nhìn Hồng Ngọc, không biết bản thân đã nói gì sai?

Âu Dương Noãn lại có chút buồn bực: “Bọn họ như vậy không thấy mệt sao? Hôm qua có yến, hôm nay cũng yến. Ta thật sự thấy rất bội phục!”

Tiểu Trọng Hoa mỉm cười: "Nếu không muốn đi thì đừng đi!"

Nói thì nói như vậy, nhưng hôm qua hấn ôm nàng hồi phủ, ai ai cũng nhìn thấy. Nếu hôm nay không đi chỉ sợ lại bị người ta nói là do mệt mỏi quá độ, kết quả là không đứng dậy nổi.

Lời khó nghe như vậy, nàng tránh thị phi nên đương nhiên không thể không đi. Cũng may yến phủ Thái tử tổ chức nàng chỉ cần qua, hướng Lâm Nguyên Hình chào một tiếng rồi trở về. Cũng không cần phải trì hoãn lâu.

Âu Dương Noãn nghĩ như vậy liền phân phó Hồng Ngọc lấy bộ y phục màu xanh ngọc.

....

Yến tiệc phủ Thái tử tổ chức trong điện

Tiểu Trọng Hoa vừa lộ diện liền bị tam công cửu khanh các đại thần quần lấy. Mà Âu Dương Noãn cũng liền đến ngồi cạnh Lâm Nguyên Hình.

Tiểu Nhiên một bên vội vàng đi tới, gắt gao kề bên Âu Dương Noãn ngồi xuống. Âu Dương Noãn nhìn hành động xem nàng như trung tâm của đối phương thì không khỏi bật cười.

Đứa nhỏ này, gả cho người ta rồi vẫn đơn thuần như vậy. Tiểu Nhiên vì muốn làm Âu Dương Tước cao hứng, có bảo bối gì cũng đều đưa đến cho nàng. Có thể thấy được, Tiểu Nhiên thật sự là một lòng vì Tước Nhi. Vì Âu Dương Tước ngay cả tim cũng đều có thể lấy ra.

Lúc trước nàng vì Tô Ngọc Lâu cũng từng như thế. Chỉ là....không thuộc về nàng mà thôi. Còn Tước Nhi, Âu Dương Noãn tin tưởng, hẳn nhất định sẽ quý trọng hòn ngọc quý này.

Âu Dương Noãn nghĩ như vậy, lại đột nhiên ngáy ngẩn cả người. Khi nào thì nàng lại có thể bình tĩnh khi nhớ đến người kia như vậy? Thế nhưng đã không còn oán hận, chỉ còn lại sự bình thản?

Lần yến hội này là do một tay Lâm Nguyên Hình an bài. Phía trước mỗi người đều có một bàn trà nhỏ màu đen, bên trên để mười cái chén bạch ngọc tinh xảo, bên trong đựng các loại thức ăn tinh mỹ. Vừa nhìn thấy đều khiến người ta thèm ăn. Bên cạnh lại có nha hoàn tức trực rượu ngon, chuẩn bị rất chu đáo.

Tiểu Trọng Hoa trầm tĩnh ngồi đó, bên cạnh là Thái tử một thân bào phục. Cửu hoàng tử Cao Xương cũng ngồi bên cạnh, thân hình cao lớn cường tráng như trước khiến người ta không thể bỏ qua sự tồn tại của hắn. Chỉ là tựa hồ như có chút tiều tụy so với ngày hôm qua?

Âu Dương Noãn nhìn nhìn, không khỏi thầm nghĩ, hay là vị Cửu hoàng tử này không hợp khí hậu Đại Lịch?

Mặt khác nàng không nhìn thấy Hương Tuyết công chúa. Có phải đêm qua bị kinh hách quá lớn?

Trong lòng Âu Dương Noãn thở dài. Muốn sống được ở Đại Lịch, nếu không có quyền thế bức người như Đại công chúa. Nếu không phải giống Dung quận chúa khéo đưa đẩy thì chỉ sợ....vị Hương Tuyết công chúa này sẽ sống không nổi.

Như là cảm giác được ánh mắt của Âu Dương Noãn, Tiểu Diễn thoáng quay mặt qua hướng nàng nhìn lại. Ánh mắt phức tạp làm cho nàng có một loại cảm giác quái dị. Chẳng qua là trong chốc lát hắn lại quay đầu đi.

Lúc này, Tiểu Diễn giơ ly rượu lên nói: “Hôm nay ta vì khách quý đến từ Cao Xương quốc tổ chức yến hội. Cảm tạ tất cả các vị, rất hân hạnh được đón tiếp. Ta đây kính các vị một ly. Mọi người cứ thoải mái, không cần ngại!”

Không khí từ từ náo nhiệt hẳn lên. Mọi người ào ào, bắt đầu kính rượu lẫn nhau.

Tiểu Trọng Hoa liếc mắt, ý bảo Âu Dương Noãn đừng uống nhiều. Âu Dương Noãn liền khẽ gật đầu.

Hai người tuy rằng không ngồi cùng một chỗ, cũng không có ngôn ngữ cùng động tác thân mật. Nhưng chỉ cần một ánh mắt, một nụ cười cũng đủ để hiểu hết thầy.

Tất cả đều không thoát khỏi mắt Tiểu Diễm. Hắn nhìn gương mặt trắng nõn hơi hơi phỉếm hồng của Âu Dương Noãn. Cặp mắt kia trong như nước, lúc này trên người nàng toát lên sự quyến rũ của một người phụ nữ.

Mà bình thường ánh mắt nàng luôn lạnh như băng, đậm mạc. Tươi cười cũng chỉ như có như không. Chưa bao giờ lộ ra bộ dáng nhu tình như nước như vậy.

Ánh mắt Tiểu Diễm không tự giác bắn khoắn nhìn khóe mắt Âu Dương Noãn. Thầm nghĩ, nàng chưa từng dùng ánh mắt như vậy để nhìn ta....

Tay Tiểu Diễm không kìm được mà siết chặt ly rượu trong tay. Sự ghen tị như độc xà bắt đầu cắn xé tâm can hắn.

Chương 365: Thái tử tặng mỹ nhân 1

Cửu hoàng tử vừa đúng lúc bùng ly rượu lên: “Đa tạ thịnh tình của Thái tử. Ta kính người một ly!”

Tiểu Diễn lúc này mới thu hồi ánh mắt, tay hắn nhận lấy ly rượu, mặt mang tươi cười.

Mộ Hiên Viên cười nói: "Nhân tài Đại Lịch xuất hiện tầng tầng lớp lớp, anh nhả như mây. Lần này được qua quý quốc, thật sự là khiến ta được mở mang tầm mắt. Ngay cả Hương Tuyết cũng nói.....”

Hắn vừa nói vừa âm thầm quan sát thần sắc của Tiểu Diễn. Nhưng Tiểu Diễn lại thủy chung không chút để ý, cũng không tỏ vẻ gì là quan tâm.

Lần này hắn đến mục đích là thúc đẩy liên hôn giữa hai nước. Thái tử phi của Tiểu Diễn đã qua đời, Mộ Hương Tuyết chính là lựa chọn tốt nhất cho vị trí đó.

Nhưng bọn họ đến đây đã được năm ngày, sáng chỉ tối chỉ đều đã đề cập qua vài lần. Nhưng cố tình Tiểu Diễn lại không lắc đầu cũng không gật đầu.

Người này thật sự là không tầm thường. Mộ Hiên Viên cười lạnh, Hương Tuyết khuynh quốc khuynh thành, hắn không tin Tiểu Diễn không động tâm.

Mấu chốt là ở chỗ, đối phương nhất định có ý đồ khác. Nhưng rất

cuộc là cái gì?

Tiểu Diễn mỉm cười nói: “Nếu đã thích thì có thể ở lâu thêm mấy ngày!”

Mộ Hiên Viễn khẽ nhú mào không dễ phát hiện. Ở thêm mấy ngày? Lời này là có ý gì? Là giữ lại hay hẳn vẫn không có ý cười Hương Tuyết?

Đúng lúc này Tiểu Diễn lại cao giọng: “Ca múa đã chuẩn bị xong chưa?”

Nội giám một bên vỗ vỗ tay, toàn bộ đại diện bỗng chốc yên tĩnh lại. Chỉ chốc lát sau, tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng vang lên.

Ngay sau đó những vũ nữ mặc y phục lụa trắng thướt tha đi vào. Theo tiếng nhạc nhẹ bắt đầu ca múa, người nhẹ xoay tròn, tay áo dài tung bay. Làn váy cũng nhẹ nhàng thướt tha, tựa như tiên nữ hạ phàm khiến người ta hoa mắt thần mê.

Vũ đạo như vậy cũng cực kỳ bình thường. Tuy rằng vũ nữ đều trẻ tuổi thanh xuân nhưng mọi người ngồi đây có ai chưa từng gặp qua mỹ nhân? Nhà nào cũng đều có rất nhiều vũ cơ.

Cho nên nhìn vũ đạo như vậy, chúng thần cũng thân thiện hơn, thanh âm kính rượu vang lên không ngừng. Chính là cố kỵ Thái tử ngồi đây nên không ai dám uống quá nhiều, sợ say rượu lại thất lễ.

Sau một lúc lâu, sau khi vũ cơ vung tay áo dài, bỗng nhiên lui trở lại cửa điện, lặng im bất động.

Âu Dương Noãn cong môi lên, nói với Lâm Nguyên Hình: “Thế nào? Thái tử điện hạ còn chuẩn bị tiết mục khác sao?”

Lâm Nguyên Hình cười lạnh một tiếng: “Hắn gần đây không biết từ chỗ nào tìm được một tuyệt sắc giai nhân. Ra lệnh cho nhạc sĩ trong cung bố trí vũ đạo, suốt ngày đều ở trong phủ luyện tập. Hóa ra là vì hôm nay!”

“Tuyệt sắc giai nhân!” Âu Dương Noãn lặp lại một lần.

Môi Lâm Nguyên Hình cong lên nụ cười châm chọc: “Chẳng qua chỉ là một vũ cơ thôi. Cũng không thể một bước nhảy lên trời được!”

Vũ cơ, bởi vì xuất thân đê tiện nên cho dù dung mạo có xinh đẹp cỡ nào cũng không có khả năng so sánh được với các danh môn khuê tú.

Âu Dương Noãn cầm lấy ly rượu, hơi hơi nhấp một ngụm. Ở trong mắt các danh môn vọng tộc chân chính, loại nữ tử này chẳng qua chỉ để mua vui mà thôi.

“Chẳng qua là người này thực sự rất mỹ lệ. Tuy rằng dung mạo kém hơn Hương Tuyết công chúa nhưng lại rất có khí chất. Cũng đủ bù lại!”

Lâm Nguyên Hình nói xong một câu, lập tức lại không dấu vết nói: “Ta thật ra rất cao hứng. Hắn đã tìm được một mỹ nhân như vậy, cũng sẽ không làm phiền đến muội nữa!”

Âu Dương Noãn nghe xong liền mỉm cười, không tiếp tục đề tài này nữa mà hỏi: “Có phải sắp đến ngày sinh rồi không?”

Tươi cười của Lâm Nguyên Hình lập tức ôn nhu: “Gần rồi. Cũng không rõ là ngày nào, cho nên càng phải cẩn thận!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nhìn thoáng qua cái bụng cao cao của đối phương. Dưới đáy lòng nghĩ đây đã là đứa nhỏ thứ hai của biểu tỷ a! Thấm thoát nàng đã gả cho Trọng Hoa hơn nửa năm. Khi nào thì nàng cũng có thể được hưởng tư vị làm một mẫu thân?

Lúc này không biết từ chỗ nào lại vang lên tiếng nhạc, tiếng đàn uyển chuyển như tri âm tri kỷ, thanh thúy dễ nghe.

Ngay sau đó là một tiếng ca tuyệt diệu từ cửa điện truyền đến.

"Băng cơ ngọc cốt, tự thanh lương vô hấn. Thuỷ điện phong lai ám hương mãn. Tú liêm khai, nhất điểm minh nguyệt khuy nhân, nhân vị tẩm, y chẩm thoa hoành mấn loạn. Khởi lai huề tố thủ, đình hộ vô thanh, thời kiến sơ tinh độ hà Hán. Thí vấn dạ như hà? Dạ dĩ tam canh. Kim ba đạm, Ngọc Thăng đề chuyển. Đán khuất chỉ tây phong kỷ thời lai? Hựu bất đạo lưu niên ám trung thâm hoán"

(Đây là bài thơ Động tiên ca. Ta thấy dịch thơ không có bản nào hay nên để luôn bản Hán Việt. Chế nào muốn rõ hơn thì vào Google nhé!)

Tiếng ca nhẹ nhàng phiêu phiêu, như mộng như ảo. Tựa như dòng suối nhỏ đồ đồ chảy xuôi, lại tựa như chim sơn ca đang vui vẻ ca xướng. Tóm lại có một loại cảm giác tới thuần, tới tịnh, tới thực, tới tiếng ca hoàn mỹ. Tiếng ca mang theo một loại réo rắt cùng truan phác. So sánh với tiếng nhạc trong ngày lại càng thêm cảm động.

Cứ như vậy liền ngay cả Âu Dương Noãn cũng bắt đầu tò mò nữ tử này trông như thế nào?

Nhưng vào lúc này nữ tử xướng ca mặt đeo mạng bước vào đại điện dưới ánh trăng. Một thân y phục trắng thuần, cũng là một bộ dạng thướt tha yếu điệu khiến cho tâm người ta sinh ra thương cảm.

Nhưng thái độ cao thượng lại làm cho người ta không dám dễ dàng tiếp cận. Nàng nhẹ nhàng di động gót sen, theo tiếng ca uyển chuyển phập phồng. Thắt lưng vừa một nắm tay nhẹ nhàng đong đưa, đường còn kia thực mềm mại đáng yêu thu hút ánh mắt mọi người.

Tiếng đàn bỗng nhiên vút cao, dây lụa nguyệt sắc trong tay nữ tử nhẹ nhàng tung ra. Mọi người ngẩng đầu nhìn dây lụa bay giữa không trung. Tiếng đàn ca cư nhiên kỳ diệu, không ngờ dây lụa trong không trung tung bay quanh quẩn, khiến tâm mọi người cũng phập phồng theo dây lụa. Bỗng nhiên cúi đầu, ánh mắt dưới tấm mạng kia khiến người ta hồn phiêu phách lạc.

Âu Dương Noãn không khỏi cười nói "Quả thật là một mỹ nhân!"

Lâm Nguyên Hình bật cười: "Muội nói cũng thật nhẹ nhàng bình thường. Mộ Hương Tuyết cũng liền thôi, dù sao nàng cũng không phải người Đại Lịch, lại là xuất thân công chúa. Cho dù có thua cũng không sao. Nhưng người trước mắt này là giữa đường xuất hiện, muội không sợ sẽ bị nàng cướp mất danh song bích kinh đô sao?"

Khuôn mặt Âu Dương Noãn rất trầm tĩnh, chậm rãi nói: "Dung mạo có xinh đẹp đến mấy thì chung quy cũng đều phải già đi. Đó là quy luật tự nhiên, ta không thể ngăn cản. Cho nên cần gì phải lo sợ?"

Lâm Nguyên Hình thở dài: "Nói cũng phải!"

Đúng lúc này không biết từ đâu một cơn gió thổi đến. Đem mạng che mặt của vũ cơ thần bí này thổi bay một góc, nhất thời mọi người đều sợ hãi than lên.

Dưới mạng che mặt là một nữ tử mi như thanh đại, mắt như thu thủy. Ngoái đầu nhìn lại có một loại phong lưu ý nhị nói không nên lời.

Động tác múa của nàng cũng không vì sự ngoài ý muốn này mà dừng lại. Ngược lại toàn thân xoay thắt lưng, tay áo tung bay tựa như thần nữ bay lên trời, như áng mây lượn vòng.

Tiếng ca du dương uyển chuyển như thiên tốc chi âm quay về mỗi góc ngách trong đại điện, khiến mỗi người đang ngồi đây đều như say, giống như trong mộng. Thật sự là một mỹ nhân khó có được!

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Trọng Hoa phía đối diện, bạch đoạn bào ngọc bích quan, dưới ánh đèn thấp thoáng đẹp để quý giá. Ngũ quan của hấn phá lệ rõ ràng, tuấn mỹ bức người.

Chỉ là thần sắc hấn lại thanh lãnh dị thường. Như tuyết thiên cổ cô động, hàn khí cũng bức người. Đối lập với ánh đèn ấm áp, toàn thân hấn đều hơi phiếm lạnh.

Như cảm nhận được ánh mắt của Âu Dương Noãn, hấn hơi nhúu mày. Âu Dương Noãn bật cười, từ vẻ mặt của hấn có thể đoán ra, hấn là đang nhắc nhở nàng, đây đã là ly rượu thứ ba.

Tiểu Trọng Hoa a! Ngoài ý muốn là một nam nhân rất tinh tế. Chỉ là ngẫu nhiên cũng sẽ có chút lải nhải. Âu Dương Noãn cong môi lên, nhẹ nhàng quơ quơ ly rượu trống trong tay.

Mộ Hiên Viên cười nói: "Ta luôn cho rằng, tài múa của Hương Tuyết đã là thiên hạ đệ nhất. Không ngờ được Đại Lịch lại có nữ tử ca múa đều song tuyệt như vậy!"

Ánh mắt Tiểu Diễn nhìn qua phương hướng Âu Dương Noãn, tùy ý nói: "Điện hạ quá khen! Nếu người có cơ hội nhìn qua tài múa của Dung quận chúa, nghe qua tài đàn của Minh quận vương phi thì người sẽ không nói như vậy nữa!"

Kỳ thực Dung quận chúa cùng Âu Dương Noãn nếu bỏ đi thân phận cao quý thì tài nghệ so với vũ cơ này chẳng qua cũng sần sần nhau mà thôi.

Mộ Hiên Viên nghe được bốn chữ Minh quận vương phi thì có chút mất tự nhiên cười cười: “Vậy đúng là đáng tiếc!”

Múa xong một khúc, nữ tử liền đứng giữa sân, dáng người yếu điệu. Nàng cúi mắt, da thịt tuyết trắng hơi phiểm hồng, mang chút xấu hổ hành lễ. Vừa mở miệng, thanh âm tựa như tuyết: “Như Hoa bá kiến các vị đại nhân!”

Tiểu Diễn cười vang nói: “Rất tốt. Quả nhiên là sắc nghệ song tuyệt. Chư vị nói xem có đúng không?”

Mọi người lớn tiếng phụ họa: “Đúng vậy! Đúng vậy!”

“Tiếng ca này thực sự là kỳ diệu. Kỹ thuật múa cũng cực kỳ động lòng người!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Cho dù là Dung quận chúa năm đó cũng không có được dáng người như vậy a!”

“Vị mỹ nhân này là ai a? Thế nào lại chưa từng gặp qua?”

Thanh âm tán thưởng nhất thời vang lên không ngừng.

Lúc này tự nhiên có người tiến lên một bước, giải thích: “Vị này là mỹ nhân sứ thần Nam Chiếu mang tới. Là đích nữ Nghiêm gia Nam Chiếu!”

Lời này vừa nói ra, trên mặt mọi người nhất thời lộ ra thần sắc kinh

ngạc.

Nghiêm gia?

Âu Dương Noãn nghĩ nghĩ, thế gia hiển hách nhất Nam Chiếu chính là Nghiêm gia. Chẳng những nam nhân đời đời thế thế đều nhập tướng, nữ nhi còn có hai Hoàng Hậu cùng bốn quý phi.

Cho nên thế nhân đều biết, nữ tử Nghiêm gia bình thường đều được đưa vào cung để làm nhân tuyển cho vị trí Hoàng Hậu.

Nhất là vị Nghiêm Như Hoa này, bằng dung mạo cùng xuất thân của nàng, làm sao có thể bị đưa đến Đại Lịch? Âu Dương Noãn càng nghĩ càng thấy kỳ quái.

Lâm Nguyên Hình bên cạnh cũng đã nghĩ thông suốt: "Hóa ra là đến từ Nam Chiếu! Trách không được ta tra gì cũng không được!"

Âu Dương Noãn không khỏi hỏi: "Nghiêm gia vì sao không đưa nàng vào hậu cung Nam Chiếu?"

Lâm Nguyên Hình cười lạnh một tiếng: "Nghe nói Nghiêm Như Hoa này là vị hôn thê của Tam hoàng tử Nam Chiếu. Đáng tiếc... Nam Chiếu hiện tại rơi vào tay Tiểu Thiên Diệp, gia chủ Nghiêm gia thà chết không hàng. Sau khi bị giết, Tiểu Thiên Diệp ngay sau khi thượng vị lại nâng đỡ người khác. Hiện tại hắn làm vậy, rõ ràng là chén ép Nghiêm gia!"

Tiểu Diễm cười nói: "Đều nói Nam Chiếu sinh ra toàn mỹ nhân, quả thực là như thế!"

Nghiêm Như Hoa ôn nhu nói: "Tạ điện hạ tán thưởng!"

Tiểu Diễn nói: "Nghe nói Nghiêm tiểu thư không chỉ am hiểu tài múa hát, cầm kỳ thi họa cũng đều tinh thông. Không biết các vị đại nhân có bằng lòng thử một lần?"

Thái tử có nhã hứng này, hứng trí của mọi người cũng tự nhiên tăng lên.

Lễ Bộ Thượng Thư đứng lên nói: "Nghiêm tiểu thư, hôm qua ta có viết hai câu thi văn. Mời tiểu thư giúp ta ứng đối!"

"Mời đại nhân chỉ giáo!"

"Tiểu thư hãy nghe cho kỹ, hai câu đó là 'Xuân phong một đêm đến Biện Lương. Vị thủy nhã quan vạn dặm dài'"

Nghiêm Như Hoa suy nghĩ một lát rồi nói: "Chớ trách xuân đến lười trở lại. Giang Nam tuy tốt là hắc hương!"

"Thơ hay! Thơ hay!" Nhất thời tiếng tán thưởng liên vang lên.

Tiểu Diễn tiếp tục cười: "Mỹ nhân như vậy....Đúng rồi!"

Ngũ khí hắc bổng nhiên vừa chuyển, quay đầu nhìn về phía Tiểu Trọng Hoa: "Không biết có phải rất đáng giá để Minh quận vương cũng động tâm?"

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa chậm rãi quét về phía Tiểu Diễn.

Mọi người bỗng chốc đều ngây ra. Nghe cả Âu Dương Noãn cũng nhướn mày, chờ đợi Thái tử hạ tiếp một câu.

Tiểu Diễn nhận thấy được ánh mắt của Âu Dương Noãn. Trong lòng cười lạnh, sắc mặt vẫn như nhu hòa như bình thường: "Minh quận

vương, người cảm thấy vị Nghiêm tiểu thư này như thế nào?”

Tiểu Trọng Hoa mỉm cười, ánh mắt thanh lãnh: “Nữ tử của điện hạ, tất nhiên là khác với phạm tục!”

Hắn không nói tốt cũng không nói không tốt. Chính là lạnh nhạt nói nữ nhân của Tiểu Diễn, tự nhiên không phải là bình thường.

Ánh mắt Tiểu Diễn nhất thời lạnh đi mấy phần, bỗng nhiên cao giọng cười to. Hắn hướng mọi người nói: “Đáng tiếc a! Mỹ nhân như vậy lại không phải là của ta!”

Lâm Nguyên Hinh bỗng nhiên nhú mày lại nhìn về phía Tiểu Diễn, thấp giọng gọi: “Điện hạ....”

Tiểu Diễn làm như không nghe thấy, trong mắt có ánh sáng lạnh hiện lên. Hắn lại cao giọng nói: “Vị Nghiêm tiểu thư này là mỹ nhân Nam Chiếu mang tới cho Minh quận vương. Chỉ là tạm thời ở lại phủ của ta mà thôi. Quân tử phải giúp người thành toàn ước vọng, ta sao có thể đoạt đi mỹ nhân của người khác a?”

Ngay lúc này, tươi cười của Âu Dương Noãn liền lặn xuống. Chén rượu trong tay cũng không tự chủ mà siết chặt.

Lâm Nguyên Hinh lại lập tức hiểu được ý của Tiểu Diễn, sắc mặt bỗng chốc trắng bệch. Ngay cả môi cũng run lên nhẹ nhẹ.

Tiểu Diễn nhìn cũng không thèm nhìn Âu Dương Noãn. Tiếp tục đề tài: “Bên người Minh quận vương hiện nay chỉ có một vị quận vương phi. Như vậy hôm nay liền mang vị Nghiêm tiểu thư này cùng về đi. Theo thân phận của nàng thì trắc phi cũng là thiệt thòi cho nàng!”

Dưới bậc thang, thân mình như dương liễu của Nghiêm Như Hoa

khẽ run lên. Đầu càng cúi thấp hơn, nhưng bên tai lại nổi lên một tầng hồng nhạt.

Chúng thần đều lộ ra thần sắc ghen tị cùng hâm mộ. Mà những nữ nhân vốn ghen tị với Âu Dương Noãn có thể một mình độc chiếm phu quân lại đối với nàng hiện lên thần sắc tiếc hận.

Nữ nhân vốn kỳ quái như thế. Khi Âu Dương Noãn siêu quần xuất chúng, các nàng liền hâm mộ ghen ghét. Nhưng khi Âu Dương Noãn trở nên giống với các nàng, bọn họ lại lần nữa kết thành mặt trận thống nhất, đối với nàng nảy sinh sự đồng tình.

Lập tức có người lớn tiếng chúc mừng: “Chúc mừng Minh quận vương có được một giai nhân!”

Tuy rằng bản thân Âu Dương Noãn từng nói qua, nếu nàng không thể sinh được con sẽ để cho Tiểu Trọng Hoa nạp thiếp.

Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là nàng sẽ cho phép tình huống mà nàng không thể nắm trong tay phát sinh.

Đặc biệt nữ tử này lại là người mà Tiểu Thiên Diệp mang tới. Là người Tiểu Diễn tự mình mở miệng đưa cho Tiểu Trọng Hoa. Hai người đó đều không phải là người có tâm tư tốt.

Âu Dương Noãn nhìn về phía Tiểu Trọng Hoa. Trong ánh mắt hiện lên một tia lạnh lùng, chàng dám mang nữ tử này về, ta sẽ liền không trở về với chàng.

Tiểu Trọng Hoa nhìn thê tử của mình. Trong nháy mắt hẳn liền đọc được cảm xúc mãnh liệt trong đó.

Nhớ tới lúc trước vẻ mặt nàng khi nói có thể cho phép hẳn nạp thiếp

thì không khỏi bật cười. Cơ hồ là không hề nghi ngờ, Tiểu Trọng Hoa cười nhẹ: “Đa tạ ý tốt của Thái tử điện hạ. Chẳng qua là vị cô nương này, ta sẽ không mang về phủ!”

Chương 366: Thái tử tặng mỹ nhân 2

Trên mặt mọi người nhất thời đều xuất hiện vẻ mặt kinh ngạc. Sau đó chính là khiếp sợ, sắc mặt Âu Dương Noãn lại liền dịu xuống. Các phu nhân bên cạnh đều che miệng kinh hô.

Các nam nhân không thể hiểu được vì sao Tiểu Trọng Hoa lại cự tuyệt một mỹ nhân như vậy. Tuy rằng Vĩnh An quận chúa cũng là một mỹ nhân thanh lệ thoát tục, nhưng luôn chỉ có một người sẽ sinh cảm giác chán ngán a! Cho dù xinh đẹp đến mấy cũng liền trở nên bình thường.

Huống hồ nam nhân tam thê tứ thiếp vốn là chuyện hết sức bình thường. Tiểu Trọng Hoa đường đường là một quận vương, bình thường sợ vợ như hổ, không dám nhận mỹ nhân cũng liền thôi.

Nhưng hôm nay trước mắt tất cả mọi người, Thái tử cũng tự mình mở miệng tặng mỹ nhân. Mà Minh quận vương phi rõ ràng là không dám mở miệng ngăn cản trước mặt tất cả mọi người mà hắn cũng muốn cự tuyệt sao?

Chẳng lẽ....Minh quận vương sợ sau khi trở về sẽ bị Minh quận vương phi tính sổ sao?

Ánh mắt mọi người đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Âu Dương Noãn. Trong mắt toát ra ánh nhìn xoi mói cơ hồ bao phủ nàng.

Nhìn xem mỹ nhân thanh lệ, tươi cười nhu hòa, dáng người mảnh khảnh kia, rõ ràng là một mỹ nhân nhu tình như nước. Căn bản nhìn

không ra sẽ có khi là người đàn bà đánh đá, quản chế trượng phu.

Chẳng qua là nam nhân tác phong cường ngạnh như Tiểu Trọng Hoa, trên chiến trường uy danh từ trên xuống dưới. Sẽ sợ hãi một nữ nhân sao?

Mọi người trầm mặc nhìn một vòng. Quả nhiên sắc mặt Tiểu Diễn liền trở nên âm trầm: “Minh quận vương đây là có ý gì?”

Ngữ khí Tiểu Trọng Hoa nhàn nhạt: “Điện hạ, ta chỉ là nhận lời với thê tử, chung thân không nạp thiếp mà thôi!”

Mọi người liền hít một ngụm khí lạnh. Cái gì mà chung thân không nạp thiếp? Minh quận vương này điên rồi sao? Thế nhưng lại nói ra những lời này?

Đại Lịch nhiều năm khai quốc đến nay chưa từng có con cháu Hoàng thất không nạp thiếp a! Đừng nói là con cháu Hoàng thất, cho dù là quan lại phú quý cũng không có đạo lý chỉ có một thê không nạp thiếp.

Đối với nam nhân Đại Lịch thì con nối dòng là điều quan trọng nhất. Chỉ cưới một nữ nhân liền đoạn tuyệt với ý nghĩ cơ hội khai chi tán diệt càng nhiều? Vạn nhất Minh quận vương phi không sinh được con, vậy Tiểu Trọng Hoa hẳn chẳng phải sẽ có khả năng đoạn tử tuyệt tôn sao?

Lại nhìn nhìn Âu Dương Noãn, dáng người tiêm nhược như thế, nhìn sao cũng không giống nữ tử có thể sinh được nhiều a! Minh quận vương thực sự là điên rồi.

Thanh âm Tiểu Diễn lạnh như băng: “Nhưng Nam Chiếu hoàng đế ra ý chỉ mang nàng tới, còn nói rõ là tặng cho Minh quận vương. Quan

hệ của Nam Chiếu cùng Đại Lịch vừa mới có chuyển biến tốt, Trọng Hoa người cũng liền vì hòa bình của hai nước mà nhận vị mỹ nhân này đi!”

Sắc mặt Tiểu Trọng Hoa cũng lạnh đi: “Ý của điện hạ là, Nam Chiếu sẽ vì một nữ tử mà liền khai chiến với Đại Lịch?”

Nếu thừa nhận chẳng phải nói mình sợ Nam Chiếu sao?

Tiểu Diễn im lặng một lát liền nói: “Ta cũng chỉ là có ý tốt, người lại tức giận như vậy. Chẳng lẽ....người muốn ta mất mặt sao?”

Mọi người vốn đang ôm hy vọng xem náo nhiệt. Nói đến đây trên mặt đều hiện lên ý cười.

Một ít phu nhân thậm chí còn khuyên bảo: “Quận vương phi, mau khuyên nhủ quận vương nhà người đi. Chẳng qua chỉ là một trắc phi mà thôi. Cho dù có vào cửa cũng không lay động được vị trí của người!”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Người là nữ nhi của Đại công chúa, nàng chẳng qua chỉ là cô nương dị quốc không nơi nương tựa. Chẳng lẽ còn có thể uy hiếp đến địa vị của người sao?”

“Nếu người không thích, cứ ra về một chút là được. Sợ cái gì?”

Trong sóng triều như vậy, Âu Dương Noãn chỉ lộ vẻ cười lạnh nhìn Tiểu Diễn. Hắn làm như vậy là thành tâm muốn nàng sống không được dễ chịu sao?

Nàng từng nói qua với Tiểu Diễn, muốn một trượng phu một lòng với nàng. Cho nên hắn làm vậy là tận lực muốn phá đi tình cảm phu thê bọn họ sao?

Sắc mặt Tiểu Diễn lạnh nhạt nhìn Âu Dương Noãn. Trong mắt rõ ràng hiện lên hàn ý, các người không phải phu thê hòa thuận, ân ái vô cùng sao? Ta thật sự muốn nhìn xem giữa hai người xuất hiện một mỹ nhân, còn có thể tình chân ý thiết được như vậy nữa hay không?

Trên người Nghiêm Như Hoa này có một loại khí chất quyến rũ khó nói nên lời. Giọng hát của nàng, kỹ thuật múa của nàng, phong vận độc đáo của nàng đều là vũ khí của nàng. Đem một nữ tử như vậy đến bên cạnh Tiểu Trọng Hoa, hẳn không tin không khiến Tiểu Trọng Hoa động tâm!

Lâm Nguyên Hình sắc mặt sầu lo, lại cười nói: “Điện hạ, hôm nay là ngày vui. Ngài cứ mặt lạnh như vậy, sẽ làm khách nhân sợ a!”

Tiểu Diễn nhìn về phía Mộ Hiên Viên bên cạnh: “Cửu hoàng tử nghĩ thế nào?”

Mộ Hiên Viên nhìn thoáng qua Tiểu Trọng Hoa, thật sự áp không được lệ khí trong mắt, cúi đầu nói: “Hào ý của Thái tử điện hạ, ta thật sự không rõ tại sao lại có người không nhận?”

Tiểu Diễn cười lạnh một tiếng, ánh mắt chuyển hướng Âu Dương Noãn: “Hay là người lo lắng Minh quận vương phi không đáp ứng?”

“Minh quận vương người thật sự là lo lắng nhiều rồi. Minh quận vương phi đoan trang thức lễ, lòng dạ rộng rãi. Cũng không phải đổ phụ không cho trượng phu nạp thiếp. Minh quận vương phi, người nói có đúng không?”

Tiểu Nhiên chưa bao giờ gặp qua Thái tử lộ ra vẻ mặt nghiêm nghị, lời nói sắc bén như vậy. Nhất thời thế nhưng quên mất ngôn ngữ.

Mà Âu Dương Tước bên kia đã nắm chặt nắm đấm xúc động muốn đứng lên. Nhưng lại bị Trấn quốc Hầu Lâm Chi Nhiễm một phen đè lại: “Đừng vội xúc động!”

Ánh mắt Lâm Chi Nhiễm chuyển hướng qua Âu Dương Noãn. Biểu muội thủy chung vẫn là người quan trọng nhất ẩn dấu dưới đáy lòng hắn.

Hắn tình nguyện chịu đau cũng hy vọng thấy Tiểu Trọng Hoa đối xử tốt với nàng. Hắn tuyệt không muốn nhìn nàng bởi vì trượng phu sủng ái một nữ nhân khác mà tính mệnh không vui.

Nhưng hiện tại, cũng không phải thời điểm nói chuyện. Nếu lúc này hắn mở miệng liền chứng thực thanh danh đồ phụ của Âu Dương Noãn. Nhưng vậy đối với nàng càng bất lợi hơn.

Đại Lịch từ khi khai quốc đến nay luôn coi trọng nữ tử đức hạnh. Trước kia Âu Dương Noãn trong Yến vương phủ không vui khi phu quân nạp thiếp cũng liền thôi. Dù sao nay cũng trước mặt mọi người, nếu nàng còn từ chối chỉ sợ tương lai sẽ nhận sự xa lánh của mọi người.

Âu Dương Noãn luôn là người cẩn thận. Lâm Chi Nhiễm cơ hồ có thể đoán được nàng sẽ có lựa chọn như thế nào. Thị thiếp không cần nói đến, cho dù là trắc phi Lâm Chi Nhiễm cũng tin tưởng nàng đủ tài trí để ứng phó.

"Chẳng lẽ trơ mắt nhìn tỷ tỷ ta bị chê cười?" Tay Âu Dương Tước đã nổi gân xanh.

"Không thể hành động thiếu suy nghĩ! Tỷ tỷ ngươi là người lớn, nàng biết cân nhắc lợi hại!"

Lâm Chi Nhiễm thủy chung vẫn nắm chặt lấy cổ tay Âu Dương Tước, không cho hắn có hành động gì quá khích.

"Ta mặc kệ. Bất luận kẻ nào cũng không được khi dễ tử tử ta. Nếu lúc tử ấy cần mà ta chỉ biết ẩn nhẫn, thì ta còn lên chiến trường làm gì?"

Âu Dương Tước vừa muốn lớn tiếng, lại thấy Âu Dương Noãn đột nhiên đặt ly rượu trong tay xuống bàn. Trong đại điện yên tĩnh, thanh âm như vậy phá lệ tâm kinh.

"Ý của Thái tử điện hạ là nếu ta không đồng ý để phu quân nạp thiếp thì chính là đồ phụ sao?"

Thanh âm Âu Dương Noãn rất lạnh, mang theo giọng điệu trào phúng.

Tiểu Diễn cũng lạnh lùng nhìn nàng: "Không cho phép phu quân nạp thiếp, chẳng lẽ không phải là đồ phụ sao?"

Âu Dương Noãn nhẹ mím cười: "Điện hạ, ta tuy rằng hiểu biết nông cạn nhưng cũng đã từng nghe nói vị Hoàng hậu thứ hai của Thái tổ Hoàng đế là một vị Hoàng hậu tài đức sáng suốt!"

"Từ sau khi nàng tiến cung liền hủy bỏ lệ thường tam cung lục viện. Năm vị hoàng tử, năm vị công chúa của Thái tổ bệ hạ đều do một mình nàng sinh ra!"

"Khi Thái tổ Hoàng đế lên triều, nàng cũng cùng đồng liễn mà vào. Tới các nãi chỉ, ở phía sau màn nhìn chăm chú hết thấy triều đình. Sau khi bãi triều lại cùng nhau hồi cung. Hai người cùng nhau ẩm yến, nhìn nhau vui vẻ!"

“Không chỉ có như thế, nàng thấy nhiều sĩ cập chur vương có nhiều thiếp thất, tất sẽ khuyên kiềm chế. Nhưng mọi người đối với vị Hoàng hậu tài đức thông tuệ này lại thập phần kính trọng. Thậm chí còn xưng nàng cùng Bệ hạ là nhị thánh!”

“Vậy theo cách điện hạ nói, vị Hoàng hậu này không cho Thái tổ hoàng đế thân cận nữ tử khác cũng chính là đồ phụ sao? Hình như là không phải a! Thái tổ hoàng đế từng nói qua, ông kỳ nhất chính là vất vả quá độ. Nếu hậu cung phi tần quá nhiều, ngược lại sẽ có hại đến sức khỏe!”

“Cho nên nhất cử nhất động của Hoàng hậu đều không phải xuất phát từ sự đồ kỵ mà là vì quá mức quan tâm đến sức khỏe của Thái tổ Hoàng đế. Thậm chí dù có bị người đời hiểu lầm là đồ phụ cũng không tiếc!”

“Nữ tử như vậy, tác phong làm việc không phải bình thường. Ta không dám noi theo sự tài đức của Hoàng hậu. Nhưng ta cũng biết nên vì sức khỏe của phu quân mà suy nghĩ!”

“Minh quận vương ở trên chiến trường từng bị thương nặng, không thích hợp để nạp thiếp. Ta tuy rằng ngu dốt nhưng cũng biết vì sức khỏe của chàng mà suy nghĩ. Đương nhiên.....”

Nói tới đây nàng nhìn thoáng qua Nghiêm Như Hoa dưới bậc thang, thở dài một hơi nói: “Nếu Nghiêm tiểu thư đây không để ý đến điểm này, ta tất nhiên là không tiếc rẻ Yến vương phủ, vì nàng bố trí một nơi để nàng sống hết quãng đời còn lại cũng không thành vấn đề!”

Tiểu Trọng Hoa:

Lâm Nguyên Hình:

Mọi người:

Ánh mắt mọi người không tự chủ mà đều dừng trên người Tiểu Trọng Hoa. Trong mắt dần dần mang theo sự hoài nghi. Hay ý quận vương phi nói là, vị Minh quận vương này có bệnh nào đó không tiện nói ra, cho nên mãi mới không chịu nạp thiếp?

Ở trên chiến trường bị thương? Khó trách luôn kéo dài thời gian không chịu nạp thê a!

Thân là vị Minh quận vương bị mọi người hoài nghi có bệnh khó nói lại ngồi đó, mặt không chút biểu cảm. Nghe thê tử của mình nói chuyện về vấn đề sức khỏe của hắn với mọi người mà một lời cũng không nói.

Âu Dương Tước không khỏi trợn mắt. Ông trời ạ! Tỷ tỷ cũng quá độc ác a! Một chiêu như vậy mới gọi là vĩnh tuyệt hậu hoạn. Về sau chắc chắn sẽ không bao giờ có người còn có ý muốn đem mỹ nhân hướng Yến vương phủ nữa a!

Muốn cùng Tiểu Trọng Hoa tạo quan hệ, nhất định phải là đích nữ. Nhưng hôm nay Minh quận vương phi đương trường nói Minh quận vương có bệnh không tiện nói ra. Mà hắn cũng không phản bác, chứng tỏ chuyện này không mưì thì cũng tám chín phần là thật.

Khó trách....Minh quận vương phi gả vào Yến vương phủ đã nửa năm rồi mà vẫn chưa có tin vui.

Chẳng lẽ....Minh quận vương trước đây bên ngoài không tầm hoa vấn liễu, bên người ngay cả nha đầu thông phòng cũng không có là vì....?

Mọi người đều thật sâu cảm thấy, đêm nay nếu Minh quận vương phi

không nói ra chân tướng. Đời này bọn họ cũng không biết được.

Sắc mặt Nghiêm Như Hoa lúc trắng lúc xanh, cũng là bản thân có tâm tư gả cho Minh quận vương. Không nói đến chuyện này là thật hay giả. Chỉ cần nhìn Minh quận vương phi nói như vậy, quả thực là đem uy phong của một nam nhân hoàn toàn ném ra sau đầu. Nhưng Minh quận vương lại không nói một lời nào, như là ngầm đồng ý với ý của Minh quận vương phi.

Một nam nhân sợ hãi thê tử như vậy, cho dù có gả cho hãn thì chính nàng cũng không có cơ hội xuất đầu. Nàng ngàn dặm xa xôi từ Nam Chiếu đến đây, cũng không muốn cứ như vậy vô danh sống cô độc cả quãng đời còn lại. Nàng vừa nghĩ đến đó thôi mà cả người đã phát lạnh.

Tiểu Diễn đương nhiên là không tin lời này. Âu Dương Noãn cố ý làm như vậy. Quả nhiên là đáng giận đến cực điểm!

Hắn đảo mắt nhìn tươi cười của Âu Dương Noãn, đang tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn. Nhất thời sắc mặt liền thay đổi.

Tiểu Diễn lạnh lùng nói: "Minh quận vương phi, ngươi đây là có ý gì? Ý của ngươi là vì lo lắng cho sức khỏe của Minh quận vương mới không cho hắn nạp thiếp?"

Âu Dương Noãn mỉm cười, cũng không chút đỏ mặt nói: "Đúng vậy. Ý tốt của Thái tử, ta thay vì phụ nhận lấy. Chỉ tiếc là người không thể nhận mà thôi. Mời điện hạ vì Nghiêm tiểu thư mà tìm một người khác!"

Chén rượu trong tay Tiểu Diễn bị bóp nát, sắc mặt mọi người lập tức trở nên sợ hãi. Thái tử đây là bị Minh quận vương phi chọc giận.

Cũng phải, nữ tử này quá mức nhanh mồm nhanh miệng, sao có thể đối nghịch với Thái tử? Cho dù những lời nàng nói là thật, nhưng ở trước mặt mọi người nói ra như vậy, cũng gây trở ngại đến uy phong của Thái tử a!

"Minh quận vương phi, người thật sự rất làm càn!" Tiểu Diễn lạnh lùng nói.

Bên cạnh tự nhiên có vị đại thần đồng ý nói: "Có câu tội bất hiếu có ba tội, trong đó tội nặng nhất là không có con. Nối dõi tông đường chính là đại sự của con người, Minh quận vương cây to đón gió, thân phận cao quý nhưng đến nay vẫn chưa có huyết mạch của mình. Không cho hấn nạp thiếp, chẳng lẽ muốn hấn tuyệt tử tuyệt tôn, không người nối nghiệp? Nếu vẫn cứ một mặt ngăn cản phu quân nạp thiếp, đâu chỉ là điều phu, quả thực là một độc phụ!"

Âu Dương Noãn mỉm cười, mặt không đổi sắc: "Lưu đại nhân, ngài thời trẻ phong hoa tuyết nguyệt, suốt ngày lưu luyến thanh lâu sò quán. Còn cưới hơn sáu mươi thiếp thất, thế nào lại không thấy có con truyền thừa? Có thể thấy được nạp nhiều thiếp chỉ tổn hại thân thể nha. Ngược lại còn khiến ngài không thể có con nối dõi tông đường!"

Lưu đại nhân nhất thời nghẹn lời, mặt đỏ tai hồng.

Lý đại nhân nhìn thoáng qua sắc mặt Thái tử liền tiếp lời: "VẬY theo Minh quận vương phi nói, tiền triều Phú thương võ có hậu viện thê thiếp một trăm, theo lời ngài thì là thương thân quá độ, không con cái sống hết quãng đời còn lại? Làm sao có thể mở rộng Võ gia, con cháu hưng thịnh?"

"Đại tông Hoàng đế tiền triều cũng có ba ngàn phi tần, theo lý thì cũng nên con cháu đầy đàn. Vì sao lại không sinh được, muốn huynh

đệ kế thừa ngai vị? Có thể thấy được có hay không có con nối dõi tông đường cùng cưới bao nhiêu thiếp thất là không có quan hệ!” Âu Dương Noãn cười lạnh một tiếng.

"Người....."

Nam nhân tam thê tứ thiếp, chính là một việc rất bình thường. Nhất là Minh quận vương, hấn địa vị cao như vậy, khuôn mặt lại tuấn mỹ, cho dù hấn không nghĩ nạp thiếp cũng vẫn sẽ có vô số nữ tử xinh đẹp nhào tới. Đây là chuyện không thể ngăn được.

Âu Dương Noãn cũng không nghĩ sẽ ngăn lại. Nhưng điều nàng chú ý nhất chính là thái độ của Tiểu Trọng Hoa. Nếu hấn đã kiên quyết không chịu, hành vi bức bách của Tiểu Diễm là không thể không nghi ngờ.

Trong lòng Tiểu Diễm sóng ngầm mãnh liệt dâng lên, trên mặt cũng lạnh như sương: “Minh quận vương phi, người đây là kiên quyết không cho Nghiêm tiểu thư vào cửa?”

Đúng lúc này, Tiểu Trọng Hoa lại đột nhiên đứng lên. Ở trước mặt mọi người đi đến bên cạnh Âu Dương Noãn, hòa nhã nói: “Điện hạ, ta uống hơi nhiều rượu nên có chút choáng váng. Thân thể không được khỏe, ta xin cáo lui trước!”

Lời này vừa nói ra, biểu cảm của mọi người lập tức thay đổi. Nếu nói vừa rồi là Minh quận vương phi đối với Thái tử bất kính thì hiện tại, ngay cả Minh quận vương cũng muốn cùng Thái tử đối nghịch.

Sắc mặt Tiểu Diễm chưa từng khó coi như vậy. Hấn vừa muốn bùng phát tức giận thì lại nghe Lâm Nguyên Hình kinh hô. Sau đó Tiểu Trúc lớn tiếng nói: “Không tốt rồi! Không tốt rồi! Hình như Lâm trắc phi muốn sinh!”

Sắc mặt tất cả mọi người đều trắng bệch: “Lâm trắc phi, ngài làm sao vậy?”

"Ai nha không tốt rồi! Thực sự là muốn sinh sao?"

“Trời ạ! Mau đưa nàng trở về!”

“Mau! Mau! Nhẹ tay một chút!”

Nhất thời trên yến hội liền loạn thành một đoàn.

Tiểu Trọng Hoa khẽ nhú mày, lại nghe Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi thôi!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng một cái, lập tức hiểu được. Hắn thấp giọng cười cười nói: “Lại là nàng giờ trò?”

Âu Dương Noãn khẽ cười nhẹ: “Đi thôi!”

Trên xe ngựa Tiểu Trọng Hoa sắc mặt nặng nề nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn: “Chuyện hôm nay, có phải nên mời Minh quận vương phi giải thích cho ta một chút không?”

Trong lòng Âu Dương Noãn thầm nói, rốt cục cũng đến. Nàng biết hắn đang muốn tính sổ, nàng nhướn mày lên: “Ta chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi. Vì sao nam nhân có thể có tam thê tứ thiếp, còn nữ nhân chỉ cần hơi có chút sai lầm liền bị người ta nói là thất đức bại hành. Chẳng lẽ ta không cho chàng nạp thiếp, là sai sao?”

Trên trán Hồng Ngọc thấm một tầng mồ hôi lạnh. Tiểu thư, khẩu khí này của ngài cũng quá kiêu ngạo rồi. Tiểu thư trước kia không phải như thế a! Thế nào lại bây giờ lại biến thành như vậy?

Tiểu Trọng Hoa thấy nàng một bộ kiêu man, trong mắt không khỏi nổi lên ánh cười. Như là thực sự vui vẻ.

Nhưng là chỉ cười một nửa liền đột nhiên ngưng lại, sắc mặt âm trầm nói: “Không cần lãng sang chuyện khác. Ta sao lại không biết ta có bệnh

không tiện nói ra a?”

Chương 367: Lựa chọn của Tiểu Trọng Hoa 1

Âu Dương Noãn không nghĩ Tiểu Trọng Hoa lại hỏi câu này. Nàng không khỏi cười rộ lên: “Thế nào? Cảm thấy ta làm mất mặt chàng? Hay là chàng luyến tiếc vị Nghiêm tiểu thư tài sắc vẹn toàn kia?”

Hắn cũng chưa từng chú ý đến vị Nghiêm tiểu thư kia có bộ dạng méo tròn ra sao? Còn nàng, bình dấm chua này lại.....

Trong ánh mắt Tiểu Trọng Hoa tràn đầy ý cười, có tâm muốn trêu nàng: “Bỏ được thì thế nào? Mà luyến tiếc thì lại làm sao?”

Âu Dương Noãn nhướn mày lên, cười nói: “Vừa rồi tất cả mọi người đều nói, vị Nghiêm tiểu thư kia tài sắc vẹn toàn, sắc nghệ song tuyệt. Cho nên ta nên rộng rãi để nàng làm thiếp của chàng. Điểm này thật ra ta cũng không có ý kiến gì! Nếu chàng luyến tiếc có thể đến nói với Thái tử điện hạ, muốn nạp nàng làm trắc phi!”

“Chẳng qua là vừa rồi ta thấy Cửu hoàng tử mặt như quan ngọc, tướng mạo bất phàm. Lại có thân phận Hoàng tử cao quý, học thức cũng cao. Hơn nữa cách cư xử cũng khiêm tốn có lễ, phương diện phẩm tiết tất nhiên không thành vấn đề!”

“Nếu đã nói Nghiêm tiểu thư tài đức vẹn toàn, ta nên đồng ý để nàng vào cửa. Như vậy Cửu hoàng tử vĩ đại như thế, có phải ta cũng nên tái giá một lần. Hoặc là cái vị Thái tử điện hạ kia, hay hai vị đại nhân nọ. Có lẽ ta nên hỏi hắn có nguyện ý cho ta nạp nam thiếp hay không?”

Trên mặt Hồng Ngọc một giọt mồ hôi lạnh rơi xuống. Nàng nhìn thoáng qua Xương Bồ, vội vàng kéo kéo tay áo, mạnh mẽ lùi ra sau xe ngựa.

Chuyện của chủ tử, vẫn là để cho chủ tử tự mình giải quyết. Hơn nữa tối hôm nay tiểu thư giống như có uống hơi nhiều, tổng cộng là tám ly rượu.

Hồng Ngọc đi theo Âu Dương Noãn đã lâu, biết cực hạn của nàng chỉ là bốn năm chén mà thôi. Thật sự người kính rượu hôm nay hơi nhiều, Quận vương có khả năng ngồi xa nhìn không thấy. Hồng Ngọc thấy tiểu thư ngay cả bước đi cũng có chút bất ổn.

Bọn nha đầu đều lui xuống hết, Tiểu Trọng Hoa lúc này mới phát hiện Âu Dương Noãn có chút không thích hợp. Hắn cầm lấy tách trà đưa cho Âu Dương Noãn.

Nàng cũng không nhận lấy, chỉ nghiêng đầu nghiêm túc nhìn Tiểu Trọng Hoa nửa ngày cũng không lên tiếng. Tiểu Trọng Hoa nở nụ cười, kéo nàng qua, cầm lấy tách trà tự tay từng chút từng chút bón cho nàng.

Âu Dương Noãn thế nhưng lại rất ngoan ngoãn, không phản kháng.

Lúc này Tiểu Trọng Hoa mới xác nhận phán đoán của mình. Nha đầu này thật sự là đã uống say. Theo tính cách của nàng thì cho dù phản kháng cũng không đến mức nghĩ ra chiêu tổn hại như vậy.

Hôm nay nàng chẳng những đắc tội với Thái tử. Ngay cả hai vị đại nhân mở miệng nói chuyện kia cũng đều đắc tội. Ha, hơn nữa nói còn rất trôi chảy, khiến người ta không thể mở miệng phản bác. Chỉ sợ ngày mai cái danh đổ phụ của nàng sẽ danh dương thiên hạ.

Trong xe ngựa thực an tĩnh, tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng gió bên ngoài. Bọn nha đầu cũng không dám đến quấy rầy, ngồi phía đuôi xe.

Tiểu Trọng Hoa thấy chung trà đã hết liền thu tay lại. Nhưng Âu Dương Noãn lại đột nhiên như nổi hứng, cứ cấn lấy thành chén không nhả.

“Ngoan, buông ra!” Tiểu Trọng Hoa như là dỗ dành một đứa nhỏ.

Âu Dương Noãn nhú mày, bỗng chốc buông ra, cười đến mắt cong cong. Tiểu Trọng Hoa thất thần, chén trà ‘cạch’ một tiếng rơi trên thảm gấm. Âu Dương Noãn cũng liền ngã vào lòng hắn.

Tiểu Trọng Hoa không khỏi cười rộ lên, thừa thế liền nắm lấy thắt lưng nàng. Tay kia thì nhẹ nhẹ vuốt lưng nàng, thấp giọng nói: “Đều theo như nàng nói! Sau này không cần uống rượu!”

“Các người đều khi dễ ta!”

Ngữ khí Âu Dương Noãn cực nhẹ. Ngẩng mặt lên như một đứa trẻ, trong mắt một tầng mỏng manh mờ mịt dâng lên.

Tiểu Trọng Hoa nghe xong, hồi lâu cũng không nói lời nào. Nheo mắt lại, thầm nghĩ khó trách ngay cả lời nói hắn có bệnh không tiện nói ra cũng đều dám nói. Quả nhiên là đã uống say.

Âu Dương Noãn tựa hồ cảm giác được nhiệt độ trên người hắn, liền đưa duỗi tay vòng qua hông hắn. Tiểu Trọng Hoa dứt khoát đem tay nàng bỏ vào lòng hắn, nàng xuyên qua vạt áo, dừng trên ngực hắn.

Lòng bàn tay nàng rất lạnh, lướt trên da thịt hắn. Dường như là khối băng khiến người ta chỉ cảm thấy rùng mình lạnh thấu xương.

Tiểu Trọng Hoa lẩm bẩm: “Trong người đã có hàn khí, lại còn mặc ít như vậy. Bị lạnh nhiễm bệnh thì sao?”

Âu Dương Noãn cũng không để ý, chỉ đem mặt vùi vào ngực hắn. Tiểu Trọng Hoa cười, ôm nàng càng chặt hơn, một đường trở lại Yến vương phủ.

Minh quận vương phi lại bị Minh quận vương ôm về phòng. Dọc theo đường đi đã kinh động không ít mama nha hoàn. Trên mặt đều đã thấy nhưng không thể trách, dù sao Minh quận vương ái thiếp như mạng, không biết vì nàng mà làm hỏng bao nhiêu quy củ ban đầu rồi. Hiện tại chuyện này cũng là chuyện mà mọi người đều đã biết.

Tiểu Trọng Hoa đặt Âu Dương Noãn trên giường. Nhìn nàng tựa hồ như đang ngủ thì không khỏi nhẹ giọng nói: “Đừng tưởng rằng như vậy thì có thể lừa được ta!”

Hừ, giả vờ say rượu đã bị phát hiện sao? Lông mi Âu Dương Noãn giật giật nhưng vẫn như cũ không mở mắt ra.

Môi Tiểu Trọng Hoa dính sát vào sau gáy hơi hơi phập phồng của nàng. Mà thanh âm hắn trầm thấp, lại khẽ ở bên tai nàng thì thầm. Lại di chuyển trên da thịt nàng, trên tóc, rồi lại vòng ra sau gáy: “Ta hôm nay mới phát hiện, mình đã cưới về một bình dấm chua a!”

Âu Dương Noãn mở mắt, thấy ánh mắt hắn rất gần, tràn ngập thâm tình cùng sủng nịch. Còn chưa kịp mở miệng, môi ấm áp của hắn đã áp lên.....ngăn chặn nàng cười, thu lấy từng đợt run rẩy.

Gió bên ngoài không biết nổi lên từ lúc nào, ở trong phòng yên tĩnh cũng đều có thể nghe thấy được tiếng sần sạt.

Gió đêm không ngừng xuyên qua mái ngói trên nóc nhà, âm thanh rõ ràng gần ngay trong gang tấc. Đường như chỉ cần vươn tay liền có thể cảm nhận được.

Không biết là có phải dựa vào quá gần hay là vì trong phòng có đốt lò sưởi, không khí ấm áp khiến làn da nàng dần dần ngưng kết từng giọt mồ hôi nho nhỏ, theo từng nhịp thở phập phồng theo đường cong duyên dáng chảy xuống trên nệm gấm.

Trong hân ý mông mông, trên làn da trắng nõn của nàng lưu lại nhiều dấu vết từ đêm hôm qua đập vào mắt hấn.

Trong mê loạn, nàng nâng cánh tay lên ôm chặt lấy lưng hấn, hơi thở mỏng manh phất qua tai hấn cũng những sợi tóc hỗn độn liên kết cùng nhau. Hơi thở phập phồng đứt quãng, nghĩ muốn đè nén nhưng lại không thể đè nén được sự điên cuồng trầm luân.

Hơi nước chậm rãi phủ kín hai mắt nàng.

Ngoài cửa sổ tiếng gió rít gào càng lớn hơn nữa. Nhưng Âu Dương Nỗn chỉ cảm thấy mọi nơi đều tĩnh lặng, chỉ còn lại thanh âm của hấn, sự vuốt ve lọt vào trong tai.

“Nàng là của ta!”

Tay hấn mang theo một loại sức mạnh không thể chối từ, chỉ lo ôm chặt nàng như muốn nhập nàng vào cơ thể hấn, để hai người được hòa vào làm một.

“Nàng là của ta....”

“Nàng là của ta! Chỉ của một mình ta!”

Cứ mỗi lần tiến vào hấn lại lặp lại một lần. Minh quận vương luôn bình tĩnh cẩn thận hiện tại lại như một đứa trẻ, lặp đi lặp lại không ngừng.

“Cho nên, tái giá hay nam thiếp gì đó, nghĩ cũng đừng mơ nghĩ đến!”

Hấn nói xong liền dùng sức mạnh hơn. Âu Dương Noãn nhin không được bắt đầu nở nụ cười. Nàng mở to hai mắt, muốn xem rõ biểu cảm của nam nhân phía trên. Lúc này mới phát hiện thân thể vô lực, cảm thấy buồn ngủ vô cùng liền thuận theo dựa sát vào lòng hấn.

Tay hấn cầm lấy tay nàng, mười ngón tay giao nhau. Mười ngón tay giao nhau, không thể chia lìa.

Không biết khi nào ánh nắng ngoài cửa sổ đã chiếu vào, xuyên qua tấm màn trước giường chiếu lên gương mặt đang ngủ say của Âu Dương Noãn.

Tiểu Trọng Hoa khẽ hôn lên trán nàng sau đó đứng dậy mặc y phục. Vừa bước ra phòng ngoài, Hồng Ngọc thấp giọng nói: “Quận vương, ngài muốn ra ngoài sao?”

“Uh, nếu quận vương phi tỉnh rồi thì chuẩn bị cho nàng một chén canh giải rượu. Phải dặn nàng uống khi còn nóng, không được để lạnh!”

“Dạ!”

Sáng sớm hôm nay Thái tử liền phái người mang bái thiếp đến. Tiểu Trọng Hoa biết, đây là hậu quả của ngày hôm qua.

Con người Tiểu Diễn, không đạt được mục đích thì không buông tay. Hấn hôm qua tức giận như vậy, nhất định sẽ càng không từ bỏ ý đồ.

Không cho hẳn một đáp án rõ ràng, Noãn Nhi sẽ không được sống yên.

....

Trong thư phòng Tiểu Diễn đang ăn đồ ăn sáng. Lâm Nguyên Hình hầu hạ một bên. Tối qua thái y đến bắt mạch, nói ngày sinh còn chưa tới. Có thể là nhất thời bị kinh hách nên cần phải tĩnh tâm tĩnh dưỡng.

Nhưng Tiểu Diễn nghe xong lời này liền cái gì cũng đều hiểu được.

Phòng bếp làm món cháo trắng thanh đạm, tám món rau ăn kèm. Mặt khác còn có những món điểm tâm tinh xảo bày đầy một bàn.

Tiểu Diễn nhìn thức ăn nói: “Thực tinh xảo, vừa nhìn liền có khẩu vị! Vất vả cho nàng rồi!”

Lâm Nguyên Hình điềm tĩnh mỉm cười: "Điện hạ thích là tốt rồi!"

Tiểu Diễn cong khóe môi lên, cười nói: “Chuyện nàng lo lắng, chỉ sợ không phải chỉ nhiều đây?”

Lâm Nguyên Hình hơi hơi sừng sốt. Vốn bên khóe miệng có ẩn ẩn ý cười nhàn nhạt, nghe đến đó liền nhất thời biến mất, cảm thấy dần dần có chút hơi mất mát. Nàng cảm thấy điều hẳn muốn nói không chỉ có như vậy, nhất định là có liên quan đến Âu Dương Noãn.

Nàng cười nói: “Ta là phi tử của điện hạ, tất nhiên là toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì điện hạ. Cho dù tốn nhiều tâm tư cũng là trách nhiệm của ta. Điện hạ không cần để trong lòng!”

Tiểu Diễn tận lực lưu ý đến thần sắc của Lâm Nguyên Hình, hai mắt

ẩn ẩn xẹt qua một tia lãnh khốc: “Hiện tại nàng sắp lâm bồn, dịp vừa rồi lại bận rộn lo lắng cho thọ yến của Phụ hoàng. Chỉ sợ hiện tại cũng đã tận lực. Ý của ta là muốn để Lan trắc phi theo giúp đỡ một tay. Nàng cảm thấy thế nào?”

Lời nói của hắc thực nhẹ nhàng nhưng lại như một cây châm hung hăng chui vào lòng Lâm Nguyên Hình.

Lan trắc phi chỉ có xuất thân thứ nữ, hắc biết rõ được phong làm trắc phi đã là ngoại lệ rất lớn rồi. Hiện tại thế nhưng lại muốn nàng giao quyền lực cùng giải quyết chuyện trong phủ Thái tử cho đối phương.

Đây là đang muốn trừng phạt nàng chuyện đêm qua. Bởi vì nàng ngăn cản hắc ban mỹ nhân cho Tiểu Trọng Hoa. Cho nên ngay trước khi nàng sinh hắc liền dùng loại biện pháp này để vội tới cảnh cáo nàng. Tâm tư hắc khiến người khác rất thất vọng.

Trên dung nhan xinh đẹp của Lâm Nguyên Hình tìm không ra nửa điểm không vui hay phẫn nộ. Trời biết nàng phải mất bao nhiêu khí lực mới có thể khắc chế được biểu cảm, không cho nó xuất hiện trên mặt.

Nàng mỉm cười, tựa hồ như rất nghiêm túc nghe lời hắc nói: “Điện hạ thay ta lo lắng, tất nhiên không có gì là không tốt!”

Tiểu Diễn mỉm cười: "Thịnh Nhi rất thích Noãn Nhi. Nàng lại sắp sinh, để Noãn Nhi thường xuyên đến đây làm bạn với nó đi!"

Hắc hủy đi cuộc sống của nàng còn chưa đủ, đến bây giờ vẫn không chịu buông tha cho Noãn Nhi. Thật sự là lòng tham khiến người ta sợ hãi.

Lâm Nguyên Hình vốn đang mỉm cười nên rất nhanh có thể che dấu

nội tâm đang quay cuồng hận ý. Hé miệng cân nhắc một lát liền chậm rãi nói: “Tâm ý của điện hạ là tốt. Chỉ là tương lai Noãn Nhi cũng sẽ có con của mình, sợ là sẽ không có biện pháp giúp ta chiếu cố Thịnh Nhi. Cũng may bên người Thịnh Nhi còn có vú nuôi, những chuyện ngày thường cũng không cần ta lo lắng nhiều!”

Nàng cẩn thận quan sát thần sắc biến hóa của hắn mới tiếp tục nói: “Thân thể ta hiện tại không tiện, không thể hầu hạ chu đáo cho điện hạ. Ta thấy tiểu thư Nghiêm gia kia ở trong phủ cũng quen rồi, đối với điện hạ lại vẫn luôn ngưỡng mộ.....”

Nàng dừng một chút, thấy sắc mặt hắn mơ hồ có sự giận dữ ở mi tâm thì tiếp tục nói: “Không biết điện hạ có muốn phong nàng làm trắc phi hay không?”

Tiểu Diễn lạnh lùng nhìn nàng sắc mặt trầm tĩnh như nước, giữa mi tâm nhíu chặt lại.

Lâm Nguyên Hình vội nói: “Ta nhất thời hồ đồ, dám lén phỏng đoán tâm ý điện hạ. Xin điện hạ thứ tội!”

Nói xong liền cúi đầu, thân mình nặng nề nhanh chóng quỳ xuống. Tiểu Diễn tất nhiên là không tốt để tức giận, chỉ gọi người nâng nàng dậy.

"Hình Nhi là toàn tâm toàn ý vì ta suy nghĩ, ta đương nhiên hiểu được. Chỉ là hiện tại thân thể nàng không được tốt, không cần ưu tư quá mức!"

Nói xong hắn nói với nha đầu: “Mau dìu chủ tử các người quay về nghỉ ngơi!”

Lâm Nguyên Hình che lại tia cười lạnh bên môi, đứng dậy cáo lui.

Một lúc lâu sau, Minh quận vương đến phủ Thái tử.

Tiểu Diễn vừa thấy Tiểu Trọng Hoa đến, mặt lập tức tươi cười đi lên đón. Giống như ân đoạn nghĩa tuyệt trước đây nói chưa từng tồn tại. Đây là bản lĩnh của hắn, đổi trắng thay đen, trở mặt như trở bàn tay. Cố tình chính hắn còn làm thập phần tự tại, căn bản nhìn không ra chút ý nghĩ chân thật.

Tiểu Trọng Hoa cùng hắn ở chung hai mươi mấy năm, rất hiểu tâm tư vị Thái tử này. Hắn hôm nay nếu không xuất hiện ở đây, ngày mai Tiểu Diễn sẽ lại nghĩ cách gây khó xử cho Noãn Nhi. Một khi đã như vậy, không bằng để hắn đến giải quyết chuyện này.

Tiểu Trọng Hoa ngồi xuống ghế, trà sớm đã được mang lên: “Quận vương, mời dùng!”

Tiểu Trọng Hoa đầu cũng không ngẩng, chỉ uống một ngụm trà.

Tiểu Diễn cười nói: “Làm khó Nghiêm tiểu thư tự mình dâng trà. Sao Trọng Hoa lại không phát hiện ra vậy?”

Ngữ khí của Tiểu Trọng Hoa lập tức lạnh nhạt: “Phủ Thái tử thế nào mà ngay cả một nha đầu bưng trà nước cũng không có?”

Sắc mặt Nghiêm Như Hoa trắng bệch, cơ hồ đứng không nổi, thiếu chút nữa là ngã về phía sau. Người ta ngay cả liếc mắt một cái cũng không thèm, còn nói lời lạnh nhạt, rõ ràng là không có một chút ý tứ. Thật sự là khiến người ta khó xử đến cực điểm.

Nàng mặc dù xuất thân từ Nam Chiếu nhưng so với song bích kinh đô Đại Lịch không hề thua kém. Vì sao vị Minh quận vương này lại ngay cả liếc mắt cũng chưa từng?

Tiểu Diễn cười nói: "Nghiem tiểu thư ngàn dặm xa xôi đến đây, là vì muốn được diện kiến Minh quận vương. Đêm qua có mặt Vĩnh An, người khó mà nói cái gì. Thế nào mà hôm nay không có mặt nàng, người sao còn lạnh băng như vậy? Hay là người thực sự giống như lời đồn, người sợ nàng như hổ?"

Tiểu Trọng Hoa đẩy nắp tách trà lại, hai mắt hiện lên vẻ trào phúng. Trên mặt lại nhàn nhạt: "Đúng như điện hạ nói, đó là sự thật!"

Nghe Tiểu Trọng Hoa nói như vậy thì sắc mặt Nghiem Như Hoa lập tức trắng bệch.

Trên đời này thế nhưng thật sự có nam nhân sợ thê tử như hổ sao? Quả thực cùng với Minh quận vương anh minh thần võ trong truyền thuyết là hai người hoàn toàn khác nhau.

Minh quận vương so với trong tưởng tượng của nàng phải chênh lệch đến một vạn tám ngàn dặm a! Cho dù huân công lớn lao thì có lợi ích gì. Trong nhà có một cạp cái, nàng còn chỗ để đứng sao?

Chương 368: Lựa chọn của Tiểu Trọng Hoa 2

Tiểu Diễn hít sâu một hơi: “Nghiêm tiểu thư nếu đã đến kinh đô liền sẽ không quay về Nam Chiếu nữa. Nếu người không chịu nhận lấy nàng, chẳng phải là muốn giết nàng sao?”

“Trọng Hoa, người tuy rằng đối với nữ tử vẫn luôn vô tình nhưng người cũng sẽ không trơ mắt nhìn người ta bị bức tử a!”

“Kỳ thực, nếu người không muốn để Vĩnh An biết, thì không phải biệt viện của người có rất nhiều sao? Có thể dùng kim ốc tàng kiều. Ta cam đoan, Vĩnh An tuyệt đối sẽ không biết!”

Người luôn thương nhớ thê tử của ta, lại còn muốn ta kim ốc tàng kiều? Thế giới này đảo điên hết rồi sao?

Trong lòng Tiểu Trọng Hoa cười lạnh, trên mặt cũng lại càng lạnh nhạt: “Oh? Nghiêm tiểu thư giờ không còn chỗ nương thân sao? Thái tử điện hạ đây rộng lượng hào phóng như vậy, tất nhiên sẽ không keo kiệt một miếng cơm, một gian phòng a!”

Tiểu Diễn trong lòng thầm mắng Tiểu Trọng Hoa giáo hoạt, cố ý làm bộ nghe như không hiểu ý tứ của mình. Nhưng lại cũng không thể tức giận, cho nên vẫn duy trì mỉm cười thỏa đáng.

“Người ta mang tới mỹ nhân cho người, ta sao có thể tự mình giữ lại được. Người cũng thật biết nói đùa!”

Đây là có ý tuyệt đối không nhận Nghiêm Như Hoa, ánh mắt Tiểu

Diễn sắc bén như kiếm, sâu không đáy nhìn Tiểu Trọng Hoa hồi lâu.

Tiểu Trọng Hoa cũng dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn thẳng hắn. Hai người giằng co một lát, cơ hồ không khí trong phòng cũng đông cứng lại.

Nghiêm Như Hoa cảm thấy lòng bàn chân như nhũn ra. Nàng cảm thấy bản thân căn bản không phải là tiêu điểm tranh chấp của hai người này. Bọn họ là đang tranh đoạt cái khác.

Nhưng nàng lại vô duyên vô cớ bị liên lụy vào. Nàng cảm thấy sau lưng lan tràn vô số hàn ý, hận chính mình không thể lập tức biến mất ngay lập tức.

Một lát sau Tiểu Diễn mới thản nhiên nói: “Được rồi. Nghiêm tiểu thư lui xuống trước đi!”

Nghiêm Như Hoa lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, cúi mắt xuống hành lễ với hai người, sau đó mới tao nhã chậm chậm lui xuống.

Tiểu Diễn đứng lên, đi đến trước cửa sổ, ánh mắt tối lại hỏi Tiểu Trọng Hoa: “Nếu nói ta nguyện ý tặng Mộ Hương Tuyết cho ngươi?”

Tiểu Trọng Hoa cười khẽ một tiếng, lời nói sắc bén: “Điện hạ, ý nghĩa của Hương Tuyết công chúa, cũng không đơn giản chỉ là một nữ nhân a!”

Tiểu Diễn đương nhiên biết ý nghĩa của Mộ Hương Tuyết. Nhưng hắn chưa bao giờ đối với Âu Dương Noãn sinh ra dục vọng giữ lấy bức thiết như vậy.

Hắn hy vọng Âu Dương Noãn chỉ thuộc về một mình hắn. Để thực hiện được mục đích này hắn không tiếc dùng một thứ gì đó mà hắn

coi trọng nhất để đổi lấy.

Mộ Hương Tuyết là công chúa Cao Xương. Cưới nàng đồng nghĩa với việc kết minh với Cao Xương. Nếu là lúc trước Tiểu Diễn hẳn tuyệt đối sẽ không đem cơ hội như vậy nhường cho người khác. Nhưng hôm nay, chỉ cần Tiểu Trọng Hoa gật đầu, hắn sẽ liền thực hiện lời hứa này.

“Trọng Hoa, ta không hề đùa. Mộ Hương Tuyết là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, lại là công chúa Cao Xương. Lợi ích khi cưới nàng về không cần ta nói người cũng đều hiểu rõ. Ta chỉ là muốn người đáp ứng....”

“Thật có lỗi, ta không đáp ứng!”

Đối với câu trả lời như vậy, cả người Tiểu Diễn cơ hồ biến thành đá.

Tiểu Diễn đột nhiên cảm thấy một trận lửa giận nhảy lên, hắn phải dùng khí lực rất lớn mới có thể đè nén được.

Ánh mặt trời tà tà chiếu lên gương mặt tuấn mỹ của Tiểu Trọng Hoa. Không có nửa điểm do dự, môi hắn thâm ý hơi hàm chứa ý cười: “Thái tử điện hạ còn gì muốn nói sao?”

Tiểu Diễn thật không ngờ, Nghiêm Như Hoa, hơn nữa còn có Mộ Hương Tuyết. Hai mỹ nhân, sau lưng lại còn lực lượng chính trị không thể khinh thường. Giao dịch như vậy, thế nhưng đều không thể đổi được một Âu Dương Noãn.

Hắn quả thực là không dám tin. Tiểu Trọng Hoa, người điên rồi sao?

Tiểu Diễn nghĩ như vậy, Tiểu Trọng Hoa cũng thế. Hắn thật không ngờ, Tiểu Diễn thế nhưng lại vì Âu Dương Noãn mà đưa ra một

quyết định như vậy.

Đem hai người kia đưa cho hắn, tình nguyện đổi lấy Âu Dương Noãn, một người căn bản không hề có nhiều tác dụng với sự nghiệp của Tiểu Diễm.

Nếu không phải hai người lớn lên từ nhỏ, hắn cơ hồ hoài nghi Thái tử trước mắt này đã bị hoán đổi bởi một người khác. Không phải điên thì cũng là thần kinh.

Người Tiểu gia, hoặc ít hoặc nhiều đều có chút liều lĩnh điên cuồng trong bản tính. Càng khó hơn là bọn họ luôn đối với một thứ gì đó sinh ra một loại chấp niệm. Như Tiểu Khâm Vĩ cùng Yến vương. Lại như Tiểu Diễm cùng Tiểu Trọng Hoa. Số mệnh của bọn họ gần như là tương tự nhau, luôn trăm sông đổ về một biển, đấu đến người chết ta sống.

Tiểu Diễm cười lạnh một tiếng, nhìn Tiểu Trọng Hoa bước ra cửa, lạnh giọng nói: “Tiểu Trọng Hoa, ta không chiếm được, ngươi cũng đừng hòng có được!”

Hắn tình nguyện triệt để hủy diệt Âu Dương Noãn cũng tuyệt đối không muốn Tiểu Trọng Hoa một mình độc chiếm.

.....

Sau khi trở ra, Lâm Nguyên Hình không quay về viện của mình mà lên xe ngựa đi tới biệt viện. Không chỉ như thế, nàng còn cấp tốc lệnh Tiểu Trúc đi mời Âu Dương Noãn.

Chờ đến khi Âu Dương Noãn khoan thai bước vào cũng đã đến Ngọ thiện. Nàng bước vào cửa, liền thấy Lâm Nguyên Hình sắc mặt nặng nề ngồi trên ghế tựa, một bộ dáng tâm phiền ý loạn.

Âu Dương Noãn biết nàng mất hứng cho nên bảo mọi người lui xuống, tự mình bung tới một ly trà, nhẹ giọng nói: “Biểu tỳ, làm sao vậy?”

Lâm Nguyên Hình thở dài: "Noãn Nhi, muội điên rồi sao? Đêm qua muội làm vậy, là muốn triệt để trở mặt với Thái tử sao?"

Âu Dương Noãn hít sâu một hơi, trong lòng lại có một loại sáng khoái bất ngờ: “Tính tình Tiểu Diễm, chuyện này cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Huống hồ, nếu cứ thoái nhượng hắn sẽ được một tắc lại càng muốn tiến thêm một thước thôi!”

Kim hộ giáp trên ngón áp út của Lâm Nguyên Hình ‘cạch’ một tiếng gõ xuống bàn, chậm rãi nói: “Trước mắt xem như đối phó được. Chỉ sợ tương lai hắn sẽ tính sổ!”

Âu Dương Noãn cười lạnh: "Tính sổ? Thái tử thật sự là ăn no rảnh rồi. Hướng hậu viện của người khác tặng mỹ nhân, hắn là muốn cài gian tế sao?"

Lâm Nguyên Hình cười lạnh: “Hắn là vì muội!”

Âu Dương Noãn gắt gao mím môi, nghe xong câu này liền nói: “Vì ta? Ta cũng không quan trọng như vậy!”

Lâm Nguyên Hình yên lặng suy tư, lát sau liền nói: “Có phải hay không tự muội nghĩ liền hiểu được. Ta thấy hắn căn bản còn chưa cắt đứt ý nghĩ đó. Đem Nghiêm gia tiểu thư qua, thứ nhất là ly gián tình cảm phu thê hai người. Thứ hai cũng là ở bên người Minh quận vương sắp xếp một quân cờ!”

Âu Dương Noãn kinh ngạc thất thần. Rốt cục cầm ly trà lên uống một

ngụm rồi chậm rãi nói: “Quân cò? Hẳn không sợ bị phản lại sao?”

Lâm Nguyên Hinh không khống chế được hận ý bốc lên trong lòng, lạnh lùng cười. Ánh mặt trời ấm áp dễ chịu chiếu lên người, nhưng trong lòng lại cũng rét lạnh khổ sở.

“Chính hẳn làm hẳn mới có thể yên tâm. Nghiêm tiểu thư chẳng qua cũng chỉ là một quân cò tiên phong mà thôi. Chỉ sợ hẳn còn có hậu chiêu!”

Âu Dương Noãn nghĩ nghĩ, lặp lại: “Hậu chiêu?”

Lâm Nguyên Hinh giận quá hóa cười: “Nghiêm tiểu thư, Minh quận vương đã nói rõ không để nàng vào mắt. Ta thật sự muốn xem Tiểu Diễn còn có thể làm được chuyện gì nữa?”

Âu Dương Noãn chậm rãi vuốt ve chén trà trơn bóng, suy nghĩ một lát mới nói: “Ta thấy, còn có một vị đại mỹ nhân, liền xem Thái tử có thể bỏ được hay không?”

Lâm Nguyên Hinh nhíu mày: “Hương tuyết công chúa? Điều đó không có khả năng a! Tiểu Diễn rất coi trọng Cao Xương, muốn hẳn đem nàng ra làm lễ vật. Trừ phi là hẳn điên rồi!”

Dừng một chút lại không yên tâm dặn: “Chẳng qua là muội cũng nên cẩn thận hơn một chút!”

Tiến bước Lâm Nguyên Hinh, xe ngựa Yến vương phủ sau nửa canh giờ mới đi ra. Nhưng vừa đi được một canh giờ, đã bị chặn lại.

Hồng Ngọc vén rèm lên, lúc này thấy một gã hộ vệ bước đến: “Quận vương phi, Thái tử cho mời!”

Hộ vệ của Yến vương phủ đều đi theo phía sau, ẩn ẩn đối với người này như hổ rình mồi. Nhưng hắc nửa điểm cũng không úy kỵ.

Âu Dương Noãn biết trước mặt dân chúng, Tiểu Diễn cũng không làm được gì liền chậm rãi xuống ngựa, phân phó bọn họ đứng chờ một lát.

Vào đình hóng mát, Âu Dương Noãn vừa liếc mắt liền thấy được Tiểu Diễn. Trên người hắc khoác áo bào Thái tử, dưới ánh mặt trời như xán xán lưu quang màu vàng, phá lệ khiến người khác chú ý. Dường như chứng minh thân phận không giống người thường.

Người bên cạnh lặng lẽ lui ra, bốn phía lập tức lâm vào tĩnh mịch.

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Xem ra Thái tử điện hạ đã biết vừa rồi ta cùng biểu tỷ nói chuyện!”

Tiểu Diễn thở dài một hơi, đi ra đình, khuôn mặt tuấn lãng dẫn theo một tia thở dài: “Trên đời này không có tường nào không lọt gió. Nàng một tháng luôn luôn có hai ba ngày không ở trong phủ, tự nhiên sẽ có người đem mọi chuyện điều tra rõ ràng rồi nói cho ta!”

Âu Dương Noãn nhìn xe ngựa cách đó không xa: “Không biết Thái tử có chuyện gì? Nếu không có, ta phải trở về rồi!”

Tiểu Diễn nhìn ánh mắt Âu Dương Noãn đã không giấu được sự chán ghét. Nhớ tới sự nhu tình khi nhìn Tiểu Trọng Hoa, trong lòng Tiểu Diễn dâng lên sự ghen tuông không thể ức chế.

Hắn cười lạnh hai tiếng: “Muội nói, nếu ta đem Hương Tuyết công chúa cho Tiểu Trọng Hoa, hắn sẽ như thế nào? Đó cũng không phải là Nghiêm Như Hoa, đó chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Dung mạo tài hoa cũng đều vượt xa muội. Muội nói xem, Tiểu Trọng Hoa

sẽ làm gì?”

Âu Dương Noãn nghĩ nghĩ, đột nhiên nở nụ cười: "Điện hạ, ngài làm như vậy là vì cái gì? Châm ngòi ly gián tình cảm phu thê chúng ta, muốn chúng ta tách ra? Còn là vì muốn ta sống trong thống khổ?"

Tiểu Diễn cười lạnh: "Muội nói xem?"

"Lần trước muội từng nói với ta, chỉ cần có được một lần ta liền sẽ buông tay. Ngay chính cả bản thân ta cũng từng nghĩ như vậy. Nhưng hiện tại ta lại không có cách nào để quên được muội, lúc ta thống khổ sao có thể để các người hạnh phúc?"

Nghe lý luận bá đạo này, đại khái có lẽ cũng chỉ có người Tiểu gia mới dám nói.

Âu Dương Noãn cong khóe môi lên: "Ngay cả khi người để người khác trở thành trắc phi của Trọng Hoa thì sao? Có năng lực làm được điều gì?"

"Trắc phi? Nghiêm Như Hoa thì có thể như thế. Nhưng còn Mộ Hương Tuyết? Nàng là công chúa Cao Xương, vị trí quận vương phi này muội liền đều phải nhường cho nàng. Cho dù là Đại công chúa ra mặt, muội cũng phải lui một bước, biến thành bình thê!"

Bình thê? Trong lòng Âu Dương Noãn cười lạnh. Tiểu Trọng Hoa nếu dám cưới Mộ Hương Tuyết vào cửa, nàng lập tức liền rời đi.

Nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ việc bên người trượng phu xuất hiện một nữ nhân có thể ngồi cùng ăn với mình. Đây là tự tôn của nàng, bất luận kẻ nào cũng không thể xúc phạm.

"Thế nào? Muội sợ sao? Muội sợ Mộ Hương Tuyết sẽ cướp đi trái

tim Minh quận vương?”

Âu Dương Noãn khẽ cười một tiếng: "Thái tử, Mộ Hương Tuyết đối với ngươi rất quan trọng. Ngươi thực sự bỏ được sao?"

Mặt mày Tiểu Diễn nhú lại, trong mắt như có hỏa diễm thiêu đốt: "Vì muội, không có gì phải luyến tiếc!"

“Tiểu Diễn!”

Âu Dương Noãn đột ngột gọi một tiếng, đón nhận ánh mắt hắc, lại nói rõ ràng từng chữ: “Trọng Hoa tuyệt đối sẽ không cưới Mộ Hương Tuyết. Nếu hắc cưới nàng, ta lập tức sẽ rời khỏi Yến vương phủ. Đến lúc đó không riêng gì hắc sẽ không tìm được ta, ngay cả ngươi cũng chỉ là giỏ trúc mức nước, cuối cùng cũng chẳng được gì!”

Hai mắt nàng sáng lên, trong đó lộ ra sự kiên định cùng tin tưởng khiến nhìn nàng lúc này vô cùng xinh đẹp.

Hai người bọn họ đều trăm nghìn tài thiết như vậy, thậm chí có một sự ăn ý không thể phá vỡ.

Tiểu Trọng Hoa cũng nói như vậy, không hề có một chút do dự.

Nhìn Âu Dương Noãn lúc này khiến nội tâm Tiểu Diễn dâng lên một trận đau nhức.

Hắc đột nhiên vươn tay, dùng sức nắm lấy cổ tay nàng. Thanh âm như thoát ra từ kẽ răng: “Được! Muội đã đối với hắc tin tưởng như vậy. Ta thật sự muốn nhìn, rốt cuộc ai mới là người thắng cuối cùng?”

Âu Dương Noãn mạnh mẽ hất tay hắc ra, thản nhiên nói: “Điện hạ cố

ý như thế, ta cũng không còn gì để nói!”

“Âu Dương Noãn, muội cùng Lâm Nguyên Hình đang có chủ ý gì, tưởng ta không biết sao?”

Nàng vừa mới đi được vài bước, thanh âm của Tiểu Diễn từ phía sau truyền đến.

Âu Dương Noãn dừng lại, chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh chậm rãi dâng lên. Hắn đã nhận ra gì rồi? Hay chỉ là hoài nghi?

"Chu Lan Chi cũng đã mang thai. Nếu nàng sinh con trai, muội nói đối với Thịnh Nhi sẽ có ảnh hưởng gì?"

Âu Dương Noãn nhăn mày lại. Từ khi sinh ra, Tiểu Diễn đối với Thịnh Nhi vẫn rất ôn hòa. Thịnh Nhi là trưởng tử của hắn, nhưng hắn đối với Thịnh Nhi còn không bằng nữ nhi mà Chu Chỉ Quân để lại.

Bất kỳ việc gì cũng có lý do của nó. Con nối dõi liên quan đến căn cơ của hoàng gia. Nếu nói Tiểu Diễn không muốn có con, thì đó chính là trò cười lớn nhất trong thiên hạ. Trừ phi là hắn điên rồi, bằng không sẽ không có khả năng có ý nghĩ đó.

Như vậy thì vì sao?

Trong đầu Âu Dương Noãn đột nhiên có một ý niệm. Trừ phi là Tiểu Diễn vẫn luôn phòng bị Thịnh Nhi. Không, phải nói là hắn không phải muốn nhắm vào đứa nhỏ này mà là phòng bị biểu tỷ cùng Trấn quốc hầu phủ.

Việc này càng nghĩ Âu Dương Noãn càng cảm thấy đúng như vậy. Tiểu Diễn luôn luôn phòng bị biểu tỷ. Âu Dương Noãn sẽ không quên tính cách của Tiểu Diễn. Hắn muốn hết thảy đều nằm trong tầm tay

hắn.

Nếu Thịnh Nhi không có gì uy hiếp đến địa vị của hắn, không trở thành trở ngại đến đế nghiệp của hắn thì tự nhiên hắn sẽ không chậm trễ đứa nhỏ này.

Nhưng nếu Trấn quốc hầu phủ có suy nghĩ khác, tỷ như có ý nghĩ nâng đỡ Thịnh Nhi đăng cơ. Vậy điều hắn làm tất nhiên sẽ là trừ bỏ đi chính đứa con của mình.

“Muội tốt nhất hãy khuyên bảo biểu tỷ, để nàng đừng quên, nàng trước hết là trắc phi của ta. Sau đó mới là mẫu thân của Thịnh Nhi. Mà những thứ đó đều là ta cho nàng, đừng mưu toan thoát khỏi lòng bàn tay ta!”

Thanh âm của Tiểu Diễn lạnh như băng, bước chân của Âu Dương Noãn cũng liền nhanh hơn, rào bước đi ra ngoài.

Nam nhân này chỉ cần ai uy hiếp đến địa vị của hắn, hắn đều sẽ không nể tình mà diệt trừ. Thật sự là đáng sợ!

Nhưng Âu Dương Noãn không rõ, hắn đã muốn cái vị trí kia như vậy thì nên bỏ ý định với nàng, tích cực mượn lực Tiểu Trọng Hoa. Vì sao còn vô duyên vô cớ kết thù với Yến vương phủ? Đó không phải là điều thông minh trong thời điểm này.

Sau khi trở lại Yến vương phủ, Âu Dương Noãn nghĩ đến đau cả đầu vẫn không nghĩ ra. Cho nên liền dứt khoát nằm xuống không thêm nghĩ nữa. Dù sao nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra, tâm tư Tiểu Diễn đúng là quá khó đoán, căn bản nàng đoán không ra. Nàng không nên để ý tới vẫn tốt hơn.

Âu Dương Noãn hơi dựa vào trên giường nghỉ ngơi. Lúc Tiểu Trọng

Hoa bước vào, còn tưởng rằng nàng không thoả mái, cẩn thận nhìn sắc mặt nàng: “Say rượu còn chưa tỉnh sao?”

“Không có!”

Nàng suýt nữa thì tự mình nói ra bản thân không uống say. Nghĩ nghĩ liền đem những lời đó nuốt xuống.

Nếu nàng thừa nhận mình không uống say, chẳng phải muốn nói với hắn hôm qua nàng giả vờ say. Hắn nhất định sẽ không tha cho nàng!

Hắn thấy nàng thực sự không có việc gì, cũng liền cởi giày nằm xuống cạnh nàng. Âu Dương Noãn kinh ngạc: “Chàng làm gì vậy?”

"Ngủ trưa!"

Hắn quay đầu nhìn nàng: “Đêm qua uống hơi nhiều, ta cũng hơi văng đầu!”

Âu Dương Noãn liền muốn đứng dậy: “Vậy chàng ngủ đi!”

Hắn mắt cũng không mở, hai tay ôm lấy nàng: “Đừng lộn xộn, nằm với ta một lát!”

Âu Dương Noãn nhìn khuôn mặt hắn, dường như cảm thấy hắn gầy hơn một chút. Nhất thời trong lòng có một loại cảm giác dâng lên.

Người ta đều hâm mộ nhà vương hầu phú quý nhưng lại không biết bọn họ phải trả giá biết bao nhiêu mới có được. Trừ phi Tiểu Trọng Hoa buông bỏ trọng trách trên vai, bằng không hắn cả đời này đều lao lực hơn bất luận kẻ nào.

Nàng nghĩ nghĩ rồi đột nhiên hỏi: “Chàng từng nói qua, có một ngày

muốn buông bỏ mọi trách nhiệm. Có phải hay không?”

.....Đề nói với người xa lạ.....

Mọi người hỏi ta, chán ghét Tiểu Diễn như vậy, vì sao còn chưa chết?

Ta nói: Mỗi người ngay từ khi bắt đầu đều đã có kết cục định sẵn. Hẳn không chết là vì phía sau còn có tình tiết rất quan trọng liên quan đến hắn, cũng có liên quan đến kết cục cuối cùng.

Chương 369: Dâng hương gặp chuyện không may 1

Tiểu Trọng Hoa nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: "Ta đã đáp ứng quyết sẽ không quên. Nhưng chuyện nàng đáp ứng với ta, cũng không thể hủy bỏ. Mặc kệ là đến khi nào, nàng đều phải nhớ rõ!"

Âu Dương Noãn ngẩn ra, sau đó liền mỉm cười.

Tiểu Trọng Hoa nói xong lời này liền an tĩnh ngủ. Nàng nhìn hắn, nhớ tới bức họa của Yến vương phi. Đó thực sự là một mỹ nhân mười phần vẹn toàn a!

Mà dung mạo Tiểu Trọng Hoa, kỳ thực giống Yến vương phi nhiều hơn là Yến vương. Có ngũ quan tuấn mỹ, khi nhíu mày tức giận cũng mang theo một loại mê hoặc khiến lòng người say đắm.

Còn huynh trưởng Tiểu Trọng Quân của hắn, tuy rằng thân thể gầy yếu nhưng mặt mày lại rất giống Yến vương.

Nàng nhất thời nghĩ nghĩ, lại chăm chú nhìn hắn. Khóe miệng không tự chủ mà cong lên. Từ khi thành hôn đến nay, hắn từng chút từng chút mang đến cho nàng tư vị ngọt ấm. Cũng là người đang ngủ say này làm cho nàng cảm nhận được từng chút ôn nhu.

Lúc này Hồng Ngọc cùng mấy nha đầu hầu hạ đều đã lui xuống hết. Nàng mỉm cười, dùng ngón tay dè dặt cẩn trọng vẽ theo ngũ quan hắn.

Tiểu Trọng Hoa dường như không thoải mái, có lẽ còn chưa ngủ say.

Lông mi giật giật làm nàng không nhin được mà mím cười. Trong lòng thùng thùng, lại có một loại ôn nhuẩn không nói nên lời.

Nàng vẽ một vòng, không thấy hấn có phản ứng gì, lá gan cũng liền lớn hơn. Nàng kề sát vào gương mặt hấn, lông mi hấn thế nhưng cũng rất dài, lại cong cong khiến nàng muốn sờ vào. Chóp mũi cao, thẳng tắp.

Người khác đều nói Tiểu Trọng Hoa là đệ nhất mỹ nam hoàng thất. Danh hiệu này xác thực không phải hư danh. Nàng sờ sờ môi hấn, cảm thấy thực mềm mại. Nàng chủ động ghé lại gần, dè dặt cẩn trọng chạm vào môi hấn, lập tức liền bị sự mềm mại đó hấp dẫn.

Trong đầu nàng lúc này mới có chút xấu hổ, dường như làm vậy không ổn lắm.

Nhưng vừa ngẩng đầu liền thấy một đôi mắt sáng ngời đang nhìn mình. Âu Dương Noãn cảm thấy máu khắp cơ thể như dồn hết lên mặt. Đang muốn trốn đi, ai ngờ phía sau lưng đột nhiên căng thẳng, hai tay hấn đã giữ chặt lấy lưng nàng không cho nàng rút xuống.

“Đây là tự nàng dâng đến cửa a!”

Hấn nhẹ giọng cười nói. Khó có lúc hấn lại ôn nhu như nước khiến nàng không tự chủ được mà trầm mê. Chỉ cảm thấy cùng hấn gần bó khiến nàng dần dần như nghiện. Trong lúc nhất thời tay cũng dừng lại, lúc này hấn lại cầm lấy tay nàng chậm rãi vòng qua cổ hấn.

Đề nghị của Tiểu Diễm, Tiểu Trọng Hoa vừa nghe liền đã hiểu. Nhưng nhìn người trước mắt này, rõ ràng bên ngoài rất ôn nhu nhưng trong lòng lại lạnh băng.

Hấn không biết phải mất bao nhiêu thời gian, tốn bao nhiêu tâm tư

mới hâm nóng được một chút. Giết hấn cũng sẽ không bao giờ đổi cho người khác.

Đừng nói là dùng công chúa đến đổi, cho dù dùng cả giang sơn hấn tuyệt đối cũng sẽ không gật đầu.

Giang sơn dễ dàng có được nhưng nếu hấn mất đi nàng, đi đâu để tìm được một nữ nhân mà chỉ nghĩ đến thôi cũng đã khiến hấn không tự chủ được mà muốn sủng ái như nàng?

Khối băng nhỏ trong lòng, hấn tuyệt đối không tặng cho bất luận kẻ nào.

Qua thật lâu, Tiểu Trọng Hoa đã ngủ, Âu Dương Noãn vẫn không ngủ được. Cũng không dám lăn qua lộn lại, sợ đánh thức hấn.

Lúc này Hồng Ngọc lặng lẽ tới gần, hướng Âu Dương Noãn gật gật đầu. Âu Dương Noãn hơi hơi nhú mày, lập tức nhẹ nhàng đứng dậy đi ra ngoài.

Hồng Ngọc ở bên tai nàng nói nhỏ: “Tiểu thư, Đồng trắc phi muốn đi dâng hương. Mời ngài cùng đi!”

Đồng thị?

Âu Dương Noãn ngẩn người, đối phương có một thời gian đối với nàng tránh né như rắn rết a. Thế nào hôm nay lại tốt như vậy? Cur nhiên còn mời nàng cùng đi dâng hương.

Nàng đang nghĩ nghĩ, Hồng Ngọc lại thấp giọng nói: “Có phải nên tìm một cái cơ....”

Âu Dương Noãn cười cười. Nếu làm vậy tương đương nói với Đồng

thị, nàng đang sợ hãi, chưa chiến mà hàng. Nàng tất nhiên sẽ không làm loại chuyện này.

Cho nên nàng cười nói: “Nếu đã mời, vậy chắc Thế tử phi cũng được mời chứ?”

Hồng Ngọc nói: "Dạ! Thế tử phi đã chuẩn bị xong rồi!"

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nhẹ giọng nói: "Nếu đã như vậy, để Phương mama lại, chờ quận vương tỉnh dậy thì báo với chàng ta cũng Đồng trắc phi ra ngoài dâng hương!"

“Dạ!”

Ra khỏi phủ, đập vào mắt Đồng thị chính là Âu Dương Noãn một thân y phục màu tím nhạt nhẹ nhàng. Âu Dương Noãn cười tiến lên hành lễ, Đồng thị cũng cười cười nói nói nâng nàng dậy: “Không cần đa lễ!”

Tôn Nhu Trữ bên cạnh cũng hơi hơi khuyu gối. Từ sau chuyện của Di mama cùng Tuệ Quyên, Đồng thị liền đóng cửa không ra. Thật sự là một bộ dạng bởi vì tội tứ phạm sai lầm mà nhận liên lụy.

Mà Yến vương phủ từ trên xuống dưới, tuy rằng tò mò Đồng trắc phi vì sao lại đóng cửa không ra. Nhưng lại ngại sắc mặt khó coi của các chủ tử nên không dám nói nhiều.

Đương nhiên bên dưới vẫn truyền ra không ít tiếng gió.

Nhìn Đồng thị một thân chính trang, Âu Dương Noãn không khỏi mỉm cười: “Hôm nay không phải mừng một cũng không phải mười lăm, sao trắc phi lại muốn đi bái phật?”

Trong lời nói ần ần có chứa ý châm chọc.

Đồng thị rũ mắt, môi hơi hơi cong lên ý cười: “Bái phật cũng không nhất định phải mừng một hay mười lăm. Chỉ cần muốn đi, bất cứ khi nào Phật tổ cũng sẽ không cự tuyệt!”

Âu Dương Noãn ngưng thần, nha đầu một bên sớm đã đặt một cái ghế nhỏ dưới chân. Đồng thị được nha đầu đỡ lên, dáng đi thật chậm, giống như sợi bông, phiêu phiêu không tiếng động.

Sau khi lên xe liền quay đầu lại nói: “Hôm nay chỉ mang theo đi ba xe ngựa, liền ủy khuất Noãn Nhi đi cùng ta một chiếc!”

Lần này bái phật, tổng cộng có ba chiếc xe ngựa. Xe phía trước tương đối rộng là của Đồng thị, chiếc thứ hai là của Tôn Nhu Trữ, chiếc thứ ba dành cho nhóm mama nha đầu.

Xe ngựa đã quyết định ba chiếc, Âu Dương Noãn tự nhiên muốn ngồi cùng Tôn Nhu Trữ. Nhưng nếu Đồng thị đã mở lời mà Âu Dương Noãn vẫn chọn ngồi cùng Tôn Nhu Trữ thì tự nhiên là muốn nói cho người khác nàng cùng Đồng thị có hiềm khích.

Âu Dương Noãn mỉm cười, bước lên ghế rồi lên xe ngựa.

Cửa sổ xe ngựa được phủ một lớp màn che. Ánh mặt trời qua màn xe trở nên thực ảm đạm. Ánh mắt Đồng thị trầm tĩnh, nửa điểm tiều tụy, tức giận cũng không thấy. Âu Dương Noãn bị ánh mắt như vậy nhìn, cũng không khỏi âm thầm cảm khái, gừng càng già càng cay a!

Đồng thị đầu không một sợi bạc, dùng trâm cài chim phượng hoàng. Phát tuột buông xuống theo xe ngựa chạy mà hơi chớp lên, phát ra tiếng tinh tinh thanh thúy.

Trong xe ngựa, cũng chỉ có tiếng hít thở của Đồng thị cùng Âu Dương Noãn. Thập phần yên tĩnh tĩnh mịch.

Đồng thị đột nhiên xoay người cười khẽ một tiếng, nói với Âu Dương Noãn: “Noãn Nhi.....Trước đó, giữa chúng ta có một chút hiểu lầm!”

Âu Dương Noãn sửng sốt, nàng cho rằng Đồng thị tuyệt sẽ không chủ động nhắc tới chuyện đó.

Nàng cong môi mỉm cười: “Trắc phi, ngài chiếu cố chúng ta như vậy, nào có hiểu lầm chứ?”

Đồng thị mỉm cười, bên môi dẫn theo chút tiếc hận: “Ta mười sáu tuổi đã được gả vào Yến vương phủ. Đi theo Vương gia nhiều năm như vậy, chuyện tình trong Yến vương phủ ta cũng nhìn rõ nhất!”

“Ta tin Di mama sẽ không làm ra loại chuyện hồ đồ như vậy để người khác nắm được nhược điểm. Mà Tuệ Quyên cũng tuyệt đối không có lá gan dám mưu hại Thế tử. Chắc chắn sau lưng có người hãm hại bọn họ!”

Nói tới đây, giọng lại khẽ chuyển, mang theo một chút điềm nhiên: “Các nàng đều là tâm phúc của ta. Người ra tay với các nàng là chân chính muốn nhắm vào ta!”

Nói xong, mi phong hơi nhướng lên, quay đầu nhìn Âu Dương Noãn. Nhưng nàng lại tươi cười bình tĩnh, bất luận cái gì cũng không nhìn ra.

“Cho nên?” Âu Dương Noãn chỉ hỏi một câu như vậy.

Nhìn tươi cười bình tĩnh của Âu Dương Noãn, Đồng thị chỉ cảm thấy huyết thái dương của mình hơi nháy lên: “Ta cảm thấy, kẻ đứng sau

lưng thiết kế bấy hăm hại người của ta tất nhiên là có hiểu lầm với ta!”

“Nhưng ta cùng với bất luận kẻ nào cũng đều không có xung đột lợi hại. Ta chỉ hy vọng con của mình được bình an lớn lên, hy vọng Vương gia mạnh khỏe. Những cái khác ta không hy vọng xa vời!”

Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy Đồng thị nói mà có thâm ý. Nhưng lại không biết đối phương rốt cuộc muốn nói cái gì. Có lẽ Đồng thị hối hận với những gì mà mình trước kia gây nên, cho nên muốn cầu hòa?

Hiện tại cầu hòa, cũng đã mất hai mạng người, có phải là đã quá muộn hay không?

Trong lòng Âu Dương Noãn nghĩ như vậy, lại nghe Đồng thị ầm ập nói: “Chuyện gì cũng không quan trọng bằng việc gia đình hòa thuận. Ngay cả khi có hiểu lầm, nói rõ ra là tốt rồi. Căn bản không nên đem mọi chuyện đẩy đến tình cảnh không cứu vãn được. Như vậy ngược lại sẽ khiến Vương gia, Thế tử, quận vương khó xử. Noãn Nhi, người nói có đúng không?”

Âu Dương Noãn khẽ cười: “Trắc phi sẽ bỏ được tính mạng của Di mama và Tuệ Quyên sao?”

Hai người kia đều chết trên tay nàng. Đồng thị có thể chịu được cục tức này sao?

Đồng thị thở dài một tiếng, vươn tay nắm lấy cổ tay Âu Dương Noãn, nhẹ giọng nói: “Noãn Nhi, chẳng qua chỉ là hạ nhân thôi. Quan trọng nhất là giữa chúng ta phải hòa thuận. Như vậy cuộc sống cũng sẽ trôi qua yên bình!”

Âu Dương Noãn đã có thể khẳng định, Đồng thị là tới cầu hòa.

Mười ngón tay của Đồng thị được bảo dưỡng tốt như bàn tay của một thiếu nữ, ánh sáng đỏ tươi trên móng tay chiếu vào mắt Âu Dương Noãn, chói lọi.

Nàng yên lặng cười cười, cúi đầu nói: “Trắc phi yên tâm, ta cũng không phải không biết làm người. Ngài đã nói gia hòa vạn sự hưng, ta tự nhiên cũng biết lấy đại sự làm trọng!”

Đây là đáp ứng rồi? Ánh mắt Đồng thị bỗng nhiên run lên, nhất thời quang ba lưu chuyển.

Nhưng lại dường như trong suốt linh động, một tia vui sướng đã không thể ức chế mà tràn ra, theo bản năng nắm chặt lấy tay Âu Dương Noãn: “Người đáp ứng?”

Ánh mắt kia thoát nhìn như vô cùng thân thiết. Âu Dương Noãn không khỏi mỉm cười: “Đương nhiên!”

Chợt sâu trong con ngươi như có ánh lửa di động.

Đồng ý mới là lạ. Nếu có thể tùy tiện tin tưởng người khác thì nàng sớm đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Đồng thị hiện thời cầu hòa, Âu Dương Noãn cảm thấy bà ta chỉ là đang đổi sách lược mà thôi. Chẳng qua là mặc kệ Đồng thị có chủ ý gì, nàng cũng sẽ không sợ hãi.

Đồng thị chăm chú nhìn nàng hồi lâu, sau đó mỉm cười: “Noãn Nhi thật sự là người khoan dung độ lượng!”

Âu Dương Noãn rút tay ra, kính cẩn cười nói: “Ngài mới là người

khoan dung độ lượng!”

Nha đầu thân cận nhất bị ép chết, còn có thể ngồi đây cùng đối phương nói chuyện phiếm. Âu Dương Noãn thật đúng là không thể không bội phục.

Xe ngựa chạy tời phía nam đường cái, lại đột nhiên nghe thấy có người lớn tiếng kêu: “Đi lấy nước! Đi lấy nước! Mau dập lửa!”

Thanh âm từ xa lại gần, xe ngựa bỗng chốc dừng lại. Âu Dương Noãn xốc rèm cửa sổ lên, Xương Bồ từ sau xe ngựa động tác rất nhanh chạy đến trước mặt Âu Dương Noãn: “Tiểu thư, phía trước cách đó không xa có một đám cháy!”

Xương Bồ là nha đầu cái gì cũng không hiểu, nhưng Âu Dương Noãn chỉ nhìn thoáng qua liền phán đoán đó là dịch quán.

Dịch quán nằm trên phía nam đường cái, có hơn mười tòa nhà với đầy đủ các phòng ốc lớn nhỏ. Vẻ ngoài hoa lệ nguy nga, bên trong rộng rãi thoáng mát, nhiều năm qua thường được sử dụng để tiếp đón sứ thần của các nước.

Không bao lâu sau, phương hướng dịch quán đã thấy ánh lửa bốc đến tận trời. Tiếng người ồn ào, ngọn lửa như thủy triều hướng từ dịch quán kéo dài, lửa cháy cuồn cuộn, khói đặc khiến người đứng gần không thể mở mắt được.

Âu Dương Noãn nhìn đám người đang vây quanh thì nhíu mày, quay đầu nói với Đồng thị: “Trắc phi, phía trước có cháy, chỉ sợ hiện tại cửa thành nam đều đã đóng lại. Chúng ta có nên đổi hướng đi không?”

Sắc mặt Đồng thị cũng có vẻ rất kinh ngạc: “Lửa cháy rất lớn sao?”

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua hướng dịch quán, đã thấy Kinh triệu doãn vội vàng chạy tới cứu hỏa. Không ít dân chúng cũng mang theo thùng nước chạy tới trợ giúp.

Nhưng lửa cháy rất lớn, giữa ban ngày như vậy cư nhiên có thể thiêu hồng đám mây trên trời. Chỉ sợ bằng những người này không thể dập được lửa. Tiếp tục ở lại còn có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Sắc mặt Đồng thị lộ vẻ sầu lo: “Hương Tuyết công chúa chắc là còn ở trong dịch quán. Có nên phái người đến hỏi không?”

Hương Tuyết công chúa?

Âu Dương Noãn ngăn ra, lập tức nhàn nhạt nói: “Trắc phi, hiện tại dưới tình huống như vậy nếu chúng ta phái người qua thì không ổn lắm. Lửa lớn như vậy, nhất định sẽ có người bị thương!”

Âu Dương Noãn nói những lời này vốn định không quản Đồng thị có kiên trì hay không cũng sẽ quay đầu xe ngựa lại. Nhưng kỳ quái là Đồng thị cũng không kiên trì mà chỉ nói: “Vậy người cứ làm chủ đi!”

Một khi đã như vậy Âu Dương Noãn cũng không khách khí, phân phó xa phu lập tức quay đầu xe ngựa lại. Hơn nữa còn cho người mời Tôn Nhu Trữ cùng ngồi xe ngựa phía trước.

Đợi khi Tôn Nhu Trữ tới, sắc mặt đã rất khó coi: “Sao lại thế này? Phía trước sao lại vô duyên vô cớ bị cháy?”

Hiện tại không phải là lúc nói đến chuyện này, Âu Dương Noãn ngắt lời: “Trở về rồi nói sau!”

Tôn Nhu Trữ gật gật đầu.

Xa phu lập tức quay lại phương hướng lúc đến. Đúng lúc này phía sau truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập.

Âu Dương Noãn quay đầu nhìn lại, là Cửu hoàng tử Cao Xương Mộ Hiên Viên. Hắn chạy phía trước, trong lòng còn ôm một nữ tử. Chờ hắn nhảy xuống ngựa liền ôm người đó hướng xe ngựa đi tới.

Chương 370: Dâng hương gặp chuyện không may 2

Đồng thị chủ động xốc rèm lên, thân thiết nói: “Hương Tuyết công chúa làm sao vậy?”

Mộ Hiên Viên nhìn thấy là xe ngựa của Yến vương phủ liền không chút suy nghĩ mà bước tới.

Hiện tại phát hiện Âu Dương Noãn cũng ở trong xe ngựa thì không khỏi sửng sốt, lập tức nói: “Muội muội hít nhiều khói bị hôn mê bất tỉnh, không có gì đáng ngại. Ta còn phải chạy về giúp cứu hỏa, muội muội liền làm phiền ngài!”

Nói xong hẩn sâu kín nhìn Âu Dương Noãn rồi nhanh chóng xoay người rời đi.

Đúng lúc này, Mộ Hương Tuyết đột nhiên mở mắt ra, suy yếu nói: “Cứu ca!”

Mộ Hiên Viên sửng sốt, lập tức hỏi: “Hương Tuyết, muội có khỏe không?”

Mộ Hương Tuyết ho mạnh vài tiếng, Âu Dương Noãn vội vàng phân phó Hồng Ngọc mang trà đến. Uống vài ngụm mới hòa hoãn lại: “Ta đã tốt hơn nhiều rồi! Đa tạ Minh quận vương phi!”

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua đám đông ngày càng mãnh liệt, phát hiện cơ hồ một nửa trên các ngã tư đường, xe ngựa đã không thể bước lên. Không biết vì sao nàng cảm thấy chuyện hôm nay rất

kỳ quái, thế nào đang êm đang đẹp ra cửa liền gặp phải cháy?

Âu Dương Noãn đang muốn hỏi Mộ Hiên Viên bên trong dịch quán xảy ra chuyện gì thì đột nhiên một cơn gió sắc bén xẹt tới.

Mộ Hiên Viên biến sắc, đột nhiên nhanh tay lôi Âu Dương Noãn về phía trước. Âu Dương Noãn đột nhiên mất thăng bằng, cả người rơi khỏi xe ngựa.

Hồng Ngọc cơ hồ là hét ầm lên, Âu Dương Noãn chỉ thấy Mộ Hiên Viên vung đao, 'đình' một tiếng, hóa ra là một mũi tên.

Âu Dương Noãn còn chưa rơi xuống đất, Mộ Hương Tuyết đã bắt được cánh tay. Cái này vẫn chưa đủ kinh hách, ai biết từ các gian nhà hai bên đường liền tiếp bắn ra vô số mũi tên.

Mộ Hiên Viên chém rơi vài đường nhưng thế tên như chẻ tre, xa phu trở thành bia ngắm, máu tươi lập tức tuôn ra. Lập tức bốn phía liền lâm vào hỗn loạn trước nay chưa từng có.

Đám người bắt đầu bộc phát náo động điên cuồng, mọi người không biết mũi tên rốt cuộc là bắn từ đâu ra. Cũng không biết phải tránh né như thế nào.

Mộ Hiên Viên cùng người của hắn lại đánh rơi mấy mũi tên, hắn cấp tốc chỉ huy những người có võ công tốt làm thành người bảo vệ ngăn mũi tên nhọn.

Hồng Ngọc cùng Xương Bồ trong nháy mắt đều bị Âu Dương Noãn đẩy đến phía sau xe tránh né. Mà nàng lại trơ mắt nhìn một mũi tên bắn về phía mình, có tránh né cũng không kịp nữa rồi.

Ai ngờ lúc này Mộ Hương Tuyết lại đột nhiên đẩy Âu Dương Noãn

ra. Nàng kinh ngạc mở to hai mắt nhìn mũi tên kia găm thẳng vào đầu vai Mộ Hương Tuyết. Nhất thời máu tươi tràn ra.

Đồng thị hiển nhiên cũng bị kinh hách rất lớn, hét to lên một tiếng ‘Công chúa’ rồi nhanh chóng ôm lấy xem xét thương thế của Mộ Hương Tuyết.

Trong cơn mưa tên, những mũi tên xuyên phá đỉnh xe ngựa, những mảnh vụn nhỏ bắn lên người Âu Dương Noãn có chút đau đớn.

Hộ vệ Yến vương phủ theo sau xe ngựa liều mạng phải bảo vệ chủ tử. Nhưng đám người kia dường như rất đông, lại quá mức điên cuồng khiến bọn họ bị đẩy ra càng xa, cơ hồ không thể lại gần xe ngựa.

Mũi tên từ bốn phía giống như mưa phô thiên cái địa đem toàn bộ xe ngựa bao vây phía trong.

Là ai? Người nào dám giữa ban ngày ở kinh đô ám sát như vậy? Mục đích của bọn họ là ai? Là người Cao Xương hay là người Yến vương phủ?

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng Âu Dương Noãn nổi lên vô số suy nghĩ. Nhưng tình hình hiện đang rất nguy hiểm, nàng không có cách nào phán đoán chuẩn xác xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nàng chỉ nghe tiếng vô số mũi tên găm vào xe ngựa mang theo tiếng xé gió sắc nhọn. Không riêng gì mũi tên, lửa cháy bên kia cũng càng lúc càng lớn, trong không khí toàn là mùi khói và bụi lửa. Trong nháy mắt, Âu Dương Noãn cơ hồ cho rằng, bản thân sẽ chết ở chỗ này.

Nàng theo bản năng quay đầu, lại bị Mộ Hiên Viên một phen kéo nàng vào trong lòng, hô lớn: “Phục hạ!”

Âm thanh lửa cháy không ngừng truyền đến, phòng ốc trong dịch quán ào ào gãy đổ xuống đất tạo tiếng vang rất lớn. Tàn lửa bắn tung tóe, lại càng cháy dữ dội hơn. Người cứu hỏa bốn phía ào ào chạy đi. Mà tình hình xe ngựa bên này cũng cực kỳ nguy cấp.

Mộ Hiên Viên đã che chở xe ngựa an toàn, lại phải bảo vệ người bên trong. Nếu không phải hộ vệ phía sau hấn kịp thời chạy đến bảo vệ xe ngựa thì đây sớm đã biến thành nơi nguy hiểm nhất.

Mộ Hiên Viên đã bị trúng hai mũi tên. Nhưng hấn vẫn gắt gao canh giữ trước người Âu Dương Noãn.

Những mũi tên mang theo lửa từ bốn phía bắn vào họ, đem đất đá trên đất nổ tung thành một hố.

Âu Dương Noãn không nghĩ Mộ Hiên Viên thế nhưng lại bảo vệ chính mình.

Nàng quay đầu nhìn thoáng qua Đồng thị đang lộ vẻ mặt khiếp sợ, trắng bệch. Tôn Nhu Trữ cả người đã trốn dưới bàn trà, sợ hãi đến cả người run run.

Tình cảnh trước mắt, mặc kệ là tình huống gì cũng được, đều đã là thời khắc nguy cấp, không thể tiếp tục như vậy. Ánh mắt Âu Dương Noãn ngưng lại, lấy một vật từ bên hông rồi bắn thẳng lên bầu trời.

Giống như là một hiệu lệnh giữa không trung nổ tung, hóa thành yên hoa phân tán điểm lóa mắt.

Trong lòng Âu Dương Noãn lại có một loại nghi hoặc trước đây chưa từng có. Nàng không biết Mộ Hiên Viên vì sao lại mặc kệ Mộ Hương Tuyết mà lại vẫn luôn che chắn trước người nàng? Cái này không

được hợp lý lắm. Trên đời này sao có thể có chuyện như vậy được?

Nhưng một trận mưa tên qua đi, Mộ Hiên Viên chỉ yên lặng nhìn nàng. Ánh mắt của hắn, thế nhưng lại rất ôn nhu.

Âu Dương Noãn vội la lên: “Cửu hoàng tử, bọn người này rốt cuộc vì sao mà đến?”

Cửu hoàng tử?

Mây rậm khế run, Mộ Hiên Viên phảng phất bị danh xưng dị thường xa lạ này bóp nghẹt. Chỉ một thoáng, cơ hồ ngay cả hô hấp cũng bị đình trệ.

Âu Dương Noãn sửng sốt, ánh mắt Mộ Hiên Viên đột nhiên thay đổi. Trở nên giống như hồ sâu hàn băng tháng chạp.

Mộ Hiên Viên nhìn nàng, ánh mắt lại thoáng ảm đạm xuống. Đáy lòng, chậm rãi nổi lên sự bi ai đau đớn...

“Cẩn thận!”

Lời vừa dứt, vô số mũi tên lại xé gió lao tới, hết thảy đều tập trung vào Mộ Hiên Viên.

Ngay trong thời khắc nguy cấp, năm mươi hắc y nhân đột nhiên thần không biết quỷ không hay xuất hiện. Lấy thế sét đánh cứu Mộ Hiên Viên, lập tức bảo vệ xung quanh xe ngựa.

Trong lòng Âu Dương Noãn thoáng buông lỏng. Nhưng lúc này nàng lại nhận thấy được phía sau có một đạo ánh mắt cực nóng. Nàng biết, đó chính là ánh mắt của Đồng thị.

Cách đó không xa, một liệt mã nhanh như tia chớp từ cuối phố mà đến. Một người từ trên ngựa nhảy xuống, một tay ôm lấy Âu Dương Noãn kéo vào trong ngực.

“Không sao chứ?”

Tim của hắn kịch liệt nhảy lên, cơ hồ rối loạn tiết tấu. Trên trán Tiểu Trọng Hoa mơ hồ có thể thấy được mồ hôi lấm tấm. Trong ánh mắt là sự hoảng loạn mà Âu Dương Noãn chưa từng nhìn thấy qua.

Hắn chỉ nhìn nàng, ôm nàng. Còn những thứ khác hết thảy đều không để vào mắt. Âu Dương Noãn cầm lấy tay hắn: “Ta không sao! Là công chúa bị thương!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn thoáng qua, lập tức vẫy tay. Liên tiếp, vốn những thích khách ẩn nấp ở hai bên mái hiên không biết bị người từ chỗ nào hạ gục. Từng người từng người từ trên mái hiên rơi xuống.

Sau đó là quan binh như thủy triều ào ào tràn ra, trên đường, trên nóc nhà, khắp nơi từ bốn phương tám hướng đều là quan binh. Chỉ trong thời gian ngắn đã hoàn toàn nắm giữ thế cục.

Mộ Hiên Viên khiếp sợ nhìn một màn này. Hắn không biết những người đó rốt cuộc là ai? Vì sao còn xuất hiện ở nơi này sớm hơn cả cấm vệ quân?

Âu Dương Noãn thở dài nhẹ nhõm một hơi, thế này mới quay đầu xem xét thương thế của Mộ Hương Tuyết. Lại thấy nàng đã ngất đi, Đồng thị đang dùng khăn tay bịt miệng vết thương lại.

Đồng thị nâng mắt nhìn Âu Dương Noãn rồi gấp giọng nói: “Về Yến vương phủ rồi nói sau!”

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua Mộ Hương Tuyết đang hấp hối, không nói lời nào.

Dịch quán này, bởi vì cấm vệ quân không dập lửa kịp thời mà lan tràn toàn bộ dịch quán. Phòng ốc trong hơn mười tòa nhà bị đốt sạch.

Lúc ấy ngoại trừ những người Cao Xương quốc đang ở bên ngoài thì bên trong còn không ít người. Đại hỏa nổi lên, có hơn mười người từ trong đám cháy kịp thời chạy thoát. Còn lại hơn một trăm người táng thân trong biển lửa. Khi hoàn toàn dập được lửa thì đã là chạng vạng.

Khi Mộ Hương Tuyết được đưa tới hậu viện Yến vương phủ, cũng khiến không ít người chấn động. May mắn, trong phủ có đại phu, trải qua chẩn trị, chỉ có đầu vai bị trúng tên, cũng không phải vị trí nguy hiểm nên không ảnh hưởng đến tính mạng.

Mộ Hương Tuyết tuy rằng đau đến mơ hồ, cả người toát mồ hôi lạnh nhưng vì có người khác nên thủy chung vẫn miễn cưỡng duy trì tươi cười. Đồng thị đối với nàng lo lắng, quan tâm không dứt.

Mà Mộ Hiên Viên bên kia, vội vội vàng vàng băng bó miệng vết thương xong liền cùng Tiểu Trọng Hoa vào cung gặp Hoàng đế. Trận hỏa hoạn cùng tập kích bất ngờ này, quả thực là rất kỳ quái.

Đợi đến khi Tiểu Trọng Hoa trở lại, đã là đêm khuya. Lúc này hẳn mới có cơ hội hỏi han tình hình cụ thể. Âu Dương Noãn lắc lắc đầu, không lên tiếng. Hồng Ngọc bên cạnh vội vàng đem sự tình nói lại một lần.

Âu Dương Noãn trong quá trình này chỉ yên lặng xuất thần. Tiểu Trọng Hoa ân cần hỏi: “Còn có chỗ nào không thoải mái sao?”

Âu Dương Noãn có chút thâm ý nói: “Ta đang nghĩ, chuyện này cũng thật sự là quá trùng hợp rồi!”

“Vì sao lại nói như vậy?”

Trong lòng Tiểu Trọng Hoa âm thầm chấp nhận, chỉ là thấy Âu Dương Noãn tựa hồ như đã nhìn ra chỗ kỳ quái nên mới hỏi tiếp.

Âu Dương Noãn chậm rãi trầm ngâm: “Ta hoài nghi, dịch quán bị cháy là do Nam Chiếu gây nên với ý đồ phá hoại hòa ước của hai nước. Đảo loạn thế cục hai nước, bọn họ sẽ là ngư ông đắc lợi!”

Đây là một trong số những hoài nghi, cũng là cái có vẻ hợp lý nhất.

Tiểu Trọng Hoa hiểu ý, gật đầu nói: "Đúng vậy! Bệ hạ cùng Cửu hoàng tử cũng có hoài nghi này. Sớm không cháy, muộn không cháy, lại cố tình ngay khi người Cao Xương ở trong dịch quán! Hơn nữa một khi cháy liền không thể dập tắt. Thật sự là quá mức kỳ quái!"

“Nhưng, còn có chuyện quan trọng hơn, dịch quán phòng vệ nghiêm ngặt, trong kinh đô có cấm vệ quân hơn vạn người. Người Nam Chiếu sao có thể xuyên qua tầng tầng lớp lớp phòng vệ nghiêm ngặt mà phóng hỏa dịch quán? Nàng không thấy rất kỳ quái sao?”

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: "Vậy Bệ hạ xử trí như thế nào?"

Tiểu Trọng Hoa cười cười, nói: "Bệ hạ đã hạ lệnh bắt giữ chỉ huy sứ Cấm vệ quân Cao tướng quân. Nếu tội danh là thật thì chính là xử trảm!"

“Cao tướng quân? Như vậy không phải rất oan uổng sao?”

Âu Dương Noãn cười nói: “Cấm vệ quân tuy rằng bảo vệ xung quanh kinh đô nhưng lửa này là cháy từ bên trong dịch quán. Cấm vệ quân nhiều nhất chỉ bị gánh tội cứu hỏa không kịp thời mà thôi. Cùng lắm thì cách chức, sao còn muốn mạng của hần?”

“Chuyện này nếu đã hỏi tội, dù sao cũng phải có người chịu tội. Nếu kết luận cuối cùng là cháy, như vậy vẫn sẽ đánh vào sự phòng ngự lơ lửng của Chỉ huy sứ cấm vệ quân, hộ vệ không chu toàn. Đây là cũng là điều Bộ hạ muốn cho hai vị khách quý một câu trả lời!”

“Chẳng qua là, nàng làm sao biết được dịch quán cháy từ bên trong?” Tiểu Trọng Hoa kinh ngạc nhìn thê tử của mình.

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Nếu dịch quán cháy từ bên ngoài thì từ lâu Hưng Nghiệp cùng Hồng Hữu Chiêu bên cạnh phải là cái thứ nhất bén lửa. Bởi vì tầng hai của hai tòa nhà này có vô số bố幔. Nhưng mà ngược lại, hai tòa nhà hai bên đều không sao, chỉ có dịch quán toàn bộ đều bị thiêu rụi. Không phải rất rõ ràng rồi sao?”

Nàng nghĩ nghĩ lại tiếp tục nói: “Vị chỉ huy sứ này thuộc phái nào?”

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng, trong ánh mắt đều là ý cười. Âu Dương Noãn biết mình đã hỏi trúng điểm mấu chốt.

Tiểu Trọng Hoa chậm rãi nói: “Chỉ huy sứ cấm vệ quân quan giai không cao, nhưng là người nắm giữ chức vị quan trọng. Không những nắm trong tay hơn vạn cấm vệ quân cả người cả ngựa, mà còn nắm trong tay các cửa thành. Một khi kinh đô có việc, hơn vạn nhân mã này ai cũng không thể bỏ qua!”

“Phải nói Cao Tiến là trung với Bộ hạ mà không hoàn toàn lệ thuộc bởi Thái tử. Bởi vì tính tình ngay thẳng cho nên cùng với Thái tử có nhiều bất mãn. Lúc này các phái, chỉ sợ ai cũng thêm thù, muốn

thi nhau tranh đoạt chức vị này!”

Âu Dương Noãn có chút suy nghĩ: “Theo lý mà nói thì cấm vệ quân hẳn là phải nhận được tin tức trước rồi lập tức liền đến hiện trường. Vì sao người của chàng cũng đều đã đến mà bọn họ vẫn chưa tới?”

Tiểu Trọng Hoa sờ sờ đầu nàng: “Nàng quả nhiên là nghĩ rất nhiều. Sau khi xảy ra chuyện Cao Tiến bị giam giữ nên ta chỉ có thể bắt tay làm việc từ phó tướng của hắn. Nhưng đáng tiếc lại không thu hoạch được gì!”

Nếu tin tức đến tai Cao Tiến chậm trễ vậy thì chứng minh có người muốn mượn cơ hội này trừ bỏ hắn.

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Trọng Hoa, nghiêm túc hỏi: “Như vậy, chàng muốn tranh đoạt quyền chỉ huy cấm vệ quân sao?”

Tiểu Trọng Hoa lắc lắc đầu: “Đây là thời cơ hết sức khẩn cấp. Ta cùng phụ vương cũng không nghĩ sẽ tham gia, chỉ bằng cứ thành thoi đem chuyện này điều tra rõ ràng!”

Âu Dương Noãn nhíu mày: “Điều tra rõ ràng? Người sau lưng sẽ dễ dàng để chuyện này bị điều tra sao?”

Tiểu Trọng Hoa nói: “Trước mắt Bệ hạ giao cho tam tư hội thẩm, phái ra quan lão luyện điều tra về đám cháy. Bởi vì việc này liên quan đến Cao Xương, Cửu hoàng tử đã yêu cầu được tham gia vào toàn bộ quá trình điều tra!”

Nghĩ đến Mộ Hiên Viên, Âu Dương Noãn lắc lắc đầu. Nàng vẫn không rõ, vị hoàng tử này có lý do gì mà mặc kệ muội muội không lo, chỉ lo che chở cho nàng.

Âu Dương Noãn thở dài: “Chuyện này cũng thật là khéo. Khó có dịp Đồng trắc phi mời đi dâng hương, lại bất ngờ đúng lúc dịch quán bị cháy. Càng khó hơn là cư nhiên còn rất nhiều thích khách đến ám sát, khiến chúng ta không minh bạch bị cuốn vào. Hiện tại, vị công chúa kia lại thành ân nhân cứu mạng của ta. Chàng nói xem, có phải rất có ý nghĩa hay không?”

Tiểu Trọng Hoa thấy Âu Dương Noãn nói đôi ba câu đã chỉ rõ những điểm kỳ quái thì không khỏi bật cười: “Nàng nha, đem hoài nghi của mình cất cho kỹ, đừng biểu lộ trước mặt người ngoài mới phải. Dù sao người ta đào cái hố cho nàng, nàng cũng nên hảo hảo nhảy xuống, đừng khiến người ta phải thất vọng!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, cười nói: “Mặc kệ người khác có dụng ý gì, Mộ Hương Tuyết cứu ta là sự thật. Nếu không có nàng, có khả năng ta đã không thể còn sống mà gặp chàng!”

Tiểu Trọng Hoa đem nàng ôm vào trong ngực. Chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn, cơ hồ như đánh mất năng lực hô hấp.

Lúc nghe nàng gặp nguy hiểm, hấn dường như không thể khống chế chính mình. Thậm chí còn đánh mất cả lý trí lẫn năng lực phán đoán tình thế. Cũng may.....nàng không sao.

Đúng lúc này từ phía sau, Hồng Ngọc mang thức ăn vào. Âu Dương Noãn mặt đỏ ửng, nhẹ nhàng rời khỏi vòng ôm của hấn: “Vừa rồi còn không biết. Hiện tại mới phát hiện rất đói bụng!”

Tiểu Trọng Hoa thế nhưng lại không cảm thấy. Âu Dương Noãn giờ đưa lên, thấy hấn chỉ mỉm cười nhìn mình thì nói: “Chàng không đói sao?”

Tiểu Trọng Hoa mới được cấp báo Âu Dương Noãn bị tập kích, cả

kinh ngay cả y phục cũng không kịp mặc chỉnh tề. Hiện tại thấy nàng bình an vô sự như vậy là đủ rồi, sao còn tâm tư lo lắng có đói bụng hay không.

Hắn mỉm cười ôn nhu nói: “Trước kia hành quân tác chiến, liên tục hành quân mười ngày không hạt cơm vào bụng rất nhiều. Ta cùng các tướng sĩ vẫn chịu đựng được, hiện tại chỉ một bữa, thì có làm sao?”

Âu Dương Noãn ăn hai đĩa, đột nhiên cười rộ lên.

Tiểu Trọng Hoa kinh ngạc nhìn nàng, nàng ho khan hai tiếng, lại nghiêm mặt nói: “Quận vương, từ hôm nay trở đi thiên hạ đệ nhất mỹ nhân liền đến ở trong nhà chúng ta. Chàng nói cơ hội như vậy, làm thế nào mới tốt đây?”

Tiểu Trọng Hoa nghe nàng nói ba chữ nhà chúng ta thì trên mặt liền mỉm cười. Sau khi nghe hết câu, sắc mặt lại âm trầm xuống: “Không chỉ có nàng, còn có vị Cửu hoàng tử kia nữa!”

"Cái gì? Mộ Hiên Viên? Điều này sao có thể?"

Chương 371: Mộ Hiên Viên 1

Ngoài dự liệu của Âu Dương Noãn, Mộ Hương Tuyết cũng không muốn ở lại Yến vương phủ dưỡng bệnh. Ngày thứ hai liền muốn đến nơi khác ở.

Đồng thị vẫn luôn giữ mãi, ngay cả Yến vương cũng không thể không ra mặt khuyên can. Bởi vì hiện tại ai ai cũng đều biết Hương Tuyết công chúa là vì cứu Âu Dương Noãn mà bị thương.

Nếu Mộ Hương Tuyết thực sự khi đang bị thương mà cứ thế rời đi, chẳng phải Yến vương phủ rất không có nhân tình hay sao?

Không riêng gì Yến vương phủ, ngay cả Cửu hoàng tử cũng luôn khuyên giải muội muội mình. Hơn nữa còn nói nếu hiện tại rời đi sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của Minh quận vương phi nên đã mạnh mẽ giữ Mộ Hương Tuyết lại.

Âu Dương Noãn thân là người được cứu thế nhưng nửa điểm tự giác cũng không có. Đợi đến khi bên kia đã huyền não đến kinh thiên động địa, nàng vẫn nhàn tản ngồi trong sân đọc sách.

Khi Tôn Nhu Trữ vội vã tới thấy Âu Dương Noãn vừa đọc sách vừa ăn điểm tâm thì cơ hồ không thể tin vào mắt mình: “Người đang làm gì vậy?”

Âu Dương Noãn giơ giơ cuốn sách trong tay: “Tẩu không thấy sao?”

Tôn Nhu Trữ ghen lời: “Người.....Bên ngoài nháo đến động tĩnh lớn như vậy, người còn có thể ngồi được sao?”

Âu Dương Noãn nhón một trái nho cho vào miệng: “Động tĩnh lớn lắm sao?”

Tôn Nhu Trữ gật đầu: “Còn không phải sao? Hương Tuyết công chúa nói muốn đến nơi khác dưỡng thương. Đồng trắc phi vẫn luôn giữ lại a!”

“Oh!” Âu Dương Noãn than nhẹ một tiếng, lại nói: “Cái đó và ta có quan hệ gì hay không?”

“Người vẫn luôn thông minh, sao hôm nay lại như vậy a? Hương Tuyết công chúa không thể đi. Hiện tại nàng là ân nhân cứu mạng của người, nếu người để nàng đi người khác sẽ cảm thấy người như thế nào?”

“Có thể sẽ nghĩ người là người cay nghiệt không có tình cảm, đối với ân nhân cũng không chứa được. Lần này ta cảm thấy Đồng trắc phi không có làm sai. Nếu thực sự để Hương Tuyết công chúa đi, vậy thì ngay cả Yến vương phủ cũng bị người ta lên án!”

Âu Dương Noãn nhàn nhạt cười một tiếng: “Là ta muốn nàng cứu ta sao?”

Tôn Nhu Trữ nhớ lại, đúng là như thế: “Không phải, nhưng tốt xấu gì nàng cũng đã cứu người a!”

Biểu cảm của Âu Dương Noãn thực bình thường, cũng không hề có bộ dáng cảm kích: “Người có nghĩ tới hay không, nàng đang êm đang đẹp ở trong dịch quán làm sao có thể đột nhiên bị cháy? Cho dù là cháy nàng không lánh ở nơi nào khác mà lại chạy đến xe ngựa của chúng ta? Ta không trách nàng mang tới sát thủ hại ta đã là may lắm rồi, còn muốn ta cảm tạ ơn cứu mạng nữa sao?”

Tôn Nhu Trữ hoàn toàn ngây ngẩn cả người: "Người sẽ không.....hoài nghi Hương Tuyết công chúa cố ý đấy chứ?"

Thật ra cố ý thì không, dù sao Mộ Hương Tuyết cũng không đến mức lấy tính mạng của bản thân ra đùa. Nhưng Âu Dương Noãn vẫn cảm thấy đám sát thủ kia đúng là quá trùng hợp, trùng hợp đến mức nàng không thể không nghi ngờ.

Nàng nói với Tiểu Trọng Hoa chỉ là một khả năng. Còn một cái khác chính là có người muốn mượn trận hỏa hoạn cùng đám sát thủ này để mang Mộ Hương Tuyết vào Yến vương phủ.

Phán đoán này rất lớn mật, nếu không có chứng cứ chỉ sợ sẽ không ai tin tưởng. Cho nên Âu Dương Noãn cũng không tính nói với bất cứ ai.

Cứ như vậy, Mộ Hương Tuyết có biết chân tướng hay không cũng rất khó nói. Nếu nàng biết mà vẫn xuôi theo thì tâm tư nàng đúng là không thể không phòng bị. Nếu nàng không biết, như vậy cũng chỉ là một quân cờ hy sinh vô tội.

Bất luận là khả năng nào đi nữa, Âu Dương Noãn đều quyết định cùng Mộ Hương Tuyết duy trì khoảng cách.

"Mặc kệ là như thế nào, người cũng nên cùng ta đến nhìn một chút!" Tôn Nhu Trữ khó có lúc kiên trì như vậy.

Âu Dương Noãn cười hỏi: "Vì sao? Không phải công chúa đã quyết định ở lại sao?"

Tôn Nhu Trữ sửng sốt, lúc này mới phát hiện Âu Dương Noãn tuy rằng chân không ra khỏi nhà nhưng đối với mọi chuyện phát sinh

sớm đã nằm trong lòng bàn tay.

“Người làm sao biết nàng ở lại? Ta vừa rồi còn chưa có nói a!”

Âu Dương Noãn cười khế, trong mắt xẹt qua tia sắc lạnh nhàn nhạt: “Đồng trắc phi hiền lương rộng lượng như vậy tất nhiên sẽ không đồng ý để Hương Tuyết công chúa rời đi. Bằng không vỡ kịch này làm sao diễn tiếp?”

Trên mặt Tôn Nhu Trữ hiện lên thần sắc không đành lòng: “Noãn Nhi, nói thật là ta cảm thấy Mộ Hương Tuyết không phải là loại nữ tử có tâm địa phức tạp. Nàng bị thương là thật, hơn nữa còn bị thương không nhẹ. Đồng thời nàng cũng thật sự muốn đi, nếu cố ý làm ra vẻ cũng không đến mức làm miệng vết thương nứt ra!”

“Miệng vết thương nứt ra sao?”

Âu Dương Noãn bất giác thoáng giật mình, lại nghe Tôn Nhu Trữ nói tiếp: “Trên đời này có người sẽ vì tranh thủ sự tín nhiệm mà lấy thân thể của mình ra nói đùa sao? Noãn Nhi, ta cảm thấy lòng nghi ngờ của ngươi quá nặng. Nếu ngươi không tin, cùng ta đến đó một chuyến sẽ biết!”

Âu Dương Noãn thở dài đứng lên, phân phó Hồng Ngọc: “Mang áo choàng của ta đến đây!”

Trên đường đi Âu Dương Noãn đem hết mọi chuyện hôm qua phát sinh suy nghĩ một lần lại một lần. Đảo mắt đã đến Phù dung các, nơi Hương Tuyết công chúa đang ở tạm.

Bởi vì đối phương có thân phận công chúa, sẽ không tốt nếu đem một nơi bình thường cho nàng ở. Vì vậy Đồng thị đã chọn Phù dung các, nơi có phong cảnh đẹp nhất lại cũng rất tao nhã của Yến vương

phủ cho nàng.

Bên trong Phù dung các này một năm bốn mùa đều có hoa tươi nở rộ, rất thích hợp để người tĩnh dưỡng ở lại. Đồng thị đúng là suy nghĩ rất chu toàn.

Đến Phù dung các, nha đầu sớm đã chờ ngoài sân. Thấy Âu Dương Noãn liền lập tức tiến lên. Tôn Nhu Trữ hỏi: “Miệng vết thương sao rồi?”

Nha đầu cung kính nói: "Hồi bẩm Thế tử phi, Bệ hạ lệnh Trần đại nhân của thái y viện tới xem. Hiện đang ở bên trong, tình hình cụ thể thế nào nô tỳ cũng không rõ!”

Âu Dương Noãn mỉm cười, dẫn đầu vén rèm lên bước vào phòng. Trước giường mảnh ôn nhu mềm mại buông xuống, một bên tự nhiên có nha đầu nhẹ vớ vào trong cầm tay Mộ Hương Tuyết ra, nhẹ nhàng cuốn lấy cổ tay áo, lộ ra cổ tay.

Sắc mặt Đồng thị đầy sầu lo: “Trần đại nhân, người xem đây là làm sao? Ngày hôm qua thương thế còn không có gì trở ngại. Hôm nay thế nào liền bỗng chốc trở nên nghiêm trọng?”

Trần Viện Phán cũng không trả lời, vươn tay bắt mạch.

Sau một lúc lâu mới nhíu mày nói: “Chắc là do hoạt động mạnh. Loại thương thế này nhất định phải tĩnh dưỡng mới được. Trong vòng một trăm ngày không thể hoạt động!”

Một trăm ngày?

Âu Dương Noãn hơi hơi nhướn mày lên. Xem ra, vị công chúa này là muốn ở lại lâu dài a!

Đồng thị vội vàng nói: “Được! Trong kinh đô này y thuật của ai cũng đều kém Trần đại nhân đây. Thương thế của công chúa cũng phiền ngài lo lắng nhiều hơn!”

“Đây là điều đương nhiên!”

Trần Viện Phán gật gật đầu, qua nửa khắc hắc đứng dậy cùng nha đầu ra gian ngoài kê đơn thuốc.

Đồng thị cũng đi qua: “Cái kia, còn muốn phiền Trần đại nhân xem qua bệnh của Thế tử một chút!”

Bên trong nha đầu đã vén màn lên, Mộ Hương Tuyết dựa vào đầu giường, sắc mặt tái nhợt không có tia huyết sắc.

Nhưng một đôi mắt đượm buồn, sắc môi tuy tái nhợt vẻ nhu nhược nhưng lại càng tăng thêm một tầng xinh đẹp đặc biệt. Cho dù là Tây Thi bị bệnh, cũng không hơn như thế này.

Âu Dương Noãn thở dài. Nhìn đi, đây mới là mỹ nhân chân chính a! Danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, Hương Tuyết công chúa hoàn toàn xứng đáng.

Nha đầu cầm cảm cơ, Âu Dương Noãn cùng Tôn Nhu Trữ ngồi ở bên giường. Âu Dương Noãn thấy độ ẩm trong phòng không đủ liền phân phó: “Người bị thương thường sợ lạnh, đi đốt thêm hai lò sưởi mang lại đây!”

“Dạ!”

Mộ Hương Tuyết vội cười nói: “Không cần lo lắng, bọn họ đã chăm sóc cho ta rất tốt!”

Âu Dương Noãn chú ý nhìn Mộ Hương Tuyết, thấy ánh mắt nàng tinh thuần, chân thành, không giống như đang giả bộ. Hay nàng thật sự là một cô nương đơn thuần?

Nhưng mặc kệ đối phương đơn thuần cũng được mà giao hoạt cũng thế, đều là người mà nàng cần phải đề phòng.

Tuy rằng nghĩ như thế nhưng trong lòng Âu Dương Noãn vẫn dâng lên một loại thương tiếc kỳ dị. Nàng là nữ nhân mà còn cảm thấy như vậy, nếu nam tử nhìn thấy, thật sự cũng sẽ bị mê hoặc thần trí.

Nàng nhẹ giọng cười nói: “Công chúa không cần cảm thấy phiền. Muốn gì cứ phân phó một tiếng, thương thế này của người, cũng là vì ta a!”

Trong lòng Tôn Nhu Trữ không khỏi trợn mắt. Vừa rồi còn nói lời sắt đá hiện tại nhìn thấy người thật, không phải là bị đá động rồi chứ?

Nàng hiện tại cuối cùng cũng hiểu được, Âu Dương Noãn là người có thể dùng lời nói làm mềm lòng người khác a!

Mộ Hương Tuyết ôn nhu cười: “Quận vương phi đừng nói như vậy, dịch quán đột nhiên bị cháy ta nhất thời bị hôn mê bất tỉnh. Nếu ta tỉnh táo tuyệt đối sẽ không để Cửu ca mang ta đến xe ngựa né tránh. Sát thủ này nói không chừng là nhằm vào chúng ta, ngược lại còn làm phiền các vị bị liên lụy!”

Nói đến đây bỗng nhiên có chút ngưng ngừng xấu hổ.

Âu Dương Noãn thật không ngờ, Mộ Hương Tuyết thế nhưng lại nói như vậy.

Nàng nhìn Tôn Nhu Trữ một bên, thấy đối phương đang dùng ánh mắt trách nàng: người xem, người rõ ràng là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử a!

Âu Dương Noãn âm thầm suy nghĩ, chẳng lẽ Mộ Hương Tuyết thật là vô tội bị liên lụy sao?

Nghĩ đến đây Âu Dương Noãn cười cười: “Mấy chuyện này cứ giao cho Bệ hạ xử lý là được rồi, công chúa không cần nghĩ nhiều. Dưỡng bệnh mới là quan trọng nhất. Trần đại nhân đây là thái y giỏi nhất trong Thái y viện!”

Nói xong, tươi cười trên mặt trở nên thập phần ôn hòa: “Vị thái y này cũng đã nói, trong vòng một trăm ngày không thể hoạt động. Người cũng đừng nghĩ đến chuyện rời đi nữa, trước hết cứ dưỡng thương rồi mới có thể đi a!”

Nghe Âu Dương Noãn nói như vậy, trên mặt Mộ Hương Tuyết rốt cục cũng lộ ra sự thoải mái.

Nhìn biểu cảm của nàng, Âu Dương Noãn mới nhẹ nhàng thở ra.

Ở cùng Mộ Hương Tuyết, rất khó để không thích nàng. Bởi vì vị công chúa này nửa điểm kiêu kỳ cũng không có, bình thường lại rất xinh đẹp thoát tục khiến người ta không thể sinh ra nửa điểm chán ghét. Có thể thấy được, một gương mặt xinh đẹp rất có ưu thế.

Đang nói chuyện Đồng thị liền đi đến. Nhìn thấy các nàng đang cười nói liền cũng mỉm cười: “Noãn Nhi, sao người lại tới đây?”

Lời này ý là nàng không thể tới? Hay vẫn là ý nói nàng đến chậm?

Âu Dương Noãn cười nói: “Thương thế của công chúa không có gì

trở ngại là tốt rồi. Ít nhiều cũng nhờ công sức Đồng trắc phi chiếu cố, công chúa đang nhắc đến ngài với ta a!"

Tươi cười của Đồng thị rất vừa khéo: "Công chúa, Trần Viện Phán vừa rồi luôn mãi dặn dò, người nhất định phải chú ý dưỡng thương. Ngàn vạn lần không cần nhắc lại chuyện rồi đi, cứ coi Yến vương phủ này như nhà của mình là được!"

"Người đã cứu Noãn Nhi một mạng liền cũng là ân nhân của Yến vương phủ. Nếu chúng ta để cho người đi, người khác sẽ nghĩ về Noãn Nhi, về chúng ta như thế nào đây?"

Da mặt Mộ Hương Tuyết rất mỏng, dường như cũng không quá nguyện ý thừa nhận chuyện là ân nhân.

Nàng nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn, cười nói: "Không, ta còn phải đa tạ Minh quận vương phi. Nếu không phải xe ngựa của mọi người vừa vận đi qua, nói không chừng ta cùng Cửu ca đã phải bỏ mạng!"

Đồng thị mỉm cười: "Chúng ta cũng là trùng hợp đi qua. Ta còn lo lắng công chúa không quen cuộc sống nơi này. Hiện tại thì tốt rồi, người và Noãn Nhi hợp ý như vậy, về sau thân cận nhiều thêm một chút. Ta cũng coi như không làm thất vọng mẫu hậu người!"

Nghe lời này ý tứ hình như là nói Mộ Hương Tuyết sắp gả vào đây vậy? Âu Dương Noãn mỉm cười, nụ cười đến là ôn hòa: "Đồng trắc phi nói phải. Chỉ là Cao Xương quốc quá xa, chỉ sợ Hoàng Hậu nương nương còn không biết chuyện công chúa bị thương đâu!"

Mộ Hương Tuyết không cần nghĩ liền đã nói: "Không, mẫu hậu ta thân mình không tốt. Chuyện này trăm ngàn lần đừng cho người biết!"

Âu Dương Noãn gật gật đầu: “Chuyện này ta sẽ báo lại với Cửu hoàng tử!”

Lúc này Mộ Hương Tuyết mới mỉm cười: “Đa tạ Minh quận vương phi!”

Tươi cười tinh thuần như vậy khiến Âu Dương Noãn không khỏi nhớ tới bản thân kiếp trước.

Hiện tại nàng thật sự cảm thấy hoài nghi bản thân, đối mặt với Mộ Hương Tuyết thật sự rất khó để tin tưởng đây là một thiếu nữ tâm cơ thâm trầm. Ít nhất giờ phút này tình cảm dành cho mẫu hậu mình là thật.

Lúc này còn có một nha đầu bung chén trà lên, nhìn rất nhu thuận, trên mặt toát lên vẻ lạnh lợi, đúng quy củ mời các nàng uống trà.

Tôn Nhu Trữ nói: "Nha đầu kia là Bách Hợp. Đồng trắc phi nói Phù dung các này lâu rồi không có người ở lại, nếu để nha đầu quét dọn đến chỉ sợ vụng tay vụng chân không hầu hạ tốt công chúa. Cho nên đã chọn riêng bốn nha đầu đến chiếu cố. Bách Hợp này rất chịu khó, bộ dạng cũng tốt. Nếu công chúa thấy tốt, hữu dụng thì cứ giữ lại bên người!”

Âu Dương Noãn một bên nghe Tôn Nhu Trữ nói chuyện, một bên vô thức ấn ấn vai phải.

Mộ Hương Tuyết nhẹ giọng hỏi: “Minh quận vương phi hôm qua cũng bị thương sao?”

Âu Dương Noãn sừng sốt, không nghĩ tới đối phương lại cẩn thận như vậy liền cười nói: “Không phải! Chỉ là vết thương cũ trước đây,

mỗi khi trời lạnh liền trở đau!”

Trên người nàng bệnh cũ mỗi khi đông đến đều sẽ phát tác. Tiểu Trọng Hoa đã đến quân y tìm các phương thuốc cũ trị vết thương, sau vài lần mới dần dần chuyển biến tốt. Huống chi miệng vết thương này nàng sớm đã thành thói quen, ần ần đau đớn như vậy nàng sớm đã không để ý.

Mộ Hồng Tuyết gật gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Đúng lúc này Trần Viện Phán từ viện Thế tử đã trở lại. Đồng thị liền mời ông ta ra ngoài nói chuyện.

Âu Dương Noãn cũng đứng dậy, nói với Mộ Hương Tuyết: “Công chúa nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai ta lại đến thăm ngươi!”

Âu Dương Noãn đứng lên, Tôn Nhu Trữ cũng liền cáo từ Mộ Hương Tuyết.

Đi ra bên ngoài, Đồng thị đang cùng Trần Viện Phán nói chuyện.

Tôn Nhu Trữ vô tình muốn đi qua nhưng Âu Dương Noãn lại nhẹ giọng nói: “Nếu là bệnh tình của Thế tử, đại tẩu cũng nên nghe một chút!”

Tôn Nhu Trữ lạnh lùng nở nụ cười: "Cái loại mặt ngoài làm ra vẻ này làm làm gì? Ngươi nghĩ ta giống ngươi và nàng sao?”

Âu Dương Noãn cười nói: "Tẩu vừa rồi còn khuyên ta đến nhìn công chúa, thế nào giờ đến phiên mình lại không làm được?”

Tôn Nhu Trữ hơi cứng lại, sau đó liền gật gật đầu: “Ngươi nói cũng có lý. Như vậy, chúng ta liền vào nghe một chút!”

Nói xong liền bước vào trước.

Bên trong Đồng thị sai người dâng trà lên, chờ Trần Viện Phán uống một ngụm trà mới hỏi: “Trần đại nhân, bệnh tình của Thế tử còn có thể trị được hay không?”

Ánh mắt Âu Dương Noãn cùng Tôn Nhu Trữ đều dừng trên người Trần Viện Phán. Hắn cân nhắc một lát mới nói: “Theo ta thấy, bệnh này của Thế tử là do từ khi sinh ra đã yếu ớt nên mới như vậy. Nói vậy những năm gần đây cũng không thể thiếu điều dưỡng!”

Âu Dương Noãn nghe thì không khỏi gật đầu, mấy ngày nay nàng tận mắt thấy Yến vương phủ mời không biết bao nhiêu đại phu. Cỏ linh chi, nhân sâm đều đưa hết vào viện nhưng mặc kệ Tiểu Trọng Quân ăn gì bệnh tình cũng không thấy khởi sắc. Cứ lúc tốt lúc xấu, cũng không nói được là có tác dụng hay không.

Chương 372: Mộ Hiên Viên 2

Quả nhiên, Đồng thị nói: “Đúng vậy, xuân hạ còn tốt một chút. Nhưng chỉ cần đến thu đông là lại không dậy nổi!”

Trần Viện Phán gật gật đầu: “Trường kỳ điều dưỡng, lẽ ra là không sao. Đến đầu xuân bệnh tình hẳn là phải chuyển biến tốt mới đúng nhưng hiện tại bệnh còn nặng thêm. Ta mới nhìn qua phương thuốc của mấy ngày hôm nay, đều là đúng bệnh bốc thuốc!”

“Ta nghĩ hiện tại như vậy là do Thế tử tâm thần không yên mà ra. Nếu có thể bình ổn tâm trí, bớt lo nghĩ, trừ huyết dưỡng khí thì mới có thể chuyển biến tốt!”

Đồng thị nghe xong, trong lòng nhất thời sinh ra một cỗ tà hỏa. Nhưng e ngại Trần Viện Phán nên không phát tác, chỉ trầm mặt nói: “Ban đầu ta thật vất vả lắm mới tìm được một gốc cỏ linh chi ngàn năm, nghĩ có thể trừ bỏ được bệnh căn. Ai ngờ....”

Nói đến đây liền liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn, thở dài, làm như bị thương. Chính là trong ánh mắt lại xen lẫn vẻ lạnh bạc: “Thế tử là người thông minh, thật khó để đảm bảo không vì thế mà thương tâm!”

Tôn Nhu Trữ vừa nghe, nhất thời dâng lên một cỗ tức giận. Vừa muốn mở miệng lại bị tay Âu Dương Noãn giữ lại.

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Trần đại nhân nói phải. Bệnh của Thế tử tối kỵ phí công, suy nghĩ quá mức là không được. Người tâm cao khí thịnh sẽ có loại chứng bệnh này. Ngược lại bình thường

giống chúng ta nhưng thật ra thân thể lại thật sự khỏe mạnh!”

Trên mặt Đồng thị chợt lạnh: “Trần đại nhân, không biết ngài có biện pháp trị điều nào không?”

Trần Viện Phán nói: “Ta sẽ kê lại đơn, điều dưỡng trong vòng mấy tháng. Thuốc tuy rằng quan trọng nhưng dưỡng bệnh mới là căn bản. Nhất định phải làm theo lời ta nói, dưỡng tâm dưỡng thân, bệnh cũng có thể tốt lên ba phần. Nhưng nếu cứ tiếp tục ưu tư quá mức như vậy, ta cũng không dám cam đoan!”

Âu Dương Noãn mỉm cười. Ba phần? Đây là nói bệnh của Tiểu Trọng Quân không có khả năng khỏi hẳn. Chẳng qua chỉ là miễn cưỡng giữ lại một hơi, có thể sống bao lâu liền phải xem số mạng của hắn.

Trần Viện Phán là danh y trong cung, nhiều thế hệ hành nghề y, tuyệt đối sẽ không nhìn lầm. Nếu hắn đã nói như vậy thì Tiểu Trọng Quân thật sự chỉ còn lại nửa cái mạng.

Liếc mắt nhìn sắc mặt khó coi của Đồng thị, Âu Dương Noãn cong môi lên. Người mẹ kế này thật đúng là tận tâm hết sức. Biểu cảm kia, nửa điểm cũng không che dấu được sự bi thương.

Đồng thị tiễn Trần Viện Phán, lại mang lễ vật cảm tạ sau rồi mới quay lại. Âu Dương Noãn thấy bà ta tận tâm hết sức như vậy, nghi hoặc trong lòng giống như sương mù, một tầng lại một tầng.

Ngày thứ ba, Âu Dương Noãn lại đến thăm Mộ Hương Tuyết. Thấy khí sắc của đối phương đã tốt lên nhiều, không còn bộ dáng hấp hối như hai ngày trước.

Nói chuyện một lát, Mộ Hương Tuyết phân phó nha đầu bên cạnh:

“Đi mang bộ giáp kia ra đây!”

Nha đầu liền bưng một khay đến. Âu Dương Noãn vừa thấy, là áo giáp kim, mặt trên thêu hoa mai đa dạng.

Âu Dương Noãn hơi ngạc nhiên hỏi: “Đây là....”

Mộ Hương Tuyết mỉm cười: “Quận vương phi đừng xem nhẹ áo giáp này!”

Nàng liếc mắt, ý bảo nha đầu mở ra mặt trái, lộ ra nội sấn bên trong: “Bộ giáp này là có hai tầng, bên trong dùng trì thù tài liệu của Hoàng thất Cao Xương làm thành. Ở giữa có một khoảng trống, có thể để một ít thảo dược hoặc là thuốc mỡ. Mùa đông mặc cũng xem như là xiêm y giữ ấm. Vết thương trên vai người, dùng cái này là tốt nhất!”

Âu Dương Noãn sửng sốt, một lát sau liền cười trả lại đối phương: “Công chúa cũng bị thương, tương lai còn phải dùng đến!”

Mộ Hương Tuyết kiên định lắc đầu: “Ta còn có cái khác, không có gì đáng ngại. Ta ở trong Yến vương phủ quấy rầy thời gian quá dài, nếu người không chịu nhận lấy trong lòng ta sẽ không được thoải mái!”

Âu Dương Noãn nhìn Mộ Hương Tuyết, trong lòng không khỏi nghĩ đến, từng câu từng chữ đều là chân thành, cũng không giống như đang giả vờ.

Nếu không phải lòng nàng mang nghi ngờ quá nặng thì chính là thủ đoạn của đối phương quá cao. Ngay cả nàng cũng không nhìn ra dù chỉ là một chút manh mối. Giai đoạn này xem ra, nàng phải quan sát kỹ hơn.

Dùng xong bữa tối, Tiểu Trọng Hoa mới trở về. Hồng Ngọc thay hai người châm trà, Âu Dương Noãn hỏi: “Điều tra thế nào rồi?”

Tiểu Trọng Hoa cởi áo khoác ra mới nói: “Ta đã phái người đi điều tra, lần theo dấu vết đám cháy. Nơi phát hỏa đúng là từ bên trong dịch quán, nhưng chỗ cháy mạnh nhất cũng là tới gần tòa nhà trung tâm!”

"Lúc trước khi thiết kế dịch quán, vì phòng ngựa đi lấy nước liền lo lắng đến phải sử dụng bó củi tương đối chắc chắn. Nhưng lúc đó lửa quá lớn, ngoại trừ Cửu hoàng tử Cao Xương mang theo người của mình miễn cưỡng lao ra ngoài thì khi những người khác nhìn thấy, toàn bộ dịch quán đã bị lửa nuốt hết!”

“Như vậy, có khả năng có người cố ý phóng hỏa hay không?”

Tiểu Trọng Hoa gật gù đầu: “Theo hướng gió ngày hôm qua phán đoán, xác thực là có khả năng này. Hơn nữa khả năng còn là rất lớn. Hoặc chúng ta nên ngẫm lại, nếu có người cố ý phóng hỏa, vì sao còn để Cửu hoàng tử chạy ra ngoài được?”

Âu Dương Noãn lâm vào trầm tư: “Đúng vậy. Nếu là người Nam Chiếu gây nên thì có thể ở trong dịch quán động thủ. Có thể hạ độc trong nước, không cho bọn họ chạy trốn, chuyện đó chẳng phải dễ dàng hơn sao? Làm gì còn để bọn họ chạy được?”

Tiểu Trọng Hoa cười nói: “Nhưng đó cũng chỉ là phán đoán. Chứng cứ trước mắt cũng không thể chứng minh là có người khác cố ý phóng hỏa!”

"Hơn nữa cho dù chứng minh được điểm này thì Bệ hạ cũng rất khó giải thích với Cao Xương. Đường đường là một đại cường quốc vậy mà ngay cả một dịch quán nho nhỏ cũng không bảo vệ nổi, còn bị

người ta thừa dịp phóng hỏa. Cho nên Bộ hạ hiện rất nóng lòng muốn áp chế việc này chứ không phải là muốn điều tra rõ ràng!”

Dưới ánh đèn, Tiểu Trọng Hoa nhíu mày lại. Khuôn mặt vốn tuấn nhã có chút nghiêm túc lạnh lùng.

Âu Dương Noãn cẩn thận suy nghĩ chuyện này lại một lần nhưng chỉ cảm thấy đau đầu: “Mặc kệ là loại người nào, có thân phận gì đều là cả ngày doanh doanh tầm thường, lo lắng cố sức. Hậu viện cùng trên triều cũng không có gì khác nhau, đều lục đục, tranh đến đoạt đi!”

Tiểu Trọng Hoa yên lặng sờ sờ đầu nàng, tỏ vẻ đồng tình. Âu Dương Noãn cầm lấy tay hắn: “Sao gần đây ta luôn cảm thấy chàng luôn xem ta như tiểu hài tử vậy?”

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng, nghiêm túc nói: “Thì nàng so với ta vốn nhỏ hơn mà!”

Âu Dương Noãn ghen hòng. Đúng vậy, nàng nhỏ hơn Tiểu Trọng Hoa. Hơn nữa còn nhỏ hơn đến sáu tuổi.

Sau một lúc lâu nàng mới cười nói: “Dung quận chúa lớn hơn ta, không phải càng thích hợp làm Minh quận vương phi sao?”

Tiểu Trọng Hoa bật cười: “Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng tính lấy Dung quận chúa, ta chỉ chuyên tâm tính kế để lấy nàng về thôi!”

Âu Dương Noãn hơi nhướn mày lên, khẽ cười nói: “Nhưng hiện tại người tính kế muốn vào cửa phòng chàng cũng không chỉ có một mình Nghiêm Như Hoa a!”

Trong ánh mắt sâu thẳm của Tiểu Trọng Hoa phản chiếu khuôn mặt Âu Dương Noãn, hắn có chút muốn trêu đùa nàng: “Oh, Noãn Nhi

của ta ghen rồi sao?”

Ghen? Nàng sẽ ghen sao?

Biểu tình Âu Dương Noãn tựa tiểu phi tiểu: “Ta chỉ là tò mò. Vì sao ngay cả khi trong người chàng có bệnh không tiện nói ra mà cũng không ngăn được những người này? Chẳng lẽ, còn có lý do khác?”

“Cái gì là lý do khác?”

“Cái này.....”

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng ho khan một tiếng, sau đó liền lảng sang chuyện khác: “Công chúa ở Yến vương phủ dưỡng thương, có phải Minh quận vương cũng muốn qua nhìn một chút?”

"Vấn an? Không đi!"

Tiểu Trọng Hoa thẳng thừng: “Ta còn bề bộn nhiều việc!”

Âu Dương Noãn sớm đã đoán được hần sẽ trả lời như vậy. Mộ Hương Tuyết tuy rằng vào ở Yến vương phủ nhưng bình thường ngoại trừ Âu Dương Noãn, ai cũng đều rất khó nhìn thấy Tiểu Trọng Hoa bận đến chân không chạm đất.

Chính là Âu Dương Noãn cũng thường đến tối mới có thể nhìn thấy hần. Mà Mộ Hương Tuyết cũng là toàn tâm toàn ý dưỡng thương. Ngoại trừ Âu Dương Noãn cùng Đồng thị, những người khác cơ bản là không nhìn thấy.

Bởi vì công chúa Cao Xương ở trong Yến vương phủ dưỡng thương nên đã nhiều ngày người thăm bệnh, người được phái mang lễ vật đến không ngừng.

Tiếp những người này cũng cần không ít thời gian, Âu Dương Noãn phần lớn là không để ý tới, tất cả đều giao cho Tôn Nhu Trữ, báo hại nàng kêu khổ không ngừng.

Âu Dương Noãn nói: “Cửu hoàng tử cũng muốn vào ở trong phủ sao? Cái này, có chút không được thỏa đáng!”

Nào có đạo lý vương tử dị quốc ở trong Yến vương phủ? Người ngoài sẽ thấy thế nào?

Tiểu Trọng Hoa hiển nhiên so với nàng càng không vừa lòng hơn: “Hắn lấy lý do chăm sóc muội muội cho nên Bệ hạ cũng không còn cách nào cự tuyệt. Chẳng qua là hắn còn hai ngày nữa mới vào phủ. Đến lúc đó, nàng hãy tận lực tránh đi!”

Âu Dương Noãn dựa vào ở trong lòng hắn, kỳ quái nói: “Vì sao?”

Tiểu Trọng Hoa không nói gì. Trong lòng không ngừng khuyên bản thân phải suy nghĩ rộng lượng hơn một chút. Nhưng vừa nghĩ đến sẽ có một nam nhân như vậy đảo quanh thê tử của mình, tâm tình hắn liền không tốt.

Hắn là một nam nhân, vẫn là một nam nhân đối với động tĩnh bên người Âu Dương Noãn luôn nắm rõ như lòng bàn tay. Ánh mắt của Cửu hoàng tử khi nhìn Âu Dương Noãn khiến hắn cảm thấy rất không thoải mái.

Mà thái độ của Cửu hoàng tử đối với hắn cũng thực vi diệu. Nói không rõ rốt cuộc là ghen tị hay vẫn là oán hận, dường như bên trong có một loại cảm xúc ỉn ỉn bị đè nén.

Tự nhiên có thêm nhiều tình địch, Tiểu Trọng Hoa thật sự không biết

người này rốt cuộc là từ chỗ nào?

Tuy rằng Noãn Nhi của hắn rất xinh đẹp nhưng đối với Cửu hoàng tử đã quen với cái đẹp mà nói thì cũng không đến mức chỉ nhìn một lần liền thần hồn điên đảo.

Trong lòng Tiểu Trọng Hoa luôn hoài nghi, có phải có chỗ nào sơ hở hay không?

Vì thế hắn liền một lần nữa điều tra vị Cửu hoàng tử này, được biết đối phương từng lưu lạc trên phố phường Đại Lịch. Điều này ngoài ý muốn khiến Tiểu Trọng Hoa lại có chút hiểu ra. Âu Dương Noãn tuy rằng là danh môn thiên kim nhưng cũng từng xuất phủ. Khi đó có người đối với nàng nhất kiến chung tình cũng không phải là chuyện kỳ quái.

Chỉ là ánh mắt của Cửu hoàng tử, thật sự khiến lòng hắn không được vui. Nhất là đối phương còn rất nhanh sẽ ở trong Yến vương phủ một thời gian. Nếu năm lần bảy lượt mượn lý do cùng công chúa đi dạo trong viện, mượn cơ hội nhìn thấy Noãn Nhi cũng không phải là việc gì khó.

Tiểu Trọng Hoa thở dài, cúi đầu hôn lên trán nàng: “Không có việc gì thì không cần đến viện của người khác. Cứ ở trong phòng là được!”

Âu Dương Noãn dựa vào lòng hắn: “Vì sao?”

Thanh âm của Tiểu Trọng Hoa có chút buồn: “Phòng ngựa đang chờ tử!”

Âu Dương Noãn bật cười, ngẩng đầu nói: "Chàng ăn dấm chua như vậy có phải có chút không đúng hay không? Hắn ta mới là người phải nhắc nhở chàng, phi lễ chứ thị mới đúng!”

Tiểu Trọng Hoa sờ sờ đầu nàng, nhẹ giọng nói: “Nàng nghĩ là ta chưa từng nhìn qua mỹ nữ sao? Nếu chỉ vì một điệu múa, một khúc hát mà ta có thể dễ dàng yêu thương một người thì nhiều năm như vậy ta chẳng phải đã sớm thê thiếp đầy nhà sao? Tội gì phải luôn chờ đợi nàng?”

“Noãn Nhi, trong lòng ta một khi đã có nàng thì người khác cho dù mang tới đại mỹ nữ hay tiên nữ ta cũng không để ý. Ta chỉ thích mỗi mình nàng!”

Thanh âm trầm thấp quanh quẩn trong không gian yên tĩnh. Từng chút từng chút thấm vào lòng nàng.

Cảm xúc ấy dần dần dâng đầy trong lòng. Đó là loại cảm xúc khiến lòng nàng hồi hộp đến tận cùng, cũng khiến lòng nàng mềm xuống đến tận cùng.

Nàng nói không rõ là cảm động, là vui sướng hay vẫn là kích động. Nhưng loại cảm xúc đó khiến nàng cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

“Trọng Hoa....”

Nàng càng ôm chặt lấy hắn, sau đó ngẩng đầu chủ động hôn hắn. Thông qua sự dây dưa nơi đầu lưỡi, nàng đem hết những cảm xúc đang ngập tràn truyền qua.

Tiểu Trọng Hoa nhuyển ngọc ôn hương ôm đầy cõi lòng, hắn không khỏi cười nói: “Huống chi, ta phát hiện, sở thích của ta rất là kỳ quái. Lại thích người tâm nhãn xấu xa như nàng!”

Âu Dương Noãn mặt tối sầm lại, còn chưa kịp nói chuyện đã bị hắn dùng miệng chặn lại.

Người ngoài đều nói Minh quận vương lãnh khốc, không có chút tình cảm. Nhưng Âu Dương Noãn thấy, đây chính là minh chứng của việc hữu danh vô thực. Mỗi khi hắn bị nàng phát giác tâm ý phía sau, vẻ mặt liền chuyển lạnh lùng.

Âu Dương Noãn liền cười chính mình trước kia đem sự lạnh lùng của hắn xem như là kiêu ngạo. Đem thái độ khi thì thân thiết khi thì xa lạ của hắn làm như hỉ nộ vô thường.

Kỳ thực, hắn chính là đang xấu hổ.

Tính cách như vậy, cũng chỉ có mình nàng mới có thể nhận ra.

Nếu nàng không được gả cho hắn, thậm chí nàng từng hoài nghi, có phải hắn sẽ lạnh băng như vậy sống hết một đời?

.....

Tuy rằng Tiểu Trọng Hoa nói như vậy nhưng Âu Dương Noãn lại không có biện pháp nào tránh khỏi Cữu hoàng tử. Bởi vì hắn tuy rằng ở tiền viện nhưng mỗi ngày đều đến phòng Mộ Hương Tuyết ngồi một lát.

Âu Dương Noãn cảm thấy không có gì, nhưng muốn tránh tị hiềm cho nên mỗi lần đều tránh thời gian của hắn.

Nhưng kỳ quái là, mặc kệ nàng chọn thời gian như thế nào, Mộ Hiên Viên đều đứng một khắc sau liền bước vào sân.

Chuyện trùng hợp như thế lặp lại hai lần, Âu Dương Noãn cơ hồ hoài nghi Mộ Hiên Viên là cố ý gặp nàng ở đây.

Nhưng vừa nghĩ tới lại cảm thấy không có khả năng, Mộ Hiên Viên là hoàng tử Cao Xương. Hắn có lý do gì để gặp mặt nàng?

Âu Dương Noãn nàng cũng không có một gương mặt xinh đẹp tuyệt đỉnh như Mộ Hương Tuyết, cho nên vẫn là không cần hướng chính gương mặt mình dát vàng.

Lại một lần nữa, vừa vặn trên hành lang trong viện Mộ Hồng Tuyết nàng lại gặp hắn.

Ánh mắt Mộ Hiên Viên tuy rằng trở nên âm trầm nhưng dù sao vẫn còn trẻ. Ngay khoảnh khắc nhìn thấy nàng, tuy rằng biểu cảm trên khuôn mặt không có biến hóa nhưng trong ánh mắt lại nở rộ sự hân hoan kinh hỷ.

Hắn phải miễn cưỡng đè nén mới không lập tức chạy đến nói chuyện với nàng.

Âu Dương Noãn lại bị loại ánh mắt này của hắn nhìn cho sợ hãi. Nàng chỉ nhàn nhạt thi lễ rồi nhanh chóng bước qua.

"Minh quận vương phi, xin chờ một lát!" Mộ Hiên Viên đột nhiên gọi nàng.

Âu Dương Noãn quay đầu lại, kỳ quái nhìn hắn.

"Minh quận vương phi, phong cảnh Cao Xương rất đẹp, ngươi đã từng đi qua chưa?"

"..."

Âu Dương Noãn ngẩn người, sau một lát mới từ tốn đáp: "Cửu hoàng tử nói đùa rồi, ta từ khi sinh ra đã ở trong kinh đô. Chưa từng

rời khỏi Đại Lịch!”

“Vậy, người có muốn đến Cao Xương ngắm cảnh một lần?”

Bất luận hấn muốn quên như thế nào đều không thể quên được khuôn mặt này. Cảm giác mang ơn đã phai nhạt, hiện tại chỉ còn lại ý định trong rung động.

“Cái gì?”

Âu Dương Noãn không nghĩ rằng hoàng tử của một quốc gia lại có thể nói ra những lời không đầu không đuôi khiến người ta không rõ như vậy.

“Cao Xương chẳng những có núi cao nguy nga mà còn có biển rộng bao la. So với phong cảnh của Đại Lịch thì hoàn toàn khác nhau!”

Phát hiện Âu Dương Noãn căn bản không rõ ràng vấn đề, Mộ Hiên Viên kiên nhẫn lặp lại lần nữa: “Minh quận vương phi có nguyện ý ghé thăm?”

Thanh âm của hấn truyền vào tai, Âu Dương Noãn nhất thời không biết phải trả lời như thế nào.

Mộ Hiên Viên nói những lời này, đâu chỉ là không đầu không đuôi. Quả thực có thể nói là nông nổi, vô lễ. Hay là lễ nghi của Cao Xương quốc chính là như thế?

Đương nhiên không phải!

Mộ Hiên Viên bình thường rất bình tĩnh phân tích lợi hại. Nhưng chỉ cần đứng cùng Âu Dương Noãn, hấn sẽ liền loạn ý tình mê đến mức không còn tâm trí suy xét.

“Cửu hoàng tử có ý gì?”

Xương Bồ cảnh giác đứng chắn trước mặt Âu Dương Noãn.

“A, ngài hiểu lầm rồi. Ý của hoàng tử là hoan nghênh ngài cùng Minh quận vương tới Cao Xương làm khách!” Thủ vệ bên cạnh Mộ Hiên Viên nhanh chóng cười nói.

Âu Dương Noãn mỉm cười đúng mực: “Nếu có cơ hội, đương nhiên là rất hân hạnh. Trước hết xin đa tạ thịnh tình của Cửu hoàng tử!”

Mộ Hiên Viên không có trả lời, ánh mắt hẩn không rời được cặp mắt sáng như sao kia. Nàng là danh môn khuê tú, lại đã có trượng phu....

Những lý do đó khiến Mộ Hiên Viên phải dè dặt cẩn trọng buộc chặt tâm tình của mình. Nhưng loại cảm giác sợ hãi không thay đổi, một loại cảm giác nguy hiểm tiếp cận, một loại dự cảm không khống chế được tiếp cận.

Những cảm giác đó đều khiến Mộ Hiên Viên thấy sợ hãi. Hẩn sợ chung quy sẽ có một ngày, hẩn sẽ vứt bỏ lý trí, liều lĩnh nhảy vào tình cảm lưu luyến này.

“Được, một lời đã định!” Nhìn Âu Dương Noãn, hẩn mỉm cười.

Mọi cảnh cáo, tuyên cáo đều không có hiệu quả. Hẩn cảm thấy bản thân đang từng chút từng chút sụp đổ giữ sự ôn nhu bên môi kia của Âu Dương Noãn.

Chương 373

Yến vương phủ được chia làm hai bộ phận. Phía trước là nơi Yến vương xử lý chính sự. Trước cửa phủ mười đến mét khoan đá phiến lộ, tứ phiến hồng nước sơn lưu đỉnh đại môn rộng mở. Ẩn ẩn có thể thấy binh lính tuần tra, trái phải hai bên là sư tử bằng đá, thoát nhìn uy nghiêm trang trọng đại khí. Lần này Cửu hoàng tử ở tạm trong Yến vương phủ, là được an bài ở tiền viện.

Còn lại sau hậu viện chia làm đông viện và tây viện. Đông viện Bách thú đường là nơi ở của Yến vương. Sau Bách thú đường chính là Hồng Hình các của Yến vương phi, bên trái là Thanh Liên cư của Đồng trắc phi. Còn các thiếp thất của Yến vương đều ở trong các tiểu viện của Đông viện.

Tây viện lấy An Khang viện của Thế tử làm trung tâm. Sườn đông bắc là Hạ tâm đường, sườn đông nam là hai vị công tử khác ở lại.

Giữa hai viện đông tây có một dũng đạo rộng mở. Tận cùng dũng đạo là một cái cửa sơn đỏ thẫm, không dễ dàng mở ra.

Âu Dương Noãn dẫn Mộ Hương Tuyết nhìn một vòng, cười nói: “Công chúa ở trong này dưỡng bệnh, dù sao cũng không thể ở trong phòng cả ngày. Cũng nên đi ra ngoài dạo nhiều một chút!”

Nửa tháng trôi qua, miệng vết thương của Mộ Hương Tuyết cũng đã kết vảy, vẫn luôn ở trong phòng. Trần Viện Phán đến xem chẩn, nói là đã có thể đi ra ngoài dạo một chút. Chỉ là không được đi xe ngựa, không thể bị xóc nảy cho nên Âu Dương Noãn liền mang nàng đi xem cảnh sắc trong hoa viên.

Ánh mắt tò mò của Mộ Hương Tuyết dừng lại trên từng ngọn cây cọng cỏ.

Âu Dương Noãn cười nói: “Còn phải đa tạ công chúa tặng ta áo giáp, rất ấm!”

Âu Dương Noãn cũng chỉ tùy tiện nói. Thứ Mộ Hương Tuyết mang tới, nàng không dám dễ dàng sử dụng. Chỉ khóa kỹ lại trong ngăn tủ, sợ bị động tay động chân.

Ai ngờ Mộ Hương Tuyết lại nói: “Mấy ngày nay thời tiết hơi nóng, áo kia mùa đông dùng mới tốt. Lần khác ta lại làm một cái áo mùa hạ cho ngươi!”

Bộ dáng rất chân thành. Âu Dương Noãn sửng sốt, có chút ngượng ngùng nói: “Thương thế của công chúa còn chưa khỏi hẳn, không dám làm phiền!”

Mộ Hương Tuyết cười cười: “Ta thực ra thêu không tốt lắm. Không, phải nói là rối tinh rối mù mới đúng. Áo tặng cho ngươi cũng là người khác giúp ta thêu. Chính là mama trong cung nói kỹ thuật thêu của ta không thể mang ra nên đã cố ý tìm một tú nương giúp ta làm thế thân. Ngày lễ tết hay khi muốn tặng lễ vật gì đều là nàng làm thay ta. Cho nên, áo giáp cũng là nha đầu thay ta làm. Ngươi không cần lo lắng, ta sẽ không lao lực!”

Lời này là thực lại cũng không thực. Âu Dương Noãn cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe qua một nữ tử thân phận cao quý lại không thể tự làm khổ y.

Đặc biệt là ở trước mặt một người ngoài như nàng, thế nhưng ngay cả chuyện nữ hồng không tốt phải tìm thế thân cũng nói ra. Chuyện

này quả thực là khó tưởng tượng được.

Nàng vốn cho rằng Mộ Hương Tuyết là người tâm cơ đặc biệt thâm trầm. Hiện tại xem ra, quả thực là có chút ngoài ý muốn.

Âu Dương Noãn cười nói: "Công chúa không thích nữ hồng sao?"

Trên mặt Mộ Hương Tuyết hiện lên chút xấu hổ cùng quần bách: "Đúng vậy! Ta không thích mấy thứ đó. Ta biết người là tài nữ nổi danh kinh đô, am hiểu nhất chính là thư pháp, cầm nghệ cùng thêu thùa!"

"Ta lại hoàn toàn không phải. Ta từ nhỏ luyện đàn liên thất bại, luyện chữ cũng không ra gì, nữ hồng càng không phải bàn.....Mẫu hậu ta thường nhìn ta thờ dài. Người không biết đã phải mời biết bao vị danh sư nhưng ta nửa điểm tiến bộ cũng không có!"

"Mẫu hậu nói ta là thân phận công chúa, mọi thứ cầm kỳ thi họa hẳn phải tinh thông. Nhưng ta lại chỉ thông thạo mỗi ca hát khiêu vũ, tóc của người cũng đều bị ta làm cho bạc trắng!"

Âu Dương Noãn không tự chủ được mà nở nụ cười. Ánh mắt sáng ngời toát ra hào quang ấm áp, trên mặt hiện lên một loại ôn nhu thân thiết.

Mộ Hương Tuyết nói tiếp: "Mẫu hậu sợ ta giả không được cho nên bình thường chỉ có thể để ta khổ luyện khiêu vũ cùng ca hát. Các người đều nói ta múa đẹp nhưng nếu một người mỗi ngày cái gì cũng không làm mà chỉ luyện tập ca vũ thì tất nhiên so với những người mỗi ngày đều phải học hết cầm kỳ thư họa sẽ giỏi hơn. Mẫu hậu ta nói đây là chuyên tâm mài dũa một thứ, lấy cần cù bù đắp khuyết điểm...."

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng cười, như trăng non hé lộ: “Không! Trên đời này có rất ít người có thể múa đẹp, hát hay được như công chúa!”

“A!”

Đột nhiên sắc mặt Mộ Hương Tuyết đỏ hồng, kinh ngạc nhìn Âu Dương Noãn, thần sắc có phần hơi dại ra: “Chuyện hôm nay ta nói với ngươi, ngàn vạn lần đừng nói với người khác. Lần này mẩu hậu để ta tới, kỳ thực là muốn ta gả cho Thái tử. Mà ta cảm thấy hẳn tựa hồ như không muốn cưới ta!”

Âu Dương Noãn sừng sốt, chỉ cảm thấy vị công chúa này thật sự là to gan ngoài dự kiến. Cái gì cũng đều có thể nói ra, lại với một dung mạo như thế này.

Khó trách.....chỉ tiếp xúc ngắn ngủi nửa tháng mà Tôn Nhu Trữ cơ hồ xem vị công chúa này như tri giao. Tính cách của nàng xác thực là rất khó khiến người ta chán ghét.

Nghĩ đến đây, thần thái của Âu Dương Noãn trở nên thoải mái, trong giọng điệu còn mang theo sự trêu ghẹo: “Thái tử chỉ là hơi uy nghiêm thôi, công chúa đừng bận tâm!”

"Hơn nữa, nếu công chúa cầm kỳ thi họa đều tinh thông thì nữ tử trong thiên hạ đúng là không còn đường sống nữa rồi. Còn như thế này, ít ra cũng giữ lại cho chúng ta một đường sống...."

Nhất thời, nha đầu mama hầu hạ bên cạnh đều cười rộ lên, không khí rất hòa hợp, thoải mái.

Mộ Hương Tuyết nhìn thoáng qua chung quanh, đột nhiên nói: “Quận vương phi, chúng ta có thể...nói chuyện riêng với nhau được

không?”

Người xung quanh đều lộ biểu cảm ngạc nhiên, vị Hương Tuyết công chúa này tựa hồ như rất thích Minh quận vương phi. Hiện tại còn muốn hai người nói chuyện riêng?

Tầm mắt mọi người đều tập trung vào Âu Dương Noãn. Nàng nhẹ nhàng gật đầu, Hồng Ngọc liền mang theo những người khác rời khỏi đình.

Âu Dương Noãn có chút kỳ quái, không biết Mộ Hương Tuyết rốt cuộc có gì muốn nói mà phải bảo tất cả mọi người lui xuống?

“Công chúa có gì muốn nói?” Bên môi Âu Dương Noãn thoáng chút cười đầm ấm.

Mộ Hương Tuyết cúi đầu, tựa hồ như đã hạ quyết tâm. Khi ngẩng đầu lên đã là một mặt bi thương, nhìn Âu Dương Noãn, không nói một lời.

Âu Dương Noãn rất có kiên nhẫn chờ nàng mở miệng. Đợi lại chờ, rốt cuộc Mộ Hương Tuyết sâu kín nói một câu: “Quận vương phi, ta vừa mới mới biết được. Người....là người trong lòng Cửu ca!”

"Cửu hoàng tử?"

Âu Dương Noãn biết trên mặt mình hiện tại nhất định là một vẻ mặt ngạc nhiên. Mà đúng là như thế, nàng chưa từng kinh ngạc như vậy bao giờ. Phản ứng cổ quái của Mộ Hiên Viên, thật sự là....

Nàng từng phán đoán động cơ của Mộ Hiên Viên. Nhưng theo tình hình thực tế, nàng chưa từng suy xét đến khả năng này.

Âu Dương Noãn đối với tình cảm vẫn luôn trì độn, sự sâu sắc của nàng dành cho phương diện khác. Nói cách khác, nàng căn bản không tự mình đa tình huyền căn này.

Nếu không phải thái độ của Tiểu Thiên Diệp năm đó rất không trong sáng, lại thập phần cường ngạnh thì nàng rất khó thuyết phục chính mình tin tưởng bản thân được người khác ái mộ.

“Công chúa, có phải người có hiểu lầm gì hay không?”

"Không phải hiểu lầm. Mẫu phi Cửu ca ta là người Đại Lịch, điều này người cũng đã biết. Nhưng trước khi nhận tổ quy tông, huynh ấy đã từng lưu lạc ở Đại Lịch một thời gian. Chuyện này, kỳ thực rất ít người biết. Khoảng thời gian kia, huynh ấy sống rất khổ sở, thiếu ăn thiếu mặc không nói, còn khắp nơi bị người ta chế giễu. Chính trong thời điểm đó, huynh ấy đã nhận của người một ân huệ!”

Âu Dương Noãn cơ hồ nói không ra lời. Cái này phải gọi là gì đây? Trong đầu nàng nhanh chóng tìm kiếm, kết quả là, nàng căn bản không tìm ra người này.

Âu Dương Noãn đành cười cười nói: “Ta chưa bao giờ gặp qua Cửu hoàng tử. Chuyện này, nhất định là hấn nhận sai người rồi!”

Mộ Hương Tuyết cười lắc đầu: “Cửu ca ta không phải người hồ đồ. Lần này huynh ấy đến Đại Lịch đã có nói trước với ta, là huynh ấy muốn tới tìm kiếm ân nhân cứu mạng....chính là ánh trăng của huynh ấy!”

“Nhưng khi tìm được rồi, lại phát hiện người đã gả cho người khác. Cửu ca ta thực sự rất thương tâm!”

“Quận vương phi, ta biết người có khả năng hoàn toàn không nhớ ra

người này. Nhưng Cửu ca lại chưa bao giờ quên người. Ta biết chuyện này là do huynh ấy tình nguyện, trong tâm trí chỉ có hình bóng người. Biết người thành thân, trái tim huynh ấy dường như cũng đều tan nát!”

Âu Dương Noãn lắng lắng nghe, không biết nên nói cái gì. Chuyện này cho nàng sự kinh ngạc quá lớn, trong đầu trống rỗng.

Tan nát cõi lòng? Mộ Hiên Viên cổ quái kia đang cảm thấy như vậy sao?

“Quận vương phi, ta biết người không thích Cửu ca ta, cũng sẽ không có khả năng ở cùng nhau. Cho nên ta nghĩ, về sau khi huynh ấy đến ta sẽ nghĩ biện pháp báo cho người để tránh việc hai người đụng mặt nhau!”

“Ý của người là, muốn ta phải nhượng bộ lui binh với Cửu hoàng tử. Chỉ cần là nơi hãn xuất hiện ta liền không lộ mặt?”

Nơi này là Yến vương phủ, cũng không phải là Cao Xương quốc. Nàng là Minh quận vương phi, không có khả năng vì loại lý do có lẽ này liền luôn luôn tránh né Mộ Hiên Viên a!

Huống chi, có thể tránh gặp mặt những trường hợp như vậy vậy những trường hợp khác thì sao? Chẳng lẽ nàng cũng phải tránh gặp mặt?

Hơn nữa nói không chừng là Mộ Hiên Viên nhận làm người. Âu Dương Noãn thế nào cũng nghĩ không ra nàng từng gặp qua hãn. Cho nên vì sao phải trốn tránh?

“Ta tất nhiên không dám đưa ra loại yêu cầu vô lễ này!”

Mộ Hương Tuyết cười khổ: “Ta chỉ là muốn nếu khi không nhìn thấy người, nói không chừng huynh ấy có thể hết hy vọng!”

“Người không biết đâu, Cửu ca ta rất thông minh. Nhưng cũng là một người rất cố chấp. Vài năm gần đây huynh ấy luôn nói đối với ân nhân cứu mạng vẫn nhớ mãi không quên. Trong lòng trong mắt chỉ có người, ngay cả hôn sự Phụ hoàng sắp xếp cũng cự tuyệt!”

“Huynh ấy luôn nói người trong lòng hắn là người lương thiện, cao quý nhất trên đời này. Là người đã cứu mạng, là người mà huynh ấy nhất định phải tìm kiếm!”

“Người cũng không biết, từ vài năm trước ta đã biết đến sự tồn tại của người. Huynh ấy tuy rằng không tin tưởng người ngoài nhưng đối với một muội muội là ta vẫn rất tốt. Huynh ấy luôn nói với ta người rất lương thiện!”

“Lương thiện?”

Âu Dương Noãn dờ khóc dờ cười, hai tay nàng hiện đã nhuộm đầy máu tươi. Hiền lành lương thiện ngay cả một chút cũng không có. Tuy rằng mạnh vì gạo, bạo vì tiền, ôn nhu sẵn sóc cũng chỉ bất quá là giả, nàng dùng để mê hoặc người khác mà thôi.

Nàng chân chính là người lãnh khốc vô tình, chưa đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn. Nếu Mộ Hiên Viên thực sự không nhận nhầm thì nàng mà hắn nhìn thấy cũng không phải nàng chân chính.

“Ngày đó có phải Cửu ca đã dọa đến người không? Ta sau này mới nghe nha đầu nói, huynh ấy cư nhiên ở trước mặt bọn họ mới người tới Cao Xương. Thật sự là quá mất lễ, thành thật xin lỗi!” Mộ Hương Tuyết nói vậy, trên mặt hơi ửng đỏ.

“Không sao! Ta nghĩ Cửu hoàng tử chỉ là có ý tốt mà thôi!” Âu Dương Noãn mỉm cười trả lời.

“Cửu ca làm vậy tất nhiên là không đúng. Nhưng cũng phải thông cảm cho huynh ấy. Hắn vẫn luôn nhớ đến ngươi, đến khi tìm được rồi lại phát hiện ngươi đã thành thân. Khó tránh nhất thời không chấp nhận được nên mới có những hành vi cổ quái!”

Trong ánh mắt Mộ Hương Tuyết ẩn ẩn lệ quang, nàng khế lau nước mắt, lại một lần nữa khấn cầu: “Quận vương phi, ta biết hiện tại đối với ngài có yêu cầu đường đột như vậy thực không phải. Nhưng Cửu ca ta là người đáng thương, hãy nể tình huynh ấy có tình sâu mà về sau ngươi hãy tận lực tránh đi. Ta nghĩ, qua một thời gian sẽ tốt lên!”

“Ta sẽ làm hết sức!” Sau một lúc trầm mặc thật lâu, Âu Dương Noãn mới nói ra câu này.

Nàng không ngừng suy xét cục diện khiến người ta khó mà tin này. Nghĩ Cửu hoàng tử sao có thể ái mộ nàng? Chuyện này....thực sự rất khó để tưởng tượng được.

Thế gian lại có chuyện trùng hợp như vậy sao? Bởi vì nàng đã từng cứu hắn cho nên hắn liền luôn nhớ mãi không quên?

Hắn thậm chí còn không hiểu về nàng, cũng chưa từng nói chuyện với nàng trước đó. Vậy mà lại yên lặng thích nàng rất nhiều năm? Chuyện này thật khiến người ta khó để mà tin tưởng.

Âu Dương Noãn thở dài. Hơi xấu hổ khi nàng thực sự không nghĩ ra từng cứu vị Cửu hoàng tử này.

Mộ Hồng Tuyết làm sao không rõ. Ngửi hơi lộ ra chút bất đắc dĩ:

“Quận vương phi, đa tạ người! Người thật sự là người tốt!”

Người tốt?

Ánh mắt Âu Dương Noãn khẽ chớp chớp. Phiền toái tất nhiên là càng ít càng tốt, đã biết tâm tư của Cửu hoàng tử cho nên nàng đương nhiên phải cách người này càng xa càng tốt.

Huống chi, dưới tình huống không phân rõ địch ta này, ai biết đây có phải là đang tung hỏa mù hay không?

Đúng lúc này, Hồng Ngọc gương giọng nói: "Tiểu thư, Đồng trắc phi mời ngài cùng công chúa dời bước đến Thanh Liên cư!"

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nói với Mộ Hương Tuyết: “Công chúa có muốn về nghỉ ngơi không?”

Mộ Hương Tuyết lắc lắc đầu, đứng lên nói: "Đã là Đồng trắc phi cho mời, ta làm sao có thể thoái thác? Ta còn phải đa tạ trắc phi đã chiếu cố a!"

Âu Dương Noãn cười nói: "Vậy, xin mời!"

Vừa vào Thanh Liên cư, đầu tiên là một bức tường màu trắng. Vòng qua vách tường, đối diện là năm gian nhà giữa. Hai bên là ba gian sương phòng, màu xanh đổ xuống cây cột và cửa sổ. Trên cửa sổ như ngọc lưu ly trong suốt là rèm che màu sắc nhã nhặn. Toàn bộ bầu không khí rất tươi mát tao nhã.

Trong viện có đứng mấy nha hoàn mama nhưng toàn bộ sân lại rất yên lặng, tất cả đều thần sắc cung kính đứng đó. Nhìn thấy mấy người Âu Dương Noãn liền lập tức quỳ xuống hành lễ.

Nha đầu vén rèm lên, Âu Dương Noãn tiến vào, liếc mắt một vòng. Đồng thị ngồi trên ghế dựa, trắng lợt, ung dung, đẹp đẽ quý phái như một đóa mẫu đơn đang nở rộ.

Nếu không phải đã sớm biết tuổi của Đồng thị, Âu Dương Noãn tuyệt đối không tin nữ nhân trước mắt này đã ngoài ba mươi tuổi.

Ánh mắt Đồng thị ấm áp như nắng mùa xuân đảo qua Âu Dương Noãn, cuối cùng rơi xuống Mộ Hương Tuyết: “Công chúa, đã khỏe lên nhiều chưa?”

Mộ Hương Tuyết khẽ mỉm cười, trong giọng nói mang theo vài phần thận trọng: “Đồng trắc phi, nhờ phúc của ngài, ta đã tốt lên nhiều rồi!”

Thanh âm ngọt ngào ôn nhu.

"Vậy là tốt rồi, ta còn luôn lo lắng sẽ lưu lại di chứng! Cứ như vậy ta cũng yên tâm hơn!" Đồng thị gật đầu, dường như là rất vui mừng.

Mộ Hương Tuyết cũng chân thành: “Nếu không phải Đồng trắc phi cứ năm ba ngày lại mang dược liệu trân quý đến chỗ ta. Quận vương phi lại thường xuyên cùng ta nói chuyện giải sầu thì ta cũng không sẽ không thể xuống giường nhanh như vậy!”

“Công chúa thực sự là người biết đại thế!”

Trong thanh âm Đồng thị còn có một tia hài lòng: “Công chúa là vì Noãn Nhi nhà chúng ta mà bị thương, làm cho người chút chuyện cũng là ý tận tâm của chúng ta. Nếu cứ để mặc vậy không quản, chẳng phải sẽ khiến chúng ta lương tâm bất an, truyền ra ngoài cũng lại bị người ta chê trách. Noãn Nhi, có đúng không?”

Âu Dương Noãn cười cười, uống xong một ngụm trà. Thanh âm như

chuông bạc, dễ nghe lại cũng thanh thúy: “Đồng trắc phi nói phải!”

Chỉ nhàn nhạt một câu như vậy, không hề có nửa điểm cảm xúc. Đồng thị hơi hơi nhú mày.

Mộ Hương Tuyết cảm thấy hai bên thái dương mơ hồ toát mồ hôi liền vội hỏi: “Ta hiện tại đã tốt hơn nhiều, đã có thể chuyển ra ngoài....”

Đồng thị nhoèn miệng cười, nháy mắt phát ra ánh sáng nóng rực, dường như đem mọi thứ trong phòng đều chiếu sáng: “Thật là đứa nhỏ khờ. Trần đại nhân nói ngươi chỉ có thể đi dạo trong sân một chút, cũng không nói ngươi có thể rời Yến vương phủ. Nếu đi thì tất nhiên phải ngồi xe ngựa, xương cốt này của ngươi, còn chưa thể chịu được xóc nảy!”

Đúng là như vậy, miệng vết thương vừa mới kết vảy, nếu hiện tại mà ngồi xe ngựa thì thương thế vốn đang tốt lên sẽ liền nặng thêm.

Âu Dương Noãn đặt chén trà xuống, nhẹ giọng nói: “Công chúa, thịnh tình của Đồng trắc phi, ngươi cần gì phải cự tuyệt? Nếu ngươi thực sự đi rồi, Đồng trắc phi sẽ trách chúng ta tiếp đãi ngươi không chu toàn!”

Mặt Mộ Hương Tuyết liền đỏ lên: “Chỉ là ta ở lâu trong này, sợ Đồng trắc phi lại chê ta ảm ỉ!”

Đồng thị liền cười: “Không sao, không sao! Ta tuổi đã lớn, bên người lại không có tiểu bối. Ta thích nhất là các ngươi đến nói chuyện với ta!”

Lời này nghe ra....thật đúng là có chút hương vị cấp bách. Âu Dương Noãn không khỏi ngẩng đầu lên.

Đồng thị vì sao lại trăm phương ngàn kế giữ Mộ Hương Tuyết ở lại Yến vương phủ? Suy nghĩ như vậy cũng chợt lóe qua, trong mắt Âu Dương Noãn lập tức dập dờn ý cười như có như không.

Đồng thị thật sâu liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn, quay đầu phân phó dặn dò người bên cạnh: “Công chúa có thân phận ra sao, nha đầu tầm thường sao có thể hầu hạ? Người đi chọn bốn nha đầu hiểu chuyện trong viện đến hầu hạ công chúa!”

Nha đầu cung kính lên tiếng: “Dạ!”

Đồng thị thật đúng là quan tâm đủ đầy a! Không phải đã sớm tặng hai nha đầu rồi sao?

Trong lòng Âu Dương Noãn vừa nghĩ liền không khỏi lắc đầu. Đồng thị này, đầu tiên là đối với Thế tử như chính mình sinh ra. Sau là cho người ngáng chân nàng, hiện tại lại đối với Mộ Hương Tuyết tốt như vậy. Thật sự là khiến người ta hơi khó nắm bắt.

Đúng lúc này Tôn Nhu Trữ cười đi vào, hôm nay nàng mặc áo choàng màu chồn tía, trên thắt lưng là dải lụa thêu hoa hồng. Váy màu xanh nhạt dài quá gối, hiển nhiên là vừa từ mới bên ngoài trở về: “Nơi này náo nhiệt như vậy, sao không gọi ta chứ?”

Nàng một bên hành lễ với Đồng thị, một bên nói: “Đúng rồi, hôm nay ở bên ngoài ta tìm được một thứ hay nên mang tới cho mọi người cùng giải buồn!”

Nói xong lại phân phó nha đầu: “Mau mang nó tới đây!”

Nó?

Mọi người trong phòng đều hướng cửa nhìn lại. Chỉ chốc lát sau liền thấy nha đầu của Tôn Nhu Trữ mang theo một cái lồng chim tiến vào. Bên trong là một con vẹt lông xanh biếc, thoát nhìn rất lanh lợi.

Thấy một màn như vậy, ý cười trên mặt Âu Dương Noãn càng sâu. Đôi mắt xinh đẹp cũng trở nên kiều mị hơn.

“Mọi người mau xem, con vẹt này còn biết nói tiếng người nữa!”

Mộ Hương Tuyết là người đầu tiên phản ứng, vẻ mặt vui mừng thích thú: “Nó có thể nói sao? Nói cái gì?”

Vừa nói xong liền có một thanh âm thanh thúy truyền đến: “Chủ tử vạn phúc! Chủ tử vạn phúc! Chủ tử vạn phúc!”

Mộ Hương Tuyết bỗng chốc mở to hai mắt, vẻ thích ý trên mặt càng khiến người ta yêu mến: “Thực sự có thể nói a! Đồng trắc phi, ngài mau nghe một chút! Con vẹt này biết nói tiếng người a!”

Đồng thị cười nói: “Đúng vậy! Loại vẹt này rất ít gặp, phần lớn phải do người nhiều năm thuần dưỡng. Phải tốn không ít tâm huyết mới luyện được!”

Tôn Nhu Trữ cười nói: “Đúng là như thế. Ta nghe người thuần dưỡng của nó nói phải mất nhiều năm dạy dỗ mới nói được một hai câu. Thật sự là không dễ dàng a!”

“Hơn nữa nó còn chỉ nghe một người nói mới học theo được, cho nên ta đã mời luôn người thuần dưỡng cùng vào phủ. Chờ đến tiệc mừng sinh thần Vương gia để nó nói vài câu may mắn, Vương gia nhất định sẽ cao hứng!”

Nói xong ánh mắt lại quét qua Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn vẫn miễn cưỡng ngồi ở chỗ kia như cũ, cũng không đứng dậy. Hai gò má trắng noãn được ánh mặt trời màu xám bạc ban trưa phác họa phá lệ rõ ràng. Nàng hí mắt, dường như không chút để ý, biểu cảm như có như không.

Mộ Hương Tuyết cũng thích con vẹt này liền nắm lấy hạt dưa đưa đến cạnh lồng. Con vẹt được thuần dưỡng tốt quả thật tiến lại ăn, nhưng không nghĩ lại mổ vào lòng bàn tay non mịn.

Mộ Hương Tuyết ai nha một tiếng rồi lui ra phía sau. Cũng may có Tôn Nhu Trữ ở phía sau đỡ lấy nàng. Trên mặt nàng cũng không hề tức giận mà càng thêm vui vẻ: “Thật sự là nghịch ngợm a! Không biết chỗ nào bán, ta cũng muốn mua một con?”

Đồng thị tinh tế nhìn nhìn con vẹt kia, thấy cũng chỉ là một con vẹt bình thường liền gật gật đầu: “Nếu công chúa thích, lần sau chúng ta lại tìm cho người một con!”

Âu Dương Noãn vẫn luôn lặng im, nghe đến đây thì hơi hơi mỉm cười.

Tôn Nhu Trữ đặt chén trà xuống, cười nói với Mộ Hương Tuyết: “Loại vẹt này cũng không dễ tìm đâu. Nếu công chúa thích, cứ cầm về!”

Mộ Hương Tuyết vốn muốn cự tuyệt nhưng nhìn lông tỏa sáng của con vẹt kia, thần thái sáng lạn thì liền có chút do dự. Ánh mắt dán lên con vẹt lưu luyến không rời, vì thế liền nhẹ giọng nói: “Như vậy....không được tốt lắm!”

Đồng thị thầm nghĩ, chẳng qua chỉ là một con chim, cũng không có gì lớn thì không khỏi cười nói: “Đã thích thì liền giữ lấy đi!”

Trên bàn đặt các món điểm tâm tinh xảo. Mộ Hương Tuyết dường như nhin không được liền lấy điểm tâm kia đến chọc con vẹt.

Đồng thị chú ý quan sát vẻ mặt an hòa của Âu Dương Noãn, thấy trên mặt các nàng đều không thể hiện gì, thế này mới yên tâm.

Vẹt là loại động vật không thể ăn các loại điểm tâm làm từ bột. Nếu có chút sơ sẩy liền có thể bị chết. Nếu sau lưng con vẹt này có huyền cơ khác, các nàng khẳng định sẽ không mặc kệ.

Nhìn bộ dáng này không quan tâm này, là thật sự nhất thời mua được bên ngoài mang về. Chẳng qua cũng chỉ là một con chim, cũng không gây ra được chuyện gì.

Đồng thị gật gật đầu, từ từ yên lòng rồi mới lên tiếng ngăn cản: “Thứ này nó không thể ăn được đâu!”

Mộ Hương Tuyết liền ngưng động tác trên tay, quay đầu nhìn về phía mọi người: “Vậy nó ăn cái gì?”

Tôn Nhu Trữ bất đắc dĩ lắc đầu: "Chuyện này....ta cũng không biết. Phải hỏi người nuôi vẹt, tí nữa ta sẽ mang người đến Phù Dung các!"

Nhìn bộ dáng dè dặt cẩn trọng của Đồng thị, Âu Dương Noãn cầm khăn tay thêu hoa lan lên che môi, tinh tế che đi ý cười như có như không.

Con vẹt này thật sự nàng đã động tay động chân. Bởi vì chủ nhân của nó chính là Âu Dương Tước. Sau này Tước Nhi đi tòng quân, Âu Dương Noãn liền đem nó giao cho người khác chăm sóc.

Còn hiện tại sao....tất nhiên là đã đến lúc phát huy công dụng. Đồng

thị cho dù hoài nghi thế nào cũng vô dụng. Nếu nàng đã dám làm thì sẽ không sợ người khác nắm được nhược điểm. Đáy mắt Âu Dương Noãn đè nén cười lạnh sâu đậm.

Hai má Mộ Hương Tuyết như thắm hai luồng đỏ ửng, giống như thắm mực đỏ trên giấy Tuyên Thành: “VẬY, ĐA TẠ THẾ TỬ PHI!”

Tôn Nhu Trữ mỉm cười gật đầu, chỉ chăm chú nhìn Mộ Hương Tuyết, khóe môi ý cười nhàn nhạt.

Đúng lúc này, nghe thấy nắp chén trà trong tay Âu Dương Noãn vang lên tiếng vang nhỏ. Nàng nhẹ nhàng nói: “Ta cần phải trở về. Công chúa, người ở lại nói chuyện với Đồng trắc phi đi!”

Tôn Nhu Trữ vừa nghe liền nhìn nhìn sắc trời bên ngoài: “Đúng vậy, ta cũng cần phải trở về rồi!”

Hai người kia đều đi rồi, ngược lại Mộ Hương Tuyết cũng không tốt nếu lập tức muốn rời đi. Cho nên liền nói muốn ngồi lại nói chuyện thêm với Đồng thị. Âu Dương Noãn nghe, cũng không thêm để ý, đứng dậy cùng Tôn Nhu Trữ đi ra ngoài.

Vệt kia, liền như cố ý vô tình bị giữ lại trong phòng.

Đồng thị thấy Âu Dương Noãn cùng Tôn Nhu Trữ lần lượt rời đi, khóe miệng cũng nhẹ nhàng cong lên: “Công chúa, người sao lại cứ muốn rời Yến vương phủ? Ý của mẫu hậu, người thực sự nhìn không ra sao?”

Thân mình Mộ Hương Tuyết hơi run rẩy, dường như có chút khó xử nói: “Trắc phi, mẫu hậu muốn ta theo Thái tử hoặc là Minh quận vương....Nhưng ta không nghĩ sẽ làm vậy. Hơn nữa Minh quận vương đối với Quận vương phi tình cảm thâm thiết, hẳn sẽ không

thích ta!”

Nói đến đây mặt đã đỏ bừng lên.

Đồng thị quay mạnh đầu, trên trán hiện lên hàn quang: “Không thích....”

Nói đến vấn đề này, đầu Mộ Hương Tuyết đều cúi thấp xuống ngực, thanh âm như muỗi kêu: “Đúng vậy!”

Đồng thị lạnh lùng cong cong khóe miệng, trong thanh âm mang theo tia trào phúng: “Trên đời này còn có nam nhân không thích thiên hạ đệ nhất mỹ nhân sao?”

Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, phía sau còn có một Cao Xương quốc, ai sẽ ngốc mà cự tuyệt chuyện tốt như vậy?

Tiểu Trọng Hoa là một nam nhân khôn khéo, chẳng lẽ hẳn không ý thức được điểm này? Hiện tại chẳng qua chỉ là cố kỵ Âu Dương Noãn mà thôi.

Nghĩ như vậy, Đồng thị không khỏi cười lạnh.

Mộ Hương Tuyết vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve lông vệt, chậm rãi nói: “Minh quận vương phi là người tốt hiếm thấy. Nàng tuy rằng không thích nói chuyện nhưng ta cảm thấy nàng không phải là một người lạnh như băng đâu!”

Đồng thị liếc mắt nhìn Mộ Hương Tuyết, thần sắc lạnh hơn, ánh mắt sắc bén chiếu lên người nha đầu: “Mau đỡ công chúa về nghỉ ngơi!”

Mộ Hương Tuyết liền đứng dậy, phân phó người thay nàng cầm lấy lồng chim, cáo lui rồi rời đi.

Mặt Đồng thị không chút biểu cảm, lẳng lặng ngồi chỗ kia. Dư quang nơi khóe mắt xẹt qua ánh sáng bên ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, rải rác ô sáng nho nhỏ, lúc ẩn lúc hiện chiếu trên mặt đất.

Nha đầu Tương Liên một bên cúi đầu hồi bẩm: “Trắc phi, dựa theo phân phó của ngài, nô tỳ đã nghe ngóng rất kỹ, điều tra cẩn thận tình hình sau khi công chúa đến Đại Lịch!”

Đồng thị lộ ra biểu cảm hứng thú.

“Thái tử điện hạ đối với vị công chúa này rất lạnh nhạt. Mặc dù có mưu thần góp lời bảo Thái tử mau chóng xin ban hôn nhưng Thái tử lại vẫn không hề động tĩnh như trước. Lần này công chúa bị thương, Thái tử vẫn chậm chạp chưa tới vấn an!”

Trong ánh mắt Đồng thị hiện lên vẻ lạnh lùng: “Rồi sẽ đến, chẳng qua chỉ là sớm hay muộn thôi!”

Tương Liên cẩn thận cười cười: “Nô tỳ cho rằng, chỉ sợ Thái tử không nghĩ sẽ cưới công chúa. Mà vị công chúa này cũng rất kỳ quái, đối với Thái tử cũng chưa từng thân cận qua!”

Đồng thị cười lạnh, mục đích chân chính Cao Xương đưa Mộ Hương Tuyết đến chẳng qua là muốn châm ngòi quan hệ giữa Thái tử và Tiểu Trọng Hoa. Muốn làm cho bọn họ phải tranh chấp để mưu lợi từ giữa mà thôi.

Nhưng Mộ Hương Tuyết này lại chậm chạp không có hành động, là có ý gì? Cao Xương Hoàng hậu sao có thể phái người như vậy đến? Hoặc là Hương Tuyết công chúa không tự tin vào bản thân, cho nên mới biểu hiện bình thường như vậy?

Ánh mắt Tương Liên lưu chuyển, tiến lại gần Đồng thị nói nhỏ: “Nô tỳ thấy vị công chúa này cùng Minh quận vương phi qua lại rất gần. Quận vương phi thực sự rất biết cách mua chuộc lòng người....”

“Qua lại gần?” Thân mình Đồng thị chấn động.

Tương Liên gật gật đầu: “Ngài đến thăm, công chúa ba bốn lần mới gặp một lần. Nhưng khi Quận vương phi đi, nàng lại rất nhiệt tình....”

Sắc mặt Đồng thị bỗng trầm xuống, ánh mắt sáng ngời, vội vàng nói: “Thật sao?”

Tương Liên thấp giọng: “Dạ! Nô tỳ đã tỉ mỉ hỏi kỹ càng hai nha đầu của Phù Dung các, sẽ không sai được!”

Sắc mặt Đồng thị thoáng lạnh.

Tương Liên bị biểu cảm trên mặt của Đồng thị làm cho kinh sợ, giật mình mới hồi phục lại tinh thần, thấp giọng nói: “Chỉ sợ công chúa trẻ tuổi hồ đồ, bị người ta dắt mũi....”

Đồng thị bỗng nhiên mỉm cười, cười lạnh từ từ biến thành trầm mặc.

Tương Liên lộ vẻ mặt do dự, muốn nói lại thôi.

Đồng thị cười cười: “Người không hiểu rồi. Người kia làm sao có thể phái đến một người vô dụng? Mộ Hương Tuyết mặc dù nhỏ tuổi nhưng lại cũng khiến người ta yêu thích. Chỉ cần nàng có thể leo lên giường của Tiểu Trọng Hoa thì dùng thủ đoạn gì cũng không quan trọng, dù sao cũng không gây trở ngại gì đến chúng ta. Cứ quan sát tiếp một thời gian, xem xem nàng rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Tương Liên càng nghe càng hồ đồ, nhưng cũng không dám hỏi.

Khóe miệng Đồng thị cong lên, mang theo một tia trào phúng: “Âu Dương Noãn chỉ lo đề phòng ta, luôn luôn sẽ có thời điểm sơ sẩy....”

“Chủ tử.....”

Trong mắt Tương Liên hiện lên vẻ vội vàng.

Ánh mắt Đồng thị trở nên xa xăm, như là đang nhớ tới cái gì đó: “Ai ai cũng đều nói Yến vương phi là nữ nhân nhu nhược nhưng ta lại cảm thấy ả không hề đơn giản. Vì không thể giáo dục Thế tử liền đem mọi hy vọng đặt vào Tiểu Trọng Hoa. ả nhân cơ hội ốm đau nằm triều miên trên giường mà đem Tiểu Trọng Hoa đến bên cạnh để Vương gia tự mình giáo dưỡng!”

“Ả là sợ Vương phủ rộng lớn, Tiểu Trọng Hoa rơi vào tay các nữ nhân sẽ biến thành một tên ăn chơi không có tương lai. Hừ, đúng là uống công ả suy nghĩ trừ tính!”

Tương Liên không dám hé răng, bởi vì Thế tử thân mình không tốt, vốn sinh ra đã yếu ớt, không thể không tinh tâm tĩn dưỡng. Giống như là hoa mẫu đơn trong viện, nhìn hoa nở phú quý, tiền đồ như cấm. Nhưng thực tế, chỉ cần một cơn gió thổi tới, cũng liền rơi rụng là tả.

Nhưng Minh quận vương lại không giống, nghe nói năm đó khi mới được ba tuổi Vương gia đã mời quan văn, quan võ dạy võ lòng cho hần. Bảy tuổi liền ném vào quân doanh. Người như vậy Tương Liên không dám khẳng định Đồng thị có thể lật đổ được hay không?

Đồng thị dường như đột nhiên tỉnh lại, nhíu mày, thanh âm lãnh liệt: “Tương Liên, ngươi cũng là người đi theo ta đã lâu. Chuyện gì nên nói, không nên nói....”

Tương Liên vội vàng quỳ xuống: “Xin chủ tử yên tâm, nô tỳ hiểu được!”

Đồng thị nhàn nhạt cười nói: “Chúng ta không cần làm gì hết, cứ thong thả chờ xem kịch đi!”

Hạ tâm đường.

Âu Dương Noãn buồn ngủ ngồi trên tháp mỹ nhân, một bộ dáng lười biếng nhàn nhã.

Tôn Nhu Trữ cười nói: “Người nghĩ cách mang vệt qua, là muốn làm gì?”

Âu Dương Noãn cười cười: “Người nói xem!”

Tôn Nhu Trữ khó hiểu: “Nếu là ta, ta cũng sẽ chọn vài nha đầu tìm cách đưa qua. Giống như cách mà Đồng trắc phi đã làm!”

Âu Dương Noãn mỉm cười lắc đầu: “Hương Tuyết công chúa là người lớn lên trong hoàng cung. Ngay cả khi nàng thật sự là một cô nương tâm địa lương thiện, thì mưa dầm thấm lâu, đối với những chuyện xấu xa trong hoàng cung cũng sẽ hiểu được!”

“Cho nên nàng làm sao không nhìn ra người khác là đang tìm cách tặng người vào phòng nàng? Nhưng cho dù người thật sự có thể mang được người qua thì cái gì cũng không tìm hiểu được. Có chăng cũng chỉ uống phí tâm tư, còn mang danh tiểu nhân!”

Tôn Nhu Trữ nhíu mày, không hiểu: “Nhưng con vệt kia chẳng qua cũng chỉ là động vật, người đưa nó qua thì có ích lợi gì?”

Âu Dương Noãn lắc đầu: “Nó cũng không phải đơn giản chỉ là một sủng vật. Nếu ngươi không tin, cứ chờ rồi xem!”

Trên mặt Tôn Nhu Trữ càng thêm nghi hoặc, không phải đơn giản chỉ là một sủng vật! Đây là có ý gì?

Tôn Nhu Trữ không nhin được mà mở miệng hỏi: “Chẳng lẽ, thật sự có thể mở miệng nói tiếng người sao?”

Chương 374: Giang hải vương phi qua đời 1

Thư phòng Yến vương phủ.

Trong tay Hạ Lan Đồ bưng một chung trà, miễn cưỡng ngồi trên ghế. Hắn nhìn Tiểu Trọng Hoa ngồi trước án: “Chuyện về vị Cửu hoàng tử kia ta đã tìm hiểu rõ ràng. So với những tin tức trước đây đều giống nhau. Nhưng lần này ta còn tìm hiểu thêm được một số thứ thú vị!”

“Nghe nói vị Cửu hoàng tử này vừa đến kinh đô liền phái người mang theo bức họa của một nữ tử đi khắp kinh đô tìm kiếm. Ta phải trăm phương nghìn kế mới lấy được. Người đoán xem, nữ tử kia là ai?”

Ngoài dự kiến của hắn, Tiểu Trọng Hoa có chút buồn bực nhíu mày: “Không cần thừa nước đục thả câu!”

Trong ấn tượng của mình Hạ Lan Đồ chưa từng thấy vẻ mặt không kiên nhẫn này của Tiểu Trọng Hoa. Hắn hơi hơi giật mình rồi mới tiếp tục nói: “Hay là người đã sớm biết?”

“Haizzzz, đúng vậy! Người hắn tìm chính là vị Quận vương phi xinh đẹp của người. Theo ta biết hắn từng lưu lạc ở kinh đô, có lẽ là lúc đó liền nổi lên tâm tư. Phải biết rằng trong kinh đô này người ái mộ Âu Dương Noãn không chỉ có một hai người....Theo ta thấy, chuyện này người cứ xem như không biết đi. Việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không!”

Mặt của Tiểu Trọng Hoa trở nên lạnh lùng đến cực điểm: “Lời này

của người là có ý gì?”

Hạ Lan Đồ nói: “Hành động của hấn là thật. Nhưng thuộc hạ của hấn dù sao cũng chưa thấy qua Âu Dương Noãn. Hơn nữa người trong bức họa và người thật vốn cũng khác nhau. Nàng so với mấy năm trước cũng đã thay đổi không ít, tạm thời sẽ không có ai hoài nghi đến nàng!”

“Sau khi Cửu hoàng tử xác nhận thân phận của nàng liền cũng không phải người ra ngoài tìm kiếm nữa. Người cứ coi như không biết là được rồi. Chi tâm như vậy, cũng là tình có thể nguyên....”

Nghe đến đó, Tiểu Trọng Hoa lạnh lùng cười: “Tình có thể nguyên? Người nói thật nhẹ nhàng....”

Hấn hơi trầm tư, ngón tay gõ gõ lên bàn, phát ra những thanh âm có tiết tấu. Hạ Lan Đồ hơi hơi kinh hãi.

“Chẳng lẽ người còn không tin? Hấn sẽ không đối với Minh quận vương phi.....”

Hạ Lan Đồ lấy lại bình tĩnh, có chút không hiểu nói: “Trọng Hoa, Âu Dương Noãn đúng là xinh đẹp. Nhưng có thể so với nàng không phải là không có. Dung quận chúa dung mạo còn nhỉnh hơn nàng, các người một người hai người rồi ba người đang làm cái gì vậy?”

“Người đã thế. Tiểu Thiên Diệp cũng thế. Bây giờ còn thêm cả một vị Cửu hoàng tử này nữa. Các người đều có thân phận không bình thường, muốn dạng nữ nhân nào cũng có. Vì sao lại cứ đối với nàng nhớ mãi không quên?”

Hạ Lan Đồ xem Âu Dương Noãn như là tri kỷ, cũng dùng thân phận như vậy để thưởng thức nàng.

Nguyên nhân vì thế hắn cũng rất hiểu nữ tử xinh đẹp này, biết nàng có bao nhiêu lãnh tình. So với Tôn Nhu Trữ như hai người khác nhau. Hắn nhìn những khúc mắc đầu óc của nữ tử, cũng liền đối với Tôn Nhu Trữ đơn thuần càng thêm trân trọng.

Trong mắt Tiểu Trọng Hoa hiện lên hàn quang như đao phong: “Người sẽ không hiểu đâu!”

Âu Dương Noãn kiên cường, thông minh, xinh đẹp, giáo hoạt. Thậm chí là chút yếu đuối bên trong, ngay cả khi nàng không nhận thấy được, hắn cũng đều yêu.

Chính vì như thế, hắn mới không hy vọng có nhiều người chú ý đến nàng.

Thanh âm hắn âm trầm xuống: “Mộ Hiên Viên gặp người nào? Nói những gì? Đã làm những chuyện gì? Mỗi ngày đều phải báo cáo rõ ràng!”

Đây là muốn phái người một ngày mười hai canh giờ đều nhìn đối phương chăm chăm?

Hạ Lan Đồ ngạc nhiên: “Người sợ hắn làm ra chuyện gì khác sao? Hắn dù sao cũng là hoàng tử của một nước, sẽ không làm ra loại chuyện gì đánh mất thân phận!”

Nói tới đây, trong mắt hắn xuất hiện cảm xúc nhìn thấy con mồi liền nóng lòng muốn thử: “Nếu không thì trực tiếp giết? Rồi sau đó đổ lên đầu Tiểu Diễm!”

Tiểu Trọng Hoa liền cười cười: “Thái tử là tên gốc sao? Chuyện này trong lòng ta đều đã có tính toán, người đừng quản!”

Đây ý là.....Tiểu Trọng Hoa muốn đích thân động thủ!

Hạ Lan Đồ rất hiểu nam nhân trước mặt này. Tiểu Trọng Hoa thoát nhìn hờ hững, cái gì cũng không để trong lòng. Nhưng đối với những người, những chuyện mà hấn để ý thì liền có một loại chấp nhất khiến người ta không thể tưởng tượng được.

Cho tới nay hấn sở dĩ không đem sự cố chấp này biểu hiện ra ngoài, chẳng qua là vì chưa đụng tới chuyện mà hấn chấp nhất. Nếu có người dám đụng đến nghịch lân của hấn, liền nhất định sẽ chết không có chỗ chôn.

Nhưng, Âu Dương Noãn là nghịch lân của Tiểu Trọng Hoa sao?

Hấn, có thể đối với Mộ Hiên Viên quá coi trọng rồi hay không? Uy hiếp của Mộ Hiên Viên cũng không lớn như vậy a!

Hạ Lan Đồ hơi do dự nhưng vẫn chậm rãi nói: “Ngươi, sẽ không đến mức vì người ta thích Âu Dương Noãn liền muốn giết hấn a!”

Tiểu Trọng Hoa không có trả lời, chỉ nhìn hấn thật sâu.

Không phủ nhận, cũng chính là thừa nhận rồi!

Dự đoán trong lòng được chứng thực, Hạ Lan Đồ hơi do dự, liền nói những vấn đề bất lợi: “Làm sao có thể? Trong kinh đô này người thích Âu Dương Noãn nhiều như vậy, chẳng lẽ ngươi cũng muốn giết sạch? Huống chi, ngươi có thể bỏ qua Tiểu Thiên Diệp, có thể bỏ qua Tiểu Diễm, sao lại không thể bỏ qua một người không có tính uy hiếp như Mộ Hiên Viên?”

Tiểu Trọng Hoa lạnh lùng, vẫn duy trì trầm mặc.

Hạ Lan Đồ trợn mắt há mồm. Đồng thời trong lòng cũng liền hối hận, bản thân không nên nhắc đến hai người kia. Nhất thời, trong phòng liền lâm vào trầm mặc.

Thật lâu sau, Hạ Lan Đồ có chút khó xử ngồi thẳng. Lúc này mới phát hiện sau lưng thế nhưng lại hơi man mát: “Người cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi như thế....”

Trong giọng điệu có chút không nắm chắc.

Trên mặt Tiểu Trọng Hoa hiện lên chút không được tự nhiên: “Ai nói ta bỏ qua cho bọn họ? Ta buông tha cho Tiểu Thiên Diệp là vì nàng thiếu nợ hần. Tính cách của nàng, ta hiểu rất rõ, một khi đã thiếu nợ, miệng nàng mặc dù không nói nhưng trong lòng sẽ ghi nhớ cả đời. Ta không hy vọng như thế cho nên mới nhiều lần bỏ qua cơ hội lấy mạng hần!”

“Còn về phần Tiểu Diễn, nàng chán ghét phản cảm như vậy, là một nam nhân nàng căn bản không để vào mắt. Ta lại vì sao cần phải để ý?”

Lại là một mảnh tĩnh mịch.

Nửa ngày sau Hạ Lan Đồ mới kinh ngạc nói: “Vậy còn Cửu hoàng tử kia thì sao?”

Tiểu Trọng Hoa chậm rãi nói: “Ánh mắt mà hần nhìn Noãn Nhi, không biết vì sao lại khiến cho ta thấy bất an!”

Hạ Lan Đồ không biết phải nói như thế nào cho tốt: “Âu Dương Noãn không phải nữ nhân dễ dàng bị đả động như vậy. Có lẽ là do ngươi quá đa tâm rồi!”

Tiểu Trọng Hoa lắc lắc đầu: “Chuyện này rất khó nói. Ta không hy vọng có một người mà ta không nắm chắc quanh quẩn bên cạnh nàng!”

Có lẽ ngay cả Âu Dương Noãn cũng chưa chú ý tới. Nàng đối với Mộ Hiên Viên đã sinh ra sự tò mò, thậm chí sẽ không tự giác nhắc tới những hành động kỳ quái của người này.

Biết rõ nàng chỉ là tò mò. Nhưng nàng đúng là chưa từng chú ý một nam nhân nào như vậy, trong lòng Tiểu Trọng Hoa không vui. Hắn ần ần cảm thấy Mộ Hiên Viên này để lại ấn tượng không giống bình thường trong lòng Âu Dương Noãn.

Chuyện của Tiểu Thiên Diệp đã qua đi, còn Tiểu Diễm căn bản không lọt vào mắt nàng. Còn lại Mộ Hiên Viên, Tiểu Trọng Hoa cảm thấy hắn cùng hai người kia không giống nhau. Đương nhiên, trước mắt cũng chưa nhìn được gì.

Hồi lâu sau, Hạ Lan Đồ thở dài: “Ta nghĩ, hết thảy đều là do người đa tâm. Hắn cho dù muốn cũng không thể đem một nữ nhân đã có trượng phu chạy trốn. Âu Dương Noãn cá tính thanh lãnh như vậy, tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện này....”

Khóe mắt Tiểu Trọng Hoa lóe sáng, đối với lời nói của Hạ Lan Đồ cũng không cho là đúng.

Hắn khẽ hừ một tiếng: “Ta không sợ hắn công nhiên cướp đoạt. Điều ta lo lắng chính là, nàng sẽ dao động....”

Nói xong, trên mặt thế nhưng lại hiện lên tươi cười chua xót. Có lẽ tâm lý lo được lo mất khi yêu một ai đó chính là thế này. Bởi vì yêu một người quá sâu đậm, luôn đối với cái sự thật bản thân đã có

được nàng không thật sự tin, vẫn sẽ sợ hãi mất đi.

Miệng Hạ Lan Đồ há thật to, sau một lúc lâu mới nói: “Trọng Hoa, nàng là thê tử của ngươi. Ngươi đã đem chuyện này suy nghĩ quá nghiêm trọng, nàng chỉ ở thâm trạch nội viện....”

Tiểu Trọng Hoa biến sắc.

Đúng vậy, bản thân hấn đối với chuyện của Mộ Hiên Viên quá mức canh cánh trong lòng. Điều là do Noãn Nhi hai ngày nay luôn như cố ý vô tình nhắc tới....

Hấn nghĩ có lẽ Mộ Hiên Viên quen biết Âu Dương Noãn trước đó. Nhưng lại còn trước khi cả hấn xuất hiện...Chỉ nghĩ như vậy thôi trong lòng hấn liền cảm thấy kỳ quái, không thoải mái....

Khóe mắt đảo qua ánh mắt lóe lên sự tò mò của Hạ Lan Đồ, sắc mặt hấn chậm rãi khôi phục lại như thường.

Hạ Lan Đồ không chỉ là huynh đệ của hấn, hiện tại vẫn còn là chiến hữu cùng một lập trường. Rất nhiều chuyện hấn không cần gạt đối phương.

“Ta nghĩ, ta cần một người giúp ta chiếu cố Noãn Nhi!”

Nói tới đây, ánh mắt sáng ngời của hấn có chút u ám: “Mỗi ngày nhắc nhở nàng, cách Mộ Hiên Viên càng xa càng tốt. Tôn Nhu Trữ là thích hợp nhất, ngươi nói đúng không?”

Hạ Lan Đồ liền thở dài, hấn bỗng nhiên nổi lên sự đồng tình với Âu Dương Noãn. Bị người Tiểu gia nhìn trúng, thực sự không phải là chuyện đáng sợ bình thường.

Hạ Lan Đồ không khỏi nhìn thoáng qua Tiểu Trọng Hoa. Khuôn mặt cương nghị, ngũ quan tuấn mỹ, ánh mắt lạnh lùng, cả người nhìn thoáng qua lãnh khốc kiên nghị.

Nhưng ai có thể nghĩ hắn lại bướng bỉnh cố chấp như vậy, không thể chấp nhận việc bên cạnh thê tử của mình xuất hiện một nam nhân mà hắn không nắm chắc.

Thứ Tiểu Trọng Hoa muốn chính là trái tim của Âu Dương Noãn. Chú ý nhất chính là suy nghĩ của nàng.

Hạ Lan Đồ lắc lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nói: “Từ khi cưới nàng....người đã thay đổi rất nhiều....”

Nhất thời Tiểu Trọng Hoa cơ hồ nói không nên lời.

Không sai, hắn quả thật là đã thay đổi rất nhiều! Vì Âu Dương Noãn, hắn thậm chí đánh mất luôn khả năng bình tĩnh phán đoán cùng siêu năng lực tự kìm chế mà hắn vẫn luôn kiêu ngạo.

Hiện tại, Âu Dương Noãn nghiêm nhiên đã trở thành nhược điểm duy nhất của hắn. Chỉ là, một người vốn không có chút nhược điểm, một khi tồn tại nhược điểm sẽ là chuyện cực kỳ nguy hiểm. Nhất là, người có loại địa vị đặc thù như Tiểu Trọng Hoa.

Sau khi Hạ Lan Đồ rời đi, tâm tình Tiểu Trọng Hoa mới thoáng buông lỏng. Nhưng cũng bị một thứ khiến tâm tình hắn rối cuộc cũng không thể khôi phục lại bình tĩnh.

Ghen tị!

Hai từ xa lạ nhưng đáng sợ này như những gai nhọn kích thích thần kinh hắn. Chẳng lẽ, hắn thật sự vì một nam nhân đột nhiên xuất hiện

dây dưa không rõ với Noãn Nhi mà trong lòng không thoải mái?

Không.....Điều này sao có thể?

Hắn lắc đầu kiên quyết phủ định loại suy nghĩ hoang đường tiêu cực này. Nhưng trái tim lại cũng cứ nhảy loạn cả lên.

Phiền lòng nhất chính là khi hắn rõ ràng phát hiện bản thân vô thanh vô tức lại bước đi trên con đường dẫn đến Hạ tâm đường.

"Đáng chết!"

Hắn nhin không được mà cúi đầu nguyên rủa một tiếng. Hai ngày nay, bởi vì đáy lòng luôn buồn bực không hiểu, hắn mượn lý do chính vị bận rộn lảng tránh Âu Dương Noãn. Tận lực không muốn nghĩ đến nàng, tận lực không hỏi nàng nhiều. Nhưng thân thể hắn, lại luôn làm ra hành động trái với suy nghĩ.

"Haizzzz...."

Hắn nhìn lên trời khế thời dài. Noãn Nhi a Noãn Nhi! Chẳng lẽ nàng thật sự mà ma chương chú định của ta?

.....

Lúc này, Cửu hoàng tử đang ở trong phòng khách của Phù dung các. Hắn biết Âu Dương Noãn đang ở trong nội thất. Mà Mộ Hương Tuyết cũng luôn nhắc nhở hắn phải lảng tránh nhưng hắn vẫn không nhin được mà chạy đến.

Nha đầu hầu hạ trong phòng vừa thấy hắn liền cuống quít hành lễ. Hắn vẩy vẩy tay ý bảo các nàng đi ra ngoài rồi một mình ngồi trong phòng.

Nghĩ đến Âu Dương Noãn cũng ở trong viện này, Mộ Hiên Viên đột nhiên cảm thấy tim đang gia nhanh tốc độ, hơi thở cũng thoáng dồn dập.

Phòng khách cùng nội thất ngăn cách rất xa. Hắn cũng không thể nhìn thấy tình hình bên trong nội thất. Vì thế hắn liền nhìn chăm chăm một bức họa treo trên tường.

Nhìn tới nhìn lui, hoa đào đỏ trong bức tranh kia như đang biểu thị sự thắm thỏm, nôn nóng, không thể bình tĩnh trở lại của hắn.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, cũng không mấy lưu tâm đến dung mạo nàng ra sao. Chỉ chú ý tới bàn tay đang vươn ra.

Hiện tại nhớ lại, sự thanh lãnh cao quý đặt trên người nàng, tựa hồ như cũng cảm thấy rất đáng yêu. Hắn từng nghĩ, gia đình như thế nào sẽ dưỡng ra một cô nương xinh đẹp như vậy?

Nhưng nếu muốn nói đến dung mạo xuất chúng, hắn mấy năm nay ở Cao Xương từng gặp qua vô số mỹ nhân.

Những mỹ nhân trong cung phụ hoàng, hoàn phi yến gầy, liễu kiều hoa mị, cái gì cũng có. Nhưng hắn lại chưa từng để trong lòng, hắn chỉ nhìn thoáng qua, liền cũng không để lại ấn tượng gì.

Mỗi khi vô tình nhìn thấy một nữ tử có gương mặt thanh lãnh, lại có một đôi mắt sáng ngời thì hắn luôn không tự chủ được mà nghĩ đến nàng. Nàng có thân phận gì? Vì sao lại vô duyên vô cớ giúp đỡ hắn?

Thậm chí hắn còn sinh ra chút liên tưởng vớ vẩn rằng, khi gặp lại hắn, nàng có thể nhận ra hắn hay không? Những suy nghĩ này vừa nảy sinh lại bị chính hắn phủ định. Lúc nàng nhìn thấy hắn, trong ánh

mắt mờ mịt đã chứng minh rằng nàng căn bản không nhớ rõ hắn.

Mộ Hiên Viên nghĩ rằng, lần đầu tiên bị xem nhẹ như vậy. Ánh mắt hắn nhìn đến bình hoa bằng ngọc đặt trên cửa sổ, không biết vì sao lại nghĩ đến làn da của nàng. So với bình hoa kia còn trắng hơn vài phần. Lại không biết vì sao nàng rất thích mặc những màu sắc nhã nhặn thuần khiết.

Nàng giống như ánh trăng, không hề phát ra hào quang nhưng lại khiến hắn sinh ra một loại cảm giác, tất cả mọi thứ vì được mặc trên người nàng mới có thể sinh ra được cảm giác đẹp để hấp dẫn.

Hắn từng nhìn thấy một nữ nhân, có thể so với hào quang của đá quý. Thế nhưng, hắn lại không thể có được cảm xúc.

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy không cam lòng. Hắn tự hỏi, hiện tại hắn có gì thua kém Tiểu Trọng Hoa? Có chăng chỉ là vì hắn chậm một bước mà thôi, chỉ một bước mà thôi.

Kỳ thực, nữ tử Cao Xương quốc không phải chịu nhiều gò bó, quy tắc giống như Đại Lịch. Nếu nữ tử có thân phận cao quý thì có thể tự mình lựa chọn hôn sự, giữa nam và nữ cũng chú ý đến tình đầu ý hợp.

Âu Dương Noãn là nữ tử Đại Lịch, nàng tất nhiên là vì hoàng mệnh mới gả cho Tiểu Trọng Hoa. Nếu nàng nguyện ý, hoàn toàn có thể rời bỏ Tiểu Trọng Hoa để tái giá với mình.

Đương nhiên, nàng nhất định sẽ không thích một nam nhân luôn lạnh như băng như Tiểu Trọng Hoa.

Mộ Hiên Viên liền cứ ngồi ngơ ngác như vậy, miên man suy nghĩ. Bất tri bất giác lại nghĩ đến xuất thần.

Âu Dương Noãn lúc này cũng không biết bên ngoài phòng khách đang có người chờ mình. Chính là ngồi ở trong phòng nghe Mộ Hương Tuyết nói chuyện.

Trên mặt Mộ Hương Tuyết lộ vẻ tươi cười thân thiết, cùng mấy tiểu nha đầu trong phòng nói chuyện.

Lúc mới đầu, bốn nha đầu Đồng thị đưa tới còn có chút câu nệ. Mà sau khi Mộ Hương Tuyết nói mấy câu, bốn nha đầu nhìn nụ cười ngọt ngào của nàng cũng liền trầm tĩnh lại, cũng bắt đầu nói chuyện đáp lại.

Chương 375: Giang hải vương phi qua đời 2

Từ từ Âu Dương Noãn chú ý đến, Mộ Hương Tuyết nghe nhiều mà nói ít.

Bốn tiểu nha đầu này tuy rằng đều là Đồng thị ngàn chọn vạn tuyển ra. Lúc đầu nghe nói tới hầu hạ công chúa đều có chút nơm nớp lo sợ. Sợ làm điều gì không tốt lại đắc tội. Nhưng hiện tại thấy nàng thân thiết như vậy, cũng liền thả lỏng rất nhiều.

Sau đó Mộ Hương Tuyết lại thường cho không ít thứ tốt, lại còn ôn hòa hỏi về phụ mẫu đang làm gì? Bình thường thích những cái gì? Sau đó là làm sao lọt vào được mắt xanh của Đồng trắc phi? Là do ai tiến cử? Có từng đọc qua sách thư? Ai tính cách tốt? Ai thích cái gì?.....

Âu Dương Noãn nghe một nha đầu kể đến chuyện hồi nhỏ vấp ngã bị gãy một cái răng thì liền cảm thấy buồn cười.

Lại nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của Mộ Hương Tuyết, hơn nữa thỉnh thoảng nói thêm vào hai ba câu ‘Thật vậy chẳng?’, ‘Còn có việc này nữa sao’....cổ vũ tinh thần bốn tiểu cô nương tiếp tục.

Trông thì có vẻ thực lộn xộn nhưng lại hỏi rất rõ ràng, tỉ mỉ từng chuyện.

Bốn người đương nhiên đều không phải là người thiên chân hồn nhiên. Trong đó có một người Đồng thị chân chính phái đến dò la tin tức tên là Thúy Vân.

Thúy Vân thấy đề tài nói chuyện càng ngày càng không khống chế được liền rất bất an: “Trắc phi phái chúng nô tỳ tới đây hầu hạ công chúa. Là bọn nô tỳ không hiểu chuyện, ở trong này nói đông nói tây cản trở công chúa và Quận vương phi nói chuyện!”

Nàng vừa nói, những nha đầu khác cũng liền tỉnh ngộ lại. Nhất thời đều đỏ mặt, nói chuyện cũng liền ấp a ấp úng.

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Nếu đã như vậy, thì đều lui xuống đi!”

Mộ Hương Tuyết nghe xong lời này liền nhìn về phía Âu Dương Noãn. Nàng cũng giống hầu hết những nữ tử Đại Lịch gia thế hiển hách, chưa từng phải chịu đựng khổ cực. Làn da nàng trắng nõn, dung mạo thanh lệ, ngũ quan tinh xảo.

Điểm bất đồng là ánh mắt của nàng, ánh mắt nàng mang theo sự trầm tĩnh như dòng suối thông dong. Lại dường như tiềm tàng dòng nước chảy xiết qua đá ngầm.

Lạnh nhạt cùng nhiệt tình, hai loại cảm xúc hoàn toàn tương phản nhưng lại hài hòa thống nhất xuất hiện trên con người nàng.

Nàng như một gốc cây dương liễu trong gió, nhìn thì rất mềm mại nhưng lại mang theo sinh mệnh dẻo dai cùng nhiệt tình.

Trong lúc người lơ đãng, ánh mắt trong veo như nước của nàng sẽ thoáng hiện rõ thế sự tràn ngập hào quang trí tuệ. Có một loại cảm giác khiến người ta không tự chủ được mà liền hoa mắt thần mê.

Khó trách Cửu ca lại thích nàng như vậy. Suy nghĩ này vừa lóe qua, Mộ Hương Tuyết liền mỉm cười: “Người đã nhìn ra sao?”

Âu Dương Noãn cười khanh khách nhìn nàng, dùng một loại thân thiết như đối với bằng hữu nói chuyện với nàng: “Nhìn ra cái gì?”

Trên mặt Mộ Hương Tuyết có chút quẫn bách: “Nha đầu Thúy Vân kia, chính là nha đầu có lời nói trọng lượng nhất trong bốn nha đầu!”

Hai người đầu tiên chẳng qua chỉ là hành động thăm dò mà thôi. Thấy Mộ Hương Tuyết không phản đối liền an bài tiếp bốn người đến. Trong bốn người này chỉ có một người là tay trong.

Như vậy hành động vừa rồi của Mộ Hương Tuyết, không phải là muốn thám thính tin tức mà là có ý muốn tìm ra người đầu lĩnh.

Âu Dương Noãn nở nụ cười, nàng đương nhiên đã nhìn ra. Chỉ là, Mộ Hương Tuyết vì sao phải làm trước mặt nàng.

Mộ Hương Tuyết ngượng ngùng cười cười: “Cửu ca ta nói người là người tốt, có một số việc không nói người sẽ không rõ. Kỳ thực loại chuyện này, trước kia ta ở trong cung cũng thường nhìn thấy....”

Đã có thể có nhận thức thanh tỉnh, bảo trì độ cảnh giác cao, lại không mất đi sự hồn nhiên. Âu Dương Noãn đối với Mộ Hương Tuyết, bất tri bất giác liền sinh ra một loại cảm giác tán thành.

Nàng đối với Chu cô cô theo Mộ Hương Tuyết từ Cao Xương tới, cười nói: “Cô cô, công chúa là khách từ Cao Xương. Đối với cuộc sống ở đây tất nhiên sẽ không quen thuộc. Về phương diện sinh hoạt cũng nhất định có nhiều chỗ không được như ý!”

Nói tới đây nàng liền đem ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Chu cô cô: “Cô cô cùng công chúa một đường vất vả đến đây, cũng giống như người thân của nàng. Công chúa tuổi còn nhỏ, có chỗ nào không

tiện, người hãy để ý một chút, đừng để nàng chịu ủy khuất!”

Mộ Hương Tuyết cùng Chu cô cô đều sửng sốt. Đặc biệt là Chu cô cô, bà thật không ngờ Âu Dương Noãn sẽ cất nhắc mình như vậy.

Chu cô cô liền tiến lên cung kính quỳ xuống: “Nô tỳ nhất định sẽ làm theo lời Quận vương phi dạy bảo, sẽ chiếu cố công chúa điện hạ thật tốt!”

Mộ Hương Tuyết hơi giật mình, trên mặt còn có chút cảm động.

Âu Dương Noãn không khỏi cười rộ lên, nàng đỡ Chu cô cô đứng lên: “Không cần đa lễ! Tính tình của công chúa, rất hợp với ta!”

Mộ Hương Tuyết liền cười tủm tỉm gật gật đầu.

Ngọ thiện được chuẩn bị rất phong phú, hiển nhiên là Đồng thị rất chú ý đến nơi này.

Mộ Hương Tuyết nhìn thoáng qua, liền quay đầu phân phó Chu cô cô. Chu cô cô cấp tốc đi ra ngoài. Lát sau liền mang tới một tô bách hợp hoa hồng. Âu Dương Noãn sửng sốt.

Mộ Hương Tuyết cười nói: “Nghe nói quận vương phi thích nhất là loại điểm tâm này, mỗi bữa ăn đều phải có!”

Nếu nói là thích, chi bằng nói là thói quen, vậy mà Mộ Hương Tuyết có thể chú ý tới. Âu Dương Noãn có chút động dung liếc mắt nhìn Mộ Hương Tuyết.

Nàng luôn luôn thấy đối phương dụng tâm kín đáo, nhưng dụng tâm như thế nào mà chi tiết nhỏ nhặt như vậy cũng có thể chú ý tới. Hiển nhiên là bỏ tâm tư rất lớn.

Hai người trầm mặc dùng bữa, đều phát hiện đối phương tư thái ăn tao nhã, cử chỉ thông dong. Không biết vì sao, hai người thế nhưng lại đối diện nhau mỉm cười.

Sự mới lạ cùng ngăn cách dường như đều trong nụ cười này trở nên phai nhạt hơn rất nhiều.

Chạng vạng Âu Dương Noãn mới trở ra, thế nhưng lại ngoài ý muốn gặp Mộ Hiên Viên.

Sắc mặt hắn rất bình thường nhưng trong lòng sóng lớn đã sớm quay cuồng. Người trước mắt, làn da tuyết trắng, cằm hơi nhọn, ánh mắt thật to, thần sắc ôn nhu uyển chuyển.

Trên người khoác áo màu xanh nhạt, lộ ra viền chỉ tơ vàng dệt thành kim ngân hoa. Váy trong màu vàng dài đến chấm gót, nhan sắc minh diễm, phi thường hoa mỹ, vừa nhìn liền biết không phải vật tầm thường.

Thân hình nàng so với muội muội Mộ Hương Tuyết còn cao hơn, mái tóc đen tuyền chỉ có một kim phượng. Trong miệng kim phượng ngậm một chuỗi trân châu trắng noãn thả dọc theo bên tai.

Nàng đang chậm rãi từ hành lang bước tới nhưng không hề phát ra âm thanh. Trong cử chỉ toát ra khí chất cao quý thanh nhã.

Hắn rốt cục cũng có loại cảm xúc chân thật khi được nhìn thấy người trong mộng.

Âu Dương Noãn lắp bắp kinh hãi. Sao người này nàng cố lảng tránh mà vẫn không tránh khỏi?

Nàng vừa nghĩ như vậy, đôi mắt trắng đen rõ ràng dưới ánh mặt trời như đá quý phát sáng, bịt kín một tầng nghi hoặc.

Là như vậy. Liền chỉ như vậy, ánh mắt tỏa sáng tràn ngập sinh cơ....

Khóe môi Mộ Hiên Viên không khỏi cong lên, trong đôi mắt lóe ra ý cười thân thiết: “Dọa người sợ sao?”

Trong một khắc Âu Dương Noãn cho rằng chính mình đã nhìn nhầm người.

Nàng tuy rằng không thường xuất môn. Lại cũng nghe người ta nói qua, Mộ Hiên Viên trừ khi bắt buộc phải xã giao, còn không sẽ rất ít khi ra ngoài. Mà khi ra ngoài cũng không mấy nhiệt tình, dường như là có chút không thích nói chuyện.

Nhưng lúc này, Mộ Hiên Viên rất thân thiết ôn hòa, thậm chí còn mang theo một chút sự đôn hậu, dịu dàng. Cùng với hình tượng khí thế bức người thì hoàn toàn khác xa.

Ánh mắt Âu Dương Noãn xẹt qua mày rậm của hắn, cái mũi cao thẳng, đôi môi với đường cong rõ ràng....

Trong lòng nàng cẩn thận suy nghĩ xem bản thân rốt cuộc đã gặp hắn khi nào? Ở đâu? Nói là ân huệ....thì rốt cuộc là ân huệ gì mới có thể khiến hắn nhớ mãi không quên cho tới ngày hôm nay?

Xuất phát từ sự lịch sự, Âu Dương Noãn cùng Mộ Hiên Viên hàn huyên mấy câu liền mang nha đầu rời đi. Mà Mộ Hiên Viên luôn đứng sau lưng nhìn bóng nàng rời đi, ánh mắt si ngốc.

Xương Bồn nói nhỏ: “Tiểu thư, Cửu hoàng tử kia như là tên ngốc vậy!”

Âu Dương Noãn nhú mảy, thấp giọng nói: "Không được nói bậy!"

Xương Bồ lại tuyệt không sợ, còn cười nói: "Là thật a! Chúng ta đi lâu như vậy rồi mà hắn vẫn cứ đứng đó nhìn. Không phải tên ngốc thì là gì?"

Không phải là ngốc. Thích một người là không có sai. Nàng hiện tại rất cục cựa cũng tin tưởng người Mộ Hiên Viên ái mộ là mình.

Ánh mắt kia sẽ không gạt nàng. Ánh mắt mang theo sự tình yêu cùng bi thương khiến nàng không đành lòng nhìn thẳng.

Tình cảm của hắn là thực, hơn nữa hắn chưa từng dùng thủ đoạn ti tiện gì đến quấy rầy nàng. Chỉ là đứng từ xa nhìn.

Điều này khiến Âu Dương Noãn không có cách nào nói ra những lời khó nghe. Cũng như không thể dùng thủ đoạn khiến hắn biết khó mà lui.

Bị người khác ái mộ, lại còn là một tình cảm nghiêm túc như thế. Thậm chí hắn quả thực còn dùng ánh mắt như nhìn nữ thần để nhìn mình. Điều này khiến nàng có chút dở khóc dở cười, đồng thời cũng lại có chút cảm động.

Tiểu Trọng Hoa yêu nàng quá mức thâm trầm, phương thức biểu đạt tình yêu cũng là uyển chuyển, dè dặt.

Mà Tiểu Diễn lại chỉ biết dùng thân phận cùng địa vị đến uy hiếp nàng. Loại yêu này căn bản chẳng qua chỉ là ham muốn chiếm hữu với thứ mà mình không có được.

Nhưng Mộ Hiên Viên, từ trước tới nay không hề che giấu ánh mắt ái mộ đối với nàng. Cũng chưa bao giờ dùng thủ đoạn ti tiện đến uy

hiếp. Hắn cũng không biết quá khứ của nàng. Ở trước mặt hắn, Âu Dương Noãn vĩnh viễn có thể bảo trì được hình tượng hoàn mỹ nhất.

Nếu là trước kia, khi nàng chưa xuất giá Mộ Hiên Viên sẽ trở thành đối tượng lựa chọn tốt nhất. Như vậy, vì sao nàng lại không hề có cảm giác động tâm?

Âu Dương Noãn cười lắc đầu, đem nghi vấn đè sâu dưới đáy lòng.

Mới đi được nửa đường liền có nha đầu báo lại: “Quận vương phi, Thế tử phi cho mời!”

.....

Dạ lan càng sâu, hoàng hôn nặng nề.

Tiểu Trọng Hoa nằm trên giường lăn qua lộn lại cũng không ngủ được. Càng không muốn suy nghĩ đến nhiều chuyện, lại càng dây dưa không rõ. Đảo loạn tâm trí hắn không phải là chuyện triều đình mà là bóng dáng kia cứ quanh quẩn mãi trong tâm trí hắn....

Sắc trời đều đã đen, nàng vẫn còn chưa trở về.

Nha đầu nói nàng đi Phù dung các.

Phù dung các a!....Cửu hoàng tử cũng thường xuyên tới đó. Tiểu Trọng Hoa bữa tối cũng không hề động đũa, vẫn ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm liêm mạc.

Khuôn mặt tuấn mỹ trong bóng đêm hiện lên chút cười khổ. Haizzzz, xem ra bản thân hắn là đang ghen thật rồi. Đây là sự thực rất rõ ràng, mặc kệ hắn không muốn thừa nhận cỡ nào.

Chính là hắn không nghĩ rằng mình cư nhiên cũng sẽ như một thiếu niên ngây thơ hồn dỗi, cũng ăn dấm chua. Hắn không khỏi lắc đầu cười khổ.

Ai có thể tưởng tượng được đường đường là Minh quận vương, là sát tinh người người sợ hãi trên chiến trường cư nhiên lại yêu một nữ tử sâu đậm như vậy. Lại vì nàng khiến cho tâm thần không yên, cuộc sống hằng ngày đều như bước trên băng mỏng chứ?

Hắn nhịn không được lại thở dài tự giễu. Hắn quyết định chờ nàng trở lại sẽ cùng nàng trò chuyện một chút.

Âu Dương Noãn vừa bước vào, nha đầu liền thông báo với nàng Minh quận vương còn chưa dùng bữa tối đã trực tiếp đi ngủ.

Âu Dương Noãn hơi hơi kinh ngạc, lại không nói gì lập tức đi vào nội thất.

Không biết có phải cảm giác được điều gì, Tiểu Trọng Hoa trên giường bỗng nhiên liền trở mình, đưa lưng về phía Âu Dương Noãn.

Nội sam dán trên người hắn, lộ ra thân hình hoàn mỹ. Khiến cho người ta nhìn thấy, tim liền đập nhanh.

Sinh hoạt của hắn rất có quy luật, rất ít khi ngủ sớm như vậy.

Yên lặng thật lâu, Âu Dương Noãn mới rón rén đến gần. Đứng trước giường lặng lặng nhìn chăm chú vào Tiểu Trọng Hoa.

Nhìn Tiểu Trọng Hoa đang ngủ say, Âu Dương Noãn bỗng nhiên bình tĩnh lại. Trong lòng nàng yên tĩnh, ấm áp, còn có cả thỏa mãn.

Có phải hay không bản thân nàng đã sớm có quyết định, trái tim nàng sớm đã có lựa chọn? Cho nên nàng mới đối với Mộ Hiên Viên không hề có cảm giác. Thậm chí là cả một chút động lòng cũng không có.

Nàng nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh hắn, cầm lấy tay hắn, nhỏ giọng gọi một tiếng: “Trọng Hoa!”

Tiểu Trọng Hoa giống như thật sự đang ngủ, một chút phản ứng cũng không có. Nhất định là do quá mệt.

Trong lòng Âu Dương Noãn mềm xuống, liền nảy sinh một cỗ thương tiếc. Hắn mỗi ngày đều trở về rất trễ, khó có được một giấc ngủ đầy đủ. Vẫn đừng nên đánh thức hắn, để cho hắn được nghỉ ngơi một ngày.

Nàng nhẹ nhàng cúi đầu hôn lên trán hắn.

Ngay khi Âu Dương Noãn bước vào Tiểu Trọng Hoa đã liền tỉnh. Kiếp sống hằng năm chinh chiến khiến hắn luôn rất cảnh giác. Một chút gió thổi cỏ lay cũng có thể khiến hắn từ trong mơ bật tỉnh dậy. Cho dù Âu Dương Noãn đã bước đi rất nhẹ nhưng cũng đủ làm hắn tỉnh giấc.

Nhưng không biết vì sao hắn lại không lập tức mở mắt.

Khi Âu Dương Noãn đến gần, hắn xoay người đưa lưng về phía nàng. Mà khi nàng không chút động tĩnh đứng nhìn, trong lòng hắn lại cảm thấy bản thân rất lạnh lùng, có chút không yên....

Khi hắn đang miên man suy nghĩ, Âu Dương Noãn liền nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn gọi một tiếng ‘Trọng Hoa’. Trong thanh âm, thế nhưng lại có một loại ôn nhu khó để diễn đạt thành lời.

Hắn chưa bao giờ xem trọng Tiểu Thiên Diệp và Tiểu Diễm. Bởi vì bọn họ đều bởi vì cá tính của bản thân, nhất định sẽ lỡ mất nàng.

Nhưng Mộ Hiên Viên, luận tuấn mã nhất định không theo kịp Tiểu Thiên Diệp. Luận địa vị thủ đoạn tất nhiên không theo kịp Tiểu Diễm. Nhưng hắn lại là người khiến Tiểu Trọng Hoa bất an nhất.

Cẩn thận ngẫm lại, Tiểu Trọng Hoa đột nhiên hiểu được. Bởi vì Mộ Hiên Viên cái gì cũng không biết. Trong ánh mắt người này chỉ có sự ái mộ thuần nhiên liêu lĩnh đối với nàng. Thậm chí khi còn chưa biết thân thế của nàng, vẫn liền yêu nàng, ái mộ nàng.

Tiểu Trọng Hoa không thích chính là một tình cảm thuần nhiên như thế. Hắn rất hiểu Âu Dương Noãn, nàng sống trong bóng đêm, rõ ràng là nói không thềm để ý nhưng trên thực tế lại rất dễ dàng bị những thứ bên ngoài sáng đó đã động.

Cho nên hắn không lên tiếng. Nhưng nàng lại nhẹ nhàng hôn lên trán hắn mang theo lưu luyến không muốn xa rời. Giống như cánh bướm, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đáp xuống trán hắn.

Trong lòng Tiểu Trọng Hoa rung động.

Nàng nhớ thương hắn. Phát hiện này khiến trong lòng hắn có dòng nước ấm tràn ra. Tiểu Trọng Hoa không giả vờ nổi nữa, ánh mắt ấm áp, tay nhanh như chớp cầm lấy tay nàng, bên môi cong lên.

Khuôn mặt thanh lệ như hoa, làn da trắng nõn. Ánh mắt sâu thẳm, trong đó còn ẩn ẩn có sự ấm áp. Hắn dừng một chút, không khỏi hỏi: “Làm sao vậy? Trễ thế này mới trở về!”

Âu Dương Noãn bị giật nảy mình, miệng khẽ nhếch. Vừa ngày sau

mới lấy lại phản ứng, lẩm bẩm: “Ta...ta đi thăm Hương Tuyết công chúa. Sau đó lại đến chỗ đại tẩu....”

Tiểu Trọng Hoa lúc này mới phát hiện, nàng tuy rằng vẫn như bình thường nhưng cảm xúc lại có chút sa sút. Trong đầu hần lập tức có một ý niệm.....đã có việc xảy ra!

Hần quên sự không vui trong lòng, ôm lấy Âu Dương Noãn: “Noãn Nhi, làm sao vậy? Sao lại mất hứng như vậy?”

Âu Dương Noãn vốn không định nói. Bởi vì nàng cảm thấy bản thân cũng đã đủ kiên cường. Trước kia không ai thấy, không ai an ủi, nàng cũng chỉ vụng trộm khóc một chút, rất nhanh liền sẽ tốt lên.

Nhưng hiện tại, nhìn hần đang dè dặt cẩn trọng hỏi han, hốc mắt nàng không tự chủ được mà đỏ lên.

Đây chính là cảm giác được người khác yêu thương. Không, phải nói là cảm giác biết chắc chắn đối phương vô luận thế nào cũng sẽ an ủi, ở bên cạnh mình.

Cho nên Âu Dương Noãn bổ nhào vào lòng Tiểu Trọng Hoa, che đi lệ quang trong mắt.

Tiểu Trọng Hoa ôm chặt lấy nàng. Một bên hôn lên tóc nàng, một bên cúi đầu an ủi: “Làm sao vậy? Ngoan, đừng khóc...”

Âu Dương Noãn tựa vào bờ vai kiên cường của Tiểu Trọng Hoa. Nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, cái gì cũng không muốn lo lắng, cứ như vậy hoàn toàn ỷ lại vào hần.

Những ngày tháng cay đắng, tang thương đều bỏ qua một bên. Mọi phiền não giống như bong chốc trôi rất xa. Giống như mọi thứ không

vui đều chưa từng phát sinh qua.

"Giang hải vương phi, đã qua đời..." Nàng nhẹ giọng nói.

Tiểu Trọng Hoa sửng sốt, qua ba ngày nữa chính là sinh thần của phụ vương. Mà di nương lúc này lại đột nhiên qua đời....

Chương 376: Thu hoạch bất ngờ 1

Tiểu Trọng Hoa hít thật sâu một hơi, cúi thấp đầu hôn lên thái dương Âu Dương Noãn. Hơi hơi kéo ra một chút khoảng cách giữa hai người, thấp giọng nói: “Dì thân thể không tốt. Chúng ta sớm đã có chuẩn bị tâm lý, nàng không cần khổ sở!”

Âu Dương Noãn thở dài một tiếng. Nàng cũng biết vậy nhưng Giang Hải vương phi qua đời, Hạ Lan Đồ hẳn là rất thương tâm.

Nàng nghĩ đến khuôn mặt nhu hòa của Giang Hải vương phi, trong lòng liền cảm thấy ê ẩm. Giống như cố nén nước mắt nhưng lại không nén được.

Trên mặt Tiểu Trọng Hoa hiện lên một tia thương tiếc: “Ta biết chuyện này, chúng ta nên đến Trữ quốc am một chuyến!”

Âu Dương Noãn nghe xong liền lắc đầu: “Đại tẩu nói, trước khi đi một tháng Vương phi đã có dự cảm. Người đã phân phó nếu mình có gì bất trắc thì mọi thứ đều dựa theo phương pháp của người xuất gia để xử lý. Không cần phúng viếng, không cần trình diện. Cho nên đại tẩu đến giờ còn chưa dám nói cho Hạ Lan công tử. Có thể là sợ hẳn sẽ thương tâm!”

Hạ Lan Đồ hôm nay vẫn rất bình thường, xem ra là chưa biết chuyện này.

Tiểu Trọng Hoa nhin tiếng thở dài, hôn hôn khước miệng Âu Dương Noãn.

Ngũ khí chậm lại, dùng một sự nhu hòa rất ít gặp nói với Âu Dương Noãn: “Noãn Nhi, những gì chúng ta có thể làm đều phải tận lực làm được, làm tốt. Nhưng sinh mệnh vốn vô thường, thọ nguyên của dì có hạn, nàng cũng không cần quá thương tâm!”

Âu Dương Noãn rúc vào vòng ôm ấm áp của Tiểu Trọng Hoa. Nghe thanh âm trầm thấp của hắn, mang đến một loại cảm giác an toàn. Dường như mọi chuyện khi ở bên người này đều sẽ giúp nàng giải quyết tất cả. Tâm tình luôn buộc chặt cũng liền hơi hơi thả lỏng.

“VẬY....sinh thần của Vương gia?”

"Chuyện này ta sẽ chuẩn bị, nàng không cần lo lắng!"

Tiểu Trọng Hoa sờ sờ đầu nàng, giọng điệu cứng chiều: “Nếu muốn làm chút gì đó thì hãy đến chỗ đại tẩu nhiều một chút. Ta nghĩ đây là lúc tâm tình đại tẩu không được tốt!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, tâm tình Tôn Nhu Trữ đâu chỉ có không tốt. Nàng thậm chí tươi cười cũng rất miễn cưỡng. Nếu để người khác nhìn thấy, còn không biết sẽ nghĩ như thế nào?

Cố tình lúc này lại đến thọ yến của Yến vương. Đến lúc đó nhất định có rất nhiều khách nhân....Trong lòng nàng, thực sự có chút lo lắng.

.....

Mười hai tháng tư là sinh thần của Yến vương. Thời tiết đã chuyển ấm, yến hội liền tổ chức ngoài trời. Chính giữa là bàn yến thật lớn, vị trí của Yến vương cùng Thái tử đã thiết kế tốt, hai người sóng vai mà ngồi.

Yến hội còn chưa bắt đầu, Âu Dương Noãn cùng Mộ Hương Tuyết đến trước phòng đãi khách. Người còn chưa bước vào đã nghe tiếng nói cười bên trong truyền đến, không biết có bao nhiêu nữ nhân đang líu ríu bên trong.

Nha đầu cười hành lễ với hai người: “Đồng trắc phi vừa mới nhắc tới hai vị, mau vào đi thôi!”

Sau khi bước vào, mọi người liền ào ào đứng dậy hành lễ với Mộ Hương Tuyết. Sắc mặt nàng lập tức ửng đỏ, cười nói: “Ta là văn bối, các vị không cần khách khí. Mau ngồi xuống đi!”

Mọi người thấy thái độ của nàng, thật sự rất khiêm tốn, không hề cố ý làm màu. Trong lòng liền tán dương một tiếng, vị thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này rất hòa ái dễ gần.

Mọi người đều cười cười ngồi xuống, có người hiểu chuyện hỏi: “Công chúa ở Yến vương phủ, chắc là đã được một tháng a!”

Vừa nghe lời này, thần sắc mọi người liền biến đổi khác nhau, cũng nhiều hơn sự tò mò đánh giá. Mộ Hương Tuyết tuy rằng không làm việc nổi bật nhưng gần đây lại trở thành nhân vật hấp dẫn nhất.

Nữ quyền ngày thường rảnh rỗi không có việc gì làm, yêu thích nhất chính là ông chủ dài tây gia đoán. Nghe khi nghe nói chuyện nàng cứu Minh quận vương phi, người người đều cảm thấy giống như nghe một câu chuyện ly kỳ, đã sớm có mấy phần tò mò.

Lúc trước vốn đang có vài phần kiêng kỵ nhưng lại nghe nói Đồng trắc phi giữ nàng lại ở trong Yến vương phủ. Hơn nữa còn để nàng ở viện tốt nhất trong phủ cho nên mọi người đều tò mò vô cùng, ào ào phỏng đoán. Chẳng lẽ Yến vương phủ muốn giữ lại vị công chúa này?

Lúc này thấy công chúa xinh đẹp cao quý, cấp bậc lễ nghĩa đều chu toàn, mọi người liền cười thay nhau tặng bốc vài câu. Chính là đều không dám quá mức tiếp cận nàng, ngược lại chỉ hỏi lúc trước làm sao mà bị thương?

Đồng thị cười đáp: “Nói đến cũng thực khéo. Nếu không có công chúa, Noãn Nhi cũng sẽ không thể bình an ngồi đây!”

Tôn Nhu Trữ vừa nghe, nhất thời liền ngẩng đầu lên. Theo bản năng nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn. Nhưng đối phương lại dường như không có cảm giác, chỉ khẽ mỉm cười nghiêng tai lắng nghe.

Mọi người thổn thức không thôi, có phu nhân đột ngột nói: “Như vậy, công chúa chính là ân nhân cứu mạng của Quận vương phi rồi!”

Mộ Hương Tuyết chỉ cười: “Mọi người đừng nói như vậy. Nếu không có xe ngựa của Yến vương phủ kịp thời đi qua, ta chỉ sợ đã biến thành bia ngấm. Nói đến ân nhân cứu mạng thì ta còn phải đa tạ Quận vương phi gặp nguy không loạn, cho ta nước cứu lửa mới phải!”

Đồng thị cười cười: “Công chúa thật sự là quá khách khí rồi. Chúng ta chỉ là trùng hợp đi ngang qua. Đây là cũng một loại hữu duyên. Noãn Nhi, người nói đúng không?”

Âu Dương Noãn cười nói: "Trắc phi nói phải! Ngài thích công chúa như vậy, nếu không phải nàng thân phận cao quý thì có thể thu nhận nàng làm nghĩa nữ!"

Đồng thị khó có dịp mặc phục sức rực rỡ, áo gấm màu đỏ, kim sức khảm bảo. Nhất là trên búi tóc là trâm như ý vàng ròng, trân châu thủy ngọc. Nhìn rất sáng lạn, lại tôn quý vô cùng.

Nghe Âu Dương Noãn nói vậy, Đồng thị liền khẽ cười một hồi: “Đúng vậy. Công chúa thật là trạch tâm nhân hậu, lại ôn nhu sẵn sóc. Ta hận không thể giữ nàng lại cả đời mới tốt!”

Mọi người lập tức cười to, không khí thoải mái vô cùng.

Mộ Hương Tuyết thập phần có khiếu ăn nói. Nàng mặc dù ở kinh đô chưa lâu nhưng hiển nhiên đối với tình hình các phủ đều đã có điều tra. Đối với sở trường cùng sở thích của mỗi người đều mường tỏ rõ ràng. Mỗi câu nói đều rất dễ nghe, dễ mọi người đều cười tùm tùm.

Âu Dương Noãn ngồi một bên, đối với bản lĩnh này của đối phương cảm thấy rất bội phục. Khó trách mọi người đều thích Mộ Hương Tuyết, nữ tử như vậy, ai có thể không thích đây?

Lúc này liền có nha đầu vào thông báo yến hội chuẩn bị bắt đầu. Mọi người cũng liền ào ào đứng lên.

Trong viện, từ bắc đến nam, phân biệt tương đối rõ ràng là hoàng thân quốc thích, bàn tiệc của nữ quyến.

Đại công chúa gần đây thân thể không khỏe cho nên không tự mình đến. Lâm Nguyên Hinh bởi vì vừa mới sinh con, phải tĩnh dưỡng, không thể ra ngoài gió cho nên chỉ phái người mang lễ vật đến.

Đồng thị tự nhiên ngồi ở vị trí chủ bàn, chỉ là khiêm nhượng nửa ngày, cuối cùng vẫn đem chỗ ngồi nhường cho Mộ Hương Tuyết.

Nếu hôm nay Lâm Nguyên Hinh đến thì không sao. Cố tình lại là Chu Lan Chi mang theo Nghiêm Như Hoa đến, nàng nhìn bên kia khiêm nhượng như thế, ngược lại liền lộ ra vẻ mặt châm chọc.

Vừa rồi lúc ở trong phòng khách, mọi người đều chú ý đến Nghiêm Như Hoa đứng sau Chu Lan Chi. Chính là đều ngại Minh quận vương phi nên đều ngượng ngùng không hỏi. Dù sao Âu Dương Noãn cũng là một bình dấm chua có tiếng.

Đã vậy Minh quận vương từ nhỏ mất mẫu phi, lại luôn lăn lộn trên chiến trường, tâm địa lãnh ngạnh chính trực, cao ngạo có tiếng. Nhưng đối với vị Minh quận vương phi này lại cực kỳ nuông chiều. Ai cũng đều biết hắn đã ngoan ngoãn phục tùng thê tử đến nỗi bị người trong kinh thành ngầm xưng là ‘sợ vợ như sợ hổ’.

Một khi đã như vậy, mọi người cần gì phải mạo hiểm đắc tội với Quận vương phi để đến cùng Nghiêm Nhụy Hoa nói chuyện? Không chỉ như thế Tôn Nhu Trữ còn cố ý đem Nghiêm Nhụy Hoa an bài ở một chỗ ngồi xa nhất.

Lúc khai tiệc mới gặp Tiểu Trọng Quân. Trái phải có hai nha đầu giúp đỡ mới run rẩy hạ lễ. Yến vương gật gật đầu, sắc mặt không nhìn ra nửa điểm khác thường.

Âu Dương Noãn từ xa xa nhìn lại, biết vị Vương gia này tuy rằng ngoài mặt không thể hiện gì nhưng đối với Thê tử vẫn luôn cực kỳ quan tâm. Ngay sau đó, Tiểu Trọng Quân lại muốn hành lễ với Thái tử.

Thái tử liền nhanh chóng đỡ lấy hắn: “Đều là huynh đệ một nhà, không cần đa lễ. Người thân mình không khỏe, phái người đến nói một tiếng là được rồi, sao phải tự mình ra đây?”

Trên khuôn mặt tái nhợt của Tiểu Trọng Quân hiện lên chút tươi cười: “Sinh thần của phụ vương. Thái tử lại đích thân tới, ta nào dám không đến?”

Nói thì nói như thế, tuy rằng hấn kiệt lực cố gắng làm bộ như đang hồi phục rất tốt. Nhưng bước chân run rẩy lại không lừa được người khác.

Âu Dương Noãn biết, yến hội hôm nay, Tiểu Trọng Quân không thể không đến. Bởi vì gần đây có không ít lời đồn đãi, nói Yến vương muốn hủy bỏ tước vị Thế tử của hấn, sửa thành Tiểu Trọng Hoa.

Dương Noãn không biết Tiểu Trọng Quân nghĩ như thế nào, chỉ cảm thấy đây là lời nói vô căn cứ. Tính cách Tiểu Trọng Hoa như thế nào? Sao có thể cướp đi tước vị của đại ca? Người sau lưng, rõ ràng là muốn châm ngòi ly gián.

Nhưng, người vẫn luôn không tham gia những trường hợp như vậy, hôm nay lại xuất hiện. Tiểu Trọng Quân có phải đã tin những lời đó hay không?

Tiểu Trọng Quân gật gật đầu, nha đầu bên cạnh liền mang một thanh ngọc như ý dâng đến trước mặt Yến vương. Ngọc như ý kia như ngập nước, ướt át xanh biếc.

Người tinh mắt vừa nhìn liền biết là lão hổ tể nhu phiêu thúy vô giá, là thứ tốt ngàn năm hiếm gặp. Loại này là loại cực kỳ khó có được, thuộc loại có giá mà không có cung. Chỉ sợ Tiểu Trọng Quân đã phải tốn không ít tâm tư mới tìm được.

Yến vương nói: “Làm gì phải phí sức như vậy?”

Tiểu Trọng Quân nghiêng đầu ho khan vài tiếng. Mãi đến khi sắc mặt hơi ửng hồng mới cười nói: “Phụ vương thích nhất là ngọc khí cổ. Nhi tử thân thể không tốt, không thể thường xuyên phụng dưỡng bên cạnh ngài. Ngọc như ý này chỉ là một chút tâm ý!”

Yến vương còn chưa nói gì, Tiểu Trọng Hoa đã cười đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi: “Đại ca mau ngồi xuống đây đi!”

Hắn thấy rất rõ ràng, chân Tiểu Trọng Quân đã run rẩy.

Từ đầu xuân tới nay, bệnh của Tiểu Trọng Quân không có chuyển biến tốt. Mới chỉ nói hai ba câu đã thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa. Bọn nha đầu liền cuống quýt đỡ hắn ngồi xuống.

Âu Dương Noãn lại cũng rất lâu rồi chưa thấy Tiểu Trọng Quân. Lúc này nhìn thấy hắn, chỉ thấy sắc mặt hắn tái nhợt như tờ giấy, thập phần gầy yếu.

Ngay cả áo gấm mặc trên người cũng dường như không chịu nổi. Tuyệt đối không giống Yến vương thân thể khỏe mạnh cường tráng.

Lại nhìn hắn cùng Tiểu Trọng Hoa cũng là khác biệt. Hai người cùng là con của Yến vương, lại cùng một mẫu thân sinh ra. Minh quân vương làm việc quả quyết sắc bén, khí thế lạnh lùng.

Mà Tiểu Trọng Quân, liếc mắt nhìn liền biết chỉ là một người nhu nhược, thân thể gầy yếu đến nỗi một hành động bình thường cũng cần có người giúp đỡ, chỉ nói được mấy câu liền đã thở hổn hển.

Nghe nói thân thể Yến vương phi cũng không tốt. Chẳng lẽ hai người, một giống phụ thân còn một giống mẫu thân?

Trên bàn rượu nóng nhanh chóng được châm lên. Tiểu Trọng Hoa bình thường sẽ uống rượu có độ nhưng hôm nay là gia chủ, vừa muốn đỡ cho Tiểu Trọng Quân không thể uống rượu.

Rượu quá ba tuần liền có người đến bên tai hắn nói nhỏ mấy câu. Hắn thấy mọi người nâng cốc cát ngôn hứng trí dâng cao, phân phó

người đến nói với Âu Dương Noãn hẳn đến thư phòng nghỉ một lát, nói là có việc.

Âu Dương Noãn nghe nha đầu bẩm báo xong liền mỉm cười. Nàng chưa từng thấy Tiểu Trọng Hoa uống quá say. Hiện tại hẳn rời đi chẳng qua là vì nàng muốn Hạ Lan Đồ ở trong thư phòng kéo hẳn đi. Nàng có chuyện quan trọng hơn muốn làm mà thôi.

Không lâu sau, Âu Dương Noãn cũng đứng lên. Nàng cười nói với Mộ Hương Tuyết: “Ở đây nóng quá, ta đi rửa mặt chải đầu một lát cho tỉnh rượu!”

Mộ Hương Tuyết gật gật đầu, còn chưa kịp nói chuyện đã bị người ta kéo đi uống rượu.

Âu Dương Noãn đứng lên, nhỏ giọng nói với Tôn Nhu Trữ vài câu liền mang theo nha đầu đến tiểu các gần tiệc rượu tĩnh tâm.

Trong các hoa mộc sum suê, đã núi giả lờm chờm, mùi hoa ướt át nồng ấm. So với chỗ khác thì mát hơn nhiều.

Trong tiểu các này có đầy đủ mọi thứ, chuyên để cho những khách nhân dùng để thay quần áo, nghỉ ngơi tỉnh rượu. Bọn nha đầu thấy Âu Dương Noãn tiến vào liền nhanh chóng nghênh đón, pha trà.

Hồng Ngọc lấy khăn đến, Âu Dương Noãn liền cầm lấy áp vào hai má. Hồng Ngọc cười nói: “Tiểu thư là chủ nhân, rời đi như vậy có phải không ổn lắm?”

Âu Dương Noãn nhẹ cười cười: “Nơi nào cần ta xã giao? Hôm nay nhân vật chính là Đồng trắc phi, trọng tâm chú ý là Hương Tuyết công chúa. Chúng ta chỉ cần ngồi uống rượu, nghe kịch liền xong!”

Xương Bồ cũng cười nói: “Nhưng hôm nay tiểu thư ăn mặc cũng quá giản dị đi. Vừa rồi nô tỳ còn nghe người ta nói tiểu thư thua kém Hương Tuyết công chúa. Nếu ngài hảo hảo sửa soạn chắc chắn sẽ không thua nàng bao nhiêu!”

Âu Dương Noãn uống một ngụm trà: “Có đôi khi động không bằng tĩnh. Quá náo động, nổi bật chưa chắc đã là chuyện tốt!”

Xương Bồ tinh quái cười: “Tiểu thư đây là đang muốn tránh thị phi sao?”

Âu Dương Noãn cũng không nói lời nào, Hồng Ngọc liền tiếp lời: “Nói chuyện cũng không dùng đầu óc suy nghĩ một chút! Tiểu thư là người sợ phiền phức sao? Tiểu thư chính là đang tạm thời án binh bất động, chờ đối phương sơ sẩy mới có thể đánh bất ngờ. Tiểu thư, ngài nói đúng không?”

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Nói không sai. Hồng Ngọc, người đoán xem hôm nay ta muốn làm gì?”

Hồng Ngọc lắc đầu: “Cái này....nô tỳ đoán không ra!”

Chờ khi Âu Dương Noãn trở lại yến hội, sắc trời đã tối. Tứ phía tất cả đều đăng đèn sáng rực, chiếu lên những khuôn mặt tươi cười phía dưới. Bầu không khí tràn ngập vui mừng.

Trên bàn các tân khách sớm đã không còn câu nệ như lúc mới bắt đầu. Mọi người tốp năm tốp ba ngồi cùng nhau bàn luận những đề tài mà mình cảm thấy hứng thú. Bọn nha đầu thỉnh thoảng xuyên qua trước các bàn tròn châm trà rót nước. Không khí rất hài hòa.

Âu Dương Noãn tiến vào liền khiến mọi người đặc biệt chú ý.

Mộ Hương Tuyết cười nói: “Quận vương phi chạy đến nơi nào nhàn hạ a?”

Âu Dương Noãn cũng cười: “Phu quân ta nhất thời uống nhiều rượu, thân thể không khỏe lắm. Hiện đang tĩnh tâm trong tiểu các, ta qua nhìn chàng một chút!”

Trong ánh mắt Đồng thị lập tức có ánh sáng kỳ dị hiện lên: “Oh? Uống say rồi sao?”

Mộ Hương Tuyết che miệng cười: “Đây là phu thê mình quận vương tình cảm nồng hậu a! Một khắc cũng đều không rời được!”

Chương 377: Thu hoạch bất ngờ 2

Tất cả mọi người nghe được lời này liền cười rộ lên: “Đúng vậy! Đúng vậy! Người ta thật sự là phu thê ân ái a!”

Những nữ quyến ngồi gần đó đều nghe rất rõ ràng nên liền phụ họa. Nói đến trên mặt Âu Dương Noãn hơi đỏ lên, giống như là rất ngượng ngùng.

Xương Bồ một bên thầm nghĩ, tĩnh tâm các ngay cả một bóng dáng cũng không có a! Vì sao tiểu thư lại muốn nói Quận vương nghỉ ngơi ở đó?

Lúc này, chỉ có chỗ ngồi ở bên cạnh cửa vang lên tiếng động xôn xao. Âu Dương Noãn liền nghe thanh âm của một nữ tử trẻ tuổi vang lên: “Chuyện an bài chỗ ngồi, là do ai phụ trách?”

Nha đầu bên cạnh cười nói: “Là Thế tử phi đã sớm an bài!”

“Được!”

Nghiêm Như Hoa thấp giọng nói vài câu, mọi người đều nghe không rõ ràng. Sau đó lại đề cao âm lượng, lạnh lùng nói: “Người giúp ta mời Thế tử phi qua đây, nói ta có việc tìm nàng!”

Tươi cười của nha đầu liền cứng lại, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi: “Dạ!” Sau đó liền hoang mang rối loạn chạy đến phía chủ bàn.

Chu Lan Chi nhú mày: “À ta làm cái gì vậy?”

Nếu không phải Thái tử bảo mang nữ nhân này đến cùng, nàng mới không muốn đi với ả.

Nha đầu kia cẩn trọng dè dặt đi tới: “Thế tử phi, vị Nghiêm tiểu thư kia nói mời ngài giúp nàng đổi vị trí!”

“Oh? Vì sao?”

Tôn Nhu Trữ giận tái mặt, ngồi ở chủ bàn này đều là những khách nhân quan trọng nhất. Cái vị Nghiêm Như Hoa kia chỉ là lễ vật Nam Chiếu đưa tới, lại còn muốn Âu Dương Noãn khó xử.

Tôn Nhu Trữ chính là nhìn nàng không vừa mắt nên mới cố ý an bài ở chỗ đó, giờ sao có thể dễ dàng mang nàng lại đây?

Âu Dương Noãn nhìn một màn này, chỉ khẽ mỉm cười không lên tiếng.

Mặt nha đầu kia đỏ lên, nửa ngày sau không nói được câu gì. Bộ dáng rất sợ hãi, lại vẫn ăn ngay nói thật: “Nghiêm tiểu thư nói, nàng là khách nhân của Thái tử, không phải bị ngồi ở chỗ kia!”

Âu Dương Noãn bật cười. Nàng nhất định sẽ vì những lời này của Nghiêm tiểu thư mà gõ nhịp khen ngợi.

Nghiêm Như Hoa ở trước mặt Chu Lan Chi nói những lời này, chẳng phải giáp mặt khiến nàng ta khó xử sao?

Chu Lan Chi cười lạnh: “Khách nhân của Thái tử? Thái tử khi nào thì mời nàng đến đây? Là theo đuôi, cũng không biết rắp tâm muốn làm cái gì? Hừ! Người qua đó nói rõ ràng với nàng, nơi này không có chỗ cho nàng!”

Nghe nói như thế, Tôn Nhu Trữ liền chậm rãi gật đầu. Nha đầu nhanh chóng bước đi, không biết nói gì với Nghiêm Như Hoa mà sắc mặt đối phương nhất thời đại biến, nhanh chóng cho nha đầu kia một bạt tai.

Nha đầu kia bị đánh lui về sau mấy bước, không may đụng phải một nha đầu đang cầm bầu rượu. Lập tức bầu rượu tung lên, toàn bộ rượu đổ lên váy Nghiêm Như Hoa. Nàng ta vội vàng đứng lên.

Đem một màn này thu vào trong mắt, Âu Dương Noãn không khỏi cười càng sâu. Nàng thấp giọng nói: “Đại tẩu, xem ra tẩu phải cấp chỗ cho nàng thay y phục a!”

Sắc mặt Tôn Nhu Trữ rất khó coi nhưng xuất phát từ sự hiếu khách nên vẫn phân phó nha đầu mang Nghiêm Như Hoa tìm chỗ thay y phục.

Lúc này sớm đã có khách nhân không chịu nổi rượu mà chạy đến hoa viên hóng mát. Nhất là các tiểu thư tuổi trẻ, nghe nói Tôn Nhu Trữ có mấy chậu hoa lan quý báu liền quần quít lấy nàng muốn đi xem. Cho nên Tôn Nhu Trữ liền mang theo những người muốn đi cùng đi.

Đồng thị cũng cười nói với các phu nhân bên cạnh: “Đi theo ta đánh mặt chược đi. Ở trong này nghe bọn nam nhân uống rượu nói chuyện cũng không có gì thú vị!”

Vì thế cũng có càng nhiều người đứng lên. Mộ Hương Tuyết do dự hỏi: “Quận vương phi, người có đi cùng không?”

Âu Dương Noãn cười lắc lắc đầu: “Ta không đi, ta chỉ muốn ngồi trong này thôi!”

Mộ Hương Tuyết nhìn thoáng qua Đồng thị: “Ta đi một lát rồi quay lại!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nhìn Mộ Hương Tuyết cười: “Được, ta ở đây chờ ngươi!”

Chờ tất cả mọi người đi rồi, Âu Dương Noãn mới đứng lên: “Đi thôi!”

Xương Bồ ngạc nhiên: “Tiểu thư, không phải ngài nói ngồi đây chờ sao?”

Âu Dương Noãn tựa tiểu phi tiểu nhìn Xương Bồ. Hồng Ngọc lập tức đá nàng một cước, thấp giọng nói: “Tiểu thư nói cái gì thì liền làm đi. Đừng nói lung tung!”

Về mặt Xương Bồ lập tức trở nên nghiêm túc: “Dạ!”

Sau đó lại không nhin được mà hỏi: “Rốt cuộc chúng ta đi đâu?”

Âu Dương Noãn bật cười: “Đi xem người nào không an phận!”

"Cái gì?"

Xương Bồ sửng sốt, hoàn toàn không hiểu ý của Âu Dương Noãn. Còn muốn nhiều chuyện hỏi tiếp thì bị Hồng Ngọc đá một cước. Còn chưa kịp phản ứng đã bị Hồng Ngọc kéo đi.

Xương Bồ hỏi Hồng Ngọc: "Tiểu thư muốn đi đâu?"

Hồng Ngọc cũng không đáp lời, chỉ đi theo Âu Dương Noãn. Mắt thấy tĩnh tâm các vừa rồi vừa đến nghỉ ngơi, Xương Bồ càng thêm kỳ quái: “Vì sao lại tới nơi này?”

Hồng Ngọc lắc lắc đầu, cũng không hiểu nhìn bóng lưng Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn hướng các nàng vẫy vẫy tay, nhẹ giọng nói: “Nhỏ tiếng một chút!”

Nói xong nàng liền vòng ra sau tĩnh tâm các.

Xương Bồ nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư rốt cuộc muốn làm gì?"

Hồng Ngọc bất đắc dĩ thở dài, thật sự không biết phải nói thế nào cho phải. Đứa nhỏ này thật sự là rất tò mò, luôn hỏi vì sao. Thật sự là khiến người ta gấp muốn chết.

Phía sau tĩnh tâm các là một rừng trúc. Đứng trong rừng trúc có thể thấy được tình hình bên trong. Nhưng người bên trong nhìn ra ngoài thì chỉ thấy một mảnh tối đen. Vừa rồi Âu Dương Noãn đi vào đã sớm đuổi các nha đầu hầu hạ bên trong rồi đi.

Âu Dương Noãn đứng trong rừng trúc nhìn vào, thấy có một nữ tử trẻ tuổi mở cửa đi vào. Hoa văn phù dung trên y phục dưới ánh nến lại càng sáng hơn.

Thật sự là một bộ dáng câu người a!

Kết quả này khiến Âu Dương Noãn vẫn luôn nhíu mày liền lập tức giãn ra.

Như là cảm nhận được điều gì, bóng dáng nữ tử bỗng đứng lại, quay đầu nhìn về phía rừng trúc.

Tuy rằng biết đối phương không thể nhìn thấy mình nhưng Âu

Dương Noãn vẫn nhẹ nhàng lui về sau một bước.

Hồng Ngọc cùng Xương Bồ phía sau không khỏi liếc mắt nhìn nhau. Nữ tử trẻ tuổi đang bước vào là ai?

Nữ tử kia chung quy vẫn không phát hiện Âu Dương Noãn đứng trong rừng trúc. Nàng một đường bước đến sau bình phong.

Xương Bồ muốn đến gần nhìn một chút nhưng lại bị Hồng Ngọc giữ chặt lại: "Không được quấy rầy tiểu thư!"

Lúc này nữ tử trẻ tuổi đã đi ra sau bình phong. Chỉ chốc lát sau liền có âm thanh kỳ quái truyền đến.

Lại thêm một lát nữa, mấy người Âu Dương Noãn nghe được trong phòng hình như có tiếng khóc đê nén. Thanh âm rất nhỏ, đứt quãng, có chút khàn khàn, dường như là bị kinh hách rất lớn.

Âu Dương Noãn lạnh lùng nhìn, trong ánh mắt hiện lên tia sáng kỳ dị.

"Công chúa! Công chúa!"

Trong bóng đêm yên tĩnh, sau bình phong vang lên thanh âm của nam tử đang kích động hô tên của Mộ Hương Tuyết.

Sắc mặt Âu Dương Noãn rất bình tĩnh nhưng hai nha đầu phía sau chỉ cảm thấy ớn lạnh, toàn thân cứng ngắc không thể nhúc nhích.

Nữ tử trẻ tuổi đưa lưng về phía rừng trúc. Âu Dương Noãn không thấy rõ dung mạo của nàng. Nhưng chỉ cần nghe danh xưng này khiến nàng ghé mắt. Vô số suy nghĩ hiện lên trong đầu nàng. Dường như có một gì đó lóe lên, lúc nghĩ sẽ bắt được lại liền tuột mất....

Chẳng lẽ người bên trong là Mộ Hương Tuyết? Nàng vẫn luôn cẩn thận dè dặt che dấu, rốt cuộc cũng lộ bộ mặt thật rồi sao?

Bên trong lại truyền đến thanh âm kích động của nữ tử: “Người... người muốn làm gì? Người đừng đến đây.....”

Trong thanh âm, ẩn ẩn hàm chứa kích động. Trong không khí truyền đến thanh âm liệt bạch.

Sắc mặt Âu Dương Noãn bỗng chốc thay đổi.

Thế nhưng lại như vậy.....

Bên trong lại truyền đến tiếng nữ tử la lớn: “Cứu mạng! Cứu mạng a!”

Hồng Ngọc kinh hoàng nhìn Xương Bò. Xương Bò cũng trợn mắt há mồm không hiểu. Tầm mắt hai người ở không trung chạm vào nhau, đều thấy sự nghi hoặc trong mắt đối phương.

Nhưng vào lúc này, các nàng lại nghe được tiếng bước chân lộn xộn. Sau đó tất cả mọi thanh âm giãỵ dựa đều biến mất.

Có một thanh âm của mama vang lên: “Là ai lại to gan như vậy? Dám ở trong này thông dâm với nha đầu.....”

Hiển nhiên là nghĩ bên trong chỉ là một tên sai vật cùng nha đầu.

Rất nhanh liền nghe thấy mama kia ‘A’ lên một tiếng. Mắt mở to, hoài nghi hỏi: “Tam thiếu gia, sao lại là ngài?”

Nói xong liền quay đầu nói với bọn nha đầu phía sau: “Nhanh đi mời Đồng trắc phi đến đây!”

“Ai nha! Tam thiếu gia của ta, ngài mau mặc y phục vào a! Ông trời ạ, đây là đang có chuyện gì vậy?”

Mãi đến khi Đồng thị mang theo Tôn Nhu Trữ vội vàng chạy đến, tĩnh tâm các đều là một mảnh rối loạn.

Trong rừng trúc, Âu Dương Noãn chậm rãi nói: "Đi thôi! Mau ra xem!"

Nói xong nàng bước ra khỏi rừng trúc, quay lại đường nhỏ ban đầu khoan thai bước vào tĩnh tâm các. Người bên ngoài chỉ nghĩ nàng nghe được động tĩnh nên mới đi vào. Tuyệt đối không thể nghĩ nàng đã sớm đứng trong rừng trúc đợi thật lâu.

Sắc mặt Đồng thị rất khó coi. Tôn Nhu Trữ hiển nhiên là cũng vừa vặn bị người ta mời đến, trên mặt còn lộ vẻ kinh ngạc. Vừa thấy Âu Dương Noãn đến liền lập tức nhẹ giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Âu Dương Noãn chứng kiến từ đầu tới cuối, đương nhiên biết hết mọi chuyện. Chính là nàng nhìn Tiểu Trọng An quần áo không chỉnh tề cùng Nghiêm Như Hoa đang khóc lóc sụt sùi một bên liền vẫn hơi hơi nhướn mày.

Đồng thị lạnh lùng nói: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Rất rõ ràng, Đồng thị tức giận đến cả người run run, ngay cả nói cũng không nói được.

Biểu cảm trên mặt Âu Dương Noãn có kinh ngạc, có đồng tình nhưng nội tâm lại rất vui. Đồng thị suốt ngày nghĩ cách hãm hại nàng, hôm nay rốt cuộc cũng bị chơi lại một vố.

Người tính kế phía sau, đương nhiên là Âu Dương Noãn. Nhưng

nàng cũng không phải cố ý thiết kế như vậy, nàng vốn chỉ muốn làm một thí nghiệm nho nhỏ.

Nếu Tiểu Trọng Hoa uống say, hiện tại một mình một phòng nghỉ ngơi. Như vậy người cố ý tiếp cận hẳn sẽ bắt lấy cơ hội này. Cứ như vậy Âu Dương Noãn có thể nhìn ra mục đích cùng suy nghĩ của đối phương.

Chuyện này, nàng thầm nghĩ muốn xem xem Hương Tuyết công chúa vẫn luôn biểu hiện thờ ơ với Tiểu Trọng Hoa có thể có hành động hay không? Có để lộ bộ mặt thật hay không?

Đáng tiếc....không thử được công chúa, ngược lại bắt được một Nghiêm tiểu thư. Như vậy liền không có ý nghĩa gì hết. Dù sao ai cũng biết Nghiêm tiểu thư đối với Tiểu Trọng Hoa vốn có mưu đồ riêng.

Nhưng ngoài dự đoán của Âu Dương Noãn, còn ngoài ý muốn bắt được Tiểu Trọng An, con trai thân sinh của Đồng thị.

Tiểu Trọng An tuy rằng cũng ở trong Yến vương phủ nhưng hẳn suốt ngày chỉ đóng cửa đọc sách, căn bản không để ý tới ai.

Đồng thị cũng rất trân trọng đứa con này, cũng không dễ dàng để hẳn gặp khách. Một người như vậy, không an phận ở trên yến hội mà lại chạy đến đây làm gì?

Ánh mắt Âu Dương Noãn dừng trên mặt Tiểu Trọng An, thấy da mặt như bạch ngọc của hắn ẩn ẩn đỏ lên. Trên người còn nồng nặc mùi rượu.

Âu Dương Noãn hơi hơi lắc đầu. Nghĩ tới vừa rồi hẳn gọi công chúa liền không khỏi hơi hơi mỉm cười. Mẹ cá này cũng khá lắm, tuy rằng

không bắt được con cá lớn nhưng cũng xem như là có thu hoạch khác.

Đồng thị hỏi dồn dập nhưng lại không có một ai trả lời. Tôn Nhu Trữ nói: “Nghiêm tiểu thư, nha đầu bên cạnh người đâu?”

Mọi người lúc này mới phát hiện, nha đầu luôn đi theo bên cạnh nàng không thấy đâu. Nghiêm Như Hoa lại chỉ khóc sụt sùi không nói.

Sắc mặt Đồng thị phát xanh, cả giận nói: “Mau đi tìm cho ta!”

Lát sau liền đã tìm được nha đầu kia. Nàng sắc mặt sợ hãi quỳ xuống trước mặt mọi người, đem mọi chuyện chi tiết nói lại một lần: “Nô tỳ nghe Thế tử phi phân phó hộ tống Nghiêm tiểu thư đi thay y phục khác!”

“Ai ngờ nửa đường Nghiêm tiểu thư lại nói không có thói quen mặc đồ của người khác. Nói trong xe ngựa có mang thêm một bộ dự phòng, bảo nô tỳ ra xe ngựa lấy. Nô tỳ liền mang nàng tới đình hóng mát trong hoa viên, sau đó liền đi lấy váy!”

“Ai ngờ lúc trở lại thì không thấy Nghiêm tiểu thư đâu. Nô tỳ phát hoảng đi tìm kiếm khắp nơi!”

Trong đám người liền lâm vào một mảnh yên tĩnh, nha đầu mama lại ào ào nhỏ giọng nghị luận.

“Trời ạ! Trong ngày lành của Vương gia lại xảy ra loại chuyện này!”

“Đại ca hần còn sinh bệnh a! Sao lại có tâm tình chạy đến đây làm ra loại chuyện này?”

“Haizzz, chỉ có thể trách vị Nghiêm tiểu thư này rất không tự trọng.

Không yên ổn ngồi trong đình chờ mà chạy đến đây làm gì? Còn khiến thiếu gia của chúng ta vốn tốt đẹp cũng bị dính bùn lầy!”

Nghe mấy câu nghị luận này, tay Đồng thị ầm ầm run rẩy. Nghe lời nha đầu này nói cũng hiểu được bảy tám phần.

Con trai của mình, một thiếu niên anh khí bức người, tiền đồ rộng mở. Tuy rằng chưa cưới thê nhưng cũng không phải người tùy tiện thân cận nữ sắc. Sao lại đột nhiên thay đổi thất thường?

Huống chi Tiểu Trọng An muốn dạng nữ tử nào mà không có, làm gì lại để ý đến một nữ nhân được người ta mang đến như lễ vật? Nếu không phải uống nhầm thuốc thì cũng là bị người ta hãm hại, không còn cách giải thích nào khác.

Lần này Đồng thị rớt cuộc cũng không khống chế được mà lớn tiếng quát: “Noãn Nhi, không phải người nói Trọng Hoa ở trong này nghỉ ngơi sao?”

Âu Dương Noãn vô tội nhìn thoáng qua Đồng thị: “Đúng vậy! Chàng hản là phải ở trong này chứ?”

Nói xong lại nhìn Tiểu Trọng An: “Nhị ca người đâu?”

Sắc mặt Đồng thị đã trở nên cực kỳ khó coi. Không xử trí được Âu Dương Noãn đang giả ngu, đành quay đầu ép hỏi Tiểu Trọng An: “Là tiện tì nào dẫn người đến đây?”

Tiểu Trọng An sững sốt nửa ngày, không thể không ăn ngay nói thật: “Ta....là ta uống hơi nhiều nên tự đến đây nghỉ ngơi. Chính là không nghĩ tới nữ tử này cũng đi vào. Nhất thời hồ đồ nên mới....”

Nhất thời hồ đồ?

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua ánh mắt đại ra, đang cuộn mình lại của Nghiêm Như Hoa. Nàng lắc đầu thầm nghĩ, chuyện này chỉ sợ không phải là nhất thời hồ đồ. Mà là uống rượu say nên mới xem Nghiêm Như Hoa thành người trong lòng mà khinh bạc.

Nhìn bộ dáng hiện tại, tuy rằng còn chưa đắc thủ nhưng cũng khiến Nghiêm Như Hoa quá mức sợ hãi. Huống chi, loại chuyện này liên quan đến sự trong sạch của nữ tử, nàng đường nhiên phải làm bộ dáng như người bị hại.

Đồng thị nào có tin chuyện đó nên lập tức phái người đi tìm nha đầu thân cận của Tiểu Trọng An đến. Nhưng càng hỏi lại càng đau đầu. Mọi chuyện xảy ra đều rất trùng hợp, lại trùng hợp rất có lý.

Phiền toái nhất là nếu không tiếp tục hỏi chuyện hôm nay Tiểu Trọng An sẽ nhận tiếng xấu. Còn nếu tiếp tục truy vấn, vạn nhất kinh động đến khách quý trên yến hội, vậy thật sự là không thể khống chế nổi.

Cố tình Tiểu Trọng An lại thật sự tự mình đi vào tĩnh tâm các. Đây mới là vấn đề Đồng thị đau đầu nhất.

Âu Dương Noãn mỉm cười, Tiểu Trọng An có lẽ còn có ba phần vô tội. Nhưng Nghiêm Như Hoa kia nửa điểm vô tội cũng không có. Nếu không phải nàng mơ tưởng tới Tiểu Trọng Hoa thì sao lại xuất hiện trong tĩnh tâm các?

Âu Dương Noãn rất rõ, chuyện hôm nay mặc kệ Đồng thị xử lý như thế nào. Hôm nay truyền nhiều nha đầu đến hỏi như vậy, không có khả năng không kinh động đến khách nhân. Chỉ sợ sáng mai chuyện này sẽ truyền khắp kinh đô....

Đồng thị dạy ra một nhi tử trong đại thọ của phụ vương khinh bạc nữ

khách. Người vẫn luôn có thanh danh tốt được người người tôn kính, hôm nay xem như triệt để bị phá hỏng.

Chương 378: Dạy dỗ Tiểu Nhiên

Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói: "Trắc phi, hiện tại cũng không phải là lúc truy cứu trách nhiệm. Bên ngoài có nhiều khách nhân đều đang chờ!"

Đồng thị quay mạnh đầu, Âu Dương Noãn cũng không hề lảng tránh ánh mắt của đối phương, bộ dáng cũng vô cùng trấn định.

Đồng thị biết, Âu Dương Noãn nói không sai. Đây tuyệt đối không phải là chuyện có thể tùy tiện xử lý. Nếu không cẩn thận mọi chuyện sẽ truyền ra ngoài, để Yến vương biết được Tiểu Trọng An sẽ gặp phiền toái lớn.

Nghĩ đến đó, Đồng thị không khống chế được hung hăng trừng mắt nhìn con trai, một bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Lúc này lại có nha đầu đến hồi bẩm: "Trắc phi, Vương gia mời ngài ra ngoài tiếp khách!"

Đồng thị rất tức giận nhưng cũng không còn cách nào khác: "Mang thiếu gia trở về, không có sự phân phó của ta không được để hấn ra ngoài. Còn về phần vị Nghiêm tiểu thư này, để nàng ở trong tĩnh tâm các này đi!"

Xảy ra chuyện như vậy, Đồng thị không thể để Nghiêm Như Hoa quay lại yến tiệc. Nhưng cũng không thể tùy tiện xử lý. Trước hết phải đến người của phủ Thái tử nói một tiếng. Không được sự đồng ý của Thái tử thì không thể xử lý nữ tử này.

Tiểu Trọng An và Nghiêm Như Hoa cứ như vậy bị giam giữ tách biệt. Thậm chí Đồng thị còn phái người trông coi các cửa của tĩnh tâm các.

Sau đó nói với Tôn Nhu Trữ và Âu Dương Noãn: “Chuyện này liên quan đến danh dự của Yến vương phủ. Các người hẳn là biết nặng nhẹ!”

Sắc mặt Tôn Nhu Trữ ngưng trọng: “Ngài yên tâm. Chúng ta hiểu được, sẽ không nhiều lời!”

Đồng thị mang người rời đi, trước khi đi còn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Âu Dương Noãn.

Tôn Nhu Trữ đợi Đồng thị đi khuất mới cười nói: “Danh dự của Yến vương phủ? Chỉ sợ là danh dự của hai mẹ con bà ta thì có. Noãn Nhi, có phải người có biết chút gì đó hay không? Có náo nhiệt sao không báo ta sớm một chút?”

Môi Âu Dương Noãn cong lên khiến mặt mày nàng như hoa lê, có loại kinh diễm động lòng người: “Nếu ta biết vị Tam công tử này mượn rượu giả điên thì đã sớm kéo người tới đây xem náo nhiệt rồi. Ta thật sự là không biết a!”

Nàng chỉ là lộ ra một chút chỗ Tiểu Trọng Hoa nghỉ ngơi. Còn về phần người ta có mắc mưu hay không thì đã không còn nằm trong phạm vi không chế của nàng.

Cũng không phải nàng lấy đao kề lên cổ Nghiêm Như Hoa. Huống chi, Tiểu Trọng An là hoàn toàn là thu hoạch ngoài ý muốn.

Âu Dương Noãn mỉm cười nhìn Tôn Nhu Trữ đang sừng sốt. Hôm

nay các vị phu nhân, tiểu thư đều là mỹ nhân.

Nhưng họ đều không bằng Âu Dương Noãn, ánh mắt trong veo như nước, môi hồng răng trắng. Trong sự nhàn tĩnh mang theo vẻ xinh đẹp, ánh mắt trong trẻo như minh nguyệt nhưng lại cũng là một nữ tử cơ trí hiếm có.

Đã vậy nữ tử này lại còn đầy một bụng nhạỵ bén giảo hoạt khiến Tôn Nhu Trữ cơ hồ không biết nên nói gì.

Lúc này Âu Dương Noãn đột nhiên hỏi: “Công chúa đi đâu rồi?”

Tôn Nhu Trữ sững sốt: “Không phải rời đi cùng Đồng trắc phi sao?”

“Nếu là đi cùng, sao lúc nãy không thấy?”

Âu Dương Noãn hơi hơi nhú mào. Người ngoài thì không nói nhưng Mộ Hương Tuyết có thân phận đặc thù, Đồng thị sẽ không bỏ lại nàng. Như vậy, vì sao lúc nãy không thấy xuất hiện?

Trở lại bàn tiệc, quả nhiên vẫn không thấy bóng dáng Mộ Hương Tuyết. Âu Dương Noãn suy nghĩ một lát, chẳng lẽ bọn họ bỏ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau?

Chẳng lẽ lần này nàng giảng bầy đã lộ ra dấu vết, ngược lại còn bị phản đòn? Âu Dương Noãn vừa nghĩ như vậy, trong lòng đột nhiên có chút bất an.

Tôn Nhu Trữ nhìn Đồng thị đang hàn huyên với mọi người liền thấp giọng nói: “Người xem, cứ như chưa từng có chuyện gì phát sinh vậy!”

Âu Dương Noãn cười gật gật đầu, lại không yên lòng đứng lên: "Buổi

tối gió lớn, ta trở về mặc thêm áo!”

Tôn Nhu Trữ sừng sốt, lập tức gật đầu nói: "Đi nhanh về nhanh!"

Âu Dương Noãn liền mang theo nha đầu lặng lẽ rời đi. Nhưng không trở lại Hạ tâm đường mà hướng đến thư phòng của Tiểu Trọng Hoa.

Đi đến dưới hành lang liền thấy thị vệ Kim Lương đang đứng canh bên ngoài. Lòng Âu Dương Noãn không hiểu sao liền thoáng yên ổn. Tiểu Trọng Hoa là ai, nếu dễ dàng bị người ta tính kế như vậy thì cũng không phải là Minh quận vương.

Kim Lương thấy Âu Dương Noãn cũng giật mình. Hắn tiến lên, vội vàng nói: “Quận vương phi, ngài sao lại đến đây?”

Bình thường Tiểu Trọng Hoa ở trong thư phòng nghị sự, hẳn là đã hạ lệnh không gặp bất cứ ai.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua bóng người trùng trùng trong thư phòng. Tựa hồ không chỉ có một người, nàng dừng bước chân, cười nói: “Mưu sĩ của Yến vương phủ đều ở trong này sao?”

Âu Dương Noãn đoán đúng, trong thư phòng thật sự là nhóm mưu sĩ của Yến vương phủ. Hiển nhiên là bọn họ có chuyện quan trọng cần bẩm báo với Tiểu Trọng Hoa.

Kỳ thực Kim Lương cũng thấy rất khó xử. Minh quận vương tuy rằng đã thành thân nhưng lúc nói chuyện chính sự Minh quận vương phi sẽ không tới thư phòng. Minh quận vương cũng chưa từng nói cho phép Quận vương phi đi vào.

Thân làm thị vệ, hẳn đương nhiên biết không được làm trái quy định, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy chủ tử.

Nhưng hắn cũng biết quận vương phi có tầm quan trọng như thế nào với quận vương. Cho nên nếu Âu Dương Noãn muốn thật sự xông vào, hắn quả thật không dám ngăn cản.

Nhưng thấy nàng chỉ đứng trên hành lang, Kim Lương cũng liền thở phào nhẹ nhõm.

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: "Ta sẽ không đi vào. Chỉ là có mấy câu muốn hỏi người!"

Kim Lương vô cùng nhẹ nhõm. Chỉ cần Âu Dương Noãn không đi vào lúc này thì sao cũng được. Huống chi là chỉ hỏi vài câu: "Xin quận vương phi cứ hỏi!"

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: "Hôm nay quận vương vẫn luôn ở trong thư phòng sao?"

Kim Lương sửng sốt, ngẩng đầu thấy ánh mắt lợi hại của Âu Dương Noãn. Hắn bỗng cảm thấy Âu Dương Noãn trước mặt cùng Âu Dương Noãn ngày thường như hai người hoàn toàn khác nhau. Đường như hoàn toàn không biết lộ ra sự khôn khéo.

Nháy mắt, trán Kim Lương không khỏi đổ mồ hôi. Hắn không dám chần chừ, lập tức nói: "Sau khi Quận vương từ yến hội đến, đầu tiên là Hạ Lan công tử. Sau đó cho gọi thêm mấy vị mưu sĩ. Còn lại không có ai!"

Trong lòng Âu Dương Noãn thầm nói, hay là mình đã thật sự đoán sai. Nghĩ Mộ Hương Tuyết quá phức tạp?

Kim Lương càng nghi hoặc, không biết lời nói của mình có gì không đúng khiến Âu Dương Noãn lộ ra biểu cảm trầm tư. Hắn lại càng cảm

thấy thấp thỏm lo âu.

Lúc này Âu Dương Noãn lại cười nói: “Được rồi. Là người bên cạnh quận vương ngươi cũng nên lưu tâm nhiều hơn. Đừng để tạp nhân đến quấy rầy chàng!”

Nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Âu Dương Noãn, Kim Lương chỉ cảm thấy lạnh cả sống lưng. Hắn nơm nớp lo sợ cười cười: “Quận vương phi dạy phải!”

Âu Dương Noãn liền hơi mỉm cười, xoay người rời đi.

“Tiểu thư, chúng ta trở lại yến tiệc sao?” Hồng Ngọc nhỏ giọng hỏi.

“Không! Công chúa không thấy đâu, cũng nên đi tìm một chút! Chúng ta qua Phù dung các!”

Mấy người Âu Dương Noãn lại vào Phù dung các. Tiểu nha đầu trong các chạy ra đón.

Âu Dương Noãn nhàn nhạt hỏi: “Công chúa đâu? Nàng đã trở lại sao?”

“Bẩm quận vương phi, công chúa vẫn chưa trở lại!”

“Vậy công chúa đi đâu? Sao các người lại không đi theo?”

Sắc mặt tiểu nha đầu lập tức trở nên khó coi, hơn nửa ngày sau mới nói: “Nô tỳ cũng không biết. Công chúa nói bọn nô tỳ phiền toái nên không cho đi theo!”

Hồng Ngọc vừa nghe, không khỏi cao giọng: “Không biết? Các người hầu hạ công chúa thế nào vậy?”

Tiểu nha đầu vội vàng nói: “Nô tỳ thực sự không biết! Nô tỳ cũng là nghe công chúa phân phó!”

Âu Dương Noãn nhìn nha đầu kia, thấy ngón tay nàng nắm chặt, thân mình cũng run lên. Ngoại trừ nói không biết thì không nói được câu gì khác.

Lúc này Xương Bồ cũng vội vàng đuổi tới, nói nhỏ vào tai Âu Dương Noãn: “Nô tỳ đã cho người lặn lội đi tìm, cũng không thấy trong hoa viên!”

“Những viện khác?”

“Cũng không có!”

Âu Dương Noãn nghĩ nghĩ, sao lại kỳ quái như vậy?

Tiểu nha đầu cẩn thận nói: “Có muốn nô tỳ cùng đi tìm một chút?”

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu: “Không đủ! Chỉ sợ hôm nay khách nhân nhiều, lại uống rượu, lỡ có kẻ nào có mắt không trông và chạm công chúa!”

Tiểu nha đầu vì câu nói này mà sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu: “Nô tỳ phải đi bẩm báo Chu cô cô để tất cả mọi người trong viện cùng nhau đi tìm!”

Âu Dương Noãn lúc này mới gật gật đầu. Nha đầu kia liền cầm váy chạy nhanh.

Nhưng tìm tới tìm lui vẫn không thấy Mộ Hương Tuyết. Âu Dương Noãn ngược lại thực sự có chút lo lắng.

Nàng tuy rằng đối với Mộ Hương Tuyết có phòng bị nhưng cũng không có ý thương tổn nàng. Người đột nhiên không thấy đâu, trong lòng Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy kỳ quái.

"Quên đi, chúng ta về Hạ tâm đường trước!" Âu Dương Noãn phát tay.

"Hả?"

Xương Bồ kinh ngạc nhìn Âu Dương Noãn, đã rời đi lâu như vậy sao còn chưa trở lại yến tiệc?

Hồng Ngọc phê bình: "Đi theo tiểu thư lâu như vậy, sao lại không biết động não? Tiểu thư nói trở về thay y phục, chẳng lẽ xiêm y chưa đổi đã quay trở lại sao? Như vậy không phải muốn để người ta biết tiểu thư đang kiếm có hả?"

Xương Bồ ồ lên một tiếng: "Ta quên mất!"

Hồng Ngọc trừng mắt với Xương Bồ: "Về sau nhất định phải cẩn thận suy nghĩ, đừng làm cho tiểu thư mất mặt!"

Xương Bồ đỏ mặt không hé răng. Âu Dương Noãn mỉm cười, dẫn đầu đi ra ngoài.

Trở lại Hạ tâm đường, vừa vào viện liền thấy nha đầu Bích Vũ. Âu Dương Noãn thấp giọng nói: "Ta trở về đổi xiêm y!"

"Quận vương phi, Hương Tuyết công chúa ở trong thư phòng của ngài!"

Đúng lúc này, cửa thư phòng vừa động, Mộ Hương Tuyết cười

khánh khách đi ra.

Âu Dương Noãn hơi sững sốt một chút mới cười nói: “Sao ngươi lại ở đây? Ta còn tưởng người đi lạc chỗ nào, đang bảo bọn nha hoàn tìm người khắp nơi!”

Mộ Hương Tuyết vội nói: “Khiến ngươi lo lắng rồi. Ta vốn đi theo Đồng trắc phi, ai biết nửa đường trắc phi không biết có chuyện gì lại bị kéo đi. Những người khác đều trở lại yến tiệc, ta lại ngại nơi đó gò bó nên đi dạo xung quanh. Không nghĩ lại bước đến nơi đây, vừa lúc nhớ tới lần trước ngươi viết nửa câu đối. Ta đột nhiên nghĩ ra câu còn lại nên mới muốn vào đây!”

Mộ Hương Tuyết luôn nói mình không am hiểu thi văn nên muốn đi theo Âu Dương Noãn học tập. Có đôi khi khuya khoắt nghĩ được một câu, sáng sớm liền chạy đến tìm Âu Dương Noãn. Cho nên hiện tại làm ra hành động này cũng không có gì ngạc nhiên.

Âu Dương Noãn cười cười: “Nếu là ngày bình thường cũng liền thôi. Nhưng hôm nay có nhiều khách nhân trong viện, sợ ngươi lại gặp người không nên gặp!”

Sau đó nàng liền vươn tay kéo tay Mộ Hương Tuyết: “Chúng ta vào nhà rồi nói!”

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua đồng giấy trên bàn. Trên bàn có vài tờ đã viết. Nàng nhìn chữ kia trong trẻo dịu dàng hơn, lại tùy tay lật lật mấy trang, thấy cũng như thế mới cười nói: “Chữ đã tinh tế hơn rất nhiều!”

Mộ Hương Tuyết cười nói: “Chờ ta trở về nhất định sẽ mang cho mẫu hậu xem. Về sau không thể coi khinh ta nữa!”

Âu Dương Noãn tinh tế nhìn thoáng qua thi văn, mỉm cười nói: “Nếu muốn khoe thì chữ này vẫn chưa được a!”

Mộ Hương Tuyết nghiêm túc nhìn nhìn, vẫn là mếu máo nói: “Đã có rất nhiều tiến bộ rồi mà!”

Âu Dương Noãn vỗ vỗ tay Mộ Hương Tuyết nói: “Dù sao ngươi cũng còn ở lại đây hai tháng nữa. Đến lúc đó sẽ có khả năng tiến bộ hơn nữa. Bây giờ chúng ta mau trở lại yến tiệc thôi!”

Hai người như bình thường quay trở lại yến tiệc ngồi đến cuối buổi.

Người luôn chờ đợi yến tiệc kết thúc, Đồng thị sau khi tiễn bước tất cả khách nhân mới lạnh mặt phân phó: “Người đâu, mời công chúa về nghỉ ngơi. Trữ Nhi, Noãn Nhi đi theo ta!”

Mộ Hương Tuyết nghi hoặc nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn. Nàng nhẹ gật gật đầu, nói: “Ngươi đi về trước đi!”

“Ngày mai ta lại đến tìm ngươi!”

Ánh mắt Đồng thị mang theo oán độc khiến Mộ Hương Tuyết không dám ở lại, nói xong liền lập tức theo nha đầu rời đi.

Tất cả mọi người đều đến phòng khách. Đồng thị mệnh cho một mama mang ra một cái khay, lại lạnh lùng nhìn Nghiêm Như Hoa nói: “Chuyện này ta đã hướng Thái tử bẩm báo qua. Hắn nói....”

Nghiêm Như Hoa ngẩng đầu lên, trong mắt toàn là nước.

“Hết thảy đều tùy ý Yến vương xử lý!”

Đồng thị nói xong, ánh mắt lạnh lùng lại đảo qua Âu Dương Noãn.

Nàng lại chỉ mỉm cười hỏi: “Không biết ngài muốn xử lý Nghiêm tiểu thư như thế nào?”

Đồng thị gật đầu, mama liền xốc khăn lụa lên, trên khay có ba thứ.

Nhìn nước sơn đỏ rực, Nghiêm Như Hoa lúc này mới hồi phục lại tinh thần. Người té ngã xuống đất, mặt cắt không còn giọt máu.

“Thái tử nói, Nghiêm tiểu thư là người muốn tặng cho Minh quận vương. Nhưng cư nhiên lại dám làm ra loại chuyện gièm pha này trong ngày vui của Yến vương. Hắn không muốn nhìn thấy người nữa. Ba thứ này, tự người chọn lấy một đi!”

Trên khay là một thanh đao, một ly rượu độc và một dải lụa trắng. Âu Dương Noãn nhíu mày, đây là ý của Tiểu Diễn hay vẫn là ý của Đồng thị?

Nghiêm Như Hoa cũng không nghĩ chuyện lại trở nên nghiêm trọng như vậy. Đã sớm sợ tới mức không nói nên lời.

Nàng vừa rồi còn tưởng rằng Tiểu Diễn sẽ vì mình mà làm chủ, buộc Yến vương cho một lời công đạo. Ai ngờ Tiểu Diễn lại bỏ rơi mình!

Ở đây không có ai hiểu Tiểu Diễn bằng Âu Dương Noãn. Một khi người khác đối với hắn đã vô dụng thì hắn sẽ không chút do dự mà bỏ rơi họ. Nghiêm Như Hoa vốn là mỹ nhân kế hắn muốn dùng để đối phó với nàng nhưng một khi biến thành người làm hắn khó xử hắn sẽ liền trừ bỏ.

Nghiêm Như Hoa thất thanh nói: “Không, ta không tin! Ta muốn gặp Thái tử, ta muốn gặp Thái tử!”

Chuyện cho tới lúc này, cách tốt nhất chính là làm cho Nghiêm Như

Hoa biến mất trên cõi đời này thì mới có thể che lấp những chuyện đã phát sinh.

Đồng thị cười lạnh: “Nghiêm tiểu thư, ta cũng không còn cách nào khác. Bằng không sẽ liên lụy đến toàn bộ thanh danh của Yến vương phủ. Muốn trách người hãy trách chính mình mệnh khổ đi!”

Tôn Nhu Trữ khẩn trương bắt lấy cánh tay Âu Dương Noãn: “Làm sao bây giờ? Mau nói một câu a!”

Âu Dương Noãn cười nhẹ: “Đồng trắc phi, chuyện này có phải nên bẩm báo một tiếng với Vương gia rồi hãy quyết định không? Đây chính là một mạng người a! Nếu sau này lỡ Thái tử điện hạ hối hận, chúng ta sẽ không chịu nổi trách nhiệm a!”

Đồng thị hung hăng trừng mắt với Âu Dương Noãn: “Vương gia sự vụ bận rộn, sao có thể vì một chuyện nhỏ này mà làm phiền người? Tàn mama, mau động thủ đi!”

Tàn mama sừng sốt sau đó nhanh chóng bóp miệng Nghiêm Như Hoa chuẩn bị đổ rượu độc vào. Nghiêm Như Hoa hét lên một tiếng, liều mạng giãy dụa.

Đúng lúc này một nam tử trẻ tuổi đột nhiên từ ngoài cửa vọt vào. Tay cầm ly rượu của Tàn mama run lên, rượu trong chén đổ hết phân nửa ra ngoài.

“Mẫu phi, ta nguyện ý cưới Nghiêm tiểu thư. Ta nguyện ý chịu trách nhiệm, nguyện ý cưới nàng!”

Thanh âm Tiểu Trọng An vang lên, mang theo một loại thần khí liều lĩnh.

Trong nháy mắt, Âu Dương Noãn thấy sắc mặt Đồng thị trắng như bông tuyết. Nếu không có nha đầu bên cạnh đỡ lấy thì cơ hồ đã muốn ngã xuống. Mẫu thân thông minh tháo vát như vậy lại sinh ra một đứa con không có đầu óc suy xét.

Chuyện hôm nay nếu Đồng thị xử tử Nghiêm Như Hoa, cho dù có truyền ra ngoài nhưng không tìm thấy đương sự thì cũng liền không có mấy lực sát thương.

Nhưng nếu Nghiêm Như Hoa vẫn còn sống, Tiểu Trọng An lại không chịu cho nàng một lời công đạo thì chuyện này thật sự là một phiền toái lớn.

Nếu Tiểu Trọng An biết sai lầm rồi thì sẽ không ngăn cản Đồng thị. Cho dù hắn muốn giữ lại tính mạng Nghiêm Như Hoa thì cũng không nên vọt vào lúc này. Như vậy chỉ làm cho Đồng thị tức giận hơn mà thôi.

Quả nhiên, nghe được Đồng thị lạnh lùng nghiêm nghị nói: “Ai để Tam thiếu gia chạy ra ngoài?”

Ngay lập tức một âm thanh ở ngoài cửa vang lên: “Là ta!”

Sau đó mọi người liền thấy Tiểu Trọng Hoa từ ngoài cửa bước vào.

“Đồng trác phi, Trọng An là một nam nhân, hắn hắn là nên biết vì hành vi của mình mà chịu trách nhiệm. Nếu hôm nay ngài xử lý Nghiêm tiểu thư, Trọng An cả đời này sẽ không ngẩng đầu lên được!”

Thanh âm của Tiểu Trọng Hoa thực trịnh trọng, Âu Dương Noãn nhìn hắn một cái, khẽ cười. Đây là thứ mà nam nhân lo lắng, thà rằng danh dự của mình bị hao tổn cũng muốn gánh vác trách nhiệm.

Không giống như Đồng thị, tình nguyện diệt cỏ tận gốc cũng muốn vĩnh tuyệt hậu hoạn.

“Mẫu phi, xin ngài buông tha cho nàng!” Tiểu Trọng An có chút kích động, trên trán gân xanh nổi lên.

Lời của hắn còn chưa dứt, Đồng thị đã liền cắt ngang: “Người điên rồi! Nó có thân phận gì? Chẳng qua chỉ là một lễ vật hạ lưu, sao có thể xứng với người?”

Mắt Tiểu Trọng An hồng lên, trên cổ gân xanh cũng nổi lên, lớn tiếng kêu la: “Ta không cưới! Ai ta cũng không cưới. Nếu người không cho ta cưới nàng, ta liền cả đời làm hòa thượng!”

Đồng thị tức giận đến cả người phát run, hít thở không thông, hận không thể xông lên cho Tiểu Trọng An một cái tát.

Đồng thị mạnh mẽ đè nén sự phẫn nộ xuống, giọng điệu có chút khàn khàn: “Chẳng lẽ người vì nữ tử hạ lưu này mà muốn chọc cho ta chết sao?”

Thanh âm cùng vẻ mặt của Tiểu Trọng An lại trấn định xuống: “Là ta khinh bạc nàng. Cho nên không thể lại hại nàng mất mạng!”

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Trọng An, trong lòng đối với thiếu niên này có một cái nhìn khác.

Hắn tuy rằng làm việc lỗ mãng, cũng có lẽ còn có lòng riêng với Mộ Hương Tuyết. Lại nhất thời hồ đồ làm ra chuyện xâm hại Nghiêm Như Hoa. Nhưng hắn cũng hiểu được phải gánh vác trách nhiệm, biết thương hương tiếc ngọc.

Thậm chí còn không tiếc phản kháng lại cả mẫu thân. Phải biết rằng

hắn từ trước đến giờ ngay cả một câu lớn tiếng với Đồng thị cũng không dám. Như vậy mới có điểm giống với nam nhân Tiểu gia mà không phải là một phế vật khúm núm đi theo sau nữ nhân.

Đồng thị bị chọc tức cho sắc mặt tái nhợt, dường như bỗng nhiên già đi mười tuổi, trên mặt đều là vẻ mệt mỏi. Bà nhìn thoáng qua con mình, đã không còn cách nào cưỡng ngạnh được nữa.

Âu Dương Noãn vốn là nên vui sướng khi nhìn đôi mẩu tử này đối đầu quyết liệt. Nhưng lúc này nhìn Tiểu Trọng An cư nhiên vì Nghiêm Như Hoa mà dám phản kháng Đồng thị, Âu Dương Noãn quyết định giúp hắn một phen.

Nếu chuyện là hắn khinh bạc Nghiêm Như Hoa, tính chất rất nghiêm trọng. Nhưng nếu hai người là nhất kiến chung tình, tình đầu ý hợp thì lại liền không giống. Cùng lắm thì chỉ bị người ta nói Tiểu Trọng An tuổi trẻ phong lưu. Danh dự của Nghiêm tiểu thư tuy rằng bị tổn hại nhưng dù sao cũng không ảnh hưởng đến tính mạng.

Âu Dương Noãn chớp chớp mắt, mỉm cười nói với Tiểu Trọng Hoa: “Chàng nhìn tam đệ kìa. Thích Nghiêm tiểu thư thì cứ nói thẳng là được rồi, vì sao phải đi một vòng lớn như vậy? Thật sự là dọa chúng ta đều giật nảy mình!”

Đồng thị nghe vậy liền hầm hừ nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn, thanh âm lãnh liệt: “Quận vương phi, ngươi có ý gì vậy?”

Tiểu Trọng Hoa nhàn nhạt cười: “Ý của Noãn Nhi là, Yến vương phủ nên làm việc vui!”

Đồng thị ngạc nhiên nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn, phần nộ trong ánh mắt chậm rãi được lý trí thay thế.

Bình tĩnh phân tích lại, nếu đem chuyện này hóa thành chuyện phong lưu thì cũng còn tốt hơn để người khác biết Tiểu Trọng An khinh bạc nữ tử nhà người ta. Cưới Nghiêm Như Hoa cũng còn tốt hơn bị người ta trạc cột sống.

Nghĩ đến đây, trong mắt Đồng thị hiện lên vẻ trào phúng: “Trọng An, nếu người đã thích Nghiêm tiểu thư đây thì nên bấm báo với trưởng bối mới phải. Sao có thể một mình....?”

“Việc đã đến nước này, vậy chờ Phụ vương người gật đầu, chọn ngày lành nạp Nghiêm tiểu thư làm di nương!”

Sắc mặt Tiểu Trọng An tái nhợt, cúi đầu không nói.

Làm di nương? Vẫn là di nương của thứ tử Yến vương phủ....

Vừa mới nghe sẽ được nạp vào Yến vương phủ, Nghiêm Như Hoa vốn trong lòng tràn đầy vui mừng nay nghe được hai từ di nương liền trợn mắt hôn mê.

Tươi cười của Tôn Nhu Trữ có chút không giấu được lạnh nhạt: “Haizzz, Trọng An! Lần này người làm rất không đúng, hại Đồng trắc phi cũng lo lắng theo. Mau đứng lên đi, quỳ như vậy còn bộ dáng gì nữa? Người vẫn nên tự mình đến nói với Vương gia mới phải!”

Tiểu Trọng An rùng mình một cái. Yến vương là người nghiêm khắc đến cơ hồ là lãnh khốc. Nếu để người biết chuyện này chỉ sợ hấn không chết cũng bị đánh cho tàn phế. Phải làm gì bây giờ?

Theo bản năng hấn như cầu cứu hướng Đồng thị nhìn lại nhưng đối phương lại chỉ lạnh lùng nhìn hấn.

Đúng lúc này Tiểu Trọng Hoa cầm lấy cổ áo hấn kéo đứng lên:

“Được rồi! Ta đi cùng ngươi. Phụ vương sẽ không làm gì ngươi!”

Mọi người ở đây đều thở dài nhẹ nhõm. Nhất là Tiểu Trọng An, trên mặt cơ hồ lộ ra thần sắc kinh hỷ. Có Tiểu Trọng Hoa đi cùng Yến vương nhất định sẽ không phát hỏa.

Đồng thị phần hận nhìn Âu Dương Noãn, trận này có thể nói là nàng đã toàn thắng. Chẳng những có thể trừ bỏ được một ruồi bọ mơ ước Tiểu Trọng Hoa, mà còn đem nó đuổi sang cho con mình.

Thậm chí là không dấu vết châm ngòi quan hệ mẫu tử hai người. Tính cách Tiểu Trọng An thế nào chẳng lẽ mình còn không rõ? Tiểu Trọng Hoa đối với hắn như vậy, khẳng định hắn sẽ mang ơn đối phương.

Vừa nghĩ như vậy, Đồng thị liền cảm giác như bị Âu Dương Noãn bóp nơi cổ, rất khó chịu.

Tiểu Trọng Hoa nhìn Âu Dương Noãn. Trong ánh mắt kia ẩn ẩn lưu động sự quan tâm cùng ôn nhu: “Tối ta trở về!”

Nói xong hắn liền mang theo Tiểu Trọng An đến thư phòng của Yến vương.

Tôn Nhu Trữ vội vàng phân phó mọi người ấn huyết nhân trung của Nghiêm Như Hoa, vẩy nước lạnh. Âu Dương Noãn hướng nàng thủ lễ sau đó liền đi ra ngoài. Lúc đi đến hành lang thì bị Đồng thị gọi lại.

“Chuyện hôm nay, là do ngươi?”

Hỏi thẳng thắn như vậy, Âu Dương Noãn cũng liền quay lại nghiêm túc trả lời: “Không phải!”

Nàng không đoán trước được Nghiêm tiểu thư sẽ tiến vào đó. Càng không có an bài Tiểu Trọng An ở đó chờ sẵn.

Bất ngờ nhất là Tiểu Trọng An lại có lòng riêng với Mộ Hương Tuyết, cư nhiên lại đứng dịp ôm Nghiêm tiểu thư kêu tên của công chúa như vậy.

Trong mắt Đồng thị lóe sáng, hiển nhiên là không tin. Nhưng lại không hỏi thêm nữa câu liền mang người rời đi.

Âu Dương Noãn vừa muốn xuống bậc thang lại đột nhiên thấy một đạo bóng dáng hiện lên. Nàng lạnh lùng nói: “Là ai?”

Một nữ tử trẻ tuổi y phục rực rỡ bước ra, khuôn mặt mang theo sợ hãi: “Tỷ tỷ....”

Là Tiểu Nhiên! Âu Dương Noãn đột nhiên nhướng mày: “Đã trở thế này, muội đứng đây làm gì?”

Dưới hành lang tuy rằng có đèn lồng đỏ rực nhưng khuôn mặt Âu Dương Noãn lại vẫn có vẻ thanh lãnh như vậy. Tiểu Nhiên hơi co rúm lại, tựa hồ có chút sợ hãi, một câu cũng không nói được.

Âu Dương Noãn nhướng mày lên: “Nếu có gì muốn nói thì đi theo ta!”

Đi đến đình hóng mát, bước chân Âu Dương Noãn ngừng lại: “Nhiên Nhi, ngươi vì sao không cùng mọi người trở về?”

Sắc mặt Tiểu Nhiên có chút trắng bệch: “Là phu quân tìm được một nghiên mực rất tốt, bảo ta nhất định phải tự mình đưa cho tỷ tỷ. Nhưng khi ở trên yến hội vẫn luôn không tìm thấy tỷ....Cho nên mới đi ra đây!”

Tiểu Nhiên trước kia đối với nàng đều rất thân thiết, chưa từng nao núng do dự như vậy. Hiện tại biểu hiện này chỉ có thể chứng minh đối phương đã tận mắt chứng kiến hết thảy. Hoặc là đã đoán được điều gì đó.

Trên mặt Âu Dương Noãn cũng không hề có chút kích động, càng không có chút biểu cảm áy náy nào.

Điều này khiến Tiểu Nhiên rất không hiểu, rốt cục vẫn không nhận được: “Tỷ tỷ, đêm nay....là tỷ cố ý oan uổng Nghiêm tiểu thư? Tỷ cùng nàng ấy có thâm cừu đại hận gì sao?”

Ngón tay như ngọc trong suốt của Âu Dương Noãn nhẹ phủ phủ nấp nhả trên y phục, thấp giọng nói: “Nếu ta thực sự có thâm cừu đại hận gì với nàng thì ta hoàn toàn có thể đứng nhìn Đồng trắc phi xử tử nàng. Sao còn giúp nàng giải vây?”

Tiểu Nhiên ngơ ngác nhìn Âu Dương Noãn.

Đó rõ ràng là một mạng người a! Vậy mà tỷ tỷ lại nói nhẹ nhàng băng quơ như vậy....

“Tiểu Nhiên, người hẳn là nên suy nghĩ một chút. Ta cũng không hề mời nàng ta đến đó, ta chỉ tiết lộ một chút nơi nghỉ ngơi của Minh quận vương mà thôi. Nếu trong lòng nàng ta không hề có chút tham niệm vậy thì ta dù muốn hãm hại nàng ta cũng không thể có cơ hội xuống tay...”

Thanh âm của Âu Dương Noãn rất ôn nhu, nhưng Tiểu Nhiên nghe vào trong tai lại cảm thấy rất tàn khốc.

“Nhưng....Nghiêm tiểu thư thật sự rất đáng thương!”

Trong đôi mắt trắng đen rõ ràng của Âu Dương Noãn như có hai ngọn lửa: “Đáng thương? Thứ Nghiêm Như Hoa thích không phải là phu quân của ta mà là chỉ muốn gả cho chàng rồi chậm rãi thay thế vị trí của ta!”

“Ta đối với nàng như vậy chính là tàn nhẫn sao? Ta có hãm hại nàng, bức bách nàng? Không có, hết thảy đều là do nàng tự gieo gió gặt bão!”

“Nhiên Nhi, ta nói cho người hay, không chỉ có mình ta mà trong tương lai cũng sẽ có vô số nữ nhân muốn mưu đoạt trượng phu và vị trí của người. Người đồng tình với bọn họ vậy người có nguyện ý dâng phu quân của mình cho bọn họ không?”

Nói tới đây khóe miệng nàng cong lên một nụ cười như hoa phù dung. Nàng nói rõ ràng từng chữ: “Người chẳng qua chỉ là có một phụ thân cường đại chống lưng phía sau mà thôi. Nhưng ông ấy cũng không thể sống được cả đời, đến lúc đó nếu người vẫn còn hồn nhiên như vậy liền sẽ bị bọn họ ăn hết, một mảnh xương cốt cũng không còn!”

“Đương nhiên, trong số đó cũng bao gồm cả Lý Nguyệt Nga đang ra sức tiếp cận người kia nữa!”

Âu Dương Noãn không phải đang nói đùa, cũng không phải muốn hù dọa. Bởi vì Âu Dương Tước nói với nàng, dạo gần đây Tiểu Nhiên thường xuyên tới Âu Dương phủ, cùng Lý Nguyệt Nga đi lại rất thân cận.

Nữ nhân kia Âu Dương Noãn hiểu rất rõ. Đối với người thủ đoạn thông minh như nàng thì Lý Nguyệt Nga ngay cả trong cổ họng cũng không dám thốt lên một tiếng. Nhưng đối với nha đầu ngốc Tiểu

Nhiên này liền sẽ không nhân từ nương tay.

Tự nàng ta không thể sinh con trai nên tự nhiên đối với Âu Dương Tước càng thêm kiêng kỵ. Cho nên tới gần Tiểu Nhiên khẳng định là không có hảo tâm gì.

Cố tình Tiểu Nhiên lại chưa từng chịu qua chuyện gì, đối với loại nữ nhân khẩu phật tâm xà này cũng không có sức chống cự. Âu Dương Noãn đây là đang muốn nhắc nhở đối phương, đừng để sự thơ ngây hồn nhiên che mờ hai mắt.

“Lý di nương....là người tốt a! Nàng đối với ta tốt lắm, còn chỉ ta cách làm sao để chăm sóc cho phu quân....”

Trên mặt Âu Dương Noãn liền lộ ra biểu cảm trào phúng: “Người tốt? Người tốt sẽ ám chỉ với người Tước Nhi trên chiến trường mà ma quỷ giết người quá mức tàn nhẫn sao? Đây là những lời người tốt sẽ nói sao?”

Tiểu Nhiên sững sốt, mặt cũng liền đỏ lên, cơ hồ bị nói đến nghẹn lời. Thật lâu sau mới cố biện giải: “Lý di nương quả thực là có nói qua những lời này. Nhưng nàng cũng chỉ là có lòng tốt muốn khuyên phu quân đừng đi đánh giặc, đừng tạo sát nghiệt!”

Âu Dương Noãn cười lạnh một tiếng: "Sát nghiệt? Vậy nếu hắc là cái loại công tử ăn chơi, cả ngày chỉ biết đem chim đi dạo, cưỡi ngựa rong chơi thì Tiểu Nhiên quận chúa người sẽ để ý đến hắc sao?”

“Nếu hắc không ở trên chiến trường rèn luyện thì có thể có được tính cách quả cảm oai hùng như vậy sao? Nếu hắc không giết người như ma thì có thể lập được chiến công hiển hách sao? Có thể lên được vị trí tướng quân không? Có thể cưới được quận chúa sao?”

“Có lẽ người cũng đã nghe Lý Nguyệt Nga nói ta làm sao để trừ bỏ kế mẫu của mình. Nói không chừng nàng còn mang người tới nhìn xem Lâm thị hấp hối giãy dụa như thế nào?”

“Nhưng ta nói cho người hay, nếu ta không ác tâm hơn những người đó thì hôm nay phu quân của người căn bản đã không còn trên đời này nữa mà đã sớm đã chết từ lâu rồi!”

“Tiểu Nhiên, người hãy cẩn thận suy nghĩ những lời ta nói. Nếu lần sau còn hỏi những vấn đề thơ ngây như vậy thì không cần tới gặp ta nữa!”

Ánh mắt Tiểu Nhiên sau từng câu từng câu chất vấn của Âu Dương Noãn đã chậm rãi đỏ lên. Những lời của Âu Dương Noãn lợi hại như một cây đao khiến nàng xấu hổ vô cùng.

“Hồng Ngọc! Tiểu Nhiên quận chúa mệt rồi, mau tiễn nàng ra cửa trở về nghỉ ngơi!”

Tiểu Nhiên lúc này mới biết bản thân đã sai rồi. Nàng nhớ tới những thủ đoạn mà mẫu phi dùng để đối phó với nữ nhân của phụ vương. Rốt cuộc cũng không nói nên lời nửa câu trách cứ Âu Dương Noãn.

Tỷ tỷ nói không sai! Mình thật sự là quá ngây thơ rồi, tỷ tỷ ruột của trượng phu không tin mà lại đi tin một người ngoài.

Tiểu Nhiên chậm rãi đứng lên, nhìn Âu Dương Noãn: “Tỷ tỷ, ta sẽ không bao giờ nói những lời như vậy nữa! Tỷ đừng tức giận!”

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu, thản nhiên nói: "Trời tối rồi, người mau về đi!"

Sau khi Tiểu Nhiên bất an rồi đi Âu Dương Noãn mới khe khẽ thở

dài. Bỗng nhiên có một tấm áo choàng phủ lên vai.

Nàng sững sốt, ngẩng đầu lên liền thấy Tiểu Trọng Hoa đang cười: “Nói với Nhiên Nhi như vậy, nàng hối hận sao?”

Âu Dương Noãn hơi hơi nở nụ cười: "Hối hận cái gì? Ta biết, là do nàng vốn được bảo bọc rất tốt!"

Nàng lại sâu kín thở dài: “Ta chỉ muốn nói với muội ấy, có đôi khi người không đi hại người vậy thì cũng chỉ có thể chờ người khác tới hại người. Sự ngây thơ hồn nhiên, lương thiện sẽ chỉ trở thành bàn đạp cho người khác mà thôi!”

Nói tới đây, trong thanh âm của nàng mang theo một tia châm chọc: “Có một số người, không phải người không chạm vào liền có thể né tránh. Nếu đã như vậy, chi bằng tiên hạ thủ vi cường. Đáng tiếc muội ấy lại không hiểu được đạo lý này!”

Lời nàng vừa dứt, tay Tiểu Trọng Hoa đã ôn nhu nhẹ nhàng đặt lên đầu vai nàng: “Ta hiểu được!”

Một cảm giác ấm áp dễ chịu liền từ đầu vai chậm rãi truyền khắp thân. Âu Dương Noãn biết, cho dù nàng làm cái gì hấn cũng đều sẽ ở bên cạnh nàng.

Như vậy là đủ rồi, vì hấn, vì cuộc sống của mình có thể bình an hưởng lạc, nàng cái gì cũng sẽ không sợ hãi

Chương 379

Tôn Nhu Trữ vì chuyện của Giang Hải vương phi mà không còn tâm tình xử lý công việc. Cho nên liền đem mọi chuyện đẩy cho Âu Dương Noãn.

Người trong Yến vương phủ không rõ lắm tính cách của vị Quận vương phi này. Nhưng người người đều biết địa vị của nàng trong lòng quận vương, cho nên ai cũng không dám xem thường.

Lời tuy là như thế nhưng bọn họ cũng không biết vị quận vương phi này có bao nhiêu năng lực. Chẳng qua làm để đối phó là được rồi.

Tôn Nhu Trữ nói rõ với Âu Dương Noãn vài câu rồi phân phó xuống dưới. Mọi chuyện trong phủ hết thảy đều đến Hạ tâm đường tìm Quận vương phi, nghe quận vương phi phân phó.

Chỉ chốc lát sau quản sự các phòng đều đến Hạ tâm đường hỏi chuyện, đáp lời. Mọi công việc trong Yến vương phủ đều có các quản sự khác nhau phụ trách, so với Âu Dương gia thì có trật tự rõ ràng. Dù sao nàng cũng chỉ là thay Tôn Nhu Trữ quản hai ngày cho nên nàng làm cũng vô cùng thuần thục, đâu vào đấy.

Phụ trách nội viện Tôn quản sự nói: “Quận vương phi, ba ngày trước lúc công tượng đến sửa nóc đình hóng mát thì không may bị rơi xuống gãy chân. Ngài xem nên xử lý thế nào?”

Âu Dương Noãn uống ngụm trà nói: "Tôn quản sự! Nghe nói người là lão nhân trong vương phủ, chuyện này người nói xem phải làm sao?"

Tôn quân sự ngăn ra, lập tức cười cười nói: “Quận vương phi, chuyện này thật sự là khó giải quyết. Ta dựa theo quy củ bồi thường cho hấn một trăm lượng bạc!”

“Nhưng hấn không biết là bị người nào xui khiến nói chân gãy của mình cả đời đều không tốt lên được. Nói Yến vương phủ chặt đứt đường sống của hấn, còn ở trên đường cái ồn ào kêu oan để mọi người đều biết!”

“Ta đã gọi người ra giáo huấn hấn một chút để hấn không cần nói lung tung. Còn có....”

Giáo huấn một chút?

Âu Dương Noãn nhíu mày, Yến vương phủ là nơi nào? Tôn quân sự sẽ làm ra loại hành vi không ổn như vậy sao?

Hay vẫn là hấn cố ý khó xử nàng?

Âu Dương Noãn suy nghĩ một lát liền chậm rãi nói: “Tôn quân sự, người đem việc này nháo cho cả thiên hạ đều biết, là muốn người người đều cảm thấy Yến vương phủ là nơi hoành hành làm bậy? Còn muốn để mọi người cảm thấy người hành sự bất lực?”

Khuôn mặt Tôn quân sự cứng lại, nhất thời có chút không nói nên lời. Hấn luôn nhận ân huệ của Đồng thị cho nên hạ quyết tâm muốn đem việc này nháo lớn lên. Muốn để người ta cảm thấy Tôn Nhu Trữ quân sự bất lực.

Hiện tại lại có thể đem điều này đổ hết lên đầu Âu Dương Noãn, hiệu quả cũng đều như nhau. Ai ngờ Âu Dương Noãn lại lợi hại như vậy, liếc mắt liền đã nhìn thấu ý đồ của hấn.

Kỳ thực mặt mày Âu Dương Noãn trời sinh thanh lãnh. Mi cong thanh tú giống như sa mỏng dè dặt bao phủ. Nhìn như nhu điểm uyển chuyển hàm xúc. Khi lơ đãng nhìn người khác sẽ cong xuống như nước quanh co, rung động lòng người.

Nguyên nhân vì thế mà tất cả mọi người đều cho rằng tính cách nàng hiền dịu, ôn nhu. Nhưng lúc này, nàng thoát nhìn còn lãnh khốc hơn Đồng thị ba phần.

“Không dám! Ta chẳng qua chỉ là....”

“Ta? Cùng chủ tử nói chuyện, từng câu từng câu đều tự xưng là ‘ta’. Đây là quy củ của Vương phủ hay vẫn là quy củ của ngươi?”

Tôn quân sự biến sắc, đỉnh mũ này chụp xuống ép tới hần rớt cuộc không có biện pháp ngăn đầu.

Hắn miễn cưỡng nói: “Ta....nô tài là được Đồng trác phi đặc biệt cho phép....”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, ung dung nói: "Đây là đang lấy Đồng trác phi đến áp chế ta sao? Trác phi là người ôn hòa nhân từ, sao có thể cho phép ngươi khi nhục ta như vậy? Rõ ràng là ngươi mượn danh nghĩa của người làm ra chuyện bậy bạ! Người đâu, mang sổ sách lại đây!"

Tôn quân sự sừng sốt, trợn mắt há mồm nhìn Âu Dương Noãn.

"Tiểu thư, sổ sách đều ở trong này!" Hồng Ngọc nâng sổ sách, dè dặt cẩn trọng nói.

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Đọc to lên cho mọi người cùng nghe một chút!"

“Dạ!”

“Tháng giêng tu bổ hoa viên, tham ô chương quỳ Vương gia một ngàn lượng!”

“Tháng hai tu chỉnh hậu viện, nhận hối lộ năm ngàn lượng, mua ngói lưu ly thứ đẳng!”

“Tháng tư....Tháng năm....”

“Trong vòng một năm, tổng cộng tham ô đã lên đến một vạn tám ngàn lượng!”

"Tôn quản sự, ở trong này mỗi một giao dịch đều tra ra. Người có muốn cùng ta tìm người đến đối chứng?"

Tôn quản sự hoảng sợ, trên mặt đã không còn vẻ ngông nghênh của ngày xưa. Mặt trắng bệch, hấn quỳ mạnh xuống: “Quận vương phi! Nô tài bị oan, đây là lời nói vô căn cứ a!”

Âu Dương Noãn cười lạnh. Tôn Nhu Trữ sớm đã nhắc với nàng, Tôn quản sự này là tử trung phái bên người Đồng thị. Nếu hôm nay nàng không giết già dọa khỉ nhà này còn chưa có pháp người quản lý.

Âu Dương Noãn lạnh giọng: “Oan uống? Người chỉ là quản sự một vương phủ vậy mà ở ngoại ô kinh đô có một tòa nhà hơn ba mươi gian!”

“Khai hằng nghĩa hào tiền phô một tòa, bản ngân sáu ngàn lượng.
Khai hằng trạch hào tiền phô một tòa, bản ngân sáu ngàn lượng.
Nhập bản hỏa khai đồng nghiệp đường hiệu thuốc một tòa, bản ngân bốn ngàn lượng. Nhập bản hỏa khai vĩnh nghĩa trưởng cục một tòa,

bản ngân một vạn lượng!”

“Đây đều là oan uổng cho người sao? Người nói người là lão nhân bên cạnh Đồng thị. Nhưng lại ỷ vào sự tín nhiệm của người là làm ra chuyện ăn cây táo rào cây sung, còn đứng ở đây miệng lưỡi lưu loát. Nếu để Trắc phi biết được thì chính là người đầu tiên không tha cho người!”

Sắc mặt mọi người đều từ vui sướng khi người khác gặp họa mà chuyển âm trầm. Vừa rồi bọn họ còn ôm tâm tư xem náo nhiệt nhưng hiện tại lại phát hiện mọi sở tác sở vi của Tôn quản sự căn bản đều nằm trong mắt Âu Dương Noãn. Nàng đúng là đang đợi hấn tự động dâng tới cửa, sau đó mới xử trí hấn.

“Không chỉ có người. Còn có Di quản sự, Ninh quản sự, Trương quản sự, Lưu quản sự, việc này các người đều có phần. Có cần ta đọc ra rõ ràng nữa hay không?”

Mọi người vừa nghe, nhất thời ồ lên. Bốn người vừa bị điểm tên tất cả đều quỳ xuống, sợ tới mức cả người run run, dập đầu không ngừng.

“Người đâu! Đưa năm người bọn họ tha ra ngoài, hết thầy giao cho Đồng trắc phi xử lý!”

Năm người liên tiếp cầu xin tha thứ nhưng còn chưa đụng tới làn váy Hồng Ngọc chắn trước Âu Dương Noãn liền đã bị người ta mạnh mẽ kéo ra ngoài.

Trong phòng khách nhất thời đều câm như hến, mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Chu mama!” Âu Dương Noãn đột nhiên mở miệng gọi.

Chu mama bị gọi tên bỗng giật nảy mình, cho rằng mình cũng có chuyện gì vi phạm nằm trong tay đối phương liền nhanh chóng nói: “Dạ! Dạ! Xin quận vương phi phân phó!”

Mọi người đều nghĩ rằng người kế tiếp bị xử chính là Chu mama. Ai ngờ vẻ mặt Âu Dương Noãn lại rất ôn hòa: “Ngươi luôn là một trợ thủ của Tôn quân sự, công việc của hần ngươi quen thuộc nhất. Hơn nữa ta thấy ngươi so với hần còn làm tốt hơn. Từ hôm nay trở đi chuyện của hần liền giao hết cho ngươi. Cần phải tận tâm tận lực làm tốt, hiểu chưa?”

Chu mama nghe vậy thì mừng rỡ. Đây là đang muốn thăng chức cho mình a!

Nghĩ như vậy Chu mama lại càng sung sướng: “Dạ! Nô tỳ nhất định sẽ cúc cung tận tụy, không cô phụ sự ưu ái của quận vương phi!”

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Còn chuyện vừa rồi....”

Tâm lý mọi người vừa buông lại lập tức căng lên.

“Ngươi bị ngã gãy chân kia, cho hần thêm năm trăm lượng bạc. Lại an bài hần làm việc nhẹ nhàng trong phủ. Nhưng trước khi giao bạc nhất định phải bảo hần ký khế ước để hần vĩnh viễn cũng không thể lại gây chuyện!”

“Dạ! Dạ! Quận vương phi yên tâm!”

Âu Dương Noãn nói tiếp: “Công chúa ở lại Phù dung các, ngoại trừ những người Đồng trắc phi phái qua đó thì còn thiếu nha đầu am hiểu nữ hồng. Các ngươi châm chước nhìn xem, có nha đầu nào lanh lợi hiểu biết thì phái đi qua!”

“Còn chuyện của Nghiêm tiểu thư, cứ tạm thời dàn xếp ở biệt viện. Những cái khác chờ phân phó của ta!”

Sau khi xử trí mấy người Tôn quản sự, việc lớn việc nhỏ mọi người đều toàn bộ nắm bắt rõ ràng. Một canh giờ cũng liền bắt tri bắt giác trôi qua.

Chờ sau khi các quản sự đều rời đi, Xương Bồ tiến vào nói nhỏ bên tai nàng: “Tiểu thư, công chúa tới đây đã được nửa canh giờ. Thấy ngài đang bận nên không cho bọn nô tỳ vào thông báo!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu: “Mời nàng vào đi!”

Xương Bồ mang Mộ Hương Tuyết tiến vào, nàng ta mặc một thân y phục màu xanh nhạt, trang điểm hết sức nhẹ nhàng nhưng lại tăng thêm vẻ thanh thoát.

Âu Dương Noãn để hạ nhân châm trà dọn chỗ, cười nói với Mộ Hương Tuyết: “Công chúa tìm ta có việc sao?”

Mộ Hương Tuyết có chút ngượng ngùng nói: “Vừa rồi đứng bên ngoài nghe người xử lý mọi chuyện, rất sạch sẽ lưu loát, đầu vào đấy. Ta thực sự rất bội phục, người so với ta còn nhỏ tuổi hơn nhưng lại rất có năng lực. Ta đối với mấy thứ đó hoàn toàn không biết a!”

Âu Dương Noãn ngẩng đầu nhìn đối phương: “Công chúa xuất thân cao quý, lại ôn nhu hào phóng. Không biết có bao nhiêu người hâm mộ người còn không kịp!”

Âu Dương Noãn nói vậy khiến Mộ Hương Tuyết rất kích động. Mặt đỏ lên, vội vàng nói: “Người cũng cảm thấy như vậy sao? Ta còn

tưởng người không thích ta!”

Vẻ mặt này của Mộ Hương Tuyết rất giống một đĩa nhỏ nóng lòng muốn biểu hiện tốt trước mặt người lớn. Âu Dương Noãn chú ý ánh mắt nàng, đôi mắt sáng ngời trong suốt, không hề giống như đang giả bộ.

Thấy Âu Dương Noãn không đáp lời, Mộ Hương Tuyết cúi đầu: “Ta chỉ có một gương mặt đẹp mắt mà thôi. Người khác là vì khuôn mặt này mà thích ta, vì thân phận của ta mà nịnh hót!”

“Ta từng mở miệng bảo mẫu hậu dạy ta thêm nhiều thứ. Nhưng người lại nói ta chỉ cần ngồi đó đã liền có rất nhiều người yêu ta. Trước kia ta cũng nghĩ như vậy nhưng hiện tại ta cảm thấy chẳng qua là bị sắc tướng sở mê mà thôi!”

Mộ Hương Tuyết vừa sinh ra đã công chúa, không cần cùng người khác đấu tranh cũng có tiền đồ光明的. Cho nên không cần ở phương diện này tốn nhiều tâm tư. Mà quản gia xử lý công việc, đến lúc đó tự nhiên có người trợ giúp, không cần tự mình ra tay.

Quả nhiên, đồng nhân bất đồng mệnh a! Nếu nàng cũng có xuất thân như Mộ Hương Tuyết thì hiện tại sớm diệt trừ Đồng thị. Làm gì phải ngó trước ngó sau, chân tay gò bó? Chẳng qua là ngày như vậy cũng sẽ không quá vài ngày, Đồng thị luôn muốn giải quyết xong.

Còn về phần Mộ Hương Tuyết tựa hồ như muốn thông qua hình thức sống chung để biến thành bằng hữu. Nhìn biểu cảm của Mộ Hương Tuyết, tựa hồ như muốn trở thành tri kỷ của nàng.

Trong lòng Âu Dương Noãn khe khẽ thở dài. Nhưng cũng ngay lập tức nhắc nhở chính mình. Đây là nữ nhân có khả năng là hướng Trọng Hoa mà tới, cũng không thể mềm lòng khinh địch. Hơn nữa

phẩm hạnh một người, sao có thể chỉ nói đôi ba câu liền nhìn ra?

Âu Dương Noãn cười nói: "Ta đã bảo bọn họ tìm một nha đầu giỏi về nữ hồng mang đến cho ngươi. Ta cam đoan, kỹ năng thêu của nàng so với ta còn tốt hơn. Cũng tiện cho ngươi có thể hỏi bất cứ lúc nào, cũng không cần phải chạy đến chỗ ta làm gì cho xa!"

Mộ Hương Tuyết nghe vậy thì sửng sốt, lập tức lộ ra vẻ mặt bi thương. Dung mạo của nàng quá mức chói mắt khiến người ta sinh ra cảm giác không đành lòng. Không cần nói Âu Dương Noãn, ngay cả Hồng Ngọc cùng Xương Bồ bên cạnh cũng đều toát ra chút ý tứ có lỗi.

Mộ Hương Tuyết nghĩ nghĩ liền lấy một túi hương từ bên hông ra đưa cho Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn cầm lấy. Trên túi hương thêu một gốc hoa mai, châm tuyến cũng không phải tốt lắm. Nhưng cũng nhìn ra được rất dụng tâm.

Cầm đến gần lại ngửi được một mùi hương thơm ngát nhưng lại thoang thoảng không nồng đậm khiến người ta rất thoải mái: "Túi hương này là....?"

Mộ Hương Tuyết nhất thời cười rộ lên: "Ta sắp đi rồi! Thời gian qua làm phiền ngươi chiếu cố, ta cũng không có gì tặng cho ngươi. Đây xem như là lễ vật chia tay!"

Âu Dương Noãn cầm lấy túi hương, nhất thời không biết nói gì cho phải. Nếu nói chiếu cố tự nhiên là có nhưng nhiều hơn là phòng bị.

Nhìn ánh mắt trong suốt của Mộ Hương Tuyết, Âu Dương Noãn lần đầu tiên cảm giác được, Mộ Hương Tuyết cùng Lâm thị, Âu Dương

Khả và Đồng thị là hoàn toàn khác nhau.

Từng một lần vì sự thiên chân thơ ngây nhưng bụng dạ khó lường của Âu Dương Khả đánh lừa, phải chịu đau khổ. Cho nên hiện tại đối với mỗi một người có ý tiếp cận nàng đều tràn ngập hoài nghi.

Vì vậy mà khắp nơi muốn thử Mộ Hương Tuyết. Nhưng thực tế, ngay từ đầu đến giờ Mộ Hương Tuyết căn bản không làm gì tổn thương đến nàng. Ba tháng trôi qua cũng rất nhanh, người cũng rất nhanh sẽ rời đi.....

Âu Dương Noãn biết kỹ thuật thêu của đối phương như thế nào. Làm ra được túi hương này, chỉ sợ đã tiêu phí không ít tâm tư.

“Hoa trong túi hương này là hái trong hoa viên, mùi thơm rất dễ chịu. Thế tử phi cũng có một cái, chỉ là cái của nàng là ta bảo nha đầu làm. Người đừng nói với nàng!” Mộ Hương Tuyết nói có chút e dè.

Âu Dương Noãn nhin không được mà nói: “Công chúa, người là người thông minh hẳn là có thể nhìn ra lập trường của ta. Ta đối với người thậm chí còn kém hơn Thế tử phi đối với người. Người vì sao phải làm vậy?”

Mộ Hương Tuyết nhìn Âu Dương Noãn, nhẹ nhàng nói: “Mẫu hậu ta từng nói người có một nữ nhi bị chết non. Ta lần đầu nhìn thấy người liền cảm thấy mặt của người sáng tỏ như ánh trăng trong truyền thuyết của Cao Xương quốc chúng ta. Nếu tỷ tỷ ta còn sống, nhất định cũng giống người, ôn nhu, xinh đẹp, bình thản, cao quý!”

“Quận vương phi, ta không phải có ý xấu. Đối với Yến vương phủ cũng không hề có ý đồ, người đừng chán ghét ta. Ta cùng Cửu ca đều giống nhau, đều rất thích người!”

Trong lòng Âu Dương Noãn hơi rối, nhìn gương mặt xinh đẹp của đối phương thì hơi ngẩn ra. Thực sự có rất ít người có thể đối với người khác nói ra những cảm nhận của mình. Nhưng Mộ Hương Tuyết cùng Mộ Hiên Viên lại không giống như vậy, đều đơn giản nói ra từ thích này.

Âu Dương Noãn nghe ra, là thích thật tâm. Mộ Hương Tuyết mang đến cho người ta cảm giác chân thành. Nếu đối phương muốn mưu tính điều gì thì sớm đã có hành động, sao cho tới hôm nay vẫn còn chưa động thủ?

Bình tĩnh nhìn lại, cá tính của Mộ Hương Tuyết cũng thực ôn nhu, cùng với nàng giống nhau.

Không! Phải nói là nàng tận lực đem ôn nhu làm một loại vũ khí. Mà ôn nhu của Mộ Hương Tuyết là xuất phát từ nội tâm, có thể đánh động lòng người....

Âu Dương Noãn nghĩ như vậy, thần sắc cũng nhu hòa xuống.

Mộ Hương Tuyết cũng thực thích cùng Âu Dương Noãn nói chuyện, cái miệng nhỏ liến thoắng không ngừng. Từ chuyện Yến vương điện hạ chủ tử Yến vương phủ thực uy nghiêm đến y phục trang sức trên người Đồng thị.

Nói chuyện thức ăn trà nước hôm nay cho tới phong thổ Cao Xương quốc đều có chuyện để nói. Hơn nữa thấy ở với người khác cũng không nói nhiều như vậy, nhưng vừa thấy Âu Dương Noãn liền rất cao hứng nói không ngừng.

Đang nói, Hồng Ngọc liền bấm báo: “Quân vương đã về!”

Âu Dương Noãn còn chưa nói, Mộ Hương Tuyết đã đứng lên: “Ta đi

trước!”

Âu Dương Noãn sửng sốt. Nhìn thấy trên mặt Mộ Hương Tuyết không có một tia kinh hỷ hay vẻ mặt chờ đợi mà ngược lại còn có chút kinh hoảng. Đôi mắt còn vụng trộm nhìn nàng, như là sợ nàng sẽ tức giận.

Âu Dương Noãn cười nói: “Công chúa cũng nên gặp qua Minh quận vương...”

Âu Dương Noãn biết, nếu Mộ Hương Tuyết có ý với Tiểu Trọng Hoa thì sẽ nghĩ cách lấy cớ ở lại. Nhưng lại thấy Mộ Hương Tuyết liên tục xua tay: “Không, không cần! Cữu ca ta đặc biệt không thích Minh quận vương, cũng bảo ta tránh mặt hắn!”

Âu Dương Noãn hết chỗ nói.

Tính cách Cữu hoàng tử còn có điểm thẳng thắn như vậy sao? Sau lần trước hắn vẫn như vậy, không năm thì ba lần xuất hiện trước mặt nàng, khuyên bảo nàng đi Cao Xương quốc thăm thú.

Âu Dương Noãn muốn cười. Người này là đang nói thật hay vẫn là không có tâm nhãn đây? Hoặc là ở trước mặt nàng, hắn biểu hiện ra một mặt tốt nhất?

Mộ Hương Tuyết nói xong liền thực sự đứng dậy cáo từ, nửa điểm ý tứ muốn ở lại cũng không có.

Ai ngờ lại vừa vặn Tiểu Trọng Hoa vén rèm bước vào, hắn vừa vào vừa nói: “Phụ vương nói tối hôm nay cùng ra đại sảnh dùng bữa....”

Lời nói còn chưa xong đã liền thấy người trước mặt, giọng điệu cũng thoáng dừng lại....

Chương 380

Mộ Hương Tuyết hiển nhiên là phát hoảng, cúi nhanh đầu nói: “Minh quân vương an khang!”

Tiểu Trọng Hoa gật gật đầu, Mộ Hương Tuyết liền lập tức vén rèm đi ra ngoài.

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu, thu hết vẻ không được tự nhiên của đối phương vào trong mắt.

Đây không phải là biểu hiện muốn quyến rũ người khác. Cho tới bây giờ nàng thực sự cảm thấy, tâm lý phòng bị của mình quá nặng.

Tiểu Trọng Hoa nhìn Âu Dương Noãn, lại thấy nàng một mặt tươi cười thì không khỏi nói: “Không phải không thích nàng ta sao? Lần sau nếu lại đến cứ tìm cơ tránh đi là được, không cần phí tâm tư tiếp đón!”

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Tự nàng chạy tới đây, không lẽ ta phải đuổi nàng đi sao? Dù sao nàng cũng không có ý đồ gì xấu!”

“Oh?”

Tiểu Trọng Hoa có chút ngoài ý muốn nhìn Âu Dương Noãn: “Nghe ý của nàng thì tựa hồ như cách nhìn thay đổi rồi?”

Âu Dương Noãn tùy ý cười cười: “Không nói chuyện này nữa. Hiện tại cách thời gian dùng bữa còn sớm, có muốn ăn chút điểm tâm gì không? Phòng bếp mới làm hoa hồng toan giác cao, rất ngon, có

muốn ném thử không?”

Tiểu Trọng Hoa cười nói: “Từ khi nào thì nàng bắt đầu thích những thứ đó?”

Âu Dương Noãn cũng để ý, chỉ thuận miệng nói: “Là do phòng bếp làm rất ngon a!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn nhìn sổ sách trên bàn, nhú mày nói: “Đại tẩu đều đẩy hết mọi việc cho nàng sao?”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, tùy ý mở một quyển sổ sách nói: “Đại tẩu quả thực không am hiểu mấy thứ này, bị người ta lừa còn không biết. Chỉ trong tháng này, đã hao hụt đi vạn lượng bạc, tẩu ấy còn không rõ là có chuyện gì xảy ra!”

Tiểu Trọng Hoa gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Xem ra có người không muốn giao quyền lực đây mà. Chỉ là việc này nàng cũng không cần tự mình làm, ta sẽ phái một ít người đặc lực tạm thời đến quản!”

Làm nô tài rất quan trọng. Nhưng rất nhiều chuyện nô tài làm không đến. Ví dụ như trấn áp, nếu hôm nay đổi lại là một người khác ở đây, còn có thể xử lý được Tôn quản sự sao? Tất nhiên là không được rồi.

Âu Dương Noãn cười nói: “Chàng cũng quá coi thường ta rồi. Lúc trước ta quả thật cái gì cũng không hiểu nhưng mẫu thân đã bảo Đào cô cô dạy cho ta không ít. Mẫu thân thường nói, ta hiện tại đã là thê tử của chàng. Chỉ có thể đem mọi chuyện trong nhà quản lý tốt thì chàng mới có thể chuyên tâm xử lý chuyện trên triều. Trước mặt sau lưng cũng sẽ không phải phiền chàng nhiều. Những thứ đó ta đều nhớ kỹ!”

Tiểu Trọng Hoa chột ngẩn ra, nhìn nàng nhẹ nhàng nói: “Noãn Nhi, ta cưới nàng không phải để cho nàng phải vất vả!”

Vất vả? Âu Dương Noãn bật cười, quản gia xử lý công việc là thứ mà nữ tử bắt buộc phải học. Mà tình hình hiện tại xem ra nàng cũng coi như là thuận buồm xuôi gió, cũng không có gì khó xử. Thứ cần phải hao tâm chính là làm sao để đối phó với những quý khách sau lưng.

Nhìn nàng, trong lòng Tiểu Trọng Hoa liền mềm xuống. Trên tay dùng sức, liền đem nàng kéo vào lòng: “Chờ một chút!”

Âu Dương Noãn nghe lời hắn nói, thấy đôi mắt đen kịt của hắn, khoe miệng đang cười nhưng trong mắt lại không có nửa điểm ý cười. Tất cả đều nghiêm túc.

Nàng cảm thấy có chút kỳ quái, hắn nói chờ một chút, là chờ cái gì đây?

Bữa tối dùng ở chính đường.

Tiểu Trọng Hoa cùng Âu Dương Noãn vừa đến chính đường liền nhìn thấy Đồng thị ngồi ở vị trí nữ chủ nhân. Bên cạnh là đại nha đầu đang cuộn tay áo rồi lấy khăn nóng lau tay. Tào di nương một bên đang đứng bày biện bát đĩa.

Thế tử Tiểu Trọng Quân phá lệ đã ở đây, chỉ là sắc mặt trắng xanh, thấy Tiểu Trọng Hoa bước vào thì hơi hơi gật đầu.

Tiểu Trọng An cũng ngồi một bên, chính là vẻ mặt rất mất tự nhiên. Tiểu Trọng Vân con Tào di nương ngồi ở ghế cuối cùng, thấy bọn họ tiến vào thì lập tức đứng dậy thỉnh an.

Tôn Nhu Trữ cầm một ly trà, đứng cách Tiểu Trọng Quân rất xa,

đang nhìn về phía hoa viên ngoài cửa sổ. Thấy Âu Dương Noãn tiến vào liền lập tức cười nói: “Chỉ còn chờ hai người thôi đấy!”

Âu Dương Noãn kỳ quái hỏi: “Vương gia không cùng ăn sao?”

“Vương gia có việc gấp bị triệu tiến cung rồi!”

Đồng thị nhàn nhạt nói: “Mọi người đã đến đông đủ, mang đồ ăn lên đi! Lần sau lúc đến thời gian dùng bữa, đừng để mọi người phải chờ mỗi mình hai người!”

Lời này là hướng về Âu Dương Noãn mà nói.

Nàng mỉm cười, Đồng thị dạo gần đây hiển nhiên là tức giận không ít. Lại còn nói ra những lời nặc mùi thuốc súng như vậy, hơn nữa còn nói trước mặt mọi người, hoàn toàn không còn dáng vẻ phong độ lúc trước.

Đồng thị vì chuyện của Tiểu Trọng An mà trong cơn tức chung quy vẫn không tiêu tan: “Noãn Nhi giả đến Yến vương phủ cũng đã lâu như vậy, cũng không phải là vừa đến. Nói vậy, đối với quy củ nhà chúng ta cũng đã rất quen thuộc, thế nào mà mãi lúc này mới đến?”

Tôn Nhu Trữ cười nói: “Mọi người cũng đều mới đến, sớm một chút muộn một chút cũng không sao?”

Đồng thị thản nhiên nói: “Chúng ta thì không sao cả nhưng Trọng Vân phải đi học. Buổi tối còn phải thức đêm đọc sách, sai lệch thời gian dùng bữa thì không tốt!”

Âu Dương Noãn đang muốn nói chuyện, Tiểu Trọng Hoa đã cười nói: “Dạ! Trắc phi giáo huấn rất đúng!”

“Hôm nay cũng đều trách ta ở bên ngoài nhiều việc nên mới trì hoãn. Nơi ta ở cũng cách nơi này khá xa, khó tránh mất thời gian! Như vậy đi, về sau ăn cơm không cần báo chúng ta, chúng ta ở trong viện mình ăn cái gì cũng đều giống nhau!”

Đây ý là sẽ không bao giờ đến ăn cơm nữa?

Đồng thị tức giận mở to hai mắt, trước ngực phập phồng.

Âu Dương Noãn cười nói: “Đã muộn rồi, mau mang đồ ăn lên đi!”

Tào di nương cúi mắt xem như không thấy mọi chuyện.

Đợi đồ ăn mang lên, mọi người bắt đầu dùng bữa.

Âu Dương Noãn cảm giác sâu sắc hương vị phòng bếp chung cùng phòng bếp nhỏ trong viện khác nhau. Rất nhiều đồ ăn ngon hơn, cũng liền có tư vị hơn, ăn cũng nhiều hơn bình thường.

Tiểu Trọng Hoa khó thấy được khẩu vị nàng tốt như vậy, không khỏi có chút giật mình.

“Nghe nói hôm nay ngươi xử lý năm quản sự?” Trên chính vị, Đồng thị ôn hòa hỏi.

Âu Dương Noãn thông dong bỏ một miếng gà vào miệng, chậm rãi nhai nuốt rồi buông đũa: “Đúng vậy! Chính là do Tôn quản sự cùng bốn vị nữa đều tham ô không ít ngân lượng bị người ta phát giác. Nếu ta không xử lý thì thật sự không thể được a!”

Đồng thị cầm chén đẩy: “Hắn đi theo ta nhiều năm như vậy, làm việc đều không có sai lầm. Thế nào mà đến chỗ ngươi lại liền tham ô ngân lượng?”

Trên bàn ngoại trừ Âu Dương Noãn, tất cả mọi người đều dừng đĩa, nâng mắt nhìn.

Âu Dương Noãn nhàn nhạt cười: “Trắc phi có điều không biết, những mục tham ô đều là của năm trước. Hắn còn một mục chắc chắn là do ngài phân phó hắn làm việc tốt nên thưởng cho hắn. Nhưng vạn lượng bạc này cũng thật sự không phải số nhỏ, ngài sao có thể vì hắn làm tốt mà thưởng cho từng ấy?”

“Ta cho người thẩm vấn, hắn thế nhưng lại sửa miệng, nói số bạc đó đều là vì ngài mà lấy ra. Ta lúc ấy liền rất tức giận, đây không phải là đang nói ngài nhân cơ hội quản gia kiếm lời rút tiền riêng sao? Điều nô như vậy, sao có thể giữ lại? Trắc phi, ngài nói đúng không?”

Đồng thị tức không nói được gì, lạnh lùng nhìn Âu Dương Noãn. Nàng cũng mỉm cười nhìn qua, nửa điểm cũng không thấy bộ dáng lùi bước.

Tôn Nhu Trữ cười nói: “Đúng vậy, loại nô tài xảo quyết này nếu giữ lại chẳng phải làm cho người ta nói Đồng trắc phi tham ô? Điều đó rất không tốt, xử lý sớm một chút mới là sáng suốt!”

Tiểu Trọng Quân trùng trùng ho khan, Tôn Nhu Trữ lại không chút để ý, quay mặt qua chỗ khác.

Tiểu Trọng Quân nói với Tiểu Trọng Hoa: “Mặc kệ là như thế nào, Tôn quản sự là do Đồng trắc phi đề bạt lên. Nếu muốn xử lý hắn thì cũng phải do trắc phi xử lý!”

Tiểu Trọng Hoa bình tĩnh nhìn Tiểu Trọng Quân: “Đại ca, trắc phi sự vụ bận rộn. Gần đây thân thể lại không tốt, còn có phụ vương phải chăm sóc chú ý. Lại còn muốn quan tâm nhiều tới chúng ta, thật sự

là quá vất vả rồi!”

Đồng thị tựa tiểu phi tiểu nhìn hấn: “Ta là trưởng bối trong phủ, nên chăm sóc cho văn bối. Không dám nói vất vả!”

Tươi cười của Tiểu Trọng Hoa lại rất tùy hứng: “Trọng An cần phải nạp thê, ngài còn có rất nhiều chuyện phải lo. Ta không thể nhìn ngài bận rộn mà không lo, đó chính là bất hiếu! Lúc trước đại ca thân thể yếu, đại tẩu còn phải bận chăm sóc không thể rảnh rỗi. Hiện tại đã khác rồi, có Noãn Nhi giúp đỡ đại tẩu xử lý công việc. Ngài cứ yên tâm, chuẩn bị hôn sự của Trọng An quan trọng hơn!”

Tiểu Trọng An buộc phải thành thân trước sau đó mới có thể nạp Nghiêm Như Hoa vào cửa. Cho nên Đồng thị vội vàng vì Tiểu Trọng An an bài một mối hôn sự. Bởi vì quá mức vội vàng nên nhà gái cũng không thật vừa lòng.

Đồng thị đang buồn rầu, lúc này không khỏi càng phát hỏa: “Trữ Nhi còn phải chăm sóc Trọng Quân, Noãn Nhi lại đang học hỏi. Chỉ sợ là không thích hợp!”

Vốn quyền xử lý gia sự trong Yến vương phủ nên giao cho Tôn Nhu Trữ nhưng Đồng thị mãi vẫn không chịu buông tay. Chuyện này quả thực là quá đáng! Hiện tại Tôn Nhu Trữ muốn lấy về, bà ta còn ra sức khước từ không đáp ứng, thật sự là không thể nào nói nổi.

Nhưng Đồng thị dù sao cũng là trưởng bối, Thế tử lại hoàn toàn đứng một bên khiến Tôn Nhu Trữ từ trước tới giờ không nói được gì.

Hiện tại Âu Dương Noãn đã vào cửa, Yến vương phủ đã có Thế tử phi, nay lại thêm một Quận vương phi. Nếu còn đem quyền lực quản sự giao cho Đồng thị thì thật sự là hơi quá đáng.

Tiểu Trọng Hoa chậm rãi nói: “Chuyện này ta đã đề cập qua với phụ vương. Người cũng luôn cho rằng thời gian qua để trắc phi phải vất vả, vẫn luôn băn khoăn vấn đề này!”

Tiểu Trọng Quân nói: “Trọng Hoa, chuyện trong phủ ngàn lời vạn chữ, sao có thể chỉ trong chốc lát là có thể nói rõ? Theo ta thấy, các người cũng quá nóng vội rồi. Năng lực của Nhu Trữ thế nào ta còn không biết sao? Đệ muội cũng vừa gả qua không bao lâu, có năng lực gì để quản gia? Đồng trắc phi mấy ngày nay luôn quan tâm các người, các người lại từng người từng người muốn chọc giận ngài!”

Nói xong lại nhìn chăm chăm Tôn Nhu Trữ: “Nhu Trữ, người còn không mau đem mọi chuyện nói rõ ràng!”

Hắn đây là đang muốn Tôn Nhu Trữ chính mình đứng ra. Nhưng Tôn Nhu Trữ lại dường như không nghe thấy, nửa câu cũng không chịu nói.

Âu Dương Noãn cười nói: “Đại ca, huynh đã suy nghĩ cho Đồng trắc phi thì cũng nên để đại tẩu và ta giúp người phân ưu. Nếu huynh bảo đại tẩu không làm chẳng phải là muốn để đại tẩu trốn tránh trách nhiệm, mượn cơ hội nhàn hạ sao?”

Tiểu Trọng Quân bị ghen đến không nói được lời nào.

Trên bàn này ngoại trừ Tiểu Trọng Quân thì không một ai chịu đứng ra nói giúp mình. Thậm chí cả Tiểu Trọng An cũng cúi đầu không nói gì.

Hai mắt Đồng thị như phun hỏa, lạnh lùng nhìn chăm chăm Tiểu Trọng Hoa, sắc mặt lại thống khổ: “Các người không nói ta cũng biết! Đây là các người trưởng thành rồi nên ghét bỏ ta làm vướng bận tay chân!”

Nói xong liền dùng khăn tay lau nước mắt, bộ dáng rất thương tâm: “Mọi người đều nói ân sinh thành không bằng ân dưỡng dục. Vương phi qua đời sớm, huynh đệ các người đều là ta nhìn lớn lên từ nhỏ. Trước khi Vương phi qua đời đã ngàn dặn vạ dò bảo ta chăm sóc cho các người. Lúc này trưởng thành rồi, các người đều có suy nghĩ riêng, ta còn có thể nói gì đây?”

Âu Dương Noãn khiếp sợ nhìn Đồng thị, nàng thật sự không thể tưởng tượng được, Đồng thị cư nhiên lại dùng chiêu này.

Tiểu Trọng Quân nhìn bốn phía chung quanh, lạnh lùng nói: “Trọng An, Đồng trác phi thương tâm như vậy, người còn không mau khuyên nhủ!”

Tiểu Trọng An ngồi không được, đứng dậy ho khan một tiếng, tiến lên nói: “Mẫu phi, ngài thân mình đã không tốt, làm gì còn quản mấy chuyện này? Dem mọi chuyện giao lại cho đại tẩu, ngài cũng được nghỉ ngơi....”

Hắn vừa mở miệng, Đồng thị đã tức đến hai mắt đều đỏ lên, lạnh lùng nói: “Ta thật sự là đã nuôi một con sói mắt trắng. Người không nhớ ân của ta thì thôi, đằng này còn cả ngày nghĩ cách chọc ta tức giận. Cơm này ta nuốt không trôi nữa, các người tự mình ăn đi!”

Nói xong liền đứng lên bước nhanh ra ngoài, người còn lại đều hai mặt nhìn nhau.

Tiểu Trọng Quân lạnh lùng nhìn Tiểu Trọng Hoa, cảm thấy đệ đệ đã hoàn toàn thay đổi. Hiện tại trong lòng hắn chỉ có một mình Âu Dương Noãn, đại ca của hắn chỉ sợ hiện tại hắn cũng không để trong mắt.

Tiểu Trọng Quân cười lạnh: “Ta cũng ăn no rồi, đưa ta đi!”

Lời này là nói với Tôn Nhu Trữ nhưng nàng lại nói với nha đầu một bên: “Mau, mau đưa Thế tử trở về!”

Tiểu Trọng Quân cũng không nói nhiều nữa, ánh mắt lạnh lùng nhìn thoáng qua thê tử của mình. Trong đó thế nhưng lại hàm chứa một tia cười lạnh cùng trào phúng.

Âu Dương Noãn nhìn ánh mắt kia, cảm thấy rất cổ quái. Nam nhân bình thường sẽ không đối xử với thê tử của mình như vậy. Ngay cả khi Tiểu Trọng Quân vì sinh bệnh mà tính tình cổ quái thì cũng không nên như vậy.

Nàng nghĩ nghĩ, vừa muốn nhắc nhở Tôn Nhu Trữ phải cẩn thận Tiểu Trọng Quân thì liền thấy Kim Lương vội vàng bước vào, sắc mặt không được tốt.

Hắn cúi người nói nhỏ bên tai Tiểu Trọng Hoa hai câu. Chiếc đũa trong tay Tiểu Trọng Hoa dừng lại, Âu Dương Noãn ngồi gần nhất liền sâu sắc chú ý đến điểm này.

Tiểu Trọng Hoa tuy rằng kiệt lực duy trì bình tĩnh. Nhưng Âu Dương Noãn dù sao cũng là thê tử của hắn, đối với hắn rất hiểu, biết tính cách cho dù gặp núi Thái Sơn trước mặt cũng không đổi sắc. Nhưng lúc này nhìn biểu cảm của hắn, Âu Dương Noãn dám khẳng định, nhất định là đã có chuyện xảy ra.

Vừa trở lại Hạ tam đường, Tiểu Trọng Hoa đã giữ chặt tay Âu Dương Noãn: “Hắn đã chết!”

Ai? Ai đã chết?

Ánh mắt Âu Dương Noãn mơ hồ, không biết một câu không đầu không cuối này rốt cuộc đang nói đến ai?

“Hạ Lan Đồ....hắn đã chết!”

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa ảm ảm có vẻ đau xót, nói từng chữ từng chữ một.

Âu Dương Noãn ngẩn ra, điều này sao có thể?

Nàng hoàn toàn ngây dại: “Chuyện này là khi nào?”

“Vừa mới nhận được tin tức!”

“Có thể nào là nhầm hay không?” Trong lòng Âu Dương Noãn vẫn ôm tia hy vọng.

Tiểu Trọng Hoa trầm trọng lắc lắc đầu: “Ta cũng hy vọng như thế. Nhưng Kim Lương đã xác nhận thi thể, thật sự là hắn!”

”Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đang êm đang đẹp....Không đúng nha, hắn như vậy, lúc trước nguy hiểm đến thế đều có thể sống. Hơn nữa còn bảo vệ chúng ta thoát hiểm, sao có thể dễ dàng như vậy mà chết?”

Âu Dương Noãn khó có thể tin. Khiếp sợ trong lòng khiến nàng không thể nói thêm được điều gì nữa.

“Sau khi biết được tin tức của dì hắn liền đến Trữ quốc am, chính là đã bị mai phục ở đây. Trên người trúng vô số mũi tên, thi thể cực thảm. Theo tin tức Kim Lương tìm hiểu được thì sát thủ có hơn trăm người. Nếu bình thường Hạ Lan Đồ nhất định sẽ không trúng mai

phục. Nhưng lúc đi phúng viếng dì....vì bi thống quá mức mà không phát hiện kịp thời nên mới....”

Trong ánh mắt Tiểu Trọng Hoa ẩn ẩn thoáng hiện sự phẫn nộ bị đè nén. Hạ Lan Đồ không chỉ là bằng hữu thường giúp đỡ hần, mà quan trọng hơn là bọn họ là đường huynh đệ. Có người lại dám hạ độc thủ.

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu, chậm rãi nói: “Người muốn giết hần tất nhiên biết quan hệ của hần với Giang hải vương phi. Nhưng ai sẽ làm vậy đây?”

Không biết vì sao, trong đầu của nàng đột nhiên hiện lên ánh mắt đáng sợ của Tiểu Trọng Quân lúc ấy.....

Chương 381

Chuyện của Hạ Lan Đồ, Âu Dương Noãn cảm thấy chỉ có thể là nàng đến nói cho Tôn Nhu Trữ. Nếu để người ngoài nói, nàng không chắc đối phương sẽ đương trường không thất lễ.

Đằng đẳng một đêm, nàng càng nghĩ càng không biết phải mở miệng thế nào. Nhưng hôm sau Tôn Nhu Trữ lại chủ động đến tìm nàng.

“Noãn Nhi, hẩn đi Trữ quốc am, từ hai ngày trước đã không có tin tức. Người giúp ta hỏi Nhị đệ một chút, có phải bảo hẩn ra ngoài làm việc hay không? Sao trước đó lại không thấy nói với ta?”

Thần sắc Âu Dương Noãn rất phức tạp, giống như mặt trời chẳng phân biệt được rõ ràng là hừng đông hay vẫn là hoàng hôn.

Nàng khẽ thở dài: “Đại tẩu, ta có lời muốn nói với người!”

Tôn Nhu Trữ ngẩn ra, ánh mắt Âu Dương Noãn vốn trong xanh phẳng lặng. Nhưng hiện tại lại ẩn ẩn mang theo một loại cảm xúc đè nén khiến người ta đoán không ra trong đó ẩn dấu cái gì.

Tôn Nhu Trữ bỗng nhiên cảm thấy không đúng. Nhưng không đúng chỗ nào lại không thể nói rõ. Kinh ngạc suy tư một lát, bỗng nhiên nhìn thoáng qua khóe mắt ửng đỏ của Âu Dương Noãn, dường như có gì đó muốn nói lại thôi.

Kết giao lâu ngày, Tôn Nhu Trữ biết Âu Dương Noãn bề ngoài yếu đuối nhưng nội tâm lại rất kiên cường. Không phải là một người dễ dàng khóc. Huống hồ....vốn đang êm đẹp sao mắt lại đỏ lên?

Tôn Nhu Trữ bỗng nhiên cảm thấy khả nghi: “Noãn Nhi, người có chuyện gì gặt ta có phải không? Người mau nói ta biết!”

Ánh mắt Âu Dương Noãn rốt cuộc cũng trầm tĩnh lại, sâu thẳm như giếng cổ. Nàng nhìn thẳng vào Tôn Nhu Trữ, nói rõ ràng từng chữ một: “Người đã phát hiện, ta cũng không thể dấu người nữa. Hôm nay cho dù người không đến ta cũng phải đi tìm người. Ta có chuyện rất quan trọng phải nói với người!”

Tôn Nhu Trữ nghe vậy thì trước ngực nặng nề nóng lên, cổ họng hơi hơi phát đau, càng thêm bất an: “Người ấp a ấp úng nhất định là có chuyện quan trọng. Có phải hắn đã xảy ra chuyện gì? Hắn bị thương?”

Thân thể Tôn Nhu Trữ hơi hơi phát run, Âu Dương Noãn đê đối phương lại. Bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt sầu lo.

Nàng khẽ cắn môi, nhắm mắt nói: “Đúng vậy! Hạ Lan công tử hắn....hắn đã chết!”

Tôn Nhu Trữ kinh ngạc ngây người, cơ hồ không thể tin được. Người trong lòng nàng, đang êm đẹp, làm sao có thể nói chết liền chết? Làm sao có thể?

Hắn không phải chỉ đi phúng viếng thôi sao? Lúc trước có nhiều cửa ải khó khăn hắn đều không sao, hiện tại sao có thể lại đột nhiên xảy ra chuyện?

Ngực Tôn Nhu Trữ kịch liệt nhảy lên, theo bản năng cắn cắn môi. Nước mắt nóng bỏng chảy xuống, độ ẩm kia mơ hồ làm bị thương ánh mắt Âu Dương Noãn.

Tôn Nhu Trữ nỉ non kinh ngạc: “Không...tuyệt đối sẽ không. Hắn đang tốt đẹp làm sao có thể nói chết liền chết?”

Âu Dương Noãn nói: "Tình hình cụ thể vẫn còn đang điều tra. Hắn đi Trữ quốc am phúng viếng Giang hải vương phi thì bị trúng mai phục. Những người đó là nhằm vào hắn mà đến, vẫn muốn đưa hắn vào trí tử mà không thể!"

“Thân thủ Hạ Lan công tử vô cùng tốt. Nhưng không biết vì sao lại trúng mê hương, không chạy thoát được sự đuổi giết nên mới bị ngộ hại. Trọng Hoa đã phái người kiểm tra di vật của hắn thì phát hiện trên đai lưng của hắn có sợi tơ được tẩm mê dược. Có thể là bọn chúng động tay động chân trên đó!”

“Chuyện này người có biết cũng nhất định không thể thừa nhận. Nhưng ta không thể không nói, hiện tại trong phủ tai mắt nhiều lắm, nếu để người ngoài nghe được khó tránh xảy ra sự cố. Chuyện như vậy chỉ có thể là mình ta đến nói với người!”

Nói xong liền phân phó Hồng Ngọc lấy ra một cái khay, bên trong là một đai lưng được khảm bích tỳ tinh xảo.

Tôn Nhu Trữ yên lặng nhìn, thân mình muốn động cũng không thể động dậy được. Nước mắt chảy xuống hai gò má, giống như có vô số dao nhỏ sắc bén xẹt qua. Thanh âm của nàng run run: “Là ta! Là ta đưa cho hắn! Là ta đã hại chết hắn!”

Âu Dương Noãn thấy thần sắc Tôn Nhu Trữ dị thường cực đoan, vội vàng đỡ lấy. Hộ giáp của Tôn Nhu Trữ đâm trên cánh tay nàng đau đớn.

Âu Dương Noãn cả kinh: “Người đang nói cái gì? Đai lưng kia là của người!”

Tôn Nhu Trữ liên tiếp rơi lệ, hiển nhiên là bị thương đến cực điểm: “Là ta đưa cho hấn. Là ta làm cho hấn. Nhưng ta không biết sợ tở kia có vấn đề. Ta sẽ không hại hấn. Làm sao ta có thể hại người mà mình yêu thương nhất?”

Âu Dương Noãn suy nghĩ, khoảnh khắc rõ ràng: “Bọn họ là có chuẩn bị mà đến. Nhất định là người trong phủ, biết được quan hệ của các người nên mới thừa cơ động thủ trên đai lưng kia!”

Tôn Nhu Trữ rét lạnh, thanh âm khàn khàn: “Ai?....Rốt cuộc là ai?”

Đủ loại không hiểu cùng bị thương. Trong đầu nàng hiện tại rối loạn, cơ hồ không thể cẩn thận suy nghĩ.

Âu Dương Noãn dùng sức ấn Tôn Nhu Trữ ngồi xuống. Ánh mắt sáng như đao, lạnh như tuyết: “Hiện tại không phải là lúc khóc lóc. Quan trọng nhất chính là báo thù rửa hận. Hấn bị người ta ám sát, có lẽ kẻ thù đang âm thầm cười trộm. Chẳng lẽ người muốn hấn uống mạng như vậy sao?”

“Còn nữa, người chết cũng đã chết. Quan trọng hơn là vì người sống mà có dự tính. Người đó đã biết rõ ràng mối quan hệ của các người, nói không chừng....”

Ngay cả người cũng sẽ gặp bất hạnh. Những lời này Âu Dương Noãn không nói hết.

Tôn Nhu Trữ nỗ lực trấn định tâm thần, gắt gao cầm lấy góc áo của mình: “Người nói đúng! Ta không thể để hấn chết không minh bạch. Ta muốn bọn chúng phải trả giá đại giới!”

Vốn những lời này là muốn gợi lên ý chí sống của Tôn Nhu Trữ. Chỉ

cần một ngày chưa tìm thấy hung thủ phía sau, Tôn Nhu Trữ cũng liền một ngày không nghĩ luẩn quẩn trong lòng mà đi tìm cái chết.

Nhưng khi nhìn biểu cảm lúc này, trong lòng Âu Dương Noãn lại cảm thấy bất an: “Người đi về trước tra một chút, xem rốt cuộc là ai động tay động chân trên đai lưng kia. Cho dù là người bên cạnh người cũng phải tra rõ ràng. Nói vậy không chừng sẽ tìm thấy manh mối về tên hung thủ. Đến lúc đó chúng ta sẽ tìm cách báo thù!”

Biểu cảm của Tôn Nhu Trữ bởi vì một câu này mà yên lặng xuống. Chậm rãi trong ánh mắt bắt đầu có thứ ánh sáng mà Âu Dương Noãn nhìn không hiểu. Nhưng đến khi cẩn thận nhìn lại thì cái gì cũng không thấy nữa.

Tôn Nhu Trữ nhẹ giọng nói: “Hắn hiện đang ở đâu?”

Âu Dương Noãn thở dài: “Ở Phi thúy phong cách Trữ quốc am không xa!”

“Ta phải tới đó!”

Tôn Nhu Trữ nói xong, rốt cuộc nước mắt cũng không nhịn được mà rơi xuống. Nhưng nàng lại nhanh chóng lau đi, giống như chưa hề tồn tại.

Nếu Tôn Nhu Trữ không thể khống chế được cảm xúc khi nghe tin này thì Âu Dương Noãn sẽ cảm thấy rất bình thường.

Nhưng hiện tại đối phương lại rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến người ta không biết làm sao. Nàng cảm thấy tựa hồ như sẽ xảy ra chuyện gì đó....

Đêm nay khí trời đặc biệt nóng, trên trời ánh trăng tròn lập lờ sau

đám mây. Âu Dương Noãn nằm trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được.

Tiểu Trọng Hoa nhẹ giọng: “Làm sao vậy?”

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu: “Ta cũng không biết, chỉ cảm thấy nội tâm luôn bất an. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, cũng không thể nói rõ được!”

Tiểu Trọng Hoa hơi suy tư, lát sau liền hiểu được ý của nàng: “Nàng lo lắng cho đại tẩu?”

Âu Dương Noãn trầm mặc, không chỉ là lo lắng. Nàng vẫn cảm thấy có chuyện sắp xảy ra. Nhưng rốt cuộc là chuyện gì nàng lại không thể nói được.

Khi nghe được bên ngoài có tiếng bước chân xôn xao thì đã là canh ba. Tiểu Trọng Hoa mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhẹ nhàng lôi kéo Âu Dương Noãn: “Bên ngoài hình như xảy ra chuyện rồi!”

Âu Dương Noãn đột nhiên tỉnh dậy, chỉ thấy trên người đều bị mồ hôi ướt sũng.

Tiểu Trọng Hoa đang muốn đi ra ngoài thì đã thấy Hồng Ngọc vội vội vàng vàng tiến vào: “Tiểu thư, không tốt rồi. Trong viện Thế tử đã xảy ra chuyện!”

Âu Dương Noãn biến sắc, trách mắng: “Đang tốt đẹp thì xảy ra chuyện gì. Không được nói lung tung!”

Sắc mặt Hồng Ngọc trắng bệch: “Nô tỳ không nói bừa. Hình như là Thế tử gia có chuyện rồi!”

Tiểu Trọng Hoa nghe thấy Tiểu Trọng Quân không tốt liền biến sắc. Âu Dương Noãn thấy sắc mặt hắn đại biến liền vội vàng cùng hắn thay y phục rồi nhanh chóng tới An Khang Viện.

Vừa đến cửa lớn, một tiểu nha đầu vội vàng chạy ra, sắc mặt cực kỳ khó coi. Thấy Tiểu Trọng Hoa thì sợ tới mức phịch một tiếng quỳ xuống đất.

Tiểu Trọng Hoa không kịp truy vấn đã vội bước đi vào. Âu Dương Noãn chạy theo hắn, lúc này An Khang Viện đã trở thành một đoàn.

Nàng bước vào phòng, mặc dù đã sớm có chuẩn bị nhưng vẫn bị tình cảnh bên trong dọa cho sợ hãi.

Trong phòng tràn đầy mùi máu tươi. Nha hoàn của Tiểu Trọng Quân ai cũng thút thít khóc, lại càng không ngừng gọi: “Thế tử!”, tay liên tục dùng khăn ẩm chà lau khuôn mặt tái xanh của Tiểu Trọng Quân.

Sắc mặt Tiểu Trọng Hoa đại biến, nhanh chóng bước qua. Âu Dương Noãn cũng vội tới, phát hiện Tiểu Trọng Quân đang hấp hối nằm trên giường. Đệm giường bên dưới đều bị máu tươi thấm ướt, ngay cả trên sa trướng màu thiên thanh cũng loang lổ vết máu.

Cả người Tiểu Trọng Quân nằm trong vũng máu, trên áo toàn là máu tươi. Hồng Ngọc phía sau cả kinh che mặt, quay đầu không dám nhìn.

Đây là có chuyện gì? Âu Dương Noãn nhìn kỹ, trên bụng Tiểu Trọng Quân có một thanh chủy thủ, cực kỳ đáng sợ.

Âu Dương Noãn cũng không quan tâm Tiểu Trọng Quân như thế nào. Nàng chỉ muốn biết Tôn Nhu Trữ đang ở đâu.

Nàng kéo một nha đầu: “Thế tử phi đâu?”

Nha đầu kia oa một tiếng khóc lớn: “Thế tử phi... Thế tử phi điên rồi. Thế tử phi muốn giết Thế tử!”

Phán đoán trong lòng Âu Dương Noãn được chứng thực, nhất thời nàng cảm thấy như bị một gáo nước lạnh xối từ đầu đến chân.

Là Tôn Nhu Trữ sao? Hết thầy đều là Tôn Nhu Trữ làm? Nhưng vì sao?

Tôn Nhu Trữ tuy rằng thống hận Tiểu Trọng Quân nhưng cũng sẽ không vô duyên vô cớ giết hắn.

Trừ phi....trừ phi cái chết của Hạ Lan Đồ liên quan đến Tiểu Trọng Quân.

Trong đầu Âu Dương Noãn thoáng hiện lên cái đai lưng kia. Trong lòng nàng cả kinh. Đúng vậy, là đai lưng.

Loại ánh mắt đó của Tiểu Trọng Quân, nàng luôn luôn đều không thể quên.

Thì ra là thế! Buổi chiều chắc Tôn Nhu Trữ cũng đã đoán được nên mới lộ vẻ mặt như vậy....

Tiểu Trọng Quân vẫn chưa chết. Trong khi ngất đi vẫn phát ra vài tiếng rên rỉ vì đau đớn.

Tiểu Trọng Hoa cố gắng trấn định: “Thái y đâu?”

Lúc này Đồng thị đã dẫn Thái y tiến vào. Dung sắc của Đồng thị đều thay đổi, tay cũng phát run: “Mau! Mau qua xem một chút!”

Thái y vừa thấy tình không tốt liền bước nhanh vào nội thất. Cẩn thận kiểm tra miệng vết thương.

Lúc đi ra, đầu đã đầy mồ hôi. Trong giọng nói còn mang theo sự run run: “Thế tử chỉ sợ....chỉ sợ không được!”

Đồng thị giận tái mặt: “Tại sao có thể như vậy?”

Thái y chỉ máu trên giường: “Thế tử luôn nhiều bệnh. Huống chi lại còn ra nhiều máu như vậy. Nếu rút dao ra, cũng....”

Hắn ngậm miệng không dám nói hết câu.

Sắc mặt Đồng thị chưa bao giờ luống cuống như vậy. Bà ta nhìn Tiểu Trọng Hoa nói: “Phụ vương người không ở đây, người nói phải làm gì bây giờ?”

Mày Tiểu Trọng Hoa gắt gao nhú lại. Vẻ sầu lo không thể hiện trên nét mặt nhưng Âu Dương Noãn lại có thể sâu sắc cảm nhận được.

Hắn cấp tốc nói: “Ta lập tức đi vào cung cầu thủ cứu chuyển đan lộ. Trước hết giữ được tính mạng của đại ca rồi nói sau!”

Thần sắc của thái y thoáng buông lỏng. Cứu chuyển đan lộ là thuốc tiên trong cung, có hiệu quả cầm máu. Chỉ cần có thể lấy được, Tiểu Trọng Quân liền được cứu rồi.

Tiểu Trọng Quân cấp tốc bước ra ngoài. Âu Dương Noãn lại đột nhiên gọi hắn lại: “Trọng Hoa!”

Tiểu Trọng Hoa quay đầu lại, nhìn thật sâu vào mắt Âu Dương Noãn. Trong nháy mắt Âu Dương Noãn liền hiểu được lập trường của hắn.

Tiểu Trọng Quân là đại ca của hắn, hắn không thể trơ mắt nhìn đại ca chết.

Âu Dương Noãn cũng biết điểm này. Nhưng....Tiểu Trọng Quân đã giết Hạ Lan Đồ a! Tôn Nhu Trữ cho dù thực sự muốn tính mạng Tiểu Trọng Quân thì cũng là một mạng đền một mạng.

Nhưng nàng lại nuốt những lời này xuống. Nhìn ánh mắt khẩn cầu của Tiểu Trọng Hoa, nàng một chữ cũng không nói. Tình cảm huynh đệ của bọn họ, nàng không thể nhiều lời.

Sau khi Tiểu Trọng Hoa rời đi, Đồng thị rốt cục cũng trấn định xuống. Sắc mặt cũng tốt hơn một chút, bà ta lạnh mắt nhìn xung quanh một vòng.

Nhìn thấy trên bàn có mấy đĩa thức ăn tinh xảo còn chưa ăn xong, trong ly rượu còn sót lại một ít rượu màu hổ phách.

Đồng thị lạnh giọng nói: “Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Nha đầu run run rẩy rẩy nói: "Là....là tối hôm qua Thế tử phi nói muốn cùng Thế tử uống mấy chén. Bảo bọn nô tỳ lui hết ra ngoài. Bọn nô tỳ cũng không dám đi xa nên đứng ngay bên ngoài phòng!"

“Nửa canh giờ sau bỗng nghe thấy trong phòng có tiếng động rất lớn. Bọn nô tỳ lớn gan đi vào thì thấy Thế tử đã bị thương, hơn nữa Thế tử phi còn đuổi theo muốn giết Thế tử!”

“Bọn nô tỳ phải liều mạng mới đoạt được con dao trên tay Thế tử phi. Nhưng Thế tử lúc này cũng đã hôn mê....Trắc phi thứ tội! Trắc phi thứ tội a!”

Âu Dương Noãn đứng nghe liền hỏi: “Vậy Thế tử phi ở đâu?”

Nha đầu kia dè dặt cẩn trọng nói: “Bọn nô tỳ sợ Thế tử phi lại đã thương người nên tạm thời nhốt lại trong phòng nhỏ sau hậu viện!”

Đồng thị cũng không kinh ngạc nhiều lắm, chỉ lạnh lùng nói: “Đang tốt đẹp sao tự nhiên lại thế?”

Lúc này nửa mặt Đồng thị chìm trong bóng tối, thoạt nhìn thêm vài phần đáng sợ.

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: “Đại tẩu vô duyên vô cớ sao có thể đột nhiên như vậy? Chuyện hôm nay có lẽ chỉ là ngoài ý muốn mà thôi!”

“Không phải ngoài ý muốn!”

Đồng thị bỗng nhiên ngắt lời: “Nó biết rõ Trọng Quân có bệnh, đã muợn còn uống rượu. Rõ ràng là muốn hại chết hắn, thật sự là một nữ nhân tâm như rắn rết!”

Âu Dương Noãn thấy Đồng thị như thế thì lo lắng vô cùng: “Đại tẩu hại chết đại ca thì có chỗ nào tốt? Chẳng lẽ còn có nữ nhân muốn làm quả phụ sao?”

Đồng thị lạnh nhạt: “Chuyện này chưa chắc. Người đâu, mau đi điều tra phòng của Thế tử phi. Ta muốn nhìn xem nó có lý do gì không thể không giết trượng phu!”

Nha đầu của Đồng thị nhanh chóng rời đi.

Âu Dương Noãn nhíu chặt mày, suy nghĩ chuyện này nên ứng phó thế nào. Chuyện Tôn Nhu Trữ muốn giết Tiểu Trọng Quân, tất cả mọi người đều tận mắt chứng kiến. Nếu muốn thoát tội cơ hồ là không có khả năng.

Tôn gia lại đã dần dần xuống dốc, cho nên Tôn Nhu Trữ vốn không có cường lực có thể ra mặt. Nếu nàng đứng ra lại có chút danh không chính ngôn không thuận. Trừ phi....

Nghĩ đến đây nàng lẳng lặng đứng dậy nói: “Trắc phi, ta vừa nghĩ tới trong nhà kho có một gốc nhân sâm. Hiện tại dùng có lẽ sẽ giúp được một chút!”

Đồng thị lạnh mặt nhìn nàng, ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng.

Âu Dương Noãn cũng không thèm để ý, mang theo Hồng Ngọc cùng Xương Bồ rời đi.

Ra khỏi An khang viện, lại từ cửa hông đi vào đến phòng nhỏ. Âu Dương Noãn để Hồng Ngọc dẫn nha đầu canh cửa đi nơi khác. Sau đó tự mình đẩy cửa bước vào.

Tôn Nhu Trữ cuộn mình ngồi ở góc phòng. Nghe thấy âm thanh mở cửa nhưng trên mặt vẫn không hề có tia cảm xúc rung động, hai tay ôm chặt lấy đầu gối.

Cái chết của Hạ Lan Đồ ảnh hưởng rất lớn đến tinh thần của Tôn Nhu Trữ. Chẳng qua chỉ mới ngắn ngủi một ngày mà sắc mặt tái nhợt, cả người tiều tụy.

Mất đi người yêu là đã đủ đáng thương lắm rồi. Âu Dương Noãn nhất định phải tìm cách giúp nàng thoát tội.

Trong lòng Âu Dương Noãn run lên, ôn nhu nói: “Đại tẩu, ta đến đây....”

Chương 382

Tôn Nhu Trữ ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói: “Ta mệt mỏi quá. Người đi trước đi!”

Âu Dương Noãn nhìn chăm chăm đối phương: “Cũng được. Ta chỉ là muốn nói cho đại tẩu một tin tức, thái y nói chỉ cần có cửu chuyển thánh đan Thế tử liền có thể sống lại. Sau khi nghe được, có phải người rất tức giận hay không?”

“Cái gì?”

Thân mình Tôn Nhu Trữ chấn động, giống như một hòn đá lớn rơi vào nước tạo nên tiếng động mạnh mẽ.

Nhưng mà cũng chỉ trong chớp mắt, thân hình gầy khô của nàng lại lần nữa khôi phục bình tĩnh, miệng bình thần nói: “Mạng của hắn thật lớn!”

Âu Dương Noãn nhìn Tôn Nhu Trữ che giấu ánh mắt căm thù đến tận xương tủy, lẳng lặng nói: “Vì sao lại xúc động như vậy?”

“Xúc động? Đây không phải là xúc động mà là việc ta cần phải làm!”

Ánh mắt Tôn Nhu Trữ chứa đựng sự trống rỗng vô hạn, thanh âm khô ráp: “Noãn Nhi, người có được nhiều thứ như vậy, chỉ mất đi một thứ đối với người mà nói thì cũng không tính là gì!”

“Nhưng ta và người khác nhau. Ta cái gì cũng đều không có, ta chỉ có mình hắn thôi. Đối với kẻ cướp đi người quan trọng nhất của ta, ta

sao có thể ần nhẫn được đây?”

Thanh âm giống như chìm ngấm dưới đáy hồ, không hề có một tia gợn sóng.

"Ta từng nói với ngươi, nếu muốn báo thù phải bàn bạc kỹ hơn. Nhưng ngươi lại làm vậy, Tiểu Trọng Quân không những không chết mà ngay cả ngươi cũng bị liên lụy vào. Như vậy là giúp Hạ Lan công tử báo thù sao?"

"Tôn Nhu Trữ, ngươi hãy suy nghĩ một chút. Tiểu Trọng Quân chẳng qua chỉ là bị thương mà thôi, cũng không phải trí mạng. Còn ngươi lại phải dùng cả tính mạng của mình để đánh cược, như vậy đáng giá sao?"

"Nếu ngươi chết đi thì ai sẽ vì Hạ Lan công tử mà báo thù? Trọng Hoa là đệ đệ ruột của Tiểu Trọng Quân, cho dù hấn đau lòng vì Hạ Lan công tử cũng tuyệt đối không làm ra chuyện hại đến huynh trưởng. Vậy cái chết của ngươi còn có giá trị gì nữa? Người khác có nói tới ngươi thì cũng chỉ cho rằng ngươi là ác nhân mưu sát trượng phu mà thôi!"

"Ta biết, ta đều biết! Nhưng mà ta không khống chế được. Chỉ cần nghĩ tới tên súc sinh kia là kẻ giết người ta yêu thương, ta liền không thể để hấn sống tiếp. Dựa vào cái gì mà một phế vật ác độc như hấn có thể sống, còn người yêu của ta lại...."

Khi Tôn Nhu Trữ nói những lời này, tay vốn đang ôm đầu gối liền che đi ánh mắt. Những giọt nước mắt nóng hổi từ kẽ hở các ngón tay rơi xuống, dần dần trở nên lạnh lẽo.

Âu Dương Noãn không nói gì, chỉ lặng yên đứng nhìn.

“Hiện tại ta nên làm gì bây giờ?”

Tôn Nhu Trữ khóc thật lâu, rốt cục cũng ngừng lại, hỏi Âu Dương Noãn một câu như vậy.

Âu Dương Noãn khẽ thời dài trong lòng. Tôn Nhu Trữ thật sự là đã quá mạnh động. Muốn giết Tiểu Trọng Quân thì còn nhiều cơ hội. Một con ma ốm như vậy, khi nào cũng có thể động thủ, cần gì phải giống trống khua chiêng như vậy? Cứ như thế, chuyện dễ làm cũng trở nên khó khăn.

“Đồng trắc phi muốn đích thân tới hỏi chuyện này, lại còn sai người đi điều tra phòng của ngươi. Chỉ sợ là....”

“Cái lão yêu bà kia, chẳng qua là muốn ta chết!” Tôn Nhu Trữ không chút do dự tiếp lời.

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: "Nếu ngươi chết thật, bà ta sẽ lại càng vui vẻ. Cho nên ngươi nhất định phải phấn chấn lên, ngàn vạn lần đừng buông xuôi!"

Tôn Nhu Trữ dừng một chút, trong ánh mắt có một tia sầu lo: "Cho dù ta không muốn chết, bà ta cũng sẽ không bỏ qua cho ta!"

Âu Dương Noãn nhìn Tôn Nhu Trữ chắc chắn như vậy, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Đồng thị thật sự là một tay nuôi lớn Tiểu Trọng Quân, nhưng vừa rồi nhìn bộ dạng hỗn hển lo lắng thì cho dù là mẫu tử thân sinh cũng không hơn như vậy. Chuyện này thật sự là quá mức khiến người ta khả nghi.

Nhưng hiện tại không phải là lúc nghĩ đến chuyện đó. Âu Dương

Noãn áp chế cảm giác quái dị trong lòng: “Hiện tại người có tính toán gì không?”

Tôn Nhu Trữ lắc lắc đầu: "Đi một bước tính một bước!"

Âu Dương Noãn nói: “Thật ra ta cảm thấy việc này vẫn còn con đường sống. Chỉ cần người nghe lời ta!”

Tôn Nhu Trữ nghi hoặc nhìn Âu Dương Noãn. Nàng chỉ mỉm cười ẩn ý.

Trở lại chính ốc, vừa bước vào đã thấy Đồng thị sắc mặt âm trầm. Âu Dương Noãn hỏi: “Trọng Hoa đã trở lại sao?”

Thái y nhìn thoáng qua nội thất, sầu lo lắc lắc đầu.

Đúng lúc này Tiểu Trọng Hoa phong trần mệt mỏi cầm theo một hộp gấm bước vào. Ánh mắt Đồng thị thoáng chốc liền sáng lên.

Âu Dương Noãn nhìn không khỏi càng chứng thực nghi hoặc trong lòng. Không thể trách nàng quá đa nghi, thật sự là Đồng thị rất quan tâm đến Tiểu Trọng Quân.

Tiểu Trọng Hoa gật gật đầu với Âu Dương Noãn, sau đó liền cùng thái y tiến vào nội thất. Không bao lâu sau thái y liền sai người ra báo thanh đao đã được rút ra, máu cũng đã ngừng chảy, thương thế nhất thời sẽ không trí mạng.

Đồng thị nghe xong sắc mặt lập tức trầm tĩnh lại, sau đó phân phó nha đầu: “Mang Thế tử phi đưa đến phòng nhỏ, ta muốn đích thân thăm vấn!”

Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói: "Trắc phi, ngài làm gì vậy? Muốn

thăm vấn đại tâu cũng nên chờ Vương gia trở về đã!”

Đồng thị lạnh mắt nhìn Âu Dương Noãn: “Đây là chuyện nội bộ, nếu Vương gia hỏi đến mà ta không nói được nguyên nhân thì không phải rất thất trách sao? Đương nhiên là phải tra hỏi trước, nếu vương gia có hỏi ta cũng có thể đáp lời. Noãn Nhi, người thấy có đúng không?”

Lời này nói ra rất hợp tình hợp lý, Âu Dương Noãn cũng không thể ngăn cản. Nhưng nếu để Đồng thị một mình thăm vấn, vậy nhất định sẽ lớn chuyện.

Nghĩ đến đây nàng liền mỉm cười nói: “Đồng trắc phi nói phải, ta cũng muốn cùng nghe một chút!”

Đồng thị cười lạnh, cũng không lo lắng Âu Dương Noãn sẽ giở trò gì. Dù sao nhiều người chứng kiến Tôn Nhu Trữ muốn giết Tiểu Trọng Quân. Đây là chuyện chắc như đinh đóng cột, ai cũng không thể chối bỏ.

Ngay cả khi Âu Dương Noãn có tâm cũng không thể làm gì được. Cho nên Đồng thị liền cười nói: “Nếu đã muốn nghe thì đi cùng đi!”

Đến phòng nhỏ, nha đầu Bạch Chỉ vừa rồi nhận lệnh đi soát phòng Tôn Nhu Trữ cũng đã quay lại, trên tay cầm một hộp gấm nhỏ.

Âu Dương Noãn lạnh mắt nhìn Bạch Chỉ. Nha đầu này là người Đồng thị mang tới cho Tiểu Trọng Quân. Bình thường xinh đẹp đáng yêu, ôn nhu phóng khoáng. Nửa điểm sự hèn mọn hẹp hòi của một nha đầu cũng không có, ngược lại còn có chút phong độ của người trí thức.

Nghe nói phụ thân còn là tú tài có công danh. Nhưng khi nàng chưa

sinh ra liền chết đi, từ đó nàng cũng thành trẻ mồ côi từ khi còn trong bụng mẹ. Không có nơi nương tựa, nàng liền cùng mẫu thân vào Yến vương phủ. Mẫu thân nàng gả cho Triệu quản sự trong phủ, nàng cũng liền đi theo trở thành nô tỳ của Yến vương phủ.

Đồng thị trong đám nha đầu ngàn chọn vạn tuyển, chẳng những muốn tìm bộ dạng tốt mà còn phải có tính tình ôn nhu nhưng không yếu đuối.

Chọn tới chọn lui cuối cùng chọn được nàng, trải qua thời gian dạy dỗ mới đưa đến cho Tiểu Trọng Quân. Hơn nữa còn giữ lại Triệu mama là mẫu thân nàng bên cạnh. Cứ như vậy, nói trắng ra thì chính là tâm phúc của Đồng thị.

Bạch Chỉ mở hộp gấm ra, bên trong rõ ràng là một cái kết đồng tâm, còn có một túi hương mới thêu được một nửa.

Đồng thị cầm lấy kết đồng tâm nhìn hồi lâu, mãi vẫn không lên tiếng mà nhẹ nhàng buông xuống. Lại cầm lấy túi hương nhìn: “Sao không thêu cho xong? Đôi uyên ương này thêu rất khéo a!”

Lúc này Bạch Chỉ nói: “Túi hương này là Thế tử phi tự tay thêu. Nhưng lại không thấy đưa cho Thế tử mà cất ở trong này. Không biết là muốn đưa cho người nào?”

Âu Dương Noãn nghe vậy liền tựa tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn Bạch Chỉ. Đối phương bị ánh mắt lạnh nhạt kia nhìn liền lập tức cúi đầu.

Đồng thị lấy từ trong tráp ra một cái khăn tay: “Còn cái này là cái gì?”

Âu Dương Noãn bất giác có chút kinh ngạc, trong lòng thầm kêu lên không ổn.

Bạch Chi lắc lắc đầu nói: “Đây là cái gì? Nô tỳ cũng chưa từng thấy qua. Sao nó lại ở trong tráp này?”

Đồng thị tự tay cởi bỏ tấm khăn, bên trong có chữ.

Đồng thị nhìn thoáng qua, cười lạnh nói: “Bạch Chi, đọc ra đi! Để cho mọi người cùng nghe một chút!”

"Vinh hoa giống như mây bay, may mắn khiết ngô thân, tư quân thường đi vào giấc mộng, dài sử lệ dính khăn!"

Thanh âm của Bạch Chi rất nhu hòa, nhưng hôm nay nghe ra lại thập phần chói tai.

Đây rõ ràng là thi tình a!

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu. Đây chính là trước mắt bao nhiêu người từ trong tráp trân quý của Tôn Nhu Trữ lấy ra. Cho dù có một trăm cái miệng cũng không thể giải thích rõ ràng.

Đồng thị thay đổi sắc mặt: “Đây là vật mà Thế tử phi trân quý? Nói năng bậy bạ! Thế tử phi sao có thể cất dấu những thứ này?”

Bạch Chi quỳ xuống: “Trắc phi minh giám! Nô tỳ quả thật không biết đây là những thứ dơ bẩn này nọ. Cũng không biết làm sao lại ở trong này. Nô tỳ không phải nô tỳ tâm phúc của Thế tử phi, bình thường cũng không nhìn thấy tráp này a! Xin trắc phi mời Thế tử phi đến đối chứng!”

Âu Dương Noãn cười lạnh: “Bạch Chi, muốn mời Thế tử phi đến đây đối chứng hay không thì đã có các chủ tử định đoạt. Khi nào thì đến phiên một nha đầu như ngươi tự tiện làm chủ?”

Nói xong nàng hướng Đồng thị nói: “Trắc phi, ta tin tưởng trong phòng đại tẩu tuyệt đối không có những thứ này. Nói không chừng là do ai đó cố ý bỏ vào!”

Đồng thị nhìn vào mắt nàng: “Người nói người khác bỏ vào?”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: "Nếu Đại tẩu tư tàng vật đó, sao dám để trong phòng của mình? Tất nhiên là có người cố ý vu hãm, vu cho đại tẩu tội thất trinh thất đức!”

Đồng thị cười lạnh: “Người đâu! Dem mama, nha đầu trong viện Thế tử phi đến đây!”

Âu Dương Noãn nhú mày.

Sau khi Đồng thị hạ lệnh, rất nhanh tất cả hạ nhân trong viện Tôn Nhu Trữ đều bị bắt đến. Đầy đủ có mười bảy người, tất cả đều mặt cắt không còn giọt máu, thi nhau dập đầu không ngừng.

Ai cũng biết Thế tử phi phạm tội chết, các nàng là hạ nhân của Thế tử phi, chỉ sợ cũng sẽ bị vắn tội. Cho nên các nàng sao không sợ hãi được?

“Chuyện trong viện các người hẳn là đều đã nghe!”

Đồng thị ngồi ở đằng kia, trên mặt cũng không có biểu cảm nhiều lắm. Vẫn giống như bình thường, mặc dù rất căm tức nhưng khi nói chuyện vẫn không nhanh không chậm.

Nhưng trong phòng một đám đang quỳ dưới đất bỗng nhiên im bật, không dám phát ra chút âm thanh.

Âu Dương Noãn hiểu được, đây chính là uy thế nhiều năm, không

phải là thứ một sớm một chiều liền có được.

“Các người đều là lão nhân của An khang viện. Chuyện của Thế tử phi, các người rõ ràng nhất. Ai có thể nói Thế tử phi rốt cuộc là có tư thông với người khác hay vẫn là bị vu oan?”

Đồng thị vẫn nói như bình thường. Nhưng cuối cùng lại chốt một câu. Mọi người vừa nghe liền không dám trả lời, ai ai cũng cúi đầu không dám ngẩng lên.

“Có chính là có! Không có chính là không có! Cúi đầu như vậy là có ý gì?”

Mọi người ta nhìn người, người nhìn ta, đều không dám nói lời nào. Trong đó có một mama lớn gan nói mình hầu hạ bên ngoài, cũng tỏ vẻ mình căn bản không biết chuyện của Thế tử phi.

“Những người khác thì sao?”

Đồng thị lại hỏi những người khác, họ đều ấp úng đẩy qua đẩy lại. Mặc dù không nói rõ nhưng ý tứ lại rất rõ, không có ai dám đứng trước mặt tất cả mọi người bán đứng chủ tử.

Bán đứng chủ tử là tội danh gì? Cho dù Thế tử phi thực sự có cùng người khác tư thông thì cũng là chuyện của chủ tử. Loại chuyện này các chủ tử có thể làm nhưng các nàng là nô tỳ thì không thể nói. Nếu nói thì trên lưng chung quy sẽ có tội danh phản bội chủ tử.

“Nói mau! Nếu không nói thì ngay các người cũng bị xử phạt!” Bạch Chỉ nhanh mồm nhanh miệng.

Còn chưa ai dám lên tiếng Âu Dương Noãn đã lạnh nhạt cười: “Cái này có thể thấy được thực sự là đại tẩu bị oan a! Nếu thật sự có việc

như thế, sao ngay cả một người cũng không biết đây?”

Kỳ thực trong lòng nàng cũng rõ ràng, những người quỳ trong phòng này chỉ có bốn năm người là hầu hạ thân cận của Tôn Nhu Trữ. Những người khác thật sự là không biết gì cả. Nếu muốn thẩm vấn cũng nên bắt riêng những người đó lại thẩm vấn.

Nhưng Đồng thị lại giống trống khua chiêng như vậy, ngược lại khiến Âu Dương Noãn đoán không ra đối phương đang muốn làm gì.

“Xem ra thực sự là không có!”

Đồng thị cười lạnh: “Vậy mấy thứ kia chính là do các người cố ý hãm hại chủ tử. Ta liền sai người kéo các người ra ngoài đánh, đánh tới khi các người nhận thì thôi. Ta muốn nhìn xem là cầu nô tài nào to gan lớn mật dám hãm hại cả chủ tử!”

Một chiêu này quả nhiên là độc ác!

Nháy mắt Âu Dương Noãn liền hiểu ý của Đồng thị. Thẩm vấn một hai người liền có khả năng là giả. Nhưng miệng nhiều người xói chảy vàng, Đồng thị là muốn dồn Tôn Nhu Trữ vào chỗ chết!

“Đừng a! Xin trác phi tha mạng! Nô tỳ nói! Nô tỳ nói!”

Trong đám người phát ra một âm thanh chói tai. Mọi người sững sốt, ánh mắt tập trung vào nha đầu Hương Lan đang quỳ ở hàng trước.

Hoắc mama tâm phúc của Tôn Nhu Trữ gấp đến độ hướng đối phương nháy mắt, muốn ngăn lại. Nhưng đã không kịp nữa rồi.

"Người nói cái gì?" Tươi cười trên mặt Đồng thị thoáng buông lỏng.

“Bẩm Đồng trác phi, nô tỳ chỉ biết hàng tháng Thế tử phi đều đến Trữ quốc am gặp mặt nhân tình! Nô tỳ còn tận mắt nhìn thấy qua!”
Hương Lan lớn tiếng.

Ẩn tình trong các gia tộc, trong lúc đó khó tránh khỏi vì một chút việc mà tranh cường đấu khí. Nhưng Âu Dương Noãn biết Yến vương phủ không phải loại tình huống này. Vừa xảy ra chuyện liền xuất hiện cục diện này, động thương đao liền bị thương, thậm chí là họa sát thân.

Nhìn Hương Lan, Âu Dương Noãn liền phát hiện tình huống trong đó so với tưởng tượng của nàng phức tạp hơn rất nhiều.

Đây là cái bẫy mà Đồng thị tỉ mỉ bày ra, quyết không quyết định bởi hành động Tôn Nhu Trữ muốn giết Tiểu Trọng Quân. Có thể nói Hương Lan cùng những thứ kia chẳng qua là đã được chuẩn bị từ lâu, sớm muộn gì cũng có ngày bùng nổ mà thôi.

“Người không nói dối chứ?” Đồng thị trầm giọng hỏi.

Hương Lan quỳ rạp trên mặt đất, nhìn Đồng thị kiên định gật đầu.

“Hương Lan, chủ tử các người đối với các người ân trọng như núi. Người cần phải suy nghĩ cho kỹ, đừng đi sai đường!” Âu Dương Noãn lạnh lùng nhắc nhở.

Hương Lan sợ tới run cả người: “Nô tỳ nói đều là sự thật, tuyệt đối không dám nói dối! Chuyện này nếu Đồng trác phi cùng Quận vương phi không tin có thể đến Trữ quốc am hỏi một chút. Thế tử phi mỗi lần đều nói đến thăm vị Tĩnh an sự phụ kia nhưng thực tế là đi gặp tình nhân!”

Hương Lan quỳ rạp trên mặt đất, từng câu từng chữ đều rất rõ ràng.

Âu Dương Noãn nhìn chăm chăm Hương Lan, vốn định giáo huấn đối phương nhưng lời đến bên miệng nàng lại nhìn xuống. Hương Lan chẳng qua chỉ là một quân cờ, không đáng để nàng phải nhiều lời.

Nếu một nô tỳ đã có loại dũng khí này, trước mặt tất cả mọi người đã đứng ra và xác nhận thì chính là đã bất chấp bất cứ giá nào. Nói với người như vậy thì thay đổi được gì, có chăng chỉ phí thời gian.

“Được rồi! Người đứng lên đi!”

Đồng thị phát phát tay áo cho Hương Lan đứng lên, sau đó hỏi những người khác: “Còn người nào nguyện ý nói nữa không?”

Đồng thị liên tục hỏi hai ba lần, thấy không ai lên tiếng liền cười nhẹ. Sau đó liền nhẹ vỗ tay, lập tức nhóm mama chương hình sớm đã chuẩn bị tốt, một đám tay cầm côn mộc vọt vào phòng.

“Đồng trắc phi có lệnh, bắt tất cả mọi người đến hình phòng thẩm vấn!”

Vừa dứt lời, tất cả đều xông lên.

Lập tức có hai ba nha đầu la lớn: “Nô tỳ biết! Nô tỳ biết a! Xin Đồng trắc phi tha mạng! Nô tỳ nói!”

Đồng thị đặc ý nhìn Âu Dương Noãn, đại thế đã mất, xem người còn chiêu gì?

Biết?

Mấy nha đầu này cùng Hương Lan hầu hạ thân cận tất nhiên là khác

nhau. Chẳng qua là sợ bị đánh nên mới nói mà thôi, các nàng căn bản cái gì cũng không biết! Âu Dương Noãn mỉm cười.

Đồng thị thấy bộ dạng nàng không giống như mình tưởng tượng nên nhất thời hơi nhú mày.

Âu Dương Noãn lại một bộ thản nhiên: “Thế tử phi đâu? Sao đi mời một người cũng lâu như vậy?”

Chương 383

Đồng thị cười lạnh: “Noãn Nhi sao lại sốt ruột như vậy? Bình thường không phải đều rất kiên nhẫn sao?”

Kiên nhẫn thêm, chỉ sợ Tôn Nhu Trữ cũng bị người chinh chết.

Âu Dương Noãn cũng cười lạnh: “Bình thường đại tẩu chưa bao giờ vũ văn lộng mặc. Hôm nay lại có thể tìm được một bức thi tình dào dạt tình ý như vậy. Ta trở nên nóng vội thì cũng có gì kỳ quái!”

Đúng lúc này thấy Yến vương vén rèm lên, sắc mặt xanh mét tiến vào. Phía sau là Tiểu Trọng Hoa mặt như hàn sương.

Đồng thị vội vàng đứng dậy: “Vương gia đã trở lại!”

Yến vương gật gật đầu: “Trọng Hoa đã nói với ta. Thẩm vấn được gì rồi?”

Đồng thị nhanh chóng nói: “Vương gia, Thế tử phi đột nhiên không biết vì chuyện gì mà muốn giết Trọng Quân. Cũng may bọn nha đầu kịp thời phát hiện kịp thời nên mới cứu được Trọng Quân!”

“Ta cảm thấy chuyện này rất kỳ quái nên liền sai người điều tra phòng của Nhu Trữ, đã tra được không ít những thứ bẩn thỉu. Chuyện này liên quan đến danh dự cũng danh tiết của Nhu Trữ. Cho nên ta cố ý gọi hết người trong viện đến thẩm vấn. Không ngờ những người này lại khai ra rất nhiều chuyện!”

“Ta nghĩ việc này không phải là nhỏ, không thể oan uổng Nhu Trữ

nên đang định mang người tới đối chất. Vừa khéo Vương gia cũng đã trở lại, chúng ta cùng nhau hỏi rõ!”

Ánh mắt Yến vương đảo qua những mama nha đầu đang quỳ dưới đất, sắc mặt lạnh như sương: “Các người nghĩ cho rõ ràng, cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Nếu oan uổng Thế tử phi thì sẽ không dễ dàng như thế đâu!”

Nha đầu Bạch Chi nhanh miệng: “Vương gia, bọn nô tỳ tuyệt đối không dám oan uổng Thế tử phi. Những lời bọn nô tỳ nói chính là mắt thấy tai nghe. Xin Vương gia minh giám!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn Âu Dương Noãn, nàng hơi hơi lắc đầu.

Tiểu Trọng Hoa liền nói: “Phụ vương, những người này tuy rằng đều ở trong An khang viện nhưng không phải tất cả đều là tâm phúc của đại tẩu. Những lời bọn họ nói có thể độ tin cũng không cao. Chúng ta vẫn là nên tách biệt để thẩm vấn, không cần vì tức giận nhất thời mà oan uổng đại tẩu!”

Đồng thị cười lạnh: “Trọng Hoa! Nhu Trữ muốn giết đại ca ngươi. Ngươi còn không phân biệt được tốt xấu như vậy sao?”

Tiểu Trọng Hoa chậm rãi nói: "Chuyện gì cũng phải điều tra rõ ràng. Nguyên nhân vì sao đại tẩu lại đâm bị thương đại ca tạm thời còn chưa điều tra rõ ràng. Hiện tại lại sinh ra những chi tiết này, vẫn là nên điều tra rõ ràng trước tránh oan uổng người vô tội. Hay Đồng trắc phi đây muốn chỉ dựa vào lời nói của một vài nha đầu liền định tội cho đại tẩu?”

Đồng thị nhanh chóng cười: “Xem lời ngươi nói kìa, ta chỉ là....”

Yến vương phất tay: “Được rồi! Không cần nói nữa, mau mang Nhu

Trữ lên đây!”

Nha đầu liền nhanh chóng dẫn Tôn Nhu Trữ lên, nhưng lại không phải là Tôn Nhu Trữ của ngày xưa.

Hiện tại cả người nàng đầy tro bụi, trên y phục toàn là nếp nhăn. Một đầu tóc đen tán loạn, ánh mắt cũng hoàn toàn đại ra không giống người bình thường.

Âu Dương Noãn vừa nhìn bộ dạng này liền lập tức vi diệu mỉm cười. Đại đầu, người đóng rất đạt a!

Yến vương sững sốt. Sắc mặt Đồng thị lập tức thay đổi: “Nhu Trữ, người làm cái gì vậy?”

Tôn Nhu Trữ thế nhưng lại không chút để ý đến hình tượng mà ngồi trên đất, bộ dáng si ngốc ngơ ngác nhìn Yến vương. Trong ánh mắt không tìm thấy một điểm tiêu cự.

Yến vương là người thông minh, ông lạnh lùng nhìn Tôn Nhu Trữ: “Người cho là giả điên hữu dụng sao?”

Tôn Nhu Trữ lại dường như không nghe thấy, thế nhưng lại tháo khuyên tai bỏ vào miệng, không biết đang lẩm bẩm cái gì.

Đồng thị liếc mắt, nha đầu Bạch Chi liền bước lên phía trước: “Thế tử phi, ngài làm gì vậy? Trên đất rất bẩn a!”

Ai ngờ Tôn Nhu Trữ lại bỗng chốc đứng lên, động tác nhanh nhạy đụng vào Bạch Chi, đẩy Bạch Chi đẩy ngã về phía bàn trà.

Bạch Chi không hề phòng bị ngã xuống, trái cây trên bàn đều ào ào đổ trên đất. Bạch Chi bị đụng ngất đi, ngồi dưới đất nửa ngày không

tỉnh dậy được.

Mọi người khiếp sợ nhìn Tôn Nhu Trữ, bao gồm cả Yến vương vừa rồi còn hoài nghi nàng giả ngây giả dại.

Nữ tử quý tộc xem trọng nhất là thể diện, không có quý phu nhân nào nguyện ý bỏ cả thể diện của mình mà làm như vậy. Chẳng lẽ là thật sự điên rồi?

Âu Dương Noãn vô tình xoay xoay vòng ngọc trên tay. Tôn Nhu Trữ lại lần nữa ngồi xuống.

Hoắc mama tâm phúc bên kia vội vàng đỡ lấy nàng, khóc không thành tiếng: “Thế tử phi, ngài làm sao vậy? Đây là có chuyện gì a?”

Âu Dương Noãn vội vàng nói: “Hoắc mama, người xem Thế tử phi có phải rất giống bị trúng tà hay không?”

Hoắc mama gào khóc: “Thế tử phi, ngài mau tỉnh lại đi! Lúc này là lúc quan trọng, bị người ta oan uổng mà ngay cả một người thay ngài biện bạch cũng không có! Nếu ngài cứ như vậy cũng chỉ có thể tùy ý những tiểu nhân này oan uổng ngài a!”

Âu Dương Noãn nói: “Hoắc mama, người đừng gấp, thị phi công đạo tự tại lòng người. Vương gia và Minh quận vương không phải là người hồ đồ, sẽ không chỉ vì lời nói của một vài nha đầu mà liền định tội Thế tử phi. Người yên tâm, nếu Thế tử phi trong sạch, tuyệt đối không ai oan uổng được!”

Đồng thị hừ nhẹ: “Không cần nhiều lời. Vừa rồi nha đầu Hương Lan có nói qua, Thế tử phi mỗi lần tới Trữ quốc am đều là cùng nam nhân hẹn hò. Như vậy xem ra, nó sớm đã có dị tâm mới nên nghĩ cách muốn giết Trọng Quân.....”

Yến vương cắt ngang lời Đồng thị, lạnh lùng nói: “Không có chứng cứ, không được mở miệng định tội!”

Đồng thị nhanh chóng tạ lỗi: “Là ta quá nóng vội, không cẩn thận nên nói sai! Xin vương gia thứ tội!”

Yến vương nhìn Đồng thị, không nói gì.

Đồng thị hoàn hồn xuống: “Nếu Hương Lan ăn nói bừa bãi, trong phòng tất không có những thứ của nam nhân khác. Nhưng cố tình lại tra ra được khăn tay cùng tình thi, ta cũng thực sự không có cách nào để nói khác đi!”

Âu Dương Noãn: “Đồng trắc phi bắn tên có đích, tất nhiên là có thể soát ra được bằng chứng. Nhưng chúng ta còn không biết, vật chứng này có phải là do nha đầu nào đó cố ý để trong phòng hãm hại đại tẩu hay không?”

Đồng thị cười nói: “Nếu như thế, các người có từng có người nào nhìn thấy tình thi trong tráp của Thế tử phi hay không?”

Mọi người đều lắc đầu không biết, nói chưa từng thấy qua.

Âu Dương Noãn biến sắc, đang muốn nói chuyện thì liền nghe thấy Hương Lan sợ hãi nói: “Bẩm Đồng trắc phi, tờ giấy này, nửa tháng trước khi nô tỳ sửa sang lại vật phẩm cho Thế tử phi từng nhìn thấy một lần. Chính là nô tỳ là hạ nhân chung quy cũng không dám hỏi nhiều nên chỉ có thể làm bộ như không biết thôi!”

Đồng thị nhìn Âu Dương Noãn, cười lạnh: “Nghe thấy chưa? Noãn Nhi, ta biết người cùng Nhu Trữ luôn giao hảo. Ta cũng xem nó như nữ nhi thân sinh, nhưng làm sai là làm sai. Chúng ta không thể bao

che cho nó!”

Âu Dương Noãn lại chậm rãi phản bác: “Ba ngày trước ta còn cùng đại tẩu xem mấy thứ trong tráp này, cũng không nhìn thấy tờ giấy nào. Vậy mà ngươi lại nói nửa tháng trước đã thấy qua, chẳng phải rất buồn cười hay sao?”

Yến vương lạnh lùng nói: “Noãn Nhi, ngươi mau nói rõ ràng, rốt cuộc là chuyện gì?”

Âu Dương Noãn nhìn Yến vương: “Chuyện là như vậy, đại tẩu nói đang học làm kết đồng tâm, muốn ta xem giúp. Ta liền nhìn trong tráp kia, mới chỉ ba ngày trước. Nhưng lúc ấy cũng không nhìn thấy khăn tay hay thi tình gì. Cũng không biết có phải là sau đó có người cố ý bỏ vào hay không?”

Đồng thị nhú mày: “Ý của ngươi là Hương Lan nói dối?”

Hiện tại nói Tôn Nhu Trữ không trình hữu lực chứng cung, chỉ cần phủ định thi tình cùng Hương Lan đến cùng thì chuyện này có cơ hội chuyển mình.

Âu Dương Noãn mặt không đỏ, khí không suyễn nói: “Chẳng lẽ Đồng trắc phi tình nguyện tin tưởng lời một nha đầu mà không tin ta sao? Ta có lý do gì mà phải giúp đại tẩu nói dối? Ngược lại là nha đầu này chỉ tùy tiện nói ra những lời hư ảo, không biết sau lưng có phải có người sai khiến hay không?”

Hương Lan sợ tới mức ngã trên đất, trong miệng chỉ kêu Vương gia làm chủ, không nói gì khác.

Âu Dương Noãn bước lên trước lấy tờ giấy kia tinh tế quan sát, dường như rất cẩn thận xem xét.

Lát sau trên mặt hiện lên tia cười lạnh: “Trên tờ giấy này có một mùi hương, không biết mọi người có chú ý hay không?”

Tiểu Trọng Hoa bước nhanh tới, cầm lấy tờ giấy trong tay nàng cẩn thận xem xét. Sau đó đột nhiên cười nói: “Đây là u lan hương do Tây vực tiến cống!”

U lan hương? Sắc mặt Đồng thị bỗng chốc thay đổi.

Âu Dương Noãn nhin cười, thần nhiên nói: "U lan hương này hương vị độc đáo, mùi rất thơm. Nếu trên người chỉ dính một chút khí này thôi cũng rất lâu sau không tiêu tan, thập phần trân quý. Chỉ là....loại hương này chỉ trong phòng Đồng trắc phi mới có. Cũng không biết vì sao trên tờ giấy này lại dính mùi hương đó? Không phải là rất kỳ quái sao?”

Nghe xong lời này, sắc mặt Đồng trắc phi trở nên xanh mét.

Trong nháy mắt Tiểu Trọng Hoa liền nhìn đến vòng ngọc mà Âu Dương Noãn đeo trong tay áo.

Trong lòng không khỏi bật cười, cho dù chuyện này là Đồng thị bày ra nhưng cũng không có khả năng sẽ dính u lan hương. Chỉ sợ là vừa rồi Âu Dương Noãn mượn cơ hội xem xét để động tay. Mục đích sao? Tất nhiên là muốn kéo cả Đồng thị vào!

Yến vương lạnh lùng nhìn thoáng qua Đồng thị, thần nhiên nói: “Người nói sao đây?”

Thần sắc Đồng thị trở nên kích động, không dám tin nhìn Âu Dương Noãn: “Người có ý gì vậy? Người nói ta vu hãm cho Nhu Trữ sao? Ta làm sao có thể? Người đừng ăn nói bừa bãi!”

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Đồng trắc phi, ngài đừng kích động! Ta cũng chưa từng nói như vậy, lại càng không dám cho rằng ngài là người đứng sau việc này. Ta chỉ nói mùi hương trên tờ giấy này rất độc đáo thôi!”

Nói xong nàng quay sang trách cứ Tiểu Trọng Hoa: “Chàng cũng thật là! Cho dù đoán ra được đây là mùi hương gì cũng không nên nói rõ ra. Như vậy không phải rõ ràng nói Đồng trắc phi sai khiến Hương Lan sao? Lời này thật sự là hơi quá đáng a!”

Đây là chỉ cây dâu mắng cây hòe, diên đảo càn khôn. Tiểu Trọng Hoa bật cười nhìn Âu Dương Noãn. Đây không phải đều là nàng nói sao? Thế nào mà mọi lỗi lầm liền đổ hết lên đầu ta?

Âu Dương Noãn cũng không để ý tới hấn, đi đến trước mặt Yến vương: “Vương gia có muốn ngửi mùi hương trên tờ giấy này không?”

Yến vương cầm lấy ngửi ngửi, sắc mặt càng lạnh thêm. U lan hương là ông ngửi thấy trong phòng Đồng thị, thật sự chính là nó.

Âu Dương Noãn mỉm cười, Đồng thị có thể an bài người trong viện này. Chưa chắc các nàng không thể ở Thanh liên cư động tay. Phải có qua có lại, trò chơi này mới vui a!

Đồng thị trầm mặt xuống: “Rốt cuộc ngươi muốn nói gì? U lan hương cũng không phải chỉ mình ta có. Khi Nhu Trữ đi vào viện ta, nói không chừng cũng bị dính mùi này!”

Âu Dương Noãn chờ chính là những lời này: “Đúng vậy! Đồng trắc phi không cần nóng vội phủ nhận. Nói không chừng là khi vào vấn an ngài liền dính chút hương. Cho nên ta cũng không có hoài nghi ngài.

Ta chỉ là nói một câu như vậy, muốn giúp Vương gia điều tra mà thôi!”

Nàng nói như thế nhưng thực tế lại không phải vậy. Nếu trong lòng người không có quỷ, vì sao phải vội vàng phủ nhận như vậy?

Yến vương nhíu mày không nói gì, sắc mặt lại càng khó coi.

Âu Dương Noãn thân nhiên nói: “Chuyện tờ giấy này đúng là rất kỳ quái. Cố tình Hương Lan lại cứ một mực chắc chắn là đại tẩu có vấn đề. Thật ra ta cảm thấy người có vấn đề chính là nha đầu kia, hơn nữa còn là một vấn đề lớn. Như vậy, đã tra xét phòng của đại tẩu, vì sao không thử tra xét phòng Hương Lan? Nói không chừng có thể tìm được gì đó!”

Hương Lan lớn gan nói: “Trong phòng nô tỳ cái gì cũng đều không có a!”

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Vậy cho người đến soát đi!”

Mọi người ai cũng nghi hoặc nhìn bốn mama quản sự đi điều tra. Chỉ chốc lát sau, một mama thế nhưng lại mang đến một thứ khiến mọi người đều khiếp sợ.

Mama quản sự mang búp bê vải đưa đến trước mặt Yến vương. Ông cầm lấy, trên người và mặt của búp bê vải đều găm đầy kim. Bên trên còn viết ngày sinh tháng đẻ, Yến vương lập tức hiểu được, đây chính là vu cổ thuật! Sắc mặt ông bỗng chốc trắng bệch!

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua búp bê vải kia, kinh hô: “Đây không phải là ngày sinh tháng đẻ của đại tẩu sao? Làm sao có thể?”

Nói xong nàng nhìn Hương Lan, một bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không

thành thép: “Khó trách đại tẩu lại đột nhiên nổi điên muốn giết đại ca. Hóa ra là do người yểm bùa! Nha đầu kia, đại tẩu đắc tội gì với người mà người lại ra tay độc ác như vậy. Còn oan uổng đại tẩu cùng người khác tư thông, người rút cuộc vì sao lại rắp tâm như vậy?”

Thuyết quỷ thần cùng vu cổ thuật là thứ mà mọi người không thể không kính sợ và tin tưởng.

Hương Lan giặt náy mình, mặt trắng như tờ giấy. Không dám tin hô lên: “Nô tỳ không có, nô tỳ thực sự không có! Cái này không phải của nô tỳ! Thực sự không phải a! Vương gia, vương gia, nô tỳ thực sự không dám a!”

Âu Dương Noãn lắc đầu nói: "Còn không thừa nhận? Thứ này là tìm thấy trong phòng người, sao có thể không phải là của người? Người khác oan uổng đại tẩu còn có khả năng, ai lại tổn tâm tư đi oan uổng một nha đầu như người?”

Vừa rồi Âu Dương Noãn hỏi Tôn Nhu Trữ, ai có khả năng sẽ phản bội nàng nhất. Tôn Nhu Trữ liền nói người mình tín nhiệm nhất chỉ có Hương Lan và Hoắc mama. Mọi chuyện cũng chỉ có hai người là rõ nhất.

Nghĩ đến chuyện đại lưng kia, Âu Dương Noãn liền hoài nghi Hương Lan. Vốn nàng còn lo nghĩ chuyện này phải giải quyết thế nào thì đột nhiên nhớ tới chuyện năm đó Lâm thị gây nên.

Cho nên nàng dứt khoát lấy ác chế ác, dùng phương pháp tương tự, nhanh chóng bảo Xương Bồ đến phòng Hương Lan dấu một búp bê vải. Quả nhiên hiện tại đã phát huy tác dụng!

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua Đồng thị, thấy sắc mặt bà ta trắng

mét, cúi đầu vuốt vuốt hộ giáp trên tay, chỉ biết làm như chưa từng nghe thấy.

Nhận thấy được ánh mắt của Âu Dương Noãn, Đồng thị ngẩng đầu lạnh lùng nhìn nàng, trong ánh mắt không dấu được vẻ căm hận.

Âu Dương Noãn mỉm cười, kính cẩn nói: “Vương gia, nha đầu kia to gan lớn mật. Nguyên rửa Thế tử phi thương tổn Thế tử không nói, lại còn oan uổng Thế tử phi cấu kết với người khác. Chuyện này không hề đơn giản, sau lưng nhất định có người sai khiến. Xin Vương gia cho phép đem nha đầu kia kéo xuống thẩm vấn, cho Thế tử phi và Thế tử một lời công đạo!”

Đồng thị rốt cục cũng mất hết kiên nhẫn, chỉ tiếc có nằm mơ cũng không nghĩ Âu Dương Noãn sẽ phản đòn như vậy.

Mình thật sự là đã cao hứng quá sớm, thật sự là thông minh bị thông minh làm hại. Mình dùng Hương Lan hãm hại Tôn Nhu Trữ, cũng không nghĩ lại cũng bị hại lại bởi chính nha đầu kia.

Âu Dương Noãn mỉm cười, trong lòng thầm nói, đây mới là thiên lý rõ ràng, báo ứng khó nhận a!

Chương 384

Sắc mặt Yến vương âm trầm, cũng không lên tiếng.

Nha đầu bưng trà đến, Đồng thị tự mình dâng cho Yến vương. Ông lại cầm lấy chung trà hung hăng quăng trên đất. Lập tức nước trà, mảnh sứ vỡ văng tung tóe.

Mọi người đều giật nảy mình, ngoại trừ Tiểu Trọng Hoa, tất cả mọi người đều quỳ xuống. Âu Dương Noãn vừa muốn quỳ, cánh tay lại bị Tiểu Trọng Hoa cầm lấy.

Đây là ý bảo nàng không cần quỳ?

Âu Dương Noãn chớp chớp mắt, nàng mới không nghĩ quỳ a!

Yến vương tức giận: “Hậu viện này đúng là chướng khí mù mịt!”

Đồng thị kinh hãi nói: “Vương gia bớt giận, chẳng qua chỉ là nha đầu hồ ngôn loạn ngữ....”

Yến vương cả giận quát: “Người cũng còn biết là hồ ngôn loạn ngữ sao?”

Đồng thị liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn, khẽ thở dài: “Ít nhiều cũng nhờ Minh quận vương phi vạch trần nàng, nếu không chúng ta thật sự là đã oan uổng Thế tử phi!”

Yến vương sớm đã đem mọi thứ để vào mắt. Trong lòng đối với Đồng thị càng thêm chán ghét: “Trong phủ không có mấy người có lá

gan sai khiến nha đầu kia cần loạn. Cho dù không có chứng cứ, ta cũng đoán ra được vài phần là ai!”

Đồng thị trong lòng cả kinh, nhất thời im miệng.

Âu Dương Noãn trầm mặc một lát mới nói: “Vương gia, chuyện này nếu làm lớn thì mặc kệ là giao tam tư hội thẩm hay vẫn là Bộ hạ tự mình xử trí đều sẽ tổn hại đến thanh danh trong phủ. Còn nữa, Thế tử phi là bị người ta hãm hại nên mới điên điên khùng khùng, cũng mới có thể không cẩn thận đâm bị thương Thế tử. Có thể xử lý nhẹ hay không?”

Tiểu Trọng Hoa gật gật đầu, đồng ý: “Cho dù muốn xử phạt cũng nên chờ thần trí đại tẩu khôi phục rồi tính sau!”

Yến vương nghe xong liền trầm tư một lát. Ánh mắt chuyển qua đôi phu thê này một lát mới gật đầu cho phép.

Tiểu Trọng Hoa đã sớm nhìn ra Tôn Nhu Trữ là đang giả điên. Hắn biết nếu mình đã có thể nhìn ra thì không có khả năng Yến vương không biết.

Biết nhưng không vạch trần, chứng minh ông cũng cảm thấy chuyện này khả nghi. Một khi đã như vậy, không bằng vì Tôn Nhu Trữ tranh thủ chút ân điển.

Âu Dương Noãn chính là chắc chắn Yến vương cho dù biết Tôn Nhu Trữ giả điên cũng sẽ không vạch trần trước mặt tất cả mọi người. Một con dâu bị người ta yểm bùa còn tốt hơn là một Thế tử phi hồng hạnh vượt tường.

Nếu Đồng thị không vì Tiểu Trọng Quân mà rối loạn chân tay thì kế hoạch này không thành công được như thế. Cục diện hiện tại, Yến

vương vô luận thế nào cũng sẽ không tin tưởng Đồng thị.

Mama nha đầu trong phòng đều dùng ánh mắt hoài nghi cũng sẽ làm cho mọi người đem tội danh ép điên Thế tử phi, sát hại Thế tử, mua chuộc nha đầu vu hãm người khác đổ hết lên người Đồng thị.

Cho dù Yến vương không hỏi tội thì thanh danh tốt đẹp mà Đồng thị cố xây dựng trong vài thập niên qua cũng xem như bị hủy triệt để.

Nhưng.....trước mắt mọi người chẳng qua chỉ là hoài nghi mà thôi, không có chứng cứ mang tính xác thực.

Âu Dương Noãn cũng không dự tính buông tha cho Đồng thị dễ dàng như vậy. Phải biết rằng cơ hội ngàn năm một thuở này rất khó xuất hiện lần nữa a!

Âu Dương Noãn quỳ trên đất nhìn Hương Lan rồi thản nhiên nói: “Chuyện đại ca bị thương, xét đến cùng cũng là do nha đầu này. Nhưng nàng chỉ là một nha đầu nho nhỏ, nào có lá gan lớn như vậy? Cho nên xin Vương gia vì Thế tử và Thế tử phi chủ trì công đạo mới phải!”

Nàng một mực chắc chắn Tôn Nhu Trữ là bị Hương Lan rửa. Đồng thị có năng lực gì ngăn lại đây?

Yến vương nhìn Âu Dương Noãn: “Vậy theo ý ngươi thì nên xử trí nàng như thế nào?”

Âu Dương Noãn cười nói: "Chuyện này cũng rất đơn giản. Xin Vương gia giao cho ta thẩm vấn!"

Đồng thị lạnh lùng nói: “Noãn Nhi, muốn thẩm vấn nha đầu kia thì cũng nên giao cho ta. Ngươi đây là có ý gì?”

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa như hàn sương: “Đồng trác phi, chuyện u lan hương dù sao cũng có liên quan đến ngài. Nếu giao cho ngài thẩm vấn, đối với đại tẩu mà nói thì không công bằng!”

Đồng thị đột nhiên biến sắc: “Nhưng Noãn Nhi vào cửa bất quá mới được nửa năm, nếu giao cho nàng thẩm vấn, truyền ra ngoài thì còn thể thống gì nữa?”

Yến vương nói: "Quên đi! Chuyện này ta vẫn nên tự mình thẩm vấn. Người đâu, điều tra lại toàn bộ An khang viện này một lần, nhìn xem còn thứ gì bẩn thỉu nữa không!”

Đồng thị dùng ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn. Nàng lại bùng chén trà lên, Yến vương tự mình thẩm vấn, chuyện này liền sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy. Đó mới chính là điều nàng muốn!

Trong viện mấy chục hộ vệ xếp thành hàng, bọn họ cẩn thận đem toàn bộ An khang viện đều điều tra tỉ mỉ. Sau đó liền đem kết quả bẩm báo với Yến vương.

Sau khi nghe xong sắc mặt Yến vương càng ngày càng khó coi, nửa ngày sau mới nói: “Vừa rồi ta đã hạ lệnh cho hộ vệ cẩn thận điều tra một lần. Cuối cùng tìm ra được một gói thuốc bột trong phòng một nha đầu. Gói thuốc bột đó là một loại độc phẩn rất nhỏ, nếu mỗi ngày đều dùng thì qua ba tháng sẽ có khả năng suy yếu chí tử!”

Yến vương đang nói, hộ vệ đã kéo lên một nha đầu bị đánh cho máu tươi chảy đầm đìa.

Nô tỳ kia vừa nhìn thấy Yến vương đã lập tức sợ tới mức ngã xuống đất, khóc hô: “Vương gia tha mạng, thuốc này là Bạch Chỉ tỳ tỳ bảo

nô tỳ lạng lẽ vút đi. Nô tỳ cũng không biết sao lại thế này?”

Bạch Chỉ sững sốt, sắc mặt lập tức đại biến: “Người ngậm máu phun người! Ta khi nào thì bảo người làm vậy?”

Khóe miệng Âu Dương Noãn nhếch lên. Trong đáy lòng lại tràn ra nụ cười lạnh, xem ra phần độc này là Đồng thị bảo Bạch Chỉ dùng cho Tôn Nhu Trữ. Nếu không phải Yến vương đột nhiên sai người điều tra toàn bộ viện thì cũng sẽ không dễ dàng bị phát hiện như vậy.

Đồng thị thật đúng là lợi hại, luôn làm cho Bạch Chỉ nghĩ cách để hạ độc, khiến Tôn Nhu Trữ bất tri bất giác chết đi. Điều này có thể thấy được đối phương rất chán ghét Tôn Nhu Trữ, chán ghét đến mức phải dồn vào chỗ chết.

Nhưng vì sao?

Cho dù là bản thân Âu Dương Noãn đang đối nghịch trực tiếp Đồng thị cũng không làm đến mức như vậy. Vì sao lại ra tay ngoan độc với Tôn Nhu Trữ, một người không hề có sức uy hiếp đến mình?

Chẳng lẽ là vì Tiểu Trọng Quân?

Nghi ngờ trong lòng Âu Dương Noãn lại được vạch trần thêm một chút, tựa hồ có thể nhìn thấy một góc nhỏ.

Trên mặt tiểu nha đầu không còn giọt máu: “Bạch Chỉ tỷ tỷ! Thuốc này là thứ người bảo ta bỏ vào trong hoa lộ mà Thế tử phi muốn chúng ta thu thập. Người sao lại trở mặt?”

Bạch Chỉ còn muốn nói nữa thì thanh âm lạnh lùng của Yến vương vang lên: “Câm mồm!”

Bạch Chỉ sợ tới mức quỳ xuống đất. Trong khẩu khí của Tiểu Trọng Hoa không hề che dấu sự lạnh nhạt: “Bạch Chỉ, người nhận tội?”

Bạch Chỉ ngẩng đầu nhìn Tiểu Trọng Hoa, cố cường định: “Nô tỳ không biết lời ấy của quận vương có ý gì? Nô tỳ bị oan!”

Tiểu Trọng Hoa cười lạnh: “Người không thừa nhận bản thân sai khiến nha đầu kia hạ độc?”

Thanh âm Bạch Chỉ hơi run run: “Nô tỳ tuyệt đối không có lá gan này!”

Tiểu Trọng Hoa khẽ cười một tiếng: “Nghe nói vừa rồi tiểu nha đầu kia bị soát ra gói thuốc cũng một mực không chịu nói. Sau đó bị đánh hơn mười bản, đau đến ngất đi mấy lần. Không biết người có thể chịu được mấy cái?”

Bạch Chỉ không khỏi sợ run, khóe mắt khẽ đảo hướng Đồng thị.

Đồng thị thản nhiên nói: “Tùy tiện dụng hình chẳng phải là muốn vu oan giá họa sao?”

Âu Dương Noãn mỉm cười đẹp như xuân phong, khi nói chuyện hoa tai khẽ đung đưa chạm vào cổ: “Đồng trắc phi nói gì vậy? Vừa rồi không phải ngài cũng giống như vậy muốn đem tất cả nha đầu, mama trong viện này đều tha ra ngoài đánh sao? Chứng tỏ biện pháp này rất hữu dụng. Huống chi, việc này nếu đưa đến tam tư hội thẩm, bản tử kia cũng không nhẹ hơn của Yến vương phủ bao nhiêu!”

Yến vương hỏi: “Bạch chỉ, người nghe thấy chưa? Người là muốn bị đưa đến nha môn sao? Còn không mau nói thật!”

Đồng thị nghe vậy thì thân mình khẽ run lên, cơ hồ không thể tin nhìn

Yến vương. Trong ánh mắt khó chịu cùng kinh sợ cơ hồ không thể đè nén được. Giây lát ánh mắt lại như hung thần nhìn Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn hơi hơi rùng mình nhưng lại mỉm cười, chỉ là một độ cong rất nhỏ để đối phương có thể nhận thấy được.

Bạch chỉ vẫn cúi đầu, không lên tiếng.

Tiểu Trọng Hoa nhìn Bạch Chỉ, ánh mắt lạnh lẽo: “Đã không chịu nói thì thôi. Mau kéo vào hình phòng trực tiếp xử tử. Không chỉ là nha đầu này, mà cả nha đầu Hương Lan dùng vu cổ thuật mưu hại Thế tử phi cũng vậy!”

Nói xong hần vỗ vỗ tay, hộ vệ bên ngoài liền nhảy vào tha Hương Lan cùng Bạch Chỉ đi. Hương Lan xụi lơ, Bạch Chỉ lại liều mạng phản kháng. Mọi người mọi người đều hai mắt nhìn nhau, bộ dáng thập phần sợ hãi.

Tiểu Trọng Hoa còn bồi thêm một câu: “Tiện tì mưu hại chủ tử, tội ác tày trời. Không chỉ là hai người này, ngay cả phụ mẫu của chúng cũng bị đuổi ra khỏi phủ!”

Hương Lan vừa nghe liền hôn mê bất tỉnh.

Bạch Chỉ tuyệt vọng hét lên: “Nô tỳ biết sai rồi! Nô tỳ đáng chết! Chuyện này là do một mình nô tỳ làm, cầu điện hạ tha cho người nhà của nô tỳ!”

Hộ vệ đang muốn tha hai người đi thì Bạch Chỉ lại gắt gao ôm lấy cây cột, sống chết không chịu buông tay. Tiểu Trọng Hoa gật gật đầu, hộ vệ liền buông tay.

Bạch Chi được thả ra liền liều mạng đập đầu, luôn miệng luôn kêu điện hạ tha mạng. Trán nàng đụng xuống đất huyết nhục mơ hồ, một mặt đầy máu cùng nước mắt, thập phần thê thảm. Mọi người nhìn trong lòng không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Hơi thở lạnh băng trên người Tiểu Trọng Hoa khiến cho người ta kinh sợ không thôi. Bọn hạ nhân đều không tự chủ được mà cúi đầu.

Hắn lạnh lùng quát: “Nếu ngươi thành thật ta liền tha cho ngươi nhà ngươi. Thuốc là do ngươi hạ?”

Nháy mắt thần sắc Đồng thị trở nên lạnh lùng, cứng rắn thắt lưng đứng thẳng.

Bạch Chi run giọng nói: “Đúng vậy!”

Tiểu Trọng Hoa lại hỏi: “Là ai sai ngươi mưu hại Thế tử phi?”

Bạch Chi liền liều mạng đập đầu: “Nô tỳ không biết. Là Trác mama quản sự bên ngoài đưa thuốc cho nô tỳ. Nô tỳ chính là nhận phân phó đem thuốc hạ vào trong hoa lộ mà Thế tử phi muốn bọn nô tỳ đi thu thập. Còn lại nô tỳ không biết!”

Yến vương vốn luôn chỉ lạnh lùng ngồi xem, lúc này liền giận tím mặt.

Nha đầu bên cạnh vừa vặn mang trà lên, Yến vương nhìn cũng không thèm đem chung trà đặt ở trên bàn. Lực đạo mạnh đến nỗi khiến chung trà làm bằng sứ chạm vào đá cẩm thạch phát ra thanh âm rất chói tai.

Yến vương lạnh lùng nói: “Khá hay cho một tiện tì, chết đến nơi rồi còn không thành thật. Tha ra ngoài đánh chết cho ta!”

Bạch Chỉ thê thảm hét to: “Nô tỳ không dám nói dối. Nô tỳ thực sự không biết. Nô tỳ chỉ biết có Trác mama thôi!”

Âu Dương Noãn lắc đầu nói: "Có lẽ là thực sự không biết. Hiện tại chỉ có thể tiếp tục thẩm vấn Trác mama kia!”

Yến vương trầm giọng: “Mau mang lên đây!”

Thủ lĩnh hộ vệ gật đầu, lập tức chạy đi. Phút chốc đã trở lại, sắc mặt rất khó coi: “Nô tài đáng chết! Trác mama đã vụng trộm cắn lưỡi tự sát. Lúc nô tài đi vào mới phát hiện đã ngừng thở!”

Âu Dương Noãn sớm đã dự liệu được, nàng thản nhiên nói: “Động tác cũng thật nhanh, tự mình kết liễu còn thống khoái hơn. Chỉ sợ là đã nghe được động tĩnh trong viện Thế tử nên mới sợ tội tự sát!”

Sắc mặt Yến vương ảm ảm phát xanh. Nhất là trong hai mắt giống như có hai ngọn lửa tức giận đang bốc cháy.

Tiểu Trọng Hoa thề nhưng lại không nóng nảy: “Chuyện này cũng không khó! Chỉ cần tra ra được những ai bình thường thân cận nhất với bà ta. Nhất là vừa rồi có những ai tới chỗ Trác mama thì sẽ biết!”

Trần Đồng thị chảy mồ hôi lạnh, cố gắng trấn định: “Cứ như vậy chỉ sợ sẽ khiến lòng người hoảng sợ. Quan trọng nhất là như vậy sẽ dễ dàng để lộ, vạn nhất bị người ngoài biết được chẳng phải sẽ chê cười Yến vương phủ chúng ta sao? Theo ta thấy chi bằng Vương gia cứ giao việc này lại cho ta. Về sau từ từ điều tra là được, như vậy cũng tốt hơn là giống trống khua chiêng như hiện tại!”

Thần sắc Âu Dương Noãn lạnh nhạt: “Lời tuy là như thế nhưng u ác tính một ngày không trừ chung quy cũng là họa lớn. Hiện tại đại tẩu

điên điên khùng khùng, đại ca hôn mê, nếu cứ tùy ý để người đứng sau nhớn nhor thì không biết còn gây ra tai họa gì nữa?”

“Đồng trắc phi, ta biết ngài là người nhân từ nương tay nhưng đối phó với người âm hiểm thâm độc thì không thể có nửa điểm mềm lòng. Trọng Hoa nói rất đúng, hiện tại biện pháp tốt nhất chính là bắt tất cả những người đã vào phòng Trác mama từ buổi chiều đến thăm vấn!”

Đồng thị còn muốn nói nữa nhưng đã thấy Yến vương gật đầu. Sắc mặt Đồng thị trắng bệch, trên trán mồ hôi chảy nhiều hơn.

Phút chốc hộ vệ liền đem Trương quản sự, người duy nhất tiến vào phòng Trác mama. Trương quản sự khom người hành lễ.

Âu Dương Noãn nhìn hẩn, thấy sắc mặt trầm tĩnh, chỉ cúi đầu nhìn mặt đất dưới chân. Nàng âm thầm gật đầu, người này nhất định là nhân vật khó đối phó.

Yến vương nói: "Trương Bình, ngươi là người duy nhất vào phòng Trác thị, ngươi nói gì với bà ta?"

Trương Bình ngẩng đầu lên, trên mặt thần sắc vô tội: “Nô tài có việc cần thương nghị với Trác mama nên mới đi qua. Không biết Vương gia có gì phân phó?”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: "Trương quản sự, ngươi không biết Trác mama đã tự sát sao?"

Trương Bình giật mình: “Làm sao có thể? Vừa rồi không phải vẫn còn rất tốt sao? Chẳng lẽ là....”

Hẩn nói được một nửa liền đột nhiên như tỉnh ngộ, khẽ thở dài:

“Haizzz, chắc là tại nô tài lảm miệng. Quận vương phi có điều không biết, nữ nhi duy nhất của Trác mama vốn thất lạc từ lâu, phải thật vất vả lắm mới tìm lại được!”

"Nhưng cố tình nó lại ở một nơi xấu xa, nô tài được Trác mama phó thác đi chuộc ra. Nhưng đứa nhỏ số khổ kia chưa được nô tài tìm đến thì đã nhiễm bệnh mà chết. Hôm nay nô tài mới đem chuyện này báo lại, chắc là Trác mama nhất thời nghĩ quẩn trong lòng nên mới tiêu cực như vậy....”

Khóe miệng Âu Dương Noãn cong lên ý cười nhàn nhạt: “Vương gia vừa mới phái người đi tuyên triệu, liền truyền đến tin tức Trác mama tự sát. Thời cơ Trương quản sự đến thông báo cũng thật khéo a!”

Tương Bình làm vẻ khó xử: “Quận vương phi có ý gì vậy? Chẳng lẽ ngài hoài nghi nô tài cố ý chọn thời gian đi sao?”

Tiểu Trọng Hoa cười lạnh: "Chủ tử không thể hoài nghi nô tài sao?"

Uy thế của Tiểu Trọng Hoa so với Âu Dương Noãn đương nhiên là khác xa. Trương quản sự vừa nghe sắc mặt cũng liền thu liễm đi hai phần: “Đương nhiên! Chủ tử nói cái gì thì chính là cái đó, nô tài tuyệt không dám có nửa câu oán hận. Chỉ là việc này thật sự là đúng dịp mà thôi, khó trách Quận vương phi lại hiểu lầm như vậy!”

Bên môi Tiểu Trọng Hoa ẩn chứa ý cười nhàn nhạt: “Quận vương phi chưa bao giờ hiểu lầm người khác. Nếu người không làm sai chuyện gì thì sao phải e ngại?”

Lời này thập phần lạnh lùng khiến Tương Bình toát mồ hôi lạnh. Mặc kệ Tiểu Trọng Hoa nói gì hắn cũng không thể tranh cãi.

Tiểu Trọng Hoa thấy bộ dáng hắn như vậy thì lại nói tiếp: “Nghe nói

Hương Lan được hứa gả cho con của người, qua bốn tháng nữa sẽ thành thân. Mà Bạch Chỉ kia, cũng là mẫu thân nàng nhờ người tiến cử với Đồng trắc phi, sau đó được đưa tới An Khang viện này. Nói vậy cả hai nha đầu kia đều có quan hệ với người! Nói như thế nào thì người cũng không tránh được liên can!"

Trương Bình nghe xong mới có chút hoảng thần, nhanh chóng quỳ rạp xuống đất: "Đúng vậy! Là do nô tài nông cạn, nhận thức không rõ. Vốn là nô tài cảm thấy nha đầu bên cạnh Thế tử phi không tồi nên mới cầu ân điển ban Hương Lan cho con trai mình. Ai ngờ về sau Hương Lan lại làm ra loại chuyện này. Quả nhiên là cô phụ sự tín nhiệm của Thế tử phi!"

"Về phần Bạch Chỉ, nô tài cũng chẳng qua là vì kế phụ nàng Triệu quản sự là người tốt nên mới giúp. Nô tài thực sự không biết nàng vì sao lại đi chọc giận chủ tử a?"

Nghe vậy mày Tiểu Trọng Hoa khẽ nhướn lên. Trên khuôn mặt tuần mĩ bỗng nhiên chứa đựng ý cười như có như không nhìn về phía Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn không khỏi thầm nghĩ, bình thường nhìn chàng vô thanh vô tức, hóa ra lại gian trá như vậy.

Nàng mỉm cười nói: "Trương quản sự, từ khi người bước vào không có ai nhắc đến chuyện Hương Lan và Bạch Chỉ đã làm những cái gì. Nhưng vừa rồi người lại nói người không nghĩ tới Hương Lan sẽ làm loại chuyện này. Chẳng lẽ người căn bản đã sớm biết nàng phạm tội gì?"

Sắc mặt Trương Bình nhất thời đại biến, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Yến vương cả giận nói: "Còn không mau nói thật!"

Trương Bình cũng không hề đồ, biết nếu nói rõ người sau lưng thì bản thân tuyệt đối cũng không có kết quả gì tốt đẹp. Cho nên vẫn quyết định ngoan cố: "Nô tài chỉ là thấy hai người các nàng đều quý ở trong này nên mới đoán là do các nàng phạm tội. Nô tài tuyệt không có ý gì khác!"

Yến vương nói: "Tốt lắm, hai nha đầu kia một kẻ dùng vu cổ thuật nguyên rửa, một kẻ dùng độc dược mưu sát Thế tử phi. Người còn dám nói mình cái gì cũng không biết! Quả thực là ăn gan hùm mật gấu mà!"

Trương Bình kinh hãi: "Nô tài đáng chết! Hai nha đầu này lại dám làm ra loại chuyện như vậy! Nô tài thực sự không biết a!"

Cũng vẫn kiên trì không chịu nói ra người sau lưng sai khiến sao?

Yến vương cười lạnh: "Người là đang muốn chết?"

Trương Bình quý trên đất, trên trán lại chảy mồ hôi lạnh, trong miệng lại chỉ nói nô tài không dám.

Yến vương lại càng tức giận hơn: "Kéo hẳn xuống!"

Đồng thị thở dài nhẹ nhõm một hơi. Yến vương lại tức giận đến mặt xanh mét. Đồng thị nhanh chóng bưng chung trà đến, ôn nhu nói: "Vương gia đừng vì mấy tên điều nô này mà tức giận!"

Yến vương lắc lắc đầu: "Trên triều còn có chuyện cần ta giải quyết. Chuyện trong nhà lại vẫn chưa xong!"

Tiểu Trọng Hoa nhìn Đồng thị, khẽ cười: "Phụ vương, giao Trương

quản sự cho ta đi!”

Yến vương nhíu mày không nói gì. Lát sau liền buông chung trà trong tay xuống, đứng dậy: “Giao cho người xử lý!”

Sau đó lại nhìn thoáng qua Tôn Nhu Trữ đang được Chu mama đang chăm sóc: “Chăm sóc tốt cho đại ca người, đại tẩu người!”

Đồng thị thấy Yến vương đi ra ngoài, còn muốn nói nữa nhưng miệng lại giật giật, chung quy vẫn không nói.

Âu Dương Noãn nói với Chu mama: “Mau dìu đại tẩu trở về nghỉ ngơi!”

Chu mama lau nước mắt, nâng Tôn Nhu Trữ dậy.

Đồng thị lại lạnh lùng nói: “Mặc kệ là vì nguyên nhân gì thì nó cũng làm bị thương Thế tử. Vẫn là phải nhốt vào!”

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Đồng trác phi, đại tẩu chẳng qua chỉ là vì tâm thần nhất thời bị hao tổn thôi. Vương gia còn chưa nói xử trí thế nào, sao ngài lại nóng vội như vậy? Hết thấy vẫn là chờ tra ra manh mối rồi nói sau!”

Đồng thị giận tái mặt: “Nếu trước khi mọi chuyện kết thúc nó lại làm bị thương người khác nữa thì sao?”

Tiểu Trọng Hoa ngắt lời: “Cái này không nhọc ngài lo lắng, ta tự nhiên sẽ phái người canh giữ!”

Đồng thị hừ lạnh rồi liền mang theo người rời đi.

Âu Dương Noãn nhìn bóng lưng Đồng thị: “Chuyện này, ta còn chưa

cam lòng bỏ qua như vậy. Không biết.....chàng có thể giúp ta một việc?”

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng, mỉm cười nói: “Nàng lại muốn sử trá sao?”

Cái gì mà kêu lại muốn sử trá? Ý nói nàng luôn sử trá sao?

Âu Dương Noãn lườm nguýt: “Còn phải xem chàng có nguyện ý phối hợp hay không?”

Trong ánh mắt Tiểu Trọng Hoa như có ý cười: “Mặc kệ nàng muốn làm gì, đừng để bản thân bị thương là được rồi! Những cái khác đều không sao!”

Âu Dương Noãn cố nén cười nói: "Vậy cho ta mượn một vị thích khách võ công cao cường đi!"

Trong lòng Tiểu Trọng Hoa khẽ động: “Muốn giết ai sao?”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, dường như rất nghiêm túc nói: “Nếu muốn giết người, chàng có cho không?”

Tiểu Trọng Hoa nhất thời liền hiểu được, ánh mắt hẩn nặng nề nhìn ra ngoài cửa: “Thật ra cũng là một cách hay. Chỉ mong nó có hiệu quả!”

Đêm đó, có một tên thích khách xông vào địa lao muốn giết Trương quản sự diệt khẩu. Cũng may hộ vệ kịp thời phát hiện. Thích khách mưu sát bất thành liền lập tức chạy trốn, bỏ lại Trương quản sự đang kinh hồn táng đảm.

Sự tình kinh động đến Yến vương, ông hạ lệnh mang Trương Bình

lên đại sảnh.

Lúc Tiểu Trọng Hoa cùng Âu Dương Noãn tới thì Yến vương đã sắc mặt âm trầm ngồi kia. Mà Đồng thị một bên, sắc mặt có chút trắng bệch. Nhưng bộ dạng vẫn rất bình tĩnh, nhìn không ra nổi lòng như thế nào.

Đồng thị nói: “Làm sao vậy? Hơn nửa đêm vẫn kéo Vương gia tới đây!”

Tiểu Trọng Hoa nâng tay vỗ hai cái, giầy lát hộ vệ ở ngoài cửa liền dẫn một người vào. Người này mặt đầy sương trần, búi tóc tán loạn, trên quần áo đều là bụi đất, chỉ quỳ thôi cũng khiến cả người phát run.

Tiểu Trọng Hoa lạnh lùng nhìn hắn: “Ngẩng đầu lên!”

Âu Dương Noãn mỉm cười nhìn về phía Đồng thị, đã thấy biểu cảm đối phương trong nháy mắt liền thay đổi.

Người nọ cả người run lên, rốt cục cũng chậm rãi ngẩng đầu. Chính là Trương quản sự.

Giầy lát ánh mắt Yến vương lạnh như băng: “Xảy ra chuyện gì?”

Trương quản sự sợ tới mức quỳ dưới đất không dám nhiều lời.

Tiểu Trọng Hoa lạnh lẽo nói với Trương quản sự: “Ta sẽ không nghiêm hình bức cung ngươi. Nhưng nếu hôm nay ngươi còn nửa câu cũng không nói ta sẽ khiến ngươi so với chết còn khó chịu hơn!”

Thân mình Trương quản sự rõ ràng run lên, cả người lẩy bẩy không thôi.

Âu Dương Noãn nhìn tình hình này, bỗng nhiên mỉm cười nói với Trương quán sự: “Trương quán sự, người đương nhiên có thể cái gì cũng không nói như ban ngày. Nhưng nếu người tiếp tục dùng thái độ như vậy thì Yến vương phủ cũng không giữ người lại nữa. Một khi đã bước ra khỏi cửa, có xảy ra chuyện gì chúng ta cũng không nắm chắc được a!”

Trương Bình nhớ tới chuyện phát sinh tối nay, sớm đã sợ tới mức một thân đầy mồ hôi lạnh. Nửa ngày cũng không nói nên lời.

Trương quán sự dừng nửa ngày mới khó khăn nói: “Nô tài thực sự là không thể nói a!”

Đồng thị đang dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn hắn. Nếu hắn thực sự nói ra chuyện gì đó, chỉ sợ....

Âu Dương Noãn cười nói: "Vậy người lập tức rời khỏi phủ đi! Về sau sống hay chết đều không có quan hệ với Yến vương phủ!"

Trương quán sự phát hoảng, lập tức ngẩng đầu lên. Trong mắt là sự hốt hoảng: “Nô tài là phụng mệnh đến chỗ Trác mama, buộc nàng tự sát!”

Trong mắt Yến vương có hàn ý lạnh như băng: “Phụng mệnh? Phụng mệnh của ai?”

Trương quán sự vẫn mãi do dự, ấp úng không dám nói lời nào. Âu Dương Noãn liếc nhìn sắc mặt trắng bệch của Đồng thị: “Người ta là muốn giết người diệt khẩu. Người hiện tại không nói là muốn chuẩn bị xuống dưới gặp diêm vương nói sao?”

Trương quán sự hoảng loạn không chịu nổi, rốt cục cũng lớn tiếng

thét chói tai: “Là Đồng trắc phi! Là Đồng trắc phi! Mọi chuyện đều là Đồng trắc phi làm chủ! Xin Vương gia tha mạng!”

Chương 385

Sắc mặt Yến vương đại biến, ánh mắt ngưng trệ bất động. Ông nhìn chăm chăm vào Trương Bình: “Nếu ngươi có nửa câu hư ngôn....”

Trương Bình liều mạng dập đầu: “Nô tài không dám, nô tài không dám. Nô tài tự biết có tội. Năm đó Đồng trắc phi có ân với nô tài cho nên mười mấy năm qua nô tài vẫn luôn vì nàng tận tâm hết sức, cũng không dám có chút lơ là!”

“Nhưng Bạch Chỉ là nha đầu nội viện, cơ hội gặp mặt không nhiều cho nên nô tài mới thông qua Trác mama nghĩ cách truyền lại. Đồng trắc phi còn dằn dò nô tài, một khi gặp chuyện không may liền lập tức trừ bỏ Trác mama. Cho nên nô tài mới cả gan làm chuyện này!”

Thần sắc Đồng thị càng trở nên lạnh như băng, cơ hồ là một chút nhân khí cũng không có.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua Yến vương, thấy sắc mặt ông ảm ảm phát xanh. Nhất là hai mắt, giống như hai ngọn lửa u ám bùng bùng cháy vì tức giận. Nàng cong môi lên, lần này Yến vương thực sự rất giận dữ.

Quả nhiên, trong thanh âm của Yến vương lộ ra hàn ý nồng đậm: “Đồng trắc phi, ngươi nói sao đây!”

Đồng thị còn chưa mở miệng, nha đầu bên cạnh đã trách cứ Trương Bình kia: “Vương gia, trắc phi nhiều năm qua tận tâm hết sức chăm sóc cho Thế tử, người làm sao có thể hại Thế tử được? Hết thấy đều là do Trương Bình ăn nói bừa bãi oan uổng chủ tử chúng ta. Vương

gia, ngài nhất định phải trừng phạt hắn!”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: "Trong phủ này không có quy củ sao? Khi các chủ tử nói chuyện, khi nào thì đến phiên một nha đầu được phép chen ngang?"

Nha đầu kia cả kinh sợ hãi, nhìn khuôn mặt băng sương như ngọc của Âu Dương Noãn, không dám nói nữa.

Trương Bình nói: “Vương gia, nô tài tuyệt không dám hồ ngôn loạn ngữ. Nô tài cùng Thế tử phi không thù không oán, vì sao phải giết? Đây đều là do Đồng trác phi sai khiến! Nô tài một lòng giúp nàng che lấp, thậm chí là mạo hiểm bị Vương gia vấn tội cũng đều giữ sự trung tâm!”

“Ai ngờ nàng thế nhưng lại nửa đêm sai người đến giết nô tài diệt khẩu. Nô tài tuyệt đối không dám thay người độc ác như vậy dấu diếm nữa. Vương gia, những lời nô tài nói đều là sự thật a! Nếu ngài không tin, có thể cho Bạch Chi lên cùng nô tài đối chứng!”

Việc đã đến nước này, Đồng thị cũng không còn đường chống chế nữa.

Yến vương lạnh lùng nhìn Đồng thị: “Người còn gì muốn nói không?”

Đồng thị hiện tại vẻ mặt tiều tụy, nước mắt loang lổ, không còn dung nhan kiều mỹ như xưa nữa. Cũng không dám nhìn Âu Dương Noãn, liền nhanh chóng quỳ xuống khóc không ngừng.

Yến vương còn chưa mở miệng, đối phương đã khóc lóc kể lể: “Đúng vậy! Là lỗi của ta!”

“Nhu Trữ từ lâu đến nay đã không còn tuân thủ nữ tắc, hồng hạnh

xuất tường. Đối với Trọng Quân cũng không hề kính trọng. Trọng Quân vốn có bệnh, biết thế tử có gian tình với người khác lại tức giận đến không thể rời giường. Lại vẫn luôn lôi kéo tay ta cầu xin, bảo ta nghĩ cách dấu diếm cho hắn!”

“Trọng Quân là vì thanh danh của Vương phủ a! Ta cũng là rơi vào đường cùng nên mới có thể ra hạ sách này. Để Bạch Chỉ hạ độc trong thức ăn của Nhu Trữ, để nó nhiễm bệnh mà chết!”

“Như vậy người ngoài không thể nhìn ra manh mối, cũng sẽ không bao giờ có người biết nó làm ra loại chuyện làm nhục gia phong. Nếu muốn nói ta có sai thì tất cả cũng là suy nghĩ vì Yến vương phủ a!”

Yến vương hít một ngụm khí lạnh, gân xanh trên trán nổi lên: “Người sai người hạ độc Thế tử phi, thế nhưng còn nói là vì suy nghĩ cho Yến vương phủ?”

Đồng thị chưa bao giờ thấy Yến vương nổi giận như vậy, sợ tới mức cúi đầu rơi lệ không nói.

Cuối cùng Tiểu Trọng Hoa mở miệng: “Đồng trắc phi luôn miệng nói vì danh dự của Yến vương phủ mà suy nghĩ. Nhưng một khi chuyện này truyền ra ngoài, thanh danh của phụ vương mới thực sự bị vấy bẩn!”

Âu Dương Noãn cũng thở dài: “Đúng vậy! Nếu Đồng trắc phi đã vì phụ vương mà suy nghĩ thì không nên dùng loại âm mưu kỹ xảo này. Huống chi Hương Lan và Bạch Chỉ một kẻ dùng vu cáo thuật, một kẻ hạ độc. Chẳng những hại đến Thế tử phi mà còn trực tiếp hại đến Thế tử. Người ngoài không biết còn tưởng rằng ngài cũng muốn giết cả đại ca!”

Đồng thị thật sự là muốn giết Tôn Nhu Trữ nhưng lại không nghĩ

rằng đối phương vì chuyện của Hạ Lan Đào mà động thủ đâm bị thương Tiểu Trọng Quân.

Âu Dương Noãn vì giúp Tôn Nhu Trữ thoát tội mà cố ý đem vu cổ thuật đổ lên đầu Hương Lan. Yến vương vì nhất thời tức giận mà đích thân muốn tra rõ chuyện này, lại bắt được nhược điểm Bạch Chi hạ độc hại Tôn Nhu Trữ.

Sau lại tra ra được Trác mama và Trương quản sự, cuối cùng ngọn lửa này cũng bén đến Đồng thị. Liên tiếp những chuyện như vậy phát sinh, Đồng thị căn bản không có biện pháp nói rõ ràng được. Hiện tại có muốn nói chuyện vu cổ thuật của Hương Lan căn bản không phải mình ra lệnh thì ai tin?

Dù sao chuyện sai khiến Bạch Chi hạ độc là có thực thì cũng liền có khả năng sau lưng hạ dùng vu cổ thuật. Nhưng cũng chính vì vậy mọi người đều sẽ hoài nghi Đồng thị chính là muốn mượn tay Tôn Nhu Trữ giết Tiểu Trọng Quân.

Giết Tôn Nhu Trữ còn có thể nói vì thanh danh của Yến vương phủ, nhưng giết Tiểu Trọng Quân thì sao?

Kế mẫu giết đích trưởng nam, tội này liền rất lớn a! Một khi Yến vương bắt tội thì chính là thiên đao vạn quả cũng không đủ đền.

Đồng thị vô cùng hoảng sợ, lết lên hai bước ôm chặt lấy chân Yến vương khóc lớn: “Là ta không biết! Ngày ấy là ta nghe Trọng Quân nói Tôn Nhu Trữ có gian tình với người khác. Cũng là do tức giận che mắt, lại muốn vì hấn xả cơn giận này làm cho Nhu Trữ lạng lẽ chết đi thì chuyện này hẳn là có thể che dấu được!”

“Nhưng ta thực sự chỉ thăm nghĩ trừ bỏ Tôn Nhu Trữ, căn bản không bảo Hương Lan dùng vu cổ thuật để nguyên rửa. Lại càng không

nghĩ tới nó lại đâm bị thương Trọng Quân a!....”

Rồi bỗng nhiên như tỉnh ngộ điều gì, chỉ vào Âu Dương Noãn lạnh lùng nói: “Nhất định là người! Ta chỉ lệnh cho Bạch Chỉ độc sát Tôn Nhu Trữ, sao còn vẽ vờ thêm chuyện dùng vu cổ thuật làm gì? Nhất định là người bỏ búp bê vải kia trong phòng Hương Lan rồi vu oan cho ta!”

Âu Dương Noãn dường như thực sự bị dọa, lặng lẽ cầm lấy tay áo Tiểu Trọng Hoa, trên mặt khiếp sợ nói: “Quận vương, ta không có!”

Tiểu Trọng Hoa nhin cười, thầm nghĩ tiểu thê tử này của mình bản lĩnh diễn kịch rất đạt a! Nửa điểm khiến người ta nhìn ra manh mối cũng không có.

Hắn quay đầu nói với Yến vương: “Phụ vương, chuyện này phát sinh đột ngột như vậy, ai cũng không kịp phản ứng. Nếu thực sự sớm có dự mưu thì vì sao búp bê vải kia không đặt trong phòng người khác mà cố tình lại ở trong phòng Hương Lan, người đã đứng ra tố cáo đại tẩu có tư tình với người khác? Chẳng lẽ Noãn Nhi còn có thể biết trước, biết Hương Lan sẽ bán đứng đại tẩu sao?”

Trước đó Âu Dương Noãn chẳng qua chỉ là hỏi Tôn Nhu Trữ, biết tâm phúc chỉ có Hương Lan và Chu mama. Chu mama là vú nuôi của Tôn Nhu Trữ, bên cạnh lại không có trượng phu, con cái. Mọi thứ đều lấy Tôn Nhu Trữ làm trung tâm, tương lai chuyện dưỡng già tử táng còn phải dựa vào Tôn Nhu Trữ, sao có thể vô duyên vô cớ phản bội?

Nhưng Hương Lan thì ngược lại. Gả cho con Trương Bình, hết thảy đều phải lấy vinh nhục của phu gia đặt lên trên hết. Người này chính là có khả năng phản bội Tôn Nhu Trữ nhất. Cho nên Âu Dương Noãn liền đặt cược vào người này.

Điểm này Đồng thị làm sao có thể đoán được? Cũng không thể nào giải thích được vì sao trong phòng Hương Lan lại có búp bê vải thực hiện vụ cổ thuật? Càng không có biện pháp chứng minh Tôn Nhu Trữ đang giả ngây giả dại. Nói cho cùng thì bà ta chính là bị Âu Dương Noãn đâm một dao.

Đồng thị ngẩng đầu lên: “Ta thực sự không có! Vương gia, ta tuyệt đối sẽ không dùng cái gì mà vu cổ thuật....”

Yến vương lập tức lớn tiếng quát: “Câm mồm! Ta luôn tín nhiệm ngươi, còn giao con trai ta cho ngươi chăm sóc. Hóa ra ngươi lại chăm sóc hẩn như vậy sao?”

Thanh âm Đồng thị yếu ớt xuống: “Vương gia, lúc Thế tử mới sinh ra chỉ lớn hơn con mèo một chút. Vương phi cũng nghĩ rằng nuôi không nổi, là ta ngày đêm không ngủ canh giữ bên nôi từng chút từng chút cứu sống hẩn. Ngài đã quên hết rồi sao?”

“Nếu ta thực sự muốn thông qua Thế tử phi để hại hẩn, nhiều năm như vậy cơ hội không phải rất nhiều sao? Ta làm gì phải giống trống khua chiêng chờ đợi đến tận bây giờ?”

“Ngài ngẫm lại xem, ta chỉ có một đứa con, lại đứng thứ ba. Cho dù Thế tử đi rồi thì con ta cũng không được làm Thế tử, ta sao phải vẽ vời thêm chuyện?”

“Trước khi qua đời Vương phi từng nắm lấy tay ta nói từ nay về sau Thế tử chính là con ta. Bảo ta chăm hẩn bình an lớn lên. Ta đã thề độc trước giường nàng, nếu vi phạm lời thề sẽ bị thiên lôi đánh!”

“Vương gia, ta vì sao phải mưu hại Thế tử? Ta sẽ không!”

Đó là chuyện từ rất lâu trước kia, Yến vương không rảnh để nhớ lại. Tiểu Trọng Hoa lại ngăn người, chột hé miệng trầm mặc.

Âu Dương Noãn thở dài: “Đồng trắc phi, ngài hôm nay sở tác sở vi thật sự là vì Thế tử sao? Ngài là khiến hắn rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục a!”

Yến vương nghe vậy, sắc mặt càng âm trầm: “Người còn mặt mũi để nhắc đến chuyện quá khứ sao? Vương phi phó thác Thế tử cho người, người lại còn làm ra loại chuyện này!”

Nói đến đây lại dừng một chút, khẩu khí càng ngưng trọng: “Chẳng lẽ người còn chưa biết sai? Mặc kệ người có mưu hại Thế tử hay không, nhưng chuyện người muốn giết Thế tử phi là thật. Đây là một mạng người, vẫn là Thế tử phi của Yến vương phủ. Người chỉ là một trắc phi, thật sự đã quên đi thân phận của mình rồi sao? Lại còn dám làm ra loại chuyện này!”

Đồng thị vội vàng nói: “Ta là vì.....”

"Người là vì chính người!"

Yến vương chưa từng phẫn nộ như thế, chán ghét trừng mắt nhìn Đồng thị: “Người luôn miệng nói vì ta và Yến vương phủ, vì sao không nói rõ mọi chuyện với ta mà lại tự mình động thủ? Có thể thấy được người tâm tư độc như rắn rết, Yến vương phủ sao có thể dung được người?”

Đồng thị cả kinh xụi lơ trên mặt đất, sắc mặt xám tro.

Sau một lúc lâu mới khóc lớn lên, gắt gao cầm lấy góc áo bào của Yến vương: “Vương gia! Ta thừa nhận là không thích Tôn Nhu Trữ, nó vô lễ với Trọng Quân như vậy, thậm chí còn cho hắn đeo nón

xanh. Loại chuyện này nếu một ngày nào đó bị truyền ra ngoài, thì Trọng Quân phải làm sao?”

“Hắn đường đường là Thế tử của Yến vương phủ a! Nhưng nhiều năm hắn luôn thân mình không tốt, không biết đã phải chịu biết bao ủy khuất. Người ngoài đều chỉ biết Yến vương phủ có Minh quận vương mà không biết đến hắn. Sau lưng hắn không biết đã đau buồn cỡ nào!”

“Đã vậy Trọng Hoa lại còn cưới được mỹ nhân danh chấn Đại Lịch, còn hắn thì sao? Thế tử chẳng những xuất thân từ Tôn gia đang xuống dốc, thậm chí còn tư thông với người khác để hắn đeo nón xanh. Loại chuyện này đừng nói là Trọng Quân, ngay cả ta cũng không thể nhẫn nại!”

“Ta thực sự không đành lòng nhìn đứa con mà mình một tay nuôi lớn bị hủy trong tay tiện nhân đó!”

Đồng thị càng nói càng phẫn nộ, hai mắt chặt chẽ khóa trụ Âu Dương Noãn.

Tiểu Trọng Hoa nghe, chỉ cảm thấy trong lòng chấn kinh. Hắn không nghĩ tới, hóa ra trong lòng đại ca lại chất chứa nhiều oán hận như vậy!

Âu Dương Noãn nhìn trên mặt Yến vương có chút động dung liền nói: “Đồng trắc phi, ngài thật sự là hồ đồ rồi! Đại ca là vì thân thể không tốt mới không gặp nhiều người, thế nhân tất nhiên chỉ biết có Trọng Hoa mà không biết đại ca! Nhưng cho dù bọn họ có khúc mắc thì cũng chính là chuyện huynh đệ. Chúng ta thân ở hậu viện sao có thể xen vào?”

“Huống chi trong lòng đại ca chất chứa nhiều oán hận, ngài hắn là

phải nên trấn an khuyên giải mới đúng. Đàng này ngài còn trợ giúp, lén lút xử trí mạng người khác! Uổng phí Vương gia tín nhiệm ngài như vậy, cho ngài quản lý công việc trong phủ nhiều năm!”

“Thậm chí ngay cả khi đại tẩu vào cửa cũng không hề thu hồi lại quyền lực này. Nếu không phải về sau....thì chỉ sợ cho tới hôm nay vẫn còn chường quản gia phủ. Chẳng lẽ ngài làm vậy là để trả ơn sự tín nhiệm của Vương gia sao?”

Âu Dương Noãn nói một câu, sắc mặt Yến vương lại lạnh thêm một tầng. Khi nói xong lời cuối cùng, sắc mặt Yến vương cơ hồ như là xanh mét.

Đồng thị hận thấu ngôn từ sắc bén, từng chữ tựa như đao của Âu Dương Noãn. Nhưng chỉ có thể hướng Yến vương khóc kể: “Ta là bất mãn Tôn Nhu Trữ xử sự kiêu ngạo. Nhưng ta là thật sự là toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho Vương phủ cùng Thế tử a!”

Tiếp theo lại khóc lóc rất thương tâm: “Nếu không phải vì Trọng Quân, ta cùng Nhu Trữ không thù không oán, sao có thể nhẫn tâm như thế?”

“Hiện Trọng Quân còn nằm trên giường không biết sống chết. Vương gia, trong mắt ngài trước nay chỉ có Trọng Hoa, có từng nghĩ đến Trọng Quân cũng là con của ngài không? Ngoại trừ ta, còn có ai nhớ tới điều này?”

“Vương gia, ngài hãy suy nghĩ vì Trọng Quân một chút đi! Cho dù muốn xử lý ta thì cũng xin ngài chờ một chút. Để ta có thể tận mắt được nhìn thấy Trọng Quân tỉnh lại!”

Nghe được lời ấy, ánh mắt vốn chán ghét xem thường của Yến vương chợt mềm xuống. Ông nhìn thoáng qua hướng nội thất, đau

xót, áy náy, thương tiếc....mọi cảm xúc lẫn lộn phức tạp khôn kể.

Thật lâu sau, ông mới chậm rãi nói: “Hiện tại nói những lời đó cũng đã quá muộn rồi! Nếu người thực sự suy nghĩ cho Trọng Quân thì không nên làm ra loại chuyện này....”

Đồng thị còn muốn biện giải thì Yến vương lại liên tục xua tay, giọng điệu đau thương: “Cho dù người không có tâm hại Trọng Quân nhưng lại thật tâm hại Thế tử phi. Trọng Quân nhiều năm qua triền miên trên giường bệnh cũng là bởi vì lòng dạ hắc hạp hẹp hòi, khó bao dung cho người khác! Đối với thế tử luôn trách móc nặng nề, không hề có nửa điểm phong phạm của một Thế tử!”

"Hắc biến thành như vậy, người cũng khó thoát khỏi trách nhiệm. Nội viện phát sinh loại chuyện này đều là vì người, người tâm địa rắn rết như người ta tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ lần nữa!"

Sau đó ông Yến vương lớn tiếng tuyên bố: “Phế truất trắc phi Đồng thị, nhốt lại. Không có sự phân phó của ta thì không được thả ra!”

Tiểu Trọng Hoa có chút chần chờ: “Vậy đại ca bên kia có cần đi báo một tiếng?”

Yến vương mệt mỏi vẫy tay: "Hắc vốn là luẩn quẩn trong lòng. Hiện tại lại còn bị thương, khó tránh họa vô đơn chí. Trước hết áp chế miễn nhắc đến!"

Đồng thị như bị sét đánh, hai tay vẫn gắt gao ôm lấy chân Yến vương thút thít cầu xin.

Yến vương lại một cước đá văng ra: “Ta không muốn nhìn thấy người nữa!”

Sau đó xoay người không hề quay đầu lại, mãi đến khi Đồng thị bị kéo ra ngoài.

Yến vương nhìn thoáng qua Tiểu Trọng Hoa: “Các người về nghỉ ngơi đi! Ta đi xem đại ca người!”

Tiểu Trọng Hoa gật gật đầu: “Dạ, phụ vương!”

Sau đó lại nhẹ giọng nói với Âu Dương Noãn: “Đi thôi!”

Vừa ra khỏi An Khang viện, hai chân Âu Dương Noãn đã mềm nhũn xuống. Tiểu Trọng Hoa ôm lấy nàng, gấp giọng: “Noãn Nhi!”

Âu Dương Noãn chính là đột nhiên bị hoa mắt váng đầu, rất nhanh cũng liền khôi phục lại.

Nàng nhận lấy khăn tay Hồng Ngọc đưa, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán: “Không sao, không cần lo lắng!”

Tiểu Trọng Hoa vẫn ôm lấy nàng: “Không sao, có ta ở đây! Chúng ta trở về!”

Trở lại phòng mình, Tiểu Trọng Hoa sai Hồng Ngọc đi châm trà. Sau đó nhẹ nhàng ôm lấy Âu Dương Noãn, thở dài: “Lần này nếu không có nàng kịp thời nghĩ ra biện pháp thì mọi chuyện không biết còn tồi tệ đến tình trạng gì!”

Âu Dương Noãn kinh ngạc sửng sốt, tâm địa bỗng dưng vừa động: “Chàng không trách ta giúp đỡ đại tẩu sao?”

Tiểu Trọng Hoa lắc lắc đầu, trong ánh mắt tối đen hiện lên vẻ ôn nhu: “Trách nàng? Ta làm sao có thể trách nàng! Việc ta không thể làm, nàng giúp ta làm, ta đối với nàng chỉ có cảm kích!”

“Tôn Nhu Trữ là người trong lòng Hạ Lan Đồ, hắn là huynh đệ tốt của ta. Chuyện giữa bọn họ, ta vốn luôn bàng quang. Đơn giản là vì trong chuyện đó còn liên quan đến đại ca của ta, ta không thể đứng bên đại ca, cũng không thể giúp bọn họ đối phó đại ca!”

“Ta biết, Tôn Nhu Trữ kích động như vậy, nhất định đại ca có liên quan đến cái chết của Hạ Lan Đồ. Nếu hôm nay mặc kệ Tôn Nhu Trữ bị xử lý, ta sẽ có lỗi với Hạ Lan Đồ. Nhưng nếu buông tha, ta lại có lỗi với đại ca!”

Đây là một cục diện lưỡng nan. Âu Dương Noãn hiểu được nên mới không miễn cưỡng hắn. Tiểu Trọng Quân cho dù ích kỷ độc ác thì cũng là đại ca của Tiểu Trọng Hoa.

Dưới đáy lòng Tiểu Trọng Hoa luôn then với Tiểu Trọng Quân vì người đệ đệ như hắn luôn đoạt đi vinh quang cùng địa vị của đại ca mình. Chính vì như thế cho nên hắn mới tìm mọi cách ẩn nhẫn. Lại không nghĩ rằng điều đó đổi lấy càng nhiều oán hận từ Tiểu Trọng Quân.

Âu Dương Noãn cảm thấy mỗi người đều có năng lực cùng địa vị của mình. Tiểu Trọng Quân không chỉ không có khí lực cường kiện mà ngay cả tâm tính khỏe mạnh cũng không có. Chỉ là một mặt ích kỷ, ghen ghét người kia.

Một người như vậy cho dù hắn có thể ngồi lên vị trí Yến vương thì hắn vẫn ngồi bất ổn. So với như thế thì không bằng để hắn được làm người rảnh rỗi, có thể khi đó suy nghĩ sẽ thoáng hơn.

Âu Dương Noãn yên lặng không nói, sau một lúc lâu mới nói: “Chàng có nghĩ tới nếu lần này đại ca chết thật thì sao?”

Nàng ngừng một chút, trong giọng nói có chút cứng ngắc: “Chàng có giết đại tẩu báo thù rửa hận hay không?”

Đôi mắt sáng ngời của Tiểu Trọng Hoa dần bị che lấp, hồi lâu mới thở dài: “Ta không biết!”

Âu Dương Noãn cũng thở một hơi thật dài: “Ta biết chàng sẽ trả lời như vậy. Nếu ta ở vào vị trí của chàng, ta cũng không biết phải làm thế nào mới tốt!”

Tiểu Trọng Hoa chính là yên lặng ôm lấy nàng. Trong tai truyền đến tiếng tim đập mạnh và loạn nhịp bi thương.

Hồi lâu sau hắn mới nói: “Cám ơn nàng.....vì đã luôn ở bên cạnh ta!”

Từ khi quen biết tới nay, Âu Dương lần đầu tiên nghe hắn nói như vậy. Hắn cho tới bây giờ đều tự tin cường đại, ngay cả khi biết tính cách hắn nội liễm lại vẫn chưa từng dùng khẩu khí thương cảm cùng một mối như vậy để nói chuyện với nàng.

Trên đời này hắn là nam nhân tự tin nhất. Nhưng giờ phút này hắn lại yếu đuối như vậy, mờ mịt như vậy. Tựa như một người đang bất lực vì mất đi phương hướng.

Hắn nhìn nàng, đau thương cùng thương tiếc khắc sâu tận xương. Nháy mắt liền gọi lên sự thương tiếc trong lòng nàng.

Âu Dương Noãn nhẹ an ủi: “Không sao! Đại ca nhất định sẽ tốt lên. Không phải thái y đã nói rồi sao? Thương thế này không nguy hiểm đến tính mạng!”

Tuy rằng từ đáy lòng nàng hy vọng Tiểu Trọng Quân cứ như vậy mà chết đi. Nhưng cục diện trước mắt, nếu Tiểu Trọng Quân chết thì Tôn

Nhu Trữ cũng sẽ không hay.

Huống chi, nhìn bộ dạng tình thâm ý thiết của Đồng thị, nàng không khỏi hoài nghi rốt cuộc Đồng thị và Tiểu Trọng Quân có quan hệ gì?

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Trọng Hoa nhàn nhạt cười nói: "Chàng lo lắng cho đại ca thì đi xem đi. Ta không sao!"

Tiểu Trọng Hoa lắc lắc đầu: "Ta hôm nay ở đây với nàng. Hôm nay xảy ra nhiều chuyện, đều không được nghỉ ngơi tốt. Trước hết chợp mắt một lát, ta bảo bọn họ chuẩn bị thức ăn!"

Âu Dương Noãn gật gật đầu, liền nhắm mắt lại. Nàng nằm trên sạp mỹ nhân nhắm mắt dưỡng thần. Chính là trải qua một ngày với rất nhiều chuyện, tâm thần cũng liền có chút không yên. Cuối cùng vẫn không thể nào ngủ, mở mắt ra nhìn thấy Tiểu Trọng Hoa bên cạnh đang nhắm mắt, tựa hồ như đang ngủ thì không khỏi bật cười.

Đúng lúc này Hồng Ngọc vén rèm đi vào: "Bên ngoài có Lương mama của Thanh liên cư cầu kiến tiểu thư!"

Nói xong liền ngạc nhiên lắm bẩm: "Vị Lương mama này bình thường không cùng chúng ta lui tới. Đây là vì Đồng trắc phi mà đến sao?"

Âu Dương Noãn thật nhẹ nhàng đứng lên, nói nhỏ: "Chủ tử ngã, ốc còn không mang nổi mình ốc, sao còn lo lắng được cho những người này. Bọn họ tất nhiên là muốn tìm đường khác!"

Âu Dương Noãn thở dài: "Cái gọi là lòng người dễ thay đổi, chính là đây a! Chuyện liên quan đến bản thân, tự nhiên là sẽ phải nhanh chóng tìm cách. Chẳng qua là, tin tức của bọn chúng cũng thật nhanh. Đều đã chạy đến chỗ ta rồi!"

Hồng Ngọc gật gật đầu: “VẬY TIỂU THƯ SẼ GẶP SAO?”

Âu Dương Noãn mỉm cười, phân phó Xương Bồ: “Bảo đến phòng khách chờ đi!”

Hồng Ngọc nhìn nàng phân phó Xương Bồ, lại thấy nàng đi ra ngoài liền nói: “Tiểu thư làm người xử sự tựa hồ có chút không giống trước đây!”

Nói xong lại cúi đầu: “Nô tỳ cảm thấy tiểu thư càng ngày càng lợi hại. Trước đây ngài sẽ không vội vàng động thủ như vậy!”

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: “Có nhân tất có quả. Ta trước đây vì vừa mới gả qua nên không thể hành động thiếu suy nghĩ, khắp nơi nương nịnh Đồng thị, đến nỗi bà ta dám khi dễ trên đầu ta. Hôm nay là ta giết một đê trăm, cũng là cho bọn chúng một lời nhắc nhở, ta không phải là một người dễ khi dễ. Người xem đi, vị Lương mama này chỉ sợ là có tin tức quan trọng muốn nói cho ta!”

Lương mama ở trong phòng khách đợi một canh giờ mới thấy Âu Dương Noãn khoan thai bước đến. Lương mama nhanh chóng hành lễ, cũng ấp a ấp úng không nói rõ là chuyện gì.

Âu Dương Noãn thấy Lương mama giống như có chuyện muốn nói liền đuổi hết những mama nha đầu trong phòng khách ra ngoài.

Nhìn một phòng không còn người ngoài nàng mới cười nói: “Lương mama, làm sao vậy? Đột nhiên tới tìm ta như vậy là có chuyện gì sao?”

Lương mama quỳ trên đất, thấp giọng nói: “Quận vương phi, nô tỳ là có chuyện muốn bẩm báo....”

Thấy Âu Dương Noãn chỉ mỉm cười, lại cố bổ sung thêm: “Chính là...về chuyện của Đồng trắc phi...”

Âu Dương Noãn nâng chung trà lên thản nhiên uống một ngụm, sau đó mới chậm rãi nói: “Oh, Đồng trắc phi thì có thể có chuyện gì?”

Bây giờ Lương mama xuất hiện ở đây, nhất định là có liên quan đến Đồng thị. Chỉ là loại quan hệ gì thì rất khó nói. Hiện tại Đồng thị đã đứng bên vách núi, Âu Dương Noãn cũng không thấy lạ khi có người lại đến đây một phen.

Lương mama không yên nhìn thoáng qua xung quanh mới nhỏ giọng nói: “Chuyện nô tỳ muốn bẩm báo có liên quan đến bí mật của Đồng trắc phi. Nếu để người khác biết những lời này được truyền ra từ miệng nô tỳ, chỉ sợ.....”

Âu Dương Noãn cười cười: “Con người có lá gan lớn bao nhiêu thì tiền đồ lớn bấy nhiêu. Nếu những lời người nói hôm nay hữu dụng và là sự thật thì tự nhiên người sẽ có tương lai khác. Còn nếu là lời nói điêu ngoa thì mọi chuyện liền sẽ rất khó nói!”

Không phải ai cũng có dũng khí phản bội chủ tử. Nhưng hiện tại Đồng thị đã bị ngã, người bên cạnh nếu không sớm dự mưu đường ra, tìm núi khác dựa vào thì còn có thể có được ngày lành sao?

Lương mama khẽ cắn môi: “Chuyện này nô tỳ dấu kín trong lòng đã nhiều năm, vốn cũng định chôn vùi cùng mình trong phần mộ. Từ khi Đồng trắc phi vào phủ, nô tỳ liền hầu hạ trong Thanh liên cư. Chỉ tiếc là vì nô tỳ vốn là nha đầu của Yến vương phủ nên không được chủ tử trọng dụng. Chỉ ở bên ngoài viện quản giáo các tiểu nha đầu làm việc!”

“Nhưng tỷ tỷ của nô tỳ cùng Di mama tâm phúc của Đồng thị có quan

hệ thống gia cho nên cũng có đi lại gần gũi. Di mama thích uống rượu, nói nếu có gì đó nghẹn trong bụng liền khó chịu nên liền thường cùng nô tỳ nói chuyện giải sầu. Có một lần uống hơi nhiều, trong lúc vô ý đã nói ra một bí mật. Không biết Quận vương phi....”

Nói tới đây đột nhiên Lương mama lại không nói nữa. Khóe môi Âu Dương Noãn cong lên ý cười thản nhiên: “Cái này còn phải xem là loại bí mật gì?”

Chương 386

Lương mama nói: “Lúc trước Vương phi không được Vương gia yêu thích, luôn buồn phiền khiến tâm tư tích tụ. Đồng trắc phi.....không, hiện tại nên gọi là Đồng thị, nàng xuất thân hạnh lâm. Phụ thân là một quân y, chính bản thân nàng cũng tinh thông y thuật, lại đối với Yến vương phi lễ kính trọng. Khi Vương phi sinh, nàng luôn túc trực chăm sóc bên cạnh!”

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Đúng là như vậy. Mọi người đều nói nàng ngày đêm chiếu cố Vương phi, giúp Vương phi bình an sinh hạ Thế tử. Còn đứa nhỏ của mình qua một tháng nữa sẽ sinh ngược lại bị chết lưu trong bụng. Chuyện này thật sự là khiến người ta cảm động!”

Lương mama khinh bỉ: “Nếu muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm. Nếu đã làm chung quy cũng có một ngày bị người ta biết được. Người ngoài có thể dấu diếm được nhưng Di mama là tâm phúc, nàng sao có thể dấu được?”

“Trên thực tế Đồng thị đã lợi dụng cơ hội chăm sóc cho Yến vương phi, tự tay bóp chết Thế tử chân chính. Sau đó dùng thuốc trợ sản, lấy đứa nhỏ chưa đủ tháng của mình để thay thế Thế tử. Cũng bởi vì sinh không đủ tháng nên cơ thể mới suy nhược nhiều bệnh. Nói cách khác, Thế tử hiện tại căn bản không phải là con thân sinh của Yến vương phi mà là con của Đồng thị!”

Âu Dương Noãn sừng sốt, trên mặt chột bao phủ một tầng hàn sương. Thanh âm cũng trở nên lạnh lùng: “Người có biết mình đang nói gì không?”

Vốn nàng muốn nói một câu "ngươi thế nhưng lại dám hồ ngôn loạn ngữ, lẫn lộn huyết mạch đích thứ".

Nhưng lời nói đến bên miệng nàng lại liên tưởng đến vẻ mặt lúc ấy của Đồng thị nên vẫn biến thành: "Ngươi dám khẳng định?"

Lương mama nhanh chóng gật đầu: "Nô tỳ không dám hồ ngôn loạn ngữ!"

Âu Dương Noãn nhìn Lương mama, nghiêm túc nói: "Lương mama, loại chuyện này nếu làm không tốt thì không riêng gì ngươi, ngay cả ta cũng phải bị liên lụy. Ta dựa vào cái gì mà tin tưởng ngươi?"

Lương mama một mực chắc chắn: "Nô tỳ lấy đầu mình ra để đảm bảo!"

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Đầu của ngươi? Chỉ sợ không đáng bao nhiêu. Chỉ dựa vào một hai câu nói của ngươi mà có thể dao động đến địa vị của Thế tử, ngươi cho rằng tất cả mọi người đều là kẻ ngốc sao?"

Lẫn lộn huyết mạch đích thứ của Vương phủ là chuyện lớn. Từ khi khai quốc đến nay chưa bao phát sinh loại chuyện này. Nếu thẩm tra, dù Đồng thị có mười cái đầu cũng không đủ đền.

Ngay cả Tiểu Trọng Quân cũng khó thoát việc bị trừng phạt. Một Đồng thị luôn luôn cẩn trọng, có khả năng lưu lại nhược điểm cho người khác nắm được sao?

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu, tỏ vẻ cũng không tin. Hồng Ngọc cùng Xương Bồ liếc mắt nhìn nhau, trên mặt cũng đều lộ vẻ nghi hoặc.

Lương mama chắc như đinh đóng cột nói: “Quận vương phi, con trai con gái của ta đều ở trong phủ. Ta dám lấy bọn chúng ra thề, nếu những lời hôm nay có nửa chữ là hư ngôn, cả nhà ta sẽ bị thiên lôi đánh, chết không được tử tế!”

Ngay lúc này phát lời thề độc, chính là thực sự nắm chắc.

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: “Khi Yến vương phi sinh có nhiều mama nha đầu đều ở đó, làm sao Đồng thị có cơ hội đổi người?”

Lương mama liền nói: “Quận vương phi có điều không biết, Yến vương phi là một người gầy yếu nhiều tâm tư. Trong viện chưa bao giờ có nhiều nô tỳ hầu hạ bởi vì ngại bọn họ quá mức âm ỉ. Huống chi khi Vương phi sinh, ngoại trừ bà đỡ thì chỉ có một hai tâm phúc ở bên cạnh!”

"Đồng thị chẳng những mua chuộc được bà đỡ mà còn lấy cớ vì khó sinh cho nên phái tâm phúc của Vương phi đi mời Vương gia cùng Thái y. Còn lại trong phòng đều là người của mình, Đồng thị lúc đó không phải muốn làm gì thì làm sao?"

Âu Dương Noãn càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này quá mức vớ vẩn: “Chuyện này thật sự khiến ta khó có thể tưởng tượng, cũng khó có thể tin!”

Lương mama lập tức nói: “Quận vương phi, ngài hãy suy nghĩ một chút. Đứa nhỏ được tám tháng đã liền vững chắc, sao có thể chỉ vì quá mức mệt nhọc liền mất? Trên đời này ai lại ngu như vậy, mạo hiểm đứa nhỏ của mình đi hầu hạ người khác an toàn hạ sinh đứa nhỏ? Đồng thị căn bản đã sớm có dự mưu, đáng thương Vương phi cư nhiên tin tưởng kẻ thù!”

Âu Dương Noãn nhìn chăm chăm Lương mama, như là đang suy tư

mức độ tin cậy trong lời nói.

Lương mama sốt ruột: “Nếu quận vương phi không tin có thể đến Thanh liên cư điều tra, nhất định sẽ có thu hoạch!”

Tùy tùy tiện tiện hoài nghi Tiểu Trọng Quân không phải con thân sinh của Yến vương phi, cái này sẽ là đả kích lớn với Trọng Hoa. Nếu không tìm ra được bằng chứng xác thực ngược lại nàng sẽ bị hiểu lầm. Người ngoài sẽ nghĩ nàng vì cái vị trí Thế tử phi kia mới làm ra chuyện giả dối hư ảo vu oan cho Đồng thị. Nếu thật sự là như vậy thì nàng chẳng những mất hết thanh danh còn gián tiếp tạo cơ hội cho Đồng thị xoay người, như vậy thì mất nhiều hơn được.

Trong lòng Âu Dương Noãn suy nghĩ thật lâu, cuối cùng đột nhiên đứng dậy nói: “Lương mama, chuyện này ta muốn điều tra một chút. Trước khi ta có kết luận, phiền người ở trong viện ta một thời gian, một bước cũng không được rời đi!”

Lương mama lập tức cúi đầu: “Dạ! nô tỳ liền chờ ở trong này! Nếu Quận vương phi cần nô tỳ làm chứng, nô tỳ nhất định sẽ tận tâm hết sức!”

Âu Dương Noãn không nói thêm gì, phân phó Xương Bồ dàn xếp cho Lương mama. Còn mình đến tiểu viện sau hậu trạch.

Lúc Từ cô cô thấy Âu Dương Noãn, biểu cảm rất kinh ngạc: “Quận vương phi, sao ngài lại đến đây?”

Từ cô cô là tâm phúc duy nhất còn sót lại của Yến vương phi. Những người khác hoặc là hồi hương hoặc là đã chết, chỉ còn lại một người mà thôi. Nếu thực sự muốn tìm ra manh mối thì Từ cô cô cũng là một yếu tố rất quan trọng.

Âu Dương Noãn cười nói: “Ta đến thăm cô cô!”

Từ cô cô mỉm cười, khuôn mặt bình tĩnh an tường: “Lão nô vẫn tốt! Đa tạ Quận vương phi quan tâm!”

Trên mặt Âu Dương Noãn bao phủ một tầng u ám nhàn nhạt, khuôn mặt bạch ngọc như nhiễm vẻ lo lắng.

Biểu cảm của Từ cô cô càng kinh ngạc hơn: “Quận vương phi có chuyện muốn hỏi sao?”

Âu Dương Noãn biết, Từ cô cô là người thông thấu. Nàng liền nhẹ giọng nói: “Từ cô cô, năm đó khi Yến vương phi hạ sinh Thế tử, người cũng ở bên cạnh sao?”

Trên mặt Từ cô cô nháy mắt nhìn xám xịt như tàn tro.

Âu Dương Noãn nhìn biểu cảm của đối phương liền hiểu được, nàng chỉ hỏi: “Vì sao?”

Từ cô cô dựa vào cửa, chậm rãi ngồi xuống, cúi đầu nửa ngày không nói gì.

Thật lâu sau, gian nan nói từng chữ từng chữ: “Là lỗi của nô tỳ. Chuyện này, nô tỳ vĩnh viễn cũng không đền hết tội!”

Âu Dương Noãn nhìn bức họa của Yến vương phi, khuôn mặt ôn nhu như vậy.

Nàng khẽ thở dài: “Người là tâm phúc của Vương phi, vì sao lại bán đứng người?”

Rất lâu sau Từ cô cô cũng không nói gì, chỉ một mực cúi đầu.

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: "Chuyện này, ta còn chưa nói cho Trọng Hoa. Chàng luôn rất kính trọng người. Ta nghĩ người cũng không hy vọng chàng tự mình tới hỏi chứ?"

Thân thể Từ cô cô chấn động, chậm rãi ngẩng đầu lên, cười khổ: "Quận vương phi, ngài thật sự không giống với Lâm tiểu thư dịu dàng ôn nhu!"

Âu Dương Noãn hơi nhướn mày: "Người biết mẫu thân ta?"

"Sao lão nô lại không biết được?"

Từ cô cô nhìn xa xa, vẻ mặt thương cảm: "Vương gia ngoài mặt đối với Vương phi rất tốt. Nhưng trong lòng ngài ấy một khắc cũng chưa từng quên Lâm tiểu thư!"

Nhắc tới Yến vương, trên mặt Từ cô cô hiện lên chút ửng đỏ nhàn nhạt, giống như một đóa hoa đang từ từ nở rộ: "Ta cùng Vương phi được gả tới đây, từ nhỏ đã hầu hạ bên cạnh Vương phi. Người từng nói qua, tương lai muốn giữ ta lại bên cạnh, cả đời!"

Đây ý là nói Vương phi hứa hẹn muốn Từ cô cô làm nha đầu hồi môn. Âu Dương Noãn chậm rãi nói: "Là muốn nâng người lên làm thiếp của vương gia?"

Từ cô cô mỉm cười nói: "Chúng ta lúc ấy đúng là nghĩ như vậy. Về sau Vương phi gả vào, khi thấy Vương gia ta còn từng vụng trộm vui mừng. Bởi vì ta chưa bao giờ gặp qua nam tử như vậy. Ngài ấy khiến lòng ta nảy sinh sự hâm mộ, ta bắt đầu hy vọng Vương phi nhớ lời của mình, có thể cho ta được làm thiếp của Vương gia!"

Hóa ra là như vậy! Từ cô cô đối với Yến vương lại có tư vương khó

nói rõ như vậy.

Âu Dương Noãn nhìn Từ cô cô, cảm thấy khuôn mặt này thập phần ôn nhu. Mơ hồ có thể thấy được lúc còn trẻ xinh đẹp như nước.

Nàng nhẹ nhàng cúi đầu: “Sau đó thì sao?”

Vẻ mặt Từ cô cô thoáng dịu xuống, tiếp tục nói: “Ta ngóng trông, ngóng trông. Rốt cục cũng ngóng trông được đến ngày Vương phi đứng vững gót chân trong phủ. Vốn lại có thêm vài phần si tâm vọng tưởng. Nhưng....”

Nói đến đây lại khẽ thở dài: “Vương phi đúng là đối với ta rất tốt, đối xử với ta như tỷ muội tốt. Trên thực tế, ta cũng là một muội muội khác của nàng. Bởi vì mẫu thân của ta có thân phận giống ta, là một nha đầu hồi môn, làm nữ nhân của phụ thân Vương phi!”

“Chỉ là mẫu thân ta căn bản không có danh phận, bởi vì chủ mẫu không vui nên cũng không được tính như là nha đầu thông phòng. Tên của ta liền ngay cả trên gia phả cũng không được thêm. Người bên ngoài chỉ biết trong phủ có Yến vương phi và Giang hải vương phi mà thôi. Còn ta chỉ là một nha đầu hèn mọn!”

“Người thích Yến vương nhưng cố tình Yến vương phi lại lật lọng không đồng ý gả người cho Yến vương. Vì thế mà người muốn trả thù Vương phi sao?” Âu Dương Noãn theo bản năng phỏng đoán.

Từ cô cô lắc đầu: “Vương phi chỉ là không muốn chia sẻ trượng phu mà thôi, ta sao phải vì thế mà hại người. Chuyện chân chính khiến ta sinh oán hận là chuyện khác!”

“Có một ngày, Vương phi đột nhiên nói với ta, hộ vệ bên cạnh Vương gia mở lời cầu hôn. Nàng cũng hy vọng ta gả cho đối phương, là phu

nhân nhà người ta, không cần phải hầu hạ ai. Đối với ta mà nói, nếu không thể cùng nam tử trong lòng thì làm phu nhân người khác cũng có lợi ích gì? Cho nên ta liền cự tuyệt!”

Vẻ mặt Từ cô cô dần dần như một luồng gió thu lướt qua: “Nhưng về sau Đồng thị không biết từ đâu mà phát hiện ra thân thể của ta. Ắ nói với ta, mẫu thân của ta là nô tỳ trong nhà Vương phi, ta cũng phải gả cho hạ nhân Yến vương phủ, như vậy Vương phi mới có thể yên tâm!”

“Trong lòng ta lúc này mới nổi lên oán hận, chẳng lẽ ta trời sinh chỉ là một đứa nô tỳ thấp hèn sao? Mẫu thân ta làm nô tỳ còn chưa đủ, nàng lại cũng muốn gả ta cho một tên nô tài, phải làm như vậy mới vừa lòng đẹp ý sao? Nàng đã quên những lời mình đã hứa cũng liền thôi, vì sao còn muốn nhục nhã ta như vậy?”

Mi tâm của Âu Dương Noãn ẩn ẩn có chút tức giận: “Cho nên người liền giúp Đồng thị làm ra loại chuyện này?”

Từ cô cô xót thương biến sắc: “Chỉ vì ngày đó ta nổi nóng, Đồng thị lại nói với ta mẫu thân ta năm đó là vì được sủng ái nên mới bị chủ mẫu ghen tị. Về sau lại sinh bệnh nên dần dần bị thất sủng. Chủ mẫu thể nhưng lại còn đuổi ra khỏi phủ, cứ như vậy mặc kệ sống chết!”

"Cho nên trong lòng ta liền nổi lên oán hận mãnh liệt. Ta tự biết bản thân xuất thân hèn mọn, bình sinh hận nhất là bị người ta khinh thường. Huống chi, mẫu thân của ta còn phải chịu oan khuất mà chết. Là ta vì một thoáng giận dữ nên mới phạm vào đại sai!"

“Cho nên Đồng thị bảo người nếu khi Vương phi sinh chỉ cần giữ im lặng, hết thấy tùy ý bà ta làm thì có thể báo thù rửa hận?” Âu Dương Noãn tiếp lời.

“Đúng vậy!”

Từ cô cúi đầu, oán khí ban đầu cũng dần tiêu tan: “Đợi đến khi ta thấy Đồng thị treo đầu dê bán thịt chó thì ta mới biết được. Việc sai đã thành, ta không biết làm như thế nào mới đủ bù lại. Cho nên về sau ta càng thêm tận tâm tận lực chăm sóc cho Vương phi. Sau khi Vương phi đi ta đem hết thảy tâm lực đều dồn vào Quận vương, hy vọng có thể bù đắp được lỗi lầm của mình!”

Âu Dương Noãn lắc đầu thở dài, "Người đúng là hồ đồ, dễ dàng bị người ta châm ngòi từ giữa. Nếu là người ngoài cũng liền thôi, nhưng cố tình lại là người. Nếu để Trọng Hoa biết được chàng không biết sẽ thương tâm cỡ nào?”

Nàng cố gắng hòa hoãn tức giận trong lòng ngực: “Chẳng qua là vẫn phải cảm ơn người luôn nghĩ cách bảo vệ Trọng Hoa trong suốt thời gian đó!”

Đôi mắt đẹp của Từ cô cô nâng lên: “Ngài làm sao có thể biết?”

“Vương phi thân thể gầy yếu, Yến vương lại lạnh lùng không thể luôn luôn che chở cho Quận vương. Đồng thị đã dùng chính con của mình thay thế Thế tử, đương nhiên muốn trừ bỏ con trai chính thất. Trọng Hoa từ nhỏ đến lớn không biết trải qua bao nhiêu lần ám hại. Hắc từng nhắc với ta, là người đã giúp hắc chấn qua vô số lần. Cho nên hắc vẫn luôn cảm kích người!”

Từ cô cô buồn rầu: “Mọi chuyện biến thành như vậy là do một tay ta tạo thành. Nếu không phải ta nhất thời nảy sinh ác niệm cũng không đến mức bị người ta lợi dụng. Ta chỉ đành làm hết sức để bù lại!”

Trong mắt Từ cô cô trong suốt lệ quang: “Tiểu thế tử vừa sinh đã chết thảm, vị trí Thế tử nhiều năm qua bị người ta chiếm lấy. Sinh

hoạt ăn uống của Quận vương ăn bữa hôm lo bữa mai. Vài năm trước Vương phi cũng nhiễm bệnh dịch mà chết. Ta năm đó nhất thời tức giận, xác thực chưa từng nghĩ đến hậu quả. Ta rất hối hận, thực sự rất hối hận!”

Trong lòng Âu Dương Noãn khẽ động liền vội hỏi: “Vương phi không phải thân thể quá mức suy yếu mà chết sao? Làm sao lại là nhiễm bệnh dịch?”

“Sau khi Thế tử bị đổi, ta tuy rằng nổi lên hối hận nhưng trong tay ta và Đồng thị đều có nhược điểm của đối phương, nhất thời ai cũng không thể nể hà ai. Sau khi Vương phi đi trong lòng ta cũng từng nổi lên nghi ngờ nên đã hỏi qua Thái y. Thật sự là vì bệnh dịch mà chết!”

Từ cô cô có chút trầm ngâm: “Không chỉ có ta, trong lòng quận vương cũng nghi ngờ. Chính là về sau Tiểu Trọng Quân đột nhiên bệnh nặng, quận vương liền không có thời gian dây dưa cho chuyện này!”

Âu Dương Noãn cảm thấy việc này thực không ổn: “Bệnh dịch rất dễ truyền nhiễm, nếu có một người nhiễm thì rất dễ bùng phát lan tràn. Vậy thời điểm đó trong phủ có ai khác bị nhiễm bệnh không?”

Từ cô cô gật đầu: “Có! Một nha đầu tên Thanh Hà bên cạnh Vương phi cũng bị nhiễm bệnh!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu: “Hiện tại Đồng thị sắp rơi đài, không biết người có bằng lòng hỗ trợ ta một tay?”

Từ cô cô suy nghĩ một lát, nhíu mày. Chậm rãi cũng thoáng buông lỏng vài phần: “Được!”

Âu Dương Noãn vuốt cằm: “Cô cô có trợ giúp người kia làm lẫn lộn

huyết mạch đích thứ, chỉ sợ Đồng thị rơi đài, cô cô cũng sẽ bị liên lụy. Ta sẽ hướng Vương gia giải thích ngọn nguồn khiến người bị người kia điều khiển, hy vọng Vương gia có thể khoan thứ!”

Từ cô cô cười nhẹ, giống như xuân mai trần tuyết, luôn luôn có chút thê lãnh: “Ta biết sẽ có một ngày này, cũng vẫn luôn chờ đợi. Huống chi, hôm nay ngài làm vậy cũng không phải vì bản thân mình, cũng là vì Trọng Hoa mà thôi. Chuyện ta làm sai, chung quy vẫn phải trả giá!”

Buổi chiều ba ngày sau, Đại công chúa đột nhiên ghé thăm. Yến vương lấp bắp kinh hãi, lập tức tự mình ra đón vị hoàng tử gần đây rất ít khi rời phủ này vào. Hơn nữa còn bảo Tiểu Trọng Hoa cùng Âu Dương Noãn đều đi theo.

Âu Dương Noãn một thân yên hà ngân la váy dài, trên tóc chỉ có một trâm cài điểm hoa, xuôi theo mái tóc là ba sợi xuyên lông lánh. Thoạt nhìn càng mộc mạc.

Đại công chúa ngồi trên trường kỷ, nhìn nàng cười nói: “Thế nào mà làm váy cho con con cũng không mặc? Đơn giản như vậy có chỗ nào giống quận vương phi?”

Âu Dương Noãn liền chỉ mỉm cười, không nói gì.

Yến vương lại khó xử nói: “Chuyện này cũng không thể trách nàng. Trong phủ xảy ra chút chuyện, còn chưa kịp xử lý....”

Đại công chúa nghe vậy thì hơi nhú mày, chợt lạnh nhạt nói: “Oh? Không phải Yến vương phủ luôn xử lý gọn gàng nhanh chóng sao? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Yến vương vầy vầy tay, chỉ để lại ít người thân cận: “Rất nhiều chuyện ta vốn không muốn làm hoàng tử lo lắng. Nhưng tử đã đến

chắc là cũng nghe được tiếng gió, ta cũng sẽ không gạt tỳ. Đầu tiên là Trọng Quân gặp chuyện, tiếp theo là Nhu Trữ nổi điên. Hiện tại chuyện này đều cùng có liên quan đến Đồng thị. Thật sự có chút khiến ta không biết xử lý sao cho đúng!”

Đại công chúa khe khẽ thở dài: “Có liên quan đến Đồng thị? Thế nào mà chuyện gì cũng đều liên quan đến nàng vậy?”

Yến vương nhíu mày: “Còn có chuyện gì nữa sao?”

Đại công chúa trầm mặc một lát mới nói: “Mau dẫn vào!”

Mọi người liền thấy một lão bà dùng mái tóc dài che đi nửa khuôn mặt được người ta dẫn tới.

Đại công chúa ôn hòa nói: “Người ngẩng đầu lên!”

Lão bà kia bỗng chốc ngẩng đầu, nha đầu hầu hạ bên cạnh sợ tới mức lui về sau một bước. Trên mặt lão bà kia có vết bỏng loang lổ cơ hồ hủy đi nửa gương mặt. Ngay cả khi hiện tại là ban ngày cũng rất đáng sợ.

Đại công chúa nói với Yến vương: “Nàng là ai, người còn nhận ra không?”

Yến vương nhìn chằm chằm lão bà kia nửa ngày, chung quy vẫn lắc đầu: “Mặt đã bị hủy hơn phân nửa, ta căn bản không nhận ra!”

Đại công chúa mỉm cười nói: “Tự người nói đi, người là ai?”

Lão bà kia chậm rãi nói: “Nô tỳ là bà đỡ Quế nương năm đó đã hầu hạ Vương phi hạ sinh tiểu Thế tử. Vương gia chắc còn nhớ rõ, lúc trước khi lựa chọn bà đỡ, Yến vương phi còn nói với chúng nô tỳ

muốn chọn một người có khuôn mặt hiền lành đoan chính, chớ dọa đến tiểu Thế tử!”

Yến vương ngăn ra, chột mạnh đứng lên: “Người....làm sao lại biến thành bộ dạng này?”

Ông nhớ mang máng, lúc trước bà đỡ Quế nương tuy rằng đã qua ba mươi tuổi nhưng khuôn mặt vẫn bảo quản tốt. So với bà đỡ bình thường đều trẻ hơn, nhanh nhẹn hơn.

Hiện tại chẳng qua cũng mới hơn năm mươi tuổi, nhưng sao lại giống như một bà lão bảy mươi tuổi vậy? Còn bị hủy đi một nửa mặt.

Đại công chúa vì sao muốn mang Quế nương đến đây? Nghi vấn trong lòng Yến vương liên tiếp hiện lên, cơ hồ không kiềm chế được.

Quế nương nói: "Nô tỳ biến thành bộ dạng này đều phải đa tạ Đồng trắc phi của quý phủ ban tặng!”

Yến vương nghe vậy thì sửng sốt, không khỏi biến sắc: “Người nói vậy là có ý gì?”

“Lúc trước, khi Vương phi hạ sinh Thế tử, Vương gia còn ở trong cung. Mọi chuyện trong phủ đều do Đồng thị chủ trì. Nô tỳ cùng hai tâm phúc khác của Vương phi ở trong phòng hầu hạ, còn những người khác đều rời đi!”

“Lúc ấy thân thể Vương phi suy nhược, vừa sinh hạ tiểu Thế tử liền hôn mê. Đồng thị lập tức lệnh cho một nha đầu đi báo tin cho Vương gia, chỉ để lại một người khác cùng nô tỳ. Mượn cơ hội này Đồng thị tự tay bóp chết tiểu Thế tử, lại dùng thuốc trợ sản để sinh con. Sau đó tráo đổi thành Thế tử....”

"Nói năng bậy bạ!"

Trong mắt Tiểu Trọng Hoa như có hai ngọn lửa. Hắn đột nhiên ngắt lời, lạnh lùng nói: "Người có biết mình đang nói gì không?"

Trên mặt Quế nương hiện lên sắc e ngại, lại nhìn Đại công chúa rồi nói tiếp: "Nô tỳ tuyệt không dám lừa gạt các vị quý nhân. Nô tỳ thật sự đã bị Đồng thị dùng năm ngàn lượng bạc để thu mua, giúp đỡ tráo đổi đứa nhỏ kia! Nô tỳ đời này chỉ làm một chuyện trái với lương tâm, cho nên có chết cũng sẽ không quên!"

"Vốn tưởng rằng có năm ngàn lượng bạc cũng đủ để một nhà tám miệng ăn nửa đời sau áo cơm không lo. Ai ngờ Đồng thị lại phái người theo nô tỳ về quê để giết một nhà nô tỳ. Sau đó phóng hỏa ngục trang thành trên đường gặp cướp để giết người diệt khẩu! Nếu không phải nô tỳ mệnh lớn thì tuyệt không thể sống được đến ngày hôm nay!"

"Cả nhà nô tỳ đều chết trên tay Đồng thị, nô tỳ sao có thể buông tha? Chỉ tiếc nàng là chủ tử, nô tỳ chỉ là người hèn mọn, làm sao dám tùy tiện xuất hiện trước cửa Yến vương phủ!"

"Nếu không phải lần này nghe họ hàng xa trong phủ nói Đồng thị phạm vào đại sai bị giáng thì nô tỳ có chết cũng không dám chặn kiệu Đại công chúa cáo trạng!"

Trong lòng Yến vương rung động mạnh, lạnh lùng nhìn chằm chằm Quế nương: "Thế tử là trưởng tử thân sinh của Vương phi, nàng sao có thể không nhận ra?"

Quế nương cười lạnh: "Vương gia, những đứa nhỏ khi mới sinh ra đều có một bộ dáng. Hơn nữa còn sinh ra trong một gia đình hiển quý như vậy, cho dù là mẫu thân thân sinh sau khi sinh cũng chỉ nhìn

một cái liền bị vú nuôi ôm đi. Chờ ra tháng mới có thể tiếp tục chăm sóc cho đứa nhỏ!”

“Vương phi thân thể suy yếu, ngay cả nhìn cũng chưa kịp nhìn liền đã hôn mê. Cho nên không nhận ra cũng không có gì kỳ quái. Mặc kệ có phải là con thân sinh của Vương phi hay không thì đều có khuôn mặt tương tự Vương gia. Đã như vậy sao Vương phi có thể hoài nghi?”

“Quan trọng nhất là, còn có nô tỳ thân cận. Vương phi dù có lòng nghi ngờ cũng không thể tưởng tượng được bọn nô tỳ đều đã bị Đồng thị mua chuộc!”

Yến vương nhất thời nghẹn lời. Nói thế nào cũng khó mà tin được, Tiểu Trọng Quân lại không phải là Thế tử chân chính.

Tiểu Trọng Hoa nhìn Quế nương, từng chữ từng chữ cơ hồ rít ra từ kẽ răng: “Chúng có đâu?”

Quế nương cúi đầu: "Lúc trước nha đầu bên ngoài viện Vương phi đều không có ai. Lúc trước trong phòng sinh chỉ giữ lại hai tâm phúc. Một là nha đầu Thanh Hà bị Đồng thị sai đi mời Vương gia, còn một người nữa chính là Từ mama. Nếu ngài không tin có thể tìm hai người họ đến đối chất!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn Yến vương, trong mắt ánh sáng lạnh chợt lóe qua: “Phụ vương, Thanh Hà là khi mẫu phi qua đời cũng đã nhiễm bệnh mà chết. Chỉ còn lại Từ cô cô, xin ngài cho phép tuyên triệu đến đối chất!”

Yến vương gật gật đầu, lẫn lộn huyết mạch đích thứ của Vương phủ chính là đại sự. Huống chi bà đỡ còn luôn miệng nói Thế tử là bị chính Đồng thị tự tay bóp chết. Loại chuyện này thực sự có khả năng

xảy ra sao? Ông vô luận như thế nào cũng không thể tin tưởng được.

“Lập tức mang Từ mama đến đây!”

Lúc Từ cô cô đến cũng không nói một tiếng đã liền quỳ xuống dập đầu ba cái với Tiểu Trọng Hoa.

Tiểu Trọng Hoa khiếp sợ, Từ cô cô chậm rãi ngẩng đầu nói: “Những lời nô tỳ nói hôm nay, nửa chữ cũng không hề hư ngôn. Xin Vương gia cùng Quận vương nghe thật rõ!”

“Năm đó lúc tiểu Thế tử vừa được sinh ra, Thanh Hà đã bị Đồng thị sai đi mời Vương gia. Chỉ còn lại nô tỳ là tâm phúc duy nhất lưu lại bên cạnh Vương phi. Nô tỳ tận mắt nhìn thấy Đồng thị bóp chết tiểu Thế tử, sau đó dùng đứa nhỏ của mình thay thế. Lấy lý do bản thân bởi vì chăm sóc Vương phi quá mức mệt nhọc mà giả làm bị hư thai. Như vậy ai cũng sẽ không hoài nghi nàng là vì vừa mới sinh nên thân thể mới hư nhược....”

Chương 387

Theo lời Từ cô cô nói, từng câu từng chữ đều khiến mọi người mở to hai mắt, không dám tin những gì mình nghe.

Nếu vừa rồi mọi người còn cảm thấy hết thảy đều là lời nói vô căn cứ thì hiện tại, ai cũng không dám nói như vậy.

“Vì sao.....”

Tiểu Trọng Hoa phải khó khăn lắm mới tìm lại được âm thanh của mình, khuôn mặt đen tối không rõ.

Từ cô cô cúi đầu: “Nô tỳ luôn tìm cơ hội nói với Quận vương nhưng đối với nô tỳ mà nói Quận vương cũng giống như con mình. Nô tỳ không muốn tận mắt nhìn thấy Quận vương dùng ánh mắt chán ghét tràn đầy thù hận nhìn mình. Cho nên nô tỳ mang tâm lý vừa muốn nói lại muốn dấu diếm, không ngờ lại đã nhiều năm như vậy!”

Yến vương nhìn chằm chằm Từ cô cô, như muốn đâm thủng mặt bà. Khẩu khí rất lạnh lùng cứng rắn, nội tâm cũng bắt đầu dao động: “Chứng cứ đâu?”

Từ cô cô đứng lên, trong ánh mắt lại không một tia lưu luyến, bà thẳng lưng nói: “Chứng cứ? Hiện tại triệt để điều tra Thanh liên cư lại một lần, chắc chắn Vương gia sẽ thấy chứng cứ!”

Âu Dương Noãn lo lắng nhìn thoáng qua Tiểu Trọng Hoa, chung quy vẫn nói với Yến vương: “Vương gia, vẫn là nên cẩn thận điều tra lại một chút!”

Yến vương gật gật đầu, phân phó hộ vệ đi điều tra.

Đại sảnh trong khoảng thời gian này an tĩnh đến mức đáng sợ. Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa sâu lắng như giếng cổ.

Âu Dương Noãn nhìn hắn, trong lòng liền nhói lên. Hắn là cho rằng Tiểu Trọng Quân là đại ca của mình mà liều mạng chăm sóc. Nếu cuối cùng chứng cứ chứng minh là giả, đối phương lại là con của người hại chết đại ca hắn thì mọi chuyện sẽ như thế nào?

Hộ vệ tới rất chậm. Không, cũng có lẽ là rất nhanh. Âu Dương Noãn đã không biết bọn họ trở về từ khi nào. Khi trở lại bọn họ có mang theo một thứ gì đó, hộ vệ thủ lĩnh quỳ xuống: “Vương gia, ở dưới gốc cây trong Thanh liên cư phát hiện được cái này!”

Tiểu Trọng Hoa đột nhiên đứng lên, nhanh chóng bước qua. Hắn mở chiếc hòm kia, mọi người ào ào muốn nhìn xem. Khi nhìn thấy ai cũng kinh hô, cơ hồ sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu.

Trong hộp sắt kia rõ ràng là thi thể của trẻ con. Đáng sợ hơn là vì đã lâu ngày mà thi thể này chỉ còn lại một bộ khung xương nho nhỏ.

Từ cô cô đi lên, thanh âm cứng ngắc: “Vương gia cùng Quận vương có thể xác nhận, lúc ấy Đồng thị nhất thời không thể bóp chết Thế tử nên đã dùng ngọc trâm đâm vào đỉnh đầu....”

Tiểu Trọng Hoa nhẹ tay phát qua bộ khung xương, từ trong đó dễ dàng lấy ra một cây ngọc trâm. Tay hắn run run, đột nhiên ngọc trâm tách một tiếng bị bẻ gãy.

Trong mắt Yến vương mơ hồ thấy lệ quang, thanh âm mang theo hận ý: “Mang Đồng thị lên!”

Đồng trắc phi. Không, hiện tại hẳn là nên gọi Đồng thị. Sắc mặt bà ta rất không tốt, tóc tai rời rạc, bộ dáng rất yếu đuối, chính là lưng lại thẳng tắp.

Âu Dương Noãn chưa bao giờ thấy qua vẻ mặt tức giận như vậy của Yến vương. Dường như có vô số lôi điện bùng nổ, thanh âm mang theo một loại tức giận mãnh liệt: “Tiểu Trọng Quân không phải là Thế tử chân chính! Hẳn là con của người!”

Ánh mắt Đồng thị run lên, nhưng chẳng qua cũng chỉ là trong nháy mắt. Rất nhanh liền không hề thấy tia tình cảm, chỉnh trang lại y phục sau đó hành lễ: “Vương gia, Trọng Quân không phải con ta! Hẳn là con thân sinh của Vương phi. Ta không biết ngài từ đâu nghe được lời này, nhưng con của ta chỉ có mình Trọng An. Nếu nói có thì đúng là có, nhưng từ nhiều năm trước đã không còn nữa!”

Tươi cười của Âu Dương Noãn hiện lên tia thương xót: “Đồng thị, người hiện tại nói những lời này đã quá muộn rồi. Người nhìn hai người kia đi, có nhận ra không?”

Đồng thị lạnh lùng nhìn kia hai người, lại chung quy không hề có chút biểu cảm: “Ta không biết lời này của Quận vương phi là có ý gì?”

Đồng thị luôn cho rằng Từ cô cô cũng tham dự vào chuyện này nên không dám bán đứng mình. Mà bà đỡ kia từ lâu đã bị giết.

Thật sự không nghĩ tới Âu Dương Noãn căn cứ vào lời Lương mama cùng Từ cô cô làm căn cứ, cố ý tìm một người giả làm Quế nương châm hỏa, đem trận hỏa này triệt để bốc cháy.

Sở dĩ nàng làm như vậy là vì Quế nương rõ ràng là đương sự, so với Lương mama từ miệng người khác nghe được thì đáng tin hơn

nhiều.

Nhưng hiện tại Đồng thị lại không thể biện bạch. Bởi vì thi thể kia đã sớm chứng minh hết thảy.

Đồng thị ngàn vạn lần không thể tưởng tượng được, tâm phúc của mình, Di mama cư nhiên lại để lại một tay như vậy, dùng để bảo vệ người nhà.

“Đồng trác phi, ta đã nói hết chân tướng rồi. Người có che dấu cũng vô dụng thôi!” Từ cô cô thở dài.

Trong ánh mắt Đồng thị hiện lên vẻ tuyệt vọng, nhưng vẫn mím chặt môi không mở miệng.

“Người còn liều mạng che giấu, người thật sự là quá ngoan độc! Dùng chính con mình để thay thế Thế tử không nói, lại còn tự tay giết chết nó! Người không còn chút nhân tính nào hay sao? Người quên là Vương phi lúc còn sống đối với người thân như tỷ muội rồi sao?”

“Thân như tỷ muội? Ha ha, thật sự là khiến người ta chê cười!”

Đồng thị lạnh lùng: “Vương phi là thê tử kết tóc của ngài, Lâm Uyển Thanh là người ngài yêu thương. Vậy còn ta thì sao? Chẳng qua chỉ là một con chó bên người ngài mà thôi!”

Đồng thị nhẹ nhàng cười, giống như một đóa hoa nở tràn trên môi: “Dựa vào cái gì mà con của nữ nhân kia có thể làm Thế tử, còn con của ta chỉ là thứ xuất?”

Ánh mắt Đồng thị ngưng thần nhìn mọi người trong phòng, qua Âu Dương Noãn, cuối cùng dừng lại trên Yến vương: “Ta cũng không hối hận khi đã làm như vậy! Chẳng qua là tự nàng ngu xuẩn mà thôi!”

Ở trước mặt sự thật, đương sự rốt cục cũng đã thừa nhận rồi. Âu Dương Noãn thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hộ vệ trưởng ở một bên nói: "Vương gia! Ở trong phòng Đồng thị còn tìm ra được một vài thứ, mời Vương gia nghiệm!"

Đại công chúa thấy sắc mặt khó coi của Yến vương, liền nói: "Mang lại đây ta xem!"

Hộ vệ mang cái hộp nhỏ tinh xảo dâng lên: "Nó vốn bị khóa, nô tài cũng đã nghĩ cách mở ra. Mời công chúa nhìn!"

Đại công chúa mở ra, thật cẩn thận xem một lát. Phát hiện bên trong tất cả đều là hương liệu.

Bà khế nhíu mày, phân phó Đào cô cô bên cạnh: "Người nhìn xem!"

Đào cô cô kiểm tra một lát, sắc mặt càng khó coi: "Công chúa, trong này đều là một ít hương liệu. Chỉ là..."

Đại công chúa còn chưa nói gì, Yến vương đã nói: "Nói tiếp!"

Đào cô cô thấp giọng nói: "Vương gia, mời ngài nhìn xem. Đây là tinh thủy hương. Trong Vương phủ vẫn thường dùng!"

"Ngày xưa Vương phi thích nhất là loại hương giúp ngưng thần này!"

Từ cô cô nhìn thoáng qua: "Người nói mùi hương của tinh thủy hương có thể khiến người ta tâm thần an ổn. So với hương liệu ngưng thần tầm thường thì hiệu quả hơn nhiều!"

Lúc nói chuyện, ánh mắt không nhìn được mà nhẹ nhàng rung động.

Đáy mắt trong suốt rưng rưng, hiển nhiên là nhớ tới Yến vương phi.

Âu Dương Noãn nhìn về mặt của Từ cô cô, liền biết đối phương vẫn thực sự còn tình cảm với Vương phi. Điều không phải vô tình như lời nói. Có lẽ, Từ cô cô thực sự nhất thời bị ma ám.

Con người thường là như vậy, đi đến một chỗ tối trong phố nhỏ, dù thế nào cũng không thể trở về nguyên điểm. Một khi đã làm sai chuyện, cho dù muốn bù đắp cũng liền khó khăn.

Yến vương gật đầu: “Không sai! Lúc trước trong phòng Vương phi thường có mùi hương này. Nhất là sau này nàng luôn nửa đêm bừng tỉnh, cũng là ý vào mùi hương này mới an tĩnh lại!”

“Trong phòng đại tẩu, cũng có mùi hương này!” Âu Dương Noãn nhớ lại.

Đào cô cô lắc lắc đầu: “Tĩnh thủy hương này đúng là hương liệu an thần thượng đẳng. Nhưng nếu dùng không tốt thì chính là một vũ khí giết người!”

Một lời này khiến tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Trên mặt Âu Dương Noãn cũng không tự chủ được mà hiện lên chút kinh ngạc.

Tiểu Trọng Hoa lại là khiếp sợ, hẩn hỏi: “Sau khi mẫu phi qua đời ta cũng từng hoài nghi có phải có người động thủ hay không? Nhưng ta tìm mấy thái y, đều cho ra kết luận là vì thân thể mẫu phi suy yếu, hao hết tâm thần nên mới bị nhiễm bệnh dịch rồi qua đời. Lời của Đào cô cô rốt cuộc là có ý gì? Chẳng lẽ mẫu phi ta mất là có liên quan đến loại hương liệu này?”

Đào cô cô đi theo Đại công chúa đã nhiều năm, đối với các vị thuốc hương liệu đều rất tinh thông.

Bà châm một ít tĩnh thủy hương, ngửi ngửi rồi nhẹ nhàng nói: “Quả là như thế! Quận vương, đây chẳng phải là tĩnh thủy hương bình thường. Ngài có ngửi được gì khác lạ không?”

Tiểu Trọng Hoa cũng thử ngửi nhưng chung quy vẫn lắc đầu: “Ta nhận không ra trong đó có gì khác lạ!”

Sắc mặt Đào cô cô ngưng trọng: “Bên trong tĩnh thủy hương này có bỏ thêm chút phấn hoa kỳ nhân. Hai hương vị có mùi tựa tựa nhau, nếu không tinh tế nhận ra thì hoàn toàn không phân biệt được!”

Âu Dương Noãn nói: "Ta chưa bao giờ nghe tên hoa kỳ nhân. Không biết bên trong tĩnh thủy hương bỏ thêm loại phấn hoa này thì có tác dụng gì?"

Đào cô cô nhìn Đại công chúa, không dám nói. Đại công chúa hiển nhiên cũng biết loại phấn hoa này, đầu tiên là có chút sừng sốt, lập tức nói: “Công chúa Cao Xương không phải cũng ở trong phủ sao? Mời nàng đến giải thích một chút!”

Mọi người nghe vậy, đều là hai mặt nhìn nhau.

Mộ Hương Tuyết rất nhanh được mời đến. Bởi vì là giờ ngủ trưa nên thoát nhìn có chút vội vàng. Một đôi mắt đen nhánh trên khuôn mặt sáng ngời, giống như ánh sao sáng trên bầu trời đêm. Lúc đi vào phòng khiến cả căn phòng dường như bừng sáng.

Trong lòng Đại công chúa thầm nghĩ, nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp này ở trong Yến vương phủ. Cứ mãi như thế đối với Noãn Nhi là một loại uy hiếp rất lớn.

“Hương Tuyết công chúa đến rồi sao! Thật sự là không nên quấy rầy đến người, chính là vì có chuyện không rõ muốn thỉnh giáo!”

Mộ Hương Tuyết nhìn một phòng sắc mặt ai cũng đều không tốt liền có chút không yên: “Ngài có gì cứ hỏi. Ta tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn là được!”

(Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn: Không biết thì sẽ không nói, nếu biết thì sẽ nói hết.)

Đại công chúa gật gật đầu, Đào cô cô liền mang tĩnh thủy hương đến trước mặt Mộ Hương Tuyết.

Mộ Hương Tuyết nhận lấy, đặt dưới mũi nhẹ nhàng ngửi. Sau đó sắc mặt liền đại biến: “Tại sao có thể như vậy?”

Âu Dương Noãn nói: "Công chúa, có gì kỳ quái sao?"

Mộ Hương Tuyết gật đầu: “Bên trong hương liệu này có hương hoa kỳ nhân. Loại hoa này chỉ sinh trưởng trong sơn cốc của Cao Xương quốc. Đại Lịch không có loài hoa này!”

"Mùi hương của nó có hiệu quả mê hoặc tâm trí, người thường xuyên ngửi ban đêm thường không thể ngủ, thường cảm thấy hồi hộp ưu tư quá mức, khiến thân thể từ từ suy yếu. Cuối cùng sẽ giống như bệnh trạng bị nhiễm bệnh dịch, hô hấp khó khăn, cả người sốt cao, cuối cùng là ảm ức mà chết!"

Trong không khí trầm mặc như nước, mọi người như mất đi thanh âm của mình. Trên trán Tiểu Trọng Hoa nổi gân xanh, khuôn mặt vốn bình tĩnh hơi có chút vặn vẹo. Chỉ là khéo môi vẫn cười lạnh lùng như cũ, khiến người ta cảm thấy không rét mà run.

Ánh mắt Yến vương hoảng hốt không chừng, lặng im không nói gì.

Từ cô cô sớm đã nghĩ thông suốt, bà chậm rãi nói: “Vương gia, là tể tướng thủy hương có chứa phần hoa kỳ nhân này, tích lũy qua ngày tháng mới hại chết Vương phi. Mà hiện tại, Đồng thị còn muốn dùng nó đến mưu hại Tôn thị!”

Tay Tiểu Trọng Hoa ần ần run run. Âu Dương Noãn lặng lẽ bước lên cầm lấy tay hắn, tựa hồ muốn dùng thân hình yếu đuối của mình cho hắn chút sức mạnh.

Tiểu Trọng Hoa chấn động, cầm thật chặt lấy tay nàng. Dường như sắp chết đuối liền nắm được ngọn cỏ cứu mạng.

Lúc Yến vương mở miệng lần nữa, thanh âm đã như hàn băng khiếp người: “Đồng thị, lúc trước Vương phi luôn cảm động và luôn nhớ tới tình cảm người dốc lòng chăm sóc. Hết thầy đều giao cho người, thậm chí cả quyền quản sự cũng giao hết cho người. Vậy mà người lại làm thế này để báo đáp nàng sao?”

Thanh âm của Yến vương lạnh như băng, trước ngực vì tức giận mà phập phồng kịch liệt.

Yến vương phi tuy rằng không phải là người trong lòng Yến vương nhưng cũng là thê tử kết tóc, cưới hỏi đàng hoàng. Còn sinh cho ông hai người con trai, cuối cùng lại chết không minh bạch như vậy. Ông làm sao tha thứ cho nữ nhân luôn làm bộ vô tội hiện thực trước mắt này đây?

Yến vương thậm chí còn luôn cảm thấy bản thân có lỗi với Yến vương phi, cũng có lỗi với Đồng thị. Cho nên càng cảm động và luôn nhớ tới phần tình cảm nàng chăm sóc quan tâm Thế tử, đối với nàng

vẫn luôn kính trọng. Hóa ra tất cả đều là giả dối.

Nghĩ đến đây, khóe mắt Yến vương lóe sáng hận ý: “Người thường ngày kính cẩn, ôn nhu nhưng thực chất lại là một người tâm địa độc ác. Vì sao ngay cả với Vương phi luôn rộng lượng bao dung người cũng nhẫn tâm sát hại?”

Tên mặt Đồng thị không hề có một chút mảy may hối hận, giọng nói lạnh nhạt: “Nếu Vương gia đã biết, cần gì phải hỏi!”

Yến Vương nhắm mắt lại, chán ghét: “Người đang chính miệng nhận tội!”

Đồng thị nhẹ nhàng cười, nâng tay lên nhẹ nhàng tháo ngọc trâm trong suốt duy nhất trên tóc xuống: “Cây trâm này là năm đó ngài tặng cho ta. Ta nhớ rất rõ, ngài nạp ta vào phủ chẳng qua là vì trên chiến trường cha ta đã cứu ngài một mạng. Ngài là vì báo đáp ông ấy mới đồng ý cho ta vào cửa!”

Đồng thị ngừng một chút, giọng điệu càng thêm cảm khái: “Năm đó, ngài còn nói với ta, ngài nạp ta chỉ vì đã nhận lời với cha ta. Còn người chân chính trong lòng ngài là một người khác. Lúc ấy ta liền nghĩ rằng chung quy sẽ có một ngày ta có thể cảm động được ngài, có thể thay thế địa vị của người nọ trong lòng ngài!”

Mày Yến vương nhú lại thành chữ xuyên: “Trước lúc nạp người ta đã nhắc với người nữ nhân trong lòng ta là ai, lúc ấy người trả lời ta thế nào? Chính người nói nếu không thể vào cửa liền muốn chết trước cửa Yến vương phủ. Ta vì thực hiện lời hứa với cha người mới đáp ứng cho người vào phủ!”

“Đúng là ngài cho phép ta vào phủ. Nếu ngài thực sự cưới được người kia ta cũng sẽ chết tâm. Nhưng cố tình ngài lại cưới một nữ

nhân hào môn không liên quan tới làm Yến vương phi!"

"Ta thừa nhận, địa vị của ta có lẽ kém hơn người trong lòng ngài. Nhưng ta không cam lòng, vì sao trong lòng ngài ta ngay cả một nữ nhân gầy yếu như Yến vương phi cũng không bằng. Mặc kệ là luận dung mạo, luận tâm kế hay luận thủ đoạn có chỗ nào hơn ta? Dựa vào cái gì mà khắp nơi đều đứng trên ta một bậc?"

Yến vương tức giận: "Như vậy thì sao? Nàng là chính thê của ta nhưng nàng đối đãi với người không hề khắc nghiệt. Nàng thậm chí còn xem người như tỷ tỷ mà ỷ lại vào người. Vậy mà người lại giết đi con trai của nàng, thậm chí là lấy đi cả tính mạng của nàng!"

"Đó là do bản thân nàng ngu xuẩn!"

Thanh âm Đồng thị như vụn băng va chạm vào nhau: "Nam nhân vốn là của ta lại tâm tâm niệm niệm nhớ thương người khác. Vị trí Thế tử vốn là của con ta cũng phải nhường cho người khác. Ta không cam lòng!"

"Ta không cam lòng để Trọng Quân vừa sinh ra chỉ là thứ tử. Con ta có gì thua kém, chẳng qua chỉ vì nó không có một mẫu thân cao quý, cái này không thể là lý do khiến hấn không thể xuất đầu. Ta không thể nhìn con ta vừa sinh ra đã vĩnh viễn phải đứng dưới người khác!"

Yến vương nhẹ nhàng thở dài một hơi: "Đây là lý do người làm những việc này?"

"Đúng!"

Trong lòng Đồng thị không mấy may có tia ánh náy. Yến vương càng tức giận hơn, một quyền đánh mạnh trên bàn trà, khuôn mặt vặn vẹo:

“Người thật sự là tâm địa rắn rết!”

Ánh mắt Đồng thị hèn mọn mà khinh thường: “Tâm địa rắn rết? Ta chỉ biết lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu! Mọi chuyện ta làm đều là vì con ta, cho dù quay lại một ngàn một vạn lần ta cũng sẽ làm vậy!”

"Ta chỉ hối hận, vì sao không sớm giết tiểu yêu tinh Âu Dương Noãn người. Người với mẫu thân người cũng giống nhau, đều là loại nữ nhân hạ lưu, bản lĩnh mê hoặc nam nhân không phải dạng vừa! Nếu không phải người nghĩ cách hại ta, ta sao phải lưu lạc đến ngày hôm nay?"

Thanh âm Tiểu Trọng Hoa lập tức sáng giọng: “Câm mồm!”

Đồng thị bật cười khinh thường: “Sao? Đau lòng sao? Phụ tử các người đều giống nhau, đều cùng mê luyện cái loại nữ nhân này. Không, Lâm Uyển Thanh lại càng đáng buồn hơn. Ngoại trừ khuôn mặt cùng dáng vẻ kịch cỡm kia thì cái gì cũng không có!”

Tiểu Trọng Hoa vừa muốn nói chuyện, Âu Dương Noãn lại bước lên phía trước, nhẹ giọng nói: “Đồng thị, người năm đó đã dám làm như thế thì nên nghĩ đến sẽ có một ngày bị vạch trần. Mẫu thân ta cũng được mà ta cũng thế, ai cũng không làm chuyện lấy dao chỉ vào người khác như người. Người có tư cách gì mà chỉ trích người khác? Người mới chính là kẻ tội ác tày trời!”

Mâu quang Đồng thị vừa chuyển, cười lạnh liên tục: “Người thì tốt hơn ta bao nhiêu? Không phải cũng là người vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn sao?”

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Người cũng quá xem trọng ta rồi. Mọi chuyện đều là người tự chuốc lấy mà thôi!”

“Người...”

Đồng thị giận tái mặt, sau đó lại khinh miệt: “Dám làm không dám nhận. Người dám nói chuyện hôm nay không phải là do một tay người bày ra?”

“Không phải! Cổ ngữ có câu oan có đầu, nợ có chủ. Người thiếu nợ người khác chung quy cũng có một ngày phải trả lại!”

Âu Dương Noãn mặt không đỏ, khí không suyễn: “Đây chính là thiên đạo luân hồi, là báo ứng a!”

Lúc này Mộ Hương Tuyết bỗng lắc đầu thờ dài: “Đồng trắc phi, Quận vương phi nói phải. Ngài thực sự không nên làm như vậy!”

Đồng thị nhìn Mộ Hương Tuyết, tươi cười đột nhiên biến hóa kỳ dị, thanh âm lạnh lùng: “Cũng đừng năm mươi bước cười một trăm bước. Buồn cười, thật sự là quá buồn cười!”

Âu Dương Noãn nghe vậy, không dấu vết liếc mắt nhìn Mộ Hương Tuyết, nhưng những người khác không hề chú ý tới.

Tiểu Trọng Hoa mặt như hàn sương: “Người nên vì những chuyện người làm mà trả giá!”

Đồng thị nghe vậy chợt ngẩn ra, khuôn mặt dưới ánh mặt trời mơ hồ không rõ, giống như giọt mực rơi xuống nước. Ẩn ẩn trong hốc mắt có lệ quang chậm rãi chảy xuống.

“Không! Ta không làm sai! Ta giết đại ca của người là một mạng đền một mạng. Lúc trước khi mẫu phi người chưa vào cửa ta đã mang thai. Nhưng tiên đế vì muốn Yến vương cưới mẫu phi người, càng

không muốn thứ tử sinh trước đích tử nên đã ép buộc cướp đi đứa con của ta. Khi Yến vương phủ vui vẻ treo đầy lụa đỏ chuẩn bị đón Vương phi thì con ta lại biến thành một vũng máu loãng!"

"Là mẫu phi người hại chết con ta, hết thấy đều tại mẫu phi người! Cho nên ta sao có thể cho phép nàng bình an sinh hạ Thế tử? Ta sao có thể để con ta lại phải lặp lại vận mệnh bi kịch như cũ?"

Âu Dương Noãn nghe, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng rung động. Có lẽ Đồng thị là một nữ nhân độc ác nhưng không thể phủ nhận cũng là một mẫu thân nhân từ. Vì Tiểu Trọng Quân mà có thể làm mọi chuyện.

Có lẽ trong chuyện này, Đồng thị chẳng phải là người thắng mà là một người vốn đã thua ngay từ đầu.

"Người điên rồi!"

Gương mặt Yến vương hằn sâu những bi thương, cuối cùng không thể kiềm chế được: "Nàng cái gì cũng không biết. Thậm chí cũng không biết lúc trước người bị mất đi một đứa nhỏ. Nàng vô tội!"

Ông bước nhanh đến trước Đồng thị, một phen hung hăng nắm lấy cổ áo: "Người vì sao không hận ta? Vì sao không ra tay vào ta?"

Yến vương đối mặt với Đồng thị gần trong gang tấc, hô hấp ấm áp dần trở nên dồn dập kịch liệt. Ánh mắt tham lam do dự: "Ngài nghĩ rằng ta không hận ngài sao?"

Đồng thị nhìn chăm chăm Yến vương, giống như muốn đem đôi phương ấn thật sâu vào đáy mắt ấm áp: "Ta rất muốn hận ngài. Nếu làm được, ta sao lại không làm chứ?"

Trong hốc mắt nước mắt lại cuồn cuộn chảy ra: “Trong mắt ngài chỉ có Lâm Uyển Thanh, có từng biết mỗi ngày ta dùng tâm tình gì để nhìn bóng lưng của ngài không? Vì muốn ngài cao hứng, ta thậm chí còn tìm đến một thể thân, còn cho phép thể thân đó sinh cho ngài một đứa con. Ta muốn chứng minh, vì ngài ta cái gì cũng có thể làm được. Nếu không phải sợ ngài thương tâm thì hửn....”

Nói đến đây liền chỉ vào Tiểu Trọng Hoa: “tuyệt đối không thể còn sống cho tới hôm nay!”

Hóa ra là như vậy!

Khó trách từ khi nàng vào cửa Đồng thị liền có địch ý. Ai sẽ thích thấy một nữ nhân giống tình địch của mình?

Nhưng lạ là Đồng thị lại có thể dễ dàng tha thứ cho Tào di nương tồn tại. Đồng thị đúng là một nữ nhân có tâm tình phức tạp, quá khó khăn để lý giải.

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng lắc lắc đầu, tâm tình mâu thuẫn phức tạp như vậy, gần như là đã trở nên vụn vụn.

Yến vương buông Đồng thị ra, bỗng chốc mất đi chỗ dựa, Đồng thị liền té trên mặt đất.

Yến vương quay sang, nhẹ nhàng phun ra từng chữ: “Nhốt vào lao, ngày mai áp giải tam tư!”

Âu Dương Noãn lặng lặng nhìn. Ý của Yến vương chính là muốn giết Đồng thị. Một trác phi bị áp giải lên tam tư, trong lịch sử Đại Lịch, chỉ sợ chưa từng có.

“Không chỉ một mình Đồng thị!”

Đại công chúa chậm rãi đứng dậy, khuôn mặt không chút thay đổi nói với Yến vương: “Nhiều năm như vậy, người bên cạnh nàng cũng bạo ngược. Chuyện này, nhất định phải giết một đe trăm!”

Yến vương mệt mỏi phát tay: “Mang những mama, nha đầu thân cận của Đồng thị tất cả đều lạng lế xử trí!”

Lặng yên không một tiếng động, Âu Dương Noãn thờ dài một tiếng. Mẫu thân là muốn giết cỏ tận gốc a!

Quả nhiên, Đại công chúa nói tiếp: “Như vậy Tiểu Trọng Quân thì sao? Hắn là kẻ đầu sỏ gây nên chuyện đích thứ lẫn lộn. Chẳng lẽ còn tùy ý hắn chiếm lấy vị trí Thế tử?”

Thân mình Tiểu Trọng Hoa chấn động, ngẩng đầu nhìn Đại công chúa.

Đại công chúa lại chỉ nhìn Yến vương, trầm giọng: “Hắn không phải là Thế tử chân chính, lại ngồi trên vị trí này hơn mười năm. Yến vương phi dưới tuổi vàng có biết cũng không thể nhắm mắt. Chuyện đã đến nước này, phải viết một tấu chương nói rõ ngọn ngành, tước vị trí Thế tử, lập Minh quận vương làm Thế tử!”

Không cần nói đến Tiểu Trọng Hoa, ngay cả Âu Dương Noãn cũng đều lộ ra biểu cảm khiếp sợ. Nàng thật không ngờ Đại công chúa lại đưa ra yêu cầu đó ngay trong thời điểm này.

Nhưng rất nhanh nàng cũng liền hiểu được ý tứ của đại công chúa. Đồng thị ra tay hại chết Thế tử chân chính cùng Yến vương phi. Như vậy Tiểu Trọng Quân chỉ là thứ tử, vốn không phải là Thế tử. Hắn cũng nên giao vị trí này ra, thậm chí còn phải chịu trừng phạt. Đại công chúa đương nhiên là có ý tốt, muốn Tiểu Trọng Hoa kế thừa từ

vị.

Nhưng Tiểu Trọng Hoa, hắn có thể nhận sao?

Hắn tuy rằng thống hận Đồng thị nhưng lại xem Tiểu Trọng Quân như huynh đệ cùng nhau lớn lên. Cho dù hai người không phải cùng một mẫu thân sinh ra thì bọn họ vẫn là huynh đệ. Hiện tại Tiểu Trọng Quân đang nằm trên giường bệnh, Tiểu Trọng Hoa sao có thể nhận vị Thế tử?

Đồng thị nghe vậy thì hét lên, bổ nhào vào người đại công chúa. Lập tức hộ vệ liền mạnh mẽ ép xuống. Mãi đến khi Đồng thị bị mang đi rất xa mà Âu Dương Noãn vẫn nghe thấy tiếng kêu bén nhọn.

Chương 388

Quả nhiên như trong suy đoán của Âu Dương Noãn, Tiểu Trọng Hoa nói: “Mọi chuyện đều không được nhắc đến trước mặt đại ca!”

Hắn gọi Tiểu Trọng Quân một tiếng đại ca đã liền thừa nhận thân phận đối phương, không muốn đại ca bị tước phong hào.

Dưới đáy lòng Âu Dương Noãn thở dài một tiếng, đây là tình cảm huynh đệ, là máu mủ tình thâm. Mặc kệ Tiểu Trọng Quân ích kỷ độc ác thế nào thì chung quy vẫn là đại ca hắn. Nhưng vì Đồng thị, phần tình cảm này cũng lại không còn thuần khiết.

Yến vương lắc lắc đầu: “Hắn đã không thích hợp để tiếp tục làm Thế tử, ta sẽ dâng tấu với Hoàng thượng!”

Đại công chúa vừa lòng gật gật đầu, một thứ tử hèn mọn lại thượng vị Thế tử hai mươi mấy năm chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Đây chính là thời điểm kết thúc hết thảy.

Đúng lúc này đột nhiên nghe được một trận tiếng động xôn xao. Âu Dương Noãn ngẩn ra, theo tầm mắt mọi người nhìn lại, cũng bị những tiếng hét làm cho tâm tư bừng tỉnh.

Vốn nên là người lập công chuộc tội, Từ cô cô lại hướng đến cây cột đập mạnh vào. Trên đầu, trên người khắp nơi đều lan tràn vô số huyết hoa, thoát nhìn vô cùng đáng sợ.

Một lần đụng này chính là không giữ lại con đường sống cho bản thân, Từ cô cô mặt đầy máu tươi khiến người ta kinh hồn táng đảm

Âu Dương Noãn kinh hoàng xoay người, bị máu tươi kia thiêu đốt ánh mắt đau đớn. Nhưng chỉ trong chớp mắt Tiểu Trọng Hoa đã đến bên cạnh nàng vươn tay bịt mắt nàng, khẽ quát: “Nhắm mắt lại, không nên nhìn!”

Trong lòng nàng cơ hồ có một loại rung động nói không nên lời. Bị hấn quát nhẹ một tiếng khiến nàng như người sắp chết đuối vớ được ngọn cỏ cứu mạng. Nàng nhanh chóng nhắm hai mắt lại, hấn không nói gì nhưng nàng cảm giác được, một tay kia của hấn đang cầm chặt lấy tay nàng.

Thật lâu sau những tiếng động bên người chậm rãi an tĩnh xuống Âu Dương Noãn mới từ từ mở mắt ra.

Lát sau tay hấn cũng buông xuống, trong nháy mắt nàng liền cảm thấy lòng an ổn lại. Trong hỗn loạn như thế, rốt cuộc cũng vì có bàn tay hấn mà nàng có thể tránh trực tiếp nhìn thấy một màn đáng sợ đó.

Âu Dương Noãn là người tâm tính cứng cỏi, cũng không sợ máu. Nhưng hiện tại thấy một màn kia đập vào mắt cơ hồ ngay lập tức huyết tinh ồ ạt. Chỉ cảm thấy trong không khí từng đợt mùi tanh tràn vào mũi khiến nàng giật mình, khủng hoảng trong lòng cũng không thể hoàn toàn mất đi.

Từ cô cô trong lòng Tiểu Trọng Hoa khác với những người khác, hấn xem bà như mẫu thân. Nàng không kịp nghĩ nhiều, chỉ nhẹ nhàng nói: “Chàng qua xem đi!”

Tiểu Trọng Hoa thấy nàng không sao mới gật đầu bước nhanh qua.

Từ cô cô nhất định sẽ chết, ngay từ lúc Âu Dương Noãn tìm đến đã

thấy rõ ánh mắt đó. Âu Dương Noãn biết điều đó nhưng vẫn buộc đối phương phải đến đây.

Nữ nhân này không giống với Đồng thị, đã sớm bị sự áy náy giày vò đến không thể vực dậy. Có lẽ chết đối với bà mà nói chính là một sự giải thoát. Nhưng xét đến cùng bà có gì sai? Chẳng qua là một người có một vận mệnh nhấp nhô thôi.

Tiểu Trọng Hoa nhìn Từ cô cô. Âu Dương Noãn không bao giờ muốn ở lại trong căn phòng tràn ngập mùi huyết tinh này nữa. Hồng Ngọc liền dìu nàng đi.

Không biết vì sao, Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy thân mình rất nặng, nàng cũng không biết bản thân làm sao rời được khỏi căn phòng đó. Dường như cả người nàng đều dựa vào Hồng Ngọc, từng bước di chuyển khó khăn rời khỏi căn phòng đó.

Mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay nàng. Nhưng khi nhìn Từ cô cô người đầy máu, nàng vẫn chấn động. Đó dù sao cũng là một mạng người, nếu nàng không buộc phải thừa nhận hết thảy thì có lẽ đối phương không cần bởi vì áy náy mà tự sát.

Nhưng Tiểu Trọng Hoa vốn nên ở trong phòng lại không biết từ khi nào đã thay thế Hồng Ngọc. Hắn ôm lấy nàng, nhẹ giọng hỏi: “Không khỏe sao?”

Nàng không tự chủ được liền ‘Uhm’ một tiếng. Mơ mơ màng màng được mang về Hạ tâm đường, lại được người nọ dè dặt cẩn trọng đặt trên giường.

Đảo mắt thoáng nhìn bóng dáng hắn vẫn ở đó, mệt mỏi trong lòng rốt cục cũng được buông lỏng. Không biết vì sao nàng cảm thấy cực kỳ buồn ngủ, vừa ngã đầu liền ngủ say.

Khi nhìn thấy Tiểu Trọng Hoa lần nữa thì đã là sáng hôm sau. Nhưng hấn vẫn không rời đi, thấy nàng tỉnh hấn mới ngồi dậy: “Ta đi phân phó nha đầu chuẩn bị nước cho nàng!”

Nàng sững sốt, vừa đứng nhìn thấy trên tay áo hấn có vết rách. Một ngày rồi ren hấn ngay cả xiêm y cũng không kịp đổi. Vết rách trên áo này có lẽ là trong sự hỗn loạn hôm qua.

Nàng nhẹ giọng nói: “Áo bị rách rồi!”

Tiểu Trọng Hoa cười cười, cũng không để trong lòng.

Hôm qua phát sinh nhiều chuyện như vậy nhưng đến bây giờ hấn cũng không hỏi một câu nào. Như vậy ngược lại khiến trong lòng Âu Dương Noãn khổ sở, khổ sở này gần như là vì sự ảm nẫn của hấn.

Hấn hấn là cái gì cũng đều biết nhưng lại không hề trách nàng điều gì. Nếu nàng nói trước, hấn có đồng ý để nàng làm vậy không?

Nàng không nói gì, lấy kim chỉ trong khay, ý bảo hấn nâng tay lên, nàng cúi đầu thay hấn may lại.

Hấn vài lần muốn nói loại chuyện này có thể giao cho nha đầu nhưng nhìn bộ dáng nghiêm túc của nàng hấn lại liền không nói nữa.

Mũi kim xuyên qua áo hấn, trong lòng nàng cũng tràn ngập áy náy: “Nếu chàng muốn trách thì cứ trách. Là ta không tốt, không thương lượng trước với chàng!”

Đôi mắt nàng to, con ngươi lại cực kỳ trong suốt, còn cố ý lộ ra bộ dáng tội nghiệp, ngược lại còn thêm vài phần đáng yêu.

Tiểu Trọng Hoa vốn cũng có vài phần tức giận, nhưng thấy nàng thế kia mọi hờn dỗi cũng liền tan thành mây khói.

Nàng làm sai gì sao? Không có, nàng chỉ là đem chân tướng vạch trần ra mà thôi. Thậm chí nàng làm mọi chuyện chẳng qua là cấp tốc tạo áp lực cho Đồng thị cũng vì Tiểu Trọng Hoa hấn mà thôi. Hấn có thể nói lời trách cứ nàng sao?

Đợi đến khi khâu xong, Âu Dương Noãn mới thấp giọng nói: “Ta chỉ sợ chàng mềm lòng!”

Nàng chớp mắt, miệng toàn nói ra những lời ngọt ngào: “Không có đại ca, chàng vẫn còn có ta a!”

Tiểu Trọng Hoa cúi đầu nhìn nàng, nghiêm túc nói: “Nói không sai, nhưng tay nghề của nàng hình như giảm xuống rồi!”

Âu Dương Noãn sừng sốt, cúi đầu nhìn liền phát hiện bởi vì vừa rồi tâm phiền ý loạn mà may sai mấy đường kim. Nàng hung hăng lườm hấn, lại không nhin được mà mỉm cười.

Tiểu Trọng Hoa nhẹ giọng nói: “Ta hiểu! Rất nhiều vết sẹo nếu không muốn vạch trần thì liền cả đời không tốt lên được!”

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Mặc kệ là phát sinh chuyện gì ta cũng nhất định sẽ ở bên cạnh chàng!”

Hai từ nhất định nàng nhấn mạnh chắc chắn. Trong lòng Tiểu Trọng Hoa mềm xuống. Mấy sợi tóc của nàng bị gió thổi phất nhẹ trên mặt để lại trong lòng hấn dấu vết khó phai mờ.

Đúng lúc này Hồng Ngọc bên ngoài vén rèm tiến vào, dè dặt cẩn trọng nói: “Tiểu thư, vừa rồi phủ Thái tử phái người đưa lễ vật tới!”

Âu Dương Noãn thuận miệng hỏi: "Là biểu tỳ đưa tới sao?"

Hồng Ngọc liếc nhìn Tiểu Trọng Hoa, hơi có chút không yên: "Dạ!"

Tiểu Trọng Hoa đã đứng dậy, vẫn không chú ý đến biểu cảm của Hồng Ngọc. Chỉ nói với Âu Dương Noãn: "Ta muốn đến thư phòng phụ vương, nàng không thoải mái thì cứ nằm nhiều một chút. Có việc gì cứ sai người đến nói với ta!"

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nhìn hẩn hải bước ra ngoài. Hồng Ngọc thấy Tiểu Trọng Hoa đi ra ngoài mới liền cười nói: "Sáng sớm Vương gia phái người đến đây tìm Quận vương. Nhưng ngài ấy sợ đánh thức tiểu thư nên không đi! Có thể thấy được Quận vương đối với ngài rất dụng tâm!"

Âu Dương Noãn mỉm cười, sau đó lắc đầu nói: "Nha đầu người một khi có chuyện gạt ta liền bắt đầu lảm lời. Mau nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?"

Hồng Ngọc mỉm cười: "Nô tỳ biết chuyện gì cũng không qua mắt được ngài. Tiểu thư mau nhìn phần lễ vật này đi!"

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua, bên trong tráp là một bộ y phục. Bên trên thêu hoa lê nở rộ như những đám mây đang nhẹ nhàng trôi. Từng đóa hoa tuyết trắng đóa thì thêu nổi, đóa lại thêu chìm, tư thái ngàn nghìn trăm lệ tinh tế.

Âu Dương Noãn thích màu sắc nhã nhặn, vừa nhìn thấy chất vải mềm nhẹ, sau khi trải ra lại có tư thái như lưu hà khinh nghi thì không khỏi có thêm vài phần yêu thích.

"Đây là lưu sa vân, nghe nói là tấc ti tấc kim, có cầu không cung a!"

Hồng Ngọc cảm thán.

Âu Dương Noãn lấy tay vuốt ve một lát, không tự giác gật gật đầu:
“Đúng là thượng phẩm khó gặp!”

Nói đến đây nàng như đột nhiên nhớ tới điều gì đó, sắc mặt hơi trầm xuống: “Đây không phải là biểu tỳ mang đến?”

Hồng Ngọc thấy nàng mắt húng, vội vàng nói rõ ràng: “Tiểu thư, xiêm y này kỳ thực là Thái tử lấy danh nghĩa Lâm trắc phi đưa tới. Còn có một tấm bái thiếp, nói là đa tạ tiểu thư làm cái yếm trăm tử trăm phúc cho tiểu điện hạ!”

Âu Dương Noãn là vì tiểu nhi tử của Lâm Nguyên Hình mà tự tay làm cái yếm kia. Đây là xuất phát từ tâm ý của nàng, cùng Tiểu Diễn hẳn thì có qua hệ gì? Còn đưa xiêm y này đến cảm tạ nàng.

Âu Dương Noãn vừa nghĩ trong lòng liền chán nản, nàng nhìn ngoài cửa sổ, phân phó Hồng Ngọc: “Cũng đều là vật Thái tử thưởng, cất vào trong tráp đi!”

Nếu đổi lại là nữ tử khác, được Thái tử yêu thích ai cũng sẽ niềm nở vui thích. Dù sao đó cũng là thiên tử tương lai, được hẳn sủng ái chính là ngàn vạn vinh sủng.

Nhưng Âu Dương Noãn lại rất chán ghét Tiểu Diễn, hẳn luôn ỷ vào thân phận của mình để dùng những thủ đoạn ti tiện ép nàng đi vào khuôn khổ.

"Bên ngoài đang mưa sao?" Âu Dương Noãn đột nhiên hỏi.

“Dạ! Từ đêm qua bắt đầu mưa. Phương mama dặn dò, trận mưa này chỉ sợ còn kéo dài cả ngày, tiểu thư không nên ra khỏi cửa, cứ ở lại

trong phòng nghỉ ngơi!”

Hôm nay luôn không thấy Phương mama, Âu Dương Noãn vừa nghĩ liền hiểu được. Viện này hiện tại đang trở thành nơi đầu sóng ngọn gió, Phương mama là đang giúp đỡ nàng đối phó với những người vội vàng đến nhìn bợ dò xét.

Nàng nghĩ nghĩ cũng cảm thấy lười đi đối phó với những người đó: “Người bảo Xương Bồ đi giúp Phương mama đừng để mama mệt. Những người không liên quan này, tất cả đều đuổi về!”

Trận mưa này tí tách rơi cả ngày, rốt cục đến hoàng hôn cũng ngừng lại. Sau cơn mưa trong không khí liền trở nên trong lành. Âu Dương Noãn hứng trí liền sai người mang đàn đến, ngồi dưới hành lang đánh đàn.

Từ hôm nay trở đi trong phủ không có Đồng thị, cũng không có Thế tử. Chỉ còn lại Tôn Nhu Trữ đã mất đi bạn lữ cô loan thì nên làm gì bây giờ? Người nàng ám sát không phải Thế tử, lỗi cũng liền không lớn. Âu Dương Noãn cầu Đại công chúa mở lời, Yến vương cũng xem như nể mặt Đại công chúa mà mời đại phu trị liệu cho nàng.

Kỳ thật không cần phải trị liệu gì hết. Nàng vốn không bị điên, chẳng qua đây là biện pháp Âu Dương Noãn dạy nàng dùng để thoát thân.

Kế tiếp Âu Dương Noãn còn có thể dùng lý do dưỡng bệnh để đưa Tôn Nhu Trữ rời khỏi Yến vương phủ.

Nhưng, sau khi rời đi, nàng phải sống như thế nào? Mất đi người mình yêu, làm sao có thể sống thoải mái?

Trong lòng Âu Dương Noãn trầm mối ngổn ngang, ngón tay trên dây đàn lưỡng lự bồi hồi, dần dần cũng là đàn không nổi nữa.

Đang định ngừng lại thì từ xa xa ầm ầm truyền đến tiếng sáo, vừa nghe trong lòng Âu Dương Noãn khẽ nháy lên.

Tiếng sáo rất nhỏ xa vời có một loại triền miên như có như không. Dường như một nam tử với giọng nói êm tai đang nói ra tình cảm trong lòng, nghe vào rất uyển chuyển, rung động lòng người.

Âu Dương Noãn cơ hồ là nghi ngờ mình nghe nhầm. Nàng bất giác đứng dậy đến bên cửa lặng nghe một hồi. Tiếng sáo kia trong sáng xa xưa, lượn lờ lay động, lại đang chân chính tồn tại.

Âu Dương Noãn rõ ràng bị tiếng sáo kia đã động. Đồng thời dưới đáy lòng nàng cũng có một loại hy vọng xa vời.

Nàng phân phó Hồng Ngọc: “Mang áo choàng đến đây!”

Hồng Ngọc lập tức cẩn thận nói: “Bên ngoài gió lớn, tiểu thư hãy cẩn thận!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, mang theo Hồng Ngọc và Xương Bò nương theo tiếng sáo kia bước tới.

Xuyên qua hoa viên, sâu trong đình hóng mát là một vị nam tử cầm y trong tay đang cầm một cây sáo, thông dong chậm rãi thổi. Khi nhìn thấy người nọ, Âu Dương Noãn ngẩn ra, sau đó là nhú mày.

Đúng vậy, Hạ Lan Đồ chung quy cũng đã chết. Sao nàng còn có thể chờ mong hắn còn sống chứ? Hắn cũng không phải có ba đầu sáu tay, sao có thể thoát được sát ảnh đầy trời?

Chẳng qua là nàng không đành lòng nhìn một tri kỷ tài nghệ trác tuyệt cứ như vậy mà biến mất thôi. Chẳng qua đó cũng chỉ là mong muốn

tốt đẹp của nàng.

Đang muốn quay đầu đi tiếng sáo lại đột nhiên ngừng lại. Âu Dương Noãn cũng không tốt nếu cứ như vậy mà xoay người rời đi. Cho nên nàng liền mỉm cười: “Cửu hoàng tử thật có nhã hứng!”

Mộ Hiên Viên xuất hiện rất đúng lúc đúng nơi, khó trách lòng nàng nghi ngờ.

Mộ Hương Tuyết từng nói qua, Mộ Hiên Viên múa đao lòng thương, còn về cầm kỳ thư họa nếu muốn hấn bắt đầu học thì chi bằng lấy tính mạng hấn còn nhanh hơn. Cho nên người như vậy sao có thể vô duyên vô cớ chạy tới đây thổi sáo?

Ánh mắt Mộ Hiên Viên dừng lại trên mặt Âu Dương Noãn: “Ta là vì nàng mà học thổi sáo!”

Trên đời này lại có người nói thẳng ra như vậy sao?

Âu Dương Noãn bất đắc dĩ nói: “Cửu hoàng tử hãy ăn nói cẩn thận!”

Mộ Hiên Viên mỉm cười, một đôi mắt tỏa sáng, bộ dáng cũng không mấy để ý: “Thích một người có gì mà không thể nói? Cho dù là có mặt Minh quân vương ta cũng sẽ nói như vậy!”

Âu Dương Noãn ngẩn ra, ngược lại còn mỉm cười. Mộ Hiên Viên như vậy, cũng không dùng thủ đoạn lừa gạt đến bức bách nàng mà chỉ đơn giản nghiêm túc nói thích nàng.

Nếu nàng chưa là thê tử của Trọng Hoa thì rất có khả năng sẽ thực sự thương thức nam tử thật tình này. So với âm trầm kỳ quái lạnh lùng thì thẳng thắn như vậy lại rất đáng yêu.

Mộ Hiên Viên cũng không hề tới gần, chỉ lẳng lặng đứng đó nghiêm túc nhìn nàng cười. Sau đó nói: “Nếu mẫu thân ta còn sống cũng sẽ cười đẹp như nàng. Nàng cười rõ lên thực sự rất đẹp, về sau nên thường xuyên cười nhiều hơn!”

Âu Dương Noãn chính là cảm thấy hân thú vị, cũng không nói lời nào.

Mộ Hiên Viên đột nhiên đến gần hai bước, ánh mắt mang theo thương tiếc: “Sống trong hoàn cảnh này, nàng sẽ không vui!”

Âu Dương Noãn lùi lại hai bước, mỉm cười nói: "Cửu hoàng tử biết vu hoa lan không?"

Mộ Hiên Viên nghe nàng nói như vậy thì bất giác sửng sốt, trong mắt có vài phần kỳ quái: “Đây là một loài hoa rất đẹp nhưng có độc sinh trưởng ở phía nam Đại Lịch!”

Âu Dương Noãn thản nhiên cười: “Đúng vậy, vu hoa lan rất đẹp. Ở phía nam Đại Lịch rất dễ tìm thấy, bởi vì khí hậu nơi đó thích hợp để nó sinh trưởng. Ngay cả khi phải chịu gió sương mưa bão nó cũng có thể lớn lên!”

"Nhưng nếu ngài mang nó đến phương bắc, qua ba ngày nó sẽ chết. Cũng giống như ta, ta cũng không hề có chút không vui, cho dù bên người nguy cơ tứ phía ta cũng có thể sống rất tốt. Nhưng nếu rời bỏ nơi này đến một nơi khác ta sẽ trở thành người phiêu bạt không nơi nương tựa!"

Mộ Hiên Viên cũng không trả lời, chỉ cười cười: “Nàng có tin thế gian này nếu có lòng thì sẽ có quả?”

Lời này ý tứ rất rõ ràng. Âu Dương Noãn mỉm cười: “Sao đêm nay

Cửu hoàng tử lại xuất hiện ở đây?”

Mộ Hiên Viên thành thật: “Bởi vì Hương Tuyết nói nàng thích đánh đàn nên ta liền đi học sáo. Ta nghĩ một ngày nào đó có thể cùng nàng hợp xướng. Đáng tiếc, ta thôi cũng không hay!”

Tuy rằng thôi không tốt nhưng lại nói lên được tình ý chân thiết. Âu Dương Noãn không tự chủ được mà lắc lắc đầu.

Mộ Hiên Viên nhìn nàng, lẳng lặng nói: “Vừa rồi tiếng đàn tiết lộ tâm sự của nàng, nàng đang không vui?”

Âu Dương Noãn không muốn nói hết phiền não với người khác nên chỉ thấp giọng biện giải: “Chẳng qua chỉ là tùy tiện đánh một khúc thôi!”

Hắn nói: “Nhạc công dạy ta đã nói thông qua khúc nhạc có thể biết được tâm trạng của người đó. Nàng đương nhiên là có chuyện không vui, chỉ là nàng không muốn nói với ta mà thôi!”

Trong lòng Âu Dương Noãn vừa động, không nghĩ rằng một nam tử nhìn qua hào phóng lại có suy nghĩ thông thấu như vậy. Nàng hơi miễn cưỡng cười cười.

Mộ Hiên Viên đi lên trước vài bước, ngưng thần nhìn Âu Dương Noãn. Trong ánh mắt có sự si mê rõ ràng, tay không tự chủ được mà nâng lên giống như muốn gạt mấy sợi tóc của nàng.

Âu Dương Noãn giật mình lui về sau. Xương Bồ vội vàng đẩy Mộ Hiên Viên ra, trừng lớn mắt cảnh cáo hắn.

Mộ Hiên Viên cảm thấy quanh mình yên tĩnh như vậy, gốc hoa quế bên cạnh ngẫu nhiên gió thổi qua cơ hồ có thể nghe thấy thanh âm

hoa quế rơi xuống đất rất rõ ràng.

Ánh trăng cũng không quá sáng ngời nhưng ánh sáng đậm bạc này dừng trên tóc Âu Dương Noãn, ngăn cách ôn nhu của hắn. Tay hắn dừng giữa không trung tạo thành một tư thế cứng ngắc, chung quy vẫn phải bất đắc dĩ thu hồi lại.

Nét mặt Âu Dương Noãn có chút nghiêm nghị: “Thật có lỗi, cửu hoàng tử. Như thế này chung quy vẫn không hợp lẽ, ta cáo từ trước!”

Trong không gian yên tĩnh có thể nghe được tiếng váy áo xột xoạt. Âu Dương Noãn đi tới ngã rẽ phía xa xa, thoáng nhìn người nọ vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

Hồng Ngọc nhẹ nhàng mà thở dài: “Tiểu thư, người này rất đáng thương!”

“Oh, hắn đường đường là Cửu hoàng tử. Có gì đáng thương?” Âu Dương Noãn đơn giản hỏi.

“Nô tỳ cũng cảm thấy, hắn đối tiểu thư là thật tâm. Nếu lúc trước tiểu thư gả cho người này có lẽ sẽ càng vui vẻ. Cũng sẽ không cần hao tâm như bây giờ!”

Hồng Ngọc còn chưa trả lời, Xương Bô đã không ngăn được miệng.

“Xương Bô, không được hồ ngôn loạn ngữ!” Hồng Ngọc thấp giọng trách cứ.

Xương Bô cả kinh, nhất thời nghẹn lời, cuống quýt vội quỳ xuống. Âu Dương Noãn nhanh tay đỡ lấy: “Không sao! Nếu cùng ta nói chuyện mà cũng phải dè dặt cẩn trọng đề phòng trước sau thì có ý nghĩa gì nữa!”

Xương Bồ cúi đầu: “Nô tỳ chỉ là ăn ngay nói thật!”

Âu Dương Noãn lắc đầu mỉm cười: “Người vẫn chỉ là một đứa trẻ, sao hiểu được tốt xấu. Hắn tuy rằng là thật tâm nhưng sau lưng hắn lại là hoàng thất Cao Xương, có chỗ nào dễ đối phó?”

“Huống chi hắn có xuất thân đặc thù, chỉ sợ cũng sống trong hoàn cảnh gian nan. Nếu hắn thực sự cưới một nữ tử dị quốc thì sẽ càng mang đến mối họa lớn hơn. Hiện tại hắn chẳng qua cũng vì ân nghĩa trước kia của ta mà canh cánh trong lòng. Nếu có một ngày ta trở thành gánh nặng của hắn, liệu có chắc rằng hắn sẽ không buông tay ta?”

Xương Bồ cùng Hồng Ngọc đều sửng sốt. Hai người không khỏi hai mặt nhìn nhau, không nói gì.

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Rất nhiều chuyện, không phải chỉ nhìn bên ngoài. Hai người các ngươi còn phải học hỏi thêm nhiều. Tất cả từ hắn tuy đều xuất phát từ thật tâm nhưng vừa rồi hắn sờ tác sờ vi nếu bị người ngoài nhìn thấy, ta sẽ là người bị lên án. Các ngươi ngấm lại xem, rốt cuộc là ai đã khiến hắn ngồi đó thối sáo?”

Mộ Hiên Viên đối với nàng thâm tình, Âu Dương Noãn không hề nghi ngờ. Chỉ cần nhìn vào mắt hắn nàng liền biết được. Điều Âu Dương Noãn kỳ quái là, rốt cuộc ai đã lợi dụng sự chân tình của Mộ Hiên Viên?

.....

Yến vương rốt cục vẫn trình tấu chương cho hoàng đế. Tiểu Khâm Vĩ rất tức giận liền hạ lệnh tước phong hào Thế tử của Tiểu Trọng Quân. Sau đó đem phong hào này truyền lại cho Tiểu Trọng Hoa, Âu

Dương Noãn cũng danh chính ngôn thuận trở thành Thế tử phi của Yến vương phủ.

Thế tử của Yến vương phủ hai mươi mấy năm qua đều là một con ma ốm. Tin tức này vừa truyền ra liền chấn động toàn kinh đô. Nhất thời trước cửa Yến vương phủ ngựa xe như nước, rất nhiều người mang lễ vật quý trọng tới thăm. Trên thực tế đều là tới thám thính tin tức, nhưng tân Thế tử phi này lại đóng cửa không ra, cái gì cũng xem như không nghe không nhìn thấy.

Nhưng khi Thái tử sai Lâm Nguyên Hinh mang theo vài trắc phi đến hỏi thăm thì nàng liền không thể cự tuyệt nữa.

“Mặt mày Thế tử phi đúng là tỏa sáng a! Khó trách người ta nói người có việc vui tinh thần thoải mái a!”

Kiều trắc phi trời sinh mắt hạnh má đào, miệng ngọt. Mặc kệ hôm qua là người xa lạ cỡ nào, nhưng chỉ cần nói mấy câu liền có thể trở thành tỷ muội tình thâm.

Những người còn lại cũng là đi theo phụ họa, thực sự là khiến Âu Dương Noãn thụ sủng nhược kinh. Bình thường vì nàng là biểu muội của Lâm Nguyên Hinh nên cũng có ngăn cách, từ khi nào thì bọn họ lại đều muốn gặp nàng?

“Chỉ là Minh quận vương cũng nên sớm lên vị trí này. Nhưng cố tình vị Thế tử giả kia lại ngồi nhiều năm như vậy, thật sự là thiên đạo vạn quả a! Thế tử phi, vì sao không bảo Thế tử tấu với Bệ hạ, trực tiếp giết kẻ giả mạo kia?”

Một hai câu liền đã trực tiếp đi vào vấn đề chính.

Tiểu Trọng Quân luôn ốm nằm giường, so với người chết cũng giống

nhau, giết hay không thì có gì quan trọng?

Âu Dương Noãn mỉm cười đúng mực nói: “Đây là chuyện của nam nhân, chúng ta sao phải phiền nhiễu? Cứ uống trà nói chuyện phiếm là tốt rồi!”

Trên mặt mọi người khó nén vẻ thất vọng.

Lâm Nguyên Hình cười nói: "Các người đều nên học tập Thái tử phi. Các người một đám lòng như lửa đốt chạy tới đây, việc này có gì tốt mà hỏi!"

Mọi người vừa nghe liền cười hì hì chuyển đề tài.

“Mấy ngày nay sao luôn không được thấy Thái tử điện hạ?” Chu Lan Chi giống như vô tình hỏi một câu.

“Đúng vậy! Ta còn tưởng điện hạ tới chỗ Lâm trắc phi. Vốn cố ý làm canh nhân sâm lộc nhung bảo nô tài mang đến, ai ngờ lại cũng không ở đó!”

Trong giọng nói Kiều trắc phi hàm chứa một chút vui sướng khi người khác gặp họa, khóe mắt lại có vài phần tiếc nuối.

Âu Dương Noãn vừa nghe, không khỏi nâng mắt lên nhìn Lâm Nguyên Hình.

Lâm Nguyên Hình lại hướng nàng cười lắc lắc đầu. Âu Dương Noãn không khỏi hỏi: “Thái tử điện hạ gần đây bề bộn nhiều việc sao?”

Khóe mắt Chu Lan Chi đột nhiên nhướng lên rồi lại nhanh chóng nhú lại: “Đúng vậy, rất bận! Không biết từ chỗ nào tìm được một nữ nhân quần lấy điện hạ. Ngoại trừ khuôn mặt xinh đẹp kia, lại biết giả vờ

điềm đạm đáng yêu thì những mặt khác cũng không có gì nổi bật. Ta nửa điểm cũng không nhìn ra có chỗ nào quyến rũ được người khác!”

Nhìn qua thì thật sự như rất tức giận nhưng lại mang theo sự ủy khuất: “Lâm trắc phi, ngài chỉ lo chăm sóc cho hai tiểu điện hạ đều không biết nữ nhân kia kiêu ngạo như thế nào đâu? Vài ngày trước điện hạ còn vì nàng mà tới quở trách ta, nếu không nhờ mấy vị tỷ tỷ thay là nói vài câu thì chưa chắc hôm nay đã còn mạng mà ngồi chỗ này!”

Thái tử có tâm hoan! Hóa ra đây là lý do mấy người này lại đột nhiên trở nên đoàn kết như vậy.

Âu Dương Noãn không khỏi nghi hoặc: “Là nữ nhân nào?”

Ánh mắt Âu Dương Noãn vòng vo chuyển qua mấy vị trắc phi. Chu Lan Chi lau khóe mắt: “Thế tử phi không biết sao? Khi điện hạ sẵn bản trở về đột nhiên dẫn theo một mỹ nhân. Nghe nói xuất thân hàn, gọi là.....gọi là gì ấy nhỉ?”

“Lục Lăng!”

Lâm Nguyên Hình nhàn nhạt tiếp lời, Âu Dương Noãn liền cả kinh.

Chương 389

“Lục Lăng?”

Âu Dương Noãn nhìn Lâm Nguyên Hình, trong giọng nói mang theo sự khiếp sợ mà chỉ hai người mới hiểu.

Nàng vốn nghĩ rằng sẽ không nghe lại cái tên này nữa nhưng không ngờ lại nghe thấy trong trường hợp này.

Thậm chí nay còn ở bên cạnh Thái tử, điều này không có nghĩa là Thái tử đã biết hết rồi chứ?

“Hừ, cũng không phải là thân phận gì cao quý! Đúng là hồ ly tinh!”

Chính vì nữ tử này xuất thân thanh lâu nên các trắc phi của Thái tử mới càng thêm khó chịu.

“Hơn nữa Thái tử còn phân phó đối với nàng theo đãi ngộ của một trắc phi!”

Đôi mắt lợi hại của Phùng trắc phi bên cạnh Chu Lan Chi như thủy ngân hơi chuyển, khóe môi hơi cong lên bồi thêm một câu.

Thực hiển nhiên, bọn họ hy vọng Lâm Nguyên Hình, người đã sinh được hai tiểu điện hạ cho Thái tử đứng ra nói một câu.

Âu Dương Noãn tuy rằng khiếp sợ, nhưng cũng không khỏi âm thầm lắc đầu.

Nữ nhân a, bình thường thì đấu đá tranh giành, đến lúc này lại cùng đoàn kết đứng lên đối kháng với kẻ thù bên ngoài. Điều này cũng chứng minh Tiểu Diễn rất sủng ái Lục Lăng.

Lâm Nguyên Hình vẫn bình thản lặng yên không nói gì. Tầm mắt mọi người đều chăm chú nhìn nàng.

“Nếu đó là ý của Điện hạ thì ta thấy.....cũng không có gì phải nói thêm. Điện hạ thích ai, còn cần người ngoài xen mồm vào sao?”

Mọi người nghe lời ấy liền không khỏi nhụt chí.

“Lâm trắc phi nói phải! Nhưng nếu mọi người đều không nói gì, vậy chẳng phải quá dễ dàng cho nữ nhân kia rồi sao?”

Khó có dịp Chu Lan Chi lại tôn trọng Lâm Nguyên Hình như vậy. Nhưng thấy đối phương chỉ mỉm cười lắc đầu liền không khỏi thấp thỏm lo lắng: “Quên đi! Lâm trắc phi đã không chịu quản, chúng ta càng không có lý do gì đi quản hồ ly tinh kia!”

Nói xong cũng liền ào ào đứng lên, hướng Âu Dương Noãn cáo từ.

Lâm Nguyên Hình vẫn ở lại, thấy bóng lưng bọn họ dần xa liền cười lạnh: “Nhìn xem, đều đến đây thám thính tin tức!”

Âu Dương Noãn quay đầu nói: "Biểu tỳ, Lục Lăng thực sự vào phủ sao?"

Lâm Nguyên Hình chậm rãi gật đầu: “Là ta đưa vào phủ!”

Âu Dương Noãn mở to mắt, giống như không hòa diễm. Nàng nắm chặt lấy vạt áo Lâm Nguyên Hình, vội vàng nói: “Biểu tỳ, vì sao? Tỳ biết rõ là....”

“Noãn Nhi, có điều ta nên nói sớm với muội. Ở chung lâu ngày ta lại càng hiểu được Tiểu Diễn vẫn luôn nhớ đến muội, vẫn luôn vương vấn muội. Lại còn liều mạng muốn có được muội....tuy rằng hắn không nói với bất luận kẻ nào!”

Lâm Nguyên Hình nhìn sâu vào mắt Âu Dương Noãn, mỉm cười có chút thâm lương: “Nha đầu ngốc, hắn nguyện ý đến viện của ta chẳng qua là vì muốn từ ta nghe được chuyện của muội! Muội biết không?”

“Lục Lăng giống muội như vậy, Tiểu Diễn không chiếm được muội thì ít nhất bên cạnh hắn còn có một cái bóng mới có thể tạm thời trấn an hắn. Muội xem, không phải gần đây hắn không còn đến gây phiền nhiễu nữa sao?”

Âu Dương Noãn không khỏi nhú chặt mày, Lâm Nguyên Hình mỉm cười trấn an: “Lục Lăng xuất thân nghèo hèn, ở trong phủ từng bước đều gian nan. Mọi chuyện nàng đều phải dựa vào ta, cho nên cái gì nên nói cái gì không nên nói đều biết rõ. Muội yên tâm, nàng sẽ không nói chuyện kia cho Tiểu Diễn biết, hơn nữa còn nghĩ biện pháp để giúp chúng ta giấu diếm!”

Lời tuy là thế nhưng chung quy vẫn thấy không yên tâm. Âu Dương Noãn lắc lắc đầu.

Lâm Nguyên Hình bật cười: “Không cần lo lắng. Ta có biện pháp khống chế nàng. Tuy rằng nàng đã vào phủ nhưng người nuôi nấng nàng cùng tất cả tỷ muội đều nằm trong tay ta. Như vậy muội còn cho rằng nàng dám nói ra chuyện kia sao? Nếu nói ra thì người đầu tiên chết chính là nàng!”

Âu Dương Noãn vẫn trầm mặc. Lâm Nguyên Hình cầm lấy tay nàng: “Noãn Nhi, muội không cần lo lắng, một chút cũng không cần lo, ta sẽ

an bài tốt mọi chuyện!”

Tính cách của Lâm Nguyên Hình khác trước rất nhiều. Lúc chưa xuất giá là một người hạnh phúc vui vẻ, chỉ biết lo lắng y phục này phải phối với giày nào thì mới đẹp, hôm nay mặc cái gì ngày mai lại mặc cái gì?

Nhưng bây giờ thì sao? Nàng đã trở thành một người biết ẩn nhẫn. Âu Dương Noãn nghĩ, phải có bao nhiêu cừu hận mới có thể biến một người từ thiên chân đơn giản thành một người như vậy.

Âu Dương Noãn cầm lấy tay Lâm Nguyên Hình, chợt phát hiện biểu tỷ rất gầy. Trong lòng bàn tay xương cốt còn gập gềnh hiện lên, dường như chỉ cần hơi dùng sức liền có thể bẻ gãy.

Trong lòng Âu Dương Noãn thoáng trầm xuống, biểu tỷ vẫn luôn không cảm thấy vui vẻ, lại thêm việc Tiểu Diễn khiến nản lòng thoái chí. Vốn là một nữ tử mẫn cảm nhiều tâm sự, sao có thể chịu được đến bây giờ?

Âu Dương Noãn đau lòng nói: “Biểu tỷ, tỷ đã có hai nhi tử, không cần quá lo lắng cho ta. Tỷ hãy chú ý chăm sóc cho bọn chúng, ta có thể tự mình nghĩ cách!”

Ánh mắt Lâm Nguyên Hình phút chốc sáng lên, nàng nhẹ lắc đầu, nụ cười nơi khóe môi lại dần ấm áp: “Nếu không có muội, con của ta cũng không còn nữa. Muội cứu nó nhiều lần như vậy, nó cũng chính là con của muội!”

Đôi mắt lại thoáng trầm xuống, đau lòng: “Muội tốt như vậy, ta không thể để Tiểu Diễn hủy diệt muội được!”

Âu Dương Noãn nhận thấy ánh sáng lạnh trong mắt Lâm Nguyên

Hình khi nhắc đến Tiểu Diễm liền không khỏi nhắc nhở: “Hắn dù sao cũng là phụ thân của Thịnh Nhi!”

Lâm Nguyên Hình lắc đầu: “Ta đã nói rất nhiều lần rồi. Người như thế căn bản không xứng làm phụ thân của Thịnh Nhi!”

Âu Dương Noãn không thể không nhắc nhở: “Biểu tỷ, Tiểu Diễm đối với tỷ và Trấn quốc Hầu phủ đã nổi lên nghi ngờ. Tỷ phải cẩn thận một chút, ngàn vạn lần phải chăm sóc bảo vệ tốt cho Thịnh Nhi!”

Lâm Nguyên Hình chấn động, nhất thời hiểu được ý tứ của Âu Dương Noãn. Nàng nhú mày, hồ dũ không ăn thịt con, lời này hoàn toàn không đúng trong hoàng gia. Âu Dương Noãn nói ra những đó, nhất định là vì có dự cảm. Dự tính ban đầu của nàng cần có một chút thay đổi mới được.

Chiều hôm đó Âu Dương Noãn đến phủ đại công chúa, lúc trở về nhìn thấy xe ngựa như nước trước cửa Yến vương phủ. Thầm nghĩ so với lúc sáng thì cũng không sai biệt mấy. Nhưng đến khi nàng bước vào mới nhìn thấy dưới hành lang để đầy những lễ vật quý báu, trong lòng không khỏi liền lạnh như tuyết.

Nàng từ cửa hông đi vào, hỏi Xương Bò: “Có người đến đây sao?”

Xương Bò nhanh chóng nói: “Bên trên lễ vật đều có tên, bọn họ hoặc là đích thân đến hoặc là sai người mang hậu lễ tới, miệng đều nói là vì sinh thần của Thế tử phi!”

Đúng vậy, qua mười ngày nữa là tới sinh thần của nàng.

Âu Dương Noãn hơi hơi buồn bực, nhìn Xương Bò hỏi: “Ai nói với bọn họ ngày sinh thần của ta?”

“Tiểu thư, trong kinh đô này có chuyện gì có thể dấu diếm được? Ngày sinh thần của ngài cũng không phải bí mật gì, bọn họ sao lại không biết được chứ?”

Xương Bồ cười đến là ngây ngô. Âu Dương Noãn lắc đầu, Tiểu Trọng Hoa vừa ngồi vào vị trí Yến vương Thế tử, bên này lễ vật liền cuồn cuộn không dứt.

Lúc trước Tiểu Trọng Quân cũng không đến mức được như vậy. Ngắm lại cũng không thấy kỳ quái, Tiểu Trọng Quân chính là một con ma ốm vô dụng, ai sẽ chú ý đến hắn? Nhưng Tiểu Trọng Hoa lại không giống.

Âu Dương Noãn nhìn qua san hô châu ngọc, ti đoạn gấm vóc liền cảm thán: “Trên đời này quả nhiên có thể thấy nhiều dệt hoa trên gấm, mấy khi thấy được người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi!”

Phương mama một bên nghe thấy được thì không khỏi nói: “Đạo lý đối nhân xử thế vốn là như vậy. Dệt hoa trên gấm có thể cho bọn họ mượn lực leo lên mây xanh, cứ sao lại không làm? Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi chính là không duyên cứ thêm xui, ai lại chịu đi làm một kẻ ngốc? Lúc trước phu nhân chính là không thấy rõ được điểm này mới bị người ta tính kế!”

Âu Dương Noãn mỉm cười, không khỏi cảm thán: “Thứ bọn họ cầu chẳng qua cũng đều là vinh hoa phú quý mà thôi!”

Nàng liếc mắt nhìn mấy thứ quý giá trong phòng, không chút hứng thú nói: “Hong Ngọc, gần đây mọi người đều vất vả, ngươi chọn ra mấy thứ phân phát cho mọi người. Còn lại tất cả đều bỏ vào tồn kho....lần sau tặng cho những người khác!”

Hồng Ngọc vâng dạ sau đó lại nói: “Tiểu thư, Tào di nương còn ngồi chờ ngoài phòng....”

Âu Dương Noãn gật đầu, xoay người thay xiêm y rồi tới phòng khách.

Tào di nương đang cúi đầu uống trà, rèm vừa được nhắc lên liền thấy Âu Dương Noãn bước vào. Nàng một thân bích y lụa mỏng, tóc vấn kiểu như ý kế, gắn thêm mấy châu hoa nhỏ xung quanh. Khuôn mặt thanh tú tố khiết không son phấn, cả người như tuyết dưới ánh mặt trời khiến người nhìn cảm thấy rất vừa ý.

“Quận vương phi thật sự là khí độ bất phàm!” Tào di nương nhìn Âu Dương Noãn, tự đáy lòng cảm thán.

“Tào di nương nói đùa rồi. Khó có dịp di nương đến chỗ ta ngồi!”

Âu Dương Noãn gật đầu hàn huyên cũng rất thân mật, không hề có chút ý tứ kiêu căng. Tào di nương thấy nàng khiêm tốn dễ thân liền cảm thấy tâm thần dần định xuống.

Tào di nương dừng một chút, mở miệng nói: "Mười ngày sau là sinh thần của Thế tử phi, ta có chuẩn bị chút lễ mọn. Là thành ý của ta, mong Thế tử phi vui lòng nhận cho!”

Âu Dương Noãn nhìn nhìn bình phong được thêu thủ công cực kỳ tinh xảo mà Tào di nương mang qua, biết đối phương tốn không ít tâm tư.

“Chẳng qua chỉ là sinh thần nho nhỏ thôi, không đáng nói đến. Di nương lần này cũng là vì ta mà hao tâm rồi....”

Tào di nương thấy nàng thích liền lộ ra vẻ mặt cao hứng.

Âu Dương Noãn chỉ nhìn, cũng không nói gì. Sau đó nàng hỏi Tào di nương tình hình sức khỏe, tình hình học hành của Tiểu Trọng Vân.

Tào di nương thấy nàng hỏi Tiểu Trọng Vân, lập tức phấn chấn tinh thần, trình trình bày.

Âu Dương Noãn nghe xong liền suy tư: “Nghe nói nay trong triều có Triệu tiên sinh là sư phụ có học vấn cao nhất trong triều. Ông là tây tịch phủ Thái tử, nếu Trọng Vân có thể được ông ta chỉ điểm học vấn nhất định có tiến bộ!”

Nàng như có như không nói một câu này khiến hai mắt Tào di nương sáng lên. Đây chính là chuyện mà mình vẫn luôn tha thiết mong muốn a!

Lúc Đồng thị còn là Đồng trắc phi, tuy rằng không quá khắc nghiệt với mẫu tử Tào di nương nhưng hai người cũng là sinh tồn trong khó khăn, từng bước cũng rất gian nan.

Mà Tôn Nhu Trữ, lại là quý nữ mắt nhìn người cao ngạo, nào để ý đến tình cảnh sinh tồn của một di nương cùng một thứ tử.

Cho nên mới đến chỗ Âu Dương Noãn thử vận, ai ngờ vừa tới đối phương lại chủ động đưa ra đề nghị đổi sư phụ cho Trọng Vân, Tào di nương sao có thể không cao hứng được: “Nhưng Triệu tiên sinh không phải là người có thể dễ dàng mời đến!”

Yến vương tất nhiên sẽ không vì mẫu tử hai người mà hạ loại tâm tư này.

Âu Dương Noãn nhìn biểu cảm của Tào di nương, bất động thanh sắc nói: “Vị sư phụ này ta cũng có quen biết. Chỉ cần mời Lâm trắc

phi Thái tử nói thêm một câu, chuyện này liền sẽ thành!”

Tào di nương vui vô cùng, liên tục nói lời cảm tạ. Âu Dương Noãn nhìn gương mặt có ba phần tương tự mẫu thân thì không khỏi ngẫm lắc lắc đầu.

Hàn huyên thêm một lát, Tào di nương liền đứng dậy cáo từ. Lúc đi tới cửa lại đột nhiên dừng lại.

“Tào di nương còn lời gì muốn nói sao?” Âu Dương Noãn liền mở lời.

Tào di nương vừa quay đầu lại, cắn cắn răng, trịnh trọng nói: “Thế tử phi, ta có một việc vẫn luôn muốn nói cho ngươi biết!”

Vừa nói nước mắt bỗng chốc rơi xuống, nháy mắt liền khóc như hoa lê đài vũ, lại đột nhiên quỳ xuống.

“Di nương có gì ủy khuất cứ từ từ nói!”

Âu Dương Noãn hơi hơi liếc mắt, Hồng Ngọc liền nhẹ nhàng đỡ Tào di nương lên, một bên khuyên giải an ủi: “Tào di nương có gì oan khuất, không ngại cứ nói với chủ tử ta. Chủ tử sẽ thay ngài nghĩ biện pháp!”

Tào di nương khóc thút thít, thế này mới nói rõ ngọn nguồn. Hóa ra bốn năm trước Yến vương còn có một vị trắc phi họ Mạnh, là biểu tỳ của Tào di nương. Tình cảm tỷ muội hai người vô cùng tốt, bởi vì tính tình ôn nhu nên Yến vương cũng đối xử tốt.

Âu Dương Noãn gật gật đầu: “Ta có nghe nói qua Mạnh trắc phi đã vô tình trượt chân chết dưới hồ. Tào di nương vì sao còn nhắc tới chuyện này?”

Nói đến đây Tào di nương lại âm thầm thở dài: “Nào có chuyện vô tình trượt chân, chuyện này thật ra là có nội tình!”

Âu Dương Noãn nghe đến đó, trong lòng liền nhảy dựng lên. Nhưng trên mặt lại bình thản nói: “Di nương cứ mãi canh cánh trong lòng, là vì Mạnh trắc phi bị chết oan sao?”

Tào di nương lại thút thít: “Chuyện này đã ở trong lòng ta bốn năm nay, vẫn luôn không dám nói với ai. Mạnh trắc phi sinh ra ở kinh đô, từ nhỏ không đi qua sông suối, cũng không biết bơi, sao có thể đột nhiên chạy đến hồ sen chơi nước?”

“Khi đó vừa khéo đã qua mùa hè, Mạnh trắc phi là đi đưa trà nước đến thư phòng Vương gia. Ai ngờ lại gặp Đồng trắc phi mà không thấy Vương gia. Không biết vì sao, từ ngày đó Vương gia liền hạ lệnh cấm Mạnh trắc phi!”

“Chúng ta lúc ấy còn cảm thấy rất kỳ quái, Mạnh trắc phi vẫn luôn hiền lành, không biết đã làm sai chuyện gì mà chọc Vương gia tức giận như vậy?”

“Về sau ta mới biết được, trong thư phòng có một chiến báo quan trọng bị mất. Vương gia hoài nghi Mạnh trắc phi cho nên liền hạ lệnh bắt nốt. Không tới ba ngày sau, biểu tỳ liền không minh bạch mà chết!”

Âu Dương Noãn ngẩn ra, lập tức nói: "Chiến báo?"

Tào di nương cảnh giác nhìn thoáng qua chung quanh, Âu Dương Noãn nói: "Di nương không cần lo lắng, ở đây đều là tâm phúc của ta, không có ai đi ra ngoài hồ ngôn loạn ngữ đâu!"

Tào di nương nghe vậy mới tiếp tục nói: “Chuyện này rất bí ẩn nhưng

ta rất thân với Mạnh trắc phi, nếu nói tỷ ấy là gian tế, ta tuyệt đối không tin được. Ngược lại ta cảm thấy người kia....”

Nói đến đây lại nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn: “Nếu hôm nay Đồng thị không có ngày này, bí mật này có khả năng cả đời ta đều không nói ra. Nhưng nếu hiện tại Thế tử phi bảo ta ra làm chứng, ta cũng không dám!”

Trong lòng Âu Dương Noãn hiểu được, trên mặt lại không chút biểu cảm, chỉ thản nhiên nói: “Ta hiểu. Phần tâm tư này của Tào di nương đã là điều khó có được rồi!”

Tào di nương thút thít mấy cái, lại run rẩy quỳ xuống: “Biểu tỷ ta thật sự rất thê thảm, cho dù là đến hiện tại ta vẫn thường xuyên mơ thấy nàng. Chuyện rửa sạch oan khuất cho biểu tỷ ta, còn phải dựa vào ngài!”

Âu Dương Noãn hơi trầm ngâm, cười nói: “Đây đều là chuyện do Vương gia quyết định, ta sao có thể can thiệp? Chẳng qua là ta cũng sẽ lưu tâm, Tào di nương yên tâm trở về đi!”

“Đều nhờ vào Thế tử phi làm chủ!”

Tiến bước Tào di nương đã là chạng vạng, điều thướt ngoài cửa sổ nhẹ nhàng nỉ non. Dương liễu thúy bích ở trong gió nhẹ phiêu diêu làm dịu đi khí trời nóng bức, chỉ còn lại hương hoa nhàn nhạt quanh quẩn.

Âu Dương Noãn uống một ngụm trà, đột nhiên hỏi Hồng Ngọc: “Người xem lời của Tào di nương có mấy phần thật giả?”

“Có phải là vì Đồng thị đã rơi đài nên mới muốn đẩy thêm một cái lập công lao?” Hồng Ngọc suy đoán.

“Tào di nương không phải kẻ ngốc, cũng biết âm thọc xúi dục sẽ mang lại hậu quả gì....Cho nên, chuyện này tất nhiên rất đáng giá để cân nhắc!”

Âu Dương Noãn vuốt ve chén trà trong tay: “Con người Đồng thị, thật sự là không đơn giản!”

Trong mắt nàng không hề có vẻ cười nhạo, chỉ thờ dài thương hại.

“VẬY....”

“Chuyện này tạm thời không cần lộ ra. Gian tế trong Yến vương phủ, chưa chắc Vương gia cùng Trọng Hoa không phát hiện được!”

Ánh chiều tà âm đạm chiếu ngoài sân, tạo những điểm sáng nhỏ vụn khiến khuôn mặt Âu Dương Noãn như trong mộng ảo. Nàng nhẹ giọng nói: “Đồng thị hiện tại thế nào rồi?”

“Ngày mai sẽ áp giải lên tam tư nha môn!” Hồng Ngọc hồi đáp.

“Chúng ta cũng nên tiến một đoạn đường mới phải!” Âu Dương Noãn đứng lên, nhẹ nhàng mà nói.

Nói là tống Đồng thị vào nhà giam nhưng Vương phủ dù sao cũng không phải là ngục giam bên ngoài. Thân phận Đồng thị lại đặc thù cho nên xuyên qua tầng lớp canh giữ thì chẳng qua cũng chỉ bị nhốt trong một gian phòng nhỏ hẹp mà thôi.

Khi Âu Dương Noãn tới cửa, ngoài ý muốn lại thấy Tiểu Trọng An đang đứng ở cửa bị hộ vệ ngăn lại: “Vương gia có lệnh, trừ phi có lệnh bài còn lại bất luận kẻ nào cũng không được vào!”

Mặt Tiểu Trọng An một mảnh trắng lại một mảnh xanh, một câu cũng không nói. Âu Dương Noãn đi tới, bọn hộ vệ đều quỳ xuống hành lễ, biểu cảm trên mặt cũng hòa hoãn hơn rất nhiều.

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: "Ta có lệnh bài của Vương gia đây!"

Nói xong nàng giơ lệnh bài mà Tiểu Trọng Hoa cho nàng lên, lệnh bài này là Yến vương đưa cho nên liền rất hữu hiệu.

Hộ vệ liếc nhìn nhau nói: "Nhưng tam công tử...."

Âu Dương Noãn nhíu mày: "Các người đứng đây nhiều như vậy, chẳng lẽ còn sợ đệ ấy cướp người sao? Chẳng qua đệ ấy chỉ muốn nhìn thấy mẫu thân của mình mà thôi. Cho dù là Vương gia ở đây cũng sẽ cho phép!"

Tiểu Trọng An chỉ là một thứ tử, còn Âu Dương Noãn trong tay nắm thực quyền, là trái tim của Tiểu Trọng Hoa, ai dám nói thêm câu gì? Cho nên bọn họ chỉ có thể cho qua.

Âu Dương Noãn nhìn bộ mặt khó coi cùng quần bách của Tiểu Trọng An: "Vào thôi!"

Trên mặt Tiểu Trọng An lộ vẻ cảm kích. Bình tĩnh xem xét thì nam hài tử này không đáng sợ như mẫu thân hắn. Thậm chí hắn ôn trọng, có nét tương tự Tiểu Trọng Hoa và Yến vương. Tính cách cũng ôn hòa, cho nên giúp hắn một lần, nàng cũng không để ý. Âu Dương Noãn dẫn đầu tiến vào.

Dù sao cũng là lao ngục, cho dù là ngày hè nóng bức nhưng khi bước vào vẫn có thể cảm nhận một luồng không khí mát lạnh úp vào mặt.

Trong phòng gia cụ đơn giản, bốn góc có đốt đèn nhưng cũng không đủ chiếu sáng căn phòng chật hẹp này.

Trong phòng, chỉ cần đến gần một chút liền có thể ngửi được mùi mốc meo nhàn nhạt. Bên trong chỉ có một tấm giường, bên trên chỉ có tấm đệm mỏng. Ai có thể nghĩ được, Đồng trắc phi lừng lững một thời lại có thể lưu lạc đến tình trạng này.

Cửa két một tiếng, bên trong liền truyền đến thanh âm khàn khàn cảnh giác: “Ai?”

Âu Dương Noãn không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn màn trướng phủ trước giường. Vài tiếng ho vang lên, đằng sau trướng có bóng người ngồi dậy: “Rốt cuộc là ai?”

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Trọng An, ý bảo hẩn đi qua. Tiểu Trọng An chau mày lại, cuối cùng hạ quyết tâm, chậm rãi đến bên giường.

Lúc này người bên trong đang không ngừng ho khan. Tiểu Trọng An vươn tay, trong mắt tựa hồ có chút do dự, run run khơi màn lên.

Âu Dương Noãn đứng sau bảy tám thước, nhìn Đồng thị lộ ra sau góc màn, thoạt nhìn so với ba ngày trước còn tiều tụy hơn gấp bội.

Tiểu Trọng An khiếp sợ nhìn, mắt trừng lớn, tay bỗng nhiên run run buông màn ra lui về sau mấy bước: “Người....”

Hẩn hiển nhiên không nghĩ tới mẫu thân vẫn luôn cao quý lại biến thành bộ dáng này.

“A...”

Đồng thị kinh hô, vội vàng vùng mình ra: “Trọng An!”

Tiểu Trọng An lại lui về sau mấy bước, Đồng thị nghiêng người ghé vào mép giường, thét chói tai: “Đừng đi, ta có lời muốn nói với ngươi....”

Tay phải vươn ra muốn bắt lấy tay Tiểu Trọng An, trên mặt nước mắt giàn dụa: “Ngươi lại đây, ngươi mau lại đây....”

Đồng thị vẫn luôn cao quý lãnh ngạo chưa từng có biểu cảm kịch liệt như vậy. Tiểu Trọng An tựa hồ bị loại biểu cảm này dọa sợ, nhất thời không biết nên làm gì trước phụ nhân đang khóc sụt mướt này. Hắn hơi sợ hãi nhìn về phía Âu Dương Noãn như cầu xin sự giúp đỡ.

Âu Dương Noãn hướng hắn gật gật đầu, ý bảo hắn không cần quá mức sầu lo.

Đồng thị lúc này cũng chú ý tới hướng đó, theo tầm mắt Tiểu Trọng An nhìn lại. Ánh mắt Âu Dương Noãn liền cũng thẳng tắp đối diện.

Đồng thị không hề chớp mắt nhìn thẳng Âu Dương Noãn, biểu cảm từ kinh ngạc biến thành kinh sợ. Hận ý mãnh liệt trong mắt tựa hồ như muốn thiêu cháy Âu Dương Noãn.

Rồi đột nhiên Đồng thị hét ầm lên như phát điên: “Âu Dương Noãn! Ngươi....Ngươi chạy đến đây làm gì? Đồ nữ nhân tâm địa độc ác, ngươi hại ta thê thảm như vậy còn đoạt đi vị trí Thế tử của con ta. Hiện tại còn muốn dùng thủ đoạn gì mưu hại ta nữa? Âu Dương Noãn, ngươi là tiện nhân ti tiện, ngươi sẽ không được chết tử tế. Ta nguyện rửa ngươi không được chết tử tế! Ta nguyện rửa cả người thân của ngươi tất cả đều không được....”

“Câm mồm!”

Tiểu Trọng An lớn tiếng mắng, hấn cơ hồ chưa từng như vậy:
“Không cho người nhục nhã như vậy!”

Đồng thị hoàn toàn ngây ngẩn cả người, trên mặt ngoại trừ khiếp sợ thì vẫn chính là khiếp sợ: “Người....”

Miệng Đồng thị mở lớn, không dám tin nỉ non: “Người không phải Trọng An....Người điên rồi! Người thế nhưng lại dám nói chuyện với ta như vậy!”

Nói xong lại đột nhiên kêu to: “Ta biết rồi! Âu Dương Noãn tiện phụ độc ác, người muốn dùng cách này châm ngòi quan hệ mẫu tử chúng ta. Người cố ý mang hấn đến để hấn nhìn bộ dáng này của ta. Người....người thật nham hiểm!”

"Người... Người mau câm mồm!"

Thân thể Tiểu Trọng An run run, thanh âm lại mang theo lãnh ý chưa bao giờ nghe qua: “Người mới là độc phụ!”

"Người nói ta độc phụ? Người điên rồi sao? Ta là mẫu thân của người...."

Đồng thị như hít một ngụm khí lạnh, trên mặt vừa cười vừa khóc. Dường như buồn bã phần nộ đến cực điểm, một hơi bị mắc nghẹn trong cổ họng. Sau đó đột nhiên bộc phát ra, điên cuồng vỗ ngực chính mình, vô cùng đau đớn.

“Người nhìn cho rõ, người người mắng là ai? Là người đã sinh ra người, ta mang thai hơn chín tháng sinh người ra. Hiện tại chẳng lẽ vì giúp đỡ người ngoài mà chạy đến đây nhục nhã ta sao?”

Đồng thị như phát điên, cử chỉ cũng điên cuồng gào khóc: “Người là con của ta, vì sao phải giúp đỡ người ngoài đối với ta như vậy? Người nhục mạ chính mẫu thân của mình, người thế nhưng nửa điểm cũng không bằng con gái hiếu tâm!”

Tiểu Trọng An hung hăng cắn môi, trên mặt một nửa là sợ hãi, một nửa là quật cường.

Hắn nhìn Đồng thị nói: “Mẫu thân, người chưa từng thực sự làm mẫu thân của ta ngày nào. Nhiều năm như vậy trong mắt người chỉ có đại ca, khi nào thì có ta? Cho tới bây giờ người cũng chỉ nhận một đứa con kia, bởi vì là Thế tử, tương lai sẽ là Yến vương. Ta chẳng qua chỉ là một phế vật có cũng được không có cũng không sao. Người sẽ chỉ cảm thấy ta vô dụng. Nhiều năm như vậy người có từng khen ta một câu, ôm ta một lần chưa?”

Đồng thị khiếp sợ nhìn hắn: "Mặc kệ thế nào ta vẫn là mẫu thân của người. Ta bị người ta hại thành dạng này, người còn đứng bên bọn họ sao?"

Tiểu Trọng An vô cùng đau đớn: “Ta có mắt, có tai, có trái tim. Ta biết nhìn, biết nghe, biết cảm nhận. Tự người làm gì để lạc đến kết cục này thì trong lòng người cũng rõ ràng. Phụ vương vẫn luôn kính trọng người, người vì sao lại đối xử với người như vậy? Tình cảm phụ thê nhiều năm của hai người cuối cùng cũng vì người mà khiến phụ vương không thể nhìn được nữa. Người có tư cách gì để tự xưng là mẫu thân của ta?”

Sau khi tuyệt tình nói xong những lời này hắn liền bước nhanh ra ngoài, giống như sau lưng có quỷ vậy.

Đồng thị không dám tin nhìn bóng lưng hắn, trên mặt lộ ra sự tuyệt vọng vô cùng.

Âu Dương Noãn đột nhiên cười rộ lên: “Đồng trắc phi, có phải cảm thấy thực có ý tứ hay không?”

Ánh mắt Đồng thị nhìn nàng như muốn giết người, Âu Dương Noãn lại cười nói: “Hết thầy đều tại người gây nên. Người....đồ nữ nhân độc ác!”

“”Khụ khụ... Khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ khụ khụ khụ...”

Sau khi ho khan, tay Đồng thị liền ôm lấy ngực thống khổ cuộn tròn người lại.

Âu Dương Noãn nhìn khuôn mặt tiều tụy, tóc tai bù xù, bộ dáng thảm của Đồng thị. Bỗng nhiên cảm thấy oán khí vẫn luôn đè nén trong lòng rốt cục cũng được phát tán. Nàng từ trên cao ngạo nghễ nhìn Đồng thị, mắt lạnh nhìn đối phương giãy dụa bên bờ vực sống chết.

“Ngài nhiễm phong hàn cũng không nhẹ a! Cũng phải thôi, ở đây đúng là không tốt. Chẳng qua là nha môn tam tư càng đáng sợ hơn a! Nghe nói thường xuyên có người nhiễm bệnh trong đó mà cuối cùng mất mạng trong đau đớn. Đồng trắc phi, ngài nói có đúng không?”

Đồng thị nâng mắt lên, ánh mắt u ám: “Người hôm nay đến đây, rốt cục là có mục đích gì?”

Chương 390

Âu Dương Noãn chỉ mỉm cười: “Ta chẳng qua là muốn đến đàm phán với người một giao dịch thôi!”

Sắc mặt Đồng thị vẫn như vậy nhưng trong ánh mắt bắt đầu chớp động một loại ánh sáng suy tính: “Giao dịch gì?”

Âu Dương Noãn cười nói: “Không biết người còn nhớ Mạnh trắc phi hay không?”

Ánh mắt Đồng thị trong nháy mắt liền xảy ra biến hóa lớn. Biến hóa như vậy chỉ có Âu Dương Noãn gần trong gang tấc mới có thể nhận ra được. Nàng ý thức được, hôm nay bản thân đến một chuyến xem như không uống công.

Đồng thị nói: “Rốt cuộc người muốn nói gì?”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Đồng trắc phi, chẳng lẽ không nghĩ nên giải thích một chút về cái chết của Mạnh trắc phi sao?”

Đồng thị trừng lớn mắt, trong con ngươi có ánh sáng quỷ dị: “Khụ khụ... Khụ khụ... Người thật đúng là không phải lợi hại bình thường. Nếu Lâm Uyển Thanh có ba phần giống người thì cũng không đến mức lạc đến kết cục đó! Hừ!”

Binh gia có kể gọi là binh đi hiểm chiêu, ngay cả tiêu mang đánh cũng muốn rèn sắt khi còn nóng mới có thể tính kế chuẩn.

Nàng tiếp tục nói: “Người căm ghét mẫu thân ta nhưng bà cũng đã

qua đời. Còn người lại được hưởng vinh hoa phú quý hơn mười năm, không phải sao? Ta có điều không rõ, người đã ở trên địa vị rất cao, trong tay lại có Thế tử, tương lai tất nhiên sẽ có tiền đồ tốt hơn, vì sao còn muốn phiêu lưu như vậy?”

Đồng thị biến sắc: "Người nói cái gì, ta không hiểu!"

“Trắc phi, cổ nhân có câu nhiều hơn một con rận cũng không ngứa hơn. Có phải hiện tại trên người người có không ít tội danh, mà tất cả đều là tử tội nên người cảm thấy nhiều thêm hay bớt đi một cái cũng đều không sao cả? Nhưng ta lại không cảm thấy như vậy. Sinh tử của người chỉ là chuyện nhỏ, người có nghĩ tới hay không, người vừa chết những ngày sau này của Tiểu Trọng Quân phải làm sao?”

Đồng thị nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vương gia là người thâm tình, Trọng Quân lại là con thân sinh, ông ấy sẽ không trơ mắt nhìn hắn chết. Hơn nữa không phải còn có phu quân tốt của người nữa sao?”

Âu Dương Noãn chỉ thản nhiên mỉm cười, tuyệt không nhìn ra được chút ác ý: “Đúng vậy! Nhưng Yến vương sự vụ bận rộn, Trọng Hoa lại vừa mới làm Thế tử, hai người họ khẳng định là rất bận. Đại tẩu hận thấu đại ca, chỉ sợ cũng không chịu chăm sóc cho hắn. Bọn mama nha đầu trong phủ, người người đều tham lam. Cho dù là có đồ tốt mang qua thì qua tay bọn họ cũng sẽ biến thành cỏ dại mà thôi!”

Sắc mặt Đồng thị vô cùng khó coi, trong mắt hiện lên tia hung ác nham hiểm: “Người đang uy hiếp ta?”

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu: "Đồng trắc phi nói chuyện cũng quá khoa trương rồi. Vừa rồi Trọng An nói rất đúng, người nên bỏ nhiều tâm sức vào hắn hơn một chút. Còn Tiểu Trọng Quân, người ngóng trông nhiều năm như vậy, nhưng thân mình hắn không tốt, vị trí Thế

tử vẫn luôn không thể ngồi vững. Cho dù là như vậy người vẫn xem trọng hấn nhất, quan tâm hấn nhất, có phải không? Người cũng không đành lòng nhìn hấn còn trẻ mà phải chết nhưng hấn chẳng qua cũng chỉ là miễn cưỡng sống sót. Cũng chính vì vậy mà lòng dạ hấn luôn hẹp hòi, ích kỷ, một chút bộ dáng đại ca cũng không có!”

“Haizzzz, hiện tại ta lại cảm thấy lo lắng thay cho hấn. Trước kia còn có người chống lưng phía sau lo liệu mọi chuyện. Hơn nữa khi đó vẫn còn ngồi trên vị trí Thế tử kia. Một khi người chết đi, hấn liền trở thành một kẻ không có chủ trương, lỡ như hồ đồ cũng không biết sẽ làm ra chuyện ngốc ngếch gì? Ngẫm lại ta cũng cảm thấy lo lắng đề phòng. Đồng trắc phi, ngài nói có phải không?”

Uy hiếp này là mười phần ngoan độc. Nhưng khi từ miệng Âu Dương Noãn nói ra lại rất nhẹ nhàng, thậm chí nàng còn ôn nhu mỉm cười khiến người ta nhìn không ra nửa điểm ngoan độc.

Đồng thị nhìn nàng, không khỏi cười lạnh: “Âu Dương Noãn, người tuổi còn trẻ nhưng tâm tư thủ đoạn lại tàn nhẫn như vậy. Ta thật sự là mặc cảm không bằng!”

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Nào có, nào có! Năm đó mẫu thân ta vốn có thể được gả vào Yến vương phủ, người không phải cũng từ giữa gậy khó dễ sao? Nói trắng ra thì mọi người đều là bất đắc dĩ mới phải vậy thôi. Người không cần khách khí, lại càng không phải cố né trái né phải. Cứ nói thẳng ra là được rồi!”

“Được lắm! Được lắm! Hiện tại ta là thịt cá, còn người là dao thớt. Cho dù ta muốn giấu cũng giấu không nổi nữa!”

Đồng thị liên tục cười lạnh, ngay lập tức một trận ho khan mãnh liệt ập đến. Ánh mắt Âu Dương Noãn liền thấy sự khác thường, chỉ nhìn Đồng thị đang ho khan nhìn chăm chăm mình. Máu đỏ tươi từ khe

tay từng đợt tràn ra ngoài.

Mắt thấy Đồng thị có điểm không thích hợp, Âu Dương Noãn vội vàng bước qua nhưng lại bị Xương Bò giữ chặt lại: “Tiểu thư, ngài mau nhìn xem!”

Bỗng Đồng thị bùm một tiếng trầm đục, sau đó là tiếng thét thê lương chói tai. Cả người Đồng thị đột nhiên té trên mặt đất, giống như phát điên nắm chặt lấy cổ mình, vô cùng thống khổ lăn lộn trên đất.

Âu Dương Noãn bị dọa lui ra sau vài bước, Xương Bò cùng Hồng Ngọc vội vàng đỡ lấy. Mọi người đều hoảng sợ nhìn Đồng thị nhưng rất nhanh đối phương liền không động nữa, thân thể cứng ngắc lại. Miệng lại phun ra máu tươi, trên nền đất u ám có nhiều vết máu loang lổ như anh đào đỏ tươi chói mắt.

“Mau! Mau đi gọi người đến đây!”

Âu Dương Noãn cấp tốc đẩy Hồng Ngọc, Hồng Ngọc liền nhấc váy chạy nhanh ra ngoài.

Rất nhanh bọn hộ vệ liền đuổi tới. Trong đó có một người đến kiểm tra hơi thở của Đồng thị. Sau đó lộ vẻ mặt khiếp sợ, quay đầu nói: “Đã chết!”

Âu Dương Noãn nhất thời có chút sửng sò, đang êm đang đẹp sao tự nhiên lại chết? Nàng vốn tưởng rằng Đồng thị chẳng qua chỉ là nhiễm chút phong hàn mà không được điều trị mà thôi, làm sao có thể chết được?

Nàng nhanh chóng nói với hộ vệ: “Đi mời Thái y đến! Còn nữa, mời cả Yển vương và Thế tử đến đây!”

“Dạ!”

Bọn hộ vệ liếc nhìn nhau, trên mặt đều dẫn theo thần sắc không hiểu. Đồng thị bị nhốt trong này, sao đột nhiên lại chết đi?

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy một hộ vệ kinh hô: “Mọi người mau nhìn kia!”

Mọi người đều hướng thi thể của Đồng thị nhìn lại, liền thấy từ trong thi thể bò ra một con sâu trắng, thoát nhìn cực kỳ ghê tởm.

Bọn hộ vệ đi lên, thuận thực dùng kiếm chém chết con sâu này. Chỉ là thứ ghê tởm đó lưu lại trong đầu Âu Dương Noãn, làm sao cũng không xóa đi được. Nàng chỉ cảm thấy đáng sợ, trong lòng cuồn cuộn, cổ họng chua chua buồn nôn.

Âu Dương Noãn không muốn nhìn tiếp liền bước nhanh ra ngoài. Ở cửa vừa vặn thấy Tiểu Trọng Hoa vội vàng bước đến.

Hắn thấy nàng một mặt kinh hoảng liền ôm lấy nàng, vẻ mặt lo lắng: “Làm sao vậy?”

Âu Dương Noãn miễn cưỡng duy trì thần sắc bình tĩnh: “Người đã chết!”

Tiểu Trọng Hoa cả kinh, rất nhanh liền khôi phục lại bình thường: “Đồng thị đã chết?”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, tuy rằng là ngày hè, nhưng lúc này Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy hàn khí bức người, chóp mũi có cảm giác xót xót, tay chân đều phát lạnh.

Đồng thị đã chết, ngay khi đang muốn nói điều gì đó, hơn nữa từ

trạng lại khủng bố như vậy. Trong phòng và ngoài cửa, phảng phất như hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Âu Dương Noãn hơi hơi xoay mặt, tránh đi ánh mặt trời chói mắt, trong lòng có chút chua xót, lại có chút trống rỗng. Bất tri bất giác nàng chỉ thấy một màn đáng sợ đó không thể xua đi được.

Tiểu Trọng Hoa không đi vào, đỡ Âu Dương Noãn trở lại Hạ tâm đường. Hắn dè dặt cẩn trọng, giống như đang nâng niu một bình sứ trân quý nhất. Sau đó hắn quỳ một gối xuống trước mặt Âu Dương Noãn, cầm khăn gấm cẩn thận lau đi bụi đất dính trên làn váy nàng.

“Ta nhìn thấy từ trong người Đồng thị có một con sâu đáng sợ bò ra. Nhưng ta không biết đó là cái gì!” Nàng đột nhiên nói.

Tiểu Trọng Hoa ngẩng đầu lên, trong ánh mắt sáng ngời lộ ra vẻ lo lắng.

Hắn chậm rãi nói: “Có người muốn bà ta chết, cái đó và nàng không có quan hệ, không cần tự trách!”

“Nhưng....ta chưa bao giờ thấy qua cảnh tượng đáng sợ như vậy. Tử trạng thể lương đó, là loại người nào muốn bà ta chết? Vốn chỉ cần một chút nữa thôi bà ta đã nói ra....”

Nói đến đây nàng đột nhiên im bặt, có chút không yên nhìn Tiểu Trọng Hoa.

Giờ phút này đôi mắt thâm thúy của hắn hiện ra một loại lực đạo cực ổn cực tinh tú, giống như thanh kiếm ôn nhu yên tĩnh nhưng lại phát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo.

Hắn nắm lấy tay nàng: “Nàng lại như vậy nữa! Ta đã từng nói có

chuyện gì cũng đừng tự chủ trương, hãy thương lượng với ta. Nhưng nàng lại hoàn toàn không để trong lòng!”

Tiểu Trọng Hoa nói xong câu đó, sự tịch mịch trong mắt có cố thể nào cũng không giấu được. Âu Dương Noãn chưa bao giờ thấy qua vẻ mặt đó.

Tiểu Trọng Hoa thấy nàng kinh ngạc, ngũ quan tuần lã có chút cứng lại. Con người đen chỉ khóa chặt nàng, đáy mắt hiện lên thần sắc phức tạp. Hắn giật giật miệng, chung quy lại không nói gì nữa.

Buổi tối, Tiểu Trọng Hoa cùng Âu Dương Noãn dùng bữa. Nhưng hắn lại không nói một lời khiến không khí yên tĩnh, lại khiến người ta có cảm giác hít thở không thông.

Không biết vì sao Âu Dương Noãn có thể cảm giác được khoảng cách, hai người rõ ràng dựa vào rất gần nhưng dường như lại cách xa ngàn vạn dặm. Đã không còn thân mật khăng khít như trước, hắn còn không thèm nhìn nàng.

Trong lòng Âu Dương Noãn chua xót, càng có chút không hiểu, chỉ có thể gần như chết lặng cầm đũa lung tung nhét thức ăn vào miệng. Không còn nhớ rõ trước mặt bày biện những món gì, cũng không cảm giác được tư vị thức ăn mà mình nhét vào miệng.

Đợi đến khi nàng đặt chiếc đũa xuống mới phát hiện hắn không biết đã dùng xong bữa từ bao giờ. Trên khuôn mặt tuần tú không có một tia biểu cảm, không nói một lời, chỉ gắt gao nhìn nàng.

Nhìn nàng như vậy làm gì? Chẳng lẽ nàng không phải làm việc sao? Nàng cũng không đoán trước được trong Yến vương phủ lại có người dùng loại thủ đoạn này để mưu sát Đồng thị! Chẳng lẽ hắn đang trách nàng nhiều chuyện?

Trong lòng Âu Dương Noãn nghĩ vậy nên không tránh được có chút ủy khuất. Nhưng nghĩ lại, hắn không phải là người như vậy, nàng cần gì phải suy nghĩ tiêu cực!

Chỉ là, nàng đã quen với việc một mình đối mặt với mọi chuyện. Hắn đang trách nàng mọi chuyện đều tự mình làm. Nhưng nhiều năm như vậy nàng tập mãi cũng đã thành thói quen. Lời này nàng nên giải thích với hắn thế nào đây? Hắn cũng có thể hiểu được cho nàng sao?

Tiểu Trọng Hoa nhìn mắt nàng, trong con ngươi đen nhánh hiện lên chút ánh sáng khiến vẻ mặt hắn như thêm vài phần đắm chiêu.

Trong ánh mắt kia bao hàm cả tình ý, tựa hồ mang theo sự tiếc thương như cũ. Nhưng cũng tựa hồ như mang theo một tia trách cứ.

Một khắc kia, Âu Dương Noãn từ từ nhớ lại tình nồng mật ý lúc trước dần dần tích lũy lại: “Trọng Hoa....”

Nàng cũng không biết bản thân rốt cuộc là làm sao? Nhìn hắn, đột nhiên mím môi thì thào. Giống như khổ mà không có chỗ giải bày, tâm ý của nàng hắn có thể hiểu được không? Hay là hắn cho rằng nàng chính là một nữ nhân tùy hứng làm bậy?

Âu Dương Noãn tâm cơ thủ đoạn cũng chưa từng có lúc như vậy. Tất cả chẳng qua là vì nàng rất để ý hắn mà thôi.

Tiểu Trọng Hoa ngẩn người, chắc là không đoán trước được nàng đột nhiên sẽ có biểu cảm như vậy. Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, hắn lại buồn bã chặt lại: “Làm sao vậy?”

Môi mỏng hắn khẽ động đây, dùng tiếng nói vốn ôn nhu nay lại nặng

nề đáp lại. Nhẹ nhàng như lại không nghe ra được rốt cuộc là có ý tứ gì.

“Không có gì!”

Nàng gục đầu xuống, nửa ngày cũng không nói ra nguyên do, tựa hồ như hiện tại nói gì cũng dư thừa.

Nam nhân trước mắt này, khi hắn không muốn nhiều lời nàng vĩnh viễn cũng không thể đọc hiểu ý nghĩ của hắn, cũng đoán không ra tâm tư của hắn.

“Đã không sao thì nghỉ ngơi sớm một chút đi!”

Hắn đứng lên, bước nhanh ra ngoài: “Ta đi xem thái y kiểm nghiệm như thế nào!”

Đi tới cửa hắn lại đột nhiên nói: “Đừng thức đêm đọc sách, hại đến mắt!”

Nói xong hắn liền đi ra ngoài.

Thật lâu sau Âu Dương Noãn mới nhàn nhạt nói với Hồng Ngọc đứng phía sau: “Người cũng cảm thấy là ta làm sai rồi sao?”

Hồng Ngọc có chút thấy không rõ sóng ngầm mãnh liệt giữa hai vị chủ tử. Nhưng lời nói của Tiểu Trọng Hoa nàng nghe cũng hiểu được: “Tiểu thư, Thế tử là vì quan tâm đến ngài. Sợ ngài phải chịu tổn thương!”

Trong mắt Âu Dương Noãn thoáng ảm đạm: “Ta biết! Nhưng ta vốn là như thế. Mọi chuyện đều thích tự mình quyết định, tự mình tìm cách giải quyết. Lâu dần ta đã bỏ đi thói quen ỷ lại vào người khác,

tin tưởng người khác. Muốn thay đổi, trong một khoảng thời gian ngắn thì ta không làm được!”

Sau đó, hai người dường như xảy ra chiến tranh lạnh chưa từng có. Tiểu Trọng Hoa mỗi buổi tối vẫn về nghỉ ngơi nhưng lại nằm cách nàng một cánh tay, bộ dáng dường như không muốn nói gì thêm.

Nhưng nàng biết mỗi lần nhắm mắt lại, ánh mắt hắc đều sẽ dừng trên người nàng. Mỗi một lần nàng thoáng có hành động xoay người hắc liền cũng lập tức xoay người, nhắm mắt lại như đang ngủ.

Mãi đến khi cho rằng nàng đã ngủ hắc mới tiếp tục lẳng lặng nhìn nàng. Mỗi lần bị nàng ngẫu nhiên bắt được, trong mắt hắc cũng chỉ có một mảnh yên lặng tĩnh mịch.

Nàng hỏi chuyện Đồng thị hắc cũng chỉ nhàn nhạt đáp lời. Âu Dương Noãn cũng biết chính mình hành động lỗ mãng. Nhưng nhìn hắc như vậy, ngược lại khiến nàng không biết làm sao mới tốt.

Ban ngày, những chuyện lúc trước nàng làm để giết thời gian cũng không khơi gợi cho nàng nửa điểm hứng thú. Ngay cả việc nàng thích nhất là đọc sách cũng không mấy tác dụng. Thường thường mở sách ra bị gió thổi qua một tờ lại một tờ nhưng nàng không biết đã nhìn đi nơi nào, nghĩ chuyện gì mà nửa ngày cũng không có phản ứng.

Phương mama thấy nàng luôn không yên lòng, đêm ngủ bất an liền thêm cho lẳng cho sức khỏe của nàng.

Bà cố ý chuẩn bị những thức ăn vừa bổ dưỡng vừa thanh đạm bày biện trước mắt nàng nhưng nàng lại luôn mệt mỏi cầm đũa, một chút khẩu vị cũng không có.

Thậm chí đôi khi nàng còn cảm thấy buồn nôn, cuối cùng cũng đành buông đũa không nói gì để nha hoàn dọn xuống. Nhìn một bàn đồ ăn không được động vào, Phương mama chỉ đành lắc đầu bất lực.

Dần dần Âu Dương Noãn cũng bắt đầu cảm thấy có lẽ mình thực sự đã làm sai rồi. Có lẽ bản thân đã quá mức tùy hứng, đối với mình quá mức tự tin.

Bản khoán của Tiểu Trọng Hoa không phải là không có đạo lý. Nếu người sau lưng muốn giết không phải là Đồng thị mà là nàng thì sao?

Tùy tiện như vậy, không phải là đã quá mức mạo hiểm sao? Nàng chẳng qua chỉ là một nữ tử trói gà không chặt, nàng sẽ làm gì khi bản thân lâm vào tình cảnh nguy hiểm?

Hắn chính là hy vọng nàng đừng để ý đến chuyện này, Đồng thị, Thế tử, hết thảy đều không có quan hệ với nàng. Hắn chính là hy vọng, nàng có thể vô ưu vô lo mà sống thoải mái.

Trong không gian tĩnh lặng, đột nhiên một con chim bay vào. Xương Bồ lập tức bổ nhào qua, nhưng con chim thoát nhìn vốn lười biếng liền lập tức hung hãn mổ vào Xương Bồ.

Xương Bồ lập tức rút tay lại hướng con vẹt dứ dứ nắm đấm. Con vẹt kia cũng không thèm để ý, chỉ đứng bên bệ cửa sổ đón ánh nắng hoặc là rìa rìa lông.

“Nó sao đã quay trở lại rồi?”

Hồng Ngọc đang kinh ngạc thì Âu Dương Noãn đã đi qua, tay khi thì vỗ về chơi đùa khi thì gãi gãi cằm nó. Con vẹt kia cũng là một bộ dáng hưởng thụ, cọ cọ vào tay nàng.

Xương Bồ nhìn nó lộ ra biểu cảm dịu ngoan, tùy ý Âu Dương Noãn vuốt ve trên đầu liền tức giận trợn mắt.

Bỗng chốc con vẹt lại thì thầm nói: “Giết nó! Giết nó! Giết nó! Giết nó! Phản đồ! Phản đồ!”

Âu Dương Noãn nhú mày, lấy hai củ lạc từ trong mâm cho con vẹt. Nó ăn xong liền vỗ cánh bay đi.

Không bao lâu liền thấy Mộ Hương Tuyết đến, vẻ mặt kinh ngạc nói với Âu Dương Noãn: “Con vẹt kia cực kỳ quái a! Hôm nay đột nhiên bay đi, thế nào cũng đều không tìm thấy. Nhưng vừa rồi mới phát hiện, nó ngậm một hạt lạc ở trong hoa viên chơi đùa!”

Âu Dương Noãn cười nói: “Chuyện này cũng không có gì kỳ quái, công chúa luôn nhốt nó lại, chắc là nó buồn nên mới bay đi giải sầu!”

Mộ Hương Tuyết buồn bực thời gian rất lâu nhưng cũng không mấy suy nghĩ cẩn thận con vẹt kia vì sao lại bay đi rồi lại bay về.

Thấy Âu Dương Noãn hứng trí không cao liền nhân tiện nói: “Ngày kia ta sẽ quay lại dịch quán nhưng lại chưa đi thăm thú hết nơi này. Ngày mai ta muốn đi du hồ, Thế tử phi có đi không?”

Tiểu Trọng Hoa đã là Thế tử, Mộ Hương Tuyết cũng liền đem Quận vương phi đổi thành Thế tử phi.

Âu Dương Noãn cười cười nói: "Công chúa đi đi! Ta sẽ không đi!"

“Hiện tại khí trời cũng vừa khéo, kinh đô nơi nơi đều là ánh nắng tươi sáng, cảnh sắc cũng rạng rỡ!”

Mắt thấy Âu Dương Noãn xuôi xuôi, Mộ Hương Tuyết liền không đánh mất thời cơ, tiếp tục thuyết phục: “Ta thấy ngươi nhiều ngày làm gì cũng đều buồn bã. Không bằng đi du hồ giải sầu, được không? Theo ta đi đi!”

“Ta cũng muốn đi!”

Âu Dương Noãn không yên lòng, căn bản không nghe thấy đối phương nói gì liền tiện thể đáp.

“Xem như là ngươi đã đáp ứng rồi!”

Mộ Hương Tuyết hơi hơi vuốt cằm, trong ánh mắt thoáng hiện tươi cười mê hoặc lòng người.

Âu Dương Noãn vốn tưởng rằng Mộ Hương Tuyết nói đùa, cũng không ngờ ngày hôm sau đối phương lại thật sự tha thiết tìm đến.

Bởi vì thịnh tình không thể chối từ, hơn nữa ngày mai Mộ Hương Tuyết cũng rời đi nên sẽ không tốt nếu cự tuyệt cho nên nàng liền đáp ứng. Bên cạnh nàng luôn có vô số hộ vệ vương phủ nên cũng không sợ có gì nguy hiểm.

Âu Dương Noãn vốn không có tâm tình trang điểm nhưng vì phải xuất môn nên không thể không trang điểm một chút.

Hồng Ngọc một bên nhanh tay thành thạo búi tóc của Âu Dương Noãn. Nhưng được một nửa liền ngưng thần suy tư, cuối cùng đổi thành kiểu tà trụ kế. Lại chọn lưu sai vàng ròng đội lên, mặt trên còn có minh châu càng tôn thêm dung nhan xuất sắc của Âu Dương Noãn.

Hai bên má điểm phù dung tiêu, chu sa đỏ thắm trên môi, giữa trán

vẽ một cánh hoa sen nho nhỏ. Sau đó mới hài lòng gặt đầu.

Lúc Âu Dương Noãn đi ra, Mộ Hương Tuyết hơi có chút phát hoảng.

Âu Dương Noãn cười nói với Hồng Ngọc: “Chẳng qua chỉ là đi ra ngoài, như vậy có hơi quá không?”

Dù là tham gia cung yến nàng cũng chưa từng trang điểm kỹ như vậy.

Hồng Ngọc thầm nghĩ: tiểu thư của ta, bên kia có công chúa trang điểm xinh đẹp lộng lẫy. Ngài không thể thua kém a!

Tươi cười của Hồng Ngọc càng sáng lạn: “Đã đi chơi, tâm tình phải tốt. Tiểu thư mấy ngày nay ăn không tốt, ngủ cũng không tốt, thoát nhìn không có tâm tình gì. Rửa mặt, chải đầu, trang điểm một chút mới tốt để giải sầu, tâm tình cũng sẽ tốt lên!”

Hồng Ngọc lời nói nhỏ nhẹ khuyên nhủ, mặt mày mỉm cười quan tâm cơ hồ khiến người ta không thể phản bác.

Âu Dương Noãn thấy nàng nói như vậy cũng liền không nói gì thêm. Mặt mộc không trang điểm cũng thế, tỉ mỉ trang điểm cũng vậy, tâm tình của nàng cũng đều không có chút cải thiện.

Mộ Hương Tuyết chỉ mỉm cười nhìn Âu Dương Noãn không nói lời nào. Hai người cùng lên xe ngựa, theo sau là vô số hộ vệ của Yến vương phủ.

Ngồi xe ngựa chạy đến bên hồ, thuyền hoa đã sớm bố trí xong, phân ba tầng thượng trung hạ. Rường cột chạm trổ, gấm vóc làm màn. Bày biện bên trong đều là những tinh phẩm vô giá khiến người ta phải tặc lưỡi gật gù.

Mộ Hương Tuyết nói: “Thuyền này là mượn Thái tử, hẳn thật sự là không hề keo kiệt a!”

Đúng vậy! Âu Dương Noãn mỉm cười, có chút không yên lòng. Tầng cao nhất bên trong hòa phong ấm áp mang theo hương huân táo nhàn nhạt. Ngồi trên đó, Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy khá thích ý.

Nàng cúi đầu nhìn nước trong hồ không tiếng động chảy xuôi, trong tĩnh có động, trong động có tĩnh, dập dờn bỗng bành. Nỗi lòng vốn xáo động liền bình tĩnh trở lại.

Lúc này đột nhiên từ bên ngoài truyền đến làn điệu xa lạ. Nha đầu liền kéo rèm lên, một thiếu nữ đứng trên mạn thuyền, mặt trái xoan, mày lá liễu.

Không biết từ đâu vang lên tiếng sáo, thiếu nữ kia liền ngân nga hát: “Xuân lâm hoa nhiều mị, xuân điệu ý nhiều ai. Xuân phong phục đã tình, thổi ta la thường khai. Hướng đặng ban công thượng, tịch tức lan trong ao. Thừa nguyệt hái phù dung, hàng đêm hạt sen. Ngửa đầu xem đồng thụ, đồng hoa đặc đáng thương. Nguyên thiên vô sương tuyết, ngô tử giải ngàn năm. Uyên băng hậu ba thước, tố tuyết phục ngàn dặm. Lòng ta như từng bách, quân tình phục gì giống như!”

Vốn là một đoạn tình thi, lúc này nghe hát, thanh âm rất êm tai, rất uyển chuyển giống như chim họa mi hót. Tiếng ca cất lên khiến Âu Dương Noãn vốn đang u sầu cũng liền phai nhạt đi rất nhiều.

Kết thúc một khúc, sau tấm bình phong một nam tử hoa phục màu tím bước ra.

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Địch âm của Cửu hoàng tử tiến bộ

rất nhanh!”

Mộ Hiên Viên chính là mỉm cười: “Có thể khiến người cao hứng là tốt rồi!”

Mộ Hương Tuyết nhìn thấy vẻ mặt hai người, trong lòng không khỏi khẽ thở dài nhưng ngoài mặt vẫn cười nói: “Cửu ca học cái gì cũng chưa từng kiên nhẫn. Lần này cũng là lần nghiêm túc khó có được, tất cả cũng là vì Thế tử phi a!”

Nói xong liền nhất thời ngậm miệng, nhớ tới Mộ Hiên Viên đặc biệt chán ghét xưng hô Thế tử phi này. Nàng có chút không yên nhìn Mộ Hiên Viên, thấy hắn vẫn chưa có dấu hiệu tức giận mới nhẹ nhàng thở ra: “Cửu ca lại thổi một khúc nữa đi!”

Vừa dứt lời lại đột nhiên nghe thấy động tĩnh, một người xốc rèm lên tiến vào.

"Hào một cái lòng ta như từng bách, quân tình phục gì giống như!"

Thanh âm quen thuộc vang lên bên tai, vừa trầm thấp lại vừa nội liễm truyền vào tai Âu Dương Noãn lại giống như xua hết mây đen, cảnh xuân tươi đẹp cũng hiện ra.

Thanh âm trầm thấp hùng hậu giống như gió nhẹ nhàng mơn trớn gò má khiến người ta thoải mái muốn nhắm mắt lại mà cảm nhận.

“Cửu hoàng tử, ngươi muốn mang ái thể của ta đi đâu?”

Chương 391

Âu Dương Noãn sửng sốt một lúc lâu, cơ hồ không thể tin vào tai mình. Nhưng hơi thở quanh quần quen thuộc kia chứng minh nàng không hề nhận lầm người.

Đợi đến khi nàng ngẩng đầu nhìn, lại chỉ thấy Tiểu Trọng Hoa một thân áo gấm màu đen đứng cách đó không xa. Cặp mắt lạnh nhạt ôn hòa mà nàng rất quen thuộc nay đã chứa đầy lãnh ý.

Chẳng qua là lãnh ý kia không nhắm vào nàng mà là đang nhìn chăm chăm vào Mộ Hiên Viên. Cũng không biết hắn đã đứng trong này bao lâu rồi?

Ánh mắt Mộ Hiên Viên cũng chiếu lên Tiểu Trọng Hoa cơ hồ chưa đầy địch ý. Nhưng Tiểu Trọng Hoa lại một chút cũng không để ý đến.

Âu Dương Noãn còn chưa kịp mở miệng Tiểu Trọng Hoa đã nhẹ nhàng kéo nàng về phía mình: “Cửu hoàng tử, dịch quán đã tu sửa xong. Hôm nay ngài liền có thể chuyển đến!”

Nói xong hắn liền lôi kéo Âu Dương Noãn vẫn còn sững sờ đi ra ngoài.

Lúc Âu Dương Noãn rời khỏi thuyền, có vô ý thức quay đầu nhìn thoáng qua. Nàng đột nhiên dừng bước, Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng, nàng lại mỉm cười nói: “Ta còn có chuyện muốn nói với Mộ Hiên Viên!”

Sắc mặt Tiểu Trọng Hoa trầm xuống nhưng nàng lại vẫn kiên trì nhìn

hắn. Cuối cùng vẫn là hắn bỏ cuộc, nhẹ buông tay nàng ra.

Âu Dương Noãn quay lại, Mộ Hương Tuyết cơ hồ đã đi nơi khác, chỉ để lại một mình Mộ Hiên Viên thần sắc tĩnh mịch ngồi đó.

Nàng đi đến bên cạnh Mộ Hiên Viên: “Đa tạ người đã mời ta đến đây!”

Nàng biết mọi chuyện hôm nay đều là an bài của hắn.

Mộ Hiên Viên nhìn nàng, ánh mắt nhu hòa: “Là ta mời, nhưng nguyện ý đến hay không đều phải xem chính nàng!”

Âu Dương Noãn tận lực làm cho chính mình mỉm cười lạnh lùng, nàng nói: “Ý tốt của người, ta đều hiểu được!”

Mộ Hiên Viên cup mắt, không nhìn nàng: “Tình cảm của ta thì sao? Nàng có thấy không?”

Đối mặt với một người yêu thích mình, hao phí hết tâm tư nghĩ cách làm cho mình cao hứng mà không phải dùng thủ đoạn lừa gạt áp bức thật sự khiến Âu Dương Noãn khó xử.

Nàng trầm mặc một lát rồi nói: “Người hắn là đã biết đáp án!”

Mộ Hiên Viên ngẩng đầu, tươi cười vẫn như cũ: “Đương nhiên! Ta cái gì cũng đều hiểu được!”

Âu Dương Noãn tránh đi ánh mắt thâm tình của hắn. Nàng cảm thấy không muốn đem những lời này nói ra bởi vì nàng biết một khi nói ra sẽ khiến hắn tổn thương.

Nhưng có một số chuyện không thể không nói: “Hôm nay người sẽ

chuyển ra khỏi Yến vương phủ, một tháng sau sẽ rời kinh đô. Ta trước hết chúc người thuận buồm xuôi gió, còn về phần những việc người làm hôm nay ta thực sự rất cảm kích. Nếu tương lai có chuyện gì cần ta giúp....”

Mộ Hiên Viên ngắt lời nàng: “Nàng cảm thấy ta sẽ yêu cầu nàng cái gì?”

Âu Dương Noãn do dự một lát, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Thanh âm của Mộ Hiên Viên có chút lạnh lùng: “Nếu ta yêu cầu nàng gả cho ta, cùng ta rời khỏi nơi này?”

Âu Dương Noãn không nói, nhưng yêu cầu này vô luận thế nào nàng cũng sẽ không đáp ứng. Nàng từng nói với Tiểu Thiên Diệp như vậy, nàng không muốn hôm nay lại phải nói lại một lần nữa.

Ánh mắt Mộ Hiên Viên lại rất bình thản, giống như đã sớm biết đáp án của nàng: “Nàng không cần cảm thấy áy náy. Lúc trước nàng đã cứu ta một mạng, những gì ta làm cho nàng chỉ là những điều rất nhỏ bé. Một mạng ta nợ nàng, nếu ngày nào đó nàng cần, ta đều tùy lúc trả lại cho nàng!”

Âu Dương Noãn sửng sốt, nàng không nghĩ Mộ Hiên Viên sẽ nói như vậy. Nhất thời nàng không biết trả lời thế nào cho phải.

Mộ Hiên Viên lại mỉm cười: “Nàng phải đi rồi, hắn đang đợi nàng!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu rời đi, không hề quay đầu lại một lần.

Mộ Hương Tuyết từ sau tấm bình phong bước ra, nhìn Mộ Hiên Viên trầm mặc liền thở dài: “Cửu ca, huynh làm gì vậy? Cơ hội tốt như vậy vì sao lại không công dâng cho người khác?”

Mộ Hiên Viên lắc đầu: “Đúng vậy! Ta vì sao lại không công dâng cơ hội này cho người khác? Điểm này, chính ta cũng không rõ!”

Mộ Hương Tuyết cười nói: “Có thể thấy được một chữ tình thật khiến người ta cảm thấy mặc danh kỳ diệu. Thấy phu thê bọn họ bất hòa ta còn cố ý tạo cơ hội tốt cho hai người. Vậy mà huynh lại để lộ cho phu quân nàng biết chúng ta ở đây, làm vậy không phải là muốn bọn họ giảng hòa sao? Cừu ca, ta thật sự không hiểu được huynh!”

Mộ Hiên Viên lắc lắc đầu, không thêm trả lời.

Một đường trở về, sắc mặt Tiểu Trọng Hoa đều âm trầm. Sắc mặt đều đen lại nhưng lại khiến Hồng Ngọc cùng Xương Bồ đều cười trộm.

“Vì sao cùng hấn ra ngoài?”

Thấy Tiểu Trọng Hoa xuất hiện trên thuyền, Âu Dương Noãn nhất thời cảm thấy vui mừng. Nhưng lại nuốt không trôi ủy khuất đã phải chịu nhiều ngày nên liền lạnh mặt, chau mày lại: “Ta không phải đi cùng hấn mà là đi cùng Hương Tuyết công chúa. Chuyện này Vương gia cũng đã đồng ý!”

“Sao lại làm bộ dáng tức giận như vậy? Thế nào? Buồn ta sao?”

Tiểu Trọng Hoa sâu kín thở dài, con ngươi đen bình tĩnh ẩn chứa phong thái nội liễm, ý cười lạnh nhạt.

Hấn không dấu vết đánh giá biểu cảm của nàng, vòng tay ôm lấy eo nàng lại càng siết chặt: “Vẫn còn giận ta?”

Nghe ngữ điệu ôn nhu lấy lòng của hấn, Âu Dương Noãn vốn không

định so đo. Nhưng nghe khẩu khí của hắn tức giận trong lòng cũng liền nảy lên: “Ta nào dám giận Thế tử, người tức giận không phải là ngài sao? Người không muốn nói chuyện với ta cũng chính là ngài a!”

Kỳ thực khi nói những lời này nàng cũng có chút lo lắng. Dù sao cũng là do nàng làm chuyện lỗ mãng trước. Hắn cũng là vì lo lắng nàng xảy ra chuyện nên mới giận dữ như vậy.

“Noãn Nhi, nàng đã nhiều ngày không chịu ăn uống, đã gầy đi không ít. Chẳng lẽ ta sẽ vì chuyện nhỏ đó mà không để ý đến nàng sao?”

Tiểu Trọng Hoa ôm nàng ngồi xuống, tay vừa buông eo nàng ra lại liền nắm lấy vai nàng. Miệng nhỏ nhẹ gọi tên của nàng, mang theo tình ý nồng đậm.

“Nàng sao có thể chà đạp bản thân như thế? Nàng cũng biết, ta không phải cố ý không để ý đến nàng!”

Không phải cố ý? Ai sẽ tin chứ?

Âu Dương Noãn không khỏi uất ức vì bộ dáng lạnh nhạt của hắn, có chút nhịn không được ủy khuất trong lòng. Móng tay liền hung hăng đâm vào lòng bàn tay, mượn sự đau đớn nho nhỏ này kích thích để bản thân cố gắng duy trì biểu cảm lạnh lùng.

“Oh, ta tự nhiên là biết ngài bận, cho nên không phải là cố ý không quan tâm đến ta!”

Thấy nàng vẫn cười như cũ, đôi mắt Tiểu Trọng Hoa tinh tế mị lên. Không muốn nàng lại tiếp tục giãy dụa liền chặt chẽ khóa nàng lại trong ngực. Một cánh tay ôm lấy thắt lưng nàng, một tay cầm lấy tay nàng.

Hắn hơi hơi cúi người xuống, tỳ trán lên trán nàng, bất động thanh sắc nhìn kỹ khuôn mặt nàng. Nhìn mặt của nàng chậm rãi nhiễm một tầng son đỏ, hắn khẽ mỉm cười: “Vậy nàng để ý đến ta?”

Nghe hắn đáp lại, Âu Dương Noãn không khỏi phản bác: “Ai để ý đến chàng?”

Nàng không tự giác phản bác, tiếng nói sắc nhọn. Chớp mắt liền hiểu thấu ý cười của hắn, nhất thời ảo não nghiêng mặt qua một bên, chợt dạ không dám nhìn hắn.

“Ta không phải cố ý không quan tâm đến nàng!”

Tiểu Trọng Hoa cười, tay cầm lấy cằm nàng buộc nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, không cho nàng nhìn đi nơi khác.

"Liên tiếp dẫn thân vào nguy hiểm, nói thế nào cũng không nghe. Ta là giận nàng không sợ chết, nhưng lại luyến tiếc không muốn tức giận với nàng. Cho nên ta mới không để ý đến nàng, cũng tránh cho bản thân bị tức chết!"

Nghe hắn nói thành khẩn thẳng thắn như thế, Âu Dương Noãn nhất thời không biết nói gì.

Hắn đã nói qua vô số lần, không muốn nàng gặp nguy hiểm nhưng nàng lại chưa từng để trong lòng. Hiện tại nhớ lại, tựa hồ như không phải không có lý.

“Ta có thể tự bảo vệ tốt cho mình!”

Trong lòng đã dịu đi nhưng nàng vẫn không nhịn được mà hừ một tiếng: “Chàng làm cũng thật quá tốt a!”

“Thật sao?”

Nghe nàng nói như vậy, tươi cười của hắn lại lan tràn: “Ta mới không dễ dàng bị tức chết như vậy. Nếu bị tức chết, ta sợ nàng sẽ đi làm Cao Xương hoàng tử phi!”

Hắn vẫn còn đang nghĩ đến chuyện vừa rồi, Âu Dương Noãn cũng không nói gì.

“Ta khi nào thì nói muốn qua Cao Xương làm hoàng tử phi?”

“Vừa rồi ta còn tưởng rằng nàng vì nhất thời giận ta và quyết tâm rời đi cùng hắn!”

Hắn cầm lấy tay nàng đặt trên ngực mình, để nàng cảm nhận được thanh âm trái tim đang nhảy lên của hắn: “Ta sợ đến nỗi tim cũng muốn ngừng đập!”

Trong lòng Âu Dương Noãn nhảy dựng lên nhưng trên mặt lại đã khôi phục lại tươi cười thanh diễm như xưa: “Vậy chàng từ đâu biết được tin tức ta đi cùng hắn?”

Tiểu Trọng Hoa đè thấp thanh âm, đáy mắt dấu đi ý cười nhàn nhạt: “Nàng nghĩ rằng những hộ vệ bên cạnh mình đều là để chúng chơi sao?”

Cũng đúng, những hộ vệ này là người của Tiểu Trọng Hoa, tương đương với vô số thám tử.

Nhưng vào lúc này Âu Dương Noãn đột nhiên nhớ tới chuyện nhiễu loạn: “Trọng Hoa, về chuyện Đồng thị bị giết....”

“Noãn Nhi, việc này ta sẽ tự xử lý!”

Tiểu Trọng Hoa hơi nhướn mi lên, tựa hồ như là không hy vọng nàng sẽ hỏi đến.

Hắn tránh nặng tìm nhẹ: “Nàng chớ hỏi đến nữa, cũng không cần quan tâm. Cứ ngoan ngoãn ở Hạ tâm đường nghỉ ngơi là được. Biết chưa?”

“Ta biết rồi!”

Âu Dương Noãn cũng nhìn ra tâm tư của Tiểu Trọng Hoa, hắn tựa hồ thực sự không hy vọng nàng quản chuyện này.

Nhưng là vì sao? Trước kia nàng cũng từng tự mình xử lý rất nhiều chuyện, hắn cũng chưa từng ngăn cản qua.

Nhưng lúc này đây biểu hiện của hắn lại rất mãnh liệt. Dường như....đây là chuyện cực kỳ nghiêm trọng. Trong lòng nàng càng nghi hoặc, tò mò. Nhưng trước mặt hắn nàng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Tiểu Trọng Hoa hài lòng sờ sờ đầu nàng: “Mấy ngày nay một phần cũng là do có việc bận. Có tin tức tốt muốn nói với nàng, chỉ là nàng nghe xong cũng đừng quá kích động!”

Âu Dương Noãn nghi hoặc nhìn hắn. Không biết lúc này thì có tin tức gì tốt, đáng giá để hắn cao hứng như vậy.

Tiểu Trọng Hoa cúi người, ở bên tai nàng nói nhỏ mấy câu. Nghe xong nàng lập tức cầm lấy tay hắn: “Thật sao?”

“Người không tiện di chuyển về đây, vẫn còn đang dưỡng thương

bên ngoài. Nàng nói xem, là thật hay giả?”

Trên mặt Âu Dương Noãn rớt cuộc cũng lộ ra tươi cười: “Như vậy, ta cũng nên nói rõ với người đó!”

Buổi chiều hôm đó, Âu Dương Noãn liền đến nơi Tôn Nhu Trữ đang tạm thời bị nhốt lại. Lúc này tất mọi người đều biết chuyện tiền Thế tử phi Tôn Nhu Trữ bởi vì sinh bệnh mà tạm thời ở trong này.

Âu Dương Noãn phóng mắt liền nhìn thấy Tôn Nhu Trữ ngồi dưới tán cây, quần áo lụa mỏng màu hồng nhạt. Ánh mặt trời xế chiều chiếu lên mái tóc dài đen nhánh của nàng khiến nó dường như trở nên lấp lánh.

Nhưng thần sắc lại thập phần tĩnh mịch, dường như là đã mất đi sức sống. Một người tinh thần vốn luôn phấn chấn, hiện tại lại biến thành dạng này.

Âu Dương Noãn mỉm cười, giấu đi suy nghĩ dư thừa: “Đại tẩu!”

“Danh xưng này đã không còn dùng nữa rồi!”

Tôn Nhu Trữ thấy Âu Dương Noãn, sắc mặt hơi trầm xuống: “Ta đã đập nôi chìm thuyền rồi, cần gì phải gọi ta như vậy nữa! Kêu tên của ta đi!”

Âu Dương Noãn thở dài, trong thanh âm có một chút buồn bã: “Nhu Trữ!”

“Là ai bảo ngươi đến? Là Vương gia? Hay là Tiểu Trọng Hoa?”

Tôn Nhu Trữ đứng lên, nhàn nhạt nói ra lời khiến người ta nghe xót xa: “Hoặc là ta nên chúc mừng ngươi, hiện tại đã là Thế tử phi!”

"Chúc mừng?"

Thanh âm Âu Dương Noãn mềm nhẹ, tựa hồ như đang tâm sự với một người bằng hữu tâm giao nhiều năm: "Vị trí này với người mà nói chính là trói buộc. Đối với ta mà nói cũng chưa chắc là vui vẻ a!"

"Đúng vậy! Người bên ngoài đều cảm thấy là Thế tử phi của Yến vương phủ tôn quý vô cùng. Nhưng ta thấy còn không bằng làm một thôn phụ bình thường mà vui vẻ!"

Tim Tôn Nhu Trữ đập nhanh và loạn nhịp. Nàng nhìn Âu Dương Noãn, thần sắc phức tạp khiến người ta không thể phân biệt được. Nhưng trong đó có một loại mà Âu Dương Noãn cảm nhận được rõ nhất, đó chính là đau đớn.

"Nếu lúc trước ta không gả cho Tiểu Trọng Quân. Nếu ngay từ đầu nam nhân mà ta gả chính là Hạ Lan Đồ thì cũng không đến mức lạc đến kết cục ngày hôm nay...."

Thanh âm của nàng rất nhẹ nhàng chậm chạp: "Người có biết ta ghen tị với người cỡ nào không? Người dễ dàng liền có thể có được hạnh phúc. Mà ta, người duy nhất mà ta yêu thương cứ thế mà rời bỏ ta. Hiện tại ta còn sống cũng có ích lợi gì?"

Nước mắt theo sự kích động của nàng ào ào chảy xuống. Tôn Nhu Trữ khóc đến tê tâm liệt phế. Âu Dương Noãn không nói gì, chỉ chậm rãi bước lên phía trước, tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt của đối phương.

Tôn Nhu Trữ run lên nhè nhẹ không chỉ là thanh âm mà chính là sự sợ hãi cô độc, sự sợ hãi mất đi. Tất cả của nàng cũng chỉ vì một người.

Thật lâu sau, Tôn Nhu Trữ mới ngừng thút thít, thanh âm cũng đã bình tĩnh lại: “Yến vương chuẩn bị xử trí ta như thế nào?”

Âu Dương Noãn nhẹ giọng trả lời: “Tiểu Trọng Quân đã bị tước vị, cho nên tội danh mưu sát Thế tử của ngươi sẽ không tồn tại. Vương gia sẽ nói với bên ngoài ngươi ốm đau liệt giường. Ta nghĩ, nhiều nhất là hai tháng, sẽ tuyên bố tin tức Tôn thị đã qua đời ra bên ngoài!”

Tôn Nhu Trữ có chút kinh ngạc: “Đây là muốn buông tha cho ta?”

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Đúng vậy! Ta cảm thấy có chút ủy khuất cho ngươi. Nhưng cũng còn tốt hơn là bị nhốt ở trong này cả đời. Chờ sau khi tuyên bố cái chết, ngươi muốn đi đâu thì đi, còn có thể tùy tâm sở dục, tự do tự tại qua ngày. Cũng không cần lo lắng hãi hùng, đề phòng trước sau!”

Tôn Nhu Trữ lại cười khổ: “Ta hiện tại chỉ còn hai bàn tay trắng, nhà mẹ đẻ cũng không thể về, ta có thể đi đâu? Có lẽ chỉ còn cách lên Trữ quốc am xuống tóc mà thôi!”

Âu Dương Noãn ho nhẹ một tiếng, quyết định không tiếp tục thừa nước đục thả câu nữa.

Nàng cố gắng che đi ý cười: “Ta chỉ sợ ngươi sẽ không có cách nào xuất gia. Có một tin tức, ta nghĩ ngươi nghe xong sẽ rất vui mừng!”

Nàng bước đến gần, nói nhỏ bên tai Tôn Nhu Trữ: “Hắn....”

“Thật sao? Hắn....”

Hai mắt Tôn Nhu Trữ trợn lên, vui mừng muốn lập tức thét lên nhưng

lập tức lấy tay bịt miệng, cố gắng nhin xuống.

“Đúng vậy! Lúc ấy hắn tìm một người đã chết mặc xiêm y của mình, hủy đi khuôn mặt. Thậm chí còn đem tất cả trên người mình đều bỏ lại, chỉ một mình chạy trốn. Nhưng vì sơn đạo đầu tiểu, hắn lại đang bị thương cho nên không may rớt xuống vách núi. Ai ngờ lại gặp người Hạ gia đang vào kinh. Hạ Vũ Nhiên lặng lẽ mang hắn giấu đi dưỡng thương. Trọng Hoa phải mất rất nhiều công sức mới tìm được!”

Âu Dương Noãn cười nhẹ. Chuyện này nói ra cũng thật khéo. Ai cũng không ngờ được Hạ Vũ Nhiên lại vẫn còn sống. Lúc trước khi Tước Nhi bị thương, Hạ Vũ Nhiên được Tiểu Trọng Hoa mời vào kinh nhưng nửa đường lại bị đuổi giết. Xe ngựa rơi xuống vách núi nhưng may mắn hắn vẫn còn sống.

Chỉ là vì lo lắng bị sát hại nên vẫn luôn trốn đến bây giờ không dám xuất hiện. Đánh bậy đánh bạ thế nào lại cứu được Hạ Lan Đồ. Nếu không có Hạ Vũ Nhiên, chỉ sợ Hạ Lan Đồ lần này mạng có lớn cỡ nào cũng không thể sống được.

Hai mắt Tôn Nhu Trữ sáng lên, dĩ nhiên là hiểu được. Nàng nâng mắt lên nhìn Âu Dương Noãn, trong ánh mắt hàm chứa ý cười, thanh âm cũng đề thấp xuống: “Đã biết chân tướng còn cố ý ở trong này thừa nước đục thả câu. Muốn nhìn ta khóc sao? Nhưng dù sao cũng đa tạ!”

“Người an tâm chờ đợi một tháng nữa. Một tháng sau chờ hắn dưỡng thương tốt lên, hai người liền có thể cùng nhau rời đi. Từ nay trời cao, đất rộng, không bao giờ phải nhận đến ánh mắt của thế cục. Tôn Nhu Trữ kia....đã chết!” Âu Dương Noãn mỉm cười.

“Noãn Nhi... Người...” Hai mắt Tôn Nhu Trữ run lên, giống như muốn

nói gì nhưng chung quy vẫn không nói ra.

Âu Dương Noãn nhìn đối phương, ánh mắt vui vẻ: “Cuối cùng người có tình đã thuộc về nhau, như vậy ta cũng yên tâm. Bằng không trong lòng ta sẽ luôn cảm thấy tiếc hận khó chịu, những ngày này cũng không được thoải mái!”

Tôn Nhu Trữ trịnh trọng hướng Âu Dương Noãn hành một đại lễ, sau đó xoay người phiêu phiêu rời đi. Y phục màu hồng nhạt ở trong gió nhẹ nhàng phất lên, bước chân lại hết sức nhẹ nhàng. Âu Dương Noãn biết, Tôn Nhu Trữ chính là đã sống lại một lần nữa.

Mọi chuyện tiếp theo chính là thuận lý thành chương, Cửu hoàng tử cùng Hương Tuyết công chúa sau khi mãi cảm tạ Yến vương liền chuyển ra khỏi vương phủ. Yến vương phủ cũng rất nhanh liền tất bật nghênh đón sinh thần của Thế tử phi Âu Dương Noãn.

Hôm nay mọi gia tộc quan lại quyền quý trong kinh đô đều phái người mang lễ vật tới. Những phu nhân tiểu thư ngày thường hay qua lại với Âu Dương Noãn đều tự mình tới chúc mừng.

Âu Dương Noãn vốn không muốn làm lớn nhưng Yến vương phủ sau chuyện của Đồng thị liền rất cần thiết có những sự kiện vui như vậy.

Không chỉ là Yến vương nghĩ vậy, ngay cả Đại công chúa cũng nghĩ như thế. Còn cố ý bảo Đào cô cô tự mình đến đốc thúc, chỉ sợ Âu Dương Noãn sẽ làm qua loa. Thật sự là khiến nàng có chút dở khóc dở cười.

Là huynh đệ có quyền nhất của Hoàng đế, Yến vương phủ không tính là tráng lệ, diện tích đất tuy rằng không lớn nhưng cảnh trí lâm viên bên trong lại không hề tầm thường. Phòng ốc lầu xá cũng xa xỉ

khác xa những phủ viện bình thường. Toàn bộ Yến vương phủ mang lại cho người ta một loại cảm giác trang nghiêm.

Bởi vì là sinh thần của Thế tử phi, hơn nữa là do Âu Dương Noãn cố ý yêu cầu cho nên cũng không mời quá nhiều nam khách. Ngoại trừ Âu Dương Tước cùng Trấn quốc hầu thì còn mời thêm vài vị nam khách bình thường hay lui tới chặt chẽ với Yến vương phủ.

Âu Dương Noãn đứng ở cửa nghênh đón nhóm nữ khách, cảm giác được một cỗ ánh mắt gắt gao đang nhìn chăm chăm mình khiến nàng có chút kỳ quái.

Là ai?

Âu Dương Noãn ngẩng đầu nhìn về phía tầm mắt kia liền tiếp xúc với đôi mắt đen tối của Mộ Hiên Viên. Thấy nàng nhìn, khóe miệng hần liền lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Âu Dương Noãn xuất phát từ sự lễ phép nên cũng mỉm cười với hần rồi sau đó nhanh chóng chuyển tầm mắt.

Trường hợp như hôm nay là Mộ Hiên Viên cố ý hộ tống Mộ Hương Tuyết nên mới tới được, nhất thời mọi người liền ghé mắt.

Mộ Hương Tuyết vui vẻ bước lên, giữ chặt lấy tay Âu Dương Noãn: “Thọ tinh sao lại một mình đứng ở đây? Bọn ta có thể tự mình đi vào a!”

Âu Dương Noãn tất nhiên là không cần đứng ở đây nghênh đón khách nhân. Người nàng đang đợi là Lâm Nguyên Hình, không ngờ Mộ Hương Tuyết cũng tới.

Nàng không mời đối phương nhưng Mộ Hương Tuyết lại tha thiết

đến. Cho nên nàng cũng không thể cứ như vậy mà đuổi người đi:
“Công chúa, mời vào trong!”

Tươi cười của Mộ Hương Tuyết lại càng thêm xán lạn, làm nổi bật ánh mắt động lòng người: “Được! Cữu ca ta cũng có thể cùng vào chứ?”

“Đương nhiên có thể!”

Người tới là khách, tuy rằng là khách không mời mà đến nhưng người ngoài cũng không biết cho nên Âu Dương Noãn càng không thể để bọn họ đứng ngoài cửa cự tuyệt không mời vào.

Khi thu hồi ánh mắt, trong lúc vô ý lại đối diện với ánh mắt của Mộ Hiên Viên. Đôi mắt tựa như đêm tối đang nhìn nàng không hề chớp mắt. Thấy nàng nhìn lại liền nhẹ nhàng cười.

Âu Dương Noãn có một loại cảm giác, đối phương tựa hồ như đã nhìn nàng từ rất lâu. Nàng cũng ôn nhu cười cười đón bọn họ vào.

Vừa ăn bầy xong vị thứ liền nghe bên ngoài hô lên: “Thái tử điện hạ cùng Lâm trắc phi đến!”

Nhất thời trong đám người bắt đầu khe khẽ nói nhỏ: “Chẳng qua chỉ là sinh thần của Thế tử phi mà thôi, sao ngay cả Thái tử điện hạ cũng đến vậy?”

“Lâm trắc phi và Thế tử phi có tình cảm rất tốt. Thái tử đây cũng là vì Lâm trắc phi a!”

“Người thì biết cái gì? Lúc trước phụ thân Lan trắc phi mừng thọ Thái tử chẳng qua cũng chỉ tặng lễ vật qua cho có vậy thôi!”

"Đúng vậy, thật sự là kỳ quái! Một sinh thần nho nhỏ sao có thể khiến Thái tử gia tự mình đại giá quang lâm chứ?"

"Haizzzz, các người có nghe nói gì không? Gần đây Thái tử có nạp một tân sủng a!"

"Tân sủng gì?"

"Các người không biết a! Tân sủng kia là hoan tràng nữ tử nhưng cố tình Thái tử lại sủng ái vô pháp vô thiên. Nghe nói Tào trắc phi bởi vì đắc tội với nữ tử này mà bị Thái tử biếm thành thị thiếp a! Có thể thấy được người này nhận được bao nhiêu sủng ái! Các người không biết, ngoại hình của nàng, chắc chắn...."

Những ánh mắt hoài nghi phỏng đoán liền ào ào dừng trên người Âu Dương Noãn. Nàng lại vẫn không lộ thanh sắc, chỉ mỉm cười đón nhận.

Tiểu Diễn thoát nhìn tác phong nhanh nhẹn, khí độ phi phàm. Hắn mỉm cười nhìn về phía Âu Dương Noãn, trong ánh mắt kia tựa hồ như có thâm ý vô hạn.

Âu Dương Noãn nhìn thấy Lục Lăng bên cạnh hắn, trong lòng liền nhảy dựng lên. Nhưng Lục Lăng đã cúi đầu, không dám nhìn Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn mặc một thân xanh ngọc, trên búi tóc đơn giản chỉ có một phượng sai bằng ngọc bích trong suốt. Cả người toát lên vẻ thanh lệ động lòng người, tươi mát như hoa ngọc lan.

Còn Lục Lăng trang điểm cũng đơn giản, một thân màu xanh nhạt. Trâm trên đầu đính một đoá hải đường, ngoài ra còn có dây kết hoa lên thả dài theo mái tóc.

Tuy rằng bình thường có ba bốn phần tương tự Âu Dương Noãn, lại cố ý bắt chước theo từng cử chỉ của Âu Dương Noãn nhưng vô luận thế nào cũng không xóa bỏ được hơi thở phong trần tỏa ra từ cơ thể. Cho nên cả người thoạt nhìn như có bóng dáng của Thế tử phi nhưng lại cũng có chút cảm giác chẳng ra gì.

Mọi người vừa thấy Lục Lăng trong lòng không khỏi như sáng tỏ, mọi người đều âm thầm phỏng đoán. Sùng thiếp bên người Thái tử, thế nào mà lại tương tự như Thế tử phi vậy?

Lâm Nguyên Hình âm thầm lắc đầu. Một là chính phẩm, một chỉ là đồ giả lại đang mặt đối mặt đứng một chỗ. Thật sự là rất buồn cười a!

Nhưng bên môi Âu Dương Noãn lại nổi lên chút ý cười, giống như dòng sông đóng băng đang từ từ rã ra: “Thái tử điện hạ, Lâm trắc phi! Xin mời ngồi!”

Nói xong nàng liền cười nói với Hồng Ngọc: “Đi mời Vương gia và Thế tử đến đây!”

Yến vương cùng Tiểu Trọng Hoa lúc này đang nói chuyện với Trần quốc hầu trong thư phòng. Hiện tại lúc này bọn họ hẳn là nên ở đây.

Chương 392

Yến vương nâng ly rượu lên hướng về các vị khách nói lời hoan nghênh, mọi người cũng đáp lễ cảm tạ đã chiêu đãi. Sau đó liền bắt đầu hàn huyên, nói chuyện lớn chuyện nhỏ, lát sau liền có ca cơ vũ cơ lên sân khấu biểu diễn.

Vũ đạo cũng là do vũ cơ của Yến vương phủ thực hiện, cũng rất bình thường. Âu Dương Noãn cũng không muốn chỉ là một cái sinh thần nho nhỏ mà làm lớn. Nếu không phải Tiểu Trọng Hoa cùng đại công chúa đều kiên trì thì nàng thậm chí cũng không nghĩ sẽ chuẩn bị bữa tiệc này.

Lục Lăng ngồi bên cạnh Tiểu Diễn chỉ cúi đầu mắt nhìn mũi, mũi hướng xuống ngực. Lâm Nguyên Hình cùng những người bên cạnh cười nói. Âu Dương Noãn biểu cảm hứng thú dào dạt xem ca vũ, sắc mặt Tiểu Trọng Hoa rất bình tĩnh.

Mọi người đoán tới đoán lui, biểu cảm của đương sự đều rất bình thản khiến người ta không có cách nào đoán được cái gì. Trong lòng vì vậy mà càng cảm thấy kỳ quái, bốn người này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì a? Thật khiến người ta tò mò đến phát điên.

Ca múa được một nửa, chợt nghe thấy ngoài cửa có người kêu lên: “Cao xương quốc Đại hoàng tử tới....!”

Tiếp theo liền có một người cao lớn bước vào, bước chân nặng nề ngăn chặn tiếng nhạc du dương êm ái, một bộ dạng khí thế hoang dã.

Người đi tới không chớp mắt nhìn xuyên qua vũ cơ, trực tiếp đi đến trước mặt Thái tử, lớn tiếng nói: “Thái tử điện hạ! Ta tới chậm, mong ngài thứ lỗi!”

Tất cả mọi người đều sửng sốt, Cao Xương quốc Đại hoàng tử? Người này sao lại chạy đến đây?

Ánh mắt Âu Dương Noãn không tự giác mà nhìn về phía Mộ Hương Tuyết. Đạo âm thanh này giống như tiếng sét đánh xuống Mộ Hương Tuyết, tay nàng buông lỏng, ly rượu rơi xuống mặt đất, rượu bắn tung tóe hắt lên váy nàng.

Âu Dương Noãn nao nao: "Sao lại thế này?"

Thấy sắc mặt Mộ Hương Tuyết trắng bệch liền vội vàng an ủi: “Chẳng qua chỉ là đánh vỡ một cái ly, không sao! Công chúa không cần sợ!”

Nói xong liền phân phó hạ nhân thu dọn mảnh vỡ, lại lấy một cái ly khác mang qua.

Toàn bộ quá trình sắc mặt Mộ Hương Tuyết đều tái nhợt, luôn luôn cúi đầu. Âu Dương Noãn vừa thấy liền biết đối phương đang khấn trương, bởi vì tay nàng đặt dưới bàn cũng đều đang hơi run run.

Nhưng là vì sao? Vì sao Mộ Hương Tuyết đối với sự xuất hiện của vị Cao Xương Đại hoàng tử này lại có biểu hiện bất thường như thế? Nàng đang sợ hãi sao? Sợ hãi vị Đại hoàng tử này?

Chuyện này sao có thể? Nghe nói Đại hoàng tử là thân huynh của nàng, cùng do Hoàng hậu Cao Xương sinh ra. Theo lý mà nói thì bọn họ hẳn là phải rất thân cận mới đúng, sao nàng lại có bộ dáng sợ hãi như thế?

Trong lòng Âu Dương Noãn nghi hoặc, cũng may ca múa rất nhanh liền đã tiếp tục, cho nên mọi người cũng không mấy để ý đến biểu hiện bất thường của Mộ Hương Tuyết bên này.

Nhưng Âu Dương Noãn lại nhạy cảm chú ý tới, Mộ Hương Tuyết rõ ràng rút thân mình lại, tận lực trốn sau lưng Mộ Hiên Viên. Đường như muốn từ nơi này lặng yên không tiếng động lui ra ngoài.

Bên tai tiếp tục truyền đến từ vị trí chủ thượng có vài người cùng Đại hoàng tử_Mộ Long Bình nói chuyện. Đại sảnh yến hội nhiều thanh âm như vậy, tiếng cười, tiếng nói chuyện, tiếng ca, tiếng nhạc hòa vào nhau. Nhưng vì thanh âm của Mộ Long Bình rất lớn cho nên cứ thế truyền thẳng vào tai Âu Dương Noãn.

Thái tử cười nói: “Biết người muốn tới nên cố ý chuẩn bị tốt dịch quán cho người. Người sao còn chạy đến đây?”

“Ta đã tới dịch quán nhưng phát hiện Cửu đệ cùng muội muội của ta đều chạy tới đây. Thật sự là có lỗi, là ta không mời mà tự chạy đến a! Yến vương điện hạ, thất lễ! Thất lễ!”

Yến vương cười nói: “Đại hoàng tử là khách nhân có mời cũng là mời không đến, làm sao có chuyện thất lễ? Nếu sớm biết ngài đã tới Đại Lịch, chúng ta nhất định đã gửi thiệp mời tới!”

Mộ Long Bình trời sinh mày kiếm mắt sáng, cao lớn cường tráng. Bắt mắt nhất chính là chiếc mũi ưng cao dài, khiến tướng mạo hấn tăng thêm mấy phần hoang dã.

Âu Dương Noãn chú ý tới những người phía sau Mộ Long Bình đều là những người có thân hình đặc biệt cao lớn. Bọn họ đứng nơi đó, cơ hồ đều đem tầm mắt của người khác tất cả đều thu hút.

Mộ Long Bình nghe Yến vương nói xong liền cười lớn: “Vương gia quá khách khí rồi! Lúc trước ngài tới Cao Xương, ta thay mặt Phụ hoàng chiêu đãi ngài, cấp bậc lễ nghi có nhiều chỗ không được chu toàn, ngài cũng không trách! Hôm nay biết được là sinh thần của Thế tử phi, ta đặc biệt đến chúc mừng, quây rầy đến quý phủ, ta kính ngài một ly!”

Tiểu Diễn ha ha cười nói: "Một ly? Người là đến muộn a, phải tự phạt ba chén!”

Âu Dương Noãn mỉm cười ngồi ở chỗ kia, nàng ẩn ẩn cảm giác được một cỗ hàn khí lạnh lẽo đang đánh úp lại. Ánh mắt đảo qua liền thấy ánh mắt Mộ Long Bình cũng đảo qua bên này.

Nàng phát hiện ánh mắt này chẳng phải hướng về mình mà là đang hướng tới Mộ Hương Tuyết cách đó không xa. Âu Dương Noãn lúc này liền kết luận, vị Đại hoàng tử này chính là vì Mộ Hương Tuyết mà đến.

Vũ đạo tuyệt đẹp, tiếng đàn lượn lờ, không khí yến hội có vẻ rất thoải mái vui vẻ.

Ánh mắt Mộ Long Bình đảo qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên một người. Hắn đột nhiên cười nói: “Vị này là....”

Ánh mắt Tiểu Diễn liền hiện lên tia hứng thú: “Vị này là đệ đệ của thế tử phi, Âu Dương thiếu tướng quân! Hắn cũng là phu quân của Tiểu Nhiên quận chúa!”

Trong lòng Âu Dương Noãn bỗng nhớ tới có gì đó không được thích hợp. Năm đó hướng Tiểu Nhiên cầu hôn cũng có vị Đại hoàng tử tiếng tăm lừng lẫy này. Nghe nói hắn một năm trước đã từng tới Đại

Lịch, khi đó liền xem trọng Tiểu Nhiên.

Chẳng qua lúc ấy hắn đã cưới chính phi, tuy rằng hắn có lấy vị trí chính phi này hứa với phụ mẫu Tiểu Nhiên, cam đoan sẽ để Tiểu Nhiên cùng chính phi ban đầu cùng ngồi cùng ăn nhưng phu thê vương gia chung quy cũng không muốn nữ nhi chịu một chút ủy khuất nào nên đã từ chối.

Âu Dương Noãn nghĩ đến đây liền không khỏi nhíu mày. Tiểu Nhiên khi đó chỉ là một tiểu nha đầu, còn Mộ Long Bình này sớm đã là một nam nhân thành thục. Hắn sẽ thích một tiểu cô nương vẫn chưa lớn hết sao?

Nàng dám khẳng định, thứ đối phương nhìn trúng không phải là bản thân Tiểu Nhiên mà nhất định là vì hắn có mưu đồ khác.

Âu Dương Tước lúc này không suy nghĩ nhiều, lúc này đứng dậy hướng người tới cúi người cười nói: “Âu Dương Tước diện kiến Đại hoàng tử!”

Thanh âm Mộ Long Bình liền lãnh trầm: “Hóa ra là Âu Dương tướng quân, nghe danh đã lâu!”

Mộ Long Bình nay đã hơn hai mươi tuổi, còn Âu Dương Tước lại chỉ mới mười bốn tuổi. Chẳng qua là Mộ Long Bình trường kỳ sống an nhàn sung sướng, dưới ánh mắt ẩn ẩn có một tầng ứ thanh, làn da có vẻ tái nhợt.

Mà Âu Dương Tước bởi vì được tôi luyện trên chiến trường, làn da vốn trắng trẻo nay cũng đã biến thành màu lúa mạch, càng tăng thêm một phần anh khí, thiếu niên qnh tuấn. So ra thì Mộ Long Bình có vẻ kém cỏi hơn nhiều.

Ánh mắt Âu Dương Noãn bình thản đảo qua Mộ Long Bình lại chuyển tới Âu Dương Tước. Phát hiện Tiểu Nhiên một bên lộ ra vẻ mặt khẩn trương, trong lòng không khỏi nổi lên một chút sầu lo. Mặc kệ lúc trước nguyên nhân cự hôn là gì, xem ra hôm nay vị Đại hoàng tử này không hề có một chút hảo cảm với Âu Dương Tước.

Âu Dương Tước cũng sớm cảm nhận được địch ý đến từ đối phương. Nhưng vẻ mặt hắn lại rất bình tĩnh. Cũng vì nguyên nhân đó mà Mộ Long Bình có chút không thoải mái.

“Đã sớm nghe đến uy danh của Âu Dương thiếu tướng quân. Một trận chiến với Nam Chiếu, Âu Dương thiếu tướng quân trên chiến trường dũng mãnh dị thường, một đao liền chém rơi đầu lãnh tướng. Thiếu niên dũng mãnh phi thường như thế thật khiến chúng ta khâm phục không thôi. Hôm nay vừa thấy càng khiến người ta thêm kinh ngạc, hóa ra người thật đúng là tuổi trẻ tài cao a!”

Thanh âm Âu Dương Tước vẫn trầm bổng bình thản như cũ: “Đại hoàng tử quá khen rồi!”

Tiểu Diễn nhìn về phía Tiểu Trọng Hoa, cười nói: "Âu Dương thiếu tướng quân thật sự là càng ngày càng có phong phạm anh hùng. Công của tỷ phu cũng không thể không nhắc đến a!”

Trên mặt Tiểu Trọng Hoa chỉ mang theo ý cười nhàn nhạt, vẻ mặt lười nhác. Nhưng cẩn thận nhìn lại liền cảm nhận được toàn thân hắn trong lúc lơ đãng lộ ra hàn khí lãnh lẽo. Cặp mắt như đá quý kia liền giống như hồ băng dần đông lại trong mùa đông, lãnh khí dày đặc, một chút độ ấm cũng không có.

Lúc này hắn đang dùng loại ánh mắt đó lảng lảng nhìn Tiểu Diễn: “Thái tử quá khen!”

Tiểu Diễn cũng nhìn thẳng Tiểu Trọng Hoa, lại cảm thấy chấn động. Hắn áp chế sự không vui trong lòng, nhưng lại làm như không có chuyện gì phát sinh vẫn bình thường xem ca múa, thảnh thơi lại cùng Lục Lăng bên cạnh nói chuyện.

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa lạnh như băng đảo qua Lục Lăng, trong ánh mắt có một tia trào phúng nhàn nhạt.

Mặc kệ trên chủ tọa sóng ngầm mãnh liệt thế nào, ca múa dưới đài vẫn theo lẽ thường mà tiếp tục. Rất nhanh, ca múa cũng biểu diễn xong. Yển vương sau khi đương trường ban thưởng, nhóm ca kỹ liền dập đầu cảm tạ sau đó rời đi.

Mộ Long Bình hơi hơi nghiêng thân đi, nhìn về phía Tiểu Diễn cười nói: “Nghe nói Đại Lịch không chỉ có ca múa đẹp mắt mà võ thuật cũng rất tuyệt!”

Nói xong hắn nhìn về phía Âu Dương Tước, lớn tiếng nói: “Âu Dương thiếu tướng quân, nghe nói kiếm thuật của ngươi rất tốt. Không biết hôm nay có thể vì mọi người biểu diễn một hồi?”

Tiểu Diễn tựa tiểu phi tiểu nhìn Âu Dương Noãn: “Âu Dương thiếu tướng quân, khó có được thịnh tình của Đại hoàng tử. Ngươi không ngại vì mọi người biểu diễn một hồi đi!”

Âu Dương Noãn nghe vậy, trong lòng liền khẽ động. Tước Nhi học võ nghệ là vì muốn bảo vệ đất nước, không phải dùng để biểu diễn mua vui. Yêu cầu này của Đại hoàng tử hiển nhiên là quá đáng, nếu theo tính cách của Tước Nhi thì nhất định sẽ cự tuyệt.

Nhưng hôm nay là một trường hợp vui vẻ, nếu thực sự cự tuyệt thì chỉ sợ sẽ lưu lại ấn tượng kiêu ngạo bất tuân. Âu Dương Noãn thực muốn nhìn một chút, Âu Dương Tước sẽ làm như thế nào?

Ai ngờ Âu Dương Tước thế nhưng lại đứng lên, hai tay chấp lại thành quyền, tất cung tất kính đáp: “Âu Dương Tước xin tuân lệnh Thái tử!”

Âu Dương Noãn nhìn hần bước ra giữa sân, từng bước từng bước đều rất cường đại tự tin, chậm rãi khiến lòng nàng cũng dần yên lại.

Âu Dương Tước rút thanh bội kiếm sáng loáng bên hông, hướng Thái tử cùng Yến vương hành lễ, sau đó cất cao giọng: “Một điệu múa này là dành tặng cho tỷ tỷ ta!”

Ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người Âu Dương Noãn. Nàng liền cười rộ lên, Đại hoàng tử, đệ đệ của ta là vì ta mà biểu diễn chứ không phải là cho người xem, hiểu chưa?

Âu Dương Tước mỉm cười, bắt đầu múa kiếm. Lúc bắt đầu động tác rất chậm, từ từ mọi người mới phát hiện được động tác của hần càng lúc càng nhanh, hàn quang cũng sôi nổi trước mắt.

Từ vị trí ngồi chỉ có thể thấy được dưới đài kiếm sáng lóng lánh như mặt trời trời chiếu lên đại dương. Kỹ thuật tay chân của Âu Dương Tước đều rất mạnh mẽ nhanh nhẹn, giống như cưỡi rồng, bóng kiếm như sóng lớn mãnh liệt nơi đại dương, mạnh mẽ hùng tráng, kinh hồn động phách. Kiệt lực biểu đạt kiếm vũ chiến đấu hào hùng khiến toàn bộ mọi người có mặt đều biến sắc, thần di mắt hoa.

Lúc này Âu Dương Tước hào quang vạn trượng, thế không thể đỡ, thực đúng như câu thơ: Hoắc như nghệ xạ cửu nhật lạc, Kiêu như quần đế tham long tường. Lai như lôi đình thu chấn nộ, Bải như giang hải ngưng thanh quang!

(Đây là bốn câu thơ trích từ bài thơ Quan công Tôn Đại Nương Đệ tử

vũ kiếm khí hành - Đổ Phủ. Dịch nghĩa: Sáng rực như Hậu Nghệ bắn rơi chín mặt trời, vững vàng như các chúa tiên cỡi rồng lượn. Đến khi sấm sét thu hết cơn giận dữ, dừng như sông bể đọng ánh sáng trong veo)

Âu Dương Noãn nhìn bóng dáng vừa quen thuộc lại vừa xa lạ giữa sân, trong lòng cảm khái.

Tước Nhi như vậy so với tiểu đệ đệ hoạt bát đáng yêu trước đây lại càng chói mắt, càng làm cho người ta chú ý. Có lẽ đây mới chính là Âu Dương Tước chân chính mà không phải là tiểu hài tử một mặt chỉ biết núp dưới cánh chim của tỷ tỷ kia.

Tân khách đều bị kiếm thuật tuyệt luân này dọa cho phần khích trợn mắt há miệng, khâm phục không thôi.

Nhưng Mộ Long Bình lại nhìn chằm chằm hình bóng đang biến chuyển không ngừng phía giữa sân kia, sắc mặt trở nên âm trầm bất định, trong mắt ánh sáng lạnh lóe lên.

Tay hắn bỗng nhiên gắt gao nắm chặt, sau đó hắn cười lớn, tiếng cười khiến mọi người phải ghé mắt chú ý: “Âu Dương thiếu tướng quân quả nhiên là tuổi trẻ anh hùng, chỉ là một mình ngươi biểu diễn khó tránh khỏi quá mức đơn điệu. Ta cũng mang đến một vị anh hùng, không biết có thể mời ngươi tỷ thí một hồi?”

Lúc này Mộ Hiên Viên vẫn luôn một mực yên lặng quan sát thế cục liền thân nhiên nói: “Hoàng huynh, chúng ta dù sao cũng là khách nhân. Đây lại là thọ yến của Thế tử phi, ở trong này đao quang kiếm ảnh chẳng phải sẽ làm chậm trễ thọ yến của người ta sao? Chúng ta vẫn nên để cơ hội khác đi!”

Ánh mắt lạnh như băng của Mộ Long Bình đảo qua Mộ Hiên Viên,

trong ánh mắt kia hàm chứa vô số ý miệt thị. Ngay cả Âu Dương Noãn cũng cảm nhận được.

Mộ Long Bình lạnh lùng nói: “Bình thường khó có dịp thuận lợi như vậy. Chẳng lẽ hoàng đế là đang sợ võ sĩ của chúng ta sẽ đả thương Âu Dương thiếu tướng quân sao?”

Lời này thốt ra, sắc mặt của toàn bộ người Đại Lịch đều rất khó coi. Đại hoàng tử này nói chuyện cũng quá ương ngạnh kiêu ngạo rồi. Nếu Âu Dương Tước không đáp ứng chẳng phải chính là sợ bọn họ sao?

Mộ Long Bình không hề để ý tới Mộ Hiên Viên, ngược lại nhìn về phía Âu Dương Noãn, hất cằm lên nói: “Thế nào? Thế tử phi cũng không tin tưởng đệ đệ của mình sao?”

Âu Dương Noãn mỉm cười thầm nghĩ, không sợ người quang minh chính đại đến luận võ, chỉ sợ người trộm gian dùng mách lới thôi.

Nàng thản nhiên nói: “Ta vốn không mấy hứng thú với múa đao lộng thương này nọ.....”

Lời vừa nói được một nửa thì Âu Dương Tước đột nhiên cướp lời: “Tỷ tỷ, Đại hoàng tử cũng đã mở miệng chúng ta sao có thể cự tuyệt?”

Sau đó hắn nhìn Mộ Long Bình, mặt không chút biểu cảm, hai tay ôm quyền: “Ta cũng muốn được nhận thức một chút dũng sĩ của quý quốc!”

Mộ Long Bình cười rộ lên, trong mắt lóe ra ánh sáng âm lãnh: “Thiếu tướng quân gan dạ dũng cảm, thật sự khiến cho tiểu vương bội phục. Chẳng qua là ta muốn nói đao kiếm không có mắt, người cũng

nên cẩn thận một chút!”

Vừa dứt lời một nam tử cường tráng đứng sau lưng Mộ Long Bình bước ra, khuôn mặt lãnh ngạnh, ánh mắt hung ác, uy thế bức người.

Chờ người này đi đến trước mặt Âu Dương Tước mọi người vừa liếc mắt liền nhìn ra sự chênh lệch giữa hai người.

Nam tử xa lạ này dáng người tráng kiện, lưng hùm vai gấu, nhìn rất uy mãnh. Trên mặt mọi người không khỏi đều lộ ra thần sắc lo lắng, sợ Âu Dương Tước thất bại thì sẽ thật sự rất khó coi.

Mộ Hương Tuyết không khỏi có chút lo lắng nói với Âu Dương Noãn: “Thế tử phi, mau ngăn đệ đệ người lại. Người này là Kim Mạn, võ sĩ mạnh nhất Cao Xương chúng ta. Hắn từ nhỏ lớn lên trong bầy sói, lực đại vô cùng, dã tính khó thuần, mười nam tử trưởng thành cũng không địch nổi lại hắn. Chỉ một mình đệ đệ người thì nhất định sẽ rất thiệt thòi! Nếu thua thì sẽ thực mất mặt!”

Âu Dương Noãn nhìn bóng dáng cao ngất kiên nghị kia, nhẹ nhàng lắc đầu: “Tước Nhi biết bản lĩnh của mình, hắn sẽ không làm xằng bậy!”

Thực tế lòng của nàng cũng không được như vậy. Nàng thấy đối phương rất có ác ý, lúc này chắc chắn quyết tâm đánh thắng Âu Dương Tước. Nàng sợ một khi như vậy sẽ tổn thương đến lòng tự trọng của hắn.

Vừa nghĩ như vậy, nàng liền nhìn qua Tiểu Trọng Hoa. Lại thấy hắn chỉ điềm nhiên nhìn nàng mỉm cười, hơi hơi lắc đầu.

Đây là hắn đang muốn nói nàng không cần phải quá khẩn trương. Âu Dương Noãn trấn định tinh thần, hướng giữa sân nhìn lại.

Bóng kiếm, đao phong như tia chớp. Âm thanh binh khí giao nhau, hai người chiến đấu cực kỳ kịch liệt.

Ngoài dự kiến của mọi người, Kim Mạn này chẳng phải là loại nam tử hữu dũng vô mưu chỉ được cái to xác. Cây đại đao trên tay hấn sáng lóng lánh, uy thế bức người, một chút cũng không hề thua kém trường kiếm trên tay Âu Dương Tước.

Âu Dương Noãn vừa liếc mắt liền có thể nhận ra, đại đao kia là hung khí đã nhuộm qua rất nhiều máu tươi. Nàng vốn còn cảm thấy dựa vào kinh nghiệm tích lũy được trên chiến trường Âu Dương Tước có thể thắng được một nam tử chỉ có vũ lực cùng vóc dáng to lớn. Nhưng hiện tại xem ra Kim Mạn này không hề đơn giản như thế!

Đao pháp của Kim Mạn cực nhanh, vượt xa sự tưởng tượng của mọi người. Quan trọng chính là mỗi một nhát chém đều không hề lưu tình chút nào.

Âu Dương Noãn nhìn rất rõ ràng, đầu đao kia đã ba lần hướng xuống những vị trí yếu hại của Âu Dương Tước. Nhưng rất may đều bị Âu Dương Tước kịp thời ngăn cản.

Tiểu Nhiên rốt cuộc vẫn còn trẻ, chung quy vẫn thiếu kiên nhẫn, mấy lần thất thanh kêu sợ hãi: “Phu quân cẩn thận!”

Một công một thủ, võ công của hai người dần rõ hơn. Võ công của Âu Dương Tước là do một tay Tiểu Trọng Hoa chỉ điểm, thân hình của hắn như nước chảy mây trôi, chỉ cần một động tác nhẹ liền có thể tránh được thế đao sắc bén liên tục hướng ngực hắn đâm tới. Khi hai người định thần, hắn đã đứng sau lưng đối phương.

Kiểm quang chớp động, một chiêu cũng hóa thành mười, trăm đao

kiếm quang như băng hà đầy trời, như cây vạn tuế thịnh phóng khiến người ta hít thở không thông khi nhìn kiếm quang phong tỏa sắc bén vô cùng đó.

Trong khán giả có người vui mừng khôn xiết vui vẻ nói: “Tốt lắm! Tốt lắm! Nhất định sẽ thắng!”

Nhưng đúng lúc này Kim Mạn đột nhiên trợn trừng hai mắt, hét lớn một tiếng, toàn thân cốt răng rắc vang lên. Trên mặt đỏ bừng bừng, vẻ mặt trở nên dữ tợn đáng sợ. Cơ bắp trên người cuộn cuộn nổi lên, hắc gươm cao đại đao giống như mãnh thú nổi cơn điên nhằm vào Âu Dương Tước. Tốc độ nhanh như tia chớp, Âu Dương Tước bị sức mạnh điên cuồng kia làm cho liên tục phải rút lui, mắt thấy sẽ bị thương.

Mọi người liên tục sợ hãi kêu lên, nhóm nữ quyến sợ tới mức hoa dung thất sắc, che kín mắt. Tiểu Nhiên đột nhiên đứng lên, không hề nghĩ ngại muốn lao xuống, nhưng lại bị mama nha đầu bên cạnh ngăn lại.

Âu Dương Noãn kìm lòng không được liền đứng lên. Nhưng trên mặt vẫn kiệt lực duy trì vẻ trấn định, ánh mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm phía dưới.

Âu Dương Tước mặt không đổi sắc, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh. Hắc bổng nhiên gươm cao thân mình, cấp tốc hướng phần eo, điểm yếu duy nhất của Kim Mạn hung hăng đá xuống. Kim Mạn á to một tiếng, mọi sức lực dồn nén đều biến mất, đại đao trong tay rơi khỏi tay bay ra phía ngoài.

Tất cả mọi người đều ngây dại, thậm chí còn không kịp phản ứng đã thấy đại đao kia thẳng hướng Âu Dương Noãn mà bay đến. Tất cả mọi người đều thất thanh kêu lên.

Mọi chuyện phát sinh quá đột ngột, Âu Dương Noãn thậm chí còn không kịp phản ứng. Đại đao kia hoàn toàn không khống chế được đã bay nhanh đến trước mặt nàng, căn bản không cho nàng kịp tránh.

Đột nhiên có một cổ đại lực đẩy Âu Dương Noãn ra sau, tiếp theo là nặng nề ngã trên đất. Người đó ôm chặt nàng bảo vệ trong lòng, đại đao kia bị hấn đánh bay ra ngoài đáp xuống bàn trước mặt Tiểu Diễm. Mặt bàn cứng rắn bị đại đao chém một cái gỗ vụn văng khắp nơi.

Âu Dương Noãn ngẩn ra, lúc này mới phát hiện người đang ôm lấy mình là Tiểu Trọng Hoa.

Chỉ là khi hấn dùng tay của mình đánh chuyển hướng đại đao kia cũng đã bị thương, máu đang chảy ròng ròng. Xương trắng mờ hồ cũng hiện ra, có thể thấy được một đao này dũng mãnh cỡ nào. Nếu vừa rồi một đao này dừng trên người mình, chỉ sợ xương sọ cũng vỡ vụn như mặt bàn kia. Lực đạo thật đáng sợ.

Âu Dương Noãn hoảng loạn ôm lấy tay Tiểu Trọng Hoa: “Không sao chứ? Mau gọi Thái y!”

Ánh mắt mọi người nhất thời đều tập trung vào Tiểu Trọng Hoa, thế nhưng không ai chú ý đến thần sắc khó coi của Tiểu Diễm.

Vừa rồi khi đại đao bay đi, hấn cũng lập tức muốn xông qua cứu Âu Dương Noãn nhưng vị trí của hấn cách nàng quá xa. Hấn vừa muốn đứng lên liền phát hiện Tiểu Trọng Hoa đã ôm lấy Âu Dương Noãn. Còn chưa kịp phản ứng, đại đao kia đã chuyển hướng bay đến trước mặt hấn.

Tiểu Diễm tràn ngập lửa giận không có chỗ phát tiết, lập tức hướng

Mộ Long Bình quát lớn: “Người có ý gì đây?”

Âu Dương Noãn lại không có tâm trí nào bận tâm đến động tĩnh bên kia. Tiểu Trọng Hoa gắt gao ôm lấy vai nàng, sắc mặt trắng bệch, đầu đầy mồ hôi. Trong ánh mắt hấn vẫn còn vẻ hoảng sợ đến cực điểm, tay nắm lấy bả vai nàng vẫn hơi run run.

Âu Dương Noãn biết hấn lo lắng cái gì nên vội vàng nói: “Ta không sao! Ta thực sự không sao! Chàng mau ngồi xuống trước, thái y lập tức sẽ đến!”

Tiểu Trọng Hoa cầm chặt lấy tay nàng, một câu cũng không nói. Một màn vừa rồi khiến tim hấn cũng ngừng đập. Chỉ chậm một chút nữa thôi, nếu không phải hấn dùng hết sức lực của mình thì rất có khả năng hiện tại nàng chỉ còn là một cỗ thi thể. Chỉ nghĩ đến thôi hấn cũng cảm thấy lạnh sống lưng.

Mộ Long Bình biết đã phạm vào đại họa nên lập tức đứng lên: “Thái tử thứ tội. Thế tử, đều là do Kim Mạn lỗ mãng khiến ngài cùng Thế tử phi bị sợ hãi! Ta nhất định sẽ làm hết sức để bù đắp!”

Tiểu Trọng Hoa dĩ nhiên đã bình tĩnh trở lại, hấn nắm chặt lấy tay Âu Dương Noãn nói: “Đại hoàng tử! Ta kính trọng người là khách quý, nhưng chuyện hôm nay người gây nên thực sự rất lỗ mãng. Nếu người bị thương là ái thiếp của ta thì cho dù mười Kim Mạn cũng không đổi được. Người làm thế nào bù lại?”

Mặt Yến vương cũng lạnh xuống, dám trên yến hội công nhiên hạ độc thủ, cũng không khỏi quá khinh thường Yến vương phủ rồi.

Mộ Long Bình có chút xấu hổ. Tuy rằng quốc lực của Cao Xương không kém nhưng hấn còn có công việc quan trọng, chưa đến lúc cùng Đại Lịch kết thù. Vừa rồi hấn không thể ngăn tính hiếu thắng

của bản thân, thiếu chút nữa là gây ra họa lớn, trở về nhất định sẽ bị phụ hoàng trách phạt.

Mộ Long Bình lập tức liên thanh nói: “Thế tử! Vừa rồi đều là sai lầm của Kim Mạn, đều do hấn tranh cường hão thắng khiến Thế tử phi bị sợ hãi. Cũng là do ta quản giáo hạ nhân không nghiêm, trở về ta nhất định sẽ nghiêm trị!”

Nói xong liền xoay người hung hấn mắng Kim Mạn một phen rồi lại lớn tiếng quát: “Người đâu! Mau kéo hấn xuống!”

Tiểu Trọng Hoa cười lạnh nhìn một màn này. Cho dù như vậy thì sao? Trên đời này nào có chuyện dễ dàng như thế? Yến vương phủ cũng không phải là nơi để người khác có thể tùy tiện làm bậy. Còn nhiều thời gian, Mộ Long Bình nhất định sẽ có một ngày phải hối hận vô cùng vì chuyện hôm nay.

Mộ Long Bình nhìn ánh mắt của Tiểu Trọng Hoa, đột nhiên rung mình. Hấn không tự chủ được mà nhìn Cửu hoàng tử Mộ Hiên Viên, ý bảo đối phương nghĩ cách.

Mộ Hiên Viên đứng lên, bưng ly rượu đến trước mặt Âu Dương Noãn, dùng một loại giọng điệu chân thành tha thiết nói: “Dũng sĩ nước ta lỗi mắng vô lễ, kính hách đến Thế tử phi, xin ngài thứ tội. Ta đây xin bồi tội với ngài!”

Đường đường là một hoàng tử, lại tự mình châm rượu đến bồi tội, đây cũng là một sự nể mặt rất lớn a!

Hướng chi Mộ Hiên Viên còn có thái độ khiêm tốn, thoát nhìn so với Mộ Long Bình tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Sắc mặt mọi người cũng vì vậy mà hòa hoãn hơn.

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: "Ta cũng sao, ngài không cần đa lễ!"

Chỉ là vẻ mặt của nàng rất lạnh nhạt, cũng không nhiều lời.

Tiểu Diễn nhìn sắc mặt nặng nề của Tiểu Trọng Hoa, ngược lại liền cười rộ lên. Đối phương là Đại hoàng tử Cao Xương, dựa theo huyết thống thì là người có khả năng nhất sẽ kế thừa ngôi vị. Chẳng lẽ thực sự chỉ vì một chuyện nhỏ này mà căng thẳng với hắn?

Tiểu Diễn vừa nghĩ liền không khỏi mỉm cười: "Được rồi! Đại hoàng tử cũng đã xử lý Kim Mạn, chuyện này coi như xong! Ngày khác Đại hoàng tử lại mang lễ vật Cao Xương tặng cho Thế tử phi, xem như là an ủi nàng!"

Chương 393

Lời này khiến sắc mặt mọi người đều trở nên có chút vi diệu.

Bọn nha đầu vẫn dựa theo trình tự ẩm yến, dâng điểm tâm cùng rượu ngon lên cho mọi người. Yến vương bưng ly rượu lên kính hai vị hoàng tử, sau đó mọi người cũng mới được thả lỏng hơn.

Thái y rất nhanh đã đến, Tiểu Trọng Hoa lui xuống bằng bó vết thương. Trong lòng Âu Dương Noãn rất lo lắng cho hắn nhưng vì nàng là chủ nhân của bữa tiệc nên không tốt nếu rời đi. Bằng không người khác sẽ cho rằng nàng sinh lòng oán hận cho nên chỉ đành tiếp tục ngồi lại cùng mọi người ẩm yến.

Nữ quyền ngồi cách chính tích xa một chút, các nàng nhìn Lục Lăng yếu điệu được ngồi cạnh Thái tử, ánh mắt không khỏi trở nên hèn mọn.

Chu Ngưng Bích lặng lẽ hỏi Dung quận chúa một bên: “Quận chúa, người nhìn Lục Lăng kia xem! Thế nào lại giống Thế tử phi như vậy? Đã thế Thái tử lại còn ngênh ngang mang nàng cùng đi vào a!”

Dung quận chúa tựa tiểu phi tiểu nhưng lại không mở miệng. Từ sau dạ yến ở Võ quốc công phủ lần trước nàng liền im lặng, không dám lại dễ dàng đắc tội với Âu Dương Noãn. Lúc này nghe Chu Ngưng Bích vốn nổi tiếng nhiều lời nói như vậy, trong lòng âm thầm cao hứng, nhưng trên mặt cũng là bất động thanh sắc.

"Chẳng lẽ Thái tử là thích Thế tử phi sao? Điều này sao có thể? Lâm trắc phi là biểu tỷ của Thế tử phi a! Hơn nữa lại có quan hệ rất tốt, lúc

trước Thế tử phi còn thường xuyên tới phủ Thái tử. Hay là bọn họ sớm minh tu sạn đạo, ám độ trần thương.....”

Dung quận chúa hé miệng cười: “Mọi người đừng dễ tin lời đồn bên ngoài. Chuyện giữa Thế tử phi Yến vương phủ và Thái tử rốt cuộc là chuyện gì chúng ta đều không biết được. Những lời làm ảnh hưởng đến danh dự của người khác như vậy chúng ta vẫn nên nói ít thì hơn. Nhưng mà Thế tử phi tuổi còn trẻ đã có thể khiến nhiều người vì nàng thần hồn điên đảo như thế, ta thật sự là cam bái hạ phong!”

Lúc này Dung quận chúa đã hồn nhiên quên đi chuyện huyên náo năm trước hai thiếu niên vì nàng mà rút kiếm, cuối cùng đều chết từng huyên náo một thời gian.

Tiền Hương Ngọc một bên bĩu môi nói: “Dung quận chúa làm người đúng là lương thiện phúc hậu. Nhưng loại nữ nhân này rõ ràng ngầm thông đồng với nam nhân, ngoài mặt thì giả vờ đoan trang hiền thục. Loại nữ nhân như nàng, tên thế nhưng lại bị nhắc đến cùng tên với người. Thật sự là khiến người ta tức chết mà!”

Tiền Hương Ngọc tuy rằng đã lập gia đình nhưng đối với Tiểu Trọng Hoa vẫn nhớ mãi không quên như cũ, luôn khắp nơi nhằm vào Âu Dương Noãn. Nếu vừa rồi đại đao kia có thể chém Âu Dương Noãn thành hai nửa thì chắc nàng sẽ vì cao hứng mà nhảy dựng lên rồi!

Dung quận chúa nhẹ nhàng lắc đầu, giống như là không thèm để ý đến: “Người nói quá lời rồi!”

Âu Dương Noãn nhàn nhạt quét mắt về phía bên này, mấy nữ nhân nhàn ngôn toái ngữ lập tức ngậm miệng lại. Trong lòng nàng thầm than, mấy người này thật đúng là không yên phận, ở trên địa bàn của người khác còn kiêu ngạo như vậy.

Âu Dương Noãn phân phó nha đầu bỏ chút ba đậu trong thức ăn của bọn họ. Để xem xem các nàng còn khí lực hồ ngôn loạn ngữ nữa không.

Mộ Hương Tuyết tự mình rót một ly rượu rồi đi đến ngồi trước mặt Âu Dương Noãn, nhẹ giọng nói: “Thế tử phi, vị Lục Lăng cô nương này có nhiều nét rất giống ngươi. Có phải rất phiền toái hay không?”

Âu Dương Noãn uống một ly rượu, khẽ cười nói: “Trên đời này luôn không cấm được miệng người khác. Lời đồn về ta chưa bao giờ ít, thanh giả tự thanh, ta cho tới bây giờ đều chưa từng để ý. Công chúa cũng không cần để trong lòng!”

Mộ Hương Tuyết mỉm cười: “Nhưng Đại Lịch luôn đặt nặng danh tiết của nữ tử, Thế tử phi thực sự không quan tâm sao?”

Âu Dương Noãn nâng mắt nhìn Mộ Hương Tuyết, tươi cười sáng ngời mà trong suốt, không hề nhiễm chút tạp chất: “Để ý thì sao mà không để ý thì thế nào, bọn họ vĩnh viễn cũng chỉ có thể ở sau lưng nghị luận người khác. Vì sao không dám đến nói trước mặt ta? Điều này đã nói lên chính bản thân các nàng cũng chột dạ, hạng người này ta nếu cùng so đo thì chẳng phải ta cũng giống bọn họ sao?”

Mộ Hương Tuyết vì lời nói thẳng thắn của nàng làm cho kinh sợ. Nửa ngày sau mới nhẹ nhàng gật đầu, trầm mặc một hồi mới nói: “Ngươi nói rất đúng. Mấy loại chuyện đồn đãi này chi bằng cứ để thanh giả tự thanh là tốt rồi....”

Âu Dương Noãn cười nói: “Công chúa, ngươi cùng Đại hoàng tử là thân huynh muội sao?”

Mộ Hương Tuyết sững sốt, lập tức nói: “Đúng vậy! Đại hoàng huynh là trưởng tử của mẫu hậu ta!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, lộ ra vẻ mặt hơi đăm chiêu. Đã là huynh muội thân sinh, vì sao Mộ Hương Tuyết lại sợ hãi Mộ Long Bình như vậy? Không phải nàng có quan hệ rất tốt với Mộ Hiên Viên sao?

Sau khi buổi yến kết thúc, mọi người đều ào ào rời đi. Tiểu Trọng Hoa cùng Yến vương đều tiễn khách phía trước. Âu Dương Noãn tự mình tiễn Lâm Nguyên Hình lên xe ngựa rồi xoay người trở về.

Lúc đi qua hoa viên lại thấy Tiểu Diễm nghiêng ngả lão đảo đi tới, trên mặt ửng hồng, thoạt nhìn giống như là có chút uống hơi nhiều. Hắn một mạch đi tới, hai mắt nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn, bộ dáng như là có chuyện muốn nói với nàng.

Khách nhân đều đã tan, bọn nha đầu mama cũng đều ở phía trước bận rộn thu dọn. Bên cạnh Âu Dương Noãn lúc này chỉ mang theo Hồng Ngọc và Xương Bò, hai người nhìn thấy tình cảnh này thì đều khần trương. Hồng Ngọc lập tức cầm lấy tay Xương Bò ấn nhẹ, Xương Bò liền lập tức xoay người chạy đi.

Tiểu Diễm cũng không rảnh quan tâm Xương Bò, hắn nhìn Âu Dương Noãn, trong mắt đều đỏ đậm, bộ dáng giống như có chút không khống chế được.

"Nếu muội không muốn để tất cả mọi người nhìn thấy ta và muội ở trong này thì hãy ngoan ngoãn nghe ta nói!"

Tiểu Diễm một phen giữ chặt lấy cánh tay Âu Dương Noãn, kéo nàng đến đình hóng mát.

Âu Dương Noãn nhanh chóng liếc mắt nhìn Hồng Ngọc, ý bảo nàng đi theo xa xa, sau đó mới đi theo Tiểu Diễm.

Đến nơi Âu Dương Noãn còn chưa kịp đứng vững đã bị Tiểu Diễm ép vào cột hành lang. Hai mắt Tiểu Diễm chặt chẽ khóa trụ nàng, hoàn toàn khác với vẻ bình thản lúc trước. Lúc này trong ánh mắt hấn cực nóng, giống như là có ngọn lửa thiêu đốt bên trong.

Hấn cứ đứng như vậy, cũng không nói chuyện mà liền âm trầm như vậy nhìn nàng. Một đôi mắt đen dưới ánh sáng phiếm hào quang u lãnh.

Tân khách bên ngoài vẫn chưa về hết, ầm ầm có thể nghe được tiếng người nói chuyện. Nhưng ngăn cách tầng tầng cây cối, truyền vào tai Âu Dương Noãn lại chỉ còn dư âm nhàn nhạt, càng khiến toàn bộ hoàn cảnh như một mảnh trống vắng.

Nàng hít sâu, cố gắng trấn tĩnh cảm xúc của mình, sau đó mới mở miệng phá vỡ sự yên tĩnh này: “Thái tử, ngài rốt cuộc có lời gì muốn nói?”

Tiểu Diễm bước đến gần nàng, khuôn mặt như lập lòe dưới ánh sáng. Trong mắt con người sâu hút, một cỗ mùi rượu nồng đậm phun vào mặt nàng, hơi thở hỗn tạp khiến nàng cực kỳ chán ghét. Âu Dương Noãn khẽ nhíu mày.

Tiểu Diễm nhẹ giọng nói: “Muội còn đang giả vờ cái gì? Chẳng lẽ hôm nay ta mang Lục Lăng đến, muội còn chưa thấy được sao?”

Trong lòng Âu Dương Noãn nhảy dựng lên, cơ hồ nghĩ rằng hấn đã biết hết mọi chuyện.

Tiểu Diễm vươn tay đến, xoa xoa mặt nàng. Ngón tay hấn lạnh lạnh nhẹ nhàng chạm vào mặt nàng. Âu Dương Noãn quay mặt đi nhưng tay hấn lại vẫn như hình với bóng vuốt ve da thịt trên mặt nàng mang đến từng đợt run rẩy đáng sợ.

“Ta không có cách nào quên được muối....”

Thanh âm của hắn như nỉ non: “Muối có thể nói đây là ham muốn chiếm hữu, cũng có thể nói là vì ta không chiếm được muối nên mới thế. Ngay cả ta cũng luôn luôn cho là như vậy!”

“Ta luôn luôn tự nói với bản thân mình, thứ ta thích chẳng qua chỉ là khuôn mặt này mà thôi, chiếm được một lần liền sẽ không khát vọng như vậy nữa! Cho nên bắt đầu từ ngày đó ta không bao giờ tới tìm muối, bởi vì ta cho rằng có thể quên được, chỉ là một nữ nhân có gì đặc biệt chứ?”

“Dù sao nếu so ra thì cũng kém hơn rất nhiều với kế hoạch bá nghiệp của ta, kém xa ngôi vị Hoàng đế cao cao tại thượng kia. Đó là thứ mà ta luôn theo đuổi, ta không nên vì một nữ nhân mà đắc tội với Tiểu Trọng Hoa. Ta phải mất thời gian hơn mười năm để lung lạc hắn, để hắn đứng cùng bên với ta, cho nên không cần thiết chỉ vì muối mà triệt để trở mặt với hắn. Giao dịch này tính thế nào cũng không hề có lợi, có phải không?”

“Nhưng ta không thể quên được muối, mỗi lần muối xuất phủ ta đều trốn ở một nơi bí mật gần đó để nhìn. Có phải muối cảm thấy rất buồn cười hay không? Ngay cả chính bản thân ta cũng cảm thấy nhục cười. Tiểu Diễn ta sao lại phải đứng ở một nơi bí mật nào đó để nhìn một nữ nhân? Thế nhưng, thật sự là ta đã làm chuyện ngu xuẩn như vậy rất nhiều lần....”

Trong ánh mắt hắn là vô vàn bi thương, mặt hắn ghé lại gần, hơi thở phả trên mặt nàng mang theo mùi rượu nồng đậm: “Lời ta nói muối có phải là không tin hay không? Không sao, bởi vì chính bản thân ta cũng không tin được. Nhưng chết tiệt, đó đều là sự thật!”

“Ta không thể có được muội nhưng ta chiếm được Lục Lăng, nàng cùng muội có mấy phần tương tự. Lần đầu tiên thấy nàng ta còn tưởng rằng đó là muội, lúc nàng nằm bên cạnh, ta cơ hồ có ảo giác đó chính là muội!”

“Nhưng nàng không phải! Lời nói nịnh nọt cùng biểu cảm lấy lòng của nàng làm cho ta cảm thấy ghê tởm. Nhưng càng ghê tởm hơn là ta lại càng muốn nàng nhiều hơn, bởi vì ta chiếm được nàng cũng giống như ta chiếm được muội. Mỗi lần nàng ở dưới thân ta rên rỉ nỉ non ta liền ảo tưởng nàng là muội. Giống như chúng ta ngày đó, có phải không?”

Âu Dương Noãn không tự chủ được mà nhìn chăm chăm Tiểu Diễm. Nàng cảm thấy người trước mắt này nhất định là điên rồi, hắn làm sao có thể nói ra được những lời thất lễ như vậy? Đã vậy lại còn dùng một loại giọng điệu điên cuồng nàng chưa từng thấy qua.

Chính là nàng có thể khẳng định một điều, Tiểu Diễm vẫn chưa biết người ngày đó chính là Lục Lăng. Trong lòng nàng thoáng yên ổn, khẩu khí cũng lạnh xuống.

"Thái tử, ngài uống say rồi! Để ta sai người dìu ngài về nghỉ ngơi!"

Tiểu Diễm lại chỉ cười, hai tay bắt lấy vai nàng, vô luận thế nào cũng không chịu buông ra.

"Ta chỉ muốn cùng muội nói mấy câu mà thôi, ngay cả cơ hội như vậy muội cũng không chịu cho ta sao? Hay là muội sợ người khác nhìn thấy? Không cần sợ, ta là Thái tử, ai dám nói gì?"

"Hôm nay ta mang Lục Lăng đến, muội không phải cũng đã thấy biểu cảm của mọi người sao? Bọn họ hiện tại đều đã biết ta thích muội, muốn có được muội. Cho nên ta đã tìm một nữ nhân rất giống muội

giữ lại bên mình. Muội nói xem, như vậy có phải tương đương giáng một quyền vào Tiểu Trọng Hoa hay không? Ta muốn nói với hấn, ta nhất định sẽ cướp muội lại!”

Âu Dương Noãn hít sâu một hơi: “Thái tử, ngươi làm vậy còn ra thể thống gì nữa? Nếu để Bệ hạ biết ngươi làm ra chuyện huynh trưởng đoạt thê tử của đệ đệ, quân đoạt thê tử của thần thì nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi. Ngươi muốn nháo lên tận Kim Loan điện hay sao? Ngươi không sợ vị trí Thái tử mà ngươi thiên tâm vạn khổ mới đoạt được sẽ hóa thành bọt nước hay sao?”

"Ta mặc kệ, ta mặc kệ, ta mặc kệ! Ta muốn muội, muốn đến phát điên. So với đế vị, ta càng muốn muội hơn! Thời gian qua càng lâu hình ảnh của muội ở trong ta càng không xóa đi được!"

“Âu Dương Noãn muội có cái gì tốt? Nếu luận phong tình vạn chủng, muội kém Dung quận chúa. Nếu nói khuynh quốc khuynh thành, muội kém xa Mộ Hương Tuyết. Nhưng ta lại thích muội, chỉ thích một mình muội!”

“Âu Dương Noãn! Muội đã cho ta uống thuốc gì mà lại khiến ta thần hồn điên đảo như vậy? Muội nói đi!”

Tay Tiểu Diễn càng ngày càng làm càn, ở trên khuôn mặt nàng nhẹ nhàng vuốt ve. Tay hấn lướt qua mắt nàng, gò má nàng, môi nàng. Tay hấn đi đến đâu khiến nàng sợ hãi tới đó.

Âu Dương Noãn liều mạng dùng sức muốn đẩy hấn ra: “Thái tử, ngươi buông ta ra!”

Nhưng Tiểu Diễn là một nam nhân, thân thể lại rất cường tráng. Mặc kệ Âu Dương Noãn dùng sức như thế nào, thân hình như thái sơn của hấn vẫn không hề dịch chuyển. Sự giãy dụa của nàng ngược lại

càng khiến hắn lại gần, thân mình gắt gao ngăn chặn nàng.

Một tay hắn chống lên trụ hành lang, đem nàng ôm vào trong ngực. Nháy mắt hơi thở của hắn liền phủ lên mặt nàng.

Âu Dương Noãn hoàn toàn không thể động đậy.

Tiểu Diễm cơ hồ như là gần trong gang tấc: “Vì sao lại né tránh ta? Ta có chỗ nào thua kém Tiểu Trọng Hoa sao? Ta là vua tương lai của một nước! Không, ta rất nhanh sẽ đăng cơ. Nếu muội đáp ứng, ta có thể cho muội ngồi lên vị trí Hoàng hậu. Thậm chí ta có thể cam đoan, tương lai chỉ có con do muội sinh hạ mới có quyền thừa kế ngôi vị Hoàng đế. Đây chính là mơ ước của nữ nhân khắp thiên hạ. Những thứ Tiểu Trọng Hoa có thể cho muội, ta cũng có thể. Thứ hắn không thể cho nhưng ta lại có thể. Cho dù muội muốn ta đuổi hết cả hậu cung chỉ để lại một mình mình ta cũng đáp ứng. Chỉ cần muội gật đầu, những thứ này ta sẽ lập tức thực hiện. Ta chính là thích muội như vậy, yêu muội như vậy....”

Trên mặt Tiểu Diễm tràn ngập thần sắc thống khổ, ánh lửa trong mắt dần dần bốc cháy điên cuồng: “Muội nhắm lại xem, ở cùng ta muội cái gì cũng đều có được. Muội nhất định sẽ vui vẻ, không cần phải dè dặt cẩn trọng. Đệ đệ của muội không cần ra chiến trường cũng có thể được tôn vinh lên vị trí cao nhất. Muội không phải rất yêu thương hắn sao? Nếu cứ tiếp tục ở lại bên cạnh Tiểu Trọng Hoa, chuyện như hôm nay ta dám chắc với muội sẽ xảy ra không chỉ là một lần. Muội hãy cẩn thận suy nghĩ, cẩn thận suy nghĩ lời ta nói!”

Thanh âm của hắn dần trở nên uy hiếp.

Chuyện hôm nay?

Âu Dương Noãn lập tức nghĩ đến những chuyện phát sinh vừa rồi.

Chẳng lẽ Đại hoàng tử khiêu khích vì được Tiểu Diễn ngầm đồng ý, thậm chí là cổ vũ? Như vậy mục đích của Kim Mạn thực sự là muốn giết Âu Dương Tước để cảnh cáo nào.

Ánh mắt Âu Dương Noãn trở nên lạnh lùng: “Buông ta ra!”

Tiểu Diễn nào có để ý đến, hắn vẫn gắt gao ôm lấy nàng như cũ.

Đúng lúc này, đột nhiên một người xuất hiện phía sau Tiểu Diễn. Âu Dương Noãn giật mình mở to hai mắt nhìn, Tiểu Diễn theo bản năng quay đầu lại.

Người tới nặng nề đã Tiểu Diễn một cước, hắn không có phòng bị, bỗng chốc té ngã, cả người phủ phục xuống đất. Một cước này cũng khiến hắn hoàn toàn tỉnh rượu, khiếp sợ nhìn người tới.

Âu Dương Noãn giật mình nhìn Tiểu Trọng Hoa mặt đầy hàn sương, đối phương liền ôm lấy nàng, lại nặng nề đá Tiểu Diễn thêm một cước.

"Lần sau nếu để ta thấy ngươi lại động tay động chân với Noãn Nhi, ta sẽ giết chết ngươi!"

Hắn hừ lạnh, không thèm nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Tiểu Diễn mà ôm Âu Dương Noãn lập tức rời đi.

Tiểu Diễn ở phía sau lớn tiếng nói: "Tiểu Trọng Hoa, ngươi sẽ hối hận! Ngươi nhất định sẽ hối hận!"

Tay Tiểu Trọng Hoa vẫn không hề buông lỏng, hắn một đường ôm Âu Dương Noãn trở lại Hạ tam đường. Miệng vết thương của hắn vì dùng lực mà lại ứa máu, nhiễm đỏ bố khăn băng bó.

Âu Dương Noãn lo lắng, kinh sợ: “Không sao chứ?”

Tiểu Trọng Hoa lắc lắc đầu, sau đó cúi xuống hôn Âu Dương Noãn thật sâu. Cảm nhận được hương vị quen thuộc mềm mại, khắc cốt ghi tâm.

Thân hình hắn gắt gao dựa vào nàng, hai tay hắn ôm lấy mặt nàng, môi của hắn, lưỡi của hắn tham lam như người sắp chết khát đoạt lấy từng chút ngọt lành trong miệng nàng.

Nụ hôn của hắn mang theo tình ý nồng đậm, lại còn mang theo áy náy mãnh liệt, còn mang theo sự bất đắc dĩ cùng phần nộ khó có thể đè nén.

Hắn luôn không có cách nào bảo vệ nàng chu toàn, bên cạnh hắn có rất nhiều người, những người này luôn làm rất nhiều chuyện cản trở hắn khiến hắn không có cách nào luôn luôn ở bên cạnh nàng. Hắn trách nàng quá mức độc lập nhưng hắn biết thực tế luôn khiến nàng không thể không độc lập!

Còn hắn thì sao? Hắn đã làm gì? Hắn luôn không có cách nào thoát thân khỏi những chuyện phức tạp. Luôn bị cái gọi là quốc gia đại sự này liên lụy, những thứ đó so với nàng là cái gì?

Mắt thấy nàng ba lần bốn lượt bị Tiểu Diễn dây dưa, hắn có cơ hội có thể giết được nam nhân kia. Nhưng Tiểu Diễn là Thái tử, giết người này thì đất nước sẽ lại lần nữa phát sinh tranh đoạt.

Tiểu Trọng Hoa không thể làm vậy! Điều này khiến hắn lần đầu tiên cảm thấy thống hận bản thân mình. Vì sao không thể diệt trừ người hết lần này đến lần khác tổn thương nàng? Vì sao hắn luôn bị những thứ gọi là trách nhiệm quẩn lầy?

Hắn không muốn mất đi nàng, cũng không cho phép bất luận kẻ nào cướp đi nàng. Cảm xúc mãnh liệt đó vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

Những biến cố hôm nay khiến Tiểu Trọng Hoa vốn luôn bình tĩnh lại triệt để không khống chế được.

Động tác của hắn có chút không khống chế được khiến nàng đau đớn khó nhin. Nàng nhẹ đẩy hắn ra nhưng đổi lấy lại là sự mãnh liệt hơn nữa. Hắn càng điên cuồng đòi lấy, hắn giống như đã mất đi khống chế, dùng sức áp chế sự phản kháng của nàng, hung hắn hôn lấy.

Mãi đến khi trong miệng hắn ẩn ẩn cảm nhận được mùi vị tanh nồng kỳ quái hắn mới buông nàng ra. Hắn nhìn nàng, đang chuẩn bị nói gì đó lại phát hiện môi nàng sưng đỏ, trên môi còn có mấy chỗ bị rách đang rỉ máu.

Tiểu Trọng Hoa sững sốt, lập tức ý thức được bản thân vừa làm gì. Hắn thế nhưng lại vì không khống chế được mà tổn thương nàng. Còn nàng thế nhưng lại không phản kháng, cứ như vậy mặc hắn làm càn.

Nàng đã rất yếu ớt vậy mà hắn lại còn tổn thương nàng. Hắn như vậy so với ruồi bọ khiến người ta chán ghét có gì khác nhau?

“Vì sao không đẩy ta ra? Vì sao không khiến ta tỉnh lại? Vừa rồi ta nhất thời....”

“Ta biết! Ta đều biết!”

Âu Dương Noãn dùng tay che miệng hắn, không cho hắn nói tiếp: “Bởi vì là chàng, cho nên ta nguyện ý!”

Nàng vừa rồi liền nhận thấy hắn có chút không thích hợp. Trên yến hội ngay khi hắn cứu nàng, sắc mặt hắn tái nhợt như vậy, vẻ mặt hoảng sợ như vậy. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng không khống chế được của hắn. Nàng tựa hồ như đã dọa đến hắn....Đây là điều nàng chưa bao giờ ngờ tới.

Thấy gương mặt tái nhợt của nàng, cảm xúc của Tiểu Trọng Hoa nhất thời buông lỏng. Thất kinh trong nháy mắt cũng biến mất, hắn tìm lòng không đậu mà nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, tay nhẹ vuốt ve tóc nàng.

“Thực xin lỗi, là ta không tốt! Là ta đã dùng lực quá lớn khiến nàng giật mình....”

Thanh âm hắn nhẹ nhàng giống như an ủi lại giống như nỉ non: “Sau này nếu ta còn như vậy thì nàng cứ đánh ta....”

Âu Dương Noãn cảm thấy cảm xúc của Tiểu Trọng Hoa vừa rồi không thích hợp, giống như là biến thành một người khác vậy.

Nàng nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy thắt lưng hắn, ôn nhu hỏi: “Rốt cuộc là làm sao vậy? Vì sao trở nên như vậy?”

Chẳng lẽ là vì gần đây Tiểu Diễn cứ quấn lấy nàng không tha sao? Hơn nữa cũng rất kỳ quái, Tiểu Trọng Hoa vốn không phải là người kích động như vậy. Cảm xúc mãnh liệt hôm nay khiến nàng cảm thấy có chút xa lạ.

Tiểu Trọng Hoa nhẹ giọng nói: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi! Noãn Nhi, là ta bị điên rồi. Nhìn thấy Tiểu Diễn gắt gao ôm lấy nàng không buông, mọi bình tĩnh cùng tự chế của ta đều tan thành mây khói. Không! Là một khắc nhìn thấy người gặp nguy hiểm, trái tim ta đều như muốn

nhảy ra ngoài.....”

“Noãn Nhi, những năm gần đây ta luôn ở trên chiến trường điên cuồng chém giết. Một lần lại một lần đấu tranh anh dũng. Ta vốn cho rằng bản thân rất cường đại, ta cái gì cũng đều sẽ không sợ hãi. Nhưng lúc này ta mới biết, ta vốn không hề cường đại. Ta cũng có điều sợ hãi!”

“Ta sợ hãi nhất chính là mất đi nàng! Ta sợ mất nàng! Nhìn một đao kia hướng nàng bay tới, ta cơ hồ cho rằng mình đã mất đi nàng. Một khắc kia ta vô cùng hối hận, ta hối hận vì sao bản thân lại phải quản thiên hạ dân chúng? Những thứ đó đều không quan trọng, cái gì cũng không quan trọng bằng nàng! Nàng chính là mọi thứ của ta, nếu mất đi nàng. Nếu một ngày không nhìn thấy nàng nữa, thì ta phải làm sao bây giờ?”

Tiểu Trọng Hoa vừa nói vừa hôn lên tóc nàng, vành tai nàng, hai gò má nàng, cổ của nàng. Môi hắn nóng rực vô cùng, nhiệt tình của hắn khiến làn da nàng tựa hồ cũng muốn bốc cháy.

Âu Dương Noãn lẳng lặng nghe, lòng của nàng kinh ngạc vô cùng. Tiểu Trọng Hoa vốn là một nam nhân vô cùng bình tĩnh, hắn khi nào cũng sẽ không quên phong độ cùng tư thái của mình.

Nhưng lúc này thanh âm nói chuyện của hắn cũng đều đang run run. Điều này chứng tỏ hắn rất để ý đến nàng.

Nàng cũng chưa từng hy vọng xa vời như thế. Nàng vốn tưởng rằng bản thân ở trong lòng hắn kém xa quốc gia đại nghĩa. Mà lúc này nàng lại cảm thấy cao hứng, là sự cao hứng chưa từng có. Cao hứng này làm trong lòng nàng sinh ra một loại ngọt ngào.

Nàng gắt gao nhắm chặt mắt lại, nàng cái gì cũng không dám nói.

Nàng sợ chỉ cần vừa mở miệng liền sẽ không khống chế được miệng của mình, quả không được tim của mình.

“Ta sẽ không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương nàng! Từ nay về sau, tuyệt đối sẽ không để cho Tiểu Diễn đến gần nàng nửa bước!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng thật sâu, trong mắt ánh sáng kiên định lóe lên. Hắn vuốt ve mặt nàng, mềm nhẹ không buông chứa đựng tình ý không nói hết. Sau đó những nụ hôn lại rơi xuống, dừng trên mắt nàng, mũi nàng, trán nàng, toàn bộ gương mặt nàng.

Khoảnh khắc này vốn nên chứa đầy nhu tình mật ý nhưng sắc mặt Âu Dương Noãn lại đột nhiên trắng bệch, thân thể run run ngất đi.

Tiểu Trọng Hoa cả kinh, vội vàng kêu to: “Gọi Thái y! Mau gọi Thái y!”

Hạ tâm đường lúc này dị thường bận rộn. Sắc mặt Vương thái y mang theo vẻ vui mừng từ giường đi ra. Đến trước mặt Tiểu Trọng Hoa đang lo âu liền dừng lại, tựa hồ như lo lắng không biết phải mở miệng thế nào cho thích hợp.

Tiểu Trọng Hoa lúc này đã lo lắng đến cực điểm, vội vàng hỏi: “Còn không mau nói!”

Vương thái y không nghĩ Tiểu Trọng Hoa lại cấp bách như vậy, trên mặt ông lập tức thay đổi thành thần sắc cao hứng: “Thế tử phi...Thế tử phi đã có thai hơn một tháng....”

"Cái gì?"

Tiểu Trọng Hoa tóm lấy cổ áo Vương thái y, quát lớn. Điều này sao có thể? Không phải Noãn Nhi đời này có khả năng sẽ không có đứa nhỏ của mình sao?

Vương thái y sửng sốt, vội vàng nói: “Ta tuyệt đối sẽ không làm! Thế tử phi đúng là đã có thai hơn một tháng....”

Tiểu Trọng Hoa hoảng hốt buông tay, trong mắt bỗng chốc chứa đầy vẻ vui mừng.

Chương 394

“Thân thể nàng hư nhược....”

Tiểu Trọng Hoa còn chưa cao hứng được bao lâu liền lập tức tái mặt: “Đứa nhỏ này có khả năng sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của nàng không?”

“Điện hạ cứ yên tâm! Thân thể Thế tử phi tuy rằng suy nhược nhưng trước đây có ăn qua không ít dược liệu quý hiếm. Hơn nữa ta cũng sẽ kê đơn giúp Thế tử phi bồi bổ, đứa nhỏ này nhất định có thể giữ được!”

Trong mắt Tiểu Trọng Hoa tràn đầy vẻ vui mừng, hắn bắt lấy tay Vương thái y, vội vàng nói: “Thực sự?”

Vương thái y liền gật đầu nhưng trên mặt lại thoáng lộ ra thần sắc do dự.

Tiểu Trọng Hoa lại lập tức lo lắng: “Nhưng còn gì người chưa nói nữa sao?”

Ngữ khí của Vương thái y thoáng chần chừ: “Vài năm trước, Thế tử phi có phải từng bị thương nghiêm trọng?”

Tiểu Trọng Hoa giật mình: “Bị thương? Không có. Từ khi gả vào Yến vương phủ....”

Nói tới đây hắn liền ‘A’ một tiếng, quay đầu nhìn Phương mama: “Vài năm trước? Mama, Noãn Nhi trước đây từng bị thương, có phải

không?”

Từ sau khi bọn họ thành thân, tay chân Âu Dương Noãn vẫn luôn lạnh. Đừng nói là mùa đông, cho dù đang là mùa hè hắc đều ôm lấy tay chân nàng ngủ....Vừa rồi Vương thái y nói là vài năm trước, vậy chính là khi nàng còn ở Âu Dương gia....

Nghĩ đến đây trên mặt Tiểu Trọng Hoa không khỏi hiện lên thần sắc hối hận.

Hoàn cảnh Âu Dương gia phức tạp như vậy, Noãn Nhi lại chỉ là một nữ hài tử, không biết nàng đã phải chịu bao nhiêu vất vả mới có thể sinh tồn.

Trên mặt Phương mama hiện lên vẻ sầu lo: “Đúng vậy! Tiểu thư nhà ta chính là khi ở nhà mẹ đẻ từng bị thương. Lúc ấy bị thương còn rất nặng!”

Vương thái y gật gù đầu: “Vì từng bị thương nên vào đông phải luôn giữ ấm, đốt than không ngừng. Thời gian quá dài nên trong thân thể khó tránh bị tích lũy khí nóng. Đến mùa hè thời tiết chuyển biến, vốn là thời cơ tốt để đẩy khí nóng ra nhưng Thế tử phi vốn rất sợ lạnh cho nên khí nóng này cũng không thể tán được. Trong cơ thể hàn khí cũng vốn không tan hết, hơn nữa còn có vết thương cũ. Cho nên trong cơ thể hư hỏa cùng hàn khí, thân mình tự nhiên là rất yếu. Vốn muốn nhân dịp mùa hè, phải trước hết đẩy khí nóng ra hết sau đó sẽ từ từ rút hàn khí ra....”

Tiểu Trọng Hoa nhíu mày: "Nàng đang có thai, nếu lúc này đi trừ hàn khí tức là tương đương muốn mạng của đứa nhỏ!”

Vương thái y cúi đầu: “Đúng vậy! Cho nên rất khó làm. Nhưng chỉ cần trong khoảng thời gian này cẩn thận điều trị ta dám đảm bảo đứa

nhỏ này không có việc gì....Đương nhiên, Thế tử phi không thể chịu cú sốc nào quá lớn, cũng không thể lao lực quá sức!”

Tiểu Trọng Hoa gật đầu, liên thanh thúc giục: "Ta hiểu rồi! Người mau đi kê đơn thuốc đi! Nhớ đem những chỗ chú ý với nữ tử mang thai đều ghi chú lại, ngàn vạn lần không thể quên!"

Tiểu thái y rời đi Tiểu Trọng Hoa liền vội vàng ngồi xuống bên giường, vẻ mặt kích động nắm lấy tay Âu Dương Noãn. Hắn đặt tay nàng lên môi, cảm thấy trong lòng tràn đầy sự cảm kích cùng vui mừng vô hạn. Ngón tay hắn lướt qua trán nàng, mi, mắt, má nàng.

Âu Dương Noãn sớm đã nghe thấy tất cả. Chỉ là nàng quá mức khiếp sợ cho nên nhất thời không biết phải nói gì. Thân thể nàng hư hàn, sinh hoạt luôn không chuẩn, chậm một tháng nàng cũng không quá mức để ý. Ai ngờ nàng hóa ra là mang thai.

Trong lòng sự sung sướng như thủy triều bắt đầu cuộn lên.

Nàng đã có thai.....là con của hai người. Chính là đứa bé mà nàng chờ mong ngày đêm.....đó chính là huyết mạch của nàng, cũng là huyết mạch của hắn....

Tiểu Trọng Hoa nắm lấy tay nàng: “Có phải là sự thật hay không? Ta cơ hồ như chưa thể tin được...”

Âu Dương Noãn rung rung mà cười: “Là thật....”

Tay Tiểu Trọng Hoa tự nhiên dừng trên bụng nàng, mama nha đầu khắp phòng không khỏi đều mỉm cười. Phương mama cố ý nghiêm mặt trừng mắt với các nàng.

Bụng nàng vẫn bằng phẳng, so với trước đây thì không có gì khác,

căn bản nhìn không ra nơi đó đang có một sinh mệnh mới.

Tiểu Trọng Hoa nhẹ nhàng giống như đang vuốt ve trân bảo: “Mới hơn một tháng...”

Tay hắn thực sự rất ôn nhu nhẹ nhàng. Khóe miệng Âu Dương Noãn không khỏi cong lên: “Đúng vậy! Mới hơn một tháng...”

"Ta thế nhưng lại không biết!"

Khóe mắt, đuôi lông mày Tiểu Trọng Hoa đều là vui sướng. Sự vui sướng toát ra từ đáy lòng khiến thần thái hắn thoáng chốc sáng lạn khiến người ta nhìn không chuyển mắt.

Âu Dương Noãn không tự chủ được nở nụ cười: "Ngay cả chính ta cũng không biết, chàng sao có thể biết được. Chàng thật là khờ!"

Tiểu Trọng Hoa gắt gao nhìn chăm chăm nàng, gương mặt trắng nõn tinh tế, không có một chút vẻ tiều tụy cùng uể oải vì mang thai. Khó trách hắn cái gì cũng không phát hiện được.

Nhưng hắn thật đáng trách, nếu vừa rồi một đao kia không cẩn thận khiến Noãn Nhi bị thương, hậu quả không cần nghĩ cũng khiến hắn rùng mình.

Nghĩ đến đây hốc mắt hắn hơi ướt át, không kìm được mà hôn lên trán Âu Dương Noãn.

“May mắn nàng không sao!”

Mặt Âu Dương Noãn ửng đỏ, tay sờ sờ đầu hắn: “Ta không sao. Chàng không cần quá lo lắng, ta thực sự rất khỏe!”

Nói xong nàng liền muốn xuống giường.

Tiểu Trọng Hoa đột nhiên ngăn nàng lại, biến sắc nói: “Noãn Nhi, hiện tại nàng là người có thai, không giống với trước đây. Có chuyện gì cứ kêu bọn nha đầu làm là được, nếu có gì sơ xuất thì phải làm sao?”

Âu Dương Noãn cười hắc hắc quá khấn trương: "Ta cũng không thể luôn luôn nằm như vậy a! Vừa rồi tay không cẩn thận bị bẩn, ta phải đi rửa. Ngay cả chuyện này cũng kêu nha đầu đến, không phải sẽ khiến bọn họ chê cười sao?"

Nhưng lúc này Tiểu Trọng Hoa lại biểu hiện sự kiên trì ít khi có: “Không nên cử động! Ta giúp nàng!”

Âu Dương Noãn hơi do dự, Tiểu Trọng Hoa liền cười vuốt vuốt mặt nàng: “Ngồi xuống, không được nhúc nhích!”

Còn không chờ nàng nói chuyện Tiểu Trọng Hoa đã quay đầu phân phó Hồng Ngọc mang nước đến. Hắc tự mình múc nước nhẹ nhàng giúp Âu Dương Noãn rửa tay.

Hồng Ngọc ngây ngốc sợ hãi nhìn vị Thế tử cao quý đang cẩn thận tỉ mỉ làm chuyện này, nửa điểm cũng không hề toát ra vẻ không kiên nhẫn cùng phiến chán. Dường như đây chính là một chuyện hết sức bình thường.

Hồng Ngọc không khỏi âm thầm gật đầu, ánh mắt của tiểu thư quả không sai. Nhà khác dù thế tử đang mang thai cũng phải hầu hạ trượng phu. Tiểu Trọng Hoa lại ngược lại, bình thường đã vô cùng sủng ái, hiện tại còn hầu hạ tiểu thư. Nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ toàn kinh đô sẽ lại nhảy dựng lên, còn không biết sẽ nói tiểu thư thế nào nữa!

Sau khi rửa tay xong Hồng Ngọc liền sai bọn nha đầu bưng chiếc bàn nhỏ tiến vào.

Âu Dương Noãn kinh ngạc nhìn Tiểu Trọng Hoa. Hắn cười nói: “Vừa rồi nàng ăn chưa được bao nhiêu, dùng một chút lại tiếp tục nghỉ ngơi!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, vừa muốn cầm đĩa Tiểu Trọng Hoa lại bảo tất cả mọi người lui xuống. Sau đó ôm lấy nàng vào lòng: “Ta cũng đói bụng, chúng ta cùng ăn!”

Âu Dương Noãn nhất thời kinh ngạc, không khỏi kinh hô một tiếng. Thầm nghĩ hắn chưa bao giờ có hành động quá như vậy.

Nàng cười nói: “Sao vậy? Từ khi nào chàng lại trở nên càn rỡ thế này?”

Tiểu Trọng Hoa cười cười, hai mắt tỏa sáng. Hắn hôn lên tóc nàng: “Trở nên càn rỡ nàng liền chán ghét ta sao?”

Âu Dương Noãn cũng bật cười, nhẹ giọng nói: “Đều đã là phụ thân rồi, cần thận con trai chúng ta lại cười chàng....”

Tiểu Trọng Hoa hơi giật mình.

Noãn Nhi muốn con trai sao?

Hắn nhẹ giọng nói: “Ta lại thích nữ nhi! Một nữ nhi giống như nàng!”

Âu Dương Noãn hơi ngẩn ra. Nàng muốn là con trai, bởi vì thân thể nàng yếu đuối, đứa trẻ này có thể được thuận lợi sinh ra hay không đều rất khó nói. Nếu không thể....

Hiện tại Tiểu Trọng Hoa đã là Yến vương Thế tử, điều hấn bức thiết cần hiện nay chính là có một đứa con kế thừa. Mà hấn lại từng nhận lời qua với nàng sẽ không nạp thiếp, đứa nhỏ này, nếu là một nam hài tử đương nhiên là tốt nhất. Nhưng nếu không phải thì sao?

Nhìn nàng đột nhiên ngẩn ra Tiểu Trọng Hoa lập tức hiểu được tâm tư nàng. Hấn cười cười an ủi: “Nàng khi nào thì cũng trở nên trọng nam khinh nữ như vậy? Một nữ nhi giống nàng, xinh xắn đẹp đẽ, ôn nhu đáng yêu. Ta sẽ nâng niu nó trong lòng bàn tay, là hòn ngọc quý trên tay ta. Thật tốt biết bao!”

“Nhưng chàng cần một nam hài tử!”

Âu Dương Noãn cũng không muốn phá đi khung cảnh này nhưng nàng cũng không khống chế được mình, nhin không được liền nói ra.

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng, trong ánh mắt liền mềm mại xuống, tay cũng nhẹ nhàng vuốt ve bụng nàng.

“Noãn Nhi, không cần tạo áp lực với bản thân. Vốn ta cho rằng đời này còn không có đứa con của mình. Bởi vì trừ nàng ra ta không cần một nữ nhân nào khác sinh đứa nhỏ cho ta. Nhưng hiện tại nàng đã có thể mang thai, ta cao hứng bao nhiêu, nàng biết không? Ta nay nào có tâm trí quan tâm là nam hay nữ! Đây chính là sự ban ân của ông trời với chúng ta. Nếu nàng cứ phiền nhiễu lo âu thì chính là đang cô phụ thiên ý a!”

Trong lòng Âu Dương Noãn rung động nhưng vẫn không nhin được: “Vạn nhất....đứa nhỏ này cũng không giữ được?”

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng, tươi cười dần lắng xuống. Nhưng rất nhanh lòng bàn tay hấn lại vuốt ve bụng nàng, giọng điệu cũng dần

ôn hòa: “Sẽ không! Nàng tốt như vậy, ông trời nhất định sẽ không tàn nhẫn. Cho dù thực sự....không giữ được thì còn có ta. Ta sẽ bên nàng cả đời, nàng vĩnh viễn sẽ không cô đơn. Có đứa nhỏ hay không chẳng qua cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm mà thôi. Không phải sao?”

Hốc mắt Âu Dương Noãn không tự chủ mà hơi ươn ướt. Một đời này nàng đều tâm tâm niệm niệm đều là cừu hận, không tiếc tổn thương bản thân để trả thù Lâm thị.

Nhưng hiện tại, nàng hối hận. Nếu nàng không sử dụng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, không tính kế mà sớm rời bỏ Âu Dương gia thì có lẽ hiện tại ông trời cũng sẽ không khiến con của nàng gian nan như vậy.

Chỉ là nếu thật sự rời kinh đô, nàng cũng liền sẽ không được gặp lại Tiểu Trọng Hoa, phu quân tốt như vậy, nam nhân tốt như vậy, nàng sao nhẫn tâm cô phụ hắn đây?

Kiếp trước kiếp này, nàng đều chưa được nếm tư vị làm mẫu thân. Tuy rằng hắn nói rất đúng, đứa nhỏ này chẳng qua cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm. Nhưng nàng vẫn liều mạng muốn giữ lại!

Bên ngoài, Phương mama cười đến không ngậm được miệng, nhanh chóng phân phó Hồng Ngọc cùng Xương Bồ đến Trấn quốc Hầu phủ cùng phủ Đại công chúa báo tin.

Lão thái quân nhận được tin tức liền vui vẻ ra mặt, liền thanh phân phó Hồng Ngọc chăm sóc tốt chủ tử, có gì cần để ý liền phải báo lại. Đại công chúa còn mời riêng Vương thái y tới phủ công chúa, cẩn thận nghe kết quả bắt mạch, xác nhận lại một lần rồi ban thưởng cho Vương thái y.

Cứ như vậy, toàn bộ kinh đô cũng đều biết Thế tử phi Yến vương phủ đã mang thai. Nhất thời mọi người đều cảm thấy Âu Dương Noãn được Tiểu Trọng Hoa sủng lên tận trời không phải là không có đạo lý. Người ta là số vợ chồng phú a! Đầu tiên là phu quân rất nhanh đã đi lên vị trí Thế tử, tiếp theo lại mang thai, chính là song hỷ lâm môn. Đây không phải vợ chồng phú thì là gì?

Chẳng qua là chuyện này đồng thời cũng mang đến một phiền toái lớn. Thế tử phi đã mang thai, vậy lý do lần trước Âu Dương Noãn dùng để cự tuyệt chuyện nạp thiếp cho Tiểu Trọng Hoa cũng sẽ không giá trị. Trong khoảng thời gian ngắn, không ít người bắt đầu rục rịch.

Bắt đầu từ hôm đó, người đến thăm Âu Dương Noãn cũng càng nhiều. Lúc mới đầu Âu Dương Noãn còn tiếp đãi, dần dần nàng cũng không còn kiên nhẫn ứng phó nữa. Cho nên một mực nói mình muốn nằm trên giường dưỡng thai, không thể tiếp đãi khách nhân, dứt khoát cự tuyệt.

Tiểu Trọng Hoa đặc biệt khẩn trương, chẳng những phái nhiều nhân thủ hộ vệ cho nàng. Thậm chí còn phân phó người luôn túc trực bên ngoài. Cứ như vậy cơ hồ khiến mỗi cây cỏ trong Yến vương phủ cũng trở nên khẩn trương.

Ngày thứ hai Đại công chúa đến bái phỏng, thuận đường tuần tra toàn bộ Yến vương phủ. Còn gọi tất cả quản gia đến chỉ bảo một phen, luôn mãi tỏ vẻ nữ nhi này của mình rất quý giá, nữ nhi mang thai càng quý giá, ngàn vạn lần không thể bị ngã. Ngay cả tức giận cũng không thể, hơn nữa còn bảo Yến vương khi tức giận hoặc lạnh lùng không được xuất hiện trước mặt Âu Dương Noãn, miễn dọa đến đứa nhỏ trong bụng.

Yến vương ghen lời không nói gì, trời biết đây là loại suy diễn gì?

Đứa nhỏ còn chưa ra đời, người làm gia gia này đã phải nhượng bộ lui binh. Quả nhiên là buồn cười!

Nhưng lời này có thể nói cùng người khác nhưng đối với đại công chúa ngang ngược không phân rõ phải trái thì ông sẽ không nhiều lời. Tính tình của vị hoàng tử này một khi bộc phát thì ngay cả tiên hoàng cũng không thể không nhượng bộ, huống chi là đệ đệ này.

Đại công chúa như vậy cũng không hẳn là hài lòng, còn hận không thể đem toàn bộ Hạ tâm đường đổi mới lại một lần. Kiểm tra trên dưới trước sau mới dứt khoát gọi hết mama nha đầu đến trước mặt, tỉ mỉ nhìn qua một lần.

“Hồng Ngọc cùng Xương Bồ đều là tiểu nha đầu. Phương mama lại đã lớn tuổi, bên cạnh con không có một người chân chính biết chăm sóc nữ tử có thai. Ta sẽ mang đến cho con một người nhưng không được từ chối, có chuyện gì cứ sai nàng đi làm. Đứa nhỏ này đến với con cũng không dễ dàng, ngàn vạn lần không thể sơ ý...”

Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy bản thân bị xem thành tiểu hài tử: “Mẫu thân, các nàng đều là người đắc lực bên cạnh con, nhất định sẽ chăm sóc tốt! Mẫu thân đừng quá lo lắng!”

Đại công chúa nhú mày lại, không nhìn được trách mắng: “Nha đầu ngốc này, con thì biết cái gì? Nữ nhân sinh con cần chuẩn bị rất nhiều thứ....”

Âu Dương Noãn không nói gì nhìn thoáng qua Phương mama bên cạnh, bất đắc dĩ lắc đầu.

Đại công chúa nhìn về mặt nàng thì không khỏi bật cười: “Nghe lời, đừng cự tuyệt! Ta đều là vì tốt cho con! Mặc kệ như thế nào sinh đứa nhỏ cũng phải mười tháng. Tuy rằng Đồng thị đã mất nhưng ai biết

trong mười tháng này sẽ phát sinh cái gì? Con giữ nàng lại bên cạnh, ta cũng được yên tâm. Cũng miễn ta cả ngày nóng ruột nóng gan, sợ con có chuyện gì....”

Khóe miệng Âu Dương Noãn mấp máy, không biết nên nói gì. Chỉ cảm thấy trong lòng cảm xúc cuồn cuộn nổi lên, có uất ức lại có chút xót xa....

Đại công chúa quan tâm không có gì là không đủ. Cho dù là mẫu thân thân sinh cũng không hơn cái này. Ông trời khiến nàng mất mẹ từ nhỏ, nhưng ở thời khắc mấu chốt lại mang đến một mẫu thân bồi thường cho nàng. Đây chính là sự nhân từ lớn nhất mà ông trời ban cho nàng.

Hốc mắt Âu Dương Noãn không tự chủ mà hơi ươn ướt, nước mắt rưng rưng nhìn Đại công chúa.

Đại công chúa cười sờ sờ đầu nàng, quay đầu nói với Đào cô cô: “Bảo vào đi!”

Âu Dương Noãn ngẩng đầu, là một phụ nhân chừng ba mươi tuổi, tóc chỉ sơ viên kế bình thường. Trên người mặc y phục màu trắng điểm hoa màu lam, dáng người thon dài, làn da trắng nõn, ngũ quan bình thường nhưng ánh mắt lại rất sáng.

Đào cô cô nói: “Vị này là Thế tử phi. Nhữ nương, lại đây bái kiến đi!”

Người nọ lập tức hành lễ với Âu Dương Noãn, cung kính: “Thế tử phi!”. Sau đó mỉm cười đứng sang một bên.

Âu Dương Noãn ngẩn ra, xem bộ dáng của người này, căn bản không giống nô tỳ.

Nàng ôm nghi hoặc, dùng ánh mắt hỏi đại công chúa.

Đại công chúa cười nói: "Nhữ nương là từ trong cung. Bắt đầu từ tổ mẫu nàng liền đã ở trong cung hầu hạ. Trước kia từng chăm sóc không ít phi tử mang thai. Về sau nàng đến phủ ta, chỉ là bên cạnh ta vốn nhiều người, căn bản không dùng được nàng. Bên này con lại thiếu người chăm sóc nên ta liền thấy nàng đến đây rất thích hợp!"

Trên mặt Âu Dương Noãn lộ vẻ đăm chiêu, cười nhận lời: "Mẫu thân suy nghĩ thật chu đáo!"

Đại công chúa thấy bộ dạng nàng không cho là đúng liền bật cười: "Nàng là người có bản lĩnh, con nhất định sẽ dùng được!"

Thật ra Âu Dương Noãn đối với những người đi ra từ cung liền có chút khúc mắc. Tuy rằng đại công chúa sẽ không hại nàng nhưng khó đảm bảo có người sẽ lợi dụng bà. Dù sao.....hoàng cung cũng là địa bàn của Tiểu Diễn.

Ánh mắt Âu Dương Noãn thanh lãnh nhìn chằm chằm Nhữ nương, muốn từ đó nhìn ra chút gì đó.

Nhữ nương cũng không khiếp đảm hoặc lảng tránh, chỉ tự nhiên phóng khoáng cười. Ngược lại có vẻ là Âu Dương Noãn có chút hẹp hòi, nàng mỉm cười nói: "Nhữ nương, ngươi họ gì? Cố hương ở đâu? Vốn ở trong cung làm chức vụ gì?"

Nhữ nương cười cung kính đáp: "Bẩm Thế tử phi, nô tỳ họ Kim, nguyên quán ở Giang thành Nam Ninh. Ở trong cung làm ở thượng thực cục!"

Thượng thực cục? Chính là nơi chuyên hầu hạ ẩm thực cho các vị chủ tử trong cung. Âu Dương Noãn hơi hơi nhíu mày.

Là một người tuổi không lớn, có thể được Đại công chúa phái đến hầu hạ bên cạnh nàng. Nàng tin, Nhữ nương này không hề đơn giản!

Âu Dương Noãn vừa nói vừa hào phóng cười: “Trong khoảng thời gian này làm phiên người chiếu cố ta nhiều hơn!”

Nhữ nương cung kính nói: "Hai chữ chiếu cố này nô tỳ không dám nhận. Còn mời Thế tử phi cứ tùy ý phân phó nô tỳ là được!”

Đại công chúa nói: “Con đó, có chuyện gì cứ phân phó bọn họ đi làm là được, không cần lại quan tâm đến chuyện của Yến vương phủ. Ta đã nói với cha chồng con, đem trọng trách trên vai con đều bỏ xuống. Cái gì cũng không cho làm, con cứ an tâm dưỡng thai, đến lúc đó sinh cho ta một ngoại tôn béo trắng là được!”

Âu Dương Noãn vừa nghĩ đến liền cười nói: “Được! Nữ nhi nhất định sẽ cố gắng!”

Âu Dương Noãn biết nhữ nương này lợi hại nhưng lại không biết bản lĩnh của nàng ta rốt cuộc là ở chỗ nào. Quan sát hai ngày vẫn không thể nhìn ra có điểm nào xuất chúng.

Nếu luận tri kỷ nhanh nhẹn thì nàng không bì kịp Hồng Ngọc, nếu luận hoạt bát lanh lợi, nàng không bì kịp Xương Bồi. Như vậy nàng rốt cuộc có chỗ nào khiến Đại công chúa xem trọng, cố ý mang đến chăm sóc cho mình?

Thật không ngờ nghi hoặc trong lòng Âu Dương Noãn rất nhanh đã được nghiệm chứng.

Ngày hôm sau, Tiểu Trọng Hoa sáng sớm liền ra ngoài. Âu Dương Noãn một mình dùng bữa sáng, trên bàn xuất hiện bánh phù dung.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua liền biết không phải do phòng bếp trong viện làm ra.

“Là ai làm vậy?”

Hồng Ngọc cười nói: “Là Thế tử vừa rồi mang về. Ngài nói tiểu thư thích ăn bánh phù dung, nghe nói bánh phù dung của Vũ cảnh các trong kinh đô làm rất ngon, so với phòng bếp trong phủ chúng ta thì ngon hơn nhiều nên đã cố ý phái người mua về cho tiểu thư nếm thử. Nếu tiểu thư thích, ngài ấy nói sẽ đem đầu bếp kia mời về chỉ chuyên làm bánh phù dung cho tiểu thư ăn!”

Tiểu Trọng Hoa thế nhưng còn có tâm tư tinh tế như vậy sao?

Âu Dương Noãn bật cười, nhìn bánh phù dung kia đúng là được làm rất tinh xảo. Mặt trên còn có một lớp đường phấn rải trên, thoát nhìn đúng là ngon hơn phòng bếp trong viện. Cũng không biết hương vị như thế nào, nàng cầm lấy đĩa gấp một miếng.

Nhưng còn chưa đưa vào miệng đã bị nhữ nương vươn tay ngăn lại: “Thế tử phi, chậm đã!”

Âu Dương Noãn sừng sốt, sắc mặt mama nha đầu bên cạnh liền trầm xuống. Không cần nói trong lòng Hồng Ngọc cùng Xương Bô không vui, liền ngay cả Phương mama cũng mất hứng.

“Nhữ nương, ngươi làm gì vậy? Tiểu thư dùng bữa, ngươi sao dám quấy rầy?”

Nhữ nương vội vàng quỳ xuống: “Xin Thế tử phi thứ tội! Chỉ là nô tỳ có chuyện quan trọng hơn cần bẩm báo!”

Phương mama trách cứ: “Có chuyện gì có thể chờ tiểu thư ăn rồi nói

sau. Người....”

Âu Dương Noãn lại lắc lắc đầu: “Nhữ nương! Có chuyện gì người cứ nói!”

Nhữ nương nhẹ giọng nói: "Bánh phù dung này, Thế tử phi không thể ăn! Nếu ngài ăn, không tới hai canh giờ sau sẽ xảy ra chuyện lớn!”

Một câu này liền khiến thần sắc mọi người đại biến.

Phương mama vội vàng quay đầu nhìn Hồng Ngọc: “Bánh này là mua từ bên ngoài mang về, có từng thử độc chưa?”

Hồng Ngọc kinh hoảng lắc lắc đầu, bánh phù dung này là do Tiểu Trọng Hoa mang về, ai sẽ hoài nghi bên trong có gì?

Nhưng nghĩ lại thì cũng thấy đúng, dù sao Tiểu Trọng Hoa cũng là sai người mua về. Vạn nhất trên đường động tay động chân gì đó, vậy phải làm sao?

Hồng Ngọc càng nghĩ càng hoảng thần, nhanh chóng mang ngân châm cẩn thận nghiệm thử nhưng phát hiện ngân châm vẫn sáng bình thường, cũng không có dấu vết bị tẩm độc.

Lần này đến phiên Phương mama mất hứng: “Nhữ nương! Người nói chuyện cũng không có căn cứ. Bên trong bánh phù dung này căn bản không bị hạ độc, người còn ở đây bịa đặt khiến mọi người cũng khẩn trương lo lắng theo!”

Âu Dương Noãn lại cảm thấy nhữ nương này chẳng phải là người ăn nói lung tung. Nàng nhẹ giọng nói: “Người có gì muốn giải thích?”

Ánh mắt Nhữ nương hết sức trong trẻo: “Nô tỳ cũng không hề nói qua bánh phù dung này bị hạ độc. Nô tỳ nói Thế tử phi không thể dùng bánh phù dung bởi vì khi chế biến loại bánh này là dùng hoa phù dung, sau đó trộn với mỡ heo làm thành. Mỡ heo vốn là loại dầu mỡ không tốt, thân thể Thế tử phi lại suy yếu không nên ăn loại này. Quan trọng nhất là....”

Nhữ nương lấy mặt trên bánh phù dung cắn một miếng liền nhúu mày: “Quả không sai! Lớp đường phấn bên trên này có chứa bột phấn nhụy hoa quỳnh. Nhụy hoa quỳnh này cũng có tác dụng tương tự như hoa hồng, có công hiệu huyết ứ hóa. Nếu Thế tử phi còn đang mang thai, thứ này sẽ khiến sảy thai!”

Ngay cả khi Âu Dương Noãn vốn trấn định cũng không khỏi biến sắc. Chần chờ một lát mới hỏi: “Người khẳng định?”

Nhữ nương không chút do dự gật đầu: “Nếu Thế tử phi không tin, có thể kêu Thái y đến nghiệm chứng!”

Âu Dương Noãn quay đầu, liền gặp ánh mắt không dám tin của Phương mama. Trong thanh âm Phương mama nhất thời đều nghẹn lại: “Người nói là, có người muốn mượn tay Thế tử hại tiểu thư?”

Chương 395

Hồng Ngọc biến sắc: “Nhữ nương, người không được nói bậy! Thế tử sao có thể thương tổn đến tiểu thư?”

Nhữ nương vội vàng nói: "Không phải! Hồng Ngọc cô nương hiểu lầm rồi. Ý của nô tỳ là bột phấn nhụy hoa quỳnh này là bất lợi cho nữ nhân có thai cho nên Thế tử phi không thể đựng vào!"

"Nhưng như vậy không có nghĩa là nói bánh phù dung này có độc. Thời gian này là mùa hoa quỳnh nở rộ, hơn nữa loại hoa này rất đẹp, nhiều nhà quan lại quý tộc đều thích trồng, chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng mang theo vô số phấn hoa!"

"Điểm tâm này là mua từ bên ngoài, quá trình chế biến tất yếu sẽ qua tay nhiều người, bên trên dính chút phấn hoa cũng không có gì kỳ quái. Cho nên đây không phải là có người cố ý hạ độc mà là trong lúc vô ý dính chút phấn hoa. Nhưng chính loại sai lầm vô tâm này lại rất có khả năng sẽ tạo ra hậu quả đáng sợ!"

Hồng Ngọc cùng Xương Bồ đều liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều mang theo sự không mấy tin tưởng.

Nhữ nương cũng không nhụt chí, lại nghiêm túc giải thích: “Thế tử phi mang thai, những thứ mang tới đều phải có người nếm thử trước mới bày lên. Nhưng thứ này là do Thế tử mang tới, Thế tử tuyệt đối sẽ không hại Thế tử phi. Cho nên mọi người đều buông lỏng cảnh giác. Nhưng vấn đề ở đây Thế tử là nam nhân, đối với những thứ này hoàn toàn không hiểu một nữ nhân mang thai cái gì có thể ăn, cái gì không thể. Cho nên chúng ta phải chú ý!”

Hồng Ngọc liền nhíu mày: “Phương mama là lão nhân có kinh nghiệm. Mấy thứ này so với người sẽ hiểu hơn, sao không thấy Phương mama nói gì?”

Phương mama lại lộ ra vẻ mặt đăm chiêu: “Không, nhữ nương nói có lý. Mặc dù ta ở bên cạnh tiểu thư thời gian lâu nhưng những thứ đó lại không hiểu biết bằng nhữ nương. Thật sự là xấu hổ!”

Âu Dương Noãn cười nói: "Nhữ nương là người từ trong cung đi ra. Từ thời tổ mẫu nàng đã làm trong Thượng thiện cục, tự nhiên sẽ hiểu biết nhiều hơn. Mama cũng không cần tự trách, kinh nghiệm của ngài chính là nhữ nương cũng không bì kịp!”

Trên thực tế, Âu Dương Noãn dĩ nhiên hiểu được tác dụng của nhữ nương. Những nương nương trong cung vì muốn giữ lại thai nhi, tự nhiên sẽ dùng đủ các loại phương pháp.

Mà những người ghen tị muốn nghĩ biện pháp hại người cũng là ùn ùn, nhữ nương ở Thượng thiện cục tất nhiên sẽ gặp nhiều hơn so với Phương mama vốn chỉ ở trong một phủ đệ.

Phương mama tuy rằng cũng hiểu biết không ít nhưng sống trong dân gian tất nhiên sẽ không rõ những minh tranh ám đấu trong cung. Âu Dương Noãn nhớ tới năm đó những biện pháp Lâm thị dùng để đối phó với những di nương trong phủ. Trong phủ nhiều mama như vậy không phải cũng dễ dàng qua mặt sao?

Hồng Ngọc cùng Xương Bồ hai mặt nhìn nhau, còn Phương mama lại nhanh chóng lấy thực đơn những ẩm thực Âu Dương Noãn dùng trong ngày mang ra.

Nhữ nương tinh tế nhìn một lần liền nhíu mày nói: “Canh nhân sâm

này không thể dùng!”

Phương mama gật đầu, đúng vậy, món canh này bà vốn cũng định bỏ đi. Nhân sâm có tác dụng đại bổ nguyên khí nhưng phụ nữ có thai nếu lạm dụng nhân sâm sẽ khiến khí thịnh âm hư, dễ nóng trong người. Tệ hơn là có thể dễ bị xuất huyết, mà long nhãn tính ôn, phụ nữ có thai sau khi ăn nhiều long nhãn sẽ bị nôn mửa, thậm chí là sảy thai. Nhữ nương chỉ cần liếc mắt liền loại bỏ ngay món canh này, vẫn là có mắt nhìn.

Nhữ nương lại chỉ vào thực đơn nói: "Canh cua phù dung cũng phải bỏ. Cua tuy rằng hương vị ngon nhưng lại mang tính hàn. Còn có ba ba, tuy rằng bình thường có thể dùng để tư âm cường thân nhưng ba ba tính vị mặn hàn có thể thông huyết lạc, tán khối đàm, còn có tác dụng phá thai. Đây đều là thứ tuyệt đối không thể dùng đến!”

Phương mama liên tục gật đầu: “Không sai! Hai món này cũng phải bỏ đi!”

Âu Dương Noãn nghe, tự nhiên gật gật đầu.

Nhữ nương hiển nhiên là còn chưa nói xong: “Thế tử phi, tổ mẫu nô tỳ có lưu lại một cuốn sách. Phàm là nương nương trong cung mang thai, có rất nhiều thứ cần kiêng kỵ. Miến thịt khiến con thiếu môi, thịt sơn dương khiến hài tử nhiều bệnh. Cá làm con nhiều sang, tang hạm, vịt khiến tử đở sinh. Uống rượu tước thịt khiến hài tử tâm âm tình loạn, không để ý luân thường đạo lý. Thịt gà gạo nếp khiến hài tử sinh bạch thốn. Thịt ba ba làm hài tử hạng đoản. Thịt lừa làm hài tử duyên nguyệt, băng tương tuyệt sản. Thịt la bị khó sinh. Cho nên những thứ đó, tuyệt đối không được xuất hiện trên bàn ăn của ngài!”

Hai tiểu cô nương Hồng Ngọc cùng Xương Bò nghe mà đều trừng mắt ngây ngốc.

Phương mama lại rất đồng ý: “Những thứ đó ngay cả ta cũng không biết! Nhữ nương, người quả nhiên là có nhiều hiểu biết!”

Nghe đến đó, Âu Dương Noãn đã hoàn toàn tin phục năng lực của nhữ nương. Hơn nữa, nàng tin nhữ nương không chỉ am hiểu ẩm thực. Còn quan trọng hơn là phân biệt được cái gì tương khắc. Những thứ này đối với nàng trước mắt mà nói thì là quan trọng nhất.

“Nhữ nương, người là người mẫu thân ta mang tới, ta tin tưởng người có thể làm tốt. Từ hôm nay trở đi ẩm thực của ta sẽ do người phụ trách!”

Nhữ nương mỉm cười: “Dạ!”

Ánh mắt Âu Dương Noãn cúi xuống bụng, trong giọng điệu trầm thấp có chút thoải mái: “Nói thật, đứa trẻ này đến với ta cũng không hề dễ dàng. Là tâm can của ta nên tự nhiên cũng muốn dè dặt cẩn thận một chút!”

Đúng lúc này, Bích Vũ vào bẩm báo: “Thế tử phi! Âu Dương phủ đến báo, Âu Dương phu nhân qua đời!”

Âu Dương Noãn sững sốt, lập tức liền có chút không kịp phản ứng. Âu Dương phu nhân? Chẳng lẽ là....

Phương mama vội vàng nói: “Là Lâm thị?”

Bích Vũ lại rất hiểu được, lập tức nói: “Đúng vậy!”

Âu Dương Noãn cùng Phương mama nhìn nhau, sau đó nàng chậm rãi hỏi: “Chuyện từ khi nào?”

Bích Vũ là nha đầu thông minh, tự nhiên biết chủ tử cùng kẻ mẫu có khúc mắc nên vội nói: “Hồi bẩm Thế tử phi! Nghe nói là từ đêm hôm qua nhưng sáng hôm nay mới phát hiện. Người đưa cơm tới nhưng vừa vào nội thất liền phát hiện Âu Dương phu nhân treo cổ trong phòng. Khi cứu xuống thì đã không còn thở nữa, nghe nói tình cảnh rất dọa người, ngay cả lữ cũng thè ra....”

Bích Vũ miêu tả sinh động như thật, giọng nói còn chưa hạ xuống Phương mama đã lên tiếng ngăn cản: “Không được nói bừa. Tiểu thư còn đang mang thai, không được nói những điều đáng sợ. Người nói vào chuyện chính là được!”

Bích Vũ gật gật đầu, tiếp tục nói: "Nghe người báo tin nói Âu Dương phu nhân không chịu nổi bệnh tật tra tấn nên đã thắt cổ chết!"

Tự mình thắt cổ? Một người bị trúng gió sao có thể tự thắt cổ?

Nghe nói vị phụ thân kia của nàng muốn cưới tân phu nhân. Xem ra Lâm thị chết hoàn toàn là vì bản thân trở thành chướng ngại vật cho chuyện vui này.

Âu Dương Noãn âm thầm lắc đầu, phụ thân càng ngày càng hồ đồ. Cho dù là muốn cưới người mới cũng không cần phải làm quá đáng như vậy. Nam nhân này, thực sự là rất lạnh bạc.

Âu Dương Noãn thở dài nói." Không thể ngờ được, tranh đấu cả một đời, xem ta là địch nhân lớn nhất. Ta đã giữ lại cho nàng một mạng nhưng cuối cùng nàng lại chết trong tay mà mình vẫn đầu ấp tay gối!"

Phương mama gật đầu, không khỏi cảm thán: “Lúc trước gả đến làm thể thân cho vị trí của phu nhân, mười năm chường quản toàn bộ Âu Dương phủ. Trên được lão phu nhân thích, dưới được lão gia sủng ái, ngay cả tiểu thư ngài cũng thích nàng, xem nàng như mẫu thân.

Mọi người đều nói nàng chỉ là một thứ nữ nho nhỏ có thể đạt được tạo hóa lớn như vậy. Nhưng cuối cùng lại rơi vào kết cục này, thực sự khiến người ta không biết phải nói gì cho phải!”

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu: “Hết thảy đều là nàng gieo gió gặt bão. Nếu trước đây nàng không hại ta và Tước Nhi thì cũng sẽ không bị ta tính kế. Hiện tại bên cạnh ngay cả một người quan tâm cũng không có!”

Nếu Lâm thị là một kẻ mẫu lương thiện, đối xử tử tế với tỷ đệ nàng thì nàng sao phải cùng đối phương đấu đến người chết ta sống? Nếu bình an mà làm một kẻ mẫu thì ít nhất đến bây giờ vẫn còn là đương gia chủ mẫu Âu Dương gia, cũng sẽ không bị chết thảm như vậy. Thế gian mọi thứ đều là nhân quả tuần hoàn, không phải không có báo ứng mà chỉ là thời điểm chưa tới mà thôi.

Chỉ có Xương Bò không tự chủ được nhếch khóe miệng lên, nét mặt lộ rõ vẻ vui mừng: “Lão vu bà kia, chết cũng là xứng đáng. Trước kia bà ta nghĩ ra rất nhiều chiêu độc ác hại tiểu thư!”

Âu Dương Noãn chỉ mỉm cười không nhiều lời, Xương Bò dù sao cũng vẫn là một đứa trẻ cho nên mọi hi vọng ái ố đều thể hiện hết trên mặt.

Lúc trước nàng đúng là đối với Lâm thị hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng hiện tại nàng đã không còn để đối phương ở trong lòng. Nếu một người đem toàn bộ tâm thần đặt vào sự cừu hận thì sống sẽ không vui vẻ.

Huống chi Lâm thị tuy rằng xuất thân từ Trấn quốc Hầu phủ nhưng nói cho cùng thì cũng chỉ là một người không có hậu thuẫn từ nhà mẹ đẻ. Nếu xem xét lại thì Lâm thị so với nàng năm đó còn đáng buồn hơn, càng cô quạnh hơn....

Xương Bồ ngẩng đầu, thấy trong mắt Âu Dương Noãn là vẻ thương xót thì không khỏi nói: “Tiểu thư, ngài ngàn vạn lần đừng thương cảm bà ta a! Lâm thị là người xấu!”

Âu Dương Noãn cười lắc đầu, nàng không phải là đồng tình mà chẳng qua chỉ là có chút cảm thán mà thôi. Tựa hồ như từ sau khi mang thai lòng của nàng cũng trở nên nhân từ hơn.

Âu Dương Noãn chỉ sai người nhân danh mình đi phúng viếng mà không tự mình qua. Rất nhanh Âu Dương Trì lại phái người đến mời.

Người tới mang y phục trắng vải bố, đó là y phục để tang. Là Tôn quản gia của Âu Dương phủ. Hắn cung kính hành lễ với Âu Dương Noãn.

“Đại tiểu thư, lão thái thái bảo nô tài mời ngài hồi phủ một chuyến.....Nói là phu nhân không còn, trong phủ chúng ta muốn lập linh đường, nên muốn mời ngài mau mau trở về.....”

Âu Dương Noãn nhíu mày, Lão thái thái cùng Âu Dương Trì lại có chủ ý gì đây? Hiện tại nhiệm kỳ Lại bộ Thượng Thư đã đến, Âu Dương Trì nhảy lên nhảy xuống chạy khắp nơi.

Nghe nói đến Trấn quốc Hầu phủ, lại tới phủ Thái tử nhưng đều bị cản trở về. Sau đó có chạy tới Sở vương phủ nhưng cố tình Tiểu Nhiên lại nghe lời Âu Dương Tước, đối với mọi chuyện trong Âu Dương phủ đều không quản.

Âu Dương Trì không còn cách nào khác lại chạy tới Yến vương phủ. Nhưng tính cách Yến vương công tư phân minh, đoán chừng không có kết quả nên mới muốn nàng về nói một hai câu. Người phụ thân

này của nàng đúng là không từ bỏ ý định a!

Tôn quân sự còn chưa nói dứt câu đã thấy mình vén lên, Tiểu Trọng Hoa mặt đầy hàn sương tiến vào. Cả người phát ra hàn khí khiến Tôn quân gia cũng thấy run run.

“Ai cho người đến quấy rầy Thế tử phi? Còn không mau rút!”

Tôn quân gia đánh bạo, vừa muốn lên tiếng thì Tiểu Trọng Hoa liền vẩy vẩy tay, hộ vệ bên ngoài lập tức bắt lấy Tôn quân gia kéo ra ngoài.

“Thế tử, nô tài là phụng mệnh mà đến a! Ngài không thể làm vậy!”

“Bịt miệng hẳn lại!” Tiểu Trọng Hoa không kiên nhẫn.

Trong phòng lập tức yên tĩnh lại, mọi người hai mặt nhìn nhau.

Âu Dương Noãn lại làm như không thấy, ngược lại còn cười hỏi: “Không phải tới quân doanh sao? Thế nào mà đã quay lại?”

Trên mặt Tiểu Trọng Hoa thế nhưng trong nháy mắt lại sáng lên: “Ta mang về cho nàng một thứ!”

Nói xong hẳn liền phân phó: “Mau mang vào đây!”

Sau đó Âu Dương Noãn thấy bốn người nâng một cái đặng khung thật to vào, nàng kinh ngạc mở cho hai mắt: “Đây là cái gì?”

Đôi mắt Tiểu Trọng Hoa như phát sáng, trên gương mặt luôn lạnh như băng mang theo tươi cười không thể che dấu: “Ta sai người mang hạch đào tốt nhất từ Vân Châu vận chuyển về. Hạch đào ở đây đều phải to hơn, phải tốt hơn ở kinh đô. Nàng mau nhìn đi!”

Âu Dương càng kinh ngạc hơn: “Vân Châu? Xa như vậy, chàng từ khi nào thì....”

“Dùng tám trăm Lí gia cấp cũng rất nhanh, nàng không cần lo chuyện này. Ta cảm thấy không sai, bọn họ đều nói phụ nữ mang thai ăn cái này rất tốt. Để ta bảo người làm cháo hạch đào cho nàng ăn!”

Âu Dương Noãn che miệng cười: “Tám trăm Lí gia cần dùng gấp đến làm chuyện này sao?”

Tiểu Trọng Hoa ngẩn ra: “Có gì không được sao?”

Một Tiểu Trọng Hoa luôn luôn lấy quân tình làm trọng cư nhiên còn hỏi nàng dùng tám trăm Lí gia cấp chỉ để đưa hạch đào có gì không đúng?

Âu Dương Noãn không thể kìm nén được mà cười lắc đầu. Thật sự là mặt trời mọc hướng tây rồi!

“Không chỉ có thứ đó đâu. Còn có rất nhiều những thứ khác!”

Tiểu Trọng Hoa một bên nhớ lại, một bên nhú mày: “Quả đào Ninh Châu, đặc sản Lâm Châu....nghe nói đối với người có thai đặc biệt tốt!”

Âu Dương Noãn không khỏi nở nụ cười: "Chàng thật là! Muốn bị người ta chê cười sao? Nhà ai mà không có người mang thai nhưng có ai làm lớn chuyện như chàng không?”

“Ta không phải chưa từng làm qua phụ thân sao? Ta tất nhiên không biết phải làm sao cho tốt?”

Tiểu Trọng Hoa nhú mày, có chút buồn rầu.

Âu Dương Noãn hơi hơi mỉm cười.

Trước kia nàng còn rất lo lắng, nàng từng làm nhiều chuyện xấu như vậy nàng có thể còn có được kết quả tốt đẹp không?

Nhưng từ khi hấn lựa chọn mình, nàng liền không còn phải lo lắng bâng hoàng điều gì nữa. Nàng cảm thấy bản thân rất may mắn vì gặp được Tiểu Trọng Hoa, còn có thể trở thành thê tử của hấn, cùng chung sống với hấn.

Lát sau nha đầu Văn Tú liền tiến vào bẩm báo: “Thế tử, cháo hạch đào ngài bảo đã làm xong!”

“Mang vào đi!” Tiểu Trọng Hoa gật gật đầu.

Rất nhanh Văn Tú mang một chén cháo nhỏ mang tới trước mặt Âu Dương Noãn: “Tiểu thư, đây là cháo Thế tử vừa phân phó phòng bếp chuẩn bị. Ngài mau ăn khi còn nóng!”

Âu Dương Noãn sừng sốt: “Ta vừa mới dùng cơm xong!”

“Vậy thì ăn một chút thôi!”

Tiểu Trọng Hoa vẫn không bỏ qua: “Đây là cống phẩm, ta lấy từ chỗ Hoàng bá phụ, tất cả đều được chuyển lại đây....”

Âu Dương Noãn lú lú, Tiểu Trọng Hoa cứ nhiên ngay cả cống phẩm trong cung cũng đoạt lấy. Nghĩ đến bánh phù dung, nàng không khỏi khẽ lắc đầu. Nam nhân này a, thực sự là cái gì cũng không hiểu. Chính là rất nhiệt tình nhưng sự nhiệt tình này cũng khiến nàng cảm động.

Âu Dương Noãn gật gật đầu, chỉ hai ba muỗng đã ăn xong chén cháo: “Hương vị rất tốt....”

Lời vẫn chưa nói xong nàng đã nhú mào, bịt miệng lại.

Tiểu Trọng Hoa nhận lấy chén cháo: “Làm sao vậy?”

Âu Dương Noãn chau mày lại: “Không biết. Chỉ là cảm thấy buồn nôn!”

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa ánh lên vẻ lo lắng: “Có chỗ nào không thoải mái?”

Âu Dương Noãn lấy tay vuốt ngực: “Không sao! Chỉ là có chút buồn nôn!”

Tiểu Trọng Hoa lập tức nói: "Hồng Ngọc, mau đi mời Thái y. Thời tiết ngày hè tuy tốt nhưng Noãn Nhi hôm qua buổi trưa còn phơi nắng trong sân...không chừng là bị gió thổi..."

Hồng Ngọc vừa nghe liền vội vàng: “Dạ, nô tỳ lập tức đi ngay!”

Nói xong liền ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài, Âu Dương Noãn không kịp ngăn cản.

Mắt thấy Hồng Ngọc chạy nhanh, nhữ nương một bên liền cười nói: “Thế tử không cần lo lắng. Hai tháng đầu ốm nghén muốn nôn là chuyện bình thường. Qua được giai đoạn này sẽ tốt hơn. Thế tử phi vẫn còn tốt chứ có một số người còn không ngửi nổi mùi thức ăn nữa kìa!”

Tiểu Trọng Hoa lại không cho là đúng, vẫn lo lắng như cũ. Hắn ôm

lấy Âu Dương Noãn như ôm đồ sứ, dùng vẻ mặt nghiêm túc dẫn dò mọi người: “Từ hôm nay trở đi, chuyện mặc y phục, ăn cơm đều không được để Thế tử phi tự mình làm. Các người phải cẩn thận hầu hạ, không được để nàng ra khỏi phòng tránh làm động thai khí....”

Mặc y phục, ăn cơm đều phải có người hầu hạ? Đường cũng không thể đi? Có người nào mang thai lại phải sống như vậy không?

Âu Dương Noãn nghe xong mà toát hết cả mồ hôi.

Nàng nhanh chóng chuyển đề tài: “Chuyện đó ta đều có thể tự mình làm. Chàng đừng nóng vội như vậy!”

Tiểu Trọng Hoa đang đắm chìm trong sự hưng phấn cho nên tuyệt đối không đáp ứng: “Thiếu chút nữa thì quên. Ta phải nhanh chóng tìm tên cho đứa nhỏ....”

Mọi người liền hai mắt nhìn nhau, lại nhìn qua Âu Dương Noãn nhưng chỉ thấy nàng bất đắc dĩ cười cười.

Tiểu Trọng Hoa như vậy nàng cũng không có biện pháp, bởi vì nàng còn chưa từng gặp qua một Tiểu Trọng Hoa như vậy! Chắc là lần đầu làm phụ thân nên rất vui vẻ, hưng phấn.

Âu Dương Noãn vốn tưởng rằng Tiểu Trọng Hoa chỉ nói vậy mà thôi nhưng không ngờ hấn lại rất nghiêm túc. Chẳng những phái người trông coi viện này gắt gao mà còn an bài thêm hai lão mama đến chăm sóc nàng.

Nếu nàng nâng một cánh tay, lão mama kia sẽ hét lên. Nếu nàng bước chân ra ngoài, lão mama kia nước mắt liền rơi xuống, nói cái gì mà cô phụ Thế tử nhờ vả, Thế tử phi nếu có gì vạ nhất các nàng có chết muôn lần cũng không đủ bù đắp. Ba lần bốn lượt như vậy Âu

Dương Noãn liền chỉ có thể thành thành thật thật ngây ngốc ở trong phòng.

Nhưng hai người kia ngay cả khi nàng đọc sách cũng không cho, nói gì mà sợ tổn thương đến mắt. Mới đầu thì Âu Dương Noãn còn có thể chịu đựng được nhưng qua nửa tháng, cảm giác cả người đều khó chịu nhưng nói mãi Tiểu Trọng Hoa cũng không chịu cho nàng ra ngoài đi dạo. Nàng ức chế đuổi hai lão mama kia, thế này mới cảm thấy thoải mái một chút.

"Đi, chúng ta ra ngoài đi dạo!" Âu Dương Noãn nói với Hồng Ngọc.

Hồng Ngọc kinh hoàng: "Nhưng bên ngoài nhiều hộ vệ như vậy!"

"Ai dám cản ta?"

Âu Dương Noãn thật sự là bị nhốt đến cả người đều khó chịu: "Ta muốn đi phủ đại công chúa. Hẳn cho dù biết chẳng lẽ cũng không cho ta đi sao?"

Hồng Ngọc vẫn lo lắng không yên: "Nhưng nếu đi, nô tỳ sợ Thế tử mất hứng!"

Âu Dương Noãn nhíu mày, Xương Bô một bên lại hờn hờ nói: "Hồng Ngọc tỷ tỷ, trước kia ai cũng nói tỷ thông minh hơn ta, sao hôm nay lại ngốc như vậy? Thế tử xem tiểu thư là trái tim của mình a! Cho dù có biết thì làm sao? Tỷ đừng lo lắng nữa!"

Hồng Ngọc trừng mắt với Xương Bô. Tiểu thư thân thể yếu ớt, nếu tùy tiện đi ra ngoài mà trúng gió ngã bệnh, hoặc có gì không ổn thì bọn nha đầu các nàng không phải sẽ bị Tiểu Trọng Hoa lột da sao?

Nhưng Xương Bô này vừa nghe được ra ngoài liền cao hứng phấn

chấn, căn bản không lo lắng nhìn sắc mặt Hồng Ngọc.

Hồng Ngọc thở dài một tiếng, còn muốn nói nữa nhưng Nhữ nương lại cắt ngang: “Kỳ thực Thế tử phi nói cũng đúng. Thế tử là lần đầu làm phụ thân, khó tránh trong lòng khẩn trương. Phụ nữ có thai phải thường xuyên ra ngoài đi dạo, không thể cứ ngây ngốc trong phòng mãi được. Chỉ là phủ đại công chúa tuy rằng không xa nhưng xe ngựa vẫn phải được bố trí lại cẩn thận. Những chỗ góc cạnh đối với Thế tử phi đều không tốt!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, phân phó Hồng Ngọc nói: “Đi chuẩn bị đi!”

Hồng Ngọc nghe lời Nhữ nương, cảm thấy rất có đạo lý cho nên cũng không khuyên can nữa mà phân phó bọn nha đầu đi xuống chuẩn bị.

Xe ngựa Yến vương phủ vốn cũng đã rất thoải mái, hơn nữa đã được cải tạo lại nên ngồi bên trong một chút xóc nảy cũng đều không có. Âu Dương Noãn ngồi bên trong, cảm thấy rất thoải mái, tâm tình cũng tốt lên.

Hồng Ngọc nhìn sắc mặt chủ tử nhà mình từ khi lên xe ngựa liền tốt lên thì không khỏi cảm thấy cao hứng. Càng cảm thấy lời nhữ nương nói không sai, không nên suốt ngày nhốt tiểu thư trong phòng. Người vốn đang tốt đẹp nếu suốt ngày ở trong phòng nói không chừng một ngày nào đó lại bệnh ra.

Xe ngựa một đường đến phủ đại công chúa, Âu Dương Noãn vừa xuống xe ngựa liền nhìn thấy Mộ Hương Tuyết từ trong phủ đi ra, ánh mắt hơi đỏ, giống như là vừa mới khóc. Thấy Âu Dương Noãn liền lập tức lau đi, nhìn nàng cười cười: “Thế tử phi!”

Mộ Hương Tuyết mỗi lần nhìn thấy mình đều sẽ nói rất nhiều, khó có khi lại lộ ra biểu cảm như vậy. Âu Dương Noãn nhất thời có chút kỳ quái nhưng vẫn cười nói: “Công chúa đến thăm mẫu thân ta sao?”

Mộ Hương Tuyết liền ngại ngùng cười cười, mặc dù cười nhưng lại mang theo chút khổ sở. Âu Dương Noãn nhìn mà trong lòng đều cảm thấy không thoải mái: “Công chúa làm sao vậy?”

Mộ Hương Tuyết lắc lắc đầu: “Không sao! Thế tử phi đang mang thai, ta còn chưa chúc mừng a! Người không nên đứng ngoài này lâu, mau vào đi!”

Nói xong cũng liền cáo từ rời đi. Âu Dương Noãn nhìn bóng lưng nàng, trong lòng có chút nghi hoặc, hỏi Hồng Ngọc: “Hương Tuyết công chúa đã khóc sao?”

Hồng Ngọc cũng rất kỳ quái: “Đúng vậy! Còn chưa bao giờ thấy nàng như vậy!”

Âu Dương Noãn một bên suy tư, một bên bước vào phủ đại công chúa.

Nhìn thấy Âu Dương Noãn, đại công chúa có chút sửng sốt: “Cái đứa nhỏ gốc ghếch Trọng Hoa kia suốt ngày đều nhốt con lại, sao hôm nay lại cho con đi ra ngoài vậy?”

Hành vi bá đạo của Tiểu Trọng Hoa đã truyền tới chỗ đại công chúa. Âu Dương Noãn mặt đỏ tai hồng, trong lòng có chút quẫn bách: “Mẫu thân, con nhớ người!”

Đại công chúa lập tức tươi cười, quay đầu nói: “Còn không mau dọn chỗ cho Noãn Nhi!”

Lại quay sang nói với Âu Dương Noãn: “Hài tử ngọc, nhớ ta thì chỉ cần cho người đến báo ta sẽ tới Yến vương phủ!”

Đào cô cô cũng cười nói: “Công chúa cũng nhớ quận chúa a! Vừa rồi còn nói Thế tử dẫu người kỹ quá, ngay cả công chúa muốn đến thăm cũng phải được hấn đồng ý trước. Thật đúng là khiến người ta buồn cười!”

Thật sự là xấu hổ, Âu Dương Noãn không biết việc này, nhất thời mặt càng đỏ hơn: “Hấn không hiểu chuyện mới hồ nháo! Hấn cũng chưa từng làm phụ thân nên mới khấn trương như vậy. Mỗi ngày còn dặn dò con cẩn thận cái này, sợ đụng cái kia. Kỳ thực con nào quen được chiều chuộng như vậy, bình thường cũng không cho ra khỏi cửa. Con sắp bị buồn chết rồi!”

Đại công chúa vội vàng nói: "Không cho nói chữ chết. Nha đầu ngọc này, hiện tại đã là mẫu thân, sao còn như đứa trẻ vậy? Trọng Hoa còn không phải là vì tốt cho con sao?"

Nói xong lại sai người mang thêm đệm cho Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn nghĩ nghĩ, vẫn không nhin được mà hỏi: “Vừa rồi Hương Tuyết công chúa tới đây, con thấy nàng khi rời đi ánh mắt đều đỏ lên. Là vì sao vậy?”

Đại công chúa chỉ cười cười: “Con đang có thai, việc này đừng quan tâm!”

Ngữ khí của đại công chúa khiến lòng hiếu kỳ của Âu Dương Noãn càng dâng cao. Rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến mẫu thân lộ ra vẻ mặt như vậy?

Chương 396

Nhìn thấy vẻ mặt tò mò của Âu Dương Noãn, đại công chúa lắc lắc đầu, cười nói: “Người ta nam hôn nữ gả, cùng chúng ta có quan hệ gì?”

Âu Dương Noãn sừng sốt: “Nam hôn nữ gả?”

Đại công chúa lấy khăn che miệng: “Còn không phải sao! Đại hoàng tử đến chính là đến đưa hôn thư, muốn gả Hương Tuyết công chúa cho Tiểu Diễn!”

Nhìn sắc mặt Âu Dương Noãn khế biến, khuôn mặt đại công chúa liền ngưng trọng: “Con sao lại quan tâm nàng như vậy?”

“Mẫu thân, con không phải quan tâm nàng. Chỉ là con cảm thấy mục đích của Đại hoàng tử cùng Hương Tuyết công chúa cũng không đơn thuần. Hơn nữa trong yến hội lần trước Mộ Hương Tuyết rõ ràng rất sợ vị đại hoàng tử này, còn tránh hẩn như là tránh rắn rết vậy!”

“Nghĩ lại thì Cao Xương đang tốt đẹp vì sao vẫn đem công chúa gả tới đây? Hiện tại cục diện của Đại Lịch chúng ta, Thái tử đi cưới một công chúa dị quốc cũng không phải chuyện gì tốt. Đối với biểu tỷ con mà nói, thậm chí là chuyện cực kỳ không tốt. Bởi vì thân phận Hương Tuyết công chúa cao quý hơn rất nhiều, vạn nhất tương lai sinh được con trai....cố tình Thịnh nhi lại là trưởng tử, con sợ là....”

Đại công chúa nhíu mày: “Con quan tâm chuyện này làm gì? Đây đều là chuyện của nam nhân, một nữ hài tử như con thì không cần lo

lẳng!”

Lời tuy nhiên là vậy nhưng trong lòng đại công chúa cũng nghĩ thế. Tiểu Diễn vốn đã rất phiền toái, lại cưới một Hương Tuyết công chúa vậy phủ Thái tử này chính là trung tâm của phiền toái a!

Âu Dương Noãn lại chỉ cười cười không nói gì.

Đại công chúa vẫy tay: “Đến đây ngồi, ta có lời muốn nói với con!”

Âu Dương Noãn bước đến, đại công chúa nhìn vào mắt nàng nói: “Con sinh đứa nhỏ này, khả năng sẽ có chút gian nan. Ta không giúp được con, phu quân con cũng không giúp được, mọi chuyện chỉ có thể dựa vào bản thân mình. Cho nên nghe ta, những chuyện thương vàng hạ cám này đều đừng nghĩ đến, cứ dưỡng thai cho tốt, cái gì cũng không quan trọng bằng con cái. Nếu năm đó Tử Quân có thể sống được, ta tình nguyện giảm hai mươi năm tuổi thọ của mình!”

Vành mắt Âu Dương Noãn hơi đỏ lên, đại công chúa lại nói tiếp: “Ta biết, tâm địa Mộ Hương Tuyết không xấu, là một cô nương tốt, chuyện xảy ra ở dịch quán lần trước ta cũng biết, có một cái nói một cái, chúng ta cảm tạ nàng. Nhưng thân phận nàng rất đặc thù, cho dù nàng không muốn làm chuyện xấu nhưng sau lưng cũng sẽ có người khuyến khích nàng. Nếu con cứ muốn quản chuyện này không chừng sẽ lại có phiền toái. Nói những điều này chính là muốn con chú ý, ngàn vạn lần đừng để người ta lợi dụng!”

“Nữ nhi xin nghe lời dạy của mẫu thân!”

“Không nói tới những điều đó, ta thấy Tiểu Trọng Hoa đối xử với con tốt, trong lòng ta cũng cao hứng!”

Đại công chúa mỉm cười nói xong, lại vỗ vỗ tay Âu Dương Noãn:

“Nhữ nương ở bên cạnh chăm sóc có tốt không?”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, cười nói: “Ít nhiều cũng nhờ mẫu thân lo lắng! Nhữ nương rất tốt, chăm sóc cũng rất ân cần!”

Đại công chúa cao hứng: “Vậy là tốt rồi! Vậy là tốt rồi! Hôm nay ở lại dùng bữa trưa đi!”

Âu Dương Noãn liền lắc đầu: “Con là vụng trộm chạy đến đây. Nếu như bị hấn biết được, con lại bị giáo huấn! Con phải nhanh nhanh trở về a!”

Một câu này đều khiến Đào cô cô và Đại công chúa cười rộ lên.

Từ phủ đại công chúa đi ra, Âu Dương Noãn liền lên xe ngựa. Xe ngựa chạy qua ngã tư phồn hoa, Âu Dương Noãn thỉnh thoảng lại vén rèm lên nhìn tình hình bên ngoài.

Khi đi ngang qua một hiệu sách nàng liền đột nhiên nói: “Mau dừng xe!”

Hồng Ngọc vừa thấy liền sốt ruột: “Tiểu thư, ngài không thể xem sách a! Ngài đang có thai, cẩn thận tổn thương đến mắt!”

Nửa tháng nay Âu Dương Noãn không biết đã phải nghe câu này biết bao nhiêu lần. Nghe đến lỗ tai cũng đóng kén luôn rồi, thật sự là phiền chán.

Nàng quay đầu nói: “Ta đi chọn hai quyển sách! Sẽ chỉ đọc khi trời sáng, trở về không được cáo trạng!”

Hồng Ngọc còn muốn nói nhưng lại bị Xương Bồ cản lại: “Hồng Ngọc tỷ tỷ, tiểu thư khó có được tâm tình tốt! Tỷ cũng đừng ngăn cản nữa,

phía sau có nhiều hộ vệ như vậy đi theo, còn có thể xảy ra chuyện gì được chứ?”

Hồng Ngọc thầm nghĩ, tiểu nha đầu người thì hiểu cái gì, đừng nói xảy ra chuyện gì, chỉ việc hôm nay vụng trộm chạy đến đây chỉ sợ Thế tử đã biết rồi. Cái gì là ái ân như mạng, người còn không hiểu sao? Thật sự là không biết sống chết mà.

Hồng Ngọc ngằm néo Xương Bồ, trên mặt lại cười nói: “Được rồi! Tiểu thư không nên cử động, để nô tỳ phân phó xa phu!”

Rất nhanh xe ngựa dừng lại, Âu Dương Noãn vào thư phòng. Ông chủ vừa thấy xe ngựa Yến vương phủ liền đứng thẳng, hận không thể đem toàn bộ tinh phẩm trong quày đều lấy ra. Âu Dương Noãn nhìn mấy bảng chữ mẫu mới, lại nhìn thêm mấy quyển sách.

“Thấy gì không? Đó là xe ngựa của Yến vương phủ a!”

“Vị này là ai?”

“Ngay cả người này cũng không biết? Thật sự là hiểu biết nông cạn. Vĩnh An quận chúa đại danh song bích kinh đô, nữ nhi của trưởng công chúa, là Yến vương Thế tử phi a!”

“A, hóa ra là nàng a!”

“Đúng vậy! Chính là nàng cho nên mới phải hầu hạ cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để xảy ra sai sót!”

Chường quỳ bên kia thì thầm to nhỏ với tiểu nhị, Âu Dương Noãn hoàn toàn không nghe thấy chỉ lo chú tâm lựa chọn sách. Chọn nửa ngày, cuối cùng cũng lấy tám cuốn, nàng bảo Hồng Ngọc đi thanh toán.

Xương Bồ cầm lấy sách chuẩn bị rời đi, vừa mới xuống bậc thang liền nhìn thấy một nha đầu quỳ rạp xuống, cũng không dám tới gần mà chỉ rung rung nhìn Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn liếc mắt một cái liền nhận ra đây là nha đầu Quế Hoa bên cạnh Hương Tuyết công chúa. Trong lòng nàng cười thầm, nha đầu này chỉ sợ từ phủ công chúa đi ra đã nhìn chăm chăm nàng. Nàng cố ý cho xe ngựa dừng lại dụ mắc câu, đối phương đúng là thật sự đến.

Quế Hoa còn chưa nói gì nước mắt đã rơi như mưa. Âu Dương Noãn mỉm cười, vội hỏi: “Làm sao vậy?”

Vừa hỏi vừa bảo Hồng Ngọc nâng người lên.

Quế Hoa vừa muốn nói chuyện, Âu Dương Noãn đã liền mở lời: “Đây không phải là chỗ nói chuyện, theo ta lên xe ngựa!”

Quế Hoa nhìn thoáng qua chung quanh, cắn chặt răng, gật gật đầu: “Hết thảy đều nghe Thế tử phi phân phó!”

Âu Dương Noãn cong môi lên, cũng không nói nhiều liền dẫn đầu bước lên xe. Vào trong, Quế Hoa liền lập tức quỳ xuống: “Cầu Thế tử phi cứu công chúa chúng ta!”

Quả nhiên là đã đến! Trên mặt Âu Dương Noãn làm vẻ kinh ngạc: “Công chúa? Nàng làm sao vậy?”

Nước mắt Quế Hoa lại rơi như mưa: “Đại hoàng tử cứ ép công chúa lấy Thái tử. Công chúa không muốn, hôm nay liền đến cầu xin đại công chúa. Nhưng đại công chúa nói chuyện này là chuyện của Cao Xương chúng ta nên không tiện lắm lời. Công chúa không còn cách

nào khác liền phải trở về. Nhưng vừa về đến dịch quán đã bị Đại hoàng tử mắng!”

Âu Dương Noãn sững sốt, đại hoàng tử Cao Xương điên rồi sao. Đây vẫn là đang trên địa giới của Đại Lịch, hấn ngang ngược như vậy sao?

Nàng nghĩ nghĩ rồi chậm rãi nói: “Mẫu thân ta thật sự là không có cách nào quản chuyện này. Đừng nói đến mẫu thân ta, liền ngay cả ta cũng không thể lắm lời!”

Quế Hoa càng nghe càng sốt ruột, vội vàng nói: “Thế tử phi, nô tỳ biết ngài khó xử. Nhưng ở đây nô tỳ chỉ biết một mình ngài, ngoài ra không quen biết một vị quý nhân nào khác. Vừa rồi nô tỳ có quay lại cầu đại công chúa nhưng người gác cổng không chịu cho nô tỳ vào. Sau đó nô tỳ nhìn thấy xe ngựa Yến vương phủ nên liền lập tức đi theo ngài. Nô tỳ biết chuyện này không có quan hệ gì với ngài nhưng cầu ngài nể tình giao hảo giữa hai người mà đến thăm nàng, ít nhất nô tỳ còn có cái để nói rõ!”

Âu Dương Noãn nhíu mày: “Nhưng Đại hoàng tử là đại ca của công chúa, hấn có sao cũng không hại đến nàng a!”

Quế Hoa luôn theo bên cạnh Mộ Hương Tuyết. Chuyện của Mộ Hương Tuyết nàng là người hiểu rõ nhất. Nghe đến đó thì hốc mắt đỏ lên.

“Thế tử phi có điều không biết! Tính cách của đại hoàng tử thì cho dù là hoàng hậu nương nương cũng không thềm để vào mắt, duy ngã độc tôn. Một lần quá đáng nhất hấn còn lấy roi quật công chúa, sau lưng nàng đến bây giờ vẫn còn sẹo a! Lúc trước hoàng hậu nương nương đã nghĩ hết mọi biện pháp giáo huấn hấn nhưng hấn nửa điểm cũng không chịu thu liễm, muốn tất thảy đều theo tâm ý của

hắn!”

Âu Dương Noãn nhớ tới chuyện trên yến hội, lòng vẫn hơi. Đây xác thực là chuyện mà đối phương có thể làm, chỉ cần là chuyện có lợi cho bản thân, đừng nói đến muội muội, chỉ sợ là mẹ ruột cũng đều có thể bán đứng.

Nhìn chung nàng rất không thích Mộ Long Bình nhưng đối với Mộ Hương Tuyết và Mộ Hiên Viên, tuy rằng lập trường bất đồng, nàng đối với bọn họ cũng không chán ghét.

Nghĩ đến Mộ Hiên Viên nàng liền nói: “Không phải còn có Cửu hoàng tử sao?”

Nhắc đến Cửu hoàng tử, hốc mắt Quế Hoa lại đỏ lên: “Cửu hoàng tử, Cửu hoàng tử....hôm qua không biết vì sao lại phát sinh tranh chấp với đại hoàng tử, bị đánh gãy một tay. Đại hoàng tử sợ người khác biết nên không cho mời Thái y!”

"Người nói cái gì?"

Âu Dương Noãn sửng sốt, Mộ Long Bình này cũng quá bá đạo rồi. Mộ Hiên Viên dù sao cũng là Cửu hoàng tử, hắn sao có thể muốn kêu đánh liền đánh, muốn kêu giết liền giết. Ở Đại Lịch còn như vậy, nếu là ở Cao Xương không chừng hắn còn quá đáng thế nào.

Hồng Ngọc không tin nói: "Cửu hoàng tử ở Cao Xương các người tuy không phải là Thái tử nhưng nghe nói cũng là cực hiển hách, làm sao có thể bị đánh gãy một cánh tay? Chuyện đáng sợ này người đừng nói dối để lừa gạt chúng ta!”

Nước mắt Quế Hoa càng rơi nhiều hơn, vẻ mặt kia không giống như đang giả vờ: “Những lời nô tỳ nói đều là thực! Dịch quán cũng gần

đây, Thế tử phi, nô tỳ cầu xin ngài, cầu ngài ghé qua thăm công chúa! Ngài là người của Yến vương phủ, đại hoàng tử dù có kiêu ngạo cũng sẽ không dám làm gì ngài!”

Âu Dương Noãn đương nhiên biết đối phương sẽ không dám làm gì mình. Sau lưng nàng mang nhiều hộ vệ như vậy, cho dù Mộ Long Bình có muốn cũng không có lá gan này.

Vừa rồi Quế Hoa quỳ xuống rất nhiều người nhìn thấy, một chuyến này nàng chắc chắn phải đi. Nhưng Tiểu Trọng Hoa ngàn dặn vạn dò bảo nàng đừng xen vào chuyện của người khác, lần này chắc chắn sẽ lỗi nhai mãi.

Nhưng.....Âu Dương Noãn nhớ tới Mộ Hương Tuyết khóc đến hai mắt đều đỏ lên. Nàng có phải có thể đảo khách thành chủ? Vì thế liền nhân tiện nói: “Được! Ta đi nhìn một cái là được!”

Mặc kệ đối phương ra chiêu gì, nàng cứ bình tĩnh ứng phó. Khóe miệng Âu Dương Noãn hơi cong lên. Một ván này chính là một canh bạc lớn, đã ra rồi thì không thể rút lại, nàng liền đặt cược tiến vào.

Bên trong dịch quán rất bận rộn, bởi vì vừa mới làm xong lên phong cảnh bố cục đều rất đẹp. Chẳng qua là vì chuyện phát sinh lần trước mà lúc này toàn bộ dịch quán đều tăng đề phòng.

Đáng tiếc Âu Dương Noãn lại vô tâm thương thức, để Quế Hoa dẫn đường thẳng đến chỗ Mộ Hương Tuyết.

Mới chỉ đi đến bên ngoài viện liền nhìn thấy tám hộ vệ đứng ở cửa.

"Mời ngài dừng lại!" Một người mang trường kiếm, mặt như hàn sương đứng ra chặn bọn họ lại.

Nơi này còn có chướng ngại vật a! Âu Dương Noãn không muốn phí nước bọt, có tài nguyên không lợi dụng chính là đồ ngốc!

Nàng nhẹ nhàng nhìn thoáng qua Kim Lương đi sau lưng mình cách đó không xa.

Da đầu Kim Lương nhất thời run lên. Vị chủ tử này đang nhàn rỗi, tâm huyết dâng đầy muốn xen vào chuyện của người khác quả thực là dọa chết người.

Hắn vừa mới truyền khẩu tấn tới Thế tử, lại không biết người khi nào thì mới có thể tới. Nếu như không kịp mà để vị chủ tử này gây ra đại họa gì thì chờ đợi mình chính là cái chết. Trái phải đều là chết, dưới đáy lòng Kim Lương ai oán.

Thấy Âu Dương Noãn triệu hồi, hắn lập tức lấy lại dũng khí tiến lên: “Mời Thế tử phi phân phó!”

“Những người này cản đường của ta!” Âu Dương Noãn ôn hòa nói.

Kim Lương thầm lau mồ hôi lạnh, vung tay lên, phía sau một đội kỵ binh hắc y nhanh chóng chạy lại vây quanh tám người kia.

Tám người kia vốn cầm đao kiếm đứng ở cửa, không nghĩ tới tiểu mỹ nhân nhìn yếu đuối này còn chưa nói hai câu đã dẫn một đám người vọt vào. Nhất thời đều như trong mộng, vừa muốn phản kháng lại đã bị đồng phục!

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua, tốc độ rất nhanh, huấn luyện có tổ chức. Quả nhiên những người Tiểu Trọng Hoa phái đến bảo vệ nàng đều là tinh binh.

Hồng Ngọc một phen lau mồ hôi lạnh trên trán! Chủ tử của ta, Thế tử

bảo những người này đi theo là vì bảo vệ ngài a! Ngài lại dùng bọn họ làm loại chuyện này, Thế tử mà biết chắc sẽ tức chết mất.

Nhưng là chuyện mà Âu Dương Noãn quyết định thì ngay cả Tiểu Trọng Hoa cũng không có cách nào ngăn lại. Hồng Ngọc chỉ có thể thở dài nhận lệnh mở cửa cho Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn vừa sai bước đi vào liền nghe thấy thanh âm lạ. Nàng sửng sốt, sau đó phân phó: “Ngoại trừ Kim Lương, những người khác đều ở bên ngoài chờ!”

Sau đó nàng nhanh chóng tiến vào, vừa mới đến hành lang liền nghe thấy tiếng kêu kỳ quái. Âu Dương Noãn đột nhiên nổi lên từng đợt hoảng hốt chưa từng có.

Thanh âm này, thanh âm này.....nàng nghiêm khắc quay đầu nhìn thoáng qua Quế Hoa, lại thấy trong mắt đối phương đều là sự cầu xin.

Xem ra nha đầu này cái gì cũng đều biết! Nhưng điều này sao có thể? Thanh âm bên trong rõ ràng là của Mộ Hương Tuyết, đường đường là công chúa Cao Xương sao có thể gặp loại chuyện này?

Bước chân của Âu Dương Noãn ngừng lại, Hồng Ngọc hiển nhiên cũng nghe thấy được thanh âm này, cả người cơ hồ như đều run lên.

“Tiểu thư, chúng ta trở về đi! Tiểu thư, nô tỳ cầu ngài, chúng ta mau về thôi!”

Kim Lương nghe thanh âm kia, cũng gắt gao nhú chặt mày. Hắn không biết Âu Dương Noãn sẽ đưa ra quyết định thế nào. Nhưng thanh âm như vậy, không khó để tưởng tượng được chủ nhân đang

gặp phải loại nhục nhã gì. Là một nam nhân nhiệt huyết, hắn không tự chủ được mà nắm chặt nắm tay, nếu không thêm quan tâm thì cũng hơi quá đáng.

Bước chân của Âu Dương Noãn chỉ dừng lại trong thoáng chốc. Sau đó nàng bước nhanh vào, người trong phòng nghĩ rằng sẽ không có ai vào nên ngay cả cửa cũng không khóa.

Âu Dương Noãn hung hăng đẩy cửa vào, cửa đánh mạnh vào vách tường, phát ra tiếng 'oành' vang dội.

Vừa bước vào phòng nàng đã nghe một loại hương vị kỳ quái như mùi rượu đáng sợ cùng mùi dục vọng đè nén. Trên nền gạch màu xanh y phục lả tả rải rác, sam bào, ủng miệt...

Âu Dương Noãn nhìn phía sau tầng tầng lớp lớp màn che thấp thoáng trong gió là bóng người mỏng manh. Nàng mơ hồ nghe thấy tiếng thở dốc ồ ồ cùng tiếng nước nở bị đè nén trong họng thì không khỏi gắt gao nhíu chặt mày.

Mái tóc đen dài của Mộ Hương Tuyết rối loạn buông xõa, mặt đầy hoảng sợ. Mộ Long Bình cơ hồ như không mặc gì đang ngăn chặn nàng, một chút đỏ tươi liền khắc trên da thịt như ngọc của nàng, thoát nhìn phá lệ thấy ghê người.

Nghe thấy cửa có động tĩnh, Mộ Hương Tuyết bỗng chốc ngẩng đầu lên. Trong mắt ẩn ẩn có lệ quang, nhìn thấy Âu Dương Noãn khi đang trong tình trạng thê thảm nhưng lại hiện lên thần sắc vui mừng, dường như là một người sắp chết đuối đột nhiên thấy được hy vọng.

"Cứu ta...."

Mộ Hương Tuyết không phát ra được thanh âm nhưng Âu Dương

Noãn lại nghe thấy được rất rõ ràng, thấy được sự tuyệt vọng cùng hy vọng của nàng.

Bọn họ là huynh muội a! Ông trời ạ! Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy trong lòng có một loại tức giận ẩn ẩn toát ra.

Nàng cười lạnh: “Đại hoàng tử thật sự là có hứng trí a!”

Thanh âm của Âu Dương Noãn thanh lãnh, giống như sương tuyết xoay mình thảng thốt.

Mộ Long Bình vốn đang trầm mê, lúc này mới cả kinh ngẩng đầu.

“Hoàng thất Cao Xương quả nhiên là quá đáng như trong lời đồn a!”

Âu Dương Noãn lại lạnh lùng: “Vẫn thường nghe nói đại hoàng tử ham mê nữ sắc nhưng ta thật không ngờ, người ngay cả muội muội ruột của mình cũng không buông tha!”

Mộ Long Bình thấy người đến là Âu Dương Noãn, sắc mặt lại càng lạnh.

Hắn đứng lên cầm áo khoác, thản nhiên nói: “Thế tử phi sao lại chạy đến đây? Người bên ngoài đều chết hết rồi sao? Thế tử phi vào đây mà cũng không thông báo một tiếng!”

Hắn hướng bên ngoài lớn tiếng hô, muốn để hộ vệ tiến vào. Nhưng nửa ngày sau cũng không thấy tiếng trả lời, sắc mặt của hắn bỗng chốc trở nên khó nhìn.

Âu Dương Noãn cười lạnh, sau yến hội Tiểu Trọng Hoa đã phái người phế đi Kim Mạn, một cánh tay của hắn. Hơn nữa còn hung hăng chinh đại hoàng tử này một chút, thừa dịp hắn ra ngoài uống

rượu liền bắt lấy quăng vào hồ nước.

Cố tình hấn lại không biết ai ra tay hại mình, ngay cả việc báo thù cũng không thể nói đến. Nhất thời bị tức giận muốn về nước nhưng lại bị Tiểu Diễn ngăn lại. Hiện tại xem ra việc Tiểu Diễn làm cũng chưa chắc đúng, người như Mộ Long Bình, giữ hấn một ngày thì đều là tai họa.

Âu Dương Noãn cười nhẹ: "Đại hoàng tử thích ai, ta cũng không quan tâm. Chỉ là hôm nay ta trùng hợp đến thăm Hương Tuyết công chúa, ngài nói phải làm sao bây giờ?"

Sắc mặt Mộ Long Bình bỗng chốc thay đổi, hai quyền nắm chặt lại. Sau khi trấn tĩnh liền cực kỳ bừa bãi cười nói: "Chỉ bằng vào người cũng muốn đoạt người trong tay ta?"

Âu Dương Noãn nhướn mày lên, trong mắt có một loại băng hàn lạnh thấu xương: "Nói như vậy, người không muốn buông tha?"

Mộ Long Bình một tay bắt lấy Mộ Hương Tuyết kéo xuống giường, một cước đạp lên lưng nàng. Thái độ cực kỳ kiêu ngạo lạnh lùng, như là cố ý để Âu Dương Noãn nhìn thấy.

"Thế tử phi! Đây là chuyện giữa huynh muội chúng ta, người là người ngoài không có cách nào can thiệp. Huống chi, nha đầu kia vốn là người của ta, ta muốn xử lý thế nào thì cũng là chuyện của ta!"

Mộ Hồng Tuyết dù sao cũng chỉ là một nữ tử nhu nhược, tình cảnh này thực sự rất khó coi nhưng cũng khiến trong lòng người ta sinh thương hại. Cho dù là Kim Lương ý chí sắt đá cũng phải quay mặt đi.

Nhưng trên mặt Âu Dương Noãn lại cực kỳ bình tĩnh: "Đại hoàng tử

nói không sai. Chỉ là nếu ta cứ như vậy mà đi ra ngoài, lại đến phủ Thái tử một chuyến. Người nói xem, Thái tử làm sao có thể muốn một chính phi có thể tùy tiện mặc người nhục nhã như vậy. Đại hoàng tử, người là đang khinh thường Thái tử của Đại Lịch ta sao? Hay người muốn khơi mào cuộc chiến giữa hai nước?”

Nàng vừa nói, ánh sáng trong mắt lại lưu chuyển. Một đôi mắt sáng ngời lại phát ra yêu dị khó nắm lấy, Mộ Long Bình thế nhưng lại nhất thời thất thần.

Không chỉ là Mộ Long Bình, ngay cả Kim Lương cũng kinh ngạc không thôi. Không ai có thể nghĩ ra được, Âu Dương Noãn trông có vẻ nhu nhược yếu đuối lại có thể nói ra những lời đó với thái độ cường ngạnh như vậy.

Đúng vậy, nếu bị Tiểu Diễn biết được thì cửa hôn sự này chắc chắn sẽ thất bại.

Mộ Long Bình không thể tin nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn, hân hận quá hóa cười hung hăng đá Mộ Hương Tuyết một cước. Mộ Hương Tuyết thét lớn, lại ngay cả rên rỉ cũng không dám.

Thật lâu sau, hai mắt Mộ Long Bình đỏ ngầu nhìn Âu Dương Noãn, ánh mắt khủng bố như muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Kim Lương đã âm thầm đặt tay lên trường kiếm bên hông.

Môi Âu Dương Noãn gắt gao mím chặt, ánh mắt phức tạp, mặc kệ là ai cũng sẽ không thể nhìn thấu nàng đang suy nghĩ cái gì.

Nhìn Âu Dương Noãn thật lâu, Mộ Long Bình không biết vì sao lại bị hàn quang trong mắt kia làm cho nhất thời không nói ra lời.

Hai người giằng co trong yên lặng hồi lâu, trên lưng tuyết trắng của

Mộ Hương Tuyết truyền đến từng đợt nóng bừng đang từng chút tiến vào da thịt, lại tiến vào xương cốt, đau đến mức không thể đè nén.

Âu Dương Noãn nhìn thấy thần sắc Mộ Hương Tuyết, hơi nhú mày lại. Nàng nhìn chăm chú Mộ Long Bình, ánh mắt sáng ngời như đuốc: “Thế nào? Đại hoàng tử rất khó để lựa chọn sao?”

Âu Dương Noãn quay đầu đối Km Lương nói: "Người đi mời Thái tử đến đây!"

Mộ Hồng Tuyết ngửa đầu nhìn Âu Dương Noãn, kiệt lực không cho nước mắt chảy ra, lại dường như không dám cũng không thể nói gì.

Mộ Long Bình hừ lạnh một tiếng, lớn tiếng nói: "Không cần!"

Nói xong hắn liền bước nhanh ra ngoài.

Quế Hoa vốn sợ hãi rụt rè núp phía sau vừa thấy tình hình liền lập tức bỏ nhào qua dùng thân mình chặn trước Mộ Hương Tuyết. Âu Dương Noãn phân phó Hồng Ngọc lấy y phục phủ thêm cho Mộ Hương Tuyết.

Kim Lương không cần nghĩ ngợi liền lui xuống. Vừa rồi hắn ở trong này là vì sợ Mộ Long Bình đã thương Âu Dương Noãn, hiện tại người đã đi rồi hắn cũng không cần ở lại nữa.

Âu Dương Noãn đi qua, đưa cho Mộ Hương Tuyết một chiếc khăn tay. Mộ Hương Tuyết lại túm chặt lấy vạt váy Âu Dương Noãn, nước mắt kiên trì ẩn nhẫn rốt cục cũng ào ào lăn xuống.

“Đừng nói với người khác....”

Âu Dương Noãn dùng đôi mắt đen láy nhìn Mộ Hương Tuyết, nghiêm

túc nói: “Ta sẽ không nói cho người khác!”

Mộ Hương Tuyết liền nhìn về phía Xương Bồ cùng Hồng Ngọc. Âu Dương Noãn thở dài: “Bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không nói!”

Âu Dương Noãn gắt gao nhú mày, tình huống trước mắt rõ ràng Mộ Hương Tuyết không phải cam tâm tình nguyện. Chỉ là giữa huynh muội có thể làm ra loại chuyện này sao?

Âu Dương Noãn thật sự là rất khó chấp nhận, trên đời thế nhưng lại có huynh trưởng đáng sợ như vậy? Mà Mộ Hương Tuyết lại vì sao lại chịu đựng?

Hai tay Mộ Hương Tuyết ôm lấy chính mình mới khổng chế được thân thể đang phát run. Âu Dương Noãn vội vàng cho người dìu lên, sau khi đứng dậy nàng lập tức cầm lấy tất cả quần áo che lên người mình.

Âu Dương Noãn phân phó Xương Bồ ra bên ngoài canh, chỉ để lại một mình Hồng Ngọc trong nội thất.

Nàng đến bên cạnh Mộ Hương Tuyết ngồi xuống: “Có khỏe không?”

Môi Mộ Hương Tuyết xanh trắng, ánh mắt nhìn Âu Dương Noãn chứa đựng đau xót, lại một chữ cũng không nói nên lời.

Âu Dương Noãn gật gật đầu với Hồng Ngọc, nàng hiểu ý lập tức hỏi Quế Hoa: “Công chúa bị kinh hách, có phải nên đốt hương định thần?”

Quế Hoa nhìn thoáng qua sắc mặt trầm tĩnh của Âu Dương Noãn, nhất thời hiểu được: “Nô tỳ sẽ đi lấy ngay!”

Hồng Ngọc cười nói: “Ta đi cùng ngươi!”

Nói xong cả hai người đều lui xuống.

Âu Dương Noãn vươn tay lau đi nước mắt cho Mộ Hương Tuyết, nàng có thể khẳng định nước mắt lúc này của Mộ Hương Tuyết là thật. Như vậy là đủ rồi, chẳng phải bản thân nàng cũng đang xen vào việc của người khác sao? Nhưng hành vi của Mộ Long Bình thật sự là súc sinh cũng không bằng.

“Có phải ở Cao Xương hẳn vẫn luôn khi dễ ngươi? Vì sao không nói cho hoàng hậu biết?”

Mộ Hương Tuyết ngần ra, nước mắt kìm không được lại rơi xuống. Nàng quật cường lau đi, lau đến mức hai má bạch ngọc cũng hồng lên: “Nói thì có ích gì? Ta căn bản không phải là nữ nhi thân sinh của hoàng đế hoàng hậu!”

Chương 397

Âu Dương Noãn hoàn toàn không ngờ, Mộ Hương Tuyết lại nói như vậy.

“Người nói là.....”

“Ta chẳng phải nữ nhi thân sinh của Hoàng hậu. Nữ nhi thân sinh của bà đã chết non khi ba tuổi, liền không biết từ chỗ nào bế ta về. Còn tuyên bố với bên ngoài ta là con mình, chính là vị tỷ tỷ mà ta đã từng nói với người!”

Nước mắt Mộ Hương Tuyết từng giọt từng giọt tí tách rơi xuống: “Ta chẳng qua chỉ là một cô nhi không có phụ mẫu mà thôi. Bởi vì dung mạo tốt nên mới được hoàng hậu mang về!”

"Công chúa?"

Thanh âm Mộ Hương Tuyết nghẹn ngào: “Thế tử phi, người khinh thường ta cũng đúng thôi. Ta căn bản không phải kim chi ngọc diệp, ta chẳng qua chỉ là cô nhi không có phụ mẫu. Ta và các người không giống nhau, thậm chí ngay cả cái tên ta cũng không có, cũng không biết mình từ nơi nào đến....”

Âu Dương Noãn trầm mặc, một hồi lâu mới nói: "Cho nên người chẳng phải là muội muội của Mộ Long Bình?"

Mộ Hương Tuyết lau nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn nàng: “Ta không phải muội muội hần, bằng không hần sao có thể làm ra loại chuyện này? Trong mắt hần ta chẳng qua chỉ là một quân cờ tương lai sẽ

đưa tới lung lạc Thái tử Đại Lịch mà thôi!"

"Kỳ thực lúc ở Cao Xương hắn đã vô số lần khi dễ ta. Khi đó mẫu hậu nhắm một mắt mở một mắt, chẳng qua chỉ là giữ lại cho ta một mạng mà thôi. Khi đến đây ta vốn cao hứng vì cuối cùng cũng được thoát khỏi hắn nhưng cố tình hắn vẫn đến đây!"

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu: "Nếu hắn cố kỵ người sắp gả cho Thái tử Đại Lịch thì sao có thể động thủ ở đây?"

Ánh mắt Mộ Hương Tuyết vô thần, môi trắng bệch: "Hôm nay là vì hắn uống nhiều rượu nên mới thất lễ!"

Âu Dương Noãn cười lạnh một tiếng: "Mượn rượu giả điên mà thôi. Nếu hắn thực sự uống say không biết thì sao còn biết người nào có thể đắc tội, người nào không?"

Nàng ngưng mắt nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Mộ Hương Tuyết, phát hiện trong ánh mắt đối phương ẩn ẩn toát ra lưu quang, liền mỉm cười nói: "Chỉ là.....thực đáng tiếc, ta cũng không biết hôm nay là hắn miễn cưỡng người. Ngược lại còn cảm thấy hết thảy đều nằm trong kế hoạch của người. Hương Tuyết, chúng ta tuy rằng ở chung không lâu nhưng ta cảm thấy người không chỉ có vẻ mặt xinh đẹp mà người còn có một trí tuệ siêu phàm!"

Mộ Hương Tuyết ngẩn ra, sau đó nhìn Âu Dương Noãn, nửa ngày sau nói không ra lời. Trong ánh mắt đen láy cơ hồ có thể thấy được hình ảnh của Âu Dương Noãn.

Nàng vốn tưởng rằng bản thân đã thành công lừa được Âu Dương Noãn nhưng hóa ra, hết thảy đều đã bị đối phương nhìn thấu.

Chậm rãi, Mộ Hương Tuyết cúi thấp đầu nói: "Người đã nhìn ra manh

mối, liền không muốn biết ta hao tổn tâm cơ mời người đến đây là vì cái gì sao?”

Cả một căn phòng rộng chỉ còn lại Âu Dương Noãn và nàng. Mà thanh âm của Mộ Hương Tuyết, bên trong sự nhẹ nhàng còn mang theo tự tịch tịch khó có thể che lấp.

“Người muốn gặp ta cứ cho người truyền lời là được. Chuyện nào có đáng gì?”

Âu Dương Noãn nhìn lúm đồng tiền như hoa của Mộ Hương Tuyết, lẳng lặng nói tiếp: “Làm gì phải tội như vậy?”

Mộ Hương Tuyết chậm rãi cười, trong nụ cười có chút đắc ý: “Đại Lịch nhiều tai mắt như vậy, nếu ta chủ động đi tìm người thì không cần một lát, mỗi một câu chúng ta nói sẽ truyền đến tai người khác. Cho nên ta chỉ có thể chờ thời cơ. Nhưng đợi nhiều ngày như vậy rốt cục ta cũng không thể đợi nữa, tình thế trước mắt ta không thể tiếp tục đợi. Như vậy chỉ còn cách dẫn người đến đây mà thôi!”

Âu Dương Noãn nhìn Mộ Hương Tuyết, chậm rãi mở miệng: “Người làm như vậy, nếu không tốt thì thanh danh sẽ bị hủy. Đáng giá sao?”

Trên mặt Mộ Hương Tuyết là nụ cười đậm mạc chưa từng xuất hiện qua, thanh âm cũng thanh lãnh: “Nhớ lần đầu tiên người cứu ta không? Trong rừng mai, vị Vương hầu công tử kia từng nói ta chẳng qua chỉ là đồ chơi, so với cô nương trong thanh lâu cũng không có gì khác nhau. Tuy rằng là nói dối nhưng cũng có ba phần là thật. Ta cũng từng cho rằng làm công chúa có thể có được mọi thứ. Nhưng về sau ta mới phát hiện, đứa trẻ mồ côi thì chính là mồ côi, cả đời đừng mong có được một ngày tốt đẹp!”

Âu Dương Noãn sợ run một lát, nhin không được nhẹ giọng nói:

"Hương Tuyết, nếu người muốn nói ta sẽ nghe người nói!"

Mộ Hương Tuyết sừng sốt, xem Âu Dương Noãn nói: "Người không trách ta lừa người đến?"

Tiền cược chính là địa vị cùng danh dự của mình như vậy tất nhiên là có lý do. Âu Dương Noãn lắc đầu mỉm cười, mềm mại nói: "Ta nguyện ý nghe người nói!"

Cả người Mộ Hương Tuyết chấn động, trong ánh mắt toát ra sự kích động khó có thể đè nén. Lát sau như là đã cân bằng tâm trạng nàng bắt đầu chậm rãi nhớ lại.

"Lúc mười ba tuổi đại hoàng huynh vào tắm cung của ta. Sau ta vừa khóc vừa nháo, lại bị mẫu hậu đóng cửa nhốt ba ngày, không cho cơm cũng không cho nước. Bà ta nói...nếu ta không thể im miệng thì sẽ khiến cho ta cả đời không được thả ra!"

"Ta sợ hãi, thực sự rất sợ hãi. Người không biết cái chỗ tối tăm đó đáng sợ thế nào đâu? Ta dường như bị ép đến phát cuồng. Ta không muốn lại bị nhốt, cho dù bị nhục nhã khi để ta cũng không muốn trở lại chỗ đó, cảm giác bản thân như con chó bị chủ nhân vứt bỏ vậy!"

"Một lần nữa trở lại tắm cung của mình, cho dù hôm nay đại hoàng huynh khiến ta cả người bị thương thì ngày hôm sau ta cũng có thể thân thiết ôm lấy cánh tay phụ hoàng, mẫu hậu nói đùa!"

"Mẫu hậu nói, lúc trước ở trong đám trẻ con chọn ta là bởi vì ta có một khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành. Khuôn mặt này có thể mê hoặc rất nhiều nam nhân, cũng có thể mang đến lợi ích lớn cho hoàng thất Cao Xương!"

Âu Dương Noãn hiểu được một gương mặt xinh đẹp, nếu biết lợi dụng sẽ mang đến hiệu quả như thế nào. Chỉ là thấy hiện tại Mộ Hương Tuyết như vậy, trong lòng không khỏi nổi lên sự thương hại.

Nàng nhẹ giọng nói: “Vì nguyên nhân đó nên họ mới luôn giữ người lại, không cho người xuất giá?”

Mộ Hương Tuyết chỉ cười cười, trong đó mang theo tia bi thương: “Mặt ngoài ta không có hôn ước nhưng sau lưng phụ hoàng đã hứa gả ta cho không biết bao nhiêu người. Cao Xương khác với Đại Lịch, ngoài hoàng thất còn có bảy họ lớn, bọn họ đều có đất riêng và quân đội riêng, bọn họ tranh đấu đất đai lẫn nhau, nhiễu loạn triều cương!”

“Chu hán vương ngưỡng mộ diễm danh của ta đã lâu liền hướng phụ hoàng cầu hôn. Phụ hoàng giả ý đáp ứng, lấy ta làm mồi câu, lúc đối phương đưa sính lễ đến quốc đô liền cho người mai phục trên đường giết chết Chu hán vương, đoạt được lãnh địa của hắn!”

“Nửa năm sau sáu vương tiến vào quốc đô yết kiến, Mân thái vương lại hướng phụ hoàng ta cầu thân. Đệ đệ của hắn là Thái bá quận vương cũng cùng cầu hôn ta. Phụ hoàng mặt ngoài vì củng cố liên minh liền hứa hẹn hôn sự, ngầm khiến cho huynh đệ bọn họ trở mặt, cuối cùng là lưỡng bại câu thương, ông ta lại thu hồi được Mân quận!”

“Sau đó phụ hoàng ta lại hứa gả ta cho Giận ba vương con Giận Chiến, không lâu sau lại tố Giận Chiến vô lễ, đột nhiên hủy hôn. Còn lấy ta ra làm điều kiện để Phổ đại vương giết chết Giận Chiến!”

“Phổ đại vương nhìn ra chân ý của phụ hoàng liền kiên quyết không chịu. Nhưng Thế tử của hắn lại đối với ta thần hồn điên đảo, người này còn từ bỏ hôn ước với nữ nhi của Trình khắc vương, đã thế còn giết cha khởi binh tấn công Giận ba vương!”

“Giận ba vương vì thế liền hướng Trình khắc vương cầu viện nhưng phụ hoàng lại âm thầm phái người nói với Trình khắc vương, chỉ cần hấn phản chiến giết Giận ba vương liền sẽ gả ta cho hấn, còn đem lãnh địa của Giận ba vương trực tiếp ban cho hấn!”

"Không ngờ Trình khắc vương thế nhưng lại đáp ứng, dẫn đại quân huyết chiến sáu ngày đêm liền giết chết được Giận ba vương. Còn giết được thứ tử Phổ Trưởng, tịch thu thêm được hai quận, lúc ấy liền trở thành lĩnh chủ lớn nhất!"

"Đáng tiếc qua không bao lâu thì hấn liền không minh bạch mà chết, hôn ước này cũng liền không giải quyết được gì. Phụ vương ta cũng cứ thế không đánh mà thắng, lại thu hồi được ba quận!"

“Cuối cùng chỉ còn lại hai, bọn họ rốt cục cũng ý thức được phụ hoàng chẳng qua chỉ là lấy ta làm mồi câu cho nên không ai tin tưởng nữa. Hai bọn họ liền liên thủ chống lại, đáng tiếc đã quá muộn....”

“Người xem, ta đến đây người người đều cảm thấy ta xuất thân cao quý, tiền đồ vô hạn. Nhưng ở Cao Xương, ta sớm đã trở thành một người hồng nhan họa thủy, người người tránh còn không kịp!”

"Nói cho cùng thì ta cũng chỉ cao quý bên ngoài, thực chất cũng chỉ là một nữ tử rất dơ bẩn. Người nói rất đúng, là ta cố ý dẫn người đến đây. Mọi thứ đều là do ta an bài!"

Âu Dương Noãn rất ít khi đồng tình với người khác nhưng nàng không thể không thừa nhận, cảnh ngộ của Mộ Hương Tuyết so với nàng kiếp trước, chỉ sợ có hơn chứ không hề kém. Vậy mà đối phương có thể sống tốt đến bây giờ, chỉ dựa vào bề ngoài xinh đẹp cùng trí tuệ thì không đủ. Mà còn phải có sự dẻo dai ương ngạnh để

vượt qua hết những chuyện này.

Mộ Hương Tuyết cười cười: “Có phải hiện tại ngươi càng thêm chán ghét ta hay không?”

Dung nhan sức quyến rũ vô hạn, hiện tại xem ra dĩ nhiên lại xa lạ như vậy.

“Như vậy, ngươi hao tổn tâm cơ dẫn ta đến đây rốt cục là muốn ta giúp cái gì?”

Qua một lúc lâu sau, Âu Dương Noãn nghe thấy chính thanh âm của mình, bình tĩnh không gợn sóng, mọi tâm tư đều che giấu rất tốt.

Mộ Hương Tuyết cười cười, lặng im nhìn Âu Dương Noãn chốc lát rồi mới mở miệng khẽ hỏi: “Cho dù biết hôm nay ta cố ý dẫn ngươi đến, ngươi vẫn nguyện ý giúp ta sao?”

Âu Dương Noãn như có như không nhìn Mộ Hương Tuyết, mở miệng đáp: “Chỉ cần là ngươi thật tâm tìm kiếm sự trợ giúp của ta!”

Mộ Hương Tuyết hiểu, Âu Dương Noãn muốn nàng lấy chân thành hồi báo. Nàng cúi đầu trầm tư một lát mới nói: “Hôm nay dụ ngươi đến đây ta liền biết ta nên trả giá một chút để cầu sự giúp đỡ của ngươi. Nhưng ta không nghĩ ngươi lại thẳng thắn như vậy!”

Âu Dương Noãn cười nói: “Ta tình nguyện muốn một địch nhân chân chính còn hơn một bằng hữu xảo trá!”

Mộ Hương Tuyết nhẹ nhàng cười: “Chúng ta sẽ không là địch nhân!”

Nói xong nàng lập tức đứng dậy, đi đến bên cửa sổ tĩnh tế nhìn một lần, tin tưởng bốn bề vắng lặng mới trở lại bên giường, dùng một

cách bí ẩn lấy ra một xấp giấy. Nàng đưa cho Âu Dương Noãn, cũng không lên tiếng, trong đôi mắt xinh đẹp có quang ảnh lưu chuyển.

Âu Dương Noãn lập tức cũng không hỏi nhiều, không chút do dự nhận lấy. Càng đọc nàng càng kinh hãi, không khống chế được hàn ý lan tràn.

Hơn nửa ngày sau nàng mới ngẩng đầu lên nói: “Đây là sự thật?”

Mộ Hương Tuyết trịnh trọng gật đầu: “Ta sẽ không lấy tính mạng mấy trăm vạn dân chúng ra nói đùa!”

Âu Dương Noãn cũng biết đối phương sẽ không nói đùa với mình. Nhưng thứ trên giấy này làm cho người ta quá mức kinh hãi, nàng không có biện pháp tiêu hóa mấy thứ này. Hơn nữa, cho dù biết nàng cũng không xử lý được. Nàng nhìn Mộ Hương Tuyết, xiết chặt trong tay.

Mộ Hương Tuyết chỉ mỉm cười: “Kỳ thực ta từng nghĩ đem thứ này giao cho Thái tử, nhưng con người Tiểu Diễn này chắc người cũng rất rõ. Nếu nói bản lĩnh qua cầu rút ván, trở mặt vô tình thì hẳn rất lợi hại. Cho nên ta không dám mạo hiểm làm loại chuyện này. Nếu làm không tốt thì chính mình cũng không thoát được hoàng thất Cao Xương, ngay cả tính mạng cũng đều khó giữ. Về phần phu quân của ngươi, không gạt ngươi, ta cũng từng có ý đồ tiếp cận hẳn nhưng hẳn đối với ta không hề có hứng thú, cho nên ta liền không dám đem tiền đặt cược vào hẳn!”

Âu Dương Noãn bật cười, đại khái là sự xinh đẹp của Mộ Hương Tuyết quá mức bất lợi. Đối với tảng đá Tiểu Trọng Hoa, nàng cũng hiểu rất rõ, lại cũng có lúc rất buồn bực.

Không ngờ Mộ Hương Tuyết lại tiếp tục nói: “Kỳ thực ta cũng chỉ nói

với hắn có một câu mà thôi. Nếu không tận mắt nhìn thấy hắn đối xử tốt với người, ta cơ hồ nghĩ hắn căn bản là khối băng không có tim!”

Âu Dương Noãn than nhẹ một tiếng, đem tờ giấy trả lại cho Mộ Hương Tuyết. Nàng nhận lấy, đi đến bên cạnh bàn châm lửa.

“Vốn là muốn để cho người xem ta mới mạo hiểm giữ đến ngày hôm nay. Hiện tại cuối cùng cũng có thể an tâm đốt đi!”

Âu Dương Noãn bình tĩnh nhìn Mộ Hương Tuyết: “Phàm là chuyện quốc quân kết giao giữa hai nước đều thuộc loại cơ mật. Đừng nói đến chuyện ghi lại trên giấy, ngay cả chuyện nhỏ nhất, không quan trọng nhất trong đó cũng đều không thể biết. Người làm sao lấy được?”

“Đó chính là nguyên do vì sao ta không từ thủ đoạn dẫn người tới đây!”

Hai mắt Mộ Hương Tuyết lập tức nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn, gần từng tiếng: “Nội dung trong này đều là do ta dùng những thủ đoạn phi thường mới có được. Thủ đoạn này có thể người sẽ cảm thấy trơ trẽn nhưng tất cả đều là thật!”

“Cho dù là như thế thì Hoàng đế Cao Xương làm sao có thể để người biết được?” Âu Dương Noãn cũng nhìn đối phương, bình tĩnh đặt câu hỏi.

“Ở trong mắt bọn họ ta chẳng qua chỉ là một món đồ chơi. Liền ngay cả phụ hoàng cũng chỉ xem ta như là công cụ để lợi dụng. Bọn họ đương nhiên không nghĩ tới, đến thời điểm mấu chốt ta trái lại sẽ lợi dụng họ!”

"Nam nhân a, có đôi khi liền là ngu xuẩn tự đại như vậy. Lời bọn họ

nói trên giường thường thường đều là thứ đáng tin. Quan lại như thế, người buôn bán nhỏ cũng thế. Phụ hoàng ta có thể lợi dụng ta lấy tin tức từ miệng các vương tôn này thì ta cũng có thể lợi dụng tần lâu sở quán, không phải sao?”

Mộ Hương Tuyết cười cười: “Là có một lần đại hoàng huynh ngủ trong tấm cung của ta thì đột nhiên bị phụ hoàng triệu đi chiêu đãi một vị khách quý bí mật. Về sau ta quan tâm, khắp nơi lưu ý, mỗi lần có người truyền đến tài liệu khẩn cấp cho đại hoàng tử ta liền thừa dịp ban đêm khi hắn đang mệt mỏi ngủ say thì liền vụng trộm sao chép lại, hơn nữa còn che dấu cực tốt. Cho nên những thứ người nhìn thấy trong này một chữ cũng đều không thiếu. Ta biết mấy thứ này đến thời khắc mấu chốt sẽ phát huy công dụng rất lớn!”

Nội tâm Âu Dương Noãn vô cùng chấn động, nhưng trên mặt lại cực kỳ bình tĩnh. Nàng nhìn đối phương, hỏi rõ từng chữ: “Hương Tuyết, những lời ngươi nói, đều là sự thật?”

Mộ Hương Tuyết cúi đầu, sau một lúc lâu liền như có như không mỉm cười, lại không trả lời vấn đề của Âu Dương Noãn mà ngược lại nói tiếp: “Bọn họ để ta đến Đại Lịch ta liền mơ hồ đoán ra kế hoạch của bọn họ. Nếu ta có thể thành công châm ngòi bất hòa giữa Thái tử và Yến vương phủ, làm cho Tiểu Diễn tự hủy đi tường thành của mình, đến lúc đó vừa vặn nội ứng ngoại hợp mượn đao giết người!”

Âu Dương Noãn im lặng không nói, chỉ sâu sắc nhìn đối phương. Mà Mộ Hương Tuyết cũng là người thông minh, cuối cùng tự giấu khế cười. Rõ ràng là điểm lẹ vô song lại vẫn khiến người ta cảm thấy thống khổ.

“Thôi, thôi! Xem ra hôm nay nếu ta không đem mọi chuyện nói rõ ràng thì người sẽ không tin. Nếu người có gì muốn hỏi, ta chắc chắn sẽ tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận!”

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: “Các người đã sớm định sẵn kế hoạch như vậy, vì sao vừa rồi đại hoàng tử còn bức bách người?”

Mộ Hương Tuyết chính là mỉm cười, dần dần lắc đầu: “Hắn không phải ép buộc ta mà là ta quyến rũ hắn. Hơn nữa ta còn nói với hắn, người Yến vương Thế tử yêu chính là Thế tử phi, Thái tử lại cũng đối với người có tình cảm cho nên giữa bọn họ sớm đã nổi lên hiềm khích. Nếu có thể lợi dụng nhất định có thể hoàn thành kế hoạch này. Tất nhiên nhân tố quan trọng nhất chính là người!”

“Ta lấy cơ đại hoàng huynh muốn ta làm Thái tử phi của Tiểu Diễn đi cầu đại công chúa, lại thiết kế vừa vặn gặp mặt người, an bài nha đầu đi cầu xin người, mang người đến đây!”

"Sau đó ta nói với hoàng huynh người là một người tư duy kín đáo, lòng nghi ngờ rất nặng nên nếu là biện pháp tầm thường thì không thể nào có được sự tín nhiệm của người. Chỉ còn cách mạo hiểm một lần, lần này nếu nhận được sự đồng tình của người, để người mang ta trở lại Yến vương phủ thì ta nhất định có thể đoạt được trái tim Thế tử. Cũng mượn chuyện Thái tử ái mộ người mà nghĩ cách khiến Tiểu Diễn cùng Tiểu Trọng Hoa lưỡng bại câu thương. Đến lúc đó chúng ta có thể mưu lợi bất chính từ giữa!"

Tâm tư ngàn hồi trăm chuyển, Âu Dương Noãn nhìn chăm chú vào Mộ Hương Tuyết. Tâm cơ thủ đoạn của đối phương tuyệt đối không thua mình. Không, căn bản là còn trên một bậc.

Âu Dương Noãn rất rõ ràng, sở trường lớn nhất của mình chính là đo lường được lòng người, nhất là tâm tư của các nữ nhân khuê các. Đây mới là thứ khiến nàng có thể bất bại cho tới hôm nay.

Nhưng thiếu nữ trước mắt này từ nhỏ đã có thể sống sót trong cung

đình nguy cơ trùng trùng. Rõ ràng là cái gì cũng không có nhưng lại có thể sống sót cho tới bây giờ, thật sự là phải khiến người ta nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

“Hắn vì sao phải tin tưởng ngươi? Nếu sơ sót một chút thì coi như thua triệt để, ví dụ như ta bất vi sở động, đem chuyện hôm nay nhìn thấy nói hết với người khác. Vậy thì danh dự của ngươi hoàn toàn xong rồi, những tính toán của Cao Xương cũng đổ sông đổ bể!”

“Hắn đương nhiên phải tin tưởng ta, bởi vì lúc trước kế sách này đều thành công. Có thể sử dụng mỹ nhân kế giải quyết vấn đề thì bọn họ đương nhiên sẽ không hy vọng máu chảy thành sông. Ngươi nói có đúng không?”

Mộ Hương Tuyết dừng một chút, nhìn Âu Dương Noãn. Khi một lần nữa mở lời thì thanh âm đã mang theo ý cười lạnh lạnh: “Huống chi ta còn nói với hắn, ta rất hiểu ngươi. Ngươi là một người ngoài lạnh trong nóng, người nào có lỗi với ngươi ngươi mới có thể tâm ngoan thủ lạt. Ta chưa bao giờ tổn thương ngươi, thậm chí còn dùng tính mạng của mình giúp ngươi. Điểm này, ngươi sẽ không bao giờ quên!”

Trong lòng Âu Dương Noãn chấn động, hơi có chút khiếp sợ nhìn đối phương.

Mà Mộ Hương Tuyết lại làm như không nhìn thấy được thần sắc dị thường của nàng, vẫn tiếp tục khẽ mỉm cười: “Ta vẫn luôn quan sát ngươi. Ta muốn biết trong đầu ngươi đang nghĩ gì, không riêng gì ngươi, còn có Yến vương, Tiểu Trọng Hoa, Đồng thị.....Ta không dám nói ta biết rõ tâm tư của mỗi người nhưng cũng xấp xỉ!”

Âu Dương Noãn nhìn Mộ Hương Tuyết: “Còn có một việc, ta muốn hỏi rõ. Ngươi thông minh như vậy, hắn là biết chuyện gì, đúng

không?”

Mộ Hương Tuyết chuyển mắt, mỉm cười: “Ta biết....Đồng thị thật sự là gian tế Cao Xương!”

Quả nhiên là như thế!

Âu Dương Noãn nhìn Mộ Hương Tuyết, khắc chế nội tâm lan tràn hàn ý: “Bà ta là người Đại Lịch, phụ thân là quân y trong quân doanh. Từ nhỏ lại lớn lên ở Đại Lịch, người có chứng cứ gì chứng minh bà ta là gian tế?”

Mộ Hương Tuyết lắc lắc đầu: “Phụ thân Đồng thị đúng là người Đại Lịch nhưng mẫu thân lại là một nữ nhân Cao Xương. Trong đó có một đoạn khúc chiết, tình hình cụ thể ngay cả ta cũng không rõ. Chính là sau khi nàng ngồi trên địa vị cao, cư nhiên còn hướng Cao Xương truyền lại tin tức, chỉ sợ cũng là bị người ta ép!”

“Là người đã giết Đồng thị?” Âu Dương Noãn vẫn nhìn Mộ Hương Tuyết không chuyển mắt.

Trên mặt Mộ Hương Tuyết mang theo sự áy náy: “Đúng vậy, là ta đã giết Đồng thị! Chỉ là chuyện này không xuất phát từ tâm ý của ta, ta cũng chỉ là dựa theo chỉ thị của đại hoàng huynh mà thôi. Sau lưng hẳn chính là toàn bộ hoàng thất Cao Xương, ta không thể không tuân lệnh!”

“Côn trùng đáng sợ kia rốt cuộc là cái gì?” Âu Dương Noãn nhin không được mà hỏi.

Mộ Hương Tuyết mỉm cười: “Đó là cổ độc. Bí thuật mà hoàng thất Cao Xương am hiểu nhất chính là dùng máu hoàng tộc nuôi trùng cổ, cực kỳ độc!”

Âu Dương Noãn nhớ đến cảnh tượng đáng sợ lúc đó, da đầu không khỏi run lên. Kiểu chết đáng sợ như vậy, nàng chưa từng gặp qua.

“Như vậy ngươi thì sao? Nói hết cho ta biết, vậy mục đích cuối cùng của ngươi là gì?”

Vấn đề lại trở về với điểm ban đầu, tựa như câu hỏi lúc đầu Âu Dương Noãn hỏi, Mộ Hương Tuyết cần nàng trợ giúp cái gì?

“Đối với tình cảnh của ta, Cửu ca cũng biết rất rõ. Nhưng hắn bất lực, hắn không có khả năng vì ta mà đối kháng với cả hoàng thất Cao Xương. Dù hắn đã suy nghĩ rất nhiều cách đến giúp ta nhưng vẫn không có biện pháp giúp ta thoát khỏi khốn cảnh hiện tại. Thậm chí lúc còn ở Cao Xương, nhất cử nhất động của ta đều bị bọn họ giám thị!”

"Về sau phụ hoàng để ta tới Đại Lịch, nói ta phải làm chút gì đó. Ông ấy nói với ta, ta là nữ nhi hoàng thất Cao Xương liền phải biết hy sinh vì Cao Xương. Ta biết bọn họ có ân nuôi lớn ta nhưng ta vẫn không có cách nào giảm bớt oán hận của ta với bọn họ!”

Hai hàng nước mắt, chậm rãi chảy xuống gò má Mộ Hương Tuyết. Nàng cũng không lau đi, chỉ vẫn nhẹ nhàng mở miệng như trước: “Ta nhất định phải thoát khỏi bọn họ, chết cũng muốn thoát khỏi bọn họ!”

"Vì sao không chạy trốn? Bằng với sự thông minh của ngươi....”

“Ta đã từng chạy trốn. Nhưng sau đó vẫn bị bắt trở về. Hơn bốn mươi năm nhân khẩu của nhà kia từng che chở cho ta đều bị giết sạch. Ngươi nói ta còn dám chạy nữa sao? Trừ phi có một ngày hoàng thất Cao Xương bị giết hết, bằng không ta sẽ không có được

tự do và hạnh phúc!”

Âu Dương Noãn nhìn nước mắt giống như những hạt trân châu đang thi nhau rơi xuống, càng ngày càng nhiều. Vẻ mặt vẫn thanh lãnh như trước, chỉ là nội tâm lại có đau đớn không ngừng cuộn cuộn, ánh mắt cũng ần ần có chút chua xót khó hiểu.

Nàng cùng Mộ Hương Tuyết, xuất thân khác nhau, cảnh ngộ cũng khác nhau, điểm giống nhau duy nhất chính là dũng khí đặt cược cả tính mạng. Người không bị ép đến đường cùng thì tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Hóa ra, nữ tử nàng luôn hoài nghi, luôn thử lại là một người như thế.

Lúc này Âu Dương Noãn đột nhiên có thể hiểu được Mộ Hương Tuyết.

“Lời nói của ta Tiểu Trọng Hoa sẽ không bao giờ để ý nhưng người lại không giống. Người nói gì hắn cũng đều sẽ tin. Vấn đề mấu chốt chính là lời nói của ta người có tin hay không?”

Mộ Hương Tuyết chậm rãi nói, nâng tay lên tùy ý lau đi nước mắt. Thanh âm tiếp tục truyền đến, không mang theo vẻ đau lòng nữa mà thay vào đó là sự thanh lãnh.

“Đã không còn nhiều thời gian nữa! Nếu người không tin ta, ta sẽ phải tìm cách khác!”

Âu Dương Noãn nhìn Mộ Hương Tuyết, chỉ thấy được trên lông mi thật dài vẫn mang theo nước mắt như cũ. Bên môi lại chậm rãi mỉm cười, đẹp đến nghẹt thở.

Một khắc kia, Âu Dương Noãn liền hạ quyết tâm. Không có lý do gì,

lại cố tình không hiểu chắc chắn....cô nương này, hôm nay sẽ không nói dối nàng.

"Ta tin tưởng ngươi!"

Mộ Hương Tuyết nhìn Âu Dương Noãn, một câu cũng không nói nên lời. Chỉ có thể nghe lời nói nhàn nhạt, tiếp tục vang lên bên trong căn phòng vắng lặng.

"Ngươi thực sự tin tưởng ta?"

Mộ Hương Tuyết không phải không biết Âu Dương Noãn có bao nhiêu đa nghi, nàng cũng không dễ dàng tin tưởng người nào. Cho dù đã gả vào Yến vương phủ nhưng bên cạnh vĩnh viễn cũng chỉ có hai nha đầu thân cận nhất là Hồng Ngọc và Xương Bồ. Ngay cả ẩm thực cùng y phục cũng đều không qua tay bất luận kẻ nào.

Mộ Hương Tuyết quan sát qua một thời gian rất lâu, cân nhắc tâm tư của nàng cuối cùng mới phát hiện cứ thẳng thắn chân thành đối đãi mới là biện pháp tốt nhất, cũng là biện pháp duy nhất. Nếu có điều gì dấu diếm, Âu Dương Noãn nhìn ra, như vậy chỉ có thể thất bại.

Âu Dương Noãn chỉ bất động thanh sắc mở miệng: "Ta tin tưởng ngươi! Chỉ là từ hôm nay về sau phải làm như thế nào thì còn phải xem chính bản thân ngươi!"

Mộ Hương Tuyết nhìn nàng hồi lâu, cuối cùng nhàn nhạt khẽ cười: "Ngươi đề phòng ta như vậy cũng đúng! Ở trong hoàn cảnh của ta chính là không thiếu sự nghi kỵ cùng tâm tư mưu tính. Chẳng qua là nếu ta đã đem mọi chuyện nói cho ngươi biết thì liền sẽ không phản bội ngươi!"

Chưa ra khỏi dịch quán nàng đã thấy Tiểu Trọng Hoa đang bước

nhanh đến. Thần sắc kia thế nhưng lại giống như rất vội vàng.

Mộ Hương Tuyết rất sợ hãi người này. Trên mặt mang theo nụ cười đúng mực, dáng vẻ đoan trang hành lễ: “Bái kiến Thế tử điện hạ!”

Tiểu Trọng Hoa lại bước nhanh, nắm lấy tay Âu Dương Noãn: “Không sao chứ?”

Âu Dương Noãn lắc đầu, quay đầu nói với Mộ Hương Tuyết: “Ta là đến mời Hương Tuyết công chúa đến Yến vương phủ chơi!”

Tiểu Trọng Hoa nhíu mày, dùng ánh mắt lạnh như băng đánh giá Mộ Hương Tuyết, giống như là nàng đang có âm mưu quỷ kế gì đó.

Mộ Hương Tuyết không tự chủ được rung mình một cái, lại còn ép buộc chính mình không được né tránh ánh mắt hắn.

Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói: "Không có nguyên nhân gì đặc biệt. Chẳng qua là ta mỗi ngày đều quá nhàn rỗi, cảm thấy buồn chán nên mời công chúa đến chơi vài ngày thôi!"

Tiểu Trọng Hoa nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn. Lát sau thấy nàng kiên trì liền không ngăn cản nữa: “Nàng vui là tốt rồi!”

Khẩu khí kia rất thoải mái, Mộ Hương Tuyết nhẹ nhàng thở ra. Yến vương Thế tử này, khí thế quá cường đại, nàng nhìn đều cảm thấy sợ hãi. Cũng không biết Âu Dương Noãn bình thường làm sao ở chung với hắn, không bị đông chết là tốt rồi.

Hồng Ngọc cùng Xương Bồ đều nơm nớp lo sợ Tiểu Trọng Hoa trách tội. Cũng may hắn một đường sắc mặt tuy rằng âm trầm nhưng lại không có ý tứ hỏi rõ.

Vừa trở lại Yến vương phủ, trước ánh mắt khó có thể tin của mọi người sắp xếp chỗ ở cho Mộ Hương Tuyết. Còn chưa kịp nhẹ thở ra một hơi liền nghe thấy Tiểu Trọng Hoa quát lớn: “Quỳ xuống!”

Hồng Ngọc cùng Xương Bồ nhìn nhau, rồi quỳ mạnh xuống.

Âu Dương Noãn nhìn, hơi nhướn mày. Hẳn đây là đang muốn giết gà dọa khỉ.

“Thế tử phi tùy hứng, các người chẳng những không khuyên can còn hùa theo. Vạn nhất nàng xảy ra chuyện gì thì làm sao? Các người quỳ ở đây cho ta, quỳ đến sáng mai thì mới được phép đứng dậy!”

Sáng mai? Chẳng phải là muốn đem đầu gối quỳ đến hỏng luôn sao? Nàng chẳng qua chỉ là ra ngoài đi dạo, hẳn dựa vào cái gì mà tức giận như vậy?

Nghĩ đến đây, Âu Dương Noãn lạnh lùng nói: “Các nàng đều là nha đầu của ta, muốn phạt cũng phải do ta phạt. Hồng Ngọc, Xương Bồ, hai người các người mau đứng lên!”

Tiểu Trọng Hoa không nói lời nào, hai người chỉ nhìn nhau, không ai dám động đậy.

Âu Dương Noãn bực tức, hai nha đầu kia làm sao vậy? Nàng bảo đứng lên sao vẫn còn quỳ? Rõ ràng là nghe lời Tiểu Trọng Hoa. Quên đi, muốn quỳ liền cứ quỳ! Xem các nàng quỳ được bao lâu!

Trong lòng Âu Dương Noãn phát hỏa, đến bữa trưa trên bàn bày cá hấp trắng tinh. Nhưng tâm tình nàng không tốt liền nói: “Nhữ nương, đi đổi thành đầu cá hấp tiêu mang lên đây!”

Nhữ nương cười nói: “Thế tử phi, như vậy không ổn. Ngài đang có

thai lại thường xuyên đau dạ dày, vẫn không nên ăn nhiều đồ cay nóng!”

Nếu là bình thường Âu Dương Noãn sẽ không kiên trì nhưng Tiểu Trọng Hoa ngồi một bên nhìn nàng, Hồng Ngọc và Xương Bồ đang quỳ ngoài sân. Nàng càng mất hứng: “Đi đổi mang lên đây!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng, dỗ dành: “Noãn Nhi, cá hấp không phải nàng cũng rất thích ăn hay sao? Chờ qua hai ngày nữa, dạ dày hết đau lại phân phó đầu bếp làm là được!”

Âu Dương Noãn lạnh lùng nói: “Ta muốn ăn bây giờ!”

Tiểu Trọng Hoa chọn thịt cá chỗ ngon nhất, lại dỗ dành: “Nàng đừng giận! Cứ ăn món này trước, ta phân phó người xuống làm!”

Nhữ nương cùng Phương mama nhìn nhau cười khổ, chiều thê tử như vậy, bọn họ vẫn là lần đầu gặp.

Ngoài mặt Phương mama không nói gì nhưng trong lòng cũng thực quần bách. Bà không nghĩ tiểu thư một tay mình nuôi lớn lại có khi trở nên tùy hứng như vậy.

Bà sợ Tiểu Trọng Hoa sẽ tức giận, dù sao hấn cũng là tướng lĩnh thống soái thiên quân vạn mã trên chiến trường, không phải là người có kiên nhẫn bởi một tiểu cô nương.

Mà lúc này nhìn Tiểu Trọng Hoa như vậy, Phương mama thầm nghĩ con người thật sự không thể không nhận số mệnh. Số mệnh của đại tiểu thư so với ai cũng đều kém hơn, nhưng có thể gả cho một nam nhân như vậy về sau cũng liền không bao giờ phải sợ cái gì nữa.

Trong lòng thì nghĩ vậy nhưng Phương mama lại nói: “Tiểu thư! Ngài

ngàn vạn lần đừng tùy hứng nữa, đứa nhỏ mới là quan trọng nhất!”

Phương mama là mama giáo dưỡng của Âu Dương Noãn, người ngoài nói nàng có thể không để ý tới nhưng riêng lời của Phương mama thì nàng tuyệt đối không thể. Âu Dương Noãn nhin tức giận xuống, miễn cưỡng ăn cơm.

Tiểu Trọng Hoa nhìn vẻ mặt nàng, chung quy thở dài: “Bảo hai nha đầu kia đứng dậy đi!”

Âu Dương Noãn thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ăn cơm xong, Âu Dương Noãn cho rằng Tiểu Trọng Hoa sẽ rời đi, ai ngờ hắn lại không hề có ý đó, còn bảo người chuẩn bị thư án trong phòng.

“Hôm nay ta sẽ không ra ngoài nữa, ở trong viện này với nàng, miễn cho nàng cảm thấy khó chịu!”

Nhìn nàng sao cũng được gật đầu, Tiểu Trọng Hoa có chút áy náy: “Noãn Nhi, ta biết nàng buồn chán. Ngày mai ta cùng nàng đi ra ngoài, được không?”

Đi ra ngoài? Hiện tại cũng không phải thời điểm tốt. Mục đích hôm nay ra ngoài cũng đã đạt được, cho nên Âu Dương Noãn liền lắc đầu.

Tiểu Trọng Hoa ngồi bên cạnh nàng, ghé mặt qua thương tiếc hôn lên môi nàng: “Noãn Nhi, là ta không tốt, đều là ta không tốt....Nếu mỗi ngày ta có thể ở cùng nàng, nàng cũng sẽ không buồn chán!”

Hắn bình thường bề bộn nhiều việc, không có thời gian ở bên cạnh nàng. Trong lòng hắn đang cảm thấy có lỗi a!

Âu Dương Noãn liền quên đi tức giận, không khỏi ôm lấy hắn, an ủi: “Ta không sao! Thực sự! Ta chỉ là muốn đi ra ngoài giải sầu một lát, chàng thật sự là quá khẩn trương rồi!”

Tiểu Trọng Hoa chính là lẩm bẩm: "Noãn Nhi, đều là ta không tốt! Cần gì phải quản quốc gia đại sự....”

Âu Dương Noãn liền cười khổ một tiếng.

Người có địa vị càng cao, sẽ gánh vác càng nhiều trách nhiệm. Nếu Tiểu Trọng Hoa ở trên địa vị Yến vương Thế tử mà không cần phải trả giá, như vậy ngay cả nàng cũng đều sẽ cảm thấy hắn không có năng lực đảm đương. Nam nhân như vậy làm sao có thể đáng tin?

Nàng an ủi hôn lên môi hắn: “Về sau nếu khi nào chàng rảnh liền cùng ta ra ngoài đi dạo!”

Tiểu Trọng Hoa dường như nhận được sự tha thứ, cả người đều buông lỏng: “Được!”

Âu Dương Noãn không muốn hắn áy náy nên liền vòng tay ôm lấy thắt lưng hắn, mặt dán lên ngực hắn, nghe nhịp tim trầm ổn của hắn: “Trọng Hoa, ta có chàng thì đã cảm thấy mỹ mãn rồi!”

Đây là lời mà nàng chưa từng nói qua, chính là biểu đạt tình cảm với hắn. Tiểu Trọng Hoa vui sướng cơ hồ không nói nên lời, chỉ có thể gắt gao ôm chặt lấy nàng.

Hai người lẳng lẳng ôm nhau, cảm nhận thời gian trôi chậm chậm.

"Đúng rồi, ta còn có chuyện muốn nói với chàng!"

Nói tới đây, Âu Dương Noãn thoáng có vài phần do dự.

Tiểu Trọng Hoa cũng nghe ra mấy phần, hắn đột nhiên nói: “Nàng có chuyện gì cứ nói thẳng!”

Âu Dương Noãn vẫn hơi do dự một lát mới nói: “Mộ Hương Tuyết hôm nay đã đem mọi chuyện nói cho ta biết....”

Nàng giản lược tình hình nói lại với Tiểu Trọng Hoa một lần.

“Nếu chúng ta có thể liền hãy chiếu cố nàng một chút. Ta tin nàng cũng là một người thông minh, tự nhiên sẽ cảm nhận được.....Đối với chúng ta mà nói thì cũng là có ích vô hại!”

Tiểu Trọng Hoa ngẩn ra.

Ánh mặt trời lúc có lúc không chiếu qua bức rèm thấp thoáng hắt lên mặt Tiểu Trọng Hoa, lợi hại như đao, sắc bén như kiếm.

Âu Dương Noãn thấy thế, trong lòng liền âm thầm thở dài một hơi.

Với tính cách của hắn thì chắc chắn sẽ không tin tưởng lời Mộ Hương Tuyết. Nhưng trực giác nói với nàng, những lời Mộ Hương Tuyết nói đều là sự thật.

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng, trầm mặc một lát.

Những gì mà hắn làm, tất cả đều là vì nàng. Nếu nàng đã lựa chọn tin tưởng đối phương, như vậy, hắn cũng nguyện ý tin tưởng nàng.

Chương 398

Tiểu Trọng Hoa im lặng nửa ngày, đột nhiên nói: “Noãn Nhi, nàng đợi chút!”

Âu Dương Noãn thấy hắn lấy ra một hộp gỗ nhỏ.

“Nàng xem!”

"Đây là cái gì?"

"Giao nhân lệ!"

Mở nắp ra, bên trong là những viên giao châu, làm cho người ta hoa mắt thần mê. Âu Dương Noãn ngây ngẩn cả người.

Giao châu vốn rất quý trọng, mà giao châu này vẫn là cực phẩm trong cực phẩm, từng hạt một tinh tế, sáng bóng phi phàm.

Lúc trước ở Trấn quốc Hầu phủ nàng từng nhìn qua một viên giao nhân lệ, có thể nói là lưu tinh nhiều màu, độc nhất vô nhị. Nàng cũng bị đả động vì cái này, Lâm Nguyên Nhu lại vì hãm hại bất thành mà ngược lại chịu tội. Hiện tại xuất hiện trước mặt nàng là rất nhiều viên, nàng thật sự rất kinh ngạc.

“Đây là ta sai người đi tìm, trong sách cổ nói là có thể trừ tà!”

"Trừ tà? Chàng từ khi nào thì tin tưởng những thứ đó?"

Nàng kinh ngạc, nghĩ không ra Tiểu Trọng Hoa đối với những

chuyện quỷ thần đều cười nhạo thì từ khi nào lại tin tưởng mấy thứ này có thể trừ tà?

Tiểu Trọng Hoa cười nói: “Không tin không có nghĩa là không có. Ta tin nàng mang trên người nhất định có thể xu cát tị hung, bách độc bất xâm!”

“Cho dù là thật! Nhưng....nhiều giao châu như vậy đều là cho ta?”

Âu Dương Noãn có chút khó có thể tin. Vật vô giá như vậy, còn muốn nàng đeo trên người, là để cho người khác đến thưởng thức sao? Một viên giao nhân lệ có thể đổi được ba mùa bội thu của một thành trì, cái này quả thực là tổn một lượng rất lớn kim khố a!

“Ta đã bảo chương quỳ Trân bảo trai lại đây, nàng thích làm trang sức kiểu dáng nào cứ nói!” Tiểu Trọng Hoa khẽ mỉm cười, có chút hào hứng.

“Chàng tìm thứ này từ khi nào?”

Loại giao nhân lệ này chẳng những vô giá, quan trọng nhất chính là có cầu mà không có cung. Không cần nói một hộp này phải có đến bốn, năm mươi viên, cho dù chỉ là một hai viên cũng phải hao phí rất nhiều tâm tư mới tìm được.

“Từ khi nàng gả cho ta, ta chỉ biết sinh thần của nàng. Khi đó ta nghĩ, chờ đến sinh thần đầu tiên sau khi nàng nhập phủ ta sẽ tặng cho nàng nhưng nửa tháng trước vẫn là không kịp!” Ngữ khí của Tiểu Trọng Hoa thực bình thản.

Âu Dương Noãn nhìn chăm chăm những viên giao nhân lệ đang lập lòe tỏa sáng kia. Thầm nghĩ làm một viên gắn trên trâm cài liền đã đủ khiến mọi người chú ý rồi, nếu làm thành vòng cổ hoặc vòng tay thì

ngày mai Yến vương phủ sẽ là nơi bọn đạo tặc đổ mắt trông ngóng.

Cho nên nàng đẩy nhẹ chiếc hộp: “Hồng Ngọc, đem cất đi!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng cẩn thận như thế, không khỏi lắc đầu cười.

Sau khi ngủ trưa, Âu Dương Noãn thức dậy. Hồng Ngọc nhanh chóng thay nàng nhắc màn lên, Âu Dương Noãn lười nhác ngồi dậy, tóc dài như tơ buông xõa trượt dọc thân thể nàng. Hai mắt vẫn còn hơi ngái ngủ, mơ màng hỏi: “Thế tử đâu?”

"Thế tử thấy ngài ngủ liền ngồi bên cạnh phê duyệt công văn. Sau lại bị vương gia mời đi!"

Âu Dương Noãn gật gật đầu, Xương Bò sớm đã chuẩn bị khăn ấm để nàng rửa mặt, tẩy đi chút buồn ngủ còn sót lại.

Âu Dương Noãn ngồi trước gương đồng, nhìn nữ tử khí sắc khá tốt trong gương, nửa điểm cũng không giống người đang mang thai thì không khỏi cười cười.

Hồng Ngọc thay nàng vấn tóc, lại thay một đôi giày thêu khác, chuẩn bị xiêm y, trang điểm nhẹ nhàng.

"Tiểu thư! Các quản sự sớm đã tới rồi, đang ở bên ngoài chờ ngài phân phó!" Xương Bò nhỏ giọng nhắc nhở.

Từ sau khi mang thai, Âu Dương Noãn liền đem phần lớn mọi chuyện phân công xuống cho hai quản sự nàng thích thân lựa chọn. Nhưng bọn họ sau khi xử lý vẫn sẽ hướng nàng thông báo, ý chỉ sự tôn trọng.

Thấy Âu Dương Noãn đi ra, hai người đều vội vàng đứng dậy: “Thế tử phi!”

Âu Dương Noãn cong môi cười, ôn hòa nói: “Để nhị vị đợi lâu rồi!”

"Không lâu! Không lâu! Có thể ở chỗ này chờ ngài cũng là vinh hạnh của chúng ta. Người khác còn cầu một phần phúc khí này còn cầu không được a!"

Người nói chuyện là Trương quản sự có một gương mặt trung hậu.

"Trương quản sự, thế tử người bị bệnh sao?"

Âu Dương Noãn ngồi xuống hỏi Trương quản sự, tâm tư tinh tế khiến người ta kinh ngạc.

“Mấy ngày trước lúc ta mở kho thấy còn có hai gốc nhân sâm tốt, hôm nay người mang về đi!”

"Thế tử phi, cái này....Nô tài nhận không nổi a!"

Trương quản sự kinh sợ, đầu cúi càng thấp. Đối với Thế tử phi tuổi còn trẻ lại ôn nhu hiền lành này hắn sớm đã vui lòng phục tùng.

“Người đừng nói như vậy! Ta thân thể yếu ớt, trên trên dưới dưới còn phải dựa vào hai vị. Bên cạnh ta nếu thiếu các người, ta thật sự không biết phải làm sao!” Âu Dương Noãn cười cười.

“Dạ!”

“Gần đây lễ vật tặng đến không ít, thiệp mời mời ngài cùng Thế tử cũng rất nhiều. Bởi vì nhiều người có thân phận đặc thù nên chúng nô tài không biết nên xử lý thế nào mới thỏa đáng. Mời Thế tử phi

định đoạt!”

Làm việc gì cũng tốt nhưng riêng chuyện đưa lễ vật là khó nhất. Người nào đưa cái gì, quy cách lễ vật như thế nào? Nếu chọn sai có thể chủ tử sẽ bị chê cười, đây chính là chuyện mà các đương gia chủ mẫu đau đầu nhất. Bọn họ cũng không biết phải xử lý như thế nào mới thỏa đáng. Sợ đưa sai vật đáp lễ thì sẽ đắc tội.

Âu Dương Noãn lắc đầu cười. Những bái thiếp đưa qua đều đã phân loại. Âu Dương Noãn xem qua liền phân phó xuống. Chỉ nửa canh giờ sau liền đã xử lý đâu vào đấy, nên đưa cái gì, thích hợp đưa cho ai nàng đều nhớ rành mạch.

Hai quản gia sớm biết vị Thế tử phi này lợi hại nhưng không nghĩ nàng xử lý lại lưu loát như vậy, nhất thời đều có chút kinh ngạc.

Âu Dương Noãn vừa mới xử lý xong thì lại có khách.

Từ sau khi Âu Dương Noãn ở trên yến hội cự tuyệt nạp trắc phi cho Tiểu Trọng Hoa, tuy rằng mang tới không ít sự ghen tị nhưng cũng lại chiếm được sự hâm mộ của nhiều nữ tử quý tộc. Trong đó có Chu Ngưng Bích Duẫn quận vương phi, Từ Minh Hy Sở vương Thế tử phi là nhiệt tình nhất.

Âu Dương Noãn đoán rằng Duẫn quận vương tính cách hoạt bát hiếu động, thích nhất chính là ngắm mỹ nhân. Một năm sau khi lấy thê liền nạp thêm hai vị trắc phi, một vị mỹ nhân khiến Chu Ngưng Bích giận tím mặt, phu thê hai người lại huyền não.

Một vị nữa chính là Sở vương Thế tử Tiểu Ngại Sơn, tuy rằng trầm mặc ít nói nhưng vì là mỹ nhân Thái tử tặng nên phải bắt đắc dĩ nhận lấy.

Ai ngờ nữ nhân này thủ đoạn rất cao, mạnh mẽ khiến cho Từ Minh Hy tài mạo song toàn, tâm cao khí ngạo không có chỗ đứng. Hai người bọn họ lại đồng thời sinh con nhưng Từ Minh Hy sinh ra một nữ nhi, còn nữ nhân kia lại sinh được con trai. Trong nhà tự nhiên có một thứ trưởng tử, Từ Minh Hy tự nhiên sẽ tức giận, đối với Thái tử cũng liền hận thêm ba phần.

Hơn nữa hiện tại Từ Minh Hy là đại tẩu của Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên lại gả cho đệ đệ Âu Dương Noãn. Lúc đầu nàng còn vì chuyện lúc trẻ thâm mến qua Minh quận vương mà cảm thấy mất mặt mũi, không mấy thân cận với Âu Dương Noãn.

Về sau nàng cùng Tiểu Nhiên đến Yến vương phủ hai lần, phát hiện Âu Dương Noãn căn bản không đề cập qua việc này. Hơn nữa đối xử còn đặc biệt ôn hòa thân thiết nên tự nhiên cũng liền thân cận hơn.

Âu Dương Noãn bảo người dẫn bọn họ vào, còn mình ngồi trên ghế gỗ lim tương ngọc hoa hồng, uống trà hoa. Từ sau khi mang thai nàng liền không đụng tới lá trà nữa.

Chu Ngưng Bích cùng Từ Minh Hy đều mặc phục trang đẹp đẽ, Tiểu Nhiên lại là một thân màu đỏ, tươi đẹp chói mắt. Ba người vô cùng cao hứng đi vào, Âu Dương Noãn cười nói: “Các người hôm nay sao lại rảnh rỗi đến chỗ ta thế này?”

“Từ sau khi người mang thai, các yến hội lớn nhỏ cũng liền không chịu tham gia nữa. Chúng ta lo lắng cho người nên liền đến thăm a!” Từ Minh Hy cười hì hì, son phấn trên mặt che đi đáy mắt tiều tụy.

Tiểu Nhiên bên cạnh cười nói: “Phu quân từ trong cung trở về, được bệ hạ ban cho đào mật nên bảo ta mang một ít đào mật tươi ngon đến đây!”

Âu Dương Noãn hơi hơi mỉm cười, biết rõ các nàng tất nhiên có nguyên do khác nhưng nàng không nói gì, chỉ bảo mọi người ngồi xuống.

Ba người trái một lời, phải một câu, trời nam đất bắc, nhàn thoai nghe đồn, tất cả đều chỉ là tán gẫu.

Âu Dương Noãn chỉ mỉm cười lắng nghe, thỉnh thoảng thêm vào một hai câu để tiếp tục đề tài. Chờ Từ Minh Hy nói xong nữ nhi của mình có bao nhiêu thông minh, bảo Âu Dương Noãn nhanh chóng sinh một tiểu tử đến cùng chơi, đề tài liền tạm gián đoạn.

Từ Minh Hy nhìn Tiểu Nhiên nhưng nàng lại lắc đầu, một bộ dạng không dám nói.

Từ Minh Hy liền cùng Chu Ngưng Bích trao đổi ánh mắt. Chu Ngưng Bích nuốt nuốt nước bọt, chính thức vào chủ đề chính: “Noãn Nhi! Chúng ta có chuyện muốn hỏi ngươi!”

Chu Ngưng Bích tuy rằng tình tình hư, miệng lớn nhưng tâm địa kỳ thực cũng không xấu. Trước kia khi cùng Âu Dương Noãn đối nghịch liền cả ngày đều tìm cách nhắm vào nàng.

Hiện tại qua lại gần gũi với Âu Dương Noãn liền khắp nơi giúp đỡ nàng, ở bên ngoài nghe tin đồn gì điều đầu tiên làm chính là chạy đến nói với nàng. Bằng hữu như vậy cũng rất thú vị. Âu Dương Noãn mỉm cười, cổ vũ đối phương nói tiếp.

Chu Ngưng Bích khuynh thân về phía trước, biểu cảm vừa hồ nghi vừa tò mò: “Chúng ta đều nghe nói, sáng nay ngươi đã tới dịch quán một chuyến đem Hương Tuyết công chúa kia về Yến vương phủ?”

“Đúng vậy!”

Âu Dương Noãn sớm đã dự đoán được các nàng sẽ nói chuyện này nên liền thành thật thừa nhận.

Chu Ngưng Bích hung hăng trừng mắt nhìn nàng: “Người sao lại hồ đồ như vậy?”

Âu Dương Noãn nhướn mày lên: “Oh, lời này có ý gì?”

Từ Minh Hy nhìn nàng như nhìn một kẻ ngốc: “Ta còn tưởng rằng người là người thông minh. Lúc nghe tin tức này ta còn chưa tin đâu. Hóa ra vẫn là sự thật!”

Âu Dương Noãn gật đầu: “Đúng vậy!”

Chu Ngưng Bích kinh ngạc: “Ai nha, người điên rồi sao? Đây là đang dẫn sói vào nhà a! Tên to gan lớn mật nhà ta kia, năm nay đã nạp đến người thứ tư a! Còn coi trọng nha đầu bên cạnh ta, ta sống chết cũng không chịu cho hắn nạp vào phòng. Còn lấy Yến vương Thế tử trung trinh như một làm ví dụ để hắn thu liễm lại một chút. Người như vậy không phải là bảo tư tự vả vào miệng mình sao?”

Âu Dương Noãn: “...”

Nàng chẳng qua chỉ là để Mộ Hương Tuyết đến Yến vương phủ ở thôi mà! Mục đích cuối cùng chẳng qua chỉ là hợp tác với nhau diễn một vở kịch. Nghe bọn họ nói dường như là nàng đang tìm cho phu quân mình một vị trắc phi vậy.

Từ Minh Hy tuy rằng hàm súc hơn nhưng vẫn nói: “Noãn Nhi, lúc trước khi người từ chối tiểu thư Nghiêm gia, ngôn chi rất chuẩn xác. Chúng ta đều nghĩ người đã hạ quyết tâm không cho nữ nhân khác

vào cửa. Nhưng hiện tại người lại mang vị công chúa kia vào phủ, đây là ý gì nha?"

Ánh mắt Tiểu Nhiên sáng long lanh, tuy rằng không dám nói thêm cái gì nhưng rõ ràng cũng chính là ý này.

Âu Dương Noãn bật cười, chậm rãi nói: "Trọng Hoa sẽ không như vậy!"

Từ Minh Hy không cho là đúng: "Ta lúc trước cũng từng nghĩ như vậy. Lúc Thái tử ban mỹ nhân cho Tiểu Ngại Sơn, hắn còn từng cam đoan với ta tuyệt đối sẽ không đụng vào, về sau sẽ tìm cơ hội để nàng xuất phủ!"

"Lúc đó ta còn thực sự tin tưởng, nhưng kết quả thì sao? Ta chẳng qua chỉ là trở về Từ phủ nửa ngày, lúc trở về liền phát hiện hắn say khướt nằm trên giường và bên cạnh chính là vị mỹ nhân đó!"

"Hắn còn nói với ta nàng kia giữ hắn lại uống rượu, còn đáng thương nói không cầu điều gì khác, chỉ cầu được hầu hạ hắn dùng một bữa cơm. Kết quả thì ta không cần nói cũng hiểu!"

"Ta vốn muốn tìm một cơ hội xử lý nữ nhân kia, ai ngờ nàng lại mang thai. Ta thấy, nếu hắn không phải sớm sinh ra tâm tư thương hoa tiếc ngọc thì làm sao lại chạy đến chỗ đó ăn cơm? Quả thực là buồn cười!"

"Xưa giờ chỉ thấy người mới cười, nào ai nhìn thấy người cũ khóc bao giờ! Nam nhân a! luôn có mới nới cũ. Âu Dương Noãn người dù có xinh đẹp cũng nào so được với Hương Tuyết công chúa khuynh quốc khuynh thành kia. Người cũng thật là khờ! Có nàng hắn sớm hay muộn cũng để người ra sau đầu!"

Âu Dương Noãn chỉ cong môi cười, không lên tiếng.

“Đến lúc này mà ngươi còn cười được a!” Chu Ngưng Bích thở phì phì.

“Thật sự là hoàng đế còn chưa vội thái giám đã vội!”

Từ Minh Hy nhìn Âu Dương Noãn, chậm rãi uống một ngụm trà, lạnh lùng hừ một tiếng.

“Tỷ tỷ...”

Tiểu Nhiên có chút khó xử nói: “Phu quân bảo ta nói với tỷ, hắn nói nếu tỷ phu dám làm như thế hắn nhất định sẽ đánh đến cửa!”

Âu Dương Noãn: "..."

Thế nào mà ngay cả Tước Nhi cũng đều cuống lên vì chuyện này?

“Ta sẽ không vòng vo, ta sẽ hỏi thẳng. Ngươi rốt cuộc là đang nghĩ gì? Thật sự muốn đem hồ ly tinh kia cho Tiểu Trọng Hoa sao?” Chu Ngưng Bích không nói nhiều nữa, hỏi thẳng vào vấn đề.

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu, gả cho Tiểu Trọng Hoa? Chỉ sợ nàng đồng ý, Mộ Hương Tuyết cũng chưa chắc có lá gan này.

“Ai nha, ngươi nha!”

Từ Minh Hy thở dài: “Ngươi thật là, không có chuyện gì cũng tự tìm phiền toái. Mọi người đều nói Mộ Hương Tuyết rất nhanh sẽ gả vào phủ Thái tử, cố tình ngươi lúc này lại mang nàng vào Yến vương phủ. Chẳng lẽ ngươi không sợ tăng thêm mâu thuẫn với phủ Thái tử sao? Cho nên ngươi hãy nghe chúng ta khuyên đi, nhanh chóng để

nàng chuyển ra ngoài!”

Âu Dương Noãn nghe các nàng nói, chỉ một mực lắc đầu.

Chu Ngưng Bích thấy nàng không nghe khuyên bảo liền tức giận đứng lên: “Quên đi, hảo tâm không hảo báo!”

Chu Ngưng Bích vừa muốn rời đi liền bị Từ Minh Hy giữ lại: “Tính tình người thế này khó trách phu quân lại thích mỹ nhân ôn nhu kia. Tính tình người thế này sao áp chế được bọn họ?”

Chu Ngưng Bích cười lạnh: “Áp không được? Chờ hai mỹ nhân kia sinh con xong ta liền sẽ ôm về nuôi rồi đuổi các nàng đi! Ta cũng sẽ không giống Âu Dương Noãn người nuôi sói trong phủ!”

Âu Dương Noãn không thể nào lại giữ sự trầm mặc, nàng trịnh trọng nói: “Ý tốt của các người ta đều hiểu được. Ta tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện bê tảng đá đập vào chân mình đâu. Ta làm vậy tự nhiên là có lý do của ta, không phải như suy nghĩ của các người đâu!”

Chu Ngưng Bích cùng Từ Minh Hy liếc mắt nhìn nhau, vừa muốn nói liền thấy Xương Bồ đi đến: “Thế tử phi, Thế tử đã trở lại!”

Chu Ngưng Bích cùng Từ Minh Hy nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn, biểu cảm đều có vài phần khiếp đảm, trong lòng đã nảy sinh ý rời đi.

“Thế tử đã trở lại, chúng ta cũng không quấy rầy nữa!”

Chu Ngưng Bích sợ nhất chính là gương mặt lạnh lùng kia của Tiểu Trọng Hoa.

“Tỷ tỷ, ta lần khác lại đến thăm tỷ!” Tiểu Nhiên đối với vị đường huynh này cũng rất sợ hãi.

Chu Ngưng Bích nhìn phương hướng cửa, tuy rằng còn chưa nhìn thấy bóng người nhưng biểu cảm đã có chút kinh hoảng: “Noãn Nhi, xem như chúng ta cái gì cũng chưa từng nói qua nha. Chúng ta đi trước, lần khác lại đến thăm người!”

Các nàng vội vội vàng vàng đi ra ngoài từ cửa hông. Người đi vừa khuất Xương Bồ đã lập tức bước đến bên cạnh Âu Dương Noãn, cúi người nói nhỏ hai câu. Âu Dương Noãn biến sắc, đột nhiên đứng lên.

“Ra đại sảnh chuẩn bị đi!” Nàng nhanh chóng phân phó Xương Bồ.

Sau đó nàng trở lại phòng mình, sửa sang lại lần nữa rồi mới đi ra. Nàng nhận lấy ấm trà trong tay Hồng Ngọc, tự mình mang vào đại sảnh.

Trong lòng Hồng Ngọc kỳ thực rất kinh ngạc, tiểu thư phân phó xuống chuẩn bị bích loa xuân cao cấp nhất, một năm chỉ có khoảng hai ba cân, so với vàng ngọc còn quý hơn. Cho dù là Yến vương phủ, trà ngon trân quý như thế cũng chỉ chuẩn bị để đãi khách quý.

Trước tấm bình phong thúy ngọc, bên cạnh bàn khám trai hậu giác là hai nam nhân đang ngồi. Một người tinh thần nhấp nháy, khuôn mặt thương lão. Một người khác một thân áo xanh, tuấn lãng cao to.

Nhìn thấy bóng dáng Tiểu Trọng Hoa, tâm thần Âu Dương Noãn dần trấn định lại. Nàng mỉm cười bước lên, tự mình châm trà cho bọn họ.

"Bệ hạ, mời dùng trà!"

Nàng nhẹ giọng mời Tiểu Khâm Võ dùng trà, khẽ mỉm cười sau đó mới bưng lên một ly trà khác đưa đến trước mặt Tiểu Trọng Hoa.

Thấy Âu Dương Noãn, trong mắt Tiểu Khâm Võ nhanh chóng hiện lên chút gì đó, nhưng rất nhanh liền biến mất, chỉ còn lại sự ôn hòa.

Âu Dương Noãn hành lễ: “Thần thiếp bái kiến Bệ hạ!”

“Không cần đa lễ! Người đã gả cho Tiểu Trọng Hoa thì chính là người một nhà. Mau ngồi xuống đi!”

Hoàng đế tươi cười nói xong liền giống như con dâu nhà mình, thân thiết gật đầu.

“Dạ!”

Âu Dương Noãn nhắc váy, ngồi xuống bên cạnh trượng phu. Vừa mới ngồi xuống, tay Tiểu Trọng Hoa liền lặng lẽ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. Bàn tay ấm áp to lớn khế siết chặt, hơi hơi căng thẳng, an ủi không tiếng động.

Trong lòng Âu Dương Noãn hơi khiếp sợ, nàng không nghĩ Hoàng đế rất ít khi đến đây. Lúc này lại lựa chọn thời điểm này, ý đồ của ông nhất định là có liên quan đến Mộ Hương Tuyết.

Tiểu Trọng Hoa nắm chặt tay thê tử, bên ngoài vẫn bất động thanh sắc nhìn thẳng Tiểu Khâm Võ: “Bệ hạ, ngài có chuyện gì cứ triệu ta vào cung. Đột ngột giá lâm như vậy rất nguy hiểm!”

“Không sao! Chuyện này, nói gì thì trầm cũng phải tự mình đến một chuyến!” Tiểu Khâm Võ liên tục lắc đầu, sắc mặt hơi trầm xuống.

“Phụ vương vừa mới đi quân doanh, có cần phải đi thông báo một tiếng?”

“Không cần!”

Hoàng đế lắc lắc đầu, từ trong tay áo lấy ra một tấm mật tín đặt trên bàn: “Tin tức mà người vừa mới truyền vào trong cung, là thật?”

Trong mắt Tiểu Trọng Hoa khẽ lóe lên ánh sáng, nháy mắt liền biến mất không thấy. Biểu cảm của hắn vẫn không hề thay đổi: “Là thật!”

Khuôn mặt Tiểu Khâm Võ càng trở nên lạnh hơn: “Có chứng cứ không?”

“Hương Tuyết công chúa Cao Xương quốc chính là nhân chứng. Nàng xuất thân từ Cao Xương, là người tiếp cận gần nhất với chân tướng, tuyệt không có lý do gạt chúng ta!”

“Nhưng dù sao nàng cũng là người Cao Xương....”

Tiểu Trọng Hoa đáp: “Chính vì nguyên nhân đó nên ta mới đem nàng vào trong phủ để trông coi!”

Tiểu Khâm Võ tán thưởng gật đầu: “Được. Nhưng cũng không thể lộ chút gì ra với bên ngoài. Chuyện này, chúng ta còn phải bàn bạc kỹ hơn!”

“Hết thầy đều nghe theo mệnh lệnh của Bệ hạ!”

Tiểu Khâm Võ nâng chung trà lên, thưởng thức một ngụm trà, biểu cảm chậm rãi hòa hoãn xuống.

Ông thuận thế nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn: “Còn nữa, Thái tử làm mấy chuyện đó trăm cũng có nghe thấy!”

Âu Dương Noãn sừng sốt, không nghĩ tới hoàng đế sẽ đột nhiên nhắc tới chuyện này. Nàng cho rằng Tiểu Khâm Võ là một phụ thân

đủ tư cách nhưng lại không phải là một quân chủ tốt. Bởi vì ông cái gì cũng biết nhưng lại chẳng quan tâm. Nhưng hôm nay ông lại chủ động nhắc tới....

“Noãn Nhi, người đừng để ý tiểu tử kia. Tính tình hắn từ nhỏ đã như vậy, thấy đồ tốt liền muốn đoạt lấy. Trước kia trẫm dẫn hắn cùng Trọng Hoa đi săn thú, Trọng Hoa bắt được một hồ ly đỏ rất đẹp, ánh mắt trong veo như nước. Hắn thích nên đòi lấy, Trọng Hoa lại chẳng quan tâm, hắn liền nháo đến trời long đất lở!”

Tiểu Khâm Võ liên tục lắc đầu, hiển nhiên đối với hành vi của Tiểu Diễn rất không đồng ý.

Âu Dương Noãn lắc đầu, giá trị của nàng trong lòng Tiểu Diễn nói không chừng chẳng khác nào con hồ ly kia.

“Người yên tâm, có trẫm ở đây hắn sẽ không dám làm gì quá đáng. Trẫm sẽ cảnh cáo hắn, không cho hắn lại tới quấy rầy người!”

Nhìn khuôn mặt ôn nhu tươi cười kia, Âu Dương Noãn hơi bất ngờ. Vốn tưởng rằng Tiểu Khâm Võ sẽ có ý bao che khuyết điểm. Thật không ngờ ông ngược lại còn nói như vậy, thật sự là khiến nàng rất kinh ngạc.

Nhiều người nói Tiểu Khâm Võ tầm thường vô vi, yếu đuối vô năng. Nhưng giờ khắc này hoàng đế trước mặt nàng cũng vẫn hòa ái dễ gần như vậy nhưng trong cái ôn hòa đó lại có sự uy nghiêm trường giả.

"Trẫm thân thể không tốt, đại vị vẫn luôn muốn truyền lại. Nếu hắn toàn tâm toàn ý không bỏ cuộc, ngôi vị hoàng đế này không thể để hắn ngồi!"

Ánh mắt Tiểu Khâm Võ chậm rãi trở nên ngưng trọng, giọng điệu cũng mang theo sự tiếc hận.

“Bệ hạ thân thể vẫn còn cường tráng, loại chuyện này có thể đợi ba mươi năm nữa rồi hãy lo lắng!” Âu Dương Noãn cười nói.

"Ha ha, đừng giỡn ngọt trẫm!"

Tiểu Khâm Võ liên tiếp lắc đầu, cảm khái thở dài một hơi: “Trẫm hiểu rõ sức khỏe của mình, hơn nữa có ai có thể thiên thu muôn đời đâu! Đó chẳng qua chỉ là người si nói mộng thôi!”

Âu Dương Noãn cảm thấy không nên tiếp tục đề tài này nữa nên liền cười nói: “Để thần thiếp đổi lại trà cho bệ hạ!”

Tiểu Khâm Võ cười, sau đó chậm rãi đứng dậy: “Không cần. Cũng đã đi đủ lâu rồi, trẫm cần phải trở về!”

“Bệ hạ ngồi thêm một lát nữa!”

“Không được, quấy rầy một ly trà cũng đủ rồi!”

Tiểu Khâm Võ đi đến nửa đường, đột nhiên quay đầu: "Trọng Hoa, kết cục của con hồ ly kia, ngươi còn nhớ rõ chứ? Nhất định phải cẩn thận một chút!”

"Bệ hạ yên tâm!"

Tiểu Trọng Hoa hành lễ, ý cười bên miệng không giảm, hai mắt phát sáng, lại nhìn không ra cảm xúc gì.

“Được rồi! Noãn Nhi, ngươi cũng đừng bước đi!”

Tiểu Khâm Võ vẫy vẫy tay, sau đó xoay người sang chỗ khác, kính tự cất bước đi ra đại sảnh.

“Trọng Hoa, người đi cùng trầm. Về mấy chuyện vừa rồi còn phải ở trên đường nói chuyện cẩn thận với người!”

“Dạ!”

Tiểu Trọng Hoa đi lại thông dong, cho dù là đối mặt với hoàng đế thì thái độ của hắn cũng không có khác biệt. Vẫn ôn hòa có lễ như vậy, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

Âu Dương Noãn đi theo đến cửa đại sảnh, Tiểu Khâm Võ lại dừng lại, quay đầu cười cười với nàng: “Noãn Nhi! Âu Dương Tước là một tiểu tử tốt. Nếu Uyển Thanh biết người và đệ đệ người đều có tiền đồ như vậy cũng nhất định sẽ rất vui!”

“Dạ! Cung tiễn bệ hạ!” Âu Dương Noãn thoáng sửng sốt rồi nhanh chóng đáp lời.

Tiểu Trọng Hoa cầm lấy tay Âu Dương Noãn rồi sau đó buông ra, cùng Tiểu Khâm Võ dưới ánh nhìn chăm chú của Âu Dương Noãn rời đi.

Âu Dương Noãn tạm dừng một lát rồi nhanh chóng trở lại thư phòng viết một bức mật tín đưa cho Hồng Ngọc.

“Phong thư này, thay ta đưa cho biểu tỷ!”

Nhưng khi Hồng Ngọc vừa nhận lấy thư, Âu Dương Noãn lại thay đổi chủ ý: “Quên đi! Ta tự mình đi một chuyến!”

Hồng Ngọc vô cùng kinh ngạc nhìn Âu Dương Noãn, sắc mặt nàng

nặng nề khiến Hồng Ngọc không dám hỏi nhiều, nhanh chóng phân phó người đi chuẩn bị xe ngựa.

Âu Dương Noãn đã hơn ba tháng chưa tới phủ Thái tử. Người gác cổng vừa thấy nàng, nhất thời phát hoảng, nhanh chóng cho người báo thông tri.

Lâm Nguyên Hình tự mình đi ra đón, vừa đến Mặc hà trai nàng liền vội vã nói: “Ta vừa nghe nói Mộ Hương Tuyết đã vào Yến vương phủ, đang muốn tìm muội hỏi cho rõ ràng, vừa khéo muội lại đến đây!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nói: "Chính là vì chuyện này!"

Nói xong nàng liền giản lược mọi chuyện giải thích một lần, Lâm Nguyên Hình càng nghe sắc mặt càng ngưng trọng, cuối cùng cơ hồ là cười không nổi.

“Là thật sao?”

Âu Dương Noãn trịnh trọng nói: "Tám chín phần mười!"

Chương 399

Lâm Nguyên Hình trầm mặc không nói.

Âu Dương Noãn tiếp tục: “Chuyện này bệ hạ đều đã biết rồi. Còn Thái tử thì sao? Biểu tỳ cảm thấy hấn ở trong phủ có biết không?”

Lâm Nguyên Hình cười lạnh một tiếng: "Hấn hiện tại suốt ngày mê luyến Lục Lăng kia, sao còn tâm tư quản chuyện triều đình!"

Âu Dương Noãn trầm mặc, chuyện này, Tiểu Diễn hấn là phải biết. Bởi vì còn cần sự phối hợp của hấn, nhưng, hấn sẽ đồng ý phối hợp với bọn họ sao?

Nếu lấy đại cục làm trọng hấn nhất định sẽ. Nhưng hiện tại hấn hận Tiểu Trọng Hoa như vậy, hấn sẽ còn làm vậy sao?

Âu Dương Noãn chính là không nắm chắc. Nàng cùng Lâm Nguyên Hình ở trong phòng mật thám một canh giờ.

Lúc này Tiểu Trúc vào bẩm báo: “Thái tử điện hạ tới!”

Âu Dương Noãn cùng Lâm Nguyên Hình nhìn nhau, đồng thời liền đứng lên, đã thấy Tiểu Diễn sai bước đi vào.

Kỳ thực sau đêm đó Âu Dương Noãn lần đầu tiên nhìn thấy hấn. Nhưng hiện tại mặt mày Tiểu Diễn vẫn bình thản, một chút xấu hổ khác thường cũng không có, giống như đêm đó chưa từng phát sinh chuyện gì.

Vì thế Âu Dương Noãn cũng hơi hơi mỉm cười, thuận theo hấn giả vờ như không có chuyện gì.

Lâm Nguyên Hình ôn nhu cười, mở miệng nói nhỏ: "Điện hạ hôm nay sao lại đến đây?"

Tiểu Diễn xem nàng, ôn hòa cười cười: "Hôm nay ta tiến cung đi gặp phụ hoàng, lại được biết người không khỏe không gặp ai cho nên ta đành trở về. Vừa trở về liền nghe nói Noãn Nhi đến, cho nên ta mới vội vã chạy tới đây!"

Lâm Nguyên Hình dường như nghe không hiểu, cũng cười: "Điện hạ tới vừa khéo nhưng cũng lại chậm một bước. Noãn Nhi phải đi rồi!"

Tiểu Diễn gật gật đầu, nói với Âu Dương Noãn: "Noãn Nhi là khách quý, lại nghe nói muội đang có thai, bình thường cũng không thấy muội. Ta còn chưa kịp chúc mừng, không bằng hôm nay ở lại dùng xong bữa tối rồi hẵng đi!"

Âu Dương Noãn mỉm cười từ tốn đáp: "Được Thái tử điện hạ ưu ái, ta vốn không nên từ chối. Chỉ là ta hai ngày nay hơi cảm nhẹ, phụ quân vốn không cho xuất môn. Cho nên cũng không tiện ở lại lâu!"

Tiểu Diễn chưa mở miệng, Lâm Nguyên Hình đã cười rộ lên: "Sớm nghe nói Tiểu Trọng Hoa ái thể như mạng, ta còn không tin, không ngờ quả thật là như thế! Nếu đã như vậy, ta cũng không dám giữ muội lại nữa, không cần thận lại chộc Thế tử gia của muội. Hấn mà tới cửa vấn tội ta lại không đỡ nổi!"

Tiểu Diễn nghe thấy Lâm Nguyên Hình nói như vậy, sẽ không tốt nếu cứ kiên trì: "Đúng vậy! Ta cũng không giữ muội lại nữa! Để ta tiễn muội!"

Âu Dương Noãn nói không cần, nhưng Tiểu Diễn lại cố ý cùng Lâm Nguyên Hình tiễn nàng ra tới tận cửa.

Trước khi lên xe ngựa, hai mắt Tiểu Diễn sâu thẳm nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn: “Noãn Nhi đang có thai, không bằng thường xuyên tới phủ chúng ta, cũng là để biểu tởy muội dạy cho muội một ít kinh nghiệm chăm sóc trẻ con. Miễn cho muội một mình ở trong phủ, kỳ thực cũng rất tẻ nhạt!”

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: "Dạ!"

Lát sau nàng lại đột nhiên quay đầu hỏi: “Nghe nói Thái tử từng nuôi một con hồ ly màu đỏ!”

Tiểu Diễn sững sốt, lập tức dường như không chút để ý hỏi đáp: “Oh, Noãn Nhi cũng có nghe nói sao?”

“Bây giờ Thái tử vẫn còn nuôi sao?”

"Đã chết!"

Âu Dương Noãn đột nhiên kinh hãi, nhưng trên mặt vẫn cười nói: “Phủ thái tử tốt như vậy, đang êm đang đẹp sao lại chết?”

Tiểu Diễn nhàn nhạt nói: “Không phải nuôi chết mà vì nó đã tính khó thuần. Ta nhất thời tức giận nên đã lột da nó làm thành tiêu bản!”

Âu Dương Noãn khẽ rụt vai lại, lúc ngẩng đầu lên lần nữa thì đã bình thản mỉm cười: “Vậy, ta cáo từ trước!”

“Tiểu thư, ngài đang nghĩ gì vậy? Sao từ khi bắt đầu lên xe ngựa liền là một bộ dáng không yên lòng?” Xương Bò thơ ngây hỏi.

Âu Dương Noãn từ trong trầm tư hồi phục lại tinh thần: “Không sao! Chỉ là ta hơi mệt một chút!”

“Đúng vậy! Tiểu thư mau nghỉ ngơi đi, việc này không cần xen vào nữa!” Hồng Ngọc cẩn thận khuyên.

Thật ra Âu Dương Noãn không phải mệt mà là vì không muốn để lộ cảm xúc của mình. Vừa rồi Tiểu Diễm nhắc tới con hồ ly kia, tựa hồ như có thâm ý.

Như vậy càng để lộ ra người này thâm trầm lãnh liễm, tâm ngoan vô tình. Thành phủ của hắc sâu không lường được, điều này khiến cho lòng Âu Dương Noãn không yên, nội tâm hàn ý lan tràn.

Trở lại Yến vương phủ, Âu Dương Noãn không yên lòng dùng bữa tối. Ăn xong tùy ý xem sách nhưng một chữ cũng không vào.

Hồng Ngọc thấy chủ tử như vậy liền nghĩ do nàng ban ngày quá mệt mỏi nên liền thúc giục nàng lên giường đi ngủ.

Nằm trên giường nhưng Âu Dương Noãn không hề buồn ngủ. Tiểu Trọng Hoa vẫn chưa trở về, Âu Dương Noãn càng nghĩ lại không thể nghĩ ra được một biện pháp chu toàn để giải quyết chuyện này. Nội dung trên trang giấy đó, nàng nghĩ thêm một lần, hàn ý trong nội tâm lại nặng thêm một phần.

Biết mình phải nghỉ ngơi thật tốt nhưng vừa nhắm mắt lại, nội dung trên trang giấy lại cứ rành rành trước mắt.

Không phải không có phương pháp giải quyết chuyện này nhưng vấn đề lớn nhất là Tiểu Diễm phải phối hợp. Không, vở diễn này không thể không có Thái tử.

Nhưng vấn đề là, lột da hổ rất nguy hiểm. Nàng có thể nghĩ đến, Tiểu Trọng Hoa tất nhiên cũng đã nghĩ tới, chỉ sợ suy nghĩ sẽ càng phải thêm chu mật.

Bất tri bất giác, Âu Dương Noãn cũng cảm thấy mệt mỏi nhưng vẫn lại thanh tỉnh như trước. Tay nhẹ nhàng day day huyết thái dương, thế này mới thấy không biết từ khi nào mồ hôi lạnh đã thấm ra.

Bởi vì ngủ không được nên nàng dứt khoát đứng dậy, đi đến trước án thêu. Nàng ngồi trước án, nhẹ nhàng cầm lấy kim thêu chăm chú. Không bao lâu sau liền có một đoá hồng mai nổi lên, lại có ánh sáng vô hạn lưu động.

Hồng Ngọc nhẹ nhàng đi tới, đem áo choàng phủ lên người Âu Dương Noãn. Lại phát hiện nàng cả người lạnh lẽo.

“Tiểu thư, ngài phải chú ý thân thể, đừng để bị phong hàn!”

Âu Dương Noãn chỉ cười cười, hỏi Hồng Ngọc: “Người xem đoá hồng mai này thêu thế nào?”

Hồng Ngọc cười nói: “Tay nghề của tiểu thư, tất nhiên là tốt...”

“Ta đã lâu rồi không chạm vào kim thêu. Hiện tại xem ra, ta nghề cũng không thụt lùi!”

Bàn tay Âu Dương Noãn sờ lên đoá hồng mai, ánh mắt của nàng hơi buông xuống nhìn tay mình. Hai bàn tay trong suốt nhắn mịn, nõn nà như ngọc.

Trong lúc hoảng hốt, đầu ngón tay tựa hồ như có cái gì chảy xuống, đỏ sẫm như máu.

Hồng Ngọc sừng sốt, vội vàng nói: “Tiểu thư, ngài chảy máu rồi!”

Âu Dương Noãn nói tay mới phát hiện bản thân thế nhưng lại thất thần đến ngay cả châm cũng không rút ra.

Hồng Ngọc tự nhiên không biết suy nghĩ trong lòng chủ tử, nàng nghi hoặc hỏi: “Tiểu thư, ngài rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?”

Từ sau khi nói chuyện với Hương Tuyết công chúa, biểu hiện của chủ tử liền rất bất thường.

Âu Dương Noãn nâng tay, chỉ cảm thấy đầu ngón tay lạnh lẽo: “Mộ Hương Tuyết ngày hôm nay đã làm gì?”

“Tiểu thư, công chúa chỉ luôn ở trong phòng, không bước ra khỏi cửa!”

Âu Dương Noãn gật đầu, Mộ Hương Tuyết đang đợi câu trả lời của nàng. Thời gian, thực sự là quá gấp....

Phủ Thái tử.

Trong đêm yên tĩnh, Tiểu Diễn cầm một quyển tấu chương nhưng một chữ cũng không vào. Trong đầu hắn không ngừng hiện lên đôi mắt sáng như sao kia, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tiểu Diễn hiện lên sự tức giận cùng thất bại.

Vì sao, hắn luôn không thể quên Âu Dương Noãn? Vì sao, nàng luôn lạnh nhạt với hắn như thế? Hắn rốt cuộc có gì kém Tiểu Trọng Hoa?

Bỗng nhiên một đôi tay mềm mại nhỏ bé, lúc này không biết sống chết đặt lên bờ vai hắn. Lửa giận trong lòng Tiểu Diễn bốc lên: “Cút ngay!”

"Điện hạ, ngài rốt cuộc là làm sao vậy?"

Lục Lăng ủy khuất thu tay lại, bộ dáng rất ủy khuất, nước mắt đảo quanh.

Tiểu Diễn quay đầu thấy nàng, sắc mặt vẫn lạnh lùng: "Ta không phải đã phân phó rồi sao? Hiện tại không được cho bất luận kẻ nào vào thư phòng!"

Người bên cạnh sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, nhanh chóng quỳ rạp xuống đất: "Nô tài....Nô tài...."

Lục Lăng nhận được ân sủng của Thái tử, trong phủ ngay cả Lâm trắc phi cũng nể mặt nàng ba phần. Liên tiếp ba vị trắc phi bởi vì đắc tội với nàng mà bị Thái tử nghiêm khắc răn dạy. Cho nên ai dám ngăn cản nàng?

"Thần thiếp là vì lo lắng cho ngài nên mới vào đây! Thái tử, ngài làm sao vậy? Đã nhiều ngày nay cũng không tới chỗ ta...."

Nước mắt Lục Lăng càng nói càng rơi không ngừng. Nàng vốn xuất thân phong trần nên khi khóc giống như hoa lê trong mưa.

Tiểu Diễn bình thường thấy Âu Dương Noãn đều là biểu cảm đam mê, lúc trước đột nhiên nhìn thấy Lục Lăng với gương mặt tương tự lộ ra biểu cảm điềm đạm đáng yêu thì lập tức đã bị hấp dẫn.

Hắn cho rằng bản thân đã buông bỏ được Âu Dương Noãn. Nhưng một lần nữa trên yến hội hắn lại nhìn thấy Âu Dương Noãn, hắn liền phát hiện bản thân căn bản không có cách nào quên được. Lại nhìn Lục Lăng lại càng có vẻ kịch cỡm khiến người ta chán ghét!

Tiểu Diễn tâm phiền ý loạn, vẫy tay nói: “Quên đi, nếu đã đến đây thì rót cho ta một ly rượu!”

Lục Lăng nhanh chóng lau nước mắt, thay hẳn châm rượu. Tiểu Diễn nhìn cũng không thèm nhìn, một ngụm uống hết.

Được một nửa bình rượu, Tiểu Diễn đã có chút say. Lục Lăng nhìn tình hình này liền cười rộ lên, phân phó hạ nhân: “Các người lui xuống trước đi, nơi này có ta là được rồi!”

Người hầu lui xuống, Lục Lăng xoay người ủy khuất tiến vào lòng Tiểu Diễn: “Điện hạ....Ngài phải yêu thương ta a...”

Nàng không tin, nữ tử quý tộc đoan trang cao quý như Âu Dương Noãn sẽ hấp dẫn hơn nữ tử phong lưu đến tận xương như mình. Nàng thật vất vả lắm mới có thể leo lên người Thái tử, sao có thể dễ dàng buông tay!

Tiểu Diễn không trả lời, hẳn suy nghĩ, nghĩ tới mỗi một khắc ở cùng Âu Dương Noãn. Nàng đối với hắn vĩnh viễn chỉ có tươi cười đậm mật, hành động khách khí có lễ.

Nhưng hẳn vô luận thế nào cũng không quên được ánh mắt chán ghét của nàng. Hắn một bên nghĩ, một bên cúi đầu nhìn Lục Lăng, lại trong mơ hồ nhìn một người khác.

Hắn bắt lấy tay nàng: “Cho dù trước kia là ta có lỗi với muội, chẳng lẽ thời gian này ta nhận đau khổ còn chưa đủ sao? Muội nói cho ta, muội rốt cục muốn thế nào?”

Lục Lăng sững sốt, không hiểu nhìn hắn.

Tiểu Diễn mắt say lơ đãng, tiếp tục thì thào: “Ta biết, muội chính là

chán ghét ta! Tiểu Trọng Hoa có gì tốt? Nói cho mọi người biết, ta tùy lúc có thể dồn hẳn vào chỗ chết!”

Nói xong hẳn liền hung hăng cắn miệng Lục Lăng, dường như muốn đem nàng cắn nuốt.

Lục Lăng biết hẳn xem nàng là thể thân của người khác nhưng nàng không thèm để ý. Ngược lại đối với Tiểu Diễn càng thêm ôn nhu.

Tiểu Diễn cắn cắn, đột nhiên trong men say nhìn thấy gương mặt tương tự, lửa giận liền biến mất không còn thấy tăm hơi.

Hắn liên tục hôn lên đôi mắt của nàng, nhỏ giọng nỉ non: “Noãn Nhi....ta yêu mọi người, ta thực sự rất yêu mọi người....”

Tiểu Diễn cắn cắn không rõ người mình ôm trong tay là ai: “Những chuyện có lỗi với mọi người ta cũng không có cách nào vấn hồi. Nhưng chỉ cần mọi người đến bên ta, ta cái gì cũng đều sẽ cho mọi người....”

Sáng sớm Tiểu Diễn đau đầu tỉnh lại, mơ hồ nhìn thấy Âu Dương Noãn, hắn đột nhiên có cảm giác mừng rỡ như điên. Nhưng sau khi nhìn kỹ lại liền nhíu mày.

Lục Lăng vừa muốn chồm qua liền bị hắn đẩy ra: “Được rồi. Ta còn việc cần phải xử lý, mọi người đi ra ngoài trước đi!”

Ánh mắt Lục Lăng hơi ủy khuất, vừa muốn nói thì bên ngoài đột nhiên có người bấm báo: “Thái tử điện hạ, Yến vương phủ có tin tức truyền đến!”

Tiểu Diễn sửng sốt, lập tức phủ thêm áo rồi đứng lên. Từ trong tay người hầu tiếp nhận mật tín, vừa nhìn thoáng qua liền cười rộ lên.

Tốt lắm! Con ma ốm kia tỉnh lại thật đúng thời điểm!

Lục Lăng bên cạnh nhìn thoáng qua mặt tín kia, hơi rũ mắt xuống. Tiểu Diễn lạnh lùng nhìn nàng: “Còn không lui ra!”

“Dạ!”

Lục Lăng mềm mại phủ thêm quần áo rồi rời đi. Trước khi đi nhìn thoáng qua sắc mặt Tiểu Diễn, thầm nghĩ vị Thái tử này đúng là hỷ nộ vô thường.

Người ngoài đều thấy hắc rất sủng ái nàng nhưng thực tế hắc chỉ xem nàng là một kẻ thế thân. Dựa vào người này, còn không bằng Lâm trắc phi....

Nghĩ đến đây nàng liền cấp tốc phân phó nha đầu bên ngoài: “Đi, đến Mặc hà trai!”

Yến vương phủ.

Tiểu Trọng Quân tỉnh lại, sáng sớm Tiểu Trọng Hoa đã liền đi thăm. Lúc Âu Dương Noãn biết được tin tức này liền không nói gì.

Lúc này, cố tình lại là thời điểm quan trọng. Tiểu Trọng Quân, nàng còn nghĩ rằng đối phương cả đời cũng không thể tỉnh lại.

Nàng cho rằng Đồng thị chết, phong hào của Tiểu Trọng Quân cũng bị phế bỏ. Thậm chí hoàng đế còn hạ chỉ biếm hắc thành thứ dân, loại đả kích liên tiếp này hắc nhất định không thể thừa nhận. Nhưng liên tục qua hai ngày bên kia đều im ắng, không truyền tới dù chỉ một câu.

Trong sự yên tĩnh đó, Âu Dương Noãn cảm thấy có một loại bất an.

Nếu Tiểu Trọng Quân làm ồn nòng còn cảm thấy chuyện này có thể cứu vãn được. Nhưng hấn lại bình tĩnh như vậy, ngược lại không phải là chuyện tốt.

Theo tính cách của Tiểu Trọng Quân không thể phát tiết thì chính là trong lòng oán hận. Loại oán hận này sẽ mang tới hậu quả đáng sợ.

Nhưng dù sao hấn cũng là con thân sinh của Yến vương, cho dù chỉ là con thứ nhưng cũng sẽ không thay đổi được địa vị của hấn trong lòng Yến vương cùng Tiểu Trọng Hoa.

Nhất là Tiểu Trọng Hoa, bọn họ lớn lên bên nhau từ nhỏ, hấn xem vị huynh trưởng này là người mà mình kính trọng nhất. Hấn không mở miệng, ai dám đuổi Tiểu Trọng Quân đi?

Nếu để nàng lựa chọn, giữ lại một khối u ác tính không biết khi nào phát tác, thật sự là rất nguy hiểm.

Nhưng...nếu có một ngày có người nói với nàng, Tước Nhi không phải đệ đệ ruột của nàng mà là con của người có thù giết mẫu thân nàng thì nàng sẽ thế nào đây? Chỉ sợ nàng sẽ suy sụp, hiện tại nàng có thể hiểu được tâm tình của Tiểu Trọng Hoa.

"Hồng Ngọc, vừa rồi ngươi nói Tiểu Trọng Quân rõ ràng biết đã xảy ra chuyện gì, lại còn nói không có quan hệ đến Thế tử?"

"Dạ! Bên An Khang viện truyền đến tin tức nói hấn mỗi ngày đều nhốt mình trong phòng đọc sách, thỉnh thoảng tiếp Thế tử ẩm trà còn những chuyện khác vẫn như bình thường!"

"Oh? Hiện tại hấn đã có thể đứng dậy sao?"

"Đúng vậy! Thái y nói hấn đã khôi phục không ít, có thể xuống

giường đi lại!”

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu. Chuyện này a, thật sự là khó khăn.

Nàng một bên nghĩ, một bên suy tư tính khả năng làm cho Tiểu Trọng Quân đến Giang Nam tĩnh dưỡng. Kinh đô là nơi thị phi, sớm hay muộn cũng sẽ rất nguy hiểm. Nếu là lý do dưỡng bệnh, Tiểu Trọng Hoa biết cũng sẽ đồng ý.

“Thế tử hiện đang ở đâu?”

Xương Bồ nhíu nhíu mày nói: “Thế tử đi thăm đại công tử!”

Từ sau khi Tiểu Trọng Quân không còn phong hào liền được xưng hô là đại công tử.

“Nô tỳ nghe nói, hiện tại tính tình đại công tử tốt lắm. Không bao giờ đánh chửi hạ nhân nữa, đối đãi với Thế tử chúng ta cũng là huynh hữu đệ cung, thực khách khí a!”

Âu Dương Noãn nhíu mày, không sợ hấn càn quấy, chỉ sợ hấn khách khách khí khí a! Không biết trong lòng Tiểu Trọng Quân đang có chủ ý gì?

Hồng Ngọc hiển nhiên cũng cảm thấy không thích hợp: “Tiểu thư, có muốn nô tỳ phái người theo dõi?”

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu, nàng không muốn để Yến vương và Tiểu Trọng Hoa cảm thấy nàng đang giám thị Tiểu Trọng Quân. Truyền ra ngoài người khác sẽ nghĩ rằng nàng không dung nổi một đại ca con thứ bệnh tật này.

Nghĩ đến đây, nàng đứng lên nói: “Thế tử cũng đang ở đó, ta cũng

nên đi thăm đại ca một chuyến mới phải!”

Tiểu Trọng Quân bệnh nặng mới khỏi, người em dâu là nàng đến thăm, cũng không có gì kỳ quái. Vừa vặn Tiểu Trọng Hoa cũng ở đó, nàng muốn nhìn xem Tiểu Trọng Quân rốt cuộc muốn làm gì!

Đường vốn không xa nhưng vì Âu Dương Noãn đang có thai nên Hồng Ngọc liền phân phó người chuẩn bị nhuyển kiệu. Hồng Ngọc cùng Xương Bồ đi theo cùng vào viện Tiểu Trọng Quân.

Âu Dương Noãn xuống kiệu, nha đầu An Khang viện thấy người đến là nàng liền lập tức tươi cười: “Thế tử phi xin đợi một lát, nô tỳ vào bẩm báo ngay!”

Âu Dương Noãn mỉm cười, nói: "Không cần! Ta đi vào luôn được rồi!"

Đúng lúc này rèm đột nhiên được xốc lên, một nha đầu xinh đẹp từ bên trong đi ra. Nàng nhìn Âu Dương Noãn, hành lễ: “Thế tử phi! Mời vào!”

Nha đầu kia tuy rằng ngoài mặt rất trấn định nhưng Âu Dương Noãn lại cảm thấy ánh mắt người này có chút không đúng. Nàng nhìn thẳng vào mắt đối phương.

Nha đầu kia thấy ánh mắt của Âu Dương Noãn đột nhiên hướng đến mình liền có chút chột dạ, vội vàng cúi đầu.

Trong lòng Âu Dương Noãn cảm thấy kỳ quái: “Người là ai? Vì sao ta chưa bao giờ gặp qua?”

Nha đầu kia ngẩng đầu, cười nói: "Nô tỳ là người mới tới, gọi Tiểu Đào. Thế tử phi chưa từng thấy qua là vì nô tỳ đều ở trong viện này

hầu hạ đại công tử, chưa từng ra ngoài!”

Tiểu Đào?

Từ sau khi phát sinh chuyện đó nàng liền an bài đem người trong An Khang viện đều đổi mới. Đại đa số đều là lựa chọn những nha đầu thông minh lanh lợi từ bên ngoài vào. Nói vậy Tiểu Đào này cũng là mới tiến phủ nhiều nhất là hai tháng.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua dung mạo của nàng, thầm nghĩ nha đầu bên cạnh Tiểu Trọng Quân từng người từng người đều có dung mạo nổi bật. Hay là nàng cũng là một nha đầu thu phòng?

Vừa nghĩ đến đây nàng lại lập tức cảm thấy không có khả năng. Tiểu Trọng Quân vừa mới tỉnh lại mấy ngày, sao có loại tâm tư này!

Nhưng nha đầu kia lại có chỗ cổ quái khó nói nên lời. Âu Dương Noãn gật đầu cười nhẹ, về sau nhất định phải cho người điều tra chi tiết nha đầu kia.

Nàng bước vào phòng, đã thấy Tiểu Trọng Hoa và Tiểu Trọng Quân đang ngồi đánh cờ.

Âu Dương Noãn kêu một tiếng: "Đại ca!"

Trong tay Tiểu Trọng Quân đang cầm một quân cờ, không biết đang suy nghĩ cái gì, bộ dáng gần như là nhập thần. Thanh âm Âu Dương Noãn mềm nhẹ, hẳn không nghe thấy.

Tiểu Trọng Hoa nhìn thấy tình hình này liền rõ ràng gọi lại một tiếng: "Đại ca! Noãn Nhi đến!"

Vừa nghe thanh âm này toàn thân Tiểu Trọng Quân run mạnh lên.

Giống như là phát hoảng, quân cờ trong tay lạch bạch một tiếng rơi xuống bàn cờ. Hắn quay đầu nhìn Âu Dương Noãn, trên mặt hiện lên một loại thần sắc kỳ quái.

Âu Dương Noãn có cảm giác nàng cảm thấy Tiểu Trọng Quân vừa rồi căn bản không giống như đang suy xét nước cờ tiếp theo nên đi thế nào mà là đang nghĩ một cái gì đó khiến hắn khó có thể tự kiềm chế.

“Đại ca, có phải huynh có tâm sự gì không?”

Tiểu Trọng Hoa đã sớm lưu ý đến thần sắc của Tiểu Trọng Quân trước cả Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua vẻ mặt của Tiểu Trọng Quân, chỉ cảm thấy sắc mặt của hắn thoát nhìn càng thêm mâu thuẫn.

Tiểu Trọng Quân hình như muốn nói gì đó nhưng đúng lúc này Tiểu Đào đột nhiên lên tiếng: “Đại công tử, đến giờ uống thuốc rồi!”

Tiểu Trọng Quân nghe giọng nói của Tiểu Đào, biểu cảm phức tạp trong nháy mắt đã biến mất. Trên mặt trở nên tĩnh mịch, hắn lạnh lùng nói: “Uống thuốc cái gì? Không thấy ta đang chơi cờ sao?”

Âu Dương Noãn chú ý tới, tiểu Đào tựa hồ như thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng, vì sao? Vì sao Tiểu Đào thấy Tiểu Trọng Quân khôi phục lại bình thường liền lộ ra bộ dáng thở dài nhẹ nhõm?

Âu Dương Noãn nhìn nhìn sắc mặt Tiểu Trọng Quân. Trên người hắn ẩn ẩn lộ ra mùi thuốc, nhưng khí sắc không tồi, xem ra đã tốt lên không ít. Chỉ là phía dưới ánh mắt có chút thâm màu, chắc là tối qua

ngủ không được ngon.

Âu Dương Noãn ôn nhu nói: "Đại ca, thương thế của huynh đã tốt hơn chưa?"

Tiểu Trọng Quân theo bản năng sờ sờ miệng vết thương: "Đa tạ đệ muội quan tâm, đã không sao rồi!"

Ngữ khí cực kỳ ôn hòa, Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy hần từ trước tới giờ chưa từng đối với nàng khách khí như vậy. Nàng vốn cho rằng, qua chuyện của Đồng thị, bọn họ xem như là đã triệt để trở mặt.

Hiện tại Tiểu Trọng Quân đã biết Đồng thị chính là mẫu thân của mình, hơn nữa cũng biết Đồng thị là vì hần nên mới rơi đài. Thậm chí còn phải trả giá một tính mạng.

Nhưng nhìn khuôn mặt bình tĩnh của hần, Âu Dương Noãn cơ hồ nghĩ Đồng thị và hần hoàn toàn không có vấn đề gì.

Âu Dương Noãn muốn mượn cơ hội thử một chút nhưng có mặt Tiểu Trọng Hoa lại không tiện mở miệng. Nàng không muốn làm cho Tiểu Trọng Hoa nghĩ rằng nàng đang hoài nghi huynh trưởng của chàng.

Tiểu Trọng Hoa nhìn Tiểu Trọng Quân có chút không yên lòng, nhớ lại khi Tiểu Trọng Quân vừa tỉnh liền truy vấn chuyện của Đồng thị. Nghĩ rằng chắc là vẫn còn đang khổ sở vì chuyện này!

Tiểu Trọng Hoa đề thấp thanh âm: "Đại ca, ta biết huynh nhất định là vì chuyện của Đồng thị mà mất hứng. Nhưng huynh phải nghĩ, bà ta làm ra chuyện này cũng là vì quan tâm huynh. Nếu huynh có gì tổn thương, những chuyện nàng làm đều uổng phí. Huynh ngàn vạn lần đừng vì chuyện này mà khổ sở, ưu tư tổn hại thân thể. Không đáng!"

Thần sắc Tiểu Trọng Quân chấn động, theo bản năng nói: “Nhưng hiện tại ta chỉ còn hai bàn tay trắng!”

Tiểu Trọng Hoa lắc lắc đầu, sâu trong đáy mắt có thể thấy rõ được sự trịnh trọng: “Đại ca, không sao! Huynh còn có ta và phụ vương, chúng ta vĩnh viễn đều là người thân của huynh!”

Mấy câu đó của Tiểu Trọng Hoa tuyệt đối là xuất phát từ thật tâm. Đặc biệt khi Đồng thị là người hại chết mẫu thân hắn nhưng ở trước mặt Tiểu Trọng Quân, hắn một câu cũng chưa từng nói qua.

Âu Dương Noãn tin nếu là một người khác thì chắc chắn sẽ cảm động. Nhưng nàng thấy mặt Tiểu Trọng Quân lại trở nên vô cùng trắng bệch.

Trong đó, rốt cuộc là có nguyên nhân gì?

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 400

Tiểu Đào bên cạnh thấy Tiểu Trọng Quân không khống chế được cảm xúc của mình thì trong lòng rất sốt ruột. Nàng sợ Âu Dương Noãn hoài nghi liền vội vàng nói: “Đại công tử, khó có dịp Thế tử cùng Thế tử phi đều tới thăm ngài. Ngài cũng nên nghỉ thoáng mới phải!”

Không biết có phải Âu Dương Noãn đa tâm hay không. Nàng cảm thấy Tiểu Đào này tận lực nhấn mạnh Thế tử và Thế tử phi. Giống như là đang nhắc nhở Tiểu Trọng Quân cái gì đó. Ngữ khí kia có gì đó rất quái dị!

Sau khi nhận ra điều này Âu Dương Noãn liền lạnh lùng cười liếc nhìn Tiểu Đào. Nha đầu kia bị nàng dùng ánh mắt lạnh như băng kia nhìn thì nhất thời giống như khó che dấu cảm xúc liền nhanh chóng cúi đầu.

Tiểu Trọng Quân đã khôi phục lại như bình thường. Hắn mỉm cười nói: “Đúng vậy! Chúng ta là huynh đệ, điểm này sẽ không thay đổi!”

Trong mắt Tiểu Trọng Hoa tràn đầy vẻ quan tâm, trong thanh âm cũng tràn ngập tình cảm chân thành tha thiết.

Người đại ca trước mắt hắn này, khi còn nhỏ bởi vì thân thể mẫu phi không tốt, phụ vương lại nghiêm khắc. Chỉ có đại ca là an ủi hắn, khi đó hắn chỉ cần có thời gian rảnh liền đi theo bên cạnh đại ca.

Ngay cả khi thân thể huynh trưởng suy yếu nhưng mỗi lần khi phụ vương nghiêm khắc với hắn thì đại ca luôn liều lĩnh che chắn cho

hắn. Có một lần thậm chí còn cùng hắn quỳ trong sân, mãi đến khi ngất xỉu!

Về sau, sự thay đổi của đại ca hắn đều thu hết vào mắt. Mỗi lần hắn lấy được chiến tích, mỗi lần hắn từ chiến trường trở về. Mỗi lần người khác nói Thế tử Yến vương phủ chỉ là vật trang trí, người chân chính có thực quyền là Minh quận vương, đại ca đều sẽ trở nên trầm mặc, là dị thường trầm mặc.

Sự tĩnh mịch trong mắt, Tiểu Trọng Hoa hắn đều nhìn thấy được. Chính vì nguyên nhân đó nên hắn mới cảm thấy thực có lỗi với đại ca, là hắn đã cướp hết mọi thứ vốn thuộc về đại ca!

Ánh mắt Tiểu Trọng Quân cũng rất phức tạp, hắn rất muốn đem hết thảy nói ra nhưng lời đến bên miệng lại nghĩ tới Đồng thị, nhớ tới vị trí Thế tử tôn quý vốn thuộc về mình. Mà hết thảy đều có quan hệ đến Tiểu Trọng Hoa.

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Trọng Hoa muốn nói lại thôi, vẻ mặt rất khác thường. Trong lòng nàng dần nổi lên nghi ngờ, trong lòng có một loại cảm giác rất quái dị.

Nàng cảm thấy hôm nay trên người Tiểu Trọng Quân có một sự quỷ dị làm cho người ta khó nắm bắt, khiến cho lòng của nàng không yên.

Nàng không khỏi nhìn Tiểu Trọng Hoa, nàng có thể cảm giác được gì đó, đối phương không có khả năng không cảm nhận được.

Quả nhiên nàng nghe Tiểu Trọng Hoa hỏi: “Đại ca, huynh có chuyện gì gạt ta không?”

Trong lòng Tiểu Đào cả kinh, chuyện lần này nàng tuyệt không nghĩ

tới Thế tử phi cũng đột nhiên đến đây. Người nọ đã nói rõ chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại. Vạn nhất thất bại đây chính là chuyện tru di cửu tộc, bản thân còn không biết có thể giữ lại được mạng hay không?

Lúc này Tiểu Đào thấy Âu Dương Noãn hoài nghi thì liền sợ đêm dài lắm mộng. Nàng đi tới bên cạnh Tiểu Trọng Quân: “Đại công tử, thời gian cũng không còn sớm nữa. Ngài xem có phải nên giữ Thế tử lại dùng bữa?”

Âu Dương Noãn thấy Tiểu Đào lại không để ý thân phận mà mở miệng, nàng càng cảm thấy không thích hợp: “Không cần! Chúng ta trở về rồi ăn!”

Tiểu Đào nghe vậy liền đột nhiên nhìn về phía Âu Dương Noãn. Ánh mắt Âu Dương Noãn như ánh dương tựa hồ chiếu đến đáy lòng nàng. Tươi cười trên mặt Tiểu Đào cứng đờ lại nhưng không dám hé răng.

Âu Dương Noãn nhìn về phía Tiểu Trọng Hoa, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta không nên quấy rầy đại ca dùng bữa!”

Tiểu Đào nôn nóng nhìn Tiểu Trọng Quân, tựa hồ như thúc dục cái gì đó.

Tiểu Trọng Quân không do dự nữa, nói với Âu Dương Noãn: “Nếu thân thể đệ muội không khỏe, hãy về trước đi. Huynh đệ chúng ta còn có chuyện muốn nói rõ!”

Tiểu Trọng Hoa ngẩng đầu nhìn về phía huynh trưởng của mình, lại thấy được trong mắt đối phương sự bi thương cùng phức tạp không rõ.

Hắn nghĩ nghĩ liền nói: “Noãn Nhi, nàng đi về trước đi, ta còn có lời muốn nói với đại ca!”

Rất nhiều chuyện về Đồng thị, hắn cảm thấy Tiểu Trọng Quân có quyền được biết.

Âu Dương Noãn nhìn chăm chăm ánh mắt của Tiểu Trọng Quân, trong đó chỉ có một mảnh thần bí khó lường. Nàng nhất thời không thể làm thinh, nửa ngày sau mới nói: “Một khi đã như vậy, ta ngồi cùng các ngươi. Hồng Ngọc, về mang bích loa xuân vương gia ban cho tới đây. Chắc là đại ca còn chưa uống qua trà mới năm nay a?”

Bích loa xuân cao cấp kia chỗ Tiểu Trọng Quân không có. Âu Dương Noãn vì sao hiện tại lại muốn kích thích Tiểu Trọng Quân? Bởi vì nàng muốn nhìn một chút, Tiểu Trọng Quân nghe xong sẽ có phản ứng gì?

“Không cần, chỗ ta cũng có trà ngon!”

Quả nhiên Tiểu Trọng Quân biến sắc, chỉ là biến hóa này chỉ xảy ra trong nháy mắt. Nếu không phải Âu Dương Noãn thủy chung chỉ nhìn hắn thì chắc chắn sẽ không thể nhận ra.

Tiểu Trọng Quân chống bàn ngồi dậy, thân mình lung lay như sắp đổ. Tiểu Đào vội vàng đỡ lấy: “Đại công tử, ngài làm gì vậy?”

Tiểu Trọng Quân mỉm cười nhìn Âu Dương Noãn nói: “Đệ muội ghét bỏ trà chỗ ta không tốt, ta liền tìm trong phòng còn có trà của năm ngoái hay không?”

Tiểu Trọng Hoa nhìn Âu Dương Noãn, bên trong ánh mắt ẩn ẩn có bi thương. Âu Dương Noãn chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt như vậy của hắn. Không có một câu trách cứ nhưng hắn đang khẩn cầu nàng,

khẩn cầu nàng đừng tổn thương đại ca hấn như vậy.

Dưới đáy lòng Âu Dương Noãn khẽ thở dài. Phản ứng này của hấn vẫn là rất nhẹ, nếu ai dám thương tổn Tước Nhi nàng sẽ liều mạng với người đó. Cho dù người đó có là Tiểu Trọng Hoa nàng cũng sẽ làm vậy!

Nhìn hấn như vậy Âu Dương Noãn không đành lòng, nàng cảm thấy chuyện này thật sự khó giải quyết.

Nàng cười nói: “Đại ca không cần khách khí! Huynh cứ ngồi đi, có chuyện gì cứ phân phó nha đầu là được rồi!”

Tiểu Đào nói: “Đúng vậy đại công tử, để nô tỳ đi tìm! Cũng thuận tiện xem xem ngộ thiện đã chuẩn bị xong chưa!”

Chờ Tiểu Trọng Quân gạt đầu, trên mặt Tiểu Đào liền lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Hành lễ với Tiểu Trọng Hoa cùng Âu Dương Noãn rồi liền xoay người rời đi.

Âu Dương Noãn nhìn bóng lưng Tiểu Đào, mày gắt gao nhú lại. Nàng cảm thấy nha đầu kia có chỗ cực kỳ không thích hợp, những chỗ nào không đúng lại không nói được.

Như là....giống như là nàng ta luôn nhắc nhở Tiểu Trọng Quân cái gì đó. Hai người kia, rõ ràng Tiểu Trọng Quân mới là chủ tử nhưng cố tình hấn lại mang tới cảm giác như đang bị Tiểu Đào dắt đi. Thật sự là cổ quái!

Âu Dương Noãn nhẹ chớp mắt với Xương Bò, Xương Bò lập tức nói: “Ai nha, thuốc của tiểu thư chắc cũng được rồi. Nô tỳ về trước xem xem!”

Hồng Ngọc nhanh nói: "Người sao có thể sợ ý như vậy! Còn không mau đi!"

Âu Dương Noãn lắc đầu nói: "Xương Bồ, đi theo ta lâu vậy mà còn làm việc lỗ mãng như thế! Hồng Ngọc, nha đầu kia rất sợ ý, người cũng đi theo đi!"

Xương Bồ lập tức hành lễ rồi rời đi. Đi đến hành lang liền thấy mấy nha hoàn đứng ngoài cửa. Nàng liền hướng Hồng Ngọc liếc mắt, Hồng Ngọc hiểu ý liền đi qua.

Bọn nha hoàn thấy Hồng Ngọc liền vội vàng lên đón, tươi cười đầy mặt: "Hồng Ngọc tỷ tỷ có gì cần sao?"

Hồng Ngọc nói: "Thế tử phi chúng ta nói, có một khối đa dạng tử đưa cho tôn thị, luôn luôn không cầm lại đến, mệnh nô tỳ đi phòng ngủ của nàng tìm một chút!"

Mấy nha đầu hai mặt nhìn nhau, sau khi Tôn thị phạm tội, phòng kia đã không còn ai ở. Một nha đầu có vẻ như là đầu lĩnh cười nói: "Vậy để nô tỳ dẫn Hồng Ngọc tỷ tỷ đi!"

Hồng Ngọc gật gật đầu: "Các người cũng đều đi theo đi!"

Mọi người liếc nhìn nhau, không dám cãi lại nha đầu được Thế tử phi sủng ái nhất. Chỉ để lại một nha đầu, những người khác đều đi cùng Hồng Ngọc.

Xương Bồ thấy tình hình này liền hướng nha đầu kia vẫy vẫy tay: "Phòng bếp của các người nằm ở đâu? Thế tử phi nhà ta không khỏe, rất nhiều thứ không thể ăn được. Ta phải đi xem xem phòng bếp của các người chuẩn bị ngộ thiện như thế nào!"

Tiểu nha đầu kia cũng là một người thông minh lanh lợi, nhìn thấy Xương Bò đại nha đầu đắc lực của Thế tử phi, hận không thể càng thêm nịnh bợ. Vừa nghe lời này liền lập tức cười nói: “Xương Bò tỷ đi cùng nô tỳ đi!”

Nói xong liền dẫn Xương Bò rời đi.

Đến cửa phòng bếp, Xương Bò lại nói: “Có cửa hông không?”

Tiểu nha đầu kia nghĩ nghĩ, lắc đầu. Đột nhiên dường như tỉnh ngộ nói: “Không có cửa hông. Nhưng thật ra có một cửa sổ sau....”

Nói đến đây liền nhìn thoáng qua Xương Bò, chẳng lẽ muốn làm chuyện gì kỳ quái sao?

Xương Bò thấy ánh mắt cổ quái của tiểu nha đầu liền giận tái mặt nói: “Ta phân phó người thế nào người liền làm thế đó đi! Mau dẫn đường!”

Tiểu nha đầu phát hoảng, vội vàng vòng qua cửa sổ sau. Đến nơi cũng là một bộ dáng không yên lòng, nàng rút cuộc cũng cảm thấy sợ hãi, sợ Xương Bò làm chuyện gì xấu.

Đúng lúc này lại nghe thấy thanh âm nói chuyện của Tiểu Đào từ bên trong truyền đến. Nàng liếc mắt nhìn Xương Bò, sau khi thấy đối phương dán tai vào cửa sổ thì nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải. Cuối cùng đành dứt khoát ngoan ngoãn đứng bên không dám hé răng.

Trong phòng bếp ngoài Tiểu Đào còn có hai đầu bếp nữ.

Tiểu Đào thấp giọng trách mắng: “Các người làm việc sao lại chậm như vậy? Đại công tử đã phân phó qua, hôm nay Thế tử cùng Thế tử

phi đều ở lại dùng bữa, sao còn chưa chuẩn bị?”

Hai người kia liên tục dạ vâng, động tác tay cũng nhanh hơn. Tiểu Đào ở bên cạnh, thỉnh thoảng lại thúc dục đôi ba câu.

Đợi đến khi mùi thức ăn thơm lừng tỏa ra, lại nghe Tiểu Đào đột nhiên nói: “Rượu đâu? Đã chuẩn bị chưa?”

“Dạ! Đã sớm chuẩn bị rồi!” Tiếng một người lấy lòng vang lên.

Sắc mặt Tiểu Đào rốt cục cũng hài lòng một chút. Sau đó đột nhiên nói với một người: “Bên kia còn đang nấu thuốc cho đại công tử! Tiểu nha đầu không hiểu chuyện, không biết canh lửa, người qua đó xem đi!”

Tiểu Đào là đại nha đầu của đại công tử, trong viện này hiện không có nữ chủ nhân, thân phận của Tiểu Đào liền cũng như nửa chủ tử. Đầu bếp kia đương nhiên biết rõ không phải là người mình nên cãi lại, đành bỏ bát canh trong tay xuống rồi đi ra ngoài.

Xương Bồ vẫn luôn giám thị động tĩnh trong phòng, tiểu nha đầu bên cạnh vài lần muốn lên tiếng nhưng lại vẫn không dám. Dù sao phủ này một ngày nào đó cũng sẽ do Thế tử kế thừa, đến lúc đó Thế tử phi mới chân chính là nữ chủ nhân. Đại nha đầu bên cạnh nàng tự nhiên cũng là gà chó thẳng thiên, ai dám nói nửa câu?

Đúng lúc này, Xương Bồ thấy Tiểu Đào lấy từ trong ống tay áo một gói giấy, đưa tới cho người còn lại: “Mau bỏ vào trong rượu đi!”

Đầu bếp kia nhìn gói giấy, ánh mắt lộ ra biểu cảm hoảng sợ, chậm chạp không chịu nhận lấy.

Tiểu Đào lạnh mặt nhét gói giấy vào tay nàng: “Đừng quên con của

người còn nằm trong tay bọn ta. Người muốn nhận được một cánh tay hay một cái chân của hắn sao?”

Xương Bồ sừng sốt, phòng bếp nhỏ này là nơi tiếp cận gần nhất với chủ tử, so với phòng bếp lớn còn quan trọng hơn. Vì để an toàn thì đầu bếp trong phủ phần lớn đều là người vốn trong phủ. Ai cũng hiểu rõ, cả đời đều sẽ sống cuộc sống trong phủ.

Nhưng cho dù là như vậy họ cũng sẽ bị người khác mua chuộc được hoặc uy hiếp. Cho nên Âu Dương Noãn từng phân phó qua, những người trong phòng bếp của nàng đều phải trải qua kiểm tra nghiêm khắc. Đừng nói là từng người nhà của những người trong phòng bếp mà ngay cả những người từng tiếp xúc đều phải kiểm tra.

Nếu trong nhà có người thông minh lanh lợi thì sẽ trực tiếp đưa vào Yến vương phủ làm việc, có khó khăn gì cũng sẽ giúp bọn họ giải quyết trước tiên. Chính bởi vì cương nhu lưu loát này mà những người đó đều rất trung thành tận tâm với Âu Dương Noãn.

Nhưng viện người khác, quản lý như vậy tất nhiên không thể dễ dàng, không nghĩ rằng đầu bếp ở đây thế nhưng lại bị người khác khống chế.

Đầu bếp kia nghe Tiểu Đào nói xong liền không còn cách nào khác, mặt tái nhợt run run nhận lấy gói thuốc, sau đó nhắm mắt bỏ vào trong bầu rượu. Làm xong liền té ngã trên đất, bộ dáng cực kỳ sợ hãi.

“Sau khi xong chuyện, người biết nên làm gì rồi chứ?” Tiểu Đào lạnh lùng nói.

Đầu bếp kia cả người chấn động, gương mặt càng thêm sợ hãi nhìn Tiểu Đào: “Chỉ cần các người tha cho con ta, ta liền sẽ biến mất,

tuyệt không liên lụy đến người khác!”

“Rất tốt!”

Tiểu Đào mỉm cười, nhưng Xương Bồ lại thấy rất rõ ràng, trong tươi cười của Tiểu Đào dẫn theo một loại biến hóa kỳ lạ không nói nên lời.

Xương Bồ không tiếp tục nhìn nữa, từ sau cửa sổ lặng lẽ kéo tiểu nha đầu rời đi. Sau khi bước vào viện liền ngã mạnh xuống đất, còn lớn tiếng nói: “Nha đầu kia, ngươi làm sao thế? Sao tự nhiên lại ngáng chân ta?”

Tiểu nha đầu bỗng nhiên ngậy ngẩn cả người, thất thanh nói: “Nô tỳ....nô tỳ không có...” Nói xong liền lui về sau.

Nhưng cố tình Xương Bồ lại nắm lấy tay áo nàng khiến nàng không có cách nào thoát thân. Âm thanh này bỗng chốc kinh động không ít nha đầu.

Hồng Ngọc vừa khéo mang theo người trở về, nhìn thấy tình cảnh này liền nói: “Làm sao vậy? Ở trong này làm ồn cái gì?”

Bỗng chốc Xương Bồ nước mắt rưng rưng: “Ta bị nha đầu kia hại chết. Mới vừa rồi bị nàng đụng ngã, thắt lưng như muốn gãy vậy!”

Đúng lúc này rèm được vén lên, là Âu Dương Noãn đi ra. Nàng nhàn nhạt nói: “Có chuyện gì vậy?”

Hồng Ngọc nhanh chóng nói lại mọi chuyện một lần. Âu Dương Noãn nhìn nha đầu trong viện một vòng: “Các ngươi còn đứng đấy nhìn cái gì?”

Bọn họ liền vội vàng cúi đầu, nhanh chóng tản đi.

Âu Dương Noãn nhìn Xương Bồ, thấp giọng nói: “Còn không mau đứng dậy!”

Tiểu nha đầu kia mở to hai mắt, nhìn Xương Bồ cười hì hì đứng lên, phúi phúi bụi bẩn trên người. Tiến đến bên cạnh Âu Dương Noãn cười lấy lòng, như một con cún nhỏ khiến người ta yêu thích: “Tiểu thư....”

Âu Dương Noãn nói: “Rốt cuộc là làm sao?”

Xương Bồ vội vàng đem chuyện vừa rồi mắt thấy tai nghe, tất cả đều nói ra.

Khi Xương Bồ nói đến đoạn Tiểu Đào bảo đầu bếp bỏ thuốc vào rượu thì trái tim Âu Dương Noãn đột nhiên chật lại, quả thực không thể tin vào tai mình.

Nàng mở to hai mắt nhìn Xương Bồ, sắc mặt có chút trắng bệch: “Người xác định mình không nhìn nhầm? Thuốc là hạ trong rượu?”

Xương Bồ cấp tốc gật gật đầu: “Dạ! Nô tỳ nhìn thấy tận mắt! Không chỉ một mình nô tỳ, nàng cũng thấy!” Nói xong liền chỉ tay vào tiểu nha đầu đi cùng.

Âu Dương Noãn nhìn tiểu nha đầu kia. Nàng nào đã gặp qua chuyện này bao giờ? Càng không thể tưởng tượng được bản thân lại bị cuốn vào chuyện đáng sợ này. Hai chân nhất thời mềm nhũn xuống.

Hồng Ngọc nhanh tay giữ lấy, đột nhiên cao giọng nói: “Chẳng qua chỉ là đụng vào người khác mà thôi. Người không cần sợ hãi, Thế tử phi chúng ta sẽ không trách người!”

Khóe mắt Âu Dương Noãn đảo qua, sau cột hành lang trong viện này có bóng dáng chột lóe. Nàng liền hiểu được Hồng Ngọc vì sao lại đột nhiên nói như vậy.

Không biết từ khi nào Hồng Ngọc cùng Xương Bồ đã trưởng thành, có thể một mình đảm đương vị trí đại nha đầu? Nàng cười cười, nhưng thấy vẻ mặt khiếp đảm của tiểu nha đầu kia nàng lại cảm thấy thực khó có thể tin.

“Người cũng nghe thấy sao?”

“Dạ! Nô tỳ cũng nghe thấy được!”

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu, Tiểu Trọng Quân làm sao có thể giết Tiểu Trọng Hoa? Trong thời điểm khẩn cấp này nếu Tiểu Trọng Hoa có chuyện gì thì người khác sẽ liền hoài nghi cho Tiểu Trọng Quân. Trừ phi hắn đã bắt chấp bất cứ giá nào!

Trên mặt Hồng Ngọc liền đầy vẻ tức giận: “Không nghĩ rằng đại công tử là người như vậy. Ngay cả đệ đệ của mình cũng làm hại. Uổng công Thế tử tốt với hắn như vậy!”

Âu Dương Noãn không khỏi thở dài một tiếng, mọi chuyện nếu đơn giản như vậy thì đã tốt rồi!

Trong lòng Âu Dương Noãn tuy rằng khiếp sợ nhưng hiện tại ngộ thiện còn chưa mang lên, mọi chuyện nếu nói thì còn quá sớm.

Nàng hỏi Xương Bồ: “Có nhận ra thuốc bột kia là gì không?”

Xương Bồ lắc lắc đầu, chần chờ nói: “Cách quá xa, nhưng....”

Đột nhiên lại mở to hai mắt: “Sẽ không là độc dược a!”

Trong lòng Âu Dương Noãn cũng bất ổn, không có cách nào trả lời.

Xương Bồ suy nghĩ một hồi rồi nói: “Nô tỳ nhớ ra rồi. Tiểu Đào kia có nói một câu, xong việc thì đầu bếp kia phải tự kết thúc!”

Âu Dương Noãn nhớ tới những lời Tiểu Đào, lại nghĩ tới vẻ mặt của Tiểu Trọng Quân. Nàng cơ hồ có thể khẳng định, có người đứng sau lưng chỉ thị mọi chuyện. Người đó lợi dụng xúi giục Tiểu Trọng Quân, lợi dụng sự oán hận của hắn khi vị trí Thế tử bị cướp.

Xem ra Tiểu Trọng Quân đây là thực sự muốn giết Trọng Hoa!

Âu Dương Noãn xoay người bước nhanh vào phòng. Sau đó nàng lại đột nhiên dừng lại, chuyện này bản thân mình còn cảm thấy dị thường thì một người thông minh như Tiểu Trọng Hoa có thể không biết sao?

Nhưng....rõ ràng cảm thấy được sự dị thường mà lại làm bộ như không thấy. Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?

Hồng Ngọc thấy nàng dừng lại, liền hỏi: “Tiểu thư, ngài làm sao vậy?”

Xương Bồ cũng nói: "Đúng vậy tiểu thư, nơi này rất nguy hiểm, chúng ta phải lập tức rời đi! Ngài mau vào nhắc nhở Thế tử, ngàn vạn lần không cần ở lại nữa!"

Âu Dương Noãn vẫn đứng như cũ, ánh mắt dừng lại trên màn cửa.

Xương Bồ có chút nóng nảy: "Tiểu thư, chẳng lẽ ngài muốn trơ mắt nhìn đại công tử mưu hại Thế tử sao?"

Âu Dương Noãn chậm rãi lắc đầu, ánh mắt giống như thanh tuyến.

Nàng nhẹ nhàng nói: “Ta tin tưởng Trọng Hoa, chàng nhất định biết mình đang làm gì!”

Xương Bồ lại cảm thấy không đúng, chỉ là vừa muốn nói lại bị Hồng Ngọc kéo lại: “Tiểu thư tự có chủ trương, chúng ta cứ làm theo ngài là được rồi!”

Hồng Ngọc tin Âu Dương Noãn sẽ không làm sai. Huống chi có bọn họ đứng trong này, sẽ không trơ mắt nhìn Thế tử bị trúng độc.

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nói với Xương Bồ: “Lúc này khi trở lại không được thể hiện sự lo lắng, nếu không người hiện tại liền trở về cho ta!”

Xương Bồ gật gật đầu: “Dạ! Tiểu thư yên tâm, nô tỳ hiểu!”

Âu Dương Noãn đi vào không bao lâu liền thấy Tiểu Đào dẫn trước, theo sau là mấy nha hoàn nối đuôi nhau tiến vào. Mọi người dè dặt cẩn trọng đặt thức ăn bày biện trên bàn rồi liền lui xuống.

Tiểu Trọng Quân ngồi đối diện hai người, vẫn luôn không ngẩng đầu lên. Tay hắn đặt trên hai đầu gối nắm chặt lại, chặt đến hai mu bàn tay đều có chút trắng bệch. Chặt đến độ móng tay đâm thật sâu vào trong da thịt, bộ dáng tựa hồ như rất mâu thuẫn.

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Trọng Quân, lại nhìn Tiểu Trọng Hoa, chung quy vẫn không nói gì thêm. Rất nhiều chuyện trong lòng mọi người đều hiểu được, nàng muốn biết Tiểu Trọng Hoa sẽ làm như thế nào!

Dương Noãn nhìn thoáng qua bầu rượu trên bàn, nói: “Đại ca hôm nay cũng uống rượu sao? Không phải thân thể huynh không tốt, không thể uống rượu sao?”

Tiểu Trọng Quân lấp bắp kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Noãn, ánh mắt không khống chế được mà hơi run run.

Tiểu Đào thấy thế thì vội vàng nói: “Đây là đại công tử phân phó chuẩn bị riêng cho Thế tử. Là rượu Thanh túc Thế tử thích nhất, được ủ ba mươi năm, hương vị mát rượi thuần mỹ!”

Nói xong thái độ nàng cực kỳ từ nhiên rót cho Tiểu Trọng Hoa một chén đầy, lại quay qua rót cho Tiểu Trọng Quân nửa chén: “Đại công tử có thể tiếp Thế tử uống một chút!”

Từ bầu rượu tản mát ra một loại hương vị nồng đậm nhưng trong mắt Âu Dương Noãn, mùi hương kia lại mang đến hơi thở nguy hiểm.

Lúc này Âu Dương Noãn chú ý tới toàn thân Tiểu Trọng Quân không khống chế được mà run lên nhè nhè.

Tiểu Đào đem bầu rượu đến trước mặt Âu Dương Noãn, cười khanh khách nói: “Thế tử có muốn uống một chút không?”

Thanh âm lạnh nhạt của Tiểu Trọng Hoa vang lên: “Noãn Nhi đang có thai, không thể uống rượu. Nếu muốn uống, ta liền bồi đại ca uống một chén!”

Âu Dương Noãn ngẩng mạnh đầu lên, mặt trắng như tờ giấy. Nàng mở to mắt gắt gao nhìn ly rượu kia, môi giật giật nhưng cuối cùng lại không nói gì.

Tiểu Trọng Hoa biết trong rượu này có độc sao? Đây là vấn đề mà Âu Dương Noãn muốn biết nhất. Không tự giác nàng mở miệng: “Trọng Hoa gần đây bị phong hàn, vẫn không nên uống rượu. Chi

bằng thay uống trà nóng đi, lấy trà thay rượu không phải cũng rất tốt sao?”

Tiểu Đào thầm nóng vội, trong lòng mắng Âu Dương Noãn nhiều chuyện, nhưng thanh âm cũng lại ôn hòa vô cùng: “Thế tử phi nói đúng! Nhưng cho phép nô tỳ cả gan nói một câu, hôm nay khí trời nóng uống trà nóng sẽ rất khó chịu. Trong bầu rượu này có để một khối băng, uống sẽ rất sảng khoái....”

“Oh? Phải không?”

Âu Dương Noãn lạnh mặt, bưng bầu rượu lên nhẹ nhàng lắc lư hai cái, biểu cảm trên mặt tựa tiểu phi tiểu.

Tiểu Đào cùng Tiểu Trọng Quân ghen lại, mà Xương Bò cùng Hồng Ngọc phía sau Âu Dương Noãn đều có chút khấn trương. Các nàng sợ Tiểu Trọng Hoa sẽ thật sự nâng cốc uống, bên trong là thứ gì các nàng cũng không biết. Nếu thật sự là độc dược thì sẽ mất mạng a!

Âu Dương Noãn nhìn thần sắc Tiểu Đào, trong ánh mắt xẹt qua vẻ rét lạnh. Nàng tùy tay buông bầu rượu xuống, Tiểu Đào nhất thời thờ dài nhẹ nhõm một hơi, lại cũng không tốt nếu lại mở lời nên đành mỉm cười lui qua một bên. Không biết làm sao đành bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Tiểu Trọng Quân, ý bảo hẳn khuyên Tiểu Trọng Hoa uống rượu.

Ánh mắt Tiểu Trọng Quân chậm rãi trở nên băng lãnh, hẳn nhìn Tiểu Trọng Hoa, nói từng chữ: “Uống đi, huynh đệ chúng ta đã lâu rồi không cùng nhau ngồi uống rượu. Về sau....cơ hội như vậy chỉ sợ không có!”

Tiểu Trọng Hoa dường như không nhận thấy sự khác thường, chỉ có sóng ngầm trong đôi mắt kia cực kỳ mãnh liệt. Dường như nước lũ

có thể ngay lập tức tràn đê làm người ta đoán không ra cảm xúc, hân nhẹ nhàng bùng ly rượu lên.

Sắc mặt Âu Dương Noãn vẫn như thường, nhưng trong lòng lại vừa tập trung lại rất khẩn trương. Dưới bàn tay nàng đột nhiên cầm lấy tay Tiểu Trọng Hoa, gắt gao siết chặt.

Tiểu Trọng Hoa cũng không nhìn về phía nàng mà chỉ nhẹ nhàng nói với Tiểu Trọng Quân: “Đại ca, huynh còn nhớ hay không, lúc còn nhỏ bởi vì phụ vương ném ta vào võ trường luyện võ mà cả người ta đều là vết thương. Huynh vụng trộm đến thăm ta, mang thức ăn cho ta, khi đó huynh còn bảo ta cố gắng, sớm trở thành cánh tay của phụ vương! Đại ca....ở trong lòng đệ, huynh vẫn luôn là đại ca mà ta kính trọng. Điều này, chưa bao giờ thay đổi!”

Tiểu Trọng Quân rốt cuộc cũng không nói ra lời, chỉ chăm chú nhìn khuôn mặt tuần tú của Tiểu Trọng Hoa.

Âu Dương Noãn hít sâu một hơi, quả nhiên, Tiểu Trọng Hoa cái gì cũng đều biết!

Chương 401

Tiểu Trọng Hoa giờ ly rượu lên.

Ánh mắt Tiểu Trọng Quân vẫn nhìn chăm chăm Tiểu Trọng Hoa, nhìn ly rượu kia cách mỗi Tiểu Trọng Hoa càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Chỉ cần uống xong ly rượu này, Thế tử Yến vương phủ oai phong một cõi sẽ vĩnh viễn biến mất. Đệ đệ mà hấn hăm mộ ghen tị cũng như oán hận nhất liên sẽ không tồn tại nữa.

Tiểu Trọng Quân vốn phải rất cao hứng nhưng không biết vì sao, lúc này trong lòng hấn lại cực kỳ bi ai và sợ hãi.

Lòng Âu Dương Noãn cũng bỗng chốc vọt lên, nàng nhìn chăm chăm Tiểu Trọng Hoa. Chẳng lẽ hấn biết rõ trong rượu này có độc nhưng vẫn không hề chút do dự mà uống?

Không! Nàng không thể để mặc hấn làm vậy! Nàng lập tức nâng cánh tay lên muốn ngăn cản nhưng có người còn nhanh hơn nàng một bước!

Tiểu Trọng Quân xoạt một tiếng hất văng ly rượu trên tay Tiểu Trọng Hoa, cả kinh kêu lên: “Không được uống! Trong này có độc!”

Có lẽ là do dùng sức quá mạnh, ly rượu kia văng xuống đất, vỡ nát. Khuôn mặt Tiểu Đào bỗng chốc liền khấn trương.

Sắc mặt Tiểu Trọng Quân trắng bệch: “Trong rượu này có độc! Có

người bảo ta hạ độc trong rượu, hắn muốn người chết!”

Trên mặt Tiểu Trọng Hoa không hề có chút biểu cảm kinh ngạc. Thậm chí còn rất bình tĩnh, thanh âm của hắn nặng như đá: “Đại ca, ta nói rồi! Mặc kệ huynh làm gì thì vĩnh viễn vẫn là đại ca của ta!”

Sắc mặt Tiểu Trọng Quân chấn động, hắn ngẩng đầu nhìn đệ đệ của mình. Trong ánh mắt tràn ngập sự áy náy cùng thống khổ, mâu thuẫn cùng giãy dụa.

Âu Dương Noãn một bên, trái tim mãnh liệt nhảy lên. Nàng không dám tưởng tượng tâm tình vừa rồi của Tiểu Trọng Hoa, cũng hoàn toàn không có cách nào nghĩ được.

Nàng nhẹ giọng nói: “Đại ca, Trọng Hoa cái gì cũng đều đoán được, lại không hề nói gì! Người có thể hiểu được tâm ý của chàng không?”

Tiểu Trọng Quân sững sốt, nhìn về phía Âu Dương Noãn.

Trong ánh mắt Âu Dương Noãn hàm chứa ý khiển trách nhàn nhạt, làm cho Tiểu Trọng Quân cảm thấy xấu hổ vô cùng. Thanh âm của hắn càng trở nên suy yếu, dường như bỗng chốc bị đả kích.

“Ta không phải người, ta thế nhưng lại muốn hại đệ đệ mình. Trọng Hoa, người không cần xem ta là đại ca, ta không xứng! Ta thực sự không xứng!”

"Ta vốn không phải là con của vương phi, lại càng không phải là đại ca của người! Ta chỉ là con của một trác phi, là ta đã cướp đi vị trí vốn thuộc về người hơn hai mươi năm. Hiện tại hết thảy phải trả cho người là đúng nhưng lòng ta ngược lại còn mang oán hận. Còn muốn giết chết người, là lỗi của ta, đều là lỗi của ta!”

Tiểu Trọng Hoa lắc lắc đầu, trên người toát ra sự thống khổ ẩn nhẫn: “Đại ca, mọi chuyện đều không phải do huynh, huynh không cần gánh vác tội danh đó! Ta sẽ không trách huynh, lại càng không hận huynh. Ta tin người sau lưng kia, mục đích chân chính của hắn chính là làm cho huynh đệ chúng ta tương tàn, như vậy hắn mới có thể mưu lợi bất chính từ giữa!”

Dứt lời, Tiểu Trọng Hoa nhìn về phía Tiểu Đào, đồng tử nháy mắt co rút lại. Sát ý giống như nham thạch nóng chảy, không hề che dấu.

“Bắt lại!”

Hắn trầm giọng quát lên. Uy nghi cùng khí độ của thống soái vạn quân trên chiến trường khiến người ta sợ hãi.

Tiểu Đào nghe vậy thì có chút kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng liền có thị vệ từ bên ngoài tiến vào, trối lại.

"Nô tỳ oan uổng! Thế tử, nô tỳ đã làm sai cái gì?"

“Người còn muốn kêu oan?”

Âu Dương Noãn không dám tin cười lạnh: “Vừa rồi người đuổi đầu bếp ra ngoài, thả bột phấn trong rượu. Người nghĩ người làm mà không ai biết sao?”

Nói xong nàng vung tay lên, lập tức có người mang ngân châm tới nghiệm độc được trong rượu. Nhưng khi lấy ngân châm ra, vẫn sáng bóng như thường.

Đây là độc được vô sắc vô vị, ngân châm không thể nghiệm ra được. Âu Dương Noãn lạnh nhạt liếc mắt nhìn Tiểu Đào: “Mang một con chó tới nghiệm!”

Không bao lâu sau thị vệ liền tiến vào bẩm báo: “Thế tử phi, chưa đầy một khắc con chó đã học máu mà chết!”

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Đào: “Còn gì muốn nói?”

Tiểu Đào mặt tái nhợt: “Nô tỳ không hạ độc! Xin Thế tử phi đừng oan uổng nô tỳ!”

Âu Dương Noãn cười lạnh một tiếng, kế tiếp ném gói giấy nhỏ, bên trong vẫn còn sót lại chút bột phấn.

Tiểu Đào run rẩy nhật lên, thất thần lẩm bẩm: “Làm sao có thể?”

Lại ngẩng đầu, thê lương kêu: “Nô tỳ không biết đây là cái gì? Nô tỳ chỉ dựa theo phân phó của Đại công tử đi chuẩn bị ngộ thiện. Nhất định là do hai đầu bếp kia, nô tỳ bị oan a! Nếu Thế tử phi hoài nghi nô tỳ, có thể tìm đầu bếp đến đối chứng!”

Âu Dương Noãn nhìn Xương Bò, Xương Bò thấp giọng nói nhỏ bên tai Âu Dương Noãn: “Vừa rồi có người báo lại, đầu bếp kia vốn đang được mang lên nhưng ngay lúc nãy liền cũng học máu mà chết!”

Âu Dương Noãn nghe vậy liền nao nao, nàng nhìn về phía Tiểu Đào, lại phát hiện khóe miệng đối phương toát ra một tia đắc ý. Xem ra là đã sớm có chuẩn bị tốt, bảo đầu bếp kia tự sát chẳng qua chỉ là nguy trang. Thực chất là đã sớm bị hạ độc cho nên mới căn bản không sợ bí mật bị tiết lộ.

Tiểu Trọng Hoa nhàn nhạt nhìn Tiểu Đào, lạnh lùng nói: “Cái này cũng không khó! Trong quân doanh có rất nhiều biện pháp để điều tra!”

Tiểu Đào rũ mắt xuống, không dám nhìn Tiểu Trọng Hoa. Âu Dương Noãn nhìn ra được, đối phương là đang kiệt lực ngăn chặn nội tâm sợ hãi. Nghĩ cũng biết, thủ đoạn đối phó với phản đồ và mật thám trong quân doanh quá nhiều. Muốn đáng sợ bao nhiêu có bấy nhiêu, cho dù là người giỏi chịu đựng cũng không có năng lực chịu được bao lâu.

"Ai phái người tới?"

Tiểu Đào quanh co không chịu nói, ngẩng đầu lại thấy ánh mắt lạnh lẽo của Tiểu Trọng Hoa, trong lòng lại sợ run.

Cuối cùng dứt khoát thấp giọng nói: "Nô tỳ không do ai phái tới, nô tỳ chính là người của đại công tử!"

"Quên đi! Kéo xuống rồi từ từ thẩm vấn!"

Tiểu Trọng Hoa phát phát tay, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm hộ vệ, lại bồi thêm một câu: "Có thể dụng hình nhưng phải giữ lại mạng sống!"

Hộ vệ nghe vậy liền nhanh chóng bước lên, kéo Tiểu Đào xuống.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh lại, Tiểu Trọng Quân nhìn đệ đệ mình, trong thanh âm có chút run rẩy: "Người vì sao không hỏi ta?"

Tiểu Trọng Hoa quay đầu, nhẹ giọng nói: "Không cần! Đại ca, ta đi trước. Huynh nghỉ ngơi đi!"

Nói xong hắn liền đứng lên, bước nhanh ra ngoài.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua bóng lưng của hắn, chỉ cảm thấy bóng dáng kia cực kỳ gượng ép, giống như là bị thương vậy.

Trong lòng nàng hơi nhói lên, vẻ mặt cũng liền lạnh lùng thêm hai phần: "Tiểu Trọng Quân, ngươi còn nhìn không ra sao?"

Tiểu Trọng Quân chính là sững sờ, choáng váng nhìn nàng.

Âu Dương Noãn chậm rãi mở miệng: "Trọng Hoa căn bản cái gì cũng biết! Cho dù ngươi là bị người khác xui khiến nhưng tội danh mưu hại thân đệ, hơn nữa hiện tại chàng còn là Thế tử, ngươi nhất định sẽ bị đưa đến tam tư hội thẩm!"

"Cho nên chàng đã sớm biết dụng ý của ngươi nhưng vẫn không nói một câu. Tất cả đều là vì ngươi mà thôi. Chàng không hy vọng ngươi lạc đến nước này, cho nên muốn bắt được ngươi đứng sau lưng ngươi để ngươi không cần phải gánh vác tội lỗi này. Chàng không hỏi là vì không muốn làm khó dễ cho ngươi, lại càng không muốn ngươi phải xuống nước!"

Tiểu Trọng Quân khiếp sợ nhìn nàng, thế nhưng cảm thấy những lời Âu Dương Noãn nói giống như một bàn tay hung hăng đánh vào mặt hắn, nóng bừng đau rát. Nàng rõ ràng chỉ nói nhẹ nhàng băng qua nhưng lời nào cũng trúng đích.

Tiểu Trọng Hoa nếu muốn vãn tội chỉ sợ sớm đã cho người bắt mình lại. Nhưng người hắn luôn miệng ép hỏi lại chỉ là Tiểu Đào. Hắn là muốn bắt được người phía sau, để mình được thoát tội!

"Ngươi đối với chàng ngoan độc lạnh lùng như vậy, chàng cũng lại dùng hết một tấm chân tình đối đãi với ngươi! Tiểu Trọng Quân, ngươi hãy suy nghĩ một chút, nếu chàng thực sự chết ngươi có thể thoát được liên can sao? Người sau lưng ngươi chính là lợi dụng loại tâm tư này của ngươi, mượn tay ngươi giết Trọng Hoa, còn hắn chỉ cần ngồi một chỗ ngư ông đắc lợi!"

Tiểu Trọng Quân nhìn Âu Dương Noãn, lại đột nhiên nở nụ cười.

Âu Dương Noãn nhìn hắn, chậm rãi nhú mày. Nàng cho rằng hắn nghe xong những lời này thì sẽ giận quá hóa giận hoặc là mắt điếc tai ngơ. Làm sao có thể lộ ra tươi cười kỳ quái như vậy? Tiểu Trọng Hoa khắp nơi vì hắn che giấu, vì hắn lo lắng, chẳng lẽ hắn không hề có nửa điểm động lòng sao?

Tiểu Trọng Quân nhìn Âu Dương Noãn, tươi cười càng kỳ quái. Nhưng trong đó lại ẩn ẩn hàm chứa một loại bi thương: “Âu Dương Noãn, từ lúc ngươi bắt đầu bước vào cửa, ta liền đã không thích ngươi. Ngươi biết không?”

Âu Dương Noãn nhướn mày lên nhìn hắn, ánh mắt trong trẻo vô cùng, chậm rãi đợi hắn nói tiếp.

Tiểu Trọng Quân nặng nề ho khan một tiếng, lúc ngẩng đầu lên, trong lòng bàn tay là một ngúm máu tươi.

Âu Dương Noãn kinh ngạc, làm sao có thể học máu? Hay là hắn.....căn bản không hề tốt lên?

“Ngươi...đây là....”

“Ngươi đoán không sai! Mạng của ta thật sự không còn trụ được lâu nữa! Nhiều nhất chỉ được mười ngày thôi. Ngươi nhìn ta, chẳng qua là nỗ lực hết đà mà thôi!”

Tiểu Trọng Quân liếc mạng ho, cơ hồ muốn ho ra cả lực phủ ngũ tạng. Âu Dương Noãn càng nhìn càng kinh hãi, Xương Bồ cùng Hồng Ngọc bên cạnh cũng vô cùng kinh ngạc.

“Ta hôm nay chẳng qua là cố gắng chống đỡ. Mà mục đích ta làm vậy chính là giết Tiểu Trọng Hoa!”

Tiểu Trọng Quân thế nhưng lại cười rộ lên, điều này làm khuôn mặt tái nhợt của hắn có chút huyết sắc cùng tuần mỹ.

“Âu Dương Noãn, ta muốn giết đệ đệ ta còn có một phần nguyên nhân lớn là vì ngươi!”

Âu Dương Noãn quả thực là khó có thể tin, nàng nhìn Tiểu Trọng Quân như là đang nhìn một người xa lạ.

Tiểu Trọng Quân cười xùy một tiếng: “Cảm thấy kinh ngạc sao? Ta từ nhỏ thân thể không tốt, cho nên ta vẫn luôn cho rằng Tiểu Trọng Hoa mới là hy vọng của Yến vương phủ. Cho nên ta đem những gì mình muốn làm, hết thảy mong muốn đều gửi gắm vào hắn. Trong suy nghĩ của ta hắn chính là ta thứ hai, là người sẽ thay ta thực hiện những hoài bão trong cuộc sống. Thông minh, cơ trí, lãnh khốc vô tình, kiên cường vô cùng. Một người giống như phụ vương vậy, không hề có chút tỳ vết, một người gần như là hoàn mỹ!”

“Thậm chí ta còn vô số lần chống đối Đồng trác phi, hy vọng giúp đỡ hắn, giúp hắn sống sót trong những âm mưu mưu hại. Ngay cả khi ta sớm biết hắn căn bản không phải đệ đệ ruột cùng mẹ nhưng ta vẫn lựa chọn giúp hắn. Bởi vì hắn có thể thay ta thực hiện giấc mơ của ta, chinh chiến sa trường, trở thành một anh hùng không ai có thể so sánh được!”

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Trọng Quân, nhắc tới chuyện trước đây đôi má tái nhợt hiện ra càng nhiều tươi cười. Trong ánh mắt có một loại hưng phấn mơ hồ, cũng như điên cuồng khó có thể đè nén.

“Hắn liền là như hy vọng của ta, biến thành chiến thần bách chiến

bách thắng, biến thành hy vọng của người Đại Lịch. Hắn vốn sẽ như vậy nếu như không gặp người!”

Hắn lại nhìn Âu Dương Noãn, mỉm cười nói: “Kỳ thực ly rượu này, ta vốn là muốn người uống!”

Âu Dương Noãn cau mày nói: "Người người chân chính muốn giết là ta?"

Tiểu Trọng Quân nói: "Không sai!"

Âu Dương Noãn lắc đầu nói: "Vì sao? Ta và người không thù không oán, người sao lại càng hận ta?"

Tiểu Trọng Quân buồn bã cười, nói: "Muốn trách thì trách người trong lòng Trọng Hoa quá quan trọng, trách hắn quá yêu người. Tình yêu làm cho hắn mất đi thường tính, thậm chí là mất đi sự bình tĩnh, năng lực phán đoán!"

“Ta còn nhớ buổi tối sau ngày các người thành thân không lâu, ta thấy hắn đứng trên hành lang, vẻ mặt cực kỳ tĩnh mịch. Cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua bộ dáng đó, lúc ấy ta giật mình vội vàng hỏi hắn làm sao? Hắn không trả lời, về sau chỉ nói hắn nói hắn tâm thần đại loạn, hắn nói người không chịu thương hắn, hắn nói trong lòng người có người khác!”

“Chỉ trong một tháng đó tính tình vẫn luôn bình tĩnh cơ trí của hắn liền thay đổi, hắn hạ lệnh cho ám vệ trong vòng một tháng đã giết hơn bảy mươi hai quan viên nhận hối lộ. Chỉ trong vòng mấy ngày đã đem phản tướng của bảy tòa thành trì giết sạch, hơn nữa còn bỗng nhiên hạ lệnh càn quét, nói rõ trong vòng ba tháng phải thuần phục nếu không sẽ giết sạch không tha!”

“Đây vốn không phải là tính cách của Trọng Hoa. Hắn là người sẽ luôn bình tĩnh lý trí phán đoán tình thế. Những người đó nếu thuận phục sẽ tốt hơn nhiều so với giết chết, nhưng hắn lại hạ lệnh giết hết tất cả. Đây căn bản là vì người khiến hắn mất đi thường tính, vì không thể tức giận với người nên đã đem tất cả trút lên người khác!”

Những lời này Âu Dương Noãn chỉ có thể nghe mà không thể nói gì. Nàng thật không ngờ Tiểu Trọng Hoa sẽ bị nàng ảnh hưởng như vậy. Bởi vì trước mặt nàng hắn luôn cường đại không cần nàng băn khoăn.

Nhưng ở những nơi nàng không thấy, hắn thế nhưng lại thống khổ như vậy. Nếu Tiểu Trọng Quân hôm nay không nói ra, nàng quyết sẽ không tin!

Nàng đột nhiên hỏi: “Người là vì vậy, cho nên vẫn luôn oán hận ta? Chuyện giữa phu thê bọn ta, người có tư cách gì mà quản?”

Tiểu Trọng Quân trầm mặc không nói, Âu Dương Noãn tiếp tục: “Con người người, lòng dạ hẹp hòi như vậy, làm người không hề đúng mực. Hai mươi năm nay người cũng là cơm ăn mà không cần phải trả tiền, vậy mà chỉ vì loại lý do này mà oán hận ghen ghét trong lòng sao? Nói đến cùng thì tất cả đều không phải vì Tiểu Trọng Hoa, người chẳng qua chỉ vì chính bản thân mình thôi!”

Tiểu Trọng Quân nghe nàng nói vậy nhưng không tức giận, chỉ nhàn nhạt nói: “Ta từ nhỏ đến lớn liền đã như vậy, không biết bản thân có gì không đúng. Hơn nữa cũng không chỉ có nguyên nhân đó!”

Âu Dương Noãn nói: “Đúng vậy! Còn có một nguyên nhân nữa chính là người không có ai yêu nên nhìn không vừa mắt người ta lưỡng tình tương duyệt!”

Nàng tức giận Tiểu Trọng Quân cay nghiệt thiếu tình cảm, cho nên khi nói chuyện cũng không có nửa điểm lưu tình.

Tiểu Trọng Quân cười lạnh: "Một người nếu muốn chân chính vô tình thì nhất định phải rời xa tình kiếp. Một chữ tình có khả năng để lại vết thương sâu nhất. Ta cả đời này chưa từng yêu thương ai, cho nên ta cả đời đều có thể cố tình làm vậy. Tiểu Trọng Hoa gặp được người, hẳn lại không thể trở thành người trên vị trí chí tôn kia. Ta không thể trơ mắt nhìn hắn trở nên ngu xuẩn, trở nên bình thường! Cho nên ta cam nguyện hủy diệt hắn!"

Âu Dương Noãn thở dài: "Tiểu Trọng Quân, ngươi không biết là bản thân thực buồn cười sao? Cái vị trí chí tôn mà ngươi nói, là ngôi vị hoàng đế sao? Ta không ngại nói cho ngươi biết, Trọng Hoa cho tới bây giờ cũng chưa từng muốn làm hoàng đế. Hắn không giống với ngươi, nửa điểm cũng không giống! Ngươi thoát nhìn thì giống người tốt nhưng thực chất lại là một người tâm lý không được đầy đủ, yêu thương cực đoan. Suy nghĩ của ngươi còn không bằng một đứa bé mười tuổi, đã vậy lại còn rất cố chấp. Ngươi chẳng qua cũng chỉ như là cái xác không hồn mà thôi!"

Sắc mặt Tiểu Trọng Quân trở nên tái nhợt vô cùng: "Ngươi nói cái gì?"

Âu Dương Noãn mỉm cười, thở dài: "Ngươi luôn tự cho mình là thông minh, mọi sự đều nhìn thấu. Nhưng thực chất ngươi chưa từng nhìn thấu chuyện gì. Chính Đồng thị là người cho ngươi địa vị quyền lực, cuối cùng lại phải đền cả mạng sống!"

"Rõ ràng có một thê tử xinh đẹp cũng không biết quý trọng, đang êm đang đẹp lại ép nàng đi yêu người khác, còn hận không thể dồn người vào chỗ chết!"

"Rõ ràng là có địa vị Thế tử trong tay cũng không biết cố gắng, đem những hy vọng hư vô gửi gắm vào người khác, cuối cùng lại thành công dã tràng!"

"Rõ ràng là có mẫu phi thân sinh nhưng lại vì danh lợi địa vị của mình là tình nguyện xưng hô là trác phi. Rõ ràng có đệ đệ kính trọng người, người lại tình nguyện để cho người ta lợi dụng làm vũ khí giết hại hấn. Bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa, bốn chữ cái xác không hồn đúng là dành cho người!"

Tiểu Trọng Quân bị mắng đến hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Âu Dương Noãn tiếp tục nói: "Những lời cần nói ta đã nói hết, người muốn làm như thế nào thì tùy người!"

Âu Dương Noãn rời đi thật lâu Tiểu Trọng Quân vẫn không nhúc nhích. Hấn vẫn ngồi đó giống như là đã chết đi, không còn sinh khí.

Âu Dương Noãn vào phòng ngủ, lại nhìn thấy Tiểu Trọng Hoa lặng im ngồi đó, không biết đang nghĩ cái gì. Nghĩ đến cũng phải, bị người thân như là ca ca hạ độc, chuyện này không phải là chuyện mà người bình thường có thể chịu được.

Âu Dương Noãn thở dài, đi đến bên cửa sổ nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Mùi hoa thoang thoảng cùng tiếng chim hót bên ngoài bỗng chốc tràn vào, không khí cũng thoáng mát hẳn lên.

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Tiểu Trọng Hoa, trầm cài trên tóc hơi rung động, sam tử màu tím nhạt bị gió thổi dính sát vào nhau, khuôn mặt xinh đẹp mang theo một tầng ôn nhu.

Tiểu Trọng Hoa ngẩng đầu, trong đôi mắt lạnh lùng kia đều là tĩnh mịch.

Âu Dương Noãn ôm hấn vào lòng: “Không cần khổ sở!”

Tiểu Trọng Hoa lẳng lặng vùi mặt vào người nàng. Âu Dương Noãn vô thức như là an ủi một đứa nhỏ: “Mặc kệ là khi nào, đều có ta bên cạnh chàng! Cho nên, không cần khổ sở!”

“Uh!”

Không biết qua bao lâu, Tiểu Trọng Hoa mới khôi phục vẻ mặt như xưa. Hấn đứng lên, nhẹ nhàng hôn lên tóc nàng: “Noãn Nhi, cảm ơn nàng luôn ở bên cạnh ta!”

Âu Dương Noãn thở dài, nửa đùa nửa nghiêm túc: “Nếu chàng ngày nào cũng thất thường như vậy, không cẩn thận ta lại bị chàng hù chết! Biết rõ trong rượu kia có độc, vậy mà cũng dám uống. Chàng là muốn mẫu tử chúng ta không có ai chăm sóc sao?”

Cả người Tiểu Trọng Hoa chấn động, ánh mắt đột nhiên trở nên phức tạp. Hấn chậm rãi nói: “Làm nàng sợ sao? Thực xin lỗi, về sau sẽ không bao giờ như vậy nữa!”

Âu Dương Noãn nhìn hấn cười: “Chàng trước kia luôn trách ta làm chuyện gì cũng không chịu thương lượng. Nhưng hôm nay là ai không thèm nói với ta một tiếng liền đã làm ra hành động mạo hiểm này?”

"Biết rõ người ta muốn giết mình cũng vẫn tự mình dâng đến cửa. Biết trong rượu kia có độc mặt cũng không hề đổi sắc liền muốn uống. Ta biết, chàng là chắc chắn đại ca sẽ không trơ mắt nhìn mình chết nhưng chàng đặt cược lớn như vậy, nếu hấn được ăn cả ngã về không thì sao?"

Ngũ khí của nàng mặc dù nghiêm khắc nhưng từng câu từng chữ đều xuất phát từ sự quan tâm. Trong lòng Tiểu Trọng Hoa rất hưởng thụ, ngả đầu vào vai nàng nhẹ nhàng cười rộ lên.

“Được! Sau này có chuyện gì liền trực tiếp nói với nàng, được không? Chẳng qua là nàng cũng phải nhớ kỹ lời của mình, chúng ta là phu thê, nếu nàng có bất cứ chuyện gì cũng phải nói cho ta biết, đừng dấu diếm ta!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu.

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa dừng trên bụng nàng, thấp giọng nói: “Ta sẽ không bỏ lại hai mẹ con nàng. Chờ mọi chuyện ổn một chút chúng ta liền rời kinh đô, ta cùng nàng đi Giang Nam dưỡng thai, sinh một đứa nhỏ hoạt bát khỏe mạnh!”

Âu Dương Noãn nghe xong những lời này, cảm giác áp lực vô hình trên người liền thoải mái hơn phân nửa. Nàng ôm mặt hắn, hôn lên môi hắn cười nói: “Được!”

Tiểu Trọng Hoa thấy mắt nàng cười cong cong hình trăng lưỡi liềm thì liền cao hứng. Hắn nhanh chóng dính sát vào môi nàng, đầu lưỡi lướt trên cánh môi nàng, dò xét vào bên trong. Giống như gió nhẹ thổi qua cánh hoa, ở bên trong triền miên một hồi mới rời đi. Hải lòng nhìn sắc mặt ửng đỏ của nàng.

“Đến lúc đó chúng ta một nhà ba người. Không, có lẽ sẽ có nhiều hơn. Nàng cứ ngồi trong sân phơi nắng, ta mang con chúng ta đi đọc sách luyện võ. Nàng thấy có được không?”

Âu Dương Noãn cười gật đầu, dựa vào trong lòng hắn, cảm nhận sự ấm áp đặc trưng của hắn.

Đêm đến Tiểu Trọng Hoa lại bị quân vụ quấy lấy. Âu Dương Noãn vì chuyện ban ngày nên tâm thần có chút không yên.

Khó khăn lắm mới ngủ được một chút, khi đang mơ mơ màng màng thì nghe thấy có người lớn tiếng hô: “Đi lấy nước!”

Không riêng gì thanh âm này, rất nhanh mọi người đều hô hào dập hỏa. Thanh âm thùng nước va chạm vào nhau, thậm chí là thanh âm kêu cứu mạng liên tiếp truyền đến.

Âu Dương Noãn bỗng chốc từ trên giường ngồi dậy, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng của Hồng Ngọc. Nàng đang cầm chao đèn bằng vải lụa tiến vào, ánh nến dịu nhẹ bỗng chốc xua tan bóng tối trong phòng.

Thanh âm của nàng nghe ra rất kinh ngạc: “Tiểu thư, bên ngoài hình như đang đi lấy nước!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu. Hồng Ngọc đỡ nàng dậy, phủ thêm áo khoác rồi đẩy cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Hướng đông bắc ánh lửa sáng rực. Hồng Ngọc sợ nàng cảm lạnh liền lấy thêm áo khoác cho nàng.

Âu Dương Noãn nhìn phương hướng kia, ánh mắt tối đen. Nhất thời không mở miệng được.

Sau một lúc lâu, Xương Bồ bước nhanh vào. Thấy Âu Dương Noãn đã tỉnh liền bẩm báo: “Tiểu thư, là mang nước tới An khang viện. Trương tổng quản đã dẫn người qua cứu hỏa. Chỉ là hiện tại thời tiết quá nóng, buổi tối gió lại lớn nên nhất thời lửa rất khó dập tắt!”

An khang viện? Là nơi ở của Tiểu Trọng Quân.

Âu Dương Noãn nhú mày nói: “Lập tức đi báo với Vương gia và Thế tử. Còn nữa, nhanh chóng kêu mọi người dậy cùng ta đi xem!”

Hồng Ngọc vừa nghe liền sốt ruột, nhanh chóng khuyên nhủ: “Tiểu thư, ngài đừng đi! Bên kia lộn xộn, nếu có gì sơ suất thì phải làm sao? Dù sao đại công tử kia cũng là người đen tối, sống chết của hắn cùng chúng ta không có quan hệ. Tương lại Vương gia cũng trách không đến đầu chúng ta!”

Âu Dương Noãn lắc đầu: “Không được! Vương gia cùng Thế tử đều không ở trong phủ. Xảy ra chuyện lớn như vậy, người xem bầu trời hướng bên kia đỏ rực như ban ngày, nếu ta không qua xem, vô luận thế nào cũng không thể nói nổi. Các người đi cùng ta, ta cẩn thận một chút, đứng cách xa thì sẽ không có chuyện gì!”

Hồng Ngọc cảm thấy có lý, chỉ cần đứng xa một chút thì sẽ không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn. Hơn nữa còn có đám nha đầu bọn họ, tuyệt đối sẽ không có sai lầm gì.

Nàng nghĩ nghĩ rồi liền lập tức phân phó Xương Bô: “Đi chuẩn bị kiệu!”

Âu Dương Noãn lại lắc đầu nói: “Không kịp nữa rồi! Các người đỡ ta là được rồi!”

Vì vậy Hồng Ngọc kêu hết nha đầu mama trong viện đi theo Âu Dương Noãn đến An Khang viện. Khi đến nơi, chỉ thấy ánh lửa ngập trời.

Chương 402

An khang viện sớm đã bị thiêu đến hoàn toàn thay đổi. Lúc Âu Dương Noãn tới liền thấy Trương quản sự sai người mang theo túi nước, chậu nước tới cứu hỏa đang ở trong sân chạy tới chạy lui, chỉ huy mọi người cứu hỏa.

Nhưng lửa vẫn cháy lớn như cũ, cháy lan đến nhà giữa, hỏa thế càng lúc càng lớn, ánh lửa cơ hồ thiêu đỏ cả chân trời.

Trương tổng quản đã làm hết sức lực nhưng lửa càng cháy càng mạnh. Bỗng chốc một trận ào ào, nóc nhà sụp đổ, ngọn lửa bùng lên trên không, vô số hỏa tinh giống như khói lửa tản ra.

Âu Dương Noãn biết mình không nên tới gần liền cùng mấy người Hồng Ngọc di chuyển đến nơi an toàn, đứng xa xa nhìn mọi người cứu hỏa, trong lòng lo lắng không thôi.

Đúng lúc này Trương quản sự vội vã chạy tới, quỳ rạp xuống: “Thế tử phi, lửa quá lớn!”

Âu Dương Noãn vội vàng nói: "Phân phó mọi người hết sức cứu hỏa, nếu không thể cũng không cần quá miễn cưỡng, giữ tính mạng mới là quan trọng nhất! Tiền tài đều là vật ngoài thân. Còn nữa, cho người nhanh chóng đi mời đại phu để phòng ngừa có người bị thương!”

Nàng vừa nói vừa lo lắng. Lúc này đi tới nhưng không nhìn thấy Tiểu Trọng Quân, hay là hắn vẫn còn bên trong?

Nghĩ đến đây nàng lập tức hỏi: “Các người ai thấy đại công tử?”

Tất cả mọi người lắc lắc đầu, tâm Âu Dương Noãn hơi trầm xuống.

Đúng lúc này một nha đầu đột nhiên gục xuống trước mặt Âu Dương Noãn: “Thế tử phi, mau cứu tiểu thư nhà ta!”

Âu Dương Noãn thấy rõ mặt nha đầu kia liền lắp bắp kinh hãi: “Đại tẩu ở bên trong?”

“Dạ! Tiểu thư....”

Nha đầu quay đầu nhìn thoáng qua sắc mặt khác nhau trong đám người, biết không thể giấu diếm được nữa liền vội vàng nói: “Tiểu thư nói lập tức muốn đi nên muốn vụng trộm trở về lấy một số thứ quan trọng. Ai ngờ lại xảy ra đại họa! Thế tử phi, nô tỳ van cầu ngài, mau cứu tiểu thư!”

Tôn Nhu Trữ thật là đồ ngốc, có gì quan trọng mà nửa đêm vẫn phải về lấy! Âu Dương Noãn cắn răng nói: "Trương quản sự, người mang hai người vào bên trong tìm một chút, nhất định phải tìm được đại ca đại tẩu!"

Nếu Tôn Nhu Trữ có chuyện gì thì nàng làm sao ăn nói với Hạ Lan Đồ? Âu Dương Noãn nhíu mày, ánh mắt vô cùng sầu lo nhìn về phía ánh lửa hừng hực kia.

Trương quản sự cũng biết nặng nhẹ, đại công tử tuy rằng không còn là Thế tử nhưng dù sao vẫn là con của Yến vương. Tự nhiên bị cháy, người còn mất tích, như vậy sẽ gây ra rất nhiều phiền toái.

“Dạ! Nô tài lập tức dẫn người đi tìm!”

Nói xong, hắn chọn lựa hai tời tở cường tráng lại rất xông xáo theo hắn vào trong. Trên đầu mang khăn bố thấm nước rồi vọt vào trong.

Một khắc, hai khắc, rồi nửa canh giờ trôi qua, Trương quân sự đột nhiên mang hai người kia chạy ra. Nhưng ai cũng bám đầy tro bụi, mặt mày xám tro lại hướng về phía Âu Dương Noãn đang hy vọng lắc lắc đầu.

Trái tim Âu Dương Noãn bỗng chốc trầm xuống, lửa lớn như vậy một nữ tử như Tôn Nhu Trữ sao có thể chịu được đến bây giờ? Nói không chừng đã....

"Thực sự không có cách nào tìm được người sao?"

Đúng lúc này nha đầu của Tôn Nhu Trữ gào khóc lên.

"Thế tử phi, nô tài đã hết sức nhưng bên trong lửa cháy quá lớn thật sự là không thể vào được!" Trương quân sự vẻ mặt kinh hoàng, cũng là bất đắc dĩ trả lời.

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu, nói: "Ta hiểu được. Các người tiếp tục cứu hỏa đi, trước hết phải tận lực dập tắt lửa đừng để nó lan đến viện khác!"

"Dạ!"

Trương quân sự trong lòng tiếc hận lắc lắc đầu, vừa quay người lại liền đột nhiên kinh hô một tiếng.

Mọi người theo ánh mắt hắn nhìn lại, từ trong hỏa diễm kia một người toàn thân phát cháy ôm một người khác thất tha thất thểu chạy ra như điên.

Mọi người kinh động, Âu Dương Noãn là người đầu tiên phản ứng: “Có người đi ra! Nhanh cứu người!”

Mọi người đều nhanh chóng tiến lên, ào ào cởi áo chụp lên người đang bốc cháy. Người nọ té trên đất, người trong lòng hấn cũng theo đó ngã xuống, lăn qua một bên.

Người vốn được ôm trong ngực kia hỏa diễm trên người đã được dập tắt, trên tóc quần áo đều là hơi nước, trên mặt đều màu đen, nhìn không ra có bao nhiêu vết thương, thoạt nhìn thập phần thâm.

Âu Dương Noãn nhanh chóng bước qua: “Nhu Trữ?”

Người được cứu ra là Tôn Nhu Trữ, vậy còn người kia? Âu Dương Noãn nhìn về phía người kia, hấn không có vận khí tốt như Tôn Nhu Trữ, toàn thân đều là vết thương, tóc đều bị cháy rụi. Sau khi lửa trên người được dập tắt, hấn đã hấp hối.

Không biết vì sao, Âu Dương Noãn không nhìn mặt hấn nhưng liền biết đó là Tiểu Trọng Quân. Nàng giao Tôn Nhu Trữ đang bị hôn mê cho nha đầu, nhanh chóng chạy qua: “Đại ca!”

Người nọ ngẩng đầu, ánh mắt tan rã. Âu Dương Noãn vội vàng hô to: “Đại phu đâu? Mau tới đây nhìn xem!”

Đại phu một bên đã sớm chờ vội vàng đi qua, tay run run bắt mạch. Sắc mặt lập tức đại biến, lắc đầu với Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Trọng Quân, ánh mắt u ám: “Đại ca....”

Nàng không biết Tiểu Trọng Quân vì sao lại cứu Tôn Nhu Trữ? Nàng nhớ Tôn Nhu Trữ lúc trước còn muốn giết hấn, vì sao?

Tiểu Trọng Quân nhìn Âu Dương Noãn, mạnh ho khan một tiếng. Hắn không nghĩ người hắn nhìn thấy trước khi chết lại là người mà hắn khi sống chán ghét nhất.

Lúc này trên mặt Âu Dương Noãn lộ ra biểu cảm nghi hoặc, hắn lại cười lạnh một tiếng, ai có thể hiểu được hắn đây? Ai có thể chân chính hiểu được hắn đây? Chẳng lẽ hắn chưa từng động tâm với Tôn Nhu Trữ sao?

Chỉ tiếc....thân thể hắn vốn gầy yếu, căn bản không có biện pháp yêu bất cứ người nào! Hắn sao phải hướng người khác giải thích cái gì? Thân mình hắn run rẩy thật mạnh, đầu đột nhiên đổ xuống, không còn hô hấp.

Tất cả mọi người có mặt đều lập tức ngây ngốc, nhất thời không biết phản ứng như thế nào!

Thật lâu thật lâu sau, Âu Dương Noãn mới đứng lên, lạnh lùng: “Phái người gác trụ Yến vương phủ, phạm là người hiềm nghi liền mau bắt lại!”

An khang viện sẽ không vô duyên vô cớ bị cháy, nhất định là có người cố ý phóng hỏa.

Hồng Ngọc thấp giọng nói: "Tiểu thư, chuyện này có phải ngài không cần lo...."

Dù sao Tôn Nhu Trữ cũng không sao, làm gì phải để ý Tiểu Trọng Quân chết chứ?

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu, thầm nghĩ cho dù chỉ là một người trong Yến vương phủ mà nàng lại chẳng quan tâm, còn ở một bên

chế giễu thì chẳng phải là quá vô tâm rồi sao?

Hồng Ngọc lại không dám nói nhiều, cùng Xương Bồ một trái một phải bảo vệ Âu Dương Noãn.

Tất cả mọi người đều tập trung cứu hỏa cho nên rất nhanh đám cháy đã được kiểm soát, cũng không có xu hướng lan tràn xung quanh. Nhưng An Khang viện toàn bộ đã bị thiêu rụi, thậm chí ngay cả một tòa sân bên cạnh cũng bị thiêu một nửa.

Tôn Nhu Trữ đã tỉnh, tóc nàng rối tung, y phục lung tung, lại giống như sợ tới mức choáng váng, run run rúc vào lòng nha đầu, ánh mắt đại ra.

Thấy Âu Dương Noãn đi qua liền nắm chặt lấy tay nàng, khàn giọng nói: “Noãn Nhi....Noãn Nhi, ta rất sợ!”

Nàng chỉ muốn lấy lại hộp trang sức năm đó khi được gả qua mẫu thân đã cho nàng. Ai ngờ lại đột nhiên phát sinh đại hỏa.

Âu Dương Noãn đồng tình vỗ vỗ tay nàng, ôn nhu nói: "Đừng lo, không phải sợ! Mọi chuyện đã qua rồi, ngươi đã được cứu ra. Không sao!”

Nước mắt Tôn Nhu Trữ liên tiếp rơi xuống, trong ánh mắt dần lộ ra tia mê man. Nàng nhìn Âu Dương Noãn, không dám tin.

“Ta làm sao thoát ra được?”

Âu Dương Noãn dừng một chút, lập tức không biết nên trả lời thế nào. Chẳng lẽ nói với nàng, là người nàng thống hận nhất đã cứu nàng ra?

Nhưng, Âu Dương Noãn còn chưa kịp trả lời, nha đầu bên cạnh đã nói: “Tiểu thư, là đại công tử...là đại công tử đã cứu ngài ra!”

Tiểu Trọng Quân? Ánh mắt Tôn Nhu Trữ lạc đến thi thể đã mất đi hô hấp kia, nhất thời hoàn toàn ngây dại. Là hắn! Nhưng sao có thể?

Âu Dương Noãn biết Tôn Nhu Trữ căn bản không chấp nhận được sự thật này, hiện tại thế cục xác thực cũng ngoài dự kiến của nàng.

Nàng đứng lên, vẻ mặt bình tĩnh: “Trương tổng quản, người lập tức kiểm kê lại An Khang viện một lần. Nhìn xem còn ai bị kẹt hoặc bất hạnh đã chết, lại phái người mang xác đại công tử đến sân khác, chuẩn bị bằng bảo trì thi thể không bị hư thối. Đồng thời chuẩn bị đồ tang vật, chuẩn bị tất cả công tác tang sự, chờ Vương gia cùng Thế tử trở về lại làm tang sự!”

“Dạ!”

Trương quản sự nhìn thoáng qua khuôn mặt lạnh lùng của Âu Dương Noãn, không dám nhiều lời liền nhận mệnh lệnh đi làm.

Âu Dương Noãn phân phó xong mọi việc, quay đầu đã thấy vẻ mặt thập phần kỳ quái của Tôn Nhu Trữ, liền nhẹ giọng nói: “Đại tẩu, chuyện đã như vậy người cũng không cần nghĩ nhiều nữa!”

Nói xong, nàng nhìn thoáng qua nha đầu bên cạnh Tôn Nhu Trữ: “Còn không mau điu chủ tử người về!”

Nhưng mà Tôn Nhu Trữ lại vẫn không nhúc nhích, Âu Dương Noãn nhìn nàng: “Làm sao vậy?”

Tôn Nhu Trữ lắc lắc đầu, nàng nhìn thoáng qua những người thần sắc khác nhau trong sân, cười khổ nói: “Thực xin lỗi, ta lại gây thêm

phiền toái cho người!”

Ban đầu Tôn Nhu Trữ vốn tránh trong tiểu viện, một ngày ba bữa đều có người chăm sóc, người bên ngoài đều không biết nàng sống rất tốt. Tất cả đều cho rằng nàng bệnh không bao lâu nữa sẽ chết.

Hiện tại thế nhưng ai cũng thấy nàng trong này, vở kịch này cũng triệt để bị vạch trần. Hiện tại Âu Dương Noãn để nàng rời đi là vì che chở cho nàng nhưng nàng cũng hiểu được, hiện tại bản thân đã không còn cách nào không quan tâm nữa.

Đúng lúc này, Tiểu Trọng Hoa cùng Yến vương một trước một sau bước nhanh đi tới.

Tiểu Trọng Hoa liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tiểu Trọng Quân được trùm vải bố trên đất, sắc mặt hắc liền thay đổi, nhanh chóng bước qua. Hắc không dám tin kéo khăn xuống, tay bỗng chốc liền run run không thể kiềm chế được.

Yến vương từ đầu đến cuối đều xoay mặt không chịu liếc mắt nhìn thi thể kia một cái. Ông lạnh lùng nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Liếc mắt nhìn thấy Tôn Nhu Trữ, sắc mặt càng trầm xuống: “Hay lại là người....”

Âu Dương Noãn vội vàng nói: "Vương gia! Xin ngài đừng hiểu lầm, mọi chuyện không liên quan đến đại tẩu! Là không biết vì sao lại đột nhiên bị cháy?"

Sắc mặt Yến vương xanh mét, trong ánh mắt đè nén sự thống khổ khó diễn tả thành lời: “Trương quân sự, người mau nói!”

Trương quân sự sợ tới mức sắc mặt đều trắng, vội vàng nói: "Vương

gia, tối hôm nay gió lớn. Người trực đêm phát hiện An khang viện đột nhiên phát hỏa, nô tài liền đi thông báo với Thế tử phi, mặt khác điều người đi cứu hỏa. Sau lại thấy đại công tử ôm Tôn thị chạy ra...”

Tôn Nhu Trữ hiện tại không phải Thế tử phi, lại bởi vì chuyện ám sát đại công tử huyền não rất lớn cho nên Trương quản sự ngay cả danh xưng đại thiếu phu nhân cũng không dùng, trực tiếp nói Tôn thị. Hiển nhiên đây là xưng hô cực kỳ không tôn trọng.

Âu Dương Noãn nhíu mày.

Yến vương nói: "Tình huống khả nghi khác thì sao?"

Trương quản sự vội vàng nói: "Vương gia, cửa lớn vương phủ vừa tối đã khóa lại, người bình thường không thể dễ dàng ra vào. Lúc nô tài mang theo người cứu hỏa chạy tới thì An khang viện đã bị lửa thiêu đến nỗi bầu trời cũng sáng như ban ngày. Nô tài phụng mệnh một mặt dẫn người cứu hỏa, một mặt đi phong tỏa An khang viện, lưỡng trước nếu có người phóng hỏa thì tuyệt đối trốn không thoát!"

"Nhưng cuối cùng lại không phát hiện được điều gì dị thường! Nô tài đoán rằng có thể là vì nha hoàn trực đêm trong lúc mơ ngủ không cẩn thận để đèn sát màn, màn bắt lửa dẫn đến hỏa hoạn. Hơn nữa đêm nay gió lớn, khí trời khô ráo, đợi đến khi mọi người phát hiện thì đã không thể chạy ra. Vì thế nên mới biến thành cục diện này!"

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu, nói: "Vừa rồi có thông kê qua là có bao nhiêu người bị thương không?"

Trương quản gia không yên nói: "Ngoại trừ đại công tử còn có hai nha đầu một mama, những người khác đều ở bên ngoài hầu hạ cho nên không có gì đáng ngại!"

Đúng lúc này, Tiểu Trọng Hoa lại bước nhanh đi tới, nói: "Hồng Ngọc! Mau dìu Thế tử phi về nghỉ ngơi!"

Hồng Ngọc cũng không dám thúc giục, sau khi dạ vâng đáp liền tha thiết nhìn Âu Dương Noãn. Nàng quay đầu nhìn thoáng qua Tôn Nhu Trữ, thấy thần sắc đối phương đã hoàn toàn bình tĩnh liền vẫy vẫy tay để nha đầu dìu Tôn Nhu Trữ về trước.

Xong chuyện nàng lại quay đầu nhìn Tiểu Trọng Hoa, thấy ánh mắt hẩn nạng nề nhìn An Khang Viện tối đen như mực, không nói một lời, vẻ mặt thoát nhìn khiến người ta rất sợ hãi.

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu, nói: "Hồng Ngọc, chúng ta về trước!"

Có đôi khi để hẩn một mình an tĩnh một chút cũng tốt!

Âu Dương Noãn trở lại viện mình, sớm đã có người đứng bên ngoài chờ, là Mộ Hương Tuyết.

Mộ Hương Tuyết là người thông minh, biết thân phận của mình đặc thù nếu chạy đi xem náo nhiệt thì thật sự không tốt cho nên liền ở chỗ này chờ Âu Dương Noãn về.

Âu Dương Noãn cũng không có tâm tình xã giao cùng nàng, chỉ đơn giản giải thích chuyện tối hôm nay rồi liền tiễn Mộ Hương Tuyết đang nửa tin nửa ngờ trở về.

Sau đó nàng thay xiêm y trở lại giường nằm, lăn qua lộn lại đều không ngủ được, trong đầu không tự chủ được nhớ tới những lời Mộ Hương Tuyết vừa nói.

"Người cảm thấy trận hỏa này là ngoài ý muốn sao?"

"Người cũng biết đại họa trong dịch quán lúc trước không phải là ngoài ý muốn. Mà là có người cố ý phóng hỏa để ta có thể danh chính ngôn thuận vào ở Yến vương phủ!"

"Nói không chừng vị đại công tử này là bị người ta giết người diệt khẩu!"

Âu Dương Noãn thở dài. Đúng vậy, Tiểu Trọng Quân rõ ràng là bị người ta giết người diệt khẩu. Hắn có thể trốn được là đã rất khó, cố tình lại còn muốn mang theo Tôn Nhu Trữ, sao có thể thành công được?

Người sau lưng kia đúng là tâm ngoan thủ lạt, Tiểu Trọng Quân vốn cũng không sống được mấy ngày nữa, vì sao còn phải ra tay tàn độc như vậy?

Hơn nữa, đối phương lựa chọn thời cơ còn đúng dịp như vậy, vừa khéo trong lúc Tiểu Trọng Quân có khả năng sẽ khai ra người đứng sau lưng mà thiêu chết hắn. Thật đúng là khiến người ta không thể không hoài nghi.

Chỉ là hoài nghi thì hoài nghi, Âu Dương Noãn không thể nói trước mặt Mộ Hương Tuyết. Bởi vì nàng thấy được sự sợ hãi trong ánh mắt đối phương, Mộ Hương Tuyết đang sợ hãi, Âu Dương Noãn cảm thấy mình không nên gia tăng sợ hãi cho đối phương.

Cho nên nàng không nói gì cả, chỉ an ủi vài câu rồi để hạ nhân đưa người trở về. Hơn nửa đêm Âu Dương Noãn mới chợp mắt được, giấc ngủ này liền đến khi sắc trời hoàn toàn sáng mới thức dậy.

Âu Dương Noãn hỏi Hồng Ngọc nói: "Đêm qua Thế tử không về sao?"

“Dạ! Nô tỳ đã phái người đến hỏi, đêm qua Thế tử thức trắng đêm an bài chuyện thiện hậu, nhập liệm cho đại công tử, an bài linh đường, bố trí tang sự!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nghe thấy bên ngoài keng được gõ 4 nhịp. Theo quy củ của Đại Lịch hiến tế hoặc chuyện vui sẽ gõ ba nhịp, tang sự gõ bốn nhịp, được gọi là thần tam, quý tứ. Như vậy xem ra, Yến vương phủ đã bắt đầu hướng các nhà báo tang sự.

Âu Dương Noãn nhân tiện nói: "Hong Ngọc, giúp ta lấy bộ y phục trắng đến đây!"

Phương mama vừa mới đi vào, nghe xong liền vội vàng nói: “Tiểu thư, ngài vẫn đừng nên đi!”

Âu Dương Noãn nói: "Vì sao?"

Phương mama thứ nhất là sợ nàng bị cảm lạnh, hai là sợ trên tang sự tiểu quý nhiều, sẽ dễ hại người. Chẳng qua là lời này sẽ không tốt nói trước mặt Âu Dương Noãn.

“Tiểu thư đang có thai, bốn ba mệt nhọc sẽ không tốt!”

Âu Dương Noãn không phải không nghe khuyên bảo. Chỉ là trước mặt Yến vương phủ không có nữ chủ nhân, nếu ngay cả nàng cũng không ra mặt liền có chút quá đáng. Người khác cũng sẽ cảm thấy Yến vương phủ quá khắc nghiệt với Tiểu Trọng Quân vô tội.

Hơn nữa nàng chỉ là đang mang thai, cũng không phải có chỗ nào không khỏe. Hiện tại có thể ăn có thể ngủ có thể đi, làm gì mà cả ngày phải nằm trên giường. Cho nên nàng liền phân phó Hong Ngọc thay y phục cho nàng rồi nhanh chóng đi.

Âu Dương Noãn đến đại sảnh, linh đường đã được bố trí xong xuôi. Khách nhân đã đến không ít, nhìn thấy Âu Dương Noãn một thân y phục trắng liền đều đến chào hỏi.

Âu Dương Noãn biết những người này chẳng phải đến vì Tiểu Trọng Quân mà là vì nể mặt Yến vương. Nếu là nhà khác thì đối với loại thứ tử cướp vị trí Thế tử này thì tuyệt đối sẽ không giữ tính mạng cho hắn.

Cố tình Yến vương lại kiên trì làm tang sự cho Tiểu Trọng Quân, chuyện này bỗng chốc trở nên rất vi diệu. Các đại gia tộc khinh thường không đến nhưng vì mặt mũi của Yến vương nên không thể không đến.

Âu Dương Noãn một bên tiếp khách một bên hỏi Trương quản sự: “Ngày đưa tang đã định chưa?”

Trương quản sự nói: "Vương gia mời người khâm thiên giám, nói là đã tính toán tốt ngày đưa tang, chuẩn bị quần bảy bảy bốn chín ngày. Thái tử sau khi biết chuyện này liền nói không thể tùy tiện làm cho nên đã mời rất nhiều hòa thượng, đạo sĩ thiết đàn niệm kinh!"

Tiểu Diễn làm sao có lòng tốt như vậy? Âu Dương Noãn hơi hơi nhú mào, cũng không hỏi nhiều: “Còn gì nữa?”

Trương quản sự nói: "Thái tử điện hạ nói tang sự này không thể qua loa, còn mang tới một bộ quan tài tốt!"

“Oh, vậy sao?”

Ngay cả quan tài cũng mang tới, cũng có chút quá ân cần rồi. Trong lòng Âu Dương Noãn nghĩ vậy cũng liền không hề để ý đến chuyện

này nữa.

Trương quản sự xin chỉ thị nói: "Thế tử đã một đêm không hề nghỉ ngơi. Hiện tại còn đang ở phòng ngoài tiếp khách, chuyện phía sau..."

Âu Dương Noãn biết, Trương quản sự này tuy rằng lão luyện nhưng rất nhiều chuyện hẳn chỉ là một nô tài, cũng không tốt để quản lý, phía dưới tất có người không phục.

Nàng suy nghĩ một lát liền nói: "Đem danh sách những người trong phủ mang lại đây!"

Trương quản sự vừa nghe liền lập tức sai người mang danh sách đến. Âu Dương Noãn xem qua một lần liền phân ra ba mươi người chiêu đãi tân khách, hai mươi người phụ trách chuyện bưng trà rót nước, mười người phụ trách thu phát ly, đĩa. Từng việc đều phân công người làm đâu vào đấy.

Nàng thấy biểu cảm đồng ý của Trương quản sự liền nhân tiện nói: "Ta thân mình không tốt cho nên việc này đều giao cho người, ta ở một bên nghe là được rồi!"

Trương quản sự vội vàng gật đầu: "Dạ! Nô tài tuân mệnh!"

Âu Dương Noãn liền ở một bên nghe, nhìn Trương quản sự an bài nhân thủ, xử lý sự tình.

Đúng lúc này, có bốn mama tiến vào nói muốn lĩnh lá trà. Trương quản sự đang muốn cho lĩnh thì Âu Dương Noãn liếc mắt nhìn Hồng Ngọc.

Hồng Ngọc lấy sổ sách chỉ vào lá trà trong đó nói: "Lá trà này khai sai

rồi, trở về tính lại rõ ràng rồi hãy đến lĩnh!”

Kia hai người sừng sốt, liền lập tức xấu hổ mặt đỏ tai hồng, lui ra ngoài.

Âu Dương Noãn nhìn Hồng Ngọc, gật đầu khen ngợi. Trong khoảng thời gian gần đây nàng đang suy xét, Hồng Ngọc cũng đã đến tuổi hắt là đã đến lúc tìm cho nàng một nhà tốt.

Mặc dù trong mắt người khác Hồng Ngọc chẳng qua cũng chỉ là một nha đầu nhưng trong mắt nàng Hồng Ngọc cùng Xương Bồ đều là phụ tá đắc lực của nàng.

Nhất là Hồng Ngọc, tình cảm lớn lên bên nhau từ nhỏ, tình cảm chủ tớ, sự trung thành và tận tâm của Hồng Ngọc khiến Âu Dương Noãn thật không nỡ đem Hồng Ngọc gả quá xa.

Nếu lựa chọn trong kinh đô thì cũng chỉ có thể gả cho một quân sự có khả năng hoặc hàn sĩ xuất thân hèn mọn. Nếu gả ra ngoài, Âu Dương Noãn có thể cho Hồng Ngọc đồ cưới đủ để không phải lo cơm áo nửa đời sau.

Nhưng sau khi lập gia đình có được nhà chồng đối xử tử tế hay không, Âu Dương Noãn lại không nắm chắc. Nếu gả cho quân sự, Hồng Ngọc có thể ở lại trong phủ, dưới mí mắt nàng ai cũng không dám đối xử tệ.

Chỉ là trong Yến vương phủ, Âu Dương Noãn nhất thời còn chưa chọn được người thích hợp.

Hiện tại thấy Hồng Ngọc xử lý chuyện tình gọn gàng ngăn nắp, Âu Dương Noãn càng cảm thấy hắt là nên giữ Hồng Ngọc lại bên người.

Nhưng....còn phải xem ý tứ Hồng Ngọc thế nào!

Đúng lúc này, Âu Dương Noãn thấy Tiểu Trọng Hoa đi đến, một thân bạch y, sắc mặt lại rất hoàn hảo. Âu Dương Noãn biết hắn đã trở lại bình thường, kìm lòng không đậu thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Mọi chuyện đều đã an bài xong sao?”

Tiểu Trọng Hoa gật gật đầu: “Nàng không cần quản việc này, về sớm nghỉ ngơi một chút!”

Lại nghỉ ngơi, nàng nào có yếu như vậy. Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Đại ca không còn, ta cũng nên vì huynh ấy tận một phần sức lực!”

Tiểu Trọng Hoa thấy nàng kiên trì, cũng không nói thêm nữa, chỉ phân phó người bên cạnh chú ý chăm sóc nàng.

Hắn quay đầu nói với Trương quản sự: “Mama, nha đầu vô tội bị hỏa thiêu chết cũng phải chú ý, mang đến cho người nhà bọn họ nhiều bạc một chút. Được rồi, người lui xuống trước đi!”

Trương quản sự vội vàng đáp vâng rồi cẩn thận lui ra ngoài.

Tiểu Trọng Hoa thấy trong đại sảnh không còn ai mới nói chuyện với Âu Dương Noãn: “Chuyện này không phải là vô tình bị cháy mà là có người cố ý phóng hỏa!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, bọn họ có cái nhìn giống nhau. Nhiều năm như vậy Yến vương phủ chưa bao giờ xảy ra loại chuyện này, nơi khác không cháy lại cố tình thiêu hủy An Khang viện. Lại còn cố tình chọn thời gian mẫn cảm này.

“Chàng dự tính điều tra thế nào?”

Cái gì cũng đều mông lung, muốn tra rõ mọi chuyện chỉ sợ rất gian nan.

“Ta đã cho người điều tra toàn bộ An khang viện từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài hai lần. Ta tin, nếu do người làm khẳng định sẽ có dấu vết để lại!”

Tiểu Trọng Hoa nói xong lại nhìn thoáng qua sắc mặt hơi tái nhợt của Âu Dương Noãn: “Ta cũng mệt rồi, chúng ta cùng trở về nghỉ tạm một chút! Buổi chiều có khả năng khách đến còn nhiều hơn!”

Trong lòng Âu Dương Noãn biết hẳn muốn lừa nàng về nghỉ ngơi mới nói như vậy. Nàng lập tức cười, cũng không vạch trần hẳn. Hai người cùng trở lại Hạ tâm đường dùng bữa. Sau đó Tiểu Trọng Hoa cùng nàng nghỉ trưa, lại chờ nàng ngủ mới đi ra.

Hắn dặn dò Xuowg Bồ, Hồng Ngọc: “Chiều nay bên ngoài khách nhân sẽ rất nhiều, các ngươi phải chú ý chăm sóc Thế tử phi, ngàn vạn lần đừng để ai đụng vào nàng!”

“Nô tỳ hiểu!” Hồng Ngọc cùng Xương Bồ nhìn nhau, đồng thời đáp.

Về mặt Thế tử trịnh trọng như vậy, các nàng chưa từng thấy qua....

Hồng Ngọc nhìn Tiểu Trọng Hoa nói: “Thế tử, ngài xem có phải nên để tiểu thư đến phủ đại công chúa một thời gian?”

Tiểu Trọng Hoa ngẩn ra, hoàn toàn ngây ngẩn cả người

Chương 403

Âu Dương Noãn ngủ trưa dậy không thấy Tiểu Trọng Hoa. Nàng biết hẳn nhất định đang bận rộn bên ngoài, trong lòng lo lắng liền cũng không thể ở mãi trong phòng. Nàng dứt khoát trang điểm lại một lần rồi đi ra gặp khách.

Đại công chúa chỉ sai người tới đưa tang nghi, cũng không tự mình tới. Ngược lại Trấn quốc hầu tự mình đến.

Âu Dương Noãn cùng vị biểu ca này, đã lâu chưa gặp mặt.

Âu Dương Noãn đến linh đường, đập vào mắt nàng đều là màu trắng, thập phần lạnh lẽo. Quan tài màu đen ở giữa, quan thượng khắc chữ Phúc.

Âu Dương Noãn nhìn lướt qua đám người trùng trùng, nhìn thấy Lâm Chi Nhiễm. Lâm Chi Nhiễm đứng một bên linh đường, biểu cảm so với bình thường càng thêm thanh lãnh vài phần. Ánh sáng trong nội đường khá u ám, ánh nến giữ bài vị lay động trong mắt hắn, trừ bỏ lặng im thì chính là hờ hững.

Âu Dương Noãn nhìn mọi nơi, Tiểu Trọng Hoa không ở đây. Nàng nghĩ nghĩ liền bảo người mời Lâm Chi Nhiễm đến ra ngoài nói chuyện.

“Noãn Nhi, đã lâu không gặp!”

Đến phòng nhỏ, Lâm Chi Nhiễm mỉm cười nhìn Âu Dương Noãn.

“Đúng vậy! Biểu ca vẫn luôn bận rộn sự vụ!” Âu Dương Noãn cũng mỉm cười đúng mực.

Lâm Chi Nhiễm lại lần nữa lộ ra vẻ mặt thần thờ. Không phải là sự vụ bận rộn, mà là hấn cố tình tránh những trường hợp nhìn thấy nàng.

Có lẽ từ đáy lòng, hấn chưa từng buông bỏ phần tình cảm này. Mặc dù có kiều thê ái tử, chung quy vẫn khó lặng yên.

Chỉ là hấn khác với Tiểu Diễn, hấn có thể đem phần tình cảm này chôn chặt dưới đáy lòng, yên lặng chúc phúc cho nàng.

"Không biết hôm nay biểu ca đến, là vì chuyện gì?"

Lâm Chi Nhiễm cùng Tiểu Trọng Quân luôn không kết giao, hấn không thể đến vì Tiểu Trọng Quân.

Lâm Chi Nhiễm chỉ nhìn nàng, thật lâu sau cũng không mở miệng.

Âu Dương Noãn có chút run rẩy, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, có điều ngộ đạo: “Biểu ca có gì cứ nói thẳng!”

Im lặng nhìn nàng, Lâm Chi Nhiễm chật vật thu hồi tình cảm, vẻ mặt dần trở nên nghiêm túc.

“Ngoại có Nam Chiếu giương giương mắt hổ, biên cảnh không thể một ngày được thả lỏng. Nội có Yến vương Thế tử ủng binh tự trọng, triều đình khó có thể quản chế. Nội bộ nha môn triều đình chỉ có một nửa là nghe lệnh Thái tử, còn tướng lĩnh trong triều đều nghe lệnh Tiểu Trọng Hoa!”

"Triều đình quân thần bất hòa, quyền thế tất phân liệt, cao thấp không thể đồng tâm chính là đại kỵ của quốc gia. Cục diện bế tắc

như thế, nếu duy trì lâu dài thì sẽ bất lợi cho quốc gia. Muội...về sau phải làm thế nào?”

Nghe xong những lời này Âu Dương Noãn hơi có chút thất thần.

Thế cục trong triều nàng cũng không phải không rõ, Tiểu Diễn ghen ghét Tiểu Trọng Hoa nhưng lại chậm chạp không động thủ là vì hấn cố kỵ quyền lực trong tay Tiểu Trọng Hoa.

Nhưng mọi chuyện cũng chỉ như dòng chảy dưới nước, không ai đề cập với nàng. Trong triều đình không có hòa, cuối cùng chỉ có thể phân thắng bại.

Kẻ thua là ai? Người thắng là ai? Thế cờ này, đánh đến nước này, nên làm sao tiếp tục? Quan trọng nhất là hiện tại không chỉ có ngẫu sò tranh chấp, bên ngoài còn có một ngư ông ngồi chờ.

Mà Lâm Chi Nhiễm, Âu Dương Noãn lần đầu tiên phát hiện hấn luôn im lặng không nói gì, chỉ lạnh mắt nhìn Tiểu Trọng Hoa cùng Tiểu Diễn tranh đấu. Hấn đối với chuyện này không có nửa điểm phản ứng, nhưng hiện tại lại nói ra những lời này, là vì sao?

“Lời này của Biểu ca ý là muốn đứng về bên Thái tử?” Âu Dương Noãn không tự chủ mà hỏi.

“Không! Ta sẽ không đứng về bên bất luận kẻ nào!” Lâm Chi Nhiễm trả lời không chút do dự.

Âu Dương Noãn chậm rãi nở nụ cười: "Ta cho rằng, biểu tỷ đứng về bên ta, cho nên biểu ca cũng sẽ như thế!"

“Ý tưởng của Hinh Nhi quá mức mạo hiểm, căn bản không nắm chắc phần thắng. Ta không thể chỉ nghe muội ấy nói mà tùy hứng làm

bậy!”

Hắn tiếp tục: “Noãn Nhi, ta biết muội khó xử nhưng muội là một nữ tử thông minh. Đặc biệt muội có vị trí rất quan trọng trong lòng Tiểu Trọng Hoa. Thậm chí ta còn tin tưởng chỉ cần muội mở miệng ngay cả Thái tử cũng sẽ nghe ý kiến của muội. Hy vọng muội lo lắng cho dân chúng, lo lắng cho triều đình mà giảm bớt tranh đấu giữa bọn họ!”

Tiểu Trọng Hoa là Yến vương Thế tử quyền thế hàm thiên, mà Thái tử cũng là huyết mạch chính thống. Lâm Nguyên Hình dám phản kháng sau lưng Thái tử, Lâm Chi Nhiễm lại không đồng ý.

Lâm gia trăm năm đều là thế gia trung thần, gặp bất cứ tình huống gì hắn cũng không thể đứng bên phía đối lập với hoàng thất. Giống như chuyện Thái vương mưu phản lúc trước, hắn nguyện chết cũng không tuân theo. Cho dù nội tâm hắn không muốn thì trách nhiệm và nghĩa vụ của Trấn quốc hầu đều khiến hắn không thể lui bước.

Triều đình phân tranh càng khốc liệt hắn liền cũng phải lựa chọn. Đương kim Thái tử tuy rằng đối với Âu Dương Noãn như hổ rình mồi nhưng người này xử lý chính sự lại rất rõ ràng khôn ngoan. Cho nên hai chữ trung nghĩa này, Trấn quốc Hầu hắn quyết không thể vứt bỏ, cũng càng không thể đứng về bên Tiểu Trọng Hoa.

Không nói gì chống đỡ, Âu Dương Noãn cảm thấy trong nháy mắt hít thở không thông. Nàng nhẹ day mi mắt, tránh đi ánh sáng. lát sau nàng mở mắt, bên trong lại là một mảnh minh thanh.

“Biểu ca quá coi trọng Noãn Nhi rồi! Ta không có năng lực lớn như vậy!”

Âu Dương Noãn hơi cười khổ: “Trọng Hoa là người cố chấp, Thái tử

lại khí thế bức người, hắn làm sao có thể dễ dàng buông tay quyền lực thúc thủ chịu trói?”

Trong mắt Âu Dương Noãn, Trấn quốc hầu phủ quá mức ngu trung. Nếu biểu tỳ gặp nạn biểu ca sẽ lựa chọn làm hậu thuẫn của nàng. Nhưng trong triều đình, Trấn quốc hầu phủ sẽ lựa chọn đứng bên Thái tử. Âu Dương Noãn đối với lựa chọn như vậy không nói gì mà chống đỡ.

“Không cần tự coi nhẹ mình, chỉ cần muội gạt đầu ta nghĩ Tiểu Trọng Hoa sẽ đáp ứng! Đến lúc đó ta nhất định sẽ làm mọi cách bảo vệ các người an toàn!”

Chỉ sợ đến lúc đó mọi chuyện không thể theo ý người!

Trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài miệng nàng lại bình thản nói: “Chuyện này không phải là chuyện một sớm một chiều là có thể giải quyết. Biểu ca, hãy cho ta chút thời gian đi!”

Lâm Chi Nhiễm nghĩ nghĩ, sắc mặt cũng dịu đi nhưng cũng lại mang theo chút lo lắng.

Chuyện đã xong, Âu Dương Noãn đứng dậy hướng hắn hành lễ: “Hãy thay ta vấn an Lão thái quân!”

Nói xong liền xoay người muốn rời đi.

“Noãn Nhi...”

Một tiếng gọi trầm thấp khiến nàng dừng lại, âm điệu này nhu hòa hơn vừa rồi rất nhiều. Nhất thời nàng cũng không biết có nên quay đầu lại hay không!

“Nếu muội có gì khó khăn, lúc nào cũng có thể đến tìm ta!”

Nghe xong nàng liền bước nhanh ra ngoài.

Con người a, ngôn ngữ chí hướng bất đồng thì cho dù là người thân cũng sẽ trở nên xa lạ. Âu Dương Noãn ngàn vạn lần không nghĩ tới Trấn quốc hầu thế nhưng lại lựa chọn đứng về bên Thái tử.

Nghĩ cũng phải, ai cũng không hy vọng gió tanh mưa máu lại tái khởi. Nếu lựa chọn Tiểu Trọng Hoa, đoạt vị tất danh bất chính ngôn bất thuận.

Chỉ là Âu Dương Noãn biết rõ hơn ai hết, Tiểu Trọng Hoa không hề có ý đoạt vị, chính Tiểu Diễn đã từng bước ép sát. Bọn họ chẳng qua chỉ là đang tự bảo vệ lấy mình mà thôi.

“Thế tử đâu?”

Trở lại linh đường Âu Dương Noãn vẫn không thấy bóng dáng Tiểu Trọng Hoa đâu.

Hạ nhân nhanh chóng bẩm báo: “Bẩm Thế tử phi, vừa rồi Thế tử thấy Trấn quốc hầu liền quay về thư phòng!”

Nghĩ cũng biết, những lời Lâm Chi Nhiễm nói với nàng thực khách khí nhưng đối với Tiểu Trọng Hoa, chỉ sợ là uy hiếp. Âu Dương Noãn lắc lắc đầu, chậm rãi đi vào thư phòng.

Kim Lương đang đứng trước cửa thư phòng, trong tay cầm một tấu sớ, lại chậm chạp không dám tiến vào.

“Thế tử phi....”

Kim Lương nhìn thấy Âu Dương Noãn liền thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tiểu Trọng Quân vừa mới qua đời, tâm tình Thế tử không được tốt. Hắn đứng ở cửa bẩm báo nhưng trong phòng lại không hề có phản ứng.

Hắn không dám mạo muội đi vào nhưng tấu sớ này lại rất quan trọng, hắn cũng không dám rời đi. Chính trong thời điểm khó xử lại nhìn thấy Âu Dương Noãn, hắn như nhìn thấy cứu tinh.

“Đưa cho ta đi!”

Âu Dương Noãn hướng Kim Lương gật gật đầu, sau đó nhẹ nhàng gõ cửa nhưng bên trong không có phản ứng. Nàng phân phó Xương Bồ và Hồng Ngọc đứng bên ngoài, nàng tự mình vào trong.

Tiểu Trọng Hoa nằm trên án kỷ, tựa hồ như đang ngủ. Sách trên bàn mở tung, lúc gió thổi qua những trang sách cũng phần phật nhưng hắn lại mất điếc tai ngơ.

Âu Dương Noãn bước đi thật nhẹ. Tiểu Trọng Hoa quả nhiên là đang ngủ, tuần dật lạnh lùng, trong dung sắc ẩn chứa vẻ mệt mỏi.

Nàng buông sớ trên tay xuống, nhìn thấy hắn nằm ngủ còn nhíu chặt mày thì âm thầm lắc đầu. Bất tri bất giác nàng vươn tay nhẹ mơn trớn mi tâm hắn.

Một đêm không ngủ, chung quy cũng quá mệt mỏi.

Sau khi biết hắn, nàng luôn cho rằng hắn không gì địch nổi, cái gì cũng đều không e ngại, cũng không có khả năng bị đả đảo. Giống như Tiểu Trọng Quân từng nói, là một người không có nhược điểm.

Nhưng sau hơn nửa năm thành thân nàng từ từ phát hiện hắn không

phải như thế. Hắn bề ngoài kiên cường nhưng thực tế hắn có người để ý, có chuyện để ý. Hắn cũng sẽ thương tâm, tuyệt vọng, cũng sẽ mệt mỏi.

Ngón tay vuốt phẳng mi tâm hắn lại thuận thế vuốt ngang lông mày. Thấy hắn nằm ngủ cũng thể hiện vẻ mệt mỏi, trong lòng Âu Dương Noãn khẽ đau đớn.

Nàng nhẹ nhàng đứng dậy lấy áo choàng cẩn thận khoác lên vai Tiểu Trọng Hoa. Vừa mới động liền bị tay người vốn đang ngủ say kia giữ lấy. Hai mắt mở ra, con người thâm trầm nhìn nàng hàm chứa tình ý vô hạn.

“Nàng đã đến rồi...” Thanh âm hắn có chút khàn khàn.

Thanh âm Âu Dương Noãn rất dịu dàng giống như ngọn gió nhẹ thổi mặt hồ gợn sóng lăn tăn.

“Chàng quá mệt mỏi rồi, sao không về phòng nghỉ ngơi?”

“Còn có rất nhiều chuyện cần giải quyết!”

Tiểu Trọng Hoa ngồi thẳng dậy, ôm lấy thắt lưng nàng kéo nàng vào lòng, vô cùng thân thiết ôm nàng ngồi trên đùi mình.

“Sao nàng lại tới đây?”

"Trọng Hoa!"

Tựa vào trong ngực hắn, nàng nhẹ nhàng thở dài.

“Uh!”

“Biểu ca đến tìm chàng rồi sao?”

Tiểu Trọng Hoa bình tĩnh nhìn nàng, tựa tiểu phi tiểu: “Xem ra hắc không nghe lời cảnh cáo của ta, vẫn tới phiền nhiễu nàng!”

Lời còn chưa dứt, Âu Dương Noãn đã mỉm cười. Nàng giống như không dùng tâm địa để nói: “Ý tứ của hắc tựa hồ như là hy vọng chàng cùng Thái tử từ bỏ ân cừu. Về sau mọi người thông suốt phóng khoáng qua ngày, là muốn chàng từ bỏ quyền lực!”

Mâu quang Tiểu Trọng Hoa trở nên sâu thẳm, trên tay gia tăng lực đạo, ôm chặt người trong lòng: “Noãn Nhi, nàng thấy sao?”

Âu Dương Noãn khẽ cười, trong vẻ đẹp ẩn giấu sự kiêu mị. Trong lòng Tiểu Trọng Hoa hơi động, đồng sắc hơi tối nhìn nàng không chuyển mắt, cơ hồ là thất thần.

Có lẽ chính Âu Dương Noãn cũng không phát hiện, bao nhiêu lần hắc vì một nụ cười của nàng mà liên tiếp thất hồn.

“Tên đã lên dây, không thể không bắn. Nếu chàng buông bỏ quyền lực, không quá ba ngày....”

Âu Dương Noãn vươn ba ngón tay quơ quơ trước mặt hắc: “Hắc sẽ cắn nuốt chàng không còn mảnh xương!”

Tiểu Diễn sẽ không dễ dàng dừng tay như Lâm Chi Nhiễm nói, hắc sẽ một lưới bắt hết, nửa điểm tình cảm cũng không lưu.

Còn nữa, cho dù Tiểu Trọng Hoa buông bỏ quyền lực Yến vương sẽ thấy thế nào? Tùy tùng thuộc cấp của hắc nhiều năm thì sao? Cũng để bọn họ khoan tay chịu chết sao? Loại ý nghĩ này cũng có chút quá ngây thơ rồi!

Biểu ca bị Tiểu Diễm mê hoặc mới mất đi năng lực phán đoán chuẩn xác. Hoặc nói trong lòng biểu ca cũng có một loại dịch ý với Tiểu Trọng Hoa mà chính hắn còn chưa nhận thấy được, cho nên hắn mới không chút do dự lựa chọn đứng về bên Thái tử. Âu Dương Noãn biết rõ điểm này nên mới có thể nói cho có lệ để hắn rời đi.

Âu Dương Noãn vuốt phẳng vạt áo trước ngực Tiểu Trọng Hoa: “Từ quan, nhàn vân đã hạc sống qua mỗi ngày là nguyện ý của mỗi người. Nhưng vạn nhất có người không muốn nhìn chúng ta tiêu dao khoái hoạt, phu thê vui vẻ hòa thuận thì sao? Vậy sẽ rất khó a!”

Nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, đầu Tiểu Trọng Hoa khẽ dựa vào cần cổ Âu Dương Noãn, môi hắn di chuyển theo đường cong duyên dáng.

“Đáng tiếc điểm này biểu ca nàng nhìn không thấy, hoặc nói hắn lựa chọn xem nhẹ. Ta cuối cùng cảm thấy hắn tựa hồ như không thực thích ta!”

Khụ khụ. Âu Dương Noãn nhẹ nhàng ho khan hai tiếng.

“Nàng nói rất đúng, Tiểu Diễm sẽ không bỏ qua, Tiểu Thiên Diệp cũng vậy! Nếu ta buông quyền lực trong tay, thì ngay cả nàng cũng không thể bảo vệ tốt được....”

Âu Dương Noãn sững sốt một lúc lâu, thanh âm bên tai rất bình tĩnh giống như chỉ đang nói đến một chuyện cực kỳ bình thường. Nhưng vì sao nàng nghe lại cảm thấy đau lòng?

Hắn sống trong quan trường chìm nổi để đổi lấy quyền thế ngày hôm nay. Nhưng hắn không thèm để ý những quyền thế, địa vị, phú quý này. Điều hắn lo lắng chính là không thể bảo vệ được nàng.

Tiểu Trọng Hoa mỉm cười nhìn nàng, nhấn mạnh từng chữ: “Ta từng thề phải bảo vệ nàng, sẽ không để bất luận kẻ nào được tổn thương nàng. Như vậy ta sao có thể buông tay chịu trôi?”

Âu Dương Noãn trầm ngâm một lát, mở miệng hỏi nhỏ, âm điệu có chút run run: “Vậy nếu phải cùng Trấn quốc Hầu phủ đối địch?”

Điều này như một cây châm trong lòng nàng, nàng bỏ qua nhưng lại vẫn không thể không chú ý tới. Nàng không có cách nào bỏ lại lão thái quân cùng mấy người biểu ca. Nàng tin nàng không thể, biểu tỳ lại càng không thể...

"Ta sẽ không giết hắn!" Đây là sự cam đoan lớn nhất hắn có thể làm được.

Âu Dương Noãn sững sốt, lập tức nở nụ cười: "Chàng thật đúng là tự đại!"

Thế nhưng không chút do dự, cứ như vậy lập tức khẳng định mình sẽ thắng.

Nhìn biểu cảm của nàng, Tiểu Trọng Hoa đầu tiên là không nói, chỉ cười cười. Sau đó cười càng lúc càng thoải mái, hắn nâng tay đỡ lấy gáy nàng ôn nhu chạm vào môi nàng.

Từ thân thể nàng truyền đến mùi hương nhàn nhạt làm hắn say mê, thậm chí là tê dại như có dòng điện lưu chạy qua, lại như rượu ngon mê người khiến hắn bất tri bất giác mà mê muội. Môi lưỡi giao triền khiến hắn như người say càng muốn xâm nhập sâu hơn, ý tình chưa hết.

Đem nàng ôm chặt hơn, ái ân trong ngực khiến đáy lòng Tiểu Trọng

Hoa cảm thấy kiên định an tâm hơn.

Nhớ lại hai năm trước hấn mới quen biết nàng, nàng dè dặt thận trọng ra sao. So với những danh môn khuê tú thường thấy thì hoàn toàn khác nhau, điều này làm hấn bao nhiêu lần nghi hoặc cùng ngạc nhiên.

Dần dần không tự chủ được mà quan sát nàng, liền ngay cả hấn cũng không phát hiện hấn bắt đầu chuyển trọng tâm chú ý vào nàng. Hấn biết nàng thích cái gì, ghét cái gì, chú ý nhất tới cái gì?

Từng thứ từng thứ một khiến tâm lý thay mẫu phi bồi thường cho nàng mà dần dần thay đổi....thành yêu thương nàng. Hấn tiếp cận nàng, sủng ái nàng, trân trọng giống như trân bảo.

“Thê tử kết tóc, đầu bạc răng long. Phàm là những thứ nàng muốn ta làm, ta đều sẽ làm được!”

Thanh âm Tiểu Trọng Hoa âm trầm thêm vài phần, trong đó mang theo sự dè nén, tình cảm khó diễn tả thành lời.

Nàng hiểu được hấn, nàng tiếp cận hấn. Nàng biết lúc nào hấn cần nhất là điều gì, như vậy sao hấn không yêu thương nàng đến tận xương tủy được?

Âu Dương Noãn cầm tấu só đưa cho hấn.

Tiểu Trọng Hoa mỉm cười tiếp nhận, sau khi xem xong sắc mặt liền ngưng trọng.

Trong lòng bất an, sự mong mỏi của Âu Dương Noãn thu hết vào mắt Tiểu Trọng Hoa: “Viết cái gì vậy?”

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng nói: “Tiểu Thiên Diệp liên tiếp điều động quân đội, khoảng trăm vạn quân!”

Cơ hồ muốn kinh hô ra tiếng, Âu Dương Noãn biết rất rõ điều này có ý nghĩa gì, bất giác mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Noãn Nhi!”

Cảm thấy người trong lòng bất an, Tiểu Trọng Hoa càng ôm nàng chặt hơn: “Không sao!”

Trăm vạn đại quân tiếp cận, làm sao có thể không có chuyện?

Tay Âu Dương Noãn vòng qua gáy Tiểu Trọng Hoa, vô cùng thân thiết tựa vào bả vai hần, cố gắng lưu giữ khoảnh khắc yên tĩnh này.

Lát sau nàng mới nói: “Thế cục đã như thế thì chỉ có thể binh đến tướng chặn, nước lên đất ngăn. Hiện tại chúng ta cần tranh thủ thời gian!”

Tiểu Trọng Hoa cũng không nói tiếp, tay vẫn ôn nhu như cũ. Không khí lại yên tĩnh lại, không ôn không lạnh. Âu Dương Noãn thầm than, giọng nói vừa chuyển: “Ta cảm thấy, chúng ta nên gặp Hương Tuyết công chúa một lần!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng, sau khi trầm mặc thật lâu, chung quy vẫn gật đầu.

Phủ Thái tử.

“Điện hạ...”

Người hầu thân cận của Thái tử tất cung tất kính nhìn về phía bóng

dáng kia, thấp giọng nói nhỏ.

Không chút để ý liếc mắt nhìn người hầu đang nơm nớp lo sợ, Tiểu Diễn nhếch miệng bước vào sân.

Trong viện có mấy nha đầu đang quét dọn, nhìn thấy người tới liền lấp bắp kinh hãi, nhanh chóng quỳ xuống dập đầu, không dám có chút buông lỏng.

Nhìn không tới biểu cảm của Thái tử nhưng trong lòng mọi người đều có nghi hoặc. Nơi này là nơi ở lúc trước của Thái tử phi, cũng chính là chỗ ở cũ của mẫu thân hắn.

Hắn bình thường đều không chịu vào, hôm nay sao lại đột nhiên tới đây? Cũng không hề có báo trước. Mọi người cũng chỉ dám âm thầm quan sát ngôn sắc, lặng lẽ phỏng đoán, cũng không dám ngẩng đầu lên.

Tiểu Diễn tùy ý khoát tay: “Toàn bộ lui xuống đi!”

Nhìn cũng không nhìn bọn nha đầu, hắn bước thẳng vào phòng. Đi đến cửa phòng chính, ngẩng đầu nhìn lên hai chữ ‘Tàng phòng’ đoạn chính thanh nhã. Hắn hơi trầm ngâm, liếc mi không nói.

Ninh Bảo thấy vẻ mặt Tiểu Diễn, âm thầm rung mình, lại mở miệng nói: “Thái tử, hôm nay Tương trắc phi sinh. Lâm trắc phi phái nô tỳ đến mời ngài....”

Dường như không để lời Ninh Bảo nói vào tai, Tiểu Diễn không hề quay đầu lại hỏi: “Người nói hai chữ Tàng phong này có phải có chút lạnh lẽo hay không?”

"A! Nô tài không dám nói. Đây là văn chương của Bộ hạ!"

Bị hỏi một câu bất ngờ, Ninh Bảo có chút không kịp phản ứng. Trả lời một tiếng lại lập tức ngậm miệng, mắt cũng không tự chủ mà nhìn bảng hiệu kia. Trong lòng ám đào quay cuồng, đánh giá bóng lưng đăm chiêu của Tiểu Diễn. Thái tử lúc này rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

“Ngài xem, có phải nên đến chỗ Tương trắc phi trước?”

Tiểu Diễn quay đầu lạnh lùng nhìn chằm chằm Ninh Bảo. Hắn chưa từng thấy vẻ mặt âm lãnh như vậy của Thái tử, liền e ngại không dám bước lên khuyên can.

Đúng lúc này, đột nhiên có một nha đầu chạy nhanh tới bẩm báo.

“Điện hạ, Tương trắc phi sinh cho ngài một tiểu công tử. Chúc mừng điện hạ!”

Nha đầu kia ngẩng đầu, nhìn Thái tử lịch sự nho nhã hàm chứa tươi cười lạnh nhạt, cũng không thấy vẻ gì là đặc biệt yêu thích. Tựa hồ như đây chỉ là một chuyện hết sức bình thường. Nàng nuốt nuốt nước miếng, do dự không biết có nên đem tin tức này lặp lại một lần nữa không. Nhưng nhìn lại sắc mặt Thái tử, nàng theo bản năng ngậm miệng lại.

“Noãn Nguyệt!”

Hai người đồng thời nghi hoặc nhìn nhau, không hiểu Thái tử đang nói gì. Tiểu Diễn bổ sung một câu: “Phòng này, đổi thành Noãn nguyệt!”

Sắc mặt Ninh Bảo bỗng chốc thay đổi, hắn vẫn luôn biết người trong lòng Thái tử là ai. Nhưng Thái tử vẫn luôn không nói hắn liền cũng làm bộ không biết như những người khác.

Nhưng Thái tử nay lại muốn sửa tên viện này thành Noãn nguyệt các. Đây không phải là ý nữa mà rõ ràng Thái tử đang chỉ điểm cho mọi người thấy tâm ý của mình? Điều này sao có thể?

Người nọ là Yến vương Thế tử phi a! Thân phận như vậy, Thái tử nếu cương ngạnh đoạt lấy, còn không biết sẽ tạo ra bao nhiêu tai họa? Trong tay Tiểu Trọng Hoa có hơn ba mươi vạn đại quân, Thái tử đang muốn cứng đối cứng sao?

Tiểu nha đầu kia nghe không rõ là thế nào nên đành trầm tĩnh đứng lui sang một bên, không hé răng.

Tầm mắt Tiểu Diễm dừng lên người Ninh Bảo: “Không nghe thấy sao?”

“Dạ!”

Ninh Bảo lên tiếng đáp vâng, niềm xấu trong lòng càng nặng. Vì sao vừa rồi nghe mệnh lệnh kia, hắn lại cảm thấy Thái tử dường như đã có quyết định? Trong lòng hắn nhất thời trầm xuống.

“Thế nào? Muốn báo cáo với Lâm trắc phi sao?”

Tiểu Diễm nhếch miệng, ánh mắt lạnh như băng vô tình lướt qua Ninh Bảo: “Theo ta đã hai mươi năm, ngươi thế nhưng lại dễ dàng bị một nữ nhân thu mua. Thật sự là tự tìm đường chết, ngươi nói phải không?”

Bị lãnh mâu kia xẹt qua, Ninh Bảo cúi đầu, phịch một tiếng quỳ xuống đất. Trong lòng run sợ: “Điện hạ, nô tài không dám!”

“Không dám? Không chỉ có ngươi, bao gồm cả tám hộ vệ cùng hai

mưu sĩ bên cạnh ta đều đã trở thành người của Lâm trắc phi, không phải sao? Nàng thật đúng là giỏi thu phục lòng người!” Tiểu Diễn mỉm cười.

Ninh Bảo vừa nghe, trái tim liền trầm xuống. Tính tình Thái tử, hẳn rất hiểu Tiểu Diễn nhưng vì Lâm trắc phi từng cứu hắn một mạng nên hắn bất đắc dĩ phải lựa chọn phản bội Thái tử.

Còn tưởng rằng bản thân có thể dựa vào sự hiểu biết về Thái tử có thể miễn cưỡng tránh khỏi tầm mắt nhưng hắn sao lại quên mất, Tiểu Diễn có thủ đoạn quyết đoán đủ để khiến người muốn sống không được, muốn chết không xong.

Vị Thái tử này chẳng những thông minh quyết đoán, âm hiểm độc ác mà còn thập phần đa nghi. Hiện tại như vậy chỉ sợ đã sớm nổi lên nghi ngờ, chỉ là ẩn nhẫn không phát chờ đợi thời cơ. Mà hiện tại thời cơ này rốt cục cũng đã đến.

Tiểu Diễn cười lạnh một tiếng, phát phát tay. Từ bốn phía trào ra vô số thị vệ, Tiểu Diễn bình thản nói: “Đem phản đồ này lăng trì xử tử!”

Ninh Bảo không hề phản kháng cứ thế bị kéo xuống. Trước khi đi hắn hướng Tiểu Diễn dập đầu: “Điện hạ, nô tài biết tâm tư ngài, Lâm trắc phi cũng biết. Nô tài chẳng phải muốn phản bội ngài mà là vì sợ tâm tư ngài một ngày nào đó sẽ tạo ra một náo động lớn. Nếu ép Yến vương Thế tử làm phản, chỉ sợ người chịu khổ sẽ lại là dân chúng. Điện hạ, nô tài cầu ngài hãy bỏ đi suy nghĩ hoang đường đó!”

Tiểu Diễn cười lạnh, hắn sớm đã điều tra, nếu Tiểu Trọng Hoa bị buộc làm phản có thể điều động bao nhiêu binh mã? Đầu tiên sẽ là ba mươi vạn binh lực cách kinh đô vài trăm dặm.

Nhưng Tiểu Diễn đã điều tra thế lực trong tay Tiểu Trọng Hoa không

chỉ có như vậy, người này còn nắm chặt chẽ Kim ngô vệ trong tay. Hơn nữa trong triều có vô số môn sinh, bằng hữu của Yến vương phủ. Cho dù là Thái tử, cũng không hề cố kỵ.

Nhưng cho dù Tiểu Trọng Hoa có năng lực thì tội danh tạo phản mưu nghịch đại nghịch bất đạo, trọng tội tru di cửu tộc này, hắn có thể kham nổi sao?

Nghĩ như thế Tiểu Diễn liền thấy khả năng tạo phản của Tiểu Trọng Hoa nhỏ đi rất nhiều.

Còn nữa, nếu Tiểu Trọng Hoa thực sự tạo phản chỉ sợ cũng không dễ dàng. Không nói đến trong kinh đô chính tay hắn bố phòng, con người Tiểu Trọng Hoa chưa chắc động được.

Chỉ cần thân tín lưu dương của hắn nếu kinh đô xảy ra chút biến cố nào, bốn mươi vạn binh mã ngoài kinh sẽ lập tức dẫn đầu vào kinh, các đội quân trên đường cũng sẽ hưởng ứng.

Bất luận thế nào, Tiểu Diễn hắn cũng không thua! Vậy, vì sao không đoạt lấy Âu Dương Noãn?

Tiểu Diễn dăm chiêu. Thật lâu sau nội tâm kích động mới từ từ bình tĩnh.

Không còn bàng hoàng thần sắc của hắn dần dần lạnh lẽo, hắn chậm rãi mở miệng: “Truyền ý chỉ của ta, từ ngày hôm nay giám lỏng Lâm trắc phi tại Mặc hà trai!”

Chương 404: Đại kết cục 1

(Quyển 1)

Tang sự của Tiểu Trọng Quân thuận lợi xong xuôi Âu Dương Noãn rốt cục mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Không khí sáng sớm rất tươi mát, ở trong phòng cũng có thể nghe thấy tiếng chim hót cùng tiếng ve kêu.

Âu Dương Noãn đứng dậy, theo thói quen hỏi: “Thế tử đã xuất môn sao?”

Hồng Ngọc cùng Xương Bồ nhìn nhau, Hồng Ngọc nói: “Dạ!”

Nàng cúi đầu có chút không yên nói: “Thế tử sáng sớm đã cùng Hương Tuyết công chúa tiến cung. Thế tử nói sẽ ở trong cung dùng bữa, bảo tiểu thư không cần chờ!”

Âu Dương Noãn hơi hơi sững sốt.

Tuy rằng là chuyện đã sớm dự tính nhưng khi chợt nghe, trong lòng nàng vẫn có chút không thoải mái. Vì sao không trực tiếp nói với nàng, mà phải chờ nàng chủ động đến hỏi?

“Thế tử còn nói gì nữa?”

Hồng Ngọc nhìn thoáng qua sắc mặt của nàng, vắt óc suy nghĩ nửa ngày hận không thể đem về mặt tinh tế của Tiểu Trọng Hoa trước khi đi diễn tả lại một lần.

“Không có gì nữa!”

Không biết vì sao, Âu Dương Noãn có chút thất vọng. Sau đó nàng lại nói với chính mình đây chẳng phải là điều nàng hy vọng sao?

Tiểu Trọng Hoa chẳng qua chỉ là chiếu theo ý của nàng, diễn một vở kịch để những người Cao Xương trốn ở nơi bí mật nhìn thấy. Lúc này nàng chẳng phải nên sắm vai thê tử hiền lương ủy ủy khuất khuất sao?

Nhưng là ngày thứ hai, ngày thứ ba..., nàng vẫn không nhìn thấy bóng dáng Tiểu Trọng Hoa.

Mỗi một buổi tối hắn đều đợi nàng ngủ mới về, làm hại nàng luôn ngủ không an ổn. Cũng muốn hỏi mọi chuyện diễn tiến thế nào nhưng nhìn thấy vẻ mệt mỏi của hắn lại thôi. Mà hừng đông, sau khi nàng thức dậy thì hắn cũng đã rời đi.

Bất tri bất giác, nửa tháng đã qua đi, giữa hai người không có cách nào nói chuyện nghiêm túc. Tâm tình Âu Dương Noãn không biết vì sao có chút bức dọc.

Gió nổi, Âu Dương Noãn đi đến dưới hành lang, Hồng Ngọc nhanh chóng phủ thêm áo choàng cho nàng.

“Tiểu thư, ngài phải chú ý bảo trọng thân mình! Bên ngoài gió lớn, ngài vẫn nên trở về sớm thôi!”

Âu Dương Noãn cười lắc lắc đầu: "Không cần lo lắng như vậy! Ta chỉ đi dạo trong viện một chút thôi!”

Đúng lúc này, Xương Bồ đến bẩm báo nói: "Tiểu thư, ông chủ Trần bảo trai tới, ngài muốn gặp hay không?”

Âu Dương Noãn cười rộ lên: “Cho hấn vào đi!”

Tiểu nha đầu liền mang theo Vương chương quỳ đi tới phòng khách. Vương chương quỳ dè dặt cẩn trọng mở trap ra, bên trong lập tức sáng chói. Một chi sai, một vòng cổ, một lắc tay, còn có trâm cài, giao nhân lệ sáng rọi bóng chiếu tràn đầy toàn bộ đại sảnh.

“Quả nhiên là kỹ thuật tinh xảo, ông chủ Vương vất vả rồi!”

Những viên giao nhân lệ này vốn để trong trap, nhưng Tiểu Trọng Hoa vẫn phái người làm thành trang sức.

Lúc đầu Âu Dương Noãn còn có chút phản đối nhưng hiện tại nhìn những trang sức đẹp đẽ trong trap liền không thể nói lời cự tuyệt nữa.

“Chỉ cần Thế tử phi hài lòng, lão hủ tự nhiên tận tâm hết sức!” Vương chương quỳ mỉm cười.

Âu Dương Noãn cười cười, nhất thời làm người ta cảm thấy phòng đầy ánh sáng, quả thực là thanh lệ không gì sánh nổi.

Vương chương quỳ ngậy người, thầm nghĩ người người đều nói vị Thế tử phi này bình thường hết sức xinh đẹp. Hiện tại hấn thấy, xinh đẹp chỉ là phụ, quan trọng nhất là cảm giác như gió xuân mà nàng mang đến.

Âu Dương Noãn vẫy tay gọi quản sự dẫn Vương chương quỳ đi lĩnh ngân lượng. Vương chương quỳ cảm tạ rồi rời đi.

"Tiểu thư, châu sai này thật đẹp. So với mũ phượng của Lâm trắc phi còn đẹp hơn!" Xương Bồ mở to hai mắt.

Đúng vậy, Âu Dương Noãn cười nhẹ. Giao nhân lệ chế thành châu sai, đúng là rực rỡ lóa mắt, ngay cả nàng cũng có chút thần mê.

“Đi lấy tráp thượng đẳng mang tới đây. Hôm nay là sinh thần Lỗ vương phi, khi đi dự tiệc ta sẽ mang châu sai này tới!”

Lỗ vương phi thích nhất là giao nhân lệ. Khi nghe nói nàng có nhiều giao nhân lệ, còn từng bóng gió hồi lâu, hôm nay mang tới không biết sẽ vui như thế nào. Tranh thủ tình cảm của phu thê Lỗ vương phi nhưng thực chất quan trọng nhất là làm cho họ bảo trì sự trung lập.

Âu Dương Noãn một bên nhẹ giọng phân phó, một bên đoan trang nhìn sắc trời. Thầm nghĩ Tiểu Trọng Hoa hẳn là nhớ hôm nay có yến hội, vẫn nên chờ hẵn cùng xuất phát mới thỏa đáng.

Nhưng nàng chờ đến trưa cũng không thấy bóng dáng Tiểu Trọng Hoa trở về. Thời gian đã muộn, không thể tiếp tục chần chừ. Nàng phân phó Hồng Ngọc chuẩn bị xe ngựa.

Hồng Ngọc đi ra ngoài phân phó, nhưng mà rất nhanh, sắc mặt Trương quản sự liền cổ quái tiến vào. Hắn cung kính chấp tay cúi đầu, dùng giọng điệu trấn định nói: “Thế tử phi, Thế tử đã mang theo Hương Tuyết công chúa đến Lỗ vương phủ dự tiệc!”

Âu Dương Noãn sững sốt, sau đó nhú mày: “Oh, thế nào mà Thế tử trở về cũng không nói cho ta?”

“Cái này....”

Trên mặt Trương quản sự mồ hôi lạnh chảy xuống. Thế tử xưa nay vừa trở về đều sẽ hồi Hạ tâm đường. Hôm nay lại ở thư phòng rửa mặt chải đầu thay xiêm y liền đi Lỗ vương phủ. Điểm chết người là

bên cạnh còn mang theo Mộ Hương Tuyết. Cái này cũng không phải chuyện đùa giỡn.

Kinh ngạc cùng với chua xót xa lạ. Âu Dương Noãn cố giữ vững trấn định, trong lòng thuyết phục bản thân, chỉ là vì giấu tai mắt của người khác Tiểu Trọng Hoa mới để Mộ Hương Tuyết bên cạnh...

Chỉ là ở bên ngoài diễn trò cũng liền thôi, vì sao hồi phủ rồi vẫn diễn? Rõ ràng có thể nói rõ với nàng, vì sao ngay cả bóng dáng cũng không thấy? Chỉ là diễn kịch mà phải làm đến mức này sao? Có phải có chút quá mức hay không?

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: “Đem châu sai đến Lỗ vương phủ đi!”

“Dạ!”

Lúc này trên yến hội, tất cả mọi người có mặt đều trợn mắt há hốc miệng. Yến vương Thế tử luôn ái ân như mạng nay lại không mang theo Âu Dương Noãn tham dự mà ngược lại cố ý mang theo Hương Tuyết công chúa khuynh quốc khuynh thành kia.

Nghe nói trên yến hội Lỗ vương vô cùng vui sướng, còn bảo mọi người bắn tên tỷ thí, cầu Hương Tuyết công chúa hiển vũ.

Tiểu Trọng Hoa vẫn luôn không tham gia mấy loại tiết mục này cư nhiên lại có thái độ khác thường. Vì tranh đoạt nụ cười của mỹ nhân mà đứng thứ nhất.

Mộ Hương Tuyết một điệu múa khuynh thành, khuynh đảo vô số ánh mắt, càng khiến vô số lời đồn nhảm xuất hiện.

Lúc Âu Dương Noãn nghe những lời đồn đó, động tác uống trà cũng dừng lại một chút. Sau đó lại cúi mắt, thản nhiên nói: “Nam nhân đều

có mới nói cũ, ta có cách nào khác đâu?”

Tiểu Nhiên quận chúa tức giận đến mặt đều đỏ, bỗng chốc từ ghế bật dậy: “Ta đi tìm đường ca nói lý. Huynh ấy sao dám đối xử với tỷ như vậy? Tỷ là nữ nhi của đại công chúa a! Công chúa cô cô nhất định sẽ tìm huynh ấy tính sổ!”

Âu Dương Noãn chỉ nhàn nhạt cười: “Nếu hấn thực sự cố kỵ thì sao lại giống trống khua chiêng như vậy? Chẳng qua là vì muốn nói cho ta biết, hấn không hề úy kỵ bất luận kẻ nào mà thôi!”

Tiểu Yên Nhiên há to miệng, không thể tin nói: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Tuy rằng biết rõ Tiểu Trọng Hoa đang diễn trò, cố ý cùng Mộ Hồng Tuyết thân cận để Cao Xương tin là thật, để che ánh mắt địch nhân, tranh thủ chuẩn bị thời gian chiến tranh. Nhưng lúc Âu Dương Noãn nói những lời này, không biết vì sao, đáy lòng vẫn tràn đầy cảm giác rầu rĩ như trước

“Công chúa xinh đẹp như vậy, ta lại là nữ tử có thai, lấy gì so sánh với nàng đây?”

Tiểu Nhiên tức không nói nên lời: “Tỷ tỷ sao lại chán nản thất vọng như vậy? Đừng lo lắng, còn có Tước Nhi a! Hấn tuyệt đối sẽ không để đường ca làm vậy!”

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Nhiên mặt đầy căm phẫn, cười lắc lắc đầu.

Tiểu Nhiên đi được hai canh giờ, quả nhiên Âu Dương Tước liền tìm đến.

“Tiểu thư, không hay rồi! Đại thiếu gia chạy đến thư phòng Thế tử, còn....còn...” Xương Bò vừa thở hồng hộc vừa nói.

Âu Dương Noãn ngẩn ra, cấp tốc đứng lên: "Làm sao vậy?"

Xương Bò vẻ mặt cầu xin: "Hộ vệ của Thế tử không cho hấn vào, hấn vẫn đi vào. Kết quả đã thương hơn mười hộ vệ!"

“Mau gọi hấn qua đây!”

Âu Dương Noãn liên thanh nói, Tước Nhi hiện tại đã không khiến nàng phải lo lắng, sao nay còn làm chuyện lỗ mãng như vậy?

Nàng đâu biết rằng Âu Dương Tước hận nhất là người khác khi nhục tỷ tỷ. Vừa nghe Tiểu Trọng Hoa mang nữ nhân khác đi dự tiệc hấn liền lập tức đánh đến cửa. Vừa vặn Tiểu Nhiên về nhà thêm mắm dấm muối, hấn đã bị chọc giận đến điên rồi, nơi nào còn chú ý cái gì?

“Nhưng...nô tỳ sợ đại công tử không nghe lời nô tỳ!”

“Nếu hấn không đến, người bảo hấn không cần nhận người tỷ tỷ này nữa!”

Âu Dương Noãn hỗn hển nói, chỉ cảm thấy hít thở không thông, cơ hồ muốn ngã xuống. Hồng Ngọc vội vàng đỡ lấy nàng, liên thanh nói: “Xương Bò, không cần nhiều lời, mau đi đi!”

Xương Bò sợ tới mức mặt trắng bệch, nhanh chóng chạy ra ngoài. Không đến nửa canh giờ, Âu Dương Tước mặt âm trầm bước vào, khóe miệng bầm xanh.

Âu Dương Noãn đau lòng nói: “Đệ điên rồi sao? Chạy đến Yến vương phủ nháo cái gì?”

Âu Dương Tước ngẩng đầu, gương mặt xanh ngọc nhiễm một tầng hàn sương. Con người tối như mực cơ hồ muốn bốc cháy.

“Tỷ tỷ, Tiểu Trọng Hoa thật sự là hơi quá đáng!”

Âu Dương Noãn cưỡng chế đau lòng, lạnh lùng nói: “Ta không cho đệ làm loại chuyện dư thừa này!”

Âu Dương Tước không dám tin nhìn nàng: “Tỷ là tỷ tỷ của ta, chẳng lẽ tỷ bị ủy khuất ta cũng không thể vì tỷ đòi công đạo sao?”

“Công đạo? Đệ đường đường là một tướng quân, lại đi dả thương hộ vệ, đệ muốn mọi người toàn kinh đô nói ta không biết dạy đệ sao? Hẳn là vì cho đệ mặt mũi nên mới không chịu gặp, đệ lại vẫn cứ nháo xông vào. Đệ có thân phận gì? Muốn mọi người đều biết sao?”

Giận dữ của Âu Dương Tước cũng không hề biến mất: “Người khác nói thế nào ta đều mặc kệ, ta không thể để tỷ phải chịu ủy khuất!”

Âu Dương Noãn tuy rằng cảm động, nhưng cũng khó chịu trong lòng. Cho dù Tiểu Trọng Hoa chỉ là diễn kịch cũng không nên dả thương đệ đệ nàng. Hẳn nên biết Âu Dương Tước dù bị thiếu một sợi lông nàng đều sẽ vô cùng đau lòng, hẳn vì sao còn bảo nhiều hộ vệ ngăn cản như vậy?

Nàng đi qua, nhẹ nhàng sờ khóe miệng Âu Dương Tước: “Hong Ngọc, mau mang thuốc lại đây!”

Âu Dương Tước lại nắm chặt tay nàng: “Tỷ tỷ, vì sao tỷ không tức giận?”

Âu Dương Noãn hết sức tâm bình khí hòa nói: “Vì sao phải tức giận?”

Mọi chuyện ta đều biết, cũng là ta bảo hấn đi đâu cũng mang theo Mộ Hương Tuyết. Để hai người họ giả thân mật trước mặt mọi người!"

"Cái gì?" Âu Dương Tước cơ hồ không thể tin được lỗ tai mình.

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: "Mộ Hương Tuyết đã cung cấp cho chúng ta một mật báo. Nửa tháng trước Cao Xương cùng Nam Chiếu đã cấu kết với nhau, Cao Xương sẽ cử ra năm mươi vạn đại binh, Nam Chiếu một trăm vạn đồng thời công kích biên cảnh Đại Lịch, thừa dịp Đại Lịch không kịp chuẩn bị sẽ liên thủ đánh vào kinh đô. Cao Xương muốn tài phú Đại Lịch, Tiểu Thiên Diệp muốn ngai vàng!"

Âu Dương Tước đầu tiên là khiếp sợ, sau đó lắc đầu: "Điều đó không có khả năng! Phía đông cùng phía nam biên cảnh nước ta đều có..."

"Nếu bọn họ bị quan to lộc hậu mua chuộc, tùy ý đối phương sử dụng?" Âu Dương Noãn thờ dài nói.

"Lời tỷ nói là thật?"

Đôi mắt tối đen của Âu Dương Tước chậm rãi hiện lên vẻ hoài nghi: "Mộ Hương Tuyết có thể cung cấp tin tức giả?"

"Chúng ta ngốc đến nỗi có thể dễ dàng bị nàng lừa gạt sao? Tin tức này đương nhiên đã được xác nhận!"

Âu Dương Noãn nhẹ giọng, hòa hoãn nói: "Mà nhiệm vụ của Mộ Hương Tuyết chính là ở kinh đô Đại Lịch nghĩ mọi biện pháp khiến Tiểu Trọng Hoa cùng Tiểu Diễn tranh đấu, để bọn họ nghêu sò tranh chấp. Đợi đến khi lưỡng bại câu thương, chính là lúc bọn họ công thành!"

"Một trăm năm mươi vạn đại quân, mà hơn nửa năm nay Đại Lịch luôn nghỉ ngơi lấy sức, tất cả mọi người đều cho rằng đã thái bình. Ngay cả chỉ một từ chiến tranh thôi cũng khiến người ta căm thù tận xương tủy!"

"Quân lương Tiểu Diễn đều đã dùng chẵn tại, trong quân đội cũng không đủ lương thảo dùng cho tác chiến trường kỳ, cũng không đủ ngựa, vũ khí để chống đối lại với một trăm năm mươi vạn quân. Tước Nhi, chúng ta cần thời gian, đệ đã hiểu chưa?"

Trong đầu Âu Dương Tước liên tiếp xoay chuyển, hắn bật thốt lên: "Cho nên Tiểu Trọng Hoa cùng Mộ Hương Tuyết không có gì hết, tất cả đều là diễn kịch? Vì mong tể Cao Xương và mật thám Nam Chiếu, để bọn họ cho rằng Yến vương Thế tử mê luyện sắc đẹp của công chúa để chúng ta tranh thủ chuẩn bị cho thời gian chiến tranh?"

Âu Dương Noãn thấy hắn rốt cục cũng nghĩ được liền khen ngợi gật gật đầu: "Đúng vậy, người Cao Xương muốn dùng tổn thất ít nhất để đổi lấy thắng lợi lớn nhất. Bọn họ đang chờ công chúa đem Thái tử cùng Yến vương Thế tử mê hoặc thần hồn điên đảo. Để hai người tranh giành nhau, sau đó bọn họ sẽ lựa chọn thời cơ!"

"Nhưng....Mộ Hương Tuyết vì sao phải trợ giúp chúng ta?"

"Cái này....lại là một câu chuyện khác. Mặc kệ nàng vì sao lại phải giúp đỡ chúng ta, hai bên truyền tin tức là sự thật. Người Cao Xương cùng Nam Chiếu lợi dụng biểu hiện giả dối mậu dịch nơi biên cảnh, để bọn lính ngự trang thành bình dân, cuồn cuộn không ngừng đổ vào biên cảnh. Hiện tại chỉ sợ đã tập kết xong, chỉ còn chờ vận sức phát động!"

Âu Dương Tước không nghĩ đây là sự thật nhưng nghe lời Âu Dương Noãn nói, hắn trầm tư một chút liền đồng ý. Tiểu Trọng Hoa

không phải là người dễ tin người, nếu đã đồng ý làm vậy thì tin tức này nhất định là vô cùng xác thực. Chỉ là....

“Tỷ tỷ, vậy rất ủy khuất cho tỷ!”

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng lắc đầu: “Không ủy khuất, nếu để Tiểu Thiên Diệp làm hoàng đế, triều đình sẽ lại phải trải qua một trận huyết tinh tẩy trừ!”

Tiểu Thiên Diệp sẽ không giết nàng, nhưng còn những người khác thì sao? Chỉ sợ một người hấn cũng không giữ lại. Đến lúc đó những người nàng quan tâm cũng khó thoát khỏi cái chết. Âu Dương Noãn cắn răng, đây là bất đắc dĩ.

“Nhưng hai người cũng nên nói với ta trước một tiếng!” Âu Dương Tước còn có chút không phục.

“Đến thời điểm cần cho đệ biết chính là khi cần đệ dốc sức. Còn những lúc khác đệ phải làm ra bộ dáng không chịu nổi khuất nhục, hiểu chưa?” Âu Dương Noãn nhắc nhở hấn.

Âu Dương Tước nở nụ cười, nói: “Được, mọi chuyện đều nghe tỷ!”

Âu Dương Noãn đã tính toán tốt thời gian, rất nhanh Tiểu Trọng Hoa sẽ chủ động tìm Âu Dương Tước. Vì kế hoạch này rất cần sự phối hợp của hấn, cho nên nàng mới đem hết thảy nói với đứa nhỏ này.

Nhìn bóng lưng rời đi của Âu Dương Tước, Hồng Ngọc cẩn thận nói: “Tiểu thư, ngài cũng đã biết tất cả chỉ là diễn kịch, vì sao còn không vui?”

Biết là một chuyện, tịch mịch lại là một chuyện khác. Nhất là một người vốn suốt ngày đối với mình hỏi han ân cần, nâng niu trong lòng

bàn tay đột nhiên lại ân cần với người khác. Tư vị này thật sự khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Buổi tối, Tiểu Trọng Hoa trở lại, Âu Dương Noãn mỉm cười ngẩng đầu hỏi: “Đã dùng bữa tối chưa?”

Tiểu Trọng Hoa mỉm cười nhìn nàng: “Ta đã dùng rồi!”

Âu Dương Noãn hơi hơi dừng lại: “Hôm nay vì sao muốn cho người đa thương Tước Nhi?”

Tiểu Trọng Hoa nhẹ nhàng nhún mày, trả lời: "Bọn hạ nhân không hiểu chuyện. Ta đã dặn dò qua nếu hắc đế nhất định phải ngăn lại nhưng không được đa thương người. Chẳng qua là hắc đế cũng đánh Kim Lương gãy ba cái xương sườn!"

Âu Dương Noãn kinh ngạc một chút, thật ra nàng không nghĩ Âu Dương Tước lại dùng sức mạnh như vậy.

Cũng phải, hắc đế hiện tại đã không còn là thiếu niên gầy yếu bên người nàng nữa. Nếu hắc đế chịu thiệt những người khác chỉ sợ cũng phải nằm giường ba tháng. Đã như vậy, nàng cũng không nên dây dưa vấn đề này nữa.

“Từ ngày mai, nàng dạy cho Mộ Hương Tuyết một ít quy củ Đại Lịch đi!”

Tươi cười của Âu Dương Noãn hơi cứng lại.

Tiểu Trọng Hoa còn nói thêm: "Khi ta mang Mộ Hương Tuyết ra bên ngoài, nàng ta lại không hiểu rõ quy củ của nữ tử quý tộc. Lâu ngày sẽ khó tránh khiến người ta cảm thấy quái dị!"

“Chỉ là diễn kịch mà thôi, cần phải làm đến mức vậy sao?”

“Đã là diễn kịch thì cũng phải làm cho tới. Nàng không phải đã nói muốn lừa được ánh mắt Tiểu Diễn sao?”

Nhìn Tiểu Trọng Hoa, Âu Dương Noãn thật lâu không nói gì, cũng không động đậy. Ngón tay cầm chén trà siết càng mạnh, cho đến khi các đốt ngón tay đều trắng bệch.

Sau một lúc lâu sau, nàng mới trả lời: "Được! Ta sẽ làm như lời chàng nói!"

Âu Dương Noãn bắt đầu dạy hết cho Mộ Hương Tuyết nên giao tiếp với nữ tử quý tộc Đại Lịch như thế nào.

Mộ Hương Tuyết tuy rằng là công chúa Cao Xương nhưng đối với rất nhiều kiêng kỵ của người Đại Lịch đều không rõ, nhất là giao tiếp giữa nữ tử trong tầng lớp thượng lưu.

Chỉ là tuy là người dị quốc nhưng cũng rất thông minh lanh lợi, bất luận chuyện gì chỉ cần được dạy nàng sẽ học rất nhanh. Chỉ hơn nửa tháng sau, nàng liền đem tâm tư mọi người đều nhất thanh nhị sở. Biết ai thích nhất cái gì, ai có hứng thú với cái gì, nói đề tài gì thì sẽ khiến mọi người cao hứng, đề tài gì mọi người đều không muốn đề cập đến...

Rất nhanh Mộ Hương Tuyết đều khiến người khác yêu thích.

Bất luận là yến hội lớn nhỏ Tiểu Trọng Hoa cũng không muốn Âu Dương Noãn cùng đi. Hắn đều mang theo Mộ Hương Tuyết.

Thái độ của Tiểu Trọng Hoa với nàng cũng dần dần thay đổi.

Vẻ mặt của hắn vẫn ôn nhu như trước, khi nói chuyện với nàng miệng vẫn không nhanh không chậm như vậy. Chỉ là thời gian hắn xuất hiện trước mặt nàng càng ngày càng ít, cho dù thực sự thấy hắn nàng cũng có thể cảm thấy ánh mắt hắn đã thay đổi, đã không còn như xưa nữa....

Âu Dương Noãn dần dần cũng ít cười hơn, trở nên càng trầm mặc hơn xưa. Tuy rằng biết rõ hắn đang diễn kịch nhưng mỗi khi nàng quay đầu lại không thấy ánh mắt chuyên chú của hắn, trong lòng luôn vắng vẻ. Nàng rốt cuộc ý thức được ở trong lòng nàng Tiểu Trọng Hoa đã trở thành người không thể thiếu.

Âu Dương Noãn ở trong đại sảnh, đang nói chuyện với Trương quản sự về những chuyện gần đây trong phủ. Trùng hợp Mộ Hương Tuyết lại đến.

Mộ Hương Tuyết đứng ngoài cửa, nghe thanh âm của Âu Dương Noãn, vừa bước vào liền cười nói: “Có thai còn bận rộn như vậy, người vất vả rồi!”

“Hôm nay không cùng Thế tử xuất môn sao?”

Âu Dương Noãn bật thốt lên, nhưng sau đó nàng liền ý thức được mình hỏi sai nên đành cười cười.

“Trọng Hoa hôm nay phải tiến cung!”

Mộ Hương Tuyết nhẹ giọng trả lời, thần thái thông dong, không hề có nửa điểm chột dạ. Nàng bước đến gần, lại nói: “Loại chuyện vặt vãnh này chắc chắn khiến người hao tổn không ít tâm lực. Sau này từ từ giao ta xử lý người mới có thể thoải mái một chút!”

“Cái này không phiền người lo lắng!” Âu Dương Noãn cười nói.

“Nhưng đây là ý của Trọng Hoa!”

Mộ Hương Tuyết cong môi, cười đến là đẹp: “Đúng rồi, Trọng Hoa nói có một cuộn gấm vóc trong kho hàng, hắn muốn tặng người khác. Nhưng chìa khóa lại ở chỗ người, hắn dẫn ta tới chỗ người lấy chìa khóa!”

Âu Dương Noãn biến sắc, tươi cười nhất thời cứng đờ. Nàng nắm chặt tay, một lúc lâu sau cũng không nói gì.

Kho hàng nhỏ kia là của cá nhân Tiểu Trọng Hoa, cũng không phải thuộc về Yến vương phủ. Đó không chỉ đơn giản là một chùm chìa khóa, đó là đại biểu cho sự tín nhiệm của hắn với nàng. Tiểu Trọng Hoa vì sao muốn nàng giao cho Mộ Hương Tuyết?

“Chìa khóa hắn tự mình đến lấy!” Âu Dương Noãn nói, vẫn trấn định như thường, thậm chí còn lộ ra tươi cười.

Mộ Hương Tuyết nhìn nàng, tươi cười trên mặt có chút tiếc hận, chung quy vẫn không nói gì thêm.

Lúc đi ra đại sảnh, Âu Dương Noãn cơ hồ đứng không vững, cũng may Hồng Ngọc kịp thời đỡ lấy. Nàng nhìn Âu Dương Noãn, cơ hồ muốn nói lại thôi. Dường như có gì muốn nói nhưng chung quy vẫn duy trì trầm mặc.

Buổi tối lúc Tiểu Trọng Hoa trở về, Âu Dương Noãn đem chuyện này nói ra. Sau đó hỏi: “Chàng muốn ta đem chìa khóa giao cho Mộ Hương Tuyết sao? Chàng cũng biết đây là có ý gì?”

Tiểu Trọng Hoa nhìn nàng ôn nhu cười, nhất thời đau lòng. Nhưng vẫn buộc phải cứng rắn: “Ta đã đáp ứng chuyện này rồi, không thể

lật lọng!”

Tươi cười của Âu Dương Noãn nhất thời cứng đờ. Hơn nửa ngày nàng lạnh lùng nhìn hắn: “Ta mới là thê tử của chàng, nàng chỉ là một người ngoài, không phải sao? Ở trong lòng chàng, chẳng lẽ ta còn không bằng một người ngoài?”

"Đương nhiên không phải!"

Tiểu Trọng Hoa bật thốt lên, sau đó hắn xoay mặt đi không dám nhìn Âu Dương Noãn, sợ bị nàng nhìn ra sự đau đớn trong lòng hắn: “Hai người không giống nhau!”

Nói xong lời này đầu hắn cúi xuống.

"Không giống?" Âu Dương Noãn cười lạnh: “Cái gì không giống?”

Tiểu Trọng Hoa trầm mặc, thật lâu sau không trả lời.

Rốt cục, Âu Dương Noãn thở dài: “Nếu chàng muốn vậy, thì tùy chàng!”

Nói xong nàng cũng không nói tiếp nữa.

Lúc nghỉ ngơi, Tiểu Trọng Hoa lại đột nhiên nói: “Nàng chờ ta một lát, ta đi một chút sẽ trở lại!”

Âu Dương Noãn nhìn hắn đi ra ngoài, đoán rằng hắn đến tìm Mộ Hương Tuyết thì không khỏi lạnh lùng cười. Hay là nàng đã tự nâng đá đập vào chân mình, dẫn sói vào nhà sao?

Chờ khi Tiểu Trọng Hoa trở lại, trong phòng đã để thùng tắm, đổ đầy nước ấm.

Âu Dương Noãn làm như chưa từng phát sinh chuyện gì. Nàng mặc đồ ngủ màu trắng, tóc dài buông xõa, xinh đẹp như tiên tử lạc xuống trần gian, như mới tắm rửa xong.

Thấy hần tiến vào liền ôn hòa nói: “Sao lại đi lâu như vậy? Ta đã bảo người thay đổi nước sạch. Chàng mau tắm rồi nghỉ ngơi!”

“Được!”

Tiểu Trọng Hoa kiệt lực dờn ánh mắt khỏi người nàng. Hần không biết, rõ ràng vừa rồi nàng rất mất hứng, vì sao hiện tại lại như chưa từng có gì phát sinh? Nếu nàng không thêm để ý, vậy những chuyện hần làm không phải đều uổng phí sao?

Không! Không thể như vậy!

Hần nhanh chóng cởi y phục rồi bước vào thùng nước.

Lúc Tiểu Trọng Hoa tắm rửa, chưa bao giờ có hạ nhân hầu hạ.

Âu Dương Noãn tự mình mang khăn tới, sau đó vén sơ tóc hần rồi mới đứng một bên nhìn hần tắm rửa, khẽ mỉm cười cùng hần nói chuyện, giống như bình thường vẫn làm.

“Ta thấy công chúa rất thông minh, học cái gì cũng đều rất nhanh!”
Nàng nhẹ nhàng băng quơ nói.

Tiểu Trọng Hoa bưng tỉnh, thuận miệng nói: “Đúng vậy, Hương Tuyết là một nữ nhân thông minh!”

Đúng vậy, rất thông minh nhưng không có biện pháp làm người ta yêu thích, cũng không có biện pháp tiến vào trái tim hần.

Âu Dương Noãn cũng không biết suy nghĩ của hắn, trong lòng thờ dài cười nhẹ: “Trọng Hoa, chỉ là ta cảm thấy, lần này nàng trở lại chàng tựa hồ như có chút thay đổi, không giống trước kia!”

Chương 405: Đại kết cục 2 (Quyển 1)

Âu Dương Noãn là người nội liễm, nếu nàng không thương tâm thì tuyệt đối sẽ không nói như vậy. Nhưng nàng lại không biết, cho dù chỉ là một câu băng quơ của nàng Tiểu Trọng Hoa đều không thể quên.

Trong lòng Tiểu Trọng Hoa đau đớn khó chịu nhưng vẫn mỉm cười nói: “Đúng vậy! Công chúa là một người đáng thương. Noãn Nhi, nàng từng khuyên ta trong lòng đừng có khúc mắc với Hương Tuyết. Hiện tại nàng ta lại nguyện ý trợ giúp kế hoạch của chúng ta, ta đã rất cảm kích!”

"Huống chi, công chúa trừ bỏ Yến vương phủ thì không còn chỗ dựa vào. Ta đã có năng lực, tự nhiên cũng nên chiếu cố công chúa. Đây chẳng phải cũng là tâm nguyện của nàng sao?"

Âu Dương Noãn nghe xong, tâm bình khí hòa nở nụ cười: "Trọng Hoa, chàng muốn chăm sóc Mộ Hương Tuyết ta đương nhiên không phản đối. Chỉ là ta cảm thấy công chúa là một cô nương còn trẻ, không những có thể sống sót trong cung đình mà còn có thể lấy được tin tức trọng yếu cơ mật, tựa hồ không phải chỉ là kẻ đầu đường xó chợ. Hiện tại là thời kỳ mẫn cảm, ta lo lắng nàng ta có dự tính khác. Nếu trong lòng chàng hiểu thì về sau ta sẽ không bao giờ nói đến nữa!"

Tiểu Trọng Hoa hết sức duy trì tươi cười bình tĩnh: “Lo lắng của nàng ta tự nhiên hiểu. Nếu không có ta dẫn đi, Mộ Hương Tuyết ngay cả Yến vương phủ cũng không thể đi ra. Trong phủ này lại do

nàng quản lý, sẽ không có gì bại lộ. Công văn của ta đều không mang về, ngoại trừ nàng và ta thì ta cũng không cùng người ngoài bàn việc. Cho dù công chúa có tâm tư khác cũng không ảnh hưởng đến đại cục của chúng ta. Điểm này nàng cứ yên tâm!”

Âu Dương Noãn tự nhiên cũng biết, biểu hiện của Mộ Hương Tuyết quả thật quy củ, căn bản sẽ không tạo ra nhiều loạn gì.

Nhưng điều nàng lo lắng không phải đối phương sẽ làm gì trên phương diện chính trị mà là....bất tri bất giác nàng ta sẽ đoạt đi phụ quân của mình. Cho nên nàng chỉ cười.

“Phải không? Nhìn hai người, thực ra lại rất giống mọi người nói, rất xứng đôi. Mộ Hương Tuyết a, thật sự là một mỹ nhân, dung nhan như họa, phong tình như thơ. Là người mà trên đời này có ít nam nhân không động tâm, có phải không?”

Tiểu Trọng Hoa lại không trả lời, chỉ trầm mặc, ánh mắt tối đen nhìn không ra chút tình cảm.

Âu Dương Noãn nhìn nhìn hắn, trái tim chậm rãi trầm xuống, xoay mặt đăm chiêu, cũng không tiếp tục nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau Âu Dương Noãn lại nghe Hồng Ngọc nói Tiểu Trọng Hoa rạng sáng liền đã rời đi. Âu Dương Noãn nghe xong, khóe miệng liền dần xuất hiện ý cười chua xót.

Trọng Hoa, vì sao giữa chúng ta lại biến thành một loại quan hệ có lẽ?

Nhưng ta không cần hư tình giả ý như vậy. Chàng làm vậy là vũ nhục tình cảm của ta, cũng là vũ nhục chính bản thân chàng.

Ở trong lòng chàng, ta rốt cuộc là người như thế nào? Rốt cuộc dưới đáy lòng chàng cất giấu bí mật gì? Vì sao lại lại trầm mặc với ta? Thậm chí thông đồng với người khác gạt ta?

Âu Dương Noãn hận nhất chính là lừa dối, mặc kệ là dạng lừa dối gì....Điều này làm lòng nàng dần lạnh xuống.

Hồng Ngọc đến hầu hạ Âu Dương Noãn thức dậy. Nàng tâm bình khí hòa ngồi dậy, trên mặt một tia biểu cảm cũng không có, trong mắt lại chớp động lạnh nhạt hờ hững như thời gian trước khi nàng xuất giá.

Mãi đến lúc này nàng mới cảm thấy toàn thân lạnh lẽo như đi vào hầm băng, tay chân cứng ngắc, hành động đứng lên cũng có chút khó khăn.

Miễn cưỡng đứng lên, Âu Dương Noãn liền bảo Hồng Ngọc cùng nàng đi dạo trong hoa viên.

Đến nơi lại bỗng nhiên nghe thấy tiếng nói chuyện, nàng nghe thấy thanh âm quen thuộc liền theo bản năng kéo Hồng Ngọc cùng tránh đi. Người trước mắt đúng là Tiểu Trọng Hoa cùng Mộ Hương Tuyết.

Nhưng thái độ của Tiểu Trọng Hoa lại khác thường, đang cùng Mộ Hương Tuyết nói cười, rất thân mật. Tình cảnh này làm Âu Dương Noãn phải ngưng mắt nhìn.

Mộ Hương Tuyết một thân y phục màu vàng chanh, dây kết trên trâm cài thật dài rủ xuống, đang mỉm cười nói: “Ta thấy Thế tử phi gần đây có chút không được vui!”

Đáy mắt Tiểu Trọng Hoa thế nhưng lại có chút buồn bực: “Nàng nhìn rất ôn nhu, kỳ thực tính cách lại rất quật cường, là người sẽ không bao giờ cúi đầu trước ai!”

Lời này vào tai Âu Dương Noãn, nàng cơ hồ sững sốt, trong lòng giống như bị kim đâm, rất khó chịu. Âu Dương Noãn thật không ngờ Tiểu Trọng Hoa thế nhưng lại ở trước mặt Mộ Hương Tuyết thể hiện sự bất mãn với nàng.

Mộ Hồng Tuyết nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: "Noãn Nhi dù sao cũng là quận chúa, tính tình cao ngạo lạnh nhạt một chút cũng là khó tránh khỏi!"

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa đảo qua hướng núi giả, trong miệng lạnh lùng nói: "Gần đây nàng đối với ta cũng không mấy khi tươi cười. Kế hoạch này không phải nàng cũng đã biết rõ sao? Lại không biết học từ đâu thói ghen tuông vô lý đó?"

Ghen tuông vô lý? Hắn không nói nàng làm quá mà nói nàng vô duyên vô cớ ghen tuông. Âu Dương Noãn cười rộ lên, hóa ra trong lòng hắn đối với nàng đã chứa đầy oán hận.

Mộ Hồng Tuyết nhàn nhạt nói: "Đó cũng là chuyện thường tình mà thôi. Cũng là do trong lòng nàng người có vị trí quan trọng!"

Tiểu Trọng Hoa lại lắc lắc đầu: "Không. Người nàng quan tâm nhất vĩnh viễn đều chỉ có Âu Dương Tước, không phải ta!"

Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy từng trận đau đớn truyền đến, nhất thời không thể đứng vững. Hồng Ngọc vội vàng đỡ lấy nàng.

Bàn tay Âu Dương Noãn chặt chẽ nắm một góc núi giả, ngón tay cơ hồ bị đâm đến bật máu. Nàng đã luôn nói trong lòng nàng hắn cũng quan trọng như Âu Dương Tước.

Nhưng lúc này hắn lại nhắc đến chuyện đó, chẳng qua là đem những

bất mãn đã tích lũy lâu ngày bộc phát ra mà thôi.

Mộ Hương Tuyết chớp mắt, khuôn mặt hơi u sầu: “Mặc kệ nàng thế nào thì trong lòng người nàng vẫn quan trọng nhất!”

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa dừng lại hướng núi giả một lát, hơi có ý chần chừ. Sau đó dường như đã hạ quyết tâm, khẽ cười nói: “Cho dù là người xinh đẹp, người yêu sâu nặng nếu không được đáp lại thì chung quy cũng sẽ biến mất!”

Mỗi một câu, mỗi một chữ đều giống như kim châm không ngừng đâm vào tim Âu Dương Noãn. Cổ họng nàng đắng ngắt, mấy câu đó từ trong miệng Tiểu Trọng Hoa nói ra giống như một đôi tay hung hăng bóp lấy tim nàng.

Nàng không thể chuyển rời tầm mắt, nên đành trơ mắt nhìn Tiểu Trọng Hoa ôn nhu dịu dàng nhìn Mộ Hương Tuyết. Tay hắn đang nhẹ nhàng gạt mấy sợi tóc lạc trên trán Mộ Hương Tuyết.

Hai tay Âu Dương Noãn cầm lại thật chặt, thẳng đến khi móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay mang đến từng trận đau đớn.

Thật lâu sau, hai người kia đã đi xa Âu Dương Noãn vẫn kinh ngạc đứng đó, cơ hồ không thể bước đi.

Yến vương phủ vẫn như trước, tươi cười biểu cảm của mọi người vẫn vậy, chỉ có thể giới của nàng dường như đã hoàn toàn khác trước.

Nhìn quang cảnh trước mắt, Âu Dương Noãn hiểu được rõ ràng thế nào gọi là cảnh còn người mất.

Nàng nguyện ý vì hắn làm tất cả, nguyện ý lục đục với nhau, nguyện

ý chịu hết thảy sự không công chính, đây đều là dựa trên sự quý trọng nàng mà hắn đã hứa. Nếu làm vậy chỉ đổi lại được sự lạnh nhạt của hắn thì nàng cần gì phải vẽ vời thêm chuyện?

Âu Dương Noãn không nói gì, liền đến Trữ quốc am. Nàng thấp một nén nhang cho Lâm Uyển Thanh, ngồi một lát rồi trở về.

Vừa nhìn thấy nàng Trương tổng quản đã vội vàng lên đón, hơi hơi khom người đi theo nàng vào trong. Vừa đi vừa nói: “Thế tử phi, ngài đi đâu vậy? Một chút tin tức cũng không có, báo hại bọn nô tài lo lắng. Thế tử nói nếu ngài về liền báo cho hắn. Ngài đây là...”

Âu Dương Noãn nhàn nhạt cắt ngang lời hắn: “Ta chỉ ra ngoài dạo, cũng không xảy ra chuyện gì! Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi! Người lui xuống trước đi!”

“Dạ!”

Âu Dương Noãn trở lại phòng mình, Phương mama sớm đã đứng ở cửa chờ. Nhìn thấy Âu Dương Noãn, cơ hồ kinh hãi.

Chẳng qua chỉ là mấy canh giờ, tiểu thư tựa như thay đổi thành một người khác. Sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt tiêu tụy, ánh sáng trong mắt thập phần lãnh liệt, đậm đặc.

Chẳng qua chỉ vài canh giờ mà nàng dường như đã trải qua rất nhiều tang thương.

Phương mama không nhịn được hỏi vài câu, trên mặt Âu Dương Noãn bỗng nhiên xuất hiện thần sắc cực kỳ mệt mỏi.

“Mama, người về nghỉ ngơi trước đi. Ta cũng muốn nghỉ ngơi một chút, có gì muốn nói chúng ta ngày mai hãy nói!”

Phương mama biến sắc, Âu Dương Noãn còn chưa từng như vậy bao giờ. Nàng cùng Thế tử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Âu Dương Noãn cảm thấy thân mình rất lạnh, đầu cũng choáng váng. Trước mắt toàn một màu đen, rốt cuộc không thể tiếp tục duy trì liền cởi áo khoác, nằm lên giường kéo chăn nhắm mắt dưỡng thần.

Tiểu Trọng Hoa vào phòng, cảm thấy trong phòng lạnh lẽo, nhất thời nổi giận. Nhịn không được liền gắt giọng với Phương mama: “Các người hầu hạ Thế tử phi thế nào vậy? Sắc trời u ám như vậy cũng không biết đốt đèn lên sao?”

Trong lòng Phương mama tức giận nhưng không thể phát đành phân phó nha đầu nhanh chóng đốt đèn.

Tiểu Trọng Hoa đi đến bên giường, do dự nhìn Âu Dương Noãn đang nhắm mắt. Hắn suy nghĩ không biết có phải nàng đang giả bộ ngủ hay không? Có nên đánh thức nàng hay không?

Tay hắn tuy rằng chỉ thoáng tới gần gương mặt nàng thế nhưng lại cảm giác được hơi nóng bốc lên. Trong lòng kinh hãi, liền đưa tay sờ trán nàng, lập tức liền bị nhiệt độ nóng rẫy kia làm cho giật mình.

Âu Dương Noãn thực sự thương tâm, lúc này cũng rất buồn ngủ, thế nhưng lại thực sự mê man.

Tiểu Trọng Hoa lúc này mới tin nàng không phải cố ý giả bộ ngủ tránh mặt hắn. Trong lòng thống khổ cơ hồ không thể hô hấp, vội vàng kêu Thái y đến chẩn.

Chính hắn cũng cực nhọc cả đêm, luôn ở đây dùng khăn thấm nước

chườm lạnh cho nàng, hy vọng có thể giúp nàng hạ nhiệt.

Chờ tất cả mọi người đều lui ra ngoài, Tiểu Trọng Hoa nhin không được mà vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng.

Qua một đêm, nhiệt độ đã giảm nhưng vẫn chưa tỉnh lại. Ngón tay thon dài của hắn từ từ lướt qua gương mặt nàng, từ đôi mắt, đến sống mũi, môi, cằm.

Âu Dương Noãn có một gương mặt hắn nhìn không chán, cho dù biến thành bộ dáng gì cũng đều thanh lệ lóa mắt. Cho dù là bệnh thành như vậy, cho dù đang ngủ say cũng khiến hắn bị dụ hoặc.

Hắn chậm rãi khuynh người lên, ấn môi mình xuống môi nàng, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua hình dáng đôi môi nàng.

Âu Dương Noãn đang ngủ nhú nhú mày, Tiểu Trọng Hoa đột nhiên cả kinh, vội vàng lui về sau. Sau đó là sự thống khổ vô hạn nảy lên, làm hắn cơ hồ không thể đứng vững.

Đúng vậy, đã làm đến mức này, vì sao còn lưu luyến? Chỉ cần....nàng thật sự tin tưởng hắn phản bội nàng, như vậy nàng liền sẽ không sao.

Âu Dương Noãn luôn luôn mê man, khi thì như trong lò thiêu, khi lại như trong hầm băng. Thần trí sẽ ngẫu nhiên thanh tỉnh, giây lát lại lâm vào mê man.

Như thế qua mấy ngày, rốt cuộc mới từ trong mê man tỉnh táo lại.

Hồng Ngọc vừa thấy nàng tỉnh thì không khỏi vui mừng ra mặt: “Tiểu thư, ngài tỉnh rồi!”

Âu Dương Noãn nhìn nhìn nàng, liền muốn ngồi dậy nhưng cả người lại yếu đuối vô lực, căn bản không thể ngồi dậy được.

Hồng Ngọc vội vàng đỡ lấy: “Tiểu thư có gì phân phó cứ nói với nô tỳ là được rồi!”

Âu Dương Noãn chậm rãi quay đầu, nhìn nhìn mọi nơi, thấy trong phòng không có người kia liền lạnh lùng cười cười, nhân tiện hỏi: “Ta nằm mấy ngày rồi?”

“Được năm ngày rồi! Tiểu thư, ngài đột nhiên đổ bệnh làm bọn nô tỳ sợ hãi quá!”

Hồng Ngọc một mặt lo lắng, lại nghiêm túc nói: "Đại công chúa gấp đến độ mỗi ngày đều tới hỏi thăm. Ngay cả Thái tử cũng tới thăm nhưng đã bị ngăn lại!"

“Oh!”

Âu Dương Noãn nghe xong, lại không có biểu cảm gì nhiều. Nàng chỉ cảm thấy cả người nhão ra, đại khái là một tư thế nằm đã lâu xương cốt vô cùng đau đớn. Nàng muốn xoay người nhưng lại chỉ giật giật, cuối cùng đành bất lực.

Hồng Ngọc nước mắt tuôn rơi, nàng rất muốn nói với tiểu thư, Thế tử mỗi ngày đều trực bên giường, trắng đêm không ngủ. Nhưng nhớ tới dặn dò của Tiểu Trọng Hoa, lại đành bắt buộc bản thân một chữ cũng không được nói.

Nếu không thể ép tiểu thư rời đi, vậy mọi chuyện Thế tử làm tất cả đều uống phỉ.

Nhưng lại có người không chịu đựng được, Xương Bồ đột nhiên oa

oa khóc lớn, giống như một đứa trẻ.

Hồng Ngọc quát lớn nhưng nước mắt Xương Bò vẫn rơi như mưa, thế nào cũng không dừng được. Lại phủ phục bên giường, thất thanh khóc rống lên.

Âu Dương Noãn nỗ lực nâng tay, nhẹ nhàng mà vỗ vai nàng, tựa hồ như đang dỗ dành tiểu hài tử: “Xương Bò, không cần lo lắng! Ta chỉ là sinh bệnh thôi, rất nhanh sẽ tốt lên!”

Ngay cả một nha đầu cũng ở bên cạnh nàng, nhưng phu quân lại vô tình như vậy. Tâm Âu Dương Noãn dần dần phủ một lớp băng, khó mà tan chảy.

Khi Phương mama bùng cháo tiến vào, thấy Xương Bò nằm bên mép giường thút thít, còn tưởng rằng Âu Dương Noãn xảy ra chuyện gì, sợ tới mức thiếu chút nữa cầm chén hung hăng đánh.

Hai ba bước chạy tới bên giường, thấy Âu Dương Noãn vẫn tốt nằm trên giường mới nhẹ nhàng thở ra, cũng không quên trừng mắt với Xương Bò: “Tiểu thư, tình là tốt rồi!”

Âu Dương Noãn hơi hơi mỉm cười: “Vất vả cho mama rồi!”

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có người cười nói: “Noãn Nhi, người khá hơn chút nào chưa?”

Âu Dương Noãn liền thấy Mộ Hương Tuyết thần sắc sáng lạn đi vào. Dáng người cao gầy, mắt như thu thủy, mi như xuân sơn, gương mặt tuyệt sắc mang theo ý cười trong trẻo khiến người ta nhìn trong lòng liền cảm thấy rất thoải mái. Đôi mắt như hai viên trân châu càng tăng thêm cảm giác ôn nhu.

Mộ Hương Tuyết đột nhiên đi tới, sờ sờ cái trán của nàng: “Đã hết sốt rồi!”

Âu Dương Noãn bất động thanh sắc để mặc tay Mộ Hương Tuyết, ôn hòa cười nói: “Kỳ thực cũng không có gì! Đại khái là vì ta mang thai nên mới dễ bị gió lạnh!”

Mộ Hương Tuyết ôn nhu khuyên nhủ: “Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ. Chuyện dưỡng bệnh vẫn phải từ từ, muốn gấp cũng không được!”

“Đa tạ người quan tâm!”

Thanh âm Âu Dương Noãn cũng không nhanh không chậm, “Thế tử rất cần người, người mau đi đi!”

Nhìn nàng tái nhợt gầy yếu như thế, trong lòng Mộ Hương Tuyết khó chịu nhưng trên mặt lại cười nói: “Đúng vậy! Gần đây người đổ bệnh, mọi chuyện đều cần ta quan tâm. Ta cũng thường có cảm giác lực bất tòng tâm!”

Mấy ngày nay mọi chuyện trên tay nàng, từng chuyện từng chuyện tất cả đều chuyển giao cho Mộ Hương Tuyết. Hiện này người người đều biết, Thế tử phi Yến vương phủ đã thất sủng, Mộ Hương Tuyết rất nhanh sẽ vào cửa.

Âu Dương Noãn cười nói: “Không đâu! Người tâm trí thông minh, cái gì cũng đều sẽ học rất nhanh, từ từ rồi sẽ thành thạo!”

Khi các nàng nói chuyện, trên mặt đều là ý cười chân thành, thanh âm ôn hòa nhẹ nhàng. Nhìn qua thì rất giống bằng hữu hòa hợp.

Sau khi Mộ Hương Tuyết rời đi, Phương mama lạnh lùng phun ngậm

nước miếng: “Phi, hồ ly tinh không biết xấu hổ!”

Âu Dương Noãn nghe liền xem như gió thoảng, nháy mắt tiêu tan, vô tri vô giác. Nàng mỉm cười nói: “Mama, coi như đã hết!”

“Tiểu thư, sao có thể quên đi? Trước kia Lâm thị lợi hại như vậy ngài cũng đều có biện pháp. Tiểu thư nhất định có thể đối phó với nàng, đúng không?”

Âu Dương Noãn lại nhàn nhạt nói: "Cần gì phải như vậy?"

Lúc trước khi xuất giá, tranh đấu mệt mỏi vẫn chưa đủ sao? Sau khi xuất giá còn phải tiếp tục? Nếu Tiểu Trọng Hoa đứng về phía nàng thì như vậy vô luận thế nào nàng cũng không thêm để ý. Nhưng trái tim của hắn nay đã không còn ở bên nàng, vậy nàng làm tất cả còn ý nghĩa gì nữa?

Cho dù nàng có biện pháp làm cho Mộ Hương Tuyết biến mất, nhưng sau này thì sao? Bên người Yến vương Thế tử vĩnh viễn sẽ không thiếu những nữ tử xinh đẹp.

Sau khi bệnh tốt lên Âu Dương Noãn ngồi trước cửa sổ, trong tay nâng một ly trà ngắm người nhìn bên ngoài. Lòng của nàng giống như đã bị vét sạch, cơ hồ lạnh nhạt đến chết lặng, cơ hồ đã quên cảm giác đau đớn....

Nàng luôn biết bọn họ mấy ngày nay luôn ở bên nhau, vô cùng thân thiết, không muốn tách ra. Chỉ là nàng cũng không thêm để ý nữa, hiện tại chẳng qua là nàng đang chờ đợi Tiểu Trọng Hoa ngả bài với nàng.

Đây đã không còn là diễn kịch nữa. Bọn họ sớm đã biến giả thành thật. Những ôn nhu, sủng ái, che chở vốn thuộc về nàng nay đã đổi

chủ.

Lúc mới bắt đầu nàng cũng từng cố gắng nhưng hấn lại nói ra những lời oán hận đó. Thì ra là thế! Chẳng qua chỉ là một Mộ Hương Tuyết liền thử ra được thật tình của hấn.

Chạng vạng, Âu Dương Noãn đi vào thư phòng. Lúc trước nàng cho rằng mình có thể dễ dàng để hấn nạp thiếp, có thể dễ dàng chấp nhận tình yêu hấn chia bớt cho người khác.

Nhưng nàng không nghĩ tới, chính mình lại động tâm, động tình với hấn. Lại càng không nghĩ hấn đã từng nhận lời sẽ không động tâm với người khác, nay lại phản bội nàng.

Mà từ đó nàng cũng phát hiện, lúc người để ý một người nào đó, căn bản sẽ không thể nào thờ ơ được. Nàng muốn chính miệng hấn xác nhận, ở trong lòng hấn Mộ Hương Tuyết có phải quan trọng hơn nàng hay không? Nếu đúng như vậy, nàng tình nguyện rời đi.

Cho nên, Âu Dương Noãn tự mình đến thư phòng của Tiểu Trọng Hoa.

Hấn nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại liền vẫn đứng trước cửa sổ thư phòng, cũng không tới gần, chỉ đứng đó lẳng lặng nhìn nàng.

Giữa hai người dường như có một khoảng cách không thể nào xóa được.

“Ở trong lòng chàng, nàng đã vượt qua ta sao? Thậm chí ta cùng với đứa nhỏ đều không so được với nàng, có phải hay không?”

Rốt cục nàng cúi đầu xuống, đã mở lời, thanh âm mang theo run run

không thể ức chế. Lời nói càng ngày càng thấp, mơ hồ không nghe rõ, ngữ điệu tràn đầy tư vị thâm toan, còn có sự mệt mỏi không thể chịu đựng kia nữa.

Tiểu Trọng Hoa sớm đoán được nàng sẽ thương tâm tuyệt vọng nhưng cho tới bây giờ, chẳng qua chỉ ngăn ngui một câu lại như cự thạch ngàn cân nặng nề đè trong lòng hấn khiến tâm phẫn hấn đều đau đớn.

Loại đau đớn này so với bị tra tấn như trong quân doanh càng khiến người ta chịu không nổi.

“Đúng vậy!”

Hấn cắn chặt răng, buộc mình phải tàn nhẫn. Thanh âm khàn khàn dị thường nhưng lại vẫn như cũ nói từng chữ từng chữ đã thương nàng.

“Ta cho rằng có thể yêu nàng cả đời nhưng lúc này mới phát hiện, là ta đã nói quá sớm!”

Âu Dương Noãn vẫn cúi đầu như trước, mắt khẽ nhắm lại, bỗng dừng hít sâu. Sau đó nàng như là kìm nén hồi lâu mới cố nén mở đôi mắt, khi ngẩng đầu lên, trong mắt đã bình tĩnh như nước.

“Chàng không phải đang diễn kịch, là thật!”

“Bắt đầu thì là diễn kịch nhưng về sau khi ta ở bên cạnh Hương Tuyết ta mới phát hiện thứ nàng không có, ví dụ như là sự thật tình cùng nhiệt tình từ đáy lòng!”

Tiểu Trọng Hoa thẳng lưng, không muốn nàng thấy biểu cảm trên mặt mình. Hoặc là nói hấn không dám nhìn thấy sự tuyệt vọng trong

mắt nàng. Hắn chậm rãi nói ra lý do thoái thác mình đã chuẩn bị tốt.

“Hơn nữa, Hương Tuyết có thể trợ giúp ta thuyết phục Cửu hoàng tử Cao Xương đứng ở bên ta!”

Nghe hắn trả lời như vậy nàng đột nhiên giống như bị đánh một bạt tai thật mạnh, cả người hoảng hốt, phảng phất như mất đi hồn phách.

"Thì ra là thế! Ta vốn tưởng rằng chàng làm tất cả chẳng qua chỉ là diễn kịch. Hiện tại mới biết được là ta đã sai rồi...."

Trầm mặc thật lâu, nàng lại lần nữa mở miệng, vẻ mặt mờ mịt. Mặc dù cố cứng rắn chống đỡ nhưng âm cuối vẫn nghẹn ngào, hơi thở khó thông thuận.

“Xem ra, ta đã trở thành một người dư thừa....”

Hóa ra, nàng cho rằng hắn yêu Mộ Hương Tuyết sao?

“Người nói không sai, ta thực sự đã diễn giả thành thật!”

Hắn đau khổ cười, xoay người lại, cũng không biết là biểu lộ chân tình hay vẫn có ý điều chỉ. Hắn tiếp tục nói: “Người có phải sẽ hận ta hay không?”

"Ta không hận người, ta chỉ là muốn buông tay người!"

Nàng lắc đầu, rũ mắt xuống, trong ánh mắt đã không còn ánh sáng như xưa.

Đã từng mỗi ngày vừa mở mắt ra liền có thể nhìn thấy hắn. Mà lúc này mới rõ, hắn căn bản chính là tạm thời ở bên cạnh nàng. Nàng có

đức có tài gì sao dám khoe khoang là đã có tình cảm chân thành của hần?

Nàng tự cho mình thông minh, hiện tại chỉ còn lại hai bàn tay trắng, thương tích đầy mình.

Buồn cười nhất là, bất luận là kiếp trước hay là kiếp này Âu Dương Noãn nàng cuối cùng đều rơi vào kết cục bị người ta vứt bỏ. Đây có phải là ông trời đang trừng phạt nàng hay không?

"Noãn Nhi..."

Tựa hồ như là bật thốt ra, cơ hồ không chịu sự khống chế mà bật thốt ra nhưng vẫn bị hần đè chặt lại nơi yết hầu biến thành một cổ hạm hực khó có thể nuốt trôi.

Nhưng cảm giác mất mát to lớn bao trùm lấy hần khiến hần không có chỗ để trốn, chỉ có thể đè thấp thanh âm hỏi: "Người phải rời khỏi đây, vậy ngươi muốn đi đâu?"

"Đi đâu cũng tốt! Ta sẽ không làm ảnh hưởng đến đại cục, cũng sẽ không nói với Tước Nhi. Ta biết, ngươi còn có quốc gia đại sự, còn cần đến hần!"

Âu Dương Noãn lạnh nhạt nói xong, trái tim tựa hồ như đã chết lặng nhưng không hề có cảm giác đau đớn.

Tiểu Trọng Hoa cưỡng chế sự đau đớn thống khổ như bị xé rách tâm can. Trên mặt xẹt qua vẻ run rẩy, hần hít sâu một khàn khàn mở miệng, nén đau đớn kịch liệt tiếp tục nói ra những lời đã thương nàng: "Hy vọng ngươi tuân thủ lời hứa!"

Âu Dương Noãn vốn chờ đợi trên mặt có chút ý cười nhợt nhạt. Tươi

cười kia cùng với nước mắt chưa khô, những khoảng thời gian bên nhau đều chậm rãi hiện rõ trước mắt nàng, lại chậm rãi trở nên mơ hồ, trở nên mờ lung.

Nàng đã từng nằm cách nơi tim hắn đập rất gần, bị hắn gắt gao ôm lấy. Nàng cho rằng nàng chiếm được tình yêu của nam nhân này, nàng cho rằng hắn sẽ nghiêm túc thực hiện những lời hắn hứa, hắn sẽ dùng cả đời ấm áp để hâm nóng trái tim lạnh như băng của nàng.

Mà lúc này nàng mới hiểu được, tất cả chỉ là ảo tưởng của nàng mà thôi. Tình yêu nàng vốn tự cho là thuộc về mình nay lại biến mất không một dấu vết. Cái gọi là cả đời chẳng qua chỉ đến đây mà thôi, chứng minh tất cả chỉ là một lời nói dối ngọt ngào.

Là nàng gieo gió gặt bão, là nàng dẫn sói vào nhà. Trách ai được?

Như vậy cũng tốt, so với sau này khi hoa tàn ít bướm thì bây giờ phát hiện được chân tướng cũng là đã tốt lắm rồi.

Nàng nén lệ trong mắt, thậm chí còn mỉm cười: “Ta sẽ cùng mọi người nói rõ ràng, vở kịch này còn có thể tiếp tục. Chẳng qua là nhân vật chính, đã không có quan hệ gì với ta nữa rồi!”

Nhìn nàng run run, hắn rốt cuộc không nhịn được tiến lên gắt gao ôm nàng, cảm giác được nàng không thể ức chế run run.

Nàng vùi đầu vào lòng hắn, nước mắt không ngừng thấm vào vạt áo hắn. Vốn tưởng rằng tim hắn sớm đã đau đến không còn cảm giác nhưng hắn căn bản vẫn xem nhẹ ảnh hưởng của nàng với hắn.

Tim của hắn hiện tại đau đến chết lặng. Hắn cơ hồ muốn bật thốt lên nói hết chân tướng. Noãn Nhi, đừng khóc! Nàng khóc khiến tâm phách ta đều tan nát.

Đôi mắt hần ảm đạm, trong lòng phát run, nhưng chỉ có thể bất lực nhìn nàng khóc như là muốn khóc hết nước mắt của một đời.

Hần buông nàng ra, ép buộc chính mình đem mọi cảm xúc thu liễm lại: “Sáng mai, ta sẽ cho người mang người về phủ đại công chúa!”

Hần khế căn môi, nói ra lời cuối cùng: “Từ nay, chúng ta không còn liên quan!”

“Đừng lo lắng, ta sẽ không làm phiền người!”

Nói xong nàng xoay người dứt khoát bước ra ngoài.

Bóng lưng của nàng càng đi càng xa, một lần cũng không hề ngoảnh đầu lại.

Nhìn nàng cuối cùng cũng không hề quay đầu lại rời đi, Tiểu Trọng Hoa cúi đầu từ trong tay áo lấy châu sai ra, gắt gao nắm chặt trong lòng bàn tay.

Ở trên yến hội, hần cố ý đổi lễ vật tặng cho Lỗ vương phi.

Noãn Nhi, giao nhân lệ này trừ nàng ra những người khác đều không xứng.

Chỉ là hiện tại, chỉ sợ nàng cũng không thèm để ý đến nó nữa.

Hần vĩnh viễn nhớ, một khắc kia nàng vì hần phủ thêm giá y. Hần vĩnh viễn nhớ, khi thái y nói nàng mang thai, một khắc kia hần đã mừng như điên.

Nàng từng nói qua, sẽ luôn ở bên cạnh hần. Điều này làm hần từng

tự cho rằng có thể sưởi ấm nàng cả đời.

Hắn từng thề hắn sẽ dùng cả đời để trân trọng nàng.

Nhưng tình yêu của hắn lại biến thành thứ nguy hiểm nhất. Hắn không thể giữ nàng lại bên cạnh mình, chỉ cần an bài thỏa đáng, chỉ cần nàng bình an. Chỉ cần cuộc sống của nàng được thuận thuận lợi lợi, chỉ cần nàng cùng đứa nhỏ đều có thể bình an hạnh phúc vui vẻ. Như vậy, cái gì hắn cũng làm được.

Không biết bản thân có thể bình an trở về được hay không, cho nên hắn phải đuổi tận giết tuyệt, triệt để nhẵn tâm, cũng không dám mong nàng sẽ tha thứ.

Nếu kế hoạch thất bại, hắn không thể bình an trở về thì người trượng phu này ở trong trí nhớ sẽ khiến nàng thương tâm, sự rời đi của hắn sẽ khiến nàng thống khổ. Cho nên bắt đắ dĩ hắn mới phải tổn thương nàng, để nàng hận hắn. Như vậy, có lẽ mới là cách bảo vệ nàng tốt nhất.

Noãn Nhi, nếu muốn hận ta thì hãy hận triệt để. Nếu có một ngày ta chết trên chiến trường, ít nhất nàng sẽ không cần vì ta mà đau buồn, lại càng không cần vì ta mà khóc.

Âu Dương Noãn không chờ người khác chuẩn bị xe ngựa cho mình. Nàng chỉ để lại một phong thư cho Yến vương nói nàng muốn đến phủ công chúa. Nàng tin Tiểu Trọng Hoa nhất định sẽ giải thích, căn bản không cần nàng nhiều lời.

Sau đó nàng để lại tất cả những thứ Tiểu Trọng Hoa đưa cho nàng, chỉ dẫn theo những hồi môn công chúa cho nàng mà bình thường nàng thích nhất cùng với những nha đầu nàng mang đến và nhữ nương của công chúa. Nàng phân phó Hồng Ngọc chuẩn bị xe ngựa.

Chương 406: Đại kết cục 3 (thượng 2)

Trên xe ngựa Âu Dương Noãn thủy chung vẫn không có biểu cảm gì đặc biệt. Xương Bồ cũng muốn hỏi nhưng mỗi lần đều bị Hồng Ngọc ngăn cản.

Đến phủ Đại công chúa, Đào cô cô cái gì cũng không hỏi liền đón nàng vào. Có thể thấy gần đây Tiểu Trọng Hoa sở tác sở vi, đại công chúa đều biết.

Nhưng mà vào phủ, lại không thấy được đại công chúa. Âu Dương Noãn nhìn Đào cô cô, đối phương liền rút nước mắt: “Công chúa nghe nói Thế tử sở tác sở vi, tức giận đến đổ bệnh!”

Âu Dương Noãn ngồi trước giường đại công chúa, nhìn thấy sắc mặt bà tái nhợt, rốt cuộc không nhịn được mà rút nước mắt.

Khi rời khỏi Yến vương phủ, nàng không muốn trở lại Âu Dương gia, càng không thể tới phủ tướng quân và Trấn quốc Hầu phủ. Cho nên nàng chỉ có thể đến phủ đại công chúa, không nghĩ tới đại công chúa lại vì chuyện này mà ngã bệnh.

Chắc là bị thanh âm thút thít kinh động, đại công chúa mở hai mắt. Nhìn thấy Âu Dương Noãn nước mắt dàn dụa liền có chút nóng nảy, lập tức muốn ngồi dậy, vội vàng hỏi: “Noãn Nhi, làm sao vậy? Làm sao vậy?”

Âu Dương Noãn vội vàng lau nước mắt: “Con không sao! Mẫu thân đỡ hơn chưa?”

Đại công chúa kinh ngạc nhìn nàng, sau một lúc lâu thế nhưng lại nghiêng rãng nghiêng lợi, tức giận đầy mặt: “Trọng Hoa, tiểu súc sinh này! Dám tổn thương con như vậy....”

Đại công chúa xưa nay vốn dè dặt, lần đầu tiên trên mặt lại có biểu cảm đáng sợ như vậy. Tức giận đến có chút phát run, biểu cảm hung tợn: “Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hã!”

“Không, nữ nhi và hã đã không còn quan hệ nữa!”

Âu Dương Noãn quật cường lau nước mắt nhưng vẫn không ngăn được lời nói hơi hơi ghen ngào. Dưới ống tay áo, móng tay hung hăng đâm vào lòng bàn tay, lấy đau đớn thể xác để bình tĩnh lại.

“Đứa nhỏ ngốc này!”

Đại công chúa lắc lắc đầu, hận không thể lột da Tiểu Trọng Hoa. Dù sao cũng là bà tự mình đưa Âu Dương Noãn đến cửa Yến vương phủ.

Thời gian gần đây Tiểu Trọng Hoa sở tác sở vi đã truyền khắp kinh đô, rất khó để đại công chúa không biết. Bà cơ hồ tức muốn chết.

Nếu không nghĩ tới làm lớn chuyện sẽ khiến Âu Dương Noãn khó xử thì bà sớm đã đến Yến vương phủ đòi công đạo!

Chẳng qua là bà hy vọng Tiểu Trọng Hoa có thể hồi tâm chuyển ý, nhưng hôm nay xem ra Âu Dương Noãn cũng đã đập nổi dìm thuyền, quyết chặt đứt đường lui cuối cùng.

“Con thực sự không trở về Yến vương phủ nữa sao? Noãn Nhi, con cần phải suy nghĩ rõ ràng, đứa nhỏ trong bụng....”

Trong ánh mắt đại công chúa vẫn có tia nghi ngờ. Phá hủy mười tòa miếu cũng không nên hủy đi một cặp tình nhân. Làm vậy thực sự có được không? Có lẽ Tiểu Trọng Hoa chỉ là nhất thời bị mê hoặc, sẽ có một ngày quay đầu.

Âu Dương Noãn quay đầu nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy toàn thân như bị vết sạch. Vẻ mặt hững hờ, lại nổi lên chút cười vô thần. Mà giờ phút này thanh âm của nàng trong không gian tĩnh mịch, nghe qua như hư vô, dường như không chân thật.

“Mẫu thân, có thể làm con đều đã làm. Hiện tại con rời đi cũng là vì một chút tôn nghiêm cuối cùng của bản thân!”

Đúng vậy! Nàng có thể nhận sự khó chịu, nàng có thể quật cường đè nén thống khổ, nàng có thể bắt buộc bản thân không được khóc. Có thể hung hăng cắt đứt đoạn duyên phận này, có thể nguyện trang thành bình tĩnh. Có thể nguyện trang khinh thường chuyện vì Tiểu Trọng Hoa mà đau khổ.

Nhưng những thứ đó cũng không thể khiến nàng phủ nhận mình đang thương tâm, loại thương tâm này tuyệt đối không hề thua kém sự thống khổ vì bị phản bội lúc trước.

Đại công chúa nhìn Âu Dương Noãn, trong mắt ánh lên sự khổ sở không nhận được, còn có sự bất đắc dĩ. Nhưng cuối cùng bà đành cắn môi nhìn xuống: “Chỉ cần con nguyện ý, có thể ở lại bên cạnh ta!”

Âu Dương Noãn nhìn đại công chúa, lau nước mắt mỉm cười: “Được, từ nay về sau con sẽ ở bên mẫu thân!”

Yến vương phủ.

“Thế tử, ngài làm như vậy liệu có được không?”

Lúc không có ai Mộ Hương Tuyết đều dùng cách xưng hô xa cách như trước, tuyệt không dám gọi tên Tiểu Trọng Hoa.

Tiểu Trọng Hoa dường như không để ý, tiếp tục vùi đầu vào sổ sách. Giống như vô cảm gặt đầu, không hề nhìn Mộ Hương Tuyết: “Đó là biện pháp tốt nhất!”

“Nhưng....ngài tổn thương lòng nàng. Ngay cả khi vì muốn tốt cho nàng, ngài cũng nên lo lắng làm vậy sẽ để lại hậu quả. Nếu sau này nàng biết được chân tướng thì sẽ thế nào?”

Mộ Hương Tuyết ở một bên dè dặt cẩn trọng thử thăm dò, một bên chú ý quan sát phản ứng của Tiểu Trọng Hoa.

Cuốn sách trong tay Tiểu Trọng Hoa hơi run lên, ngay cả nhịp tim cũng dường như mất đi. Đồng tử co rút lại, tuy rằng biểu cảm vẫn xa cách tôn quý như cũ nhưng trong lồng ngực lại tràn ngập chua xót.

Hắn nguyện ý vì nàng buông bỏ hết thảy, hấn hy vọng nàng trong lòng hắn, vĩnh viễn có thể được vui vẻ.

Nhưng hắn không thể không đẩy nàng ra, loại đau đớn này ai có thể thấu? Sự áy náy trong lòng như cườing đao, từng chút từng chút tàn nhẫn đâm bị thương tim hắn.

Nhưng hắn lại chỉ có thể mặc sự thống khổ co rút trong lồng ngực, buộc biểu cảm trên mặt mình chỉ còn lại sự thờ ơ lạnh nhạt. Đau như vậy, cơ hồ là tê tâm liệt phế.

"Nàng vĩnh viễn sẽ không biết!"

Giống như là đang trần thuật một chuyện không liên quan đến mình, trong mắt hắn chỉ còn vẻ lạnh lùng, môi mỏng hơi mím lại, liền ngay cả giọng điệu cũng hờ hững.

“Để Hạ Vũ Nhiên tới chiếu cố ẩm thực sinh hoạt hằng ngày của nàng. Y thuật của hắn còn mạnh hơn thái y trong cung, cũng càng có thể tin tưởng được. Có hắn ở đó, nàng sẽ không sao!”

Nhìn sắc mặt Tiểu Trọng Hoa không chút thay đổi, trên mặt còn mang theo sự lạnh lùng làm người ta cơ hồ không thể tin. Đôi mắt bình tĩnh không thấy một chút tình cảm, biết rõ hắn vì muốn tốt cho Âu Dương Noãn nhưng Mộ Hương Tuyết lại vẫn không đồng ý.

Rõ ràng hai người yêu nhau như vậy, ai cũng không rời bỏ được ai, vì sao vẫn phải ra loại quyết định này? Mà bản thân nàng, từ lần đầu tiên gặp Âu Dương Noãn liền đã thích.

Bởi vì nàng cảm giác hai người giống nhau. Biết rõ mình lừa dối nàng nhưng vẫn đồng ý trợ giúp, nhìn thì như vô tình nhưng đáy lòng lại cũng rất mềm mại.

Một nữ tử thông minh ôn hòa như Âu Dương Noãn, ai lại nhẫn tâm tổn thương? Nhưng chính nàng hiện tại lại cũng bị đối phương chán ghét!

“Công chúa nếu có thời gian bận tâm chuyện này, chi bằng hãy nghĩ xem bước tiếp theo phải làm thế nào?”

Tiểu Trọng Hoa ngẩng đầu liếc mắt nhìn Mộ Hương Tuyết. Đôi mắt sâu thẳm khiến người ta không rõ rốt cuộc hắn đang cân nhắc cái gì.

Sau đó hắn lại liền cúi xuống xem sổ sách giấy tờ, giọng điệu vẫn lạnh lùng như trước: “Vở kịch này không chỉ diễn cho Cao Xương

cùng Nam Chiêu, mà còn diễn cho cả Thái tử xem. Người hiểu chưa?”

“Người và Tiểu Diễn đã có giao dịch?” Mộ Hương Tuyết sừng sốt, lập tức hỏi.

“Đúng vậy! Ta đã giao dịch với hắn!”

Tiểu Trọng Hoa đã dùng chính hành động của mình nói cho Tiểu Diễn, rằng hắn đã phiến chán Âu Dương Noãn. Nếu Tiểu Diễn thích Âu Dương Noãn thì sẽ nghĩ về sau vẫn còn cơ hội.

“Ta đã đem dự tính của Nam Chiêu cùng Cao Xương nói cho hắn. Ta nghĩ, hắn sẽ biết phải làm thế nào!”

Chỉ có cách làm Tiểu Diễn tin tưởng mình cùng Âu Dương Noãn đã quyết liệt, đối phương mới có thể đồng ý cùng mình đạt thành hợp tác ngắn ngủi. Hợp tác này có khả năng chỉ nhiều nhất khoảng hai tháng. Không, có lẽ là nửa tháng nhưng cũng là thời gian quý giá.

Nhưng kế hoạch này thập phần mạo hiểm. Nếu để Tiểu Diễn nổi lên nghi ngờ, hắn sẽ lợi dụng khoảng thời gian mình trên chiến trường để ra tay với Noãn Nhi. Nói như vậy, nàng sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng ngược lại, nếu làm cho Tiểu Diễn tin tưởng mình cùng Noãn Nhi đã kết thúc triệt để, không còn khả năng thì hắn liền sẽ không nóng vội. Bởi vì thứ đối phương muốn chính là trái tim của nàng. Vì muốn có được tình yêu của nàng, Tiểu Diễn nguyện sẽ dùng thời gian và kiên nhẫn. Điều kiện tiên quyết là không có Tiểu Trọng Hoa hắn.

Quan trọng nhất là trong kế hoạch này, Tiểu Diễn nhất định sẽ có biến giữa đường. Đây chính là điểm mấu chốt. Tiểu Trọng Hoa cũng

có đủ tự tin có thể đối phó. Nhưng đối mặt với trăm vạn quân của Tiểu Thiên Diệp đang vận sức chờ phát động thì hắn có thể toàn thân trở ra sao?

Nếu không thể, Noãn Nhi chắc chắn sẽ thương tâm. Một khi đã như vậy, chi bằng hạ quyết tâm đẩy nàng ra.

Mộ Hương Tuyết thở dài một hơi, muốn Tiểu Diễn tin, thực sự là không dễ dàng như vậy. Nàng xoay người, nhẹ nhàng rời khỏi thư phòng.

Tiểu Trọng Hoa rốt cục cũng buông sách xuống, phát hiện một trang cũng chưa từng lật qua.

Hắn hiện tại cái gì cũng không muốn biết, thậm chí muốn tới phủ công chúa để thấy nàng có tốt không.

Nhưng việc hắn muốn làm rất nhiều, nhớ nàng sẽ chỉ làm hắn càng thêm phân tâm. Vô luận là đối với hắn hay với nàng đều nguy hiểm.

Nàng không muốn gặp lại hắn, thậm chí không muốn nghe đến bất luận kẻ nào nhắc đến hắn. Hắn đã trở thành người nàng căm hận đến tận xương tủy.

Nhưng chỉ cần nàng bình an, hắn có thể làm được bất cứ chuyện gì. Hắn rất hiểu nàng, biết nên làm thế nào có thể khiến trái tim nàng lạnh đi, khiến nàng đau lòng, khiến cho tim nàng chết đi...

Lúc này vòng tay hắn đã không còn an toàn, hắn không còn lựa chọn nào khác nên chỉ có thể hạ quyết tâm dùng hết mọi phương thức đẩy nàng rời đi.

Tiểu Trọng Hoa nắm chặt tay, biểu cảm lạnh lẽo. Chỉ cần nàng bình

an vô sự là tốt rồi, mà hắn còn có một trận ác chiến cần phải đánh.

Rất nhanh, tất cả mọi người đều biết chuyện Âu Dương Noãn chuyển về phủ đại công chúa. Thậm chí khi hoàng đế cũng nghiêm khắc trách cứ Tiểu Trọng Hoa không nên vắng vẻ nàng thì hắn cũng dám mạo hiểm không quan tâm, không chút để ý xoay người rời đi.

Vì thế trong kinh đô rất nhanh liền có tranh luận mới. Lúc trước vốn những người thập phần chấn động vì sắc đẹp của Hương Tuyết công chúa hiện tại lại huyên náo hỗn loạn.

Hiện tại phủ đại công chúa, tướng quân phủ, thậm chí cả Trấn quốc Hầu phủ cũng đều vì Âu Dương Noãn mà trở mặt với Tiểu Trọng Hoa. Cứ như vậy thế cục trong triều cũng liền trở nên vi diệu, bởi vì đại đa số mọi người đều cảm thấy Âu Dương Noãn không cho phép Tiểu Trọng Hoa nạp thiếp là có chút bá đạo.

Nhưng sau lưng người ta cũng có hậu thuẫn lớn, có mẫu thân công chúa, đệ đệ tướng quân, hơn nữa còn có một biểu tỷ là trác phi Thái tử, một biểu ca Trấn quốc hầu. Dù sao có thế nào thì không ai dám đắc tội với một thê tử có bối cảnh như vậy cả.

Hơn nữa Tiểu Trọng Hoa lựa chọn ai không chọn, lại cố tình lựa chọn công chúa Cao Xương. Không phải người Đại Lịch, tâm tất dị. Những phu nhân tiểu thư ngoài mặt thì đối với Mộ Hương Tuyết khách khách khí khí nhưng cũng không ít lần ngầm ngáng chân nàng. Ai cũng đều không thích nữ nhân dị quốc này, ngay cả khi nàng có am hiểu các quy củ giao tiếp cũng vậy.

Mà trong mắt các nam nhân, Tiểu Trọng Hoa cũng hơi quá đáng. Ai cũng đều thích mỹ nhân nhưng ai cũng sẽ không vì một mỹ nhân không mang lại lợi ích gì mà vứt bỏ thê tử, đây mới khiến người ta khinh thường.

Nhưng trong những thanh âm chất vấn vô thanh vô tức Tiểu Trọng Hoa vẫn khur khur cố chấp. Lại nhất là bình thường trên triều Thái tử cũng không hợp với hân thể nhưng lần này lại phá lệ ủng hộ.

Liên tưởng đến những lời đồn xung quanh việc Thái tử ái mộ Âu Dương Noãn, mọi người liền không khỏi trầm mặc. Mọi người mơ hồ đoán Thái tử hành động như vậy rốt cuộc là có ý gì?

Nhưng mặc kệ thế nào, miệng lưỡi thế gian đúng là có sức mạnh cường đại. Vốn một Tiểu Trọng Hoa thông minh cơ trí, chẳng qua chỉ là mấy ngày liền biến thành một nam nhân vứt bỏ thể tử, vô tình vô nghĩa.

Hồng Ngọc bưng chén thuốc tiến vào: “Tiểu thư, công chúa phải người đưa thuốc bổ đến!”

“Ta uống không vô!”

Âu Dương Noãn nhú mày, chắc là vì đứa nhỏ, nàng bắt đầu nôn mửa. Không chỉ có cơm mà chỉ cần uống nước thôi nàng cũng muốn nôn ra.

"Như vậy không được a! Hôm nay tiểu thư chưa ăn gì hết!"

“Chỉ là ta không có khẩu vị!”

“Không được! Công chúa nói ngài phải ăn dù chỉ một ít, nếu không chỉ sợ sẽ càng suy yếu!”

Hồng Ngọc bưng chén thuốc ra: “Nhữ nương cũng dặn dò như thế, nói tiểu thư nhất định phải uống!”

Âu Dương Noãn không cự tuyệt nữa, nàng cầm lấy thìa múc một muỗng nhưng đến bên môi lại không nuốt xuống.

Nghe mùi đồ ăn, cho dù nàng chỉ uống một ngụm canh nhỏ, thậm chí ngay cả tổ yến cũng không thể nuốt. Loại cảm giác quen thuộc lại lần nữa cuộn lên, chất lỏng chua xót liền muốn trào ra.

Nàng chỉ kịp đẩy bát, tiếp theo là cong người xuống bắt đầu nôn. Trong bụng nàng vốn không có gì, nay nôn ra cũng chỉ toàn nước. Cơ bụng nôn mãi vẫn chưa dứt, từng đợt co rút, nàng nôn hồi lâu mới thoáng bình ổn lại.

Hồng Ngọc đứng một bên, vẻ mặt lo lắng, vội vã đưa khăn lông: “Vẫn nên mời đại phu đến xem a!”

Âu Dương Noãn lắc đầu, nói: “Không cần, thái y cũng đã đến xem qua hai lần, cũng không có cách nào khác!”

Không phải là do nàng nghĩ luẩn quẩn trong lòng mà là do đứa nhỏ này thật sự rất ảm ỉ, quả thực hành nàng không có cách nào an chăm, thật sự khiến thái y rầu muốn chết.

Bệnh của đại công chúa hai ngày nay đã tốt hơn, kêu thái y tới tới lui lui đem chuyện này huyên náo khiến mọi người đều biết. Ngược lại càng khiến mọi người chỉ trích Tiểu Trọng Hoa vứt bỏ thể tử mang thai. Âu Dương Noãn biết đại công chúa muốn Tiểu Trọng Hoa không ngẩng đầu lên được.

Chỉ là nàng rất hiểu hắn, Tiểu Trọng Hoa không phải là người sẽ để ý đến ánh mắt người khác. Lúc trước hắn có thể đứng vững trước nhiều áp lực, sống chết cũng không chịu nạp thiệp thì hôm nay hắn cũng sẽ không thêm để ý đến ánh mắt người khác.

“Để nô tỳ đỡ tiểu thư ra ngoài đi dạo!”

Đứa nhỏ đã được bốn tháng, nàng hẳn nên đi lại nhiều đứa nhỏ mới có thể khỏe mạnh trưởng thành. Âu Dương Noãn gật gật đầu, vừa mới đi đến hoa viên lại ngoài ý muốn thấy được một người.

Hồng Ngọc cùng Xương Bồi nhất thời sợ tới mức không biết làm sao, chỉ đành nhìn chăm chăm sắc mặt Âu Dương Noãn, trong lòng khẩn trương.

Vốn tưởng rằng sẽ không gặp nữa nhưng vẫn còn có thể gặp gỡ.

Âu Dương Noãn rất nhanh hiểu được, đây là đại công chúa nghĩ cách để bọn họ gặp lại, là muốn tác hợp cho bọn họ.

Hắn đứng ở trên hành lang, không biết là có ý chờ hay vẫn là trong lúc vô tình đi qua. Lại cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn nàng. Mà nàng cũng liền làm bộ như không thấy, nhìn không chớp mắt cùng hắn thoáng qua, giống như là một người xa lạ.

Không biết vì sao, nàng lại thấy rõ ràng, hắn đã trở nên gầy yếu, đôi mắt càng sâu không thấy đáy khiến người ta nhìn không thấu đoán không ra.

Nhưng vô tình gặp mặt như vậy không chỉ là một lần, liên tiếp trong ba ngày phát sinh hai lần. Âu Dương Noãn cũng không biết Tiểu Trọng Hoa vì sao lại xuất hiện ở chỗ này. Nàng chỉ cảm thấy, không muốn nhìn thấy người này mà thôi. Thậm chí không muốn đi đoán hắn vì sao lại không mang theo hộ vệ, đột nhiên xuất hiện trong phủ đại công chúa.

Hôm sau Hạ Vũ Nhiên xuất hiện trong phủ đại công chúa, muốn chấn trị cho Âu Dương Noãn. Nhưng nàng ngay cả mặt mũi cũng không

gặp, trực tiếp từ chối. Nàng biết mình không cần chữa trị, càng không muốn gặp những người có liên quan đến Tiểu Trọng Hoa.

Mãi đến chạng vạng một ngày nọ hấn rốt cục cũng chặn đường của nàng.

“Noãn Nhi!”

Hấn cúi đầu, gọi nhẹ một tiếng.

Sắc mặt Âu Dương Noãn rất bình thản, cơ hồ nhìn không ra chút cảm xúc: “Thế tử, xin cho qua!”

Bàn tay dưới ống tay áo khẽ nắm chặt nhưng trong thanh âm lại mang theo sự xa cách cũng lạnh ý, không hề có chút cảm tình.

Sự lãnh ý đó giờ khắc này không thể nghi ngờ như lửa đổ thêm dầu sự dày vò trong lòng Tiểu Trọng Hoa. Hấn lẳng lặng nhìn nàng, lục phủ ngũ tạng đều đau đớn. Hấn thầm muốn ôm chặt nàng vào lòng, chặt đến mức giữa hai người không còn khoảng cách.

Nhưng, hấn không thể làm vậy.

"Noãn Nhi...."

Tiếng lòng của hấn khó có thể đè nén mà thâm thẳm, hấn lấy châu sai ra: “Đây là của ngươi!”

Rõ ràng giao nhân lệ kia, vốn nàng đã làm lễ vật cho Lỗ Vương phi, vì sao còn xuất hiện ở đây?

"Của ta?"

Thần sắc Âu Dương Noãn hờ hững, biểu cảm thủy chung vẫn chỉ lạnh nhạt. Không hề có chút gợn sóng, cũng nhìn không ra cảm xúc gì.

Chỉ là đôi mắt nhìn châu sai, mi tinh tế hơi lơ đãng run run. Trong con người nhẹ nhàng có gì đó chớp động, cong khóe môi lên, nàng cười lạnh lùng: “Thế tử, ta và người đã không còn liên quan. Thứ này cũng không thuộc về ta nữa!”

Nghe nàng nói từng chữ, không hề có chút tình cảm nói lên quan hệ của hai người. Hắn không biết phải biện giải như thế nào, cũng không hề phản bác một câu. Nhưng hắn vẫn đem châu sai đến trước mặt nàng.

“Không, đây là của người!”

Nàng cũng không hề để ý, cứ thế lướt qua hắn.

Thấy nàng không chịu nhận lấy, Tiểu Trọng Hoa nắm chặt tay, lại rất kiên trì: “Noãn Nhi, đây là của người!”

Âu Dương Noãn chỉ mỉm cười nhưng lại lạnh như tuyết cắn xé tâm can. Tất cả nàng đều che dấu dưới mắt, không để hắn mảy may nhìn thấy.

“Ta không muốn nhìn thấy nó nữa. Mỗi lần nhìn thấy nó ta sẽ lại liên nhớ tới người đã phản bội, nhục nhã ta như thế nào!”

Từng câu từng chữ kia thoát ra nàng cũng liền càng không khống chế được cảm xúc của mình.

Đến cuối cùng, trong mắt nàng đều chỉ còn hận ý, liền đem những lời sắc bén cuối cùng thoát ra: “Người còn sợ ta sẽ đem mọi chuyện nói

với người khác sao? Ta sẽ không! Tước Nhi cũng sẽ vẫn chỉ cho rằng chúng ta đang diễn kịch, hẳn sẽ không phá hư kế hoạch của người!”

Tiểu Trọng Hoa không nói lời nào, hoàn toàn không phản ứng, chỉ cường trực đứng thẳng như vậy. Từng lời nói của nàng bén nhọn như đao, cứ thế không chút lưu tình đâm thẳng vào tim hắn.

Hoài nghi của nàng khiến hắn đau đớn vô cùng. Trong mắt nàng hắn đã trở thành một người không thể tha thứ, thậm chí còn rất ti tiện xấu xa.

Hồng Ngọc đứng phía sau thấy một màn như vậy không tự chủ được mà rút nước mắt. Nàng biết hết mọi chuyện nhưng lại không thể nói. Nếu nói mọi tâm huyết của Thế tử đều sẽ uổng phí.

Âu Dương Noãn cất lực dùng một loại ánh mắt lạnh nhạt nhất nhìn hắn: “Châu sai này ngươi vẫn nên tự mình giữ đi! Chúc ngươi và Hương Tuyết công chúa bách niên giai lão!”

Lúc nói đến bách niên giai lão, nàng nhẹ nhàng nở nụ cười. Trong nụ cười kia có một loại lạnh lùng mà chính nàng cũng không ý thức được.

Nhưng hắn lại cố ý đem châu sai đưa cho Hồng Ngọc: “Thay tiểu thư các ngươi cầm lấy!”

Nhìn hắn như vậy Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy châm chọc. Nàng thế nhưng lại tiến lên đoạt lấy châu sai, hung hăng ném nó xuống đất. Tiếng rào rào thanh thúy, trân châu dùng để khảm trên mặt bị vỡ mất mấy viên. Sau đó nàng không thèm nhìn hắn, nhanh chóng rời đi.

Hồng Ngọc hoàn toàn không dám nhìn biểu cảm của Tiểu Trọng Hoa. Hắn vẫn lẳng lặng đứng nguyên chỗ cũ, không nhúc nhích nhìn châu sai trên mặt đất.

Hạ Vũ Nhiên vẫn còn ở lại, bên người chỉ mang theo một người hầu cả ngày chỉ cúi đầu, còn có một hòm thuốc nhìn thực cũ nát. Bởi vì công chúa cho phép họ ở lại nên Âu Dương Noãn cũng không thể nói gì thêm.

Nhưng nàng có quyền không thèm nhìn hắn, xem hắn như không tồn tại. Đây là đang giận chó đánh mèo nhưng Âu Dương Noãn vẫn chưa ý thức được điểm này.

Rất nhanh, trong kinh đô liền nổ tung. Tiểu Trọng Hoa sau khi say rượu vì Mộ Hương Tuyết mà ra tay đá thương Thái tử. Hoàng đế giận tím mặt, nhốt hắn trong Yến vương phủ tự giam. Không chỉ là hắn ngay cả Thái tử cũng bị nghiêm khắc khiển trách.

Nhất thời kinh đô đều người người khiếp sợ, không nghĩ vị công chúa này thế nhưng là một hồng nhan họa thủy làm hai người quyền lực nhất Đại Lịch trở mặt thành thù, triệt để quyết liệt.

Nhưng ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng Tiểu Trọng Hoa bị giam giữ trong Yến vương phủ tự giam thì đêm đến hắn liền cùng Âu Dương Tước hai người một đi hướng nam, một đi hướng đông. Nam Chiếu ở phía nam, Cao Xương ở phía đông.

Tiểu Trọng Hoa rất rõ ràng, một trăm vạn quân Nam Chiếu do Tiểu Thiên Diệp thống lĩnh. Cho dù có thể dùng Mộ Hương Tuyết mê hoặc người Cao Xương, làm bọn họ chờ mong vào Mộ Hương Tuyết nhưng Tiểu Thiên Diệp không phải kẻ ngốc, hắn tuyệt đối sẽ không tin tưởng. Cho nên Nam Chiếu nguy hiểm hơn nhiều so với Cao Xương.

Không chỉ như vậy, Tiểu Trọng Hoa vì muốn bảo vệ Âu Dương Tước mà thậm chí đã đem ba phần tư quân lương chuẩn bị trong một tháng qua cho Âu Dương Tước.

Hắn biết như vậy đối với binh lính của hắn không công bằng nhưng hắn không muốn Âu Dương Noãn thương tâm. Hắn đã trở thành người nàng oán hận, người quan trọng với nàng chỉ còn lại Âu Dương Tước. Hắn không hy vọng để nàng mất đi người quan trọng cuối cùng này.

Đến biên cảnh, trong tay Tiểu Trọng Hoa không chỉ có ba mươi vạn quân của mình cùng hơn mười vạn quân đóng nơi biên cảnh. Điều hắn cần giải quyết nhất lúc này chính là vấn đề lương thực.

“Nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ phát sinh binh biến. Chúng ta chỉ có thể bí quá hóa liều!”

Trong quân trường, Tiểu Trọng Hoa đang xem chiến báo, lại nghe hạ nhân bẩm báo tình hình.

“Còn biện pháp nào không?”

Thủ thành tướng lĩnh bị sự xuất hiện bất ngờ của Tiểu Trọng Hoa dọa cho phát hoảng.

Sau đó hắn lợi dụng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai liên tục giết mấy vị tướng lĩnh. Lúc này mọi người mới biết những dị động bất thường ở biên cảnh đều bị mấy người này che dấu, chưa có chút dị biến nào được truyền tới kinh đô.

“Hướng người mượn lương!”

Tiểu Trọng Hoa nở nụ cười, cười rất bình tĩnh. Phó tướng Chu Khang vừa được đề bạt lên nhìn tươi cười kia, lại cảm giác có một cỗ khí lạnh từ bàn chân truyền thẳng lên đầu.

Chạng vạng các đại thương nhân trong thành đều nhận được báo thiệp, nói thành chỉ từ trong kinh đô đến. Tướng Chu Khang vừa mới tiền nhiệm mời mọi người đăng môn nhất tự.

Phú thương hai mặt nhìn nhau, ngẫm nghĩ lại ngẫm nghĩ nhưng cũng nhìn không ra rốt cuộc Chu Khang này có chủ ý gì.

Phú thương trên đời này, đều dựa trên lợi ích. Mà phú thương biên cảnh đại đa số đều làm giàu dựa trên chiến tranh. Đối với bọn họ mà nói, căn bản không có khái niệm quốc gia, khái niệm chiến tranh hòa bình. Người nào trả tiền cao thì bọn họ sẽ cung cấp cho người đó.

Bình thường bọn họ thường xuyên dùng lương thực trao đổi với quý nhân Nam Chiếu lấy những vật phẩm quý trọng. Lúc phát sinh chiến tranh, bọn họ sẽ nghĩ cách vụng trộm chế tạo binh khí bán lại.

Đại Lịch cấm tư tàng chế tạo vũ khí nhưng những phú thương này một chút cũng không để ý đến pháp lệnh quốc gia, chỉ cần là kiếm được tiền, có giết người phóng hỏa bọn họ cũng sẽ làm.

Thế cục lại loạn, bọn họ không ai vội vàng, bọn họ có vàng bạc châu báu, có hàng hóa lương thực tích trữ. Chỉ sợ bọn họ còn muốn người Nam Chiếu nhanh nhanh tiến vào, bọn họ sẽ kiếm thêm được một khoản. Người chịu khổ chẳng qua chỉ là dân chúng tầm thường nghèo hèn.

Nhưng thủ thành là tướng quân, những phú thương này dù sao cũng không thể không đến.

Yến hội bắt đầu, các vị phú thương ngồi bên dưới, nhìn tân tiền nhiệm Chu Khang một mặt trung hậu, hơn nữa còn cho ca múa mừng cảnh thái bình liền cũng yên lòng.

“Hôm nay có một vị khách quý từ kinh đô đến thăm, ngài ấy muốn mượn cơ hội này cùng mọi người kết giao. Đa tạ các vị đã tới, hân hạnh được đón tiếp!”

“Nào có! Tướng quân nói quá lời rồi! Không biết vị khách quý này là ai?”

Đúng lúc này một bóng dáng cao lớn bước ra từ tấm bình phong, các thương nhân hai mặt nhìn nhau.

Đột nhiên có một vị từng gặp qua Tiểu Trọng Hoa lớn tiếng nói: “Là Yến vương Thế tử!”

Chương 407: Đại kết cục 4 (thượng 2)

Người đó kêu là Yến vương Thế tử mà không phải là Minh quận vương. Chứng minh người này đối với mọi chuyện trong kinh đô biết rất rõ. Nói vậy, ngay cả chuyện Tiểu Trọng Hoa bị cấm chường hẳn là cũng biết.

Tiểu Trọng Hoa lạnh lùng nhìn bọn họ, ngược lại cười càng hòa khí: “Mọi người hãy cố gắng hưởng thụ đi! Bữa cơm này chắc cũng là bữa cơm cuối cùng...”

Lời này vừa ra, liên tiếp mấy phú thương thay đổi sắc mặt, ly rượu trong tay cũng bỗng chốc rơi trên đất. Mọi người hai mắt nhìn nhau, rất nhanh có người liên tưởng đến chuyện gần đây mình bán vật tư cho người Nam Chiếu liền biết đây rõ ràng là Hồng Môn yến.

Nhưng lại có rất nhiều người ngạnh cổ, đỏ mặt, không chịu cúi đầu nhận sai. Bọn họ tuy rằng cũng ý thức được Tiểu Trọng Hoa đương nhiên biết chuyện họ đầu cơ trục lợi lương thực. Nhưng bọn họ muốn xem Tiểu Trọng Hoa có dám giết hết toàn bộ người ở đây ngay lúc này hay không?

Nếu thực sự là thế, hộ vệ gia đình của bọn họ sẽ mở cửa thành cùng Nam Chiếu nội ứng ngoại hợp đem quân trấn giữ này tận diệt.

“Thế tử có ý gì?”

“Rất nhanh sẽ phải đánh giặc. Một khi thực sự nổ ra chiến tranh, các người cảm thấy mình có thể bình an vô sự làm một thương nhân

sao?”

"Thế tử nói như vậy, chẳng lẽ là sợ thua người Nam Chiếu?”

Có người đột nhiên hỏi như vậy, cố gắng phỏng đoán ý của Tiểu Trọng Hoa.

Chu Khang một bên nhìn bọn họ, nhàn nhạt cười nói: "Chư vị không cần khủng hoảng, Nam Chiếu mặc dù có trăm vạn quân nhưng quân trông coi trong thành hiện tại đã có năm mươi vạn. Hơn nữa sáu mươi vạn viện quân đang trên đường đến đây, chỉ là....”

Thủ lĩnh nhóm phú thương, Trương Hằng đứng lên nói: “Điện hạ, viện quân lập tức sẽ đến, vậy cần gì phải phiền nhiễu?”

Tiểu Trọng Hoa cười lạnh một tiếng, nhìn hắn: “Cái này còn phải hỏi sao? Viện quân cùng lương thực còn phải năm ngày nữa mới đến. Đáng tiếc lương thực của chúng ta không đủ để duy trì trong ba ngày. Chẳng lẽ mọi người muốn nhìn chúng ta bởi vì không có đủ lương thực mà chết đói sao?”

Trương Hằng sợ hãi dập đầu không thôi: “Thế tử thứ tội! Điện hạ vì sao lại nói như vậy? Chúng ta đương nhiên là mong viện quân sớm đến đẩy lùi quân Nam Chiếu!”

Trong mắt Tiểu Trọng Hoa phảng phất như bắn ra vô số kiếm sắc lãnh khốc. Hắn chậm rãi nói: “Thật không? Thế nào mà ta lại nghe thấy lời đồn đãi trong thành, rằng các ngươi cầu kết với người Nam Chiếu, chờ lương thực trong thành cạn kiệt liền cùng bọn họ nội ứng ngoại hợp công thành?”

Nói xong hắn phang một tiếng đập nát ly rượu.

Chén rượu vỡ vụn dưới chân Trương Hằng, hắc mồi hôi đầy đầu, liên tục dập đầu nói: “Thảo dân quyết không có tâm tư này! Cầu Thế tử minh xét!”

“Ta biết người không có loại tâm tư đại nghịch bất đạo này, đó chính là tội tru di cửu tộc. Nhưng khó đảm bảo những người khác không có loại suy nghĩ này. Cho dù hiện tại không có, nhưng đợi đến thời điểm mấu chốt, bị người Nam Chiếu đe dọa dụ dỗ, chỉ sợ cũng không phải do các người quyết định!” Tiểu Trọng Hoa nói rõ ràng từng chữ.

Lời này thốt ra, lập tức các vị phú thương đều cùng quỳ với Trương Hằng, liên thanh nói: “Thảo dân ngu muội không biết, còn không nghĩ tới bước này. Chỉ cầu điện hạ thương hại, chỉ điểm cho chúng ta đường sống!”

Chu Khang nhẹ giọng nói: “Điện hạ bớt giận! Ta biết điện hạ lo lắng cho thời cuộc, mà ta cũng tin tưởng các vị đang ngồi đây đều hết sức trung thành và tận tâm với Đại Lịch. Nếu điện hạ tin những lời đồn đãi vô căn cứ đó, trách tội oan bọn họ thì chính là đã trúng quỷ kế của Nam Chiếu, tự hủy đi lương tài a!”

"Chu tướng quân nói rất đúng, nhất định là gian kế của Nam Chiếu a!"

"Thế tử khoan hồng độ lượng, nhất định phải xét rõ mọi việc a!"

"Đúng vậy, đúng vậy! Chúng ta đều là bị oan uổng a!"

Mọi người quay đầu thấy binh lính trên tay đều cầm đao kiếm sắc bén xông vào thì nhất thời tiếng khóc la kêu oan vang lên!

Chu Khang mỉm cười: “Chư vị đều là những thương nhân thông minh, cơ trí. Đến thời khắc nguy cấp như vậy có phải nên hướng Đại

Lịch thổ lộ chút lòng dạ sắt son hay không?”

Trương Hằng sững sốt, nhìn thoáng qua vẻ mặt hỉ nộ vô thường của Tiểu Trọng Hoa. Cuối cùng cũng hiểu được mục đích của Hồng môn yến này, Tiểu Trọng Hoa không phải muốn hỏi tội, không phải muốn giết người mà dĩ nhiên là....

Trong thời điểm khẩn cấp này, bảo vệ tính mạng vẫn là quan trọng nhất. Cái gì mà vàng bạc tài bảo, về sau có thể kiếm lại được!

Trương Hằng cắn răng, khẳng khái nói: “Thảo dân nguyện ý quyên năm ngàn đăm lương thực. Lấy hành động chứng minh bản thân không có chi tâm cấu kết với Nam Chiếu!”

“Đúng vậy! Chúng ta cũng nguyện ý quyên năm ngàn đăm!”

"Ta quyên ba ngàn đăm!"

Cứ như vậy từng người từng người một, những thương nhân vốn keo kiệt vô cùng, nay dưới kiếm đao sáng chói lợi đều quyên ra những lương thực.

Chu Khang dựa theo lời dặn của Tiểu Trọng Hoa mà nói: “Các vị đều là người mưu cầu phú quý, chẳng phải chân chính thông đồng với địch phản quốc, cũng không làm giao dịch với người Nam Chiếu giáo hoạt âm hiểm. Những gì các vị bỏ ra ngày hôm nay điện hạ tuyệt sẽ không quên!”

"Chờ tương lai chúng ta thắng trận, điện hạ nhất định sẽ bẩm báo với triều đình đem công tích vĩ đại của các vị tái nhập sử sách để người đời ca tụng. Trong những hậu duệ của các vị ai có tài năng xuất chúng cũng sẽ được ưu tiên đề cử với triều đình để bọn họ được làm quan!"

Những thương nhân nghe xong liền mừng rỡ, bọn họ khổ sở toàn hạ tiền tài vì để con cháu đời sau có thể áo cơm không lo.

Nhưng thương nhân dù sao địa vị cũng không cao, so ra thì vẫn kém xa người đọc sách. Nếu có thể làm quan, chỉ quyền góp lương thực thì có là gì?

Bọn họ ai cũng ào ào dập đầu cảm tạ, lại tranh nhau đem hành vi của mình nói hiên ngang lẫn liệt. Sau cùng tập hợp lại những lương thực bọn họ quyên ra, thế nhưng lại đủ để bốn mươi vạn quân có thể duy trì được một tháng.

Tiểu Trọng Hoa rời kinh đô được ba ngày, các triều thần đều thỉnh cầu, Tiểu Diễn được hoàng đế đặc xá.

Chuyện hấn làm đầu tiên sau khi được đặc xá chính là tự mình đến phủ Đại công chúa. Đáng tiếc lại bị Âu Dương Noãn cự tuyệt ngoài cửa.

Nếu là Âu Dương phủ, không ai dám ngăn cản hấn. Nhưng cố tình đây lại là phủ đại công chúa, đại công chúa là cô cô của hấn, đến phụ hoàng cũng còn phải nhường ba phần hướng chi là hấn. Cho nên hấn chỉ có thể nhịn xuống, giả vờ như cái gì cũng không phát sinh.

Tiểu Diễn rõ ràng là tức giận nhưng lại ỉn nhẫn không phát, đơn giản vì hấn biết Tiểu Trọng Hoa dù đánh thắng trận này cũng sẽ không thể trở về. Cho nên hấn không cần vội vàng, hấn có thời gian với Âu Dương Noãn.

Đáng tiếc, tính toán của hấn liền bị thất bại.

Buổi tối hôm đó, Chu Lan Chi hầu hạ Tiểu Diễn tắm rửa liền phát

hiện trên cánh tay cùng lưng có nhiều chỗ lấm tẩm, màu hồng nhạt. Bất giác liền thất thanh thở nhẹ: “A!”

Tiểu Diễn giận tái mặt, lạnh lùng quay đầu: “Làm sao vậy?”

“Điện hạ, trên lưng ngài có gì đó rất kỳ quái!”

Chu Lan Chi không yên đáp, lại trách mắng nha đầu bên cạnh: “Còn không mau cầm gương đến để điện hạ tự mình xem!”

Nha đầu liền nhanh chóng mang gương tới quỳ một bên, lúc này Tiểu Diễn mới phát hiện trên người mình khác thường: “Đây là làm sao vậy?”

Sắc mặt hắn liền trầm xuống: “Mau truyền Thái y!”

Chu thái y nhìn thấy những lấm tẩm kỳ quái kia, trong lòng không yên: “Không biết liệu điện hạ có cảm giác khác thường gì không?”

“Cảm giác gì cũng đều không có!” Tiểu Diễn nhíu mày.

Trong lòng Chu thái y trầm xuống, miệng lại cười nói: “Không có gì đáng ngại. Có thể là do thời tiết nóng bức nên điện hạ phát hỏa. Ta sẽ kê đơn thuốc thanh hỏa giải độc, tan ban đỏ thì sẽ không sao!”

“Rốt cuộc là bệnh gì?”

Tiểu Diễn là một người rất đa nghi, nào nói một lần liền tin tưởng.

Chu thái y bởi vì thường xem bệnh cho Thái tử nên rất biết tính tình của hắn. Ông nhanh chóng quỳ xuống: “Điện hạ yên tâm! Chẳng qua là do thời tiết khô nóng nên khí nóng trong người không thoát ra được mà thôi!”

Chu thái y nhiều năm xem bệnh cho hấn, cho tới bây giờ cũng chưa từng mắc sai lầm. Tiểu Diễn gật gật đầu, cũng không quá mức hoài nghi.

Vì thế Chu thái y chỉ kê một đơn thuốc, sau đó châm vài mũi kim. Người bên ngoài nhìn thấy chỉ là vị thuốc trị độc hỏa nhưng Chu thái y lại âm thầm khẩn trương lặng lẽ phái người báo tin với Lâm Nguyên Hình.

Từ ba ngày trước khi Hoàng đế đích thân tới phủ Thái tử, Lâm trắc phi đã được thả ra. Hiện tại chủ mẫu trong phủ vẫn là nàng.

Ba ngày sau Chu thái y lại tới xem bệnh cho Tiểu Diễn, những nốt lấm tấm trên người hấn đã mất. Tiểu Diễn đương nhiên không hoài nghi Chu thái y nữa, còn sai người thưởng không ít lễ vật.

Chu thái y cảm tạ nhưng trong lòng lại càng sợ hãi. Trên vai, trên lưng, trên tay Thái tử đều xuất hiện ban đỏ, cũng không đau không ngứa, sờ vào lại trơn nhẵn, rõ ràng loại này.....

Nhưng đường đường là Thái tử một nước, chưa bao giờ đi tới những chỗ dơ bẩn, làm sao có thể bị loại bệnh này được? Quả thực là không thể tưởng tượng được!

Chu thái y lập tức tìm cách tới Mặc hà trai, đem sự tình báo cho Lâm trắc phi.

Lâm Nguyên Hình khẽ cười, lắc lắc đầu nói: “Chu thái y, người là nhất thời hoa mắt nên nhìn lầm rồi!”

Chu thái y vội vàng nói: "Không! Lão phu tuyệt đối không nhìn lầm!"

Biểu cảm của Lâm Nguyên Hình lại cũng nhàn nhạt, không hề có chút bi thương. Chính là nửa ngày không nói gì, qua hồi lâu mới hỏi: “Lúc này chỉ là khắc chế xuống, đến khi nào sẽ phát tác?”

“Cái này rất khó nói. Hơn nữa cho dù miễn cưỡng dùng thuốc khắc chế, tương lai sinh đứa nhỏ thì cũng sẽ có thai độc!” Chu thái y âm đạm thờ dài.

Lâm Nguyên Hình gật gật đầu, nói: "Chuyện này nếu để lộ ra ngoài, người cũng biết hậu quả?"

Chu thái y vội vàng dập đầu nói: "Dạ! Ta hiểu được ý của ngài, tuyệt đối sẽ không nói cho bất luận kẻ nào!"

Đôi mắt đẹp của Lâm Nguyên Hình nhìn chăm chăm vào Chu thái y, ẩn ẩn mang theo ý cười: “Bất luận kẻ nào này, cũng phải bao gồm cả Thái tử và hoàng đế, người hiểu chưa?”

Mồ hôi lạnh trên trán Chu thái y chảy xuống: “Dạ!”

Lâm Nguyên Hình giọng điệu hòa hoãn: “Đúng rồi, nghe nói người trị liệu cho phụ nữ mang thai bị nôn nghén rất tốt?”

Sắc mặt Chu thái y cũng giãn ra: “Dạ! Trong nhà ta có một phương thuốc tổ truyền ba đời. Nó không ảnh hưởng đến ẩm thực cùng sinh hoạt hằng ngày, không biết ý ngài là....”

Lâm Nguyên Hình rớt cuộc cũng tươi cười: “Được! Vậy hai ngày sau người cùng ta tới phủ đại công chúa, chỉ cần có hiệu quả ta nhất định sẽ thưởng hậu hĩnh!”

Nữ nhân có thái ở phủ đại công chúa? Chu thái y bỗng liên tưởng tới lời đồn kia liền lập tức hiểu được: “Dạ! Lâm trác phi yên tâm!”

Đúng như lời Chu thái y nói, đêm đó Tiểu Diễn liền nóng rét, lại lập tức mời Chu thái y đến bắt mạch.

"Điện hạ yên tâm, chẳng qua chỉ là chút phong hàn, thế tới mặc dù hung nhưng qua mấy ngày liền có thể khỏe hẳn!" Chu thái y mỉm cười nói.

Một đêm trôi qua, Thái tử vẫn nóng lạnh như trước. Lâm trắc phi liền bẩm báo với Hoàng đế, hoàng đế nghe thế liền vội vã tự mình đến thăm. Sau đó liền để lại ba vị Thái y tốt nhất cùng Chu thái y hội chẩn.

Bởi vì Phán đại nhân thái y viện đã cáo lão hồi hương cho nên trước mắt toàn bộ thái y viện đều dựa vào Chu thái y làm chủ, sai đâu đánh đó.

Ba người được giữ lại này cũng không dám nhiều lời, Chu thái y nói thế nào thì họ liền trị như vậy. Trước chỉ trị cảm mạo bình thường, chỉ đơn giản hạ sốt.

Nhưng liên tục ba ngày sốt cũng không giảm, chính là kêu khát nước, thắt lưng đau. Ba vị thái y khác vì không thấy được ban đỏ lúc đầu nên cũng không đoán ra rốt cuộc là nguyên nhân gì.

Nhưng đến ngày thứ tư lại phát hiện trên cổ, lưng, vai Tiểu Diễn có nhiều khối ban đỏ. Lúc này mọi người mới hoảng thần nhưng Chu thái y cứ một mực chắc chắn đây là hàn độc nên mọi người cũng không dám nói gì thêm.

Ngày thứ năm Chu thái y mới được Lâm Nguyên Hình mời đến phủ đại công chúa, chẩn trị cho Âu Dương Noãn. Hắn chẩn mạch, chi tiết nói: "Không có gì đáng ngại! Đây chỉ là phản ứng bình thường khi

mang thai. Cả mẹ và đứa nhỏ đều khỏe, không cần lo lắng!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, Hồng Ngọc một bên âm thầm nghĩ, đây ít nhiều cũng nhờ Hạ Vũ Nhiên chữa trị. Vốn tiểu thư ăn cái gì cũng sẽ nôn ra, hiện tại có hấn, vấn đề khó khăn này cũng liền được giải quyết.

Âu Dương Noãn tạ Chu thái y, sau đó nhìn nhìn nét mặt tỏa sáng của Lâm Nguyên Hình: “Bệnh của Thái tử, sao rồi?”

Lâm Nguyên Hình nhướng mày lên nhìn Chu thái y, hấn cẩn thận nhìn sắc mặt nàng, sau đó đáp: “Hồi quận chúa, Thái tử chẳng qua là bị phong hàn mà thôi. Chỉ cần giám sát liền không có gì đáng ngại!”

“Oh, phải không?”

Âu Dương Noãn biết đương nhiên sẽ không dễ dàng như vậy. Nàng phất phất tay để hạ nhân phủ công chúa đều lui hết ra ngoài, chỉ để lại Lâm Nguyên Hình cùng Chu thái y.

“Rốt cuộc là bệnh gì?”

Lâm Nguyên Hình liền hướng Chu thái y gật gật đầu, Chu thái y nói: “Bệnh của Thái tử, vừa nhìn liền biết, là đậu mùa!”

Âu Dương Noãn biến sắc, loại đậu mùa này tuổi càng nhỏ sẽ càng dễ khỏi. Nhưng Tiểu Diễn tuổi này, lại càng nguy hiểm.

“Biểu tỳ....”

Trong ánh mắt Lâm Nguyên Hình xẹt qua ý cười trào phúng: “Đậu mùa này có người cả đời không bị, một lần đã bị liền sẽ không bị lại nữa. Bất kỳ việc gì cũng nên nghĩ theo chiều hướng tích cực. Bị đậu

mùa tất nhiên sẽ nguy hiểm đến tính mạng nhưng nếu qua được cửa ải khó khăn này liền cả đời không cần lo lắng bị lại nữa, âu cũng là chuyện tốt. Ta cũng đã bấm báo với bệ hạ!"

Lúc trước Thịnh Nhi bị đậu mùa, Tiểu Diễn liền đem một đứa trẻ còn nhỏ nhất vào biệt viện. Mà hiện tại chính hấn cũng bị bệnh, biểu tỳ sẽ bỏ qua cho hấn sao?

Trong lòng Âu Dương Noãn không tự chủ được mà dâng lên dự cảm không tốt. Nàng nhìn Lâm Nguyên Hình, không biết đối phương rốt cuộc đang có chủ ý gì. Nàng không tự chủ mà nói: "Biểu tỳ, biểu ca..."

Biểu ca sẽ không đồng ý với hành vi này của biểu tỳ.

Lâm Nguyên Hình lại chỉ nhàn nhạt cười nói: "Về phần đại ca tự nhiên có Lão thái quân và mẫu thân ta nghĩ biện pháp. Thanh quan nan đoạn việc nhà, không phải chuyện gì đại nghĩa cũng có thể quyết định!"

Âu Dương Noãn không nói, trực giác nói với nàng lần phát bệnh này của Tiểu Diễn không hề đơn giản. Hết thảy tựa hồ như đều có quan hệ với biểu tỳ.

Lâm Nguyên Hình nhìn vẻ mặt lo lắng của Âu Dương Noãn, lắc lắc đầu. Không tự chủ mà nắm lấy tay nàng, lòng bàn tay ấm áp: "Nha đầu ngốc, chăm sóc tốt cho bản thân là được rồi. Những người khác muội không cần lo lắng, dù sao hiện tại hấn ốm còn không mang nỗi mình ốm, càng vô tâm để ý đến muội. Muội cứ an tâm dưỡng thai là được rồi!"

Nghe xong những lời này, Âu Dương Noãn càng nghi hoặc. Những lời này của Lâm Nguyên Hình ý như là đã sớm tính toán tốt thời gian

Tiểu Diễn phát bệnh. Nhưng là, vì sao?

Nàng nghĩ nghĩ lại đột nhiên hỏi: “Biểu tỳ, Lục Lăng đâu? Gần đây Thái tử tựa hồ như không còn mang nàng xuất môn nữa!”

Bên ngoài ầm ầm có tin đồn, Lục Lăng đã thất sủng. Nhưng Lâm Nguyên Hình lại mỉm cười, bên trong có tia biến hóa kỳ dị: “Nàng? Nửa tháng trước nàng đã nhiễm bệnh nên ta đã đưa đến nông thôn dưỡng bệnh!”

Lục Lăng cũng nhiễm bệnh sao?

Âu Dương Noãn thử thăm dò: “Như vậy, Thái tử cũng biết chuyện Lục Lăng nhiễm bệnh sao?”

Lâm Nguyên Hình lắc đầu: “Lục Lăng chẳng qua chỉ là một nữ tử phong trần không danh không phận, vốn không được chú ý. Ta nói nàng nhiễm phong hàn không thể thị tẩm, dần dà Thái tử liền không để ý đến nàng nữa. Đây cũng là chuyện thường tình!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, không tiếp tục truy vấn nữa. Nàng nhìn ra được Lâm Nguyên Hình là không muốn nhiều người biết chuyện này.

Nàng ầm ầm có thể đoán được nguyên nhân, nếu bệnh của Thái tử thật sự là do có người động tay động chân thì nếu thêm một người biết thì một khi bại lộ sẽ có thêm một người bị nhận trách phạt.

Biểu tỳ hôm nay mang Chu thái y tới đây là muốn nói với nàng Thái tử bị bệnh, hơn nữa bệnh không hề nhẹ. Như vậy Tiểu Diễn sẽ không làm gì với nàng. Cho nên biểu tỳ muốn nàng có thể yên tâm.

Rất nhiều việc trong lòng biết được là tốt rồi, Tiểu Diễn người này

sống lâu thêm một ngày thì đối với nàng sẽ không có lợi.

Nghĩ đến đây nàng như có như không dăm chiêu nhìn Lâm Nguyên Hinh: “Hạ công tử Hạ Vũ Nhiên đang ở trong phủ đại công chúa, biểu tỳ có muốn gặp một lần không?”

Lúc trước Thịnh Nhi có thể bình an sinh ra, công lớn thuộc về Hạ Vũ Nhiên. Âu Dương Noãn cho rằng Lâm Nguyên Hinh sẽ muốn gặp vị Hạ đại phu này.

Nhưng Lâm Nguyên Hinh nghe xong, sắc mặt lại hơi đổi, rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, chậm rãi nói: “Không cần!”

Lát sau Lâm Nguyên Hinh liền mang Chu thái y rời đi, thật sự không hề gặp mặt Hạ Vũ Nhiên. Âu Dương Noãn nhìn bóng lưng đối phương, tuy rằng nàng mơ hồ đoán được người biểu tỳ nói có tình cảm chính là Hạ Vũ Nhiên. Nhưng hôm nay nàng mới có thể xác định.

Hoàng cung.

“Thái tử thật sự bị đậu mùa?” Ánh mắt hoàng đế ngưng trọng.

Chu thái y dập đầu: “Dạ!”

“Vậy...sẽ thế nào?”

“Bệ hạ yên tâm, đậu mùa trước ngày thứ mười tám mỗi ngày đều nguy hiểm. Nhưng chỉ cần Thái tử tĩnh tâm dưỡng bệnh, đậu mùa được phát ra thì tốt rồi. Cũng chẳng qua chỉ là nửa tháng, bệ hạ không cần quá mức sầu lo!”

“Người dự tính dùng thuốc gì?”

“Tất nhiên sẽ là lạnh nhuận chi phẩm, thêm vào thần sẽ cẩn thận dùng châm thuật!”

Mày hoàng đế nhúu chặt lại, thanh âm có chút dồn dập: “Có hoàn toàn nắm chắc sẽ chữa khỏi?”

Loại bệnh này căn bản không phải đậu mùa. Chu thái y biết đây là bệnh bất trị nhưng lại trị theo cách trị đậu mùa, như vậy sao có thể tốt lên được? Chu thái y đành phải lắc lắc đầu, không lên tiếng.

Sau khi Chu thái y lui xuống, hoàng đế đi tới đi lui trong đại điện không yên. Thạch quý phi bên cạnh trấn an: “Bệ hạ yên tâm, Thái tử nhất định có thể khỏi hẳn!”

Hoàng đế lắc lắc đầu: “Thái tử là ai? Tính tình hắn kiên cường như vậy, nếu có thể đã sớm đứng lên rồi. Nhưng hắn đã nằm trên giường đã năm ngày, điều này chứng tỏ bệnh không hề nhẹ. Trầm sợ....vạn nhất...”

Thạch quý phi cười nói: “Bệ hạ lo lắng quá rồi. Thái tử thân thể khỏe mạnh, chút bệnh đó không là cái gì. Thần thiếp chỉ lo lắng Thái tử trường kỳ không để ý thì nghị luận bên ngoài khả năng không áp chế được!”

“Nghị luận bên ngoài?”

“Bệ hạ không biết chuyện sao?”

Thạch quý phi than nhẹ lắc đầu: “Thái tử rất cuộc tuổi vẫn còn nhỏ, dù sao cũng muốn tìm thú vui tiêu khiển. Nếu ngẫu nhiên làm gì đó hoang đường chắc nghĩ bên ngoài có thể thông cảm, không có gì nghị luận. Sau này Thái tử khỏe lại, bệ hạ hãy hảo hảo ước thúc Thái

tử, phương pháp tiêu khiển có rất nhiều, trồng hoa nuôi chim, chơi tranh viết chữ, loại nào cũng sẽ không có nghị luận gì. Nhưng hấn lại nạp nữ tử phong trần vào phủ, thật sự là làm tổn hại danh dự Thái tử điện hạ!”

Vừa nghe câu cuối cùng, sắc mặt hoàng đế liền thay đổi: “Lời này có ý gì? Cái gì mà nữ tử phong trần?”

"Bệ hạ không biết sao? Ai nha, thái tử điện hạ cũng thật là hoang đường. Lục Lăng bên cạnh hấn chính là một nữ tử phong trần a!”

Trong lòng Thạch quý phi mừng thầm, trên mặt lại trùng trùng lo lắng: “Lời đồn đãi bên ngoài rất nhiều, thần thiếp thật sự cũng nghe được không ít, có cảm giác như bị mắc xương cá vậy, rất khó chịu!”

“Thái tử rất sủng ái Lục Lăng, đến nỗi gần một năm nay không vào viện của Lâm trắc phi. Trong dân gian, phu thê hoạn nạn luôn có nhau. Nếu nói một câu không xuôi tai thì lúc trước gặp hoạn nạn, chỉ có Lâm trắc phi luôn đau đầu chờ đợi điện hạ, còn vì hấn mà sinh trường tử. Cho nên điện hạ đối xử với Lâm trắc phi như vậy, mặt khác lại hết sức sủng ái Lục Lăng, đương nhiên sẽ dẫn đến những lời nghị luận!”

Sắc mặt hoàng đế càng ngày càng khó coi, tức giận tích lũy đã lâu với Tiểu Diễn cũng nhất thời đến cực điểm: “Hấn thế nhưng lại vô liêm sỉ như vậy!”

Thạch quý phi chấm chấm nước mắt: “Haizzz, cũng là Lâm trắc phi thành thật. Lần trước cũng vì khuyên nhủ thái tử điện hạ mấy câu mà bị hấn giam lỏng. Ít nhiều cũng nhờ lần trước thần thiếp cùng bệ hạ đến phủ thái tử thì Lâm trắc phi mới được thả ra. Nàng thật sự cũng là mệnh khổ, không nhận được sự yêu thương của phu quân....”

Thạch quý phi nhìn thoáng qua sắc mặt của hoàng đế, khẩu khí hòa hoãn: “Cũng may Thịnh Nhi không chịu thua kém, tuổi còn nhỏ nhưng đã rất hiểu chuyện, lại văn võ song toàn....nàng coi như cũng được an ủi!”

Nhắc tới trưởng tôn, sắc mặt hoàng đế mới tốt lên rất nhiều: “Người cũng đừng quá tin tưởng những lời đồn bên ngoài. Chính là người nói cũng không sai, thậm chí còn có Thịnh Nhi!”

Thạch quý phi thấy ánh mắt kỳ dị của hoàng đế, dường như nhớ tới việc gì đặc biệt, nhất thời im miệng, mỉm cười không nói.

Chạng vạng, Lâm Nguyên Hinh đến thăm Thái tử, hỏi Chu thái y: “Tình hình thế nào rồi?”

Rõ ràng là rất nghiêm trọng nhưng Chu thái y vẫn ở trước mặt người khác nói: “Tuy rằng hung hiểm nhưng cũng không tính là tình thế nguy hiểm. Phải qua một hai ngày nữa mới có thể kết luận!”

Lâm Nguyên Hinh ở trong phòng đầy người nói: “Ta một ngày ba lần bái phật, nghĩ rằng điện hạ phúc lớn nhất định mong ông trời phù hộ bình an, thuận thuận lợi lợi. Chờ điện hạ bình phục ta tự nhiên sẽ báo cáo với bệ hạ thưởng cho bốn vị!”

Nói xong nàng lại cảnh cáo: “Nhưng nếu các người có ý nhân hạ, hầu hạ không chu toàn ta sẽ không tha cho các người!”

“Vạn vạn không dám!” Bốn vị thái y cùng đồng thanh trả lời.

“Bệ hạ hôm nay có tới thăm Thái tử không?” Lâm Nguyên Hinh hỏi.

Một bên tự nhiên có người hồi đáp: “Hôm nay không có! Hôm qua bệ hạ đã đích thân tới, nghỉ ngơi một canh giờ mới hồi cung!”

Lâm Nguyên Hình ngưng mắt, mỉm cười hỏi: “Oh? Bệ hạ nói những gì?”

“Bệ hạ phân phó chúng nô tài phải tận tâm hầu hạ. Nói thân thể điện hạ không khỏe, không có khẩu vị nếu muốn truyền cái gì thì báo với ngự phòng trong cung để chuẩn bị đưa tới!”

Lâm Nguyên Hình gật gật đầu. Hôm qua hoàng đế chỉ ở chỗ Tiểu Diễn một canh giờ nhưng lại xem Thịnh Nhi học tập những hai canh giờ. Nghe Thạch quý phi nói hoàng đế còn tự mình ôm Thịnh Nhi vào lòng, hỏi hấn đạo làm vua phải làm như thế nào?

Lâm Nguyên Hình quay đầu nhìn thoáng qua. Sau những tấm màn trùng trùng, trên mặt, cánh tay, vai Tiểu Diễn tất cả đều phát ban màu tím, thoạt nhìn thập phần đáng sợ. Trên mặt Lâm Nguyên Hình rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười không dễ phát hiện.

Tiểu Diễn a Tiểu Diễn! Người cũng biết Lục Lăng trước khi nhập phủ là cô nương phong trần. Người cũng biết nàng mang theo chứng bệnh mà nhập phủ. Người cũng biết chứng bệnh này hoặc là không phát tác nhưng một khi phát tác thì chính là chết. Muốn trách, chỉ có thể trách người quá mức dây dưa với Noãn Nhi, để ta có thể thừa dịp ra tay.

Tiểu Diễn đột nhiên tỉnh lại, hấn nghe thấy thanh âm quen thuộc bên ngoài. Hấn đột nhiên kêu tên Lâm Nguyên Hình, nàng vẫy tay bảo mọi người lui, sau đó nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Tiểu Diễn: “Thái tử có việc gì phân phó sao?”

Tiểu Diễn ngưng mắt nhìn Lâm Nguyên Hình, đột nhiên nói một câu: “Ta khi nào thì mới có thể tốt lên?”

"Điện hạ muốn nghe lời nói thật sao?" Lâm Nguyên Hình mỉm cười, vẫn dịu dàng như bình thường.

Tiểu Diễn nhú mày, chỉ cảm thấy mê mê trầm trầm, thân thể dĩ nhiên thập phần suy yếu: "Người có ý gì?"

Lâm Nguyên Hình thở dài, nàng dùng khăn che đi tia cười lạnh bên môi: "Điện hạ không phải bị đậu mùa, ngài là đã nhiễm bệnh nan y chỉ có ở những nơi dơ bẩn như lâu xanh mới bị! Điện hạ là người thông minh, ngài nói loại bệnh này còn có khả năng khỏi hẳn sao?"

Tiểu Diễn mở to hai mắt, cả gương mặt đã sưng lên đáng sợ, nhìn không ra nét anh tuấn ban đầu: "Ta trúng kế của người!"

Lâm Nguyên Hình cười nói: "Ta nào có! Thái tử là bị mỹ nhân kế của Lục Lăng hại. Tiện tì kia rõ ràng đã bị nhiễm bệnh, lại còn dám thân cận điện hạ. Điện hạ yên tâm, ta nhất định sẽ trừng phạt nàng thích đáng!"

Tiểu Diễn bỗng chốc muốn ngồi dậy, Lâm Nguyên Hình lui lại, nhìn hắn vô lực ngã xuống, cơ hồ thở hổn hển không kịp: "Tiện nhân! Là người, tất cả đều do người!"

Lâm Nguyên Hình cười cười nói: "Đáng tiếc điện hạ biết được quá muộn. Âm vệ bên cạnh người toàn bộ đã bị ta lấy lý do người có bệnh cần tĩnh dưỡng để đuổi về cung!"

"Còn về phần bệ hạ, người đã sớm thất vọng với người rồi. Ta sẽ để thái y nói với mọi người, bệnh truyền nhiễm này rất lợi hại, cần phải được cách ly!"

"Oh, đúng rồi! Không chỉ có người, còn có vài vị trác phi cùng mấy vị mỹ nhân mà hai năm nay người sủng ái nữa, đều giống nhau. Ai biết

các nàng có thể đột nhiên phát bệnh lúc nào?"

"Ngay cả con của Tương trắc phi người dự tính dùng để đối phó Thịnh Nhi, có lẽ vừa sinh ra cũng sẽ mang theo độc. Cho nên, hết thảy cũng không thể như Thái tử người mong muốn!"

Lâm Nguyên Hinh nói những lời này là vì tức giận Tiểu Diễm. Kỳ thực sau khi Tương trắc phi mang thai, Tiểu Diễm cũng chưa qua viện nàng. Còn Lục Lăng nhập phủ chẳng qua cũng là chuyện mới nửa năm, làm sao có thể lây được lên người đứa nhỏ?

Nhưng Tiểu Diễm vì bệnh nặng mà tức giận cơ hồ không nói nên lời, chỉ hung tợn trừng mắt với Lâm Nguyên Hinh.

Lâm Nguyên Hinh mỉm cười nhìn hắn: "Tiểu Diễm, người nhất định không biết ta hận người cỡ nào, người mới là kẻ tiện nhân. Trên đời này có nhiều mỹ nhân như vậy, người lại còn được voi đòi tiên, vẫn muốn chia rẽ Noãn Nhi và Tiểu Trọng Hoa!"

"Rõ ràng người đã có Thịnh Nhi nhưng vẫn để mặc những nữ nhân khác lợi dụng sự sủng ái của người đến mưu hại hắn, còn muốn cho người khác thay thế vị trí của hắn!"

"Ta năm đó có thể vì người liều mình sinh hạ Thịnh Nhi, hôm nay cũng có thể vì Thịnh Nhi mà muốn mạng của người. Người cũng đừng trách ta tâm ngoan, nếu người có một chút tình ý với ta thì ta tuyệt đối sẽ không ngoan độc với người như vậy!"

"Thái tử điện hạ, ngài an tâm dưỡng bệnh đi, ta đây cáo lui!"

Nói xong liền quay đầu muốn rời đi, nhưng dường như nhớ ra chuyện gì nàng lại quay đầu lại nói: "Oh, ta quên không nói với người. Người tưởng người đã chiếm được Noãn Nhi sao? Thật nực

cười! Lần đó người thị tẩm người không phải Noãn Nhi mà chính là Lục Lăng!"

"Ha ha! Sau này Lục Lăng nhập phủ mà người cũng không nhận ra, ta nên nói người là do quá ngu ngốc hay là quá si mê Noãn Nhi mà không nhận ra đây?"

Sau khi ra khỏi phòng, Lâm Nguyên Hình liền phân phó: "Hai nội giám bên cạnh Thái tử đều bị bệnh truyền nhiễm, bệnh tình này rất nghiêm trọng. Chu thái y, người đi báo với bệ hạ, từ hôm nay trở đi cách ly phòng này, ngoại trừ thái y không ai được tiến vào! Còn nữa...."

Nàng lại nhìn qua Chu thái y: "Bệnh của Thái tử tựa hồ như không hề nhẹ, đã không nhận ra được ai, còn cả ngày hồ ngôn loạn ngữ. Người hãy kê chút thuốc an thần để hắn nghỉ ngơi nhiều hơn!"

Chu thái y ngẫm hiểu liền nói: "Lão nô tuân lệnh!"

Ba ngày sau hoàng đế ban ý chỉ sắc phong Thịnh Nhi làm Hoàng trưởng tôn. Tin này vừa truyền ra liền chấn động khắp kinh đô. Trên đời này chỉ có Thái tử không còn mới có đạo lý sắc phong tôn tử. Sao Thái tử còn đang bệnh hoàng đế đã liền sắc phong?

Nhất thời những người thân tín với Thái tử đều ào ào chạy đến phủ. Đáng tiếc Thái tử bệnh nặng, lại liên tiếp có hai người hầu hạ bị nhiễm bệnh nên mọi người không dám tiến vào nội thất, chỉ dám đứng bên ngoài hỏi thái y tình hình sức khỏe của hắn.

Nghe thái y nói thái tử mắc một bệnh có tính truyền nhiễm rất mạnh liền không ai dám mạo hiểm tính mạng xông vào.

Bệnh tình Thái tử chuyển biến nguy kịch, hoàn toàn lâm vào hôn mê, ai gọi cũng không nghe. Lúc Lâm Nguyên Hình biết đã nhanh chóng

phái người phân nhau ra thông báo.

Hoàng thân quốc thích, trọng thần triều đình ào ào chạy tới, lúc này đều bất chấp bệnh truyền nhiễm đều đứng bên ngoài phòng ngủ, sắc mặt đều ngưng trọng.

Đợi khi Lâm Nguyên Hình từ trong đi ra, hướng mọi người gật gật đầu mới nhanh chóng bước vào. Lâm Nguyên Hình nhìn bóng lưng bọn họ, chỉ cười lạnh.

Âu Dương Noãn đến cùng đại công chúa, lại thấy Yến vương sắc mặt nặng nề đứng một bên. Một câu cũng không nói, cũng không vào nhìn Thái tử mà chỉ nhìn chăm chăm bụng nàng.

Âu Dương Noãn nhàn nhạt nhìn vị bố chồng cũ, trên mặt cũng không có biểu cảm gì đặc biệt. Yến vương thở dài một hơi, muốn nói gì nhưng lại chỉ cúi thấp đầu, bước nhanh vào phòng.

Nhìn mọi người ào ào đi vào, đại công chúa cũng muốn vào nhưng Âu Dương Noãn lại nhẹ giọng nói: “Mẫu thân, thái tử điện hạ mắc bệnh truyền nhiễm, thân thể ngài còn yếu đi vào rất không ổn. Nếu ngài kiên trì, con liền cùng ngài vào!”

Đại công chúa biến sắc, nhất thời ngừng bước chân, nói: "Nha đầu ngốc, con đi theo làm gì? Ta không đi nữa, cũng không cho con đi!"

Âu Dương Noãn nhàn nhạt cười gật gật đầu, Lâm Nguyên Hình đi tới nói: "Người đâu, mau chuẩn bị ghế cho đại công chúa và quận chúa!"

Sau đó lại nói với hai người: “Đến chỗ râm mát chờ tin tức thôi!”

Chờ tin tức, lời này ý là....

Âu Dương Noãn nhìn Lâm Nguyên Hình, lại thấy đối phương mỉm cười nhìn mình, trong mắt tựa hồ như có thâm ý.

Chương 408: Đại kết cục 5 (thượng 3)

Những người khác đi vào nội thất, chỉ thấy Thái tử được một người hầu miễn cưỡng đỡ ngồi dậy, hai mắt nhắm nghiền.

Chu thái y nâng một chén thuốc, ba vị thái y khác đều giống như choáng váng, đứng bên giường cách đó không xa.

Thấy quang cảnh như vậy, những người vốn định tiến vào nghe Thái tử phân phó ai ai cũng đều ngây ngẩn cả người. Có người quỳ xuống dập đầu, có người thì đứng xa xa hỏi thăm, chỉ có duy nhất một người xông về phía trước muốn nhìn Thái tử rốt cuộc là làm sao.

Người này chính là Yến vương, ông run run vươn tay nín thở hướng miệng mũi Thái tử. Sau đó liền lập tức lắc đầu, người hầu bên cạnh đột nhiên khóc lớn. Đây chính là tiếng khóc báo tang, vì thế trong phòng ngoài phòng tiếng khóc chấn thiên.

Âu Dương Noãn nghe thấy tiếng khóc này, liền biết mọi chuyện đã xong rồi. Sau đó nàng lại nghe Lâm Nguyên Hình nói: “Ta vừa rồi đã phái người đi báo với bệ hạ, lập tức sẽ làm tang sự. Noãn Nhi, muội mau cùng công chúa trở về đi, ta sợ sẽ có gì đó sẽ ảnh hưởng đến muội. Muội hãy nghỉ ngơi dưỡng thai, những chuyện khác không cần quan tâm!”

Âu Dương Noãn nhìn Lâm Nguyên Hình, trong lòng dường như thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Tiểu Diễn chết, đối với nàng mà nói chính là chuyện tốt nhất. Đối với biểu tỷ cũng là một sự giải thoát, đối với Thịnh Nhi lại càng là chuyện tốt.

Vì vậy mới nói người quá mức ác độc, quá mức âm hiểm làm mọi người không rét mà run. Hẳn cứ chết không minh bạch như vậy ngược lại mọi chuyện xem như xong. Nhưng Tiểu Diễn chết, đối với Đại Lịch mà nói sẽ lại phát sinh biến cố gì đây?

Lúc này chiến sự phía đông tiến hành rất thuận lợi. Âu Dương Tước một đường thế như chẻ tre, kỳ kế chồng chất, suất lĩnh ba mươi vạn quân phong tỏa đột phá năm mươi vạn quân Cao Xương.

Cửu hoàng tử Mộ Hiên Viên vốn phụng mệnh dẫn mười vạn quân chi viện lại đột nhiên lâm trận phản chiến, làm nội ứng một đao giết chết đại hoàng tử, còn tự mình dẫn Âu Dương Tước phá thành xông vào.

Bốn mươi vạn tinh binh giống như mảnh hổ, quân Cao Xương lại bởi vì thất trận từ trước nên giống như mất đi chỗ dựa, sức chiến đấu cũng liền giảm sút.

Âu Dương Tước trợ giúp Cửu hoàng tử đoạt vị, sau đó tuân thủ lời hứa dẫn quân Đại Lịch lui về biên cảnh, đem mọi thành quả thắng lợi giao cho Mộ Hiên Viên.

Hai quốc ngay tại biên cảnh ký kết hiệp ước đồng minh, chiến tranh giữa Đại Lịch và Cao Xương cứ thế liền kết thúc.

Hiện tại chỉ còn lại chiến trường phía Nam, Tiểu Thiên Diệp không phải dễ đối phó như người Cao Xương. Một trăm vạn đại quân của hắn ngoại trừ lúc đầu có hơi bất ngờ khi nhận thấy Tiểu Trọng Hoa thống kích ở ngoài thì liên tiếp bốn tháng hai phương lâm vào khổ chiến.

Sau đó ba mươi vạn quân của Âu Dương Tước đuổi tới, tiếp theo là hai mươi vạn quân vốn trực thuộc của Tiểu Diễn, sau khi Thái tử qua

đời liền thuộc sở hữu của hoàng đế liền cũng kịp thời đuổi tới biên cảnh.

Chỉ dựa vào bốn mươi vạn quân của Tiểu Trọng Hoa chống đỡ bốn tháng rốt cục cũng đọ được lực lượng cùng Tiểu Thiên Diệp sánh ngang.

Vốn trăm vạn quân Nam Chiếu phải tử chiến đến cùng với Đại Lịch thì đột nhiên xảy ra phân liệt. Một trăm vạn quân này chỉ có năm mươi vạn là vốn có của Tiểu Thiên Diệp, còn năm mươi vạn quân còn lại là của Nam Chiếu.

Trong thời khắc quan trọng những người này đột nhiên nhận ra Vân La công chúa của tiền triều, bị vị công chúa này mê hoặc cùng kích động nên liền ào ào ruồng bỏ Tiểu Thiên Diệp. Một trăm vạn quân rất nhanh liền lâm vào hỗn chiến.

Tiểu Thiên Diệp vì bình ổn trận hỗn loạn này mà phải lập tức lui về biên cảnh. Trận này chuẩn bị đã lâu, lại bởi vì vị công chúa đột ngột xuất hiện kia mà liền lặng yên không một tiếng động yên diệt như vậy.

Mà vị Vân La công chúa này, đúng là do Tiểu Trọng Hoa phái người tìm đến. Hơn nữa Cao Xương đã thất bại, Tiểu Thiên Diệp tuy rằng hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng lại không thể không dừng tay.

Nhưng Tiểu Trọng Hoa lại cũng không phải đại hoạch toàn thắng. Ở trên chiến trường hắn bị phó tướng mà mình tin cậy nhất mưu sát, ngực trúng một kiếm, cơ hồ như gần chết, hôn mê đằng đằng hơn nửa tháng mới tỉnh lại.

Lúc hắn tỉnh lại chuyện đầu tiên làm lại không phải là điều tra tên phó tướng kia rốt cuộc là do ai sai khiến mà đem hết mọi chuyện giao lại

cho Âu Dương Tước, còn mình ngựa không dừng vó liều mạng chạy về kinh đô.

Âu Dương Tước biết Âu Dương Noãn sắp lâm bồn nhưng lại không biết Tiểu Trọng Hoa là vì nóng vội muốn chạy về giải thích hiểu lầm. Hắn xung phong nhận gánh vác mọi chuyện để Tiểu Trọng Hoa hồi kinh.

Chỉ là lúc này bất luận là Âu Dương Tước hay Tiểu Trọng Hoa đều tuyệt đối không thể tưởng tượng được, chờ đợi bọn họ chính là một hồi sinh ly tử biệt....

Lúc này trong phủ đại công chúa cũng đang lâm vào hỗn loạn. Ngoài phòng khách Lão thái quân, Trần thị cùng Lâm Nguyên Hình đều có mặt.

Sắc mặt đại công chúa rất khẩn trương, hỏi Đào cô cô: “Đi vào lâu như vậy rồi, sẽ không có chuyện gì chứ?”

Đào cô cô cũng là một mặt vui sướng: “Công chúa a, không phải ai sinh con cũng như vậy sao? Ngài đừng sốt ruột, qua một canh giờ nữa sẽ có tin!”

Lâm Nguyên Hình đã có chút ngồi không yên. Không biết vì sao trong lòng nàng luôn có dự cảm không tốt. Không tự chủ được mà đi tới đi lui trong phòng khách.

Đại công chúa nhìn đến phát loạn: “Lâm trắc phi, ngươi làm sao vậy?”

Lâm Nguyên Hình không nói rõ được vì sao trong lòng lại lo lắng, cũng không tốt khiến đại công chúa lo lắng theo nên liền nói: “Không sao, nhất định sẽ không có việc gì!”

Công chúa gật gật đầu, lão thái quân cười nói: "Noãn Nhi phúc lớn, nhất định sẽ không sao!"

Bà nói xong Trầm thị cũng liền phụ họa theo. Sắc mặt đại công chúa lúc này mới dịu đi.

Nhưng đột nhiên bà mụ chạy đến, sắc mặt khẩn trương: "Không tốt rồi, quận chúa, quận chúa...."

Đại công chúa cùng lão thái quân đồng thời đứng lên, bàn tay lão thái quân có chút run run hỏi: "Rốt cuộc là làm sao?"

Thanh âm bà mụ có chút nức nở: "Chân đưa nhỏ ra trước, phải làm sao bây giờ?"

Người đại công chúa mời tới chính là bà mụ nổi tiếng nhất kinh đô. Nếu ngay cả bà mụ đã nói như vậy thì thực sự không còn cách nào, nên làm gì bây giờ?

Trên trán đại công chúa toát mồ hôi lạnh, bà vô thức nhìn về phía Lão thái quân lại thấy đối phương cũng hoảng thần.

Cuối cùng bà nhìn Lâm Nguyên Hình, Lâm Nguyên Hình rốt cuộc mới trấn an được nội tâm bất an, hạ quyết tâm nói: "Có một người, hẳn nhất định có biện pháp!"

Lúc Hạ Vũ Nhiên được mời đến Lâm Nguyên Hình cấp tốc nói lại tình hình. Hắn gật gật đầu, nhanh chóng phân phó người hầu bên cạnh: "Mau đi lấy hòm thuốc của ta đến đây!"

Hắn nghĩ nghĩ lại nhìn thoáng qua người hầu kia, trong ánh mắt dường như có chút cảnh cáo: "Sau khi lấy về người liền đứng bên

ngoài canh, không được đi vào! Mau lên một chút!”

Lâm Nguyên Hình ở một bên nhìn, chỉ cảm thấy cái liếc mắt kia của hắc cô có chút kỳ lạ. Nàng dời mắt đến người hầu kia một lát nhưng người nọ chỉ cúi đầu căn bản không nhìn ra chút sơ hở. Thời gian cấp bách khiến nàng không thể hoài nghi nhiều.

“Mau lên một chút, chuyện này không thể chậm trễ nữa!”

Hạ Vũ Nhiên đi vào phòng sinh, bà mẹ đã một mặt đầy mồ hôi. Hồng Ngọc gấp đến mức muốn khóc, vừa thấy Hạ Vũ Nhiên liền giống như nhìn thấy cứu tinh: “Hạ đại phu, mau cứu tiểu thư nhà ta đi!”

Hạ Vũ Nhiên nhíu mày không nói, hắc nhanh chóng bước qua, lấy tay ôn nhu xoa xoa bóp bóp bụng Âu Dương Noãn một chút.

Âu Dương Noãn chấn động, đột nhiên cắn chặt môi dưới thật sâu, cơ hồ muốn bật máu.

Hạ Vũ Nhiên không dám nhiều lời, trái lại bắt đầu giúp nàng đẩy đẩy bụng, qua nửa ngày mới thản nhiên nói: “Đứa nhỏ này ở trong bụng đã lâu, nếu tiếp tục trì hoãn chỉ sợ không sống nổi. Nhất định phải nắm chắc thời gian! Ta sẽ giúp ngươi. Nhưng quận chúa, ngươi cũng phải cùng cố gắng!”

Âu Dương Noãn đương nhiên biết sinh con không hề đơn giản. Nàng đã chính mắt nhìn thấy sự gian nan khi Lâm Nguyên Hình sinh Thịnh Nhi, nàng sớm đã có chuẩn bị.

Chỉ là nàng không ngờ mình cũng gặp cục diện bế tắc như vậy. Nàng thở hổn hển lấy không khí, không phát ra được chút âm thanh.

Hạ Vũ Nhiên một bên giúp nàng đẩy một bên nói: “Tâm tư Thế tử,

bằng hữu như ta cũng không biết. Hẳn ngay cả không đúng nhưng Âu Dương Noãn, đứa nhỏ trong bụng người sẽ chết, người có biết hay không?”

Hạ Vũ Nhiên thở dài, có chút bất đắc dĩ: “Người là mẫu thân của hần, hiện tại chỉ có người có thể cứu hần. Cho nên mặc kệ người thất vọng với Thế tử như thế nào thì cũng phải dùng sức!”

Cả người Âu Dương Noãn run run, có thể là khí lực trong bụng quá lớn, nàng cơ hồ có chút chịu không nổi, toàn thân đều bắt đầu phát run. Trên mặt cũng tái nhợt, tóc tán loạn đều bị mồ hôi làm ướt nhẹp, mấy sợi dính vào má, môi run lên.

Hạ Vũ Nhiên thấy nàng căn bản nói không ra lời thì không khỏi nhú mày. Hiện tại thời gian cấp bách, không còn thời gian để đẩy bụng nữa. Nước ối đã vỡ, thai nhi vẫn không có dấu hiệu xuất hiện. Thân thể nàng lại luôn không cường kiện, hai điều này cộng lại khiến hần cho dù y thuật cao minh cũng có chút đau đầu.

"Âu Dương Noãn, làm theo tiết tấu hô hấp của ta!" Hạ Vũ Nhiên trầm giọng hạ lệnh.

Âu Dương Noãn thở hỗn hển một chút, môi lại bị cắn nát, máu đỏ tươi chảy ra, tiên diễm chói mắt.

Hồng Ngọc bỗng chốc bật khóc, Hạ Vũ Nhiên quay đầu quát lớn: “Tiểu thư nhà người còn chưa chết đâu, đứng đó khóc cái gì?”

Phương mama vội vàng kéo Hồng Ngọc qua một bên: “Không cần lo lắng! Tiểu thư đang trong thời điểm nguy hiểm, đừng làm tiểu thư phân tâm!”

Hạ Vũ Nhiên nhìn chăm chăm Âu Dương Noãn: "Phấn chấn lên!

Người thực sự muốn giết con của mình sao? Hiện tại trừ người ra, còn ai có thể cứu hắn? Không còn thời gian nữa người có biết hay không? Thai nhi không chịu về đúng vị trí, nếu người lại không phối hợp thì chính ta cũng không có cách nào cứu hắn!”

Hạ Vũ Nhiên lại đẩy xuống phía dưới một chút nhưng vẫn không hề có phản ứng, hắn cũng dần cảm thấy bối rối.

Âu Dương Noãn thở hổn hển, ánh mắt lại khẽ nhắm lại. Nàng đã hết sức, nàng muốn dùng hết thảy cố gắng muốn giữ lại đứa nhỏ của mình, bởi vì lúc này nó chính là thân nhân quan trọng nhất của nàng.

Âu Dương Noãn bắt đầu há miệng hô hấp, bắt đầu không tự chủ mà phối hợp động tác hô hấp của Hạ Vũ Nhiên. Bắt đầu cố gắng phối hợp với mệnh lệnh và từng lần đẩy của hắn, giống như dần dần thuận lợi hơn.

Hạ Vũ Nhiên luôn miệng an ủi nhưng thực tế trong lòng hắn lại hiểu được. Đứa nhỏ này kỳ thực đã sớm nên ra nhưng vẫn chậm chạp không thể. Hiện tại mặc dù có được sinh hạ, có sống hay không hắn cũng không dám nắm chắc.

Hạ Vũ Nhiên phụ trách vị trí của đứa nhỏ, bà mẹ phụ trách đỡ đẻ.

Nhưng dần dần Âu Dương Noãn lại có chút không thể chống đỡ, trước mắt cũng dần tối lại, không nhìn được ai, chỉ nhìn được những hình bóng mờ ảo.

Nàng chỉ cảm thấy trong đầu kêu loạn, thân thể bắt đầu nóng dần lên, chỉ có thể theo bản năng sử dụng lực nhưng hiệu quả lại cực kỳ bé nhỏ.

Hồng Ngọc lau nước mắt, đi lên giúp Âu Dương Noãn lau mồ hôi,

sau đó lại kinh hô một tiếng: “Tiểu thư phát sốt!”

Ý thức của Âu Dương Noãn đã mơ hồ, Hạ Vũ Nhiên không còn cách nào khác chỉ đành nặng nề xoa bóp một chút, kích thích thần trí nàng.

Âu Dương Noãn đau đến khó nhìn, trước mắt lại dần dần rõ ràng. Nàng nhắm chặt mắt, tay vô thức nắm chặt lấy tay Hạ Vũ Nhiên: “Có phải....đứa nhỏ không sống được....”

Hạ Vũ Nhiên sửng sốt một chút, rũ mắt xuống: “Không cần suy nghĩ lung tung, ngươi cứ nghe ta, nhất định phải dùng sức!”

Âu Dương Noãn cười khổ: "Nhưng...thời gian lâu như vậy....ta đều không có cảm giác nó động đây....”

Đây là vì thời gian quá dài, còn là vì đứa nhỏ đã hít thở không thông, chết trong bụng?

Làm sao có thể? Sứ mệnh của mình chính là bảo vệ mẫu tử nàng bình an. Nếu Tiểu Trọng Hoa trở về, mình không thể thuận lợi giao Âu Dương Noãn cùng đứa nhỏ cho hắn thì phải giải thích thế nào?

Ánh mắt Hạ Vũ Nhiên tối lại một chút, hắn cắn răng nói: “Ta đáp ứng ngươi, nếu đứa nhỏ không sống được ta liền đem mạng mình bồi thường cho ngươi!”

Âu Dương Noãn nhìn hắn. Hạ Vũ Nhiên này bề ngoài nhìn rất ôn hòa nhưng lúc nói những lời này lại chắc như đinh đóng cột. Âu Dương Noãn cười cười, có những lời này, cứ liều mạng thử một lần!

"Chỉ cần đứa nhỏ bắt đầu di động, ta liền nhất định sẽ nghĩ cách bảo trụ hắn!"

Trên mặt Âu Dương Noãn cơ hồ đã bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp. Ngay cả lông mi cũng phủ một lớp nước nhưng ánh mắt hơi hơi mở cũng lại vẫn trong suốt như trước. Nàng dùng sức giãy dụa, toàn bộ thân thể đều gắt gao căng cứng.

Hạ Vũ Nhiên cao hứng kêu lên: “Được rồi! Đứa nhỏ bắt đầu di động rồi, ngươi lại dùng lực một chút!”

Hồng Ngọc thay Âu Dương Noãn lau mồ hôi, vẻ mặt tuy có chút lo lắng, nhưng lại không dám tùy tiện mở miệng.

Âu Dương Noãn cắn môi, nhẹ giọng nói: “Phải không? Đầu ta có chút choáng váng, chỉ sợ chống đỡ không được bao lâu!”

Sức sống của nàng từng chút từng chút bị xói mòn. Hạ Vũ Nhiên trịnh trọng gật đầu: “Được! Ta sẽ tăng thêm lực. Nếu đau, ngươi cũng phải kiên nhẫn một chút!”

Âu Dương Noãn nhắm mắt lại, gian nan gật đầu. Nếu nói lúc trước nàng đối với Tiểu Trọng Hoa là đau lòng thất vọng thì hiện tại gần như là hận ý. Lúc nàng cần hắn nhất, hắn lại ở đâu? Nàng làm sao để tha thứ cho hắn đây? Nàng hiện tại quả thực so với Tô Ngọc Lâu năm đó càng hận Tiểu Trọng Hoa hơn.

Nửa canh giờ tiếp tục trôi qua, đứa nhỏ có trượt xuống một chút. Nhưng về sau bất luận Âu Dương Noãn dùng sức thế nào hắn cũng lại giống như đang ngủ, căn bản không hề có động tác.

Hạ Vũ Nhiên tuy rằng nóng vội nhưng cũng chỉ có thể tiếp tục an ủi: “Cố lên, nhất định phải tiếp tục chống đỡ....”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, bởi vì quá mức gầy yếu, đôi mắt đẹp

kia chậm rãi đông đầy lệ quang: “Đừng quên, người đã hứa với ta. Nhất định phải giữ được nó!”

Đúng lúc này bà mẹ nhìn xuống phía dưới, đúng là một cái đầu nhỏ nhỏ liền vui vẻ, tay nhanh chóng cho vào trong túi lấy bỗng chốc kéo ra.

“Oa” một tiếng, cả phòng bỗng chốc sáng bừng.

Đại công chúa bên ngoài nghe tiếng khóc trẻ con, trong lòng nhất thời được buông lỏng. Ai ngờ trong nội thất, bà mẹ vừa mới nhanh chóng bọc đứa trẻ lại muốn đi ra báo tin vui thì Hồng Ngọc lại ‘a’ lên một tiếng.

Hạ Vũ Nhiên nhìn lại, Âu Dương Noãn sắc mặt trắng bệch, lặng im không chút tiếng động nằm đó. Tim của hắn, nhất thời rơi vào vực sâu....

Bà mẹ chạy tới, ai nha kêu lên: “Chảy nhiều máu quá!”

Trong phòng sinh, không khí đang vui mừng bỗng chốc đều thay đổi...

Hạ Vũ Nhiên trầm giọng nói: “Mau! Mau lấy ngân châm cho ta! Nhanh!”

Mọi chuyện diễn ra so với tưởng tượng của Tiểu Trọng Hoa thuận lợi hơn rất nhiều. Trong cục diện thập tử nhất sinh hắn rốt cục cũng chống đỡ được đến lúc viện quân đến.

Bốn mươi vạn chống lại trăm vạn quân, nếu đổi lại là một tướng lĩnh khác thì sẽ không phải là chuyện dễ dàng. Huống chi trong sáng trong tối không biết Tiểu Diễn đã phái biết bao nhiêu người đồn hấn

vào chỗ chết.

Nhưng mọi chuyện, đều nằm trong dự kiến của hắn.

Sau khi Tiểu Diễn chết, viện quân rất nhanh đã đến, thế lực đối địch cũng từng bước được quét sạch. Tiểu Trọng Hoa từng vài lần muốn hồi kinh nhưng lại không thể thoát được thân. Tiểu Thiên Diệp tuy rằng tạm thời lui bước nhưng chỉ cần hắn không ở đó quân Nam Chiếu rất nhanh lại ngóc đầu trở lại.

Tiểu Trọng Hoa biết rõ tình huống như vậy, ngay cả khi trong lòng căng như dây đàn cũng không thể không ở lại, một mực yên lặng xử lý việc lớn việc nhỏ.

Nửa tháng sau hắn rốt cuộc cũng tìm được công chúa Nam Chiếu, từng chút từng chút giúp nàng thắng được lòng người xúi giục quân của Tiểu Thiên Diệp.

Tiểu Trọng Hoa thân ở chiến trường lại chưa từng có nửa khắc quên Âu Dương Noãn. Với hắn mà nói Âu Dương Noãn chính là dòng sông bao dung hắn, có thể hòa tan lệ khí lãnh liệt của hắn. Đường như ông trời đã mang nàng đến cho hắn. Người như vậy đối với hắn mà nói thì chính là trân bảo cầu mà không được.

Cho nên hắn đều ngày đêm trông ngóng có thể một lần nữa trở lại bên cạnh nàng, không tiếc phải trả giá hết thảy cũng muốn cầu xin nàng tha thứ.

Ra sức thúc ngựa chạy về kinh đô, Tiểu Trọng Hoa chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi lần lượt len lỏi trong từng ngõ ngách trên cơ thể.

Một bên luôn nhớ đến nàng, bình thường lại vẫn không có biểu hiện gì nhưng lần này hắn ngày đêm tư tưởng, trong lòng cảm thấy rất

vắng vè.

Một bên là lo lắng cho đứa nhỏ, Noãn Nhi quá mức quật cường, nhất định rất tức giận hẳn. Có lẽ nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho hẳn.

Chỉ là hoàn cảnh lúc đó hẳn không thể làm khác. Bởi vì hẳn không nghĩ mình sẽ còn sống trở về, cũng không nghĩ Lâm Nguyên Hình lại có thể nhanh chóng trừ bỏ được Thái tử như vậy. Cho nên....hết thảy đều là ngoài ý muốn.

Hắn đến phủ đại công chúa, lại không biết diễn tả cảm xúc thế nào, nhất thời chần chừ không dám tiến lên gõ cửa. Chờ hẳn hạ quyết tâm bước nhanh vào thì lại bị ngăn ngoài cửa.

Đứng trước cửa là một nam nhân, người nọ một thân bào y màu xanh, sạch sẽ mộc mạc nhưng khuôn mặt lại cực kỳ nghiêm túc.

“Hạ Vũ Nhiên!”

Tiểu Trọng Hoa cầm lấy tay hẳn: “Noãn Nhi thế nào rồi?”

Hạ Vũ Nhiên hơi hơi tránh đi, do dự. Khi ngẩng đầu lên, biểu cảm có chút kỳ quái: “Trọng Hoa....người đừng vội đi vào....Ta có chút chuyện muốn nói với người....”

Tiểu Trọng Hoa nghi hoặc nhìn hẳn, ánh mắt Hạ Vũ Nhiên tránh né một chút, hơi hơi lộ ra vẻ mất tự nhiên.

Quen biết nhiều năm cho tới bây giờ Tiểu Trọng chưa từng thấy nam tử này lộ biểu cảm kỳ quái như vậy. Dường như mang theo một sự áy náy không nói nên lời.

Nhưng áy náy? Là vì sao? Tiểu Trọng Hoa cảm thấy kỳ quái, không

khỏi nhúu chặt mày.

"Người làm gì vậy? Ta muốn tìm Noãn Nhi, có chuyện gì lát nói sau!"

Hạ Vũ Nhiên nghĩ nghĩ, ấn bờ vai hấn xuống, bỗng nhiên ngưng trọng nói: "Trọng Hoa..."

Hạ Vũ Nhiên chưa bao giờ dùng giọng điệu trầm trọng như vậy, nhưng giờ khắc này hấn lại dùng giọng điệu như vậy kêu tên Tiểu Trọng Hoa.

Biểu cảm Tiểu Trọng Hoa thoáng trầm xuống, một loại cảm giác nguy hiểm nhanh chóng xẹt qua tim hấn.

"Rốt cuộc là làm sao?"

Hạ Vũ Nhiên thầm than một hơi, giống như lấy dũng khí để nói tiếp: "Tiểu Trọng Hoa....Người hãy nghe ta nói. Âu Dương Noãn....nàng đã chết...."

Thân thể Tiểu Trọng Hoa run lên, sau một lát mới nỗ lực cười nói: "Người đang đùa giỡn gì vậy?"

Hạ Vũ Nhiên dùng sức ấn chặt vai hấn: "Tiểu Trọng Hoa... Ta không lừa người...."

Nói xong dừng một chút, mạnh mẽ làm Tiểu Trọng Hoa trấn định. Hấn nhìn thẳng Tiểu Trọng Hoa, nói rõ từng chữ từng chữ: "Lúc Âu Dương Noãn chết, ta luôn ở bên cạnh!"

Tiểu Trọng Hoa nhẹ nhàng chấn động, bỗng nhiên lại trầm mặc xuống.

Ánh mặt trời hòa hoãn, nhưng rồi cuộc vẫn không thể xua tan được sự lạnh lẽo trong tim hấn. Tiểu Trọng Hoa chỉ cảm thấy trái tim như có một vết nứt dài.

Không, nếu thực sự có địa ngục thì hiện tại hấn đang ở trong địa ngục. Thậm chí hiện tại hấn còn không thể nghe được, chỉ có thể nhìn miệng Hạ Vũ Nhiên mấp máy đóng mở. Hiện tại hấn căn bản không có biện pháp nhận biết được đối phương đang nói cái gì.

Hạ Vũ Nhiên mím môi, trong nháy mắt cảm thấy hô hấp cực khó khăn: “Thực xin lỗi...”

Tiểu Trọng Hoa lặng im cúi đầu đứng đó, ánh mặt trời hắt vào người hấn, thoáng chốc có chút chói mắt.

Hạ Vũ Nhiên cơ hồ không có cách nào đối diện với biểu cảm như vậy của Tiểu Trọng Hoa: “Người đừng thương tâm, người chết rồi không thể sống lại...”

Tiểu Trọng Hoa nhẹ nhàng giật giật, nhưng không hề ngẩng đầu lên. Qua nửa ngày bỗng nhiên mới mỉm cười, thanh âm trầm thấp cơ hồ không thể nghe thấy: “Người đang gạt ta....Nàng đang tốt, làm sao có thể chết....”

Thần sắc Hạ Vũ Nhiên bỗng nhiên có chút đau thương. Sau một lúc lâu chỉ có thể bấu chặt bờ vai Tiểu Trọng Hoa, thanh âm nặng nề: “Đều là sơ sẩy của ta. Người nhà Hạ gia đều bị Thái tử diệt khẩu, chỉ còn lại ta cùng muội muội. Ta tuy rằng không thích nàng nhưng vẫn chỉ có thể mang nàng theo bên người!”

"Ai ngờ nàng lại mang lòng oán hận Thế tử phi, rõ ràng biết người sau khi sinh sẽ rất yếu, rất có khả năng băng huyết, đến lúc đó ta nhất định sẽ dùng châm thuật. Nhưng thật không ngờ nàng lại bắt lấy

cơ hội này, hạ độc trong ngân châm. Là lỗi của ta, là ta không nghĩ nàng lại lớn mật như vậy!”

Thân thể Tiểu Trọng Hoa run lên, tựa hồ như không thể tin lời nói của Hạ Vũ Nhiên. Sau một lúc lâu, hắn nhẹ nhàng tránh đi, đẩy tay Hạ Vũ Nhiên lui về sau.

Hạ Vũ Nhiên đứng trước mặt hắn, không biết hắn có ý gì.

Tiểu Trọng Hoa bỗng nhiên nhẹ nhàng cười, hắn xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Tiểu Trọng Hoa: “Người nói sai rồi...”

Vừa nói hắn đột nhiên xoay người lại, ngẩng đầu lên, hốc mắt thê lương nhưng mơ hồ xuất hiện tia đỏ đậm.

“Không được nguyên rửa nàng....”

Vó ngựa dồn dập, liên tục mấy ngày liên miên không nghỉ, Tiểu Trọng Hoa có chút uể oải. Hắn dấu không được một thân phong trần mỗi mệt, thần kinh lại căng lên khẩn trương, lại không đoán được thế nhưng điều chờ đợi hắn lại như vậy.

"Tiểu Trọng Hoa!"

Hạ Vũ Nhiên bỗng nhiên cúi đầu: “Ta cũng hy vọng đây không phải sự thật. Nhưng tất cả mọi người có thể làm chứng cho ta, Âu Dương Noãn thực sự đã chết. Nàng chết trước mặt ta, ta đã trơ mắt nhìn nàng ngừng hô hấp. Ta tuyệt đối sẽ không lấy chuyện sinh tử ra làm trò đùa!”

Sắc mặt Tiểu Trọng Hoa thoáng cái trắng bệch, khóe miệng có chút không khống chế được run run. Dưới chân mềm nhũn, lão đảo hai bước, suýt nữa đã ngã sấp xuống.

Hạ Vũ Nhiên biết lập trường của mình, hấn căn bản không có tư cách nói lời xin lỗi. Hấn cùng với Âu Dương Noãn tuy rằng chỉ là bèo nước gặp nhau nhưng lương y như từ mẫu. Hấn thực sự hy vọng nàng có thể sống sót, có thể thuận lợi hạ sinh đứa nhỏ.

Qua nửa ngày sau hấn mới thản nhiên nói: “Nàng đã hạ sinh cho người một tiểu thể tử, người có muốn nhìn mặt nó không?”

Tiểu Trọng Hoa há miệng thở dốc, yết hầu lại chua xót lợi hại. Tựa hồ như muốn nói gì đó nhưng lại giãy dụa hồi lâu, cuối cùng cũng không nói nên lời.

Hạ Vũ Nhiên nhìn hấn, nói: “Đứa nhỏ vừa sinh liền không còn thở, ta phải mất khí lực rất lớn mới có thể cứu sống hấn. Ta chỉ muốn nói, ta không cầu người tha thứ, cũng không cầu người bỏ qua cho Gia Trang. Chỉ cần người khuyên đại công chúa cho nó được toàn thân, đem thi thể giao cho ta mang nó về Bình Thành!”

Tiểu Trọng Hoa hít sâu, sau đó chậm rãi cúi đầu, lông mi đen dài ngăn cản ánh mắt hấn khiến người ta không thể nhìn rõ.

Sau một lúc lâu, tay hấn bắt đầu kịch liệt run rẩy, cơ hồ không có biện pháp duy trì biểu cảm trên mặt khiến người ta cảm thấy hấn tựa hồ đang đứng đó nhưng cũng có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Hạ Vũ Nhiên có chút không đành lòng, khẽ thở dài: “Cùng ta đi thăm con của người....”

Tiểu Trọng Hoa lắc đầu, bình tĩnh một lát, mới dám ngẩng đầu lên, thanh âm mơ hồ: “Những điều người nói đều là sự thật...”

Hạ Vũ Nhiên nhìn hấn, chẳng lẽ đối phương đến bây giờ cũng không

chịu đối mặt với thực tế hay sao?

"Lặp lại lần nữa!"

Tiểu Trọng Hoa nhú chặt mày, hốc mắt bỗng nhiên trũng sâu. Hắn tựa hồ không thể khống chế được, hít một hơi thật sâu, rốt cục vẫn không nói được.

Hạ Vũ Nhiên gật gật đầu: "Sau khi ngươi đi, tuy rằng mọi người đều cố gắng hết sức có thể. Ngay cả nàng cũng liều cả tính mạng để bảo vệ đứa nhỏ này. Nhưng lúc nàng sinh, lại bị Gia Trang..."

Tiểu Trọng Hoa đột nhiên nhìn về phía hắn, bỗng nhiên nắm chặt hai nắm đấm. Đã không khống chế được, trong cổ họng giãy dụa phát ra từng chút thanh âm đứt quãng, như là run run hoặc như là không cam lòng. Thần kinh hắn căng lên, rốt cục vẫn có chút thất lễ mà trước nay chưa từng có.

Hạ Vũ Nhiên bước qua, nhìn thẳng vào mắt hắn, mím môi: "Thế sự khó liệu, ngươi....ít nhất còn có con trai của ngươi và nàng..."

Tiểu Trọng Hoa cười khế một tiếng, tiếng cười này trầm thấp bi ai, có chút không cam lòng cùng xót xa.

"Ta muốn thấy nàng!"

Thần sắc Hạ Vũ Nhiên trầm xuống: "Đại công chúa sẽ không cho ngươi gặp nàng. Liền ngay cả Lâm trắc phi cũng đều cảm thấy ngươi vì quốc nghiệp mà bỏ rơi nàng. Ngay cả khi chân tướng rõ ràng, nàng cũng sẽ không tha thứ cho ngươi...."

Tiểu Trọng Hoa chấn động, sau đó hít một hơi thật sâu: "Nàng hận ta?"

Hạ Vũ Nhiên cười khổ: “Ta không biết!”

Tiểu Trọng Hoa khẽ nhắm mắt, lắc đầu, lông mi run rẩy: “Nàng hẳn là hận ta....Đúng vậy, ta luôn miệng nói sẽ đối xử tốt với nàng nhưng thực tế ta đã dùng phương pháp sai lầm rồi. Ta hẳn là nên để nàng bên cạnh ta, như vậy hết thảy liền đã không xảy ra. Là ta gieo gió gặt bão!”

Hắn đột nhiên lao đảo lui về sau hai bước, giống như liên tục đụng phải thứ gì đó, tạo ra thanh âm nho nhỏ như tiếng nứt vỡ.

Hạ Vũ Nhiên nắm lấy cổ áo hắn, cả giận nói: “Tiểu Trọng Hoa, người tỉnh lại một chút được không! Người như vậy có còn là người nữa không?”

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa lặng lẽ, tuyệt vọng, bi thương. Qua nửa ngày, hắn mới khó nhọc hô hấp, cố hết sức nói: “Là ta hại chết nàng!”

Hắn cúi đầu nói xong, lông mi lại run lên, cơ hồ mang theo sự tuyệt vọng không thể coi thường. Như là hơi thở của người cận kề với cái chết. Tay Hạ Vũ Nhiên run lên, buông lực xuống.

Tuyệt vọng bi thương phô thiên cái địa ép tới mức Tiểu Trọng Hoa khó có thể hô hấp. Hắn thậm chí ngay cả hô hấp thế nào cũng quên mất.

“Vì sao không nhìn con của người? Nó còn chưa được đặt tên!”

Tiểu Trọng Hoa chấn động. Hạ Vũ Nhiên cho rằng điều này có thể đã động đến hắn nhưng Tiểu Trọng Hoa lặng im bất động. Một lát sau hắn rốt cục mới giãy dụa nhưng vẫn không có chút động tác nào.

Ánh mặt trời quá mức chói mắt, cơ hồ làm người ta không thể dễ dàng mở mắt. Tiểu Trọng Hoa bỗng nhiên bình thản nhưng ngón tay run run bất an đã tiết lộ cảm xúc hỗn độn.

Cứ như vậy một lát, hắn giống như rớt cục đã kìm nén quá mức mới run run di dời ngón tay. Thời gian không còn sớm, không khí hơi se lạnh, ánh mặt trời cũng vì vậy mà ảm đạm xuống. Từ từ chuyển thành màu ráng hồng.

“Noãn Nhi....có phải nàng rất hận ta?”

Không ai trả lời, rớt cục đã không có ai nguyện ý trả lời hắn. Có chăng chỉ là tiếng gió, chỉ có hơi thở lạnh băng thấu xương.

Tiểu Trọng Hoa chỉ cảm thấy đáng sợ, tin tức này quá mức đáng sợ, quá mức khiến người ta khó có thể chấp nhận.

Người hắn yêu thương nhất, người duy nhất có thể chia sẻ, nói chuyện với hắn, sẽ cười với hắn, sẽ làm tim hắn loạn nhịp. Hắn cứ thế đã mất nàng!

Tiểu Trọng Hoa chính là nghĩ, nàng không nên....không nên dễ dàng như thế. Liền ngã xuống như giọt mực nhỏ xuống giấy tuyên thành, im hơi lặng tiếng....

Tiểu Trọng Hoa không chịu đi gặp thi thể của Âu Dương Noãn, cũng không chịu đi gặp con của mình. Sau khi trở lại Yến vương phủ, biểu hiện của hắn vẫn thật bình tĩnh.

Từ ngày đầu có chút thất lễ đến nay, sau đó vài ngày hắn luôn thực an tĩnh, thực bình thường. Lúc phải vào triều thì vào triều, nên ăn cơm vẫn ăn cơm. Lúc đầu Yến vương cảm thấy an tâm nhưng dần dần lại cảm thấy hắn không bình thường.

Bản thân Tiểu Trọng Hoa lại cảm thấy bình thường, hắn thậm chí chưa từng nhắc đến cái tên Âu Dương Noãn trước mặt người nào. Mỗi một buổi sáng phải vào triều, hắn chính là sẽ cảm thấy có chút mê muội, hai ngày trước vẫn tốt, nhưng càng ngày càng nghiêm trọng.

“Thế tử, tấu sớ đều đã đưa đến thư phòng của ngài!” Kim Lương dè dặt cẩn trọng nói.

“Uh!”

Vừa mới nói xong, Tiểu Trọng Hoa đã ngã trên đất. Kim Lương giật nảy mình, cuống quýt đỡ hắn dậy. Nhưng Tiểu Trọng Hoa lại đẩy ra, từ từ đứng lên, dường như không có việc gì đi vào thư phòng, mở tấu sớ ra xem.

“Thế tử, ngài còn chưa dùng ngọc thiện. Có phải nên...”

Kim Lương lo lắng, nhưng Tiểu Trọng Hoa kiên quyết không cho hắn nhắc tới sự dị thường của mình với ai cho nên hắn cũng chỉ có thể làm bộ như không biết.

“Đưa qua đây đi!”

Nha đầu mang ngọc thiện tới, trên bàn bày một đĩa tôm đã lột vỏ, cá hầm hạt thông, gà uyên ương, đậu hủ nhất phẩm, canh trân châu....Đây đều là những món thoạt nhìn rất có khẩu vị được đầu bếp tỉ mỉ chuẩn bị cho hắn.

Thế tử phi không phát tang, đại công chúa vẫn còn bị thương, kiên quyết không cho bất luận kẻ nào nhắc đến tin tức Thế tử phi không còn.

Nhưng mọi người đều biết, hơn nữa vốn tưởng rằng Tiểu Trọng Hoa sẽ áy náy, hơn nữa cơm nước không màng. Nhưng biểu hiện của hắn lại vẫn như bình thường. Hôm nay cũng vậy, hắn đều ăn hết mấy thứ đó.

Mọi chuyện đều giống bình thường, không hề phát sinh điểm gì khác thường.

Nhưng khi Kim Lương rời đi, Tiểu Trọng Hoa lại cảm thấy đột ngột dâng lên cảm giác chua xót. Hắn bước nhanh đến thau rửa mặt, nôn hết những thứ vừa ăn. Hắn nhú nhú mày, phân phó người vào quét dọn sạch sẽ.

Mấy ngày nay đều như thế, ăn thứ gì cũng sẽ nôn ra.

“Thế tử!”

Vương thái y đã chờ sẵn ngoài sân.

“Uh!”

Tiểu Trọng Hoa đi qua liền phát phát tay rồi đi ra cửa, ý tứ là hôm nay không cần khám bệnh cho hắn.

Vương thái y bất đắc dĩ thở dài, bệnh nhân như vậy dù ông có y thuật cao minh thế nào cũng không thể chữa khỏi. Ông tới cáo biệt với Yến vương.

Từ sau mấy lần ngất xỉu, Kim Lương liền tìm cho Tiểu Trọng Hoa một cỗ kiệu, cũng luôn theo phía sau một tấc không rời.

"Thế tử, ngài đi đâu?"

Kim Lương nhìn thoáng qua Tiểu Trọng Hoa, nhin không được lắ lắ đầu. Sắc mặt kém như vậy thì phải ở trong phòng nghỉ ngơi a. Huống chi, Thế tử phi vừa mới mất nếu đổi lại là một người khác đều phải giả vờ đau khổ.

Nhưng Thế tử lại biểu hiện như bình thường khiến người phi nhỏ quở trách càng nhiều hơn. Ai chẳng biết hiện tại ngay cả Lâm trắc phi cũng âm thầm phê bình vì Tiểu Trọng Hoa không chịu đi thăm đứa nhỏ.

Mọi người đều ở sau lưng nghị luận mà không một ai ngấm lại, nếu không có Thế tử thì kinh đô sớm đã bị Nam Chiếu công hãm, lâm vào một trận huyết tẩy thanh trừ.

Theo Kim Lương, Thế tử là đang trừng phạt chính mình.

Tiểu Trọng Hoa nghĩ nghĩ, liền nói: “Quân doanh!”

Đến Quân doanh kinh giao, tướng quân Bạch Trạch nhìn thấy cấp trên ngày xưa đến thì có chút ngoài ý muốn.

"Thế tử, việc này..."

Bạch Trạch liếc mắt nhìn Tiểu Trọng Hoa, cố lấy dũng khí nói: “Việc trong quân Yến vương đã giao cho thuộc hạ xử lý. Hiện tại cũng đã ổn thỏa, Thế tử ngài....ngài không cần tự mình tới!”

Tiểu Trọng Hoa hơi sừng sốt, trầm mặc một lát liền gật gật đầu: “Vậy mọi chuyện giao cho người!”

Mấy ngày nay hấn làm việc đều liên tiếp phạm sai lầm, Yến vương không cho hấn can thiệp vào quân vụ cũng phải.

Rời quân doanh thì đã qua thời gian dùng bữa tối. Hiện tại Thế tử phi đã mất, không còn ai nhắc nhở phòng bếp nhỏ chuẩn bị đồ ăn.

Kim Lương thử thăm dò: “Thế tử, kinh đô vừa mở một tòa tửu lâu gọi là Mộ tâm các, ngài có muốn tới nếm thử hay không?”

“Cũng được!”

Mộ tâm các này giống như vân lai, Kim Lương an bài nhã gian, chương quỳ tự mình chỉ đạo người mang đồ ăn lên. Mà Tiểu Trọng Hoa từ đầu đến cuối lại chỉ ăn chút cơm trắng.

Kim Lương nhìn chủ tử, chỉ cảm thấy không thể hiểu nổi. Thế tử rốt cuộc là làm sao vậy?

Sau hoàng hôn, Tiểu Trọng Hoa một mình trở lại thư phòng. Hạ tâm đường hần cũng không chịu về, liền ở thư phòng sắp xếp một gian phòng. Sau khi tắm rửa liền nằm lên giường, nhưng hần căn bản không ngủ được, chỉ ở trên giường lẳng lặng nằm khôi phục lại khí lực hần đã tiêu hao một ngày.

Hôm sau Tiểu Trọng Hoa lại đúng giờ tới quân doanh, nhưng mọi chuyện đã không còn cần hần. Trở lại thư phòng, trên bàn cũng không có gì, Kim Lương cũng không có gì cho hần xem, cũng không có sự vụ cần hần xử lý.

“Vương gia nói không phải là muốn cướp đoạt quyền lực của ngài. Chỉ là...chỉ là chờ thân thể ngài tốt lên mới có thể tiếp tục!” Kim Lương không yên nói.

“Ta đã biết!” Nói xong hần đứng dậy rời đi.

Cứ như vậy trong vòng nửa tháng mọi chức vụ quyền lực của Tiểu Trọng Hoa đều bị người khác đoạt lấy. Hắn đến đâu cũng không cần hắn.

Không phải vì Yến vương nhìn hắn không vừa mắt nên đuổi hắn đi mà vì hắn hiện tại không thích hợp để làm gì, một bệnh nhân mắc trọng bệnh thì có khả năng làm được gì!

Yến vương lo lắng nhìn người nằm trên ghế.

Sắc mặt đại công chúa lạnh như băng: “Người nhìn hắn như vậy....Mau tìm đại phu đi!”

“Chính bản thân hắn không muốn tốt thì tìm đại phu có ích lợi gì!”
Yến vương liên tiếp thở dài.

Đại công chúa thản nhiên nói: "Đó cũng là chuyện của hắn!"

Yến vương im lặng, không nói một câu. Nửa ngày sau mới vẫy tay với người bên ngoài, sau đó Vương thái y liền đến.

“Rốt cuộc sao lại thế này?”

“Thế tử là ăn không vô. Không phải là không muốn ăn, ngài ấy luôn liều mạng đè nén chính mình, chẳng qua là ăn vào lại nôn ra!”

Vương thái y sờ sờ mồ hôi lạnh trên trán. Bệnh trạng này không phải muốn chết sao?

Yến vương hỏi: “Nguyên nhân?”

Vương thái y lắc đầu: “Điều này....Thứ cho ta không thể trả lời. Thế tử cái gì cũng không chịu nói!”

“Để hần nằm trên giường nghỉ ngơi đi!” Đại công chúa châm chọc, không nửa điểm lưu tình.

Vương thái y nhìn nhìn Yến vương, Yến vương trùng trùng thở dài: “Công chúa nói rất đúng. Từ hôm nay trở đi, để Thế tử nằm trên giường nghỉ ngơi!”

Yến vương an bài, Tiểu Trọng Hoa không có cách nào cự tuyệt. Ngày hôm sau hần đã bị cưỡng chế nghỉ ngơi, bên cạnh luôn luôn có thái y, nha hoàn. Hần cảm thấy Yến vương có chút chuyện bé xé ra to. Hần chẳng qua chỉ là ăn không vô mà thôi, không nhất thiết phải làm vậy.

Ít nhiều cũng nhờ thuốc an thần của thái y, cuối cùng hần cũng ngủ được đến hừng đông, không tỉnh lại lúc nửa đêm nữa.

Trong lúc ngủ mơ, hần lại nghe có người kêu tên hần.

"Trọng Hoa!"

“A...”

Người vừa rồi còn ngủ bỗng nhiên kêu lên sợ hãi, ngồi bật dậy, đầu đầy mồ hôi lạnh.

Thấy rõ ràng bốn phía, xác định mình vẫn đang ở trong phòng trái tim cấp tốc nhảy lên mới chậm rãi bình ổn hô hấp dồn dập.

Hần lại thấy nàng, lại nghe nàng kêu tên của hần. Lúc đầu cứ nhắm mắt lại là thấy nàng, cho nên hần luôn không dám ngủ. Hần sợ phải đối mặt với kết cục kia, sợ phải chết.

Tiểu Trọng Hoa đột nhiên nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ có một bóng dáng. Hắn đứng dậy, bước nhanh ra ngoài.

Tất cả mama, nha đầu đều lộ ra biểu cảm kinh hãi.

Không phải nàg! Hắn hẳn là nhìn lầm rồi.

Đang lúc Tiểu Trọng Hoa nghĩ như vậy, bóng dáng thon dài ấy lại lọt vào tầm mắt của hắn.

Hắn di động thân thể vô lực, đẩy hết những người ngáng đường hắn, chạy vòng vòng trong hoa viên cũng không tìm được người. Đã lâu không hoạt động kịch liệt như vậy, hắn dựa vào tường thở gấp.

Nghĩ rằng chắc là xuất hiện ảo giác, bởi vì nằm mơ nên sinh ra ảo giác. Nhưng nhìn cửa hoa viên, hắn lại không cam lòng.

Trong hoa viên, sau núi giả hắn đều lần lượt tìm. Lần trước ăn cơm thành công là chuyện của mấy ngày trước, đối với một người như vậy mà nói thì tốc độ đó đã là rất nhanh rồi.

Đến cuối cùng phải dùng ý chí hắn mới chống đỡ để không phải ngã xuống. Hắn khả năng thật sự muốn bệnh chết. Chết cũng tốt, nếu chết rồi thì không cần thống khổ như vậy.

"Thế tử!"

Nháy mắt Tiểu Trọng Hoa cảm giác mừng như điên, kích động tới nỗi cơ hồ thấy không rõ người trước mặt. Muốn đứng thẳng, tay bắt lấy bả vai đối phương, giây tiếp theo như bị điện giật, chữ 'Noãn' mắc nghẹn ở yết hầu.

Nhìn Tiểu Trọng Hoa da bọc xương, đối phương hiển nhiên cũng

sửng sốt một chút, lập tức nói: “Thế tử, ngài sao lại biến thành cái dạng này?”

Tiểu Trọng Hoa tựa vào góc tường không cho mình ngã xuống, đợi đến khi trước ngực phập phồng dần dịu lại mới gật đầu: “Hương Tuyết công chúa!”

Thanh âm của hắn mơ hồ không thể nghe thấy nhưng Mộ Hương Tuyết vẫn hiểu. Nàng thở dài: “Ta cho rằng mọi chuyện đều sẽ tốt, lại không ngờ rằng lại xảy ra chuyện đó!”

Tiểu Trọng Hoa sửng sốt, hóa ra người kia thực sự đã chết. Nếu không như thế, vì sao Mộ Hương Tuyết lại nói những lời đó?

Hắn gian nan lắc đầu, không nói một lời đứng lên trở về. Mộ Hương Tuyết nhìn bóng lưng hắn, biểu cảm có chút mờ mịt.

Tiểu Trọng Hoa trở lại phòng của mình, lại đột nhiên chống vào cửa bắt đầu nôn. Không ăn gì nên nôn ra cũng chỉ có nước. Rất nhanh đã nôn hết chất lỏng trong bụng, dần dần biến thành nôn khan. Thanh âm rất dọa người, từng ngụm từng ngụm giống như là muốn nôn cả lục phủ ngũ tạng.

Khi Yến vương tiến vào, nhìn đến người đang cuộn mình co rút dưới đất. Ông hung hăng quở trách thái y một chút. Đợi đến khi sắc mặt Tiểu Trọng Hoa tốt lên một chút mới bắt đầu nói chuyện chính.

“Người....tỉnh lại một chút, có nghe thấy không?” Yến vương lần đầu tiên mở miệng.

Tiểu Trọng Hoa lắc đầu.

Yến vương tiếp tục nói: “Thế tử phi là bị tiện nhân Hạ gia kia hại chết,

không phải lỗi của người. Cho nên, người không cần tự trách!”

Tiểu Trọng Hoa rũ mắt. Người khác đều cho rằng hắn đang tự trách nhưng chỉ có mình hắn biết, hắn không phải đang tự trách mà là không có cách nào sinh hoạt mà không có nàng...

Yến vương vỗ bả vai Tiểu Trọng Hoa, thở dài: “Người cũng phải nghĩ cho ta. Ta đã mất đi một đứa con, nếu người có gì không hay, ta người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, người nhẫn tâm vậy sao?”

Tiểu Trọng Hoa nhìn tóc bạc trên đầu Yến vương, trong lòng không khỏi đau đớn.

“Nói thế nào thì cũng là người Tiểu gia, không nên yếu đuối như vậy!”

“Dạ, phụ vương...”

“Đứa trẻ kia, là huyết mạch của chúng ta. Nhưng hoàng tử cũng không dễ dàng giao ra. Người phải tỉnh lại một chút, tìm cách mang đứa nhỏ về!”

Yến vương đi rồi, Kim Lương mới dè dặt cẩn trọng nói: “Thế tử, có phải nên đến phủ đại công chúa đón tiểu điện hạ trở về?”

Tiểu Trọng Hoa cười khoát tay, dưới chân lại vẫn cứ mềm nhũn, hiển nhiên là suy yếu quá độ. Bỗng nhiên hắn có chút choáng váng, hơn nữa dưới chân không còn sức, ‘bùm’ một tiếng ngã xuống. Chén trà trên bàn rơi xuống đất, mảnh vỡ sắc bén cắm vào trán hắn, rõ ràng vết thương rất sâu, máu chảy loang lổ nhưng hắn cũng không biết.

Hắn đột nhiên mỉm cười, trái lại tự đứng lên lần nữa. Chấn lòng màu đỏ tanh nồng chậm rãi chảy xuống, nhiễm đỏ lông mi của hắn. Trước

mắt tất cả đều màu đỏ, thế nhưng Tiểu Trọng Hoa lại không chút biểu cảm.

Chương 409: Đại kết cục 6 (thượng 4)

Kim Lương ngây ngốc nhìn hắn, nhất thời không nói được.

Tiểu Trọng Hoa tùy ý lau đi, mãi đến khi trên tay đều là máu mới yên lặng ngưng mắt ngẩn người. Một lát sau hắn lại đột nhiên mỉm cười.

“Áy náy! Ta đang áy náy sao?”

Tiểu Trọng Hoa mỉm cười, thanh âm rất lớn, giống như đang nói đến một chuyện đặc biệt buồn cười. Nhưng lại không tự giác mà chảy nước mắt.

Kim Lương không biết nên làm gì tiếp theo, bởi vì hắn chưa từng thấy Thế tử rơi nước mắt. Ngay cả trong thời khắc sinh tử, ngay cả khi thanh đao bén nhọn chém qua ngực, hắn cũng chưa từng thấy Thế tử khóc.

Còn đối với Tiểu Trọng Hoa, nước mắt lạnh như băng chảy vào miệng, lại thật sự là một hương vị chua xót.

Hắn chợt ngẩn ra, ngơ ngác bất động.

Kim Lương rũ mắt xuống, cúi đầu nói: “Thế tử...”

Tiểu Trọng Hoa rốt cục cũng hiểu được, kỳ thật tất cả mọi người đều hiểu được, Âu Dương Noãn đã chết. Chỉ có hắn như một kẻ điên, chỉ có hắn không chịu nhìn nhận thực tế.

Bước chân hần lão đảo ngồi xuống ghế, toàn thân như mất hết khí lực. Tay vỗ vỗ trán, tóc dài trước trán đều rơi xuống trên mu bàn tay hần, ngăn đi mọi biểu cảm, tựa hồ cũng vùi lấp đi mọi bi thương đau đớn.

Hần cứ như vậy ngây người một lát, yên lặng, thật lâu cũng không động đậy. Sau một lúc lâu, Tiểu Trọng Hoa mới ngẩng đầu lên.

“Ta muốn mang nàng về!”

Hần nói xong, Kim Lương sững sốt, hoàn toàn không có phản ứng. Nhưng Tiểu Trọng Hoa đã bước nhanh ra ngoài.

Tiểu Trọng Hoa đến phủ đại công chúa. Nhưng lần này bà không hề ngăn cản, không biết là vì đã tiếp nhận thực tế nghĩa nữ đã chết hay là vẫn động lòng khi nhìn thấy bộ dạng kia của Tiểu Trọng Hoa. Bà để Tiểu Trọng Hoa đi vào, kỳ thực cho dù ngăn cũng không ai có thể ngăn được hần.

Phương mama tự mình dẫn Tiểu Trọng Hoa vào cửa, sắc mặt âm trầm. Bà đã biết được chân tướng vì sao Tiểu Trọng Hoa đối xử với Âu Dương Noãn như vậy từ miệng Hồng Ngọc.

Nhưng như vậy thì sao? Mặc kệ hần là vì cái gì, rời bỏ tiểu thư là sự thật. Cho dù hần là vì muốn tiểu thư an toàn cũng vậy. Cuối cùng không phải tiểu thư vẫn thành ra như vậy sao?

Nhưng chung quy Tiểu Trọng Hoa cũng xem như không phải cô phụ tình cảm của tiểu thư, cũng không hề có gì mờ ám với Mộ Hương Tuyết. Sau khi hồi kinh, không hề có chút tin đồn với Mộ Hương Tuyết. Điều này chứng tỏ Hồng Ngọc nói là sự thật.

Phương mama nghĩ nghĩ sau đó tiến vào, lát sau liền bế một cái tã

lót ra. Trong tã lót là một đứa bé, đang còn khóc nỉ non, cái mũi nhăn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, thoát nhìn rất tội nghiệp.

Đột nhiên bị người ta ôm ra khỏi nôi, liền khóc sụt sụt. Chỉ là tiếng khóc này rất không có khí lực, cuối cùng còn bị sắc nước miếng. Phương mama vội vàng vỗ vỗ lưng, nhỏ giọng dỗ.

Tiểu Trọng Hoa chấn động, hẩn quay đầu ngậy ngốc nhìn đứa trẻ trên tay Phương mama. Phương mama thở dài, bàn tay dỗi dỗi, sau đó đến gần Tiểu Trọng Hoa: “Có muốn ôm không?”

Trước mắt Tiểu Trọng Hoa bỗng nhiên liền mơ hồ, kiệt lực đưa tay ra, lại thế nào cũng không thể nâng được. Dường như, chỉ nhìn thôi cũng đủ để khiến hẩn mất đi toàn bộ khí lực.

Người khác đều cảm thấy Âu Dương Noãn là vì sinh hạ đứa nhỏ mà chết. Nhưng đối với Tiểu Trọng Hoa mà nói thì nàng chính là bị sự lạnh lùng vô tình của mình hại chết.

Nếu không phải hẩn ép nàng rời đi, nàng cũng sẽ không bị Hạ Gia Trang mưu hại dễ dàng như vậy. Hết thảy đều là do hẩn gieo gió gặt bão.

Nhưng hẩn là người làm sai, vì sao ông trời lại trừng phạt Noãn Nhi? Rõ ràng hết thảy đều không liên quan đến nàng.

Bé sơ sinh đột ngột thay đổi hoàn cảnh, dường như không được quen, đôi mắt trắng đen rõ ràng đảo một vòng, bỗng nhiên y nha một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn trề ra, khóc lên.

Phương mama liền ôm lấy vỗ về: “Thế tử, ngài có muốn ôm hay không? Đây là con của ngài a, là cốt nhục duy nhất tiểu thư để lại cho ngài...”

Tiểu Trọng Hoa nghe câu đó, chỉ cảm thấy trong lòng từng đợt chua xót cuộn lên, nhất là khi nghe Phương mama nói là cốt nhục cuối cùng Noãn Nhi để lại cho hắn. Tay hắn đột nhiên run lên: “Ta....”

Giờ này khắc này, Yển vương Thế tử thống soái thiên quân vạn mã trên chiến trường, chẳng qua cũng chỉ là một phụ thân bình thường mà thôi. Khuôn mặt của hắn rất khẩn trương, hô hấp cũng khẩn trương, trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi, hốc mắt đỏ bừng nhìn đứa nhỏ, dường như sợ hãi không dám động vào.

Nhìn Tiểu Trọng Hoa như vậy, lòng Phương mama bỗng chốc mềm xuống. Dù sao từ khi thành thân đến nay, Tiểu Trọng Hoa luôn che chở cho Âu Dương Noãn, bà luôn biết. Chỉ là Âu Dương Noãn chết, cũng là có quan hệ đến hắn....điều này khiến bà vẫn luôn băn khoăn.

“Đứa nhỏ này...”

Phương mama dè dặt cẩn trọng ôm đứa trẻ vào trong ngực, dường như đang nhớ lại, chậm rãi nói: “Tiểu thư phải cố gắng lắm mới giữ được...”

Tay Tiểu Trọng Hoa vốn muốn chạm vào, nghe vậy liền hơi hơi gượng lại, cực mất tự nhiên. Hắn buông tay xuống, không dám nâng lên nữa.

Phương mama lại đỡ dành đứa trẻ, nhìn nó khanh khách mỉm cười mới ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Trọng Hoa, giận dữ nói: “Đây là con ngài, tiểu thư đã không tiếc sinh mệnh sinh cho ngài. Cho nên, ngài hắn là nên ôm nó một cái!”

Cảm nhận trong lòng Tiểu Trọng Hoa, dường như là có một người cầm con dao cùn từng chút từng chút dần vật hắn. Máu từng chút

từng chút chảy ra, da thịt từ từ hư thối, miệng vết thương không thể khép lại. Không, có lẽ hấn đã không còn tim nữa rồi.

Đứa trẻ lại căn bản không biết nỗi thống khổ của phụ thân, nó cũng không biết bản thân vừa mới sinh ra đã mất mẫu thân. Nó chỉ biết cười vui trong thế giới của mình, tay chân quơ loạn xạ, cánh tay ngăn ngùn đáng yêu.

Tiểu Trọng Hoa nhắm chặt mắt, khi mở miệng thanh âm có chút u ám, dày đặc giọng mũi. Hấn cúi đầu khiến người ta không khỏi cảm thấy chua xót.

“Noãn Nhi...Noãn Nhi...”

Tiểu Trọng Hoa cúi đầu nín non gọi mấy tiếng Noãn Nhi mơ hồ nghe không rõ. Sau đó lại vươn tay ôm đứa nhỏ vào lòng, dường như nghĩ tới điều gì lại nhẹ nhàng nhắm hai mắt.

Phương mama có chút xót xa, xoay mặt đi.

Hấn lại mở mắt ra, đôi mắt trẻ con trắng đen rõ ràng, đôi mắt thật to đang thơ ngây nhìn hấn. Đứa nhỏ này thật đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng. Là con của Noãn Nhi và hấn, là kết tinh tình yêu giữa bọn họ.

Tiểu Trọng Hoa nhẹ nhàng run lên, tay thu lại gắt gao ôm lấy tã lót, cơ hồ muốn khảm vào lòng bản thân.

Thân thể trẻ con cực kỳ mềm mại, như là đột nhiên cảm giác được điều gì liền trở nên thực an tĩnh, thực nhu thuận. Khuôn miệng nhỏ nhắn hồng hào, vẫn đang còn hương sữa rõ ràng khắc sâu vào mắt Tiểu Trọng Hoa.

Đây là con hấn, là huyết mạch của Noãn Nhi. Tiểu Trọng Hoa kề sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn đó, hai tay siết chặt hơn, dè dặt cẩn trọng lại run run. Đây chính là người huyết mạch tương liên với hấn.

Đứa nhỏ tựa hồ như bị làm đau, oa một tiếng đột nhiên khóc lớn.

Tiểu Trọng Hoa run run, nhưng hấn không dỗ dành, đầu vẫn như cũ ghé dán vào khuôn mặt nhỏ nhắn, thì thào nói gì đó, tùy ý đứa nhỏ càng khóc không ngừng.

Phương mama không nhìn thấy vẻ mặt hấn nhưng lại có thể thấy được rõ ràng nỗi bi thương của hấn.

"Công chúa phân phó, Thế tử có thể đi thăm tiểu thư!"

Tiểu Trọng Hoa chấn động, nháy mắt thân thể cứng đờ, không dám ngẩng đầu.

Phương mama thở dài, nhận lấy đứa nhỏ. Nó đã khóc mệt liền chỉ nhỏ giọng nức nở, giống như con mèo con khiến người ta khổ sở trong lòng. Bà dốc lòng dỗ dành, rốt cục cũng dỗ được nó ngủ sau đó nhẹ nhàng đặt lại vào trong nôi.

Hạ Vũ Nhiên chờ Tiểu Trọng Hoa ở cửa rồi mang hấn đi vào, sau đó khóa cửa lại.

Bên trong hoàn toàn ngược lại với không khí nóng bức bên ngoài, không khí âm lạnh khiến người ta vừa bước vào liền rùng mình. Trong phòng âm u yên tĩnh, bước chân trên mặt đất, vang lên trong không gian trống rỗng, dường như mang đến cảm giác một con đường đi mãi không xong.

Tiểu Trọng Hoa liếc mắt nhìn giường bên trong sau tấm màn che. Hạ

Vũ Nhiên tự mình đi lên nhắc màn che, từng tầng sa la thiển bạch, tầng tầng điệp điệp, dường như là vô số tầng mây bay lồng vào nhau.

Mà sau đám mây cuối cùng, Âu Dương Noãn an tĩnh nằm trên giường, nhìn qua vẫn giống như bình thường, biểu cảm của nàng rất an tĩnh, thoát nhìn chỉ như đang ngủ.

Tiểu Trọng Hoa không biết mình đi đến bên giường như thế nào, chỉ cảm thấy mỗi một bước đi của mình nặng nề đau đớn. Gân cốt giống như từng đoạn từng đoạn dần bị đứt ra, đau đớn khó nhin. Hắn nhìn nàng, một bàn tay đặt trên ngực, cảm thấy nơi đó đang đau đến muốn vỡ ra, thống khổ vô cùng.

Tay hắn vươn ra phất qua mặt nàng, hắn căn bản không có cách nào quên đi hơi thở trên người nàng, càng không có cách nào quên đi dung nhan nàng. Cho nên mãi đến lúc này hắn mới có thể xác định nàng thật sự đã chết.

Chuyện này đối với hắn mà nói là chuyện cực kỳ tàn nhẫn. Hắn tự nguyện lừa mình, hắn tình nguyện nói với mình Noãn Nhi chỉ là đang giận hắn cho nên mới cố ý trốn tránh mà không phải là không có cách nào mở mắt.

Nhưng hắn đột nhiên nhận thấy được gương mặt nàng rất ấm áp, thân thể cũng vậy. Hắn quay mạnh đầu, không dám tin nhìn Hạ Vũ Nhiên.

“Nói là hoàn toàn đã chết, cũng không hẳn như vậy!”

Hạ Vũ Nhiên nhìn hắn, đột nhiên không đành lòng: “Nếu thái y bình thường đến xem sẽ khẳng định là người đã chết. Bởi vì hô hấp cùng mạch tượng đều rất suy yếu. Nhìn từ bên ngoài cơ hồ hoàn toàn giống người chết, nếu không cẩn thận kiểm tra thì rất dễ hiểu nhầm

nàng đã chết, thậm chí còn có thể đem đi mai táng. Loại trạng thái này cũng không thường thấy, bình thường gọi là chết lâm sàng!”

Nhất thời Tiểu Trọng Hoa quên mất hô hấp. Hắn bước nhanh lên, dùng sức nắm lấy cổ áo Hạ Vũ Nhiên, lạnh lùng nói: “Vì sao không nói sớm?”

Chủ yếu là vì đại công chúa muốn cho Tiểu Trọng Hoa một chút giáo huấn. Tiếp theo sao...

Hạ Vũ Nhiên ho vài tiếng, thiếu chút nữa hít thở không thông. Tiểu Trọng Hoa buông ra, hắn đặt mông ngã ngồi dưới đất, khiếp sợ nói: “Căn bản không có phương pháp trị liệu, so với đã chết có gì khác nhau!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn hắn, nói chắc như đinh đóng cột: “Người nhất định có cách!”

Hạ Vũ Nhiên lặng im: “Nếu có cách ta còn chờ tới bây giờ sao?”

Tiểu Trọng Hoa nhìn hắn, nói từng chữ: “Nếu người còn muốn giữ lại tính mạng của muội muội mình thì liền hãy thành thật nói ra tất cả. Bằng không ta sẽ băm vằm thành trăm mảnh, để người không có cách nào mang nàng toàn thi trở về Bình Thành!”

Hạ Vũ Nhiên cơ hồ không nói ra lời, nửa ngày sau mới nói: “Người cũng đủ độc ác....Không sai! Là có cách nhưng ta không có cách nào cứu tính mạng nàng. Ta chỉ là nghe nói, Nam Chiếu có một vị vu y, y thuật thập phần cao minh. Nếu có thể mời được hắn đến thì nhất định sẽ có cách! Nhưng....”

Không đợi Hạ Vũ Nhiên nói xong, Tiểu Trọng Hoa liền biết ý tứ đối phương. Vừa mới cùng Nam Chiếu đánh xong, hiện tại phải đi mời

vu y của đối phương....quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng Tiểu Trọng Hoa lại không chút nghĩ ngợi, liền nói: “Ta sẽ nghĩ cách. Nhưng ngươi phải cam đoan, Noãn Nhi có thể chống đỡ được đến lúc đó!”

Hạ Vũ Nhiên gật gật đầu. Trong lòng thở dài, Tiểu Trọng Hoa thật sự là điên rồi. Hạ Gia Trang rõ ràng là bị người khác xui khiến, tuy rằng có hỏi thế nào cũng không ra.

Nhưng hắn có thể khẳng định chỉ bằng đầu óc kia của muội muội hắn cho dù trên mặt có mang theo một tấm mặt nạ da người mỏng cũng sẽ không thể thông minh hơn bao nhiêu. Nàng làm sao có thể biết Âu Dương Noãn sẽ vì thân thể suy yếu mà khó sinh, lại có thể nào đoán trước được hậu sản nhất định sẽ băng huyết, lại làm sao nghĩ được hắn sẽ dùng thi châm?

Cho dù đoán được tất cả thì làm sao có thể vừa khéo chỉ có vu y của Nam Chiếu mới có thể cứu người? Chỗ nào cũng không phải mà cố tình lại là Nam Chiếu?....Nơi đó là địa bàn của Tiểu Thiên Diệp a!

Mọi chuyện ngay cả hắn cũng có thể nhìn ra điều bất thường trong đó. Tiểu Trọng Hoa lại muốn làm như vậy. Haizzz, còn không biết sẽ có hậu quả như thế nào?

Tiểu Trọng Hoa lại mắt đếc tai ngơ, đến bên cạnh Âu Dương Noãn ngồi xuống. Tay hắn lồng vào tay nàng, mười ngón tay giao nhau: “Noãn Nhi!”

Âu Dương Noãn nằm ở trên giường, an tường nhắm mắt, không hề phản ứng.

Tiểu Trọng Hoa mím môi, hơi hơi cười khổ. Hắn lại duỗi tay vuốt vuốt

mái tóc dài của nàng, hơn nửa ngày mới buông. Khóe mắt hần có chút ướn ắt, lại vẫn cố gắng mỉm cười, chậm rãi nhớ lại: “Noãn Nhi, ta đã đáp ứng với nàng, mặc kệ có chuyện gì ta đều sẽ ở bên cạnh nàng....”

“Ta ích kỷ bỏ lại nàng, nàng có hận ta hay không? Có hay không?”

Hần vuốt vuốt gò má nàng, đôi mắt lại chuyển lạnh như băng khiến tâm người ta đau nhức: “Nàng hận ta đi, chuyện ta đáp ứng thế nhưng lại chưa làm được. Nhưng nàng yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không lại nuốt lời...”

Tiểu Trọng Hoa nói như một lời thề. Một lát sau mới chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Hạ Vũ Nhiên nhìn hần, chỉ khe khẽ thở dài. Hần cảm thấy mình không thể ngăn cản được Tiểu Trọng Hoa, nếu thực sự không cho người này đi chỉ sợ hần sẽ cùng hủy diệt với Âu Dương Noãn.

Một nam nhân như vậy thế nhưng lại vì một nữ nhân mà có thể chết, loại yêu mù quáng này thật đáng sợ. Hần có cách nào ngăn cản được sao?

Ngày hôm sau, Tiểu Trọng Hoa không nói với bất cứ ai, chỉ để một mình Hạ Vũ Nhiên đồng hành, lặng lẽ mang Âu Dương Noãn rời đi. Đợi đến khi kinh động đến đại công chúa và Yến vương phủ thì người đã không thấy đâu.

Vị thần y Nam Chiếu này ở trong Thương sơn mà Thương sơn lại ở cảnh nội Nam Chiếu, cùng Đại Lịch chỉ cách một đường thủy.

Thương sơn nguy nga hiểm trở, người ở rất thưa thớt, thậm chí còn không có một đường mòn nổi thẳng lên đỉnh núi. Tiểu Trọng Hoa tin

tưởng vu y chính là ở trên đó, cho nên hấn cố ý muốn cống Âu Dương Noãn lên núi.

Trên đường dài đầy bụi gai, Tiểu Trọng Hoa dẫm lên bước từng bước, hơi thở hơi hơi rối loạn nhưng Âu Dương Noãn nằm trên lưng lại rất chắc chắn.

Hạ Vũ Nhiên nhìn hấn biết rõ vấn đề còn chỉ mang theo một người lên núi thì không khỏi lắc đầu, cũng bước nhanh theo lên.

Đến giữa sườn núi thì thấy một lão nhân đang đốn củi. Hạ Vũ Nhiên hỏi có nghe qua tên một người tên là vu y hay không?

Lão nhân kia ngay cả mí mắt cũng không nâng, liền giơ tay chỉ: “Người bình thường đều không đi đến đây, các người kiên trì lâu như vậy cũng không dễ dàng. Tiếp tục đi lên thử thời vận đi!”

Tay lão nhân chỉ về hướng đỉnh núi phía xa xa. Hạ Vũ Nhiên ngẩng đầu nhìn lên, liếc mắt một cái không thể nhìn thấy tận cùng.

Tiểu Trọng Hoa thực sự hướng lên đỉnh núi, ngay cả đầu cũng không quay lại. Nhưng Hạ Vũ Nhiên cũng không nhịn được mà quay lại nhìn lão nhân kia, cảm thấy cổ quái.

Quá trình lên núi ngàn nan vạn hiểm, vài lần Tiểu Trọng Hoa thiếu chút nữa ngã xuống. Nhưng mặc kệ Hạ Vũ Nhiên khuyên như thế nào hấn vẫn kiên trì không chịu quay đầu xuống núi. Hạ Vũ Nhiên không còn cách nào khác, lại cũng không dám rời đi, đành phải kiên trì cùng hấn đi lên.

Nhưng mà đến đỉnh núi, lại cũng chỉ là một mảnh đất cằn sỏi đá, cái gì cũng không có. Tiểu Trọng Hoa thế nhưng lại không buông tay, tìm kiếm toàn bộ đỉnh núi nhưng vẫn không tìm được người nào.

Hạ Vũ Nhiên khuyên: “Xem ra chúng ta đã bị lão nhân kia lừa. Vẫn nên trở về thôi, vu y chưa chắc ở trong núi này a!”

Tiểu Trọng Hoa lắc lắc đầu, ngưng mắt nhìn phía dưới núi: “Vị lão nhân vừa rồi chính là người chúng ta muốn tìm!”

Đột nhiên hai người nghe một trận cười to.

Hai người theo tiếng cười nhìn lại, chính là vị lão nhân gặp ở sườn núi đang đứng dưới tàng cây cười tùm tùm nhìn bọn họ.

Lão nhân kia cười haha: “Rất có con mắt a! Người đã nhìn ra, vì sao còn muốn ngây ngốc chạy lên đỉnh núi?”

"Bởi vì ta biết, người sẽ chờ ở chỗ này cười nhạo chúng ta!" Tiểu Trọng Hoa nhàn nhạt nói.

Lão nhân kia tay vuốt râu dài cười nói: “Người thật sự không hề ngu ngốc. Người người công thật ra là một nữ tử xinh đẹp, chỉ là ta thật sự không thể cứu nàng chứ không phải là không muốn cứu!”

“Người có cách, chỉ là không muốn nói với ta!” Tiểu Trọng Hoa chắc chắn nói.

Lão nhân xấu hổ ho khan: “Ánh mắt người thực sự rất lợi hại. Được rồi, ta cũng nói thật với người. Nếu muốn trị cho nữ tử này thì phải uống máu kim điêu của thương minh sơn!”

"Ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp tìm được kim điêu, người giúp ta cứu nàng!" Tiểu Trọng Hoa nói không chút do dự.

Lão nhân lắc đầu: “Kim điêu ở đây có một vấn đề, đó chính là máu

của nó cũng chính là kịch độc. Người bình thường nếu chỉ dính một giọt thôi cũng đã phải chịu đựng rất nhiều dày vò. Huống chi nữ tử này đã kề cận cái chết, thật sự là một nước đi hiểm, chỉ sợ không được!”

“Còn có cách nào khác hay không?” Tiểu Trọng Hoa nhíu mày lại.

Lão nhân kia mỉm cười: “Cũng không phải không có. Chỉ cần có một dược nhân, vì nàng thừa nhận sự dày vò thống khổ của nọc độc này, sau đó chỉ cần uống máu trong tim của người này là được!”

"Nhưng nếu dược nhân này có nửa phần không tình nguyện, máu không khoái, dược tính liền sẽ bị hao tổn. Đến lúc đó cũng chỉ sợ là vô dụng, còn không công lãng phí máu kim điêu. Trên đời này cũng chỉ có một cái này!”

Máu trong tim? Ai lại cam tâm tình nguyện hy sinh tính mạng của mình mà tới cứu nàng? Lão nhân này chẳng lẽ là điên rồi?

Hạ Vũ Nhiên lắc đầu: “Không còn cách nào khác, chúng ta đã làm hết sức! Trọng Hoa, mau xuống núi thôi!”

Hạ Vũ Nhiên là người thông minh, cũng là một đại phu. Ngày thường hẳn hay xem đàn thư, tất nhiên biết trên đời có huyết kim điêu trăm tuổi lấy độc trị độc.

Chỉ là biện pháp như vậy thật sự là không thể tưởng tượng được. Cho dù có thì người bệnh cũng sẽ bị hủy hoại bởi độc dược, tai hại vô ích. Hơn nữa bản thân hẳn cũng không nghiên cứu nhiều về độc dược, đối với độc huyết kim điêu chỉ là hơi hơi biết mà thôi.

Hắn giữ chặt lấy Tiểu Trọng Hoa nói: “Huyết kim điêu là độc căn xé tâm can, ai cũng không dám cam đoan người có thể còn sống. Cho

dù người còn sống chẳng lẽ về sau người muốn nàng một người mà sống sao?”

Tiểu Trọng Hoa nhẹ nhàng chấn động: "Người là nói...?"

Vu y bên kia cười nói: “Nàng có thể sống, đương nhiên ta cũng có bản lĩnh có thể đảm bảo người không chết. Nhưng....đau đớn cần xé tâm can, về sau người cũng phải gánh nỗi thống khổ này. Đây là lấy mạng đổi mạng, cũng không thể trách ta!”

Tiểu Trọng Hoa không chút nghĩ ngợi liền nói: “Không thành vấn đề!”

Hạ Vũ Nhiên nhất thời lộ ra thần sắc vội vàng, vừa muốn ngăn cản nhưng Tiểu Trọng Hoa đã lắc lắc đầu.

Chỗ ở của vu y quả nhiên ở trong rừng cây lưng chừng núi. Đến nơi, hắn liền đưa mấy dược liệu cho Tiểu Trọng Hoa uống.

Tiểu Trọng Hoa không biết bên trong có gì, chính là có thể ngửi thấy được mùi máu tanh nhàn nhạt. Tuy rằng không thể so với chó nhưng khứu giác của hắn vẫn linh敏 hơn người thường.

Hắn tuy rằng trong lòng có nghi vấn, cũng ẩn ẩn có loại cảm giác không tốt nhưng hắn vẫn một hơi uống hết.

Thấy một màn như vậy, Hạ Vũ Nhiên tức giận muốn chết nhưng lại không biết phải làm sao.

Phiền toái do muội muội hắn gây ra, tuy rằng sau đó hắn cũng đem Hạ Gia Trang giao cho công chúa, theo tính cách của đối phương thì Hạ Gia Trang tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp. Nhưng bất luận thế nào, nếu có thể làm cho Âu Dương Noãn sống lại, hắn xem như cũng có thể lấy công chuộc tội.

Một cái thùng gỗ rất lớn được đặt đó, bên trong có hơi nóng bốc lên. Vu y vẻ mặt vui mừng đứng đó, Tiểu Trọng Hoa nhìn thấy, đại khái nhìn lướt qua, cũng không kinh hoàng, chỉ nhàn nhạt hỏi: “Ta nên làm như thế nào?”

“Bên trong là dược liệu, người đi vào ngâm mình hiệu quả mới cao!”

Tiểu Trọng Hoa làm theo, chỉ chốc lát sau, vu y đưa cho hắn một cái ống trúc: “Uống hết đi!”

Thứ máu bên trong ống trúc có hương vị khiến người ta cảm thấy vô cùng ghê tởm. Tiểu Trọng Hoa nhất thời cảm thấy cả người có một loại cảm giác nhói nhói, huyết độc kia chậm rãi lắng đọng xâm nhập vào huyết mạch hắn, theo dòng máu nóng lưu động chạy khắp cơ thể mang độc chạy toàn thân, giống như băng lại như lửa thay nhau tàn sát.

Không thể ngăn cản những trận hàn khí trong cơ thể, hắn tận lực ngăn cảm giác đau nhức toàn thân, hai tay cố gắng chống đỡ thân thể suy yếu. Khi hắn từ trong thùng gỗ bước ra, đã không có cách nào đi đến được bên giường, chỉ có thể chậm rãi ngồi xuống, tứ chi đều vô lực, không thể nâng lên được. Nhưng, điều đó chỉ là mới bắt đầu mà thôi....

Ba ngày sau Tiểu Trọng Hoa dựa theo phân phó của vu y điểm thượng an thần hương.

“Được rồi, người yên tâm đi!” Tiểu Trọng Hoa nói với Hạ Vũ Nhiên.

Hạ Vũ Nhiên lo lắng nhìn hắn, cảm thấy vẻ mặt hắn không giống bình thường, dự cảm không tốt liền dâng lên.

Tiểu Trọng Hoa chậm rãi đi đến bên giường, Âu Dương Noãn đã ngủ say, gương mặt xinh đẹp không chút thay đổi. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt đáng yêu của nàng, trong lòng có một loại phức tạp không nói nên lời.

Hắn ngồi bên cạnh nàng, cúi đầu lẳng lặng nhìn dung nhan nàng khi ngủ say. Sau đó hắn chậm rãi cúi người, ôm lấy nàng, da thịt ấm áp của nàng không giống hắn sau khi uống máu kim điêu liền thường xuyên lạnh lẽo, giống như một người đã chết vậy. Cho nên hắn chưa bao giờ dám tới gần nàng như vậy, sợ nàng bị nhiễm lạnh.

“Trong lòng ta rất khổ sở, nếu ta chết có phải nàng sẽ chỉ cho rằng ta là một nam nhân khiến nàng căm hận, sẽ quên ta không sót một chút? Ta có phải rất ích kỷ? Ta nghĩ muốn nàng sống lại vừa muốn nàng cả đời ở lại bên cạnh ta...”

Tiểu Trọng Hoa thấp giọng nói xong liền đứng dậy, lại dường như luyến tiếc, cúi đầu dán môi lên môi nàng, giống như tiểu hài tử nhẹ nhàng cọ cọ, rồi mỉm cười.

Vu y lấy ra một thanh dao nhỏ sắc bén, chậm rãi nói: “Đau là chắc chắn, chỉ là sẽ không trí mạng!”

Tiểu Trọng Hoa gật gật đầu, vu y liền bắt đầu ra tay. Lưỡi đao thuần thục chuyển động trong tay, tìm đúng vị trí, chậm rãi hạ xuống. Vị trí hạ đao ngay bên ngực trái, tay hắn ấn Tiểu Trọng Hoa, lưỡi đao chậm rãi cắt vào.

Thân hình Tiểu Trọng Hoa run lên, nhất thời cắn môi dưới, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hạ Vũ Nhiên tuy rằng cũng là đại phu nhưng khi nhìn da đầu không tự chủ được mà run lên.

Vết đao không lớn nhưng lại rất sâu. Máu đỏ tươi không ngừng chảy xuống từ miệng vết thương. Chốc lát trong phòng liền nhiễm mùi máu tanh nồng.

Tiểu Trọng Hoa tựa hồ còn chưa mất đi tri giác, trên trán mồ hôi đầm đìa, môi cũng bị hấn cắn đến bật máu. Tuy rằng trước đó đã uống thuốc giảm đau nhưng miệng vết thương ngay phía trên động mạch.

Tiểu Trọng Hoa cảm nhận rõ ràng nhiệt lưu trong cơ thể nhanh chóng bị xói mòn, theo sức sống của hắn, bừa bãi mà bá đạo, vô lực mà luống cuống, mãnh liệt phun ra. Tiểu Trọng Hoa không biết kế tiếp sẽ phát sinh tình huống gì, chỉ có thể nhắm mắt chờ đợi.

“Quốc quân của các ngươi thật sự là đủ ngoan độc. Biết rõ tính tình của hắn, đây chẳng phải là muốn hắn cả đời phải chịu thống khổ không được giải thoát hay sao? Còn muốn phụ thê bọn họ còn sống mà vẫn phải chia lìa!” Hạ Vũ Nhiên lạnh lùng cười rộ lên.

Vu y kia chỉ nhàn nhạt nói: “Đó cũng là do hắn cam tâm tình nguyện!”

Tiểu Trọng Hoa mơ mơ màng màng nghe được đoạn hội thoại, bởi vì mất máu quá nhiều, toàn thân hắn lúc nóng lúc lạnh. Trước mắt cũng dần mơ hồ, hết thảy đều nghe không rõ, chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn như có hàng vạn cây kim đâm vào người.

Bọn họ đều bắt đầu xem xét tình hình của Âu Dương Noãn, Tiểu Trọng Hoa cũng muốn đi qua nhưng toàn thân lại bất lực, trước mắt đầu tiên là mơ hồ, tiếp theo dần dần tối lại, cuối cùng cái gì cũng không nhìn thấy.

“Hạ Vũ Nhiên...”

Hắn thậm chí còn có thần trí, thậm chí còn có thể mở miệng lên tiếng. Chính là thanh âm vô lực, giống như hỗn hển khiến người ta hốt hoảng.

Hạ Vũ Nhiên kêu lên: “Mau cầm máu cho hắn! Mau lên!”

Tận lực cố gắng làm mình tỉnh táo, hắn đã không còn nghe rõ, trước mắt lại tối đen. Trong người cuộn cuộn đau nhức, sau đó liền ngất đi.

Mông mông lung lung mở mắt ra, vẫn là đêm tối, cái gì cũng không nhìn thấy. Trên người Tiểu Trọng Hoa đau nhức, trước ngực cảm giác được băng bó. Hắn nghỉ ngơi một chút, cảm giác hô hấp dần dập, lại xuống giường. Nhưng tựa hồ như bị vấp, trực tiếp ngã xuống.

Tiểu Trọng Hoa sờ soạng đứng lên, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm đẩy cửa, tiếp theo là thanh âm cao hứng của Hạ Vũ Nhiên: “Người tỉnh rồi! Thật tốt quá!”

Tiểu Trọng Hoa lắc đầu, cảm thấy thanh âm này quen thuộc liền nói: “Hạ Vũ Nhiên!”

Hạ Vũ Nhiên khẽ nhú mày: “Người làm sao?”

Tiểu Trọng Hoa chính là hơi hơi tạm dừng một lát rồi đột nhiên bật cười: “Đã là độc dược, chung quy vẫn có tác dụng phụ!”

Hạ Vũ Nhiên đột nhiên lặng yên không tiếng động, nhẹ bước chân tới bên cạnh Tiểu Trọng Hoa, tay quơ quơ trước mắt hắn.

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa không biết nhìn nơi nào, trống rỗng, mờ mịt, không chút ánh sáng, có chăng chỉ là một thứ ánh sáng ảm đạm, rất trống rỗng.

Chẳng lẽ là....mù?

Ông trời a! Hạ Vũ Nhiên hơi đại ra, nháy mắt hoàn hồn, ngượng ngừng thu tay lại, trong lòng hơi hơi bất an.

Tiểu Trọng Hoa lại như là căn bản không thèm để ý mắt mình đã không thấy. Đột nhiên lại có chút khẩn trương đứng lên, sờ soạng hướng ra cửa: “Noãn Nhi! Nàng sao rồi?”

Hạ Vũ Nhiên nói: “Yên tâm đi. Tuy rằng còn chưa tỉnh nhưng cũng không có gì trở ngại, hiện tại còn đang ngủ!”

Tiểu Trọng Hoa nhẹ nhàng thở ra: “Ta đi thăm nàng!”

"Đừng, đừng..."

Hạ Vũ Nhiên giữ hấn lại, khịt khịt mũi, miễn cưỡng cười cười: “Ngày mai đi...Ngày mai cũng không muộn!”

Nói xong lời cuối cùng, Hạ Vũ Nhiên như là lén gạt đi, giọng nói có chút run run.

Tiểu Trọng Hoa mơ hồ đoán được, liền cười lạnh: “Người nói với vu y, bảo hấn chuyển lời đến chủ tử của mình. Nếu không cho ta thấy Noãn Nhi lần cuối, ta vĩnh viễn cũng không bỏ qua cho hấn!”

Hạ Vũ Nhiên giật mình....một chữ cũng không nói nên lời. Hấn nghĩ nghĩ rồi xoay người đi ra ngoài.

“Người mau nói cho ta, đây là có chuyện gì?” Hạ Vũ Nhiên không giấu được tức giận.

“Chuyện gì là chuyện gì?”

Vu y cầm ly trà lên, hơi nóng uốn lượn. Hắn hơi cúi mắt, vẻ mặt bình thản, nhẹ nhàng thổi một hơi: “Người muốn hỏi ta cái gì? Đôi mắt của Tiểu Trọng Hoa sao?”

Hạ Vũ Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi: “Người căn bản đã sớm biết!”

Vu y uống một ngụm trà, dáng vẻ hương thụ. Một lát sau mới buông ly trà, thản nhiên nói: “Mắt hắn mù, đây là tác dụng phụ của độc huyết kim điêu. Ta cũng không còn cách nào!”

“Người nói dối!”

Hạ Vũ Nhiên kinh hô: “Tất cả đều do các người dở trò quỷ...”

“Hạ công tử!”

Vu y thở dài cắt ngang lời hắn: “Có thể giữ được tính mạng của hắn, với ta mà nói đã là không dễ. Độc huyết kim điêu lợi hại thế nào, thuốc hắn uống ngày ấy sớm đã bỏ thêm không ít dược liệu quý. Nếu không như vậy, hắn sớm đã chết rồi, sao có thể còn sống được đến hôm nay?”

Vu y dừng một chút, nghĩ nghĩ lại nói: “Hiện tại chỉ là bị mù, với hắn mà nói cũng là một chuyện tốt. Nếu hắn có thể nhìn thấy, người có cam đoan cả đời hắn cũng không gặp Âu Dương tiểu thư?”

Hạ Vũ Nhiên mở to hai mắt: “Người có ý gì?”

“Nàng tuy rằng đã sống lại nhưng cả đời này cứ mỗi một tháng đều phải đi ngâm trong dược tuyến, căn bản chỉ là một người còn nửa cái mạng. Mà dược tuyến tốt nhất ở trong hoàng cung Nam Chiếu,

người đã hiểu chưa?”

Quả thực là như thế! Hóa ra tất cả đều là âm mưu, là một cái bẫy, một cái bẫy chờ bọn họ nhảy vào! Mọi chuyện liên tiếp xảy ra, hóa ra đây là chân tướng.

Hạ Vũ Nhiên nhất thời có chút khó chịu, hốc mắt đỏ bừng. Hạ Vũ Nhiên đột nhiên hiểu được, Tiểu Trọng Hoa đã biết mọi chuyện. Đã có thể tính như thế, hắc hắc sớm đã đoán mọi chuyện là một âm mưu. Nhưng hắc đã hạ quyết tâm, cho dù là cái bẫy thì cũng sẽ như mong muốn của đối phương tình nguyện nhảy vào.

Đây là điểm lợi hại của Tiểu Thiên Diệp. Đối với những thứ mà mình muốn hắc sẽ không tiếc tất cả cũng muốn đoạt lấy, ý muốn chiếm đoạt gần như là bướng bỉnh điên cuồng.

Mà Tiểu Trọng Hoa, cũng chính là như vậy! Biết rõ đối phương đang chờ mình nhảy vào cạm bẫy, hắc lại lấy dạng tâm tình gì đối mặt với hết thảy?

Tiểu Trọng Hoa đi rất chậm, dọc đường đi không nói lời nào. Hắc chậm rãi sờ soạng đường dưới chân, có lẽ là sợ bị ngã, có lẽ là sợ đứng lên sẽ quá mức chật vật. Tóm lại, hắc rất dè dặt cẩn thận đi từng bước một.

Hạ Vũ Nhiên thay hắc mở cửa phòng, có bóng người nhàn nhạt đang ngủ say, lặng im nằm trên giường.

Tiểu Trọng Hoa bỗng nhiên liền khấn trương, thở ra một hơi thân thể cũng run lên nhè nhẹ. Hắc tựa hồ cảm nhận được cái gì, nhấc bước chân nhưng lại vấp phải bậc cửa, ngã xuống đất.

Hạ Vũ Nhiên cả kinh, vội vàng dìu hắc qua.

Tiểu Trọng Hoa khoát tay, ý bảo không cần lo. Hắn đứng lên phúi phúi bụi đất, thở sâu rồi mới tiếp tục đi qua.

Hạ Vũ Nhiên ở phía sau hắn, không dám rời đi một bước, dường như sợ hắn té ngã. Cuối cùng nhìn Tiểu Trọng Hoa lưng lay sờ soạng được đến bên giường mới trở nên nhẹ nhàng thở ra.

Tiểu Trọng Hoa ngồi xuống bên giường, bắt đầu tìm kiếm, da thịt ấm áp xuyên thấu qua lớp chăn mỏng truyền đến lòng bàn tay hắn. Tiểu Trọng Hoa thoáng giật mình, dường như đã trải qua mấy đời.

Mạch tượng đập rõ ràng sinh động, thông thả mà hữu lực, tuy rằng hơi hơi yếu hơn người bình thường nhưng cũng không đáng lo ngại.

Tiểu Trọng Hoa rốt cục nhẹ nhàng thở ra, tìm kiếm, sau đó đặt lên trán nàng một nụ hôn nhàn nhạt.

Hạ Vũ Nhiên không biết phải nói gì cho phải. Tiểu Trọng Hoa mỉm cười, ánh mắt âm trầm không biết nhìn chỗ nào: “Chúng ta đi thôi!”

"Người không đợi nàng tỉnh lại sao?"

Tiểu Trọng Hoa chậm rãi lắc đầu: "Không, không cần thiết!"

Hắn giờ đã mù, cũng nên biến mất trong cuộc sống của nàng. Hơn nữa hiện tại nàng cần sự giúp đỡ của Tiểu Thiên Diệp.

Dường như đã qua một giấc mộng, loại thống khổ này khiến người ta không muốn phải thừa nhận lần thứ hai.

“Noãn Nhi!”

Tay lạnh lạnh chậm rãi lướt qua gương mặt Âu Dương Noãn, chân mày nàng liền thoáng động.

“Nàng ngủ đã nhiều ngày rồi! Rất lâu rồi...nhANH NHANH tỉnh lại được không? Ta vẫn luôn chờ nàng, ta còn có rất nhiều điều muốn nói với nàng!”

Đầu ngón tay hắn chậm rãi lướt qua mi mắt nàng, dọc xuống mũi một đường phác thảo khuôn mặt nàng. Cuối cùng dừng lại bên môi nàng, thật lâu...

Âu Dương Noãn đột nhiên mở mắt, nhìn khuôn mặt tuần tú phóng đại gần trong gang tấc. Còn chưa kịp phản ứng, liền đã bị mạnh mẽ ôm vào lòng, đối phương ôm rất chặt, chặt đến nỗi nàng cảm thấy chỉ hô hấp thôi cũng khó khăn.

Nàng cũng không động, cũng không rõ tình hình trước mắt. Chỉ là lẳng lặng không nói lời nào.

"Noãn Nhi!"

Chỉ nhàn nhạt hai chữ lại giống như trèo non lội suối ngàn hồi trăm ngược mới tới. Hai tay hắn ôm lấy gò má nàng, hai mắt sáng rực nhìn chăm chăm nàng, vẻ mặt kinh hỷ.

Ánh tà dương chiếu vào trong điện, dừng trên mặt hắn, gió đêm từ từ thổi.

Âu Dương Noãn hoang mang nhìn hắn, mày nhíu lên, lông mi dày cong, đôi mắt như xuân thủy. Mà đôi môi kia kết hợp với gương mặt bạch ngọc lại làm cho người ta cảm thấy muốn mỉm cười.

Nàng không thích bị nam nhân này đụng chạm, theo bản năng nàng

liền muốn rút tay về nhưng đối phương lại ôm càng chặt, dường như muốn cả đời cũng không buông ra.

“Nàng còn có chỗ nào không thoải mái, cứ nói với ta!”

Ngũ khí nam nhân dịu dàng, dường như sợ làm nàng sợ hãi.

Âu Dương Noãn cảm thấy kỳ quái, nàng cảm thấy người trước mắt này đang đeo mặt nạ làm cho người ta thấy không rõ biểu cảm thật của hắn. Nhưng tươi cười của hắn quả thực là rất cao hứng.

Âu Dương Noãn bỗng nhiên nói: “Ta là ai? Người có biết ta là ai hay không?”

Tiểu Thiên Diệp mỉm cười nói: "Nàng là hoàng hậu của ta, nàng không nhớ sao?"

Âu Dương Noãn bị danh xưng này làm cho kinh hãi: “Hoàng hậu?”

Ánh mắt Tiểu Thiên Diệp quyến luyến dừng lại trên mặt nàng: “Đúng vậy! Phụ thân nàng là Mộc tướng quân của Nam Chiếu, ở trên chiến trường vì Nam Chiếu dành vinh quang. Về sau cũng vì Nam Chiếu mà hy sinh...Hiện tại nàng là hoàng hậu của ta, ta sẽ chăm sóc, đối xử tốt với nàng cả đời!”

Âu Dương Noãn an tĩnh gật gật đầu, đáy mắt xẹt qua tia khác thường: “Vậy người là ai?”

Tiểu Thiên Diệp lạnh lạnh nói: "Vừa rồi ta đã nói qua, ta là hoàng đế Nam Chiếu!”

Âu Dương Noãn nghi hoặc nhìn cung nữ một bên, đối phương vội vàng liều mạng gật đầu, sợ nàng không tin.

Âu Dương Noãn nói tiếp: "Hoàng hậu?"

Tiểu Thiên Diệp cười nói: "Đúng vậy!"

Âu Dương Noãn cảm thấy đầu đau kịch liệt, tay nàng vừa đụng tới đầu Tiểu Thiên Diệp liền giữ chặt lấy cổ tay nàng: "Thân thể nàng còn chưa tốt lên, nghỉ ngơi một chút đi!"

Âu Dương Noãn nói: "Nhưng ta cái gì cũng không nhớ được!"

Đương nhiên cái gì cũng không nhớ được, thuốc của vu y không phải người bình thường có thể chống lại được.

Tiểu Thiên Diệp mỉm cười: "Hiện tại ta đem hết thầy đều nói cho nàng. Sao vậy, nàng không tin?"

Âu Dương Noãn không biết nên trả lời như thế nào. Tiểu Thiên Diệp sờ sờ đầu Âu Dương Noãn, lại có chút đáng thương nói: "Nàng không có tiền, không nhớ rõ mình là ai, là người cái gì cũng không có. Ta có tiền, có địa vị hơn nàng. Ta lừa nàng thì được lợi ích gì?"

Âu Dương Noãn sững sốt, dùng sức cắn môi, tựa hồ những lời này làm cho nàng rất buồn rầu.

Trong ánh mắt Tiểu Thiên Diệp từ từ ánh lên ý cười. Hắn dùng sức nhéo nhéo mặt nàng, thở dài: "Dù sao thì so với vẻ mặt luôn lạnh băng trước đây thì nàng hiện tại vẫn khiến người ta yêu thích hơn!"

Âu Dương Noãn vẫn né tránh sự đụng chạm của hắn, không có lý do, chỉ là trong lòng có một loại cảm xúc mâu thuẫn đột nhiên dâng lên. Bản năng bảo nàng không thích, không thích người này, cũng không tin những lời hắn nói.

Nhưng hắn nói không sai, hiện tại nàng cái gì cũng không có. Không có thân phận, không có địa vị, ngay cả cái giường mà nàng đang nằm cũng là của người ta. Nàng không hề có giá trị mưu đồ với đối phương.

Có một vấn đề cuối cùng. Âu Dương Noãn vỗ vỗ ngực, nhìn chăm chăm hắn: “Ta vì sao lại hôn mê?”

Trong ánh mắt Tiểu Thiên Diệp mang theo sự yêu thương. Hắn không hề tránh ánh mắt sáng ngời của nàng, mặc dù ánh mắt này có thể chiếu ra nội tâm xấu xí cùng lãnh khốc của hắn.

Hắn vẫn nhìn thẳng nàng, ôn nhu nói: “Nàng là do quá mệt mỏi!”

Biểu cảm hoài nghi của Âu Dương Noãn dần dần chuyển thành dè dặt cẩn trọng.

Tay hắn giúp nàng gạt những sợi tóc bên má ra sau tai. Nhưng vẫn có vài sợi không nghe lời, lại rơi xuống. Tiểu Thiên Diệp mỉm cười, tay lại muốn gạt đi nhưng Âu Dương Noãn lại né tránh.

Tiểu Thiên Diệp như có như không cong khóe miệng, trên mặt không hề có biểu cảm không vui, hắn vẫn mỉm cười bình thản như vậy. Hắn đã trở nên rất có kiên nhẫn, bất luận là đối với kẻ thù hay vẫn là nữ nhân mà hắn yêu thương, đều giống nhau.

Âu Dương Noãn gục đầu xuống, dùng sức cắn môi. Nàng cảm thấy không thoải mái, không chỉ vì nàng cái gì cũng đều không nhớ ra mà quan trọng hơn là nàng không quá tin tưởng những lời của nam nhân này.

Nàng chậm rãi nói: “Nhưng ta cảm thấy có điều gì đó rất quan trọng

mà ta không thể nhớ ra được!”

Tiểu Thiên Diệp đương nhiên biết nàng nói về ai nhưng hẳn tuyệt đối sẽ không ngu xuẩn nói chân tướng cho nàng. Đó là chuyện mà kẻ ngốc mới làm. Tiểu Thiên Diệp hẳn đương nhiên là không phải.

Qua lúc lâu sau hẳn mới chậm rãi nói: “Về sau từ từ nghĩ!”

Đúng vậy, thời gian còn nhiều! Âu Dương Noãn tự nhủ với mình nhưng vẫn còn cảm thấy có gì đó không đúng....

Chỉ là tiếp tục suy nghĩ, đầu lại cảm thấy đau kịch liệt, sâu trong đáy lòng dường như lan tràn cảm xúc bi thương vô tận khiến nàng không thở nổi, nàng thống khổ rơi nước mắt.

Tiểu Thiên Diệp nhẹ nhàng hỏi: "Nói cho ta, nàng vì sao lại khóc?"

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu: "Ta không biết!"

Tiểu Thiên Diệp nói: "Không biết?"

Âu Dương Noãn cảm thấy cảm giác đau đầu ngày càng kịch liệt. Nàng bỗng nhiên che mặt khóc lớn: “Ta thực sự không biết! Đừng hỏi nữa....Van cầu người, đừng hỏi nữa...”

Tiểu Thiên Diệp nhìn nàng, nhíu mày. Hắn nắm chặt hai tay, rất nhanh lại buông ra: “Được! Ta không hỏi! Ta chỉ muốn nói, nếu chuyện mà làm cho nàng thống khổ thì cần gì phải nhớ? Không nhớ được thì sẽ vui vẻ hơn!”

Âu Dương Noãn ngẩng đầu, nước mắt đọng đầy, nàng lẩm bẩm: “Nhưng có lẽ đó là điều rất trân quý....rất trân quý...”

Tiểu Thiên Diệp ngồi xuống bên cạnh nàng, chậm rãi nói: “Những thứ trân quý, những chuyện vui vẻ ta đều có thể cho nàng. Đừng để ý đến chuyện đó nữa!”

Âu Dương Noãn nhìn ánh mắt như xuân thủy của hắn, trong đó có một loại dụ hoặc khiến người ta không tự chủ được mà sa vào. Trong đầu nàng đột nhiên xuất hiện một ánh mắt ấm áp, kiên định chấp nhất, tràn ngập tình yêu.

Nàng ôm đầu nói: “Để ta suy nghĩ một chút! Một mình suy nghĩ một chút!”

Tiểu Thiên Diệp yên lặng nhìn nàng rồi đứng dậy rời đi.

Bệnh tình của Âu Dương Noãn dường như càng ngày càng nghiêm trọng, bởi vì nàng liều mạng muốn muốn nhớ lại. Nhưng càng giãy dụa lại càng không làm nên chuyện gì. Nàng bắt đầu sợ hãi, sợ hãi mọi âm thanh, thậm chí còn không muốn mở cửa sổ hít thở không khí bên ngoài.

Nhưng điều khiến nàng sợ hãi nhất chính là cứ cách mỗi canh giờ Tiểu Thiên Diệp sẽ đến thăm nàng. Nàng quả thực là đã bị nam nhân này ép đến muốn điên lên rồi.

Hắn cứ bất động thanh sắc như vậy, nhưng cho dù hắn chỉ im lặng ngồi đó cũng làm cho người ta có một loại cảm giác áp bách đáng sợ.

Lúc đầu nàng chỉ là không thích, lâu dần nàng quả thực có chút sợ hãi hắn. Nàng không hiểu bản thân trước kia sao có thể thích được người này.

Âu Dương Noãn nằm trên giường, lần lượt nhớ lại nhưng chỉ là một

mảnh mờ mịt, còn lại cái gì cũng không có.

Khó khăn nhất chính là ban đêm, bởi vì khi đó không có bất cứ âm thanh nào. Có một lần nàng nằm mơ. Giấc mơ kia dường như là chuyện đã từng phát sinh từ rất lâu trước kia. Bởi vì nó rất quen thuộc, quen thuộc đến mức trái tim nàng đập rất mạnh.

Trong giấc mơ là một tòa nhà lớn đẹp đẽ, nàng ngồi ở cửa, không biết là đang đợi ai, sau đó người nọ rốt cục cũng trở lại. Hơn nữa người nọ có một khuôn mặt làm nàng động lòng, đương nhiên người đó đang mỉm cười với nàng.

Hắn nhìn nàng ánh mắt ôn hòa như ánh mặt trời ấm áp khiến người hắn cũng nhiễm một tầng sắc thái đẹp đẽ. Ánh mắt sáng trong suốt, hắn vẫy tay tựa hồ như nói gì đó với nàng.

Nhưng cho dù nàng cố gắng thế nào, cũng cố gắng nhìn khẩu hình miệng hắn nhưng thanh âm gì cũng không nghe được.

Trong lòng nàng quỳnh lên, lớn tiếng hỏi nhưng người này lại chỉ mỉm cười, dường như không muốn nhìn nàng nữa, hắn xoay người rời đi.

Trong lòng nàng liền trống rỗng, dường như là bỗng chốc mất đi thứ quan trọng nhất trong sinh mạng. Nàng liều mạng gọi người kia nhưng lại rơi vào vực sâu vô tận.

Bừng tỉnh, nàng sờ sờ mặt mình, vậy mà lệ đã rơi đầy mặt.

Nhưng vì sao?

Nàng nhìn nước mắt trong suốt trong lòng bàn tay, trong lòng nghi hoặc. Vì sao nàng lại rơi nhiều nước mắt như vậy?

Sau đó là sự đau lòng khó diễn tả bằng lời, loại cảm giác đau lòng này khiến tim nàng như muốn vỡ ra nhưng lại nửa điểm thanh âm cũng không phát ra được.

Rất nhanh, cả người nàng bắt đầu nóng lên. Từng đợt nóng lại từng đợt lạnh, không chỉ là trái tim mà đau đớn mở rộng đến toàn thân. Yết hầu khô rát, dần dần bắt đầu có cảm giác nóng cháy, rất khó chịu, đau đớn, cơ hồ khó có thể kìm chế.

Chương 410: Đại kết cục (hạ 1)

Âu Dương Noãn mở miệng muốn kêu cứu, lại không biết vì sao trong lòng lại không muốn nhìn bất luận kẻ nào. Cả người nàng cuộn lại, hô hấp khó khăn.

Vốn tưởng rằng đêm tối yên tĩnh đã là điều khó khăn nhất nhưng lúc này nàng mới phát hiện loại thống khổ chưa từng có ủa tới không thể ngăn cản mới càng khiến người ta thêm tuyệt vọng.

Âu Dương Noãn rất khó chịu, khó chịu đến mức hận bản thân không chết ngay lập tức. Mồ hôi lạnh trên trán túa ra, ướt đầm cả gối, ngay cả tiếng rên rỉ nàng cũng không phát ra được.

Lúc Tiểu Thiên Diệp phát hiện thì toàn thân nàng đã nóng bừng, sốt cao, lại luôn đè nén không chịu kêu ai. Sắc mặt dưới ánh nến trắng bệch, nàng nhất định đã đau đến muốn chết. Cái gì cũng đều đã thay đổi, chỉ có bản tính quật cường của nàng là vẫn vậy.

Nghĩ đến đây trong lòng Tiểu Thiên Diệp lại dâng lên cảm giác chua xót khôn kể. Hắn cười tự giễu, sau đó liền ôm lấy nàng, kêu tên nàng. Nhưng Âu Dương Noãn tựa hồ đã không có ý thức, hoàn toàn không đáp lại.

Hắn nhẹ nhàng nâng nàng lên, nhưng nàng lại co rút mạnh, ghé vào bên giường nôn khan. Nhưng nôn nửa ngày lại không ra cái gì, Tiểu Thiên Diệp đột nhiên cảm thấy đau lòng. Hắn vẫn ôm nàng lại, lúc này Âu Dương Noãn lại đột nhiên nhu thuận, mềm mại tùy ý hắn ôm, rúc vào người hắn, dường như là một đứa nhỏ.

Nhưng hắn chưa vui mừng được bao lâu, nàng lại đột nhiên thì thào gọi tên một người. Lòng Tiểu Thiên Diệp trầm xuống, không nghĩ rằng mặc dù đã tiêu trừ trí nhớ nhưng nàng vẫn lại khắc sâu người kia vào tâm trí như vậy. Cái tên kia đã khắc sâu vào đáy lòng nàng, lúc nàng mất đi ý thức cái tên kia vẫn đột nhiên xuất hiện.

Tiểu Thiên Diệp phân phó cung nữ một bên đi chuẩn bị một ít cháo trắng. Hắn bình tĩnh lại giúp Âu Dương Noãn ăn từng ngụm cháo, sau đó lại ép nàng uống thuốc đã dùng lửa nhỏ đun trong một canh giờ.

Âu Dương Noãn uống được nửa bát liền ói ra hết lên người Tiểu Thiên Diệp.

Các cung nữ một bên nhìn mà sắc mặt trắng bệch, thật sự là gấp muốn chết, sợ vị hoàng đế trời sinh tính tình tàn bạo này tức giận. Nhưng không hề, Tiểu Thiên Diệp bình thản thay y phục, để cung nữ dọn hết vết bẩn rồi cho lui xuống.

Đường đường là Nam Chiếu hoàng đế thế nhưng lại ở lại tự mình chăm sóc nữ nhân kia....Thế đạo này rốt cục đã thay đổi hay đều do các nàng hoa mắt? Hoặc là vị tiểu thư từ trên trời rơi xuống này cùng bộ hạ có quan hệ không phải bình thường?

Các cung nữ hai mặt nhìn nhau, cơ hồ không nói nên lời.

Tiểu Thiên Diệp nằm xuống bên cạnh Âu Dương Noãn, nhưng không nhắm mắt mà chỉ nằm vậy nhìn thống khổ của nàng chậm rãi bình ổn xuống.

Thân thể đã quá mức suy yếu vì sốt cao, vậy mà nàng vẫn không quên tên nam nhân kia. Xem ra hắn nửa điểm cũng không thể tha

lòng.

Tiểu Thiên Diệp nghĩ và quyết định tăng liều lượng thuốc lên. Hắn muốn cái gì thì sẽ phải có được cái đó, chấp niệm có được mà không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Trời rạng sáng, không biết thế nào Âu Dương Noãn lại bắt đầu ảm ỉ, trên trán mồ hôi lạnh cuồn cuộn. Tiểu Thiên Diệp một đêm chưa ngủ, nửa nằm nửa dựa vào giường, lúc này thấy nàng khó chịu liền vén chăn cho nàng, cẩn thận ôm lấy nàng.

Các cung nữ mang nước và khăn rửa mặt đến nhưng Tiểu Thiên Diệp lại không nhúc nhích, sợ đánh thức nàng.

Âu Dương Noãn nằm trong lòng Tiểu Thiên Diệp, bởi vì sốt cao chưa hạ nên không hề có nửa điểm phản kháng. Tay hắn đang ôm chặt lấy nàng, vẻ mặt rất ôn hòa. Tay hắn nhẹ nhàng chỉ chỉ, cung nữ A Trác vốn đang há mồm trợn mắt vội vàng mang chén thuốc qua.

Tiểu Thiên Diệp nói: "Ngoan, uống thuốc rồi sẽ tốt hơn!"

Lúc hắn nói chuyện, vẻ mặt đặc biệt ôn nhu dịu dàng. Ngữ khí này vừa nghe liền biết chỉ có đối với người trong lòng mới như thế.

A Trác nhìn biểu cảm trên mặt của Tiểu Thiên Diệp, miệng há to đủ để nhét vừa một quả trứng gà.

Sau khi Tiểu Thiên Diệp làm Nam Chiếu hoàng đế, thủ đoạn huyết tinh kia rất đáng sợ. Xa không nói, chỉ việc tiền công chúa Nam Chiếu phá hủy kế hoạch tiến công của hắn, sau khi bị hắn bắt được liền lập tức xử tử lăng trì. Các tướng lĩnh lâm trận phản chiến cũng bị hắn xử ngũ mã phanh thây, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn.

Hắn đối xử với nữ nhân cũng vậy, không hề có chút tình cảm, luôn lạnh như băng. Trong hậu cung cũng không có phi tử, bất luận kẻ nào nhắc đến chuyện này hắn đều sẽ nổi giận. Người như thế, cư nhiên lại đối xử ôn nhu với nữ nhân xa lạ này.

Thật sự là ông trời muốn đổ mưa thật to, nhưng cũng rất khiến cho người ta hâm mộ....

Âu Dương Noãn hiển nhiên không biết bản thân đang làm gì. Một người lớn sinh bệnh lâu ngày liền sẽ như một đứa trẻ. Nàng không muốn rời Tiểu Thiên Diệp, cứ mặc hắn ôm như vậy.

Tiểu Thiên Diệp thành công bón hết thuốc cho nàng, còn vươn tay thử nhiệt độ cơ thể nàng. Hắn sờ sờ đôi má đỏ bừng, ghé mặt mình lên trán nàng cảm nhận. lát sau hắn hơi nhíu mày đứng dậy rửa mặt chải đầu. Xong xuôi liền lại đút cháo cho nàng.

Âu Dương Noãn mơ mơ màng màng được người ta ôm lấy, cảm giác có gì đó ấm áp mềm mềm phủ lên môi nàng. Có hương vị thức ăn tràn vào trong miệng, xuyên qua yết hầu, nhất thời cảm giác thư thái hơn rất nhiều.

Lúc đầu chỉ là đụng chạm nhẹ nhàng nhưng dần dần ngay cả đầu lưỡi cũng tham lam đi vào. Âu Dương Noãn đương nhiên không phát hiện ra mình bị người khác hôn. Tiểu Thiên Diệp cười cười, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn tuy rằng bỉ ổi nhưng cũng rất ngọt ngào.

Âu Dương Noãn sốt đến chiều ngày thứ hai thì giảm. Lúc nàng tỉnh lại, cung nữ A Trác liền đem tình hình nói lại với nàng.

Âu Dương Noãn rất kinh ngạc, cũng có một chút cảm động. Nàng biết muốn một đại nam nhân tới chăm sóc là chuyện khó xử thế nào, huống hồ lại là người có thân phận địa vị như Tiểu Thiên Diệp. Nàng

quả thực không tin được đối phương lại giúp nàng uống thuốc.

Nhưng nàng ẩn ẩn đoán được A Trác là người Tiểu Thiên Diệp sắp xếp bên cạnh mình, giám thị nhất cử nhất động của nàng. Nói không rõ là đã xảy ra chuyện gì nhưng nàng cảm giác bị giam cầm và giám sát.

Loại trực giác này đến rất đột ngột nhưng nàng lại khẳng định, đó là sự thật. Nhưng nàng chỉ là một bệnh nhân, hẳn vì sao lại hao phí tâm tư phách người giám sát nàng? Chuyện này không phải rất kỳ quái sao? Là sợ nàng chạy trốn, hay vẫn là sợ nàng động tâm tư gì đó?

“Tốt hơn chưa?” Tiểu Thiên Diệp ôn hòa sờ sờ trán nàng.

Âu Dương Noãn nhú mày, rõ ràng rất không thích hẳn dùng loại giọng điệu thân mật này nói chuyện với nàng. Nhưng sau khi hồi phục thần trí nàng liền không lộ ra biểu cảm mờ mịt trước mặt Tiểu Thiên Diệp.

Nói cho cùng thì nàng tình nguyện tin tưởng trực giác của mình cũng không muốn tùy tiện tin tưởng lời hẳn nói. Bản tính đa nghi từng chút từng chút làm nàng cảm thấy nàng không thuộc về nơi này. Nam nhân trước mắt này, cũng rất đáng nghi.

“Ta đã tốt lên nhiều!” Nàng cúi mắt, chỉ đơn giản nói như vậy.

Tiểu Thiên Diệp thờ dài, đột nhiên lại gần hôn lên môi nàng, hô hấp trong nháy mắt gần như giống nhau. Hẳn hạ thấp giọng nói: “Ta thật tâm thích nàng!”

Tim Âu Dương Noãn đập thành thạch, rốt cuộc vẫn không đè nén được cảm giác bài xích. Nàng xoay mặt đi: “Đừng đụng vào ta!”

Thanh âm của nàng đè nén mà kích động, không phải là kiểu nữ tử xấu hổ cự tuyệt mà là thực sự không muốn hấn tới gần.

Động tác của Tiểu Thiên Diệp nhất thời ngừng lại, cúi đầu nhìn nàng.

Thân thể Âu Dương Noãn trong nháy mắt căng cứng, thấy trong ánh mắt đối phương có một loại sức mạnh khiến người khác không thể động, đại khái như là trên đời này chưa từng có nữ nhân nào dám cự tuyệt hấn.

Hắn mím môi không nói lời nào nhưng trong ánh mắt tràn ngập sự đả kích cùng ủy khuất. Âu Dương Noãn nhìn thấy, cư nhiên là không đành lòng, nàng có chút lắp bắp nói: “Xin lỗi....ta...”

Lời nói chưa xong, Tiểu Thiên Diệp đột nhiên ngả đầu lên vai nàng khiến nàng giật nảy mình.

“Đừng động, ta mệt rồi!”

Im lặng, Âu Dương Noãn vừa định nói liền không biết vì sao lại ngừng lại.

Trong lúc vô thức đầu vai nàng càng lúc càng nặng, đến cuối cùng thật sự cảm nhận được mới thoáng giật mình. Không nghĩ sức nặng trên vai kia lại theo động tác của nàng dọc theo đầu vai chậm rãi trượt xuống.

Nàng quay đầu liền thấy hai mắt Tiểu Thiên Diệp nhắm lại, không biết từ khi nào đã ngủ mê say. Âu Dương Noãn thở phào nhẹ nhõm, định rút tay đỡ hắn nằm xuống, lại không ngờ bàn tay bị hắn nắm chặt trong lòng bàn tay hắn, rút thế nào cũng không ra được. Bất đắc dĩ phải dùng tay kia, mất sức thật lớn mới đỡ được hắn nằm xuống.

Âu Dương Noãn mạnh mẽ tách tay hấn ra, tự mình đứng dậy đi đến trước bàn trang điểm. Nhìn trên tóc một loạt trâm cài sai sức chỉnh tề trâm quý, nhưng mấy thứ này không gọi được một chút trí nhớ cho nàng.

Bước chân Âu Dương Noãn nhẹ nhàng, đột nhiên không cẩn thận đánh rơi cái lược xuống đất, phát ra âm thanh nho nhỏ. Chỉ chớp mắt hấn liền mở mắt, ánh mắt trầm như bóng tối ban đêm, không hề chút tình cảm nhìn nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn hấn: “Vì sao? Ta đối với mấy thứ này không hề ấn tượng. Nếu hằng ngày dùng qua, dù mất trí nhớ ta cũng phải có cảm giác thân quen....”

Sắc mặt Tiểu Thiên Diệp nhoáng lên, khoảnh khắc liền lạnh xuống.

Trong lòng Âu Dương Noãn cũng lạnh lẽo. Hóa ra những lời hấn nói, quả nhiên là lừa gạt nàng.

Nghĩ cũng phải nếu nàng thực sự là nữ nhi của tướng quân, cho dù phụ thân bỏ mình thì vẫn còn mẫu thân, còn những người thân khác. Cho dù là không còn, vì sao ánh mắt những cung nữ này nhìn nàng đều rất kỳ quái?

A Trác bước vào, mang thuốc dâng lên: “Nương nương, đến giờ uống thuốc rồi!”

Tiểu Thiên Diệp ngồi trên giường, nhàn nhạt nhìn A Trác sau đó bưng chén thuốc trong khay đứng dậy đi đến bên cạnh Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn ngồi đó, tiếp tục chải tóc.

Hắn cũng không kiên trì, chỉ uống một ngụm thuốc đen ngòm rồi đột nhiên cúi xuống áp vào môi nàng. Âu Dương Noãn còn chưa kịp phản ứng đã thấy nước thuốc đắng ngắt tràn vào trong miệng. Theo bản năng nàng cắn hắn một ngụm, mắt hoa đi. Hắn thấy vậy liền lui về sau một bước.

“Được rồi!”

Hắn vươn tay, không nhanh không chậm dùng ngón tay lau đi chút nước thuốc còn dính bên khóe môi. Sau đó lại bỏ thìa vào trong chén, nhàn nhạt nói: “Xem ra nàng đã hoàn toàn hồi phục, ngay cả thuốc cũng không muốn uống nữa!”

Âu Dương Noãn dừng một chút mới nói: “Ta rốt cuộc là ai?”

“Nàng là hoàng hậu của ta!” Tiểu Thiên Diệp nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt nặng nề.

“Nếu là hoàng hậu, vì sao ta một chút cũng không có ấn tượng? Chỉ là té xỉu mà thôi, vậy mà ngay cả khi bản thân là thê tử của người cũng không nghĩ ra!”

Huống chi nếu là tình nhân vánh tai, tóc mai chạm vào nhau thì sao ngay cả sự thân cận tối thiểu cũng bài xích như vậy? Âu Dương Noãn suyết nữa thì bật thốt lên.

Mặt Tiểu Thiên Diệp trầm xuống.

"Âu Dương Noãn!"

Âu Dương Noãn?

Âu Dương Noãn nhìn thẳng hắn: “Thế nào? Bệ hạ rốt cuộc cũng thừa

nhận ta không phải họ Mộc rồi sao? Ngài không phải gọi ta là Mộc Noãn sao? Vì sao giờ lại gọi ta là Âu Dương Noãn? Vì sao?”

Tiểu Thiên Diệp nhìn nàng, ánh sáng lạnh lạnh, sâu không thấy đáy. Ngón tay thon dài cầm chặt chén thuốc, khớp xương trắng bệch.

Âu Dương Noãn nhếch khóe miệng, cuối cùng trên người vô lực, cười cũng không ra cười: “Đến bây giờ bệ hạ còn không chịu nói chân tướng cho ta sao?”

Tiểu Thiên Diệp phút chốc vung tay lên, chén thuốc trong tay vỡ ra, mảnh vỡ rơi xuống đất. Khi nâng tay liền thấy máu đỏ chảy xuống.

Thấy máu tươi điểm lệ, Âu Dương Noãn liền hoa mắt váng đầu. Chưa kịp định thần liền bị ôm vào lòng, động tác ôm kia tựa hồ như hung hăng muốn nhập vào nàng vào xương tủy, lại tựa hồ như hận không thể hung hăng giết chết nàng.

Hoảng hốt một lát, hắn lại đột nhiên mở miệng: “Noãn Nhi, mặc kệ là ta đã nói dối thì nàng vĩnh viễn cũng không được rời khỏi ta!”

Nghe thanh âm ôn tồn chân thành của hắn lọt vào tai, bóng đêm thâm trầm, màu máu đỏ chói mắt. Trong lòng Âu Dương Noãn run lên, sau đó hắn buông nàng ra rồi bước nhanh ra cửa.

“Chăm sóc nương nương cho tốt!”

“Dạ!”

Nghe thanh âm đối đáp bên kia, Âu Dương Noãn biết nàng đã ép đối phương nóng giận. Nhưng mà điều đó khiến nàng thêm khẳng định nàng cùng nam nhân này dù không phải là tình nhân thì cũng có quan hệ nào đó.

Nhưng, rốt cuộc là vì sao?

Âu Dương Noãn biết mình đã làm tổn thương đối phương, bởi vì hắn hoàn toàn quan tâm nàng. Tuy rằng Tiểu Thiên Diệp vẫn luôn cố gắng thể hiện tính tình tốt trước mặt nàng nhưng nàng biết hắn là người táo bạo.

Lúc này nàng mới nhớ lại vừa rồi, người bên ngoài da dày cũng không ngăn được bị thương trong lòng.

Nàng cảm thấy chính mình đã tổn thương đối phương, trong lúc nhất thời những cảm xúc bài xích với Tiểu Thiên Diệp đều biến thành áy náy.

Đối phương đối xử với nàng ôn nhu, cẩn thận chăm sóc nàng, nàng lại không biết báo đáp, thậm chí ngay cả một nụ hôn cũng tận lực tránh đi, thật sự nàng cảm thấy rất có lỗi với Tiểu Thiên Diệp.

Nhưng lúc Tiểu Thiên Diệp tức giận, cũng không giống với người bình thường. Không hề đỏ mặt, cũng không tức giận mắng chửi người khác, thậm chí ngay cả một lời nặng lời cũng chưa từng nói.

Hắn cứ lạnh nhạt như vậy, không phát hỏa, mặc dù Âu Dương Noãn nghĩ muốn xin lỗi cũng không biết phải mở miệng thế nào. Hắn vĩnh viễn là một bộ dáng cao quý tao nhã, Âu Dương Noãn đối với hắn cứ như vậy ngay cả muốn nói lời tốt đẹp cũng không nói nổi.

Mỗi ngày sau đó của Âu Dương Noãn đều lặp lại, uống thuốc, ngâm được tuyền, dùng bữa, ngủ. Cuộc sống chỉ đơn giản buồn tẻ như vậy.

Tiểu Thiên Diệp cố ý không quan tâm, Âu Dương Noãn cũng không

thèm để ý. Nàng vẫn nên thế nào thì vẫn làm như thế ấy.

Tiểu Thiên Diệp nhìn thấy tình hình này, sắc mặt càng âm trầm. Trong lúc nhất thời làm hại tất cả mọi người đều run sợ trong lòng.

Dần dần một ngày trong lúc giằng co tình hình sức khỏe của Âu Dương Noãn cũng không tốt lên, ngược lại càng nghiêm trọng.

Tiểu Thiên Diệp bị vàng sáng từ ánh nến phát ra bao phủ khiến thân hình hắn càng thêm cao lớn rắn rỏi, lại có thêm một cỗ uy lực nhìn không thấu. Hắn hạ thấp thanh âm: “Nàng sao rồi?”

Trên mặt Tiểu Thiên Diệp tựa hồ nhìn không ra cảm xúc gì. Vu y nhỏ giọng: “Bệ hạ, thân thể nương nương đã rất hư nhược rồi!”

Sắc mặt Tiểu Thiên Diệp dị thường ảm đạm, đôi mắt không nghiêm khắc nhìn vu y mà nhìn Âu Dương Noãn đang ngủ say trên giường.

“Hiện tại nàng vẫn đang ngủ sao?” Tiểu Thiên Diệp hỏi.

“Đúng vậy!”

Vu y chần chờ hồi lâu mới hiểu được hàm ý trong câu hỏi: “Chỉ là ở trong chén thuốc ta có bỏ thêm thảo dược an thần. Sau khi uống cảm thấy thoải mái hơn, giờ đang ngủ!”

Tiểu Thiên Diệp trầm mặc hồi lâu, toàn bộ tâm thần đều đặt trên người Âu Dương Noãn đang nằm trên giường.

“Các người đều đi ra ngoài đi!”

“Nhưng ở đây...”

“Đêm nay ta ở lại đây với nàng!”

Hoàng đế Nam Chiêu lại ở đây chăm sóc một nữ tử? Các cung nữ hai mặt nhìn nhau nhưng vu y đối với chuyện Tiểu Thiên Diệp tự mình chăm sóc người bệnh thế nhưng lại không hề giật mình.

Âu Dương Noãn đang ngủ dần dần tỉnh lại, tựa hồ như cảm nhận có người chú ý đến mình, lông mi hơi động. Nàng hơi hé mắt, một bàn tay liền lập tức vươn ra, động tác cực kỳ nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng.

“Nước...”

Âu Dương Noãn nửa tỉnh nửa mê mở miệng.

Đối phương không hề do dự, rất nhanh một cảm giác mát lạnh liền kề bên môi nàng. Người nọ cũng rất nhẹ nhàng từ từ giúp nàng uống nước, lập tức nàng cảm thấy thoải mái hơn.

Trong cơ thể luôn có hai loại cảm giác nóng như lửa, lạnh như băng thi nhau giày xéo nàng. Âu Dương Noãn bức thiết uống hơn nửa chén mới hoàn toàn thấy rõ nam nhân trước mắt.

Dưới ánh nến, dung mạo Tiểu Thiên Diệp anh tuấn nhưng cũng kiệt ngao bất tuân. Nhưng lúc này hắn nhìn nàng lại không thể dịu dàng thắm thiết hơn.

“Ngài...”

Âu Dương Noãn kinh ngạc, không rõ người này làm sao có thể quên là hắn đang tức giận với nàng mà chạy đến đây?

Cất ly nước đi, Tiểu Thiên Diệp quan tâm hỏi: “Đỡ hơn chưa?”

"Tốt hơn nhiều rồi, đừng lo lắng!"

Âu Dương Noãn cũng không hy vọng hấn vì nàng mà lo lắng.

"Thực xin lỗi, là lỗi của ta!" Hấn đã mang tới phiền não cho nàng.

"Không! Không phải lỗi của ngài!"

Âu Dương Noãn mỉm cười với hấn, sắc mặt tuy tái nhợt vô lực nhưng giọng điệu lại kiên trì.

Tiểu Thiên Diệp nhìn nàng, trong mắt nổi lên tình cảm khắc sâu mãnh liệt, dưới ánh nến lại cực kỳ thu hút. Nhưng gây ra bất hạnh cho nàng, chuyện như vậy khiến cho hấn rất thống khổ làm tim hấn đau như bị dao cắt.

"Ngài có rất nhiều chuyện cần xử lý, không cần ở cùng ta!"

"Đừng lo!"

Âu Dương Noãn nằm trên giường, cảm giác được Tiểu Thiên Diệp bên cạnh phút chốc lâm vào trầm mặc.

"Không cần tự trách. Là thân thể ta không tốt, đây không phải là lỗi của ngươi!" Âu Dương Noãn nhẹ giọng như muốn an ủi hấn.

Tiểu Thiên Diệp vén chăn lại ngay ngắn cho nàng, bình tĩnh nhắm hai mắt lại: "Không, ta do ta sơ sót!"

Tiểu Thiên Diệp ngồi bên giường Âu Dương Noãn, cứ thế thức trắng đêm trông nàng. Một đêm này bất luận là cơ thể hay vẫn là tinh thần đều làm hấn bị thương khó nhin. Hấn làm nàng mất hứng, không

vui....

Suy nghĩ như vậy sinh ra trong đầu tựa như dây leo từng chút từng chút lan tỏa, sinh trưởng mạnh mẽ. Hắn lại phải giữ lại tia lý trí cuối cùng, chấp nhất suy xét.

Sự tồn tại của hắn đối với nàng mà nói chẳng phải hạnh phúc, sự thật này làm hắn thật sự khó chấp nhận. Hắn nhẹ nhàng hôn lên gương mặt đang ngủ say của nàng, lưu luyến nhìn người mà hắn yêu say đắm.

Nhưng...hắn chung quy vẫn luyến tiếc phải buông nàng ra. Là nàng đã dạy cho hắn thế nào là yêu, làm sao để yêu một người.

Sáng sớm hôm sau, vu y là người đầu tiên đến: “Bệ hạ, ngài vẫn nên đi nghỉ ngơi đi. Ở đây giao cho chúng ta là được rồi!”

Tiểu Thiên Diệp lắc lắc đầu, muốn nói mình sẽ không rời đi.

Vu y nhìn lông mi khẽ nhúc nhích của Âu Dương Noãn, hơi ho khan một chút: “Nàng hình như muốn tỉnh?”

Quả nhiên đầu ngón tay Âu Dương Noãn giật giật nhẹ, lông mi hơi hơi động, sau đó chậm rãi mở ra mang theo chút cảm giác làm người ta tan nát cõi lòng, xinh đẹp nói không nên lời. Ánh mắt như thủy tinh trong suốt đang nhìn chăm chú hai người trước mặt.

“Vu y?” Luôn luôn đều là lão nhân này, luôn ở đây trị liệu cho nàng.

“Uh! Là ta! Người tỉnh rồi, cảm giác đỡ hơn chút nào chưa?”

Ánh mắt mê vống của Âu Dương Noãn rất nhanh trở nên thanh tỉnh, nàng tựa hồ muốn nói chuyện nhưng lại phát hiện ngay cả khí lực

cười một cái cũng không có.

Chính là ánh mắt sau khi mở liền bắt đầu tìm kiếm gì đó. Ánh mắt kia chỉ lưu lại trên người Tiểu Thiên Diệp một chút rồi liền rời đi.

“Bệnh của ngươi, kiêng kỵ nhất chính là lo lắng suy nghĩ!” Vu y vừa nói, ánh mắt một bên lộ ra lo lắng. Nhìn tình hình nàng hiện tại, thật sự là không tốt a.

Nếu nàng thực sự có gì không hay xảy ra. Tiểu Thiên Diệp bên kia, ông trời ạ....

Tiểu Thiên Diệp nhìn Âu Dương Noãn, lại nói với vu y: “Tình hình thế nào?”

“Phải trích chút máu ra xem! Cụ thể dùng thuốc như thế nào phải đợi xem rồi mới tính tiếp!”

Kim điều huyết chung quy vẫn là kịch độc, tuy rằng là đã thông qua Tiểu Trọng Hoa cũng không thể không có chút ảnh hưởng.

“Được rồi, các ngươi đều lui ra ngoài đi!” Tiểu Thiên Diệp gật gật đầu, nhẹ giọng nói.

“Được! Nơi này giao cho ngài, có tình hình gì báo cho ta biết!”

Vu y biết hẳn muốn ở cùng Âu Dương Noãn liền gật gật đầu, nặng nề rời đi.

“Noãn Nhi!”

Tiểu Thiên Diệp âu yếm gọi tên nàng, ngồi xuống bên giường. Trước kia nhìn thấy nàng tươi cười hẳn cảm thấy như gió xuân.

Nhưng hiện tại nhìn nàng cười, lại không biết vì sao khiến lòng hấn sinh cảm giác tan nát đau đớn. Ánh mắt trong suốt của nàng hơi rung động, tối nhưng vẫn hóa thành tươi cười nhàn nhạt: “Không cần lo lắng!”

“Nàng....đừng rời đi....đừng bỏ lại ta!” Tiểu Thiên Diệp nhẹ giọng, sâu trong ánh mắt đen như bao phủ sương mù dày đặc.

“Uh, ta sẽ không chết! Mấy ngày nay không phải ta đều có thể bình an vượt qua sao?”

Ánh mắt Âu Dương Noãn nhìn hấn, bi thương thống khổ trong đó làm cho nàng khiếp sợ. Nàng chỉ có thể nói vậy, nàng không nghĩ bởi vì chính mình mà làm cho nam nhân này suốt ngày hoảng loạn, đêm không thể ngủ.

“Người không cần lo lắng như vậy. Người là Nam Chiếu hoàng đế a, sao có thể yếu ớt như vậy!”

“Cho dù ta có được đại lực cường thịnh tới đâu, cũng không thể dùng nó bảo vệ cho nàng vậy thì có lợi ích gì?”

Con người tối đen của Tiểu Thiên Diệp phỉếm hào quang yếu ớt, Âu Dương Noãn lập tức cảm thấy trái tim đau đớn.

Vì sao lại thương tâm như vậy? Vì nàng sao?

Âu Dương Noãn gian nan giơ cánh tay lên, vươn tay trấn an hấn. Hấn lại cầm lấy tay nàng, áp vào mặt hấn.

Nhìn bi thương trong mắt hấn, nàng muốn vuốt ve mặt hấn, nhẹ nhàng lau đi bi ai trên mặt. Nhưng hấn lại đem tay nàng gắt gao đè

lại, dường như sợ hãi chỉ cần buông ra một chút nàng liền sẽ biến mất.

Lòng bàn tay nàng tựa như dán vào trái tim hắn làm hắn cảm giác được nàng không phải là mơ, làm tim hắn cũng kịch liệt nhảy lên.

“Ta yêu nàng!” Tiểu Thiên Diệp thì thào.

Âu Dương Noãn giật giật, tay nhẹ nhàng buông ra. Hắn muốn bắt lại nhưng chung quy không có cách nào giữ lại. Hắn thất vọng, cuối cùng không nói gì, xoay người đi ra ngoài.

Âu Dương Noãn nhìn bóng lưng hắn, lại lâm vào trầm mặc. Nàng không biết từ sâu trong đáy lòng lại xuất hiện cảm giác áy náy, rốt cuộc là vì sao?

Tiểu Thiên Diệp trở lại ngự thư phòng, đem tâm trạng nặng nề của mình đặt vào chính sự như vậy hắn mới có thể ngăn được những phiền muộn và thống khổ đang cuồn cuộn dâng lên.

Hắn tình nguyện để loại đau đớn này chậm rãi ngưng kết, mặc dù hắn biết rõ nó vĩnh viễn cũng không biến mất.

Âu Dương Noãn không quan tâm chuyện gì, bao gồm cả bản thân. Một người không nhớ nổi mình là ai thì căn bản không có tương lai. Không biết vì sao nàng luôn cảm thấy thân thể rất đau, khiến nàng không thể thoải mái.

Nàng là người ngay cả tên cũng không có, không có lý do sống sót tất yếu. Trong cơ thể băng hỏa như thay nhau hành hạ, khi thì nóng đến đòi mạng, khi lại lạnh đến thấu xương. Trong cơ thể như có chỗ nào đó bị thủng một lỗ thật lớn, đau đớn khó nhịn, lại bị bóng tối hắc ám bao trùm ý thức.

Rất nhiều ngày tiếp theo, lúc mê man Âu Dương Noãn đều đắm chìm trong thống khổ. Trong lòng trống rỗng, muốn nói chuyện nhưng cổ họng lại không phát ra được âm thanh.

Trong đầu dường như xuất hiện một lỗ thật lớn, chậm rãi đem mọi hình ảnh đều cắn nuốt, bất luận là bình minh hay vẫn là hừng đông.

Lông mi cong dài của Âu Dương Noãn giật giật, cả người như từ trong ác mộng bừng tỉnh. Chẳng qua là chỉ thả lỏng được một lát, sau đó chính là hoảng hốt. Nàng giật giật ngón tay, toàn thân lạnh lẽo, thân thể nặng nề, ngay cả khí lực ngồi dậy cũng không có.

“Tốt lắm! Tỉnh lại được liền sẽ không có vấn đề gì lớn!” Vu y vui mừng nói với Tiểu Thiên Diệp.

Dưới sự chăm sóc của hắc thật sự Âu Dương Noãn hồi phục từng ngày, sắc mặt thậm chí cũng đã bắt đầu hồng nhuận. Chờ lúc nàng có thể ngồi dậy, vu y liền đem tin tức nói cho Tiểu Thiên Diệp nhưng hắc lại không nói một lời...

Một đêm nọ, Tiểu Thiên Diệp đột nhiên xông vào tấm cung của nàng.

"Ai?"

Cung nữ nghe tiếng bước chân lại bị ánh mắt lạnh lùng của Tiểu Thiên Diệp ngăn lại. Vì thế, mọi cung nữ hầu hạ đều lui ra ngoài. Trong điện đốt hương an thần, Âu Dương Noãn ngủ thật sự rất sâu.

Nhìn nàng ngủ, Tiểu Thiên Diệp ngăn ra, yêu thương trong lòng mãnh liệt nhảy lên cơ hồ thiêu đốt hắc.

Cho tới bây giờ hắc vì không muốn tổn thương thân thể của nàng mà

luôn không dám tới gần. Hiện tại chỉ có thể nhắm mắt lại, lặng im thật lâu.

“Noãn Nhi, ta đã chờ lâu lắm rồi....”

Chỉ là giờ phút này Tiểu Thiên Diệp đã không thể suy xét. Hắn từng chút tới gần, cầm lấy tay nàng, hơi thở của nàng tựa như mê được đem toàn bộ khí lực của hắn rút đi. Mùi rượu nhàn nhạt tràn ngập trong không khí, hô hấp của hai người giao triền lẫn nhau.

“Người uống say mặc kệ là làm chuyện gì đều sẽ được tha thứ, đúng không?”

Hắn dán bên môi nàng, nhẹ nhàng thở, giống như bị dụ hoặc nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ bừng của nàng, không dời được ánh mắt.

Âu Dương Noãn đương nhiên không đáp lại, Tiểu Thiên Diệp đã mất đi lý trí hôn nàng. Sau khi lo lắng cho sinh mệnh của nàng được giải tỏa, nhiệt độ cơ thể nàng luôn thiêu đốt trên người hắn.

Tiểu Thiên Diệp biết mình uống say, hắn vốn muốn uống rượu để áp chế vọng của mình nhưng mỗi lần muốn mạnh mẽ áp chế cả người liền không khỏi phát run.

Trái tim hắn đập mãnh liệt, cơ hồ muốn nhảy ra khỏi ngực. Nhiệt độ cơ thể nàng lạnh lạnh, lúc này không nghi ngờ chính là liều thuốc cứu mạng mà hắn không thể cự tuyệt.

Hắn tuy rằng muốn ngăn chặn từng đợt rung động nhưng nó lại càng thêm không thể chịu được, ngay cả hô hấp cũng đã bắt đầu dồn dập, trong bốn phía yên tĩnh lại càng phá lệ rõ ràng.

Trong nháy mắt hắn ngừng suy xét, chỉ có thể cảm thụ đôi môi ấm áp

của nàng, bàn tay nóng bỏng của hắn sờ lên mặt nàng, không ngừng muốn dựa vào nàng càng gần.

Đôi môi mềm mại như vậy đối với Tiểu Thiên Diệp mà nói đó chính là sự rung động ngọt ngào trước nay chưa từng có. Trong đầu hắn bỗng trống rỗng, cả người khô nóng bất an, tựa hồ như có một cổ cảm xúc mãnh liệt tỏa ra từ lồng ngực.

Đó là một loại cảm giác xa lạ, khác thường, là một loại rung cảm giác khiến linh hồn hắn rung động mãnh liệt, liều mạng muốn dụ hoặc hắn vào địa ngục.

Hắn kìm lòng không đậu, bàn tay lặng lẽ luồn vào áo nàng, nhẹ nhàng vuốt ve thân hình mềm mại. Cảm xúc dưới lòng bàn tay đã triệt để phá hủy chút lý trí còn sót lại. Hô hấp của Tiểu Thiên Diệp trở nên nặng nề, cuối cùng hắn liền phủ lên người nàng....

Xúc cảm từ thân thể hắn khiến Âu Dương Noãn cấp tốc tỉnh lại, nàng dùng sức giãy dụa.

Tiểu Thiên Diệp gắt gao bắt lấy nàng. Hắn từng cầu xin nàng đừng rời bỏ hắn nhưng nàng vẫn hết lần này đến lần khác rời bỏ hắn. Vì sao lại như vậy? Vì sao nữ tử mà hắn yêu mãi vẫn không thể nào yêu hắn?

Loại suy nghĩ này từng giờ từng khắc đánh vào đầu hắn khiến hắn như sắp phát điên. Hóa ra Tiểu Thiên Diệp hắn là người mà tùy thời có thể bị nàng vứt bỏ mà không phải người ở bên cạnh nàng từng giờ từng phút hay cả cuộc đời.

Hắn cũng muốn hỏi nàng lại không thể hỏi được. Đúng là nực cười, hắn sợ hãi bị nàng vứt bỏ. Hắn muốn giữ thanh tỉnh nhưng hắn lại không có cách nào.

Tiểu Thiên Diệp mở miệng nàng ra, mang theo sự không khống chế được, giống như hấn muốn tất cả những ngọt ngào ấm áp trong miệng nàng. Hấn đè lên người nàng, thân thể dính sát vào nàng.

Ánh mắt Tiểu Thiên Diệp như thủy tinh tối đen, mang theo tình cảm thâm trầm khiến nàng cảm thấy rung động nhưng cũng không thể lý giải được.

Hấn tuy rằng say nhưng luôn biết bản thân đang làm cái gì. Hấn chỉ là muốn mượn cơ say, đem nàng chiếm hữu triệt để. Làm vậy hấn có thể đoạn tuyệt hết thảy lý do nàng rời đi, đoạn tuyệt mọi khả năng.

Nhưng khi tới gần nàng, những ý nghĩ loạn đã triệt để vắng ra khỏi đầu óc hấn. Mọi thứ xung quanh cũng dường như không tồn tại, chỉ còn lại hấn và nàng. Hấn yêu nàng như vậy, cuối cùng vẫn muốn được người khác chúc phúc.

Hấn vội vàng muốn được Âu Dương Noãn tán thành tình cảm của hấn. Chỉ cần ở cùng nàng, hấn có thể cảm thấy hạnh phúc. Giống như ngay cả sự đụng chạm nhẹ cũng đều trở nên xa xỉ, thế giới trước mắt như biến mất.

“Ta yêu nàng! Ta đã yêu nàng từ rất lâu rồi!”

Âu Dương Noãn dùng sức giãy dụa, lại thế nào cũng không thoát ra được.

Trong ánh mắt hấn cực kỳ nghiêm túc.

Âu Dương Noãn nhìn hấn không dám tin. Hấn chỉ nói một câu đơn giản như thế nhưng cũng đủ để khiến nàng một câu cũng không nói nên lời. Trong lòng cũng là thật sự rung động.

Hắn nói là sự thật? Trong lòng Âu Dương Noãn đột nhiên cảm thấy hoang mang.

Không kịp cho nàng thời gian suy xét, lưỡi Tiểu Thiên Diệp đã xâm nhập vào miệng nàng, mang theo hương rượu nhàn nhạt, chậm rãi quấn quanh đầu lưỡi nàng.

Nụ hôn này khiến nàng khó chịu cơ hồ phải chết, nàng khôi phục thần trí liều mạng đẩy hắn ra. Nhưng đầu lưỡi hắn nhưng đang miêu tả phác họa đầu lưỡi nàng, giống như nổi điên mà hôn nàng, dĩ nhiên hắn là người khổng chế.

Loại công kích đáng sợ này khiến nàng run rẩy, ngay cả sau lưng cũng run run. Nàng cảm giác dường như ngay lập tức cả xương cốt cũng bị Tiểu Thiên Diệp nuốt vào bụng.

Âu Dương Noãn có thể cảm nhận được hắn đang tham lam hôn sâu khiến nàng sợ hãi. Nhưng sự sợ hãi đó không chỉ dừng lại ở đôi môi, mà còn bởi vì bàn tay hắn đã từ cổ nàng luồn vào trong áo chạm vào ngực nàng.

Âu Dương Noãn cơ hồ muốn lớn tiếng kêu lên, cơ thể nàng đang bị Tiểu Thiên Diệp liều mạng xoa nắn. Nhưng nàng dù sao cũng là người bệnh nặng, tuy rằng liều mạng chống cự cũng bất lực, trong miệng chỉ có thể phát ra âm thanh kháng nghị nho nhỏ.

Ánh mắt Tiểu Thiên Diệp càng lúc càng điên cuồng, mặt cũng càng lúc càng hồng. Hắn quả thực đã bị tình cảm cùng dục vọng kìm nén bấy lâu bức đến phát điên. Nhưng động tác của hắn vẫn khắc chế ôn nhu như cũ, hắn sẽ không dọa đến nàng.

Lúc này hắn không thể dọa nàng, hắn phải bắt được nàng, khiến

nàng vĩnh viễn không rời đi mới tốt. Hắn đã chịu đủ loại dày vò trong lòng, hắn không nên để dục vọng quấy rầy hắn.

Âu Dương Noãn vốn nên thuộc về Tiểu Thiên Diệp hắn, hắn theo lẽ thường phải vĩnh viễn chiếm cứ tâm linh nàng. Còn những người khác vĩnh viễn cũng không được, ngay cả nghĩ cũng không được.

Vì sao hắn chỉ có thể đứng từ xa nghe người khác báo cáo tình hình của nàng mà không phải quang minh chính đại có được nàng? Điều này thật không công bằng, nhất là đối với hắn, người đến trước cả Tiểu Trọng Hoa.

Tiểu Thiên Diệp buồn bực cắn cắn cổ Âu Dương Noãn, tiếp theo lại không ngừng nhẹ nhàng miết. Dường như hắn muốn nàng tán thành tình cảm cùng sự hỗn loạn trong lòng của hắn lúc này....

Đáng sợ là ngay cả hắn cũng không thể tự điều khiển cảm xúc của mình...

Âu Dương Noãn gắt gao cắn môi, không chịu phát ra thanh âm làm cho ngay cả bản thân nàng cũng cảm thấy nhục nhã.

Nhưng đột nhiên một cảm giác nhói nhói phủ ngay trước ngực, biết là bị nam nhân này cắn, Âu Dương Noãn hỗn loạn muốn né tránh. Lập tức trước ngực lại chậm rãi biến thành ôn nhu, triền miên....

Toàn thân Âu Dương Noãn đều run rẩy, nước mắt đột nhiên trào ra: “Buông ta ra....”

Cuối cùng nàng chỉ biết hỗn loạn lắc đầu, lại không biết chính mình rốt cuộc muốn nói cái gì.

Tiểu Thiên Diệp nhè nhẹ vỗ về hai má Âu Dương Noãn. Nước mắt

nàng chảy xuống, lại rất nhanh bị Tiểu Thiên Diệp hôn lấy: “Chán ghét ta sao?”

Trong mắt Âu Dương Noãn mang theo tia oán hận cùng chán ghét.

Tiểu Thiên Diệp đột nhiên tuyệt vọng cười rộ lên, lại ép môi lên môi nàng.

Âu Dương Noãn nín thở, Tiểu Thiên Diệp đã bị tình yêu dồn nén tới cực điểm. Loại cảm giác thỏa mãn khi ôm nàng trong lòng chạm tới đáy lòng hắn, chỉ còn lại dục niệm tham lam muốn đoạt lấy hết thảy.

“Ta vĩnh viễn, vĩnh viễn, vĩnh viễn....không thể buông nàng ra!”

Nhìn ánh mắt hắn cơ hồ muốn đắm chìm trong sự thâm tình kia.

Bởi vì phần nộ, mặt Âu Dương Noãn đột nhiên trở nên đỏ bừng. Thấy Tiểu Thiên Diệp động lòng không thôi, khó có thể tự giữ. Bờ môi hắn lại lần nữa ngăn chặn nàng, nàng chỉ có thể dùng sức đẩy hắn, mười ngón tay cũng đều đang run run.

Tay hắn đột nhiên ôm lấy mặt nàng, nhẹ nhàng lau đi nước mắt, ôn nhu mà thâm tình.

“Vì sao....muốn bỏ lại ta một mình....”

Hắn cơ hồ cáu giận, trong đầu thế nhưng vẫn còn sót lại sự phần hận vì bị vứt bỏ.

Bờ môi của hắn vừa di chuyển Âu Dương Noãn đột nhiên lại không thể chịu đựng được, cầm lấy ngón tay hắn hung hăng cắn.

Cắn ngón tay dường như là một con động vật nhỏ đột nhiên phát

cường. Nàng cắn cực kỳ dùng sức, ngón tay trong miệng đã bị nàng cắn đến bật máu.

Tiểu Thiên Diệp rõ ràng là rất đau nhưng không hề rút tay ra. Âu Dương Noãn ngơ ngác nhìn hắn, ngón tay hắn bị nàng cắn đến bật máu nhưng trên mặt hắn thế nhưng lại mỉm cười thỏa mãn.

Lúc rút ngón tay ra dù dấu răng rất sâu nhưng hắn vẫn nhẹ nhàng vuốt ve má nàng nhẹ nhàng trấn an. Giống như chủ nhân bị súng vật cắn, hắn vẫn tràn ngập triu mến cùng kiên nhẫn, từng chút từng chút dỗ dành yêu súng của mình.

Âu Dương Noãn thực không cam lòng nhưng khi nhìn thấy ngón tay hắn máu vẫn còn vương lại không biết còn dũng khí để trách cứ hắn hay không.

Độc tố vẫn còn lưu lại trong người Âu Dương Noãn khiến nàng đau đến cả người phát run, mặc dù đang ở trong lòng hắn nhưng vẫn là bộ dáng thập phần thống khổ.

Tiểu Thiên Diệp nhìn, ngực có chút phát đau. Hắn gạt mái tóc bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, lại tiếp tục vuốt ve thân thể nàng. Làn da nàng trong bóng đêm trở nên trong suốt, thắt lưng nhỏ nhắn chỉ vừa một nắm tay, tưởng chừng như bất cứ khi nào cũng có thể biến mất.

Nhưng hắn sẽ không để nàng biến mất, hắn ôm chặt nàng vào ngực, hắn sẽ ôm chặt lấy nàng cho dù điều đó làm nàng không thể hô hấp.

Hắn muốn vĩnh viễn ôm nàng vào trong ngực, để cảm nhận âm thanh của nàng, cảm nhận làn da mềm mại cùng hương thơm tỏa ra từ cơ thể khiến hắn động lòng mãi không thôi.

Đúng vậy! Hắn chính là thích loại cảm giác này. Cảm giác thỏa mãn

khi chặt chẽ khóa nàng vào ngực mình.

Ngay khoảnh khắc hấn định thực sự giữ lấy nàng kia, bỗng nhiên phịch một tiếng. Âu Dương Noãn thất kinh nhìn về phía cửa, nhưng nơi đó không chút sứt mẻ.

Là cửa sổ, cửa sổ bị gió thổi tung phát ra tiếng vang rất lớn. Nhưng bên ngoài cửa sổ cái gì cũng không có, không có một bóng người, trời tối như mực. Chỉ có trước giường, bởi vì bị gió thổi nên màn đột nhiên bay bay, Âu Dương Noãn hoảng hốt không thôi.

Tiểu Thiên Diệp lại cái gì cũng không thèm để ý, hấn chỉ một mực gắt gao ôm nàng.

Trong miệng Âu Dương Noãn hương vị tanh nồng đã dâng lên, sắc mặt nàng đột nhiên biến đổi, ‘ục’ một tiếng ói ra một ngụm máu.

Tiểu Thiên Diệp hoảng hốt, hấn bất chấp y phục của mình không chỉnh tề mà lớn tiếng gọi người.

Nhìn vẻ mặt trắng bệch đến đáng sợ của Âu Dương Noãn, ngay cả môi cũng tái nhợt không còn chút máu vu y vội vàng kéo Tiểu Thiên Diệp ra bên ngoài truy hỏi đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Vì sao bệnh tình của Âu Dương Noãn lại đột ngột chuyển biến xấu?

Tiểu Thiên Diệp không trả lời. Vu y nhìn nhìn, cuối cùng nói: “Nương nương phải tĩnh dưỡng. Bệ hạ lại cứng rắn như vậy, sẽ làm hại đến tính mạng nàng!”

Tiểu Thiên Diệp bất đắc dĩ nhìn Âu Dương Noãn. Chắc nàng hận hấn muốn chết....Tuy rằng hấn không thành công nhưng theo tính cách của nàng nàng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho hấn.

Sử dụng thủ đoạn ti tiện như vậy, nhưng như vậy thì sao? Chỉ cần có được người trong lòng mình, cho dù phải xuống địa ngục thì sao?

Âu Dương Noãn không tỉnh lại. Tiểu Thiên Diệp lúc này lại cảm kích nàng ngất đi bởi vì nếu nàng tỉnh chắc chắn sẽ bảo hấn cắt đi.

Âu Dương Noãn đang ngủ cũng cảm thấy không khỏe. Lông mi giật giật liên mở to mắt, thế nhưng lại nhìn thấy gương mặt Tiểu Thiên Diệp thì không khỏi nhú mày.

Trong mắt Tiểu Thiên Diệp đã khôi phục sự sáng suốt, nhưng lại làm như không có chuyện gì: “Lúc này nàng ngủ thật sự không an ổn. Ta ở đây canh chừng nàng có phát sốt hay không!”

Âu Dương Noãn cảm thấy có gì đó không đúng nhưng lại không thắng nổi cơn buồn ngủ kéo đến, cuối cùng vẫn nhắm mắt tiếp đi. Chỉ là bản tính rời xa nguy hiểm khiến cho nàng gắt gao dựa vào vách tường, đưa lưng về phía hấn mà ngủ.

“Noãn Nhi! Nếu nàng không muốn, ta sẽ không miễn cưỡng!”

Phía sau lưng nàng, Tiểu Thiên Diệp khẽ thở dài: “Ta sẽ chờ....Chờ đến ngày nàng yêu thương ta....”

Nếu lúc này Âu Dương Noãn nhìn ánh mắt hấn, nhất định nàng sẽ không hoài nghi tình cảm của nam nhân này đối với nàng.

Chỉ là điều đó sẽ khiến nàng càng thêm sợ hãi, bởi vì ánh mắt không tiếc hết thảy cũng muốn có được này đủ để khiến sâu trong nội tâm con người ta sinh ra sợ hãi....

Đó chính là ánh mắt cho dù phải phá nát mọi thứ cũng phải có được....ham muốn chiếm hữu quá lớn...

Ngày hôm sau sáng sớm A Trác liền đến hầu hạ. Âu Dương Noãn nằm ở trên giường, bởi vì không muốn đối mặt với Tiểu Thiên Diệp liền dứt khoát làm bộ như chưa tỉnh.

Tiểu Thiên Diệp lại luôn nằm nghỉ trên trường kỷ. Lúc này hắn đã mặc xong y phục, hắn nhìn Âu Dương Noãn, thấy nàng vẫn cứ đưa lưng về phía mình không nhúc nhích liền gật gật đầu rồi đi ra ngoài.

Chờ hắn đi khuất Âu Dương Noãn mới xoay người lại nói với A Trác: “A Trác, phiền ngươi giúp ta một lát!”

A Trác chạy nhanh tới, thay Âu Dương Noãn rửa mặt chải đầu. Âu Dương Noãn cười khổ, thân thể của nàng đã suy yếu tới mức phải có người khác giúp đỡ mới làm được những chuyện cơ bản này.

“Nương nương! Ngài rất nhanh sẽ khỏe lại thôi. Không biết nương nương thích y phục nào, trang sức gì? Nô tỳ giúp ngài trang điểm một chút rồi cùng ngài đi dạo, được không?”

A Trác nhìn biểu cảm của Âu Dương Noãn, biết trong lòng nàng phiền muộn nên chủ động đề xuất.

Nói như vậy, Tiểu Thiên Diệp không nhốt nàng nữa sao? Đây là hắn đang bồi thường cho nàng?

Âu Dương Noãn nghe vậy thì hơi sững sốt, thấp giọng nói: “Oh, tất nhiên có thể. Ngươi xem rồi làm đi! A Trác, cảm ơn ngươi!”

A Trác chỉ mỉm cười. Âu Dương Noãn lúc này mới phát hiện diện mạo của A Trác thế nhưng rất xinh đẹp, so với cung nữ bình thường thì xuất chúng hơn nhiều.

Lúc này Tiểu Thiên Diệp bước vào, thấy Âu Dương Noãn đã tỉnh, trên mặt lộ ra sự vui mừng: “Hôm nay đỡ hơn nhiều chưa?”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, ngồi dựa vào giường không lên tiếng. Nhưng chỉ là một cái gật đầu cũng khiến Tiểu Thiên Diệp rất cao hứng.

Hắn phân phó A Trác: “Đi hầu hạ nương nương dùng bữa!”

A Trác mang một chén sứ đến, cẩn thận quỳ bên giường, ôn nhu nói với Âu Dương Noãn: “Đây là dược thiện điện hạ chuẩn bị riêng cho nương nương. Rất bổ dưỡng, mời nương nương dùng!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, lại cảm thấy kia hương vị của dược thiện này rất khó ngửi cho nên không muốn chạm vào.

Tiểu Thiên Diệp thấy nàng xuất thần, bộ dáng như đắm chiêu liên hiểu lầm ý tứ của nàng: “Sao vậy? Nếu nàng muốn gì cứ phân phó bọn họ để bọn họ đi làm!”

Âu Dương Noãn cũng không để ý đến hắn, chính là vực dậy tinh thần, nhận lấy chén thuốc gật đầu với A Trác: “Đa tạ người lo lắng!”

A Trác sửng sốt, hóa ra vị tiểu thư này đã phát hiện nàng khác với cung nữ rồi sao?

Nàng ban đầu vốn là thư đồng của công chúa Nam Chiếu, cũng là đích nữ của Hữu tướng quân nổi tiếng Nam Chiếu. Nàng lớn lên cùng công chúa Nam Chiếu từ nhỏ, sau khi hoàng thất Nam Chiếu bị giết, phụ thân nàng cũng bị giết nhưng nàng lại may mắn còn sống.

Nàng ở lại trong cung làm cung nữ theo các nữ quan cao quý, bỗng chốc từ chủ tử biến thành nô tỳ, nàng rất không quen. Nhất là đối với

Tiểu Thiên Diệp tàn độc, càng khiến nàng thêm sợ hãi.

Nhưng gần đây nàng lại phát hiện, Tiểu Thiên Diệp luôn lãnh khốc vô tình lại thay đổi. Hắn chẳng những trở nên ôn hòa mà trên mặt còn thường xuyên lộ nụ cười làm người ta mê say, vài lần nàng đã nhìn đến thất thần.

Ăn xong điểm tâm, Tiểu Thiên Diệp ngồi trong điện, vùi đầu vào tấu sớ. Âu Dương Noãn cũng không cùng hắn nói chuyện, chỉ nằm trên giường xem như mình không tồn tại.

Chạng vạng, A Trác mang một chén ngân nhĩ tổ yến vào. Nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn tựa hồ như còn mê man liên hướng về Tiểu Thiên Diệp.

Chăm sóc bệnh nhân thực sự rất bận, nấu thuốc, thay y phục....chính nàng cũng bận đến mù mịt nhưng vẫn kiên trì như cũ tự mình xuống bếp chuẩn bị điểm tâm cho Tiểu Thiên Diệp.

“Bệ hạ nghỉ ngơi một lát, ăn chút điểm tâm!”

Tiểu Thiên Diệp ngẩng đầu, nhận lấy chén điểm tâm nhưng chỉ ăn một chút. Sau đó lại thuận tay để trên bàn, còn mình vẫn tiếp tục vào các bản tấu sớ.

A Trác thấy hắn không chịu ăn liền có chút thất vọng thở dài. Tuy rằng nàng biết Tiểu Thiên Diệp sẽ không liếc mắt một cái, nàng chẳng qua chỉ là một nô tỳ mà thôi. Nghĩ vậy nhưng nàng vẫn quyến luyến không chịu rời đi như vậy.

“Bệ hạ, nô tỳ thay ngài mài mực!”

Tiểu Thiên Diệp ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, chỉ nhàn nhạt

đáp ứng. A Trác lập tức lộ ra tươi cười sung sướng. Nàng một bên mài mực, một bên nhu tình nhìn trộm gương mặt tuấn mỹ của Tiểu Thiên Diệp.

Thân nhân chết thảm, chỉ còn lại một mình nàng tứ khối vô thân. Phương pháp sinh tồn duy nhất của nàng chính là tìm một người có thể dựa vào, bằng không với gương mặt xinh đẹp của nàng trong chiến tranh sẽ rước lấy nhiều tai họa.

Nhưng không biết vì sao, bao nhiêu nam nhân đối với nàng nhớ mãi không quên nhưng nàng vẫn bất vi sở động.

Nhưng mấy ngày nay, ở bên cạnh Tiểu Thiên Diệp trái tim nàng dần dần nhảy lên. Nàng biết chỉ bằng vào thân phận của mình thì kỳ thực không nên quá vọng tưởng nhưng nàng vẫn không tự chủ được mà hăm càng sâu.

Nàng cũng không hy vọng gì xa vời, chỉ cần có thể mãi đứng bên cạnh nam nhân này, cứ yên lặng yêu hắn như thế. Cho dù cả đời này không có kết quả cũng không sao, chỉ cần được ở bên cạnh hắn, như vậy là đủ rồi.

A Trác chỉ lo chìm đắm trong nỗi lòng của mình, ngay cả khi Tiểu Thiên Diệp nói chuyện cũng không chú ý. Tiểu Thiên Diệp nhắc lại một lần: “A Trác, người mài mực quá nồng rồi!”

A Trác lúc này mới phản ứng lại, đỏ mặt xấu hổ: “A Trác thật sự là quá ngu ngốc, ngay cả việc nhỏ ấy cũng làm không tốt! Xin bệ hạ thứ tội!”

“Quên đi, người chỉ cần chăm sóc tốt cho Noãn Nhi, những việc khác không cần người làm! Người đâu!”

Tiểu Thiên Diệp kêu một nội giám đến mài mực cho hần.

Trên mặt A Trác liền thần thờ.

Nữ tử này, ngưỡng mộ sâu sắc Tiểu Thiên Diệp!

Âu Dương Noãn yên lặng lắng nghe, trong lòng nghĩ, có lẽ đây là một cơ hội tốt...

Sáng hôm sau, Tiểu Thiên Diệp đã bỏ bảy ngày không thượng triều, không thể tiếp tục như vậy.

Nội giám nhanh chóng mang long bào đến, những chuyện này bình thường đều có cung nữ lo nhưng hôm nay Tiểu Thiên Diệp ở trong điện của Âu Dương Noãn nên liền không cho gọi bọn họ.

Thái giám vụng chân vụng tay, vài lần thiếu chút nữa khiến Tiểu Thiên Diệp tức giận.

A Trác đỏ mặt lên, ẩn tình nói: “Bệ hạ để nô tỳ làm cho!”

Tiểu Thiên Diệp nhìn nàng một cái, bỗng nhiên nhớ tới cái gì liền nhú mày nói: “Không cần! Người đi xem nướng nướng đã tỉnh chưa, thời gian uống thuốc đã tới!”

Âu Dương Noãn nghe được bọn họ nói chuyện, liền đoán được A Trác kia đương nhiên muốn hầu hạ Tiểu Thiên Diệp.

Trong lòng nàng âm thầm thở dài, nếu hần có thể hiểu được tâm ý của cô nương này thì tốt rồi. Nhưng hần lại một câu ‘không cần’ dứt khoát liền đem tâm tư thiếu nữ của người ta dập nát.

Mọi người vốn là như vậy, thứ có được thì không biết quý trọng, cố

tình lại theo đuổi những thứ không thể cầu. Trên đời này không chiếm được với đã mất đi, chung quy vẫn là khó quên nhất trên đời.

“Nương nương, ngài tỉnh rồi! Có khát nước không?” A Trác đi qua, ôn nhu hỏi han Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn nhìn đối phương, lại nhìn thoáng qua Tiểu Thiên Diệp, hơi lắc lắc đầu.

Tiểu Thiên Diệp vẫn luôn chú ý đến Âu Dương Noãn, thấy nàng như thế, thần sắc tựa hồ rất khác thường, nhất thời hẩn lăm nghĩ là nàng đang ghen. Nàng để ý người khác giúp hẩn mặc y phục sao?

Ý nghĩ này tới rất bất ngờ, lại làm lòng hẩn dâng lên hy vọng. Nghĩ đến đây hẩn liền mỉm cười nói với A Trác: “A Trác, người tới đây giúp ta!”

A Trác đỏ mặt vui sướng gật gật đầu.

Đáng tiếc, thấy Tiểu Thiên Diệp cùng A Trác mỉm cười trò chuyện với nhau trong lòng Âu Dương Noãn không hề có chút không vui. Càng đừng nói đến ghen tị khi nhìn hẩn cùng người khác thân cận.

Tiểu Thiên Diệp tuy rằng cùng A Trác nói chuyện nhưng ánh mắt luôn vụng trộm chú ý đến phản ứng của Âu Dương Noãn. Thấy biểu cảm của nàng như có đăm chiêu, trong lòng liền âm thầm cao hứng.

“Bệ hạ, mời nâng tay lên!” A Trác lại đỏ mặt nói.

A Trác mặc đồ xong cho hẩn lại ôn nhu quỳ xuống sửa sang lại vạt áo cho hẩn.

Tiểu Thiên Diệp không khống chế được ánh mắt mình, lại nhìn Âu

Dương Noãn. Trong lòng cực kỳ khó chịu, nàng luôn lạnh như băng, ánh mắt nhìn xa xăm.

Mỗi lần nàng hiện lên loại thần sắc lạnh lùng này hắn sẽ lại muốn gắt gao ôm lấy nàng, chứng minh nàng vẫn ở bên cạnh hắn, không hề biến mất.

Hắn nên làm sao với nàng bây giờ? Lòng của nàng cách hắn càng lúc càng xa, hắn phải làm sao mới có thể đổi lấy nụ cười của nàng?

Cho tới bây giờ không thấy nàng vì hắn mà cười, nàng sẽ cười sao? Nàng đương nhiên sẽ cười, chẳng qua là nó chưa từng dành cho hắn!

Nàng so với tuyết mùa đông còn lạnh hơn, nàng thực sự sẽ cười sao? Hắn thực sự muốn nhìn nàng vì hắn mà cười. Chỉ cười vì hắn mà thôi!

Nhưng, hắn còn phải chờ bao lâu? Hoặc là, cả đời này hắn cũng đừng vọng tưởng!

Chương 411: Đại kết cục (hạ 2)

Âu Dương Noãn biết nếu muốn nhanh chóng rời khỏi đây thì biện pháp duy nhất chính là phải nhanh chóng hồi phục. Cho nên kế tiếp nàng đều cố gắng uống thuốc, ăn cơm, thậm chí ngay cả thuốc bổ mà nàng ghét nhất cũng cố gắng uống.

Nàng tận lực không chọc giận đến Tiểu Thiên Diệp. Mặc dù hấn đường như sợ nàng chạy trốn cơ hồ một lát cũng không rời khỏi, nàng đều có thể nhẫn nhịn, cùng hấn tường an vô sự.

Rất nhanh, Âu Dương Noãn đã có thể ngồi dậy, hơn nữa có thể đi lại trong điện. Nàng thừa dịp Tiểu Thiên Diệp không ở đây, cố ý hàn huyên với A Trác.

“Bên ngoài thế nào? Có lạnh không? Ta hiện tại ra ngoài đi dạo một chút, trở về chắc sẽ không sinh bệnh đâu!”

A Trác nhìn nàng, do dự nói: “Nương nương, Bệ hạ nói....”

“Được rồi! Người yên tâm, ta chỉ là muốn đi ra ngoài dạo một lát. Ở đây nhiều người như vậy, người còn sợ ta rời đi sao?”

A Trác nhìn vẻ mặt chờ mong của Âu Dương Noãn, nghĩ bên ngoài khắp nơi đều là thị vệ, một nương nương đang bệnh tật thì có thể đi được đâu. Nàng mới đến, nếu có thể được nương nương thích, tương lai khả năng được ở bên cạnh hầu hạ bệ hạ cũng cao hơn...

Xuất phát từ tâm tư ấy, A Trác liền gật đầu đồng ý. Giúp Âu Dương

Noãn thay đổi y phục, A Trác liền thay nàng vén rèm: “Nếu nương nương có chỗ nào không thoải mái xin lập tức nói cho A Trác!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nhưng vừa đi được mấy bước liền nghe A Trác e dè nhắc nhở: “Bệ hạ đã trở lại!”

Âu Dương Noãn bệnh nặng mới tốt lên một chút, sắc mặt vẫn hơi tái nhợt, thân hình gầy yếu. Đứng trong gió lạnh lại càng có vẻ đẹp khác thường, liễu yếu đào tơ.

Chu tướng quân vừa nhận được phong thưởng đứng bên cạnh Tiểu Thiên Diệp vừa thấy liền chặc chặc nói: “Đúng là một đại mỹ nhân, so với sủng cơ trong phủ ta còn đẹp hơn nhiều. Xem ra Bệ hạ còn dấu không ít mỹ nhân a! Chỉ tiếc gầy quá! Bệ hạ, ta không cần phong hào, xin ngài ban nàng cho ta!”

Nói xong hắn liền bước nhanh tới, định bắt lấy tay Âu Dương Noãn đánh giá giá trị của nàng.

Nhưng đương nhiên còn chưa kịp chạm vào tay áo nàng đã bị Tiểu Thiên Diệp chặn trước: “Câm mồm! Ngoại trừ ta, nam nhân nào chạm vào nàng đều phải chết!”

Trong mắt Tiểu Thiên Diệp lửa giận ngất trời, nếu còn dám đề xuất một lần nữa hắn lập tức sẽ giết.

A Trác vội vàng giải thích: “Thực xin lỗi! Vị này là phi tử của Bệ hạ, không phải là nữ nhân có thể tùy tiện xin ban!”

Chu tướng quân giật nảy mình, lập tức quỳ xuống: “Bệ hạ thứ tội!”

Nếu không phải người này lập được chiến công hiển hách thì Tiểu Thiên Diệp đã sớm giết hắn. Hiện tại hắn lại dám mạo phạm Âu

Dương Noãn, điều đó chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian nữa thôi. Trong ánh mắt Tiểu Thiên Diệp xẹt qua tia âm ngoan, không nói một lời phát phát tay.

Vốn Chu tướng quân nhìn Âu Dương Noãn không mặc y phục đẹp để quý giá, cho rằng nàng chẳng qua chỉ là một cung nữ bình thường. Hơn nữa hắn còn có tiếng sắc trăm che trời, lại thật không ngờ đụng vào nữ nhân của hoàng đế! Nhìn tình hình này hắn sợ tới mức cả người toát mồ hôi, nhanh chóng lui xuống.

“Thực xin lỗi, hắn làm nàng sợ sao?” Tiểu Thiên Diệp thân thiết hỏi Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn hờ hững lắc đầu, kỳ thực nàng cũng không cần. Nơi này đã không có gì có thể dao động được nàng.

“Bên ngoài gió lớn, ta phải về rồi!”

"Cũng tốt! A Trác, người mau hộ tống nương nương trở về!"

“Dạ, bệ hạ!”

Chẳng qua khoảng cách chỉ là vài bước nhưng hắn lại rất lo lắng. Trong lòng Âu Dương Noãn cười lạnh, biết hắn lo lắng nàng tìm cơ hội chạy trốn nhưng nàng không nói gì, xoay người rời đi.

A Trác bùng trà vào, thấy Âu Dương Noãn đang ngồi ngẩn người trước bàn liền đi qua: “Nương nương! Nương nương....”

Âu Dương Noãn phát hoảng, thấy rõ dung nhan người trước mặt mới ngẩn người: “Là A Trác....”

Sau đó nàng như nhớ tới cái gì, đột nhiên đứng lên bắt lấy hai vai A

Trác, trong mắt kiên định: “A Trác, người thả ta đi đi!”

"Nương nương!" A Trác sững sờ nhìn nàng.

Âu Dương Noãn nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “A Trác, người trước hết đừng nói gì, hãy nghe ta nói. Ta biết người thích bệ hạ, nhưng hiện tại hắn chỉ đối xử với người như một hạ nhân!”

"Người là một cô nương tốt, người không đáng bị đối xử như vậy! Mọi chuyện đều là vì ta, chỉ cần ta đi rồi, hắn không nhìn thấy ta mới có thể thấy ánh mắt say mê của người. Chỉ cần người làm bộ như không biết, tự ta có thể nghĩ cách rời đi!”

"Không! Ta... Ta không thể phản bội bệ hạ!" A Trác thất kinh nhìn Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn cầm lấy tay nàng ta, chân thành nói: “A Trác, chẳng lẽ người hy vọng cả đời chỉ đứng bên cạnh hắn mà không chiếm được tình cảm của hắn sao?”

"Chỉ cần không có ta, tâm nguyện của người sẽ thành hiện thực! Chẳng lẽ người không hy vọng, hắn đem toàn bộ sự chú ý cùng sủng ái đều đặt vào người sao? Người hiện tại toàn tâm toàn ý chăm sóc ta, chẳng lẽ không phải là vì hắn?”

A Trác nhìn Âu Dương Noãn, ngây ngẩn cả người. Một lát sau nàng lại đẩy tay Âu Dương Noãn ra, thất hồn lạc phách chạy ra ngoài.

Âu Dương Noãn nhìn bóng lưng đối phương, cảm thấy thất vọng. Nàng vốn tưởng rằng tâm ý của A Trác với Tiểu Thiên Diệp đủ để đối phương thả nàng đi....Nhưng hiện tại....

Chẳng lẽ, là nàng hiểu lầm? Chẳng lẽ A Trác không thích Tiểu Thiên

Diệp sao? Nhưng.....làm sao có thể? Ánh mắt say đắm đó nàng sẽ không nhìn lầm a! Vì sao lại như vậy? Hoặc là, A Trác không dám làm thế. Đối phương sợ, là sợ Tiểu Thiên Diệp.

Qua nửa canh giờ, lại thấy A Trác vén rèm tiến vào: “Nương nương, nô tỳ tìm được một bộ y phục cung nữ! Nhưng, ở cửa cung có không ít hộ vệ, nương nương làm sao đi ra ngoài?”

Âu Dương Noãn nhìn A Trác, biết lời nói của mình đã có tác dụng. Nữ tử này hiện tại đã liều lĩnh bất chấp, sẵn sàng vì người trong lòng mà làm tất cả.

“Cái này ngươi yên tâm, ta sẽ có cách! Chẳng qua là nếu ta cứ đi như thế, sẽ liên lụy đến ngươi! Hay là ủy khuất ngươi....”

Âu Dương Noãn dùng khăn bố trói chặt tay chân A Trác, sau đó lại nhét khăn vào miệng nàng, giống như người bị đánh bất tỉnh rồi trói lên.

Âu Dương Noãn thấp giọng: “A Trác, đa tạ ngươi!”

A Trác nhìn bóng dáng Âu Dương Noãn biến mất trong đêm, trong lòng phức tạp khôn kể. Nàng biết nàng là như vậy là đúng nhưng vì sao trong lòng lại có niềm xấu?

Âu Dương Noãn nói rất đúng, chỉ cần có nương nương ở đây một ngày bệ hạ liền sẽ không liếc mắt nhìn mình một cái. Nhưng nàng lại không nhẫn tâm xuống tay giết một nữ tử ôn nhu xinh đẹp, cũng không nhớ rõ bất cứ điều gì như Âu Dương Noãn.

Chỉ còn biện pháp nghĩ cách để nương nương đào tẩu, sau đó mượn tay người khác xuống tay....Thực xin lỗi...Người không vì mình, trời tru đất diệt...

Tiểu Thiên Diệp vốn đem mọi tin tức phong tỏa, hắn sẽ không nói cho người khác Âu Dương Noãn đang nằm trong tay hắn. Cho nên Âu Dương Noãn cảm theo lệnh bài mà nàng trộm được trên người hắn cho hộ vệ cửa cung xem liền thuận lợi rời đi.

Nhưng khi nàng rời đi không bao lâu thì ngoài cửa cung liền xuất hiện nhân mã chờ đợi đã lâu đuổi theo phương hướng nàng chạy. Trên lưng ngựa, Tiểu Lăng Phong nhìn chăm chăm bóng lưng Âu Dương Noãn, hơi hơi thở dài.

Tiểu Thiên Diệp đi vào đại điện, lập tức cảm thấy không thích hợp. Mọi thứ đều quá an tĩnh. Hắn nhìn kỹ lập tức thấy hộ vệ nằm ở hai bên, dò xét hơi thở liền biết bị hạ được. Phút chốc hắn chạy như điên vào trong.

Noãn Nhi! Trong lòng hắn lúc này chỉ nghĩ đến nàng!

Trong phòng chỉ có A Trác đang bị trói, nước mắt dàn dụa nhìn hắn.

Âu Dương Noãn đâu? Nàng bị bắt đi rồi? Là ai?

Tiểu Thiên Diệp tâm thần hoảng loạn thiếu chút nữa là ngã xuống.

Không! Không có khả năng!

Nếu nàng bị người ta bắt đi sao ngay cả một chút dấu vết giấy dựa cũng không có? Hắn lập tức buông A Trác ra, ép hỏi: “Người đi đâu?”

“Nương nương....nương nương đánh nô tỳ hôn mê. Nô tỳ cái gì cũng không biết a!”

A Trác nhìn ánh mắt cuồng loạn của hắn, sợ hãi cúi đầu.

Nghe vậy trong lòng Tiểu Thiên Diệp lập tức bùng lên lửa giận, hận không thể ngay lập tức bắt Âu Dương Noãn trở về.

Chân hấn không trì hoãn, trong thời khắc nguy cấp, cho dù trong lòng tức giận không thôi nhưng hấn vẫn có thể duy trì bình tĩnh để suy nghĩ. Hấn sẽ đem tức giận này đến khi tìm được Âu Dương Noãn rồi sẽ tính sổ.

Tiểu Thiên Diệp dẫn theo binh mã rời hoàng cung. Binh lính hồi báo trên đất có dấu vết. Hấn lập tức xuống ngựa, mệnh lệnh mọi người đứng đợi.

Hấn ngồi xổm xuống, phát hiện đề ấn rất nhẹ, chỉ có dấu vết của một con ngựa, nhẹ đến mức dường như không chõ người.

Ánh mắt hấn vươn xa hơn, ở cách đó không xa hấn lại thấy dấu của một con ngựa khác. Rõ ràng là có người theo dõi nàng, hoặc là tiếp ứng cho nàng. Hơn nữa còn là một nam nhân. Nàng chính là có ý muốn trốn chạy.

Đôi mắt Tiểu Thiên Diệp chuyển lạnh, gương mặt sau khi cuồng nộ lại chuyển sang sự bình tĩnh đến đáng sợ.

“Mặc kệ nàng muốn đi đâu cũng sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay ta!”

Khẩu khí lạnh lẽo so với băng sương còn khiến lòng người ta lạnh hơn. Hấn rút trường kiếm bên hông, nhảy lên lưng ngựa.

Thần câu của hấn bắn lên, trong nháy mắt liền biến mất theo hướng vó ngựa chạy tới.

Âu Dương Noãn đi không bao lâu liền phát hiện có người theo dõi.

Lúc đầu nàng còn tưởng rằng là Tiểu Thiên Diệp đuổi theo nhưng lại cảm thấy không đúng.

Nam nhân này không có khả năng nhanh như vậy đã phát hiện nàng mất tích. Huống chi nếu hắn truy kích, tất nhiên sẽ không đơn thương độc mã. Nàng giục ngựa quay đầu, người đi theo là Tiểu Lăng Phong.

Âu Dương Noãn xuống ngựa, kinh ngạc hắn, nhìn thẳng vào ánh mắt hắn: “Người là ai?”

Tiểu Lăng Phong nhìn nàng mỉm cười: “Người yên tâm, ta không phải tới bắt người trở về. Ta chỉ muốn hộ tống người bình an trở lại cố hương!”

Âu Dương Noãn lạnh lùng nói: “Thật không? Ta dựa vào gì để tin tưởng người?”

Tiểu Lăng Phong cẩn thận đánh giá nàng một lát: “Không cần người tin tưởng, bởi vì ta cũng không nghĩ sẽ giúp người. Nhưng ta cũng không thể giết người, bởi vì nếu giết người Tiểu Thiên Diệp cùng người đó sẽ truy sát ta đến chân trời góc bể. Nhưng giữ người lại bên cạnh Tiểu Thiên Diệp, chính là một mối họa lớn!”

Thấy ánh mắt nghi ngờ của nàng, Tiểu Lăng Phong lại cười: “Chẳng qua là, người thực sự quyết định rời khỏi đây? Không hối hận sao?”

Âu Dương Noãn kiên quyết gật gật đầu, không hề có nửa điểm hối hận.

“Được! Ta đây liền hộ tống người trở về!” Tiểu Lăng Phong cũng gật đầu.

Nhưng lập tức từ phía sau lại vang lên thanh âm cười lạnh: “Tình sâu quá nha! Thật không thể ngờ được, nữ nhân mà hoàng đế coi trọng lại nửa đêm canh ba cùng nam nhân khác bỏ trốn. Thật sự là bản lĩnh rất lớn a! Ha ha ha!”

Sắc mặt Tiểu Lăng Phong đại biến, hắn vội vàng chặn trước mặt Âu Dương Noãn. Một thoáng, từ trong rừng cây nháy ra hơn mười hắc y nhân. Người cầm đầu chính là Chu tướng quân mà ban ngày đòi Tiểu Thiên Diệp ban Âu Dương Noãn.

Vừa thấy người này Tiểu Lăng Phong thầm kêu không tốt. Nếu chỉ một mình hắn thì những người này hắn có thể giải quyết được. Nhưng hiện tại phải bảo vệ Âu Dương Noãn chu toàn đào tẩu thì liền rất khó khăn.

Hắn đúng là đã quá sơ suất, cư nhiên không phát hiện những người này. Hiện tại tiết lộ hành tung của Âu Dương Noãn, tương đương với việc chọc phải phiền toái rất lớn.

Trong lòng hắn đang loạn thành một đồng nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc, lạnh lùng nói: “Đêm hôm khuy khoắt, các vị đúng là có tâm a! Ở đây chờ đợi, không biết có gì chỉ bảo?”

Chu tướng quân cười lạnh: “Không thể tưởng được tiểu mỹ nhân này là nửa đêm cùng người bỏ trốn! Bệ hạ cũng quá uất ức rồi. Nhưng mà cũng tốt, như vậy ngược lại cho ta một cơ hội tốt. Tiểu mỹ nhân, chỉ cần ngươi hầu hạ ta một lần, nói không chừng ta sẽ thả cho các ngươi đi!”

Bóng đêm quá mờ ảo, hắn căn bản không nhìn thấy nam nhân trước mắt chính là Tiểu Lăng Phong.

Âu Dương Noãn trầm giọng nói: "Nếu ngươi tổn hại ta, Tiểu Thiên

Diệp sẽ không tha cho ngươi!”

Chu tướng quân ha ha cười nói: "Đừng lấy Bộ hạ dọa ta sợ. Trong rừng núi hoang vu này, ta muốn ngươi lại mai điếu không phải rất dễ dàng sao? Tiểu mỹ nhân, mau tới đây!”

Mặt Âu Dương Noãn tức giận đến mức trắng bệch. Tiểu Lăng Phong nhân lúc không ai chú ý cầm một hòn đá hướng Chu Thành ném tới.

Nhân dịp Chu Thành luống cuống tay chân hấn liền nhanh chóng mang Âu Dương Noãn phi thân chạy ra ngoài. Những động tác này hấn làm liền mạch lưu loát, không hề gián đoạn.

Chu Thành cùng hắc y nhân bị hành động của Tiểu Lăng Phong làm cho trở tay không kịp, tức giận dậm chân. Nếu biết tiểu tử này giáo hoạt như vậy hấn nên sớm xử lý, không nên nhiều lời vô nghĩa.

Chẳng qua là cho dù giáo hoạt, đêm nay bọn họ cũng trốn không thoát lòng bàn tay hấn. Hấn nhất định phải có được mỹ nhân kia.

Chu Thành vung tay lên, mười người nhanh chóng đuổi theo. Tiểu Lăng Phong mang theo Âu Dương Noãn chọn những con đường nhỏ để đi, muốn mượn địa hình phức tạp thoát khỏi sự truy đuổi của những người này.

Nhưng vì mang theo Âu Dương Noãn nên hành động chậm chạp, mắt thấy những người kia đã đuổi tới nơi.

Âu Dương Noãn lo lắng nói: "Mặc kệ ta, ngươi cũng không phải là gì của ta, ngươi mang theo ta trốn không thoát đâu!”

Tiểu Lăng Phong cau giận nói: "Ngươi xem ta là loại người gì? Tuy rằng ta chán ghét ngươi nhưng cũng không còn đến mức quăng

người cho bọn họ chà đạp!”

Âu Dương Noãn thở dài, biết khuyên hấn cũng vô dụng liền lẩm bẩm nói: “Được rồi! Ta thực sự không nghĩ rằng, một người ta hoàn toàn không biết, thậm chí người đó còn luôn miệng nói chán ghét ta lại muốn cùng ta đồng sinh cộng tử! Quả thực là rất hoang đường!”

Ngôn giả vô tâm, người nghe có ý. Trong lòng Tiểu Lăng Phong chấn động.

Chớp mắt, mười hắc y nhân đã xông tới vây quanh bọn họ. Lúc này bọn chúng cũng không nói nhiều liền đã tiến lên động thủ.

Tiểu Lăng Phong một bên cùng mười hắc y nhân đấu với nhau, một bên còn phân tâm lo lắng cho Âu Dương Noãn.

Trong lúc tranh đấu, chỉ nghe một thanh âm run run: “Noãn Nhi?”

Âu Dương Noãn ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện mười hắc y nhân vừa rồi còn vây quanh tấn công bọn họ đã bị binh lính không biết đến từ chỗ nào kẻ kiếm vào cổ.

Nàng nhìn người dẫn đầu kia, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch. Trên gương mặt anh tuấn của Tiểu Thiên Diệp có thể thấy rõ vẻ tiều tụy, hai mắt vì mệt mỏi quá độ bị tia máu che kín.

Hắn đang dùng ánh mắt phần nộ thương tâm cùng ghen ghét nhìn nàng cùng Tiểu Lăng Phong. Nhưng khi hắn nhìn thấy cánh tay nàng bị thương liền lập tức cả kinh, sắc mặt trắng bệch. Tựa hồ như nhát kiếm kia không phải chém trên người nàng mà là chém vào lòng hắn.

Tiểu Thiên Diệp vung tay lên, binh lính lập tức bắt lấy hắc y nhân.

Tiểu Lăng Phong lui ra, lấy lọ thuốc trong áo nhanh chóng rắc lên vết thương trên tay Âu Dương Noãn. Miệng vết thương đã không còn chảy máu, động tác hần nhanh chóng băng bó lại.

Sắc mặt Tiểu Thiên Diệp cũng trở nên xanh mét, trong miệng rít ra: “Giết!”

Liền nghe mấy tiếng kêu thảm thiết, Âu Dương Noãn quay mặt đi không muốn nhìn thấy cảnh tượng giết người kia.

Mười hắc y nhân tuy rằng đều có võ công cao cường nhưng chung quy vẫn không thể đánh lại nhiều binh lính như vậy. Một người lại một người ngã xuống đất, máu tươi chảy ra.

Chu Thành phía xa xa nhìn thấy người của mình đều bị giết, sắc mặt đại biến, nhanh chóng nhảy lên ngựa liều mạng chạy.

Bọn lính vừa muốn truy đuổi Tiểu Thiên Diệp đã quát bảo ngưng lại: “Quên đi!”

Ánh mắt hần lạnh như băng nhìn thoáng qua phương hướng Chu Thành rồi đi. Có thể chạy được ư? Ngu xuẩn! Hần sớm đã bố trí nhân thủ, chạy cũng chính là chui đầu vào lưới.

“Ngươi vì sao lại ở đây?”

Quay mặt lại, ánh mắt lạnh như băng của Tiểu Thiên Diệp dừng trên người Tiểu Lăng Phong.

Nhưng không đợi Tiểu Lăng Phong trả lời, Âu Dương Noãn đã nói trước: “Là ta bị bọn họ truy kích, hần đột nhiên xuất hiện đã cứu ta!”

Nàng nói như vậy chính là thay Tiểu Lăng Phong phủi sạch liên quan.

Hắn kinh ngạc nhìn Âu Dương Noãn, chung quy vẫn không lên tiếng.

Tiểu Thiên Diệp biểu cảm âm tình bất định nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn, trầm giọng nói: “Noãn Nhi, còn không mau qua đây!”

Cả người Âu Dương Noãn chấn động, nàng cúi đầu xuống. Lát sau lại ngẩng đầu lên, vẫn dùng nụ cười bình tĩnh nói với Tiểu Lăng Phong: “Người đi đi! Dù sao thì hôm nay cũng đa tạ người!”

Tiểu Thiên Diệp rốt cuộc vẫn không chịu được bọn họ thì thầm to nhỏ. Hắn không nói không rằng trực tiếp thô lỗ kéo Âu Dương Noãn đến bên cạnh, nói với Tiểu Lăng Phong: “Người tốt nhất hãy nhớ thân phận của mình. Nếu lại có gì không đúng đắn, đừng trách ta không niệm tình huynh đệ!”

Tiểu Lăng Phong nhìn Tiểu Thiên Diệp mang Âu Dương Noãn rời đi, ánh mắt thâm trầm....Bệ hạ vì sao không giết hắn? Người duy nhất có thể khiến bệ hạ cố kỵ chỉ có Âu Dương Noãn mà thôi....Chẳng lẽ Tiểu Thiên Diệp vì nàng đã si mê đến nổi điên cuồng rồi sao?

Tiểu Lăng Phong cúi đầu, chỉ mong vị nữ tử xinh đẹp này có thể tự bảo trọng. Chuyện đêm nay hắn làm, cũng coi như là đã tận hết tâm lực.

Tiểu Thiên Diệp không hồi cung mà một đường giục ngựa chạy như điên hướng ngoại ô. Âu Dương Noãn ngồi trong lòng hắn, toàn thân căng cứng. Nhưng lâu thêm một chút, nàng dần dần cảm thấy mệt mỏi, đầu đau khó chịu.

Lúc Âu Dương Noãn từ tỉnh lại liền thấy cô đang bóng vàng. Nàng có chút mê man không biết đang ở đâu. Sau đó nàng chậm rãi mơ hồ nhớ lại hết thảy, nàng quay đầu đánh giá bốn phía. Nàng sửng sốt, phát hiện đã về tới cung.

Đã bị phát hiện rồi, nàng không khỏi cười khổ. Hiện tại có có chấp thêm cánh cũng không thể bay.

Âu Dương Noãn gian nan ngồi dậy, lúc này cửa phòng bị mở ra. Tiểu Thiên Diệp xuất hiện trước mặt nàng.

Âu Dương Noãn thấy hắc xua nay dung nhan tuần mỹ thần thái phấn khởi đã trở nên gầy yếu tiều tụy liền xoay mặt đi.

Tiểu Thiên Diệp từng bước đến gần nàng, ngồi xuống bên cạnh. Âu Dương Noãn cũng không nhúc nhích, càng không nhìn đến hắc.

Thanh âm lạnh băng ác liệt của Tiểu Thiên Diệp vang lên: “Sao không ngẩng đầu? Vì sao không dám nhìn ta?”

Âu Dương Noãn dường như không có nghe thấy, vẫn không nhúc nhích như cũ.

Tiểu Thiên Diệp có chút lỗ mãng mạnh mẽ nâng đầu nàng lên nhưng thấy khuôn mặt nàng tái nhợt, vẻ mặt lạnh nhạt bỗng dưng lòng hắc lại mềm xuống.

Hắc kìm lòng không đậu mà nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng. Âu Dương Noãn bị hắc đụng vào, trong lòng cảm thấy chán ghét, đầu hơi hơi né qua muốn tránh tay của hắc.

Cả người Tiểu Thiên Diệp lập tức cứng đờ. Sắc mặt hắc xanh mét, đau xót cùng phần nộ kìm nén đã lâu liền bộc phát.

Hắc nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nàng không muốn ta chạm vào người sao? Chẳng lẽ nàng thích Tiểu Lăng Phong? Không thể ngờ được, thời gian này ta sủng ái, yêu thương nàng vậy mà lại kém một

người xa lạ, với nàng chỉ là bèo nước gặp nhau. Ta thực sự hối hận, tại sao lúc ấy không giết hắn!”

Âu Dương Noãn bị suy đoán của hắn làm cho phát hoảng. Đợi khi nàng tỉnh ngộ lại hắn đang nói gì thì hắn đã nổi trận lôi đình, cuối cùng không khống chế được phần nộ cùng ghen ghét.

“Nàng yêu thương người khác? Vậy trái tim của ta thì sao? Nàng có biết ta đối với nàng luôn ngàn y trăm thuận, xem nàng như trân bảo. Vậy mà nàng lại xem nó như một thứ rẻ tiền, còn tùy ý giẫm dưới chân!”

“Âu Dương Noãn, nàng còn có trái tim hay không? Nàng còn có hay không?”

Hắn không thể khống chế bản thân, điên cuồng ném mọi thứ trong phòng xuống đất. Cả cái bàn cũng bị hắn một cước xô đổ xuống đất, mọi thứ đều vỡ tan tành.

Tiểu Thiên Diệp không khống chế được lửa giận thiêu đốt trong lòng, hắn mãnh liệt nắm chặt lấy vai nàng lắc mạnh.

“Ta yêu nàng, chỉ cần là thứ nàng muốn cái gì ta cũng đều cho được! Vì sao? Vì sao vô luận ta làm thế nào nàng cũng không chịu liếc mắt nhìn ta? Nếu ta làm sai ta sẽ tìm mọi biện pháp bù lại. Chẳng lẽ nàng là người mù, là kẻ ngốc, một chút cũng không thấy những thứ ta làm cho nàng sao?”

Âu Dương Noãn bị hắn lắc đến hoa mắt váng đầu: “Ta đã nói qua không dưới một lần, ta không yêu ngươi. Cho dù ngươi mang tim mình dâng cho ta, ta cũng không thể nào yêu thương ngươi, ngươi có hiểu không?”

"Tình cảm là không thể miễn cưỡng, không phải người làm cho ta bao nhiêu, ta liền sẽ yêu người bấy nhiêu! Tình cảm chính là thứ không thể kiểm soát được!"

Những lời này là nàng theo bản năng bật thốt lên, không hề suy xét. Sau đó tận sâu đáy lòng nàng liền khiếp sợ. Hóa ra đây chính là những lời nàng chôn sâu trong đáy lòng sao? Hay đây chính là nàng trong quá khứ?

Hai tay Tiểu Thiên Diệp thô bạo cố định đầu nàng: "Ta vẫn luôn dè dặt cẩn trọng, vẫn luôn đè nén tình cảm của mình chỉ chờ nàng nhìn ta! Ta luôn toàn tâm toàn ý bảo vệ nàng, sủng ái nàng, không ai yêu nàng sâu đậm giống như ta. Không nghĩ rằng, thứ ta chờ được lại là một kết quả như vậy. Nàng rất vô tình! Âu Dương Noãn! Nàng rất vô tình!"

Cứ nghĩ đến Âu Dương Noãn một bên dùng những lời lẽ sắc bén làm tổn thương hắn, một bên lại ngã vào lòng một nam nhân khác là Tiểu Thiên Diệp lại thống khổ đến không thể hô hấp.

Hắn buông nàng ra, một quyền nện mạnh vào tường, mắt đỏ ngầu, phần nộ lớn tiếng nói: "Âu Dương Noãn, nàng hết hy vọng đi, cả đời này nàng cũng đừng hòng ở bên nam nhân khác. Cho dù là cùng trời cuối đất, nàng vĩnh viễn cũng phải ở cùng ta!"

"Kiếp này ta và nàng nhất định sẽ dây dưa cả đời, vĩnh viễn cùng đừng mơ rời xa ta. Ta xuống địa ngục, nàng cũng sẽ cùng ta xuống địa ngục, nàng hiểu chưa!"

Âu Dương Noãn lạnh lùng nhìn hắn, không đáp lại. Tiểu Thiên Diệp dùng sức đập cửa, sau đó xông ra ngoài.

Âu Dương Noãn nhìn mặt đất bừa bãi, thì thào tự nói: "Vì sao người

vĩnh viễn cũng đều không hiểu....”

Từ hôm đó Tiểu Thiên Diệp không trở về trường kỷ ngủ, cũng không xuất hiện trước mặt Âu Dương Noãn. Nhưng ngoài điện có hơn mười thị vệ trông coi Âu Dương Noãn ngày đêm không dám buông lỏng.

Âu Dương Noãn luôn đơn độc bị giam cầm trong gian phòng đó, Tiểu Thiên Diệp cấm bất luận kẻ nào tiếp cận nàng. Các cung nữ đưa cơm cũng chỉ vội vàng đến rồi đi, không dám nhiều lời.

Âu Dương Noãn biết, người bán đứng mình chính là A Trác. Nàng biết rõ đối phương không thể tin nhưng lại vẫn tình nguyện tin bởi vì nàng không bao giờ muốn một cuộc sống như chim trong lồng thế này.

A Trác bị Tiểu Thiên Diệp lăng trì xử tử. Sau khi Âu Dương Noãn biết, cũng chỉ thờ dài.

Trong lòng Âu Dương Noãn có một loại tư vị nói không nên lời. Cho tới bây giờ nàng vẫn không nghĩ mình lại bị giam cầm trong này.

Khi tỉnh lại, ánh nắng tươi sáng ngoài cửa sổ, chim hót thanh thúy. Âu Dương Noãn từ từ đứng dậy xuống giường nhưng lại bị âm thanh kim loại ma sát vang lên.

Nàng cúi đầu liền phát hiện trên mặt cá chân bên phải có một xiềng xích cực kỳ tinh tế, phản xạ ánh sáng lạnh như băng. Một đầu của nó được khóa vào tường, chắc chắn đến mức khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Tiểu Thiên Diệp, người thật sự là điên rồi. Chỉ giam cầm thôi còn chưa đủ, hẳn còn xem nàng như là một con chó mà khóa trong này.

Người cho như vậy là yêu sao?

Đối xử với nữ nhân mà mình yêu như vậy, đây chính là yêu mà người luôn miệng nói đó sao? Biến ta thành một con chó hoàn toàn phục tùng chính là hy vọng của người sao? Haha, yêu như vậy thật đúng là vừa đáng buồn lại vừa đáng sợ.

Mấy ngày qua, Âu Dương Noãn nhìn cái xích kia, dùng hết mọi biện pháp muốn mở nó ra. Nhưng cho dù nàng làm cách gì, xiềng xích kia tuy rằng nhỏ nhắn nhưng lại vô cùng chắc chắn, không có cách nào có thể mở được hoặc chặt đứt.

Tiểu Thiên Diệp, cách yêu của người thật sự làm người ta không thể thừa nhận.

“Nương nương, ngài tỉnh rồi!”

Thanh âm của cung nữ từ bên ngoài truyền vào. Âu Dương Noãn còn chưa lên tiếng trả lời, cung nữ nọ đã mở cửa tiến vào mang theo thay đồng, tay chân nhanh nhẹn hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu, lại mang canh thuốc đến, dường như không nhìn thấy xiềng xích thật dài phía sau nàng.

"Tiểu Thiên Diệp đâu? Hắn nhốt ta lại trong này rốt cuộc là bao lâu? Người thả ta ra ngoài đi được không? Thả ta ra ngoài đi!" Âu Dương Noãn cầm lấy tay cung nữ, trong thanh âm có vài phần van xin.

"Nương nương... nô tỳ chỉ phụ trách hầu hạ ngài, còn lại đều không biết. Xin nương nương đừng khó xử nô tỳ, bằng không nô tỳ sẽ bị bệ hạ xử tử!"

Cung nữ bị hành động của Âu Dương Noãn dọa cho phát hoảng, thu

dọn xong liền nhanh chóng rời đi.

Cung nữ Lan Nhi, người thay thế A Trác đóng cửa lại, trong lòng lo lắng không thôi. Nàng tận mắt thấy, sau khi nường nường bỏ đi, biểu cảm của bệ hạ. Hắn dường như mất đi sự bình tĩnh thường ngày, cả người tức giận phát run, hoàn toàn lâm vào trạng thái mất đi khống chế.

Khi đó, mọi người đột nhiên hiểu được một sự thực đáng sợ, bệ hạ cao cao tại thượng của bọn họ đã bị một nữ nhân lạnh nhạt như Âu Dương Noãn khống chế chặt chẽ. Nhất cử nhất động của nường nường đều tác động tới hắn.

Nhìn hy vọng duy nhất cũng đã biến mất, cửa lại bị gắt gao đóng lại. Âu Dương Noãn ngồi dưới đất, không dám tưởng tượng bản thân phải đối mặt như thế nào.

Nàng che mặt lại, cuộn người lại trong bóng tối. Nhưng lát sau liền có một cổ đại lực kéo cổ tay nàng ra, ánh sáng bỗng chốc tràn đầy hai mắt.

"Tiện nhân! Người sao còn chưa chết? Người sao không chết đi! Người còn một lòng muốn đi ra ngoài! Người muốn đi đâu? Đi gặp tình nhân? Hắn là ai? Mau nói cho ta, người trong lòng người, rốt cuộc là ai?"

Nghe được hộ vệ bẩm báo, Âu Dương Noãn lại một lần nữa cầu xin cung nữ thả mình ra ngoài, trong lòng Tiểu Thiên Diệp liền không thể yên.

Hắn luôn muốn tìm ra người trong lòng Âu Dương Noãn là ai. Tiểu Trọng Hoa? Không đúng, nàng đã không còn nhớ rõ người này. Như vậy, là Tiểu Lăng Phong? Hay là người khác?....

Rốt cuộc là người nào? Người nàng yêu, nam nhân nàng muốn ở bên cạnh, rốt cuộc là ai? Hai mắt điên cuồng hung ác nham hiểm khóa nàng chặt chẽ, tay hắn cũng nắm chặt cổ tay nàng, hận không thể làm nàng ngay lập tức thịt nát xương tan.

Âu Dương Noãn cười lạnh: "Ta vì sao phải chết? Bởi vì bị người nhốt, ta liền muốn tìm cái chết sao? Ta sẽ không, tuyệt đối sẽ không! Ta còn chờ đến lúc rời khỏi người, sau đó cùng người ta yêu song túc lưỡng cư!"

Nàng cố ý chọc giận hắn, cho dù là tự sát nàng cũng không muốn một cuộc đời sống không bằng chết này.

Đã không thể vui vẻ mà sống vậy thì cứ thống khoái mà chết đi. Trong tiềm thức, nàng chính là người không bao giờ tạm nhân nhượng vì lợi ích chung.

"Song túc lưỡng cư? Người nằm mơ đi! Nếu người tiếp tục chạy trốn, những người trong điện này sẽ phải chết không trừ một ai!" Ngữ khí của Tiểu Thiên Diệp gần như là điên cuồng.

"Người là đồ điên!"

Âu Dương Noãn dùng sức muốn thoát khỏi trói buộc của hắn. Mạng người trong mắt hắn cư nhiên còn không bằng rác rưởi. Nam nhân này, quả thực là đồ điên.

"Ha ha, đồ điên? Ta là điên rồi, ta là điên rồi mới có thể nhìn trúng người. Ta yêu thương người, người lại liều mạng trốn đi! Ta lần lượt tha thứ, bao dung. Chỉ cần người trở về ta liền bỏ qua. Ta thật tâm đối xử tốt với người, vậy mà người lại hời báo ta thế nào? Người không có tim sao?"

“Vì ta? Người thật tâm đối xử với ta? Sao người không tự hỏi lại bản thân mình? Người có từng hỏi liệu ta có yêu người hay không? Người có phải cho rằng cứ nhốt ta lại là bảo vệ ta, đối xử tốt với ta, đây là yêu sao?”

"Người có cảm thấy ta vui vẻ không? Người không nhìn thấy ta đang từ từ gầy mòn sao? Đây là cách yêu của người, ép một người đến mức chỉ còn đường chết, đây là cách mà người yêu ta sao?"

"Ta thật may mắn khi được người trân trọng như vậy, yêu ta như vậy, yêu ta đến mức bức ta phải chết!" Âu Dương Noãn bình tĩnh, gần từng chữ.

Tiểu Thiên Diệp như mất khả năng nói, hần đứng ở đó, chớp mắt hoảng hốt. Hần không nghĩ rằng từng câu từng chữ của Âu Dương Noãn lại sắc bén như vậy.

Lúc chính miệng nàng nói ra hần cảm thấy hàn khí truyền khắp tứ chi, tức giận liền không cách nào đè nén được nữa. ‘Bốp’, một bàn tay mạnh mẽ tạt qua má nàng, lập tức máu từ khóe miệng chậm rãi chảy xuống.

Âu Dương Noãn không sợ nhìn thẳng vào hần. Hần nắm cổ tay nàng, trong mắt là lửa giận quay cuồng thiêu đốt khiến nàng không nhận ra sâu trong đó chính là sự tiêu điều và bi thương.

“Đúng vậy, là ta vô sỉ. Nhưng ta cũng là vì yêu người đến phát điên. Ta nói với bản thân, nếu ta cứ như vậy buông tay người, thì cả đời này ta cũng sẽ không được vui vẻ! Ta chỉ muốn có được người, chuyện hần có thể làm được, ta sẽ làm tốt hơn hần gấp ngàn gấp vạn lần!"

"Nhưng, hiện tại người đối xử với ta thế nào? Ha ha, ta làm cho người nhiều như vậy nhưng đổi lại người lại nhẫn tâm giẫm đạp lên nó. Ha ha ha, người làm cho ta hận người, ta chưa từng hận một nữ nhân như vậy!"

Chỉ một lát thất thần lướt qua, đổi lại Tiểu Thiên Diệp càng thêm hít thở không thông: "Chỉ cần người nói một câu người yêu ta, ta liền sẽ tha cho người! Nói, người yêu ta! Âu Dương Noãn, mau nói người yêu ta! Nói!"

Âu Dương Noãn lại cười lạnh: "Ta không yêu người, ta vĩnh viễn cũng không yêu người!"

Tiểu Thiên Diệp ánh mắt tràn ngập phần nộ của nàng, trong lòng đau đớn. Hắn đột nhiên buông lỏng tay ra, từ trên cao nhìn xuống

"Không nói cũng không sao! Nếu người đã muốn chết, ta sẽ không cho người được như nguyện! Cứ chờ mà xem, một ngày nào đó người sẽ phải quỳ dưới chân ta, cầu xin ta tha thứ!"

Nói xong hắn cũng không quay đầu lại, đẩy cửa rời đi.

Âu Dương Noãn bị trông coi càng nghiêm ngặt hơn. Ngoại trừ Lan Nhi tới đưa cơm, hầu hạ nàng tắm rửa thay y phục thì người khác nàng không được thấy.

Nàng bắt đầu trải qua những ngày tháng điên đảo, Tiểu Thiên Diệp mỗi ngày đều sẽ đến xem nàng có thỏa hiệp hay không. Hoặc dùng những từ ngữ độc ác nhất trên đời tới nhục nhã nàng. Nàng liền làm bộ như đang ngủ không nghe thấy lúc hắn đến. Cứ như vậy dần dần nàng cũng quên mất một ngày sáng tối như thế nào.

Cứ như vậy mở to mắt, nhìn mặt trời lặn rồi mọc luân hồi. Nhưng

nàng cũng không tự chủ được mà nghĩ, nàng rốt cuộc là ai? Từ đâu đến?

Vì sao nàng lại gặp Tiểu Thiên Diệp? Vì sao ngày đó nàng lại quật cường như vậy? Nàng có thể tạm thời nghe lời hấn để hấn thả nàng ra ngoài, nhưng vì sao vẫn cứ quật cường như vậy?

“Các người mù hết rồi sao? Không biết ta phụng mệnh ai mà đến sao? Còn dám ngăn cản ta!”

"Vương gia thứ tội! Bệ hạ có chỉ, không cho bất luận kẻ nào đi vào! Ngài đừng làm khó dễ chúng ta!"

Một trận tiếng động lớn xôn xao từ ngoài cửa truyền vào.

“Đợi chút! Vương gia, vương gia, ngài không thể đi vào....”

Tiếng bước chân càng lúc càng gần. Âu Dương Noãn ngẩng đầu liền thấy Tiểu Lăng Phong đang trợn tròn mắt xông vào.

Phía sau hấn là bốn hộ vệ cũng nhanh chóng vọt vào muốn kéo hấn ra ngoài, lại cũng không dám chọc giận hấn.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Lăng Phong không dám tin nhìn Âu Dương Noãn: “Âu Dương Noãn, người rốt cuộc làm sao vậy? Vì sao lại biến thành bộ dáng này?”

Âu Dương Noãn hiện tại, nào còn phong thái trên yến hội ngấm hoa năm đó. Hấn giật mình nhìn nàng bây giờ như một người đang thoi thóp.

Âu Dương Noãn mỉm cười, nhìn hần: “Thế nào, đến xem ta đã chết hay chưa sao?”

Nam tử này từng giúp đỡ nàng, từng liều lĩnh bảo vệ nàng. Nàng vĩnh viễn cũng sẽ nhớ!

Tiểu Lăng Phong nhớ tới Âu Dương Noãn thanh lệ vô cùng, hiện tại đã hoàn toàn biến thành một người khác. Vành mắt đen, hốc mắt hõm sâu, xương gò má cũng cao lên, cằm càng nhọn....sắc mặt tái nhợt. Hần khó có thể nhận ra người trước mắt này.

“Người và hần rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao hần lại nhốt người lại, thậm chí không cho gặp một ai khác? Ông trời ạ, nếu hôm nay ta không cứng rắn xông vào thì căn bản không biết người lại biến thành bộ dáng này! Hần thực sự điên rồi sao? Hần yêu người như vậy, sao vừa quay đầu lại muốn ép người chết?”

"Ta sẽ không chết..."

Âu Dương Noãn cười cười, thanh âm khi nói chuyện rất suy yếu.

Tiểu Lăng Phong vừa muốn trả lời lại nghe được một thanh âm đáng sợ vang lên: “Người ăn gan hùm mật gấu rồi sao? Nơi này cũng dám tự tiện xông vào! Xem ra là ta đã đối xử với người quá tốt rồi!”

"Người điên rồi sao? Âu Dương Noãn rốt cuộc đã làm gì sai? Người vì sao lại tra tấn nàng như vậy?"

Tiểu Lăng Phong thế nhưng lại không sợ hãi, cứ thế thẳng thắn hỏi. Hần tuy rằng không thích Âu Dương Noãn nhưng hần biết nếu Âu Dương Noãn chết đi, Tiểu Thiên Diệp cũng sẽ thực sự phát điên. Tiểu Thiên Diệp làm như vậy không chỉ là bức chết Âu Dương Noãn mà cũng chính là đang ép chết bản thân.

"Cút đi!" Tiểu Thiên Diệp lạnh lùng nói, ánh mắt hung ác.

"Không, ngươi phải nói cho rõ ràng! Chẳng lẽ ngươi đang muốn hủy diệt tất cả mọi thứ?"

"Người đâu, mau lôi hắn ra ngoài!"

"Dạ!"

Một đám hộ vệ lúc này không biết làm sao mới tốt liền vọt vào, mạnh mẽ lôi Tiểu Lăng Phong đang giãy dụa ra ngoài.

"Tiểu Thiên Diệp, ngươi có phải điên rồi hay không? Ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Ngươi thực sự muốn nàng chết sao?"

"Lôi ra ngoài, đánh năm mươi côn!" Tiểu Thiên Diệp tức giận.

Âu Dương Noãn ngồi ở chỗ kia, mặt không chút biểu cảm nhìn Tiểu Thiên Diệp. Hắn lại cường ngạnh kéo nàng đến: "Người người đều nói ta tàn nhẫn, có phải ngươi cũng cảm thấy ta tàn nhẫn? Ta tổn thương ngươi sao? Ta chỉ cho ngươi sự thống khổ sao? Chẳng lẽ ngươi không hiểu, vì yêu ngươi ta mới phải nhốt ngươi lại? Vì sao ngươi lại không yêu ta? Ta không hề thương tổn ngươi, ta căn bản không muốn!"

Hiện tại nàng đã tiều tụy đến mức này, vậy mà hắn nói hắn không hề tổn thương nàng! Đây là cái gì mà hắn gọi là yêu sao?

"Ta yêu ngươi!" Âu Dương Noãn nhìn hắn, đột nhiên nói như vậy.

Tiểu Thiên Diệp chợt ngẩn ra, hắn nhìn nàng, không dám tin nàng nói ra những lời đó.

“Không phải người nói chỉ cần ta nói yêu người người liền thả ta ra ngoài sao? Ta nói, ta yêu người, như vậy không phải được rồi sao? Người có thể thả ta ra ngoài hay không? Ta bị nhốt trong này, ta sắp phát điên rồi người có biết hay không? Ta yêu người! Ta yêu người! Thả ta ra đi, ta cầu xin người thả ta ra!”

Hắn nhìn nàng, ánh mắt nàng trong suốt như suối nhưng cũng không hề có chút gợn sóng. Càng thêm tìm không thấy một phần cảm tình, nàng là đang nói dối, nàng không hề yêu hắn. Nàng chỉ là vì muốn ra ngoài, nàng vì muốn ra ngoài nên mới nói yêu hắn.

Rõ ràng đó là điều hắn chờ mong, rõ ràng là hắn bức bách nàng nói ra. Nhưng khi nghe được, vì sao hắn lại mất hứng? Thực sự một chút cảm giác vui vẻ cũng không có, mà ngược lại hắn còn cảm thấy phần nộ, bởi vì biểu cảm của nàng, giọng điệu của nàng, tâm tình của nàng đều nói cho hắn rằng nàng đang nói dối.

Nàng chẳng qua là vì bị bức bách quá mức nên mới nói như vậy! Trái tim hắn lúc này thống khổ như bị ai đó xé nát.

Nhìn thấy sự lạnh lùng vô tình trong mắt nàng trái tim hắn lại một lần nữa cảm nhận được sự thống khổ mãnh liệt đó. Hắn rất hận nàng, vì sao không thể xuống tay dứt khoát giết nàng? Vì sao hắn lại không thể động thủ được?

Phần nộ đến cực điểm, hắn lại dùng sức tát nàng: “Câm mồm! Tiện nhân!”

Lần này mày Âu Dương Noãn không hề nhăn lại dù chỉ một chút, đôi mắt xinh đẹp không hề gợn sóng. Nàng cười lạnh: “Câm mồm? Đây không phải là điều người muốn nghe nhất sao? Biết rõ là nói dối nhưng không phải người cũng thích nghe sao?”

"Người nhốt ta lại trong này, mục đích cuối cùng chẳng lẽ không phải như vậy? Chẳng lẽ người thực sự mong muốn người nhốt ta lại thì ta sẽ thật tâm yêu người?"

"Tiểu Thiên Diệp, người thực buồn cười. Người nghĩ nhốt ta lại không cho ta ra ngoài thì ta sẽ yêu người, người đây là đang nằm mơ hay thực sự phát điên?"

Giống như đột nhiên bị đâm trúng, thân hình Tiểu Thiên Diệp lão đảo, đôi mắt hoảng hốt.

Đại Lịch.

Tiểu Trọng Hoa hiện tại đang bị những tưởng niệm khắc cốt từng chút từng chút cắn nuốt lý trí của hắn.

Từ Nam Chiếu trở về, mỗi ngày đều phải xử lý chính vụ, lại còn xử lý đồng tấu chương chồng chất như núi. Mắt nhìn không thấy, hắn bảo người đọc cho hắn nghe.

Nhưng điều duy nhất hắn muốn làm chính là bỏ lại tất cả để đi tìm nữ nhân mà hắn âu yếm. Đáng tiếc, bởi vì Tiểu Thiên Diệp tận lực phong tỏa tin tức nên hắn không thể tìm hiểu được gì.

Tiểu Trọng Hoa biết, hắn không thể quấy rầy đến nàng, bằng không người nọ sẽ khiến vu y gián đoạn việc trị liệu cho nàng.

Chỉ cần là vì nàng, hắn có thể nhẫn nại, có thể làm mọi thứ.

Nghĩ đến Âu Dương Noãn, vết thương trong lòng hắn càng đau đớn, dần dần biến thành tâm bệnh của hắn.

Thế cho nên qua nửa tháng tâm thần đều không yên, Tiểu Trọng Hoa rốt cục cũng ngã bệnh. Mọi người lúc này mới nhớ, người vô cùng lãnh khốc trên triều đình này dù sao cũng chỉ là một người trẻ tuổi mà thôi.

Thái y dè dặt cẩn trọng đi đến bên giường cung kính bắt mạch cho hần. Lát sau mới cảm thấy tình hình không đúng, to gan dò xét về mặt của hần sau đó mới dám xốc nội sam của hần lên.

Vừa nhìn thấy bên trong liền nhất thời hoảng sợ kinh hô: “Điện hạ, đây là làm sao vậy?”

Trên ngực trái của hần thế nhưng lại có một vết thương thật dài, miệng vết thương kia tựa hồ như rất lâu rồi không được bôi thuốc, nay đã bắt đầu thối rữa...

Đôi mắt khiếp sợ của thái y chuyển qua thị vệ Kim Lương một bên. Kim Lương đi lên vừa nhìn thấy nhất thời ngây người, cảnh tượng đó khiến hần không khỏi run rẩy một chút....

Sắc mặt Tiểu Trọng Hoa tái nhợt đáng sợ, ngay cả khi đã quen với bộ dáng lãnh khốc vô tình của hần thì Kim Lương vẫn dờn ánh mắt, không dám nhìn lại.

Miệng vết thương này đã không phải là ngày một ngày hai nhưng vì sao hần lại chưa từng tuyên thái y tới trị liệu? Kim Lương cảm thấy rất kỳ quái.

Hạ nhân một bên run run, chân tướng sự thật chỉ có Tiểu Trọng Hoa cùng bọn họ là rõ ràng nhất. Khi Thế tử trở lại Yến vương phủ mắt đã không còn nhìn thấy.

Khi tắm rửa người hầu bên cạnh liền phát hiện vết thương này. Bọn

họ tưởng đó là vết thương trên chiến trường nhưng cho dù có
khuyên thế nào Thế tử cũng không chịu gọi thái y.

Không ai biết, Tiểu Trọng Hoa không muốn trị. Nguyên nhân lớn nhất
chính là hấn muốn mượn sự đau đớn từ vết thương này để ức chế đi
sự xúc động điên cuồng muốn hủy diệt mọi thứ sau khi mất đi Âu
Dương Noãn.

Điều này đúng là điên rồ....Chính hấn cũng rõ, hấn đã sớm phát điên,
chính là điên cuồng tinh táo.

Thái y đột nhiên hiểu được ẩn ý Yến vương Thế tử lần này gọi hấn
đến, hấn sợ hãi quỳ xuống: “Thương thế của điện hạ rất nặng, thời
tiết lại nóng nên miệng vết thương đã bắt đầu thối rữa vì bị nhiễm
trùng. Thương thế như vậy ngài hấn là nên mời vị thần y trong cung
kia đến chẩn trị, chỉ sợ ta...”

Sau khi trở lại Hạ Vũ Nhiên liền thường xuyên ra vào cung làm bạn
với Tiểu Khâm Vĩ.

"Câm mồm! Ta có bệnh gì tự ta rõ nhất! Người kê đơn đi, còn lại
không cần nhiều lời!"

Thái y nơm nớp lo sợ đứng lên kê đơn thuốc. Kim Lương đứng bên
cạnh có chút không biết phải làm sao, hấn tuy rằng không hiểu y
thuật nhưng cũng biết vết thương này nghiêm trọng cỡ nào.

Hấn rất khó tưởng tượng, Thế tử làm sao có thể chịu được đau đớn
giày vò như vậy mà đứng trên triều. Cho dù là người ý chí sắt đá thì
khi nhìn vết thương đó cũng sẽ không đành lòng nhìn lại lần thứ hai.

Trong mắt Kim Lương, đây thực sự là chuyện không thể tin. Hấn
càng thêm không thể hiểu được Thế tử vì sao lại làm thế? Trên đời

này có rất nhiều người tâm ngoan nhưng bọn họ lại cũng đối với bản thân rất khoan dung.

Nhưng còn Tiểu Trọng Hoa, ngay cả đối với bản thân cũng đều lãnh khốc vô tình như vậy. Có thể trơ mắt nhìn vết thương trên người mình thối rữa nhiễm trùng. Đây là loại người nào a!

Nếu không tận mắt nhìn thấy, Kim Lương quả thực không thể tin được. Đối với người khác ngoan độc còn chưa tính, vậy mà đối với bản thân cũng như vậy.

Thật sự là đáng sợ, lại cũng vô cùng đáng thương. Hắn biết tất cả đều là vì Thế tử phi, chỉ cần mang được Thế tử phi trở về mọi việc liền được giải quyết.

Chỉ là, Thế tử phi hiện tại rốt cuộc đang ở đâu?

....

Bị xiềng xích giữ chặt bệnh tình của Âu Dương Noãn lại chuyển biến xấu. Thậm chí so với trước còn nghiêm trọng hơn, cơ hồ ăn không vô được thứ gì.

“Vì sao không chịu ăn? Người đang phản kháng ta sao?”

Tiểu Thiên Diệp nhìn biểu cảm hơi cười nhạo của nàng. Đột nhiên hướng ra bên ngoài đoạt lấy trường kiếm trong tay hộ vệ, lại bước nhanh tới gắt gao cầm kiếm trên tay.

Gân xanh nổi lên, giống như đê nén cảm xúc cực kỳ phẫn nộ, hắn căn bản không có biện pháp khống chế bản thân. Máu bạo ngược trong thân thể hắn bởi vì hành vi của Âu Dương Noãn.

Từng chút từng chút tích tụ, sôi trào, sự phẫn nộ chạy xuôi trong mạch máu đang bức bách hấn bước đi vào con đường mà hấn ghét nhất, con đường mất đi lý trí. Hấn không buông trường kiếm trong tay, ngược lại thẳng hướng Âu Dương Noãn đi qua.

"Ta hỏi lại lần nữa, ngươi là đang phản kháng, muốn buộc ta tức giận sao? Trong lòng ngươi rốt cuộc là đang nghĩ đến ai? Vì sao muốn vứt bỏ ta?"

Hoài nghi, hoài nghi đến muốn phát điên. Tiểu Thiên Diệp chưa từng bị sự ghen tị tra tấn như vậy. Trong lòng hấn nghĩ đến một cái tên, đổ kỵ, lòng nghi ngờ biến một nam nhân cao cao tại thượng, lý trí trở nên nghi thần nghi quỷ, ai cũng không tin.

Tầm mắt Âu Dương Noãn dừng trên thân kiếm trong tay hấn, vì hình ảnh phản chiếu kia có chút kinh hãi. Hấn giờ nó lên không tốn phí sức, hiện tại hấn cũng không bỏ lại thanh kiếm kia, xem ra hôm nay hấn vẫn phải hỏi ra một đáp án.

Nhưng đáp án này nàng hoàn toàn không thể nghĩ được và cùng hấn có quan hệ gì. Hấn vì sao lại chấp nhất như vậy? Nàng rốt cuộc đang nghĩ tới ai? Nàng ai cũng không nghĩ tới, bởi vì nàng căn bản không còn nhớ rõ!

Chẳng lẽ hấn hy vọng nàng nói ra một cái tên hư ảo giả dối? Bệnh đa nghi của hấn quả thực là đã bức hấn đến phát điên. Điều này khiến người ta cảm thấy sợ hãi, rét lạnh thấu xương.

"Ngươi sợ hãi? Ngươi sợ nó?"

Tươi cười tàn khốc lại lần nữa xuất hiện trên khóe miệng Tiểu Thiên Diệp. Nhưng thấy thế nào cũng tương phản với tâm tình hấn lúc này. Hấn một phen chặt đứt xiềng xích khiến nó đứt thành hai đoạn, rơi

trên mặt đất.

Hắn nhìn Âu Dương Noãn, hai mắt đỏ đậm. Hiện tại là cơ hội tốt nhất để giết nàng, đừng nghĩ đến hậu quả gì hết. Chỉ cần nàng còn tồn tại một ngày hắn sẽ thêm càng nhiều lần không thể khống chế bản thân, chung quy sẽ có một ngày nàng sẽ hủy hoại hắn.

Như là bị chiếc cổ thon trắng dụ dỗ, hắn vươn tay thế nhưng lại dễ dàng nắm giữ sinh mệnh của nàng trong tay. Điều đó dễ dàng cỡ nào, chỉ cần dùng lực một chút, nó sẽ bị bẻ gãy.

Như vậy nàng cũng liền không bao giờ có thể dùng biểu cảm tàn nhẫn kia để nhìn hắn, để lừa gạt hắn. Tự tay hắn siết chặt cổ nàng để miệng nàng không bao giờ nói ra những lời tàn nhẫn, dối gạt.

Những thứ càng xinh đẹp thì lại càng nguy hiểm, hắn sao có thể giữ lại một mối họa như vậy bên mình. Vô luận như thế nào hắn cũng không thể lại vì một nữ nhân mà thất hồn lạc phách, hắn sẽ triệt để mất đi lý trí.

Tiểu Thiên Diệp nắm chặt cổ Âu Dương Noãn, cứ vừa nghĩ sức lực trên tay lại từng chút từng chút tăng thêm khí lực.

Âu Dương Noãn chính là cảm thấy một màn này giống như nàng đã từng gặp qua. Nàng hô hấp khó khăn, cơ hồ không thể khống chế được nước mắt.

Tiểu Thiên Diệp như là bị nước mắt của nàng làm bỏng tay, hắn liền buông lỏng.

Âu Dương Noãn lớn tiếng ho khan, cảm giác như tìm được đường sống từ chỗ chết. Nàng kinh hãi không hiểu nhìn biểu cảm của Tiểu Thiên Diệp nhưng trong mắt đối phương thế nhưng cũng là hoảng

sợ.

“Noãn Nhi, ta không phải cố ý, ta sai rồi! Nàng hãy tha thứ cho ta, ta sẽ không bao giờ đối xử với nàng như vậy nữa. Nàng muốn ra ngoài, ta tuyệt đối sẽ không xen vào nữa. Thực sự, nàng muốn đi đâu ta đều đi cùng nàng. Chỉ là cầu nàng đừng rời xa ta!”

Hắn liều mạng ôm nàng, thanh âm như cầu xin.

Âu Dương Noãn không nói, nàng cảm thấy vô lực.

Một ngày này, cung nữ cho Âu Dương Noãn uống thuốc xong, ngay cả nói cũng không chịu nói thêm một câu liền rời đi. Âu Dương Noãn nhìn bóng dáng cung nữ đi ra cửa liền thấp giọng thở dài.

Lúc này bên ngoài đã treo đèn lồng, tâm tình Âu Dương Noãn lại càng xấu. Tay nàng nâng lên, nhẹ nhàng che lại bờ môi ho khan.

Tiểu Thiên Diệp ngoài cửa sớm đã nhìn thấy bóng dáng in lên cửa sổ. Ánh nến nhu hòa chiếu lên bóng đen kia, ánh mắt của hắn nhìn bóng dáng nàng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mãi đến khi hắn đi vào Âu dương Noãn vẫn ngồi trước bàn, vẫn không nhúc nhích. Nhưng khuôn mặt nàng lại tái nhợt, dưới ánh nến nhu hòa lại càng như ngọc.

Trong phòng là một mảnh tĩnh lặng. Thật lâu sau, Tiểu Thiên Diệp thở dài: “Nàng vẫn không muốn nói với ta sao?”

Âu Dương Noãn nói: "Trừ phi ngươi thả ta đi!"

Từ sau ngày hôm đó, Tiểu Thiên Diệp đã khôi phục lại sự bình tĩnh. Thậm chí lúc nói chuyện với Âu Dương Noãn đều là nhẹ giọng, giọng

điều chậm rãi: “Nàng luôn hoài nghi ta. Nhưng rời bỏ ta, nàng có thể đi đâu?”

Âu Dương Noãn nói: "Ta muốn tìm quá khứ của mình!"

Tiểu Thiên Diệp lạnh nhạt cười: “Đây chính là một nguyên nhân. Còn một nguyên nhân khác chẳng qua là vì nàng lo lắng ta là một ác nhân, những lời ta nói những việc ta làm đều là lừa gạt nàng!”

Ánh mắt Âu Dương Noãn chợt lóa, lại vẫn yên lặng không nói gì.

Tiểu Thiên Diệp chậm rãi nói: “Ở trong lòng nàng, có lẽ là thật sự có người xấu. Nhưng ai có thể nói được như thế nào là người tốt, thế nào là người xấu? Âu Dương Noãn, nàng thật sự có thể phân rõ được sao?”

"Nàng chính là cảm thấy ta nhốt nàng, không cho nàng ra ngoài. Nhưng nàng có biết hay không, những thứ đó tất cả đều là vì tốt cho nàng. Vì muốn nàng sớm phục hồi, vì để nàng có thể ở lại bên cạnh ta!"

Âu Dương Noãn nhìn vẻ mặt của hắn, trong nháy mắt không có chỗ nào che dấu cảm giác. Dường như mọi thứ trong mắt hắn đều là trong suốt, không hề che giấu.

“Ta dù sao cũng rất cảm kích ngươi! Mặc kệ ngươi là vì cái gì nhưng ngươi cũng đã cứu ta một mạng!”

Tiểu Thiên Diệp khẽ cười một tiếng, ánh mắt như xuân thủy lăn tăn gợn sóng: “Âu Dương Noãn, miệng nàng thì nói như vậy nhưng trong lòng nàng lại không hề nghĩ như vậy. Nếu nàng xem ta là người tốt thì vì sao không chịu nói với ta những lời thật lòng? Vì sao không muốn yêu ta, ở lại bên cạnh ta?”

Âu Dương Noãn rũ mắt: “Ta rất muốn nói với ngươi. Nhưng ta...”

Tiểu Thiên Diệp thờ dãi nói: "Ta hiểu! Ta biết trong lòng nàng luôn luôn có một cái tên, hoặc là luôn có một bóng dáng mơ hồ. Nhưng ngươi luôn cảm thấy người đó không phải là ta!"

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu, hẩn nhìn nàng, lại nói: “Nàng rời đi, kỳ thực là vì đi tìm một người có lẽ có đó phải không? Chỉ vì một bóng dáng mơ hồ trong mộng không biết có tồn tại hay không kia mà nàng lại liều lĩnh phải rời khỏi nơi này sao?”

Âu Dương Noãn nói: "Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi chỉ là vì người kia?"

Tiểu Thiên Diệp không có trả lời, ánh mắt như băng tuyết chăm chú nhìn nàng.

Âu Dương Noãn nói: "Không, ngươi sai rồi! Ta chỉ là muốn tìm lại được quá khứ của chính mình. Ta muốn biết mình rốt cuộc là ai? Vì sao ngoại trừ một cái tên, còn lại cái gì cũng không có? Vì sao ta lại xuất hiện ở đây? Người trong mộng kia lại có quan hệ gì với ta?...Thực xin lỗi....Ta một ngày không biết thì liền một ngày không thể bình tĩnh trở lại!"

Tiểu Thiên Diệp nhìn nàng, sâu trong đáy lòng đột nhiên có một loại thống hận kỳ dị. Hẩn thấp giọng nói: “Nếu ta không cho nàng đi?”

Sau khi trầm mặc hồi lâu, Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Thiên Diệp, ánh mắt đặc biệt ôn hòa nhưng cũng rất kiên định: “Thực xin lỗi, ta nhất định phải đi!”

Nàng nói xong, vẻ mặt, ánh mắt đều là vẻ lạnh lùng cùng kiên nghị lại

xuất hiện. Trong nháy mắt Tiểu Thiên Diệp cảm thấy, nàng đã lại khôi phục thành nữ nhân lạnh như băng khi xưa.

Chương 412: Đại kết cục (hạ 3)

Sự yêu thương trong mắt hắn chậm rãi biến thành tức giận ẩn nhẫn nhưng hắn vẫn mỉm cười rung động lòng người như vậy, thanh âm vẫn ôn nhu như vậy.

“Nàng thực sự phải đi, ta cũng có rất nhiều cách để giữ nàng lại. Ví dụ như bẻ gãy chân nàng để nàng cả đời cũng không đi được. Hoặc là bịt miệng nàng lại để nàng vĩnh viễn cũng không dám nói thêm câu rời khỏi ta lần nào nữa!”

"Hay biện pháp đơn giản nhất chính là cho nàng uống thuốc khống chế, để nàng vĩnh viễn đều không nghĩ ra mình là ai. Nhưng....”

Thấy sắc mặt nàng chậm rãi thay đổi hắn lại chậm rãi nói tiếp: “Ta sẽ không làm như vậy, bởi vì ta yêu nàng....”

Đúng lúc này sau gáy Tiểu Thiên Diệp đột nhiên có một loại cảm giác lạnh lạnh không rõ.

Hắn đột nhiên quay đầu thế nhưng lại thấy đầu tường, dưới ánh trắng có liên tiếp một, hai, ba....càng ngày càng nhiều bóng đen nhảy lên rồi nhẹ nhàng đáp xuống hoa viên không một tiếng động.

Tay phải hắn vung lên, phút chốc ngoài điện xuất hiện vô số thị vệ.

Những bóng đen chậm rãi tiến lại, bọn họ đều che mặt nghiêng người cực nhẹ cực chậm tiến lại gần. Giống như thường luồng đáng sợ dưới hồ nước, lướt đi không một tiếng động từ từ cắn nuốt cùng

bọn thị vệ mặc hồng y trộn cùng một chỗ.

Lúc đầu Âu Dương Noãn cho rằng đây chính là lâm thời nảy ra ý ám sát. Hoặc là một lần chủ mưu mình lâu cung biến. Nhưng những cao thủ hắc y nhân này lại rất dễ dàng áp đảo lực lượng hộ vệ.

Âu Dương Noãn nghe thấy có người cao giọng hô: “Gọi cung thủ tiến lên!”

Song phương giăng co giống như giường cung bạt kiếm. Trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy thần kinh căng lên.

Cung thủ nhanh chóng đã tiến đến, hàng trăm mũi tên đồng loạt bay thẳng đến hướng hắc y nhân. Không biết vì sao ngực Âu Dương Noãn bỗng nhiên thất lại.

Vô số tiếng vun vút, các mũi tên lạc vào bụi hoa. Ánh mắt Tiểu Thiên Diệp lạnh lùng nhìn những mũi tên bay đi, vài hắc y nhân ngã xuống.

Nhưng không biết vì sao bọn họ lại không hề sợ chết, cứ người này ngã xuống là người khác lại xông lên.

"Noãn Nhi, mau tránh ra!"

Thanh âm của Tiểu Thiên Diệp giữa những tiếng leng keng của binh khí va chạm vào nhau lọt vào tai Âu Dương Noãn. Cơ hồ như đồng thời một tử sĩ hắc y nhân máu tươi đầm đìa ngã xuống dưới chân nàng. Những hắc y nhân muốn tiến tới Âu Dương Noãn liền lui về sau một bước.

Lúc này hộ vệ trong cung dốc toàn bộ lực lượng, đám hắc y nhân kia cũng không khiếp sợ chút nào, chỉ nghênh không tránh, từng chiêu

đều ngoan lệ nhào tới.

Nhưng trên vách tường hành lang thanh chuyên, bóng người này khởi bĩ tiêu, cạnh tường sát hại truy đuổi. Vũ khí trong tay hắc y nhân đều là chém sắt như chém bùn. Trong đó người cầm đầu lại càng lợi hại du đao đi kiếm, trạc thứ, cử phách, lợi trăm, chiêu chiêu đều độc ác, lấy một địch trăm, không thấy có xu hướng suy tàn, đúng là thế lực ngang nhau.

Âu Dương Noãn nhìn mà trợn mắt há mồm, lại không biết vì sao cảm thấy tình cảnh này giống như đã từng gặp.

Nhưng cường đao lạnh lẽo không nhanh không chậm từ từ tới gần. Trong giây lát nàng đột nhiên rơi vào tay đối phương.

Sắc mặt Tiểu Thiên Diệp đại biến, lớn tiếng: “Buông nàng ra!”

“Buông nàng ra?”

Âu Dương Noãn nghe thấy hắc y nhân phía sau cười nhẹ. Nàng mơ hồ có cảm giác quen thuộc.

“Có thể, đương nhiên có thể! Nhưng còn phải xem bệ hạ có nguyện dùng tính mạng của mình tới đổi hay không?”

Thanh đao sắc bén tiếp xúc vào da thịt, cũng không thấy đau đớn, chỉ là mơ hồ cảm thấy có dòng nước ấm áp, dọc theo cổ uốn lượn xuống.

"Không được thương tổn nàng!"

Tiểu Thiên Diệp nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn, ánh mắt quặn đau. Hắn cắn chặt khớp hàm, thanh âm hơi run run: “Cái gì ta cũng

đều đáp ứng!”

Không biết vì sao, Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy cảnh này dường như đã gặp ở nơi nào đó.

Tiểu Thiên Diệp liêu lĩnh, nàng chỉ biết mình chưa từng ghét bỏ hắn. Hơn nữa còn có chút đau lòng áy náy. Nhưng, là vì sao....

“Oh? Vậy mời bệ hạ lại đây!”

Hắc y nhân lại lần nữa mở miệng, một tay chế trụ yết hầu Âu Dương Noãn, một tay huy huy đao.

Tiểu Thiên Diệp liền bước nhanh tới không suy nghĩ.

Mọi người đều nhìn hắn, duy chỉ có Âu Dương Noãn là không đành lòng nhìn. Nhưng lúc này thế nhưng lại phát hiện phía sau bức tường có một cung tiễn đang dương cung chờ phân phó, ngắm thẳng vào Tiểu Thiên Diệp.

“Đừng!”

Âu Dương Noãn không biết mình làm sao giãy dụa thoát được sự khống chế của người phía sau. Nàng chính là dùng sức đẩy Tiểu Thiên Diệp đang gần trong gang tấc ra.

Ba mũi tên thứ tự liên phát, thế đi mạnh mẽ. Thấy rõ phương hướng kia, Tiểu Thiên Diệp cơ hồ như điên cuồng. Trong lúc nhất thời, mãn viên đều tĩnh lặng, khoảnh khắc không một tiếng động.

Âu Dương Noãn dù đã lùi hai bước tránh được hai mũi tên nhưng còn cái cuối cùng chung quy vẫn trúng đích. Dù chỉ trúng một nhưng vẫn rất đáng sợ.

"Noãn Nhi...Nàng làm sao vậy....làm sao vậy..."

Tiểu Thiên Diệp ôm nàng, toàn thân run rẩy. Tay hoảng loạn bịt miệng vết thương của nàng, tựa hồ như muốn ngăn lại dòng nước ấm đang ào ào chảy ra kia.

Âu Dương Noãn cũng không bị thương, nàng chính là cảm thấy rất cuộc cũng không còn áy náy nữa. Lúc này nàng không còn cảm thấy có lỗi với người trước mắt này. Nợ cả đời này....

Trong mộng lung nàng chỉ nghe thấy thanh âm tê tâm liệt phế của Tiểu Thiên Diệp vang lên...

Vốn tưởng rằng mọi thứ cứ như vậy dừng lại ở đây nhưng Âu Dương Noãn không nghĩ tới, hắc y nhân kia thế nhưng lại chính là Kim Ngô vệ, cho nên mới có thể lấy một chọi mười.

Mà đầu lĩnh kia thế nhưng chính là Hạ Lan Đồ, lúc hắn bắt lấy nàng trên thực tế là nhân cơ hội hạ được trên người nàng, có thể làm cho người ta sau một khắc hơi thở, mạch tượng đều hoàn toàn biến mất.

Sau đó đúng lúc tạo hành động bắn tên, cách này chẳng qua là kỹ xảo mà những kẻ lừa đảo trong giang hồ thường dùng. Nhưng lại đã lừa gạt được Tiểu Thiên Diệp đang điên cuồng lo lắng cho Âu Dương Noãn.

Đương nhiên chính nàng cũng bị lừa, cơ hồ hiểu lầm mũi tên kia là nhắm vào Tiểu Thiên Diệp....

Nhưng việc ngoài ý muốn vẫn có, Hạ Lan Đồ thật không thể ngờ Tiểu Thiên Diệp lại không ăn không uống canh giữ bên người Âu Dương Noãn bảy ngày bảy đêm. Nếu không phải vì ngất xỉu bị Tiểu Lăng

Phong mạnh mẽ kéo đi thì hắn còn có thể vẫn không ngu canh ở đó.

Sau đó Tiểu Lăng Phong lại mạnh mẽ hạ táng Âu Dương Noãn. Lúc này Hạ Lan Đồ đã sớm dùng một nữ thi có tướng mạo, dáng người xấp xỉ Âu Dương Noãn, lại được dịch dung đã chuẩn bị tốt từ trước trao đổi.

Sau hắn lại cho Âu Dương Noãn dùng thuốc giải, khí huyết liền ổn định. Hạ Lan Đồ lúc này mới phái người đem nàng ra khỏi thành.

Ngày hôm sau, khi Tiểu Thiên Diệp tỉnh lại điều đầu tiên hắn làm chính là tìm Âu Dương Noãn. Lúc hắn đang khắp nơi tìm kiếm mà không thấy thì cả người giống như một con sư tử nổi điên, thấy người nào cũng bắt lại hỏi, nếu nói không biết liền sẽ đánh. Cuối cùng một thị vệ không có cách nào khác chỉ đành nói rõ tình hình thực tế.

Tiểu Thiên Diệp vừa nghe, hai mắt liền bốc hỏa, sai người truyền Tiểu Lăng Phong đến. Vừa thấy người đến liền mắng: “Người chẳng qua chỉ là một vương gia, ai cho ngươi lá gan đó? Người cút, ta không bao giờ muốn gặp ngươi nữa. Người cút ra khỏi cung cho ta!”

Tiểu Lăng Phong không biết hoàng đế nói thật hay giả, chỉ ngây ngốc đứng đó. Tiểu Thiên Diệp nóng nảy, rút bội kiếm chém lung tung về hướng hắn. Lúc này hắn mới biết hoàng đế nói thật, liền hoảng hốt xuất cung.

Tiểu Thiên Diệp chống kiếm càng không ngừng thở, bỗng nhiên chỉ hướng thị vệ: “Nàng đang ở đâu?”

Hộ vệ run thanh nói: “Hoàng thượng....nương nương được mai táng trong nghĩa trang. Phúc vương hạ lệnh, bọn nô tài tự tay làm, không sai được!”

Tiểu Thiên Diệp tự mình dẫn một đội nhân mã đi đến nghĩa trang Tây Giao. Nơi đó quả nhiên nổi lên một gò đất mới, bên trên không có dấu hiệu gì.

Hắn sừng sốt: “Ở đây?”

Thấy bọn thị vệ gật đầu, hắn không khỏi tức giận: “Nàng căn bản không chết, vậy mà các người lại mai táng nàng, không phải muốn nàng ghen chết sao? Mau! Mau đào lên!”

Bọn thị vệ không dám không làm, ba chân bốn cẳng đào lên. Chỉ chốc lát sau đã thấy quan tài lộ ra dưới lớp đất. Tiểu Thiên Diệp vội vàng nhảy xuống, mở nắp quan tài ra.

"Noãn Nhi, nàng đừng sợ! Ta sẽ cứu nàng, lập tức sẽ không sao nữa! Noãn Nhi!"

Rất nhanh, thanh âm bức thiết của hắn liền chuyển sang thô lương: “Không phải nàng!”

Bên trong quan tài là một nữ tử có dung mạo tựa Âu Dương Noãn. Nhưng điều đó không thể nào qua được ánh mắt Tiểu Thiên Diệp.

Hắn lớn tiếng kêu: “Phong tỏa cửa thành, đuổi theo! Lập tức phải mang được người trở về!”

Rời khỏi đô thành Nam Chiếu, đoàn người đi nhanh, trước mắt đã là biên cảnh. Lại không biết vì sao trời nổi gió đổ mưa, trời đất tối đen, đường lầy lội, căn bản không nhìn rõ phương hướng.

Đến giờ tuất, sắc trời đã tối hoàn toàn, thật sự không có cách nào đi tiếp. Hạ Lan Đồ liền hạ lệnh nghỉ ngơi ngay tại chỗ. Hạ Lan Đồ lấy

lượng khô đã chuẩn bị sẵn ra, trước hết đưa cho Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn nhận lấy, vừa muốn hỏi chuyện rõ ràng bọn họ là ai, từ chỗ nào đến, vì sao lại dẫn nàng đến đây thì hần lại đột nhiên nói: “Không cần đốt lửa!”

Tùy tùng đang đốt lửa bên kia nghe vậy liền phát hoảng, vội vàng dập tắt lửa.

"Làm sao vậy?" Âu Dương Noãn không hiểu hỏi.

“Ở đây đã gần tới biên cảnh, lại còn dưới mí mắt đối phương. Nếu đốt lửa dụ bọn họ đến thì thật sự rất nguy hiểm!” Hạ Lan Đồ trầm giọng giải thích.

Âu Dương Noãn gật gật đầu, không thể tưởng tượng được người trước mắt này còn có kiến thức như vậy. Chỉ là nàng càng nghi hoặc, mình cùng người kia rốt cuộc có quan hệ gì?

Buổi tối thực yên tĩnh, bầu trời như buông xuống. Vừa mới đổ mưa, mây đen chưa kịp tán đi thế nhưng trên trời lại xuất hiện một vì sao, giống như vừa được nước mưa gột rửa, sáng ngời ôn nhu.

Âu Dương Noãn ngồi trên đám cỏ còn vương nước, lấy lương khô ra ăn. Đột nhiên có một bàn tay vươn qua, đưa cho nàng túi nước.

Âu Dương Noãn nhận lấy, rầu rĩ nói một câu cảm ơn. Hạ Lan Đồ không nói nhiều, thế nhưng lại cũng ngồi xuống giống như nàng.

Lúc này, đột nhiên nghe thấy con ngựa bên cạnh hí vang.

“Nó làm sao vậy?” Âu Dương Noãn không hiểu quay đầu nhìn Hạ Lan Đồ.

Sắc mặt Hạ Lan Đồ lại ngưng trọng, lúc này một tùy tùng phụ trách trực đêm chạy tới: “Chủ tử, xa xa truyền đến tiếng vó ngựa, người đến tựa hồ không ít!”

“Có phải là người qua đường hay không?”

Âu Dương Noãn tận lực nghĩ theo hướng tích cực nhưng đáy lòng lại đột nhiên nổi lên một trận bất an.

"Không có khả năng! Mệnh lệnh mọi người bỏ lại xe ngựa, lập tức lên ngựa!"

Sau khi Hạ Lan Đồ lên ngựa, Âu Dương Noãn vẫn đứng tại chỗ không biết mình nên tìm một con ngựa khác hay vẫn là thế nào thì đột nhiên Hạ Lan Đồ đỡ nàng lên cùng một ngựa với hắn.

Lần này Kim Ngô vệ tổn thất gần một nửa, khi đi có một trăm năm mươi người cuối cùng chỉ còn lại gần một trăm người. Bọn họ cũng ào ào lên ngựa, đoàn người phóng chạy như điên.

Nếu có chỗ trốn bọn họ cũng không đến mức hoảng hốt bỏ chạy như vậy. Nhưng cố tình nơi này lại là mặt cỏ mênh mông vô bờ, căn bản không có chỗ ẩn thân.

Nếu thật sự là người Nam Chiếu võ trang hạng nặng, bọn họ không thể cùng đối phương cứng đối cứng, đây mới chính là nguyên nhân Hạ Lan Đồ đưa ra quyết định này.

Bởi vì nguy hiểm tới gần mà tim Âu Dương Noãn đập mạnh, gió thổi tóc nàng tung bay. Bọn họ bỏ chạy không bao lâu chợt nghe thấy tiếng vó ngựa ầm ầm phía sau.

Nhân mã của đối phương hiển nhiên đã vượt xa suy nghĩ của nàng. Âu Dương Noãn ý thức được, uy hiếp sống chết đang cách bọn họ càng lúc càng gần....

"Chủ tử, ngài đi trước đi, bọn thuộc hạ cản phía sau!" Kim Ngô vệ gần nhất giục ngựa, quay lại phía sau.

Hạ Lan Đồ cắn răng gật đầu mang theo Âu Dương Noãn đi trước. Giống như cung đã rời tên, phi ngựa chạy như bay trong bóng đêm không nhìn thấy phương hướng.

"Phía sau có bao nhiêu người?" Âu Dương Noãn vội vàng hỏi.

Hạ Lan Đồ trầm mặc một chút, thanh âm trong gió có chút mơ hồ nhưng lại nói ra đáp án khiến Âu Dương Noãn không khỏi kinh hãi: "Mấy ngàn kỵ binh!"

Âu Dương Noãn nhịn không được quay đầu nhìn những truy binh này. Bọn họ đã đuổi đến thật sự rất gần, tiếng vó ngựa cơ hồ đã ngay bên tai, thanh thế kinh người khiến người ta sợ hãi.

Phía sau truyền đến tiếng chém giết, Kim Ngô vệ Hạ Lan Đồ mang đến hiển nhiên đã vọt vào trận doanh của địch. Gần trăm người này đều là một chọi mười nhưng người đối phương mang đến thật sự rất nhiều, bọn họ căn bản không cản được bao lâu.

Như vậy những người này căn bản là đi chết, trong lòng Âu Dương Noãn không khỏi cảm thấy khó chịu. Mà lúc này ngựa không thể dừng lại, bằng không nàng lại phải chịu sống những ngày giam cầm.

Tuy rằng Hạ Lan Đồ có hướng nàng giải thích nguyên nhân nhưng nàng tự đứng đối với người này sinh ra một loại tín nhiệm. Nàng không biết đây có phải là vì trước kia Hạ Lan Đồ cũng từng mang

nàng chạy trốn khỏi sự truy đuổi?

Không biết chạy bao lâu, sắc trời đã dần sáng lên. Kim Ngô vệ ngăn cản được một lúc liền bị bọn kỵ binh kia triệt để bao vây.

Hạ Lan Đồ không nghe không thấy, càng thúc ngựa không ngừng chạy về phía trước. Thanh âm phía sau càng lúc càng lớn, thế tới rất rào. Âu Dương Noãn quay đầu lại nhìn chỉ thấy một mảnh hàn quang lợi hại.

Trong người Âu Dương Noãn một trần hàn khí xẹt qua, cũng không biết là do lạnh hay vẫn là do quá mức sợ hãi.

Nàng lần đầu tiên cảm thấy mình cách cái chết gần đến như vậy. Trong nháy mắt nàng lại cảm giác được một giọt mồ hôi chảy vào trong mắt mình, nóng bừng khiến người ta đau đớn.

Sáng sớm là khoảng thời gian lạnh nhất, gió lại lớn khiến càng lạnh hơn. Âu Dương Noãn chỉ cảm thấy cả người run run.

Đột nhiên thân thể nàng chặt chẽ kéo vào lòng Hạ Lan Đồ: “Ngồi chắc!”

Mắt thấy bọn họ đơn thương độc mã sẽ lâm vào tuyệt vọng thì đột nhiên nhìn thấy một đoàn quân phía trước.

“Là bọn họ đến!” Âu Dương Noãn kinh hô, máu toàn thân giống như dồn hết lên mắt.

Hạ Lan Đồ lúc này mới thở ra một hơi: "Không, là người của chúng ta! Người nhìn lá cờ kia đi!"

Âu Dương Noãn nhìn quân kỳ, không biết vì sao bởi vì một câu của

Hạ Lan Đồ mà trong lòng nàng được thả lỏng.

Đoàn quân kia là sớm đã ở đây chờ Hạ Lan Đồ đến, hiển nhiên không nghĩ rằng phía sau hai người còn có truy binh.

Hạ Lan Đồ đi sâu vào trong đoàn quân mới vội vàng dừng lại.

"Phía sau có tám ngàn kỵ binh, các người tổng cộng đến đây bao nhiêu người?" Hạ Lan Đồ lớn tiếng hỏi.

Một tướng quân tuổi còn trẻ tuổi lãnh giục ngựa đi đến: "Hai ngàn người!"

"Tỷ tỷ!" Thấy Âu Dương Noãn hấn cao giọng kêu, cơ hồ là cao hứng phấn chấn.

Âu Dương Noãn ngẩn ra, hoàn toàn không nghĩ tướng quân tuổi trẻ tuổi này sẽ đột nhiên chạy tới, giống như là thấy thân nhân thất lạc nhiều năm.

"Thời gian cấp bách, đợi lát nữa rồi nói sau!"

Một tay Hạ Lan Đồ đỡ Âu Dương Noãn xuống ngựa: "Âu Dương thiếu tướng quân, giao cho người!"

"Tỷ tỷ, tỷ ngồi sau đệ!" Âu Dương Tước vươn tay đỡ lấy Âu Dương Noãn lên ngựa, để nàng ngồi phía sau.

Âu Dương Noãn hoàn toàn không biết phải phản ứng như thế nào. Nàng chỉ cảm thấy thiếu tướng quân tuổi này rất quen thuộc.

Nhưng nàng rõ ràng chưa từng gặp qua hấn, hấn lại còn gọi nàng tỷ tỷ, còn là giọng điệu thân thiết như vậy....

Đoàn quân này kỷ luật nghiêm ngặt, tuy rằng ngoài ý muốn nghênh địch nhưng đội ngũ vẫn chỉnh tề.

Sau khi nhận được mệnh lệnh triển khai, ngoài trừ tiếng vó ngựa thì không hề nghe thấy một tiếng rì rào nói chuyện, thậm chí cả một tiếng ho khan cũng không có, an tĩnh đến đáng sợ.

Âu Dương Noãn lại ẩn ẩn cảm thấy lo lắng, đoàn quân này tuy rằng huấn luyện có tổ chức nhưng binh lực của Nam Chiếu hơn xa, bọn họ thực sự có khả năng thắng sao?

Tiểu Thiên Diệp bên kia đã mang theo tám ngàn kỵ binh đuổi đến.

Âu Dương Tước lớn tiếng nói: "Lập tức phá vây, nếu phá vây bất thành, liền toàn lực nghênh chiến, đến chết không rời!"

Âu Dương Noãn cảm thấy trái tim từng đợt nóng lên, chưa bao giờ gặp cảnh tượng hai quân đối chọi kỳ dị này.

Rõ ràng là song phương đều vận sức chờ phát động nhưng lại an tĩnh đến đòi mạng, ngay cả thanh âm chim ưng vỗ cánh bay trên trời cũng đều có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Nàng thậm chí còn nghe được thanh âm trái tim mình mãnh liệt nhảy lên.

Âu Dương Tước phía trước hiển nhiên cũng đã nhận ra thân thể nàng có chút cứng ngắc liền thấp giọng an ủi: "Tỷ tỷ yên tâm! Quân của Nhiếp chính vương mỗi người đều có thể lấy một chọi mười, lấy mười địch trăm, đương nhiên có thể bảo vệ chúng ta phá vây!"

"Nếu phá vây thất bại, cũng chẳng qua chỉ là tử chiến, vì nước tận

trung, chết cũng không tiếc! Đệ nhất định có thể mang tỷ bình an rời đi!”

Ba chữ Nhiếp chính vương này giống như gọi lại tình cảm ẩn sâu trong nội tâm nàng đã lâu khiến nàng cảm thấy tư vị vừa đau đớn vừa thống khổ nhưng cũng rất an bình.

“Trả nàng lại cho ta!”

Tiểu Thiên Diệp bên kia lớn tiếng hô, trên mặt tràn đầy phẫn nộ. Hắn nhìn ra bên này thề sống chết chống cự, triệt để mất đi kiên nhẫn.

Âu Dương Tước cười lạnh, nhưng không đáp lời. Tay giơ cao lên, làm ra thủ thế tấn công.

Tiểu Thiên Diệp giận dữ: "Bắn tên!"

Lập tức hàng trăm mũi tên đều đồng loạt bắn ra, thẳng hướng quân đội Đại Lịch.

Dưới chân Hạ Lan Đồ mãnh giáp bụng ngựa, huy đao tạt trảm, đem mũi tên đang hướng đến chính mình bay tới. Đại bộ phận mũi tên bay về phía hắn đều rơi vào khoảng không.

Đợt thứ nhất vừa xong, đợt thứ hai đã lại bay tới.

Hai mắt Âu Dương Noãn nhìn chăm chú vào trận địa của Tiểu Thiên Diệp. Khi mưa tên bắn ra, trong lòng nàng cũng thập phần phức tạp.

Nàng cùng Tiểu Thiên Diệp liên lụy quá sâu, đã quá sâu rồi....Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, vì sao nàng nghĩ thế nào cũng không nhớ ra?

Âu Dương Tước vì bảo vệ Âu Dương Noãn mà vẫn chưa trực tiếp nghênh địch, ngược lại chỉ ở sau đội ngũ, cũng bởi vậy mà Âu Dương Noãn có thể nhìn thấy rõ tiền phương.

Lúc này mặt trời đã lên cao, tiếng chém giết, thanh âm hò hét đang hỗn loạn thành một mảnh. Đến cuối cùng nàng cơ hồ không phân biệt rõ rốt cuộc ai là người của mình, ai là địch nhân. Nàng chỉ nhìn thấy ngọn cờ cao cao tung bay trong gió.

Chẳng qua là Âu Dương Noãn hiển nhiên đã xem nhẹ lực lượng đáng sợ của quân Đại Lịch, chỉ vào lúc này đối nghịch cùng quân Nam Chiếu nàng mới sâu sắc cảm nhận được.

Lực lượng của bọn họ tuy thua xa không kịp đối phương nhưng vẫn không sợ hãi chút nào. Sau khi nhận mệnh lệnh lợi dụng thế vạn quân lôi đình hướng đội quân Nam Chiếu.

Dưới bố trí của Hạ Lan Đồ bọn họ chia làm ba đợt thay nhau hướng đối phương phát động tấn công, căn bản không giống như đang phá vây mà là đang đi liều mạng.

Trận tập kích thứ nhất qua đi, nhóm binh lính đầu tiên lập tức ghìm ngựa lui ra phía sau, nhóm thứ hai lướt qua bọn họ, đánh về trận địa của địch.

Sau khi nhóm thứ hai tiến công, lại đến nhóm thứ ba, sau đó lại lặp lại nhóm thứ nhất. Cứ tuần hoàn như thế, hai ngàn người lại thành thạo đối kháng với quân địch đông gấp ba lần mình.

Đoàn binh đối kháng một hồi như vậy, huyết nhục vấy ra, chết vô số. Tiểu Thiên Diệp lại cũng không có ý buông tha, hẳn là Nam Chiếu hoàng đế, trong lúc vội vàng chỉ dẫn theo tám ngàn người.

Hiện tại chẳng những đơn thương độc mã mạo hiểm mà thậm chí còn lao lên phía trước, trầm ổn chỉ huy binh lính. Mũi tên bay qua người hắn cũng không hề nhăn mặt nhíu mày.

Chiến trường giết địch, hăng hái chiến đấu đẫm máu, huyết nhục văng khắp nơi. Những thứ đó đối với Âu Dương Noãn mà nói quả thực là ác mộng cả đời, nàng căn bản không thể nhận, cũng không muốn nhìn, chỉ có thể gắt gao nhắm mắt lại không nhìn tới, không nghe tới.

Hạ Lan Đồ quay đầu lớn tiếng nói: “Mang nàng rời đi!”

Âu Dương Tước cắn răng, phóng ngựa hướng biên cảnh phía sau chạy như bay.

Không biết vì sao Âu Dương Noãn chung quy vẫn quay đầu nhìn thoáng qua, lại nhìn thấy Tiểu Thiên Diệp đột nhiên quát to một tiếng rồi từ trên ngựa ngã xuống.

Âu Dương Noãn ngẩn ra, cơ hồ muốn Âu Dương Tước lập tức dừng lại. Hắn có tâm bệnh, lúc này thế nhưng lại đột nhiên phát bệnh.

Nhưng Âu Dương Tước vẫn thúc ngựa dẫn nàng rời đi, dần dần bóng dáng Tiểu Thiên Diệp bị bao phủ trong đám người, cuối cùng không còn nhìn thấy nữa....

Lúc Hạ Lan Đồ trở lại quân doanh, tìm xung quanh vẫn không thấy bóng dáng của Âu Dương Noãn. Hắn liền túm lấy cổ áo Âu Dương Tước: “Người đâu?”

Âu Dương Tước chính là nhàn nhạt nói: "Ta đã phái người đưa tỷ tỷ đến nơi an toàn!"

“Ta đã hao hết tâm tư mang nàng về là muốn để bọn họ gặp mặt. Người dựa vào gì để làm như vậy?”

“Chỉ bằng vào việc hắn có lỗi với tỷ tỷ của ta!”

Âu Dương Tước không chút nào thoái nhượng, khí thế trên người không mấy may bị ảnh hưởng bởi một thân sát khí của Hạ Lan Đồ.

Hạ Lan Đồ suy sụp buông lỏng tay: “Người...”

Hắn không biết nói gì, Âu Dương Noãn cùng Tiểu Trọng Hoa khúc mắc quá sâu, người ngoài căn bản không có cách nào xen vào.

Âu Dương Noãn được đưa đến biệt viện Giang Nam, nơi đó có được tuyền mà Âu Dương Noãn đã phải tốn rất nhiều tâm tư mới tìm được, ở đó cũng có người đang chờ nàng.

Bởi vì không còn dùng thuốc nữa nên trí nhớ của Âu Dương Noãn cũng dần phục hồi. Mà cùng đại công chúa gặp mặt cũng làm cho nàng nhớ lại nhiều điều.

Đương nhiên nàng sẽ không bài xích an bài như vậy bởi vì đại công chúa mang Niệm Nhi đến. Sinh mệnh nho nhỏ này, cơ hồ là lần đầu tiên nhìn thấy nàng đã liền chắc chắn đây là đứa nhỏ của mình, là nàng từng dùng hết cả tính mạng để sinh hạ.

“Hạ Gia Trang đã sợ tội tự sát!” Đại công chúa nói với Âu Dương Noãn.

Mà Âu Dương Noãn cũng chỉ gật gật đầu, không mấy để ý. Hết thảy đều là Tiểu Thiên Diệp an bài, không phải Hạ Gia Trang thì cũng sẽ là người khác.

Tỷ như Nhữ Nương, về sau bọn họ mới tra ra được Nhữ Nương chính là nội ứng duy nhất còn sót lại mà Tần vương an bài trong cung, về sau làm việc cho Tiểu Thiên Diệp.

Lại nhìn thấy Hồng Ngọc, Xương Bồ cùng Phương mama, Âu Dương Noãn cảm giác dường như đã qua mấy đời. Cũng may tất cả mọi người đều rất ăn ý, đối với phụ thân của đứa nhỏ, nay cũng chính là Nhiếp chính vương Tiểu Trọng Hoa luôn ngậm miệng không nhắc.

Âu Dương Noãn tuy rằng sớm đã nhớ tới hần nhưng bọn họ không nhắc nàng liền cũng không muốn biết. Trong suy nghĩ của nàng, có khả năng qua một năm nữa Tiểu Trọng Hoa sẽ tìm được một người mới, có đứa nhỏ của mình, sẽ không còn nhớ tới vị thê tử đã qua đời này nữa.

Một khi đã như vậy nàng cần gì phải hỏi tới nữa! Tuy rằng đã chậm rãi khôi phục trí nhớ nhưng đã không còn yêu hận mãnh liệt như vậy nữa....Đây cũng không biết rốt cuộc là chuyện tốt hay vẫn là chuyện xấu.

Cuộc sống ở Giang Nam rất bình yên, nhàn nhã, không có bất luận kẻ nào quấy rầy. Lúc đầu nàng còn có chút không quen, từ từ nàng lại cảm thấy thích nơi này.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã được ba năm.

“Mẫu thân! Mẫu thân! Ôm! Ôm!”

Khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn vẫn còn vương nước mắt của Niệm Nhi gục trên người Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn vội vàng ôm lấy hần: "Làm sao vậy?"

Đứa nhỏ ba tuổi không ngừng cọ vào cổ nàng, hốc mắt hồng hồng, nhỏ giọng khóc nức nở vài tiếng, không chịu ngẩng đầu lên.

Âu Dương Noãn bồng chốc mềm lòng, một tay ôm hắn, một tay vuốt vuốt đầu nhỏ của hắn, kiên nhẫn dỗ: “Làm sao vậy? Ngã sao?”

“Không phải!”

Tiểu nam hài rất biết chuyện ngẩng đầu lên, che mặt tính giấu nước mắt, ở trên mặt nàng hôn một cái: “Con nhớ người!”

Âu Dương Noãn khẽ cười nói: "Phải không? Nếu không phải bị người ta khi dễ, làm sao có thể khóc đến như vậy? Thế nào? Có người nào lại nói cái gì sao?”

Tiểu nam hài khóc một chút hốc mắt lại liền đỏ hồng lên, đôi mắt trắng đen rõ ràng chớp chớp, hai giọt nước mắt liền rơi xuống.

“Hức hức....Dì Hồng cùng con đi trên đường, bên ngoài người ta nói bậy về mẹ! Bọn họ đều là người xấu....”

Âu Dương Noãn sừng sốt một chút, sau đó sống mũi có chút cay cay. Nàng mỉm cười, hơi vỗ vỗ lưng đứa nhỏ: “Đừng lo, mẫu thân rất tốt. Bọn họ nói vậy thì sao?”

Nàng luôn ru rú trong nhà, đại công chúa cũng chỉ ở đây nửa năm liền không thể không về.

Người ngoài không biết thân thế của nàng, chỉ biết nàng là một quý nhân đến từ kinh đô. Lúc đầu có kính sợ nhưng lâu ngày nhìn một nữ nhân trẻ tuổi mỹ mạo lại không có một nam nhân nào. Cố tình nàng lại mang theo một tiểu hài tử, trong giới quý tộc liền bắt đầu đồn đại.

Âu Dương Noãn đương nhiên không quan tâm nhưng đối với một tiểu hài tử như Niệm Nhi mà nói cũng không thể mãi đóng cửa không cho hấn ra ngoài.

Niệm Nhi lau nước mắt, bởi vì quá mức kích động mà khuôn mặt đẹp đẽ cũng đỏ bừng lên: “Niệm Nhi không có phụ thân sao?”

Nghe vậy Âu Dương Noãn liền sững sốt, không biết nghĩ tới cái gì mà hơi hơi xuất thần.

Niệm Nhi cọ cọ vào cổ nàng, tội nghiệp nói: “Phụ thân thực sự không cần chúng ta sao?”

Thắc mắc của tiểu hài tử, từng cái từng cái khiến Âu Dương Noãn nhất thời không biết nên trả lời thế nào liền chỉ cười cười vỗ vỗ đầu hấn.

Đứa nhỏ này rất đáng yêu, nhu thuận mềm mại, mặt mày thanh tú, ánh mắt thật to trắng đen rõ ràng làm người ta vừa nhìn liền yêu, không đành lòng tổn thương hấn.

"Tiểu thiếu gia, kinh đô có lễ vật tặng cho ngài!"

Hồng Ngọc đi vào, thấy một màn này liền mang ra một cái hộp nhỏ. Tiểu Niệm nhất thời quên mất thương tâm, nhoáng một cái đã chạy đến.

Hồng Ngọc vội vàng chạy qua đỡ, thuận tiện giúp hấn vỗ vỗ bụi đất trên quần áo.

“Ngài xem, đây đều là đồ chơi mới nhất đấy!”

Làm đồ chơi cho trẻ con, đều mất tâm tư. Tinh xảo hơn nữa đều dùng ngọc thạch giá trị xa xỉ chế thành.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua liền cười nói: “Biểu tỷ thật sự là lo lắng rồi!”

“Thái hậu nương nương cũng là do nhớ thương tiểu thư, còn gửi thư thúc giục nhiều lần. Tiểu thư....có phải nên xem lúc nào thì nên trở lại?” Hồng Ngọc hỏi dò.

Đúng vậy, hai năm trước hoàng đế đã băng hà, Hoàng thái tôn đăng cơ, biểu tỷ hiện tại đã là thái hậu. Nhưng....

Âu Dương Noãn cười lắc đầu: “Về sau rồi nói!”

Đang nói, Niệm Nhi liền đem đồ chơi gỗ leng keng.

Âu Dương Noãn mỉm cười, nhìn thời tiết bên ngoài tốt liền nói: “Ngày mai mang Niệm Nhi đi chơi!”

Nàng nhìn Hồng Ngọc, bổ sung một câu: “Chúng ta cùng đi!”

Tiểu thư nguyện ý xuất môn? Hồng Ngọc giật nảy mình, lập tức vui mừng.

Trên đường náo nhiệt phồn hoa, người đến người đi, cũng không quá chật chội. Âu Dương Noãn không ngồi xe ngựa, chỉ che mặt nắm tay Niệm Nhi đi cùng Hồng Ngọc và Xương Bô.

Đương nhiên nàng cũng biết đại công chúa luôn phái ám vệ bảo vệ xung quanh, tùy thời tùy chỗ đều bảo vệ các nàng không bị người ngoài quấy nhiễu.

Vài năm gần đây Âu Dương Noãn rất ít khi cười, chỉ có khi gần Niệm Nhi nàng mới thường xuyên cười. Cuộc sống của nàng bình yên trôi qua ba năm, không lục đục, không có ám tiến, không phải đề phòng trước sau. Cuộc sống như vậy, hạnh phúc mỹ mãn, hòa bình yên ổn.

Âu Dương Noãn ngửa đầu nhìn mặt trời trên cao, có chút chói mắt.

Âu Dương Noãn luôn thành thạo trước mặt người khác sớm đã biến mất. Nàng thấy rất tốt, cuộc sống mới này thực sự rất tốt. Mà cái người không nên nhớ tới kia, sớm đã triệt để biến mất trong sinh mệnh của nàng.

Mặc dù có lúc sẽ tịch mịch nhưng phần lớn thời gian nàng cảm thấy mình may mắn vì còn có thể sống sót. Ông trời lại còn ưu ái mang Niệm Nhi đến bên cạnh nàng.

"Nương! Nơi đó thật náo nhiệt, thật nhiều người. Bọn họ đang làm gì vậy?"

Âu Dương Noãn cười nói: "Muốn đi xem không?"

"Dạ!" Niệm Nhi gật đầu thật mạnh.

"Được! Chúng ta đi thôi!"

Niệm Nhi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói: "Con nắm tay người! Như vậy chúng ta liền sẽ không lạc nhau!"

Âu Dương Noãn giật mình, trong lòng ấm áp.

"Đi nhanh!"

Niệm Nhi khanh khách cười, lôi kéo tay Âu Dương Noãn chạy tới, có

chút nghiêng ngả lão đảo.

Hắn tuy rằng chạy nhanh nhưng dù sao chân vẫn còn nặng, Âu Dương Noãn chẳng qua chỉ cần bước dài một chút liền có thể đuổi kịp. Trong nháy mắt liền đã đến trong đám người.

“Ai nha! Đây là người nào a? Phô trương lớn như vậy!”

“Đúng vậy! Đúng vậy!”

Bên cạnh có người phụ họa, giọng điệu có chút ghen tị: “Sao ta lại không được sinh ra trong hoàng gia nhỉ? Thật hoành tráng. Chắc chắc....”

Đoàn người này thật lớn, lễ nhạc pháo cổ, chung cổ tề minh. Đại mã trắng, uy phong lẫm liệt, thần khí không phải dạng vừa.

“Đại mã này khí phái quá!”

Niệm Nhi hiển nhiên chưa từng thấy qua việc như vậy, hiển nhiên rất hưng phấn. Trái nhìn phải nhìn, cái đầu nhỏ đưa tới đưa lui như trống bỏi.

Âu Dương Noãn hiển nhiên không có tâm tình gì, ánh mắt dao động lại bỗng nhiên không nhìn thấy gì, thân thể chấn động mạnh.

“Ngài có khỏe không?”

Một giọng nữ ôn nhuận ngọt ngào. Tiểu Trọng Hoa nghe thanh âm đó liền quay đầu lại gật gật, ánh mắt trống rỗng mông lung không có tiêu cự.

“Không sao!”

Tiểu Trọng Hoa tuy rằng chỉ có thể nhìn được một bóng dáng mơ hồ nhưng thính lực hẳn lại càng ngày càng tốt. Là ai đang nói chuyện hẳn đều có thể mơ hồ nghe ra đại khái.

Chương 413: Đại kết cục (hạ 4)

Về phần đôi mắt Tiểu Trọng Hoa sớm đã không có bất kỳ mong chờ nào khác.

Sau khi mù, mọi thứ đều phải học lại từ đầu, đọc sách cưỡi ngựa, sinh hoạt hằng ngày hẳn đều từ từ học được. Hiện tại, hẳn rốt cục đã có thể tự làm hết.

Nhận được hai phong thư của Hạ Lan Đồ, trong thư nói thân thể Âu Dương Noãn đã phục hồi rất tốt. Chỉ là nàng không muốn trở về kinh đô.

Tiểu Trọng Hoa cười khổ, nàng là không muốn gặp lại hắn mà thôi. Chỉ cần biết được cuộc sống của nàng vẫn tốt là đủ rồi.

Tiểu Trọng Hoa an ủi chính mình, chỉ là không nhìn thấy mà thôi, chỉ là có chút cảm thấy cô đơn tĩnh mịch chút mà thôi. Chỉ là mỗi đêm trong lòng đều sẽ vướng bận đến một người khác mà thôi. Nhưng dù sao so với tin tức nàng đột ngột chết đi năm đó thì tốt hơn rất nhiều.

“Đại ca, có phải nên nghỉ ngơi một chút?”

Dung mạo của Mộ Hương Tuyết càng đẹp hơn lúc trước. Nhắc tay nghiêng đầu đều dịu dàng lay động lòng người, lại càng thêm phần quyến rũ. Mọi người vây quanh nhìn mà không khỏi phát ra từng đợt thanh âm cảm thán.

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa không biết nhìn nơi nào, nghe vậy liền khế

cười một tiếng nhưng lại không có ý dừng lại.

“Không cần! Ta sớm đã thành thói quen! Nếu người mệt mỏi liền hãy nghỉ ngơi một lát đi!”

Mộ Hương Tuyết thờ dài.

Qua ba năm điều trị, Tiểu Trọng Hoa cũng có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng người khác. Cho nên chỉ cần cho ngựa chạy chậm một chút thì đối với hắn mà nói không có gì đáng ngại.

Âu Dương Noãn xa xa nhìn Mộ Hương Tuyết bên cạnh Tiểu Trọng Hoa. Nàng nhàn nhạt lắc đầu, xoay người phân phó Hồng Ngọc: “Chúng ta đi thôi!”

Hồng Ngọc lau đi nước mắt không biết chảy ra từ khi nào, kiên định gật đầu: “Dạ!”

“Mẫu thân, người nhìn xem! Nhìn đại mã kia xem, màu trắng như tuyết, thật đẹp a!”

Tiểu oa nhi ba tuổi cơ hồ muốn bật dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn đỏ bừng, ánh mắt đen láy cũng phát ra ánh sáng lay động lòng người. Bàn tay nhỏ bé của hắn lôi kéo tay Âu Dương Noãn, nắm chặt tới nỗi dính đầy mồ hôi.

Âu Dương Noãn đã có chút thất thần, giống như không nghe thấy, thần sắc trên mặt cũng thanh lãnh hơn. Tựa hồ như nhớ tới cái gì, qua nửa ngày trên mặt lại nhiều hơn vẻ trào phúng.

Người vây xem càng lúc càng nhiều, trên đường cơ hồ có chút chật như nêm cối. Dân chúng tầm thường lại chưa từng thấy qua liền cũng ồn ào xông vào, lôi lôi kéo kéo, ai cũng đều dùng sức

rướn người lên.

Âu Dương Noãn vốn bảo vệ cho Niệm Nhi rất tốt, hơn nữa còn có Hồng Ngọc, Xương Bồ, căn bản sẽ không xảy ra chuyện gì. Ai ngờ đám người đột nhiên hỗn độn hơn, loáng thoáng nghe thấy có người kêu nói mau nhìn đại mỹ nhân.

Đám người phía sau bắt đầu xô xao hẫng lên, người đẩy ta kéo, không ai nhường ai. Âu Dương Noãn ần ần cảm thấy có gì đó không đúng, cúi đầu nhìn, Niệm Nhi luôn đi theo mình lại không thấy đâu.

"Niệm Nhi!"

Âu Dương Noãn nóng nảy, không biết nên làm thế nào cho phải:
"Niệm Nhi! Con ở đâu?"

Đám người người lôi ta kéo, đối với việc khó gặp này thì việc lạc mất một đứa nhỏ đối với bọn họ mà nói căn bản không được chú ý tới.

"Niệm Nhi! Con ở đâu?"

Âu Dương Noãn chưa từng gấp gáp như vậy, cảm thấy hoảng loạn kinh hãi chưa từng có.

Hồng Ngọc cùng Xương Bồ vội vàng bảo hộ vệ đi tìm nhưng người rất nhiều, chỉ một lát mà đã không thấy tăm hơi đứa nhỏ đâu.

"Hu hu hu hu....Mẫu thân...."

Ngay chính giữa đường cái, có một đứa nhỏ té lăn trên đất, tựa hồ như là bị đám người đẩy ra, bị đau lại không tìm thấy người nhà, bị dọa sợ nên hu hu khóc lớn.

Tiểu Trọng Hoa nghe ra không đúng, vội vàng ghìm trụ dây cương, nhảy xuống lưng ngựa.

Lập tức bên cạnh có người đỡ lấy hắn.

“Nhiếp Chính vương....”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì! Chỉ là một đứa trẻ bị đám đông đẩy ra. Không cần lo lắng, nô tài sẽ làm cho hắn rời đi, sẽ không chậm trễ hành trình!”

Tiểu Trọng Hoa nhàn nhạt ừ một tiếng, hơi hơi vươn tay nói: “Dìu ta qua!”

“Dạ!”

Người hầu dè dặt cẩn trọng dìu Tiểu Trọng Hoa đi qua. Mộ Hương Tuyết xa xa thấy không đúng, trong lòng hơi nghi hoặc liền cưỡi ngựa lại gần.

“Hu hu....Mẫu thân....Người ở đâu?” Trong lòng Niệm Nhi rất sợ hãi, không ngừng khóc.

“Sao ngươi lại ở đây một mình?”

Niệm Nhi bỗng nhiên ngừng khóc, hơi hơi ngẩng đầu lên liền thấy một thúc thúc tuổi trẻ nhưng vẻ mặt hơi có chút tái nhợt đang mỉm cười nhìn mình.

Là thúc thúc vừa rời cưỡi đại mã kia, Niệm Nhi kỳ quái nhìn hắn.

Không biết vì sao, trong lòng Tiểu Trọng Hoa dấy lên một loại cảm

giác quen thuộc dị thường. Lại cũng không biết nên nói là đã xảy ra chuyện gì: “Ngã đau sao?”

Niệm Nhi chăm chú nhìn, nhất thời thế nhưng quên mất đang khóc.

Tiểu Trọng Hoa cười cười, hơi vươn tay sờ đầu Niệm Nhi: “Đừng khóc, để ta cho người đi tìm phụ mẫu người!”

“Dạ!”

Niệm Nhi dùng sức gật đầu. Nhưng liếc mắt liền thấy Âu Dương Noãn đứng cách đó không xa liền vội vàng hân hoan nhảy nhót đứng lên nhào vào lòng nàng: “Mẫu thân!”

Âu Dương Noãn lại vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn nam nhân kia đang đứng dậy. Biểu cảm cực kỳ bình tĩnh, có chút cảm giác dường như đã qua mấy đời, lặng yên không nói gì.

Mộ Hương Tuyết bỗng chốc sợ ngây người nhìn một màn này. Âu Dương Noãn nhàn nhạt hướng nàng gật gật đầu, liền muốn lôi kéo Niệm Nhi rời đi.

Tiểu Trọng Hoa mắt không thể thấy, hắn chỉ có thể loáng thoáng nhìn ra hình dáng một lớn một nhỏ, còn lại vẫn là một mảnh trắng xóa.

Đối phương trầm mặc, hắn chỉ cảm thấy có chút kỳ quái. Trong tim, ở một nơi nào đó không biết vì sao lại đột nhiên hơi đau.

“Mẫu thân, sao người không nói lời nào?” Đứa nhỏ kia thiên chân hỏi.

Âu Dương Noãn cười nhẹ: “Chúng ta về thôi!”

Thanh âm này rất nhẹ, hiển nhiên nàng không muốn hấn phát hiện ra sự tồn tại của nàng.

Nhưng thính giác của Tiểu Trọng Hoa rất tốt, vừa nghe thanh âm này hấn chỉ cảm thấy trái tim mình gắt gao co rút lại, tiếp theo là khó chịu như bị kim đâm.

Thanh âm này...rõ ràng là....

Tiểu Trọng Hoa đau lòng cơ hồ không thể hô hấp.

Tiểu Trọng Hoa không thể tin nói: “Noãn Nhi? Có phải nàng không?”

Khi nói chuyện, hấn cũng không tự chủ được mà bước lên phía trước một bước.

Âu Dương Noãn cũng đã mang theo Niệm Nhi xoay người rời đi.

Tiểu Trọng Hoa nhanh chóng bước qua, lại đột nhiên vấp ngã, trong lòng đau nhức, trong miệng tanh ngọt. ‘Phốc’ một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Những người khác đều sợ hãi, Mộ Hương Tuyết lớn tiếng kêu tên Âu Dương Noãn nhưng nàng lại cứng rắn không quay đầu.

“Mẫu thân...”

Niệm Nhi nhìn gương mặt lạnh lùng của Âu Dương Noãn biết mẫu thân đang tức giận. Nhưng vì sao? Bởi vì hấn chạy lung tung sao?

“Noãn Nhi!”

Tiểu Trọng Hoa hô hấp không thông, trong miệng tanh ngọt, bước

chân đã hỗn độn nhưng vẫn miễn cưỡng giãy dụa đuổi theo.

Nhưng mắt hấn mù, trong lúc hoảng hốt đã đụng phải không ít người, một đường đuổi theo đúng là một thân chặt vật.

Người càng lúc càng nhiều, hấn rốt cuộc không có cách nào nhận ra hai bóng dáng mơ hồ đó đang ở đâu. Trước mắt chỉ còn lại một mảnh trắng xóa hỗn loạn.

Âu Dương Noãn không biết vì sao, nghe thanh âm như vậy, tim nàng lại cũng không đè nén được sự run run.

Ba năm, thời gian không quá dài nhưng cũng không ngắn, từng chỉ có oán hận, hận ý kia như phô thiên cái địa.

Nhưng hôm nay gặp lại, càng nhiều thêm không biết phải đối mặt thế nào. Âu Dương Noãn ôm chặt đứa nhỏ, bước chân nhanh hơn.

Niệm Nhi hoàn toàn không biết gì, chỉ ngây thơ nhìn mẫu thân.

Người đã rất nhiều, Tiểu Trọng Hoa cũng không còn đuổi theo nữa.

Vốn là muốn lập tức trở về nhưng Niệm Nhi lại thất vọng. Âu Dương Noãn liền nghĩ, đã là người lạ sao phải lo lắng đụng mặt. Cuối cùng dứt khoát để hấn tiếp tục chơi đùa.

Niệm Nhi dù sao vẫn chỉ là một tiểu hài tử, rất nhanh liền quên đi chuyện vừa rồi, một lát sau lại chui vào đám người xem náo nhiệt. Âu Dương Noãn cười lắc đầu, chậm rãi đi theo phía sau hấn.

Đi được một lúc, nhìn bóng lưng hấn chạy ngược chạy xuôi cũng có chút mệt mỏi, ngực lại có chút cảm giác phiền muộn. Vừa định mở miệng gọi hấn về nhà thì Hồng Ngọc cùng Xương Bồ lại đột nhiên đề

phòng nhìn phía trước.

Âu Dương Noãn có chút dờ khóc dờ cười nhìn vẻ mặt khẩn trương của hai người, nghi hoặc ngẩng đầu lên....một bóng dáng thon dài đang đứng trước mặt bọn họ.

Ánh mặt trời chiếu xuống dưới, chiếu lên khuôn mặt như ngọc của người kia mang lại chút cảm giác trong suốt tái nhợt. Trên má đã có chút đỏ ửng kỳ dị, nhất thời hẳn không có hành động gì.

Mãi đến khi người nọ cất bước về phía trước một bước, Xương Bồ bỗng nhiên nhảy dựng lên, giọng the thé: “Ngài....ngài bước tới làm cái gì?”

Cơ hồ là không cần chỉ dẫn Tiểu Trọng Hoa liền có thể nhận thấy được Âu Dương Noãn ở hướng nào.

Hắn mạnh mẽ ngăn chặn huyết khí quay cuồng trước ngực, nhưng giọng điệu lại rất bình thản: “Ta chỉ muốn nhìn nàng một chút!”

Xương Bồ liền thốt lên: “Là tới xem tiểu thư nhà chúng ta đã chết hay chưa sao?”

Tiểu Trọng Hoa giống như chấn động, tiện đà nhẹ nhàng thở dài, rồi lặng im không nói gì.

Âu Dương Noãn thản nhiên: “Xương Bồ, không được vô lễ!”

Xương Bồ ủy khuất nói: “Tiểu thư, ngài phải thật vất vả mới tìm được đường sống từ cõi chết a!”

Trong suy nghĩ của Xương Bồ thủy chung vẫn cảm thấy Tiểu Trọng Hoa bội bạc. Cho dù Hồng Ngọc đã giải thích hàng trăm ngàn lần

nàng cũng không thể hiểu được.

Âu Dương Noãn lạnh nhạt cười: "Nếu đã đến đây thì tới hàn xá ngồi một lát!"

Nói xong nàng cầm lấy tay Niệm Nhi, xoay người.

Lúc này Mộ Hương Tuyết đã chạy lên, nhìn tình hình này liền muốn giải thích. Nhưng cuối cùng chỉ đành nói: "Noãn Nhi tỷ tỷ, lúc này là Nhiếp chính vương muốn đưa ta về Cao Xương. Ta sẽ gả cho Cửu ca!"

Âu Dương Noãn ngăn ra, tựa hồ có chút ngoài ý muốn nhưng lại không hề biểu lộ ra ngoài. Không biết từ khi nào người Mộ Hương Tuyết ái mộ lại biến thành Mộ Hiên Viên? Hay vẫn chỉ là một hôn lễ chính trị?

Mộ Hương Tuyết theo bản năng muốn đến gần nhưng Xương Bồ lại làm mặt căm giận ngăn lại.

Dọc theo đường đi, Tiểu Trọng Hoa không còn kiên trì không cho ai dìu hần. Kim Lương liền một đường hộ tống hần tới biệt viện.

Đi đến cửa, Phương mama đã đứng sẵn, nhìn thấy nhiều người trở về mày hơi nhướng lên. Cũng không nói chuyện, chỉ là có chút lo lắng nhìn Âu Dương Noãn.

"Có khách đến, đi chuẩn bị chút rượu và thức ăn đi!"

Âu Dương Noãn ôn nhu phân phó xong lại quay sang nói với Tiểu Trọng Hoa và Mộ Hương Tuyết: "Hết thầy đều tùy ý, có gì cần cứ phân phó Phương mama!"

Tiểu Trọng Hoa chính là trầm mặc nửa ngày mới cười cười: “Ta đây muốn quấy rầy vài ngày!”

Âu Dương Noãn âm thầm thở dài, gật gật đầu sau đó liền xoay người mang theo Niệm Nhi rời đi.

Xương Bồ buồn buồn, vừa đi vừa nói: “Tiểu thư, Nhiếp chính vương có gì đặc biệt hơn người, đây là địa bàn của chúng ta, để bọn họ đi thôi!”

Âu Dương Noãn nhìn bầu trời dần âm đạm, nhàn nhạt nói: “Ta không để ý, người cần gì phải để trong lòng? Hắn ở lại cũng không bao lâu!”

“Nhưng, tiểu thư....”

Âu Dương Noãn yên lặng không cười: “Sao mà càng ngày càng lải nhải thế? Cần thận tương lai lại không gả được cho ai!”

“Hừ!” Xương Bồ mất hứng: “Nô tỳ chính là chán ghét vị công chúa hồ ly kia!”

Âu Dương Noãn cười lắc lắc đầu, ba năm nay nàng đã suy nghĩ rất nhiều, cũng từ từ phát hiện chỗ kỳ quái.

Tuy rằng người khác không nói với nàng cái gì nhưng nàng vẫn mơ hồ đoán được một chút. Tiểu Trọng Hoa chắc là vì an nguy của quốc gia nên mới bỏ rơi nàng. Hoặc là đây chính là một loại bảo vệ.

Nhưng đối với nàng mà nói loại bảo vệ này chính là một loại tổn thương. Một người bị bỏ rơi, nỗi thống khổ đó hẳn có thể hiểu được sao?

Hiện tại muốn nối lại tình xưa, nàng cũng đã không còn khí lực như

vậy nữa...

Nàng....đã thực sự cảm thấy quá mệt mỏi rồi. Cuộc sống như hiện tại, chăm sóc tốt Niệm Nhi, chăm sóc tốt bản thân, như vậy thật tốt!

Ánh nến nhẹ lay động, đêm đã khuya. Hồng Ngọc ôm Niệm Nhi xuống nghỉ ngơi, Âu Dương Noãn một mình ngồi trước bàn, suy nghĩ xuất thần.

Không biết Tiểu Trọng Hoa đến vì cái gì? Chẳng lẽ là vì muốn nói với nàng hẳn cùng Mộ Hương Tuyết không có quan hệ gì?

Âu Dương Noãn lặng lẽ thở dài, cười khổ lắc đầu. Quả nhiên là do nàng đã nghĩ quá nhiều, có lẽ bọn họ chỉ là tình cờ đi ngang qua.

Nàng đứng dậy thổi tắt nến, nằm trên giường nhưng không thể nào ngủ được. Bên ngoài tí tách, hình như là đã mưa, thanh âm trong đêm yên tĩnh phá lệ rõ ràng. Nàng mơ màng mãi đến khi trời gần sáng mới朦朦胧胧 ngủ.

Trong mơ hồ ẩn ẩn ngoài cửa nghe được thanh âm nói chuyện. Mở mắt thì sắc trời đã sáng.

Bên ngoài tiếng mưa rơi vẫn như đêm qua, từng giọt tí tách không ngừng, còn có người tận lực hạ giọng nói chuyện.

Âu Dương Noãn ở trong phòng nghe không rõ, nàng hướng ngoài cửa gọi: “Hồng Ngọc...”

“Dạ, tiểu thư!”

Hồng Ngọc đẩy cửa đi vào hầu hạ nàng rời giường.

Âu Dương Noãn cũng rất phối hợp, lại nhân tiện hỏi: “Ai ở bên ngoài?”

Hồng Ngọc đang trang điểm cho nàng, nhìn nhìn sắc mặt nàng mới cẩn thận nói: “Nhiếp chính vương sáng sớm đã mang thuốc bổ đến, nói là do thái y tốt nhất kinh đô kê, đối với thể chất hư hàn rất tốt. Thấy tiểu thư chưa tỉnh liền ở ngoài cửa, lại gặp Xương Bò, hình như là nổi lên tranh chấp....Hắn đứng nửa ngày, y phục trên người cũng bị mưa làm ướt...”

Âu Dương Noãn thở dài: "Cho hắn vào đi!"

“Dạ!”

Hồng Ngọc không nhin được mà mỉm cười. Âu Dương Noãn không tự chủ được lắc lắc đầu, hai nha đầu này mỗi người đều có suy nghĩ khác nhau, một thì liều mạng ngăn cản, một lại liều mạng tác hợp.

Chỉ chốc lát sau, cũng là Niệm Nhi sôi nổi vào trước, trong tay còn có một khối điểm tâm cắn dở.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua rồi nói: “Còn chưa dùng đồ ăn sáng, ai đưa con điểm tâm?”

Niệm Nhi cười hì hì nhìn nàng, lại hàm hồ nói: “Thúc thúc cho!”

Thúc thúc? Âu Dương Noãn lắc lắc đầu, đứa nhỏ này thật sự là....Bình thường nhìn thấy người lạ cũng không thân thiết như vậy, vậy mà nháy mắt đã kêu Tiểu Trọng Hoa là thúc thúc.

Xương Bò nhìn liền không thích liền cười ngọt ngào với Âu Dương Noãn: “Tiểu thư, hôm nay chúng ta xuất môn đi!”

Âu Dương Noãn nhìn nàng, cười lắc lắc đầu. Xương Bồ sợ mặt xuống, bị Hồng Ngọc thuận tay kéo ra ngoài, còn có Niệm Nhi đang vui vẻ ngồi cắn điểm tâm.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa. Âu Dương Noãn âm thầm thở dài, nên đến là tránh không khỏi: “Vào đi!”

Thân ảnh thon dài của Tiểu Trọng Hoa bước vào, Âu Dương Noãn chỉ vào ghế phía đối diện: “Mời ngồi!”

Tiểu Trọng Hoa thử thăm dò sờ soạng vách tường một chút, sau đó liền ngồi xuống.

Âu Dương Noãn nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn, trên tóc còn có chút ẩm ướt, hẳn là do lúc này đang mưa.

Nàng nhẹ nhàng thở dài, rót một chén trà nóng: “Có khỏe không?”

Hắn cũng không động, cứ như vậy gắt gao nhìn nàng. Thần sắc trên mặt có chút cổ quái, dường như là ưu thương: “Noãn Nhi, nàng hận ta sao?”

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cầm lấy chén trà khác nhấp một ngụm, ngón tay nhẹ miết thành chén, từ từ nói: “Không! Ai ta cũng không hận, cũng không trách ai!”

Tiểu Trọng Hoa nghe xong giống như chấn động, sắc mặt lại càng tái nhợt, môi có chút run run.

Âu Dương Noãn thấy ngón tay hắn dùng sức gắt gao cầm lấy mép bàn, trên mu bàn tay gân xanh cũng lộ ra. Đầu lại cúi thấp nhìn không rõ biểu cảm trên mặt, chỉ thấy hàng mi đen dày kia hơi run run, một đôi mắt gần như trống rỗng, có vẻ phá lệ yếu ớt.

Âu Dương Noãn bất đắc dĩ nhìn hắn, không lên tiếng.

“Nàng....có thể tha thứ cho ta không?” Thanh âm của Tiểu Trọng Hoa run run, có chút kích động khó có thể phát hiện.

Âu Dương Noãn hơi nhú mày, chỉ cảm thấy mệt mỏi: “Không có gì là không thể tha thứ!”

“VẬY...có thể cùng ta trở về?”

Trong lòng Âu Dương Noãn thở dài, nhàn nhạt chuyển đề tài: “Trọng Hoa! Đóa hoa xinh đẹp chỉ nở một lần, về sau liền sẽ héo tàn!”

Tiểu Trọng Hoa nghe vậy liền chấn động. Huyết sắc trên mặt trong phút chốc chuyển thành trắng bệch, hắn gắt gao nhắm mắt lại. Ngoài phòng gió lạnh thổi vào khiến căn phòng vốn lạnh lẽo nay lại càng thêm lạnh.

Chỉ chốc lát sau thanh âm của hắn lại chậm rãi vang lên. Trong thanh âm vốn trong trẻo đã có một loại mệt mỏi cùng suy yếu khó nói nên lời: “Mấy năm nay nàng chăm sóc rất tốt cho Niệm Nhi!”

Âu Dương Noãn nhàn nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt vẫn không biểu cảm như trước nhưng trong lòng lại hơi kinh ngạc cùng chua xót. Đáng tiếc lại không có một chút lưu luyến động lòng, mà chỉ có sự mệt mỏi vô chừng.

Nàng liếm liếm đôi môi khô khốc, nhàn nhạt nói: “Niệm Nhi là con ta, đó là tự nhiên!”

"Ta biết... Ta chỉ là muốn..."

Hắn muốn giải thích, Âu Dương Noãn hiểu được. Chỉ là nàng đã quá mệt mỏi, trải qua sinh tử nàng cơ hồ đã quên mọi chuyện, sao hiện tại lại phải nhớ lại giày vò bản thân?

"Tiểu Trọng Hoa... kỳ thực hiện tại giải thích đều đã không còn quan trọng. Ta không oán hận người, chỉ là duyên phận của chúng ta đã kết thúc từ lâu, người cũng đừng cưỡng cầu nữa. Ta tin, tương lai bên cạnh người nhất định tương lai sẽ có người còn tốt hơn ta xuất hiện!"

Tiểu Trọng Hoa không có nói tiếp, Âu Dương Noãn quay đầu đi, không đành lòng nhìn về mặt thống khổ của hắn.

Qua một thời gian rất dài, bọn họ cứ ngồi như vậy, đối diện không nói gì. Mãi đến khi trà cũng lạnh dần đi, hơn nửa ngày sau hắn mới sâu kín thở dài.

"Chỉ cần nàng sống tốt, ta sẽ không miễn cưỡng!"

Dứt lời hắn liền chậm rãi đi ra ngoài.

Đến trưa mưa dần nhỏ lại, trong không khí tràn ngập hơi nước. Hồng Ngọc không biết đã kéo Xương Bò đi đâu.

Âu Dương Noãn một mình đi vào trong sân, trời âm u, không khí vừa lạnh vừa ẩm thấp, dường như khiến cả xương cốt cũng thấm lạnh khiến người ta cực kỳ không thoải mái.

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng phủi đi bụi sương trên người, hướng hậu viện bước tới. Ở phía sau có một nơi độc lập, là đường dẫn tới ôn tuyền, dùng ngọc thạch để xây thành, lung linh đáng yêu, thập phần trân quý.

Âu Dương Noãn buông mái tóc dài, rồi ngâm cả người vào ôn tuyền. Trên người từng lỗ chân lông đều hoàn toàn giãn nở, rất thoải mái.

Ngâm mình trong nước ấm, tùy ý để những đợt nước mềm nhẹ vuốt ve thân thể, cả người đều cảm thấy áp áp dễ chịu, suy nghĩ dần bắt đầu đi xa, trong đầu thoải mái nhẹ nhõm.

Tắm xong liền cảm thấy thư thái hơn rất nhiều. Âu Dương Noãn chậm rãi đi về, lại không nghĩ rằng Mộ Hương Tuyết sớm đã đứng chờ ở cửa.

Nhìn thấy Âu Dương Noãn, Mộ Hương Tuyết liền nhẹ giọng nói: “Nhiếp chính vương, mắt ngài ấy không nhìn thấy!”

Âu Dương Noãn không nói gì, nàng đã nhận ra. Chỉ là nàng cảm thấy mọi chuyện đều nên có một kết thúc, vì sao còn phải truy vấn? Đây đều là nhân sinh của mỗi người...

“Ngài ấy là vì người, người biết không?”

Mộ Hương Tuyết không nhịn được mà muốn khóc nhưng cố gắng nhịn xuống: “Lúc đầu ta cảm thấy người vì sao lại gả cho nam nhân này, vừa lãnh khốc lại vừa vô tình, nửa điểm nhân tình đều không có. Nhưng về sau ta cảm thấy người đã làm đúng bởi vì hắn là một nam nhân rất tốt. Vì an toàn của người mà cam chịu ủy khuất, cam nguyện thừa nhận mọi chỉ trích oán hận!”

“Nhưng khi hắn quay lại người lại bị trúng độc, tính mạng nguy hiểm. Hắn vì muốn người sống lại, biết rõ tất cả đều là cái bẫy của Tiểu Thiên Diệp nhưng vẫn nguyện ý mang người đến Nam Chiếu để vu y cứu người. Nhưng bản thân hắn cũng uống máu kim điêu, chịu đựng thống khổ cắn xe tâm can, thậm chí ngay cả mắt cũng bị mù!”

“Ba năm nay cứ cách một đoạn thời gian hẳn lại ốm đau nằm giường, bởi vì đau đớn không chịu được! Noãn Nhi, người có biết hẳn làm mọi chuyện đều là vì người, người vì sao không chịu tha thứ cho hẳn? Cho dù hẳn làm sai cái gì cũng đều là vì người, đều là vì người a!”

Âu Dương Noãn nghe qua, liền cảm thấy giống như một trận gió xẹt qua bên tai. Nàng có thể nói gì đây?

Nàng thấy được, cũng nghe được chân tướng nhưng chân tướng này nàng tình nguyện không biết. Tổn thương lẫn nhau quá sâu, chẳng lẽ gấn bó âu yếm liền có thể sưởi ấm sao?

Nàng đã mất đi năng lực yêu người khác, cho dù ở lại bên cạnh hẳn thì cũng không còn tin tưởng chăm sóc hẳn.

Hẳn cần không phải là một thê tử mà hẳn phải tìm mọi cách bảo vệ mà là một nữ nhân có thể tự mình đảm đương mọi thứ. Nàng, thật sự là đã quá lao lực quá sức.

Mộ Hương Tuyết thất vọng rời đi, nàng không đợi câu trả lời của Âu Dương Noãn bởi vì chính Âu Dương Noãn không có cách nào trả lời nàng.

Âu Dương Noãn trở lại viện mình, lại nhìn thấy Tiểu Trọng Hoa đang chơi đùa cùng Niệm Nhi. Niệm Nhi đang leo lên người hẳn, rất thân cận vui vẻ.

Không biết vì sao, thấy một màn như vậy trong lòng nàng lại dâng lên chua xót, đau đớn. Nhưng nàng không muốn lúc này lại nói thêm cái gì.

Tiểu Trọng Hoa nhìn không thấy nàng, nhưng Niệm Nhi lại mở to hai

mắt, kỳ quái nói: “Mẫu thân!”

Âu Dương Noãn quay lưng mà đứng, luôn luôn đều không quay đầu. Nghe vậy cũng không nhin được mà nhẹ nhàng chấn động, sau đó liền rũ mắt xuống, gắt gao mím môi ngăn chặn hương vị chua xót.

"Noãn Nhi!"

Tiểu Trọng Hoa thở dài, dè dặt cẩn trọng đứng dậy muốn đi đến bên người cách hần không xa nhưng lại cũng chậm rãi ngừng lại, do dự không dám tiến lên.

Qua thật lâu, Âu Dương Noãn rốt cục nhàn nhạt ‘Uh’ một tiếng.

"Ta...."

“Không cần phải nói, ta vẫn tốt! Người trở về đi!”

Thanh âm của nàng rất bình thản, dường như nhìn thấu hết thảy, nhàn nhạt không gợn sóng.

Trong lòng Tiểu Trọng Hoa liền căng thẳng: “Noãn Nhi....”

Âu Dương Noãn khẽ cười một tiếng, trầm mặc một lát mới nói: “Niệm Nhi, đi thôi!”

Niệm Nhi nhìn Tiểu Trọng Hoa, lại nhìn Âu Dương Noãn: “Nhưng thúc thúc không nhìn thấy, để một mình ở trong này sao được?”

Trong lòng Tiểu Trọng Hoa được an ủi, nhìn Niệm Nhi hiểu chuyện như vậy chứng tỏ Noãn Nhi đã dạy dỗ rất tốt. Trong lòng hần không nhin được mà mềm mại.

“Đi thôi!” Âu Dương Noãn lại không chút do dự nói.

Niệm Nhi chung quy vẫn không dám không nghe lời, cuối cùng nhìn Tiểu Trọng Hoa nói tạm biệt rồi nghiêng ngả chạy lại Âu Dương Noãn. Âu Dương Noãn cầm tay hắn, gắt gao nắm chặt, lại im lặng rồi rời đi không hề quay đầu.

Tiểu Trọng Hoa mỉm cười, lại không có khí lực đuổi theo, thân thể dần mệt mỏi, thanh âm độc tố lan tràn cơ hồ muốn phá vỡ mạch máu, thập phần rõ ràng truyền vào tai. Chung quy vẫn không giữ nàng lại được sao?

Thân ảnh mơ hồ càng ngày càng nhỏ, dần dần rút cuộc hắn không còn nhìn thấy nữa. Hắn cắn chặt răng, bỗng nhiên co giật, ản ản nửa ngày, đầu gối rốt cục cũng mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất.

Một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, thấy Tiểu Trọng Hoa, đầu tiên là kinh ngạc a một tiếng sau đó liền vội vàng đỡ lấy hắn: “Đại ca...Đại ca....”

Mộ Hương Tuyết hiện tại đã là nghĩa muội của Tiểu Trọng Hoa. Đây là tạ lễ mà hắn báo đáp những hỗ trợ của nàng, có phần tạ lễ này có thể đảm bảo nàng được ngồi lên ngai vàng hoàng hậu Cao Xương.

Độc tố lại nhanh chóng len lỏi, Tiểu Trọng Hoa ản ản, trong mơ hồ nhìn người trước mặt, biết đó là Mộ Hương Tuyết nhưng lại không thể mở miệng nói chuyện. Đau đớn khó nhìn, gương mặt hắn đỏ bừng, mồ hôi lạnh cơ hồ đã thấm ướt áo bào hắn.

“Người đâu, mau tới a!” Mộ Hương Tuyết kinh hãi kêu lên.

Nghe thanh âm đó Niệm Nhi cũng không nhịn được mà quay đầu, lại phát hoảng: “Mẫu thân, thúc thúc hình như bị bệnh!”

Trước ngực Âu Dương Noãn căng thẳng, đột nhiên quay đầu lại, sắc mặt khế biến.

Tiểu Trọng Hoa cúi đầu hừ nhẹ một tiếng, trong lồng ngực bỗng nhiên co rút nhanh, dần dần toàn thân cũng bắt đầu co rút.

Mộ Hương Tuyết đột ngột gặp tình huống này, nhất thời không biết làm gì, chỉ có thể lớn tiếng kêu người.

Tiểu Trọng Hoa đã đau không thể tự chế, vừa rồi hấn đã mạnh mẽ áp chế, ai ngờ độc huyết một khi phát tác lại lợi hại như thế. Chẳng qua chỉ là một lúc mà lục phủ ngũ tạng như tan nát, cơ hồ muốn mất đi thần trí.

“Noãn Nhi...”

Hấn thì thào, nhìn phương hướng người nọ rời đi, mồ hôi đầm đìa dọc theo sườn mặt chảy xuống.

Mộ Hồng Tuyết cơ hồ muốn khóc lên. Nàng không biết nên nói cái gì, cũng không biết nên an ủi hấn như thế nào.

Chính là thấy Âu Dương Noãn phía đối diện, Tiểu Trọng Hoa lại không nhìn thấy liền cố ý nói: “Đã thống khổ như vậy, huynh cần gì phải cứu nàng? Hiện tại đã bị mù, cuộc sống như vậy chưa đủ thảm sao? Hay huynh muốn ép chết bản thân mới chịu?”

Tiểu Trọng Hoa cuộn tròn thân thể, trong miệng hừ hừ rên rỉ vài tiếng. Máu đen không ngừng dọc theo khóe miệng của hấn tràn ra, nhiễm đỏ cả y phục.

Thần trí Tiểu Trọng Hoa đã không rõ, trong miệng chỉ không ngừng

thì thảo nỉ non một cái tên. Mặc dù trong người đau đớn, nhưng đáy mắt hắn vẫn lưu lại bóng dáng người đó.

Âu Dương Noãn không tiếp tục do dự mà bước nhanh tới: “Bất luận thế nào, việc cấp bách là tìm đại phu đấy!”

Niệm Nhi lôi kéo vạt áo nàng, nhìn mà có chút sợ hãi, sắc mặt đỏ bừng không dám nói lời nào.

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Trọng Hoa, hắn đã đau đến mức không nói được gì. Thần trí tựa hồ cũng không còn rõ, chỉ có mồ hôi làm ướt vạt áo hắn.

“Đại phu sẽ tới ngay!”

Ngữ khí của Âu Dương Noãn bỗng nhiên mờ mịt, ẩn ẩn có chút đau đớn xuyên thấu qua thanh âm run run của nàng, vô cùng rõ ràng vọng vào không khí thanh lãnh.

“Độc tố trong cơ thể Nhiếp chính vương tích tụ đã lâu, kinh mạch hỗn loạn, khí huyết không thông. Cũng may từ trước vẫn luôn dùng vị thuốc khắc chế độc tính, thật ra cũng không có gì đáng ngại nhưng nhất định phải điều trị tốt...”

“Được rồi!”

Âu Dương Noãn cắt ngang lời hắn, đi thẳng vào vấn đề: “Người có thể cứu hắn hay không?”

Đại phu nhìn nhìn sắc mặt Âu Dương Noãn, lắc lắc đầu: “Không có biện pháp trị tận gốc, chỉ có thể tận lực giảm bớt sự thống khổ mỗi lần phát tác!”

Tiểu Trọng Hoa đã hôn mê bất tỉnh, trên y phục đều là máu đen, thân thể vì đau đớn mà hơi co rút. Dường như trong mộng mà vẫn đau khổ, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, thấp giọng nỉ non gì đó.

Âu Dương Noãn ngồi ở trước giường, cúi đầu nhìn Tiểu Trọng Hoa, không nói lời nào.

“Noãn Nhi...”

Lát sau Tiểu Trọng Hoa đột nhiên mở to hai mắt, không tiếp tục giả dụa, nhìn hướng nàng, miệng lung nhỏ giọng kêu một tiếng.

Âu Dương Noãn nhẹ run, nâng ánh mắt lên nhìn hắn.

"Noãn Nhi... Noãn Nhi..."

Tiểu Trọng Hoa thở dốc, như là đã mệt mỏi, thần trí dường như không khôi phục được bao nhiêu, nửa ngày cũng không động đậy.

Âu Dương Noãn chỉ dè dặt cẩn trọng quan sát hắn, thấy hai mắt hắn nhắm nghiền, hơi thở ồ ồ dồn dập, mồ hôi trên người đầm đìa liền nhẹ giọng: “Trọng Hoa, chàng tỉnh sao?”

Lông mi Tiểu Trọng Hoa khẽ run nhưng không mở mắt. Chính là miệng không ngừng gọi tên nàng, giống như là cái tên khắc sâu vào trong trí nhớ, trong mộng cũng không quên gọi.

Chương 414: Đại kết cục (hạ hoàn)

Hốc mắt Âu Dương Noãn nóng lên, mím môi.

“Vì sao? Ta đã chết, chàng vì sao còn muốn cứu ta?”

Âu Dương Noãn thì thào tự hỏi, căn bản không hề mong chờ hắn có thể trả lời. Ai ngờ lát sau Tiểu Trọng Hoa bỗng nhiên cười nhẹ một tiếng, thờ dốc nói: “Ta không thể để nàng chết, không thể....”

Trong lòng Âu Dương Noãn cũng chậm chậm an tĩnh lại. Xem ra Tiểu Trọng Hoa đã thanh tỉnh, cũng không biết là tốt hay xấu, vội vàng gọi đại phu đến xem.

“Đừng hận ta!” Hắn thì thào như vậy, vẫn mãi không quên.

"Ta không hận chàng, một chút cũng không hận chàng!"

Âu Dương Noãn không biết sao mình lại muốn giải thích. Chỉ là nhìn ánh mắt không có tiêu cự của hắn nàng liền cảm thấy căng thẳng, không tự chủ mà liền thốt ra lời này.

Tiểu Trọng Hoa rõ ràng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, trên mặt ý cười tràn ra: “Cảm ơn nàng...”

Lại qua một lúc, Tiểu Trọng Hoa đã cảm thấy buồn ngủ nhưng vẫn giữ lấy tay Âu Dương Noãn không buông.

“Noãn Nhi!”

Âu Dương Noãn không nhẫn tâm đẩy tay hắn ra, ánh mắt lại nhìn nơi khác.

“Uh...”

“Ta yêu nàng....Tuy rằng có lẽ cách làm của ta đã sai rồi...”

“Ta biết...” Âu Dương Noãn ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Khóe mắt Tiểu Trọng Hoa chua xót: “Nhưng chỉ cần nàng có thể sống....”

Âu Dương Noãn kéo chặt tay hắn: “Ngủ đi, đừng nói nữa!”

Qua nửa ngày nàng lại bổ sung thêm: “Ta ở đây với chàng!”

Tiểu Trọng Hoa hơi run lên, khóe mắt hơi nóng lên, lại cúi đầu nỉ non gì đó rồi chậm rãi lâm vào mê man.

Tiểu Trọng Hoa mãi đến hai hôm sau mới tỉnh lại. Không biết vì nguyên nhân gì mà Âu Dương Noãn vẫn luôn túc trực trong phòng hắn, cứ như vậy nhìn hắn. Nhớ lại mọi chuyện phát sinh lúc trước nàng cơ hồ không thể tha thứ cho người trước mắt này.

Tiểu Trọng Hoa mở to mắt, nhưng chỉ nhìn thấy một bóng người mờ lung. Hắn thử thăm dò: “Noãn Nhi?”

Âu Dương Noãn ừ một tiếng: “Ta đi lấy nước cho chàng!”

“Thực xin lỗi, làm phiền nàng!”

Tiểu Trọng Hoa tận lực khắc chế tình cảm của mình, cố gắng giữ một

thái độ khách khí.

Tiểu Trọng Hoa biết, nàng vẫn còn trách hấn, tuy rằng giọng điệu của nàng vẫn luôn bình tĩnh.

“Không sao! Ta cũng chỉ là báo đáp việc chàng đã cứu sống ta!”

Âu Dương Noãn nói rất bình thường, thậm chí là có chút lãnh khốc. Nàng hơi cười lạnh, giống như là tự giễu: “Chàng không có lỗi với ta!”

Nàng nhớ lại bất lực khủng hoảng lúc sinh, cơ hồ nghĩ sự đau đớn không thể chịu đựng được, nàng quả thực đã muốn buông tay.

Nàng chưa bao giờ yếu đuối vô năng như vậy, lúc Tiểu Trọng Hoa quyết tuyệt rời đi mãi cho tới hôm nay nàng đều không thể nào thoải mái khi nhớ lại.

"Noãn Nhi...."

“Chàng nên nghỉ ngơi!”

Âu Dương Noãn không đáp lời hấn. Trong giọng nói bình tĩnh có chút xa cách nhàn nhạt. Nàng lần nữa phủ nhận sự thật nàng hận hấn, cũng là khẩu thị tâm phi.

Tiểu Trọng Hoa há miệng thở dốc, toàn thân dường như đều đau đớn.

“Ta không biết nên giải thích thế nào. Mong muốn nàng tha thứ cho ta, có lẽ ta đã không còn tư cách này...”

Cả người Âu Dương Noãn run lên, sau một lúc lâu mới lảng lạng

nhắm mắt lại: “Chàng đã buông bỏ hết thầy, vì sao còn muốn trở về?”

“Không, không! Không phải như thế!”

Tiểu Trọng Hoa giãy dụa muốn đứng lên. Chỉ nói vài câu mà mồ hôi đã đầm đìa, giống như rút hết khí lực toàn thân: “Noãn Nhi, ta vốn không nghĩ sẽ xuất hiện trước mặt nàng. Bởi vì ta không muốn nàng thương tâm!”

Hắn yêu nàng, có thể vì nàng sống, vì nàng chết. Nhưng lại không muốn để cho nàng biết.

“Tiểu Trọng Hoa, đây là yêu mà chàng nói sao? Đến thời khắc nguy hiểm liền bỏ lại ta một mình đi tìm cái chết? Yêu như vậy, ta thật sự nhận không nổi...”

Âu Dương Noãn mỉm cười, nhắm chặt mắt lại, thanh âm nhàn nhạt mang theo tuyệt vọng.

“Ta không biết dùng cách nào để yêu nàng. Tuy rằng ta luôn miệng nói muốn làm bạn bên cạnh nàng...”

Hốc mắt Tiểu Trọng Hoa ảm nóng, hắn nói rất chậm giống như trút hết tình cảm cả đời: “Ta chỉ muốn nàng hạnh phúc vui vẻ. Cho dù sự vui vẻ đó không phải do ta mang lại...”

Tiểu Trọng Hoa cười, khóe mắt ảm ướt: “Ta chết cũng được, chỉ cần nàng...”

"Đừng nói nữa!"

Bóng lưng Âu Dương Noãn có chút run run. Sau một lúc lâu nàng bỗng nhiên che hai tai lại, kích động nói: “Không cần nói nữa! Ta

không tin, ta vĩnh viễn cũng không tin!”

Âu Dương Noãn run lên, khóe mắt cũng đỏ bừng. Nàng là một người giỏi đè nén ẩn nhẫn, luôn dùng vẻ bề ngoài ôn hòa che dấu bản thân.

Nhưng vẻ ngoài này một khi sụp xuống, nội tâm của nàng so với bất luận người nào khác đều cần sự ấm áp.

Tiểu Trọng Hoa run lên một chút: “Noãn Nhi...”

"Vì sao?"

Âu Dương Noãn ngã ngòai xuống ghế, hai vai run lên: “Khi đó, ta đau đớn đến muốn chết...”

Tiểu Trọng Hoa cảm thấy trống rỗng, nói không nên lời là tư vị gì. Hắn không biết một lần kia, một khi chia lìa liền cơ hồ phải dùng cả đời mới đủ bù đắp.

"Noãn Nhi..."

Lần nữa gọi tên nàng, tâm vô cùng đau đớn, cũng rất hối hận. Đau đớn này khiến hắn thống khổ, cơ hồ gất gao đứng lên: “Noãn Nhi, là ta... Là ta tự luôn cho là đúng.... Cho rằng như vậy là cách để bảo vệ nàng...”

Âu Dương Noãn ngòai đó, hốc mắt dần đỏ bừng. Qua hồi lâu rốt cục có một giọt nước trong suốt, chảy xuống da thịt nàng, không dấu vết rơi xuống.

Nàng lắc đầu, gất gao nhắm mắt lại, dường như sợ bị người khác phát hiện. Trên tay không tự chủ được nóng lên ẩm ướt, chắc là có

rất nhiều thứ không thể chịu đựng được.

Sau một lúc rất cực cũng không nhẫn nhịn được nữa: “Lúc đó, ta cơ hồ muốn chết! Ai cũng được, ai cũng đều có thể rời bỏ ta nhưng vì sao người đó lại là chàng... Vì sao lại là chàng.... Vì sao vào lúc ta yếu ớt nhất, chàng lại dùng lý do buồn cười này bỏ lại ta?”

Âu Dương Noãn cơ hồ cái gì cũng đều nhẫn xuống, lại không nghĩ rằng lúc bị phu quân âu yếm vứt bỏ, loại đau đớn này tuyệt đối không thua kém sự đau khổ kiếp trước.

"Tiểu Trọng Hoa, vì sao người muốn đối xử với ta như vậy?"

Tiểu Trọng Hoa đau lòng, lúc này rất cực cũng không nhẫn được đau đớn. Từng bước từng bước đều gian nan, phương hướng mờ mịt, lao đảo đi tới.

"Noãn Nhi... Noãn Nhi... Thực xin lỗi..."

Hắn thì thào, ôm chặt lấy Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng chấn động, cuộn tròn trong lòng Tiểu Trọng Hoa. Thanh âm giấy dựa trào ra khỏi yết hầu, khàn khàn lợi hại.

Tiểu Trọng Hoa siết chặt tay, xót xa: “Ta ở với nàng. Luôn luôn bên cạnh nàng, bên cạnh Niệm Nhi. Nàng sẽ không cô đơn, hãy tin tưởng ta thêm một lần. Một lần nữa...”

Âu Dương Noãn không trả lời, chỉ là thân thể càng run mạnh hơn.

Khúc mắc giữa bọn họ vẫn chưa được gỡ bỏ. Noãn Nhi vẫn còn hận hắn, hận ý này có lẽ cả đời cũng không biến mất.

Nhưng Tiểu Trọng Hoa không cần, hết thấy khi đứng trước sinh ly tử biệt lại có vẻ yếu ớt cùng tái nhợt như vậy.

Hạ Vũ Nhiên gõ gõ cửa: “Ta vào được không?”

“Được rồi!”

Âu Dương Noãn lau nước mắt, đẩy Tiểu Trọng Hoa ra sau đó mở cửa phòng khách khí gật đầu, không hề thấy chút hốt hoảng.

Ngược lại Hạ Vũ Nhiên có chút sững sốt, không nghĩ nàng lại trấn định như vậy, hẳn có chút ngượng ngùng đi vào.

“Thật là! Lại phát tác sao? Đã nói với người bao nhiêu lần rồi, đừng lấy tính mạng của mình ra làm trò đùa. Lúc này cư nhiên còn dám như vậy, chẳng lẽ người không chỉ muốn làm mất mình mà ngay cả tính mạng cũng không cần sao?” Hạ Vũ Nhiên kiểm tra tình trạng của Tiểu Trọng Hoa, thầm oán trách.

Tiểu Trọng Hoa chỉ nhìn vào khoảng không vô định, không trả lời.

Hạ Vũ Nhiên thở dài một hơi.

Âu Dương Noãn hỏi: “Có cách nào không?”

Hạ Vũ Nhiên nhìn Tiểu Trọng Hoa: “Cũng không phải không có cách nào, chẳng qua là...”

“Được rồi!”

Tiểu Trọng Hoa đột nhiên cắt ngang, sau đó lại nói: “Người vất vả chạy tới, đã mệt rồi. Đi nghỉ ngơi trước đi, có gì thì ngày mai nói sau!”

Âu Dương Noãn nhìn ra Tiểu Trọng Hoa có chuyện không muốn cho nàng biết liền nhú mày. Đã đến mức này rồi hắn còn muốn giấu diếm cái gì đây?

Trước mặt Tiểu Trọng Hoa, Âu Dương Noãn cũng không có biểu cảm gì, ngược lại còn dị thường trấn định. Nàng mím chặt môi, tuy rằng thần sắc có chút tái nhợt nhưng vẫn rất bình thản.

Nàng thoáng trầm ngâm rồi nói với Tiểu Trọng Hoa: “Chàng nghỉ ngơi đi!”

Vừa muốn đi ra ngoài lại thấy Niệm Nhi chạy vào.

“Mẫu thân! Mẫu thân!”

Niệm Nhi chạy vào, thấy Âu Dương Noãn liền lao vào người nàng, làm nũng cọ cọ.

“Niệm Nhi ngoan!”

Thanh âm của Âu Dương Noãn khàn khàn. Ngẩng đầu lên nhìn Mộ Hương Tuyết ở cửa, gật gật đầu rồi nghiêm túc nhìn Niệm Nhi: “Hôm nay mẫu thân...có chuyện muốn nói với con...”

"Cái gì?"

Niệm Nhi nháy nháy mắt, thấy Tiểu Trọng Hoa liền giòn tan chào hỏi mới nói tiếp: “Mẫu thân muốn nói gì?”

Âu Dương Noãn nghĩ nghĩ, vuốt đầu của hắn: “Thật ra...con có phụ thân...”

Niệm Nhi cắn cắn môi, có chút ủy khuất nói: “Vì sao phụ thân không cần con....”

Tiểu Trọng Hoa không thể ức chế được, cả người run lên.

"Niệm Nhi ngoan!"

Âu Dương Noãn cứng rắn đưa Niệm Nhi đến trước mặt Tiểu Trọng Hoa: “Con nhìn xem!”

Tiểu Trọng Hoa bỗng nhiên có chút khẩn trương, không dám nói lời nào. Tuy rằng trước mặt mơ hồ nhưng hắn vẫn cố gắng mở to hai mắt.

Niệm Nhi đáp: “Thúc thúc!”

“Không phải!”

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Trọng Hoa, chậm rãi nói: “Đó không phải là thúc thúc. Người đó là phụ thân của con...”

“Phụ thân?”

Niệm Nhi mờ mịt, kỳ quái nhìn nhìn Tiểu Trọng Hoa, lắc đầu. Sau đó lui ra phía sau: “Hắn là thúc thúc, không phải phụ thân!”

Nghe vậy trong lòng Tiểu Trọng Hoa cứng lại, mũi đau xót, có chút run giọng: “Niệm Nhi...”

Thân thể Niệm Nhi chấn động, quay đầu nhìn về phía Tiểu Trọng Hoa. Dường như có phần tình cảm dần khai hoa nhưng hắn lại quá nhỏ tuổi, căn bản không hiểu đây là cái gì. Chỉ biết ngơ ngác nhìn Tiểu Trọng Hoa, tình cảm trong lòng cứ như vậy lớn dần.

Âu Dương Noãn tiến lên sờ sờ đầu hấn: “Không phải, đó là phụ thân của con. Lúc trước là ta mang con đi, ta đã chia cắt hai người ba năm. Bây giờ...”

Âu Dương Noãn đẩy Niệm Nhi hướng Tiểu Trọng Hoa, chậm rãi nói: “Cũng nên để hai người nhận nhau!”

Niệm Nhi cắn cắn môi, quay đầu nhìn Âu Dương Noãn, hốc mắt đã đỏ bừng, ủy khuất nói: “Còn mẫu thân thì sao? Mẫu thân không cần con nữa sao?”

"Không..."

Âu Dương Noãn lắc đầu, suy nghĩ một chút, không biết nên giải thích thế nào.

Niệm Nhi lại bỗng chốc nhào vào lòng Âu Dương Noãn, cọ cọ đầu nức nở nói: “Mẫu thân, Niệm Nhi muốn ở cùng người. Niệm Nhi không cần phụ thân...”

Hấn ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ bừng.

Rốt cuộc Xương Bồ đã nói với đứa nhỏ này chuyện gì a? Đầu Âu Dương Noãn không khỏi đầy hắc tuyến.

“Niệm Nhi....”

Tiểu Trọng Hoa nhìn hai người, tuy rằng đã sớm đoán được kết quả nhưng vẫn không nhịn được cảm thấy ám đạm, nói không nên lời là tư vị gì.

Âu Dương Noãn lôi kéo Niệm Nhi, nhìn nhìn Tiểu Trọng Hoa. Thấy

thân thể hẳn suy yếu, sắc mặt cũng tái nhợt, trong lòng liền căng thẳng đồng thời nghiêm mặt nói: “Niệm Nhi, chàng là phụ thân của con!”

Nàng chỉ nói như vậy mà sắc mặt liền hơi hơi chuyển hồng. Ngừng một lát mới nói tiếp: “Con xem, chàng bị trọng thương như vậy, con còn không chịu nhận sao?”

Niệm Nhi nghiêng đầu nhìn nhìn, quả thực thấy trong sắc mặt suy yếu của Tiểu Trọng Hoa còn mang theo vài phần khẩn cầu, trong lòng lại tăng thêm một loại cảm xúc không nói nên lời.

Lại nhìn Âu Dương Noãn nửa ngày mới quay đầu sợ hãi kêu một tiếng: “Phụ thân...”

Một tiếng phụ thân này cực kỳ nhỏ, lại giống như cô bé bao nhiêu năm trước cầu mà không được, nặng trĩu thẳng tiến vào lòng Tiểu Trọng Hoa.

Hốc mắt Tiểu Trọng Hoa bỗng chốc đỏ lên, hẳn mạnh mẽ ôm lấy thân hình nhỏ nhỏ kia. Muốn mở miệng đáp lại nhưng chỉ lại há miệng thở dốc, thanh âm nghẹn ngào khó giữ, căn bản nói không ra lời.

"Niệm Nhi..."

Tiểu Trọng Hoa ôm lấy đứa nhỏ chặt trong ngực, tay phải run nhè nhẹ. Từng chút từng chút một khẽ vuốt vuốt đầu Niệm Nhi, kích động không biết nên làm gì cho phải.

Niệm Nhi lúc đầu có chút nửa tỉnh nửa mê, chân tay luống cuống. Sau có lẽ là tình thân liền tâm, cảm nhận được Tiểu Trọng Hoa dạt vu ngôn biểu hiện sự vui sướng liền sụt sịt mũi, hốc mắt đỏ lên, nước mắt rơi xuống.

"Phụ thân..."

Niệm Nhi suy nghĩ một lát liền cũng vươn cánh tay ôm lấy Tiểu Trọng Hoa, nghẹn ngào nói: "Phụ thân..."

Tiếng khóc của tiểu hài tử giống như cây châm thật nhỏ, yêu hận quẩn quít si mê nhiều năm, đau khổ biệt ly đột nhiên hung hăng đâm sâu vào trong lòng hai người.

Kết quả là, nhiều năm như vậy đọng lại chẳng qua chỉ là một lần tổn thương. Vật đổi sao dời mới cảm thấy dường như đã qua mấy đời.

Thấy thế Âu Dương Noãn cũng nhịn không được mà cảm thấy đau xót. Nhìn một lát thấy sắc mặt Tiểu Trọng Hoa từ từ tái nhợt, nhịn không được lên tiếng nhắc nhở: "Phụ thân con thân thể không thoải mái. Được rồi, để phụ thân nghỉ ngơi đi!"

Niệm Nhi lau nước mắt, thập phần nhu thuận nhìn Tiểu Trọng Hoa, nức nở nói: "Phụ thân...người nghỉ ngơi đi..."

Nói xong còn vì Tiểu Trọng Hoa đắp lại chăn, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì vừa rồi khóc mà còn hồng hồng, thập phần nhu thuận đáng yêu.

Tiểu Trọng Hoa cười cười, sắc mặt so với vừa rồi càng kém. Đột nhiên không biết vì sao cả người chấn động, suýt chút nữa ngã xuống giường.

Âu Dương Noãn vội vàng đỡ lấy hắn, trong giọng điệu đã có chút tức giận: "Chàng muốn làm gì? Đã như vậy còn lộ xộn gì nữa?"

Tiểu Trọng Hoa đã có chút không thích hợp, trên mặt mồ hôi lạnh

chảy ròng ròng, toàn bộ thân mình như vừa ngâm trong nước lạnh, cả người run run.

"Tiểu Trọng Hoa?"

Âu Dương Noãn quay đầu lại: "Hạ Vũ Nhiên, chàng làm sao vậy? Người mau cứu chàng a!"

Hạ Vũ Nhiên nhú mày cười nói: "Ta vốn là tới cứu hắn nhưng chính hắn không muốn ta cũng chịu!"

"Dùng cách nào có thể cứu chàng?"

Ánh mắt sâu kín của Hạ Vũ Nhiên nhìn nàng nửa ngày, suy nghĩ một lát liền nói: "Cũng không khó, phải ngâm trong dược tuyền của người ba năm!"

"Ba năm?"

"Đúng vậy!"

Hạ Vũ Nhiên dường như rất kỳ quái, nhú mày nói: "Sao? Hắn không nói với người sao? Hắn hẳn là biết cách này!"

"Cả Đại Lịch chỉ có biệt viện này là có dược tuyền đối với độc huyết của hắn cực kỳ có lợi. Chỉ cần ở đây hằng ngày ngâm dược tuyền trong ba năm, đẩy độc huyết ra khỏi người liền sẽ từ từ khỏi hắn!"

"Cố tình ngoại trừ hoàng cung Nam Chiếu, hắn phải khó khăn lắm mới tìm được chỗ này nhưng lại muốn tặng cho người. Còn hắn lại không chịu xuất hiện trước mắt người, người nói hắn không phải là chịu chết sao? Cho dù chết cũng không thể trách ta được!"

Âu Dương Noãn nghe xong những lời này, bỗng chốc ngây ngẩn cả người.

Tiểu Trọng Hoa đã nằm trên giường bất tỉnh nhân sự.

Âu Dương Noãn ở lại chăm sóc, một bên giặt khăn giúp hắn lau mồ hôi một bên cố gắng gọi hắn khôi phục lại thần trí. Nhưng Tiểu Trọng Hoa lại thống khổ giãy dụa, thời gian trôi đi hắn lại càng khó có thể thanh tỉnh.

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Trọng Hoa, thở dài một hơi. Nam nhân này a, nếu không phải gặp nàng chỉ sợ cái gì cũng không chịu nói.

Buổi tối Âu Dương Noãn ngủ không an ổn lắm, mở mắt liền nghĩ đến chuyện chiều nay. Lăn qua lộn lại suy nghĩ, buổi tối trời rất lạnh, Âu Dương Noãn chưa bao giờ cảm thấy lạnh như thế.

Phòng Tiểu Trọng Hoa ngay sát vách phòng nàng, nàng do dự một lát rồi chậm rãi xuống giường. Nàng chưa bao giờ là người sợ tịch mịch, từng có một lần sinh ly tử biệt, nàng cho rằng nàng đã trải qua hết thảy nhưng hóa ra khi yếu ớt ngược lại càng thêm tham lam quyến luyến sự ấm áp kia...Nhưng cũng lại khiến nàng có chút ần ần sợ hãi.

Trong phòng Tiểu Trọng Hoa ánh sáng có chút mờ nhạt, ngọn nến leo lắt gần cửa sổ. Âu Dương Noãn lặng im một lát mới đẩy cửa bước vào.

Tiểu Trọng Hoa ngủ sâu, sắc mặt tái nhợt, dưới ánh nến lại trông càng yếu ớt. Âu Dương Noãn dè dặt cẩn trọng tới gần, nhớ tới bộ dáng đáng sợ lúc độc huyết phát tác, lưng liền lạnh một mảng, không tự chủ được mà hơi rùng mình.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở đều đều. Âu Dương Noãn nhìn khuôn mặt ngủ say của hắn, qua một lúc lâu mới đến gần bên giường ngồi xuống. Mép giường hơi phát ra chút tiếng động, lưng Âu Dương Noãn cứng đờ, dường như sợ quấy rầy đến hắn liền không dám động nữa.

Tiểu Trọng Hoa ngủ không an ổn lắm. Mày nhúu lại, có lẽ là trong lòng có điều thấp thỏm lo âu. Trên trán lấm tấm mồ hôi, trần trọc không yên, lại mãi không thấy tỉnh dậy.

Âu Dương Noãn nhìn, lại nhịn không được tiếng thở dài. Lấy khăn dè dặt cẩn trọng lau trán cho hắn, trầm mặc một lát lại chậm rãi nói: “Lúc trước cứu ta, chàng tội gì phải vậy?....Mắt bị mù, ba năm nay chàng đã sống thế nào?”

Một người kiêu ngạo như Tiểu Trọng Hoa, đột nhiên không nhìn thấy, không biết đã bị tra tấn như thế nào?

Tiểu Trọng Hoa dường như là đang nằm mơ, có lẽ là mơ thấy chuyện gì đó, cả người đều có chút căng cứng. Vài sợi tóc dán trên sườn mặt hắn hiện ra vài phần yếu đuối cùng bất lực.

Âu Dương Noãn hơi sợ, nhịn không được lại thở dài, cẩn thận lau mồ hôi cho hắn.

“Ta nên tin chàng sao?”

Âu Dương Noãn nhỏ giọng nỉ non, cúi đầu nhìn Tiểu Trọng Hoa nằm trên giường.

Qua một lát thấy hắn không có phản ứng gì mới nhẹ nhàng mỉm cười, tiếp tục lẩm bẩm: “Sau này chàng có thể còn bỏ lại ta một mình lần nữa không?”

Âu Dương Noãn xót xa nhớ lại chuyện cũ. Vốn tưởng rằng mọi chuyện đều đã lắng xuống nhưng đêm dài không người lại rõ ràng hiện lên trước mặt.

Từng có những ngày tháng sống trong giã dụa, vượt qua thống khổ, rốt cuộc cũng đến lúc nàng có thể thản nhiên đối mặt. Nhưng nam nhân này lại đột nhiên xuất hiện, bất ngờ xâm nhập tim nàng khiến nàng không biết làm sao.

"Trọng Hoa..."

Âu Dương Noãn vươn ngón tay phác họa gương mặt Tiểu Trọng Hoa, tựa hồ như có rất nhiều lời muốn nói nhưng hiện tại lại không nói nên lời.

Nàng bỗng nhiên cười một tiếng, chậm rãi nói: "Đợi chàng khỏe lại, liền rời đi đi....Ta vô luận thế nào cũng không thể trở về..."

Âu Dương Noãn cho rằng bản thân chỉ đang nói với chính mình. Sau một lúc lâu bỗng nhiên nghe một thanh âm uể oải suy yếu truyền tới: "...nếu nàng không muốn trở về...vậy ta ở đây cùng nàng..."

Âu Dương Noãn hơi sợ run, dần phục hồi lại tinh thần. Thấy đôi mắt u ám của hắn đang mang ý cười nhìn mình liền cảm thấy căng thẳng, tay lại bị một bàn tay ấm áp bao lấy.

"Chàng...tỉnh rồi?..."

"Uh!"

Tiểu Trọng Hoa cười cười với nàng, không nhịn được ho khan hai tiếng: "Nghe thấy thanh âm của nàng...ta liền tỉnh..."

Âu Dương Noãn xấu hổ ừ một tiếng, sau đó liền rũ mắt xuống, giật giạt tay muốn rút lại nhưng liền bị giữ chặt lấy.

“Chàng...”

Âu Dương Noãn ngẩng đầu lên, bị đôi mắt kia nhìn chăm chú, bỗng nhiên cảm thấy run lên. Trong lòng nóng nóng, tê tê, trong mắt đau xót.

Tiểu Trọng Hoa khụ hai tiếng, thể lực dần có chút không chống đỡ nổi. Âu Dương Noãn giúp hắn chỉnh lại gối, lại dè dặt cẩn trọng sửa lại chăn, nhàn nhạt nói hắn ngủ đi. Nhưng vừa muốn rời đi lại đột nhiên bị giữ chặt.

“Ta ở cùng nàng. Những ngày sau này, ta đều ở bên cạnh nàng...”

Âu Dương Noãn mặc hắn lôi kéo, qua hồi lâu mới ừ một tiếng rồi xoay người rời đi.

Chỉ còn lại Tiểu Trọng Hoa si ngốc nhìn bóng lưng nàng nửa ngày, cuối cùng chống không lại cơn buồn ngủ liền từ từ tiến vào mộng đẹp.

Âu Dương Noãn dần dần cảm thấy, ánh mắt Tiểu Trọng Hoa mặc dù không linh động nhưng mỗi một động tác giơ tay nhấc chân đều vẫn rất tự nhiên khí thế, căn bản không hề giống như một người mù.

Nhưng thời khắc hắn cố gắng nỗ lực làm vậy rơi vào mắt nàng, nàng liền biết hắn đang cật lực. Cũng đúng, một người vốn kiêu ngạo như hắn sao có thể dễ dàng chấp nhận việc mình không nhìn thấy.

Hắn cố gắng căn cứ vào thanh âm để tìm vị trí của nàng, cố gắng tìm

kiếm phương hướng của nàng. Đây là hắc đang miễn cưỡng bản thân...

“Từ hôm nay trở đi chàng phải đi ngâm dục tuyền. Hạ Vũ Nhiên nói nếu đồng thời cùng thi châm thì có khả năng chữa được mắt của chàng!”

Sắc mặt Tiểu Trọng Hoa tái nhợt, hắc bắt lấy tay nàng: “Nàng để ý sao?”

Ngay sau đó thấy lòng bàn tay nàng lạnh lạnh, trên mặt liền không đủ được vẻ lo lắng: “Noãn Nhi, mặc dù ta không nhìn thấy nàng nhưng ta vẫn còn hai tai, có thể nghe thấy nàng nói. Còn có hai tay có thể cảm nhận được nàng...Hay là nàng ghét bỏ ta như vậy?”

Đã quen nhìn hắc vân đạm phong khinh ổn thao nắm chắc thắng lợi, trong lòng ngực khe rãnh vô số cũng không lộ thanh sắc thao lược tính kế, lại chưa bao giờ thấy hắc vô thố yêu ớt như vậy. Biết rõ không thể tha thứ, cũng biết rõ không nên tha thứ, nhưng...

Vẫn là không đành lòng. Âu Dương Noãn khẽ thở dài.

Nháy mắt lại nghe thấy hô hấp của hắc cứng lại. Hắc chậm rãi vươn tay phủ lên tay nàng. Dè dặt cẩn trọng nói: “Noãn Nhi, vừa rồi nàng nói như vậy....là quan tâm ta sao?”

"Không phải!" Âu Dương Noãn phủ nhận.

Trên mặt Tiểu Trọng Hoa liền ảm đạm.

“Vậy....ta có thể ở lại, được không?” Tiểu Trọng Hoa tiếp tục khẩn cầu.

Âu Dương Noãn không trả lời, chung quy vẫn là...ngầm đồng ý.

Hôm sau, Nhiếp chính vương hạ lệnh đội đưa dâu tiếp tục đi, còn hấn ở lại biệt viện.

Lần này, là ở lại ba năm.

“Mẫu thân luôn chăm chú nhìn phụ thân!”

“...”

Mãi đến khi nhìn thấy gương mặt hoang mang của Niệm Nhi, Âu Dương Noãn mới giật mình phát hiện bản thân từ khi vào phòng đều không tự chủ và nhìn Tiểu Trọng Hoa.

Nàng hơi có chút hoảng hốt, lại thoáng nhìn thấy hấn ngẩng đầu lên, tinh huy trong hai mắt lấp lánh cuộn tròn ẩn tình.

Âu Dương Noãn giật mình, dường như bị định chú không dám động, mãi đến khi hấn nhẹ giọng kêu: “Noãn Nhi?”, nàng mới nhớ ra là hấn không thấy. Trong lòng nhẹ nhàng thở ra, hai mắt đổi hướng nhìn ngoài cửa sổ không tiếp tục nhìn hấn.

"Noãn Nhi!"

“Uh!”

“Ta nhớ nàng thích nhất là điểm tâm của Nguyệt lâu kinh đô, ta đã nhờ người mang tới, mau nếm thử!”

“Không đói!”

“Bên ngoài gió lớn, có lạnh không?”

“Không lạnh!”

Cực kỳ ngắn gọn. Mặc dù chỉ đơn giản là hai chữ nhưng chỉ cần nàng có thể mở miệng nói chuyện với hắn, trong mắt hắn sẽ nổi lên một tầng ôn nhu khiến trong lòng người nhìn không biết là tư vị gì, chỉ có thể nghiêng mặt đi không nhìn hắn nữa.

Đằng đẳng ba năm, Âu Dương Noãn vô cùng bội phục kiên nhẫn của hắn. Mặc kệ nàng nói gì, làm gì hắn đều chỉ nói một chữ được.

Đây là cách hắn yêu một người, hết thủy đều vì nàng. Giống như lúc trước vì cảm thấy tốt cho nàng mà liền cố chấp muốn nàng rời đi vậy.

Đây chính là điều sẽ không thay đổi, Âu Dương Noãn nhìn hắn liền cảm thấy đau lòng.

Một trận gió thổi tới, Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói: “Ta đọc tấu chương cho chàng nghe!”

Không ngờ, tay vừa mới chạm vào tấu chương từ kinh đô mang tới liền đã bị hắn nắm lại. Trước mặt nhiều hạ nhân, trước mặt một đóa nhỏ Âu Dương Noãn nhất thời có chút phiền não liền dùng sức tránh đi.

Hắn cũng không cố gắng lôi kéo, chỉ nắm nhẹ rồi buông ra. Âu Dương Noãn thu tay lại, làm như không có việc gì, trong lòng lại sầu não. Ngẩng đầu lại thấy hắn đang nhìn nàng, sắc mặt nhu hòa quyến luyến, ánh mắt ẩn ẩn vui sướng.

“Được!”

Hồng Ngọc cười nói: “Nô tỳ lui xuống trước!”

Sau đó liền mang theo Niệm Nhi không cam nguyện, còn có Xương Bồ mặt không chút biểu cảm cùng tất cả mọi người đều lui ra ngoài.

Âu Dương Noãn chậm rãi vươn tay phủ lên hai mắt hắn, nhẹ nhàng che đi đôi mắt so với ánh trăng còn sáng hơn này.

“Trọng Hoa, mắt của chàng hiện tại đã có thể nhìn thấy càng rõ hơn!”

Nghe vậy, hắn nắm tay nàng, cả người nàng bị kiềm hãm, tay chân luống cuống. Một tay hắn kéo tay nàng đang che mắt hắn lại, một tay đem nàng ôm vào lòng.

Cuối cùng cả hai tay đều nắm lấy tay nàng: “Nàng sẽ đuổi ta đi sao?”

Mắt hắn so với trước đây đã rất tốt nhưng chưa hoàn toàn thấy rõ. Hắn tham lam muốn ở bên cạnh nàng lâu hơn.

Âu Dương Noãn bật cười: “Chàng là phụ thân của Niệm Nhi, ta có thể đuổi chàng đi sao?”

"Noãn Nhi, nàng đây là....tha thứ cho ta sao?"

Nàng nhẹ nhàng tựa vào lòng hắn, bị hắn gắt gao ôm lấy.

Hắn lại nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng áp vào ngực hắn, gương mặt tuần mĩ bức người chậm rãi tới gần. Âu Dương Noãn nhắm mắt lại, ngay khi đôi môi hắn vừa chạm vào môi nàng, nàng như giật mình bừng tỉnh.

Trái tim của hắn dưới bàn tay nàng như kịch liệt nhảy lên, khiến nàng cơ hồ nghĩ một giây nữa thôi là sẽ nhảy ra ngoài. Động tác của hắn

rất ôn nhu nhẹ nhàng, lại chậm chạp trần trọc. Môi hắn miết lên môi nàng đòi hỏi nhiều hơn.

Âu Dương Noãn trong lòng thở dài, miệng khẽ mở.

Ngay lập tức Tiểu Trọng Hoa liền đẩy nhanh tốc độ, miệng lưỡi hắn như phô thiên cái địa quét tới. Mọi khoảng cách trong lúc đó đều như hư vô, duy chỉ có đôi môi nóng rẫy đang kề sát môi nàng hung hắn đoạt lấy từng chút ngọt ngào kia là khiến người ta hoài niệm.

Sáng hôm sau khi Tiểu Trọng Hoa chưa tỉnh dậy Âu Dương Noãn đã lặng lẽ ngồi dậy, sai người mang nước rửa mặt tới.

Ai ngờ mới chỉ một lát, quay đầu liền thấy Tiểu Trọng Hoa như đánh mất thường tính, nghiêng ngả lão đảo bước ra. Âu Dương Noãn vội vàng đỡ lấy hắn, cầm lấy tay hắn ngăn cản hành động lỗ mãng của hắn.

"Noãn Nhi!"

Hắn đem nàng ôm vào trong ngực, lực đạo lớn khiến nàng sợ hãi.

Nàng khẽ khẽ vỗ lưng hắn: "Làm sao vậy?"

"Noãn Nhi!"

Hắn tựa hồ như vẫn chưa thoát ra được sự sợ hãi, toàn thân hơi run rẩy: "Đừng đi....đừng rời khỏi ta..."

Trong lòng Âu Dương Noãn chợt thất lại, một cổ chua xót ập đến: "Ta không đi! Ta chỉ là ra ngoài một lát thôi!"

"Ta cứ tưởng, nàng hối hận!"

Âu Dương Noãn không dám nhìn biểu cảm tuyệt vọng của hắn, đáy lòng nhẹ nhàng thán một hơi: “Đừng ngốc như vậy, ta sẽ không đi!”

Bị trách cứ nhưng Tiểu Trọng Hoa lại mỉm cười, nắm lấy tay nàng, giữ càng chặt.

Tính cách của Âu Dương Noãn, chỉ cần đã nói ra thì nhất định sẽ làm được. Nói cách khác, nàng đã quyết tâm sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh hắn.

Ba năm nay nàng mỗi ngày nhìn thấy sự cố gắng của hắn, nàng nói với chính mình hay tin tưởng hắn thêm một lần. Chỉ một lần nữa thôi...

.....

Người đến người đi trên đường phố, đột nhiên có người hô: “Nhìn kia, một tên điên!”

Chỉ thấy một hắc y nhân ngồi bên đường, vẻ mặt đại ra, giống như là đã mất đi hồn phách. Bỗng nhiên, ánh mắt hắn như nhìn thấy gì đó trong đám người, sau đó hắn liền kích động chạy vào đám đông.

“Noãn Nhi, ta rốt cuộc cũng tìm được nàng rồi!”

Hắn đoạt lấy hình nhân tiểu hài tử cầm trong tay, gắt gao ôm lấy, mỉm cười lẩm bẩm.

Tiểu Thiên Diệp điên rồi, thật sự điên rồi. Thế cho nên không còn cách nào giấu được nhóm thần tử.

Hắn thích nhốt mình lại trong phòng, ai cũng không cho vào, còn luôn

nhìn một bức tranh nói chuyện. Thái y hội chẩn không có hiệu quả, các đại thần không thể không nhịn đau bỏ qua hoàng đế này mà lập tân đế.

Trải qua mật nghị, bọn họ quyết định lập Tiểu Lăng Phong làm tân đế. Toàn bộ nghị thức phế lập đều tiến hành trong bí mật. Chờ những người khác hiểu ra thì Tiểu Lăng Phong đã thuận lợi đăng cơ, đại thế đã mất.

Tiểu Lăng Phong rốt cục cũng làm hoàng đế, mới đầu hắn cảm thấy chẳng qua chỉ là tạm thời thay thế Tiểu Thiên Diệp. Chỉ cần Tiểu Thiên Diệp hồi phục hắn sẽ trả lại ngôi vị.

Nhưng đằng đằng đã ba năm, từ từ Tiểu Thiên Diệp cũng biến mất khỏi hoàng cung.

Cầm trong tay hình nhân, lúc này hắn ôn nhu âu yếm nói: “Noãn Nhi, ta mang nàng về!”

“Cút đi! Cút đi! Tiểu tử thối, đừng làm trở ngại ta buôn bán!”

Tiểu thương bán bánh bao như đuổi ruồi bọ, dùng đòn gánh xua đuổi nam tử tóc tai rối bù, quần áo tả tơi ngồi trước sạp.

Ánh mắt đói khát của nam tử gắt gao nhìn chăm chăm nồi bánh bao khói bốc nghi ngút, nhưng lại sợ uy lực của đòn gánh, thủy chung vẫn không dám tới gần.

“Nha đầu, mau lấy một ít điểm tâm!”

“Dạ!”

“Ăn đi!”

Một bàn tay trắng nõn vươn ra trước mặt nam tử hành khất. Trong tay là hai cái bánh bao.

Nam tử kia kinh dị đánh giá nha đầu trước mặt, nuốt nuốt nước miếng, đột nhiên đoạt lấy bánh bao trốn vào một góc ăn ngấu nghiến.

"Người...."

Nha đầu kia nhìn bóng lưng hắn, ngây ngẩn cả người.

Tiểu thư mỹ lệ nhìn, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

"Làm sao vậy?" Người bên cạnh kỳ quái hỏi.

"Tên ăn mày này, bộ dáng thật anh tuấn a..."

Tiểu thư thì thảo tự nói, người một bên cười cười: "Đúng vậy, nếu cô gia tương lai của tiểu thư anh tuấn như vậy thì thật là tốt!"

Vị tiểu thư bị mọi người giễu cợt liền đỏ bừng mặt.

Nam tử ăn mày ăn xong bánh bao, còn luyến tiếc liếm liếm ngón tay. Thỏa mãn vươn thắt lưng, hắn lại lấy hình nhân từ trong lòng ra, âu yếm ôm lấy rồi chậm rãi đi.

Hắn đi trên đường, đi qua đám người, đi ra khỏi cửa thành, cuối cùng dừng lại ở ngoại ô. Sắc trời đã tối, trong không trung những bông tuyết đã bắt đầu lả tả rơi xuống.

Bỗng nhiên hắn nhìn thấy một bóng dáng trong tuyết liền hô một tiếng, cấp tốc đuổi theo. Hắn là liều mạng đuổi theo, giống như dùng hết khí lực toàn thân, trong miệng thì thảo gọi một cái tên.

Chỉ là thanh âm kia đã bị gió thổi tan, chỉ có thể loáng thoáng mơ hồ nghe một chữ “Noãn”.

Không biết chạy bao lâu, hắn có chút mệt mỏi ngã xuống. Trên người mồ hôi chảy ròng ròng, mặt đất lạnh như băng làm cho hắn cảm thấy thực thoải mái.

Hắn giơ hình nhân trong tay lên nhẹ nhàng hôn một cái, sau đó liền an tường nhắm mắt lại ngủ. Từ đầu tới cuối, hắn dùng một loại tư thái bảo hộ, che chở cho hình nhân sớm đã biến thành màu đen giống như là ôm bảo vật âu yếm nhất trên đời.

Tuyết rơi càng lúc càng nhiều nhưng hắn lại vẫn nằm không nhúc nhích. Từ từ cả người đều bị tuyết bao phủ.

Nếu không chú ý căn bản sẽ không có ai phát hiện hắn nằm đó. Nếu cứ tiếp tục để hắn nằm vậy ngày hôm sau thứ mọi người phát hiện sẽ là thi thể của hắn.

Xe ngựa đi tới đi lui, không ai phát hiện có người đang nằm trong tuyết, có lẽ người này sẽ bị đông chết.

Đúng lúc này một chiếc xe ngựa cực kỳ đẹp đột nhiên dừng lại, một tiểu hài tử nhảy ra: “Phụ thân, mẫu thân nhìn xem. Dưới lớp tuyết này thực sự có người, hắn vẫn còn sống a!”

“Niệm Nhi...”

Nữ tử bên trong chậm rãi vén màn xe lên nhìn thoáng qua người trên đất. Lập tức tươi cười của nàng liền động lại...

Thời gian cũng trong khoảnh khắc này như dừng lại....

Chương 415: Ngoại truyện 1

Lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Thiên Diệp, Âu Dương Noãn thiếu chút nữa đã không nhận ra. Sau khi nhìn rõ cũng không thể tin được hai mắt mình rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì.

Nàng lẩm bẩm: “Hắn sao lại...”

Tiếp theo cái gì cũng không nói nên lời.

Nàng lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Thiên Diệp như vậy, sắc mặt ảm đạm, tóc tai rối loạn, râu cũng không cạo, quần áo tả tơi, cả người thoát nhìn như một tên ăn mày.

Một nam nhân tuấn mỹ, khí thế bức người cứ nhiên lại chật vật như thế, giống như là một người vừa sống sót qua đại nạn. Trong lòng nàng cũng liền dâng lên sự áy náy.

Không nghĩ cũng biết Âu Dương Noãn nhất định sẽ mang Tiểu Thiên Diệp về biệt viện.

Tắm rửa xong Tiểu Thiên Diệp thay một trường bào màu đen làm từ gấm Tứ Xuyên, áo khoác đệm mặc thêm tiểu ngân hoa liễu lăng áo dài, thắt lưng hệ ám sắc câu ngọc cách mang. Toàn bộ nha đầu, mama trong viện nhìn mà choáng váng.

Hắn ngồi trên hành lang, như đăm chiêu nhìn về hoa viên, cũng không biết đang nhìn cái gì ở đó.

Xương Bồ cùng Hồng Ngọc đứng từ xa xa nhìn, Xương Bồ nhỏ

giọng: “Tiểu thư thực sự muốn giữ lại người đó sao? Như vậy hình như không tốt lắm...”

“Tiểu thư đã có dự tính như vậy, chúng ta làm nô tỳ thì chỉ có thể tuân mệnh!”

Hồng Ngọc rõ ràng cũng không đồng ý Âu Dương Noãn làm như vậy. Nhưng ở trước mặt Xương Bò vẫn làm ra dáng tử tử: “Ngươi cũng đừng quản!”

Xương Bò lại vẫn không chịu buông, lặng lẽ nói: “Ngươi xem hắc tằm rửa thay quần áo xong thì so với trước kia giống như đúc. Có thể lại có chuyển biến tốt hay không?”

Hồng Ngọc nhìn biểu cảm trầm tĩnh của Tiểu Thiên Diệp, trong lòng hơi hoảng. Biểu cảm của người này thâm ảo khiến người ta không thể đoán ra được. Đừng nói là đã hết điên, khôi phục lại thành ác nhân khi xưa?

Tiểu Thiên Diệp đột nhiên động đậy, Xương Bò sợ tới mức không dám lên tiếng.

Trong lòng bàn tay Tiểu Thiên Diệp giật giật, đột nhiên một chú chim sẻ bay lên. Hắc nhìn con chim kia bay càng lúc càng xa, ánh mắt rất khát khao.

“ ”

Xương Bò ghen lời. Thực sự là nhân hạ thoải mái a...

"A....Noãn Nhi...."

Đúng lúc này Tiểu Thiên Diệp đột nhiên thấy Âu Dương Noãn liền

bước nhanh tới gần nàng.

“Nàng đi đâu vậy? Ta không tìm thấy nàng!”

“Ta phải đi mời đại phu nên mới phải rời đi một lát!”

Ai Tiểu Thiên Diệp cũng không biết, chỉ nhớ một mình nàng. Âu Dương Noãn mỉm cười, có lẽ bệnh của hắn có khả năng khôi phục, chỉ cần tìm được đại phu thích hợp.

“Noãn Nhi bệnh sao?” Tiểu Thiên Diệp lo lắng.

Âu Dương Noãn lắc đầu, hỏi ngược lại: “Người sao lại tìm ta?”

“À, ở đây bị đau!”

Tiểu Thiên Diệp đột nhiên duỗi tay trái ra, trong lòng bàn tay có một vết thương, đang rỉ máu. Hắn mở to ánh mắt vô tội nhìn Âu Dương Noãn, trên mặt lại là thần sắc tiều tụy. Vốn khí thế kiêu ngạo hiện tại lại có chút đáng yêu.

Âu Dương Noãn vừa nhìn thấy trong lòng bát tri bát giác liền cảm thấy áy náy.

Miệng vết thương trong lòng bàn tay, nàng giữ lấy tay hắn nói: “Vì sao lại chạy lung tung? Không phải ta nói người đừng chạy loạn, ngoan ngoãn ngồi ở đây chờ ta sao?”

Tiểu Thiên Diệp chính là cười thật đáng yêu, lòng Âu Dương Noãn liền mềm xuống, vẻ mặt cũng nhu hòa hơn nhiều.

“Các người đang làm gì vậy?”

Thanh âm của Tiểu Trọng Hoa thành linh từ sau lưng truyền đến.

Âu Dương Noãn sửng sốt, theo bản năng liền buông lỏng tay Tiểu Thiên Diệp ra.

Tiểu Thiên Diệp hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Trọng Hoa. Hắn đang nói chuyện với Âu Dương Noãn, sau đó liền lôi kéo tay Âu Dương Noãn trở về.

Xương Bờ: "...."

Hồng Ngọc: "..."

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa phát lạnh, vươn tay muốn đẩy Tiểu Thiên Diệp ra.

“Đừng!”

Âu Dương Noãn vội vàng kêu lên. Hiện tại tính tình Tiểu Thiên Diệp như một đứa trẻ, chạm vào nghịch lân của hắn sẽ rất phiền toái.

Sắc mặt Tiểu Trọng Hoa liền thay đổi, hắn kéo lấy Âu Dương Noãn muốn rời đi.

Tiểu Thiên Diệp hiển nhiên không nghĩ hắn sẽ đột nhiên làm vậy, nhất thời có chút ngơ ngác. Lúc muốn đuổi theo liền bị hai nha đầu một trái một phải gắt bao bám trụ tay hắn.

“Tiểu thư đi tìm đại phu cho ngài! Rất nhanh sẽ trở lại!”

Xương Bờ nhanh miệng, mắt nháy nháy với Hồng Ngọc.

“Đúng vậy! Đúng vậy! Ngài ngồi chỗ này chờ chút đi, bằng không tiểu

thư sẽ tức giận a!” Hồng Ngọc cũng hùa theo.

Tiểu Trọng Hoa mang Âu Dương Noãn trở về phòng, sau đó phanh một tiếng đóng cửa lại.

Âu Dương Noãn sững sốt, không hiểu hành động trẻ con của hẳn: “Chàng làm gì vậy? Vừa rồi không phải còn rất tốt sao?”

“Noãn Nhi, mắt ta đã tốt lên nhiều. Ta đã nghĩ rồi, sắp tới là năm mới, chúng ta cùng về kinh đô thăm người thân của nàng, được không?”

"Trở về?" Âu Dương Noãn sững sốt.

“Ta đã nghĩ rồi, trở về một lần sau đó an bài xong mọi chuyện chúng ta liền buông bỏ hết thảy, ba người chúng ta cùng nhau đi du lãm. Từ nay về sau không bao giờ để bọn họ tìm được, chúng ta sẽ cùng nhau sống những ngày tháng của chúng ta, không để ý đến những chuyện phiền lòng!” Tiểu Trọng Hoa thấp giọng.

“Bỏ xuống hết thảy?”

Âu Dương Noãn hoài nghi mình nghe lầm. Tiểu Trọng Hoa là ai? Mắt đều đã mù cũng cố gắng phê duyệt tấu chương. Hẳn là điên rồi sao? Cur nhiên muốn bỏ lại hết thảy để cùng nàng du lãm.

Là do nàng nghe lầm hay thần kinh hẳn có vấn đề? Hoặc là, đột nhiên có chuyện gì không hài lòng khiến hẳn thay đổi chủ ý?

Nhưng....Có thể gặp chuyện không hài lòng gì? Mọi chuyện của hẳn đều rất thuận lợi a! Mắt cũng đã tốt lên, chuyện trên triều cũng vẫn tốt đẹp....

“Triều đình hiểm ác, quyền mưu phân tranh. Nếu hiện tại không đi, vị trí Nhiếp chính vương này về sau sẽ mang tới nhiều phiền toái cho chúng ta. Còn không bằng sớm buông bỏ, dù sao bên cạnh biểu tỷ nàng vẫn còn có Lâm Chi Nhiễm, căn bản không cần chúng ta lo lắng!”

“Nhưng...Nhiếp chính vương là vị trí mà người khác thiết tha mơ ước!” Âu Dương Noãn có chút không tin nhìn hắn.

"Ta cam tâm tình nguyện!"

“Nhưng...ta....”

Không phải trong lòng Âu Dương Noãn có điều lo lắng khác mà là hiện tại nàng không nghĩ sẽ rời đi nơi này. Nàng không thể bỏ lại Tiểu Thiên Diệp hiện tại chỉ như một đứa trẻ, như vậy sẽ khiến cả đời nàng áy náy.

Nhìn ra tâm tư của nàng, Tiểu Trọng Hoa trầm xuống: “Nàng vẫn luôn như vậy, luôn đem cuộc sống của người khác trở thành trách nhiệm của mình. Người kia cùng chúng ta đã không còn bất kỳ quan hệ nào khác. Nàng càng quan tâm hắn, ta liền càng bất an!"

"Thích một người là chuyện rất đáng sợ, sẽ vì người đó mà sống, vì người đó mà chết, cũng vì người đó mà ruột gan luôn lo lắng cả đời. Nhưng những thứ đó ta không sợ, ta chỉ sợ..."

Hắn thở dài một hơi: “Hai ngày nay mỗi khi nàng cười với hắn ta liền thống khổ. Mỗi khi nàng cùng hắn nói chuyện ta đều hoảng hốt buồn bã. Hắn đối với nàng tốt một chút nàng liền hướng về hắn, nhưng ta đối tốt với nàng nàng lại chẳng để trong lòng. Hắn hiện tại biến thành như vậy, nàng vẫn hướng về hắn!"

“Hắn lúc này thực sự bị bệnh rất nặng. Nhưng ta cũng chỉ là quan tâm hắn như một người bạn, không hề có ý gì khác!”

Âu Dương Noãn không khỏi mỉm cười, nàng sao lại không biết Tiểu Trọng Hoa bất an.

“Là ta nợ hắn rất nhiều, cũng có hận thù rất sâu nhưng ta căn bản không có cách nào trách hắn. Hắn cũng giống như chàng, kỳ thực đều rất tốt với ta nhưng lại dùng cách sai lầm, giống như là một đứa trẻ!”

"Cho nên Trọng Hoa, chúng ta giữ hắn lại được không? Nếu sau này hắn bình phục liền rất tốt. Nhưng nếu cả đời hắn không thể bình phục, chúng ta liền xem hắn như bằng hữu, để cho hắn nửa đời sau đều có thể vui vẻ qua ngày!”

Tiểu Trọng Hoa lẳng lặng nhìn nàng một lát, mới chậm rãi nói:
“Được....Nàng bảo ta giữ hắn lại ta liền không đuổi hắn đi nữa....Chỉ cần là mong muốn của nàng, ta đều sẽ đáp ứng...”

Âu Dương Noãn thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Cám ơn chàng!”

“Nhưng, hắn không thể ở lại đây. Ta sẽ phái người đưa hắn đến một nơi tốt, ở đó sẽ an bài người chăm sóc hắn!”

Âu Dương Noãn nhíu mày, nàng thế nào lại không phát hiện Tiểu Trọng Hoa cố tình hiểu theo hướng khác. Rõ ràng nàng đã nói qua hy vọng Tiểu Thiên Diệp có thể ở lại dưỡng bệnh, cho đến khi bình phục mới thôi. Nhưng Tiểu Trọng Hoa dường như là xem nhẹ điều đó.

Nàng nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Ta vừa rồi đã nói rất rõ ràng, ta muốn giữ hắn lại!”

Trong đồng tử màu đen của Tiểu Trọng Hoa có thể thấy rõ ràng hình ảnh của Âu Dương Noãn. Hắn thật không ngờ nàng vẫn luôn mềm mại lại cố chấp như vậy.

“Ta không muốn thấy hắc quanh quần bên cạnh nàng!”

“Ta nói hắc nhất định phải ở lại dưỡng bệnh đến khi hồi phục mới thôi, đến khi có thể có được một cuộc sống tốt!”

“Ta ngày mai liền phái người đưa hắc đi!”

Tiểu Trọng Hoa lại đột nhiên lạnh giọng. Ba năm nay ở đây hắc đều luôn cẩn thận, chưa bao giờ kiên quyết như thế.

“Nếu nàng cố ý muốn giữ hắc lại, ta sẽ không cam đoan là không có chuyện không hay phát sinh!”

“Cái gì gọi là không cam đoan không có chuyện phát sinh? Chẳng muốn giết hắc trước mắt ta sao?” Ánh mắt Âu Dương Noãn hơi nheo lại.

“Nếu thê tử của ta giữ lại một tình địch của ta bên cạnh, ta cũng sẽ không loại trừ khả năng này!” Tiểu Trọng Hoa thực nghiêm túc trả lời nàng.

Đối với những người bình thường mà nói khi tức giận đều sẽ có chút không cẩn thận suy xét. Nhưng đối với Tiểu Trọng Hoa luôn bình tĩnh dị thường này thì lời nói của hắc đều đã qua đầu óc tư duy kín đáo.

Nói cách khác, mặc dù là trong lúc tức giận những lời hắc nói ra căn bản chưa từng đổi ý. Cho nên lúc này nghe xong những lời hắc nói Âu Dương Noãn nghe xong nhất thời cảm thấy cả người đều lạnh.

Tiểu Trọng Hoa luôn khoan dung độ lượng đột nhiên nói những lời này, hẳn là điên rồi sao?

Nói đến cùng, Âu Dương Noãn vẫn chưa hiểu hết ham muốn chiếm hữu của người Tiểu gia. Đây là sai lầm của nàng! Nàng không nghĩ một chuyện vốn đơn giản thế nhưng sẽ biến thành phức tạp như vậy.

Nếu cầm y ngọc thực có thể chữa khỏi bệnh của Tiểu Thiên Diệp nàng khẳng định sẽ đồng ý để Tiểu Trọng Hoa mang hẳn đi. Nhưng cố tình lại không phải, tâm bệnh là phải dùng tâm được.

Âu Dương Noãn ảm ảm cảm thấy, Tiểu Thiên Diệp đột nhiên nổi điên nhất định có liên quan đến nàng. Lúc hẳn vừa tỉnh lại luôn khắp nơi chạy loạn đánh người nhưng chỉ cần nhìn thấy nàng liền bỗng chốc an tĩnh lại, trở thành một đứa trẻ ngoan.

Nàng tin chỉ cần có chút thời gian, Tiểu Thiên Diệp sẽ ngày càng tốt, một ngày nào đó nhất định có thể khôi phục khỏe mạnh.

Nàng không thể mặc kệ bỏ lại hẳn. Cho dù là lúc nàng hấp hối, Tiểu Thiên Diệp cũng đã vô số lần cứu sống nàng.

“Ý kiến đã bất đồng, vậy không cần nhiều lời nữa!”

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Trọng Hoa, nghiêm túc nói: “Vừa rồi ta đã nói qua, biệt viện này là của ta nếu Nhiếp chính vương không hài lòng với quyết định này, vậy xin cứ tự nhiên!”

Âu Dương Noãn nói xong, liền hất rèm đi vào nội thất.

Tiểu Trọng Hoa ngơ ngác đứng ở đó, nhất thời tức giận liền tiêu tan. Hẳn lo sợ không yên nhìn tấm rèm, lại lo sợ không yên nhìn bốn

phía, không rõ vì sao đột nhiên lại như vậy.

Hắn chỉ là muốn đem Tiểu Thiên Diệp đi chỗ khác mà thôi, cũng chẳng phải muốn đả thương người. Hắn đã nói qua, sẽ mời đại phu tốt đến chữa trị, hơn nữa còn phái người bảo vệ.

Nhưng vì sao lại thành như vậy...

Hắn chậm rãi ngồi xuống ghế, đột nhiên cảm thấy thương tâm. Bởi vì nàng lại vì Tiểu Thiên Diệp mà muốn đuổi hắn đi.

Nàng nói xin cứ tự nhiên, Tiểu Trọng Hoa lý giải ý tứ của nàng là muốn hắn rời đi.

Vì sao? Hắn đã làm sai cái gì? Không phải là ghen sao?

Chuyện sáu năm trước phát sinh so với lần này nghiêm trọng hơn không biết bao nhiêu lần nhưng nàng đều tha thứ cho hắn, lúc nói chuyện cũng không lạnh lùng như vậy.

Hiện tại nàng lại nói xin cứ tự nhiên....

Trước ngực đau đớn khó nhìn, Tiểu Trọng Hoa hối hận, hắn rất hối hận.

Hắn không phải hối hận vì đã để Tiểu Thiên Diệp vào ở biệt viện. Hắn đang hối hận trước kia hắn không nên bỏ lại nàng một mình. Đẳng đẳng sáu năm, sớm đã làm tâm một người lạnh đi.

Hắn sớm biết nàng không có khả năng sẽ yêu thương hắn như trước. Ba năm trước lúc gặp mặt ánh mắt nàng rõ ràng nói lên sự tuyệt vọng. Cho dù về sau có nguyện ý ở cùng hắn nhưng nhất định cũng không thể giống như trước kia.

Tuy rằng nàng vẫn bao dung, tuy rằng vẫn mỉm cười nhưng hắn vẫn cảm thấy một ngày nào đó nàng có thể sẽ vứt bỏ hắn. Tuy rằng vẫn ôn nhu như trước kia, chăm sóc như trước kia, trân trọng nhau như trước nhưng dù sao sẽ không bao giờ toàn tâm toàn ý như trước.

Hắn nên làm gì bây giờ? Hắn đã hoàn toàn không dám tin quyết định của mình. Mặc dù hắn cố gắng làm mọi thứ để nàng biết, nhận thức nghiêm túc những điều giúp nàng vui. Nhưng cho dù là vậy, vẫn khó tránh khỏi sai lầm.

Tiểu Trọng Hoa cuối cùng cũng hiểu được cái gì gọi là thúc thủ vô sách. Hắn đối với sự lại lòng của nàng một chút biện pháp cũng không có, chỉ có thể gặm nhấm đau đớn khó nhin.

Noãn Nhi, có phải ta có cố gắng thế nào nàng cũng sẽ không thích ta như trước kia? Cho nên chỉ cần ta làm sai một chút, nàng liền không muốn ta nữa?

Tiểu Trọng Hoa nhìn tấm rèm kia, hai tay nắm chặt hơi phát run.

Kỳ thực, Tiểu Trọng Hoa thực sự đã suy nghĩ quá nhiều. Vừa rồi nàng nói như vậy chính là hạ quyết tâm không thể không giữ lại Tiểu Thiên Diệp, cho dù là chọc giận Tiểu Trọng Hoa. Hơn nữa nàng có thể khẳng định, Tiểu Trọng Hoa tuyệt đối sẽ không rời đi như vậy.

Âu Dương Noãn đương nhiên là rất rõ ràng, Tiểu Trọng Hoa chỉ là ghen mà thôi. Nàng cảm thấy thái độ của mình thực sự có chút quá đáng, có chuyện gì hai người có thể bàn bạc, không đáng vì chuyện nhỏ này mà cáu kỉnh.

Nhưng chuyện của Tiểu Thiên Diệp khiến Âu Dương Noãn cảm thấy

cho dù nàng làm gì, cho dù có chỗ nào không ổn cũng tuyệt đối không nên cúi đầu trước. Nhất định phải đợi đến khi chính hấn hiểu quyết định của nàng là không thể xoay chuyển mới thôi.

Cứ như vậy...

Nam nhân là bảo bối không thể nâng, bằng không ba ngày liền sẽ leo tường dỡ ngói. Âu Dương Noãn trong cuộc sống phu thê nhiều năm đã cảm nhận được điều này.

Bình thường sẽ là nàng nhượng bộ, hấn liền được một tắc lại muốn tiến thêm một thước. Một khi nàng đã cương ngạnh lên hấn cần phải thoái nhượng.

Sau khi đã thông tinh thần, Âu Dương Noãn ngồi trong phòng đọc sách. Xem mệt rồi liền ngủ, hoàn toàn không biết Tiểu Trọng Hoa bên ngoài chỉ vì một câu của nàng mà sợ hãi.

Hồng Ngọc cùng Xương Bồ vừa mới đi đến ngoài cửa tiểu nha đầu đã đem hết mọi chuyện kể cho các nàng. Hai người liếc nhìn nhau, thầm nghĩ Tiểu Thiên Diệp quả nhiên gây ra cho Âu Dương Noãn không ít phiền toái.

“Chẳng qua là tiểu thư cũng quá cứng. Nhiếp chính vương ngay cả một câu cũng không dám nói a!”

“Đúng vậy, Nhiếp chính vương ngồi bên ngoài ngăn người. Thật tội nghiệp!”

“Đúng, đúng! Mẫu thân thật uy phong! Người mà tức giận, phụ thân cũng không dám nói tiếp nữa!”

Mấy tiểu nha đầu đang rối rít, đột nhiên bên cạnh vang lên một thanh

âm non nớt. Mọi người phát hoảng, lại thấy Niệm Nhi hai mắt vụt sáng lên, cười hì hì từ sau cây cột bước ra, mặt mày tinh quái.

Hồng Ngọc cùng Xương Bồ nhìn nhau, thở dài. Đây là vỏ quýt dày có móng tay nhọn a!

Đúng lúc này Tiểu Trọng Hoa đột nhiên từ ngoại thất đi ra. Thấy một đồng người đứng ở cửa cũng không thêm để ý: “Vương phi không thoả mái, các người không được quấy rầy nàng nghỉ ngơi!”

Nói xong, hần bước nhanh ra ngoài, không biết đi làm gì.

“Cái gì mà không thoả mái? Rõ ràng là tức giận a!” Niệm Nhi đột nhiên bật cười.

Những người khác đều thăm gật đầu, ba năm nay chưa từng thấy Vương gia và Vương phi có chuyện. Hai người luôn hòa hòa khí khí ngọt như mật. Tiểu Thiên Diệp thật đúng là, vừa đến liền nháo đến trời long đất lở.

Âu Dương Noãn đang xem sách, đột nhiên rèm động đậy. Nàng còn tưởng rằng Tiểu Trọng Hoa vào, mặt liền trầm xuống.

“Ta bị chảy máu, tay đau!”

Đột nhiên một khuôn mặt tuần tú tới gần đem bàn tay đang chảy máu tới trước mặt Âu Dương Noãn. Trong mắt lóe lên sự chờ mong.

Âu Dương Noãn sững sốt, lập tức bật cười. Tiểu Thiên Diệp sao lại chạy tới đây?

Tiểu Thiên Diệp bấu môi nhích lại gần.

“Làm sao vậy?”

Chỉ kém một chút nữa thôi là sát lại, Âu Dương Noãn vội vàng lùi lại liền bị hấn ôm trọn trong lòng.

Âu Dương Noãn hoảng hốt, lập tức nói: “Mau buông ta ra!”

Thình lình bất ngờ, Tiểu Thiên Diệp tuy rằng ủy khuất nhưng vẫn rất ngoan ngoãn đem Âu Dương Noãn bỏ lại trên giường.

Âu Dương Noãn yên tâm, đột nhiên đứng lên bước nhanh ra ngoài. Tiểu Thiên Diệp cho rằng nàng tức giận lập tức kích động chạy theo.

Sau đó mới phát hiện Âu Dương Noãn gọi người mang thuốc đến, dè dặt cẩn trọng thay hấn rửa vết thương, lại chậm rãi thay hấn băng bó.

Tiểu Thiên Diệp có chút cao hứng, luôn luôn đều nhìn chăm chú vài bố trên tay.

Đúng lúc này, Tiểu Trọng Hoa bước vào. Vừa nhìn thấy người này Noãn Nhi liền buông tay hấn ra. Tiểu Thiên Diệp phát hiện chính mình rất không thích người trước mắt này.

Nhưng đối phương cũng đồng thời cảm nhận được địch ý của hấn, con ngươi đen lạnh như băng nhìn thẳng hấn.

Tiểu Thiên Diệp đột nhiên cứng lại.

Thanh âm của ai luẩn quẩn trong đầu hấn, cứ thì thầm thì thầm không chịu rời đi: “Noãn Nhi, Noãn Nhi, nàng ở đâu? Vì sao không ở lại bên cạnh ta? Ta yêu nàng nhiều như vậy, hấn có gì tốt hơn ta? Người nói đi, hấn có chỗ nào tốt hơn ta?....”

Trước mặt bỗng nhiên tối sầm lại, choáng váng hoa mắt khiến hấn vạn phần khó chịu.

Hấn biết, tiếng nói kia chính là của hấn.

Hấn đang truy vấn ai? Mặc dù đã điên cũng không thể quên, thấm sâu vào cốt nhục, là tình cảm sâu đậm nhất.

Nhớ không nổi càng nhiều thứ nhưng chỉ một đoạn ngắn này cơ hồ khiến hấn không thở nổi. Tiểu Thiên Diệp ngồi xổm xuống, hai tay ôm đầu.

Âu Dương Noãn vội vàng đứng trước mặt hấn. Nháy mắt người đối diện đem sát ý biến mất không tung tích.

“Chàng đừng hù dọa hấn!”

Âu Dương Noãn nhíu mày, che chở cho Tiểu Thiên Diệp.

Trong ánh mắt Tiểu Trọng Hoa mang theo chút ủy khuất, đột nhiên quay đầu lại nói: “Vào đi!”

Hạ Vũ Nhiên từ bên ngoài cười hì hì đi vào, thấy Tiểu Thiên Diệp, trên mặt cũng không hề thấy có chút gì ngoài ý muốn.

Âu Dương Noãn sững sốt, Hạ Vũ Nhiên làm sao có thể đột nhiên xuất hiện tại nơi này?

“Nàng gần đây luôn không có khẩu vị, ta sợ nàng không khỏe nên đã bảo hấn từ kinh đô đến đây. Vừa rồi ta mới nhớ, hôm nay hấn vừa vạn tới đây để hấn trị liệu cho Tiểu Thiên Diệp!” Tiểu Trọng Hoa kỳ quái nói.

Âu Dương Noãn nhìn hấn, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy một loại cảm giác ấm áp. Hấn nhượng bộ, là vì nàng.

Âu Dương Noãn khẽ mỉm cười: “Trọng Hoa, cảm ơn chàng!”

“...”

Nghe được lời ấy, trong lòng Tiểu Trọng Hoa tuy rằng bỗng chốc đập mạnh, tâm tình bi thương vừa rồi cũng biến mất vô ảnh nhưng lại ngại thể hiện ra mặt.

Cuối cùng chỉ có thể lạnh mặt với Âu Dương Noãn: “Ta chỉ là muốn hấn sớm đi một chút!”

Âu Dương Noãn liền quay đầu cười cười với Tiểu Thiên Diệp: “Không sao rồi. Ngươi rất nhanh sẽ tốt lên!”

Tiểu Thiên Diệp ngẩng đầu, hoang mang nhìn bọn họ.

Tiểu Trọng Hoa hung hăng trừng mắt nhìn người nọ, thực sự cảm thấy bản thân quả thực rất giống một đồ phụ, ghen tị giống như nước sông cuồn cuộn không dứt.

Buổi tối, lúc đến thời gian dùng bữa, bình thường Niệm Nhi sẽ ngồi bên trái Âu Dương Noãn, Tiểu Trọng Hoa ngồi bên phải.

Nhưng hôm nay không đợi Niệm Nhi qua, một bóng đen nhanh chóng đặt mông ngồi xuống, Niệm Nhi sợ tới mức tâm can run lên, đũa trong tay cũng rớt xuống.

Tiểu Thiên Diệp cầm đũa gắp một miếng cá ngấu nghiêng ăn.

Niệm Nhi trợn mắt há mồm, lập tức nhìn nhìn mẫu thân cùng phụ thân mặt đang đen lại, nửa điểm cũng không có ý vì hấn đòi công đạo liền cảm thấy tủi thân, oa oa khóc lớn.

Âu Dương Noãn nhìn hấn, hấn liền ngừng khóc. Chỉ có đôi mắt chớp chớp đem nước mắt chảy xuống. Lúc này Hồng Ngọc nhanh chóng cầm một đôi đũa mới ra, Âu Dương Noãn cười nhận lấy đưa cho Niệm Nhi.

Tuy rằng là tiểu hài tử, nhưng Âu Dương Noãn cảm thấy vẫn phải bắt đầu dạy dỗ từ nhỏ, không thể để hấn có thói quen kén ăn, cũng không sợ uy của người khác.

Nàng cảm thấy sự nuông chiều quá đáng này sẽ làm đứa nhỏ sinh hư. Nhưng thấy lúc Niệm Nhi khóc, ánh mắt vụt sáng kia cũng khiến nàng không đành lòng, cho nên nàng lại gấp cho hấn thức ăn.

Niệm Nhi ủy khuất nhìn thoáng qua chiếc đũa mới trong tay, không hé răng dúi đầu vào trong bát.

Âu Dương Noãn nhìn Niệm Nhi bắt đầu ăn cơm, liền cũng không nói nữa. Lại đột nhiên quay đầu phát hiện Tiểu Thiên Diệp cũng đang không chớp mắt nhìn mình, tay hấn đột nhiên run lên, rồi sau đó chiếc đũa mới cũng ‘không cẩn thận’ rơi trên mặt đất. Hấn tránh mắt, hai tay đặt lên bàn chờ Âu Dương Noãn cầm đôi đũa mới đến.

Âu Dương Noãn: “...”

Hồng Ngọc cười nhanh chóng nhận lấy đôi đũa từ tay nha đầu, xoay người đưa cho vị đại gia này. Kết quả là hấn nhìn cũng không thèm nhìn.

Âu Dương Noãn: “...”

Ý này là muốn nàng sao?

Tiểu Trọng Hoa nhìn chăm chăm Tiểu Thiên Diệp, hừ lạnh một tiếng. Tiểu Thiên Diệp một chút không sợ hãi, lại dùng đôi mắt vụt sáng nhìn Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn đau đầu đứng lên, lại vẫn nhận lấy đĩa từ trong tay Hồng Ngọc tự mình đưa tới cho Tiểu Thiên Diệp.

Tiểu Trọng Hoa lạnh lùng nói: "Người là đang giả ngây giả dại sao?"

Tiểu Thiên Diệp có đĩa mới liền vô cùng cao hứng gấp đồ ăn lên ăn, căn bản không để ý Tiểu Trọng Hoa đang nói cái gì.

Trong lòng Tiểu Trọng Hoa không thoải mái, bàn tay đặt ở mép bàn bóp chặt liền bóp nát một góc bàn.

Tiếng gõ vụn làm Âu Dương Noãn cả kinh, vội vàng hỏi: "Làm sao vậy?"

Tiểu Trọng Hoa nhàn nhạt nói: "Không có gì, chỉ là thuộc hạ trượt tay một chút!"

Trong lòng Âu Dương Noãn thở dài, nàng đã quên mất rằng người này ngoài mặt trấn định nhưng thực chất lại là một bình dấm chua.

Chẳng qua là hắn cũng là người giữ lời, nếu nói sẽ không làm gì Tiểu Thiên Diệp thì thực sự sẽ như vậy. Chỉ là....

Tiểu Thiên Diệp càng ăn càng có khẩu vị, Niệm Nhi chớp chớp mắt nhìn nam nhân này, lại chớp chớp mắt nhìn phụ thân của mình, cảm thấy thập phần khó hiểu.

Người này rốt cuộc là ai? Vì sao mẫu thân lại đối xử tốt với hắn như vậy? Đây là có nguyên nhân gì?

Xương Bồi kể sát Hồng Ngọc nói nhỏ: “Tỷ nói xem, hắn có phải đang giả điên hay không?”

Hồng Ngọc lén lút đá Xương Bồi một cước, trên mặt lại vẫn mỉm cười: “Các vị chủ tử, thức ăn nguội mất, các vị mau dùng bữa đi!”

Chương 416: Ngoại truyện 2

“Thiên Diệp, đến ăn điểm tâm!”

Âu Dương Noãn cười gọi Tiểu Thiên Diệp đang nghịch bùn.

Tay Tiểu Thiên Diệp bị bùn dính đen thui, Âu Dương Noãn cẩn thận giúp hắn rửa tay lau sạch sẽ. Hồng Ngọc muốn nhận lấy nhưng Tiểu Thiên Diệp quăng vào chậu nước.

Hồng Ngọc muốn trách cứ nhưng nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của hắn thì cái gì cũng không nói ra được. Người tuần tú như vậy, ai lại nổi lòng mắng?

Huống chi nhìn cách tiểu thư tỉ mỉ chăm sóc hắn, đừng nói chỉ là một nha đầu như nàng, liền ngay cả Nhiếp chính vương nhìn thấy cũng phải nhường hắn ba phần.

"Ăn điểm tâm?" Tiểu Thiên Diệp trừng mắt nhìn thứ đen thui trước mặt.

Âu Dương Noãn nói dối mà mặt không đổi sắc tim không đập mạnh: “Đây là chè vừng!”

Đây là chè vừng? Tiểu Thiên Diệp nghi hoặc nhìn thoáng qua, thứ trong chén đen thui, đúng là thoát nhìn không khác mấy so với chè vừng mà bình thường hắn thích ăn.

Khụ khụ, Xương Bồ ho khan hai tiếng, giương mắt nhìn trời. Tiểu thư đã bảo nàng bỏ thêm thuốc vào trong chè vừng mà Tiểu Thiên Diệp

thích ăn. Nhưng lại cũng không nói thêm bao nhiêu nên hình như nàng không cần thận đã thêm hơi nhiều.

Âu Dương Noãn cười cười: “Là chè vừng! Nếm thử xem!”

Niệm Nhi bên cạnh ngồi xổm xuống góc tường vẽ vòng vòng, hai mắt mở to: “Mẫu thân, vì sao không có phần của con?”

Âu Dương Noãn nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: “Niệm Nhi cũng muốn ăn sao?”

“Muốn!” Niệm Nhi nhảy dựng lên rất vui vẻ, mẫu thân rốt cuộc cũng đã không còn xem hắn như người vô hình nữa.

Niệm Nhi nhanh chóng chạy tới bên cạnh Âu Dương Noãn, nàng nhin cười múc một muỗng lớn. Niệm Nhi vui vẻ há to miệng ăn sạch.

“Ngon lắm phải không?” Âu Dương Noãn ôn nhu mỉm cười với Niệm Nhi.

“Ô...Ô...Ô...” Nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của Niệm Nhi nhăn thành một đống.

Hồng Ngọc: “...”

Xương Bờ: “...”

Âu Dương Noãn nhìn Niệm Nhi liếc mắt một cái, sờ sờ đầu của hắn. Niệm Nhi lập tức hiểu được, cố nhin nước mắt quay đầu nhìn Tiểu Thiên Diệp.

“Ngon lắm! Ngon lắm!”

Tiểu Thiên Diệp nhìn ánh mắt nghiêm túc của Âu Dương Noãn, lại nhìn Niệm Nhi nhăn nhó. Hắn cúi đầu nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó đem bát đẩy về phía Niệm Nhi: “Vậy cho người ăn!”

Hắn tuyệt đối là giả ngu! Niệm Nhi cơ hồ muốn nhảy dựng lên, lại bị Âu Dương Noãn đè lại.

Âu Dương Noãn cười cười, dùng tiểu hài tử đến dụ dỗ hắn cũng vô dụng sao? Vậy nàng sẽ không khách khí nữa. Âu Dương Noãn đem bát đẩy trở về: “Ăn đi!”

Tiểu Thiên Diệp nhìn nàng, trong ánh mắt chậm rãi chứa đầy nước mắt, ánh mắt chói lọi thoáng cái bị nước mắt bao phủ.

Một công tử trẻ tuổi tuấn tú lại dùng ánh mắt đáng thương tràn ngập chờ mong, tràn ngập khẩn cầu nhìn mình, dù người có tâm địa sắt thép cũng mềm xuống. Huống chi Âu Dương Noãn đối với hắn luôn cảm thấy áy náy, nhìn ánh mắt này đều nhịn không được mà quẫn nửa ngày.

Cuối cùng nàng thở dài nhưng vẫn hạ quyết tâm: “Không uống thuốc là không tốt! Người phải chăm chỉ uống thuốc, bằng không tí nữa sẽ không được ăn điểm tâm!”

Dưới cách thức vừa đấm vừa xoa như vậy, Tiểu Thiên Diệp không còn cách nào khác đành thành thành thật thật đem bát chè tối đen như mực này đều uống hết.

Âu Dương Noãn nhìn hắn, rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra. Nhìn Niệm Nhi vẫn còn vẻ mặt nhăn nhó liền tiện tay lột quýt muốn cho Niệm Nhi ăn đỡ đắng. Đúng lúc này lại có người giữ tay áo nàng lại.

Âu Dương Noãn nhìn liền thấy một gương mặt tuấn mỹ đang cau

mày chỉ chỉ vào miệng mình.

"Lại làm sao vậy?" Âu Dương Noãn kỳ quái nhìn hắn.

“Đắng!”

Thanh âm của hắn so với Niệm Nhi còn đáng thương hơn ba phần, lại có điểm của một nam tử trưởng thành làm người ta nghe xong nửa người đều tê dại.

Hồng Ngọc liền vội cười: “Ha ha, công tử cũng muốn ăn a! Để nô tỳ đến hầu hạ người!”

Nói xong liền vươn tay lấy quạt, nhưng lại bị Tiểu Thiên Diệp hung hăng hất đi. Hắn quay đầu nghiêm túc nói: “Không cần người!”

Âu Dương Noãn: “...”

Tiểu Thiên Diệp nhìn chăm chăm nàng, lệ lóng lánh, lại chỉ chỉ miệng mình.

Xương Bồ đứng ở một bên, lại vụng trộm nói nhỏ vào tai Hồng Ngọc: “Tên này nhất định là giả điên. Tỷ nhìn xem, hắn còn biết làm nũng, thanh âm so với tiểu điện hạ còn đáng thương hơn. Ta da gà đều nổi lên hết, thật đáng sợ!”

Xương Bồ vẫn luôn không thích Tiểu Thiên Diệp, nhưng những tỳ nữ sau lưng nàng đều đỏ mặt nhìn chăm chăm Tiểu Thiên Diệp. Tuy rằng các nàng chỉ biết đầu óc vị công tử diện mạo anh tuấn này có chút không minh mẫn nhưng khi nhìn bộ dáng hắn tuấn tú như vậy, thân phận chắc chắn cũng không đơn giản, không tránh được chút động tâm tư.

Chỉ tiếc Tiểu Thiên Diệp bình thường ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn các nàng, bất kể ngày đêm đều quấn quýt lấy Âu Dương Noãn, các nàng cũng là vô kế khả thi.

Âu Dương Noãn cười, bỏ một múi quýt vào tay Tiểu Thiên Diệp. Hắn mất hứng, vẫn nhìn Âu Dương Noãn. Âu Dương Noãn bất đắc dĩ, đem miếng quýt kia bỏ vào trong miệng hắn lại đột nhiên bị hắn cắn ngón tay.

Nàng trầm mặt: “Nhả ra!”

Tiểu Thiên Diệp sợ nhất nàng tức giận, lúc này liền phát hoảng nhanh chóng nhả ra. Chính mình cúi đầu, thỉnh thoảng lại nhìn trộm xem Âu Dương Noãn có tức giận hay không.

Niệm Nhi nhìn Tiểu Thiên Diệp, đột nhiên tức giận bốc lên. Từ khi người này đến đây đã cướp đi một nửa yêu thương của mẫu thân dành cho hắn. Hắn ghét nhất là thua người này!

Niệm Nhi bỗng chốc nhảy dựng lên, liều mạng chạy ra ngoài, còn không quên quay đầu lại hướng Tiểu Thiên Diệp làm một cái mặt quỷ.

Tiểu Thiên Diệp sửng sốt, lập tức nhìn về phía Âu Dương Noãn.

Sắc mặt Âu Dương Noãn âm trầm: “Người đừng để ý đến nó!”

Tiểu Thiên Diệp quả thực không để ý tới Niệm Nhi, cúi đầu nghiêm túc ăn, khóe miệng cong cong. Quả nhiên là rất vui vẻ.

Niệm Nhi nhìn tình hình này, trong mắt đọng đầy nước, la lớn: “Đáng ghét! Ta ghét nhất là ngươi!” Nói xong liền quay người bỏ chạy.

Âu Dương Noãn lại không thèm để ý, nói với Hồng Ngọc: “Đi xem Niệm Nhi, đừng để nó chạy loạn!”

“Dạ!”

Hồng Ngọc mỉm cười, tiểu hài tử này nhìn thấy mẫu thân bị người khác cướp đi chắc chắn là ghen tị. Chỉ là không ngờ dấm chua của tiểu điện hạ rất giống Nhiếp chính vương.

Hai ngày này Tiểu Trọng Hoa có chút bận rộn, đều không ở nhà ăn cơm. Cho nên đến bữa chỉ còn lại Tiểu Thiên Diệp, Âu Dương Noãn và Niệm Nhi. Lúc ăn cơm Niệm Nhi tức giận thở phì phì chán ghét nhìn người ngồi đối diện.

“Lại đây ăn đi! Ăn thịt cá này sẽ trở nên thông minh a!” Âu Dương Noãn dỗ Tiểu Thiên Diệp, gấp cho hắn một miếng lớn.

Tiểu Thiên Diệp không thích ăn thịt cá, hơn nữa là đặc biệt không thích. So với thịt cá nhạt nhẽo hắn hiển nhiên là thích vị thịt nướng béo ngậy hơn.

Niệm Nhi gấp một miếng sườn, thích thú gặm.

“Không được kén ăn, cái trắng này cũng phải ăn!”

Âu Dương Noãn nhìn một bên nhìn chăm chăm Tiểu Thiên Diệp, một bên thuận tay múc cho hắn một chén canh.

Niệm Nhi nhìn qua, cái trắng trong bát đã vơi phân nửa. Đáng tiếc mẫu thân lại không nhìn thấy hắn.

"Ta không muốn ăn!" Tiểu Thiên Diệp nhìn cái trắng, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi. Cái trắng gì chứ, hắn ghét nhất!

“Ăn cái trắng tốt cho sức khỏe!”

Nói xong nàng liền phân phó hạ nhân: “Đi đến phòng bếp bưng điểm tâm lên, đừng quên mang thuốc lên!”

Nha đầu nghe thấy, lập tức liền đi lấy.

Nhìn mình cố ý chọn cái trắng bỏ đi mà mẫu thân vẫn không hề để ý, Niệm Nhi thất vọng ra mặt. Hắn đem chiếc đĩa ném vào trong bát Tiểu Thiên Diệp.

“Ăn đi! Người không ăn nhất định sẽ biến thành một tên mập mập!”

Tiểu Thiên Diệp bị dính rất nhiều hạt cơm, nhất thời mắt đỏ hồng nhìn về phía Âu Dương Noãn. Nàng lấy đĩa ra, nhíu mày: “Niệm Nhi, như vậy là không được!”

Niệm Nhi cho tới bây giờ chưa từng thấy qua mẫu thân nghiêm khắc như vậy. Nhất thời ngớ ra, lát sau ánh mắt như thủy tinh đen nhanh chóng ăng ặc nước.

“Mau xin lỗi thúc thúc!” Âu Dương Noãn nhìn chằm chằm Niệm Nhi, nói rõ ràng từng chữ.

Niệm Nhi càng ủy khuất hơn, nhảy xuống ghế chạy nhanh ra ngoài.

Âu Dương Noãn thở dài một hơi, nhìn Tiểu Thiên Diệp nói: “Người ăn cơm đi, đừng quan tâm!”

Tiểu Thiên Diệp ừ một tiếng, tựa hồ thực hoang mang nhìn thoáng qua phương hướng Niệm Nhi chạy đi, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Buổi tối lúc Tiểu Trọng Hoa trở về, Phương mama liền nói với hấn: “Tiểu điện hạ bị tiểu thư phạt!”

"Phạt? Niệm Nhi làm sai chuyện gì khiến mẫu thân tức giận sao?"
Tiểu Trọng Hoa nhú mày, nhin không được mà hỏi.

Phương mama nhỏ giọng giải thích nói: "Hình như tính tình tiểu hài tử bộc phát, không chịu nghe lời tiểu thư nên mới bị phạt!"

Sau đó bà nhìn thoáng qua phương hướng chính ốc: “Tiểu thư cũng thật là, tiểu điện hạ vẫn chỉ là một đứa nhỏ mới sáu tuổi, nào biết cái gì! Cho dù muốn phạt cũng không nên bắt tiểu điện hạ chép Đạo đức kinh một trăm lần a! Tiểu điện hạ còn nhỏ như vậy, có chép đến sáng mai cũng chưa chắc xong!”

Tiểu Trọng Hoa mỉm cười, gật đầu. Sau đó liền hướng đến thư phòng.

Vừa vào thư phòng, liền thấy một tiểu tử đang quỳ lên ghế, cúi đầu buồn bã nghiêm túc viết từng chữ.

Tiểu Trọng Hoa luôn luôn trân trọng Niệm Nhi, bởi vì trước lúc ba tuổi hấn không thể bên cạnh con. Cho nên hấn đối xử với Niệm Nhi so với Âu Dương Noãn vẫn luôn nghiêm khắc quản giáo thì khoan dung hơn rất nhiều. Nhìn bảo bối của mình bị ủy khuất như vậy, tâm địa hấn nhất thời mềm xuống.

Vẫn chỉ là một đứa trẻ, sao chép một trăm lần? Chỉ sợ có chép đến trời sáng cũng không xong.

Hấn vừa nghĩ, vừa đi vào. Tiểu Niệm ngẩng đầu, thấy người tới là phụ thân, hốc mắt lập tức đỏ lên nhưng vẫn cố nén không cho nước mắt trào xuống.

"Niệm Nhi, làm sai chuyện gì sao?"

Tiểu Trọng Hoa đi tới, nhìn thoáng qua Đạo đức kinh trên bàn. Âu Dương Noãn tuy rằng nghiêm khắc với Niệm Nhi nhưng chưa từng trách phạt nặng như vậy. Hơn nữa mấy người Phương mama chắc chắn đều đã cầu xin qua nhưng nàng vẫn không hạ hỏa.

"Niệm Nhi chọc mấu thân tức giận!"

Niệm Nhi mang theo vài phần ủy khuất vài phần xấu hổ, một mặt cúi đầu sao chép, một mặt thỉnh thoảng lại nức nở, đôi vai nhỏ chốc chốc lại run lên.

Tiểu Trọng Hoa nhất thời mềm lòng, vừa muốn nói 'con không cần viết nữa, phụ thân sẽ nghĩ cách' thì liền nghe thấy tiếng ngoài cửa: "Chàng về rồi!"

Quyết tâm vừa rồi của Tiểu Trọng Hoa lập tức sụp đổ, hẩn quay đầu cười nói: "Noãn Nhi!"

Sau lưng Niệm Nhi lại nức nở một tiếng, Tiểu Trọng Hoa nhìn thoáng qua sắc mặt bình thản của Âu Dương Noãn, cẩn thận nói: "Niệm Nhi làm sai chuyện gì sao?"

"Tự con nói đi!" Âu Dương Noãn nhìn Niệm Nhi.

Niệm Nhi liền cúi đầu thành thành thật thật đáp: "Niệm Nhi bướng bỉnh, không nên ném dũa vào trong bát của Diệp thúc thúc!"

Ném dũa vào trong bát của Tiểu Thiên Diệp? Tiểu Trọng Hoa nhìn Niệm Nhi lập tức từ ái hơn rất nhiều. Làm tốt lắm con trai, chuyện phụ thân không thể làm con đã thay ta làm!

Âu Dương Noãn liền nhìn ra suy nghĩ của hắn, nhẹ nhàng ho khan, trừng mắt với hắn.

Tiểu Trọng Hoa mỉm cười: “Đúng vậy! Niệm Nhi bướng bỉnh, sao có thể làm chuyện đó?”

"Niệm Nhi biết sai rồi! Nhưng viết nhiều quá, tay con đau..."

Tiểu Niệm thông minh, lập tức ra vẻ hối lỗi lại tội nghiệp nhìn Tiểu Trọng Hoa.

“Khụ..khụ!”

Tiểu Trọng Hoa nghiêm túc gật đầu, nhìn về phía Âu Dương Noãn: “Bằng không...”

“Chàng cũng muốn giúp nó xin?” Âu Dương Noãn nhướn mày lên.

Tiểu Trọng Hoa lập tức thay đổi: “Mẫu thân con nói cái gì thì liền làm đi! Còn dám cãi lại, ta thấy viết một trăm lần còn chưa đủ. Phải viết hai trăm lần mới biết chừa!”

Nói xong liền hướng về phía Tiểu Niệm chớp chớp mắt.

"Niệm Nhi biết sai rồi!" Niệm Nhi buồn thanh hờn dỗi đáp.

Tiểu Trọng Hoa phụng phịu: “Đưa tay ra!”

Tiểu Niệm lập tức vươn bàn tay nhỏ nhắn ra, Tiểu Trọng Hoa lộ vẻ mặt hàn sương không nặng không nhẹ đánh hai cái. Sau đó cười nói với Âu Dương Noãn: “Noãn Nhi, phạt cũng đã phạt rồi. Một trăm lần có viết đến hừng đông cũng không xong. Hơn nữa ta vừa đánh nó

rồi, chỉ sợ sẽ lại càng đau, chữ lại càng khó viết...”

Âu Dương Noãn tựa tiểu phi tiểu nhìn đôi phụ thân người tung kẻ húng này: “Hôm nay không xong thì để đó đi ngủ, ngày mai lại tiếp tục. Khi vào chép xong thì khi đó mới có thể đi chơi. Nghe chưa?”

Như vậy, một trăm lần chép phạt cũng không được miễn. Tiểu Niệm buồn bã ỉu xiu dạ vâng, lại ghé vào bàn tiếp tục hành trình.

Haizzz, hóa ra lời phụ thân cũng không mấy hữu dụng. Hắn còn nghĩ chỉ cần phụ thân về sẽ thay hắn làm chủ mà nhất thời quên mất rằng phụ thân chỉ cần nhìn thấy mẫu thân thì một chữ cũng không nói ra được.

Đừng thấy phụ thân hắn trước mặt người khác uy nghiêm mà sợ, chỉ cần nhìn thấy mẫu thân là như chuột thấy mèo. Haizzz, phụ thân như vậy, hắn sao có thể trông cậy được đây. Còn không bằng tự mình nhanh chóng viết xong một trăm lần rồi đi nghỉ ngơi!

Phụ thân trên đời này, quả nhiên đều không đáng tin cậy! Tiểu Niệm vừa nghĩ lại vừa thở dài một hơi, thu hết tức giận viết một chữ ‘thuận’ thật to.

Thuận mẫu thân thì sống, nghịch người thì chết! Về sau vẫn không nên đối nghịch với mẫu thân.

Tiểu Trọng Hoa hơi đồng tình nhìn con trai của mình, lại nói với Âu Dương Noãn: “Chúng ta về nghỉ ngơi thôi!”

Sau khi trở về phòng, Tiểu Trọng Hoa nhẹ nhàng xoa bóp vai cho Âu Dương Noãn, thật cẩn thận nói: “Trẻ con không nghe lời, nàng cứ dạy bảo là được, không cần tức giận!”

Ngũ khí này, động tác này rõ ràng là của một nàng dâu nhỏ. Âu Dương Noãn bật cười, sau khi Tiểu Thiên Diệp đến đây, dường như Tiểu Trọng Hoa sợ mình bị thất sủng mà trăm phương ngàn kế lấy lòng nàng. Ngay cả giọng điệu khi nói chuyện cũng đều là dè dặt cẩn trọng, nào còn như thống soái thiên kim vạn mã trên chiến trường ngày xưa!

“Trẻ con nếu không được dạy dỗ cẩn thận, về sau nhất định càng khó dạy bảo. Hiện tại Niệm Nhi càng lớn càng bướng bỉnh, nếu cứ để mặc như vậy, nói không chừng lớn lên sẽ càng tùy hứng!”

Tiểu Trọng Hoa nuông chiều Niệm Nhi, đại công chúa cũng sủng ái cháu ngoại. Có hai người kia Niệm Nhi sẽ ngày càng tùy hứng, cho nên chỉ có nàng phải cứng rắn nghiêm khắc với Niệm Nhi.

Tiểu Trọng Hoa đương nhiên biết đạo lý không thể phóng túng tùy hứng với trẻ con. Nhưng hành vi của Niệm Nhi hẳn hiểu được, hơn nữa còn rất đồng tình.

“Hắn là sợ mẫu thân bị người khác cướp đi a!”

“Ta thì có thể bị ai cướp đi!”

Âu Dương Noãn nhìn khuôn mặt tuần mã dưới ánh nến càng không giống người phàm của Tiểu Trọng Hoa, lờm hẩn một cái. Không biết là nghĩ đến cái gì, lại hốt hoảng thở dài một hơi.

“Làm sao vậy? Vì sao lại thở dài?”

Âu Dương Noãn lại thở dài: “Ta chỉ là cảm thấy một mình Niệm Nhi, rất cô đơn!”

Chắc là vì những chuyện trước kia cho nên Niệm Nhi chỉ thân cận

với người thân, còn lại đối với người ngoài rất lạnh lùng.

Hơn nữa Tiểu Trọng Hoa thân phận cao quý, bình thường khó có thể thân cận. Nàng sợ Tiểu Niệm tương lai không có bạn bè, cứ như vậy mà cô đơn lớn lên.

“Cái này sao phải lo lắng?”

Tiểu Trọng Hoa ôm nàng, hai tay vuốt nhẹ lưng nàng, ngọt ngào nhìn nữ tử trong lòng: “Ta có cách giải quyết! Rất dễ...chúng ta sinh cho con một tiểu muội muội!”

Âu Dương Noãn nhìn hắn một cái, đột nhiên trầm mặc xuống. Nói thật, nàng rất thích có một nữ nhi. Niệm Nhi còn nhỏ như vậy, không có bạn bè, cứ như vậy mà trưởng thành, thực sự rất đáng thương.

Hơn nữa nữ nhi nhu thuận đáng yêu, nàng rất thích. Chẳng qua là tình hình hiện tại của Tiểu Thiên Diệp cũng rất cần nàng chăm sóc. Nàng hy vọng trước hết dụng tâm chăm sóc hắn, sau sẽ có tính toán khác. Có lẽ, có thể qua hai năm nữa sẽ sinh một nữ nhi...

Tiểu Trọng Hoa ôm chặt nàng, ở bên tai nàng nói nhẹ: “Hạ Vũ Nhiên nói, Tiểu Thiên Diệp là bị một đả kích rất lớn nên mới đột nhiên bị điên. Tình trạng này khả năng chữa khỏi là rất lớn. Chúng ta đưa hắn đến một nơi an toàn, tìm người tỉ mỉ chăm sóc hắn, không phải rất tốt sao?”

“Ta đã quyết định rồi, chàng còn cần nói lại nữa sao?” Âu Dương Noãn đột nhiên rời khỏi vòng ôm của hắn, trầm giọng xuống.

Tiểu Trọng Hoa lập tức sửa lại thái độ: “Được, đều nghe nàng, tất cả đều nghe theo nàng! Để hắn ở đây an tâm chữa bệnh!”

Hắn đành nghiêng rằng, còn phải ra vẻ rộng lượng nhìn nương tử của mình đi chiếu cố tên kia.

Âu Dương Noãn hít sâu một hơi, lại nói: "Tiểu Thiên Diệp nhất định sẽ tốt lên!"

Tiểu Trọng Hoa thấy giọng nàng mềm xuống, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hắn mỉm cười nói: "Noãn Nhi, nàng đối với Tiểu Thiên Diệp thực sự rất tốt. Tốt đến mức ta cũng phải ghen tị, hận không thể là người bệnh chính là ta. Nếu vậy nàng cũng sẽ đối xử với ta tốt như vậy được không? Cùng ta ăn cơm, cùng ta tản bộ, cùng ta nói chuyện. Mỗi giây mỗi khắc đều ở cùng ta...."

Lời hắn vừa nói, biểu cảm trên mặt vừa buồn bã, mắt rũ xuống: "Noãn Nhi, ta biết hắn đang bị bệnh....Nhưng ta vẫn ghen tị, vẫn ghen...Ta một bên muốn liều lĩnh mang nàng đi nhưng lý trí nói với ta nên tôn trọng quyết định của nàng! Ta không thể miễn cưỡng nàng làm việc mà nàng không muốn!"

Hắn ngẩng đầu, nhìn Âu Dương Noãn. Sâu trong đôi mắt dường như có chút bi thương.

Thì ra là thế, Âu Dương Noãn cúi đầu xuống. Lúc này mới hoàn toàn hiểu hết ý của hắn. Là một nam nhân đương nhiên không thể thản nhiên nhìn thô tử của mình tỉ mỉ chăm sóc một nam nhân khác.

Nhưng hắn lại không hề trách móc nàng, hơn nữa còn tôn trọng quyết định của nàng. Điều này thực sự rất khó gặp.

Khóe miệng Âu Dương Noãn chậm rãi lộ ra ý cười. Có một nam nhân luôn coi trọng nàng là phu quân, có thể thấy được ông trời vẫn chiếu cố nàng rất nhiều.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, khuôn mặt thanh lệ tựa tiểu phi tiểu: “Nếu ta vì hắn động tâm, cùng hắn bỏ đi thì sao? Chàng cũng sẽ tôn trọng quyết định của ta sao?”

Tiểu Trọng Hoa nhướn mày, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ. Ngay khi Âu Dương Noãn đang hối hận không nên đùa với hắn như vậy, chuẩn bị đem những lời trong lòng nói ra thì thấy hắn bỗng nhiên hếch cằm lên.

“Mặc kệ là vì cái gì, ta đều sẽ không cho nàng đi. Suy nghĩ kia lúc trước của ta là sai lầm, ta tuyệt đối sẽ không để nàng rời khỏi ta lần nữa. Cho dù nàng nói ta không tôn trọng nàng, cho dù nàng nói nàng không yêu ta, ta cũng muốn nói cho nàng biết, trên đời này chỉ có ta mới mang lại hạnh phúc cho nàng!”

Hắn mỉm cười, dường như hạ quyết tâm điều gì đó: “Noãn Nhi, nàng muốn giữ hắn lại thì cứ giữ. Chỉ là sau này ngàn vạn lần không cần nói như vậy để thử ta! Nếu không lần sau ta cũng bị bệnh cho nàng xem!”

Âu Dương Noãn đột nhiên cười ra tiếng. Nam nhân này a, hiện tại lại bốc đồng như một đứa trẻ. Những lời nói ra đều bất đồng, dường như là đang nói năng lộn xộn. Nhưng lúc này nàng cảm thấy thực sự hạnh phúc, rất hạnh phúc....

Nàng nhướn người lên, hai tay vòng qua cổ hắn, ghé vào tai hắn nhỏ giọng nói: “Đồ ngốc, chàng là phu quân của ta. Ta yêu chàng, ta còn có thể đi đâu nữa!”

Thân mình Tiểu Trọng Hoa cứng đờ, trên mặt là thần sắc mừng như điên. Hắn giữ hai tay nàng lại thật chặt, để nàng đối mặt với hắn: “Cái gì? Noãn Nhi, nàng nói gì? Lặp lại lần nữa!”

Âu Dương Noãn mỉm cười tinh quái: “Ta chỉ nói một lần, chàng không nghe thì thôi!”

Ánh mắt Tiểu Trọng Hoa càng ngày càng sáng, tươi cười trên mặt càng lúc càng thâm. Đến cuối cùng rốt cuộc hắn không khắc chế được bản thân mà xả sự vui sướng của mình ra.

Hắn nhếch môi, cười rộ lên như một tiểu hài tử. Hắn ôm lấy nàng, đặt tai nàng áp sát vào ngực hắn để nàng cảm nhận nhịp đập tim mình.

Một hồi lâu sau, hắn mới nói: “Lần sau không được như vậy nữa!”

Hắn lại nâng nàng lên, hôn lên môi của nàng: “Cũng đừng làm ta sợ, trong lòng ta sẽ khó chịu!”

Âu Dương Noãn nghe, ánh mắt liền nóng lên, chỉ biết ôm chặt lấy hắn, thuận theo hắn.

Trong lòng Tiểu Trọng Hoa rất vui vẻ, thầm nghĩ cho dù Tiểu Thiên Diệp tỏ vẻ đáng thương thì cũng không sao. Noãn Nhi thích yếu đuối, hắn liền yếu đuối chút cũng không sao. Dù sao hắn cũng không thể để cái tên Tiểu Thiên Diệp giáo hoạt kia cướp hết toàn bộ sự chú ý của nàng.

Hai người môi giao môi, tâm tri kỷ niệm triền cùng nhau, lửa nóng khó nhịn. Tiểu Trọng Hoa cả người căng cứng như dây cung, tim đập so với ngựa hoang thoát cương còn nhanh hơn, mạnh mẽ dội vào tai.

Thật sự là...giày vò người ta muốn chết!

Tiểu Trọng Hoa thấp rủa một tiếng, cười khổ nhìn Âu Dương Noãn.

Ánh nển mềm mại chiếu lên dung nhan của Âu Dương Noãn, quyến rũ là lời. Hắn theo bản năng vươn tay ra nhẹ nhàng sờ vào mặt nàng.

Noãn Nhi, từ ngày đầu lạnh lùng, xa cách hiện tại lại tới ôn nhu. Lúc nàng lãnh khốc, lúc nàng mỉm cười, lúc nàng thống khổ, lúc nàng cố chấp, toàn bộ đều ở trong tâm trí hắn.

Đối mặt với cuộc đời thiên biến vạn hóa, hắn chưa bao giờ quên. Hắn tình nguyện ở lại bên cạnh nàng cả đời, mãi mãi không rời xa.

Hắn kìm không được khẽ rên rỉ một tiếng, dùng hết sức lực gắt gao ôm nàng vào lòng. Môi lại tách môi non mềm của nàng ra, cùng lưỡi ấm nóng của nàng lưu luyến dây dưa....

Một dòng điện mãnh liệt xuyên qua da thịt, chạy dọc toàn thân. Hai người đồng thời kịch liệt run lên, đều cảm nhận được sự mê say cùng rung động phát ra từ chỗ sâu nhất trong linh hồn.

Không gian bốn phía lúc này tựa hồ như đều lặng yên, chỉ có hô hấp hỗn loạn khi hai người giao triền, phúc chốc hòa tan thành hơi thở nóng bỏng.

Đôi mắt vốn trong trẻo của Âu Dương Noãn nay đã phủ kín một lớp sương mờ, hai gò má đều nhiễm một tầng đỏ ửng, thần thái quyến rũ động lòng người.

Tiểu Trọng Hoa chỉ mong giờ khắc này vĩnh viễn kéo dài, không bị quấy rầy. Nhưng mộng đẹp của hắn rất nhanh bị vỡ nát.

Cửa rèm một tiếng bị mở ra. Tiểu Thiên Diệp vẻ mặt vô tội đứng bên ngoài. Đôi mắt trong đêm tối phát ra ánh sáng dọa người.

“Noãn Nhi, hóa ra nàng ở trong này a!”

Chương 417: Ngoại truyện 3 (HOÀN)

Tối đến trời đột nhiên mưa to. Mãi đến đêm vẫn không thấy ngớt, ngược lại còn mạnh hơn. Tiếng sấm như tiếng trống thùng thùng, khiến người ta không thể an tâm.

Cửa sổ cánh đóng cánh không, bên ngoài tia chớp rạch ngang bầu trời, chiếu vào trong phòng sáng như ban ngày.

Âu Dương Noãn vừa mới chấm bút vào nghiên mực, đột nhiên bên ngoài lại một tiếng sấm lớn nữa vang lên. Âu Dương Noãn giật mình, cây bút trên tay đột nhiên rơi xuống, nước mực đen đặc rơi xuống giấy Tuyên Thành đẹp đẽ.

Nàng đi đến bên cửa sổ, muốn đóng cửa lại. Nhưng trên bệ cửa không biết từ khi nào có một con chim bồ câu. Nó cũng không dọa người, chỉ lắc mình rũ nước mưa xuống rồi sau đó nhìn hướng đông nam, vẫy cánh bay đi.

Âu Dương Noãn đứng trước cửa sổ, cho đến khi bóng trắng kia khuất sau bóng đêm mới xoay người nói với Hồng Ngọc ngoài cửa: “Đi xem công tử nghỉ ngơi thế nào?”

“Dạ!” Hồng Ngọc nghi hoặc nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn, lĩnh mệnh mà đi.

Thời gian chỉ qua nửa chén trà liền nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang càng ngày càng gần. Cuối cùng đến cửa thì im bật, ngay sau đó vang lên tiếng kéo kết nhỏ nhỏ: “Noãn Nhi?”

Nếu là bình thường, Âu Dương Noãn nhất định sẽ mỉm cười nhìn hấn, có lẽ còn chủ động đi lên đón lấy hấn. Nhưng hiện tại nàng chỉ bình thản đứng sau bàn, không hề có chút biểu cảm.

Tiểu Thiên Diệp một thân cẩm bào đẹp đẽ, chỉ là trên gương mặt luôn lãnh liệt nói giọng mỉa mai trước đây là một nụ cười ngây ngốc.

Nhìn cặp mắt đen còn mang theo chút hoang mang, thoát nhìn thập phần vô tội, thập phần nghi hoặc.

Âu Dương Noãn nhìn hấn, nhất thời cơ hồ cảm thấy, là bản thân quá đa tâm.

“Noãn Nhi, cho nàng!”

Vừa nói Tiểu Thiên Diệp vừa từ trong tay áo lấy ra một bông sen còn vương nước, hồng nhạt, xinh đẹp mà tươi mát.

Âu Dương Noãn nhận lấy, nhìn đóa sen kia, thật lâu không nói gì.

“Khó coi sao?” Hấn ủy khuất nhìn nàng, sau đó lông mày đều nhú lại một chỗ.

Âu Dương Noãn nhìn hấn một cái, khóe miệng khẽ cong lên, cười đến có chút thâm ý: “Rất đẹp!”

Âu Dương Noãn quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, bên ngoài mưa càng lúc càng nặng hạt. Lúc định thần lại thì phát hiện Tiểu Thiên Diệp đang kéo tay áo nàng.

Nàng nhìn hấn, hấn chỉ cười: “Ta ngày mai lại hái một đóa mang tới cho nàng!”

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng phất tay hất đi: “Được!”

Tiểu Thiên Diệp có chút ngoài ý muốn nhìn thoáng qua động tác của hắt. Trong ánh mắt nhanh chóng phất qua cảm xúc khiến người ta không nắm bắt được, cuối cùng chỉ còn lại sự tĩnh mịch cùng ủy khuất.

“Quay về nghỉ ngơi đi!” Âu Dương Noãn chỉ nói như vậy, tựa hồ như tâm sự trùng trùng.

Tiểu Thiên Diệp cũng không dám làm trái ý của nàng. Nhìn tình hình có chút không đúng này nhưng cũng ngoan ngoãn rời đi.

Xuyên qua khe cửa khép hờ nhìn thấy Âu Dương Noãn một mình đứng trước bàn, sắc mặt bình tĩnh, trong đôi mắt lại mang theo chút lãnh ý không rõ.

Tiểu Thiên Diệp nhất thời có chút lo lắng, lại không dám không trở về, chỉ có thể cẩn thận bước đi thật tiêu sái.

“Tiểu thư làm sao vậy?” Xương Bồ nhỏ giọng hỏi.

“Không biết!”

Tâm tư Âu Dương Noãn, ai có thể đoán được đây? Chỉ là tiểu thư chưa từng trước mặt Tiểu Thiên Diệp biểu hiện ra như vậy. Hồng Ngọc lắc đầu, thở dài. Chẳng lẽ đã có chuyện gì sao?

Chiều hôm sau, Âu Dương Noãn nhìn Phương mama liền hỏi: “Đêm qua sét đánh, Niệm Nhi không khóc nháo chứ?”

Phương mama nhìn Âu Dương Noãn, cười nói: “Tiểu thư đừng lo!

Tiểu điện hạ ngũ rất sâu, không hề bị tiếng sấm đánh thức!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu: “Ta đi thăm nó!”

Đi đến tây viện, lại thấy nhũ mẫu cùng bọn nha đầu đang hoang mang rối loạn chạy quanh.

Âu Dương Noãn nhìn tình hình này liền lập tức hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không thấy tiểu điện hạ đâu!” Nhũ mẫu phịch một tiếng quỳ xuống, kinh hách đến mức mặt không còn giọt máu.

Âu Dương Noãn chỉ nghe oành một tiếng, dường như toàn bộ thế giới đều sụp đổ. Nàng bước nhanh vào phòng, vẻ mặt hết hoảng, bước chân hỗn loạn.

Trong phòng Niệm Nhi không có một bóng người.

Không biết vì sao, tâm tình Âu Dương Noãn đặc biệt hoảng loạn. Nàng lớn tiếng nói với nha đầu xung quanh: “Mau! Mau tìm khắp viện cho ta!”

Âu Dương Noãn phân phó người đi tìm, chính mình cũng khắp nơi tìm một vòng. Nhưng tìm mãi vẫn không thấy bóng dáng Niệm Nhi ở đâu.

Đúng lúc này một tiểu nha đầu khiếp sợ nói: “Vương phi...Nô tỳ vừa rồi nhìn thấy tiểu điện hạ cùng công tử chơi bên hồ!”

Niệm Nhi ở cùng Tiểu Thiên Diệp?

Trong lòng Âu Dương Noãn trầm xuống, sắc mặt cũng không vì vậy mà chuyển biến tốt, ngược lại càng trở nên khó coi.

Nàng bước nhanh ra ngoài, một đường cơ hồ là cầm váy chạy vội. Đến bên hồ, mọi người nhìn, quả thực thấy Tiểu Thiên Diệp bên đó. Nàng nhanh chóng bước qua.

Ai ngờ, Niệm Nhi thế nhưng lại say sưa ngủ trên vai Tiểu Thiên Diệp.

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, nhũ mẫu nhanh chóng bước lên muốn đỡ lấy Niệm Nhi.

Tiểu Thiên Diệp lại bướng bỉnh hướng Âu Dương Noãn chớp chớp mắt, tay để trên môi nuốt một tiếng, như là sợ mọi người đánh thức Niệm Nhi.

“Niệm Nhi!” Âu Dương Noãn đột nhiên cao giọng hô.

Bị mẫu thân gọi tỉnh, Niệm Nhi có chút mông lung. Hắn cả kinh, hai tay nhỏ bé dụi dụi mắt nhìn Âu Dương Noãn: “Mẫu thân?”

“Còn không mau đứng lên! Con có biết con đã dọa mọi người đều sợ hãi không?”

Âu Dương Noãn đi lên cầm lấy tay hắn: “Ta đã từng nói với con bao nhiêu lần rồi, khi xuất viện đều phải mang theo nhũ mẫu. Sao con lại chạy đến đây?”

Niệm Nhi hoàn toàn ngây dại.

“Dẫn tiểu điện hạ đi!” Âu Dương Noãn đột nhiên nói.

Nhũ mẫu chưa bao giờ thấy Âu Dương Noãn luôn cư xử ôn hòa nay lại biến sắc như vậy, lập tức dạ dạ vâng vâng rồi ôm Niệm Nhi rời đi.

Tiểu Niệm từ vai nhũ mẩu nhìn lại, lại thấy ánh mắt mẩu thân hồng hồng, bộ dáng dường như là sắp khóc. Chẳng lẽ hấn đột nhiên chạy đi khiến mẩu thân lo lắng? Nhưng trước đây hấn cũng là thường xuyên chạy loạn a, mẩu thân cũng chưa từng nói gì....

Tiểu Niệm nghĩ mãi vẫn không rõ.

"Noãn Nhi, nàng đang tức giận sao?" Tiểu Thiên Diệp có chút hoang mang, có chút không hiểu.

"Ta không tức giận!" Âu Dương Noãn nhìn cũng không thèm nhìn, chỉ đơn giản nói như vậy.

"Noãn Nhi, ta đã làm sai cái gì sao?" Tay Tiểu Thiên Diệp vươn ra bắt lấy tay nàng, lại bị nàng tránh đi. Hấn thu tay lại, bộ dáng giật mình.

"Các người lui xuống đi!"

Âu Dương Noãn phát phát tay, Hồng Ngọc cùng Xương Bồ nhìn nhau, sau đó nhanh chóng đuổi hết bọn nha đầu đang không biết chuyện gì xảy ra cùng lui xuống.

Bên hồ cách năm bước ngoài trừ Xương Bồ cùng Hồng Ngọc thì chỉ còn lại Âu Dương Noãn và Tiểu Thiên Diệp.

"Người còn tiếp tục đóng kịch sao?" Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Thiên Diệp, nghiêm túc nói.

Nụ cười hờn nhiên bên môi Tiểu Thiên Diệp từng chút từng chút biến mất. Hấn nhìn Âu Dương Noãn, dường như là tỉnh ngộ lại, sự ngây thơ của một đứa trẻ lập tức biến mất.

“Nàng biết từ khi nào?”

“Đêm qua, ta tận mắt nhìn thấy bồ câu đưa thư bay vào phòng người. Thử hỏi một người tâm trí chỉ như một đứa trẻ làm sao có thể nhận bồ câu đưa thư? Đây không phải rất rõ ràng là người luôn truyền tin tức với bên ngoài sao?”

Tiểu Thiên Diệp nhìn nàng, đột nhiên mỉm cười: “Đúng vậy! Nàng luôn tín nhiệm ta, lần này là ta thất sách!”

Sắc mặt Âu Dương Noãn lập tức lạnh như băng: “Người xem ta là đứa nhỏ ba tuổi sao? Tính dễ ngọt ta hay vẫn là có mưu đồ gì khác?”

Tiểu Thiên Diệp cúi đầu, chính là cười nói: "Ta cũng hy vọng có thể dỗ nàng cả đời. Đáng tiếc, nhanh như vậy đã bị vạch trần..."

“Bệ hạ nói đùa rồi!”

Âu Dương Noãn nhìn hắn: “Trên đời này không có lời nói dối nào có thể gạt được cả đời, không phải sao?”

Tiểu Thiên Diệp chính là mỉm cười, ánh mắt trong trẻo như nước.

Âu Dương Noãn tiến tới gần hắn: “Người rốt cuộc...Bệ hạ từ khi nào đã khôi phục lại bình thường?”

Tiểu Thiên Diệp nhìn nàng, không nói một lời.

“Ta đưa người về đây đã được nửa năm, chẳng lẽ ngay cả quyền được biết chân tướng cũng không có sao?”

Âu Dương Noãn nhìn hắn, không hề bỏ sót dù chỉ là một biểu cảm nhỏ nhất.

Tiểu Thiên Diệp lắc đầu, phiến chán nâng tay day day thái dương. Giống như là không biết bắt đầu từ đâu, cuối cùng bất đắc dĩ, cười khổ nói: “Không sai! Chính xác là sau khi nàng mang ta về đây ba tháng ta liền khôi phục thần trí!”

“Ngươi...”

Âu Dương Noãn vừa mở miệng liền bị Tiểu Thiên Diệp cắt ngang: “Sau khi khôi phục thần trí, ta cũng nghĩ sẽ nói ra. Nhưng ta lại vẫn tiếp tục giả ngu, để nàng tiếp tục nghĩ rằng ta vẫn chưa hồi phục!”

Tiểu Thiên Diệp nắm chặt tay: “Nàng cũng biết vì sao ta làm như vậy?”

“Ta chỉ là đang tìm kiếm cơ hội, xem nàng có thể rời đi cùng ta hay không?”

Hắn cong khoe môi lên, hơi hơi cười cười.

“Bệ hạ là tìm kiếm cơ hội, xem có cách nào để đoạt lại đế vị hay không?”

Âu Dương Noãn nhìn hắn, nói không chút lưu tình: “Nghe nói ngôi vị hoàng đế của ngươi hiện tại nằm trong tay Tiểu Lăng Phong. Mặc dù ngươi đã khôi phục thần trí nhưng cũng chưa chắc có thể thuận lợi đoạt lại, như vậy còn không bằng tạm thời cứ ở lại Giang Nam. Ta đoán, năm đó Tần vương nhất định có để lại cho ngươi tài phú cùng nhân mạch ở Giang Nam. Có phải hay không?”

Nếu không phải thì ai sẽ mạo hiểm bảo trì liên hệ với một phế đế?

Âu Dương Noãn nhìn hắn, hiện tại đã không biết trong lòng là tư vị

gì: “Cho nên, người liền muốn ở lại chỗ ta, giả ngu để ta chăm sóc người. Thậm chí người còn năm lần bảy lượt khơi mào sự hiểu lầm giữa ta và Trọng Hoa. Có phải hay không?”

Giờ phút này, sương mù đều đã tán đi, chỉ còn lại sự thật. Âu Dương Noãn nhất thời thở dài: “Hóa ra ta mới là một kẻ ngốc!”

“Không! Nàng không hề ngốc!”

Tiểu Thiên Diệp cười khổ: “Ta vốn không muốn lừa nàng như thế. Chỉ là nếu lúc đó nàng ở trong vị trí của ta, nàng cũng sẽ làm như vậy!”

Âu Dương Noãn nhìn hắn, trong mắt ẩn ẩn có sự tức giận: “Ta vốn còn nghĩ nếu người cả đời cũng không tốt lên được, cho dù chỉ dựa vào sự chiếu cố ta lúc trước của người, ta cũng sẽ nhất định chăm sóc người cả đời. Hóa ra tất cả chỉ là ta tự mình đa tình...”

“Ta tuy là giả ngu lừa nàng nhưng từ khi tới đây ta chưa từng làm chuyện gì có lỗi với nàng. Điểm này, Tiểu Trọng Hoa cũng biết. Cho nên hắn mới có thể dễ dàng bỏ qua cho ta tới tận hôm nay!”

Âu Dương Noãn lại xoay người, bởi vì cảm giác bị lừa thực sự không hề dễ chịu. Mặc kệ hắn là vì cái gì mà lừa nàng, nàng đều sẽ khó chịu.

“Nếu người đã khỏi hẳn, vậy hôm nay hãy rời đi đi!”

Hắn căn bản không phải là phế đế tứ cố vô thân. Bờ câu đưa thư hôm qua đã chứng minh hết thảy. Âu Dương Noãn không muốn tiếp tục nghe hắn nói nên liền bước nhanh rời đi.

Tiểu Thiên Diệp nhìn bóng lưng của nàng, đột nhiên mỉm cười. Qua

thật lâu sau, sau khi bóng dáng của nàng biến mất, hắc mới cao giọng nói: “Nhiếp chính vương điện hạ, mục đích của ngươi đã đạt được, còn không đi ra?”

Quả nhiên, một hắc y nhân kim quan tuần mỹ bước ra, mặt hàn sương nhìn Tiểu Thiên Diệp.

Tiểu Thiên Diệp cười lạnh một tiếng: "Xem ra Nhiếp chính vương đã sớm biết!"

“Ngày thứ hai sau khi ngươi khôi phục ta liền biết!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn đối thủ trước mắt, chậm rãi nói: “Chỉ là bộ hạ luôn làm bộ như là kẻ ngốc, ta liền cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà thôi!”

Tiểu Thiên Diệp nghe vậy liền bật cười: “Đừng! Hai chữ bộ hạ này ta không dám nhận. Từ trong miệng ngươi ta nghe thế nào cũng đều như là đang châm chọc!”

Sắc mặt Tiểu Trọng Hoa lại vẫn bình thường, cũng không có gì là giận dữ: “Ta không phải đang châm chọc ngươi. Bờ câu đưa thư hôm qua tuy là giả nhưng những thư tín đầu tháng, ngày năm, ngày tám, mười sáu mỗi tháng đều là thật. Hiện tại ngươi cũng đã kiếm đủ tài vật cùng nhân lực, đủ để ngươi có thể đoạt lấy ngôi vị. Chỉ là không biết, hiện tại ngươi muốn là ngôi vị hoàng đế Đại Lịch hay vẫn là Nam Chiếu?”

Tiểu Thiên Diệp nghe vậy thì sững sốt, lập tức mỉm cười: “Ngươi nói xem? Nếu ta muốn lấy là Đại Lịch thì trước hết phải giết ngươi, giết Âu Dương Tước, sau lại giết tiểu hoàng đế. Nhưng nếu ta giết hết những người này, thì cả đời Noãn Nhi cũng sẽ không tha thứ cho ta!”

Tiểu Trọng Hoa nhìn hần, cũng là mỉm cười: “Ta cho rằng, người cả đời cũng không biết đạo lý này!”

Tiểu Thiên Diệp cũng là nở nụ cười: "Như vậy, chúng ta có thể ngồi xuống hạ cờ!"

Câu này mặc danh kỳ diệu, cũng xem như là Tiểu Trọng Hoa đã đáp ứng. Hai người ngồi trong đình, người một nước ta một nước, thế nhưng thực sự đánh cờ.

Kim Lương đứng một bên, nhìn hai người nghiêm túc đánh cờ, có chút ghen lời.

Sau Tiểu Thiên Diệp đột nhiên đứng lên hướng ra ngoài. Đi đến bên cạnh đình, Tiểu Trọng Hoa đột nhiên hỏi một câu: “Mục đích chân chính của ngươi, chính là muốn nhìn xem nàng có sống tốt hay không?”

Tiểu Thiên Diệp đột nhiên dừng lại.

Một câu mặc dù ngắn nhưng lại là câu khẳng định. Tiểu Thiên Diệp cười xùy một tiếng: “Ta cũng không ngu xuẩn như vậy. Ta chỉ là muốn xem, có cơ hội mang nàng đi hay không?”

Tiểu Trọng Hoa chỉ cười, hần biết mình đã nói trúng tâm tư đối phương. Ở đây nửa năm đủ để Tiểu Thiên Diệp hiểu được, chỉ có cuộc sống ở đây mới thích hợp với Âu Dương Noãn.

Ở đây nàng rất bình an, hạnh phúc, vui vẻ. Nếu phải rời khỏi đây, rời khỏi những người thân, Âu Dương Noãn sẽ không còn là Âu Dương Noãn. Tiểu Thiên Diệp chỉ có thể giam cầm nàng, thứ có được chẳng qua cũng chỉ là một cái xác mà thôi.

Cho nên, rõ ràng cơ hội để mang nàng đi rất nhiều nhưng Tiểu Thiên Diệp cuối cùng lại không hề động thủ.

Đương nhiên, Tiểu Trọng Hoa cũng sẽ không cho hắn cơ hội làm vậy.

Tiểu Thiên Diệp vốn đã muốn rời đi, chung quy vẫn do dự một chút, đầu cũng không quay lại. Nửa ngày sau mới cảm thán một câu: “Thôi, thôi! Đó là số mệnh của ta...”

Nhưng hắn đúng là vẫn chưa từ bỏ ý định, cuối cùng nói một câu: “Ta không phải thua bởi ngươi, ta thua là thua nàng!”

Tiểu Trọng Hoa mỉm cười.

Nếu ngươi yêu thương một người không yêu ngươi là may mắn hay bất hạnh? Không ai có thể định luận được, chẳng qua điều đó được quyết định bởi chính ngươi mà thôi.

Tiểu Trọng Hoa nhìn bóng lưng Tiểu Thiên Diệp, chung quy trong lòng vẫn cảm thấy may mắn. Nếu hắn đứng ở vị trí của Tiểu Thiên Diệp, cũng là không thể không thua. Chẳng qua là bọn họ đều không phải thua vì người khác, mà thua bởi chính người trong lòng của mình.

Kim Lương không yên nhìn thoáng qua: “Vương gia, làm vậy có phải là đang thả hổ về rừng hay không?”

Tiểu Trọng Hoa và Tiểu Thiên Diệp là kẻ thù nhưng cũng là đối thủ hiểu biết nhau nhất. Tiểu Trọng Hoa cười cười: “Đúng vậy, là thả hổ về rừng. Xem ra, ngôi vị hoàng đế của Tiểu Lăng Phong ngồi được không quá mười ngày nữa!”

Sau đó hắn cúi đầu, tựa tiểu phi tiểu nhìn thoáng qua thế cờ trên bàn. Tiểu Thiên Diệp vừa rồi căn bản không phải cùng hắn chơi cờ mà là dùng quân cờ bất tri bất giác viết ra một chữ ‘sát’.

Tiểu Thiên Diệp đây đang là cảnh cáo Tiểu Trọng Hoa, nếu dám đối xử với Âu Dương Noãn không tốt dù chỉ một chút thì hắn sẽ giết. Có một tình địch như vậy, chỉ sợ suốt đời này Tiểu Trọng Hoa cũng không thể yên tâm, phải đem ái thể của mình chặt chẽ bảo vệ mới được.

Kim Lương nhắc nhở: “Vương gia, vương phi...”

Tiểu Trọng Hoa thở dài: “Nàng là người thông minh, chẳng qua chỉ là vì nhất thời áy náy mới không thể phát hiện bí mật của Tiểu Thiên Diệp. Hiện tại ta cố ý an bài như vậy, nàng làm sao không đoán ra được là do ta làm!”

Chỉ sợ tối nay đừng hòng nghĩ đến chuyện ngủ cùng nàng. Tiểu Trọng Hoa quyết đoán đứng dậy, nói với Kim Lương: “Đến thư phòng giúp ta chuẩn bị một chút, tối hôm nay ta sẽ ở đó!”

Cứ tạm thời tránh né cơn giận của nàng đã. Tiểu Trọng Hoa nhìn thoáng qua sắc trời, sau cơn mưa không khí đặc biệt thanh mát.

Đuổi đi được một mối họa lớn, những ngày tháng của hắn sau này nhất định sẽ chỉ còn hạnh phúc. Chỉ nghĩ thôi đã khiến hắn mỉm cười, sau đó bước nhanh hướng thư phòng.

....

Kinh đô, một năm sau.

Tiểu Trọng Hoa đi tới đi lui trong thư phòng. Một lát sau lại nhin

không được mà hỏi Hạ Lan Đồ: “Lúc Tôn Nhu Trữ sinh có phải cũng kéo dài mấy ngày như vậy sao?”

Hạ Lan Đồ nhin không được mà nhúu mày. Lời này là thế nào, cái gì mà kéo dài mấy ngày. Không phải là Âu Dương Noãn vốn nên đã sinh đứa nhỏ mấy ngày trước rồi sao? Nhưng cố tình không biết vì sao lại chậm chạp không có động tĩnh.

Hạ Lan Đồ đặt quân cờ trong tay xuống: “Người không cần sốt ruột. Lúc nữ nhân sinh con đều như vậy, muộn nửa ngày hay một ngày không phải rất bình thường sao? Kéo tâm trí lại cùng ta chơi cờ!”

Tiểu Trọng Hoa liếc mắt nhìn Hạ Lan Đồ, thầm nghĩ ‘không phải lúc trước Tôn Nhu Trữ sinh con người cũng canh giữ trước cửa phòng ba ngày ba đêm không ngủ sao? Trong phủ này có ai là không biết, còn giả vờ trấn định cái gì?’

Tiểu Trọng Hoa hiển nhiên là rất khẩn trương. Từ khi biết ngày dự sinh đã là từ mấy ngày trước trong lòng hẳn liền có gánh nặng, ngày đêm không ngủ được, thường xuyên nửa đêm tỉnh dậy.

Vì không muốn quấy rầy Âu Dương Noãn nghỉ ngơi hẳn một mình nằm ngoài sạp canh cho nàng. Ban đêm vừa nghe gió thổi cỏ lay đều liền sẽ đứng lên, nhưng mỗi lần đều không phải.

Điều này so với ngày đêm dầy vò trên chiến trường còn thống khổ hơn.

Hạ Lan Đồ trừng mắt: “Được rồi! Người đừng đi tới đi lui nữa!”

Tiểu Trọng Hoa đột nhiên thực sự dừng lại, nhưng cũng không hề quay đầu lại mà bước nhanh ra ngoài: “Ta lại đi xem!”

Hạ Lan Đồ lắc lắc đầu, thật sự là, làm như là lần đầu làm phụ thân vậy.

Hắn bước ra khỏi thư phòng, vươn thắt lưng, vầy vầy hai đứa nhỏ đang đùa nghịch bên gốc cây.

“Chúng ta về nhà thôi!”

Hai tiểu hài tử kia một là Niệm Nhi, một là Hạ Lan Minh, con của Hạ Lan Đồ và Tôn Nhu Trữ, năm nay mới được bốn tuổi.

Hạ Lan Minh nâng đôi mắt ầng ậc nước lên bập bẹ nói: “Không, con muốn chơi cùng ca ca!”

Niệm Nhi bật cười thực vui vẻ.

Lúc này Tôn Nhu Trữ đang ngồi trong phòng Âu Dương Noãn cùng nàng nói chuyện.

“Đại công chúa cao hứng không nhịn được đã chạy tới Trữ quốc am xin quẻ. Trong quẻ nói nhất định là một tiểu tử a!”

Tôn Nhu Trữ nói xong lại nhìn thoáng qua cái bụng to bất thường của Âu Dương Noãn. Lại nghĩ ngày dự sinh cũng đã qua ba ngày mà vẫn chưa thấy dấu hiệu, trong lòng khó tránh có chút lo lắng.

“Người cảm thấy có khỏe không?”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, cười nói: “Ta rất tốt, không cần lo lắng!”

Không riêng gì đại công chúa, còn cả lão thái quân. Thậm chí còn có thái hậu biểu tỳ trong cung, mọi người đều rất lo lắng. Một ngày đều phái người tới hỏi thăm hai lần, báo hại Tiểu Trọng Hoa càng trở nên

khẩn trương.

Lần mang thai này so với lúc mang thai Niệm Nhi hoàn toàn khác nhau, vừa tham ăn lại tham ngủ. Nhưng nàng vẫn kiên trì mỗi ngày đi ra ngoài vận động. Hạ Vũ Nhiên nói qua, thai này tựa hồ như là....Nàng đem chuyện này giấu đi, muốn cho Trọng Hoa một sự kinh hỷ.

Tôn Nhu Trữ lần này không phải đến tay không mà mang theo rất nhiều lễ vật. Nàng làm cho đứa nhỏ còn chưa sinh rất nhiều y phục.

Âu Dương Noãn nhìn những thứ đó, có chút sầu não. Gần đây xiêm biểu tỹ trong cung cùng Đại công chúa mang tới đã chất hai thùng lớn, chỉ sợ có mùi đứa trẻ cũng mặc không hết.

Nhìn trong bọc y phục Tôn Nhu Trữ mang tới còn có mũ đầu hổ, giày đầu hổ...Âu Dương Noãn khẽ thở dài: “Làm thật khéo a!”

Tôn Nhu Trữ cười nói: "Ta tuy rằng cũng đã biết chút nữ hồng nhưng chẳng qua cũng chỉ xem như là tạm được thôi. Người đây là đang mang thai không được may vá, bằng không ai có thể so được với người!"

Âu Dương Noãn bật cười: “Ta rất lười. Mỗi ngày ngoại trừ ăn thì chính là ngủ, thân thể càng ngày càng béo!”

Tôn Nhu Trữ che miệng cười: “Thật tốt a! Đứa nhỏ như vậy mới ngoan, chắc là một nữ nhi như hai người mong muốn a!”

Đúng lúc này, bên ngoài Hồng Ngọc tiến vào bẩm báo: “Vương gia đã trở lại!”

Tôn Nhu Trữ liền đứng lên cáo từ, còn nhiều thời gian, Âu Dương

Noãn cũng không tiện giữ lại lâu. Mím cười hẹn sau khi sinh lại gặp nhau rồi cho người tiễn nàng ra ngoài, sau đó liền đã thấy Tiểu Trọng Hoa bước nhanh vào.

“Ta vừa rồi lại mời Vương thái y đến xem, y thuật của Hạ Vũ Nhiên ta không tin được!” Thần sắc Tiểu Trọng Hoa ẩn ẩn có chút vội vàng.

Âu Dương Noãn cười nói: "Sao vậy? Chờ không nổi nữa?"

Tiểu Trọng Hoa nghiêm túc gật đầu: “Ta thật sự lo lắng, ta sợ...”

“Thời gian đến sẽ tự nhiên ra thôi!”

Nói xong lại vuốt ve tay hắn: “Chàng vẫn muốn con là một nữ nhi sao?”

Tiểu Trọng Hoa không chút nghĩ ngợi liền nói: “Mặc kệ là trai hay gái, chỉ cần bình an khỏe mạnh đừng khiến nàng phải chịu khổ là được rồi!”

Nói đến đây hắn không nhịn được mà nắm chặt tay nàng.

Âu Dương Noãn cười nói: “Đứa trẻ này ngoan hơn Niệm Nhi rất nhiều, cho tới bây giờ cũng không hề nháo ta. Chàng tin ta, lần này nhất định sẽ bình an!”

Tiểu Trọng Hoa trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Ta biết!”

Hồng Ngọc cười cười: “Vương gia không cần lo lắng, tiểu thư mang thai lần này là lần thứ hai. Gần đây cũng luôn ăn được ngủ được, lại còn thường xuyên vận động. Bà mụ nói tình hình này rất tốt, khẳng định mẫu tử bình an!”

Đang nói, Âu Dương Noãn đột nhiên cảm thấy trong bụng co rút đau đớn, đau đến mức nàng hít một ngụm khí lạnh.

Tiểu Trọng Hoa đột nhiên thấy Âu Dương Noãn nhú mày, hơn nữa hai tay ôm lấy bụng, biểu cảm tựa hồ như rất thống khổ thì không khỏi phát hoảng.

Sắc mặt Âu Dương Noãn tái nhợt, trên trán lấm tấm mồ hôi nhưng biểu cảm trên mặt lại rất trấn định. Nàng giữ chặt tay Tiểu Trọng Hoa, trầm giọng nói: “Chàng mau đi ra đi!”

Hồng Ngọc nhìn tình hình này, sao còn không rõ. Nàng lập tức cùng Xương Bồ mời Tiểu Trọng Hoa đi ra ngoài, lại hô to hạ nhân đi mời bà mụ đến.

Phương mama nhanh chóng phân phó chuẩn bị kéo, nước nóng. Sau đó cho người mời Hạ Vũ Nhiên đến để hẩn chuẩn bị sẵn sàng phòng ngừa tình huống nạn sản.

Sau đó lại phân phó người đốt than sưởi ấm, kêu nhà bếp chuẩn bị canh gà cầm máu, tiếp đón bà mụ, kêu vú nuôi chuẩn bị sẵn sàng.

Tiểu Trọng Hoa luôn là người tinh táo nhưng khi đại công chúa và Yến vương đến thì thấy sắc mặt hẩn trắng bệch, hai mắt nhìn chằm chằm trong phòng. Đại công chúa vừa thấy tình hình liền nhanh chóng kéo hẩn ra ngoài.

“Được rồi, được rồi! Ngươi và phụ vương ngươi đến thư phòng ngồi đi. Nữ nhân sinh đứa nhỏ ngươi ở đây làm gì!”

Phương mama cũng nhanh chóng nói: “Đúng vậy! Công chúa, nô tỳ đã khuyên hơn nửa ngày mà vương gia cũng không chịu nghe! Đây không phải là nơi nam nhân nên ở. Vương gia, ngài yên tâm, nhất

định sẽ bình an, mới đau một chút thôi, rất nhanh sẽ tốt!”

Tiểu Trọng Hoa bất đắc dĩ đành phải cùng Yến vương ra ngoài ngòi. Yến vương cũng cảm thấy kỳ thực chỉ là nữ nhân sinh con mà thôi, không cần phải ngạc nhiên.

Nhưng nhìn sắc mặt con trai trắng bệch, cả người căng cứng, đây là tình hình chưa bao giờ thấy qua cho nên cũng không khỏi có chút khẩn trương.

Vốn con dâu sinh con có lý nào người làm công công như ông lại phải chạy đến đây. Nhưng cố tình lúc ấy ông đang ở trong cung nói chuyện với tiểu hoàng đế và thái hậu, ai ngờ lại đột nhiên có người bẩm báo nói với Thái hậu Yến vương phủ có động tĩnh.

Thái hậu ngay lập tức thay đổi sắc mặt, thúc giục ông nhanh chóng mang theo Hạ Vũ Nhiên đến, chờ có tin tức xác thực lại trở về bẩm báo.

Thái hậu cùng Âu Dương Noãn tuy rằng không phải thân tỷ muội nhưng lại còn tốt hơn rất nhiều. Yến vương không tiện từ chối đành phải cấp tốc ra khỏi cung, vừa vặn trên đường gặp đại công chúa nên hai người cùng tiến vào.

Đúng lúc này Niệm Nhi nghiêng ngả lão đảo cùng nhũ mẫu chạy đến. Hắn nắm lấy vạt áo của Tiểu Trọng Hoa, mày đều nhăn lại một chỗ: “Mẫu thân! Mẫu thân!”

Tiểu Trọng Hoa thấy đầu hắn đầy mồ hôi liền sờ sờ trán hắn: “Đừng lo lắng, mẫu thân ngươi nhất định sẽ không sao!”

Hạ Vũ Nhiên nhìn một phòng ai ai cũng lo lắng thì chỉ lắc đầu mỉm cười.

Đại công chúa vừa đến liền giành lấy quyền chỉ huy trong tay Phương mama, an bài đầu vào đấy rồi lại tự mình kiểm tra thêm một lần nữa. Đến khi chắc chắn mọi thứ đã chuẩn bị tốt mới vào phòng trấn an Âu Dương Noãn.

Kỳ thực trong lòng Âu Dương Noãn rất lo lắng sợ hãi. Nàng không phải sợ chết mà là lo lắng nếu thực sự không may có chuyện phát sinh thì Trọng Hoa cùng Niệm Nhi phải làm sao? Liền coi là vì bọn họ nàng nhất định phải bình an.

Nàng đã đau đến khó nhin, đại công chúa nắm lấy tay nàng nói nàng đừng sợ. Trong lòng bà mẹ càng khẩn trương, sợ hãi, trong này có đại công chúa, bên ngoài là Nhiếp chính vương cùng Yến vương. Nếu có gì không tốt, đầu của mình chỉ sợ không được đảm bảo.

Đào cô cô thấy tình hình bởi vì sự xuất hiện của đại công chúa mà có chút rối ren liền vội vàng nói: “Công chúa, chúng ta ra ngoài chờ đi, quận chúa nhất định sẽ bình an!”

Đại công chúa bị chuyện lần trước dọa sợ, lúc này mới nhớ tới mình ở lại đây sẽ khiến bà mẹ khẩn trương liền gật gật đầu, an ủi Âu Dương Noãn vài câu rồi bước nhanh ra ngoài.

Bọn họ đợi đến sáng hôm sau mới nghe được tiếng khóc nỉ non của trẻ con truyền ra.

Bà mẹ và Phương mama mỗi người bế một tã lót đi ra. Tiểu Trọng Hoa bước nhanh lên, bà mẹ cười tí mắt: “Chúc mừng Nhiếp chính vương, là một tiểu điện hạ và một tiểu quận chúa!”

Là song thai!

Yến vương cùng Đại công chúa đều đồng thời đứng lên, kinh hỷ không biết nên làm gì cho phải.

Hai đứa trẻ nho nhỏ được bọc lại trong gấm vóc màu đỏ thẫm, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt đang nhắm, miệng chúm chím, thoạt nhìn vừa đáng yêu lại vừa dịu ngoan.

Tiểu Trọng Hoa không nhận lấy con mình mà trực tiếp hỏi: “Ta đi xem Noãn Nhi!”

Nói xong liền bước nhanh đi.

Ngược lại Yến vương và đại công chúa mỗi người bế một đứa trẻ, luyến tiếc không muốn buông tay. Thái độ của Yến vương khác thường, nhìn hai đứa cháu của mình, thật sự cao hứng.

Lúc trước Niệm Nhi được sinh ra trong phủ đại công chúa, lại ở bên ngoài đến sáu tuổi. Còn hai đứa nhỏ này lại khác, nhất định phải nuôi dưỡng thật tốt.

Yến vương càng nghĩ càng đắc ý, trong phủ bổng chốc có thêm ba đứa trẻ, thật sự là thịnh vượng a! Ai còn dám nói con nối dòng của Yến vương phủ đơn bạc.

Hạ Vũ Nhiên cười nhìn hai người: “Lần này hẳn bố đến một chuyến vô ích rồi. Thôi, ta phải vào cung báo tin vui đây!”

Khi Âu Dương Noãn tỉnh lại là đã sáng sớm ngày thứ ba. Nàng mở mắt ra, trong phòng im ắng, Tiểu Trọng Hoa đang ghé vào giường của nàng ngủ.

Đột nhiên người hắn giật giật, vừa nhấc đầu liền thấy ánh mắt sáng của Âu Dương Noãn thì không khỏi mỉm cười.

Âu Dương Noãn hỏi: “Con đâu?”

Tiểu Trọng Hoa nắm chặt tay nàng, cười nói: "Hoàng cô ôm đi rồi!"

Sau đó lại đề thấp thanh âm: “Hôm qua hoàng cô cùng phụ vương hai người mỗi người ôm một đứa, vui vẻ vô cùng. Nhũ mẫu muốn ôm về nghỉ ngơi, lại không dám nói với bọn họ, còn sợ hãi nửa ngày a!”

Nói xong hắn lại đột nhiên giận tái mặt: “Nàng mời đến hai nhũ mẫu, còn nói với ta sợ không đủ sữa cho con, thực tế là nàng đã sớm biết mình mang thai đôi. Vì sao không nói sớm với ta?” Báo hại hắn lo lắng muốn chết.

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Đây là chuyện vui ngoài ý muốn a!”

Nàng nhìn mắt hắn mang chút tức giận, đột nhiên lại bật cười. Nụ cười này như mẫu đơn nở rộ trong ngày đông, rực rỡ lấp lánh.

Tiểu Trọng Hoa nhìn mà tức giận trong lòng bỗng chốc tan thành mây khói. Hắn cũng mỉm cười, vén chăn lại cho nàng, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi, ta ở bên cạnh nàng!”

Âu Dương Noãn sớm đã ngủ đủ, nhìn hắn nói: “Chàng không phải còn có chính vụ cần xử lý sao?”

“Đệ đệ kia của nàng nghe nói nàng sinh liền từ biên cảnh ngựa không dừng vó chạy về đây!”

Đôi mắt màu đen của Tiểu Trọng Hoa không chớp nhìn Âu Dương Noãn, chuyên chú đến mức trên đời này không có thứ gì khiến hắn để ý hơn nàng.

Cuối cùng hắc công môi, thủ thi: “Noãn Nhi, xem ra đã đến lúc ta nên đem mọi trọng trách buông xuống rồi!”

Âu Dương Noãn: “...”

Lời này ý là Nhiếp chính vương điện hạ muốn đem chính vụ giao lại cho Âu Dương Tước?

Nàng nhìn phu quân của mình, không khỏi có chút lo lắng: “Hắc có thể làm được sao?”

Tiểu Trọng Hoa cười nhẹ: "Yên tâm đi, hắc cũng không phải tiểu hài tử nữa. Một năm nay không phải hắc cùng Nam Chiếu đánh thực vui vẻ sao?"

Âu Dương Noãn bật cười, sau khi Tiểu Thiên Diệp trở lại Nam Chiếu, chẳng qua chỉ nửa tháng sau đã đoạt lại ngôi vị Hoàng đế. Sau đó đuổi Tiểu Lăng Phong ra biên cảnh, hai quốc gia lại bắt đầu đánh.

Chẳng qua là mục đích chiến tranh lần này là di dời tầm mắt quốc nội, rất nhanh liền yển kỳ tức cổ. Cuối cùng hai bên ký kết hiệp ước ở biên cảnh.

Đáng tiếc, hiệp ước này cũng chỉ ngăn ngui hai mươi năm. Nhưng Tiểu Trọng Hoa lại biết đây là nhượng bộ lớn nhất của Tiểu Thiên Diệp.

Không lâu sau sứ thần Nam Chiếu liền đến Đại Lịch, trước mắt tất cả con mắt trong kinh đô tặng một xe lễ vật cho Âu Dương Noãn.

Tiểu Trọng Hoa mặt không chút biểu cảm nhìn sứ thần hướng Âu Dương Noãn trình bày các bảo vật, sau đó cũng mặt không chút biểu cảm phân phó hạ nhân đem tất cả quặng vào kho.

Hắn rất hiểu Tiểu Thiên Diệp, tên này thủy chung vẫn là bụng dạ khó lường, chỉ một mực ngóng trông phu thê hai người xảy ra chút mâu thuẫn liền sẽ nhân cơ hội chen chân vào, thành công khiến mỗi người một ngã, còn hắn ôm mỹ nhân về.

Hiện tại là liên tiếp lấy lòng Âu Dương Noãn, ai biết sau này có làm ra hành động kỳ quái quá đáng hơn không?

Vì thế sau khi Âu Dương Noãn ra tháng, còn không kịp vào cung gặp Thái hậu, Tiểu Trọng Hoa đã sai người chuẩn bị ngựa xe, mang theo y phục, thức ăn mang một nhà năm người lạng lẽ rời kinh đô.

“Chúng ta đi đâu?” Âu Dương Noãn cũng không cảm thấy kỳ quái, chỉ mỉm cười hỏi.

“Không phải Trước Nhi đã vào kinh sao? Chuyện của ta tất cả đều giao lại cho hắn, từ hôm nay trở đi ta liền mang nàng đi nghỉ ngơi, cũng thuận tiện mang theo tụi nhỏ đi thăm quan non nước Đại Lịch!”

Tiểu Trọng Hoa chỉ đơn giản trả lời như thế, chẳng qua là hắn sẽ không nói cho nàng biết, hắn đã âm thầm chỉ thị người hôm sau lâm triều liền dâng sớ yêu cầu Thái hậu chọn người thích hợp hòa thân với Nam Chiếu.

Mặc kệ như thế nào cũng khiến Tiểu Thiên Diệp phải đau đầu một thời gian, không rảnh mơ tưởng đến ái thê của mình.

Âu Dương Noãn quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, làm bộ như không phát hiện tâm tư của hắn. Nàng nhẹ nhàng mỉm cười.